

墨起书院

ThichTruyen.VN

半面 桃花 醉

Mục lục

<u>Chương 1+1: Văn Án</u>
<u>Chương 1+2: Phiên Toái</u>
<u>Chương 2: Thân Nhân</u>
<u>Chương 3: Chính Thê</u>
<u>Chương 4: Giả Số Sách</u>
<u>Chương 5: Thân Phụ</u>
<u>Chương 6: Mưu Hoa</u>
<u>Chương 7: Thảo Thuận</u>
<u>Chương 8: Mừng Thọ</u>
<u>Chương 9: Quý Nhân</u>
<u>Chương 10: Tao Ngộ</u>
<u>Chương 11: Thăng Thân</u>
<u>Chương 12: Ngã Bài</u>
<u>Chương 13: Sáng Sớm</u>
<u>Chương 14: Xâm Nhập</u>
<u>Chương 15: Duyên Phận</u>
<u>Chương 16: Bảo Tàng</u>
<u>Chương 17: Tâm Tư</u>
<u>Chương 18: Khắc Tinh</u>
<u>Chương 19: Bí Tịch</u>
<u>Chương 20: Đề Điểm</u>
<u>Chương 21: Kiến Nghị</u>
<u>Chương 22: Gièm Pha</u>
<u>Chương 23: Sau Lưng</u>
<u>Chương 24: Ký Danh</u>
<u>Chương 25+1: Lập Uy (1)</u>
<u>Chương 25+2: Lập Uy (2)</u>
<u>Chương 26: Tổ Phụ</u>
<u>Chương 27: Hôn Ước</u>

[Chương 27+2: Hôn Ước \(2\)](#)

[Chương 28: Đấu Tranh](#)

[Chương 29: Mưu Hoa](#)

[Chương 30: Tần Vương Phủ](#)

[Chương 31+1: Tần Vương Thế Tử \(1\)](#)

[Chương 31+2: Tần Vương Thế Tử \(2\)](#)

[Chương 32+1: Tranh Phong \(1\)](#)

[Chương 32+2: Tranh Phong \(2\)](#)

[Chương 33: Xảo Ngộ](#)

[Chương 34+1: Tiền Duyên \(1\)](#)

[Chương 34+2: Tiền Duyên \(2\)](#)

[Chương 35: Huyền Cơ](#)

[Chương 35+2: Huyền Cơ \(2\)](#)

[Chương 36: Ngoài Ý Muốn \(1\)](#)

[Chương 36+2: Ngoài Ý Muốn \(2\)](#)

[Chương 36+3: Ngoài Ý Muốn \(3\)](#)

[Chương 37+1: Khắc Khẩu](#)

[Chương 37+2: Khắc Khẩu \(2\)](#)

[Chương 38+1: Lựa Chọn](#)

[Chương 38+2: Lựa Chọn \(2\)](#)

[Chương 39: Rập Bẫy](#)

[Chương 39+2: Rập Bẫy \(2\)](#)

[Chương 40+1: Du Thuyết](#)

[Chương 40+2: Du Thuyết \(2\)](#)

[Chương 40+3: Du Thuyết \(3\)](#)

[Chương 41+1: Phụ Ái \(1\)](#)

[Chương 41+2: Phụ Ái \(2\)](#)

[Chương 41+3: Phụ Ái \(3\)](#)

[Chương 42+1: Phản Kích \(1\)](#)

[Chương 42+2: Phản Kích \(2\)](#)

[Chương 42+3: Phản Kích 3](#)

[Chương 43+1: Ép Hôn 1](#)

[Chương 43+2: Ép Hôn \(2\)](#)

[Chương 43+3: Ép Hôn 3](#)

[Chương 44+1: Điều Kiện \(1\)](#)

[Chương 44+2: Điều Kiện 2](#)

[Chương 45+1: Xuất Ngục \(1\)](#)

[Chương 45+2: Xuất Ngục 2](#)

[Chương 46+1: Đính Ước 1](#)

[Chương 46+2: Đính Ước 2](#)

[Chương 46+3: Đính Ước 3](#)

[Chương 47+1: Cơn Lốc 1](#)

[Chương 47+2: Cơn Lốc 2](#)

[Chương 48+1: Hôn Tiền 1](#)

[Chương 48+2: Hôn Tiền 2](#)

[Chương 49+1: Thành Thân](#)

[Chương 49+2: Thành Thân \(2\)](#)

[Chương 50+1: Động Phòng](#)

[Chương 50+2: Động Phòng 2](#)

[Chương 51+1: Nhân Tâm 1](#)

[Chương 51+2: Nhân Tâm 2](#)

[Chương 52+1: Phân Phát](#)

[Chương 52+2: Phân Phát 2](#)

[Chương 53+1: Vô Giá 1](#)

[Chương 53+2: Vô Giá 2](#)

[Chương 54: Hồi Báo 1](#)

[Chương 54+2: Hồi Báo 2](#)

[Chương 55: Phản Kích](#)

[Chương 55+2: Phản Kích 2](#)

[Chương 56: Đoạt Quyền](#)

[Chương 56+2: Đoạt Quyền 2](#)

[Chương 57+1: Trung Phó 1](#)

[Chương 57+2: Trung Phó 2](#)

[Chương 58+1: Chuyện Xưa 1](#)

[Chương 58+2: Chuyện Xưa 2](#)

[Chương 59+1: Quyết Đấu 1](#)

[Chương 59+2: Quyết Đấu 2](#)

[Chương 60+1: Nhũ Mẫu 1](#)

[Chương 60+2: Nhũ Mẫu 2](#)

[Chương 61+1: Đau Lòng 1](#)

[Chương 61+2: Đau Lòng 2](#)

[Chương 62+1: Bất Đồng 1](#)

[Chương 62+2: Bất Đồng 2](#)

[Chương 63+1: Hối Thảm 1](#)

[Chương 63+2: Hối Thảm 2](#)

[Chương 64+1: Manh Mối 1](#)

[Chương 64+2: Manh Mối 2](#)

[Chương 65+1: Cấu Huyết 1](#)

[Chương 65+2: Cấu Huyết 2](#)

[Chương 66+1: Nam Nhân 1](#)

[Chương 66+2: Nam Nhân 2](#)

[Chương 67+1: Truy Tung 1](#)

[Chương 67+2: Truy Tung 2](#)

[Chương 68: Nháo Quỷ](#)

[Chương 68+2: Nháo Quỷ 2](#)

[Chương 69: Ngàn Quân](#)

[Chương 69+2: Ngàn Quân](#)

[Chương 70: Dừng Tay](#)

[Chương 70+2: Dừng Tay](#)

[Chương 71: Dã Tâm](#)

[Chương 71+2: Dã Tâm 2](#)

[Chương 72: Đánh Nhau](#)

[Chương 72+2: Đánh Nhau 2](#)

[Chương 73: Cầm Quyền](#)

[Chương 73+2: Cầm Quyền 2](#)

[Chương 74: Ngụ Xuân](#)

[Chương 74+2: Ngu Xuân](#)

[Chương 75: Cửu Giá](#)

[Chương 75+2: Cửu Giá](#)

[Chương 76: Tiên Cơ](#)

[Chương 76+2: Tiên Cơ 2](#)

[Chương 77: Nữ Nhân](#)

[Chương 77+2: Nữ Nhân 2](#)

[Chương 78: Tức Giận](#)

[Chương 78+2: Tức Giận](#)

[Chương 79+1: Thần Côn](#)

[Chương 79+2: Thần Côn 2](#)

[Chương 80: Đạt Thành](#)

[Chương 80+2: Đạt Thành 2](#)

[Chương 81: Bắt Đầu](#)

[Chương 81+2: Bắt Đầu 2](#)

[Chương 82: Ưu Việt](#)

[Chương 82+2: Ưu Việt 2](#)

[Chương 83: Dự Phán](#)

[Chương 83+2: Dự Phán 2](#)

[Chương 84: Biến Số](#)

[Chương 84+2: Biến Số 2](#)

[Chương 85: Tìm Đường Chết](#)

[Chương 85+2: Tìm Đường Chết 2](#)

[Chương 86](#)

[Chương 86+2: Bí Mật](#)

[Chương 87: Xóa Tên](#)

[Chương 87+2: Xóa Tên 2](#)

[Chương 88: Lại Thú](#)

[Chương 88+2: Lại Thú 2](#)

[Chương 89: Phát Triển](#)

[Chương 89+2: Phát Triển 2](#)

[Chương 90: Nhắc Nhớ](#)

[Chương 90+2: Nhắc Nhở 2](#)

[Chương 91: Cẩn Nhau](#)

[Chương 91+2: Cẩn Nhau 2](#)

[Chương 92: Tiến Trình](#)

[Chương 92+2: Tiến Trình 2](#)

[Chương 93: Bệnh Đường Sinh Dục](#)

[Chương 93+2: Bệnh Đường Sinh Dục 2](#)

[Chương 94: Đế Vương](#)

[Chương 94+2: Đế Vương](#)

[Chương 95: Người Đứng Phía Sau](#)

[Chương 95+2: Người Đứng Phía Sau](#)

[Chương 96: Thế Nào Là Nhân Tâm](#)

[Chương 96+2: Thế Nào Là Nhân Tâm 2](#)

[Chương 97: Đào Hồ](#)

[Chương 97+2: Đào Hồ 2](#)

[Chương 98: Nhị Gia](#)

[Chương 98+2: Nhị Gia 2](#)

[Chương 99: Tâm Kế](#)

[Chương 99+2: Tâm Kế 2](#)

[Chương 100: Có Thai](#)

[Chương 100+2: Có Thai 2](#)

[Chương 101: Sắc Phong](#)

[Chương 101+2: Sắc Phong](#)

[Chương 102: Vạch Trần](#)

[Chương 102+2: Vạch Trần 2](#)

[Chương 103: Kế Tiếp](#)

[Chương 103+2: Kế Tiếp](#)

[Chương 104: Hào Ý](#)

[Chương 104+2: Hào Ý](#)

[Chương 105: Đến Đông Đủ](#)

[Chương 105+2: Đến Đông Đủ 2](#)

[Chương 106: Bùng Nổ](#)

[Chương 106+2: Bùng Nổ 2](#)

[Chương 107: Gánh Tội Thay](#)

[Chương 107+2: Gánh Tội Thay 2](#)

[Chương 108: Mười Từ](#)

[Chương 108+2: Mười Từ 2](#)

[Chương 109: Quyết Liệt \(Thượng\)](#)

[Chương 109+2: Quyết Liệt \(Thượng\) 2](#)

[Chương 110: Quyết Liệt \(Trung\)](#)

[Chương 110+2: Quyết Liệt \(Trung\) 2](#)

[Chương 111: Quyết Liệt \(Hạ\)](#)

[Chương 111+2: Quyết Liệt \(Hạ\)](#)

[Chương 112: Đòi Nợ](#)

[Chương 112+2: Đòi Nợ 2](#)

[Chương 113: Tình Thế Nguy Hiểm](#)

[Chương 113+2: Tình Thế Nguy Hiểm 2](#)

[Chương 114: Hết Thuốc Chữa](#)

[Chương 114+2: Hết Thuốc Chữa](#)

[Chương 115: Cung Biến](#)

[Chương 115+2: Cung Biến 2](#)

[Chương 116: Điều Khiển](#)

[Chương 116+2: Điều Khiển 2](#)

[Chương 117: Bất Cốc](#)

[Chương 117+2: Bất Cốc 2](#)

[Chương 118: Vào Cung](#)

[Chương 118+2: Vào Cung 2](#)

[Chương 119: Dự Mưu](#)

[Chương 119+2: Dự Mưu 2](#)

[Chương 120: Huyết Sắc](#)

[Chương 120+2: Huyết Sắc](#)

[Chương 121: Hồ Bàng Cấu Hữu](#)

[Chương 121+2: Hồ Bàng Cấu Hữu 2](#)

[Chương 122: Cứu Người](#)

[Chương 122+2: Cứu Người 2](#)

[Chương 123: Lâm Bôn](#)

[Chương 123+2: Lâm Bôn 2](#)

[Chương 124: Anh Đề](#)

[Chương 124+2: Anh Đề](#)

[Chương 125: Hồi Kinh](#)

[Chương 125+2: Hồi Kinh](#)

[Chương 126: Đứt Tình Phụ Tử](#)

[Chương 126+2: Đứt Tình Phụ Tử 2](#)

[Chương 127: Quá Kế](#)

[Chương 127+2: Quá Kế 2](#)

[Chương 128: Kết Thúc Buổi Lễ](#)

[Chương 128+2: Kết Thúc Buổi Lễ 2](#)

[Chương 129: Bắc Cường](#)

[Chương 129+2: Bắc Cường](#)

[Chương 130: Thiên Hạ](#)

[Chương 130+2: Thiên Hạ 2](#)

[Chương 131+1: Kết Cục](#)

[Chương 131+2: Kết Cục 2](#)

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 1+1: Văn Án

Phụ thân ham chơi, mẫu thân keo kiệt, tham bạc, ca ca là hoàn khố công tử, mê sắc.

Khương Lộ Dao hồi hận vạn lần, sao nàng lại xuyên nhầm chỗ, có một nhà cực phẩm như vậy, làm sao có thể vượt khó, hưởng phú quý?

Chính kịch, đồng đội quá nát.

Phú quý kịch, nàng không có duyên.

Tranh đấu kịch, nàng không đủ IQ.

Giúp phụ kịch, phụ thân nàng rất nhị hóa ham chơi.

Đỡ huynh kịch, ca ca của nàng quá hoàn khố.

Nàng chỉ có thể ở trong hầu phủ ngày ngày đốc thúc phụ thân, kiềm chế nường tham bạc, hoàn khố ca bớt gây họa, làm tròn bốn phận nhân vật quần chúng.

Còn bến đỗ cuối cùng của nữ nhân... thành thân, Khương Lộ Dao trợn mắt, gả cho ai mà chẳng phải gả?

Một ngày nào đó, bánh nướng có nhân từ trên trời rơi xuống, phú quý ngập trời đập trúng nàng.

Một tờ hôn ước, nàng làm thế tử phi, sắp được hưởng thụ vinh hoa phú quý, ai ngờ kịch bản lại chuyển biến điên đảo.

Nàng đấu tranh với số phận, nghịch thiên cải mệnh, lật đổ kịch bản, giành được cả đời gấm vóc vinh hoa.

Hắn nói:

-Dao Dao cho bốn vương một cơ hội làm người lương thiện.

Khương Lộ Dao:

-Ta dùng cả đời chỉ để chứng minh một câu, người nhất định thắng thiên!

Nữ phụ nói:

-Sao lúc trước ta không nhìn thấy hào quang của hắn?

Nhân chi sơ, tính bốn thiện, người tốt người xấu chỉ cách nhau trong gang tấc!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 1+2: Phiên Toái

Đình viện thâm sâu, bóng người ẩn hiện dưới tàng cây, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi.

Buổi trưa yên tĩnh, mà Khương Lộ Dao lại hết sức bức bối.

Cảnh xuân xanh biếc tươi tốt trước mặt cũng không thể xua tan tức giận trong lòng nàng.

Khương Lộ Dao vung tay áo, không hề nổi cơn tức, bộc phát:

-Hắn muốn đi tìm chết liên quan gì đến ta? Hắn đã không sợ chết, ta còn ngại chôn?

Nha hoàn Mạt Lị há miệng mấp máy:

-Tiểu thư...

Dung mạo Khương Lộ Dao thanh tú, lông mày lá liễu, mi dài cong vút, đôi mắt lấp lánh như sao.

Dáng người mảnh mai, toàn thân y phục trang nhã càng tăng thêm vẻ thanh tao của nàng.

Lúc này, nàng ở trong mắt nha hoàn thân cận của mình, chính là bạo long phun lửa, há miệng phát tiết:

- Người tính cho ta, riêng cái tháng này hắn đã chộc bao nhiêu phiên toái? Uống rượu thanh lâu cũng thôi, ta coi như hắn "giúp đỡ" danh kỹ, dù

sao lấy lá gan của hần cũng không dám ở thanh lâu qua đêm, chẳng qua là khoe khoang với đám hoàn khố của hần mà thôi! Thế mà hần lại dám kéo bè kéo lũ đi đánh nhau! Vì một nữ tử lưu lạc hồng trần mà kéo bè kéo lũ đánh nhau!

Khương Lộ Dao xoa trán, đau đớn rên rỉ:

-Càng quá đáng là, hần đánh thua cũng không nói, lại bị Triệu vương điện hạ bắt được! Triệu vương điện hạ là người dễ chọc? Hần chính là lão đại cầm đầu đám hoàn khố trong kinh thành có biết không hả?

-Tiểu thư, nếu không mau nghĩ cách cứu thiếu gia... Thiếu gia sẽ bị Triệu vương điện hạ đánh gãy chân!

Mạt Li nhẹ giọng an ủi Khương Lộ Dao:

- Nhị lão gia và nhị phu nhân.. Chưa chắc có thể trông cậy được, lão phu nhân còn có thể nói được mấy câu, nhưng chỉ sợ lão phu nhân sẽ không quan tâm đến chuyện của thiếu gia...

- Lão phu nhân đã bị các vị tiểu thư dồn tới thôn trang nghỉ mát rồi.

Liên Hương đứng bên cạnh Mạt Li nói tiếp:

- Lúc này nô tỳ mới nhìn thấy tam tiểu thư và tứ tiểu thư...

Khương Lộ Dao nói:

- Không cần nói nữa! Dù sao cũng không có phần của chi thứ hai chúng ta!

Cha nàng là nhị lão gia, nàng đứng thứ hai trong đám tỷ muội trong phủ, ở ngoại gia, mẫu thân nàng cũng là nhị tiểu thư, ca ca nàng là Vĩnh Ninh hầu phủ nhị thiếu gia!

Nhị... Nhị... Cái gì cũng nhị là thế nào?

Liên Hương phe phẩy quạt cho Khương Lộ Dao, khó chịu nói:

-Cũng tại nhị lão gia không thích đến trước mặt lão phu nhân, cơ hội thừa tước tốt như vậy... Nô tỳ nghe nói lão phu nhân rất bất mãn đại lão gia, nếu không tam phòng tam tiểu thư, tứ phòng tứ tiểu thư sao có thể ngoan ngoãn hiền thực ở trước mặt lão phu nhân như vậy?

Cơn gió lạnh thổi qua cũng không xua tan nóng giận trong lòng nàng, Khương Lộ Dao âm thầm tự nhủ, chần chẫn nàng xuyên, không đúng cách.

Đời này phụ mẫu Khương Lộ Dao khỏe mạnh, phụ thân không có tiểu thiếp di nương.

Lại có một vị huynh trưởng có thể chống đỡ gia môn, hơn nữa nàng xuất thân từ Vĩnh Ninh hầu nhất mạch tương truyền.

(Yul: nhất mạch tương truyền là cha truyền con nối)

Đại Minh Văn Đế thịnh quốc phồn vinh, nàng cảm thấy kiếp này nhân sinh của nàng vô cùng tuyệt vời, thuận lợi, phú quý.

Không đợi Khương Lộ Dao cảm tạ trời cao... Không đợi nàng hưởng thụ phụ mẫu yêu thương chiều chuộng, huynh trưởng nâng niu, thái bình thịnh thế...

Nàng phát hiện hai kiếp làm người chính là mệnh khổ, phụ mẫu, huynh trưởng đều là "Diệu nhân", nàng muốn bớt khổ một chút cũng không được!

Còn về huân quý danh môn Vĩnh Ninh hầu phủ, về mặt Khương Lộ Dao khê ưu sầu, muốn làm nhân vật quần chúng cũng không dễ!

Vĩnh Ninh hầu, chính là tổ phụ của Khương Lộ Dao, một năm trước nhiễm bệnh, bệnh mãi không khỏi.

Mà Khương Lộ Dao đang ở Đại Minh triều cũng không phải là Đại Minh trong lịch sử.

Hoàng gia họ Triệu, đương kim hoàng đế, hiệu Văn Đế, năm nay gần sáu mươi, dưới sự thống trị của hắn, Đại Minh quốc thái dân an, dân chúng phồn vinh.

Chế độ kế thừa của Đại Minh, lấy dòng chính làm chủ, nếu dòng chính không có trưởng tử, vậy chọn người tài hoa nhất trong số thứ tử để thừa kế tước vị, chứ không phải vô đích lập trưởng.

Tổ mẫu của Khương Lộ Dao là Vĩnh Ninh hầu lão phu nhân là nữ nhi của An Nhạc trưởng công chúa, biểu muội của đương kim hoàng đế, phong hào là Gia Mẫn quận chúa.

Cho nên tước vị Vĩnh Ninh hầu vẫn luôn ở trong tay lão phu nhân, ở trước mặt quý thê, Vĩnh Ninh hầu không có quyền lên tiếng.

Bởi vậy cho đến tận bây giờ, vị trí thế tử vẫn trống không, điều này khiến cuộc chiến tranh đoạt vị trí thế tử đã căng thẳng lại càng ác liệt hơn.

Lão phu nhân không thể sinh nở, vô tử vô nữ, hiện giờ tứ phòng đều là thứ xuất, bởi vậy tứ phòng...

Trừ chi thứ hai, cũng chính là phụ mẫu Khương Lộ Dao, thì đích tôn, tam phòng, tứ phòng đều liều mạng thể hiện năng lực cũng như tài hoa của chính mình trước mặt đích mẫu, nhi tử nữ nhi của bọn họ một đám lại một đám phục dịch lão phu nhân, nịnh hót tổ mẫu, hầu hạ tổ mẫu.

Khương Lộ Dao nhìn lão phu nhân trải qua những ngày thông thả, thoải mái hài lòng.

Nàng cảm thấy đời này của lão phu nhân không có thân sinh nhi nữ cũng không phải chuyện bất hạnh nhất...

Bởi vì còn có ba phòng tranh nhau ở trước mặt nàng làm hiếu tử hiếu tôn.

Lúc trước đại lão gia... Chính là đại bá của Khương Lộ Dao, có chức quan Cửu Khanh nhỏ nhất là Quang Lộc Tự Khanh.

Đại lão gia có khả năng kế thừa chức vị cao nhất. Nghe nói ngay cả tấu chương thỉnh phong, lão phu nhân cũng đã viết xong...

Đáng tiếc, cũng không biết vì cái gì, mà đại lão gia đắc tội lão phu nhân...

Hiện giờ để mặc tam lão gia là Thị Lang Hình Bộ và tứ lão gia làm thị giảng học sĩ ở Hàn Lâm viện có cơ hội!

(Yul: thị giảng học sĩ có trách nhiệm giảng dạy, thảo luận kinh điển)

- Ba năm...Tổ mẫu vẫn chưa định ra ai sẽ thừa tước, ta thấy tổ mẫu sẽ không dễ dàng hạ quyết định.

Khương Lộ Dao có cảm giác, lão phu nhân còn đang quan sát xem ai hiếu thuận hơn, ai thích hợp kế vị hơn!

Thật ra chi thứ hai cũng không phải không có cơ hội, nhưng so sánh với mấy phòng còn lại có số làm quan.

Phụ thân nàng Khương Thừa Nghĩa... Đến giờ vẫn chỉ là ngũ phẩm Viên Ngoại Lang, mà lại là chức quan dựa vào hoàng ân mới có được.

Khương Thừa Nghĩa đọc sách không được, kỵ xạ võ công cũng không thành.

Khương Lộ Dao mất ba năm mới hiểu rõ cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Không phải nàng không đốc thúc phụ thân cầu tiến, đáng tiếc...

Đối với người đang cầm sách vở cũng có thể ngủ gật, đã ba mươi lăm tuổi đầu còn vô tích sự...

Nếu để cho hãn tham gia khoa cầu công danh chẳng thà giết hãn cho rồi!

Phụ thân chán ghét đọc sách luyện võ, chính hãn cũng không chịu cố gắng, cho dù sống hai kiếp thì Khương Lộ Dao cũng không nghĩ được biện pháp.

Cổ vũ, khích lệ, thúc giục, mưa dầm thấm đất... Đối với vị phụ thân chỉ biết ham ăn chờ chết này hoàn toàn không có tác dụng.

Khương Lộ Dao cũng nghĩ không thông, sao mấy cái phương pháp dùng để giúp phụ nổi danh trong tiểu thuyết mà nàng từng đọc ở hiện đại, lại không dùng được?

Trước khi nàng xuyên đến, Khương Thừa Nghĩa là cái dạng gì, ba năm sau, vẫn là cái dạng ấy, không hề tiến bộ...

Cũng không thể nói hãn không có tiến bộ, tiến bộ duy nhất của hãn chính là đem phiền phức mà thê nhi gặp phải ném cho nữ nhi tài giỏi...Khương Lộ Dao!

Dạy dỗ phụ thân không được, mẫu thân Thẩm thị xuất thân không cao, lại còn đặc biệt yêu thích bạc.

Huynh trưởng lại là tên ăn chơi trác táng khó dạy... Bởi vậy Khương Lộ Dao bỏ luôn kế hoạch cải tạo chi thứ hai, chỉ còn ý nghĩ duy nhất là đốc lòng hưởng thụ phú quý.

Chỉ chờ Vĩnh Ninh hầu bệnh chết, tranh giành tước vị cũng kết thúc, các phòng phân gia xong, chi thứ hai sẽ mang theo phần tài sản của mình rời

khỏi Hầu phủ.

Đối mặt với phụ huynh không biết phần đấu, nường mười phần keo kiệt, Khương Lộ Dao chỉ cầu có thể khiến chi thứ hai rời xa phân tranh, làm một nhân vật quần chúng qua đường.

- ới... Ôi... Ôi...

Khương Lộ Dao thở dài, thở dài, tiếp tục thở dài, dù gì tước vị cũng không dính dáng đến chi thứ hai.

Cho nên Khương Lộ Dao rất ít lượn lờ trước mặt tổ mẫu, đối với chuyện tam tiểu thư, tứ tiểu thư có thể ở bên cạnh tổ mẫu, Khương Lộ Dao cũng không hâm mộ chút nào.

Lão phu nhân nhìn thì ôn tồn, hòa ái nhưng thực ra chính là một lão bà khó hầu hạ.

- Triệu Vương điện hạ có nói gì không? Ta nghe ca ca nói, không phải nhị vương tử Triệu vương phủ rất thân thiết với hắc sao?

Trước mắt, Khương Lộ Dao cần phải làm là đem Khương Mân Cẩn từ trong đại lao Triệu vương phủ ra ngoài!

Triệu vương là nhị hoàng tử của đương kim Văn Đế, vì hắc do cung nữ sở sinh, cho nên sớm được phong làm Triệu vương, rời xa cuộc chiến ngai vàng.

Từ hoàng hậu năm bốn mươi tuổi mới lão ngọc sinh châu, sinh hạ hoàng tử, cho nên năm nay thái tử chỉ mới mười tám tuổi.

Còn lại đại hoàng tử, tam hoàng tử, tứ hoàng tử đã sớm thành gia lập nghiệp, tuổi của đám nhi tử bọn họ cũng không thua kém thái tử bao nhiêu.

Đối với bọn họ mà nói, tuy thái tử chiếm cứ vị trí đó, nhưng bọn họ đã sớm gây dựng thế lực.

Các vị hoàng tử còn chưa phong tước, vì ngôi vị hoàng đế mà phấn đấu bao nhiêu năm nay, sẽ không cam tâm!

Ở Đại Minh triều một khi hoàng tử bị phong vương, sẽ không còn cơ hội tranh giành vương vị.

Cũng không biết có phải Văn Đế sợ thái tử thân thể yếu đuối sẽ sớm chết, cho nên tới tận bây giờ còn không có đem các vị hoàng tử còn lại phong vương.

Mạt Li trả lời:

- Nhị thiếu gia nói... nô tỳ cũng không dám tin.

Khương Lộ Dao cẩn thận suy nghĩ, cũng đúng, nếu huynh trưởng có hảo hữu là nhị vương tử thì sẽ không đến mức kéo bè đánh nhau với Triệu vương...

Nhưng mà Triệu Vương cũng quá trung nhị đi, nếu không sao hắn có thể ở chỗ phong nguyệt (lầu xanh) ấu dâm với một thiếu niên chỉ vì tranh giành tình nhân? Đánh nhau gây sự?

Chẳng lẽ toàn bộ những người đứng hàng đệ nhị cá tính đều là trung nhị?

(Yul: bệnh trung nhị còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì". Ý nghĩa tự hiểu nhé)

- Người còn phải nghĩ cách cứu thiếu gia rồi

Mạt Li thấy Khương Lộ Dao đã nguôi giận, nhắc nhở nói:

- Nhị lão gia nói, chuyện này giao cho người...

- Giao cho ta?

Cơn tức vừa mới tiêu tán lại "bùng" một phát bốc lên!

- Ta... Ta...

Nàng nói không nổi câu mặc kệ, kiếp trước nàng là trẻ mồ côi, bởi vậy kiếp này nàng vô cùng quý trọng tình thân.

Phụ mẫu, huynh trưởng "không có tiền đồ", nàng nhớ rõ, bọn họ yêu thương nàng thật lòng, nàng cũng nhớ rõ.

Ai chưa từng trải qua bệnh trung nhị?

Chẳng qua phụ thân và ca ca nàng... Cái thời kỳ trung nhị này hơi dài mà thôi.

- Chờ ta lôi cổ hắc về, ta phải giáo huấn hắc một trận nên thân mới được!

Khương Lộ Dao hung ác nói.

Mặt Lị hơi bĩu môi, có lần nào tiểu

thư ngoan độc xuất thủ dạy dỗ nhị thiếu

gia?

Khương Lộ Dao cũng biết mình không có cách nào thay đổi ca ca nhà mình.

Dù sao hắc cũng sinh trưởng trong hầu phủ phú quý sung túc, đã sớm nuôi dưỡng ra tính nết hoàn khố của đám công tử huân quý.

- Triệu vương, Triệu vương...

Linh quang chợt lóe, Khương Lộ Dao đã nghĩ ra cách, thể diện của nàng ở trước mặt Triệu vương không dùng được.

Nhưng mặt mũi của lão bà gần tám mươi tuổi trong thâm cung, thái hậu nường nường lại khác.

Cho dù Triệu vương điện hạ gan lớn đến đâu cũng không dám gây chuyện vào ngày Phật đản, Thái Hậu nường nường cực kỳ tin Phật, thường xuyên đi chùa lễ Phật...

Lẽ ra ngày Phật Đản phải trai giới, vậy mà Triệu vương điện hạ lại đánh nhau gây chuyện giữa chốn phong nguyệt...

Khương Lộ Dao nhắc làn váy:

- Đi, đi thư phòng!

Trước tiên nàng phải viết cho lão ca Khương Mân Cẩn một tờ giấy, chờ để hãnh bị giam trong Triệu Vương phủ còn chọc thêm họa.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 2: Thân Nhân

Dù Khương Mân Cẩn văn dốt võ nát, nhưng bản lĩnh gây chuyện thuộc hàng nhất đẳng.

Mỗi tháng Khương Lộ Dao thu dọn tàn cuộc cho hăn đến ba bốn lần.

- Trừ ca ca bị Triệu vương bắt giam, còn có người khác không?

Pháp không trách chúng, nhiều người lực lớn, Khương Lộ Dao nghĩ nếu kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, thì Triệu vương sẽ không chỉ bắt được một mình hăn...

Mạt Lị muốn nói lại thôi, cẩn thận mài mực, không dám nhìn tiểu thư nhà mình, cúi đầu nói:

- Nô tỳ nghe người báo tin nói, Triệu vương điện hạ chỉ bắt được thiếu giai

"Rắc" một tiếng, Khương Lộ Dao bẻ gãy bút lông trong tay, ca ca, hăn quả thực là thân ca ca của nàng!

- Tiểu thư bớt giận.

- Ta có giận sao?

Khương Lộ Dao cười như không cười hỏi lại, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ta không giận chút nào!

Tính tình huynh trưởng, nàng rất rõ, nhưng cũng không chịu nổi hấn năm ngày ba bữa giày vò!

- Nhị thiếu gia vẫn chờ tiểu thư... Người bớt giận, nếu chuyện này để nhị lão gia biết, không biết nhị lão gia ra sẽ làm ra chuyện gì nữa... Tuy nhị lão gia cũng không quá quan tâm...

Mạt Lị nói câu này là muốn nhắc nhở Khương Lộ Dao, tuy phụ thân nàng toàn đem chuyện phiền phức quăng cho nàng.

Nhưng chính hấn cũng là đại phiền toái, có khi hấn sẽ nóng đầu tự mình ra trận... Vì hấn, chuyện bé xé ra to không thể vẫn hồi.

Một vị ca ca hoàn khố, Khương Lộ Dao còn có thể cắn răng ứng phó.

Nếu thêm một lão nam nhân vĩnh viễn ở thời kỳ trung nhị, Khương Lộ Dao sẽ sụp đổ mất.

Bởi vậy, dù có lúc nàng nói là oán hận phụ thân đại nhân mặc kệ mọi chuyện, nhưng ở trong lòng Khương Lộ Dao lại âm thầm may mắn vì hấn không quan tâm.

Khương Lộ Dao cũng không nói gì nữa, tĩnh lặng trầm ngâm một lúc mới nhắc bút lông lên bắt đầu viết.

Một đám chữ thanh tú ngay ngắn viết lên tờ giấy Tuyên Thành... Xuyên qua đã ba năm, dù Khương Lộ Dao viết chữ bằng bút lông không quá đẹp, nhưng cũng có thể xem.

Nàng đọc một lượt, đợi cho mực khô, đưa thư cho Mạt Lị:

- Sai người lập tức đưa tới Triệu vương phủ, giao cho nhị vương tử

Cầu nhị vương tử xin Triệu vương tha thứ không dễ được, nhưng nhờ hấn chuyển cho Triệu vương một phong thư sẽ không quá khó khăn.

Khương Lộ Dao tính toán cẩn trọng, thư viết cho Triệu vương cũng rất khẩn thiết, cứng mềm đủ cả.

Triệu Vương điện hạ cũng không muốn mạo hiểm mà khiến thái hậu không vui, mà nháo loạn càng lớn, chuyện bọn họ kéo bè kéo lũ đánh nhau giữa ngày Phật đản!

Lo lắng ca ca gây họa, trừ phong thư viết cho Triệu vương, Khương Lộ Dao viết thêm một mảnh giấy nhỏ, nhắc nhở huynh trưởng "Nghien cứu" vấn đề làm sao thoát tội...

Xem đi xem lại, không thấy lỗ hổng nào, Khương Lộ Dao đưa cho Mạt Lị.

Ở Vĩnh Ninh hầu phủ chi thứ hai có địa vị không cao, hạ nhân cũng ít, bên người Khương Lộ Dao chỉ có Mạt Lị và Liên Hương.

So với đám tử muội trong phủ bên người có bốn đại nha hoàn, năm sáu nha hoàn nhị đẳng, một đám tiểu nha hoàn, thì tình cảnh của Khương Lộ Dao có chút quẩn bách.

Cũng may Khương Lộ Dao có tư tưởng của người hiện đại, tuy không đến mức đối xử với bọn nha hoàn cái gì mà người với người trời sinh ngang hàng.

Nhưng trước giờ nàng cũng không thể nào thích cuộc sống tiền hô hậu ủng của đám tiểu thư.

(Yul: tiền hô hậu ủng nghĩa là có đoàn người đi trước dọn đường, phía sau là hộ vệ, uy nghi, rầm rập)

Dù ở cổ đại, linh hồn nàng vẫn như cũ có một nét độc lập của mỹ nhân hiện đại.

Trừ chuyện thích ứng với cuộc sống cổ đại, Khương Lộ Dao còn tận sức giải quyết phiền phức mà phụ mẫu huynh trưởng gây ra.

Cho nên tính độc lập, tự chủ, cùng cách ứng biến tăng lên rõ ràng, cuộc sống của tiểu thư cổ đại cũng không mài mòn được tính chất đặc biệt ẩn sâu trong linh hồn nàng.

Ngược lại còn đem một Khương Lộ Dao cường ngạnh, ích kỷ, lãnh đạm mài dũa thành dịu dàng, ôn thuận, coi trọng tình thân.

Trước kia nàng dùng tất cả vốn liếng, liều mạng bò lên phía trước, cuối cùng giành được vị trí cao nhất.

Nhưng trừ chuyện nàng được cấp dưới kính sợ, thì không có ai ủng hộ nàng, cũng không có người thân nào chúc mừng nàng, tự hào vì nàng.

Bây giờ không giống vậy, tuy phụ mẫu huynh trưởng thực khiến người ta lo lắng, nhưng bọn họ cùng giúp đỡ lẫn nhau, là người một nhà.

Khương Lộ Dao có được rất nhiều thứ mà ở hiện đại nàng từng khát cầu.

- Tiểu thư; không xong rồi, không xong rồi.

Mạt Lị vừa đi đã quay lại, nghiêng ngả lão đảo chạy vào phòng, trên trán đầy mồ hôi, hớn hển nói:

- Người mau đi xem một chút, nhị lão gia... Đi Triệu vương phủ!

- Cái gì? Người nói ai đi Triệu vương phủ?

- Lúc nô tỳ để ca ca nô tỳ truyền tin, vừa vận dụng phải nhị lão gia đang xách lồng chim về phủ... Hình như hôm nay nhị lão gia thắng, tâm tình tốt lắm, còn uống mấy chén... Sau đó nhị lão gia hỏi ca ca nô tỳ làm cái gì.

Mạt Lị nuốt nuốt nước miếng:

-Tiểu thư cũng biết, ca ca nô tỳ là người thành thật, hỏi gì nói đó...

Khương Lộ Dao nắm chặt tay áo, xụ mặt hỏi:

-Sau đó?

-Ngày xưa nhị lão gia toàn mặc kệ chuyện của nhị thiếu gia, hôm nay... Nhị lão gia lại nói, sẽ đích thân đi Triệu Vương phủ đòi người, cũng nói chuyện này giao cho nhị lão gia... Nhị lão gia nói không muốn tiểu thư làm lụng vất vả!

-Hắn coi Triệu vương phủ là chỗ nào? Là quán rượu tùy hắn lăn lộn khóc lóc la hét?

Khương Lộ Dao chưa kịp oán giận, đã vội vàng chạy ra ngoài, nàng phải đuổi theo phụ thân...

Cũng phải đa tạ cái Đại Minh triều hư cấu này, Khương Lộ Dao cũng như những cô gái danh môn khác không cần bó chân, hơn nữa dân chúng cũng không quá hà khắc.

It nhất các vị tiểu thư, tức phụ có thể tản bộ trên phố, dĩ nhiên vấn đề trinh tiết, đám nam nhân cũng cực kỳ coi trọng.

Nếu đem động phòng, tân nương tử không có lạc hồng, không chỉ ngoại gia xấu hổ, mà tân nương cũng bị biếm thành thiếp thất, làm nô dịch cho phu gia.

Bất quá, nữ nhân tái giá sẽ không tính.

Ở Đại Minh triều, nữ tử có thể tái giá, cũng có thể cùng cách, chính là tái giá hay cùng cách cũng thế, chung quy cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Rất ít phát sinh ở tầng lớp huân quý danh môn, ngược lại ở tầng lớp thương hộ, địa chủ lại thường phát sinh.

Khương Lộ Dao gấp gáp đuổi theo, tuy nàng đã cố hết sức chạy tới cửa hầu phủ, cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng của phụ thân đang cưỡi ngựa chạy đi...

Lúc này đột nhiên nổi lên một cơn gió nhẹ, càng khiến bóng lưng phụ thân nàng thêm điều hiu!

-Phong tiêu tiêu hê, dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hê, bất phục phản!

(Yul: bài thơ này nói về Kinh Kha lúc đi ám sát Tần Thủy Hoàng.

Gió điều hiu, sông Dịch lạnh lùng,

Tráng sĩ một đi không trở về!)

Không biết sao, Khương Lộ Dao nhin không được mà thì thào câu thơ kia.

Nàng có thể chắc chắn, lần này Khương Thừa Nghĩa đi Triệu Vương phủ, không chỉ không cứu được nhi tử ra ngoài, không chừng chính hãn cũng bị Triệu Vương đánh cho một trận...

Lão đại, người có thể yên tĩnh một chút được không?

Khương Thừa Nghĩa chỉ là ngũ phẩm viên ngoại lang, hãn lại dám quang minh chính đại đánh tới cửa Triệu vương phủ, đây không phải là tìm khích thích sao?

-Nhị tỷ tỷ...

Khương Lộ Dao nghe tiếng nhìn lại, mới thấy trước cửa hầu phủ đỗ hai cỗ xe ngựa lộng lẫy.

Khuôn mặt xinh đẹp, tươi cười ngọt ngào ở sau cửa sổ xe ngựa, giữa đôi lông mày tinh xảo thoáng hiện một nét vui sướng khi người gặp họa:

- Nhị bá phụ lại gây chuyện? Tổ mẫu cố ý sai ta ra đây hỏi xem, là có chuyện gì?

Không phải các nàng đi thôn trang nghỉ mát sao? Sao còn chưa đi?

Tuy Khương Lộ Dao không muốn để cho mấy vị đường tử muội này chế giễu, nhưng nếu đụng phải, nàng cũng không cảm thấy mất mặt.

Người ngoài chỉ thấy phụ mẫu, huynh trưởng không có tiền đồ, nhưng thật ra ở chi thứ hai, cuộc sống của nàng an ổn thoải mái, chưa từng lục đục hay đích thứ phân tranh.

Những phòng còn lại, ngày ngày trôi qua tuyệt đối không có hài hòa như nhị phòng.

Thúc phụ, bá phụ của nàng đều có tiểu thiếp, sao có thể không có mâu thuẫn?

Vị tiểu mỹ nhân tươi cười ngọt ngào xinh đẹp này là đích nữ của tam phòng, tên là Khương Lộ Châu, nàng còn có một vị muội muội thứ xuất Khương Lộ Linh.

Khương Lộ Linh là ngũ tiểu thư của hầu phủ, năm nay mười ba tuổi, chỉ kém Khương Lộ Dao một tuổi.

Đích nữ tam phòng tam tiểu thư Khương Lộ Châu, tứ phòng chỉ có một nữ nhi duy nhất, là đích nữ Khương Lộ Kỳ tứ tiểu thư.

Các nàng bằng tuổi Khương Lộ Dao, chỉ là Khương Lộ Dao sinh tháng ba, lớn hơn một chút, cho nên làm nhị tiểu thư.

Khương Lộ Dao thản nhiên cười:

- Ca ca ta đến Triệu vương phủ làm khách, phụ thân ta đi đón về, kính mong tam muội muội báo cáo cho tổ mẫu biết, nhị phòng đều bình an, tổ mẫu chớ có lo lắng cho phụ thân ta.

Ai thêm quan tâm cái nhị lão gia tham ăn chờ chết?

Khương Lộ Châu bĩu môi, nói gì chứ? Dựa vào phẩm chất của nhị ca mà có thể được Triệu vương phủ mời đến làm khách? Lừa ai?

-Nhị tỷ tỷ có tâm, có điều nhị tỷ tỷ rảnh rồi cũng phải nhớ đi thăm tổ mẫu, lâu rồi tỷ tỷ chưa có đi thỉnh an đâu.

-Tuy mỗi ngày ta cùng mẫu thân đều tới viện của tổ mẫu sớm chiều thăm nom, nhưng tính ra vẫn không "hiếu thuận" bằng việc ở bên cạnh hầu hạ, tam muội muội nhắc nhở rất đúng, chắc chắn ta sẽ thường xuyên tới chăm sóc, bầu bạn bên cạnh tổ mẫu, chẳng phải tổ mẫu thích nghe cầm khúc Hữu Sở Tư nhất sao? Cầm khúc này ta gảy được nha.

Khương Lộ Dao híp mắt cười cảm tạ Khương Lộ Châu nhắc nhở, nếu nàng thật sự đến bên người tổ mẫu, ai bị lạnh nhạt còn chưa biết đâu.

Ngay cả trên dưới chi thứ hai cực phẩm như vậy mà nàng còn cân được, đối phó với lão phu nhân có gì phải sợ?

Coi như chi thứ hai không có cơ hội thừa tước, tạo ra một chút phiền toái cho mấy phòng còn lại, Khương Lộ Dao chắc chắn làm được.

Sống hai thế còn không hơn một đứa nhóc mười bốn tuổi sao?

Ở hiện đại, Khương Lộ Dao dựa vào bản lĩnh của mình mà dốc sức làm nên đại sự.

Nàng không dám nói sẽ đấu thắng vị lão bà dày dặn kinh nghiệm trạch đấu, nhưng để nàng cùng với đám người như Khương Lộ Châu tranh thủ

tình cảm với lão phu nhân, quả thật giống như đã sống hai kiếp còn bắt nạt trẻ con.

Bởi vậy, đối xử với đám đường tử muội này, Khương Lộ Dao vẫn luôn tuân theo quy tắc người không phạm ta, ta không phạm người.

(Yul: đường tử muội hoặc đường ca đệ là chỉ anh chị em bên nội.)

Khương Lộ Châu muốn đập lên đầu nàng? Muốn ăn hiếp phụ mẫu ca ca "cực phẩm" của nàng?

Không có cửa đâu!

Khuôn mặt yêu kiều như hoa như ngọc của Khương Lộ Châu méo xẹo, Khương Lộ Dao nhẹ nhàng xoay người đi vào hậu phủ...

Bị nàng khinh thường, khiến cơn tức từ trong lòng Khương Lộ Châu bốc lên cao, căm phẫn!

Nhất định phải nói chuyện Khương Lộ Dao hành động nói năng càn rỡ cho tổ mẫu biết!

Ở Vĩnh Ninh hậu phủ, làm chủ không phải là vị tổ phụ Vĩnh Ninh hầu đang đau ốm nằm giường, mà là Gia Mẫn quận chúa, tổ mẫu của các nàng!

Cả đời tổ mẫu không có nhi tử, nhưng ở hậu phủ không ai dám trái ý nàng!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 3: Chính Thê

Từ khi biết rõ tình cảnh của chi thứ hai, Khương Lộ Dao chưa bao giờ nghĩ sẽ để phụ huynh nhà mình dính líu vào vòng xoáy tranh đoạt tước vị.

Chi thứ hai từ trên xuống dưới dường như chỉ thích hợp làm nhân vật quần chúng.

So với chuyện lên sân diễn kịch, Khương Lộ Dao càng thích xem ba phòng còn lại bị lão phu nhân dắt mũi chạy vòng vòng.

Lúc đến đoạn phấn kích, Khương Lộ Dao đều lặng lẽ tặng cho lão phu nhân một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Lão phu nhân phô bày trọn vẹn cái gọi là phong phạm chính thê cổ đại.

Không có nhi tử mà vẫn nắm giữ Vĩnh Ninh hầu phủ từ trên xuống dưới, nắm thót mấy phòng còn lại.

Nghiêm túc mà nói, vì có thể kế tục tước vị, đích tôn, tam phòng, tứ phòng gần như cung phụng lão phu nhân như tổ tông.

Thân sinh nhi tử còn dám to tiếng với phụ mẫu vài câu, còn thứ tử muốn thừa tước thì ở trước mặt lão phu nhân phải ngoan hơn mèo, làm hiếu tử hiền tôn sao dám ngỗ nghịch.

Có điều... Lão phu nhân sẽ già đi, sẽ đến lúc suy kiệt, mẫu nhược tắc tử cường... Không chừng sẽ là cảnh già cô đơn hiu quạnh.

(Yul: mẫu nhược tắc tử cường trong câu này nghĩa là mẹ càng già yếu thì con càng khỏe mạnh)

Nhưng một đời này của lão phu nhân, Khương Lộ Dao chắc chắn nàng sống rất thoải mái, hạnh phúc hơn cái đám chính thê vì không có nhi tử mà phải ấn nhẫn sống qua ngày.

Thậm chí còn tốt hơn mấy vị mệnh phụ phu nhân có nhi nữ.

Khương Lộ Dao từng cảm thán, chẳng trách từ lúc lão phu nhân biết mình không thể sinh hạ được.

Liên nạp rất nhiều thiếp cho Vĩnh Ninh hầu, những đứa trẻ sinh ra lại không một trường hợp ngoại lệ nào, chết vì đủ loại "ngoài ý muốn".

Dù là ai cũng không thể tìm thấy bút tích của lão phu nhân ở trong những làn "ngoài ý muốn" đó!

Khương Lộ Dao không đuổi kịp phụ thân, chỉ có thể quay về Vĩnh Ninh hầu phủ.

Nàng không biết bên trong xe ngựa, người đang nhắm mắt nghỉ ngơi là lão phu nhân lại tỉnh linh mở mắt, nghe Khương Lộ Châu cáo trạng xong, mím môi, thâm trầm:

- Lão nhị càng ngày càng hoang đường, lại dám tới Triệu vương phủ làm loạn? Trong mắt hãn có còn vương pháp hay không?

Trong đám tử muội, người luôn lặng lẽ, lãnh đạm, là đích nữ tứ phòng Khương Lộ Kỳ cũng là người trở mã xinh đẹp nhất.

Tuy dung mạo của nàng không phải khuynh thành, nhưng Khương Lộ Kỳ có dung mạo thanh lệ, khí chất tự nhiên hào phóng.

Lời nói hay hành sự đều ẩn hiện vẻ thành thực thướt tha, Khương Lộ Kỳ cũng là vị tiểu thư được Vĩnh Ninh hầu phủ coi trọng nhất.

Nàng hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, làm hết bốn phận, cũng chưa bao giờ bàn luận chuyện thị phi của các phòng khác trước mặt lão phu nhân.

Lão phu nhân vô cùng yêu thích Khương Lộ Kỳ, luôn giữ nàng bên cạnh.

- Tổ mẫu, tính tình nhị bá phụ thật thà phúc hậu, không chịu được kích động, tôn nữ (cháu gái) cảm thấy nhị bá phụ chỉ là lo lắng cho nhi tử...

Khương Lộ Kỳ nhỏ nhẹ biện hộ giúp chi thứ hai:

- Nhị tỷ tỷ là người khôn khéo giỏi giang, nếu nàng đã trở về phủ, đương nhiên

sẽ nghĩ cách giúp nhị bá phụ, ta nghĩ sẽ không liên lụy đến hầu phủ.

- Lời của tứ muội muội là có ý nóL.Tổ mẫu nói sai rồi?

Cuối cùng Khương Lộ Châu cũng tóm được lỗi hồng của Khương Lộ Kỳ, nàng luôn xem Khương Lộ Kỳ là đối thủ lớn nhất.

Khương Lộ Kỳ chững chạc, không tranh đấu, nhưng ở trong mắt nàng, Khương Lộ Kỳ chỉ là giả vờ nghiêm chỉnh, biến không tranh thành tranh!

Dù chức quan của phụ thân nàng cao nhất trong bốn phòng, nhưng tứ lão gia lại ở Hàn Lâm Viện, từng đậu thám hoa.

Nghe nói tứ lão gia thường xuyên vào cung làm thị giảng cho hoàng thượng...

Dù không được thánh sủng, thì ít nhất hoàng thượng cũng nhớ mặt tứ lão gia.

Hàn Lâm Viện, là thánh điện trong lòng các vị cử tử trong thiên hạ, là cái nôi của các vị văn tướng.

Trên quan trường đã có văn bản quy định rõ ràng, không phải Hàn Lâm Viện thì không thể vào nội các.

Tam lão gia đang là Thị Lang Hình bộ, lúc Hàn Lâm quán tuyển người hẳn không thể đồ thứ cát sĩ, bởi vậy đời này không còn hi vọng vào nội các.

(Yul: Hàn Lâm Quán là một bộ phận trực thuộc Hàn Lâm Viện, nơi tuyển người để đào tạo nhân tài cho Hàn Lâm Viện)

Khương Lộ Kỳ bình thản nói:

- Tam tỷ tỷ, ta thường nghe tổ mẫu nói huynh hữu đệ cung! Nhị bá phụ cùng chúng ta là máu mủ ruột thịt, cùng tông cùng mạch, lúc này nhị bá phụ gặp chuyện khó xử, tam tỷ tỷ không trợ giúp thì thôi, còn muốn bỏ đá xuống giếng sao?

(Yul: huynh hữu đệ cung nghĩa là anh em hoà thuận thân ái tôn kính lẫn nhau.)

- Ta nào có bỏ đá xuống giếng?

Khương Lộ Châu trợn mắt, tức giận nói:

- Không phải ta đang kể tình trạng của nhị bá cho tổ mẫu nghe sao? Lần trước nhị bá gây họa... vẫn là phụ thân ta ra mặt giải quyết.

- Đã có nhị tỷ tỷ ta nghĩ không cần làm phiền tam bá phụ đâu!

Khương Lộ Kỳ cười khanh khách nhìn tổ mẫu nói:

- Người xem từ lúc nhị tỷ tỷ giúp đỡ nhị bá mẫu quản gia, hiện giờ nhị bá phụ đã bớt gây chuyện hơn ngày xưa rất nhiều rồi, tuy ta cùng tuổi với

nhị tử tử, nhưng so với sự hiểu biết của nhị tử tử thì ta còn kém xa!

Lão phu nhân nâng mí mắt:

- Kỳ nha đầu đánh giá rất cao nhị nha đầu.

- Dạ, tuy nhị tử tử không có thể hiện ra ngoài, nhưng tôn nữ vẫn cho rằng nhị tử tử huệ chất lan tâm, sâu sắc tinh tế.

(Yul: Huệ chất lan tâm chỉ người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết)

- Nếu người đã nói như vậy...

Lão phu nhân cười cười, không nhìn vẻ mặt ghen tị của Khương Lộ Châu:

- Chúng ta không đi thôn trang nghỉ mát nữa, hồi phủ Ta muốn nhìn xem chuyện rắc rối giữa lão nhị với Triệu vương sẽ giải quyết như thế nào ỉ

- Tổ mẫu...

- Không cần nói nhiều!

Lão phu nhân cao giọng nói:

- Hồi phủ!

Xe ngựa quay trở lại hầu phủ, Khương Lộ Châu không cam lòng đỡ lão phu nhân xuống xe.

Lão phu nhân vỗ vỗ cánh tay Khương Lộ Châu:

-Trở về báo cho phụ thân người biết, bảo là ta nói, lão nhị cần một chút giáo huấn!

Mắt Khương Lộ Châu sáng lên, gật đầu đáp ứng, xem ra tổ mẫu chưa bao giờ để nhị phòng vào mắt.

Lão phu nhân trở lại hầu phủ chỉ vì muốn xem nhị phòng diễn xiếc mà thôi.

Nghĩ đến tính tình phụ tử nhị phòng, khóe miệng Khương Lộ Châu cong lên, quả thật còn thú vị hơn xem xiếc.

Khương Lộ Kỳ cũng không tranh việc hầu hạ tổ mẫu với Khương Lộ Châu, nàng im lặng, nhu thuận đứng bên cạnh tổ mẫu...

Thấy Khương Lộ Châu bận rộn thu xếp chỗ này chỗ kia lấy lòng tổ mẫu, Khương Lộ Kỳ cười thầm trong lòng, rốt cuộc ai là khi? Ai là người xem xiếc khi đây?

- Các người không cần bận bịu như vậy.

Lão phu nhân ngồi trên giường, vẻ mặt tươi cười ôn hòa, chỉ có người miễn cảm mới phát giác ánh mắt của bà nhìn về phía Khương Lộ Châu mang theo ý giễu cợt:

- Ta muốn ngủ một giấc, tới văn thiện(bữa tối) các người hãy đến đây, nếu đã không đi thôn trang, ta cũng không thể bắt các người suốt ngày ở cạnh bà lão này, tam nhi tức cùng tứ nhi tức cũng thương nhớ các người, đồ đạc vật dụng của các người ở trên xe ngựa cũng cần bày bố lại.

Lão phu nhân vẫy vẫy tay áo, áp chế Khương Lộ Châu đang muốn mở miệng đòi lưu lại hầu hạ:

- Trở về đi.

Khương Lộ Kỳ nghe lệnh rời đi, Khương Lộ Châu cẩn thận dặn đi dặn lại đại nha hoàn Phi Thúy bên người lão phu nhân:

-Nếu tổ mẫu tình nhất định phải báo cho ta biết!

Khương Lộ Châu cẩn thận dặn chuyện sắp xếp vật dụng của lão phu nhân, nhìn thế nào cũng thấy nàng chính là một tôn nữ hiếu thuận!

Trong phòng chỉ còn lại lão phu nhân cùng với Tề ma ma, lão phu nhân dựa vào giường, nhắm mắt lại hỏi:

- Người thấy thế nào?

Tề ma ma giả cho đại quản gia của hào phủ, lão phu nhân cũng đã xóa nô tịch cho nàng, lúc này nàng nhi tôn(con cháu) đầy nhà, gia cảnh giàu có.

Đáng lẽ nàng nên sớm rời phủ đi dưỡng lão, nhưng nàng không nỡ rời bỏ Gia Mẫn quận chúa người mà nàng hầu hạ từ nhỏ tới già, vì vậy nàng cố ý lưu lại bầu bạn bên lão phu nhân.

Ở Hào phủ, Tề ma ma rất có thể diện, ngay cả tứ lão gia nhìn thấy nàng cũng phải cung kính gọi một tiếng Tề ma ma!

- Người có cái gì mà nhìn không rõ? Còn phải hỏi nô tỳ?

Khóe miệng lão phu nhân co giật... trầm ngâm một hồi:

- Người ngoài ta còn có thể nhìn ra họ muốn cái gì, nhưng chỉ sợ tứ nha đầu có tâm tư khác, Khương Lộ Kỳ... thay đổi, người cũng đừng nói với ta là người không thấy đi!

-Tứ tiểu thư nhìn thành thực trầm ổn hơn trước, có lẽ là vì thêm vài tuổi.

Tề mama bóp chân cho lão phu nhân, nhỏ giọng nói:

- Không phải người từng nói tứ lão gia sẽ thăng chức hay sao? Tứ tiểu thư so với danh môn quý nữ cũng không thua kém gì... Nô tỳ thấy nàng

cũng không phải loại người hay ganh đua hơn thua, nàng vẫn nhớ thương chăm sóc tỷ muội.

Lão phu nhân nhắm hai mắt, khẽ than thở:

- Nàng mới mười bốn, lại là đích nữ duy nhất của tứ phòng, tứ nhi tức đau sủng, cưng chiều, làm sao... Làm sao nàng lại hiểu ẩn giấu? Ta nhìn ra tứ nha đầu không phải diễn trò không tranh tức là tranh, mà là nàng không có hứng thú với tước vị Vĩnh Ninh hầu... Nhưng mà...

Lão phu nhân mở mắt, con ngươi trong suốt lấp lánh:

- Nhưng mà, hôm nay nàng lại để lộ dấu vết, không phải tứ phòng không quan tâm tước vị, mà là hiện tại nàng không quan tâm ai thừa tước.

- Ý người là?

- Vĩnh Ninh hầu thế tử có thể lập cũng có thể phế!

Lão phu nhân xoa bóp trán:

- Nàng đẩy nhị phòng ra, không chừng là ngấm vào lão nhị luôn phạm sai lầm, để dễ dàng bắt được nhược điểm!

- Không phải người chưa từng nghĩ đến nhị lão gia sao? Dù sao xuất thân của nhị lão gia... Thấp hơn mấy vị còn lại!

- Bốn thứ tử, đều khác thân mẫu, xuất thân của bọn chúng cao hay thấp còn không phải là do ta?

Lão phu nhân cười lạnh:

- Chung quy vẫn không phải là ta sở sinh! Sao có thể phân cao thấp tiện? Thân mẫu lão Nhị...

Lão phu nhân im miệng, gồi đầu lên cánh tay nói:

- Người có rảnh thì giúp ta nhìn nhị nha đầu.

Tề ma ma chớp mắt, thấp giọng nói:

-Nô tỳ luôn ở trong phủ, vừa rồi nhị tiểu thư bị nhị phu nhân gọi đi rồi, người cũng biết, nhị phu nhân vất vả lắm mới được tiếp nhận việc sửa sang lại hoa viên từ trong tay đại phu nhân, không biết nàng sẽ "Cắt xén" bựcn như thế nào đâu.

Lão phu nhân cười ra tiếng, Tề ma ma nói tiếp:

-Nếu không phải là ý tứ của người, thì nhị phu nhân cũng không có cơ hội...

- Nhị nha đầu thật đáng thương...

Lão phu nhân cười rộ lên:

- Khó trách nàng được tứ nha đầu khen là xuất sắc, có phụ mẫu huynh trưởng như vậy, nàng không tinh minh giỏi giang, thì chỉ thứ hai ở hầu phủ này làm gì có đất cắm dùi? Mới rồi ta nhìn thoáng qua nàng, đứa nhỏ này... Rất thuận mắt!

- Tiểu thư có thể thuận mắt người cũng không nhiều nha, nô tỳ nhất định sẽ chú ý nhị tiểu thư.

-Ừ.

Lão phu nhân nhắm mắt, thì thào tự hỏi:

- Nàng giống ai nhỉ? Không giống lúc bình thường đi thỉnh an ta chút nào, tiểu hồ ly... Đôi mắt thật là nhanh...

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 4: Giả Sở Sách

Một trăm lượng? Còn tích tiểu thành đại? Khương Lộ Dao giống như bị sét đánh!

Nàng nhớ lúc này gặp hai vị đường muối ngoài cửa, trang sức đeo trên người các nàng từ trên xuống dưới không món nào dưới trăm lượng...

Hai ngày trước tứ thẩm tặng pho tượng Ngọc Quan Âm cho lão phu nhân có giá trị xa xỉ.

.Mà mẫu thân nàng lại ở đây hoan hô nhảy nhót chỉ vì có thể "tham ô" được một trăm lượng của Vĩnh Ninh hầu phủ?

-Nương, chúng ta không thiếu bạc.

Khương Lộ Dao biết tình hình tài chính trong nhà nàng, vì từ lúc nàng xuyên tới đây, liền tiếp nhận quyền giữ tài chính của chi thứ hai.

Tuy không giống thời hiện đại, nhưng chuyện tăng thu giảm chi linh tinh này nọ, Khương Lộ Dao vẫn làm rất tốt.

Nhị phòng cũng không thiếu tiền như người ngoài nghĩ.

Nhưng cho dù phụ mẫu nàng có tích được cả một gia tài bạc triệu đi chăng nữa, thì vẫn không thể cải tạo được tính tham lợi, keo kiệt của mẫu thân nàng.

-Nữ nhi à, nương làm vậy là vì hồi môn của người với sính lễ của ca ca người đấy!

Nhị phu nhân bị nữ nhi nhìn mà cảm thấy ngượng ngùng, tay vẫn giữ chặt tờ ngân phiếu, ý tứ là ai tới cũng không trả.

-Người cùng ca ca người cũng không còn nhỏ, lại còn không được lão phu nhân yêu thích, chờ đến lúc các người thành thân, chắc chúng ta không còn ở hầu phủ nữa, phụ thân người không có hy vọng thừa tước, nếu không tích góp ít bạc, sau này hai người các người khó mà mai mối...

-Nương nghĩ gia tài bạc triệu là có thể giúp ca ca sánh được vị tiểu thư huân quý danh môn?

- Chắc được...

Ánh mắt nhị phu nhân tràn đầy kỳ vọng, đôi mắt phượng sáng lấp lánh, đôi môi mông mấp máy:

-Người không hiểu đâu...Ta cũng không định nói cho người biết, nhưng mà hôm nay... Nương nói nhỏ cho nghe, người ngàn vạn lần không được nói cho ai biết.

-Lại là vị cao nhân nào đấy nói với nương tương lai ca ca sẽ trở thành phò mã chứ gì? Hay là quận mã?

(Yul: quận mã là chồng của quận chúa, quận chúa là đích nữ của vương gia)

-A.

Nhị phu nhân sửng sốt, hoài nghi hỏi:

-Làm sao người biết?

Khương Lộ Dao vỗ trán, chán nản nói:

-Sao không thấy vị cao nhân nào nói ca ca có thể đỗ trạng nguyên? Làm phò mã? Không phải là ăn bám sao?

Nhị phu nhân nâng tay đánh vào vai nàng, bất mãn mắng:

-Ca ca ngươi là cái dạng gì, ngươi còn không rõ sao? Có thể làm phò mã đã là trời cao ban ân, mà làm được phò mã, còn không phải là có bản lĩnh sao?

Nói cách khác, ăn bám cũng cần có bản lĩnh?

Khương Lộ Dao lý giải như vậy cũng không sai!

Nhị phu nhân lấy khăn lau mắt:

-Nha đầu không có lương tâm, ta làm như này là vì ai?

Khương Lộ Dao biết nhị phu nhân giả vờ khóc, nhưng nàng cũng không kiên trì nổi, cam chịu nói:

-Lấy sổ sách ra đây đi, nữ nhi giúp nương làm giả sổ sách!

-Nữ nhi ngoan, nương biết ngươi là đứa nhỏ hiếu thảo nhất!

Nhị phu nhân vội vàng đem sổ sách thu chi tu bổ hoa viên cho Khương Lộ Dao, nữ nhi nàng làm giả, ai cũng không nhìn ra sơ hở.

-Ngươi với ca ca ngươi mỗi người một nửa, có cái gì nương cũng để cho các ngươi, nương không biết nhiều chữ... Coi như biết hết chữ cũng không làm sổ sách hoàn thiện như ngươi, bá mẫu, thẩm thẩm của các ngươi đều là người khôn khéo cơ trí, nhưng vẫn không phát hiện ra vấn đề, nữ nhi à, sau này nương hoàn toàn trông cậy vào ngươi.

Nhị phu nhân phe phẩy quạt cho nữ nhi, từ lúc nữ nhi khỏi bệnh, càng ngày nàng càng đào góc tường hầu phủ thuận lợi hơn.

Nàng dưỡng nữ nhi đương nhiên phải xuất sắc nhất:

-Dao Dao, hay là chúng ta tham ô nhiều nhiều một chút, thêm một hai lượng cũng được...

-Bỏ đi, bỏ đi, người đừng trừng mắt, ta không nói nữa là được chứ gì?

Nhị phu nhân lầm bầm:

-Càng lúc càng giống lão phu nhân, khiến người ta không dám đối diện với người.

-Số mệnh của lão phu nhân cũng không được tốt, đêm dài lạnh lẽo thê lương, cô độc...Người có mệnh phú quý nha, sau này sẽ làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân! Lại còn nhi tôn đầy đàn, phu thê hòa thuận, thầy tướng số nói rồi, cả Vĩnh Ninh hầu phủ này chỉ có mệnh của người là tốt nhất!

-Nương...

Không phải Khương Lộ Dao chưa từng làm giả sổ sách, sau khi tới đây, nàng thường xuyên vì vài chục, vài trăm lượng bạc mà làm giả sổ sách!

Một người tính toán siêu việt...Lại dùng vào việc này, Khương Lộ Dao chỉ còn bất đắc dĩ:

-Nếu nương cùng phụ thân, còn có ca ca cứ tiếp tục gây chuyện thế này, ta thấy cả đời này cũng không thể trở thành nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.

- Tại sao?

-Nương còn dám hỏi tại sao? Nếu ta không bị các người gây chuyện mà mệt chết, thì cũng bị các người chọc cho tức chết!

Đối với Khương Lộ Dao mà nói, cắt xén một trăm lượng không có gì khó, nhưng cái khó là phụ thân nàng dám chạy tới Triệu vương phủ!

Không lẽ sâu quá hóa quen? Thậm chí nàng còn thỉnh thoảng sửa sổ sách giúp mẫu thân!

Nàng cũng chẳng còn lo lắng đến chuyện phụ thân mang người tới cửa Triệu vương phủ cứu nhi tử.

Chuyện có hỏng thêm nữa thì cùng lắm là cả hai phụ tử đều vào đại lao trong Triệu vương phủ.

Tính theo thân phận, thì Triệu vương và phụ thân của nàng còn có quan hệ họ hàng thân thích.

Dù phụ thân không phải là thân sinh nhi tử của tổ mẫu, thì trên danh phận, nhi tử của thiếp thất đều là nhi tử của đích mẫu!

Trời dần dần tối, các phòng trong hầu phủ đèn đuốc sáng trưng như ban ngày!

Nhị phu nhân thỏa mãn cất kỹ tấm ngân phiếu một trăm lượng, lúc này nàng mới lo lắng cho trượng phu cùng nhi tử, liên tục nhìn ra cửa:

-Nữ nhi, bọn họ sẽ không có chuyện gì đi.

-Chắc vậy.

Khương Lộ Dao đưa tách trà cho nhị phu nhân:

-Trong viện tổ mẫu truyền ra tin tức, tổ mẫu cũng không đi thôn trang nghỉ mát, lát nữa tổ mẫu sẽ truyền văn thiện, nương đi qua đi!

-Lão phu nhân cũng thật là, lẽ ra nên sớm định ra thế tử, để đỡ cho mấy vị đại bá của người tranh giành cầu xé lẫn nhau, cũng đỡ để bọn họ vì tước vị mà hỏng hết tình cảm huynh đệ!

-...

Đối với chuyện mẫu thân sẽ thỉnh thoảng thông minh đột xuất, Khương Lộ Dao đã không còn bất ngờ.

Chỉ cần không nhắc đến tiền bạc, mẫu thân vẫn có thể phân biệt nặng nhẹ, mẫu thân Ưông thị của nàng biết mình sẽ có được cái gì.

-Tổ phụ còn khỏe mạnh, dù lập thế tử thì thế nào? Lập được cũng phế được.

Khỏe miệng Khương Lộ Dao cong lên:

-Trận đoạt tước này có thể sánh bằng tuồng diễn trong phủ của đám huân quý danh môn, thật phấn khích!

Xiếc khi đã là gì? Đùa bốn người mới là cảnh giới cao nhất!

Khương Lộ Dao chỉ hy vọng, lúc thân thể lão phu nhân suy tàn, vẫn có thể dắt mũi đám người bọn họ chạy vòng vòng!

Nhị phu nhân bị Khương Lộ Dao dìu ra cửa, Khương Lộ Dao lo lắng dặn dò:

-Muộn thế này mà phụ thân với ca ca còn chưa rời khỏi Triệu vương phủ, chỉ có hai khả năng, một là loại vô cùng tốt, Triệu vương và phụ thân bỏ qua chuyện cũ, nên hẳn giữ hai người họ ở lại vương phủ làm khách, loại còn lại, là bọn họ bị Triệu vương bắt nốt! Trong hầu phủ này, loại tin tức như vậy không thể giấu được, ở trước mặt tổ mẫu, bá mẫu và các vị thẩm thẩm chắc chắn sẽ nhắc tới... Nương...

-Nương biết nên nói thế nào.

Nhị phu nhân nắm chặt tay nữ nhi, ánh mắt kiên định:

-Ta sẽ không để các nàng xem náo nhiệt.

Khương Lộ Dao nở nụ cười hài lòng, lại nghe nhị phu nhân bồi thêm một câu:

-Người nói xem, sao lão phu nhân không đi thôn trang dưỡng lão đi? Nàng ở trong phủ làm gì? Thấy nàng...Chân ta lại bị chuột rút.

Khương Lộ Dao thở dài một hơi, quả nhiên không thể trông cậy vào mẫu thân nàng!

Trước khi vào viện, nhị phu nhân đứng ở ngoài cửa liếc vào bên trong viện.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, vài bóng dáng quen thuộc in lên cửa sổ, phu nhân các phòng còn lại đã đến đông đủ.

Trong lòng căng thẳng, lại nghe nha hoàn hầu hạ lão phu nhân nói, hai ngày nữa lão phu nhân sẽ mang các vị tiểu thư trong hầu phủ đi Tần vương phủ, sắc mặt nhị phu nhân ngưng trọng.

Tuy nhị gia có chút trung nhị, lúc nào cũng gây họa, nhưng nhị phu nhân cũng chưa từng lo lắng cho phu quân của mình.

Nàng biết dựa vào "năng khiếu" của hắc sẽ không chọc ra tai họa gì lớn, nhưng Tần vương phủ không giống vậy.

Tần vương là nhi tử nhỏ nhất của thái hậu nương nương, đương kim hoàng thượng là trưởng tử.

Nhưng theo lời đồn từ trong cung truyền ra, hoàng thượng cũng không phải là nhi tử mà thái hậu yêu thương nhất!

Người được thái hậu yêu thương nhiều nhất, chính là hoàng đệ Tần vương!

Tần Vương đã từng xuất chinh, bình định biên cương Đại Minh, là một vị vương gia có chiến công hiển hách, rất được hoàng đế tín nhiệm.

Nhưng Tần vương yếu mệnh, không biết vì nguyên nhân gì, mà hãn tướng lớn trở về kinh không lâu sau thì đột tử.

Nghe nói lúc đó hoàng thế khóc thảm thiết, nhiều ngày không tiếp triều vì cái chết của thân đệ, lại còn cho phép Tần vương thế tử tiếp tục thừa kế, chứ không tước vị.

Hiện giờ thanh thế của Tần vương phủ không lớn như trước, nhưng vẫn là nhất đẳng huân quý.

Nhị phu nhân cầm tay nữ nhi, vài lần muốn nói lại thôi, Khương Lộ Dao kỳ quái hỏi:

-Nương?

- Trở về rồi nói!

Nhị phu nhân thuận theo nha hoàn vén rèm cửa mà đi vào trong phòng, dẫn Khương Lộ Dao quy củ thỉnh an lão phu nhân.

Khương Lộ Dao thấy mọi người đã đến đầy đủ, Khương Lộ Châu và Khương Lộ Kỳ mỗi người một bên làm bạn bên người lão phu nhân.

Các vị phu nhân các phòng khác chỉ có thể đứng trước mặt hầu hạ cơm nước.

Đích nữ đại phòng Khương Lộ Lâm vừa thành thân tháng trước, phu gia là Lâm gia vọng tộc ở Giang Nam. dòng dõi cực kỳ tương xứng với Vĩnh Ninh hầu phủ.

Nghe nói đại phu nhân không vừa lòng cửa hôn sự này, nhưng ở hội hoa xuân Khương Lộ Lâm lại phải lòng Lâm công tử, hai người tình đầu ý hợp,

quyết định đầu bạc răng long.

Khương Lộ Lâm chống chọi áp lực từ phụ mẫu khăng khăng đòi gả vào Lâm gia, nghe nói lão phu nhân còn cố vũ, lại còn cho Khương Lộ Lâm một phần hồi môn khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Khương Lộ Dao thấy hai vị đường muội đích nữ còn lại thực sự được lão phu nhân yêu thương.

Xem ra đại bá mẫu phản đối kết thân với Lâm gia chỉ sợ không phải ghét bỏ Lâm gia! Có lẽ cảm thấy không có ai ở bên người lão phu nhân... Dù sao lão phu nhân cũng không vừa mắt thứ nữ.

Làm nhiệm vụ là một nhân vật quần chúng chuyên nghiệp, Khương Lộ Dao sẽ không sống lại gần nột lão phu nhân.

Im lặng ngồi ở vị trí xa một chút, nhìn Khương Lộ Châu liêu mạng khoe mẽ lấy lòng...

Khương Lộ Dao biết lão phu nhân đang đùa bỡn bọn họ, bởi vậy nàng xem rất đã nghiên.

Nhưng mà, hôm nay ánh mắt đích nữ tứ phòng Khương Lộ Kỳ có chút không bình thường, nàng đã nhìn Khương Lộ Dao nhiều lần.

Đối với vị tứ đường muội này, Khương Lộ Dao không dám khinh thường, đừng nhìn Khương Lộ Kỳ trầm ổn, trầm tĩnh mà lầm.

Từ trong ánh mắt của nàng có thể nhìn ra, nàng là người có chuyện xưa.

Chi thứ hai đã rất loạn rồi, Khương Lộ Dao tuyệt đối không dám trêu chọc Khương Lộ Kỳ.

Ánh mắt Khương Lộ Kỳ có chút u ám, điểm này khiến Khương Lộ Dao không nghĩ ra, Khương Lộ Kỳ có gì không hài lòng?

Tứ gia chính là người có hy vọng được thừa tước cao nhất!

Dùng văn thiện xong, lão phu nhân nhấp một ngụm trà, bất ngờ hỏi:

-Lão nhị đã về chưa?

Nhị nhu nhân cứng người, vâng vâng dạ dạ trả lời:

-Còn chưa về, nhị gia bất hiếu, khiến mẫu thân phải lo lắng.

Lão phu nhân cũng không hỏi nhiều, hơi nâng lên mí mắt, ánh mắt lão luyện phong sương dừng ở trên người nhị phu nhân.

Khóe mắt liếc nhìn Khương Lộ Dao đang ngồi nghiêm chỉnh, trầm mặc.

Khương Lộ Kỳ bên cạnh nàng cũng thường xuyên trầm mặc, nhưng Khương Lộ Kỳ trầm mặc là vì không muốn bị nàng chú ý.

Tuy Khương Lộ Dao trầm mặc, nhưng ánh mắt sáng ngời, giống như người ngoài cuộc đứng xem náo nhiệt...

Khóe miệng lão phu nhân hơi cong lên, muốn chơi tâm kế, muốn xem náo nhiệt?

-Hai ngày nữa Tần vương phi làm thọ yến, các người đi cùng ta tới Tần vương phủ chúc thọ.

-Dạ, tổ mẫu!

Khương Lộ Châu hưng phấn đáp.

-Dạ...Tổ mẫu.

Thần sắc Khương Lộ Kỳ ảm đạm, cúi đầu che giấu cảm xúc.

Khương Lộ Dao hơi nhú mày:

-Tổ mẫu, ta cũng phải đi?

- Chỉ cần là tiểu thư của Vĩnh Ninh hầu phủ đều phải đi!

Lão phu nhân nói như đinh đóng cột, hơi tức giận nói:

-Nhị nha đầu, người có coi mình là tiểu thư hầu phủ không?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 5: Thân Phụ

Nhị phu nhân vội vàng thỉnh tội với lão phu nhân:

-Nhị nha đầu là vui mừng đến choáng váng, mẩu thân ngàn vạn lần đừng trách tội nhị nha đầu, nàng nha...Từ lâu đã muốn theo mẩu thân ra phủ, chỉ là trước kia vẫn không có cơ hội mà thôi.

-Ta thấy nhị nha đầu đâu giống vui mừng đến choáng váng.

Khóe miệng Tam phu nhân nhếch lên, trong mắt tràn đầy bồn chột:

- Nhị nha đầu có thói quen không thích gặp người sẽ không tốt, luôn ru rú ở trong hầu phủ, có khác gì thứ nữ không lên được mặt bàn?

Vĩnh Ninh hầu phủ cũng là khai quốc liệt hầu, thừa kế tước tỵ, vì trong phủ có lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa, nên Vĩnh Ninh hầu ở tầng lớp huân quý cũng rất hiển hách.

Nhị phu nhân tức giận nói:

- Tam đệ muội lời này sai rồi, nhị nha đầu là văn tĩn, trầm ổn, chẳng lẽ không thích ra cửa xã giao liền không lên được mặt bàn? Ta lại muốn thỉnh giáo tam đệ muội, nữ tử thích xã giao, thuận lợi mọi bề có người nào có thể diện?

-Người.....

Tam phu nhân Mã thị không ngờ nhị phu nhân lại nói lời ám chỉ như vậy, nữ tử thường xuyên ra cửa xã giao còn không phải là danh kỹ sao?

- Nhị tẩu nói lời này hơi quá, hay là nhị tẩu oán trách mẫu thân thường dẫn bọn nha đầu ra cửa?

Tam phu nhân Mã thị phản bác cực nhanh, đem chiến hỏa đốt tới người lão phu nhân.

Đại phu nhân Phùng thị, tứ phu nhân Lý thị đều chê cười tam phòng!

Không sai, nhị phòng căn bản không có cơ hội kế thừa tước vị, không biết vì sao tam phu nhân còn muốn đụng đến nhị phòng?

Tam phu nhân Mã thị này ngay cả ai là đối thủ cũng không nhận ra, ngược lại còn ở trước mặt lão phu nhân gây chuyện.

Lão phu nhân khôn khéo như vậy, mà có thể coi trọng tam phòng mới là lạ.

Đại phu nhân cùng tứ phu nhân chạm ánh mắt, hai người liền nhìn đi chỗ khác, đại phòng cùng tứ phòng mới là đối thủ!

Nhị phu nhân chớp mắt, ngơ ngác hỏi thẳng:

- Ta cùng Tam đệ muội nói chuyện, như thế nào lại liên lụy đến lão phu nhân?

Ta oán trách mẫu thân lúc nào? Có câu nào không hiểu thuận với mẫu thân? Sao tam đệ muội có thể đem mẫu thân cùng đám tiểu thư quý phủ ghép chung với đám nữ tử vui hoan thích xã giao? Tam đệ muội nói chuyện không biết suy nghĩ, phải sửa!

Nhị phu nhân hơi hơi cúi đầu, bộ dạng dịu ngoan:

- Nhi tức làm mẫu thân khó xử, sau này nhi tức nhất định sẽ dạy dỗ tam đệ muội thật tốt!

Khương Lộ Dao cũng cúi đầu nhin cười, sắc mặt tam phu nhân...Nhìn thật phẫn khích.

Nghĩ nhị phòng dễ khi dễ lắm sao?

Khương Lộ Dao không đổi được tật xấu của phụ huynh, không thay đổi được tính tình mẫu thân hay đào góc tường hào phủ.

Nhưng nàng có thể ảnh hưởng đến lời nói của mẫu thân, cái gì mà dễ khi dễ? Đây này!

Không tranh tước vị, cũng không phải người nhị phòng để mặc cho người khác khi dễ.

- Nhị tỷ tỷ có mệnh cách tốt nhất, thuật sĩ (thầy xem tướng) đều nói nhị tỷ tỷ phúc trạch thâm hậu, là vợ chồng phu vượng tử, mệnh cách là nhất phẩm cáo mệnh.

(Yul: vợ chồng phu vượng tử nghĩa là chồng công thành danh toại, con cái thành đạt.)

Khương Lộ Kỳ vẫn luôn đứng ngoài cuộc lúc này lại cười khanh khách nói:

- Dù nhị tỷ tỷ không ra cửa xã giao, thì phúc khí cũng sẽ tự tìm tới cửa, tam bá mẫu không cần lo lắng cho nhị tỷ tỷ.

Nàng nhẹ nhàng nói một câu, xem như hòa hoãn tam phu nhân đang xấu hổ.

Đem chuyện tam phu nhân khó dễ nhị phòng tô điểm cho đẹp là vì quan tâm đến hôn sự của Khương Lộ Dao.

Thuận tiện đem đến cho Khương Lộ Dao một chút phiền toái, mệnh cách tốt nhất, sẽ bị người đổ ky!

Lão phu nhân chậm rãi nói:

- Thuật sĩ giang hồ nói, không thể quá tin, cũng không thể không tin, lúc nhị nha đầu cập kê quả thật có lão thuật sĩ nói nàng là mệnh phú quý...

Khương Lộ Dao tụ tập đủ thứ mọi người hâm mộ cùng ghen ghét, ánh mắt đám đường muội nhìn nàng mang theo đố kỵ.

- Tổ mẫu cũng nói không thể quá tin vào lời thuật sĩ, thuật sĩ đều là chọn lời hay để nói, hôm nay tứ muội muội nói những lời này, ta là lần đầu tiên nghe nói.

Khương Lộ Dao cười khanh khách trả lời:

- Không ngờ chuyện của nhị phòng, lại khiến tứ muội muội nhớ thương như vậy, ta làm đường tử lại không bằng tứ muội muội!

Khương Lộ Kỳ giải thích nói:

-Ta cũng chỉ nghe mẫu thân nói.

Tứ phu nhân tiếp lời:

-Lúc tán gẫu có nói đến chuyện này, lão thuật sĩ vì quý phủ xem mệnh cách từng vị tiểu thư, chỉ có nhị nha đầu có mệnh cách tốt nhất, ta chỉ thuận miệng nói với tứ nha đầu, không ngờ nàng lại nhớ kỹ.

- Ta thật hâm mộ nhị tẩu a, mệnh cách của tứ nha đầu...Sống trước khổ sau...Lời lão thuật sĩ nói khiến ta rất hốt an.

- Mẫu thân không phải đã nói lời thuật sĩ nói không thể quá tin sao, không phải đều chọn tin để nghe sao?

Đều là mẫu thân nhị phu nhân chân thành trấn an tứ phu nhân:

- Nhị nha đầu của ta từng nói, người nhất định thắng thiên! Chuyện mệnh cách quá mức hư vô mờ mịt, tứ gia hiện giờ ở nội các Hàn Lâm Viện làm thị giảng, chức quan còn có thể thăng tiến, tứ nha đầu có các người chiều cổ, lại có huynh đệ để dựa vào, sao có thể phạm sai lầm? Ngược lại nhị gia chúng ta... Ai, không đem phiền toái cho nhị nha đầu là tốt lắm rồi!

Khóe miệng tứ phu nhân giật giật, mình cùng nhị tẩu khi nào thì thân thiết đến nỗi thổ lộ nỗi lòng? Hay nàng nói lời gì đó, khiến nhị phu nhân hiểu lầm?

Khương Lộ Dao nhìn tứ phu nhân bị mẫu thân của mình quẩn lấy, đành giải vây nói:

- Nương, về sau người có chuyện gì khó xử hãy nói với tứ thẩm, nữ nhi nhìn ra tứ thẩm là người nhiệt tình, sẽ rất quan tâm đến hậu bối.

- Được, được, được.

Nhị thái thái ở hầu phủ rất tịch mịch, có người cùng nàng nói chuyện cũng tốt.

Huống hồ nhị phu nhân còn có một chút tư tâm, nàng nhìn ra tứ phòng có cơ hội thừa tước rất cao.

Tứ phu nhân cũng có rất nhiều của hồi môn, biết đâu nàng có thể từ trong tay tứ phu nhân moi được ít bạc....

Của hồi môn của nữ nhi cũng sẽ đầy đà một chút.

Có phần ý tưởng này, nhị phu nhân tươi cười càng thân thiết, càng sáng lạn.

Lão phu nhân rũ mắt, nhị hóa! Toàn gia nhị hóa!

(Yul: nhị hóa là tên khác của bệnh trung nhị...)

-Lão phu nhân, nhị gia đã trở về.

Khương Lộ Dao vừa nghe lời này, trong lòng nôn nóng, phụ thân nàng bình an rồi khỏi Triệu vương phủ?

Lão phu nhân nói:

- Kêu lão nhị đến đây, ta muốn hỏi hẩn, rốt cuộc là chuyện như thế nào? Đang yên đang lành lại dám đến Triệu vương phủ nháo loạn?

Mấy vị phu nhân của phòng khác lập tức né tránh sau bình phong, bọn họ vẫn hay chê cười nhị gia thường xuyên gây hoạ.

Chuyện lần này khiến các nàng rất hứng thú, nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Bởi vì hẩn là phụ thân của nàng, Khương Lộ Dao cũng không cần né tránh, đương nhiên nhị phu nhân cũng không cần lảng tránh, hai người các nàng đứng bên người lão phu nhân.

Khương Lộ Dao rất ít khi tiếp cận lão phu nhân, lúc này đưa mắt tinh tế đánh giá vị chúa tể hậu phủ Gia Mẫn quận chúa

Suy đoán xem, sao hôm nay nàng lại có dụng ý muốn đưa mình cùng đi Tần vương phủ...

Gặp phụ thân mình rồi, ánh mắt lão phu nhân ngàn vạn lần dừng rơi xuống người nhị phòng....

- Phụ thân!

Khương Lộ Dao vừa thấy mặt mũi hẩn bầm dập, chân cẳng không nhanh nhẹn, không phỏng đoán ý đồ của lão phu nhân nữa.

Chạy lên vài bước nâng đỡ nhị gia, cũng may là bị thương ngoài da:

- Phụ thân cùng đồng liêu đánh nhau?

Nhị gia Khương Thừa Nghĩa xấu hổ cười cười, tác động làm cơ mặt đau đớn, "A" một tiếng:

- Nữ nhi ngoan, không có việc gì

- Ca đâu?

- Ta ở đây.

Huynh trưởng Khương Mân cần cũng rất chặt vật đi sau phụ thân, y phục sa tanh bị xé rách vài chỗ, khoe miệng còn dính máu, lại tức giận lắm bầm:

- Thật không ngờ Triệu vương cũng là tên không ra gì...Chơi với phụ thân, lại dùng võ lực...Hừ; tục ngữ nói đánh giặc thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh, ta cùng phụ thân chưa khiến hầu phủ chúng ta bị mất mặt!

- Tiểu tử thúì, ngươi còn dám nói?

Nhị gia giơ tay tán cho Khương Mân Cần một cái tát:

- Nếu không phải tại tiểu tử ngươi vướng tay vướng chân, thì ta đã sớm đánh bại Triệu vương rồi!

- Nhưng mà nữ nhi ngoan, phụ thân không bị thiệt nha, ngày mai nhất định Triệu vương không thể lên triều!

Nhị gia thỏa mãn cười hai tiếng, hùng hậu nói:

- Muốn khi dễ nhi tử của ta? Không có cửa đâu!

- Tiểu muội từng nói, ngay cả cửa sổ cũng không có!

- Đúng, muội muội người đã từng nói như vậy.

Nhị gia cùng nhi tử kê vai sát cánh, hơn nữa còn dạy dỗ Khương Mân cần:

- Nếu gặp phải Triệu vương, ta liền dùng lực đầu tướng quân đối phó hăn, trong kinh thành ai mà chẳng biết ta giỏi nhất là nuôi dưỡng Quốc Quốc? Giống tốt mà rơi vào tay Triệu vương...Đều bị hăn dưỡng hỏng, Triệu vương hoàn toàn không biết cách dưỡng trùng!

- Đúng vậy, phụ thân là cái này.

Khương Mân cần giơ ngón tay cái, vẻ mặt đắc ý dào dạt:

- Người bán trùng có thể kiếm được mấy trăm lượng...

"Loảng xoảng." Lão phu nhân đập mạnh ly trà xuống bàn, nước trà tràn hơn phân nửa:

-Lão Nhị! Trong mắt người còn có ta hay không?

Nhị gia vội vàng vén tà áo, hành lễ với lão phu nhân:

- Nhi tử thỉnh an mẫu thân, sao trong mắt nhi tử lại không có mẫu thân?

-Thỉnh an? Ta không bị người tức chết đã may mắn lắm rồi.

- Mẫu thân...

Sắc mặt lão phu nhân âm trầm, câu giận chỉ vào phụ tử nhị gia, bắt bẻ:

- Người nhìn bộ dáng của người...

- Bộ dáng làm sao? Mẫu thân không biết, Triệu vương thật quá đáng, mười

mấy. Không, hai mươi mấy người

đánh một mình nhi tử.

Nhị gia ưỡn ngực, hất cao mặt đầy vết bầm tím, tự hào nói:

- Nhi tử chưa khiến phụ thân mất mặt, đều đánh bại bọn họ!

Sau bình phong truyền đến tiếng cười đắc ý của Khương Lộ Châu, nhị phòng mất mặt, trong lòng nàng vô cùng thống khoái!

Để xem Khương Lộ Dao giả vờ không thèm để ý tước vị, mệnh cách lại tốt!

Có vị phụ thân nhị hóa như nhị bá phụ, tương lai sau này của Khương Lộ Dao còn có thể tốt được sao?

Quý phủ huân quý nào sẽ nguyện ý kết thân gia cùng nhị phòng, cùng nhị hóa liên hôn?

Không sợ mất mặt a!

Khương lộ kỳ nhẹ nhàng lắc tay áo mẫu thân, chậm rãi lắc đầu, Nhị bá phụ có phúc phần người bình thường sao có thể so sánh?

Lão phu nhân lần đầu tiên bị thứ tử làm cho tức giận, tay chỉ vào nhị gia run rẩy:

- Người Người Người có bản lĩnh

lớn như thế, sao không hủy Triệu vương phủ luôn đi?

- Mẫu thân, tuy Triệu vương thua, lại còn tập kích nhi tử, nhưng chuyện này chỉ là việc nhỏ, nhi tử hủy Triệu vương phủ làm gì? Nếu nhi tử thật sự hủy đi Triệu vương phủ, cũng không có bạc cho Triệu vương tu...

Nhị gia liếc mắt nhìn Khương Lộ Dao, từ khi nữ nhi quản gia, bạc trong hà bao của hã càng ngày càng ít.

Không dễ gì tích góp được ít bạc đều dùng để cải thiện thức ăn cho Quắc Quác.

- Tổ mẫu.

Khương Lộ Dao lo lắng phụ thân nàng sẽ khiến lão phu nhân tức điên, vội nói:

- Phụ thân chỉ thích chơi bời, hồ nháo, người đừng so đo với phụ thân làm gì, nếu Triệu vương điện hạ đã để phụ thân trở về, tôn nữ nghĩ Triệu vương điện hạ sẽ không sinh sự nữa, hiện giờ là lễ Phật đàn, nếu nháo lớn, Triệu vương điện hạ cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Sắc mặt Lão phu nhân ngưng trọng, ánh mắt sâu sắc nhìn Khương Lộ Dao, nha đầu này...Cũng là người biết nắm bắt tâm cơ...

- Cho dù Triệu vương muốn nhân nhượng cho khỏi phiền, thì ta cũng không định buông tha cho hã! Nữ nhi a, ta cùng Triệu vương đánh tiếp, mười ngày sau lại so tài...

- Phụ thân.

Khương Lộ Dao nhin không được nâng tay che trán, lão phu nhân trợn mắt há mồm, giống như lần đầu tiên nhận thức nhị gia, qua một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

-Lão Nhị, người thật dám làm, dám cùng Triệu vương điện hạ động tay chân!

-Mẫu thân quá khen, nhi tử vẫn không thành võ không xong, chỉ giỏi dưỡng trùng, nếu nhi tử nhận mình đứng thứ hai, sẽ không có ai dám đứng

thứ nhất, Triệu Vương không phục, cứ việc cưỡi ngựa lại đây, hừ, lần này, nhi tử cũng sẽ dẫn theo người, đỡ phải để Triệu vương thua không dậy nổi lại động thủ đánh người!

Lão phu nhân quay đầu nói với Khương Lộ Dao:

-Thực sự vất vả người, nhị nha đầu.

- Không vất vả, không vất vả.

Phụ huynh của nàng, nếu nàng mặc kệ, thì ai sẽ quản?

Nàng cũng muốn đốc thúc phụ huynh tiến tới, đáng tiếc...Tính tình phụ huynh đã định, nàng có thể làm thế nào?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 6: Mưu Hoa

Lão phu nhân ghét bỏ xua tay nói với nhị lão gia:

-Thôi, thôi, chuyện của người, ta quản không được, tùy người nháo đi, hôm nay ta chỉ nói một câu, người ở bên ngoài như thế nào ta cũng mặc kệ, nhưng nếu người dám trêu chọc người không nên dây vào, thì đừng trách ta thỉnh gia pháp giáo huấn người!

-Nhị tử chưa bao giờ gây chuyện.

về mặt Nhị gia bầm tím lộ ra ủy khuất:

- Dưỡng trùng quá tốt, bị người ghen ghét mà.

- Tổ mẫu, xin bớt giận.

Khương Lộ Dao vội vàng vuốt lưng giúp lão phu nhân thuận khí, trấn an lão phu nhân:

- Phụ thân không có thừa bạc để ăn chơi đàn ông điếm...

Lão phu nhân nhìn nàng chăm chú, Khương Lộ Dao chậm rãi cúi đầu, da mặt nàng mỏng, không so được phụ huynh da mặt dày, lão phu nhân thở dài nói:

- Bỏ đi, các người trở về đi.

- Dạ.

Toàn gia nhị phòng hành lễ xong liền rời đi.

Lão phu nhân cũng không còn hứng thú nói chuyện, mặc kệ Khương Lộ Châu lấy lòng như thế nào, thì thần sắc của lão phu nhân vẫn hiện vẻ chán ghét.

Mấy vị phu nhân phòng khác trấn an cũng không có tác dụng, ai cũng nhìn ra nhị phòng hoàn toàn xong rồi!

Sau đó lão phu nhân đuổi các nàng rời đi.

- Chủ tử, người đây là?

- Ta đánh giá thấp lão nhị rồi.

Khóe miệng lão phu nhân nhếch lên:

- Hẳn có thể từ Triệu vương phủ mà an toàn trở về, là có phúc khí.

- Người nói nhị gia?

- Người còn hồ đồ hơn ta, hiện giờ là cái dạng tình huống gì, không ai hiểu rõ hơn ta, tước vị còn chưa định xuống, không người nào dám làm trái ta, trừ chuyện ta là đích mẫu của bọn hắn, thì còn dựa vào danh phận Gia Mẫn quận chúa! Hoàng Thượng năm nay đã hơn sáu mươi, chẳng may bệ hạ...Tân đế đăng cơ, quan hệ với ra càng xa cách.

Lão phu nhân không muốn cả đời kiêu ngạo, cuối cùng lại là cảnh đêm dài thê lương.

- Người xem trọng nhị gia?

Tề ma ma cảm thấy đầu mình không đủ dùng:

- Lão nô nhìn thấy nhị gia cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, nếu tước vị hầu phủ đặt lên người nhị gia, không chừng một ngày nào đó sẽ bị hoàng thượng tước đoạt.

- Ha ha.

Lão phu nhân dựa vào đệm mềm, chậm rãi uống trà, mí mắt buông xuống, bên môi nở nụ cười:

- Người không hiểu, ta chưa từng để ý đến tước vị Vĩnh Ninh hầu phủ. Tước vị là của Khương gia bọn họ, có bị đoạt tước hay không, thì có quan hệ gì đến ta đâu?

- Nói nhiều người cũng không hiểu!

Lão phu nhân cười nhấp một ngụm trà, nàng đùa bỡn chi thứ, không chế hầu phủ, chỉ cầu lúc già được an nhàn.

Chứ không phải lo lắng tìm người thích hợp thừa kế tước vị cho Khương gia, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ nâng Vĩnh Ninh hầu phủ cao lên một tầng.

Bên trong tứ phòng.

Khương Lộ Kỳ nói với mẫu thân Lý thị:

- Nữ nhi biết phụ thân có lòng muốn tước vị, nhưng hôm nay thật sự không phải là thời cơ kế thừa tước vị. Nữ nhi đã nói với nương biết bao nhiêu lần, tương lai sau này tiền đồ của phụ thân sẽ rất tốt, cần gì cứ một hai phải làm Vĩnh Ninh hầu? Dù không có tước vị, phụ thân vẫn được bệ hạ coi trọng.

- Hay là người không muốn làm đại tiểu thư danh chính ngôn thuận của Vĩnh Ninh hầu phủ?

Lý thị tức giận nhìn Khương Lộ Kỳ nói:

- Có phải đầu óc người hồ đồ rồi? Người có biết không, ai kể tặc tước vị Vĩnh Ninh hầu, thì nữ nhi người đó chính là Tần vương thế tử phi?

Vẻ mặt Khương Lộ Kỳ vẫn luôn trầm tĩnh, trầm ổn, lúc này dần dần trở nên trắng bệch, ngón tay run nhè nhẹ, trong miệng tràn đầy chua xót:

-Nương...Tần Vương thế tử, nương không phải không biết, hẳn không có bản lĩnh....Tần Vương phủ nhìn thì vinh hoa phú quý, nhưng không phải ai cũng dễ dàng hưởng phúc phận này.

-Tần Vương phủ không tốt, vậy người nói xem phủ nào tốt?

- Nương...

-Kỳ nha đầu, ta chính là muốn tốt cho người, sẽ không tìm thấy nhân gia nào tốt hơn Tần vương phủ đâu.

Lý thị chậm rãi nói:

- Nếu không phải năm đó tổ phụ người cứu Tần vương điện hạ, thì cũng không có cộc hôn sự này, tuy hiện giờ Tần vương điện hạ không anh dũng thiện chiến bằng phụ thân hẳn, nhưng bệ hạ rất coi trọng Tân vương điện hạ, lại có thái hậu nương nương chống lưng, gả vào Tân vương phủ sẽ không sai.

Lý thị thấp giọng nói:

- Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này người sẽ hối hận, phụ thân người đúng là không cần vội vàng kế thừa tước vị Vĩnh Ninh hầu vào lúc này, nhưng người chờ không nổi, Kỳ nha đầu, nương một lòng vì người. Ta hiểu người nghĩ Tần vương phi là kẻ phi, không phải là thân mẫu của Tần vương thế tử, nhưng người đừng quên, thế tử là đích trưởng tử của Tần vương..... Hoàng gia lại bạc đãi ngoại gia thế tử, huống chi thân phận đích trưởng tử

nhi tử của đích mẫu so với nhi tử của kế phi còn cao hơn, nghe nói Tần vương điện hạ cũng rất thương yêu thế tử...

Khương Lộ Kỳ há mồm muốn nói, nhưng cũng không nói được chữ nào, không có người nào tin tưởng Tần vương thế tử không phải là phụ quân tốt.

- Tiểu thư huân quý danh môn đều hâm mộ Vĩnh Ninh hầu phủ, Tần vương thế tử là hiền tế như vậy mà người còn không cần, vậy người muốn gả cho ai?

- Nữ nhi không thích Tần vương thế tử, như thế nào cũng không gả vào Tần vương phủ!

- Người...

- Nương, kết thân với huân quý danh môn sẽ chặn con đường làm quan của phụ thân, bệ hạ lại tín nhiệm Tần vương, cũng sẽ không để thân gia của Tần vương vào nội các

Lý thị nghe Khương Lộ Kỳ nói như vậy, đành miễn cưỡng ngăn chặn cơn tức:

- Dù có lẽ pháp cũng không ai quy định thân gia với Tần vương điện hạ lại không thể làm quan nội các, hưởng hồ...Phụ thân người tuy ở Hàn Lâm Viện, nhưng đời này có thể vào nội các hay không còn khó nói, có bao nhiêu thứ cát sĩ đầu bạc tóc trắng, như Lâm lão đầy vẫn chỉ là thứ cát sĩ?

Lý thị đối với chuyện trượng phu làm quan trong nội các cũng không thấy có gì tốt!

Nếu làm theo ý tưởng của nàng, nàng thà đem nữ nhi gả cho Tần vương thế tử!

- Không nói đến hôn ước cùng Tần vương thế tử, chỉ nói tước vị Vĩnh Ninh hầu trừ tứ gia ra, thì không còn người nào thích hợp để kế tục! Người lại nhiều lần nhắc tới nhị gia, chỉ khiến người bật cười, nếu tước vị rơi xuống người nhị gia, Vĩnh Ninh hầu phủ sẽ trở thành trò cười trong kinh thành.

- Tuy nhị bá phụ không làm việc gì ra hồn, nhưng hắn là người trung thực, điều này rất đáng quý.

Khương Lộ Kỳ cũng không nói kỹ càng tỉ mỉ với Lý thị, chỉ cần nàng có thể đả động phụ thân, khiến hắn tin tưởng lúc này kế thừa tước vị Vĩnh Ninh hầu sẽ giống như ngồi trên lửa.

Khuyên ngăn phụ thân thoái nhượng một bước, cho dù mẫu thân không hiểu dụng ý của nàng, thì cũng không dám làm trái ý tứ của phụ thân.

Lý thị cũng không phải là người không khôn khéo, chỉ là gặp chuyện đại sự thì năng lực lý giải kém một chút.

Khương Lộ Kỳ nói:

-Nữ nhi đi thư phòng tìm phụ thân, nương cũng nên quan tâm phụ thân nhiều một chút mới phải, gần đây Bạch di nương cũng không có an phận, nàng lại sinh hạ thứ tử thứ nữ cho phụ thân, chẳng may tâm phụ thân bị nàng bắt đi, ngày tháng sau này của người sẽ trôi qua rất khổ sở.

-Đừng có nhắc con hồ ly tinh kia với ta.

- Lúc ấy sao ta lại không nhìn ra tiện nhân Bạch thị là quỷ tâm tư? Lại để nàng sinh ra tiện chủng.

- Nương, nếu người vẫn oán giận, chỉ khiến phụ thân càng bảo hộ Bạch di nương mà thôi.

- Vậy người nói xem ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu người tranh đua một chút, làm Tần vương thế tử phi, ta còn sợ Bạch di nương sao?

- Ta mặc kệ người nghĩ như thế nào, cũng mặc kệ phụ thân người có nghe lời người khuyên bảo hay không, ta chỉ hy vọng người có thể cao gả vào Tần vương phủ! Người ở Tần vương phủ đứng vững gót chân, Bạch di nương có mơ tưởng tạo ra sóng gió gì đi nữa, thì Tứ gia vẫn sẽ ngoan ngoãn lưu lại trong phòng ta.

Tứ gia Khương Thừa Trí ở trong mắt Lý thị cũng không phải là người tài ba, lại là người sĩ diện.

Nếu nhi nữ tranh đua, tứ gia sẽ không dám có ý niệm sủng thiếp diệt thê, dù Bạch di nương có thứ tử thứ nữ, vẫn không có cách gì lay động địa vị của nàng!

Nhưng nếu sau này Khương Lộ Kỳ gả cho người không như ý, chỉ sợ Bạch di nương sẽ không cam lòng ở trước mặt Lý thị khom lưng cúi đầu.

Khương Lộ Kỳ thật lòng vì Lý thị cùng toàn gia mà suy xét, nàng muốn thay đổi chủ ý của Lý thị cùng phụ thân nhưng quá khó.

Có đôi khi nàng hận chính mình chỉ là nữ tử nhu nhược...Nếu nàng đầu thai làm nhi tử, có lẽ lời nàng nói, phụ thân sẽ tin tưởng hơn một chút.

- Nữ nhi không phải bất hiếu, mà là có một số việc, người không rõ....

Khương Lộ Kỳ cầm tay Lý thị, nhẹ giọng nói:

- Nữ nhi là có thiện ý, tương lai người sẽ hiểu.

Nếu không phải vì Vĩnh Ninh hầu phủ cùng Tần vương phủ có hôn ước, thì Khương Lộ Kỳ cũng không khó xử đến vậy.

Nàng có thể tránh đi người hiền tể được mọi người muốn...Tàn vương thế tử.

Nhưng vì có hôn ước, ai kế tục tước vị Vĩnh Ninh hầu, thì nữ nhi của người đó sẽ gả vào Tần vương phủ!

Không muốn liên lụy quá sâu với Tần Vương thế tử, Khương Lộ Kỳ chỉ có thể tận lực khuyên giải phụ thân tạm thời

buông bỏ dã tâm đối với tước vị Nhị

phòng là tấm mộc tốt nhất!

- Đau, đau, đau.

Nhị gia trốn tránh, oán trách nói:

- Nữ nhi, đợi chút, đợi chút

Khương Lộ Dao cầm thuốc mỡ đuổi theo Khương Thừa Nghĩa chạy quanh phòng:

- Lại đây, ngoan ngoãn bôi dược!

- Nữ nhL.Phụ thân không có việc gì.

Khương Thừa Nghĩa cùng Khương Lộ Dao cách bàn tròn nhìn nhau:

- Người sao lại muốn bôi dược, quả thực là muốn mạng ta! Người từ nơi nào tìm thấy thuốc mỡ.....Sao lại đau như vậy?

Nhị phu nhân cười khanh khách đứng ở bên cạnh nhìn, đáng lắm, phải để nữ nhi trị hần!

Sắc mặt Khương Lộ Dao biến đổi, trong mắt chứa đầy nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Phụ thân....Nữ nhi muốn bơi được cho phụ thân, nhìn phụ thân bị thương, trong lòng nữ nhi rất khó chịu, thật là khó

chịu Là nữ nhi vô dụng, để phụ thân

bị Triệu vương điện hạ đánh...

- Được rồi.

Khương Thừa Nghĩa chịu không nổi khi nhìn thấy nước mắt của Khương Lộ Dao, hăn giống như anh hùng anh dũng hy sinh.

Ngồi lại trên ghế, giơ lên khuôn mặt xanh tím, bày ra bộ dáng mặc nữ nhi chà đạp, nắm chặt tay thành quyền rồi nói:

- Nếu lại gặp Triệu vương điện hạ, ta không trả thù là không được!

Trong tay Khương Lộ Dao cầm bình được trợt xuống thảm, bất đắc dĩ nói:

- Phụ thân a, người thật là thân phụ của ta!

- Ta đấu Quắc Quắc thắng, dưỡng trùng thắng, Triệu vương thua ta đến tám con phố!

- Đúng vậy, phụ thân có năng lực.

Khương Lộ Dao khom lưng nhặt được bình, cẩn thận đưa được cho Khương Thừa Nghĩa.

Đối với Khương Thừa Nghĩa cảm sách vở liền ngủ, cưỡi ngựa thì rớt xuống yên mà nói, thì chuyện dưỡng trùng đấu Quắc Quắc là điểm duy nhất hơn được người khác.

- Nhưng người cũng đừng xem thường dưỡng trùn, trong đó có rất nhiều thứ cần chú ý, căn cứ nhiều năm tổng kết...

Khương Thừa Nghĩa thao thao bất tuyệt giảng kinh nghiệm dưỡng trùn tâm đắc.

Khương Lộ Dao yên lặng nghe, lúc Khương Thừa Nghĩa mặt mày hớn hở, nàng bỏ thêm một câu:

- Nếu để nữ nhi biết được người cùng Triệu vương điện hạ đấu Quắc Quắc, tháng này tiền tiêu vật của phụ thân...Hừ hừ, một đồng cũng không CÓI

-Al

Khương Thừa Nghĩa đau khổ hỏi:

- Một đồng cũng không có?

- Không cói

Khương Lộ Dao trả lời kiên quyết, lúc này phụ huynh có vận khí tốt, mới có thể bình an từ Triệu vương phủ trở về, sau này thì sao?

Lấy thực lực nhà mình mà nói, dính dính đến Triệu vương điện hạ người hoàng gia, chỉ có một chữ, CHẾT!

P/s Bộ này cực phẩm đan xen ý bi hài đấu đầy đủ. Đọc rất ngất ngây từ đầu đến cuối âm mưu chồng chất âm mưu...

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 7: Thảo Thuận

Khương Thừa Nghĩa bị nữ nhi dùng tiền tiêu vặt chế trụ, nhị phu nhân Uông thị rất vui mừng.

Ngay cả Khương Mân Cẩn một lòng "bênh vực lẽ phải " luôn đứng về phía phụ thân, thấy muội muội khí thế quá cường đại.

Hắn lại nhớ đến hầu bao khô quắt của mình, chỉ có thể thương mà không giúp được gì, nhìn phụ thân đang bấm ngón tay tính toán...

- Dường chừng mất năm lượng, cũng đến lúc đổi lòng sắt cho lục đầu tướng quân...

Khương Thừa Nghĩa tính một lúc lâu, tội nghiệp nói:

- Dù ta không đi uống rượu, không đi xã giao, bạc vẫn không đủ dùng a.

- Phốc!

Khương Lộ Dao lẩm bẩm nói:

- Trùng ăn còn quan trọng hơn người ăn uống sao?

Nhị hóa cha rõ ràng vì sâu có thể nhịn ăn nhịn mặc, đây là tình cảm rất cao thượng nha.

Khương Lộ Dao luôn thích hưởng thụ đối với chuyện này của phụ thân thật sự khó có thể lý giải.

Uông thị đột nhiên chen vào:

- Nếu lão gia bán trùng tốt... Không phải sẽ có bạc sao, trước đó vài ngày đã có người ra giá cao, đúng không?

Đây chính là nói tới bạc, đôi mắt Uông thị sáng lấp lánh.

- Không được, trùng là mạng của ta, sao ta có thể vì bạc mà bán đứng tánh mạng?

Khương Thừa Nghĩa hiên ngang lăm liết cự tuyệt kiến nghị của Uông thị, thà hăn nhịn ăn nhìn uống, cũng phải để trùng được ăn no, sống tốt!

- Nữ nhi, cùng lăm thì ta không đi tìm Triệu vương báo thù!

- Lão gia Trong nhà rất thiếu tốn,

người nhìn nữ nhi đi, bên người chỉ có vài nha hoàn, ăn mặc cũng quá mộc mạc, còn nhi tử..... Năm nay cũng không còn nhỏ, hầu phủ không thể trông cậy, của hồi môn sính lễ của bọn nhỏ phải làm sao bây giờ? Lão gia không thể để bọn chúng bị người khác khinh thường.

Khương Thừa Nghĩa cúi thấp đầu:

-Hay là ta tiết kiệm một chút?

- Lão gia!

- Phụ thân!

Khương Mân căn thấy Uông thị ám chỉ mình, liền trưng ra bộ mặt nghèo khổ, cầm cầm y rách nát trên người:

- Nhi tử cũng chỉ có một bộ y phục này là có thể ra ngoài gặp người! Nhi tử cũng đau lòng muội muội a...

Khương Thừa Nghĩa vừa nghe xong, giống như tìm được cái cớ để trốn tránh, trừng mắt nói:

- Nếu người đau lòng Dao Dao, sao người không chịu nỗ lực? Không cầu tiến? Nếu không có việc gì làm thì người không thể đọc sách sao? Ở chung với đám hoàn khố suốt ngày hồ nháo, người nhìn người xem...Lúc lớn bằng người, ta đã học thuộc tứ thư ngũ kinh....Năm đó lão tử cũng nổi danh là tài tử!

Khương Mân Cẩn cùng Uông thị há to mồm, nổi danh tài tử? Tứ thư ngũ kinh?

Nhị gia có biết, tứ thư ngũ kinh có bao nhiêu quyển? Đọc cũng là vấn đề a.

Dưới ánh nến phản chiếu khuôn mặt Khương Lộ Dao lạnh như băng, bày đàn thân nhân....

Nàng rốt cuộc gặp phải bày đàn cực phẩm như thế này đây, biết phải làm sao bây giờ?

Nghe bọn hăn nói, càng nói càng thái quá, Khương Lộ Dao hô to một tiếng:

- Được rồi!

Cả đám im miệng, đừng nói Khương Thừa Nghĩa cùng Uông thị không có phong phạm phụ mẫu.

ở trước mặt nữ nhi Khương Lộ Dao, bọn họ thật sự không bày nổi tư thái phụ mẫu.

Từ khi Khương Lộ Dao quản gia, chất lượng cuộc sống của nhị phòng được nâng cao rõ rệt.

Mặc kệ bọn họ chọc phá loại phiền toái gì, chỉ cần có Khương Lộ Dao mọi chuyện đều yên bình!

Quan trọng nhất, những thứ bọn họ hứng thú hay yêu thích đều được thỏa mãn...

Vật chất cùng tinh thần đều được thỏa mãn, tuy bọn họ nhị một chút, nhưng vẫn có thể phân biệt tốt xấu, cho nên trên dưới nhị phòng đều nghe lời nàng.

- Phụ thân có thể tiếp tục dưỡng trùng, người muốn bao nhiêu bạc, nữ nhi cho người, chỉ cầu người đừng ở bên ngoài đối địch với Triệu vương điện hạ.

- Được, được.

Mặt mày Khương Thừa Nghĩa hớn hở vui vẻ đáp ứng, Triệu vương? Hừ, giao thủ với Triệu vương dưỡng trùng ngu ngốc là hạ thấp bản thân mình!

- Nương có thể tiếp tục đào góc tường hầu phủ, sổ sách để nữ nhi an bài.

- Cái gì mà đào góc tường hầu phủ?

So với Khương Thừa Nghĩa thì da mặt Uông thị mỏng hơn một chút, vì bản thân cãi lại vài câu:

- Còn không phải là vì các người sao? Dao nhi, chờ người có nhĩ nữ rồi sẽ hiểu tấm lòng phụ mẫu.

(Yul: nhĩ nữ là nhĩ tử + nữ nhi chứ không phải = nghĩa nữ nhĩ)

Nhi nữ? Khương Lộ Dao nghĩ thầm, ta sợ bị di truyền! Chẳng may tính tình nhĩ nữ của nàng lại nhị giống như bọn họ thì phải làm sao bây giờ?

Khương Lộ Dao thà không sinh!

Nhiều tử nhiều nữ, nhân sinh của nàng so với hiện tại càng bị kịch hơn!

-Ca ca đâu?

Khương Lộ Dao nhìn huynh trưởng từ trên xuống dưới đang ưỡn ngực, nhưng sắc mặt lại sợ hãi.

Khiến công tử hoàn khố không còn ăn chơi trác táng, cũng là một nan đề:

- Ca ca, muội chỉ cầu ca đừng có ở bên ngoài bắt chước đại đường ca được không?

(Yul: đại đường ca là anh họ lớn nhất bên nội)

-A.

Khương Mân cần kinh ngạc hỏi:

- Cái gì mà bắt chước đại đường ca? Đại đường ca của chúng ta...Không phải muội từng nói hẳn không phải là người tốt sao.

Đại phòng đích trưởng tử Khương Mân Giác bị Khương Lộ Dao lên bình luận là bề ngoài cầm y ngọc thực đều là ngụy quân tử.

Nhìn thì có vẻ có phong phạm của huynh trưởng, rất thương yêu giữ gìn đám đệ đệ.

Nhưng nếu đám tiểu đệ chọc phải phiền toái, Khương Mân Giác cũng không ngại bỏ đá xuống giếng.

- Ở bên ngoài quậy phá, nếu gặp phải đại đường ca, ca muốn chết sao?

- Tiểu muội đừng kích động, đừng kích động.

Khương Thừa Nghĩa cũng dựng đứng lỗ tai nghe Khương Lộ Dao giáo huấn, nghe nữ nhi nói, cũng không cảm thấy mất mặt.

-Sao hôm nay ca lại bị bắt đến Triệu vương phủ?

Khương Lộ Dao uống một ngụm nước trà, nhìn bộ dạng phụ huynh nghiêm túc lắng nghe, nàng cảm thấy rất vừa lòng.

Bầy đàn này, người quây là người quây, gây chuyện là gây chuyện, nhưng được cái là chịu nghe khuyên bảo.

Đương nhiên Khương Lộ Dao cũng chỉ có thể dùng ưu điểm này của bọn họ mà an ủi chính mình.

- Không phải ca cùng Triệu vương phủ nhị vương tử lúc bình thường hò hét kết bái huynh đệ sao? Các người thường xuyên ở bên ngoài ăn chơi, ca cũng nói hăn xem ca như thân huynh đệ, có mỹ nhân sẽ dẫn ca theo, nhưng lần này ca bị bắt đến Triệu vương phủ, lúc ca đối mặt với Triệu vương, thì hăn ở đâu?

- Triệu vương điện hạ là phụ thân hăn...

- Ca là huynh đệ của hăn! Lúc kéo bè kéo lũ đánh nhau, thì hăn ở đâu?

Khương Lộ Dao lên án, Khương Mân Căn rụt cổ, cẩn thận suy nghĩ, muội muội nói cũng có lý.

- Muội nhớ ca từng nói, An Quốc Công thế tử vì huynh đệ mà đại náo Đôn Đốc Viện.

- Hăn không thể so với An Quốc Công thế tử được.

- Thân phận địa vị sai kém không quan trọng, mấu chốt là thái độ, thái độ chân thành, ngay cả thái độ chân thành với lão đại cũng không có, ca ngấm lại xem ca muốn cùng An Quốc Công thế tử ra cửa điều võ dương oai, hay là cùng hăn giao hảo? Sau chuyện đại náo Đôn Đốc Viện, An Quốc Công thế tử xuất môn có biết bao nhiêu người vây xem?Đám tiểu đệ của hăn có

thể nhìn ngắm bao nhiêu mỹ nhân? Nghe nói ở trên thuyền hoa cũng bao không ít mỹ nhân đâu.

Khương Lộ Dao giống như dụ hoặc Eva cùng Adam ăn vụng trái cấm.

Không phải nàng khinh thường Triệu vương nhị vương tử, cũng có thể hiểu nổi khó xử của thứ tử.

Nhưng nếu không ngăn cản được huynh trưởng ở bên ngoài quậy phá ăn chơi trác táng, thì ít nhất cũng phải tìm được chỗ dựa cường ngạnh một chút.

Đời này Khương Mân cần không có mệnh làm lão đại, cho nên hẳn cần tuyển một lão đại có bản lĩnh.

Quan trọng nhất là tuyển nhiều tiểu đệ, tiểu đệ nhiều có thể gánh vác nhiều trách nhiệm, có như vậy Khương Mân Cần mới ít gặp nguy hiểm...

Nói lời đạo nghĩa không nhất định có thể đả động đến Khương Mân cần.

Nhưng dùng mỹ nhân cùng chất lượng hưởng lạc ăn chơi trác táng tuyệt đối có thể đả động đến hắn.

Thấy Khương Mân Cần động tâm, Khương Lộ Dao tiếp tục nói:

-Muội nhớ lúc ấy hoa khôi cũng đến bồi rượu, ca ca, nhìn người ta kìa, thử nhìn lại ca đi?

-Chỉ là..... Ta không dựa vào An Quốc Công thế tử được, nếu không ta...Ta dựa vào Tần vương thế tử có được không? Tiểu muội, Tần vương thế tử có địa vị cao, Khương gia chúng ta có quan hệ sâu xa với Tần vương phủ.

Tần vương thế tử? Khương Lộ Dao lắc đầu:

-Không được, Tần vương thế tử...Quá phiền toái!

-Tần vương thế tử oai hùng bất phàm, tuy ngoại gia chỉ còn lại có một nhà quả phụ, nhưng bề hạ rất coi trọng Dương gia, chỉ cần Dương gia còn vinh sủng, Tần vương điện hạ sẽ đối xử tử tế với hân, không phải thái hậu nương nương cũng đối đãi với hân như tăng tôn(chắt) mà người thương yêu nhất sao.

Ở kinh thành đám công tử hoàn khố ai mà không biết đến danh Tần vương thế tử? Lại còn không biết xấu hổ xưng là oai hùng bất phàm?

Khương Lộ Dao chép miệng, thấp giọng nói:

- Đâu năm nay có kế mẫu liền có kế phụ, Tần vương phi làm kế phi quá hoàn mỹ...

- Hoàn mỹ có gì không tốt?

Uông thị ở bên cạnh xen mồm:

- Khắp kinh thành người người đều biết Tần Vương phi hiền hiếu Đều khen ngợi nàng, nói nàng đối xử với Tần vương thế tử so với thân sinh nhi tử còn tốt hơn.

- Nương, không phải thân sinh nhi tử của nàng, thì cũng đừng nghĩ tình thương của mẫu thân trên người nàng.

Khương Thừa Nghĩa ho khan hai tiếng, biết lời này của nữ nhi là có ý cảnh cáo, buồn bực nghĩ, hay là thế tử không tốt?

Trừ chuyện dưỡng trùng ra, thì hân không có yêu thích cái gì khác, tâm tư nạp thiếp cũng không dám nghĩ...

Một mặt là hân có tình cảm với phu nhân của mình, mặt khác là không có nữ nhân nào ngu ngốc như Uông thị.

Toàn tâm toàn ý cùng chung sống với người không có bản lĩnh, không có năng lực giống như hăn.

Hăn biết tư chất của mình không tốt, tiền đồ hữu hạn, ở trong đám huynh đệ không ít lần bị lừa gạt, cũng ăn không ít mệt!

Vì thế hăn càng thích đối mặt với Uông thị nàng sẽ không lừa hăn, sẽ không nói sâu xa! Đối với người ngoài hăn rất ít khi đối xử chân thành.

Khương Lộ Dao nói:

- Muội nghe nói Tần vương phi hiền huệ, nghe nói nàng rất thông minh, còn có thể sinh dưỡng, cũng nghe nói nàng cùng Tần vương cầm sắt cùng minh, nhưng muội rất ít khi nghe thấy người khác nói đến quan hệ của nàng cùng Tần tương thể tử? Nếu Tần vương phi thương yêu Tần vương thể tử...Muội lại thấy Tần vương tam vương tử hiện giờ đang làm việc cho bệ hạ, tứ vương tử đã trúng giải Nguyên...Cho dù là thứ xuất ngũ vương tử cũng đã theo quân

Tần vương thể tử có cái gì? Trừ tước vị thể tử ra, thì oai hùng bất phàm từ đâu mà có?

Khương Lộ Dao cũng không dám nói Tần vương phi này nọ, chỉ là hiện giờ thủ đoạn phủng sát đích tử cũng quá đơn giản, có lẽ Tần vương phi tìm lối tắt.

(Yul: phủng sát là nâng niu, trân trọng sau đó giết.)

Dù sao, có tổ mẫu làm gương, Khương Lộ Dao cũng không dám xem thường nữ nhân cổ đại, bày đàn hậu trạch.

Các nàng giết người không thấy máu! Thủ đoạn đa dạng, nếu người có chỉ số thông minh thấp, nhiều khuyết điểm, ở trước mặt các nàng, có lẽ bị bán còn giúp các nàng kiếm tiền.

Giống như Tần vương thế tử Sê

không ít lần" xác nhận" với Tần vương phi.

Khương Mân cần gắng cái lại:

- Cho dù kế mẫu của Tần vương thế tử không đáng tin cậy; dù Tần vương diện hạ không đáng tin cậy, thì không phải còn có ngoại gia của hân sao? Dương gia toàn gia trung liệt, đây chính là bề hạ tự mình phong. Năm đó Dương gia...

- Ca ca, muội cũng không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, muội chỉ biết thân mẫu của Tần vương thế tử vì Dương gia mà tự sát!

Khương Lộ Dao nhìn chăm chăm Khương Mân Cần, nói từng câu từng chữ:

-Tần vương thế tử là loại đại phiền toái! Ca chỉ cần nhớ kỹ, cách xa hân một chút.

-Ừ.

Khương Mân Cần gật đầu, đầu hân không đủ thông minh, nghe lời tiểu muội...Sẽ không sai.

Uông thị biết nhị gia không có cơ hội thừa tước, chuyện hôn ước giữa nữ nhi Khương gia cùng Tần vương thế tử cũng không thể rơi xuống người Khương Lộ Dao.

Trong lòng nàng tràn đầy mong chờ, tương lai sau này nữ nhi sẽ làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, làm thê tử của quan nội các!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 8: Mừng Thọ

Chuyện nhị gia đại náo Triệu vương phủ đã kết thúc.

Triệu vương điện hạ cũng không tìm tới cửa, Khương Thừa Nghĩa cũng không đi trêu chọc Triệu vương.

Toàn gia nhị phòng ở trong hầu phủ chuyên tâm làm nhân vật quần chúng, phòng khác vẫn chê cười bọn họ.

Chỉ có tứ tiểu thư Khương Lộ Kỳ là đi thư phòng tìm phụ thân Khương Thừa Trí.

Hai người bọn họ thương nghị rất lâu, đối với khiến nghị mà nữ nhi đưa ra, Khương Thừa Trí cũng không tỏ thái độ.

Khương Lộ Kỳ có thể nhìn ra đại cục triều chính khiến Khương Thừa Trí nâng cao tầm mắt...

Bệ hạ đã già, tuy đã có thái tử, nhưng thái tử lại ốm yếu tuổi tác còn nhỏ, các hoàng tử khác sẽ không cam tâm thần phục thái tử

Ngôi vị hoàng đế lẫn lộn trong sương mù.

Nếu lúc này thừa tước, hầu phủ hưng hay suy đều đặt lên vai Khương Thừa Trí.

Chẳng may chọn sai người, hoặc là bị cuốn vào cuộc chiến đoạt đích, không cẩn thận sẽ rơi vào kết cục gà bay trứng vỡ.

Nếu thoái nhượng một bước, để nhị phòng đứng mũi chịu sào, sau này muốn đoạt lại tước vị từ trong tay nhị phòng cũng dễ dàng một chút.

Chỉ là Khương Thừa Trí cũng không biết ai có thể kế thừa đế vị, lão nhị Khương Thừa Nghĩa lại là người hồ đồ vô dụng.

Nếu chẳng may hãn bị người khác lợi dụng, ở trong cuộc đoạt đích chọn sai người, rất có thể hầu phủ sẽ bị trừ tước...

Khương Thừa Trí vẫn coi tước vị là vật của mình, hãn tuyệt đối sẽ không chấp thuận tước vị bị lẫn lộn!

Tuy Khương Lộ Kỳ nói rất có đạo lý, thì Khương Thừa Trí cũng chỉ nói sẽ tạm nhân nhượng...

Trong lòng hãn nghĩ như thế nào, đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết.

Cho dù nàng cùng hãn hợp mưu, là thân sinh nữ nhi của hãn!

Nữ tử có thông tuệ hơn nữa, cũng phải gả cho người, là người ngoài.

Khương Lộ Kỳ cũng không trông cậy những lời nàng nói có thể đả động phụ thân.

Nàng đã chuẩn bị bố cục, nếu tổ mâu suy nghĩ dẫn đo nhị phòng, chưa chắc sẽ để nhị lão gia làm thế tử....

Nàng an bày rất nhiều, hao tổn tâm huyết, cất nhắc nhị phòng, chỉ vì muốn tránh đi hôn ước cùng Tần vương thế tử!

Từ khi phát giác Khương Lộ Kỳ muốn qua lại thân cận với nhị phòng, Khương Lộ Dao chú ý nàng nhiều hơn.

Tình trạng nhà mình thế nào, nàng là người hiểu rõ nhất, trên dưới nhị phòng là một ổ cực phẩm không có tiền đồ, ham ăn biếng làm gây chuyện thị phi.

Khương Lộ Dao không biết phụ huynh của nàng có cái gì đáng giá khiến Khương Lộ Kỳ phải chú ý.

Khương Lộ Dao tuyệt đối sẽ không để nhị phòng bị tính kế.

Chỉ là nhìn Khương Lộ Kỳ nỗ lực thay đổi ý tưởng của tứ lão gia cùng tứ phu nhân Lý thị, mà Lý thị lại không muốn cùng Uông thị tương giao....

Khương Lộ Dao cũng có chút đồng cảm, tính tình phụ mẫu, không phải muốn thay đổi là có thể thay đổi, cho dù là vì muốn tốt cho bọn họ!

Khương Thừa Trí cùng Lý thị không giống phụ mẫu nàng, muốn thay đổi ý niệm từ lâu đã ăn sâu bén rễ trong đầu bọn họ, thì Khương Lộ Kỳ sẽ lao lực không ít đi.

Cũng may là nhị lão gia chịu nghe lời Khương Lộ Dao, còn Khương Thừa Trí tư tưởng trọng nam khinh nữ rất nghiêm trọng.

Tần Vương phủ là đứng đầu hậu duệ quý tộc, Tần Vương phủ có quy mô rộng lớn.

Diện tích tương đương với một phần tư hoàng cung, phủ đệ đình đài lầu các, cung điện nhà thủy tạ đều là danh gia thiết kế, có thể so với kiến trúc trong hoàng cung.

(Yul: Nhà thủy tạ là nhà nhỏ xây trên mặt cái ao nước để hóng mát về mùa hè)

Đây là lần đầu tiên Khương Lộ Dao tới Tần vương phủ, trước kia làm nhân vật quần chúng, đương nhiên nàng sẽ vô duyên với các yến hội trong

hoàng cung.

Tuy ở hiện đại nàng đã từng nhìn thấy Tử Cấm Thành, thì vẫn bị kiến trúc ở Tần vương phủ làm chấn động.

Đại Minh triều này, so với hai triều quốc Minh, Thanh trong lịch sử trung quốc còn mạnh hơn.

Vì ở đây rất giàu có và đông đúc, lãnh thổ càng mở mang, bởi vậy Tần vương phủ mà nàng nhìn thấy, có thể so với cung vự Bắc Kinh!

Tuy không tôn quý bằng đế vương, nhưng sự phú quý xa hoa lãng phí lại không hề kém.

Chả trách..... Chả trách Tần vương thế tử được như là kim cương Vương lão ngũ!

(Yul: kim cương Vương lão ngũ có thể hiểu nôm na là nhà giàu độc thân)

Chỉ cần toàn gia Tần vương không có tâm tư mưu nghịch, cả đời này theo hoàng đế.

Thì nhất mạch Tần vương sẽ vĩnh viễn hưởng phú quý thái bình.

Khương Lộ Châu ân cần nâng đỡ tổ mẫu, Khương Lộ Kỳ cùng Khương Lộ Dao đi theo sau.

Khi các nàng đi vào đại sảnh, nơi này đang náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh.

Rất nhiều tiểu thư khuê các cùng mệnh phụ nhìn đoàn người Khương gia trong ánh mắt mang theo hâm mộ cùng ghen ghét.

Hôn ước! Xem ra hôn ước giữa Khương gia cùng Tần vương thế tử đã truyền khắp kinh thành người người đều biết.

Khuôn mặt Tần vương phi kiều mĩ, da thịt trong suốt trắng nõn, cao nhẽ đoan

trang, giống như nữ nhân họa từ trong

tranh.

Nàng đã gần bốn mươi lại giống như thiếu phụ ba mươi, chói lọi, quyến rũ.

Tần Vương phi mặc y phục đỏ thắm tú chữ thọ, mái tóc dài đen nhánh được búi cao, cắm một cây trâm tơ vàng Lân Đan Phượng.

Dù không đeo nhiều trang sức, nhưng vẫn có vẻ tôn quý vô cùng.

Nhìn thấy lão phu nhân, tuy Tần vương phi đã là siêu phẩm vương phi, hôm nay lại là yến thọ của nàng, thì nàng vẫn mỉm cười chào đón, hơi phúc thân làm lễ văn bồi:

- Gặp qua Gia Mẫn quận chúa.

Tuy lão phu nhân lớn hơn nàng, cũng không dám nhận lễ của Tần vương phi, đi nhanh vài bước nâng tay Tần vương phi:

- Vương phi điện hạ quá khách khí

Tần Vương phi kính cẩn không phải là hầu phủ lão phu nhân, mà là biểu muội của hoàng thượng Gia Mẫn quận chúa!

-Kỳ nhi.

Lão phu nhân ý bảo Khương Lộ Kỳ tiến lên nâng đỡ Tần vương phi.

Khương Lộ Châu cố gắng áp chế phần nộ, mỉm cười nhìn Khương Lộ Kỳ đứng bên người Tần vương phi, mở miệng nói

-Vương phi điện hạ vạn phúc.

Nàng đối với Tần vương phi có vẻ rất chân thành, kính cẩn nghe theo, tuy Khương Lộ Châu có ý nịnh bợ, nhưng vẫn không đánh mất phong phạm của tiểu thư khuê các.

Khuôn mặt thanh xuân cười lên giống như hoa anh đào nở rộ, hiển lộ thanh xuân thiếu nữ tràn đầy sức sống.

So với Khương Lộ Châu chủ động, Khương Lộ Dao có vẻ mộc mạc, không thú vị, chỉ vội vàng làm lễ với Tần vương phi.

Khương Lộ Dao nhìn thấy Khương Lộ Kỳ không tình nguyện cùng che dấu một chút sợ hãi với Tần vương phi...Quá thú vị!

Tần vương phi giống như bà bà đánh giá nhi tức cầm tay của tỷ muội Khương gia, cười khen:

- Thật là một đôi tuyệt sắc song châu, lão phu nhân dạy dỗ tôn nữ thật tốt

Lão phu nhân khiêm tốn nói hai câu, Tần vương phi chủ động bắt chuyện với tỷ muội Khương gia.

Trong đại sảnh sắc mặt của đám mệnh phụ tăng thêm vài phần ghen ghét bất mãn.

Không có được kim quy tể(rể vàng) Tần vương thế tử, lúc trước như thế nào lại cố tình để Khương gia cứu Tần vương?

Đang cẩn thận quan sát Khương Lộ Kỳ thì lão phu nhân ho khan.

- Khụ khụ.

- Tổ mẫu, ta đỡ người.

Lão phu nhân đưa tay qua, Khương Lộ Dao vội vàng bắt lấy, hay là có trò hay, nàng có cơ hội lên sân khấu?

Nàng nhắm mắt đi theo lão phu nhân, lão bà này rốt cuộc muốn làm gì?

Lão phu nhân nắm thật chặt tay Khương Lộ Dao, nàng nâng mắt nhìn lại, lão phu nhân nghiêng ngẫm tươi cười:

- Không muốn bị Tần vương phi lưu ý, thì người hãy theo sát tại

Khương Lộ Dao nhìn về phía Tần vương phi, lão phu nhân vẫn nhẫn nại chờ nàng "chọn lựa".

Đi theo lão phu nhân khó tránh khỏi chú ý, nhưng so với chuyện tụ tập trong một phòng với đám thiếu nữ hâm mộ ghen tị phần hận bên người Tần vương phi mà nói, thì đi theo lão phu nhân sẽ chịu ít lực sát thương hơn.

- Có thể hầu hạ tổ mẫu là vinh hạnh của tôn nữ, cảm tạ tổ mẫu đã cho tôn nữ cơ hội này.

Khương Lộ Dao cười rất chân thành.

Lão phu nhân lại捏 tay nàng, thấp giọng nói:

- Lừa gạt ai đây? Nha đầu ngoài cười nhưng trong không cười!

Khương Lộ Dao như Tôn Ngộ Không gặp phải Như Lai Phật Tổ, mặc kệ nàng lăn lộn như thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu nhân.

Nàng chỉ muốn xem diễn, làm nhân vật quần chúng, không muốn bị lão phu nhân "chơi"!

Người ở thế hệ trước đương nhiên sẽ ngồi chung với người cùng thế hệ, lão phu nhân ở trong bày đàn thái phu nhân cùng công chúa quận chúa lớn

tuổi cũng rất có địa vị.

Khương Lộ Dao đã thô sơ giản lược đi một chút, có rất nhiều người trò chuyện với tổ mẫu nàng.

Tự nhiên làm người hầu hạ bên người lão phu nhân, Khương Lộ Dao bị đám lão bà thành tình này đánh giá.

- Lão nhị gia, nhị nha đầu.

Lão phu nhân tươi cười từ ái, vỗ vỗ tay Khương Lộ Dao, nhìn đám mệnh phụ bên cạnh khoe khoang:

- Tuy ta chướng mắt thứ tử, nhưng tính tình của nha đầu này lại hợp ý ta.

Được đánh giá cao, bị người chú ý, thì Khương Lộ Dao trả giá càng lớn.

Làm bộ then thùng, ngượng ngùng cúi đầu, Khương Lộ Dao âm thầm trợn trắng mắt.

Cũng may lão phu nhân không có hảo cảm với phụ thân mình, bằng không

Không đúng, cả bốn phòng đều không phải là thân sinh nhi tử của lão phu nhân.

Chẳng may tổ mẫu bởi vì "thích" nàng mà "thiên vị" phụ thân để tước vị rơi trên người phụ thân thì biết làm thế nào đây?

Khương Lộ Dao càng cảnh giác, khiêm tốn cười nói:

- Tổ mẫu quá khen, tôn nữ...

Ánh mắt lão phu nhân như điện, đôi mắt thâm thúy phong sương che giấu âm u cùng cô tịch, Khương Lộ Dao cắn chặt răng, cứng rắn nói:

- Có thể hầu hạ tổ mẫu là vinh hạnh của tôn nữ, phụ thân thường căn dặn phải hiếu thuận với tổ mẫu.

Nàng cũng không nhìn lão phu nhân, mà đưa mắt nhìn các vị thái phu nhân đàm tiếu.

Nếu gặp may có thể nịnh bợ được thái phu nhân, lưu lại "ấn tượng tốt".

Khương Lộ Dao cũng thường nhìn Tần vương phi....giống như nàng đang hâm mộ hai vị muội muội đang vây quanh Tần vương phi.

Lão phu nhân cười cười, thân muội muội Quảng Ninh hầu thái phu nhân Gia Nhu quận chúa đứng bên cạnh nàng thấp giọng nói:

- Nha đầu này nhìn có chút tùy tiện, phụ thân nàng cũng không phải là người đáng tin cậy, tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng để bề ngoài của nàng lừa gạt

- Người không hiếu, mà người cũng không cần hiếu!

Ánh mắt lão phu nhân hiện lên hứng thú.

Kiếp này của muội muội thực sự rất thuận lợi.

Được trượng phu thương tiếc, nhi nữ hiếu thuận, Gia Nhu quận chúa vẫn được bảo hộ chiếu cố rất tốt:

- Khương Lộ Dao Ta thực sự nhìn làm

nàng rồi.

-Tỷ.

- Nàng lại là người có tâm địa cứng rắn, tốt lắm! Ta muốn nhìn xem nàng có thể cứng rắn bao lâu!

Quảng Ninh hầu thái phu nhân lộ vẻ bất đắc dĩ, tỷ muội các nàng có mấy người.

Chỉ có một mình trưởng tỷ là cả đời vô tử, cũng chỉ có mình trưởng tỷ là có tính tình giống với thân mẫu sớm thệ nhất.

Dù Gia Mãn quận chúa không thể sinh, thì đám tỷ muội các nàng cũng chưa từng lo lắng trưởng tỷ sẽ chịu thiệt.

Hay là nàng nhìn lầm Khương Lộ Dao?

Tính tình Trưởng tỷ mà muốn nhận thứ tử trên danh nghĩa, nàng nghĩ tới liền đau đầu!

- Hòì bẩm vương phi điện hạ, thế tử đã tới.

Trong đại sảnh lại yên lặng, Tần vương phi cười nói:

- Mau mời.

Thân ảnh của Tần Vương thế tử tuần dật cao ngất xuất hiện ở trước mặt mọi người...

Mặt mày tuần lãng, khí vũ hiên ngang, mặt quan như ngọc, quả thực là vị công tử phú quý khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Hắn bước vài bước đi đến trước mặt Tần vương phi, vén lên triều phục thế tử quỳ gối trên đệm tròn:

- Chúc mẫu thân phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn!

Ở phía sau hắn, là các thứ tử của Tần vương, tam vương tử, tứ vương tử cũng quỳ xuống, lên tiếng chúc mừng:

-Chúc mẫu thân xuân xanh vĩnh trú, phúc thọ lâu dài!

(Yul: xuân xanh vĩnh trú đồng nghĩa với trẻ mãi không già)

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 9: Quý Nhân

Tần vương phi cười vui vẻ, giống như rất vừa lòng với đám nhi tử đang dập đầu mừng thọ nàng.

Lời chúc không giống nhau, nghe cũng không có gì, nhưng có thể nhận ra ai là thân sinh nhi tử của nàng.

Khương Lộ Dao liếc mắt nhìn lướt qua Tần vương thế tử, ừ, hẳn cũng không tính là trưởng tử nguyên phối đáng thương trong tiểu thuyết bị kế phi ức hiếp hoặc là lừa gạt.

Hài tử lớn lên trong vương phủ không có đứa trẻ nào có tư cách thiên chân.

Quỳ gối trước mặt Tần vương phi là một đám thiếu niên tuần tú, nguyên phối trưởng tử, thứ tử, thân sinh nhi tử....

Bọn họ tồn tại chính là nhắc nhở Tần vương phi, trượng phu nàng còn có nhiều nữ nhân khác!

Tần vương thế tử cùng thứ tử nhắc nhở Tần vương phi phải vì tương lai của thân sinh nhi tử mà an bày con đường sau này.

Hoặc là xử lý Tần vương thế tử, hoặc là tìm một hướng đi khác.

Chả trách nữ nhân cổ đại sống không lâu, nội trạch lục đục với nhau cũng không cần nhắc tới, chỉ cần nhìn người khác cùng trượng phu sinh nhi tử...Đã tổn thọ ba năm rồi!

Thấy Khương Lộ Châu ái mộ nhìn chăm chăm Tần vương thế tử, Khương Lộ Dao thừa dịp tổ mẫu cùng đồng bọn đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, nàng lặng lẽ chuồn ra khỏi đại sảnh.

Có rất nhiều mệnh phụ, tiểu thư tới Tần vương phủ mừng thọ, ở đại sảnh có rất nhiều người.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều có tư cách gặp Tần vương phi.

Tần vương phủ mở ra toàn bộ hoa viên, hạ nhân lui tới chiếu cố khách nhân.

Hoa viên trong vương phủ kì trân dị thảo nở rộ, đại sảnh, đình hóng gió tràn đầy y hương tấn cảnh mệnh phụ cùng đám tiểu thư.

(Yul: Y hương tấn cảnh là một thành ngữ, y = y phục, hương = hương thơm, tấn = mái tóc, cảnh = bóng dáng, miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa)

Khương Lộ Dao trà trộn vào đám tiểu thư không thể gặp Tần Vương phi, nghe các nàng trò chuyện, thưởng thức cảnh đẹp trong hoa viên, tâm tình nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Có người tiến lên dò hỏi xuất thân của Khương Lộ Dao, Khương Lộ Dao hợp tình hợp lý nói:

-Phụ thân ta là ngũ phẩm viên ngoại lang!

Mấy vị tiểu thư bị vắng vẻ, không thể chen vào đại sảnh thấy nàng chỉ là chi nữ của tiểu quan cũng vui vẻ tiếp nhận nàng.

Dù sao cũng có rất ít người chú ý đến Khương Lộ Dao ăn mặc mộc mạc, lại có vẻ lạ mặt.

Nàng ngồi ở đình hóng gió, uống nước trà, ăn trái cây, thưởng thức hoa mẫu đơn trong hoa viên....

Ở trong đám kỳ hoa dị thảo, Khương Lộ Dao thích nhất chính là mẫu đơn.

Tần vương phủ gieo trồng mẫu đơn trân quý nhiều chủng loại.

Có rất nhiều loại mà Khương Lộ Dao rất khó nhìn thấy bên ngoài.

Lúc các vị tiểu thư khuê tú nhắc tới hôn ước giữa Vĩnh Ninh hầu phủ cùng Tần vương thế tử.

Trong giọng nói vừa hâm mộ vừa ghen tị tiếc hận, ở Vĩnh Ninh hầu phủ trừ lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa ra, thì không có mấy người có năng lực.

Đặc biệt là nhị gia "hồ nháo" cũng coi như nổi tiếng kinh thành, có người bàn luận xem ai có thể kế tục tước vị Vĩnh Ninh hầu.

Cũng ngầm suy đoán xem vị tiểu thư phòng nào tương lai sẽ làm Tần vương thế tử phi.

Khương Thừa Nghĩa bị mọi người loại trừ từ vòng đầu, ai cũng không tin người vô dụng vô tài, đại diện cho nhị hóa như Khương Thừa Nghĩa lại có thể kế thừa tước vị!

Không muốn nghe người khác nhàn thoại về phụ thân của mình, Khương Lộ Dao rời khỏi đình hóng gió.

Đi bộ trong hoa viên, phía trước là một nữ tử đang đi đến, khuôn mặt nàng tuyệt mỹ, giữa ấn đường có nốt ruồi chu sa, nàng mở miệng nói:

-Người là Vĩnh Ninh hầu phủ nhị tiểu thư.

-....

Thấy Khương Lộ Dao kinh ngạc, nàng nói tiếp:

-Mới vừa rồi ở đại sảnh ta đã nhìn thấy người.

- Người cũng từ đại sảnh ra đây?

-Ta không giống người...Nơi đó không có chỗ cho ta.

Thiếu nữ cỡ mười lăm, mười sáu tuổi cong môi mỉm cười, vừa nghịch ngợm lại có vài phần tự giễu cười nói:

-Ta chỉ là thân thích phương xa của Quảng Ninh hầu phủ, cùng huynh trưởng đến đây sống nhờ Quảng Ninh hầu, hôm nay cơ duyên xảo hợp mới đến Tần vương phủ.

(Yul: chẹp chẹp spoil 1 chút nàng này độ thông minh cũng không thua kém gì nữ chính, kiếp trước nàng cũng là nhân vật phong vân)

-Nếu là thân thích phương xa của Quảng Ninh hầu, chúng ta...Cũng coi là thân thích rồi, ta khuê danh Lộ Dao.

-Ta họ Tiêu, khuê danh Chúc Hoa.

Tiêu Chúc Hoa, tên rất hay! Trên người nàng có phong thái rực rỡ hương hoa.

Khương Lộ Dao nhìn thiếu nữ trước mặt có vài phần hảo cảm, cười nói:

-Quảng Ninh hầu thái phu nhân cùng tổ mẫu ta là thân tỷ muội, ta gọi người là Tiêu biểu tỷ được không?

Tuy Khương Lộ Dao đã trải qua hai kiếp làm người, thì nàng vẫn không hề cố kỵ gọi thiếu nữ này là tỷ tỷ.

Tiêu Chúc Hoa mỉm cười:

-Như thế ta sẽ không khách khí, Khương biểu muội.

Có người ở chung cả đời cũng không có cách gì thổ lộ tình cảm, có người chỉ gặp mặt một lần lại có thể trở thành tri kỷ.

Hai người các nàng chuồn từ đại sảnh ra hoa viên nhìn ngắm mẫu đơn mà quen biết nhau.

-Tiêu biểu tỷ ở Quảng Ninh hầu phủ?

- Ta cùng huynh trưởng ở kinh thành thuê một tiểu viện, lẽ ra thái phu nhân định lưu chúng ta ở lại hầu phủ, nhưng ca ca ta...Hắn vào kinh không phải nương nhờ họ hàng, mà là tham gia khoa cử thi hội!

-Lệnh huynh là cử tử?

- Huynh trưởng ta ở Giang Nam thi hương đạt giải Nguyên!

Về mặt Tiêu Chúc Hoa lộ vài phần kiêu ngạo:

-Nhắc tới thiết hoa ngân câu Tiêu Duệ Hoa, rất ít ai ở Giang Nam mà không biết đến, phụ mẫu ta sớm thê, hiện giờ ta cùng huynh trưởng sống cùng nhau, huynh trưởng vào kinh dự thi, ta không đành lòng chia lìa với huynh trưởng, liền đi theo, hơn nữa...Ta còn tham gia tuyển tú nữ.

(Yul: thiết hoa ngân câu = vạch sắt móc bạc, ý nói nét chữ cứng cáp, có lực, vạch thẳng như sắt, nét móc như bạc.)

Tú nữ?

Khương Lộ Dao nghĩ tới Đại Minh triều, xác thực có chuyện tuyển tú.

Chỉ là tuyển tú cũng không phải là vì nạp vào hậu cung cho hoàng thượng, mà là tuyển các vị tiểu thư có gia thế trong sạch vào làm thư đồng cho công chúa, quận chúa hoặc là vào cung làm nữ quan.

Đừng xem thường nữ quan, phần lớn nữ quan đều có thể làm trắc phi của hoàng tử, hoặc là phi tần của hoàng đế.

Tiêu Chước Hoa chỉ là họ hàng phương xa, lại có thể cùng Quảng Ninh hầu thái phu nhân tới Tần vương phủ...

Khương Lộ Dao nhin không được suy đoán lung tung, là vì Tiêu Chước Hoa hay là vì huynh trưởng của nàng?

Có thể ở Giang Nam đậu được giải Nguyên, lại có tên tuổi đứng đầu thiết hoa ngân câu, huynh trưởng nàng nhất định là người tài ba.

(Yul: nam chính đã được mấp mé nhắc tới... Là ai còn lâu mới nói 😊 😊
😊 😊)

Dựa theo tình hình mà phân tích, người Giang Nam thi hương đậu giải Nguyên tham gia khoa cử thi hội sẽ có khả năng đậu giải cao nhất.

Người được chọn làm tú nữ đương nhiên có gia thế trong sạch, nhiều thế hệ thư hương...

Khương Lộ Dao nói:

-Tiêu biểu tỷ chuẩn bị vào cung làm nữ quan hay là làm thư đồng cho công chúa?

-Ta cũng không có chí thanh vân(làm quan), cũng không dối gạt Khương biểu muội, ta chỉ ngóng trông có thể lạc tuyển(rót), lần này có thể nương nhờ họ hàng Quảng Ninh hầu phủ cũng là vì việc này, nữ quan cùng thư đồng không phải là điều ta sở cầu.

-Có Quảng Ninh hầu phủ thái phu nhân ra mặt, Tiêu biểu tử nhất định sẽ đạt được mong muốn.

Khương Lộ Dao nghĩ đến ca ca nhà mình đọc sách không được, đã mười tám tuổi đầu còn không có đỗ đạt cái gì, nên hâm mộ nói:

-Lệnh huynh đậu giải Nguyên, không biết lúc dự thi có lưu giữ lại văn chương hay không?

-..... Khương biểu muội muốn...

-Không sợ người chê cười, ta cũng có một bào huynh(anh ruột), nhưng văn chương không thể nào so với lệnh huynh, hôm nay hợp ý với Tiêu biểu tử, nên to gan muốn có được văn chương mà lệnh huynh đạt giải Nguyên, muốn lấy cái này cho huynh trưởng tham khảo! Ta không cầu huynh trưởng có thể giống như lệnh huynh giành được giải Nguyên, chỉ cầu hãn có thể đậu được tú tài là tốt rồi.

Khương Thừa Nghĩa là dựa ân mông mà có chức quan, Khương Mân Căn rất khó có được ân này.

Nếu có được công danh là tú tài, chẳng may sau này hãn gây chuyện bị bắt tội nha môn, thì quan viên nha môn cũng không dám dùng gia hình với hãn, đỗ tú tài là lá bùa hộ mệnh tốt nhất!

Khương Lộ Dao đã hạ yêu cầu rất thấp rồi.

-Lệnh huynh còn chưa thi đỗ tú tài?

- Tiêu biểu tử vừa tới kinh thành, nên không biết cũng phải, ca ca ta không hay đọc sách...Cho nên ta muốn dựa vào văn chương của lệnh huynh....

-Lúc huynh trưởng thi hương đậu giải Nguyên văn chương vẫn còn lưu lại, nếu Khương biểu muội muốn, ngày khác ta sai người đưa qua, chỉ là ta cho rằng muốn đỗ tú tài cần có bí quyết...

-Bí quyết gì, tỷ tỷ tốt, mau nói cho ta biết.

Khương Lộ Dao nhiệt tình lung lắc cánh tay Tiêu Chước Hoa, nàng nhiệt tình như vậy khiến Tiêu Chước Hoa không biết phải làm sao.

Nàng chưa bao giờ gặp nữ tử nào giống như Khương Lộ Dao, rõ ràng là người có lý trí, biết được ý tứ, lúc này đột nhiên bộc lộ nhiệt tình?

-Khương biểu muội..... Đừng quá kích động.

-Hôm nay gặp được cao nhân, có làm thế nào thì ta cũng không chịu buông Tiêu biểu tỷ đâu. Biểu tỷ không hiểu, ta cũng chỉ vì ca ca không nên thân không yêu đọc sách, phế đi biết bao tâm tư? Ta cũng không sợ biểu tỷ chê cười, ca ca ta cầm sách vở liền ngủ... Nhị phòng ở hầu phủ vẫn luôn đứng nép qua một bên, dù tổ mẫu có ý muốn dìm dặt chiếu cố ca ca ta, nhưng ca ca ta lại không biết cố gắng, không có chuyện tốt nào chạy tới người hãnh, dù tài học của ca ca ta không tốt, nhưng tính tình lại tốt vô cùng, rất hiếu thuận với phụ mẫu, cũng rất yêu thương ta.

Khương Lộ Dao trực tiếp gọi Tiêu Chước Hoa là biểu tỷ, trừ chuyện có vẻ thân cận ra, còn kéo lên quan hệ, Tiêu Chước Hoa không thể không nể mặt mà không hỗ trợ.

Trước kia nàng cũng nghe nói muốn đậu tú tài cũng phải có bí quyết, thậm chí còn nghe nói khảo thí cũng có cách thức.

Tuy Khương Lộ Dao ở hiện đại cũng là nhân vật phong vân, nhưng ở Đại Minh triều, nàng không hiểu bát cổ, cũng không hiểu văn ngôn!

(Yul: Bát cổ là lối văn 8 đoạn, ở những đoạn 4, 5, 6, 7 đều có 2 vế đối nhau, tổng số là 8 vế.

Văn ngôn còn gọi là cổ văn(古文), là một loại ngôn ngữ viết của tiếng Hán dùng trong sách vở, kinh điển truyền thống.)

Tuy nàng muốn tận lực hiểu chi, hồ, giả, dã, thì bát cổ văn ngôn cũng không thể thông tuệ, bắt Khương Mân Cần ngâm nga kinh thư sử tập.

Nhưng cũng không có hiệu quả, Khương Mân Cần đã thi rớt rất nhiều lần, hiện tại Khương Lộ Dao không còn tin tưởng hẳn có thể đỗ đạt.

Hôm nay ở Tần vương phủ ngoài ý muốn gặp được cao nhân, hừ hừ, huynh muội Tiêu gia cũng đừng mơ có thể dễ dàng thoát khỏi nàng.

Cho dù phải đắp da mặt cho dày cũng phải cầu tới cửa, Khương Lộ Dao muốn đem bí tịch khảo thí thu vào tay!

Tiêu Chúc Hoa bị nhiệt tình của Khương Lộ Dao khiến nàng không biết phải làm sao, buồn bực hỏi:

-Nói như thế nào thì huynh trưởng người cũng là hầu phủ công tử, cần gì phải một hai đi thi khoa cử?

Cho dù nhị phòng bị vứt sang một bên, thì công tử hầu phủ muốn gia nhập Quốc Tử Giám cũng rất dễ dàng, cần gì phải học theo hàn môn tử sĩ quy củ đi thi khoa cử?

-Huynh trưởng ta không thích hợp gia nhập Quốc Tử Giám....

Không phải Khương Lộ Dao không chịu xuất bạc cho Khương Mân Cần.

Nhưng Quốc Tử Giám tế tửu....phụ thân đáng yêu, nhị hóa, vô địch đã từng quánh Quốc Tử Giám tế tửu.

Đem Khương Mân Cẩn đưa đến Quốc Tử Giám, hẳn nhất định sẽ chết rất khó coi, ai nói người đọc sách không bụng nhỏ ruột gà?

(Yul: bụng nhỏ ruột gà nghĩa câu này là nhỏ nhen so đo...cũng có thể hiểu là người chỉ nghĩ được việc nhỏ, không lo được đại cục)

Quốc Tử Giám tế tửu đã từng viết thi từ trào phúng, ám chỉ Khương Thừa Nghĩa không học vấn không nghề nghiệp!

Đương nhiên Khương Lộ Dao có thể hiểu được hàm ý trong thi từ của Quốc Tử Giám tế tửu....

Nhưng Khương Thừa Nghĩa lại nhìn không hiểu! Còn không bằng chỉ thẳng vào mặt Khương Thừa Nghĩa mắng hẳn một trận đâu.

-Chuyện này cũng không tiện nói ra.

Tiêu Chúc Hoa mỉm cười cầm tay Khương Lộ Dao, nàng cũng là muội muội vì huynh trưởng mà trả giá rất nhiều.

Lo lắng cho tiền đồ sau này của huynh trưởng, tuy Khương Lộ Dao quá mức nhiệt liệt, nhưng Tiêu Chúc Hoa vẫn có thể lý giải được tâm tình của Khương Lộ Dao, cũng rất thông cảm cho nàng:

-Hai ngày nữa, nếu Khương biểu muội rảnh rồi, có thể đến tiểu viện của ta, huynh trưởng mới là cao thủ...Hắn ở Giang Nam tự tổng hợp một bộ thủ pháp dự thi, có lẽ lệnh huynh có thể sử dụng được.

-Ngày mai, ngày mai ta rảnh, không biết có thể tới cửa bài phòng hay không?

Đôi mắt Khương Lộ Dao sáng rực.

-....Ta ở tiểu viện đợi Khương biểu muội!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 10: Tao Ngộ

Khương Lộ Dao đột nhiên cảm thấy hạnh phúc ngập tràn, lúc này Tiêu Chước Hoa vẫn nhã đoan trang chính là phúc tinh của nàng.

Có câu lễ nhiều người không trách, nàng vội vàng đứng dậy, trình trọng bái tạ:

- Đa tạ đại ân của biểu tỷ.
- Khương biểu muội làm gì đến mức này?

Tiêu Chước Hoa bị sự nhiệt tình của Khương Lộ Dao dọa không nhẹ, sau đó lại bị nàng cảm tạ mà hoảng sợ.

Nhất là lúc thấy hai mắt Khương Lộ Dao đắm lệ mê mang cảm kích nhìn nàng, nàng tự hỏi mình không có làm cái gì đi.

Khương Lộ Dao xoa xoa đôi mắt, Tiêu Chước Hoa có huynh trưởng biết cầu tiến sao biết được nỗi chua xót của mình, nàng vì ca ca vẫn không thành võ không xong mà rầu thúi ruột.

- Tiêu biểu tỷ sau này có chuyện gì cần ta hỗ trợ, cứ việc mở miệng.

Khương Lộ Dao hào khí cam đoan.

- ...Được.

Tiêu Chước Hoa cười đáp ứng.

Sau khi ước định ngày đến bãi phỏng Tiêu Chước Hoa, Khương Lộ Dao luôn tỏ vẻ cảm tạ.

Trong lòng nghĩ ngày mai nhất định phải kéo Khương Mân cần đi chung, không chừng Khương Mân cần bị Tiêu biểu ca ảnh hưởng có thể có chút tiến bộ.

Nếu có thể được Tiêu biểu ca dạy dỗ, dù dẫu, Khương Mân cần đột nhiên thông minh.

Thì mỗi ngày Khương Lộ Dao sẽ cắm cho Tiêu biểu ca một nén nhang.

- Nhị tỷ tỷ, tổ mẫu gọi người.

Khương Lộ Kỳ đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài đình hóng gió, ánh mắt nàng sáng ngời mang theo đề phòng cùng phần nộ.

Tuy nàng đã tận lực che giấu, nhưng Khương Lộ Dao vẫn là có thể nhìn ra Khương Lộ Kỳ đang tức giận.

Ai chọc nàng?

Chẳng lẽ Khương Lộ Dao chuồn êm ra ngoài, không giống bọn muội muội ở trước mặt Tần vương phi tranh giành hảo cảm, là làm sai?

Hay là nàng quá dễ với Khương Lộ Kỳ?

Mặc kệ là ở hiện đại, hay là Đại Minh triều hư cấu, Khương Lộ Dao đều không muốn chịu thiệt.

Nàng thoái nhượng chỉ là không muốn tranh, không muốn khi dễ đám muội muội chỉ có hơn mười tuổi.

Nhưng nếu người khác nghĩ nàng thoái nhượng, là điều thấp yếu đuối, thì nàng cũng không ngại bộc lộ tài năng!

Khuôn mặt Khương Lộ Kỳ dung tú tuyệt mỹ, đáng vẻ thay đổi liên tục.

Lúc này nụ cười trên mặt nàng so với lúc ở trước mặt Tần vương phi thì chân thành hơn nhiều...

Khương Lộ Dao biết không phải vì mình, lặng lẽ liếc nhìn Tiêu Chước Hoa đang đứng bên cạnh, chẳng lẽ là vì nàng?

-Tổ mẫu chờ tỷ tỷ đấy, Nhị tỷ tỷ vẫn luôn hiếu kính tổ mẫu, tỷ tỷ đừng để tổ mẫu phải chờ lâu.

Khương Lộ Kỳ đi vào đình hóng gió, giống như vô ý thức chặn đường Tiêu Chước Hoa, mỉm cười hỏi:

-Vị tỷ tỷ này là? Nhị tỷ tỷ không giới thiệu cho muội sao?

- Lúc ngắm hoa vô tình gặp nàng, tứ muội muội vẫn luôn phụng dưỡng bên người tổ mẫu, tứ thúc lui tới toàn người quyền quý, sợ là không quen biết nàng.

Khương Lộ Kỳ bị Khương Lộ Dao đào hố, vẫn tươi cười thân thiết nói:

- Bàng hữu của nhị tỷ tỷ, cũng là bàng hữu của muội, nhị tỷ tỷ mau đi đi, muội sẽ chiều cổ bàng hữu của tỷ.

- Nhị tỷ tỷ hãy yên tâm, muội nhất định sẽ không vắng vẻ nàng.

Khương Lộ Kỳ phúc thân với Tiêu Chước Hoa:

- Ta khuê danh Lộ Kỳ, đứng hàng thứ tư, không biết nên xưng hô với tỷ tỷ như thế nào?

- Tứ tiểu thư đa lễ, ta không gánh vác nổi.

Tiêu Chúc Hoa nháy mắt ra dấu với Khương Lộ Dao, tuy hòa ái nhưng lại có vài phần xa cách chào hỏi Khương Lộ Kỳ.

Thật ra Khương Lộ Dao cũng không sợ Tiêu Chúc Hoa kết giao với Khương Lộ Kỳ.

Mà nàng cũng không thể ngăn cản Tiêu Chúc Hoa kết giao bằng hữu...

Chỉ là Khương Lộ Kỳ vẫn luôn bình tĩnh, cao quý, nội liễm đột nhiên lại muốn kết giao với Tiêu Chúc Hoa không có bối cảnh gia thế, thật sự khiến người ta khó hiểu.

Tiêu Chúc Hoa cũng không phải là người dễ dàng lừa gạt, Khương Lộ Dao lo lắng tổ mẫu thật sự tìm mình, nên nói:

- Vay làm phiên tứ muội muội.

Để lại Tiêu Chúc Hoa cùng Khương Lộ Kỳ, nàng hướng đến đại sảnh.

Khương Lộ Dao đi rồi, Khương Lộ Kỳ bắt đầu bắt chuyện với Tiêu Chúc Hoa, nàng tận lực ở trước mặt Tiêu Chúc Hoa bày ra tài hoa cùng trí tuệ.

Tiêu Chúc Hoa nhàn nhạt ứng đối, không thể không thừa nhận ở lĩnh vực thi từ ca phú Khương Lộ Kỳ thực sự rất xuất chúng.

Chỉ là vẫn câu nói kia, đâu phải ai chỉ cần quen biết là có thể trở thành tri kỷ.

Tiêu Chúc Hoa lại cố tình thích Khương Lộ Dao nhiệt tình hành sự bất ngờ, nhưng nàng cũng không vắng vẻ Khương Lộ Kỳ.

Dọc theo con đường nhỏ đầy hoa nở rộ, Khương Lộ Dao đi đến đại sảnh, bất ngờ thấy một bóng người.

Tập trung nhìn kĩ, lại là nam nhân mặc hoa phục thế tử, đầu đội ngọc quan Tần vương thế tử!

Nhìn trái nhìn phải, Khương Lộ Dao không nghĩ Tần vương thế tử tới tìm mình.

Cũng không muốn trêu chọc phiền toái, nghiêng người phúc thân thi lễ, Tần vương thế tử sẽ không biết nàng!

Tuy Tần vương thế tử có hôn ước với Vĩnh Ninh hầu phủ, nhưng Khương Lộ Dao rất ít khi ra ngoài, nàng chính là nhân vật quần chúng...

Ai ngờ, Tần vương thế tử trưng ra khuôn mặt tuần mỹ vô song:

-Vĩnh Ninh hầu phủ nhị tiểu thư Khương Lộ Dao?

Ánh mắt hần giống như chọn lựa mua thịt heo, thực khiến Khương Lộ Dao bầm tím lòng tự trọng.

Nường nhờ cổ đại, không ngờ nàng lại quên mất hiện đại, sau khi dung nhập cuộc sống cổ đại, không ngờ tinh anh tiêu sái, cường thế trên người nàng cũng mất đi.

Từ trước đến giờ đều là nàng lựa chọn nam nhân, khi nào thì đến phiên nam nhân....

Lại còn là một tên hoàn khố công tử, đầy rẫy phiền toái lại dám nhìn nàng kén cá chọn canh?

Tuy phu thê Khương Thừa Nghĩa cùng Khương Mân cần khiến nàng sầu lo không ít.

Nhưng bọn họ vẫn luôn nể trọng nàng, vì vậy tính tình của nàng mới nội liễm một ít, vẫn có kiêu ngạo, tự cường, cũng không thể vì sống trong cổ đại mà mất đi.

Khương Lộ Dao hơi hất cằm, nheo đôi mắt phượng:

- Thế tử điện hạ có gì chỉ giáo?

Nói là chỉ giáo, không bằng nói là khiêu khích! Trần trụi khiêu khích!

Đôi mắt Tần vương thế tử đang say lơ lơ bỗng híp lại, từ lúc hăn hiểu chuyện đến giờ.

Không có người nào đặc biệt là nữ nhân lại dám can đảm hất mặt khiêu khích hăn!

Chỉ cần hăn muốn, là sẽ có được, mặc kệ người khác nghĩ gì, ta cần ta cứ lấy!

Hăn đã có thói quen nhìn người khác hăm mộ ghen ghét, lại phải khom lưng cúi đầu trước mặt hăn, đối với nữ tử...

Hăn cũng chưa từng để ở trong lòng, mỹ nhân đều dùng hết thủ đoạn, triển lộ phong tình khiến hăn phải nhớ kỹ nàng!

- Ha ha, người rất đặc biệt

Tần vương thế tử tới gần Khương Lộ Dao.

Mùi rượu đập thẳng vào mặt khiến Khương Lộ Dao nhú mày, tuy ở gần kẻ Tần vương thế tử, nhìn hăn triển lộ bộ dáng đùa giỡn trào phúng.

Khương Lộ Dao vẫn bình tĩnh, phản kích lại:

- Cự tuyệt cùng câu dẫn đều phân không rõ. Tần vương thế tử, người tự đánh giá cao chính mình quá rồi?

Khương Lộ Dao tính rời đi, cùng quý say rượu nói chuyện thì có cái gì hay mà nói.

Tần vương thế tử nâng tay túm chặt cánh tay nàng, tiếng cười trầm thấp.

Thiếu nữ trước mắt hần dung mạo cũng không thể nói là đẹp, ngũ quan thanh tú lộ ra vài phần ngạo khí, lại có ba phần kiêu ngạo.

Rất ít Chưa từng có tiểu thư khuê

nào dám hất mặt nâng cằm với hần!

Hần không phân biệt được cái gì là cự tuyệt? Cái gì là câu dẫn?

Trong lòng bàn tay tản ra hơi ấm, ngứa, câu dẫn cực kỳ:

-Nếu bốn thế tử chọn người, thì tước vị Khương gia sẽ dừng ở trên người phụ thân người.

- Người cũng thực tự tin.

Khương Lộ Dao biết hần nói được sẽ làm được, Vĩnh Ninh hầu cùng lão bà trấn giữ hậu trạch tổ mẫu đại nhân sẽ không dễ dàng đắc tội với Tần vương.

Nghe nói Tần vương đối đãi với thế tử là cầu gì có đó:

- Đáng tiếc thế tử điện hạ không biết ta muốn cái gì.

- Nói nghe một chút, bốn thế tử có thể cho người tất cả.

Tần vương thế tử để sát môi vào bên tai Khương Lộ Dao, ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể.

Rượu ngon khiến hần say mê, mỹ nhân ấm hương càng làm cho hần huyết mạch phun trào.

Thân thể thiếu nữ mềm mại đầy đà đang gần trong gang tấc...Hần vừa nhìn liền biết Khương Lộ Dao có thân thể rất mềm mại!

Nữ nhi Khương gia tất nhiên sẽ làm thế tử phi của hán, nếu đã như vậy thì để hán chọn lựa một cái hợp khẩu vị, đáng người quyền rũ một chút.

Tính tình Khương Lộ Dao không giống với đám tiểu thư Khương gia...Hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ mượn thế lực của thế tộc.

Chỉ cần thế tử không bị kế phi túm gáy là được.

Nếu chẳng may thế tử phi là người hồ đồ, hắn cũng không cần đối xử với nữ nhân ngu xuẩn như thế tử.

Tước vị Tần vương thế tử cũng không phải là điều mà hắn khát cầu.

Hắn chậm rãi tới gần, chỉ cần vừa mở miệng là có thể ngậm lấy vành tai của nàng, càng lại gần nàng.

Hắn càng có cảm giác Khương Lộ Dao là một mỹ nhân cũng dễ coi! So với lúc đầu tiên nhìn thấy nàng, càng hấp dẫn hơn.

- Ta muốn...

Khương Lộ Dao cũng không phải là nữ nhân khuê tú thuần khiết, Tần vương thế tử tới gần, nàng cũng không đỏ mặt, cũng không bị hành động hoang đường của hắn dọa ngất.

Trong xương nàng chính là ngự tử thực nữ, mặc Bikini, ở trên bãi biển hưởng thụ nam nhân.

Tần Vương thế tử là tuấn nam, tuấn mỹ cũng không sai, nàng cũng không phải là sắc nữ nhìn thấy mỹ nam liền đứng hình.

Nếu nói về độ hưởng thụ, thì nàng cũng không thua kém kinh nghiệm khi so với nam nhân cổ đại.

(Yul: để ta nói xiu về nữ chính ở hiện đại: rất cường mạnh, giỏi giang tiền tài không thiếu. Chỉ thiếu tình thân tình yêu. Vì vậy nàng rất bén nhọn sắt đá. Làm nhiều tiền để làm gì? Để hưởng thụ... ở hiện đại nàng k sạch)

Môi nở rộ tươi cười kiều mị, Tần vương thế tử nhìn sắc mê lối:

-Muốn thế nào? Mỹ nhân...

Khương Lộ Dao nhìn đôi mắt hắc vẫn rất thanh tỉnh, cũng tốt, nếu chỉ là giá áo túi cơm, thì có gì vui mà chơi.

Người ngoài luôn xem nhẹ Tần vương thế tử, không chừng Tần vương phi đang ở trong đại danh hưởng thụ mọi người vây quanh.

Cũng chưa từng nghĩ thế tử hoang đường ăn chơi trác táng chỉ là bề ngoài, bên trong không ít âm ngoan(âm u+ ngoan độc) mưu tính đâu.

Âm ngoan Không sai, Tần vương thế

ử giống như con sói cô độc, không tín nhiệm bất kỳ kẻ nào, đồ vật mà hắn coi trọng phải nắm trong tay.

Nam nhân trong lòng âm u bá đạo so với phiền toái càng đáng sợ hơn.

- Muốn người đi chết đi.

Tần vương thế tử hơi sửng sốt, nâng tay muốn ngăn cản Khương Lộ Dao định bỏ đi.

Đột nhiên Khương Lộ Dao xoay chuyển vung ra năm đấm, động tác rất mau, lại bất ngờ tập kích.

Nhưng không đánh trúng được Tần vương thế tử, như vậy cũng đủ nhìn ra thân thủ của hắn cũng không tồi.

Cầm tay Khương Lộ Dao, Tần Vương thế tử nghiền ngẫm cười nói:

- Mỹ nhân bốn thế tử muốn chọn người...Thú vị!

Khương Lộ Dao vòng eo, nhanh như chớp vờn một chân, quét ngang qua....

Ầm, Tần Vương thế tử bị quét ngã trên mặt đất, đầu đập lên đất đá, Tần Vương thế tử nhìn thấy Khương Lộ Dao thu chiêu thức.

Quét đường chân? Có vị tiểu thư danh môn nào lại quét đường chân?

(Yul: theo ta nghĩ chắc là ngáng chân hay đá chân gì đó>.< thứ lỗi cho kẻ bất tài)

Nàng không sợ người khác nghị luận? Không sợ phụ mẫu mất mặt? Không sợ gả không được?

Không thể không nói nàng quét đường chân rất tốt, ngay cả hân cũng chống đỡ không được, chân căng nàng thật cứng!

Khương Lộ Dao sờ sờ mũi, đứng trên cao nhìn xuống Tần Vương thế tử đang nằm dưới đất nói:

- Bản thân đang bị phiền toái quần thân, nếu không muốn có thêm phiền toái,

thì đừng có ý niệm muốn thú ta! Niệm tình người bị ta quét chân té ngã, ta thành tâm kiến nghị với người, đối với người mà nói thú một nữ tử nghe lời, dịu ngoan, coi người là trời, cam nguyện bị người trói buộc là tốt nhất.

- Người Người không sợ?

Tần Vương thế tử gọi Khương Lộ Dao đang bước đi, vừa xoa bả vai đau đớn:

-Người đánh đá, kiêu ngạo như vậy, ai dám lấy người?

Khương Lộ Dao đưa lưng về phía Tần vương thế tử, cười lạnh nói:

-Không cần người lo, tóm lại sẽ có ngốc tử rơi vào tay ta.

P/s các nàng đọc phần ngoài giới thiệu truyện của ta là biết nam chính liền à.

Tuyển nhân vật xây dựng hơi bị hay ý>.< lý trí vô cùng. Nhiều cao thủ đấu với cao thủ. Cung đấu trạch đấu rất đáng trông chờ...

Ta chỉ có thể nói truyện này: khúc đầu vui hài vô cùng, khúc giữa có chút hài xen lẫn sầu, khúc cuối bi kịch nối tiếp bi kịch đọc rất xót xa... nhưng viên mãn.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 11: Thằng Thẩn

Đối với hôn nhân, Khương Lộ Dao rất âm đạm, nàng đã từng là nữ nhân xuất sắc.

Ở hiện đại còn không tin sẽ tìm được nam nhân toàn tâm toàn ý đối với nàng.

Nếu ở cổ đại nàng phải nương nhờ nam nhân tam thê tứ thiếp được luật pháp cùng lễ giáo bảo hộ.

Thì sao có thể tìm được đồng thoại nhất sinh nhất thế một đôi?

Nàng không có ngây thơ như vậy, cũng không tự cho là đúng, tự cho là nam nhân cổ đại đều ái mộ nữ tử xuyên không!

Kỳ thật, hiện giờ hot nhất, hưởng phúc nhất chính là nữ trọng sinh, còn nữ xuyên qua lại trở thành nữ phụ bị ngược.

ở trong vương phủ được hạ nhân cung kính, đám hảo hữu cùng lứa tuổi thì xu nịnh hần.

Hắn muốn cái gì thì có cái đó, Tần vương thế tử lười biếng bò dậy, chỉ là đẩy mắt tàn nhẫn hiện lên hứng thú nồng đậm với Khương Lộ Dao.

Nam nhân luôn có tâm tư muốn chinh phục nữ nhân có tính cách độc đáo.

Nhưng Tần vương thế tử không phải là túi da thối, càng không phải là người nhìn thấy nữ tử đánh má bên trái, lại đem má bên phải đưa lên cho

đánh tiếp, hay cuồng ngược.

Khương Lộ Dao...Hắn nhớ kỹ, ở trong lòng hắn đã sớm nghĩ ra kế hoạch trả thù hoàn chỉnh!

Hôm nay Khương Lộ Dao khiến hắn mất hết mặt mũi, ngày mai hắn sẽ khiến nàng khóc lóc quỳ xuống cầu xin tha thứ...

Nữ tử dịu ngoan nghe lời xác thật là thê tử mà hắn vừa ý muốn chọn, Tần vương thế tử nhìn chăm chú bóng dáng của Khương Lộ Dao đã đi xa.

Bên môi nở nụ cười nhạt, ý nghiền ngẫm thâm trầm.

Sau khi Khương Lộ Dao ném ngã Tần vương thế tử, nàng không hề cảm thấy sợ hãi, hoặc là sợ sau khi phụ mẫu biết sẽ trách cứ nàng đắc tội Tần vương thế tử.

Dựa theo tính tình phụ mẫu nàng mà nói, nếu biết Tần vương thế tử có ý đùa giỡn nàng.

Nhị gia Khương Thừa Nghĩa có thể sẽ tự đánh tới cửa Tần vương phủ, tuy mẫu thân thích đào góc tường hầu phủ, nháo loạn một chút.

Nhưng đối xử với Khương Lộ Dao là thật lòng yêu thương, Uông thị chỉ ngóng trông nữ nhi có cuộc sống tốt, cũng không cầu nữ nhi gả vào danh môn thế gia phú quý quyền huy.

Đối với phụ mẫu, nàng rất tin tưởng.

Sau khi trở lại đại sảnh, Khương Lộ Dao phát giác tổ mẫu không hề để ý chuyện nàng rời đi.

Nàng ngồi gần tường hoa ở phía sau tổ mẫu, Khương Lộ Dao không nghĩ ra lý do vì sao tứ muội Khương Lộ Kỳ lại nói dối?

Biết lời nói dối nào cũng có mục đích, trái lo phải nghĩ tìm không được manh mối, Khương Lộ Dao cũng không suy đoán tâm tư Khương Lộ Kỳ nữa.

Chờ ngày mai đi gặp huynh muội Tiêu gia...

Có thể gặp được cùng kết thân với Tiêu Chúc Hoa là thu hoạch lớn nhất của nàng khi tới Tần vương phủ!

Lão phu nhân cùng đám lão bà tán gẫu, khéo mắt liếc nhìn Khương Lộ Dao đang an tĩnh ngồi bên người.

Càng nhìn càng cảm thấy nàng không đơn giản, mặc kệ lão phu nhân cái trang "đáng thương" hay là lấy nhân duyên cầm tú ra dụ nàng.

Thì biểu hiện của Khương Lộ Dao vĩnh viễn vượt ra ngoài dự liệu của lão phu nhân.

Cả đời có thói quen khống chế tất cả, đem Vĩnh Ninh hầu phủ trên dưới chơi đến chán.

Đột nhiên lại nghĩ đến chuyện có thể so chiêu cùng tôn nữ Khương Lộ Dao lão phu nhân cảm thấy rất hứng thú.

- Nhân sinh(kiếp người) dữ dội không thú vị, ta vô tử vô nữ còn không thể tìm chuyện vui?

Lão phu nhân kề vào tai muội muội nói nhỏ:

- Hãy chờ xem, ta nhất định phải khiến nàng thuận theo.

Quảng Ninh hầu thái phu nhân sống sót một hồi lâu, trong lòng thương hại Khương Lộ Dao.

Bị đại tể lưu tâm, chỉ sợ ngày tháng sau này của Khương Lộ Dao sẽ là kinh tâm động phách, xuất sắc vạn phần...

- Nàng đáng giá? Ta như thế nào cũng không nhìn ra nàng có chỗ nào đặc biệt, chỉ là tiểu cô nương tuổi tác lại không lớn, chẳng may chịu không nổi người...Nàng vẫn là tôn nữ của tể phụ.

- Khi nào thì ta đem tể phụ người trở thành một mâm đồ ăn?

Quảng Ninh hầu thái phu nhân được trượng phu yêu thương sẽ không thể nào hiểu được tâm tư của trưởng tử.

Nếu nói nghiêm túc, Vĩnh Ninh hầu cũng không kém, cũng không phải tra nam.

Chỉ là không biết vì sao, cả đời trưởng tử đều không để Vĩnh Ninh hầu vào mắt!

- Người không cần thương hại ta!

Lão phu nhân thẳng thắn nói ra, nàng không cần bất luận kẻ nào đồng tình.

- Ta so với các người hay bất luận kẻ nào cũng thư thái hơn rất nhiều.

- Người cũng không thể không nghĩ đến lúc tuổi già.

- Chết như thế nào mà không phải chết? Đời này ta nhất quyết không lưu lạc đến nỗi phải cần nhi nữ hầu hạ.

Khương Lộ Dao nghe được mấy câu tổ mẫu nhẹ giọng nói ra, nàng kinh ngạc cực kỳ, cũng khiếp sợ vô cùng.

Tổ mẫu trong mắt nàng vừa đáng kính, lại vừa đáng tiếc.

- Người cũng đừng chỉ biết quan tâm ta, không bàng ngẫm nghĩ lại xem, chuyện của tôn tử người, gần đây hắc nổi nhất kinh thành, nổi bật không phải là chuyện tốt!

Lão phu nhân hạ giọng:

- Hắc quá thân cận với bên kia, hoàng thượng...

- Người nói thử xem, lần này hoàng thượng long thể bất an là thật hay giả?

- Giả làm thành thật thì thật cũng thành giả, làm thần tử đương nhiên đều kỳ vọng hoàng thượng vạn thọ vô cương!

Lão phu nhân vẫn luôn chú ý động tĩnh của Khương Lộ Dao, nàng hơi cong lên khóe miệng có chút vừa lòng.

Quảng Ninh hầu thái phu nhân hạ giọng nói:

- Chính là tin tức bên Thái Y Viện không giống tin giả.

- Vì sao người lại đến Tần vương phủ?

- Mừng thọ.

- Nói rất đúng, mừng thọ!

Lão phu nhân đặt trà lên bàn, từ từ nói:

- Nhìn Tần vương phủ hiện tại đang phú quý vinh hoa, Tần vương phi nét mặt toả sáng, người còn không rõ sao?

- Hiểu rõ cái gì?

- Dao nha đầu, người nói thử xem là hiểu rõ cái gì?

-A?

Khương Lộ Dao bị tổ mẫu cùng Quảng Ninh hầu thái phu nhân nhìn chăm chăm, gương mặt đỏ lên, thẹn thùng cười nhẹ:

- Nói hay không nói, cũng là vấn đề.

Về mặt Quảng Ninh hầu thái phu nhân mang theo thất vọng, đây là loại đáp án gì?

Lão phu nhân vỗ tay cười to:

-Quý nha đầu.

Vì đang ở Tần vương phủ, lão phu nhân không làm tốt sẽ gây ảnh hưởng lớn, nếu không nàng đã muốn hung hăng xoa đầu tôn nữ.

Ở trong đám tôn nữ, nàng đã tìm được tôn nữ rất hợp tâm ý!

Khương Lộ Dao so với lúc nàng còn trẻ, càng biết đoán đo đúng mực, hiểu được trung dung, không phải giấu dốt, mà là trung dung!

Lão phu nhân nắm tay Quảng Ninh hầu thái phu nhân:

- Muốn cho tước vị Quảng Ninh hầu được truyền thừa, thì án binh bất động chính là thượng sách, mà người cũng ít chạy vào trong cung đi, muốn lập nghiệp gia truyền vĩnh viễn hưởng phú quý, đầu tiên phải dựa vào bản thân! Đi đường ngang ngõ tắt, khó tìm được nơi thanh nhã, bên kia thành, theo Quân làm công thần cũng không dễ làm.

Quảng Ninh hầu thái phu nhân nghe như mây mù dày đặc, nhưng nàng biết tâm trí trưởng tử so với nàng còn cao hơn mấy bậc.

Nghe không hiểu thì thôi, nàng cũng không định làm theo lời trưởng tử nói.

Nàng thấy trưởng tử rất chú ý đến Khương Lộ Dao, nếu Khương Lộ Dao có thể chịu được trưởng tử "dạy dỗ", có phải nàng có thể thú vào cửa?

Dù không được làm đích tôn nữ, hiện giờ Quảng Ninh hầu thế tử đã thú thê tử, để đích thứ tôn thú Khương Lộ Dao, cũng không bôi nhọ nàng....

Chỉ là nghĩ đến tính tình Khương Thừa Nghĩa, Quảng Ninh hầu thái phu nhân có chút do dự.

Cùng Khương Thừa Nghĩa liên hôn, có thể khiến Quảng Ninh hầu phủ trở thành trò cười trong kinh thành?

Lão phu nhân lắc đầu, muội muội vĩnh viễn không tìm thấy điểm mấu chốt, tôn nữ hầu phủ còn lo gả sao?

Lúc này không ra tay, về sau sẽ không có cơ hội ra tay, tuy lão nhị khiến người sầu lo.

Nhưng không chọc tai họa cũng không ảnh hưởng gia tộc, Quảng Ninh hầu phủ đám ngoại tôn có ý nghĩ kỳ lạ đã bị hoàng thượng đùa bỡn trong tay.

Nếu làm không khéo sẽ khiến toàn bộ gia tộc tan thành mây khói, lão phu nhân đứng dậy nói:

- Dao nha đầu đỡ ta hồi phủ.

- Yến thọ còn chưa kết thúc...

- Ta muốn trở về.

Khương Lộ Dao đỡ tổ mẫu, chỉ cần tổ mẫu muốn hồi phủ, dù Khương Lộ Châu luyện tiếc Tần vương phi cũng phải đi theo lão phu nhân.

Người có quyền quyết định Vĩnh Ninh hầu phủ vĩnh viễn là lão phu nhân!

Dù Khương Lộ Dao kính nể tổ mẫu, nhưng vẫn không muốn làm con rồi trong tay lão phu nhân.

Vận mệnh của chính mình tự mình nắm giữ, dù tương lai sau này vì chọn sai đường mà khổ sở, nàng cũng không hối hận!

Đang bận rộn ứng phó khách khứa Tần vương phi nghe nói lão phu nhân Triệu thị muốn cáo từ, vẫn luôn giữ lại.

Thấy giữ không được mới tự mình đưa lão phu nhân ra cửa đại sảnh, cười nói:

- Làm khó tỷ muội các nàng phải ngoan ngoãn như vậy, các nàng chỉ lo bầu bạn bên cạnh ta, cũng không nói được mấy câu với thế tử, ngày khác nhất định ta sẽ đưa thiệp mời mở tiệc chiêu đãi lão phu nhân.

Nói xong Tần vương phi nhìn vị ma ma đứng phía sau, vị ma ma dâng lên một hòm gỗ.

- Bên trong là một ít trang sức do Nội Vụ phủ chế tạo, đưa cho các vị tiểu thư của quý phủ sử dụng.

- Vương phi điện hạ khách khí rồi, các nàng phúc phận mỏng, không dám đương nổi vương phi điện hạ hậu đãi như vậy.

- Tần vương phủ cùng hầu phủ đã ước định thân gia, là người một nhà, cũng chỉ là vài món trang sức mà thôi, lão phu nhân đừng quá khách khí, huống hồ ta cũng thích Châu nha đầu.

Khương Lộ Châu được Tần vương phi cố ý chiếu cố, nàng hưng phấn đến nỗi thân thể run rẩy.

Giành trước nhị tử tử Khương Lộ Dao, tiếp nhận hòm gỗ, còn dịu dàng lễ phép bái tạ Tần vương phi.

Lão phu nhân thầm mắng một câu ngu xuẩn! Mất mặt! Ngoài miệng lại nói:

- Nếu đã như thế, ta thay các nàng cảm tạ vương phi điện hạ.

Tuy Khương Lộ Dao đứng bên người lão phu nhân, nhưng lực chú ý vẫn luôn đặt lên đám nhi tử của Tần Vương.

Vì thứ tử là nhi tử do thiếp thấp sở sinh, thân mẫu đều chết sớm.

Cho nên sau khi Tần vương phi vào cửa mới danh chính ngôn thuận nuôi nấng đám thứ tử không nơi nương tựa.

Vì Tần vương thế tử có ngoại gia đặc thù, Tần vương cảm thấy thẹn với chính thể đã tự sát.

Thế tử được Tần vương thái phi cùng Tần vương giáo dưỡng mà lớn lên, bởi vậy quan hệ giữa thế tử cùng Tần vương phi chỉ sợ còn không bằng thứ tử.

Tần vương phi vào cửa ba năm, mới sinh hạ thân sinh nhi tử, nhưng nàng vẫn không từ bỏ chuyện giáo dưỡng thứ tử.

Thứ tử cùng thân sinh nhi tử của Tần vương phi có quan hệ rất thân cận, ít nhất muốn so với Tần vương thế tử cùng lứa thì quan hệ thân cận hơn nhiều.

Bởi vậy Khương Lộ Dao suy đoán Tần vương phi dụng tâm với thứ tử, hơn nữa thứ tử đã theo quân vào Thần Cơ Doanh, trong chuyện này nhất định có sự an bài của Tần vương phi.

Lúc ngồi trên xe ngựa, Khương Lộ Dao lại một lần nữa gặp phải Tần vương thế tử đã rửa mặt chải đầu.

Tần vương thế tử còn đích thân đến tiễn đưa tỷ muội Khương gia, hẳn nho nhã lễ độ tiền biệt Khương Lộ Châu.

Hơn nữa còn gọi Khương Lộ Châu là biểu muội...Khương Lộ Dao có cảm giác Tần vương thế tử đang có ý "cảnh cáo" nàng.

Mà đối với chuyện này nàng cũng không để ở trong lòng.

Nàng càng chú ý động tĩnh của Khương Lộ Kỳ, nàng vẫn luôn trấn định, lạnh nhạt cúi đầu.

Những bàn tay của Khương Lộ Kỳ lại nắm chặt thành quyền, giống như nàng đang cố gắng khắc chế...

Có phải Khương Lộ Kỳ đã sớm biết Tần vương thế tử?

Cho đến lúc ngồi lên xe ngựa, Khương Lộ Dao mới từ bỏ không suy nghĩ tại sao hôm nay Khương Lộ Kỳ lại khác thường.

Bình tới tướng chặn, nước tới đất ngăn, chỉ cần Khương Lộ Kỳ không trêu chọc nàng.

Thì Khương Lộ Dao cần gì phải nhọc lòng quan tâm chuyện của người khác? Nghĩ đến Khương Lộ Kỳ làm gì? Ai mà không có bí mật?

Trở lại hầu phủ, Khương Lộ Dao cũng không trở về nhị phòng, thừa dịp đám muội muội trở về phòng, nàng liền quỳ gối trước mặt lão phu nhân, hợp tình hợp lý nói:

-Tổ mẫu, ta mới đánh Tần vương thế tử!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 12: Ngả Bài

Lúc Khương Lộ Dao quỳ xuống, Tề ma ma bên người lão phu nhân đuổi hết nha hoàn hầu hạ ra ngoài.

Trừ Tề ma ma, trong phòng chỉ còn lại Khương Lộ Dao đang quỳ dưới đất cùng lão phu nhân đang ngồi trên kháng sàng nhắm mắt dưỡng thần.

Đôi mắt lão phu nhân sáng ngời hữu thần nhìn Khương Lộ Dao đang quỳ gối trước mặt, khóe miệng khẽ cong lên.

Sau một lúc lâu, Khương Lộ Dao cảm giác sau lưng chảy ra mồ hôi lạnh, nuốt một ngụm nước bọt:

- Tổ mẫu, tôn nữ thật sự...Thật sự dùng chân quét đường ngang đạp ngã Tần vương thế tử.

- Vì sao?

- Tôn nữ chứng mắt nhất chính là đám hoàn khố thiếu gia, Tần vương thế tử hồ nháo thành tánh, ý vào gia thế tùy tiện khi dễ người, trước kia chỉ nghe nói hãn ương ngạnh kiêu ngạo, phong lưu háo sắc, tôn nữ còn nghĩ Tần vương phủ giáo dưỡng tốt, có lẽ là người bên ngoài đồ kỵ hiệu lầm hãn, ai ngờ..... Hãn thật sự là tên háo sắc đàng đơ tử.

- Hơn nữa hãn còn là người có lòng dạ hẹp hòi, tôn nữ đá ngã hãn, hãn...Còn uy hiếp tôn nữ! Nói là muốn trả thù....

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Giọng của Khương Lộ Dao càng lúc càng nhỏ, cũng không dám đối diện với lão phu nhân, chậm rãi cúi đầu:

- Tóm lại...

- Tóm lại người cùng Tần vương phủ không đi cùng đường không về cùng hướng, không muốn gặp lại Tần vương thế tử!

Lão phu nhân vân vân xâu chuỗi hạt trong tay:

- Không đáng tiếc.

Khương Lộ Dao cao giọng nói:

- Nha đầu ngốc, ta có khi nào để ý đến Vĩnh Ninh hầu phủ?

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Lúc Khương Lộ Dao rời đi, lão phu nhân nở nụ cười có ý vị thâm trường nói:

- Càng ngày càng thú vị.

Tề ma ma thay đổi nước trà khác cho lão phu nhân:

Dương gia thái quân cùng lão phu nhân lúc còn trẻ là tri kỷ, cũng là đối thủ ngầm tranh đấu!

Khương Lộ Dao nghiêng răng nghiêng lợi đem chân đạp lên người hân, có đại ca vẫn tốt hơn không có đại ca.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 13: Sáng Sớm

Ánh mặt trời chiếu ánh nắng chan hòa, khí hậu hợp lòng người, hoa tươi nở rộ, gió thổi nhẹ.

Sáng sớm Khương Mân Cẩn đã bị Khương Lộ Dao kéo đầu dậy, dựa theo thói quen thường ngày.

Sau khi say rượu không ngủ đến giữa trưa sẽ không dậy, đương nhiên tình trạng này diễn ra thường xuyên, dù hẳn không say rượu, vẫn sẽ ngủ đến trưa!

-Tiểu muội..... Ta buồn ngủ mà.

Thấy Khương Mân Cẩn uể oải, sức lực không có, Khương Lộ Dao đuổi hết hạ nhân hầu hạ nhị thiếu gia ra ngoài.

Nàng kéo Khương Mân Cẩn chạy tới giếng nước trong viện, đã sớm chuẩn bị nước giếng "mát lạnh".

Dội từ đầu đến chân của Khương Mân Cẩn, rồi ném thùng nước xuống, cười tủm tỉm hỏi:

-Còn buồn ngủ sao?

Khương Mân Cẩn rùng mình một cái, y phục ướt nhẹp dính sát vào thân thể, hiện ra khối cơ bụng, tóc nhỏ nước lạnh, run run nói:

-Muội muốn làm cái gì vậy.

- Người tới, hầu hạ nhị thiếu gia rửa mặt chải đầu.

-Nhị thiếu gia, mời đi theo nô tỳ.

Ở nhị phòng, lời Khương Lộ Dao nói chính là "thánh chỉ", trên dưới nhị phòng không ai dám làm trái chỉ thị của Khương Lộ Dao.

Khương Mân Cẩn bị một thùng nước lạnh tưới mát tinh thần, xoa khuôn mặt:

-Cũng may là muội, nếu đổi lại là người khác ta đã sớm....

- Nếu là người khác, muội mới không phí nhiều tâm tư như vậy đâu.

Khương Lộ Dao đẩy Khương Mân Cẩn, thúc giục nói:

-Chuyện hôm nay liên quan đến tiền đồ của ca, ca nhất định phải biểu hiện thật tốt, vị kia chính là cao nhân mà muội rất vất vả mới tìm được.

-Cao bao nhiêu?

- Rất cao, cao như tầng hai vậy đó.

Khương Mân Cẩn bĩu môi, đối với vị cao nhân trong miệng muội muội nói có ấn tượng cực kỳ kém.

Cũng vì hăn, mà bản thân mình buộc phải dậy sớm, còn bị tưới nước lạnh...

Đều là tại cái tên giả dạng cao nhân lừa gạt muội muội!

Đứng ở bên cửa sổ, nhìn huynh muội bọn chúng nhị gia Khương Thừa Nghĩa cười to:

-Thanh xuân a, thanh xuân!

- Sao phụ thân lại dậy sớm như vậy?

Khương Lộ Dao hỏi:

-Là tại chúng ta nháo loạn khiến phụ thân thức tỉnh?

Người một nhà chen chút trong sân viện, tuy sân nhỏ, nhưng ở cùng một chỗ so với mấy phòng còn lại thì thân cận hơn nhiều.

Dựa theo địa vị của nhị phòng ở hầu phủ, muốn tìm cái sân tốt cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhị phòng "lười như quỷ" tuyệt đối không chỉ có một mình Khương Mân Cẩn.

Căn cứ vào truyền thống của nhị phòng, tuy Khương Thừa Nghĩa không có giống Khương Mân Cẩn ngủ thẳng tiến qua giờ Ngọ.

Nhưng ngủ đến lúc mặt trời lên cao là chuyện bình thường, dựa theo thân phận ngũ phẩm viên ngoại lang, ngay cả triều đình cũng không thềm dùm...

-Không phải, ngày hôm qua ta bắt được một con điều tốt, cho nên ta muốn dậy sớm một chút để dạy dỗ, chờ chim bói cá có thể ca hát, ta sẽ bắt nó xướng cho người nghe!

-...

Khương Lộ Dao nghĩ đến lão phu nhân mà cảm thấy thương tiếc, ngay cả chim bói cá kia so với lão phu nhân còn quan trọng hơn!

Bởi vì Khương Thừa Nghĩa dậy không nổi, mỗi lần thỉnh an lão phu nhân đều vắng mặt....

Bởi vậy Khương Thừa Nghĩa không ít lần bị huynh trưởng giáo huấn, sau khi Khương Lộ Dao xuyên tới đã tìm cái cớ rất tốt cho Khương Thừa Nghĩa, chính là hiếu tâm!

Khương Thừa Nghĩa "tùy hứng hồ nháo "nếu thường xuyên xuất hiện trước mặt lão phu nhân.

Không chừng sẽ chọc lão phu nhân tức giận, không bằng tự ở trong phòng vì lão phu nhân dập đầu thỉnh an, vừa hiếu thuận, vừa thể hiện hiếu tâm.

Bởi vậy nhị phòng hợp tình hợp lý né tránh được chuyện thỉnh an phiền toái.

Khương Thừa Nghĩa có ở trong phòng dập đầu vì lão phu nhân hay không, chỉ có trời mới biết.

-Ta cũng muốn nhìn thử xem, phụ thân, là loại chim bói cá gì?

Đối với Khương Mân Căn mà nói thì hẳn có hứng thú với chim bói cá hơn vị cao nhân thần bí kia.

-Tiểu muội, không cần kéo ta đâu, ta chỉ nhìn một cái....

Khương Lộ Dao liều mạng kéo Khương Mân Căn vào phòng, há mồm dụ dỗ vị ca ca không ngừng giãy giụa muốn chạy ra bên ngoài:

-Trở về rồi xem! Điều kia cũng bay không được, ca ca, chuyện hôm nay liên quan đến tương lai của ca, ca không thể tùy ý.

Cuối cùng vẫn phải trấn an Khương Mân Căn, Khương Lộ Dao xoa trán, nàng trôi qua dễ dàng lắm sao?

Nhìn già, nhìn trẻ..... Nhân sinh quả thực xuất sắc.

-Không cần áo choàng tú hoa lệ, ta vẫn khiến ca ca thật thanh nhã.

Khương Lộ Dao còn phải giúp Khương Mân Cẩn chọn lựa y phục:

-Không cần dùng kim châm, ừ, ngọc bội, phải có ngọc bội!

Ngọc thạch chế phẩm ở trong giới văn nhân rất được hoan nghênh.

Trước giờ Khương Mân Cẩn ăn chơi trác táng, muốn nhìn có vẻ phú quý, phải có hầu phu công tử phô trương phụ trợ.

Người bên ngoài luôn nhòm ngó, Khương Mân Cẩn luẩn quẩn trong vòng hoàn khổ tất nhiên phải mặc y phục hoa lệ.

Y phục, phục sức của hắn đều là Khương Lộ Dao chuẩn bị, hôm nay nàng đem nho sam cất tạn cúi đáy hòm mang ra.

Sau khi Khương Mân Cẩn mặc vào, nhìn có vẻ giống bộ dạng nho nhã.

Khương Mân Cẩn ngũ quan tuần lẫm, dù không có nét đẹp nội tâm của người đọc sách.

Nhưng hắn chỉ cần dựa vào vẻ ngoài cũng có hương vị thư sinh nho nhã.

-Ca, không cần kéo nho sam.

Không chờ Khương Lộ Dao thưởng thức xong bộ mặt khác của huynh trưởng.

Khương Mân Cẩn giống như con rắn không ngừng kéo áo:

-Không thoải mái.

- Từ từ sẽ quen mà!

Khương Lộ Dao phải tay Khương Mân Cẩn, thuận tiện phải phải đầu vai cho hẳn:

-Ca ca dùng bộ dáng này mà đi ra ngoài, thanh lâu thuyền hoa sẽ có vị trí của ca, ca không nghe nói danh kỹ thích nhất là thư sinh sao?

- Có bạc muốn gì chả được.

-Ca ca, không phải muội đã nói với ca rồi sao, ca dùng bạc quá tục.

-Không dùng bạc thì dùng cái gì?

- Đương nhiên là dùng khí chất, khí chất nho nhã thư sinh, cho dù là danh kỹ cũng sẽ cho không.

-Ta lại không hiểu thi từ ca phú, lại không được thông minh, để ta kết giao với lão đại lưu manh đi, ôi, ca ca người ngay cả móng tay danh kỹ cũng chưa sờ được đâu.

Khương Mân Cẩn ủy khuất, buồn bực, nhìn khuôn mặt mình trong gương, nhìn thế nào cũng thấy giống người tốt, có lẽ lời tiểu muội nói có thể dùng được?

Đám hoàn khố công tử ăn chơi đều là khách quen ở thanh lâu tửu quán.

Khương Lộ Dao biết mình không khuyên được huynh trưởng, nên để tùy hẳn.

Nàng cũng không thể đem huynh trưởng nhốt ở trong phủ, xã giao là chuyện không thể thiếu.

Khương Mân Cẩn văn võ không thành, nếu còn không chịu xã giao này nọ, thì ngày tháng sau này của hẳn trôi qua sẽ rất khổ sở.

Đừng nhìn đám hoàn khổ công tử hồ nháo mà lầm, sau lưng bọn hăn đều có thể lực duy trì.

Nếu có thể mượn chuyện này cầu được nửa chức quan, tương lai sau này của Khương Mân Cẩn cũng không quá nghèo khổ.

Cùng nhau trải qua nguy hiểm, cùng nhau đánh người, cùng nhau chơi bời, ba loại tình nghĩa này đối với nam nhân mà nói là rất khó quên.

Thừa dịp Khương Mân Cẩn còn trẻ tuổi, kết giao với một đám hoàn khổ công tử quyền thế, đối với tương lai sau này của hăn cũng không phải là chuyện xấu.

Nếu "chính đạo đi không thông" thì đi "đường ngang ngõ tắt" cũng có thể bảo trụ Khương Mân Cẩn một đời phú quý!

Cũng bởi vì trong phủ có tiểu muội Khương Lộ Dao, cho nên Khương Mân Cẩn không dám ở thanh lâu tửu quán làm bậy.

Hơn nữa Khương Lộ Dao từng nói, chờ hăn thành thân, nếu hăn còn đi thanh lâu chơi bời.

Dù tấu tử không nói gì, thì nàng cũng sẽ đánh gãy chân hăn!

Khi nào nên làm cái gì, Khương Lộ Dao đã vạch định kế hoạch hoàn hảo cho mỗi người trong nhà.

Nàng cũng sớm vạch định tương lai của kiếp này, nàng sẽ tìm một người không phụ không mẫu, chịu nghe lời hơn nữa còn giúp đỡ nàng lo chuyện bên gia mẫu.

Nàng tuyệt đối không để chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh.

Phu gia địa vị cao hay thấp, gia tài nhiều hay ít, Khương Lộ Dao cũng không thèm để ý.

Lúc thành thân, nhà nghèo hai bàn tay trắng, cũng không đại biểu cho tương lai sẽ không phú quý danh môn!

Trong nhà có phiến toái, có cực phẩm thân thích hào môn, nàng sẽ kính nhi viễn chi.

-Quỳ xuống, dập đầu hướng Khổng thánh nhân.

- Tiểu muội...

Vẻ mặt Khương Mân Cẩn như đưa đám, lẽ ra trong nhà không có bức họa của Khổng thánh nhân(Khổng Tử).

Cũng không có tập tục dâng hương cầu khẩn Khổng thánh nhân, tiểu muội từ nơi nào lấy ra vị Khổng thánh nhân này?

Hắn không dám không nghe lời tiểu muội, bất đắc dĩ dập đầu với bức họa thánh nhân, lẩm bẩm:

-Khổng thánh nhân không nhớ được ta...

Khương Lộ Dao quỳ gối trên tấm đệm khác, thành tâm thành ý dâng hương dập đầu với Khổng thánh nhân.

Xin hãy phù hộ cho ca ca ta có thể có được bí tịch đậu tú tài, thuận tiện phù hộ cho Tiêu giải nguyên đề danh kim bảng, tiền đồ như gấm.

Nàng đến không phải vì coi trọng Tiêu giải nguyên chưa từng thấy mặt này, mà là nàng có lòng muốn kết giao với huynh muội Tiêu gia.

Đương nhiên cũng ngóng trông Tiêu giải nguyên có tiền đồ như gấm, có như vậy tương lai sau này mới có thể dìu dắt ca ca nhà nàng.

Thuận tiện..... Sáng nay nàng lẫn lộn như vậy, cũng vì tư tâm muốn huynh trưởng cùng Tiêu Chúc Hoa gặp mặt.

Tuy Khương Mân Cẩn văn võ đều không được, nhưng hẳn có tiềm chất trung khuyến, dạy dỗ một phen sẽ là trượng phu tốt.

Tiêu Chước Hoa bình tĩnh, trầm ổn, không giống người ái mộ phú quý, hai người tuổi tác tương đương, có lẽ sẽ là một cộc nhân duyên tốt.

Tuy nhị phòng ở hầu phủ chỉ là nhân vật quần chúng, nhưng sáng nay nhị phòng khác thường khiến gà bay chó sủa rất náo nhiệt.

Đương nhiên không thể gạt được người có tâm, nếu là ngày thường, sáng sớm bên nhị phòng đều rất im ắng.

Lão phu nhân nhận được tin tức, buồn bực tự nói:

-Nhị nha đầu muốn làm gì?

- Có lẽ là đến thỉnh an người?

-Ta cũng không dám nghĩ như vậy, trong lòng nhị nha đầu không có ta!

Lão phu nhân mất mát khế lắt đầu, nàng có chút hâm mộ phu thê lão nhị.

Được nhị nha đầu để trong lòng ngày tháng trôi qua cũng quá vô ưu vô lự, nàng tính kể cả đời, kết quả không ai thật tình đối đãi với nàng.

-Nghe nói nhị tiểu thư sai người chuẩn bị xe ngựa, nhìn dáng vẻ là muốn xuất phủ.

Tề ma ma mới nhận được tin tức:

-Không biết nhị tiểu thư muốn đi đây? Lúc này xuất môn có phải quá sớm rồi không?

Lão phu nhân đang ăn điểm tâm, nhàn nhạt nói:

-Sai người lặng lẽ đi theo.

Tứ phòng.

Khương Lộ Kỳ đứng bật dậy:

-Người nói cái gì? Nhị tỷ dẫn theo nhị đường ca ra cửa?

- Đúng vậy, xe ngựa đã chuẩn bị thỏa đáng. Thật là kỳ lạ, không phải ngày thường nhị phòng đều ngủ nướng sao? Mặt trời mọc hướng tây!

-....

Khương Lộ Kỳ cắn môi, tuy lúc ở Tần vương phủ nàng đã tận lực giao hảo với Tiêu Chước Hoa.

Nhưng hiệu quả cũng không được tốt, Tiêu Chước Hoa trước sau như một vẫn luôn nhàn nhạt, cũng không đặc biệt coi trọng Khương Lộ Kỳ.

-Tiểu thư?

- Người nói, ta có điểm nào không bằng nhị tỷ?

Khương Lộ Kỳ nhú chặt mày, bất bình hỏi:

-Thi từ ca phú, lễ giáo quy củ, châm tặc nữ hồng, xử lý công việc, chủ trì bếp núc, ta có điểm nào không bằng nàng?

Vì cái gì Tiêu Chước Hoa lại coi trọng nàng?

Tiêu Chước Hoa..... Nàng chắc chắn là nữ tử phượng minh cửu thiên, nàng không thể liên quan đến nhị phòng.

Nàng...Khương Lộ Kỳ không đủ xuất sắc sao? Vì sao nàng đã hạ mình kết giao, vì sao tiềm long, phượng ấn huynh muội Tiêu gia lại không nhìn thấy chân tâm của nàng?

Khương Lộ Kỳ đi tới cửa liền dừng bước, không được, nếu lúc này nàng đuổi theo nhị tỷ tỷ, chưa biết có thể cùng nhau ra cửa hay không.

Nhưng nàng khác thường như vậy không thể gạt được Khương Lộ Dao... Nàng cũng có lòng tự trọng!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 14: Xâm Nhập

Khương Lộ Dao thúc giục hạ nhân, kéo theo huynh trưởng Khương Mân Căn mới sáng sớm đã chạy tới sân viện của huynh muội Tiêu gia.

Huynh muội Tiêu gia cũng có của cải không bần hàn giống như Khương Lộ Dao đã nghĩ.

Tuy bọn họ thuê tòa nhà không lớn, cũng chỉ có hai sân viện, nhưng cảnh vật xung quanh tòa nhà rất thanh u, hơn nữa còn là chỗ giao giới giữa tây thành cùng đông thành.

Ở Kinh thành đông quý tây phú, dinh thự của huân quý trọng thần phần lớn đều tập trung ở đông thành.

Thương nhân cực phú phần lớn tập trung ở tây thành, ở giữa hai bên là nơi ở của những người đọc sách.

Nơi này không có náo nhiệt như tây thành, cửa hàng san sát, cũng không có cao quý như đông thành.

Nhưng không có ai dám coi khinh người đọc sách ở nơi này, bởi vì vùng này thường xuyên xuất hiện cử tam đỉnh giáp.

(Yul: nằm trong top 3 người đứng đầu bảng)

Đám công tử hoàn khố ăn chơi trác táng, du côn lưu manh rất ít khi ở nơi này gây chuyện thị phi.

Tiêu gia huynh muội có thể thuê vị trí này, đủ để thấy bọn họ đối với tình hình trong kinh thành cũng không phải không biết gì.

Cũng không phải loại người nghèo hai bàn tay trắng phải nương dựa vào Quảng Ninh hầu phủ!

Bởi vì tới quá sớm, còn lâu mới đến thời gian Khương Lộ Dao cùng Tiêu Chúc Hoa ước hẹn.

Khương Lộ Dao kéo Khương Mân Cẩn đứng ở cổng lớn Tiêu gia chờ.....

Khương Mân Cẩn ôm cả bụng ủy khuất cũng không dám nói này nọ ở trước mặt muội muội.

Tuy hãn không làm việc gì đàng hoàng, nhưng vẫn là công tử hầu môn, vẫn phải có phong phạm ít nhất không thể đảo nghiêng, nghiêng lệch!

Gió nhẹ thổi nhẹ nho sam trên người hãn, khiến cho hãn có thêm vài phần văn nhân nho nhã.

Khương Lộ Dao thấy bộ dạng huynh trưởng như vậy rất là vừa lòng, ít nhất có thể lừa gạt một số người!

Gửi thư hoa, thì bên ngoài thư hoa cũng rất tinh mỹ không phải sao?

Về phần Khương Mân Cẩn.....

Nếu tấu tử tương lai là người tuệ nhãn, sẽ quý trọng trượng phu có tiềm chất trung khuyến.

Khương Lộ Dao vì nhị phòng tích lũy tài phú, tuyệt đối không đơn giản như người ngoài nhìn thấy.

-Còn không cho đi vào? Bắt đợi sao? Tiểu muội, ta thấy bọn hãn đã sớm biết chúng ta tới rồi, cố ý, bọn họ nhất định là cố ý.

-Ca chưa từng nghe qua câu, tú tài nghèo, kim cử nhân sao?

Khương Lộ Dao ý bảo huynh trưởng cầm miệng:

-Hắn là giải nguyên lão gia, ca là bạch đình, để ca đứng gác cũng không quá mức ủy khuất ca. Có thể ở Giang Nam nơi văn phong cường thịnh nổi tiếng tài danh, có cao trung giải nguyên, biết bao nhiêu người muốn đứng ở trước cửa của hắn để canh gác cũng không thể được nha? Dựa theo thần thoại truyền thuyết, Tiêu Giải Nguyên là Văn Khúc Tinh hạ phàm.

-Tiêu Giải Nguyên? Tiểu muội nói là Giang Nam thi hương Tiêu Duệ Hoa?

- A?

Khương Lộ Dao căn bản không biết tên của Tiêu Giải Nguyên, bất quá nhìn thấy thần sắc Khương Mân Cẩn giận dữ, thăm nghĩ không tốt, quyết đoán túm chặt tay áo của huynh trưởng:

-Ca ca, bình tĩnh, bình tĩnh.

Khương Mân Cẩn ngày thường nhìn không có gì, nhưng lúc lửa giận tăng vọt, hắn sẽ di truyền tính tình bạo phát của phụ thân Khương Thừa Nghĩa.

Đừng nói là phủ của Tiêu Giải Nguyên, cho dù là Kim Loan điện cũng dám làm ầm ĩ!

-Như thế nào bình tĩnh? Thằng nhãi ranh này ở tửu quán viết thi từ mắng ta! Còn dùng kiếm thuật tinh diệu... Đánh ta năm một đống.

Tuy Khương Mân Cẩn ở bên ngoài thường xuyên bị bọn quân tử trào phúng vì không có học vấn không có công danh, nhưng hoàn khố ăn chơi cũng có lòng tự trọng.

Tiêu Duệ Hoa vừa tới kinh thành liền liên tiếp chọn đám công tử hoàn hảo để xuống tay.

Đánh rơi thể diện của bọn hắn, đám hoàn hảo ăn chơi trác táng đều xem hắn là đối thủ lớn nhất, luôn canh chờ thời cơ để tìm hắn gây phiền toái.

Khương Mân Cẩn cùng hắn kết thù nguyên nhân cũng cực kỳ vi diệu, bởi vì Tiêu Duệ Hoa so với hắn còn soái hơn, so với hắn còn có bản lĩnh, tài hoa...

Quan trọng nhất là hắn có thể làm cho rất nhiều người ái mộ muốn tương giao.

Khương Mân Cẩn chỉ giỏi nhất là đánh cờ tướng cũng bị hắn đánh bại không còn con tốt.

Tiêu Duệ Hoa giống như được trời cao ân sủng, tụ tập tất cả tài hoa của thế gian, hắn.....

Ở Giang Nam được cả một thế hệ thiếu niên xưng là khôi thủ!

Không chỉ đứng đầu khoa cử, mà còn khiến cho tất cả tài tử Giang Nam đều phải tâm phục khẩu phục.

Ầm....Khương Mân Cẩn đưa chân đá văng cửa Tiêu gia, Khương Lộ Dao lao đảo vài cái.

-Ca ca!

Khương Mân Cẩn giống như tên đầu trâu đầu nước không vào, trực tiếp vọt vào Tiêu gia, lúc này đầu nóng bốc lên cao, hắn đã sớm quên hết tất cả.

Khương Lộ Dao dùng hết sức lực túm kéo cổ tay áo của Khương Mân Cẩn, nho sam thực rắn chắc, bị hai người bọn họ lôi kéo như thế cũng không rách.

Khương Mân Cẩn đi phía trước, kéo xềnh xệch Khương Lộ Dao ở phía sau, hai người cùng vọt vào Tiêu gia.

Hạ nhân Tiêu gia cũng không nhiều, thấy một nam một nữ vọt vào, mấy lão nô bộ đều né tránh.

-Tiêu Duệ Hoa, người đi ra đây cho ta!

Khương Mân Cẩn đấu đá lung tung:

-Rốt cuộc người cho ta muối muối ta uống được gì?

- Ca!

Khương Lộ Dao muốn tìm cái lỗ mà chui vào, chả biết Khương Mân Cẩn nhìn như thế nào lại nghĩ bản thân vì muối muối bị Tiêu Giải Nguyên vứt bỏ mà tìm tới cửa....

Nàng cùng Tiêu Giải Nguyên còn chưa có nhìn thấy mặt nhau đâu.

Khương Mân Cẩn đẩy Khương Lộ Dao ra:

-Tiểu muối, đừng kéo ta! hôm nay ta muốn cho hẵn biết, lần trước so kiếm tại ta trạng thái không tốt! Ta không tin so không lại một tên thư sinh văn nhược.

Văn võ toàn tài, cũng không phải chỉ có một mình Tiêu Duệ Hoa.

Trên đời này không có Tiêu Duệ Hoa sẽ không được?

Khương Lộ Dao không có chuẩn bị, bị Khương Mân Cẩn điên điên khùng khùng ném ngã ngửa ra sau, liên tục lui về phía sau vài bước...

Thân thể không thể đứng vững, Khương Lộ Dao nghĩ thầm, xong rồi, lần này thế nào cũng phải ngã chống vó.

Đột nhiên, từ phía sau duỗi ra một cánh tay, Khương Lộ Dao trực tiếp đâm vào ngực người đó.

Chỉ nghe được một tiếng nam nhân rên khẽ, quay đầu nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, trước mắt lại là một vị mỹ nam anh tuấn.

So với Tần vương thế tử quý khí bức người thì hoàn toàn bất đồng, người trước mặt trầm ổn như bàn thạch.

Mặc dù có một cổ khí chất nho nhã, nhưng lại là loại người tùy thời tùy lúc đều có thể tra kiếm ra khỏi vỏ, khắc chế địch nhân.

-Thất lễ.

Người đỡ lấy Khương Lộ Dao, quy củ lui về phía sau hai bước, nhàn nhạt nói:

-Tại hạ mạo phạm tiểu thư, mong tiểu thư thứ tội.

Lồng ngực đau xót, hãn cố nén không vượt ngực, bị nàng đâm vào đau quá!

Trước mắt là một thiếu nữ minh diễm tuy người mềm dẻo như cành liễu, nhưng sức lực lại rất lớn.....

Là thể trọng(nặng kí or béo)...Nhìn không ra chỗ nào đầy đặn, rõ ràng là thân thể tinh tế cao gầy.

-Được a, người cũng dám đùa giỡn muội muội của ta? Tiêu Duệ Hoa, người đừng hòng chạy!

Khương Mân Cẩn gặp phải tình huống ngoài ý muốn như vậy, hãn quay người hô to gọi nhỏ với Tiêu Duệ Hoa, múa máy cánh tay:

-Chúng ta kết hận cừu lớn!

- Người muốn như thế nào?

Tiêu Duệ Hoa nhàn nhạt đáp lại, tay đặt lên bảo kiếm bên hông:

-Người lại muốn bại dưới kiếm của ta một lần nữa?

-...Ta...Ta...

Lý trí của Khương Mân Cẩn cũng không hoàn toàn mất đi, tự biết mình đánh không lại Tiêu Duệ Hoa vẫn võ song toàn.

Nhưng hôm nay Tiêu Duệ Hoa dám đùa giỡn muội muội bảo bối của mình....

Thù mới oán cũ cộng lại sao có thể nhịn được đây?

-Nếu như thế mà còn nhịn được thì không còn gì không thể nhịn được nữa!

- Thật làm khó người rồi, người còn biết được những lời này.

Tiêu Duệ Hoa trào phúng một câu:

-Xin hỏi lời này xuất từ nào mục điển cổ nào?

- Ca ca.....

Lúc này Tiêu Chước Hoa mới vừa đi ra, thấy trong viện đang trong tình cảnh giương cung bạt kiếm, khó hiểu hỏi:

-Ca nhận thức Khương biểu muội?

Khương Lộ Dao hơi cúi đầu, xong rồi, bí tịch qua cửa chỉ sợ là không thể trông cậy nữa.

Tẩu tử tương lai cũng bay mất...Mặc dù Khương Lộ Dao muốn kết giao với huynh muội Tiêu gia

Nhưng nàng vẫn phải che chở huynh trưởng của mình.

Nàng bước ra chặn ngang trước mặt huynh trưởng, đối diện với Tiêu Duệ Hoa.

Nếu cùng Tiêu Giải Nguyên so thi từ, điển tịch, Khương Lộ Dao cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng nàng cũng không thể trơ mắt nhìn Khương Mân Cẩn bị Tiêu Duệ Hoa khi dễ.....

-Không phải người cũng có muội muội sao?

Khương Mân Cẩn mở mồm trước Khương Lộ Dao, trong đầu linh quang lóe lên.

Xoay người đi thẳng đến chỗ Tiêu Chúc Hoa, nghĩ thầm, ta cũng bắt người ném thử cảm giác muội muội bị người đùa giỡn là như thế nào!

A, muội muội hắn lớn lên cũng rất xinh đẹp, Khương Mân Cẩn không biết vì sao lại cảm giác một cổ hàn khí lạnh thấu xương.

Hay đây chính là hơi thở nữ vương mà muội muội từng nói đến?

Không đúng, lúc này hắn không nên nghĩ đông nghĩ tây, bế nàng lên trước rồi tính.

Tiêu Giải Nguyên không phải rất khinh thường đám hoàn khố công tử như bọn hắn sao? Hắn phải thú muội muội hắn về phủ...

-Ca ca.

Lúc này Khương Lộ Dao cũng nổi giận, Khương Mân Cẩn chỉ biết làm nàng lo lắng.

Lại dám làm ra chuyện khiến nàng khinh thường nhất chính là khi dễ nữ nhân, hơn nữa lại là khi dễ Tiêu Chước Hoa!

Tiêu Duệ Hoa lắc đầu nói:

-Ngu xuẩn!

Trước khi Khương Mân Cẩn tới gần Tiêu Chước Hoa, thì Tiêu Chước Hoa đã giơ tay, giống như cao thủ thái cực quyền.

Dùng lực hủy lực, thân thể Khương Mân Cẩn bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, hấn xông tới dùng lực bao nhiêu thì lúc rơi xuống càng thảm bấy nhiêu!

Tiêu Chước Hoa thu hồi cánh tay, nhàn nhạt nói:

-Khương biểu huynh lễ gặp mặt quá nặng.

- Ta có từng nói cho người biết, muội muội của ta có công phu so với ta còn tốt hơn chưa?

-.... Không có.

Khương Lộ Dao trợn mắt há hốc mồm, Khương Mân Cẩn nằm trên mặt đất đầu u mắt hoa, rốt cuộc huynh muội bọn họ là người như thế nào.

P/s đợi ta 🙄

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 15: Duyên Phận

Không chỉ có Khương Mân Cẩn ngăn người mà Khương Lộ Dao cũng giống như bị sét đánh.

Thế giới này, có võ công sao? Có kiếm khách đi tới đi lui sao? Có đại hiệp giang hồ hào hiệp dưới ngòi bút của Kim lão đại sao(Kim Dung)?

Mỗi nam nhân trong lòng đều có mộng võ hiệp, mỗi nữ tử trong lòng đều có mộng gả cho võ lâm minh chủ.

Tuy Khương Lộ Dao chỉ biết một ít thuật phòng thân, chút quyền cước, nhưng nàng nhìn ra Tiêu Chước Hoa dùng là thuần khiết nội gia công phu Thái Cực.

- Hãn cường mặc hãn cường, thanh phong phất núi đồi, hãn hoành từ hãn hoành, minh nguyệt chiếu Đại Giang...

Khương Lộ Dao khinh bỉ hành vi sao chép, nhưng lúc này nàng đang sùng bái Tiêu Chước Hoa.

Trừ hai câu thơ này, thì nàng không thể nghĩ được từ ngữ chuẩn xác nào để biểu đạt chấn động mà Tiêu Chước Hoa mang lại cho nàng.

- Khương biểu muội hiểu tinh túy thâm sâu của Thái Cực, nếu sư phó ở đây, nhất định sẽ rất cao hứng.

Tiêu Chước Hoa cười khanh khách bỏ qua con kiến là Khương Mân cẩn đang nằm trên mặt đất, mỉm cười đi ra cửa.

Khương Lộ Dao sẽ không buông tha bất luận cơ hội nào, nếu nàng có thể có được một nửa công phu của Tiêu Chức Hoa.

Tương lai nếu phải đối mặt với "tên điên" Tần vương thế tử, có phải sẽ nắm chắc hơn một chút?

Khương Lộ Dao càng ngày càng tôn sùng vũ lực.

Nàng không thể bá Tiêu Chức Hoa làm sư, cũng không phải Khương Lộ Dao lo mất mặt mũi, mà nàng muốn tác hợp Tiêu Chức Hoa cùng huynh trưởng.

Nữ tử giống như Tiêu Chức Hoa đã ít lại còn hiếm.

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kì hoa! Tiêu Chức Hoa có thể nghi thất nghi gia, lại còn có thể đè ép Khương Mân Cẩn.

(Yul" đào chi...kì hoa là 2 câu thơ trong bài thơ Đào Yêu của Khổng Tử)

Khương Lộ Dao vừa nhìn liền biết, Khương Mân Cẩn động tâm với Tiêu Chức Hoa...

Bất quá, nàng không biết Tiêu Chức Hoa có thể coi trọng Khương Mân cẩn hay không.

Ai biết được? Cơ hội là phải tự mình sáng tạo.

Tuy Khương Mân cẩn không phúc hắc, cũng không có khuynh thế chi tài.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì Khương Mân Cẩn lớn lên cũng không kém, cũng biết diễn trò, lại có tiềm chất trung khuyến...

Tuy phu thê Khương Thừa Nghĩa cũng có "các đặc điểm" nổi trội, sở thích cực phẩm, nhưng lại là phụ mẫu rất yêu thương nhi nữ.

ít nhất Ương thị không phải là bà bà tràn ngập tính kế, muốn cho nhi tử thú nhiều thê nhiều thiếp, hay ngóng trông nhi tử cùng nhi tức không hòa hợp.

Tuy làm thê tử của Khương Mân cần khó tránh bị công công bà bà kích thích, còn phải giúp phụ mẫu phu thu thập rắc rối.

Đối với Khương Lộ Dao, thu thập "cục diện rối rắm" so với chuyện làm người một nhà mà tính kế lẫn nhau, ở sau lưng đâm thọt, nói chuyện gièm pha, dùng thủ đoạn, thì tốt hơn gấp trăm lần.

Khương Lộ Dao muốn nói những ưu điểm của huynh trưởng, nhưng nhất thời nàng không thể nghĩ ra huynh trưởng có cái gì hấp dẫn được Tiêu Chúc Hoa

Cứ tạo ra cơ hội rồi tính tiếp:

- Nếu Tiêu biểu tử đã nói ta có thể lý giải Thái Cực tinh túy, người có thể tùy tiện dạy ta hai ba chiêu được không.

- Người là hầu phủ nhị tiểu thư, ra cửa có thị vệ tùy tống, an tĩnh văn nhã là thích hợp nhất, không cần học công phu thô thiển.

Tiêu Chúc Hoa cùng Khương Lộ Dao trò chuyện:

- Lúc trước gia sư thấy ta căn cốt tốt, ta cùng gia huynh tình cảnh rất gian nan, cho nên ta mới học một chút công phu.

- Gian nan Có người dám đùa giỡn

người sao?

Khương Mân cần xoay người ngồi dưới đất, ánh mắt trông mong nhìn muội muội nói chuyện với mỹ nhân

Trong giọng nói chứa vài phần thương tiếc:

- Không sợ bị huynh muội các người đánh sao?

Tiêu Chước Hoa thấy bộ dạng Khương Mân Cẩn đáng thương, đầu tiên là cong môi cười, sau đó xụ mặt nói:

- Ta cùng gia huynh bình thường đều giảng đạo lý, chỉ có đối mặt với người đạo lý không thông mới động võ...

- Sao mới vừa rồi người không giảng đạo lý với ta?

Khương Mân Cẩn buồn bực nói:

- Huynh muội các người đều không giảng đạo lý với ta.

Khương Lộ Dao yên lặng nhìn huynh trưởng gian manh, trong lòng mừng thầm, hôn sự có cơ hội!

- Người đột nhiên xông vào phủ của ta, lại xông thẳng đến chỗ ta, người muốn ta phải làm như thế nào để giảng đạo lý với người?

Không biết vì sao, hôm nay Tiêu Chước Hoa biểu lộ ý tươi cười phảng phất nhiều hơn một chút.

Trong mắt thế nhân, nàng là thư hương dòng dõi nhân gia, là tiểu thư văn nhã, đoan trang.

Trừ huynh trưởng, thì không ai biết nàng có một thân công phu Thái Cực, mặc dù không thể bay lên bay xuống, nhưng ba năm nay không có nam nhân tráng hán nào đụng được nàng!

Mới vừa rồi Khương Mân cẩn xông tới, Tiêu Chước Hoa rõ ràng thấy trên mặt hắn có ý cười "xấu xa", cho nên xuống tay nặng hơn rất nhiều, cũng nhịn không được mà bộc lộ công phu.

Tiêu Duệ Hoa chặn giữa muội muội Tiêu Chúc Hoa cùng Khương Mân cần, ánh mắt trên dưới đánh giá hăn một lúc lâu.

Khương Mân cần bị hăn nhìn đánh giá có chút ngượng ngùng, cũng không còn nhớ đến oán hận trước kia đối với Tiêu Duệ Hoa, vuốt đầu chính mình nói:

- Tiêu biểu ca, khỏe.

Phốc, Khương Lộ Dao nhin không được bật cười, mặt dày là ưu điểm của nhị phòng bọn họ.

- Người tới tìm ta!

Tiêu Duệ Hoa lạnh lùng nói.

- Ta cùng muội muội tới bái kiến cao nhân, muội muội ta nói cao nhân cao như lầu hai vậy đấy...

- Cho nên?

Tiêu Duệ Hoa không theo kịp ý nghĩ của Khương Mân cần, quay đầu liếc mắt nhìn một người vẫn luôn cúi đầu nhin cười rất vất vả là Khương Lộ Dao

Thiếu nữ trước mắt có ngũ quan tươi đẹp động lòng người, không giống hầu môn quý nữ bình thường đoan trang thanh tĩnh, hay là ương ngạnh cao ngạo.

ở trên người nàng có một loại Sinh

mệnh lực, giống như cỏ dại mềm dẻo.

Cỏ dại theo gió đong đưa, nhưng chỉ cần có bùn đất, thì ở nơi nào cũng có thể mọc rễ nảy mầm, thấy gió liền có thể trưởng thành.

Tiêu Chúc Hoa giao hữu luôn rất cẩn thận, rất ít có thân hữu tri tâm tri kỷ.

Lúc nàng trở về từ Tần vương phủ liền cùng huynh trưởng nói qua tên của Khương Lộ Dao.

Tiêu Duệ Hoa có ấn tượng với nàng, hôm nay lại gặp được Khương Lộ Dao

Hắn đã hiểu rõ vì sao muội muội nhìn nàng với con mắt khác.

Huynh muội Khương Lộ Dao cùng hắn là cùng một loại người, không vì nghịch cảnh mà bi quan, không vì khó khăn mà khuất phục, không vì đặc ý mà tự đại, không vì lời người nói mà mù quáng làm theo.

Khó nhất chính là chẳng sợ Khương Mân Cẩn không học vấn không công danh(nghề nghiệp), thực sự ăn chơi trác táng.

Thì nàng vẫn như cũ sẽ ở trong nguy hiểm bảo vệ huynh trưởng! Sẽ không vì khốn cảnh mà bỏ rơi thân nhân!

Lúc Tiêu Duệ Hoa đang phân tích tự hỏi tính cách của Khương Lộ Dao, thì Khương Mân cẩn từ trên mặt đất xoay người đứng lên.

Phủi phủi nho sam đánh bụi đất, đối với Tiêu Chúc Hoa thì lễ thật sâu:

- Bái kiến cao nhân!

Tất cả mọi người giống như bị lời này của Khương Mân cẩn điểm huyết đạo, không thể động đậy.

Có thể nói ở đây người nào cũng thông minh hơn Khương Mân cẩn, dám người thông minh như bọn họ lại bị một vị công tử ăn chơi trác táng khiến cho sửng sốt

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, xem ra huynh trưởng đã bắt đầu đi lên con đường truy thê.

- Thiếu gia, thiếu gia, bên ngoài lại có người đến bái phỏng.

Lão nô bộc tuổi tác đã cao chạy chậm đến đây, thở hển hển nói:

- Là Vĩnh Ninh hầu phủ tứ tiểu thư, nói là tới bái kiến tiểu thư.

Khương Lộ Kỳ? Sao nàng lại tới đây?

- Người tới là khách, thỉnh hầu phủ tứ tiểu thư vào đi.

Tiêu Duệ Hoa phân phó lão nô bộc ở phía sau, rồi nói với Tiêu Chúc Hoa:

- Muội muội lưu lại nơi này tiếp đón nàng, ta dẫn Khương công tử đi thư phòng...

- Khương công tử, thỉnh.

- Tiểu muội

Khương Mân Cẩn năn nỉ Khương Lộ Dao đi cùng hẳn, đột nhiên hẳn kính sợ Tiêu Duệ Hoa.

Khương Lộ Dao cũng muốn lưu lại để xem rõ ý đồ của Khương Lộ Kỳ, nhưng nàng cũng lo lắng Khương Mân Cẩn sẽ bị "khi dễ", phúc thân thì lẽ nói:

- Nghe Tiêu biểu tử nói Tiêu Giải Nguyên có thiết họa ngân câu mỹ dự(tranh chữ), không biết ta có vinh hạnh được xem xét kiệt tác của Tiêu Giải Nguyên?

- Nếu Khương nhị tiểu thư không chê, thỉnh cùng tại hạ đi thư phòng.

Có Khương Mân Cẩn ở đây, Tiêu Duệ Hoa cùng Khương Lộ Dao ở chung thư phòng, cũng không đến mức hỏng đi danh tiết của Khương Lộ Dao.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 16: Bảo Tàng

Đi vào thư phòng Tiêu gia, Khương Lộ Dao chỉ có một cảm giác, thật nhiều sách, thư phòng là cổ thanh đậm Mặc Hương.

Trong thư phòng không vì có nhiều thư tịch mà bốc ra mùi mốc của sách vở.

Điều này chứng tỏ, Tiêu gia không chỉ có nhiều thư tịch, mà Tiêu Giải Nguyên còn rất quý trọng từng quyển sách trong đây.

Khương Lộ Dao bỏ qua thư án, cùng văn chương trên bàn do Tiêu Duệ Hoa viết....

Nàng đi tới kệ sách, Tiêu Duệ Hoa định mời huynh muội Khương gia ngồi xuống uống trà nói chuyện lại phải nuốt ngược trở về.

Khương Lộ Dao nói cùng làm đều là ngoài dự đoán của hần, Khương Thừa Nghĩa Khương nhị gia lấy " không tài học không công danh " mà nổi danh kinh thành.

Khương Mân Cẩn cho hần ấn tượng đầu tiên cũng là thiếu gia hoàn khổ ăn chơi trác táng thành tánh.

Nhân gia như thế sẽ giáo dưỡng tiểu thư phần lớn đều là thô tục vô lý, nhưng thiếu nữ trước mắt hần gương mặt hồng như nắng chiều tà, hần có thể nhìn ra nàng si mê với thư tịch.

-Nhiều quá, thi sách này nọ Tiêu biểu ca đều đọc qua?

Khương Mân Cẩn nuốt vài ngụm nước bọt, thì sách trước mặt nhiều vô số, hẳn cảm giác mình quá nhỏ bé.

Nếu sách trong cả thư phòng này mà Tiêu Duệ Hoa cũng đã đọc qua, chớ trách Tiêu Duệ Hoa cái gì cũng giỏi, cái gì cũng biết.

Khương Mân Cẩn không thích đọc sách, hẳn đọc sách sẽ mệt rã rời, nhưng đối với người đọc nhiều sách thì rất kính sợ.

Một câu Tiêu biểu ca này làm cho Tiêu Duệ Hoa nhú mày, bọn họ không có thân thiết như thế.

Người Khương gia có phải không biết cái gì gọi là khách khí?

Tiêu Duệ Hoa vừa định sẵn giọng, thì nghe phía kệ sách truyền tới một tiếng thét kinh hãi:

-Trời ạ, Tiêu biểu ca, cuốn sách cổ này lại nằm trong tay người?

Lại là một người không hiểu khách khí.

Bất quá, so với Khương Mân Cẩn "dụng tâm kín đáo "muốn kéo quan hệ, thì sâu trong lòng Tiêu Duệ Hoa lại không hy vọng Khương Lộ Dao sẽ khách khí với hẳn.

Có một loại cảm giác mà đời này chưa từng trải qua quanh quẩn trong lòng hẳn.

Hẳn nhìn về phía thiếu nữ thét chói vui mừng muốn khóc ôm lấy thư tịch....

Khương Lộ Dao không có một phần hầu môn quý nữ cao nhã, đoan trang, nhưng nhìn như thế nào vẫn cảm thấy đáng yêu, tự nhiên?

Từ khi hấn đậu cao trung giải Nguyên, có rất nhiều người chủ động tới cửa nhắc đến hôn sự.

Có Giang Nam quan viên nữ nhi, cũng có huân quý danh môn tới thăm, hấn đều uyển chuyển từ chối.

Hấn vẫn luôn cho rằng mình sẽ coi trọng nữ tử giống như muối muối cùng mẫu thân, cho đến hôm nay nhìn thấy Khương Lộ Dao.....

Hấn mới cảm nhận được Tân Khí Tật viết xuống Thanh Ngọc Án. Thì ra bắt đầu từ cảm giác này.

(Yul: Thanh Ngọc Án là bài thơ của tác giả Tân Khí Tật nói tóm gọn bài thơ này nói về ý trung nhân)

Giữa chúng sinh tìm người trăm vạn cách, người nọ lại ở chỗ đèn đuốc suy tàn.

(Yul: nghĩa là tìm mọi cách không thấy, cuối cùng lại ngay trước mắt)

Trước kia hấn không tin nhất kiến chung tình, hiện giờ hấn tin, tuy chưa đến độ phi khanh không thú, sông cạn đá mòn tình này không phai, nhưng hấn cũng cảm nhận được mình đối với nàng trong tâm có xúc động.

Không thể phủ nhận Tiêu Duệ Hoa là người cực kỳ thông minh, hấn biết rõ chính mình yêu cầu cái gì, như thế nào đem đồ vật mình thích hoặc là người mình thích nắm trong tay.

-Thực hiểm lạ sao?

Tiêu Duệ Hoa liếc nhìn quyển sách trên tay Khương Lộ Dao, chỉ là một bản thảo, cũng không phải thư tịch có giá trị nhất trong thư phòng.

Khương Lộ Dao lưu luyến dời đi ánh mắt, nếu có thuật đọc tâm sẽ nghe được lời nàng lẩm bẩm.

Truyền gia chi bảo! Dù là bản thiếu thì ở tương lai ít nhất có thể bán được trăm triệu.

-Đều là đồ gia truyền, đồ gia truyền....

Đôi mắt Khương Lộ Dao sáng ngời, đều là vàng..... Nàng sẽ không nói như vậy, cũng không thể để Tiêu gia nhìn ra nàng "tham tài ", ít nhất không phải bây giờ.

Bỏ sách vào kệ sách, Khương Lộ Dao nhìn Tiêu Duệ Hoa mỉm cười vân đạm phong khinh:

-Này đó sách sử đối với đời sau cực kỳ quan trọng, nếu có thể truyền thừa kế tục, cũng có thể khiến cho hậu nhân lý giải văn hóa văn minh của triều đại. Cho nên nói sách sử là công ở thiên thu, hậu nhân hưởng lợi là vật vô cùng quý giá, văn tự là phát minh vĩ đại nhất.

-Còn thỉnh Tiêu biểu ca bảo tồn thư tịch này nọ, truyền cho hậu nhân cũng coi như là một bước tiến quan trọng, tài phú rất quan trọng.

Khương Lộ Dao phúc lễ với Tiêu Duệ Hoa, ánh mắt nội liễm, che dấu tâm tư muốn làm giàu từ trong xương.

Tuy nàng vờ vịt một chút, nhưng cũng có thể xem là để lại cho Tiêu Duệ Hoa con đường tiền tài.

Mỗi người đều có lòng tham, người chân chính coi tiền tài như cỏ rác có được mấy người?

Bảo tồn tốt bản đơn lẻ, đối với gia với quốc là chuyện tốt, cứ sao không làm?

Khương Mân Căn chớp chớp đôi mắt, tuy não hấn không đủ dùng, nhưng cũng có thể nhìn ra Tiêu biểu ca đang thưởng thức muội muội của

mình...

Mà tiểu muội cũng không giống như ngày thường, là nhắc nhở Tiêu biểu ca? Hay là làm bộ nhìn không ra?

Hắn bắt đầu dẫn đo trong lòng một lúc lâu, nghĩa vô phản cố làm bộ nhìn không tới.

(Yul: nghĩa vô phản cố là làm việc nghĩa không chùn bước)

Phần tình cảm đối với Tiêu tiểu thư so với tiểu muội thì kém hơn một chút, suy đi ngẫm lại, nếu tiểu muội có thể gả cho người nào thì trong mắt hắn cái gì cũng là Tiêu Duệ Hoa.

Đối với tiểu muội mà nói đây chính là một cọc nhân duyên khó có.

Nhân gia như bọn họ, tuyệt đối không có khả năng xảy ra chuyện hoán thân, Tiêu gia cùng Khương gia nhị phòng chỉ có thể liên hôn một lần.

(Yul: hoán thân là anh em ruột cùng lấy anh em ruột của nhà khác)

Khương Mân Cẩn có khuynh hướng muốn Khương Lộ Dao gả vào Tiêu gia, dựa theo tiêu chuẩn chọn phu gia mà trước kia Khương Lộ Dao từng nói.

Tiêu Duệ Hoa phụ mẫu sớm thế, không có huynh đệ tranh gia sản, không cần lục đục kéo quan hệ.

Tiêu gia có sản nghiệp nhỏ bé, bản thân hắn lại có tài hoa, tiểu cô Tiêu Chúc Hoa rất hiểu chuyện..... Tiêu Duệ Hoa là người xứng với tiểu muội nhất.

Nhị phòng ở trong hầu phủ có địa vị gì? Khương Mân Cẩn biết rõ, hôn sự của tiểu muội vẫn luôn là chuyện mà hắn cùng phụ mẫu lo lắng nhất.

Vĩnh Ninh Hầu phủ không thể dựa, tiểu muội cũng không thể gả cho tú tài bản hàn.

Ai biết cái đám tú tài văn nho kia có thể hết khổ hay không?

Tiêu Duệ Hoa mọi phương diện đều tốt, lại được mọi người xem trọng sẽ là tân khoa trạng nguyên hoàn toàn xứng đáng được chọn.....

Thân phận nương tử của trạng nguyên rất xứng với tiểu muội.

Khương Mân Căn quệt mũi, nhìn Tiêu Duệ Hoa khoe khoang nói:

-Muội muội của ta rất lợi hại, không có chuyện gì mà nàng không biết hay làm khó được nàng. Tuy thư phòng Tiêu biểu ca có rất nhiều sách, nhưng chưa chắc Tiêu biểu ca có thể vượt qua muội muội của ta, hắc hắc, muội muội của ta a, mấy người đoán mệnh đều nói nàng có mệnh cách vượng phu vượng tử, tương lai sẽ làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.

-Ca ca!

Khương Lộ Dao hận không thể bịt kín miệng Khương Mân Căn, hẳn đang làm mai sao? Liên chuyển đề tài:

-Tiêu Giải Nguyên có thể cho ta thưởng thức thư pháp của người? Người luyện là thể chữ Nhan, hay là lối viết chữ Thảo?

- Cái này ta hiểu được.

Khương Mân Căn thôi phòng Khương Lộ Dao một phen, lại chuyển sang thôi phòng Tiêu Duệ Hoa.

Tiểu muội có gả cho ai cũng không sao hết, nhưng nếu không để tiểu muội bội phục trạng phu, thì ngày tháng sau này của tiểu muội sẽ không hạnh phúc.

-Tiêu biểu ca cái gì cũng biết, lối viết chữ Thảo, thể chữ Lệ cái gì cũng giỏi, cũng xuất sắc, muội có biết hoa khôi thuyền hoa Phù Vân tiên tử am hiểu thể chữ Lệ.... Ta nói cho muội biết, Tiêu biểu ca tự tay viết mấy từ thể chữ Lệ bị nàng tôn sùng coi như chí bảo, lúc ấy, sau khi Tiêu biểu ca viết xong, Phù Vân tiên tử lập tức rời khỏi thuyền hoa, mời Tiêu biểu ca ra ngoài lái nhải.

(Yul: lạy ca Cẩn người ta hàn huyền tâm tình, ca lại gọi là lái nhải 😊)

Tiêu Duệ Hoa xấu hổ vô cùng, lặng lẽ liếc nhìn Khương Lộ Dao, Khương Mân Cẩn đang giúp hấn, hay là hại hấn, có nữ tử nào thích nam nhân thường xuyên dạo chơi thuyền hoa?

-Phù Vân tiên tử lớn lên rất xinh đẹp, người có thể cùng nàng trò chuyện đã ít lại còn hiếm, ai cũng nói nàng là liên hoa trong nước, ở trong nước bùn mà không nhiễm, nghe nói vẫn là xử nữ...

Tiêu Duệ Hoa thật sự nhịn không nổi nữa, cười nói:

-Lúc ấy đồng liêu cùng viện, cùng khóa đều ở đó, nhốn nháo ồn ào, thịnh tình không thể chối từ cho nên ta mới viết thi từ, không lên được nơi thanh nhã, phải đi thuyền hoa cùng băng hữu, ban đêm ở thuyền hoa thật sự không phải là việc mà người quân tử nên làm.

-Mỹ nhân ái mộ tài tử phong lưu, Tiêu Giải Nguyên tuần tú nho nhã, tài cao bát đấu, khó tránh sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt.

Khương Lộ Dao bình bình đạm đạm ứng phó vài câu.

Khương Mân Cẩn suy nghĩ một chút, rồi phản ánh nói:

-Tiểu muội, ta dám cam đoan, Tiêu biểu ca không có lén lút gặp Phù Vân tiên tử.

Tiêu Duệ Hoa dùng cây quạt gỗ gõ vào lòng bàn tay, hay lắm, Khương Mân Cần rõ ràng là tới phá hư không khí, người dám cam đoan? Người thấy được sao?

Ở gian phòng khách, Khương Lộ Kỳ ngồi đối diện Tiêu Chúc Hoa cùng phẩm trà:

-Xin hỏi nhị tỷ của ta có phải cũng tới bãi phỏng Tiêu tiểu thư?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 17: Tâm Tư

Tiêu Chúc Hoa cười đáp lời:

-Huynh muội bọn họ cùng gia huynh đi thư phòng.

Cái gì? Sắc mặt Khương Lộ Kỳ ngưng trọng, nhú chặt mày, Khương Lộ Dao cùng Tiêu Duệ Hoa vẫn ràng buộc sâu như thế?

Khương Lộ Kỳ che giấu buồn bực trong lòng, ẩn hiện cảm kích chi tình:

-Nhị đường ca cùng nhị bá phụ giống nhau như đúc, đều không thích đọc sách, nếu lần này may mắn gặp được Tiêu Giải Nguyên mà tiến bộ một ít, cũng là chuyện tốt của hầu phủ.

Nàng then thùng cúi đầu, có vài phần bất đắc dĩ, lại có vài phần may mắn nói:

-Không dối gạt Tiêu biểu tỷ, tuy nhị đường ca văn võ tầm thường, nhưng hẳn là người chân thành rộng lượng, rất hảo tâm, tổ mẫu vẫn thường nói với ta, nhị đường ca rất hiếu tâm là đáng khen.

-Lão phu nhân của quý phủ mắt sáng như đuốc, sẽ không nhìn lầm.

Tiêu Chúc Hoa thuận theo lời Khương Lộ Kỳ, khen ngợi Khương Mân Cẩn...

Phụ mẫu song vong, nàng cùng huynh trưởng nương tựa lẫn nhau, nàng so với bất luận kẻ nào càng hiểu được thân tình đáng quý.

Sống trong bần hàn dưỡng thành thói quen giới quan sát đánh giá người khác.

Có thể nói, nàng nhìn kỹ, liền biết Khương Mân Cẩn là cái dạng người nào, cũng hiểu được Khương Lộ Kỳ muốn nói cái gì.

-Vĩnh Ninh hầu phủ chuyện thừa tước có khúc chiết(vướng mắc), ngay cả ta cùng gia huynh vừa đến kinh thành cũng nghe thấy.

Tiêu Chước Hoa cười bình thản, trong lời nói hàm chứa nhiều phần nghiền ngẫm:

-Khương nhị công tử tâm tình hàm hậu, đối với lão phu nhân là chân thành, có hiếu tâm, nhưng nói ra câu này có chút thất lễ, lão phu nhân của quý phủ là Gia Mẫn quận chúa không phải người tầm thường, sẽ không vì phần hiếu tâm của Khương nhị công tử mà nâng tước Khương nhị gia.

-...

- Không phải nghe nói, lệnh tôn cũng có hi vọng?

Tiêu Chước Hoa giống như không nhìn thấy Khương Lộ Kỳ bị chọc phá quỷ tâm tư mà quẫn bách.

-Vô đích lập hiền, là truyền thống của Đại Minh ta, tuy Khương đại gia là trưởng tử, lại là người hiền lương con đường làm quan cũng rộng mở nhưng chưa chắc theo kịp lệnh tôn làm thị giảng ở Hàn Lâm Viện.

- Tiêu tiểu thư....

Khương Lộ Kỳ nói không lên lời, lúc này Tiêu Chước Hoa cũng không phải là Thục phi nương nương ở kiếp trước nhiều lần khúc chiết trắc trở mới bước lên hậu vị.

Năm tháng chưa mài giũa ra tính tình khéo đưa đẩy, dối trá, mềm dẻo.

Huynh trưởng có tiền đồ làm chỗ cho nàng dựa vào, Tiêu Chước Hoa phẩm mạo(phẩm hạnh+dung mạo) không kém.

Là Thục phi nương nương thanh xuân tươi mát, tuy tính tình ôn trọng, nhưng không phải ai cũng có thể " khi dễ " nàng ngoài mặt không đổi sắc sau lưng thì ngáng chân.

Ai cũng nói lúc tuổi trẻ khí thịnh, tuy Khương Lộ Kỳ cảm thấy nan kham, nhưng không thể phủ nhận, lúc này Tiêu Chước Hoa là vì lý tưởng mà sống.

Là hướng tới tương lai tràn ngập tốt đẹp, nàng hoàn toàn không giống phi tần tranh đấu trong hậu cung.

-Nếu lệnh tôn được thế tử vị, ta cùng gia huynh sẽ tới cửa chúc mừng, thuận tiện chúc mừng tứ tiểu thư đính ước chi hỉ.

Sao Tiêu Chước Hoa lại không biết Khương Lộ Kỳ có quỷ tâm tư? Còn không phải là muốn nói cho nàng biết.

Nếu Khương nhị gia lên được thế tử vị, thì địa vị của nàng cùng Khương Mân Cẩn sai kém nhiều lắm...

Mặt khác cho dù Khương Lộ Dao được làm Tần vương thế tử phi, dựa theo phẩm hạnh của Khương Thừa Nghĩa, có thể giữ vững tước vị thế tử?

-Vĩnh Ninh hầu...Hôn ước...Tiêu tiểu thư cũng biết?

Sắc mặt Khương Lộ Kỳ trắng bệch, giống như bị đá kích rất lớn, đáy mắt như giếng sâu tĩnh mịch, căn môi:

-Tần Vương thế tử cũng không phải là người lương thiện, hẳn không chỉ háo sắc, vô tri, còn rất tàn bạo, tàn nhẫn... Ta như thế nào cũng sẽ không vì phú quý trước mắt mà đi tranh cái gì mà Tần vương thế tử phi.

Kia cũng không phải là vị trí tốt, Tần vương thế tử phi là phần mộ của nữ nhân.

Mặc kệ là ai bước vào cũng sẽ vạn kiếp bất phục, thi cốt vô tồn.

-Người người nói là Tần vương thế tử?

Tiêu Chước Hoa từng nghe nói Tần vương thế tử " uy phong凛冽", hẳn là ngoại tôn duy nhất của trung liệt Dương gia.

Rất được Tần vương cùng thái phi sủng ái, hoàng thượng lại áy náy với hắn, cho dù kiêu căng một chút, thì nhân phẩm của hắn cũng không đến mức ác liệt giống như Khương Lộ Kỳ nói.

-Ta nghe nói hắn giỏi văn giỏi võ, là quý công tử khó có, quý phủ cùng hắn có hôn ước, làm nát tâm bao nhiêu vị tiểu thư khuê các ở trong phòng.

-Nghe nói Tần vương phi hiền lương đoan trang, chưa từng bạc đãi Tần vương thế tử, tứ tiểu thư thật sự là suy nghĩ nhiều rồi.

-Sương phi sương, hoa phi hoa, ai có thể nhìn thấu tương lai, nhìn thấu bản tính của hắn đây?

Khuôn mặt Khương Lộ Kỳ hé lộ đau khổ, mờ mịt, qua một lúc lâu, giống như nàng mới ý thức được mình thất thố, gơ lên khuôn mặt thanh tú, giải thích nói:

-Ta đã từng được cao nhân dạy dỗ, đối với thiên diễn bát quái, mệnh cách đều nghiên cứu, bởi vậy ta có thể nhìn thấy vận mệnh...Nhưng thiên cơ bất khả lộ, ta chỉ có thể đem tất cả chôn dấu dưới đáy lòng.

Ở Đại Minh triều cao nhân tinh thông mệnh cách rất ít, nhưng không phải không có.

Tiêu Chước Hoa cũng từng nghe sư phó nói qua, có người tinh thông thiên diễn bát quái, có thể suy đoán ra kiếp trước kiếp này.....

Thậm chí có người còn có thể nghịch thiên cải mệnh.

Khương Lộ Kỳ nhìn thấy Tiêu Chước Hoa có chút kính trọng mình, thản nhiên nói:

-Nếu người biết hầu phủ cùng Tần vương thế tử có hôn ước, đương nhiên cũng nhìn ra, Vĩnh Ninh hầu phủ các phòng vì tước vị cùng Tần vương phủ phú quý sẽ " tranh đoạt " như thế nào, ta cùng Tiêu tiểu thư nhất kiến như cố, mặc kệ người nghĩ như thế nào, ta cũng xem Tiêu tiểu thư như tri kỷ khuê mật mà đối đãi.

(Yul: nhất kiến như cố nghĩa là lần đầu gặp như đã quen từ lâu)

-Có vài chuyện không tiện nói cùng người khác, ta không muốn đối gạt Tiêu tiểu thư...

Khương Lộ Kỳ hàm ý sâu xa:

-Thiên hạ đông đúc cũng chỉ vì lợi mà tới, ta có tâm muốn cùng đường tử muội tương giao, nghĩ cho nhau giúp đỡ lẫn nhau, dựa vào nhau, nhưng vì có tổ mẫu, một mảnh hảo tâm của ta, đều bị bọn tử muội suy đoán thành có dụng ý khác. Nhị tỷ tử chỉ sợ cũng hiểu lầm ta rất nhiều.

Khương Lộ Kỳ hiển lộ khó xử, lại cảm thấy buồn rầu:

-Vì sao các nàng không hiểu ta? Tước vị, hôn ước nào có quan trọng bằng tử muội thân tình?

-Đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày sẽ thấu lòng người, sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày, các vị tiểu thư quý phủ sẽ nhận ra tử tiểu thư là hảo ý.

Tiêu Chúc Hoa trấn an Khương Lộ Kỳ một câu, một vài lời nói, lại có vài chuyển biến, biểu hiện của Khương Lộ Kỳ thay đổi liên tục, thật là làm khó nàng.

-Tiêu biểu tỷ, ta có thể cùng người nói hết chuyện buồn rầu? Ta...Chỉ tin tưởng Tiêu biểu tỷ.

-...Cái này, ta thấy các vị tiểu thư quý phủ đều là người thiện lương, dù nhất thời không nghĩ ra, chỉ cần tứ tiểu thư chịu đựng tâm, sớm muộn gì cũng chờ đến lúc vân khai(mây tan) gặp minh nguyệt (trăng sáng), nếu tứ tiểu thư thật sự coi trọng ta, thì ta cũng hoan nghênh tứ tiểu thư thường xuyên đăng môn bái phỏng.

Không chờ Khương Lộ Kỳ lên tiếng Tiêu Chúc Hoa liền chuyển biến lời nói:

-Bất quá, gần đây gia huynh chuẩn bị khoa cử, trong phủ từ trên xuống dưới một mình ta lo liệu, ta cũng không thể phân thân, tứ tiểu thư cũng có huynh trưởng, đương nhiên sẽ hiểu nỗi khó xử của ta, hiện giờ toàn bộ tâm tư của ta đều đặt lên người gia huynh, nếu có chỗ nào chiêu đãi không chu toàn, mong tứ tiểu thư chớ trách.

Không thể tiếp đãi nàng, lại có thể chiêu đãi huynh muội Khương Lộ Dao? Ánh mắt của huynh muội Tiêu gia có phải quá kém?

Khương Mân Cần có điểm nào đáng giá để Tiêu Duệ Hoa chỉ dạy? Khương Mân Cần chính là đầu gối ngu si, gỗ mục không thể đẽo!

-Tiêu Giải Nguyên tiền đồ như gấm, nhất định đậu cao trung.

Mới vừa rồi Khương Lộ Kỳ vừa biểu hiện mình là người rộng lượng, lúc này không thể nói ra những lời tự tát vào mặt mình.

Khiến Tiêu Chước Hoa không để ý đến huynh trưởng mà chiêu đãi chính mình, nàng miễn cưỡng lưu lại, làm rảnh nàng không nghe hiểu ý, ngay cả lời chủ nhân tiễn khách cũng nghe không ra.

Ngồi một lúc lâu mới đứng dậy cáo từ:

-Ngày khác ta lại đến bái phỏng Tiêu biểu tỷ.

Lúc Tiêu Chước Hoa tiễn Khương Lộ Kỳ ra cửa, Khương Lộ Kỳ thoáng nhìn về phía thư phòng.

Mơ hồ có thể nghe được tiếng đàm tiếu của Tiêu Giải Nguyên cùng Khương Lộ Dao...

Nghịch thiên cải mệnh, nàng không tiếc!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 18: Khắc Tinh

Khương Lộ Kỳ kiểm chế tâm tư muốn đi thư phòng, nàng cũng là danh môn quý nữ, tinh thông khuê tú tài nghệ.

Không thể xu nịnh nịnh bộ Tiêu Duệ Hoa, cho dù tương lai sau này Tiêu Duệ Hoa sẽ là người có tầm ảnh hưởng rất lớn đến Đại Minh triều.

Nàng khinh thường hèn mọn khẩn cầu niềm vui từ Tiêu Duệ Hoa, nàng cũng không cần quá mức quan tâm đến huynh muội Tiêu gia, hiện giờ bọn họ chỉ là người tầm thường.

Nếu hôm nay Tiêu Chúc Hoa vẫn còn tính thiên chân ngay thẳng, thì nàng ta có vào phủ hoàng tử cũng không nhất định có thể hết khổ.

Nếu không có Tiêu Chúc Hoa ở hậu cung duy ứng, Tiêu Duệ Hoa muốn làm được quyền khuynh triều dã, chính là nói dễ hơn làm?

(Yul: quyền khuynh triều dã nghĩa là trong tay nắm quyền lực to lớn)

Khương Lộ Kỳ âm thầm suy nghĩ, có phải nàng đã chịu quá nhiều ảnh hưởng từ kiếp trước?

Hôm nay nàng không nên tới, cũng vì Khương Lộ Dao đột nhiên báỉ phóng Tiêu gia..... khiến cho lòng nàng rối loạn.

Mặc dù huynh muội Tiêu gia vẫn sẽ được phú quý, nhưng bọn họ muốn có quyền quý còn phải đợi mười mấy năm nữa.

Lúc này nên kết giao là tốt nhất, nếu huynh muội Tiêu gia vẫn không biết điều, dựa vào nàng ngày hôm nay sẽ sợ huynh muội bọn họ sao?

Nếu nàng có thể kết giao với người sau này làm thái tử, về sau ai nịnh bợ ai còn chưa biết đâu...

Huống chi thái tử phi...Kiếp trước bị Tiêu Chúc Hoa hại quá thảm, thái tử phi cũng là nữ nhân rất đáng thương.

Nàng trên danh phận là hoàng hậu, nhưng trên thực tế, nàng thua không còn một mảnh.

Khương Lộ Kỳ cùng thái tử phi mới là đồng mệnh tương liên, khổ mà không nói nên lời, cuộc sống phu thê nàng so với ai khác đều hiểu thấu thấu khổ trong đó.

Một đao như cửa đứt cổ tay...

Lúc này Khương Lộ Kỳ quay lại nhìn Tiêu Chúc Hoa, khó có thể áp chế hận ý.

Mà hận ý này cũng không phải là đối với Tiêu Chúc Hoa, mà là đối với đám sủng thiếp của Tần vương thế tử.

Tiêu Chúc Hoa tương lai sẽ điểm tô cho chính mình, dù vậy cũng không thay đổi được sự thật về chuyện nàng cướp hậu vị.

-Tiêu tiểu thư thỉnh dừng bước, không cần tiễn ta.

-Tứ tiểu thư đi thông thả.

Sau khi Tiêu Chúc Hoa phúc thân thi lễ xong, liền xoay người bỏ đi, Khương Lộ Kỳ đứng trước cửa ngậy ngốc nhìn bóng dáng nàng?

Tiêu gia căn bản không cần cầu dựa Khương Lộ Kỳ, Tiêu Chúc Hoa nhúu mày, bày ra bộ dáng không cam nguyện cho ai xem?

Khương Lộ Kỳ lúc thì lãnh, lúc thì nhiệt, một hồi âm, một hồi dương, bất động liền lâm vào trạng thái thất thần, có phải đầu óc có vấn đề?

Suy đoán thiên mệnh bát quái? Nếu cao nhân mà người nào tùy tiện cũng có thể gặp, thì loại cao nhân này cũng không đáng bao nhiêu.

Nàng chường mắt mình, Tiêu Chúc Hoa cũng lười tiếp đãi nàng.

Tiêu Chúc Hoa đi về hướng thư phòng, nàng muốn nhìn xem huynh trưởng làm như thế nào "giáo huấn" Khương Mân Căn.

Khương Mân Căn ngây ngô giống như con hắc cầu mà nàng nuôi dưỡng ở cổ hương...

-Tiêu biểu ca, người nói cách thức là như thế nào? Người nói chậm một chút, ta nghe không hiểu.

-...

Tiêu Duệ Hoa buồn bực nhìn Khương Mân Căn đang đứng đối diện, hỏi ngược lại:

-Người có nhớ ta đã nói mấy lần hay không?

- Chỉ lo nghe, không có đếm.

-....Cách thức đơn giản như vậy mà người nghe không hiểu? Còn dám nói là người nghiêm túc nghe ta nói chuyện?

Tiêu Duệ Hoa hận không thể đào đầu Khương Mân Căn để nhìn xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Nếu nói hăn không nghiêm túc nghe, thì oan uổng cho hăn quá, nhưng Tiêu Duệ Hoa chưa bao giờ thấy ai so với Khương Mân Cần lại không thông suốt như thế.

Khương Mân Cần bị giáo huấn cũng không bộc lộ tính tình, đôi mắt đen bóng ướt đầm đề, nhìn có vẻ rất đáng thương...

Tiêu Duệ Hoa đã từng ở Giang Nam làm phu tử trong thư viện, hăn vẫn luôn là nghiêm sư xuất cao đồ.

Hôm nay đã phá lệ kiên nhẫn, mà Khương Mân Cần còn dám làm bộ dạng đáng thương mà nhìn hăn?

Giống như hăn làm phu tử mà không dạy dỗ tốt.

-Hay là Tiêu biểu ca nói cho ta nghe được không?

Khương Lộ Dao biết phụ huynh nhà mình đọc sách không thông suốt, người khác đọc một lần là có thể hiểu này nọ.

Bọn họ đọc chín mươi lần cũng không nhớ được, mới vừa rồi rất vất vả mới khiến cho Tiêu Duệ Hoa truyền thụ bí tịch khoa cử khắc phục khó khăn.

Nàng không muốn bởi vì huynh trưởng không thông suốt mà bỏ lỡ cơ hội:

-Ca ca ta..... Chính là đọc sách không nhiều, con người không ai hoàn mỹ, trên đời này cũng có người giống như Tiêu biểu ca là nhân tài đọc sách, đương nhiên cũng sẽ có người giống ca ca ta chậm hiểu.

-Ta thấy...

Tiêu Duệ Hoa mở miệng luôn nói lời ngoan độc, lúc nói chuyện có khi không lưu tình.

Ở trước mặt hắn là Khương Lộ Dao đang nở nụ cười, nếu hắn dám nói Khương Mân Căn không tốt, không chừng nàng sẽ xông lên cùng hắn lý luận.

-Ca ca.

Lúc này Tiêu Chúc Hoa đi vào cửa phòng, hòa hoãn không khí có chút xấu hổ:

-Chậm hiểu chỉ cần chăm chỉ, cũng có thể thành tài, không phải ca đã từng nói, chỉ cần có thể nhớ kỹ cách thức phá đề, cho dù là người không am hiểu khoa cử cũng có thể làm tú tài, đậu cử nhân?

-Đúng, đúng, Tiêu biểu ca đối với chuyện khoa cử có bản lĩnh rất cao, rất cao.

Khương Mân Căn lên nhìn Tiêu Chúc Hoa, sau đó xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh:

-Tiêu biểu ca hãy nói cùng muội tử của ta trước đi, trở về ta sẽ từ từ lý giải...Kỳ thật muội tử của ta so với Tiêu biểu ca thì có kiên nhẫn hơn nhiều.

-Xem ra ta cũng không cần dụng tâm giáo dục, Khương gia biểu đệ không đậu được tú tài, là trước kia ta ăn nói mạnh miệng.

Tiêu Duệ Hoa đối với chuyện muội muội quẹo khuỷa tay ra ngoài, thật sự sinh khí!

(Yul: quẹo khuỷa tay ra ngoài nghĩa là bình or nói tốt cho người ngoài trước người thân)

Khương Mân Căn có chỗ nào đáng giá để muội muội xuất ngôn tương trợ? Khương Mân Căn cũng có muội tử!

Khuôn mặt Tiêu Chúc Hoa ửng đỏ, nhỏ giọng nói:

-Nhìn hăn gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, rất đáng thương, ca ca, nếu là người không biết tiến tới, thì sẽ không thỉnh giáo ca làm gì, ca ở Giang Nam dạy ra cao đồ(trò giỏi), có người nào ở trước mặt ca mà không tránh như chuột thấy mèo, dù ca có khảo đề, thì bọn họ cũng không dám tới dò hỏi ca.

-Ý của muội là hăn thẳng ở dừng khí? Là đáng khen?

-.... Ca ca.

-Huynh muội các người tình cảm thật tốt.

Khương Mân Cẩn ở một bên ha ha cười nói, đưa tay túm lấy Khương Lộ Dao đang cúi đầu nhịn cười:

-Cũng giống như chúng ta, ở phủ muội tử nói gì cũng đúng.

Khương Lộ Dao thiếu chút nữa cười ra tiếng, sắc mặt Tiêu Chước Hoa như ánh chiều tà, vừa xấu hổ lại vừa bức...

Khương Lộ Dao nhìn huynh trưởng đang cười hắc hắc, có lẽ bọn họ sẽ là một đôi kỳ diệu.

Tiêu Duệ Hoa bóp trán, đau dạ dày:

-Quý phủ như thế nào, thì ta không biết, nhưng ở Tiêu gia, lời ta nói là đúng.

- Đúng vậy, đúng vậy, ta cái gì cũng nghe ca ca.

Tiêu Chước Hoa vội lấy lòng huynh trưởng, nào ngờ cái người ăn chơi trác táng lại một lần nói ra điều kinh người.

Khương Mân Cẩn đồng cảm giống như bản thân mình cũng vậy gật đầu nói:

-A, thì ra là ta hiểu lầm, bất quá Tiêu biểu muội lại giống như ta, đều là người nghe lời.

.

-Nghe lời, thì không có gì phải bận tâm, có ăn có uống, ngày tháng trôi qua thật sự rất nhẹ nhàng, có phải hay không Tiêu biểu muội?

-...

Hắn đang tìm kiếm mặt trận thống nhất đồng minh sao?

Khương Lộ Dao thấy phân cảm châm(phân vs hoa lài) bỏ thêm một câu:

-Như vậy xem ra ca ca ta cùng Tiêu biểu tỷ có chung đề tài.

Tiêu Duệ Hoa hồi hận không thôi, hình như hắn đã đem muội tử của mình cùng Khương Mân Căn tiến đến với nhau, đều bị quản, cũng coi như tính tình hợp nhau?

Nhìn thấy khuôn mặt muội tử càng ngày càng hồng, Tiêu Duệ Hoa cười giống như hồ ly nhìn Khương Lộ Dao nói:

-Khương biểu muội, người lại đây, ta cùng người nói thật kỹ khoa cử kỹ xảo. Nhưng người so với ca ca người còn thông tuệ hơn nhiều, nên ta chỉ nói một lần.

Đây là giận chó đánh mèo.

Khương Lộ Dao mỉm cười tự hạ mình:

-Ta kỳ thật cũng là người chậm hiểu, Tiêu biểu ca là vĩ nhân tài tử, thành Tiêu biểu ca chiếu cố tiểu nữ nhiều hơn.

Một lần làm sao thành? Như thế nào cũng phải để nàng nhớ kỹ mới được.

Vô lương...Tiêu Duệ Hoa lắc đầu, huynh muội bọn họ là khắc tinh của Tiêu gia sao?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 19: Bí Tích

Tiêu Duệ Hoa bất đắc dĩ, nghiêm túc chỉ dạy Khương Lộ Dao bí tịch khoa cử.

Làm như thế nào để phá đề, làm như thế nào giảng giải...

Khương Lộ Dao nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng còn đưa ra chính kiến tư duy mở rộng suy nghĩ của Tiêu Duệ Hoa.

Điều này làm cho hắn phải lau mắt nhìn Khương Lộ Dao. Lúc giảng giải đề mục, thiếu nữ dáng vẻ kiều mị, giải phóng ý nghĩ, thái độ nghiêm túc, cùng với tư tưởng của hắn có sự cộng minh...

Hắn có chút động lòng, xuân tâm nhộn nhạo.

Từ lúc năm tuổi bắt đầu gian khổ đọc sách, khổ học mười lăm năm, vì việc học hắn vứt bỏ hết tất cả thú vui, còn nữ tử có nghĩ cũng không dám nghĩ.

Sau khi công thành danh toại, Tiêu Duệ Hoa được rất nhiều nữ tử khuynh mộ, nhưng không có một nữ tử nào có thể hiểu tâm tư của hắn.

Hôm nay Khương Lộ Dao xuất hiện, hắn mới hiểu được chính hắn cũng là tuổi trẻ khí thịnh, cũng sẽ tâm sinh ái mộ với nữ tử.

Hắn nhìn Tiêu Duệ Hoa đang bị Khương Mân Cần chọc cho cười không ngậm được miệng.

Bất đắc dĩ suy nghĩ, khắc tinh thì kẻ khắc tinh, Tiêu gia chưa bao giờ vui vẻ như vậy.

Muội muội cũng chưa từng giống như hôm nay hoạt bát, đầy sức sống.

Mặc kệ tương lai khoa cử của Khương Mân Cẩn, hay là đối mặt với Khương Lộ Dao, Tiêu Duệ Hoa càng nghiêm túc.

Muốn thú Tiêu Chúc Hoa, không phải chỉ có hàm hậu khiến nàng cười vui vẻ là được.

Khương Mân Cẩn cần phải... Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa sâu thẳm, ít nhất phải là cử tử.

Không giáo hấn thành cử tử, thì thật xin lỗi hấn năm giữ danh khoa cử thi hương quy luật giải Nguyên.

Đặc biệt Khương Mân Cẩn không chỉ có một mình, có muội muội thông tuệ hơn người, có hấn cùng Khương Lộ Dao, nếu Khương Mân Cẩn không đậu được thi hương mới là kỳ quái.

Tiêu Duệ Hoa không suy nghĩ nhiều như Khương Mân Cẩn, cái gì huynh muội hoá thân, ở trong mắt hấn chuyện này không có gì to tát.

Lưỡng tình tương duyệt, môn đăng hộ đối, người gả ta thú ai có thể nói cái gì?

Bọn họ cũng không phải là loại người không màng thể thống quy củ dân bọn tư thông.

Tiêu Duệ Hoa rất ít bận tâm người khác phê bình cái gì, chỉ cần hấn muốn, nhất định phải nắm trong tay, thủ đoạn chẳng qua chỉ là phương pháp để đạt được mục đích mà thôi.

Kết quả như mong muốn, hà tất phải để ý đến quá trình như thế nào?

-Tiêu biểu ca, người nói đi?

Tuy Khương Lộ Dao ở thể văn ngôn cùng với tứ thư ngũ kinh hiểu biết không bằng Tiêu Giải Nguyên

Nhưng ở hiện đại nàng từng nhiều lần dự thi giáo dục, khảo sát quy nạp tổng kết, chiến thuật giải đề, sách lược áp đề, phân tích quy luật năm rồi ra đề mục.

Chính là thứ nàng am hiểu nhất, nàng đã từng cũng đã làm qua rất nhiều đề mục.

Tiêu Duệ Hoa bổ sung ưu khuyết điểm cho Khương Lộ Dao, hai người bọn họ ưu thế kết hợp, trong hoàn cảnh xấu bổ sung cho nhau.

Bí tịch này là do Tiêu Duệ Hoa nghiên cứu khoa cử thi hương càng ngày càng hoàn thiện, độ chính xác càng ngày càng cao.

Trước kia Tiêu Duệ Hoa có thể cam đoan dùng hai trăm thiên bát cổ văn chắc chắn có thể khảo đề.

Hiện giờ hẳn có thể thu hẹp lại còn một trăm năm mươi thiên.

Đừng xem thường chỉ rút bớt năm mươi thiên, Khương Lộ Dao sâu sắc cảm thấy thiếu năm mươi thiên bát cổ văn, đối với Khương Mân Cần mà nói chính là đại phúc.

Tiêu Duệ Hoa trầm ngâm một lúc, đặt bút ở trên giấy tuyên thành viết xuống ba mươi khảo đề.

Đem giấy tuyên thành đưa cho Khương Lộ Dao, đầu ngón tay ngoài ý muốn chạm vào nhau, tâm Tiêu Duệ Hoa thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài.

-Làm tốt vài đạo đề này, lệnh huynh sẽ qua cửa đồng tử thí(đậu tú tài).

Khương Lộ Dao không có tâm tư tinh tế như Tiêu Duệ Hoa, ngón tay đụng chạm....

Ở hiện đại nàng từng ở trước mặt mọi người hôn môi cùng bạn trai, bất quá ở cổ đại nàng không dám quá mức "đồi phong bại tục".

-Tiêu biểu ca.

Khương Lộ Dao nhìn thoáng qua khảo đề, thanh âm mềm mại, lộ ra một cổ mị thái.

-Gần đây Tiêu biểu ca rất bận sao?

- Cũng bận....

-Cũng đúng, Tiêu biểu ca chuẩn bị thi hội, chắc là cả ngày đều nghĩ đến bát cổ văn đi.

-Ừ.

Tiêu Duệ Hoa khó hiểu nhìn Khương Lộ Dao, trong lòng dâng lên một tia hơi thở nguy hiểm.

Tiêu Chúc Hoa bỏ qua Khương Mân Cẩn, cười nói:

-Khương biểu muội làm sao phải vòng vo dẫn chuyện? Không giống người mới vừa rồi còn cùng ca ca ta tranh luận đến mặt đỏ tai hồng nha, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, có thể giúp, ca ta nhất định sẽ hỗ trợ...

Khóe mắt liếc nhìn Khương Mân Cẩn, Tiêu Chúc Hoa nghĩ thầm, đặc biệt là hần...Cần hỗ trợ rất nhiều.

Hần là vị thiếu gia rất thú vị, hoàn toàn không giống như đã nghe nói là hoàn khổ công tử ăn chơi trác táng thành tánh.

Mới vừa nãy nghe hần nói, hần đi thuyền hoa chỉ là đi xem diễn, uống rượu, cùng lão đại...Nghe thế nào cũng thấy thú vị, đáng yêu.

Huynh trưởng không gần nữ sắc là vì một lòng cử nghiệp, còn hần đến nay vẫn là thuần nam là vì hần có sắc tâm nhưng không có can đảm, là ca ca tốt biết nghe lời.

Tiêu Chúc Hoa mới vừa rồi nghe hần nói....Biết hần vì tránh né kỹ nữ ân ái đụng chạm, mà nhảy xuống sông!

Nam nhân thủ thân như ngọc thường sẽ khiến nữ tử cảm động, Tiêu Chúc Hoa cũng là một thiếu nữ mang mộng tưởng nhất sinh nhất thế nhất song nhân.

Nàng đối với hầu môn công tử phong lưu chỉ có tuyệt vọng, đột nhiên Tiêu Chúc Hoa phát giác ra Khương Mân Cần vẫn có giá trị dạy dỗ.

-Ta sẽ không khách khí.

Khương Lộ Dao thuận thế tiếp lời Tiêu Chúc Hoa:

-Phụ huynh ta có tình trạng như thế nào, Tiêu biểu ca cũng hiểu rõ, tuy Tiêu biểu ca cho đề mục, nhưng phụ huynh của ta không biết làm bát cổ văn, nếu tìm người khác, ta lại sợ tiết lộ cơ mật, ảnh hưởng đến tiền đồ của Tiêu biểu ca cùng ca ca ta, cho nên, Tiêu biểu ca đã làm người tốt thì làm cho chót, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, Tiêu biểu ca giúp ta viết ra năm mươi thiên bát cổ văn đi.

Đậu đồng tử thí cũng là lấy tỉ lệ, chỉ có một dạng đề, cho nên khảo thí cạnh tranh sẽ càng kịch liệt.

Cái gì là bí tịch, chính là chính mình có, người khác không có!

-...

Tiêu Duệ Hoa ngẩn người, hẳn là người tốt? Khương Lộ Dao có khách khí sao?

Khương Lộ Dao ân cần đem giấy tuyên thành trải dài trước mặt Tiêu Duệ Hoa, mài mực, đem bút lông nhét vào tay hẳn, nịnh bợ nịnh hót nói:

-Dựa theo tài văn chương của Tiêu Giải Nguyên, vẩy vẩy bút vài cái, làm ra năm mươi thiên bát cổ văn dễ như trở bàn tay, thuận tiện...Cũng có thể khiến cho Tiêu Giải Nguyên trụ cột càng bền chắc, không chừng còn có thể trợ giúp thi hội, đó chính là đại tác dụng, cũng có thể khiến Tiêu biểu ca nhớ lại chuyện hứng thú lúc xưa đã từng khoa cử.

-Tâm tình thả lỏng, trụ cột vững chắc, tất nhiên thi hội sẽ ghi danh hoàng bảng.

-.... Ý của người là, ta phải cảm tạ người cho ta cơ hội này? Cảm tạ người mời ta giúp ca ca người viết năm mươi thiên bát cổ văn?

-Tiêu biểu ca quá khách khí rồi, huynh muội chúng ta rất cảm kích, có thể giúp đỡ Tiêu biểu ca một chút chuyện vặt, cũng khiến trong lòng ca ca ta vui vẻ thoải mái.

-...

Tiêu Duệ Hoa có thể thiện biện, thấy rõ nhân tâm, có khát vọng chính trị, lúc này hẳn không thể nói gì, vẫn không nói gì...

Không đúng, cho dù không thể nói thì thì hẳn vẫn giúp đỡ Khương Lộ Dao viết bát cổ văn.

Đã rất nhiều năm hẳn có không viết đồng tử thí bát cổ văn.

Tiêu Duệ Hoa thấy huynh trưởng đề bút viết văn chương, khẽ nhếch môi mỉm cười vui vẻ, nhẹ giọng hỏi người đứng bên cạnh:

-Muội muội người vẫn luôn lợi hại như vậy sao?

-Tiêu biểu ca còn tốt hơn một chút, ít nhất còn có thể có được muội muội cảm kích, có rất nhiều người, hỗ trợ muội muội làm việc, còn có cảm giác theo lẽ thường nên làm...Ta nhớ rõ...

Khương Mân Cẩn ho khan hai tiếng, né tránh ánh mắt hàm ý cảnh cáo của Khương Lộ Dao, nhỏ giọng nói:

-Tiêu biểu muội, chờ sau này có cơ hội ta sẽ nói với người.

Hôm nay nếu hần dám nói ra, lúc trở về sẽ bị muội muội tụng niệm đến chết.

Khương Lộ Dao cũng không quấy rầy Tiêu Giải Nguyên đang làm bát cổ văn, nàng cũng biết một vừa hai phải.

-Tiêu biểu tỷ, tất cả mọi người đều đã quen thuộc, ta có một ý tưởng kiếm bạc, không biết người có hứng thú hay không?

-Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, Tiêu biểu tỷ đừng ghét bỏ ta giống con buôn, ở kinh thành mà không có bạc một bước cũng khó đi.

-Khương biểu muội mời nói.

Tiêu Chúc Hoa cũng không phải là người không thích tục vật.

-Phương pháp kiếm bạc, ở trên người Tiêu biểu ca...

Tiêu Duệ Hoa vừa nghe xong, bút lông dừng một chút, nha đầu này định bắt hần viết cổ văn bán cho người ta...

Hần rất bận có được không?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 20: Đề Điểm

-Thời gian này, e là không tiện.

Tiêu Duệ Hoa chủ động nhắc tới:

-Khoa cử thi hội sắp bắt đầu, tài tử trong thiên hạ đều hội tụ ở đây, ta không muốn vì tự cao tự đại mà thi trượt.

-Năm rồi có rất nhiều đại tài tử cho nên nhiều người cũng không đậu được cử tử.

Khương Mân Cẩn đáp lời nói:

-Tiểu muội, có chuyện gì cứ giao cho ta làm, đừng trì hoãn Tiêu biểu ca cử nghiệp.

Tiêu Duệ Hoa không biết là nên khóc hay nên cười, vì sao Khương Mân Cẩn lấy lòng "đại cửu ca" tương lai, mà lời nói việc làm đều là dở khóc dở cười?

(Yul: đại cửu ca là anh vợ)

Trừ Khương Mân Cẩn, ai dám ở trước mặt hăn nói khoa cử thi hội có nhiều đại tài tử sẽ thi trượt?

-Hừ.

Huynh muội Tiêu gia đồng thời hừ lạnh một tiếng, Khương Mân Cẩn nhìn nhìn Tiêu Chúc Hoa, bưng bình nói:

-Không phải ta đã nói Tiêu biểu ca sẽ không thi trượt sao?

Khương Lộ Dao kéo kéo ống tay áo của huynh trưởng, hoà giải, hoà hoãn không khí:

-Nếu muốn nhân cơ hội này có được cửa sinh ý lâu dài, Tiêu biểu ca cùng ca ca ta đều phải xuất lực.

- Ta cũng mới vừa nghĩ ra.

Khương Lộ Dao không có rảnh đi múc đồ ăn cho người khác.

-Năm rồi cử tử dự thi đều đi khắp nơi hỏi thăm tin tức, cũng có người tìm kiếm đồng hương cùng viện (trường) hỏi thăm khảo đề trước kia.

Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa sáng lên, kinh ngạc nói:

-Khương biểu muội có biện pháp lấy được đề mục năm rồi cùng đề dự thi bát cổ văn?

-Ta nghĩ...Có thể đem văn chương năm rồi của cao trung tiến sĩ làm ra biên soạn thành sách.

-Ý tưởng hay, chỉ là nếu Khương biểu muội làm, cũng sẽ có rất nhiều người bắt chước làm. Người có thể lấy được bát cổ văn năm rồi, thì người khác cũng có thể.

Ở cổ đại không có thương hiệu độc quyền, Khương Lộ Dao không nghĩ mình có thể ăn mảnh (ăn 1 mình).

-Khương gia cũng không thể so với người khác cao hơn bao nhiêu, chúng ta có thể khắc bản bát cổ văn, người khác cũng có thể làm, cạnh tranh, là không thể thiếu.

-Ta thấy người có vẻ đã định liệu trước?

-Muốn kiếm bạc, sợ cạnh tranh thì làm sao thành, làm người đầu tiên khắc bản bát cổ văn, đương nhiên sẽ chiếm được một ít ưu thế, chỉ cần giữ vững vị trí tiên phong bảo trì lâu dài, mở nhiều chi phụ (chi nhánh) người càng nhiều, sản nghiệp càng lớn, trụ đầu kiếm được càng nhiều.

Ở hiện đại không phải có không ít phụ nhánh mà sinh ra xí nghiệp sao? Bánh ngọt càng lớn, mới có thể kiếm được càng nhiều bạc.

-Nói rất đúng.

Tiêu Duệ Hoa cảm thấy thiếu nữ trước mặt hẳn có rất nhiều ý tưởng, ý nghĩ khiến hẳn kinh hỉ.

-Người có thể bảo trì ưu thế?

-Trừ chuyện chúng ta là người tiên phong, không phải còn có Tiêu biểu ca là vũ khí bí mật sao?

Khương Mân Căn nghe choáng váng không hiểu đâu là ngô đâu là khoai, Khương Lộ Dao cười nói:

-Tiêu biểu ca được gọi kỳ tài, ở trong giới sĩ lâm rất có danh vọng, cho nên ta muốn thỉnh Tiêu biểu ca viết lời bình về văn chương năm rồi của cử tử cao trung tiến sĩ.

-Khoa cử khảo thí, từ cao đến thấp, chúng ta cũng có thể khắc bản bất đồng văn chương, trừ chuyện chế tác hoàn mỹ, chú ý ở ngoài, ta sẽ mời Quốc Tử Giám tế tửu thỉnh đại nho viết lời bình.

-Mặt khác, Tiêu biểu ca tương lai sẽ nhập sĩ, đại lộ càng chạy càng thuận lợi, chúng ta khắc bản đề tập sẽ càng ngày càng được hoan nghênh, người đọc sách cũng sẽ chú ý.

Khương Lộ Dao nói ý nghĩ của chính mình, đồng thời cường điệu:

-Tứ thư ngũ kinh...Hắc hắc có thể nhiều loại tổ hợp, trung dung cùng thượng thư tổ hợp từ từ, bất luận kẻ nào đều có thể ở chỗ chúng ta tìm được thứ hắc muốn.

-Ta lại cảm thấy, tổ hợp sách là chuyện mà tiểu muội muốn kiếm được nhiều bạc nha.

Lúc này Khương Mân Cẩn vừa mới nói ra khỏi miệng, lập tức nhận thấy mình nói sai rồi.

-Tiểu muội quá thông minh, bạc kiếm được càng nhiều càng tốt.

Tiêu Duệ Hoa đáy mắt hiện lên tán thưởng.

-Kỳ tài!

- Tiêu biểu ca quá khen.

Khương Lộ Dao then thùng cười, cũng không phải nàng giả vờ khiêm tốn, mà là mượn đồ vật của đời sau, cũng không thể hợp tình hợp lý trở thành chính mình nghĩ ra.

Người có thể vì bạc mà vô sỉ, nhưng không thể quá đổi mới, ít nhất Khương Lộ Dao cảm thấy trích dẫn danh ngôn thơ từ của người đời sau cũng không thay đổi văn hóa niên đại này.

-Những việc này, người có thể tự mình làm.

Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa sáng quắc, hỏi:

-Vì sao phải kéo theo huynh muội chúng ta?

Này không phải là đưa bạc miễn phí sao? Có phải là nàng đồng tình thương hại bọn họ?

Tiêu Chúc Hoa thấp giọng nói:

-Ca ca, muội thấy Khương biểu muội không phải là loại người như vậy.

- Ta cho rằng cộng sự cùng hợp tác ổn định là cộng thắng(thêm thành công).

Khương Lộ Dao thành thật nói:

-Đúng vậy, người viết lời bình ta có thể tìm được, nhưng ta càng xem trọng con đường tiền đồ của Tiêu biểu ca, chỉ cần Tiêu biểu ca có thể cùng chúng ta kết phùng khai thư cục(mở tiệm) cũng là cùng chúng ta kết giao, đồng thời ta cũng có thể đưa Tiêu biểu ca một phần đại lễ vật.

-Cái gì lễ vật?

- Ta có thể đem tất cả trang đầu sách, chỉ chừa cho một mình Tiêu biểu ca, nói cách khác, mặc kệ tương lai sau này thư cục bán nhiều hay ít sách, trang đầu chỉ do Tiêu biểu ca đề bút "khuyên học thư"!

(Yul: này giống như lời mở đầu mấy sách hay viết ngay đầu trang sách.)

Trong đầu Tiêu Duệ Hoa âm vang một tiếng, danh vọng, danh vọng trong giới sĩ lâm!

Đây là danh vọng mà người đọc sách tha thiết ước mơ, mặc kệ sau này xuất hiện nhiều hay ít tài tử, thì bọn họ cũng có khả năng đã từng đọc qua "khuyên học thư" của Tiêu Duệ Hoa.

-Khương biểu muội.

Tiêu Duệ Hoa đứng dậy, khom lưng hành lễ, trong giọng nói khó nén kích động cùng cảm kích:

-Đa tạ.

Hắn không nói sẽ báo đáp Khương Lộ Dao, cũng chưa từng nói sẽ nhớ kỹ chuyện này cả đời, có những thứ không phải chỉ dựa vào lời nói mà phải làm.

Muốn đầu tư cũng phải chú ý kỹ xảo, trong lòng Khương Lộ Dao tự tán thưởng chính mình, cảm tạ mình đã xuyên qua tiểu thuyết, phát tài là quan trọng nhất.

-Tiêu biểu ca, không cần khách khí, nếu không phải mới vừa rồi Tiêu biểu ca giảng giải, ca ca ta có lẽ khảo thí cả đời cũng không đậu được đồng tử thí, người đối với chúng ta là ân tình, huống chi Tiêu biểu ca còn không chê ta giống con buôn, nịnh bợ là tốt rồi.

-Loại con buôn cùng nịnh bợ như thế này, thì ta tình nguyện gặp nhiều lần.

Tiêu Duệ Hoa cũng không phải là người cổ hủ, hắn biết được biến báo, cũng hiểu danh vọng cùng bạc rất quan trọng.

Khương Lộ Dao thấy Tiêu Duệ Hoa biểu hiện như vậy cũng rất vừa lòng, cộng sự cùng người thông minh bớt đi rất nhiều phiền toái.

-Thân huynh đệ còn phải tính toán sổ sách rõ ràng, ta không muốn vì bạc mà phá hư tình nghĩa giữa chúng ta, ta nghĩ trước tiên phải ước định một số lợi ích, Tiêu biểu ca nghĩ như thế nào?

-Nghe những lời Khương biểu muội vừa nói, ta không cần bạc, cũng sẽ cảm nhớ ân tình của Khương biểu muội.

-Này sao được, ta còn trông cậy vào Tiêu biểu ca viết lời bình đấy.

Khương Lộ Dao tính toán một hồi, rồi nói:

-Đi Lễ bộ sao chép đề thi năm rồi chuyện này cứ giao cho chúng ta, chuyện thỉnh đại nho cùng Quốc Tử Giám tế tửu viết lời bình, cũng để chúng ta làm, sau này ta tính sẽ ra các văn tập do giám khảo có khả năng chủ trì khoa cử biên soạn, chuyện hỏi thăm tin tức...Chỉ sợ phải làm phiên Tiêu biểu ca, phụ huynh ta không thể đi lên triều đình...

Tiêu Duệ Hoa không ngại Khương Lộ Dao thẳng thắn thành khẩn, Khương nhị gia là cái dạng người gì, sao hẳn có thể không biết rõ?

Lúc này hẳn lại cảm thấy Khương Lộ Dao lòng dạ bằng phẳng, có quân tử chi phong(phong cách quân tử)

-Tiêu biểu ca là viên chức(người có chức quan), không thích hợp kinh doanh thư cục.

Khương Lộ Dao đảo mắt, cười nói:

-Hay là để Tiêu biểu tử cùng ta cùng nhau lo liệu chuyện này, thấy thế nào?

Tiêu Chúc Hoa sửng sốt một chút:

-Ta có thể làm sao?

-Sao lại không được? Tiêu biểu tử thận trọng, lại ôn trọng, lại là muội tử duy nhất của Tiêu biểu ca, là người mà hãn tín nhiệm nhất, chúng ta hai nhà kết phượng(làm ăn), người thích hợp nhất chính là Tiêu biểu tử.

-Ca ca...

Tiêu Chúc Hoa hỏi ý kiến huynh trưởng, đáy mắt hiện lên khát vọng.

-Ta tán thành lời nói của Khương biểu muội.

Tiêu Duệ Hoa không muốn muối muối chỉ có thể vây hãm trong phủ, cái gì cũng không làm được, như vậy sẽ cô phụ một thân tài hoa của muối muối.

Bất quá, Khương Lộ Dao nhất định là ý không ở trong lời...

Tiêu Duệ Hoa nhìn ra Khương Mân Cẩn có chút đắc ý vênh váo, có một muối muối tốt một lòng vì Khương Mân Cẩn, thật sự là điều hạnh phúc.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 21: Kiến Nghị

Cuối cùng hai nhà ước định phân chia lợi ích là bốn sáu, huynh muội Khương Lộ Dao sáu phần, huynh muội Tiêu gia bốn phần.

Thư cục(tiệm sách) khai mở, Khương gia bỏ vốn đầu tư so với Tiêu gia thì lớn hơn rất nhiều.

Hơn nữa chủ ý lại là Khương Lộ Dao nghĩ ra, Tiêu Duệ Hoa còn có thể mượn chuyện này lấy được danh vọng trong giới sĩ lâm, vốn dĩ Tiêu gia chỉ cần hai phần lợi nhuận là được.

Khương Lộ Dao một lòng muốn sáng tạo cơ hội cho ca ca ngốc của nàng, sao có thể để tẩu tử tương lai bị thiệt hại?

Huống chi nàng thật sự xem trọng sự nhiệt tình cùng tiền đồ của Tiêu Duệ Hoa, bạc không mua được quyền thế, càng không mua được sự cảm kích của Tiêu Duệ Hoa.

Thấy Tiêu Duệ Hoa định cự tuyệt, Khương Lộ Dao nói thẳng:

-Nếu thấp hơn bốn sáu, cửa sinh ý này không cần làm nữa, nếu Tiêu biểu ca cảm thấy chiếm tiện nghi, tương lai sau này chiếu cố ca ca ta nhiều hơn là được.

Phụ huynh không có cách gì thượng triêu, tuy ngoài miệng Khương Lộ Dao luôn đốc thúc phụ huynh tiến tới, nhưng trong lòng lại âm thầm may mắn, dựa theo tư chất của phụ huynh nàng nếu thượng triêu sẽ càng hung hiểm.

Tiêu Duệ Hoa suy nghĩ một hồi, đối với tương lai hẳn rất tự tin, gật đầu nói:

-Như thế đi, bốn sáu.

- Tiêu biểu ca sáng suốt.

Khương Lộ Dao sẽ nhờ vào cửa sinh ý lâu dài này mà kéo quan hệ với Tiêu gia, không chừng còn có thể lợi dụng địa vị của Tiêu Duệ Hoa ở trong giới sĩ lâm...

Thái bình thịnh thế, anh tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Tiêu Duệ Hoa là tuổi trẻ tuần kiệt nhất định sẽ là nhân vật phong vân.

Quan văn cần bổ sung nhân lực, mà đám thư sinh tuổi trẻ khí thịnh, lúc chỉ điểm giang sơn, bọn họ thường thường có thể vì đạo nghĩa, vì chân lý theo thần người lãnh đạo nguyện xả thân liều chết.

Nhị phòng cùng Tiêu gia có quan hệ thân cận, tuyệt đối chỉ có lợi chứ không có hại.

Khương Lộ Dao cùng Tiêu Chước Hoa thương lượng ước định thời gian địa điểm lần sau gặp mặt.

Khương Lộ Dao chỉ vào huynh trưởng Khương Mân Căn nói:

-Tiêu biểu tử không cần lo lắng, chuyện đi Lễ Bộ sao chép bài thi, ca ca ta nhất định sẽ làm được, còn chỗ Quốc Tử Giám tế tửu... Ca ca ta nhất định sẽ vì cửa sinh ý này, mà liều mạng hoàn thành nhiệm vụ.

Gương mặt Tiêu Chước Hoa ửng đỏ, sao nghe thế nào cũng có ý tứ ám chỉ? Liếc mắt nhìn Khương Mân Căn đang bày ra bộ dáng hiên ngang lắm liệt, anh dũng hy sinh, mặt Tiêu Chước Hoa càng đỏ hơn một phần, đỏ ngốc!

Lúc chưa gặp Khương Mân Cẩn, Tiêu Chúc Hoa cho rằng nàng sẽ để mắt đến đám tài tử văn chương.

Phu quân tương lai của nàng cũng sẽ giống như huynh trưởng phong lưu thư sinh, không ngờ lại là hăn...

Tiêu Chúc Hoa có chút rối rắm, như thế nào lại là hăn?

Tiêu Duệ Hoa không hổ danh là tài tử, chỉ mất một canh giờ, đã hoàn thành năm mươi thiên bát cổ văn hợp quy tắc đủ tư cách tham gia thi tuyển.

Khương Lộ Dao trong lòng cảm kích, tiếp nhận trang giấy, nghiêm túc cam đoan:

-Ta nhất định không cô phụ kỳ vọng của Tiêu biểu ca, sẽ dốc sức ca ca ta tiến tới.

- ...Ừ

Tiêu Duệ Hoa không biết nên bày ra loại biểu tình gì cho thỏa đáng, tiền đồ của Khương Mân Cẩn, có quan hệ gì đến hăn?

Lại nhìn muội muội của mình, coi như có chút quan hệ, bàn tay vung lên:

-Khương biểu đệ phải nỗ lực thật nhiều.

Tuy sắc mặt Khương Mân Cẩn đang khố sở, nhưng vẫn tiếp thu lời lãnh đạo cùng kiểm điểm bản thân, ưỡn ngực nói:

-Ta cam đoan với Tiêu biểu ca sẽ không bao giờ ở chốn thuyền hoa thanh lâu mà nhìn thấy ta! Ta sẽ hăng hái nỗ lực, làm thư sinh.

- ...

Tiêu Duệ Hoa bị lời Khương Mân Cẩn nói làm cho chân tay luống cuống, liếc mắt nhìn Khương Lộ Dao đang cười khanh khách, ho khan hai tiếng:

-Thuyền hoa thanh lâu ta rất ít khi đặt chân tới, cho nên sẽ không nhìn thấy người.

-A, không phải các tài tử giống như các người lúc đi uống rượu nhất định phải có nữ tử trợ hứng sao? Lúc này trong kinh thành có rất nhiều văn hội, Tiêu biểu ca không nhận được thiệp mời sao? Sẽ không a, ta nghe nói có rất nhiều văn hội mời người mà.

(Yul: văn hội là nơi tổ chức tụ tập của những người tài tử văn chương)

-Khụ khụ khụ.

Tiêu Duệ Hoa đỡ trán, bàn tay che khuất đôi mắt,

-Ta không rảnh tham gia mấy cái văn hội.

- À, à

Khương Mân Cẩn đột nhiên thông minh, khen:

- Ta biết ngay mà, sao bọn họ có thể không mời người?

Tiêu Chúc Hoa đưa tách trà cho Khương Mân Cẩn:

-Ném thử đi, là lá trà ta mang từ Giang Nam, tự ta gieo trồng.

Nếu cứ để Khương Mân Cẩn nói tiếp, chắc chắn ca ca nàng sẽ ném hẳn ra khỏi cửa!

Chưa từng thấy người nào lại hay phá đám như vậy, mà bộ dáng lại ngây thơ mờ mịt nghiêm túc.

Tiêu Chúc Hoa hận không thể véo hai má của Khương Mân Cẩn, người xác định người không phải đang chửi bởi ca ca ta?

-Trà ngon, trà ngon.

Khương Mân Cẩn há miệng tán thưởng:

-Đúng là trà ngon.

Tiêu Duệ Hoa hừ lạnh, lúc này có cho hắn uống độc dược, hắn cũng khen ngon.

Đợi đến lúc huynh muội Khương gia cáo từ rời đi, khuôn mặt Tiêu Duệ Hoa băng lãnh nghiêm khắc nói với muội muội:

-Về sau đừng để ý tới hắn! Một tên ngốc tử! Đầu gỗ!

Tiêu Chúc Hoa cố nén cười, từ khi gặp được Khương Lộ Dao, ca ca bộc lộ tính tình như người bình thường.

Tiêu Duệ Hoa ở trong lời nói ám chỉ muội tử cẩn thận, nhắc nhở, Khương Mân Cẩn đối với nàng không có "hảo tâm".

-Ca ca thấy Khương biểu muội như thế nào?

-...

Tiêu Duệ trầm mặc một lúc lâu mới nói:

-Là một nữ tử thông tuệ.

- Ca nếu thật lòng để ý Khương biểu muội thì phải biểu hiện.

Tiêu Chúc Hoa nói:

-Càng là nữ tử thông tuệ thì càng nhạy bén, ta thấy Khương biểu muội là người thấu hiểu nhân tâm, tuy tính tình không giống với mẫu thân, nhưng nàng sẽ là một vị hiền thê, có nàng làm đương gia chủ mẫu, thì không cần lo lắng nội trạch không yên, ảnh hưởng tới nam tử ở bên ngoài thăng quan tiến chức.

-Còn nữa, chỉ cần có Khương biểu muội quản gia, cho dù tương lai sau này của huynh trưởng chỉ sống dựa vào bổng lộc, thì vẫn có thể sống trong phú quý.

-Ai nói ta muốn thú nàng?

Tiêu Duệ Hoa ở trước mặt muội muội không thừa nhận chuyện này, động tâm là động tâm, nhưng thú...

Tiêu Duệ Hoa lại có vài phần do dự, cũng không phải vì chuyện hoá thân, mà là dự định của hắn.

Hắn sẽ thú nữ tử phải là danh môn đích nữ, có một vị nhạc phụ cường thế(gia thế cường đại) để dựa vào.

Chí hướng của hắn không phải chỉ là trạng nguyên, vị trí đại thần mới là mục tiêu của hắn.

-Ca ca..... Thật lòng không nghĩ sẽ thú nàng?

-Không biết.

Tiêu Duệ Hoa lắc lắc đầu:

-Đừng nói nữa.

Tiêu Chúc Hoa biết hắn là người có chủ ý chính kiến, cũng không tiếp tục khuyên nữa.

Nếu nàng một lòng tác hợp cho bọn họ, lỡ không thành sau này gặp mặt sẽ rất xấu hổ.

Nếu thành mà tương lai sau này của hai người bọn họ trôi qua không tốt, thì nàng thật có lỗi với ca ca, có lỗi với chí giao hảo hữu(bạn tốt).

Lúc này bên trong xe ngựa, Khương Lộ Dao trực tiếp hỏi Khương Mân Cẩn:

-Ca ca tâm có Tiêu biểu tử?

-Ừ.

Khương Mân Cẩn đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu, chịu đựng trong lòng không thoải mái nói:

-Tiêu biểu muội sao có thể coi trọng ta? Ngược lại là Tiêu Giải Nguyên...Rất phù hợp với tiêu chuẩn tuyển phu mà trước kia tiểu muội từng nói.

-Tiểu muội đừng nhìn ta như vậy, ta thấy....Các người rất hợp nhau.

Đôi mắt Khương Lộ Dao bình tĩnh, trong lòng chua xót, Khương Mân Cẩn không giỏi che dấu cảm xúc, hẳn rất có hảo cảm với Tiêu Chúc Hoa, sao Khương Lộ Dao lại không nhìn ra?

Thà từ bỏ nữ tử khiến mình động tâm, chỉ vì muốn thành toàn nàng sao?

Thân nhân như thế, Khương Lộ Dao thật lòng cảm kích trời cao...

Nàng thật sự không e ngại chuyện mình xuyên qua đây, nhưng nếu phụ huynh ít trêu chọc phiền toái đi một chút, thì nàng sẽ càng cảm kích Phật tổ.

-Ca ca cho rằng phụ mẫu sẽ để chuyện ý hoán thân mà bị nghị luận?

-Mặc dù bọn họ không thêm để ý, còn tổ mẫu đâu? Phũ chúng ta chính là Vĩnh Ninh hầu phủ.

-Muội hỏi ca, có khi nào ca nghe lời tổ mẫu nói? Có khi nào phụ thân vì tổ mẫu bất mãn mà thay đổi?

Khương Lộ Dao bất đắc dĩ nói:

-Chúng ta hiểu thảo với phụ mẫu có khi nào vì người bên ngoài nghị luận mà thay đổi? Có câu này nói ra có vẻ bất hiểu, phụ thân làm đủ loại chuyện chê cười so với chuyện hoán thân thì người khác nhìn ngó nhiều hơn, cũng dễ bị người trào phúng.

Đôi mắt Khương Mân Cẩn lóe sáng, như ngọn lửa:

-Nói như vậy có nghĩa là ta có thể thích tiêu biểu muội?

-Thích sao đủ, phải hạ quyết tâm theo đuổi...Tiêu biểu tử là nữ tử tốt, ca muốn ôm được mỹ nhân, phải nỗ lực hơn nữa.

-Ừ.

Khương Mân Cẩn so với Tiêu Duệ Hoa càng nghe theo ý kiến của muội muội, vì vậy tương lai sau này của hắn so với Tiêu Duệ Hoa càng hạnh phúc, càng biết quý trọng.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 22: Gièm Pha

Dọc theo đường đi Khương Lộ Dao đã suy nghĩ kỹ, nàng biết nên làm như thế nào để lo cửa sinh ý này.

Nếu nàng có thể dẫn ý nghĩ của Tiêu Duệ Hoa muốn có danh vọng trong giới sĩ lâm, đương nhiên cũng có thể nghĩ ra cách làm như thế để đám người đại nho có thanh danh hiển hách cam tình nguyện giúp nàng quảng cáo!

Khương Lộ Dao nhếch môi nở nụ cười thắng lợi, nói với huynh trưởng:

-Cửa sinh ý này dù bị bắt chước, thì bọn họ cũng chưa chắc có được ưu việt.

Khương Mân Cẩn vỗ tay tán thưởng, muội muội uy vũ khí phách, không cần lo lắng!

Xe ngựa về tới cửa Vĩnh Ninh hầu phủ, trước khi xuống xe, Khương Lộ Dao nói với Khương Mân Cẩn:

-Ca ca, còn có một chuyện, ca nhất định phải nhớ kỹ.

- Muội nói.

-Lúc cùng Tiêu biểu tử gặp mặt ngàn vạn lần đừng nói sẽ giúp nàng miễn tuyển(vụ tuyển tú), ca cũng đừng lo lắng cố sức, nhọc lòng, càng đừng vì thế mà cầu tổ mẫu.

Khương Lộ Dao biểu tình ngưng trọng:

-Tuy hiện giờ Tiêu biểu tử không có tâm tư muốn bay lên cảnh cao làm phượng hoàng, nhưng nếu ca chủ động hỗ trợ, trong lòng nàng sẽ tồn tại vướng mắc. Di tổ mẫu(em của bà) rất coi trọng Tiêu biểu tử, nếu nàng thật sự muốn miễn tuyền, nhất định sẽ tìm ra biện pháp.

-Việc này, nàng có thể nói, nhưng ca không thể nói.

Khương Lộ Dao lo lắng tương lai sau này Tiêu Chúc Hoa sẽ hối hận...Tuy sau khi nàng gả cho ca ca, khả năng nàng sẽ hối hận rất thấp.

Nhưng Khương Lộ Dao không dám đem ý nghĩ của chính mình áp đặt lên người khác.

Theo cách nhìn của Khương Lộ Dao, vào cung hoặc là làm trắc phi gì đó, đối với nữ tử mà nói chính là thống khổ, nhưng chưa chắc người khác sẽ nghĩ như vậy.

Tiêu Chúc Hoa vừa mới vào kinh, có ích quyền lợi, phú quý không ảnh hưởng nhiều.

Nhưng lâu ngày, có lẽ Tiêu Chúc Hoa sẽ cảm thấy phú quý quyền lợi càng đáng quý.

Khương Lộ Dao muốn giúp huynh trưởng thúc đẩy hạnh phúc cả đời, chứ không phải muốn nhìn bọn họ hạnh phúc vài năm, nhìn hai người tương kính như tân, oán trách lẫn nhau.

-Ca ca nếu muốn tương lai sau này phu thê có quan hệ hòa hợp, cả đời hạnh phúc mỹ mãn, ca phải dùng chân thành, một lòng đả động Tiêu biểu tử, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt nàng tính toán thiệt hơn, ngấm ngấm giờ trò mưu kế, chớ có thay nàng lựa chọn cái gì.

Khương Lộ Dao chậm rãi nói:

-Tâm nữ nhân sâu như đáy biển, nam nhân vĩnh viễn cũng không thể đoán được. Tính tình của muội cùng Tiêu biểu tỷ có chút giống nhau, nàng cũng giống như muội không thích làm trò mua vui cho nam tử, càng không muốn làm quân cờ, để người khác tùy ý bày bố.

-Ta nhớ kỹ.

Khương Mân Cẩn mặc niệm một lần, quyết định trở về sẽ cân nhắc.

Khương Lộ Dao nhọc lòng vì huynh trưởng, lại nhọc lòng vì phụ mẫu, hỏi Mạc Lị ra nghênh đón nàng:

-Phụ thân ta xuất môn?

-Hồi bẩm tiểu thư, nhị gia bị lão hầu gia kêu đi.

-Cái gì?

Khương Lộ Dao nhíu chặt mày:

-Tổ phụ gọi phụ thân ta? Không có nghe nói là vì chuyện gì sao?

Tin tức này có thể so với chuyện Khương nhị gia xuất môn gây chuyện còn nguy hiểm hơn.

Lão hầu gia vẫn luôn ốm đau không dậy nổi, nghe nói là không sống được mấy ngày, lúc này đột nhiên" lên cơn" gọi Khương nhị gia.

Đương nhiên trên dưới hầu phủ náo động rất lớn.

Tuy nói lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa có quyền quyết định ai kế thừa tước vị.

Nhưng nơi này là Vĩnh Ninh hầu phủ, tổ phụ mới là Vĩnh Ninh hầu.

Vĩnh Ninh hầu bị thê tử Gia Mẫn quận chúa chèn ép cả đời, nếu chẳng may phần khởi lên cơn, tự ý viết thư thỉnh lập thế tử...

Loại khả năng này cũng không phải không thể xảy ra.

Nhưng nhất định hoàng thượng sẽ tôn trọng ý kiến của tổ mẫu, vị nhi tử bị Vĩnh Ninh hầu thỉnh phong thế tử tương lai sau này còn có thể tốt sao?

Mặc kệ kẻ nào kế tước thì nhìn nhị gia đều không thuận mắt, trừ phi nhị gia là người kế thừa tước vị cuối cùng.

Đáng lẽ Khương Lộ Dao không cần nhọc lòng quan tâm đến chuyện kế thừa tước vị.

Nhưng không biết sao thời gian gần đây tổ mẫu lại có "hứng thú" với nàng, Khương Lộ Kỳ lại có biểu hiện khác thường, điều này khiến cho Khương Lộ Dao cảm thấy có chút bất an.

-Nghe người ta nói, lão hầu gia muốn gặp nhị gia.

Mạc Lệ nhìn sắc mặt Khương Lộ Dao khác thường, vội vàng đem tin tức nghe được nói ra:

-Nghe nói lão hầu gia rất nhớ thương nhị gia, thân mẫu của nhị gia...Cũng là người mà lão hầu gia nhớ thương nhất.

Phi! Khuôn mặt Khương Lộ Dao lạnh lẽo:

-Tin tức này, người nghe từ đâu?

-Người trong quý phủ đều lén nghị luận, tuy thân mẫu của nhị gia là Liễu di nương có xuất thân không tốt, nhưng năm đó cũng nổi danh lừng lẫy.

Nữ tử nổi danh lừng lẫy là loại người nào? Khương Lộ Dao nắm chặt tay thành quyền, danh kỹ, thanh lâu, ca kỹ!

Tổ mẫu ruột thịt của nàng chính là ca kỹ, tuy xướng ca ra tên tuổi, nhưng nàng cũng bị người áp đặt số phận, trở thành lễ vật dâng cho Vĩnh Ninh hầu.

Lúc Vĩnh Ninh hầu còn trẻ tuổi rất thích nghe diễn, nàng lớn lên trở mã lại tốt, được sủng ái một đoạn thời gian, sau đó...

Sau khi sinh hạ Khương Thừa Nghĩa, thì hương tiêu ngọc vẫn, từ đó về sau Khương nhị gia thường xuyên phạm lỗi, trên dưới nhị phòng không có tiền đồ, rất ít có người nào nhắc lại chuyện năm đó.

Nhị phòng hoàn toàn không có gì uy hiếp, sao lại nhắc lại chuyện lão hầu gia dung nạp ca kỹ làm thiếp.

Trên dưới Vĩnh Ninh hầu phủ cũng không có thể diện, nhìn vào có vẻ huynh đệ bọn họ không đủ đoàn kết hòa thuận.

-Tiểu thư, nô tỳ cũng biết không nên nhiều lời về chuyện này, nhưng cũng không biết là như thế nào, mà tin tức này lan truyền rất nhanh.

-Còn không phải tổ mẫu....

- Là lão phu nhân?

Khương Mân Cẩn giận dữ:

-Muội đừng ngăn cản ta, ta phải đi tìm tổ mẫu hỏi rõ đạo lý, không phải tổ mẫu cũng chấp thuận cho tổ phụ nạp Liễu di nương vào cửa sao?

Khương Lộ Dao túm chặt Khương Mân Cẩn, trấn an nói:

-Vì nàng, ca cảm thấy rất mất mặt sao?

-Không phải...Nhưng nàng là ca kỹ.

Ca kỹ so với danh kỹ còn đê tiện thấp hèn hơn, đột nhiên chuyện cũ bị lôi ra, Khương Mân Cẩn nào chịu được?

-Không phải tổ mẫu làm, chiêu thức ấy quá đơn giản thô thiển, ti tiện vô sỉ.

Khương Lộ Dao cảm thấy làm ca kỹ không có gì phải mất mặt, nhưng nơi này là cổ đại, giai cấp phân chia, tư tưởng phong kiến.

Nàng gắt gao túm chặt cánh tay của Khương Mân Cẩn:

-Nếu ca không cảm thấy mất mặt, thì không có ai có thể lấy chuyện này vũ nhục ca, nàng cũng là do tổ mẫu gặt đầu đồng ý mới nhập môn làm thiếp...Có thân phận tương đương với các thiếp thất của tổ phụ, địa vị cũng giống nhau.

Nếu không phải lão phu nhân đột nhiên phá lệ coi trọng Khương Lộ Dao, nếu không phải lão hầu gia triệu kiến Khương Thừa Nghĩa, thì xuất thân của Liễu di nương sẽ không bị khơi lại.

-Ta thì không sao, nhưng ta lo lắng cho muội.

Có thân tổ mẫu làm ca kỹ, Khương Mân Cẩn sợ Tiêu Giải Nguyên là gia tộc có nề nếp thanh quý sẽ khinh thường muội muội.

-Ca là công tử hầu môn, muội là thiên kim hầu phủ, không cần lo lắng.

Về mặt Khương Lộ Dao tràn đầy tự tin nở nụ cười, trong lòng lại hận chết người quấy đục nước, ngày tháng tốt đẹp không muốn, muốn gây chuyện đúng không?

Được! Vậy nhìn xem ai là người có bản lĩnh, ai có thể đục nước béo cò, ai có thể đem chuyện tốt thừa tước biến thành thất bại.

Mặc dù Khương Lộ Dao không có tâm tư muốn phụ thân thừa tước, nhưng nàng sẽ không dễ dàng buông tha cho kẻ tiểu nhân.

Ra tay cũng không cao minh, Khương Lộ Dao buông lỏng ra Khương Mân Căn.

-Đi, chúng ta đi tìm tổ mẫu.

- Làm cái gì?

Khương Mân Căn buồn bực, không phải tiểu muội đã nói, không phải tổ mẫu lan truyền tin tức sao?

-Thỉnh tổ mẫu chấp thuận chúng ta quang minh chính đại cúng mộ, đốt nhang đèn cho Liễu di nương. Ca ca, loại gièm pha này hoàn toàn không ảnh hưởng đến nhị phòng, muốn nhìn nhị phòng chê cười, nằm mơ đi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 23: Sau Lưng

Ở Vĩnh Ninh hầu phủ tam phòng trụ tại sân viện cũng khá rộng lớn.

Trong phòng bài trí xa hoa phú quý, không hổ là chức quan có phẩm cấp cao nhất hầu phủ.

Sân viện của bọn họ chiếm một phần ba tổng diện tích hầu phủ, gần sân viện của lão phu nhân nhất.

Một vị ma ma y phục tươi sáng cúi đầu đứng trước mặt tam phu nhân, thấp giọng hồi bẩm:

-Dựa theo lời người phân phó, hiện giờ trong phủ đều lan truyền chuyện về Liễu di nương thân mẫu của nhị gia.

Tam thái thái dựa lưng trên đệm mềm, ăn hạt dưa, cười lạnh một tiếng:

-Nhị gia cũng thật đáng thương, lại có thân mẫu mất mặt như vậy.

-Lão nô thấy nhị gia cũng không có gì uy hiếp, chủ tử có phải đã quá cẩn thận...

Vị ma ma đứng bên phải tam phu nhân tuổi tác cỡ bốn mươi cẩn thận ngậm miệng.

-Cẩn thận?

Tam phu nhân ngồi dậy lông mày khẽ nhích:

- Tam phu nhân không giành được ưu ái của lão phu nhân, cho dù tam gia có chức quan bổng lộc cao, cũng không thể so với tứ gia đang ở Hàn Lâm Viện. Ở Hàn Lâm Viện thường xuyên vào cung nhìn thấy bệ hạ, ai biết tương lai sau này của tứ gia có thể tiến vào Chiêm Sự Phủ phụng dưỡng thái tử hay không?

Một người sẽ làm thiên tử, một người là quân thần, hiện giờ đương kim hoàng thượng long thể bất an.

Thái tử giống như mặt trời mới mọc phương đông, nâng đỡ thái tử đồng nghĩa với việc sẽ có tiền đồ tốt đẹp.

Tam phu nhân từng nghe tam gia nói, thái tử rất thương thức tứ gia.

-Ta cũng không phải có ý định nhìn nhị phu nhân bị chê cười, chỉ là không vui khi chúng ta cùng tứ phu nhân phân tranh đến ta sống người chết mà nhị phu nhân lại nhận được tiện nghi, nếu nhị gia có tiền đồ, có thể rạng rỡ tổ tông hầu môn, ta cũng không có gì để nói.

Tam phu nhân khinh miệt trầm ngâm:

-Nhị gia là người hồ đồ, nếu chẳng may để hắc thừa tước, không được mấy năm tước vị tổ truyền của Khương gia sẽ bị đoạt đi, thân mẫu xuất thân ti tiện như vậy, hắc có thể tốt đẹp sao?

Hôm nay tam phu nhân nghe nói lão hầu gia triệu kiến Khương Thừa Nghĩa, hỏa khí đè ép nhiều ngày nay liền bạo phát.

Khương Lộ Châu nhiều lần nói xấu Khương Lộ Dao, cũng nói Khương Lộ Dao ở trước mặt lão thái thái luôn giả vờ thuận theo...

Điều khiến tam phu nhân không nhịn được chính là, Khương Lộ Châu nói Tần vương thế tử chú ý tới Khương Lộ Dao.

Quả thật lợi hại!

Có thể nói tam phu nhân có năm mơ cũng muốn làm nhạc mẫu của Tần vương thế tử.

Tần Vương phủ phú quý đệ nhất, lại là công huân hậu duệ quý tộc nhất đẳng, trong kinh thành phủ nào mà không muốn leo lên Tần vương phủ?

Tuy nói Tần Vương thế tử thanh danh tầm thường, nhưng hẳn là đích tử, lại là trưởng tử, còn là ngoại tôn Dương gia...

Tần vương có tình cảm sâu nặng với thế tử sớm thệ, là vì tục lệ nên phải thú vương phi, dù vậy Tần vương cũng không để kế phi hại Tần vương thế tử.

Sớm thành lập thế tử, để cho kế phi không dám suy tưởng, nhi tử của Tần vương phi phải dựa vào bản lĩnh của chính mình mà nhập sĩ(làm quan), rất ít có cơ hội tranh đoạt cùng Tần vương thế tử.

Tần vương phi là tiểu thư khuê các được dòng dõi thư hương giáo dục, sao có thể không biết cái gì nên tranh, cái gì không thể tranh?

Nếu nàng đối xử không tốt với Tần vương thế tử, trách móc nặng nề trưởng tử của nguyên phối, nước miếng của người trong thiên hạ cũng đủ dìm chết nàng.

Lúc trước nàng có thể trở thành Tần vương phi, cũng vì nàng được giáo dục nhất nghiêm, tính tình ôn hậu, từ ái.

Hôm nay tam phu nhân không chỉ đánh lên đầu Khương Lộ Dao, thuận tiện nhắc nhở Khương nhị gia đừng tưởng hiện tại thư thái mà quên xuất thân của mình.

Thân mẫu của Khương Thừa Nghĩa là ca kỹ loại người mà ai cũng khinh thường.

-Chẳng may lão gia bị nhị gia gọi lên những ký ức trước kia, mà lập nhị gia... Vĩnh Ninh hầu sẽ khiến cả kinh thành cười rớt hàm, ta thân là nhi tức của Khương gia, làm sao có thể không vì phu gia mà suy tính?

Tam phu nhân nói nghe có vẻ hợp tình hợp lý, Tần vương thế tử có địa vị như vậy, tuyệt đối sẽ không chấp thuận nhạc phụ tương lai lại do ca kỹ sở sinh.

-Chủ tử nói cũng có lý.

- Nhị gia muốn làm ngư ông đắc lợi, cũng phải xem ta có đáp ứng hay không.

Chuyện này không phải đánh chết mấy tên hạ nhân lắm miệng là có thể ép xuống.

Tam phu nhân đã sớm có kế hoạch chu toàn, ngày mai ở trong kinh thành sẽ có tiếng gió truyền ra.

Cho dù nhị gia khiến lão hầu gia yêu thương, thì lão hầu gia cùng lão phu nhân cũng sẽ không vì hãn mà thỉnh phong thế tử.

Cách tam phòng không xa là sân viện của tứ phòng, tứ gia đậu thám hoa, cần mẫn hiếu học.

Vì vậy phòng sân bài trí theo khuynh hướng thanh lưu huân quý ở Vĩnh Ninh hầu phủ là riêng một ngọn cờ.

Người thường lui tới với tứ gia Khương Thừa Trí đều là văn nhân thanh lưu, người ở Vĩnh Ninh hầu có danh vọng nhất chính là hãn.

-Người nói cái gì?

Khương Lộ Kỳ bị kim khâu đâm vào ngón tay, khiếp sợ nói:

-Người lặt lại lần nữa?

Đại nha hoàn Xạ Nguyệt có chút hoảng sợ:

-Tứ tiểu thư..... Bên ngoài truyền ra thân thế của nhị gia, người cứ xem như chuyện vui là được.

- Chuyện vui?

Khương Lộ Kỳ ném tú phấm sang một bên, cắn móng tay, ánh mắt âm u:

-Không biết ai vui hơn ai đâu.

- Tiểu thư biết ai sinh sự sao?

-Ha, trừ tam bá mẫu vẫn luôn tự cho mình thông minh ra, ai lại nhàn rồi chướng mắt nhị phòng không có việc gì làm? Nàng chỉ nghĩ nhị phòng là ngư ông đắc lợi, đáng tiếc nàng chỉ biết một, mà không biết hai, loại người đầu óc ngu xuẩn như nàng lại dám nhớ thương tước vị? Tam bá thú nàng, đúng là gia môn bất hạnh!

- Tứ tiểu thư bớt giận, bớt giận.

Xạ Nguyệt cuống quýt chạy ra cửa nhìn xung quanh, thấp giọng nói:

-Tuy tứ phu nhân không cho hạ nhân ở trong viện loạn truyền này nọ, nhưng hôm nay lúc dùng ngọc thiện, tứ phu nhân dụng tâm dặn dò, luôn nhắc nhở nương của nô tỳ sẽ đi nhị phòng an ổn nhị phu nhân.

Khương Lộ Kỳ mắng tam phu nhân là ngu xuẩn, chỉ vì tâm tình sung sướng nháo loạn gièm pha, còn tứ phu nhân lại muốn xem náo nhiệt là sao?

Tứ phu nhân thấy nhị phu nhân hỗ trợ lão phu nhân xử lý sổ sách, chính là ghen ghét không chịu nổi.

Hiện giờ nhị phòng bị gièm pha như vậy, lão phu nhân còn có thể tin tưởng nhị phu nhân?

Lão phu nhân nói đại phu nhân không hiểu, như vậy chuyện xử lý sổ sách có phải sẽ đến lượt tứ phu nhân.

-Nghe nói, tứ phu nhân sẽ nói với lão phu nhân là do tam phu nhân làm ra chuyện này, nói xấu nhị gia, hầu phủ cũng không sáng rọi.

-Nàng cũng không phải là người thông minh...

Khương Lộ Kỳ đối với mẫu thân làm chuyện thêm phiền, cản trở cũng mất kiên nhẫn.

-Sao bọn họ không chịu tin tưởng ta? Ta còn không phải là vì tứ phòng mà suy nghĩ sao? Lui một bước né tránh nguy hiểm, chẳng lẽ sau này nhị bá phủ vẫn giữ được tước vị?

Nàng rất vất vả mới khuyên được phụ thân tạm thời nhẫn nại, lại vụng trộm đi nhìn tổ phụ...

Gợi lên sự áy náy của tổ phụ giành cho nhị bá phủ, cứ nghĩ mọi chuyện đều thỏa đáng, nhị bá phủ được tổ phụ lưu lại dùng bữa...

Ai ngờ tam bá mẫu tự cho là đúng não loạn ra chuyện như vậy, mẫu thân lại đi theo góp sức, thêm củi đốt lửa.

Chuyện của Liễu di nương sao có thể dấu diếm được?

Cho dù người khác không đề cập tới, quý nhân từng được Liễu di nương cứu sao có thể trơ mắt nhìn Khương nhị gia chịu khổ?

Người khác không biết nội tình trong đó, chẳng lẽ Khương Lộ Kỳ cũng không biết?

Tuy nhị bá phụ Khương nhị gia không có thừa tước, nhưng Khương nhị gia cả đời phú quý, ăn ngon sống tốt hưởng thụ cả đời.

Khương Lộ Kỳ muốn đem nhị phòng đẩy ra đầu ngọn sóng, bởi vì Khương nhị gia rất dễ hạ, chỉ cần hấn nắm giữ tước vị lâu một chút, chờ nhị tử tử Khương Lộ Dao gả cho Tần vương thế tử...

Khương lộ kỳ liền có cách giúp phụ thân cướp tước vị từ trên tay nhị bá phụ.

Nếu Khương Lộ Dao đã làm thế tử phi, cho dù Khương Thừa Nghĩa đánh mất tước vị Vĩnh Ninh hầu, Tần Vương còn có thể để thế tử hưu thê đuổi Khương Lộ Dao về hầu phủ sao?

Tuy Khương Lộ Dao sẽ chịu chút ủy khuất, nhưng tốt xấu gì thì nàng vẫn là thế tử phi...

Khương Lộ Kỳ vẫn nhớ rõ Tần vương thế tử không có chuyện ác nào mà hấn không làm, hấn là ác nhân.

Nàng còn nhớ rõ lời Khương Lộ Dao từng nói

" Người không biết sống, không đủ thông minh, cho nên mới có ngày hôm nay..."

Khương Lộ Kỳ nắm chặt tay, người đứng nói chuyện không đau eo...

(Yul: ý câu này nghĩa là người chưa từng trải qua đau khổ nên không biết cái khổ của người trong cuộc)

Sao người biết ta không từng nỗ lực?

Nếu Khương Lộ Dao làm Tần vương thế tử phi, Lộ Dao có thể tốt hơn nàng bao nhiêu?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 24: Ký Danh

Kiếp trước cả đời Khương Lộ Dao ăn mặc là nhất phẩm cáo mệnh, có trượng phu bầu bạn không rời.

Đến thăm hàn xá(nhà nghèo) lúc nàng đang đau khổ giã giụa.....

Khương Lộ Dao nói rất nhiều, cũng để lại một xấp ngân phiếu, lúc ấy trong lòng nàng tràn đầy cảm kích.

Trong phủ liên tiếp bị xét nhà ngay cả cơm cũng không có ăn.

Nàng có thể chịu đói, nhưng đám thứ tử thứ nữ, thân sinh nữ nhi của nàng cũng phải ăn cơm.

Hôm nay nghĩ lại, Khương Lộ Dao không chỉ tới thăm, mà là tới thị uy, biểu hiện nàng có bao nhiêu hạnh phúc, mỹ mãn.

Chuyện này khắc sâu trong lòng Khương Lộ Kỳ, Khương Lộ Dao cái gì cũng không bằng nàng thế mà cái sau lại vượt cái trước.

Trong đám tử muội Khương gia nàng có thân phận hiển hách nhất, cũng là nữ tử hạnh phúc nhất.

So với bản thân nàng đã từng phong cảnh gả vào Tần vương phủ, có phụ thân thừa tước Vĩnh Ninh hầu thì sao có thể chịu nổi?

-Tiểu thư, tiểu thư.

-Ừ

Khương Lộ Kỳ thanh tỉnh từ trong hồi ức, trên trán đầy mồ hôi lạnh, không thể hồi tưởng nữa...

Nàng đã thoát khỏi ác mộng của kiếp trước, dù có lỗi với nhi nữ ở kiếp trước, nhưng nàng không muốn bước chân vào Tần vương phủ, càng không muốn gặp lại Tần vương thế tử...

Nàng sợ...Sợ nàng sẽ cầm đao đâm chết Tần vương thế tử cái loại người vong ân phụ nghĩa, mất nhân tính cầm thú súc sinh!

-Chớ có trách ta.

Khương Lộ Kỳ lẩm bẩm tự nói, là Khương Lộ Dao "khiêu khích" nàng.

Nàng cũng nghĩ sẽ tìm cách giải trừ hôn ước của Vĩnh Ninh hầu phủ cùng Tần vương thế tử.

Cọc hôn sự này là Vĩnh Ninh hầu trèo cao, nàng lực lượng "nhỏ bé" lại không thể nói cho người khác biết nàng đã từng trải qua...

Nàng chỉ có thể bảo vệ chính mình, ích kỷ tránh đi này cọc hôn sự bất hạnh này.

Muốn làm cho Khương Lộ Dao cùng Tần vương thế tử thành thân, là tư tâm của nàng.

Khương Lộ Dao rất thông tuệ, sâu sắc và quan sát tỉ mỉ, này đó Khương Lộ Kỳ đều thừa nhận.

Bởi vậy cũng chỉ có Khương Lộ Dao mới đủ tư cách gả vào Tần vương phủ, cho dù không thể thay đổi được ác tính của Tần vương thế tử, chờ đến lúc bị xét nhà diệt tộc, thì Khương Lộ Dao so với nàng ở kiếp trước cũng tốt hơn một chút.

Nếu Khương Lộ Châu gả qua, có lẽ chưa được hai năm đã bị Tần vương thế tử cùng Tần vương phi tra tấn đến chết.

Khương Lộ Kỳ càng nghĩ càng kiên định ý niệm trong lòng, chờ đến lúc Khương Lộ Dao nghèo túng, nàng sẽ tới thăm, cho nàng ít ngân phiếu, như thế cũng coi như là hoàn lại "ân tình" của kiếp trước.

-Nhị tỷ tỷ có đi gặp tổ mẫu không?

-Nhị phu nhân ở trong phủ tai mắt không linh hoạt, hai ngày gần đây lại giúp đỡ lão phu nhân quản trưởng(sổ sách), chỉ sợ tâm tư của nhị phu nhân đều đặt trong sổ sách.

Nha hoàn trả lời trong giọng nói mang theo một tia khinh miệt, trong mắt nhị phu nhân chỉ có bạc, một lòng một dạ tham ô bạc.

Ở trong phủ mọi người đều biết chuyện này, có đôi khi nhị phu nhân tính kế khiến cho các nàng khinh thường.

Có rất nhiều người đồng tình với các hạ nhân làm việc ở nhị phòng, nhưng những người bị đồng tình lại chưa từng nói chủ tử nhị phòng có gì không tốt.

Điều này cũng làm cho người trong hầu phủ cảm thấy lạ, có vẻ bọn họ đã bị nhị phu nhân cai quản đến choáng váng.

Nhị phòng trừ chuyện Khương nhị gia hồ nháo, nhị thiếu gia ham chơi ở bên ngoài đánh nhau, thì rất ít có tin tức nào khác lan truyền ra bên ngoài...

Đương nhiên cũng có chuyện nhị phu nhân đào góc tường hầu phủ.

Nhưng Khương nhị gia dám đại náo Triệu vương phủ, ấu dả Quốc Tử Giám tế tửu, có loại tin tức táo bạo này, nên không ai không quan tâm nhị phòng trôi qua ngày tháng như thế nào.

Khương Lộ Kỳ đứng lên, chỉnh lại y phục:

-Đi, chúng ta đi gặp tổ mẫu, nhị bá mẫu một lúc lâu nữa mới có thể bị nhị tỷ tỷ kéo đi.

Có một người nương hồ đồ như vậy, nhị tỷ tỷ cũng đủ vất vả.

-Người đi thăm lão phu nhân?

- Ta không chỉ muốn đi thăm tổ mẫu, mà còn muốn đưa cho nhị bá phụ một phần đại lễ.

Khương Lộ Kỳ đã có chủ ý, muốn ngăn chặn chuyện về Liễu di nương, chỉ có thể thay đổi xuất thân của Khương nhị gia.

Chắc chắn lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa cũng không muốn trêu vào quý nhân sẽ tới cửa làm chủ cho Liễu di nương đã mất...

Chuyện năm đó, có thể kéo dài một ngày thì tốt một ngày.

Tam bá mẫu đối với Khương Lộ Kỳ mà nói chính là loại người không có đầu óc là người hồ đồ.

Nhưng tam bá phụ của nàng cũng không phải ngốc tử, còn làm quan thị lang.

Nếu Khương Lộ Kỳ muốn cướp tước vị từ trên tay tam bá phụ sẽ phí rất nhiều tâm tư, huống chi Khương Lộ Châu...Nàng cũng vì muốn tốt cho Khương Lộ Châu.

Cho dù hiện tại Khương Lộ Châu hận nàng, chờ đến lúc Tần vương thế tử lộ bản chất thật bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, nhất định Khương Lộ Châu sẽ cảm kích nàng.

Ở Chính phòng, lão phu nhân vân vê Phật châu trong tay, sắc mặt âm trầm, nha hoàn trong phòng không ai dám lên tiếng.

Ở hành lang gấp khúc, treo lồng chim bói cá mà lão phu nhân thích nhất cũng để nha hoàn mang đi.

Trong phòng ngoài sân đều yên tĩnh không một tiếng động.

Ở góc phòng đặt chuông vàng, tiếng gõ chuông giống như cây búa đánh vào tâm của bọn hạ nhân.

Sau khi tiếng chuông qua đi lão phu nhân cười lạnh nói:

-Trời muốn đổ mưa, nương phải gả người...

- Chủ tử, tứ tiểu thư tới.

Tiểu nha hoàn canh cửa vào hồi bẩm, cũng đẩy ra màn che, Khương Lộ Kỳ đi vào trong phòng, phúc thân nói:

-Thỉnh an tổ mẫu.

Tay Lão phu nhân vân vê Phật châu hơi dừng một chút, hòa hoãn tức giận hỏi:

-Là tứ nha đầu à, sao lúc này lại đến đây?

Khương Lộ Kỳ nhìn lão phu nhân tinh thần mệt mỏi, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Nếu sau này phụ thân nàng thừa tước vị, nàng nhất định phải khiến phụ thân hiếu thuận với tổ mẫu, đừng giống như kiếp trước...

Nhưng mà hiện giờ nàng không rảnh mà lo lắng đồng tình với tổ mẫu, dù gì tổ mẫu cũng không ít lần làm khó dễ phụ thân nàng.

Cuối cùng bị phụ thân coi thường trả thù cũng khó tránh khỏi, hai người đều sai...

Khương Lộ Kỳ cũng không dám quá mức thân cận tổ mẫu, sợ tổ mẫu nhất thời xúc động có ý định thỉnh phong phụ thân làm thế tử.

-Trong phủ xảy ra chuyện, tôn nữ muốn đến bầu bạn với người.

Khương Lộ Kỳ biết vì cái gì mà sắc mặt lão phu nhân không tốt, cả đời không chế hầu phủ, lão phu nhân tuyệt đối không chấp thuận một cái thị thiệp bò lên đầu mình, cho dù là Liễu di nương đã chết.

-Người cũng biết được? Xem ra người an bài chuyện này cũng rất chu đáo, ta nha, lão rồi, muốn áp cũng áp không được, lời nói không còn trọng lượng, ở trong hầu phủ cũng không được việc gì, nhi tử càng lớn càng không nghe lời..... Ta nói, bọn họ nghe không vào.

-Nhị phòng vẫn luôn hiếu thuận với người, chỉ là tiểu nhân quấy phá mà thôi.

Khương Lộ Kỳ ngồi bên người lão phu nhân, tuy nhìn nàng có vẻ cung kính, nhưng lão phu nhân có thể nhìn ra đôi mắt của nàng có tính toán, cũng có thể nhìn ra nàng đang thương hại mình...

Lão phu nhân thẳng thắt lưng, thương hại? Cuộc đời này của nàng lại bị tôn nữ thương hại?

Xem ra lão hồ không phát uy, mọi người trong hầu phủ sẽ xem nàng là bệnh miêu(mèo bệnh), lão phu nhân dò hỏi:

-Tứ nha đầu rất thông minh, người mau giúp ta nghĩ cách, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

-Tổ mẫu đã sớm có tính toán, còn cố tình dò hỏi tôn nữ.

Khương Lộ Kỳ nhàn nhật cười nói:

-Nhưng nếu người đã mở miệng, tôn nữ liền cả gan nói ra suy nghĩ trong lòng...Kỳ thật chuyện này muốn áp xuống lại rất đơn giản, chỉ cần tổ mẫu đem nhị bá phụ ghi tạc dưới danh nghĩa của mình, thì ai dám nhắc lại chuyện nhị bá phụ có xuất thân ti tiện?

Đôi mắt lão phu nhân thâm trầm nhìn khương Lộ Kỳ, nàng lại đoán được tính toán của mình?

Tứ nha đầu cũng không thể coi thường, có thể đưa ra ý tứ ghi tạc dưới danh nghĩa đích mẫu, tứ phòng thật sự vô tâm với tước vị?

-Người phải biết rằng, cho dù lão nhị ghi tạc dưới danh nghĩa của đích mẫu, thì tước vị cũng khó có thể bảo toàn.

- Tổ mẫu, tuy nhị bá phụ có chút hồ nháo, nhưng được cái hiếu tâm, có người nghiêm khắc giáo dục có lẽ sẽ trưởng thành cầu tiến.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 25+1: Lập Uy (1)

Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, ma ma đứng hầu bên cạnh, cùng đám nha hoàn hầu cận đưa mắt lạnh lẽ đánh giá tứ tiểu thư.

Trong Vĩnh Ninh hầu người nào cũng muốn thừa kế tước vị mà chi tranh, này đó các nàng đều hiểu được.

Khương Lộ Kỳ tỏ ra ngay thẳng chính khí, đón nhận ánh mắt của lão phu nhân, tiếp tục nói:

-Nhị bá phụ cũng không phải không thể bồi dưỡng, phụ thân thường nói, giáo dục không phân chia nòi giống, huống chi nếu để nhị bá phụ ký danh đích mẫu, thì ở bên ngoài hành sự sẽ càng tiện lợi an toàn, cũng đỡ phải khiến nhị tỷ tỷ cùng nhị bá mẫu phải nhọc lòng.

-Lời này là lão tứ nói với người?

Lão phu nhân vân vê Phật châu, khước môi cong lên:

-Ta thật không ngờ lão tứ lại thân thiện với lão nhị đến như thế.

-Nếu không phải phụ thân nói, tôn nữ cũng không thể nghĩ ra được.

Khương Lộ Kỳ không dám kể công, đem Khương tứ gia làm bia chửi:

-Phụ thân một lòng kính trọng nhị bá phụ, luôn nói nhị bá phụ có tấm lòng son rất hiếu thuận, là huynh đệ ai kế thừa tước vị, thì có gì khác nhau? Sao cứ một hai phân chia cao thấp xuất sắc yếu kém?

-Lão Tứ rất xem trọng con đường làm quan, lúc này lại được thái tử coi trọng, là người công chính nhân từ, hẳn có thể nói ra những lời này thì ta cũng không cảm thấy lạ.

Lão phu nhân từ ái vỗ vỗ cánh tay của Khương Lộ Kỳ:

-Còn người, tứ nha đầu hôm nay người có thể tới đây nói với ta những lời này, không uổng công ngày xưa ta phá lệ coi trọng người, ở thời điểm mấu chốt, càng có thể nhìn ra nhân tâm, lão tứ dạy dỗ người không tồi.

-Người tới, mở ra tư kho, đem lễ vật mà thái hậu nương nương ban thưởng cho ta là bình phong Nha Sừng sừng tê giác, thanh vân vải lụa Kim Tiên Hạc, kim thủy tinh cùng Kỳ Châu tuyết nghiên(nghiên mực) mang tới đây.

-Dạ

Những đồ vật lão phu nhân nói đều là trân phẩm, có bạc cũng khó có thể mua được, quan trọng nhất là này đó đều là thái hậu ban thưởng, càng có vẻ trân quý.

Khương Lộ Kỳ kinh ngạc nhìn tổ mẫu, hai kiếp làm người nàng chưa từng thấy tổ mẫu hào phóng như thế:

-Tổ mẫu...

-Nha đầu ngọc, người cùng phụ thân người nói cho ta nghe những lời hay như vậy, lão tứ lại coi trọng tình nghĩa huynh đệ, các người trọng tình trọng nghĩa như vậy, mà ta lại không làm gì, chẳng phải đã trở thành lão thái thái hồ đồ rồi sao?

-Tổ mẫu, đồ vật này nô tôn nữ không thể nhận.

Khương Lộ Kỳ quỳ gối trước mặt lão phu nhân, căn cứ môi, nghiêm túc nói:

-Tổ mẫu đã sớm nghĩ tới điều này, tôn nữ chỉ thay người nói ta lời trong lòng mà thôi.

-Nào có chuyện này? Ta a, cũng vì chuyện này mà sầu cả ngày, nhị bá phụ của người hồ nháo thành tánh, ta niệm tình liễu di nương từng hầu hạ ta, cho nên không quản nghiêm hãn, ai ngờ lại có người lòi chuyện cũ của Liễu di nương.

Lão phu nhân cũng không kéo Khương Lộ Kỳ, nàng muốn quỳ, chẳng lẽ mình lại sợ nàng đau đầu gối?

-Người còn trẻ tuổi không hiểu được, năm đó Liễu di nương, ta cũng thương tiếc nàng, chỉ là lão nhị không biết cố gắng, làm ta nản lòng thoái chí...Hiện giờ thân thể của Liễu di nương bị khơi lại, thật là vừa tức lại vừa giận, cũng có mấy phần thương tiếc nhị lão, cảm thấy thẹn với Liễu di nương đã phó thác ta chăm sóc cho lão nhị, nhưng dù có áy náy cũng không quan trọng bằng hầu phủ, không bằng tước vị truyền thừa, ta muốn xử lý công bằng, lại sợ phụ thân người cùng bọn họ, trong lòng suy nghĩ cho là ta bất công.

-Ai ngờ ta quá xem nhẹ bọn người lão tứ rồi...Là ta xem nhẹ lão tứ. Đúng ta nhìn lầm bọn họ, nhưng ta rất cao hứng, sự thật chứng minh lão bọn người tứ đều là hảo hán tử!

(Yul: khổ cô tứ mắng mà cứ đòi vươn cao hơn tre, chiêu này phản dame mạnh)

Lão phu nhân lau khóe mắt:

-Lão tứ ngay cả tước vị cũng bỏ được, chút đồ vật này tính là cái gì? Kỳ nha đầu, đây là lão tứ nên có.

- ...

Khương Lộ Kỳ hoàn toàn bị lão phu nhân vòng vo mà u mê mờ mịt, thậm chí không phân biệt rõ ràng, lão phu nhân đang khen, hay là nói móc.

Nàng chỉ hiểu giống như chính nàng đã làm ra chuyện lợi người hại mình, lão phu nhân "thiện lương" giống như Tần vương phi.

Nếu mang theo đồ vật này trở về, nàng sẽ bị phụ thân mắng chết, cũng sẽ bị đại phòng, tam phòng hận chết!

Đáng lẽ nàng muốn đem Khương nhị gia ghi tạc dưới danh nghĩa đích mẫu là đẩy chuyện này lên đầu lão phu nhân, ai ngờ...

Lão phu nhân một phen xướng niệm, ca ngợi nàng thành phẩm hạnh cao khiết, không mưu cầu tước vị.

-Trưởng bối ban thưởng, không thể khước từ.

Lão phu nhân chậm rãi nói:

-Tứ nha đầu không thể khiến ta thương tâm, người giúp ta đại ân, tương lai một nhà lão nhị sẽ nhớ cái tốt của người.

Ma ma bên cạnh đem một đồng thứ tốt đưa cho Khương Lộ Kỳ:

-Chủ tử đã lên tiếng, tứ tiểu thư không cần tiếp tục chối từ.

- Đa tạ tổ mẫu.

Khương Lộ Kỳ miễn cưỡng tiếp nhận đồ vật, sắc mặt thay đổi liên tục, thôi cứ nhận lấy lễ vật, trở về sẽ giải thích cùng phụ thân sau.

Lão phu nhân chờ Khương Lộ Kỳ rời đi, mới thấp giọng nói:

-Các người biết nên nói như thế nào không?

-Dạ

Vị ma ma khoanh tay hỏi:

-Nhưng người thật sự sẽ nhận Khương nhị gia?

-Nhị nha đầu thông tuệ, có nòng lo liệu trên dưới, dù hầu phủ không thể đại phú đại quý, nhưng có thể bình an vượt qua để vị chi tranh, còn lão nhị...Tuy có chút vô liêm sĩ, nhưng tâm tư thuần túy, cho dù hấn chướng mắt ta, cũng sẽ không bỏ đối xử tệ bạc với ta.

Đôi mắt lão phu nhân thâm trầm:

-Trước kia ta bỏ qua nhị phòng, nếu không phải tứ nha đầu một lòng muốn đẩy nhị phòng ra đầu ngọn, thì ta còn nhìn không rõ đâu, mặc dù ta không thèm để ý đến lúc tuổi già có hay không có thứ tử phụng dưỡng, nhưng...Ta không muốn làm bà lão hồ đồ.

Nàng không thể cả đời tính toán mà không lộ chút sơ hở, chẳng may người kế thừa hầu phủ không có tâm nhãn, lúc bệ hạ tuổi già chọn đứng sai đội, khiến ai đó ghi hận, Vĩnh Ninh hầu phủ sẽ đại họa ngập đầu, nàng là nhi tức của Khương gia, sẽ trốn không thoát.

Không bằng chọn một người chịu nghe lời, không có tâm cơ, không ảnh hưởng đến toàn cục phân tranh để kế thừa hầu phủ.

Khương Lộ Dao thông minh cẩn thận, biết nhìn rõ đại cục...Lúc cần cứng rắn tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

-Nhị nha đầu trong lòng nàng trừ người thân của nàng, thì sẽ không thật tâm với ai cũng không giả vờ thân cận ai, như vậy cũng tốt, so với người thiện lương thì cường hơn nhiều, nàng sẽ không vì thiện lương mà bị người khác hại, hoặc là bị người lừa gạt.

Lão phu nhân còn có một câu chưa nói, để Khương nhị gia kế thừa tước vị, nghĩ đến vị quý nhân kia cũng sẽ chiếu cố Vĩnh Ninh hầu phủ nhiều hơn.

Tam phu nhân ở hầu phủ gây sóng gió, lão phu nhân biết rõ, nhưng nàng già thật rồi, cũng có lúc tinh lực vô dụng...

-Nhị tiểu thư sẽ cao hứng sao?

- Sẽ không, nha đầu kia biết được sẽ náo loạn.

Lão phu nhân cong khoe môi, bộ dạng chờ xem kịch vui nói:

-Tứ nha đầu tự cho mình thông minh, để hai người các nàng nháo đi, đi bước nào hay bước đó, nếu lập tức nói cho nhị nha đầu biết ai sẽ kế thừa tước vị, ta sẽ không được yên tĩnh.

- Người tính?

- Bọn chúng đều lớn, còn muốn ta công khiêng?

Lão phu nhân nhìn xung quang ý tứ cảnh cáo đám nô tỳ:

-Trước khi nhị nha đầu tới đây, chuyện ký danh không được đề cập đến, ta cũng muốn thử nàng.

- Dạ, chủ tử.

Trong đại sảnh nhị phòng.

Nhị phu nhân vỗ mạnh tay xuống bàn tức giận la mắng đám chường quầy:

-Ta nói sai là sai, các người tính sai số sách, tham ô bạc của hầu phủ.

-Nhị phu nhân oan uổng chết nô tài, nô tài làm quản gia mười mấy năm, cũng không dám tham một đồng nào của chủ tử.

Trong đám quản gia có người dẫn đầu, đương nhiên người khác cũng noi theo bày tỏ sự nhục nhã cùng ủy khuất với nhị phu nhân.

Trong lòng bọn họ chướng mắt nhị phòng, đối với nhị phu nhân cũng không có kính trọng bao nhiêu.

Cho là nàng chỉ xảo ngôn, ai cũng không ngờ sau này bọn họ sẽ là thủ hạ của nhị phu nhân, còn nhị phu nhân sẽ trở thành nữ chủ nhân của hầu phủ.

-Chuyện gì mà náo nhiệt vậy? Nói cho ta nghe.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 25+2: Lập Uy (2)

Khương Lộ Dao cười khanh khách đứng ở cửa:

-Ta vừa mới nghe nói có người muốn đi đến trước mặt tổ phụ khóc lóc kể lể, đúng không?

Đám quần sự này phần lớn rất có thể diện trong hầu phủ, cũng có rất nhiều hạ nhân, đời đời ngậy ngốc trong hầu phủ.

Nhưng bọn họ chỉ thật sự sợ hãi một người duy nhất chính là lão phu nhân, còn đối với Vĩnh Ninh hầu, bọn họ cũng chỉ qua loa cho xong.

-Nhị tiểu thư không phải nô tài bất kính với nhị phu nhân, chỉ là...Chỉ là nô tài vì hầu phủ cần trọng, trăm ngàn lần không dám tham bạc.

-Nô tài thà bị nhị phu nhân đánh chết, cũng không thể nhận tội danh tham ô bạc của chủ tử.

-Bên ngoài làm buôn bán, khó tránh có chút hao tổn, các chủ tử trong hầu phủ không biết sinh ý rất gian nan, năm nay quang cảnh(thời tiết mùa vụ) không tốt, khoản thu vào so với năm rồi ít hơn, nhưng cũng không thể vì thế mà nói nô tài có tâm địa bất chính.

Vài tên quần sự ăn mặc cấm phục khóc lóc nỉ non, giống như không cho bọn họ cái công đạo, thì bọn họ sẽ lấy cái chết để minh oan.

Làm chủ tử, kỳ thật rất sợ người hầu nháo loạn, trong hầu phủ cũng không thể sạch sẽ.

Nếu chẳng may chuyện xấu bị đồn ra ngoài, người không có mặt mũi vẫn là chủ tử.

Tuy lão phu nhân khôn khéo giỏi giang, nhưng đối với các quản sự đôi khi cũng mở một mắt nhắm một mắt, chỉ cần không quá phận, nàng sẽ không quản.

Lão phu nhân biết rõ đạo lý nước quá trong sẽ không có cá.

Cho dù thay đổi một nhóm người khác, cũng không chắc bọn họ sẽ làm tốt.

Khương Lộ Dao cũng không phải nắm chặt bọn họ không buông, mà lúc này tâm tình của nàng không tốt, các quản sự lại cố ý khó xử nhị phu nhân khiến cho cơn tức bạo phát.

Chuyện trước mắt còn không đối phó được, ở phía sau đã bị xui xẻo vây quanh, nàng còn dẫn đo không xử được một đám quản sự?

Khi nào thì nhị phòng bị người khác leo lên đầu mà không dám nói gì?

Từ trước đến nay nàng chưa từng sợ phiền toái, chỉ là không muốn tăng thêm nhiều phiền não mà thôi.

Chuyện Liễu di nương là tiện tịch ca kỹ bị khơi lên, nhị phòng cần có cơ hội để lập uy...

(Yul: tiện tịch nghĩa là xuất thân ti tiện)

-Thị phi đúng sai, ta xem rồi sẽ rõ.

Khương Lộ Dao đi vào trong phòng, từ trên bàn cầm lấy sổ sách, liếc xéo các quản sự đang trình diễn vở kịch oan ức:

-Nếu nương ta nói đúng, cho dù các người không đi tìm tổ phụ, thì ta cũng sẽ bắt các người đi.

- ...

Các quản sự liếc mắt nhìn nhau, không biết thế nào sao lại có chút lo lắng.

Nhưng bọn họ nhìn khuôn mặt Khương Lộ Dao non nớt, nghĩ thầm, ngay cả người khôn khéo như lão phu nhân cũng nhìn không ra kỹ xảo làm giả sổ sách, bọn họ không tin nhị tiểu thư lại có thể nhìn ra sơ hở.

Hù dọa người thôi! Tiểu cô nương mới hơn mười tuổi chỉ sợ là ngay cả bàn tính cũng đánh không được...

"Bùm bùm" thanh âm gậy bàn tính, đôi mắt các vị quản sự thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

Hằng năm bọn họ dùng bàn tính, ghi chép sổ sách, lại không bằng tốc độ gậy bàn tính của nhị tiểu thư, nhị tiểu thư không phải lừa gạt người.

Nhị phu nhân biết rõ bản lĩnh của nữ nhi nàng, vẻ mặt rất đặc ý, các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tâm đen tối, rơi vào trong tay nữ nhi còn có thể tốt?

Cầm lấy cây quạt đặt bên cạnh, nhị phu nhân chủ động tính toán trên đầu Khương Lộ Dao.

Trong lòng thầm nghĩ, nhìn bộ dạng nữ nhi nghiêm túc như vậy, lần này nhất định sẽ đào ra không ít, đến lúc đó...

Lúc báo bạc cho lão phu nhân còn không phải nàng nói gì cũng được sao?

Nếu nữ nhi không đồng ý?

Nhị phu nhân quạt cây quạt, nàng sẽ khóc âm lên, nữ nhi của nàng sẽ chịu không nổi.

Chỉ mất chút thời gian bằng uống một chén trà nhỏ, Khương Lộ Dao ngừng tính, mỉm cười nhìn các quản sự, nhẹ nhàng khép lại sổ sách:

-Các người ai muốn nói trước?

Nhị phu nhân đứng sau lưng Khương Lộ Dao, học không được phong độ bình đạm như nữ nhi.

Mắt trợn lên căm tức nhìn các quản sự, thật giỏi, quả nhiên các người đều có tâm quỷ! Để xem khuê nữ của ta có lộ da các người không.

-Nhị tiểu thư...

Có người to gan dẫn đầu đáp lời:

-Người muốn nô tài nói cái gì?

-Tháng trước nhập trướng(trướng=sổ sách) thiếu năm mươi lượng bạc.

Khương Lộ Dao không để ý đến sắc mặt vị quản sự đang thay đổi, tùy tay chỉ vào người nào đó trong đám:

-Còn có người, người so với hãn càn tham lam, một ngục liền ăn cả năm ruộng tơ lụa, người cũng không sợ no chết!

-Người cũng không thua kém, bán mễ(gạo) lại như bán cám bã, dù gì cũng không phải sinh ý của nhà người, nên người từ thiện đúng không?

Mỗi vị quản sự bị Khương Lộ Dao phê phán vẻ mặt giống như đưa đám, nhị tiểu thư không chỉ giỏi đánh bàn tính, sổ sách cũng xem rõ ràng, tinh thông kinh doanh cũng hiểu được thế tục, thật là không dễ lừa gạt.

-Nữ nhi, rốt cuộc bọn họ nuốt bao nhiêu bạc?

Nhị phu nhân nhỏ giọng hỏi Khương Lộ Dao, đối với chuyện ai tham ô bao nhiêu, nhị phu nhân cũng không hứng thú.

-Ta chỉ muốn biết, chúng ta có thể từ trong đó moi được mấy lượng bạc? Dù sao sinh ý của hầu phủ chúng ta cũng không nằm trong tay, cảnh cáo bọn họ...Ừ, để cho chúng ta dùng không phải rất tốt sao?

Khương Lộ Dao nắm chặt tay, nàng phải nên cảm tạ thân mẫu quá lạc quan, không phải sao?

Sinh ý trong hầu phủ sẽ để lại cho người thừa tước, nhị phòng không chiếm được, nhưng hôm nay...

Không phải vấn đề đào góc tường hầu phủ, mà là có người leo lên đầu nhị phòng.

-Nương, ít nhất là năm trăm lượng.

Khương Lộ Dao giật giật môi, nhị phu nhân vừa nghe số lượng bạc, mặt mày liền hớn hở.

Năm trăm lượng, thật là nhiều, đây mới là lần đối trưởng đầu tiên, về sau mỗi tháng có phải đều có năm trăm lượng?

Phát tài rồi!

-Nhị tiểu thư, nô tài sai rồi.

Trong đám quần sự có người biết rõ tính tình của nhị phu nhân, cho nên hướng về phía nhị phu nhân cầu xin tha thứ:

-Nô tài nguyện ý đem bạc ra...

Có người mở đầu, các vị quân sự cũng sôi nổi tỏ vẻ có thể phun ra bạc tham ô, cũng giao cho nhị phu nhân xử trí.

-Nữ nhi...

Nhị phu nhân định mở miệng cầu tình giúp các quân sự, nữ nhi từng nói một người diễn vai phản diện, một người diễn vai hiền lành, nàng cùng Khương Lộ Dao phối hợp thật sự rất ăn ý.

-Nương, chờ một chút.

Khương Lộ Dao nâng cao giọng nói:

-Ca ca.

Khương Mân Cẩn từ bên ngoài đi vào, thân hình cao lớn có cảm giác áp bách:

-Tiểu muội, muội nói đi, định thu thập bọn họ như thế nào?

- Đều trói lại, giao cho tổ phụ xử trí.

-Không phải tổ mẫu?

-Hầu phủ đương gia chủ nhân là Vĩnh Ninh hầu!

Khương Lộ Dao đứng lên:

- Đi gặp tổ phụ.

Phụ thân nàng vẫn còn ở chỗ tổ phụ, cũng không biết tổ phụ có thể bị phụ thân nhị hóa của nàng làm cho tức chết hay không!

Vĩnh Ninh hầu sinh tử thế nào, Khương Lộ Dao cũng không để ở trong lòng.

Nhưng nàng không muốn Khương nhị gia công tội danh tức chết phụ thân ở trên lưng.

Đã vậy Vĩnh Ninh hầu còn lưu Khương nhị gia ở lại bên người cùng dùng bữa.

-Được rồi.

Nếu Khương Mân Cần dám ở bên ngoài kéo bè kéo lũ đánh nhau, thân thủ đương nhiên sẽ sạch sẽ nhanh nhẹn.

Không dám nói so sánh với tướng môn hổ tử, nhưng hãn là cậu ấm ăn chơi trác táng đánh năm sáu người cũng không thành vấn đề.

Nếu không có bản lĩnh này, Khương Lộ Dao cũng không yên tâm để hãn ở bên ngoài ăn chơi trác táng, thì hãn cũng không bá được lão đại Mạnh Thường.

Các quân sự vốn đui lý, làm sao dám cùng nhị thiếu gia động thủ? Rất nhanh đã bị Khương Mân Cần dùng một dây thừng buộc chặt lại, Khương Lộ Dao nhin không được khê cong khoe môi.

-Nương, có người nhắc tới chuyện Liễu di nương từng là ca kỹ, nữ nhi thấy bọn họ sợ phụ thân ở trước mặt tổ phụ được sung ái...Người cũng phải chú ý một chút.

Khương Lộ Dao đem sự tình trong phủ nói cho nhị phu nhân biết, đồng thời cũng có chút lo lắng nhị phu nhân sẽ khinh thường phụ thân.

-Nàng luôn là thân mẫu của phụ thân, tuy xuất thân tiện tịch, dù vậy...

- Nhị gia là thứ tử trước lúc ta gả qua đã biết.

Nhị phu nhân tạm thời đem chuyện tính toán thu bạc bỏ qua một bên, đúng lý hợp tình nói:

-Huống chi ta gả là phụ thân người, chứ không phải vì hầu phủ, cho dù nhị gia không phải là cốt nhục của hầu gia,thì ta cả đời này cũng đi theo hần.

- ...

Khương Lộ Dao xoay người:

-Ca ca, chúng ta đi thôi.

Nàng hiểu tâm tư của nhị phu nhân là lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, nhị phu nhân chỉ coi Khương nhị gia là trượng phu, mặc kệ hần có xuất thân gì, gả cho hần chính là cả đời.

Khương Mân Cẩn túm dây thừng, kéo theo đám quân sự đi theo sau Khương Lộ Dao.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 26: Tổ Phụ

Khương Lộ Dao dẫn đầu theo sau là đám chưởng quầy bị trói kéo dài thành hàng.

Bọn họ vừa ra khỏi sân viện nhị phòng, toàn bộ hầu phủ đều oanh động.

Dọc theo đường đi, Khương Lộ Dao nhìn thấy rất nhiều người tùm ba tùm bốn hỏi thăm tin tức.

Nhị phòng im lặng thì thôi, một khi ra tiếng là kinh người.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Nàng không thích làm người hoa gặp hoa nở người gặp người thương, vạn chúng chú mục(chú ý).

Nàng thích nhất là giả heo ăn thịt hổ, im lặng một kích đại phát tài, nếu có vài kẻ tiểu nhân thích ở trước mặt nàng khoe khoang móng vuốt, thì đừng trách nàng hạ thủ không lưu tình.

Vĩnh Ninh Hầu tểch dưỡng ở sân viện năm phương Bắc, kéo dài đến toàn bộ hầu phủ.

Cho nên Khương Lộ Dao đi đến sân viện tểch dưỡng của tổ phụ, cảm giác bị vạn chúng chú mục đã thành chết lặng.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

-Nhị tiểu thư, người mau vào trong, nhị gia cùng hầu gia sắp động tay động chân.

-A.

Khương Lộ Dao còn chưa hỏi rõ ngọn nguồn câu chuyện, đã thấy Khương nhị gia nhảy nhót từ trong phòng chạy ra ngoài sân:

-Phụ thân, người đừng nhúc nhích, đừng tức giận.

Theo sau là một lão nhân khô gầy(cao ốm) đầu tóc hoa râu cầm theo cây chổi, thở hổn hển tức giận quát:

-Vương bát cao tử, người còn dám chạy? Người mau đứng lại! Đứng lại!

(Yul: Vương bát cao tử là từ lóng hay dùng để mắng chửi người, người không đoàng hoàng, lưu manh, vô lại...)

-Nhị gia..... Hầu gia...

Lão quản gia vẫn luôn hầu hạ Vĩnh Ninh hầu đưa mắt nhìn về hướng nhị tiểu thư mang ý tứ cầu cứu, khẽ nói:

-Đây đã là lần thứ ba, một người chạy, một người đuổi...

Khương Mân Cẩn híp đôi mắt, lẩm bẫm nói:

-Thì ra không muốn bị phụ thân đánh, còn có thể bỏ chạy.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Điều này không phải trọng điểm.

Khương Lộ Dao thống khổ đỡ trán, dùng tay che đôi mắt, thật sự lười nhìn đôi phụ tử đang tung tăng nhảy nhót kia, cho nên nàng đành dò hỏi lão

quản gia:

-Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Không phải tổ phụ đang ở trên giường tỉnh dưỡng sao?

Không phải nói lão hầu gia chỉ còn lại chút hơi tàn sao? Lão nhân đang đuổi theo nhi tử la mắng muốn đánh là tổ phụ sao?

Có câu này nói ra có chút mất lương tâm, nhưng Khương Lộ Dao thời thời khắc khắc đều chuẩn bị chờ lão hầu gia qua đời sẽ phân phủ ra ở riêng.

Hôm nay nhìn lão hầu gia tinh khí như vậy, ít nhất còn có thể sống thêm năm ba năm.

-Nhị tiểu thư, mau ngăn cản nhị gia, nhị gia muốn leo lên cây trốn.

Lão quản gia lo lắng nói:

-Hầu gia không biết leo cây.

- Ca ca, mau leo lên kéo phụ thân xuống.

-Được.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Khương Mân Cẩn kéo kéo vị tổ phụ đang ôm thân cây:

-Tổ phụ xin hãy bớt giận, để tôn tử(cháu trai) leo lên kéo phụ thân xuống.

-Hỗn đản! Người nghĩ ta không biết leo cây?

Lão nhân làm bộ đẩy Khương Mân Cẩn ra, Khương Mân Cẩn lưu loát lui về phía sau một bước:

-Vậy tổ phụ leo đi....

Lão nhân tức giận đến nỗi râu muốn dựng thẳng, vương bát cao tử dưỡng ra tiểu vương bát cao tử...

Các người không thể hiểu thuận một chút sao?

Khương nhị gia đang ở trên cây hô xuống phía dưới:

-Nhi tử, tổ phụ người không biết trèo cây.

- À.

Khương Mân Cẩn gật đầu thụ giáo, Khương Lộ Dao thật sự là nhịn không được, gương giọng nói:

-Phụ thân, người mau xuống dưới đi, đừng khiến tổ phụ tức giận hỏng người.

Khương nhị gia nhìn về hướng nữ nhi đứng, phất phất tay áo, hừ lạnh nói:

-Ta không xuống, tổ phụ người không giúp ta dưỡng trùng, đã vậy còn nói ta dưỡng trùng là đường ngang ngõ tắt, hừ, tổ phụ người chính là lão nhân hồ đồ.

-Người là đồ không có lương tâm, ta còn chưa có bắt người bồi thường bình hoa Nhữ Diêu thời Tống triều đâu, người hỗn đản dưỡng trùng được mấy đồng? Bình hoa của ta là đồ cổ đấy, là Nhữ Diêu a..... Bị tiểu tử nhà người đập nát.

-Tổ phụ...Xin bớt giận.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

- Người là nhị nha đầu?

Lão nhân nhìn thấy Khương Lộ Dao gật đầu, phần hận bất bình nói:

-Người mau quản giáo phụ thân người cho tốt, nếu cứ để hấn tiếp tục như vậy, của hồi môn của người đều bị hấn phá nát, hấn lại dám quăng thứ đồ trân quý đáng giá nhất của ta, thật tức chết ta mà.

-Tổ phụ, của hồi môn của muội muội tôn tử đều nằm trong tay nương tôn tử, phụ thân không lấy được.

Khương Mân Cẩn cảm thấy mình cần phải giải thích cho tổ phụ biết ở nhị phòng quyền tài chính nằm trong tay ai:

-Cho nên người không cần lo lắng cho muội muội của tôn tử không có của hồi môn, muội muội của tôn tử kiếm bạc rất lợi hại.

- ...

Khương Lộ Dao quyết đoán đỡ lấy Vĩnh Ninh hầu:

-Tổ phụ, cứ để phụ thân tôn nữ ở trên cây bình tĩnh lại, tôn nữ đỡ người trở về phòng.

-Được...

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Cuối cùng Vĩnh Ninh hầu cũng tìm được một người bình thường trong nhị phòng, thật không dễ dàng.

Mới mấy năm không gặp, lão nhị càng ngày càng hỗn cầu(tên khốn)?

Đã vậy còn dưỡng ra một tên tiểu hỗn cầu! Thật là tức chết người mà.

-Phụ thân của tôn nữ tính tình chính là lỗ mãng như vậy, còn ca ca của tôn nữ, tôn nữ cũng không thể trông cậy.

Khương Lộ Dao nhỏ giọng nói:

-Nếu để họ thường xuyên đến thăm người, thì những đồ cổ đáng giá trong phòng tổ phụ khó có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Câu trước nói ra còn rất dễ nghe, câu nói kế tiếp là có ý tứ gì?

Ý nói hẳn chỉ coi trọng đồ cổ chứ không coi trọng nhi tử? Hay là nói hẳn không nên gặp Khương nhị gia?

Lửa giận trên mặt lão hầu gia dần dần biến mất, lão hầu gia nghiêm túc nhìn khuôn mặt phẫn nộ khả ái của nhị tôn nữ.

Nha đầu này cũng là người bênh vực bao che khuyết điểm cho người thân, chẳng trách Khương lão nhị có thể tung tăng nhảy nhót ở trong hầu phủ.

So với ba năm trước đây, thì Khương nhị gia sống dễ chịu không ít.

Cách đây ba năm lúc ăn lễ tân niên, Vĩnh Ninh hầu chỉ vô tình nhìn thấy Khương nhị gia, trừ lão nhị ra, thì mấy nhi tử khác cũng không thấy được.

-Bọn họ làm sao?

Lúc này Vĩnh Ninh hầu mới chú ý tới đám quân sự bị trói thành dây dài.

-Phạm sai lầm?

- Tham ô bạc, tôn nữ đặc biệt dẫn tới đây để bẩm báo cùng tổ phụ.

Khương Lộ Dao phát hiện Vĩnh Ninh hầu cũng không giống như lời đồn đãi là sợ hãi thê tử, hay là lão nhân vô dụng bệnh tật.

Cho nên nàng cũng không rảnh ở trước mặt Vĩnh Ninh hầu chơi trò tâm tư, có gì cứ nói thẳng ra:

-Tôn nữ có chuyện muốn nói cùng tổ phụ.

- Có chuyện gì?

Vĩnh Ninh Hầu ngồi ở ghế trên, nói:

-Người nói đi.

-Phụ thân của tôn nữ đêm qua mơ thấy thân mẫu, cho nên phụ thân định mang theo tôn nữ cùng huynh trưởng đi tảo mộ, tế điện.

- ...

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Sắc mặt Vĩnh Ninh hầu biến đổi, đôi mắt hiện lên hàn băng:

-Trong phủ có người nhắc tới thân mẫu của lão nhị?

Khương Lộ Dao trầm mặc không lên tiếng, Vĩnh Ninh hầu nhìn về phía lão quản gia, thấy hắn gật đầu, Vĩnh Ninh hầu tự giễu cười:

-Đều tại ta dưỡng nhi tử giỏi a.

- Thân là nhân tử(con cái), phụ thân, nhi tử không quên vong bản.

(Yul: vong bản là nòi giống, gốc rễ, tổ tiên)

-Phụ thân người...

Vĩnh Ninh hầu còn chưa nói xong, liền nghe thấy bên ngoài có người hồi bẩm nói:

-Tứ gia sai tứ tiểu thư đến kiến nghị với lão phu nhân, đem nhị gia ghi tạc dưới danh nghĩa của đích mẫu.

Khương Lộ Dao mở to mắt, Khương Lộ Kỳ, rốt cuộc người muốn cái gì?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 27: Hôn Ước

Nếu tin tức đã truyền tới tai lão hầu gia đang dưỡng bệnh, dựa theo tính tình của lão phu nhân, chuyện Khương nhị gia ký danh đích mẫu đã định rồi.

Đối lại là người khác, có lẽ sẽ vì chuyện có hi vọng thừa tước mà vui mừng phát khóc.

Nhưng Khương Lộ Dao vì nhị phòng bày tính nhân sinh lại không hề có chuyện thừa tước.

Nếu lúc này Khương Lộ Kỳ ở trước mặt nàng, nhất định nàng sẽ đem Khương Lộ Kỳ người dám khởi xướng chuyện này đánh một trận, không để người tai họa như vậy tồn tại.

Vĩnh Ninh hầu khiếp sợ liếc mắt nhìn Khương Lộ Dao, cười như không cười nói:

- Lão Nhị được phu nhân ký danh là đích tử, đây là chuyện cực kỳ tốt, nhị nha đầu tương lai sau này cũng sẽ rất tốt đẹp, Tần vương phủ...Chắc chắn, là Đại Minh đệ nhất hậu duệ quý tộc! Phú quý ngập trời, quyền bính hiển hách...

- Tổ phụ.

Khương Lộ Dao đánh gãy lời Vĩnh Ninh hầu đang định tiếp tục khen Tần vương phủ, quật cường nói:

- Cùng Tần vương phủ định ra hôn ước là người, người cho rằng người có tư cách nói những lời này?

- Người có ý tứ gì? Người trách ta?

Tuy cả đời Vĩnh Ninh hầu bị thê tử Gia Mẫn quận chúa đè nặng, nhưng ở trước mặt người ngoài thê tử vẫn cho hắn thể diện, ít nhất ở hầu phủ không có người nào dám sẵng giọng với hắn:

- Trong kinh thành không ít huân quý danh môn hâm mộ người.

Khương Lộ Dao nhìn ra Vĩnh Ninh hầu cũng không vô dụng như lời đồn đãi, nàng cũng lười chơi trò người đoán ta đoán.

Có những lời chỉ có thể nói riêng với tổ phụ, cho nên nàng nói với lão quản gia:

- Người đi ra ngoài tìm phụ thân ta đang nằm bò ở trên cây, nói với phụ thân ta, không được sốt ruột, còn có ca ca ta...Chuyện Ký danh đích tử, giao cho ta xử lý.

- Dạ, nhị tiểu thư.

Tuy lão quản gia nghe lệnh Vĩnh Ninh hầu, nhưng không biết như thế nào ở trước mặt nhị tiểu thư, hắn lại cong eo cúi đầu.

Không đợi chỉ thị của lão hầu gia đã trực tiếp đi ra ngoài, tùy ý lão hầu gia mắt trợn há hòng...

- Người đối với vị Tần vương đã qua đời có ân cứu mạng(cha của tần vương hiện tại), điểm này là không sai. Nhưng lúc trước như thế nào mà người lại không nghĩ tới những thứ khác? Một hai phải định ra cái gì hôn ước, người cũng biết nếu chẳng may Tần vương thế tử là người không tốt, chẳng phải người sẽ hốt(hại) cả đời tôn nữ sao? Tôn nữ từng nghe hồ phụ,

hồ nương, chứ trước giờ chưa từng nghe hồ tôn nữ, dẫn tới hồ Vĩnh Ninh hầu phủ.- Người muốn tức chết ta à.

Lúc này Vĩnh Ninh hầu không cần hoài nghi, nhị nha đầu chính là thân sinh khuê nữ của lão nhị, giống nhau chộc tức hẳn:

- Ta khi nào thì hồ nương? Khi nào thì hồ Vĩnh Ninh hầu phủ?

- Người rõ ràng không có đích tử, tất nhiên tranh đoạt tước vị sẽ phát sinh, lại có hôn ước liên lụy tới Tần vương phủ, có phải tổ phụ cảm thấy hầu phủ còn chưa đủ náo nhiệt? Cốt nhục tương tàn, thân nhân tính kế lẫn nhau, cuộc sống này rất có ý tứ sao? Tần vương phủ phú quý chính là lửa đồ thêm dầu, nhưng tổ phụ đừng nói với tôn nữ, là người không nhìn ra Tần vương phủ nguy hiểm, một khi Tần Vương có cái dài ngắn(xảy ra chuyện), mặc kệ là tôn nữ nào của người gả vào Tần vương phủ, người cảm thấy cùng Tần vương phủ kết thân sẽ không ăn khổ?

- Người hãy cẩn thận ngẫm nghĩ lại, người có vị nhi tử nào có thể khiến hầu phủ bình an vượt qua kiếp nạn này? Phụ thân của tôn nữ tất nhiên là không cần phải nói, chính là ăn no chờ chết, đại bá lòng dạ hẹp hòi, tự cho mình thanh cao, tam thúc chỉ là quan viên tầm thường, chức thị lang đã là cực hạn, tứ thúc lại thích chiêu hiền đãi sĩ, chen chân vào đội ngũ thanh lưu, nhưng hẳn chí lớn tài mọn, trước mắt phải dựa vào thái tử...Nghĩ là tòng long ghi công, tuy Đại Minh trước lập đích, sau lập hiền, nhưng bộ hạ lựa chọn người thừa kế, vẫn có lỗ hổng dễ chui, nếu chẳng may hoàng hậu bị phế, thái tử vẫn là thái tử sao?

Vĩnh Ninh hầu một thân mồ hôi lạnh, ngơ ngẩn nhìn tôn nữ, trong lòng thầm nghĩ nếu nhị tôn nữ là tôn tử thì tốt biết bao.

- Nhị nha đầu...

- Nếu tôn nữ là người, thì lúc trước tuyệt đối sẽ dựa vào ân tình của Tần vương mà đè áp khí thế của tổ mẫu, khiến tổ mẫu hiểu được như thế nào là

nam tử hán đại trượng phu! Hoặc là khiến Tần vương hỗ trợ hoạt động tăng quan tiến chức, tuyệt đối không định ra cái gì hôn ước, phải cùng Tần vương một mạch dây dưa không dứt.

- Chuyện hoàng gia, không phải thần tử là có thể trộn lẫn, thị phi đúng sai, ai có thể nói được hiểu được?

- Ta cùng tổ mẫu người...

Vĩnh Ninh Hầu rất lý trí nghe Khương Lộ Dao phân tích, nhưng lúc nói đến lão phu nhân, hăn cả giận nói:

- Là ta nể mặt tổ mẫu người, chứ không phải là sợ nàng! Không cần Tần vương hỗ trợ, ta vẫn như cũ là phu cường.

(Yul: phu cường cũng giống câu “phu xướng phụ tùy” chồng nói vợ phải nghe.

Có từ nào các nàng k hiểu hủ ta giải thích nhé, từ nào hay ta sẽ để lại không viết hóa sợ mất cái hay của câu từ)

Ánh mắt Khương Lộ Dao tràn ngập hoài nghi:

- Phải không? Tổ phụ thật sự là phu cường?- Đương nhiên, tổ mẫu người luôn nghe lời ta, bình thường ta không muốn so đo với nàng, nàng thích quản sự, cứ để cho nàng quản, ta càng được thanh nhàn, thời điểm mẫu chốt...Nhị nha đầu, nơi này là Vĩnh Ninh hầu phủ là Khương gia.

- Tổ phụ, đừng tức giận, đừng tức giận.

Khương Lộ Dao tiến lên nâng tổ phụ từ chỗ ngồi, vui vẻ nói:

- Cơ hội để tổ phụ phu cường đã tới, người xem, phụ thân tôn nữ đạp đổ đồ cổ của người, khiến người tức giận cầm chổi đuổi đánh, nhi tử như vậy sao có thể làm đích tử, bá phụ thúc thúc so với phụ thân tôn nữ còn hiểu

thuận hơn nhiều, người là trượng phu của tổ mẫu, hãy đi nói với tổ mẫu, loại bỏ ý niệm hoang đường của tổ mẫu đi, khiến cho tổ mẫu ở trước mặt người nghe lời một chút...

- Mới vừa rồi người còn nói bá phụ thúc thúc của người cũng không gánh nổi trọng trách...

Vĩnh Ninh Hầu không ngờ Khương Lộ Dao chờ mình lọt hố, đào hố rất nhanh, nha đầu này vừa bình tĩnh lại thông minh, là hạt giống tốt.

Lão thê(vợ già) thuận nước đẩy thuyền nhận nhị phòng, nàng coi trọng không phải là lão nhị, mà là nha đầu này.

- Đúng là bá phụ thúc thúc không kham nổi trọng trách, nhưng so với phụ thân tôn nữ thì tốt hơn rất nhiều, không phải sao? Nếu so với người ưu tú tài tuần thì bọn họ kém hơn một chút, nhưng so cùng phụ thân tôn nữ, thì bọn họ bỏ xa tám con phố.

Khương Lộ Dao thật lòng không muốn nhảy vào trong ổ Tần vương phủ đầy rẫy phiền toái.

Nói thật để phụ thân kế tước đối với nàng mà nói cũng không phải là chuyện khó giải quyết.

Mà hướng về huân quý Vĩnh Ninh hầu thật sự khó hơn làm kẻ ăn nhậu chơi bời, mà hoàng đế lại là thích nghe ngóng...

Tuy hiện giờ tổ phụ bị thê tử áp chế làm lão nhân vô dụng, nhưng lúc tổ phụ còn trẻ tuổi, cũng đã từng lãnh binh làm tướng lĩnh.

Hiện giờ đóng quân ở Đại Đồng một phần lớn quân tinh nhuệ này đó đều do Vĩnh Ninh hầu luyện ra.

Nếu không có bản lĩnh, sẽ không cứu được Tần vương điện hạ.

Quân đội Đồng Văn quan hệ thân thiết, tướng sĩ chỉ nghe lệnh tướng quân huấn luyện bọn họ.

Cho dù Vĩnh Ninh hầu đã lão không còn cưỡi được chiến mã, nhưng mệnh lệnh của hắn vẫn như trước rất hữu dụng!

Đóng quân ở Đại Đồng là quân đội mạnh nhất có nhiệm vụ bảo vệ xung quanh kinh thành, ngăn cản bộ tộc Ngô Lạt có lực lượng hùng hậu đánh vào kinh thành.

Vì vậy tuy nhìn Vĩnh Ninh hầu phủ trăm luân mười mấy năm, nhưng vẫn như cũ đứng vững vàng trong giới huân quý.

Trừ lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa rất lợi hại ra, thì lực lượng quân sự cũng là nguyên nhân mấu chốt.

Vĩnh Ninh Hầu nghiêm mặt nói:

- Ta cảm thấy phu nhân có chủ ý nhận lão Nhị cũng không sai, người kế thừa Khương gia phải là người phân biệt trái phải rõ ràng không phải là người hồ đồ.

- Tổ phụ ý tứ của người là nghe theo lời tổ mẫu, làm theo tổ mẫu?

- ...

Vĩnh Ninh Hầu còn tính toán thử Khương Lộ Dao, nhị nha đầu rất thông tuệ, nhưng ở trong tay bọn họ, là long người bàn, là hổ cho người oa.

(Yul: là long người bàn là hổ cho người oa nghĩa là rồng nằm uốn khúc và hổ cũng nằm sát đất chịu khuất phục để châu chủ nhân)

Đương nhiên hắn sẽ xem nhẹ Khương Lộ Dao, mà nàng lại “ngay thẳng” cũng “không cho mặt mũi”

- Ta là tổ phụ của người.

- Ta biết.

Khương Lộ Dao ngoài cười nhưng trong không cười khen:

- Người thật là trượng phu tốt, mọi chuyện đều nghe tổ mẫu, tổ mẫu muốn người hưởng dụng thị thiếp nào, người liền hưởng dụng người đó, muốn người cùng ai sinh hạ thứ tử, người liền ngoan ngoãn nghe lệnh.

- Khương Lộ Dao!

- Chẳng lẽ ta nói không đúng?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 27+2: Hôn Ước (2)

Khương Lộ Dao hỏi ngược lại:

- Người gào cái gì? Tương lai sau này của tôn nữ còn phải dựa vào tổ phụ đấy, tổ phụ ái mộ tổ mẫu, không muốn cùng nàng tranh chấp, nhưng hôm nay người bị đẩy vào hồ lửa chịu bá phụ thúc thúc "hãm hại" là phụ thân ta, là thân sinh phụ thân của ta, là người mà đời này ta để ý nhất.

(Yul: khi KLD không còn kiên nhẫn ta sẽ dùng chữ " ta" nhé)

Buông cánh tay của Vĩnh Ninh hầu, Khương Lộ Dao lui về phía sau hai bước, thì lễ nói:

- Người không phải là phụ thân tốt, nhưng phụ thân ta thật lòng đau ta, ai dám tính kế phụ thân ta, ta có thể liều mạng với bọn hăn, thỉnh người đem những lời này nói cho bá phụ thúc thúc biết, cũng thỉnh người đem lời này chuyển cáo tới tổ mẫu.

- Nhị nha đầu.....

Thần sắc Vĩnh Ninh hầu xấu hổ, giống như không còn mặt mũi nào mà đối mặt với Khương Lộ Dao, đầu hơi gục xuống:

- Người không hiểu được quan hệ giữa ta cùng tổ mẫu người, nàng...Ta cùng nàng cũng không có biện pháp, huống chi nếu để lão nhị thành đích tử, ít nhất hăn sẽ không bạc đãi nàng.

Năm đó ân ân oán oán, Vĩnh Ninh hầu không có cách gì để nói rõ với Khương Lộ Dao, hẳn vẫn luôn chờ phu nhân đáp lại...

Đáng tiếc có lẽ đến lúc hẳn nhắm mắt, thì phu nhân vẫn oán hận hẳn.

- Bắt đầu một trận chiến không báo trước, không phải là phong độ của danh tướng.

Khương Lộ Dao mỉm cười, đôi mắt tinh tường:

- Tôn nữ luôn là vãn bối, cho nên những lời mới vừa rồi vẫn để tổ phụ nói cùng bọn họ mới thỏa đáng, người phải hiểu tôn nữ không phải hù dọa người, nếu không sợ bị tôn nữ hổ chết, thì cứ việc nhắm vào phụ thân ta.

Khương Lộ Dao xoay người rời khỏi phòng, Vĩnh Ninh Hầu nhìn theo bóng dáng của nàng rồi nói:

- Nếu ta có thể giúp người giải trừ hôn ước cùng Tần vương thế tử, người... Trong mắt người có còn tổ phụ?

- Không có khả năng.

Khương Lộ Dao dừng bước, ngẩng đầu nhìn đôi phụ tử đang nằm trên đại thụ nói chuyện quên trời quên đất.

Một dòng nước ấm ulla vào đáy lòng, tuy con đường phía trước rất gian nan, nhưng vì nàng để ý đến thân nhân, thì có cái gì mà không thể vượt qua.

Cọc hôn ước này vốn là Vĩnh Ninh hầu trèo cao Tần vương thế tử, một khi hầu phủ vô bệnh vô tai(không bệnh không tai ương) mà chủ động từ hôn, thì mặt mũi của Tần vương thế tử biết để đâu?

Tần vương thế tử...Trước mắt Khương Lộ Dao hiện lên cặp mắt hắc ám như chim ưng, hẳn vẫn luôn muốn cái gì là có cái đó, địa vị cao thượng sao

có thể chịu đựng sự nhục nhã khi bị từ hôn?

Tần vương thế tử tuyệt đối không giống vẻ bề ngoài ôn nhu lễ độ.

Chính phi ôm nhi tử tự sát mà chết, rất vất vả mới cứu sống được hần, nhưng đợi đến lúc Dương gia sửa lại án xử sai rửa sạch oan khuất, năm hần ba tuổi mới chính thức sắc phong thế tử.

Kế phi vào cửa diu dàng rộng lượng, hiền huệ thiện lương, nhưng hần tuổi còn nhỏ đã bị người quan ái dưỡng oai...

(Yul: quan ái dưỡng oai là kiểu quan tâm chiều chuộng quá mức tạo ra tính tình kiêu căng tự đại, giống mấy tay ăn chơi nhà giàu...)

Một khi nhi tử của Tần vương kế phi trở nên nổi bật, thậm chí thứ xuất đệ đệ cùng tuổi với hần cũng có tiền đồ con đường làm quan mở rộng, tâm tính của hần có thể cân bằng sao?

Tần vương không có khả năng yêu thương hài tử không nương cả đời, khi hần có rất nhiều huynh đệ, Tần vương ái tử chi tâm sẽ giảm bớt.

(Yul: ái tử chi tâm nghĩa là tình thương yêu con cái của bậc cha mẹ)

Một thân phận khác chiếm cứ thế chủ động, hần không có khả năng không bận tâm một mạch truyền thừa, ai có thể đỉnh môn lập hộ, ai mới là nhi tử mà hần thương yêu nhất?

Lúc này Tần vương thế tử phong cảnh vô hạn, nếu hần bị từ hôn? Không phải sẽ bị chê cười sao?

Khương Lộ Dao cũng không thể chờ Tần vương thế tử gặp xui xẻo, rốt cuộc năm nay Tần vương thế tử đã mười tám tuổi.

Nếu không phải vị trí thế tử của Vĩnh Ninh hầu còn chưa có định ra, thì hần đã sớm nên đón dâu.

Khương Lộ Dao sai người đem đám quần sự tham ô bạc đưa đến viện của lão phu nhân, rồi dạo bước đến dưới tàng cây, ngẩng đầu gọi:

- Phụ thân, ca ca nên trở về dùng bữa rồi.

- Người cùng tổ phụ của người đã nói xong chưa?

Khương nhị gia từ trên đại thụ trượt xuống dưới, thật cẩn thận nhìn thoáng qua phòng của Vĩnh Ninh hầu:

- Có phải tổ phụ người sẽ không truy cứu chuyện ta đập nát bình hoa trân quý?

Bị nữ nhi dùng ánh mắt cao thâm khó đoán nhìn chăm chăm khiến hấn chột dạ.

Khương nhị gia cọ cọ lòng bàn tay lên trên y phục:

- Nữ nhi, ta thề tuyệt đối không phải... Vô tình, ai bảo tổ phụ người mắng ta làm gì? Không phải người đã nói, không thể để người khác khi dễ ta sao?

- Phụ thân, có tiểu muội ở đây, muốn xử tổ phụ còn không phải dễ như trở bàn tay sao? Người không thấy cho đến tận bây giờ tổ phụ cũng chưa nói gì sao, chắc chắn tổ phụ không bắt chúng ta đền bình hoa trân quý đâu, huống chi... Phụ thân, nhi tử nói cho người biết, tiểu muội lại tìm thêm một cửa sinh ý, về sau bạc tiêu vật không chừng sẽ được tăng gấp đôi.

Phụ tử nhị gia hi hi ha ha thảo luận chuyện sinh ý xong lại hi hi ha ha bàn đến chuyện xử dụng bạc tiêu vật.

Khương nhị gia muốn cải thiện thức ăn dưỡng trùng, Khương Mân Căn lại nghĩ có thể mượn cơ hội này để thân cận với Tiêu biểu muội.....

Hai tay Khương Lộ Dao véo lấy lỗ tai của hai người bọn họ, kéo đi:

- Đi, về rồi nói tiếp.

Hiện tại vấn đề, không phải dưỡng trùng, cũng không phải sinh ý hoặc là đền món đồ cổ trân quý cho tổ phụ, mà là vấn đề thừa tước, ký danh đích tử.

Đôi phụ tử bọn họ rốt cuộc vẫn chưa rõ ràng tình huống hiện tại sao?

Nàng còn đang nghĩ có phải mình quá cường thế, cho nên không chịu nổi bất cứ cái gì làm khó dễ.

Tuy ở trước mặt tổ phụ nàng nói những lời nói có chút khác người, cũng từng âm thầm định sửa lại.

Nhưng đối mặt với phụ huynh, nếu nàng không cường thế một chút, thì biết làm gì với đôi phụ tử nhị hóa này đây?

Trong nhà còn có một vị mẫu thân coi bạc như bảo bối, chỉ cần nàng khiếm tốn một chút, trong hầu phủ sẽ có một đám người nháy ra ‘ khi dễ ’ ‘ tính kế ’ nhị phòng.

Bao gồm cả tổ phụ tổ mẫu hiện giờ nhìn giống như rất thương thức nàng.

Nếu nàng không biểu hiện khôn khéo giỏi giang, dám nói dám làm, thì hai vị ‘ cao nhân ’ kia sẽ đem nhị phòng trở thành người tốt nhất để tính kế lợi dụng.

- Nữ nhi đau quá...

- Đúng vậy, tiểu muội, nhất định muội véo phụ thân không dùng nhiều sức như véo ta..... Không công bằng.

Phụ tử Khương nhị gia cố ý oa oa kêu to, tuy bọn họ không hiểu âm mưu quỷ kế.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra Khương Lộ Dao có khổ sở thương tâm hay không, cho nên bọn họ mới cố ý la hét ủa tởi, hy vọng nàng có thể vui vẻ một chút.

Khương Lộ Dao không phụ sự mong đợi của phụ tử bọn họ nghe xong liền bật cười, xoa xoa lỗ tai của phụ thân cùng ca ca, ôm cánh tay của Khương nhị gia vui vẻ nói:

- Về nhị phòng đi, hôm nay nữ nhi sẽ làm món ăn mà phụ thân thích nhất, món vịt nướng.

- Được...Ta muốn ăn hai con.

- Không được, vịt nướng quá nhiều mỡ, không tốt cho thân thể của phụ thân.

Khương Lộ Dao lo lắng Khương nhị gia bị cao huyết áp, vẫn luôn khống chế không cho hăn ăn nhiều thịt.

Tận lực phòng bệnh hơn chữa bệnh, phụ mẫu trường thọ nữ nhi mới có thể tấn hiếu.

Khương nhị gia thở dài một hơi, lại bị tước đoạt quyền lợi ăn thịt, nhưng nghĩ đến đêm nay sẽ có vịt nướng, hăn lại vui vẻ lên.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 28: Đấu Tranh

Trở lại nhị phòng, nhị phu nhân đi ra đón, lướt qua trượng phu cùng nhị tử trực tiếp bắt lấy cánh tay của nữ nhi:

-Dao Dao, người mau đáp ứng với nương, là sẽ thu thêm năm trăm lượng đi.

Ngay từ thu thêm nàg đê nặng âm tiết.

Khương Lộ Dao bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

-Đúng vậy, đúng vậy, người yên tâm, nhất định sẽ có năm trăm lượng.

Đám người này như thế nào lại không nghĩ tới vấn đề ký danh đích tử?

Đừng thấy Khương Lộ Dao ở trước mặt Vĩnh Ninh hầu biểu hiện sự tự tin, phần lớn là hù dọa người.

Nếu nàng không nổi bão trước mặt lão hầu gia, thì cho dù mấy phòng còn lại không phải là người tài ba, nhưng hai đấm khó địch bốn tay.

-Phụ thân, nương, ca ca.

Khương Lộ Dao để cho bọn họ ngồi xuống ghế, mới nghiêm túc nói:

-Chuyện phụ thân sẽ ký danh đích tử chỉ sợ không có cách gì thay đổi, cái gọi là một tú với lâm phong tất tòi chi, điều thái xuất đầu thương tất đả, trước kia nhị phòng không có hy vọng thừa tước, hiện giờ chỉ sợ là....

(Yul:Mộc tú với lâm phong tất tời chi, điều thái xuất đầu thương tất đã nghĩa là Cây cao vượt rừng gió sẽ dập, chim bay vượt đàn chịu súng săn)

-Người nói ký danh đích tử là có cơ thể thừa tước?

Hai mắt Khương nhị gia sáng lên:

-Làm Vĩnh Ninh hầu rất uy phong nha, chỉ là không biết lão nhân có bỏ được mà đem tước vị đưa cho ta hay không.

-Đúng là rất uy phong, nhưng nữ nhi sợ phụ thân còn không chịu đựng được tổ phụ, thì đã bị bá phụ thúc thúc đánh ngã. Huống chi, phụ thân, người thiếu bạc sao? Người thiếu ăn uống sao? Làm Vĩnh Ninh hầu phải vào triều, thảo luận chính sự, nếu biên quan có chiến sự không chừng còn phải xuất chinh, người sẽ đánh giặc sao? Người sẽ ở trong triều đình đầy miệng nhân nghĩa đạo đức, nói ra đạo lý biện hộ cùng triều thần sao? Người sẽ kết giao đồng liêu sao? Người sẽ kéo quan hệ với cấp trên sao? Người sẽ nịnh hót hoàng thượng sao? Người sẽ kết giao với thái giám sao? Người sẽ....

-Được rồi, được rồi.

Khương nhị gia đầu đầu nhúc óc không ngờ làm Vĩnh Ninh hầu lại lao lực như thế.

-Những điều người nói ta sẽ không làm, nhưng ta thấy tổ phụ người cũng không giống như lời người nói, không phải hẳn vẫn luôn ở trong phủ dưỡng bệnh sao?

Nhị phu nhân gật đầu tán đồng:

-Nhị gia nói rất có đạo lý, ta cũng chưa bao giờ thấy lão hầu gia vào triều.

Trong lòng Khương Mân Căn suy tính, nếu phụ thân làm thế tử, thân phận của hắn sẽ thay đổi, nếu vậy hôn sự của hắn cùng Tiêu biểu muội....Có phải càng có hy vọng?

-Tổ phụ làm Vĩnh Ninh hầu nhẹ nhàng là bởi vì lúc tổ phụ còn trẻ tuổi từng xuất chinh đánh trận làm tướng lĩnh, lại thú được tổ mẫu, có tổ mẫu chống đỡ, đương nhiên tổ phụ có thể tĩnh dưỡng, nhưng nương ời, người có thể có khả năng giống như tổ mẫu sao?

Khương Lộ Dao cố ý hù dọa phụ mẫu, huynh trưởng, bọn họ cũng là người bình thường, ai cũng thích trên trời rơi xuống bánh có nhân.

Nhưng cái bánh có nhân này lại có độc, mà nàng cũng rất ích kỷ, không muốn thực hiện hôn ước đi tranh hồ nước đục ở Tần vương phủ, đối với Tần vương thế tử..... Nàng trước sau vẫn đề cao cảnh giác.

Nàng có ấn tượng không tốt với Tần vương thế tử, hơn nữa Khương Lộ Kỳ năm lần bảy lượt tính kế nhị phòng, Khương Lộ Dao không phải là người ngu xuẩn chỉ biết nghe mà không biết cân nhắc.

Dù không biết Khương Lộ Kỳ có mục đích gì, nhưng có thể biết trong lòng nàng ta mang ý xấu.

Nhị phu nhân đem bản thân mình so sánh với lão phu nhân một lúc lâu, rồi sau đó nhìn trượng phu vẻ mặt hàm ý xin lỗi:

-Nhị gia, chỉ sợ thiếp không giúp được chàng.

- Không có việc gì, không có việc gì.

Khương nhị gia cười ha ha:

-Nàng không thể bằng mẫu thân, ta cũng không bằng phụ thân, chúng ta đúng là một đôi.

Khương nhị gia cầm tay thê tử:

-Giống như lời nữ nhi đã nói, chúng ta một không thiếu bạc, hai không thiếu ăn, có tước vị hay không có cũng thế, nàng cũng không cần áy náy, nếu nói tiếp, thì ta mới nên hồ thẹn, mấy năm nay cũng chưa cho nàng hưởng phú quý nhàn nhã.

- Nhị gia...

Nhị phu nhân rất cảm động, tuy đám tử muội ở ngoại gia có vài người già cao hơn nàng.

Nàng vốn là đích nữ lại gả cho Khương nhị gia chỉ là thứ tử. Nhưng nhị phu nhân nhớ rõ lời mẫu thân từng nói:

"Cùng Khương nhị gia sống qua ngày tháng, người so với đám tử muội của người còn hạnh phúc hơn nhiều."

Trước kia nàng không hiểu, hiện tại nhìn đám tử muội cao già, nhìn các nàng trôi qua ngày tháng, nàng mới hiểu vì sao mẫu thân lại tuyển Khương nhị gia cho nàng.

Nếu nàng cũng gả cho thế tử gì đó, tuyệt đối không được thư thái như hiện tại, ai bảo nàng tư chất không đủ thông minh.

-Muội muội, muội nói xem, phải làm sao bây giờ?

Khương Mân Cẩn hỏi:

-Cũng không thể để phụ thân bị người khác tính kế.

-Nếu lão phu nhân ký danh phụ thân làm đích tử, như vậy có thể ký danh hai người không? Hiện tại điều chúng ta cần phải làm, một là phải cẩn thận một chút, đừng trúng bẫy của người khác, hai là đẩy một người khác để được ký danh đích tử.

Khương Lộ Dao suy nghĩ một lúc, rồi thở dài nói:

-Đáng lẽ chuyện cùng Tiêu gia làm thư cục sinh ý nữ nhi không định nói cho các phòng còn lại biết, nhưng hiện tại phải nói cùng đại bá phụ, đại bá phụ là trưởng tử....Nếu có hiền danh, tổ mẫu vì phụ thân mà phá lệ, như vậy đại bá cũng có tư cách được ký danh!

Nhị phu nhân bắt được đề tài mà nàng quan tâm nhất:

-Đem sinh ý phân cho đại phòng? Nữ nhi a, bạc là chúng ta kiếm được mà.

- Nữ nhi biết, bạc không thể thiếu phần nường, chỉ là lung lạc thanh lưu, thanh danh này nhường lại cho đại bá phụ mà thôi.

-A, thanh danh cũng không thể so với bạc, chỉ cần bạc về túi chúng ta là được.

Nhị phu nhân nói rõ lập trường.

Khương Lộ Dao cười nhẹ, nếu đại bá phụ kế thừa tước vị, thì hôn ước của Khương gia cùng Tần vương thế tử hôn ước có lẽ sẽ không giải quyết được gì.

Đại bá phụ chỉ có duy nhất một đích nữ nhưng đã xuất giá, hiện giờ chỉ có một thứ nữ, dù giáo dưỡng giả mạo đích nữ, tóm lại vẫn là thứ nữ.

Tần vương phủ là đệ nhất danh môn, lại cảm nhớ ân cứu mạng của Vĩnh Ninh hầu, cũng không đến mức dùng người giả đích nữ tới làm Tần vương thế tử phi.

Đại bá phụ bản thân cũng là thứ tử, nữ nhi của thứ tử thân phận càng thấp, đương nhiên cửa này hôn này sẽ bị hủy bỏ.

Nghĩ thông suốt điểm mấu chốt, Khương Lộ Dao bắt đầu dạy dỗ phụ thân nên như thế nào đi tìm đại bá phụ...

Cho dù thư cục bị chia nhỏ lợi nhuận, thì Khương Lộ Dao cũng phải đem Khương đại gia đắp nặn thành hiền lương, một lòng ngưỡng mộ đại nho học giả.

Đương kim đệ nhất lúc tuổi già lại trọng văn khinh võ, càng coi trọng thanh lưu, gài đúng chỗ ngựa, chưa chắc không đạt được mục đích!

Chuyện Khương nhị gia ký danh đích tử trong khoảnh khắc đã truyền khắp hầu phủ.

Tam phu nhân còn đang đặc ý định khoe khoang với Khương tam gia ai ngờ lại bị ăn một cái tát, Khương tam gia tức giận nhìn nàng:

-Ngu xuẩn!

Tam phu nhân bị trượng phu đánh có chút ngơ ngác, che lại khuôn mặt bị sưng đỏ, khóc lóc kể lể nói:

-Ta là vì ai? Còn không phải là vì người? Vì tam phòng mà suy nghĩ? Người lại dám đánh ta? Đi, tìm mấu thân phân xử đi....Ta có điểm nào làm không tốt? Mấu thân đem nhị gia ký danh đích tử... Là tại tứ phòng, liên quan gì đến ta?

Khương tam gia cả giận nói:

-Người còn không đủ mặt? Còn dám đi tìm mấu thân phân xử?

Rốt cuộc hăn cũng làm được thị lang, đương nhiên sẽ có chút tâm kế, bỏ mặc tam phu nhân khóc nháo không thôi đi đến thư phòng ngẫm nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào, thừa kế hầu tước ai mà không muốn?

Hăn không tin nhị phòng không động tâm.

Ở tứ phòng lại có cảnh tượng khác, tứ gia Khương Thừa Trí chỉ ngón trỏ vào Khương Lộ Kỳ:

-Sao ta lại dưỡng ra người? Khuỷu tay quẹo ra ngoài, rớt cuộc nhị phòng cho người chỗ tốt gì, mà người lại hại thân sinh phụ thân?

-Phụ thân, người nghe nữ nhi nói...

Khương Lộ Kỳ cuống quýt giải thích nói:

-Không phải nữ nhi giúp nhị bá phụ, mà là lúc này người không thể làm thế tử.

- Không thể làm, không thể làm, người nói rõ cho ta biết, vì sao ta không thể làm Vĩnh Ninh hầu thế tử?

Khương tứ gia nghe Khương Lộ Kỳ biện luận mà muốn chết lặng, hỏi nàng nguyên nhân, nàng lại không nói nên lời.

Chỉ biết liều mạng phá hư chuyện hăc muốn làm thế tử, nữ nhi này thật là nuôi không công.

-Cút đi!

- Phụ thân.

- Cút.

Khương tứ gia quăng chung trà về phía Khương Lộ Kỳ:

-Nếu lão Nhị được sắc phong làm thế tử, ta liền không có nữ nhi như người.

Khương Lộ Kỳ chậm rãi rời khỏi thư phòng, vì cái gì, sao không ai hiểu cho nàng?

Nàng là vì tốt cho tứ phòng mà.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 29: Mưu Hoa

Một mảnh hảo tâm của nàng lại bị thân sinh phụ thân cự tuyệt, huynh trưởng cũng không hiểu nàng, thậm chí mẫu thân luôn thương tiếc nàng cũng lãnh đạm, sau lưng oán trách nàng nhiều chuyện.

Một đêm trần trọc, Khương Lộ Kỳ ủy khuất nước mắt chảy dài ướt đẫm chăn.

Tuy người thân không hiểu cho nàng, thì nàng vẫn như cũ sẽ tiếp tục kiên trì.

Mặt trời lên cao Khương Lộ Kỳ mới thức giấc, sắc mặt ủ rũ mệt mỏi, sau khi dùng xong điểm tâm sáng, nàng chủ động đi tìm tứ phu nhân nói chuyện.

Hơn nữa nàng còn phải đi đến thư phòng giải thích cùng mật đàm với phụ thân.

Đợi đến lúc từ thư phòng bước ra ngoài, trong ánh mắt của Khương Lộ Kỳ xua tan ít tăm tối.

Có lẽ lúc này nàng không thể giúp phụ thân kế thừa tước vị, nhưng nàng có thể giúp phụ thân tranh đoạt sự chú ý của bộ hạ, cùng với hảo cảm của các đại thần tương lai sau này sẽ quyền khuynh triều dã (quyền lực to lớn).

Mất cái này được cái khác... Khương Lộ Kỳ cảm thán:

-Ai mới là người cười đến cuối cùng, người đó mới là người chiến thắng.

Nếu Khương Lộ Dao nghe thấy lời này, nhất định sẽ phản bác nói, thà cười cả đời, chứ không muốn ghen khuất cả đời, người cười cuối cùng thì thế nào?

Trước kia bị ghen khuất, cho dù cuối cùng đem mọi người đè xuống, cũng không bởi thường được những ghen khuất trước kia!

Khương Tứ gia ở trong thư phòng viết tấu chương giới thiệu, hẳn là thần tử trong đội ngũ thanh lưu.

Lúc này lại tùy tiện ra mặt vì Giang Nam Tổng đốc Từ đại nhân... Hẳn sợ chọn sai người, càng lo lắng Từ tổng đốc bị lật thuyền hẳn sẽ bị phiền toái quần thân...

Một khi số con này dâng lên bệ hạ, như vậy chẳng khác nào hẳn cùng Từ tổng đốc ở chung một thuyền.

Nguy hiểm quá lớn! Khương tứ gia rơi vào thế khó xử, lời Khương Lộ Kỳ nói cũng không phải không có đạo lý.

Giang Nam thái bình nhiều năm như vậy, Từ tổng đốc không thể không có công.

Cũng bởi vì Giang Nam thái bình lại liên quan đến một nửa lương thuế triều đình, đương kim bệ hạ mới có ý niệm muốn bắt Từ tổng đốc, đây chính là công cao hơn chủ...

Khương Lộ Kỳ lại nói với hẳn, tất cả chỉ là bệ hạ cùng Từ tổng đốc thiết kế thuật che mắt.

"Từ tổng đốc là trọng thần mà bệ hạ vì thái tử điện hạ tuyển dụng."

Đây là lời Khương Lộ Kỳ nói cho Khương tứ gia biết, nàng còn nói:

"Hoàng Thượng ngàn vạn lần sẽ không lại làm ra chuyện tự hủy trường thành, sẽ không tái hiện oan án Dương gia.

Năm đó Dương gia bị thảm án vẫn luôn là thống khổ trong lòng hoàng thượng.

Hiện giờ hoàng thượng ân sủng Dương gia vô cùng, nhưng vẫn không đền bù được vết rách năm xưa...

Trong mắt Khương tứ gia hiện lên vài phần giãy giụa, khó chịu khép lại sổ con:

-Tứ nha đầu này, rõ ràng có thể dễ dàng kế thừa tước vị, cố tình để ta gặp hiểm chiêu, chẳng may...Chẳng may hết thấy chỉ là nàng phỏng đoán thì sao? Hoàng Thượng có ý định trừ bỏ Từ đại nhân, ai có thể ngăn cản?

Khương tứ gia vẫn luôn là người cẩn thận cẩn trọng, đồng thời hãn cũng rất tự cao, hãn thật sự chướng mắt xuất thân bối cảnh của Giang Nam Tổng đốc Từ đại nhân.

Đừng nhìn Từ đại nhân hiện tại đang ở cư vị thần, so với khoa cử sĩ đồ thì hãn lại không được giới thanh lưu coi trọng.

Có đôi khi Khương tứ gia cũng suy nghĩ, nếu hãn ở Giang Nam làm Tổng đốc, so với Từ đại nhân thì còn làm tốt hơn nhiều!

-Người đâu, người đâu.

Khương tứ gia cũng rất lưỡng lự, nhưng dù sao chuyện này cũng là một bước lên mây, hoặc là một bước xuống địa ngục.

-Ta muốn xuất môn.

Khương tứ gia có mấy vị hảo hữu không có gì chuyện bí mật gì phải giấu nhau, trong đó một người rất được Khương tứ gia tín nhiệm, hiện giờ người

nọ lại thường xuyên nhìn thấy hoàng thượng.....

Khương tứ gia muốn thăm dò hẳn chuyện này thử xem sao, rồi thử phỏng đoán xem hoàng thượng đối với Giang Nam Tổng đốc rốt cuộc là có ý định gì.

Khương Lộ Kỳ vẫn luôn dưỡng ở khuê phòng, đối với triều cục biến hóa không thể biết rõ, Khương tứ gia thật sự không thể hoàn toàn tín nhiệm nàng.

Giúp phu dạy tử mới là chuyện mà nữ tử nên làm, Khương tứ gia cũng không nghĩ hẳn lại có thể sinh ra thiên tài.

So với Khương tứ gia luôn hoài nghi nữ nhi lại tự cho bản thân là "túc trí đa mưu" lại "cẩn thận tỉ mỉ" mà nói, thì Khương nhị gia đối với lời nói của nữ nhi nhà mình lại xem như thánh chỉ.

Ngày hôm sau, sau khi chuyện ký danh đích tử bị truyền khắp phủ, mới sáng sớm hẳn đã thức dậy, tung tăng nhảy nhót, tinh thần phấn chấn chạy đến sân viện đại phòng đi tìm đại ca...

Đêm qua Khương Lộ Dao đã huấn luyện hẳn một phen, gặp huynh trưởng nên nói như thế nào, nên bày tư thái gì...

Tuy Khương nhị gia có chút trung nhị, nhưng lại rất nghe lời Khương Lộ Dao, lời nói việc làm đều có mẫu mực, học cũng ra hình ra dáng.

Lúc nghe đại ca nói chuyện, Khương nhị gia cảm thán trong lòng, giống nha, những lời này, nữ nhi đều đoán được, cho nên hẳn bày ra bộ dạng khó xử:

-Cũng không phải đệ không chịu cầu tiến, chỉ là một đồng sách chữ biết đệ, chứ đệ không có quen biết chúng nó.

Khương đại gia là Khương Thừa Nhân âm thầm trào phúng, coi như người cũng biết tự lượng sức! Người như vậy mà muốn làm Vĩnh Ninh hầu?

-Nhị đệ, người cũng nên nghiêm túc đọc sách.

- Đại ca...

Khương Thừa Nghĩa ngây ngốc gãi đầu, cười khờ khệch, lời này khuê nữ cũng đoán được:

-Đệ chỉ có thể như vậy, đi theo đại ca kiếm chút miếng ăn mà thôi.

Khương Thừa Nghĩa đứng dậy nghiêm túc nói:

-Đại ca, ngày khác đệ lại nghe đại ca giáo huấn, hôm nay đệ tới tìm đại ca, là có một chuyện muốn nhờ.

- Chuyện gì?

Khương đại gia cảm thấy phiền chán vô cùng, chậm rì nói:

-Nếu người hồ đồ nháo ra tai họa, ta quản cũng không được.

- Không phải, không phải.

Khương nhị gia vội nói:

-Là có chuyện như thế này, trước đó vài ngày đệ nhất thời tức giận đánh Quốc Tử Giám tế tửu. Gần đây đệ cùng người khác muốn mở thư cục, liền thấy có lỗi với Quốc Tử Giám tế tửu, cho nên muốn bồi thường cho hắn, nhưng đại ca cũng biết, một khi đệ mở miệng nói chuyện, các đại nho sẽ tức hộc máu...Thỉnh đại ca giúp đỡ.

Khương đại gia nghe xong có chút ngoài ý muốn, Khương lão nhị sao lại nghĩ ra chiêu này?

Chuyện này chính là đánh thẳng vào danh vọng trong giới sĩ lâm, đừng nói hấn chỉ đánh Quốc Tử Giám tế tửu một cái, cho dù đánh cho năm một đồng, chỉ cần hấn mang chủ ý này tới cửa mời tế tửu đại nhân viết bản thảo thì tế tửu đại nhân cũng sẽ xem hấn như thượng khách mà đãi ngộ.

-Sao người không đi tìm tứ đệ? Hấn ở Hàn Lâm Viện, hành sự so với ta càng tiện lợi hơn.

-Người là đại ca, huynh trưởng như phụ.

Khương nhị gia dẫn đo lời nữ nhi dạy dỗ, bày ra thần sắc kính trọng nói:

-Phụ thân bị mẫu thân đè ép cả đời, đệ..... Đệ coi đại ca như phụ thân mà đối đãi.

Kinh quá, thật ghê tởm, Dao nhị, người muốn ta ói chết đúng không.

Khương nhị gia biết rõ đại ca cùng bọn đệ đệ rất chướng mắt hấn, mà hấn cũng lười a dua bọn họ, bất quá hôm nay...

Nữ nhi từng nói thừa tước không phiền toái, mà chuyện nàng phải gả cho Tần vương thế tử mới phiền toái và nguy hiểm...

Khương nhị gia không thể làm được cái gì cho nữ nhi của hấn, nhưng hấn cũng không thể trơ mắt nhìn nữ nhi vì hôn ước mà bị đẩy vào hố lửa.

Tuy hấn không biết đệ nhất danh môn là Tần vương phủ có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng nữ nhi nói gì cũng đúng, lời nói có thể ứng nghiệm, đầu óc không đủ dùng, thì phải nghe người thông minh, cho nên hấn mới có thể không bệnh không tai sống rất dễ chịu.

-Nếu đại ca không muốn hỗ trợ, đệ sẽ đi tìm tam đệ, tứ đệ, đệ luôn lấy đại ca làm đầu.

Khương đại gia thấy hần nói rất chân thành, sự nghi ngờ liền phai nhạt, chỗ tốt như thế, hần tuyệt đối không thể để cho người khác có được.

Trái lo phải nghĩ, dựa theo tính tình nhị hóa của Khương nhị gia, chỉ số thông minh không đủ, tuyệt đối không có năng lực đi tính kế hần, trầm ngâm một hồi rồi nói:

-Nếu người đã tới cầu ta, thì ta sẽ cố thử xem, nhị đệ, sau này người đừng có xúc động.

-Được, được

Khương Thừa Nghĩa vội vàng đáp ứng:

-Ta đợi tin tốt của đại ca.

Nói xong, liền chạy đi, giống như đối với công danh lợi lộc cũng không thèm để ý, Khương đại gia lẩm bẩm nói:

-Ngu xuẩn!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 30: Tần Vương Phủ

Khương Lộ Dao đã phái phụ thân đi làm việc, đương nhiên cũng không buông tha cho huynh trưởng:

-Ca ca, sao hôm nay ca không đi Lễ Bộ, sao chép khảo đề của mấy năm nay, chuyện này quan trọng không thể rờ rã.

- Mọii muốn ta làm cái gì?

-Mang bạc.

Khương Lộ Dao lấy ra ngân phiếu một trăm lượng đưa cho Khương Mân Cẩn:

-Đi tìm tửu lâu lớn nhất tốt nhất trong kinh thành, mở tiệc chiêu đãi đám huynh đệ ăn chơi trác táng của ca, khí thế càng lớn càng tốt, mọii nói khí thế là khí thế ăn chơi trác táng, ca hiểu không?

-Còn không phải là khí thế gây hoạ sao? Cái này ta am hiểu nha.

Khương Mân Cẩn cảm động thu ngân phiếu:

-Yên tâm đi, ta nhất định sẽ làm cho cả kinh thành đều biết ta thiếu gia ăn chơi trác táng.

-Không phải.

Khương Lộ Dao dạy dỗ Khương Mân Cẩn:

-Muốn ca làm cho mọi người biết, ca xưa đâu bằng nay, ca tương lai sẽ làm Vĩnh Ninh hầu thế tử...

-A...

Khương Mân Cẩn buồn bực hỏi:

-Không phải muội nói phụ thân tốt nhất là không nên thừa tước sao? Phụ thân tư chất không thể làm hầu gia.

Khương Lộ Dao cười nhẹ:

-Lúc chưa thừa tước, đã đắc ý vênh váo, là chịu người khinh thường, Tần vương thế tử nghĩ như thế nào muội không đoán được...

Rốt cuộc người nọ từng nói là có hứng thú với nàng, Khương Lộ Dao không biết là thật hay là giả.

Bởi vì Tần vương thế tử luôn có thể che dấu chân chính tính tình.

-Nhưng tâm tư của Tần vương điện hạ, muội có thể đoán một hai, còn có ngoại tổ Dương gia của Tần vương thế tử...

Khương Lộ Dao chắc chắn nói:

-Nếu thật tình yêu thương Tần vương thế tử, thì Tần vương điện hạ cùng Dương gia sẽ không trở mặt nhìn hắn có quan hệ với tông gia như vậy, Tần vương điện hạ có lẽ sẽ cam chịu để Tần vương thế tử thú thê tộc không cường, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để Tần vương thế tử có thêm một cửu ca(anh vợ) cùng nhạc phụ thường xuyên gây họa.

Khương Mân Cẩn nói:

-Nói như vậy, thường ngày ta cùng phụ thân ở bên ngoài hồ nháo là trợ giúp tiểu muội?

- ...

Khương Lộ Dao buồn bực nói:

-Ừ, trợ giúp.

-A, nếu vậy ta cùng phụ thân sẽ không ngừng cố gắng, chỉ cần không dọa muội trượng(em rể) tương lai bỏ chạy là được.

-Nếu là người thật lòng coi trọng muội, sẽ không bị các người dọa chạy, nếu bị các người dọa chạy, thì không xứng làm trượng phu của muội.

- Ta rất đồng tình với muội trượng tương lai nha.

Khương Mân Cẩn thấy Khương Lộ Dao nâng cánh tay, liền ôm đầu trốn tránh:

-Không cần đánh, tiểu muội cường hãn như vậy, ta có thể không đồng tình với muội trượng tương lai sao? Được rồi, được rồi, ta xuất môn ngay.

Khương Mân Cẩn cầm ngân phiếu bày ra bộ dạng con nhà giàu tiêu sái xuất môn.

Nhị phu nhân xoa xoa khóe mắt:

-Một trăm lượng bạc a...

- Nương!

Khương Lộ Dao bất đắc dĩ an ủi nhị phu nhân:

-Ngày mai nữ nhi sẽ bồi thường nương gấp đôi được chưa?

- Thật hả?

- So với vàng còn thật hơn.

Lúc này nhị phu nhân mới nín khóc mỉm cười nói:

-Nữ nhi a, nương vì người tích cóp của hồi môn, yên tâm, sẽ không để tiểu tể xem thường người.

Tần vương phủ đệ vẫn phú quý như cũ, sáng sớm Tần vương phi đã đến thỉnh an Tần vương thái phi, sau đó trở về phòng.

Sau khi thú Tần vương phi vào cửa vẫn luôn ôn lương, kính cẩn nghe theo, từ bi, rộng lượng rất được thái phi tín nhiệm.

Thậm chí thái phi từng lên nói cùng nhị tử Tần vương, là không thú sai vị kế phi này, ngoại gia Tần vương phi quả nhiên gia giáo không tồi.

Vì vậy, thái phi cũng không gây chuyện cùng nhị tử tránh cho nhị tử và nhị tể có mâu thuẫn.

Tuy thái phi rất đau tiếc Tần vương thế tử do đích phi sở sinh, nhưng đối với ba cái nhị tử do Tần Vương phi sở sinh cũng không tệ.

Rốt cuộc nhiều tử nhiều phúc, vì Tần vương nhất mạch khai chi tán diệt, cũng là niềm vui mà thái phi muốn nhìn thấy.

Huống hồ Tần vương phi lại không vọng tưởng đến thứ không nên có, tỷ như vị trí thế tử, hay là muốn thay tình cảm giữa Tần vương cùng đích phi...

Bởi vậy, không chỉ có thái phi xem nàng làm nhị tể rộng lượng hiểu chuyện, mà Tần vương cũng cảm thấy nàng chịu nhiều thua thiệt.

Cho dù trong lòng vẫn như cũ không bỏ được đích phi vì mình mà tự sát, nhưng vẫn coi trọng thương tiếc Tần vương phi.

Đối với nhị tử do Tần vương phi sinh dưỡng, Tần vương cũng rất sủng ái, coi trọng.

Tần Vương phi mặc một thân tố nhã trang(y phục trang nhã), mặt mày ôn nhuận hiền lành, rảo bước tiến đến cửa phòng.

Nhìn thấy Tần vương cau mày, bên cạnh là quân sự đang hồi bầm.....

Nàng vốn dĩ sẽ mặc kệ chuyện phiến lòng này, nói đúng thì thôi, một khi nói lời không hợp tâm tư Tần vương, không chừng sẽ sinh ra thị phi.

Đang chuẩn bị đi đông thứ gian vì Tần vương chuẩn bị điểm tâm sáng, lại nghe Tần vương chụp một cái tát lên kháng trát:

-Hồ đồ, Vĩnh Ninh hầu càng ngày càng hồ đồ, hay là Vĩnh Ninh hầu lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa muốn để mặc cho hãn hồ nháo?

Tần Vương phi ngừng bước chân, Tần vương phủ cùng Vĩnh Ninh hầu có hôn ước, là phụ thân của Tần vương, thân huynh đệ(anh em ruột) với đương kim bệ hạ định ra...

Trong đó liên lụy đến danh dự của lão Tần vương, cho dù Tần vương chướng mắt Vĩnh Ninh hầu phủ không có đích tử, thì hãn vẫn phải nhận cửa quan hệ thân gia này.

-Vương gia đừng tức giận, thiếp thấy Gia Mẫn quận chúa là người thông hiểu lý lẽ.

Tần Vương phi vẫn luôn rất thận trọng với Gia Mẫn quận chúa, nàng có cảm giác vị quận chúa kia là người có đại bản lĩnh, nói chính xác hơn là người có chuyện xưa.

Nếu có thể, Tần vương phi không muốn giao phong cùng Vĩnh Ninh hầu phu nhân Gia Mẫn quận chúa.

Cặp mắt của Gia Mẫn quận chúa như nhìn thấu thể sự, khiến Tần vương phi rất kinh hồn táng đảm.

Quản sự biết rõ địa vị của Tần vương phủ ở Tần vương phủ như thế nào, cho nên kính cần nói:

-Vương phi điện hạ không biết, Vĩnh Ninh hầu đem Khương nhị gia ký danh thành đích tử, chuyện này đã truyền khắp kinh thành, nếu nói là Khương tứ gia còn có thể lý giải, nhưng Khương nhị gia...Ai mà không biết hẳn là người không có bản lĩnh?

Sắc mặt Tần vương càng khó coi. Năm nay Tần vương chỉ hơn bốn mươi, tướng mạo đường đường, uy nghi, vốn dĩ nên là một vị nam nhân tuấn mỹ thành thực trung niên nho nhã.

Bởi vì Tần vương phủ ở Đại Minh triều có địa vị đặc thù, lại vì phụ thân hãn đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Đối mặt với sự sùng ái của tổ mẫu là thái hậu, hoàng đế đại bá nghi kỵ cùng trọng dụng, hãn phải đối mặt với rất nhiều vấn đề.

Vì vậy nhìn hãn có vẻ so với tuổi thực tế còn lớn hơn một ít, khóe mắt đuôi lông mày cũng bởi vì thường vì nan đề mà hãn sâu nếp nhăn.

Sau khi lão Tần vương qua đời, một tay hãn huấn luyện ra cường quân cũng bị hoàng đế đánh tan.

Nhưng cũng may đám tướng lĩnh lại rất kính trọng lão Tần vương, nếu Tần vương thật sự muốn hạ mệnh lệnh...

Hơn phân nửa tướng lĩnh sẽ nghe lệnh, huống chi tuy Tần vương đích phi sớm thệ, nhưng lại là nữ nhi duy nhất của trung liệt Dương gia.

Lại có huyết mạch Dương gia là Tần vương thế tử, ở trong quân đội Đại Minh, Tần Vương phủ vẫn luôn có địa vị cao cả.

Tuy không tránh được hoàng đế nghi kỵ, nhưng cũng có thể cam đoan Tần vương phủ cường thế, không đến mức dễ dàng bị hoàng thượng vấn trách.

Sau khi đích phi bỏ mình, Tần vương vứt bỏ ý định cùng võ tướng liên hôn, ngược lại cầu thú nữ nhi Khổng gia rất có uy vọng trong giới sĩ lâm.

Coi như giảm bớt biểu hiện nhất mạch Tần vương tiếp tục khống chế cường quân, cũng coi như cấp cho hoàng đế bá phụ một công đạo.

Hơn nữa thái hậu nương nương vẫn còn, hoàng thượng đối với Tần vương phủ là ân sủng có thêm.

Coi Tần vương thế tử như hoàng tôn(cháu) mà đối đãi, bởi vậy gần đây Tần vương phủ mới có thể ổn định cư trú đệ nhất danh môn.

-Vương phi cũng đến xem đi, nhìn xem Vĩnh Ninh hầu làm ra chuyện hoang đường như thế nào.

Tần vương biết vương phi là nữ nhân thông tuệ tôn thủ bốn phận, đem thư từ trên bàn đưa cho Tần vương phi.

-Bốn vương thật không thể tưởng tượng được, mới sáng sớm đã nghe được tin tức như thế, vẫn là Gia Mẫn quận chúa lấy danh nghĩa Vĩnh Ninh hầu tự mình viết thư từ đưa tới đây, biểu cô như thế nào lại ra quyết định hoang đường như thế này?

Cứ nghĩ đến Khương nhị gia nổi danh nhị hóa trong kinh thành, là đầu Tần vương liền to ra.

Giống như Khương Lộ Dao suy nghĩ, hẳn đã không ngóng trông Tần vương thế tử có thể liên hôn hào môn vọng tộc.

Nhưng cùng Khương nhị gia kết thân gia, thật sự khiến người cần trọng như hân khó có thể tiếp thu.

Tần vương phi thuận thế nhìn thư từ, chậm rãi khuyên nhủ Tần Vương:

- Thiếp thấy chuyện này khó có thể xoay chuyển.

- Nói như thế nào?

- Đây...

Sắc mặt Tần vương phi biểu hiện khó xử, về chuyện giáo dục cùng sinh hoạt của Tần vương thế tử, nàng không hề đụng tay vào.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 31+1: Tần Vương Thế Tử (1)

Tần Vương thế tử ăn, mặc, ở, đi lại toàn bộ đều dùng thứ tốt nhất, còn chuyện khác...

Nàng chưa từng quản, cũng không nói nhiều một câu khi ở trước mặt Tần vương cùng thái phi.

Dù nàng biết Tần Vương thế tử bị sủng sinh oai, thì nàng cũng không muốn quản!

Làm kế mẫu, còn có thể trông cậy nàng đối xử từ ái với Tần vương thế tử như thân sinh sao?

Tình thương tiếc đó nàng có thể cho thứ tử, nhưng không thể cho Tần vương thế tử.

Đối xử tốt với thứ tử chỉ làm cho người khác nghĩ nàng là kế mẫu thiện lương, còn Tần vương thế tử...

Nếu nàng làm không tốt sẽ bị người khác nghĩ là cố ý lấy lòng, dụng tâm kín đáo.

Đều nói tư sinh tử cùng kế mẫu không thân, lại có khoảng cách cùng hiểu lầm, bọn họ sao có thể thân cận được sao?

Tần vương phi làm kế mẫu rất tốt, cũng vì vậy mà Tần vương nghe nàng nói xong, liền nói:

-Ta hiểu được tính tình của nàng, cứ nói đi đừng ngại.

-Thiếp nhiều lời một câu, thỉnh vương gia hãy nghe thử một chút.

Tần vương phi dịu dàng ngồi đối diện tần Vương, bình tĩnh phân tích:

-Cửa hôn sự này, vương gia là sẽ không lui, đúng không? Nếu Gia Mẫn quận chúa có thể đem Khương nhị gia ký danh thành đích tử, có lẽ cũng có thể ký danh người khác...Vương gia, Gia Mẫn quận chúa là một vị nữ tử có mưu trí lại bình tĩnh, thiếp thấy có lẽ Khương nhị gia cũng không phải giống như lời bên ngoài đồn đãi làm ra chuyện hoang đường tính tình bất kham, có câu này nói ra cũng không sợ vương gia trách tội, người cũng chưa bao giờ nghe nói hấn phạm vào cái gì đại sai, không phải sao?

-Công tử hầu môn, mê chơi thích nháo loạn là khó tránh khỏi, Gia Mẫn quận chúa là vì hiếu tâm cùng phúc hậu của hấn chưa chắc là không tốt.

Tần vương yên lặng thở dài một tiếng:

-Ta chỉ sợ thế tử thú nữ nhi của Khương nhị gia, tương lai sau này sẽ trách ta làm phụ thân mà bất công, chúng ta chuẩn bị hôn sự cho các nhi tử còn lại đều là...Đều cường hơn Khương nhị gia. Đường đường là thế tử phi nếu không áp chế được đệ tức(em dâu), nháo loạn Tần vương phủ không được an bình, thì phải làm sao bây giờ? Hay là còn muốn làm phiền vương phi tiếp tục quản gia?

-Này không thể được.

Tần vương phi lắc đầu nói:

-Chờ thế tử phi vào cửa, thiếp thế nào cũng phải giao ra quyền quản gia, vương gia, thiếp đã vất vả mười mấy năm, thiếp cũng muốn được lười biếng, cũng bởi vì hôn ước mới có thể thú tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ, có lẽ thế tử cũng hiếu, vương gia không cần lo thiếp bất công, thiếp đã sớm tìm nhân gia phù hợp với mấy nhi tử còn lại, cũng không thể vì thân phận của thế tử phi, mà bạc đãi các nhi tử khác.

- Thế tử...

Tiểu nha hoàn canh giữ ngoài cửa cuống quít kêu lên:

-Xin đợi nô tỳ thông bẩm.

- Không cần.

Tần vương thế tử vén lên màn che, thân ảnh kiều ngạo ương ngạnh xuất hiện trước mặt phu thê Tần vương:

-Mẫu phi yên tâm, tiểu thư Khương gia ta định rồi, cũng không so đo phụ vương cùng mẫu thân sẽ vì bọn đệ đệ tìm thê tộc tăng thêm một phần hữu lực có danh vọng.

Tần vương phi chưa xót nhìn Tần vương cười nói:

-Là ta lắm miệng, thỉnh thế tử đừng trách móc.

Tần vương tức đến đỏ mặt, nhi tử ở trước mặt mọi người lại không cho vương phi mặt mũi, làm cho hãnh xuống đài không được, hừ lạnh nói:

-Đây là thái độ của người đối với vương phi?

-Phụ vương, nhi tử sẽ thực hiện hôn ước, nhi tử không chê Khương nhị gia là sai sao? Nếu nói tiếp, vẫn là nhi tử vì vương phủ hy sinh quá lớn đi.

Tần vương thế tử chấp tay nói:

-Nếu phụ vương không vui khi nhìn thấy nhi tử, thì nhi tử đi tìm Khương nhị gia, nghe nói cho dù hãnh có muôn vàn không phải, nhưng đối với thân sinh nhi nữ là cực tốt...

- Hồn xược.

Tần vương ném mạnh chén trà xuống đất, nhưng Tần vương thế tử đã rời đi không còn thấy bóng dáng, bất đắc dĩ nói:

-Đứa nhỏ này, là bốn vương nuông chiều đến hỏng rồi!

Vương phi làm như thế nào trấn an Tần vương tạm thời không đề cập tới, chỉ nói đến Tần vương thế tử nổi giận bùng bùng rời khỏi Tần vương phủ.

Sáng hôm nay hần cũng nhận được tin tức Khương nhị gia được ký danh đích tử, vốn còn định cùng phụ vương thương lượng một chút.

Ai ngờ vừa đến đây, còn chưa đi đến cửa đã nghe phụ vương cùng kế mẫu thảo luận chuyện này.

Người khác nghe Tần vương phi nói chuyện, sẽ hài lòng cảm thấy dễ nghe, từ trong lời nói của nàng có thể cảm giác nàng là kế mẫu bỏ nhiều tâm tư cho nhi nữ, lại đối xử rất tốt với thế tử.

Nhưng lời này rơi vào tai Tần vương thế tử lại không phải như vậy, Tần vương phi chưa từng dạy dỗ hần, cũng không quản hần, đương nhiên...

Hần giục ngựa giờ roi tung hoành phố xá sầm uất trong kinh thành, bản thân hần cũng không hiếm lạ kế mẫu quản giáo dụng tâm kín đáo.

Hần là Tần vương thế tử, tương lai sẽ kế thừa Tần vương phủ cùng huyết mạch Dương gia.

Thê tộc của hần có thể vô năng, nhưng thế tử phi không thể bị Tần vương phi che mắt.

Khương Lộ Dao, nàng thì sao?

Sau lần gặp hôm đó, Tần Vương thế tử vẫn không có cách nào quên được nữ tử lần đầu tiên gặp mặt liền ra oai phủ đầu hần.

Trong mắt nàng là chán ghét, sợ phiền toái cũng không phải diễn màn lát mềm buộc chặt, nàng thật sự chướng mắt thân phận cao quý của hắn...

Sau khi tồn tại cái ý niệm này trong đầu, Tần vương thế tử có chút quan tâm đến nàng.

Nhận được tin Khương nhị gia ký danh đích tử, khiến hắn rất thoải mái, không phải các đệ đệ còn lại đều thú tiểu thư danh gia vọng tộc sao?

Hắn muốn thú nữ tử có phụ thân hoang đường hay gây họa về làm thế tử phi, có áp chế cũng là áp chết đám đệ tức.

-Người đi tìm hiểu một chút, xem thử Khương nhị gia đang ở nơi nào?

Tần vương thế tử ngồi trên lưng ngựa phân phó hạ nhân tùy tùng đi theo bên người hắn.

Đi gặp Khương nhị gia cũng tốt, dù sao hôm nay hắn cũng không có chuyện gì cần làm.

-Điện hạ, thuộc hạ không biết Khương nhị gia ở nơi nào, nhưng thuộc hạ biết Khương nhị công tử đang ở đâu.

-Khương...

Tần Vương thế tử nhíu mày cố nhớ tên huynh trưởng của Khương Lộ Dao:

-Ta nhớ hắn cùng Tái Mạnh Thường ăn chơi, Tái Mạnh Thường...Hắn như thế nào lại tìm tên phế vật tốt mã dễ cùi như vậy.

-Là Khương Mân Cẩn.

- Đúng, chính là cái này danh này.

Tần vương thế tử gật đầu nói:

-Không phải Tái Mạnh Thường gây họa đã bị phụ thân hấn quản giáo sao? Sao Khương Mân Cần còn dám lui tới?

-Khương nhị công tử ở Thiên Nhiên Cư đãi yến tiệc mời khách, nghe nói phô trương rất lớn, rất nhiều công tử ăn chơi trác táng đều được mời đến dự tiệc.

Tần vương thế tử nhíu mày, đây là đặc ý vênh váo?

Khương Lộ Dao nhìn thì không sai, như thế nào lại có phụ huynh khiến người sầu lo như thế?

Nhưng hấn cũng không có tâm tình đi giúp phụ tử Khương nhị gia thu thập loạn cục.

-Đi, bản thế tử cũng đi Thiên Nhiên Cư.

Tần vương thế tử quyết định mắt thấy tai nghe mới là thật, nếu phụ huynh của nàng thật sự là giá áo túi cơm, cho dù nàng rất tốt, thì hấn cũng không thể thú nàng!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 31+2: Tần Vương Thế Tử (2)

Tần vương phủ có thể đứng vững vị trí đệ nhất trong danh môn quý tộc, thì Tần vương thế tử cũng không phải loại người ăn chơi trác táng như vẻ bề ngoài...

Hắn có dã tâm, cũng có tư tâm muốn báo thù cho toàn gia ngoại tổ, thân sinh mẫu thân của hắn chết quá oan ức.

Nhắm lại cặp mắt chứa đầy tối tăm, hắn nắm chặt dây cương, thực lực còn chưa đủ, cần phải nhẫn nại, tiếp tục nhẫn nại.

Phụ vương đã quên, Dương gia cũng quên, nhưng hắn không thể nào quên...

Tất cả mọi người cho rằng hắn còn nhỏ sẽ không nhớ rõ thân mẫu thắt cổ tự sát, sẽ không nhớ rõ thân mẫu bịt kín miệng hắn...Nói với hắn sẽ dẫn hắn cùng rời đi...

Nhưng hắn lại mơ mơ hồ hồ nhớ rõ...

Nhớ thân thể mẫu thân dần dần lạnh đi, nhớ lúc hắn ở ranh giới sinh tử không ngừng giãy giụa.

Nếu không phải mẫu thân còn sót lại một chút thiện tâm, có lẽ hắn đã đi theo nàng.

Cũng phiên phụ vương chạy tới kịp lúc, dù vậy thái y cũng phải toàn lực cứu trị mất ba tháng mới bảo vệ được tánh mạng của hắn.

Vị phụ thân thâm tình của hắn, lúc thân mẫu qua đời được hai năm liền thú kế phi...

Tuy hắn có thái phi nuôi nấng, nhưng lúc ấy ngoại tổ Dương gia chưa sửa lại án xử sai, thái phi yêu thương hắn cũng hữu hạn.

Thậm chí ma ma bên người thái phi còn ngầm nói thầm với hắn, vì sao hắn không đi theo thân mẫu?

Bọn họ đều sợ hoàng thượng vì chuyện Dương gia mưu nghịch phản quốc sẽ liên lụy đến Tần vương phủ.

Người ở bên ngoài nhìn vào, thấy hắn là đích trưởng tử vẫn luôn được "yêu thương".

Thế nhân khen ngợi Tần vương trọng tình trọng nghĩa, thái phi là tổ mẫu từ ái thiện lương, khen ngợi Tần vương phi luôn tuân thủ bốn phận...

Hắn chính là đồ vật để bọn họ phô bày các loại phẩm cách tốt đẹp nhất.

Từ nhỏ hắn đã biết khi nào nên cười, khi nào nên làm nũng, khi nào nên đứng sang một bên.

Trước năm ba tuổi hắn là đích trưởng tử của Tần vương, nhưng so với thứ xuất đệ đệ còn không bằng.

Sau đó Dương gia sửa lại án xử sai, hoàng thượng bồi thường cho Dương gia, lúc đó hắn mới thật sự có cuộc sống đúng vị trí đích trưởng tử.

Năm ba tuổi, Tần vương thỉnh phong hắn làm thế tử, làm như vậy còn không phải là muốn nắm giữ quyền huấn luyện binh mã của ngoại tổ Dương gia sao?

Hiện giờ Dương gia chỉ còn lại một quả phụ, nam đinh duy nhất lại có thân thể ốm yếu, không biết có thể trưởng thành lưu lại hậu nhân hay

không, chỉ có hãn...

Đã là Tần vương thế tử, lại là huyết mạch cuối cùng của Dương gia.

- Thế tử điện hạ?

Hạ nhân lo lắng hỏi:

- Người không thoải mái?

Lúc Tần vương thế tử mở đôi mắt âm u, liền khôi phục lại bộ dáng ăn chơi trác táng:

- Nếu Giang Nam có tin tức, lập tức thông báo cho ta biết, Giang Nam Tổng đốc...

Hừ, năm đó người cùng hoàng thượng liên thủ chế ngự Dương gia, người khác đã quên, nhưng hãn không có cách nào quên!

Nếu hoàng thượng có thể diệt trừ Dương gia, vì sao không thế hạ thủ tàn nhẫn với người?

Chứng cứ? Hãn thiếu chứng cứ quyết định...Chứng cứ khiến hoàng thượng hạ quyết tâm diệt trừ Từ tổng đốc!

Tâm tình của hãn càng thêm bức bối, thúc mạnh ngựa một đường chạy thẳng đến Thiên Nhiên Cư.

Đi tìm Khương Mân Căn xả giận trước, phải cảnh cáo Khương Mân Căn, muốn làm công tử ăn chơi trác táng cũng được, nhưng không thể để hãn gây họa.

Ở Đại Minh triều tiệc rượu thượng đẳng nhất, sẽ tốn hai mươi lượng bạc một bàn.

Trong tay Khương Mân Cẩn cầm ngân phiếu một trăm lượng vẫn dư sức mua.

Vì cả đời hạnh phúc của muội muội, trước khi Khương Mân Cẩn ra cửa còn moi tất cả bạc tiêu vật của mình, cũng thuận tiện bán một con quắc quắc(con này là con đẻ nhé) của Khương nhị gia...

Cho nên hẳn rất hào phóng, hào sảng bao toàn bộ Thiên Nhiên Cư.

Không thể không nói hẳn quả thật rất thích hưởng thụ loại không khí hào khí rộng rãi khoe mẽ.

Đọc sách, luyện võ, hẳn không dám trông cậy, nhưng khoe bạc phô bày sang khí, thật sự là sở trường của hẳn.

Nhiều năm xen lẫn trong giới ăn chơi trác táng, hiểu được nên mời người nào đến mới có thể đem chuyện hẳn đặc ý vênh váo lan truyền nhanh nhất, truyền khắp kinh thành.

Khương Mân Cẩn hưởng thụ khoe khoang, chính là hoàn thành tốt nhiệm vụ Khương Lộ Dao giao cho hẳn.

Lúc mời rượu đám hảo hữu ngày xưa cùng chơi bởi chung, về mặt Khương Mân Cẩn tràn đầy kiêu ngạo đặc ý, giống như ngày mai hẳn có thể làm Vĩnh Ninh hầu thế tử không sợ trời, không sợ đất.

Đương nhiên hẳn cũng hiểu rõ bộ dạng khoe mẽ vênh váo làm nhiều lần sẽ khiến Tiêu Chước Hoa mất hảo cảm với hẳn, cho nên hẳn càng quý trọng ngày hôm nay.

Có câu vô xảo bất thành thư, Khương Mân Cẩn ngồi bên cạnh cửa sổ, rất có khí thế chỉ điểm núi sông(người làm việc lớn).

(Yul: câu "Vô xảo bất thành thư" Theo Bách Độ, thành ngữ này xuất xứ từ chuyện Thi Nại Am viết truyện Thủy Hử, viết đến tích Võ Tòng thì bỗng nghe ngoài cửa có tiếng la hét ầm ĩ, thì ra là một tên say rượu đang đánh một con chó vàng to lớn, bèn nảy ra ý tưởng cho Võ Tòng đánh hổ. Về sau gặp người khác ông mới nói: "Chân thị vô xảo bất thành thư a!" "Quả là trùng hợp lạ kỳ mà tôi mới viết nên sách này")

Ở trên cao nhìn xuống đường phố, nhìn bá tánh vì cuộc sống sinh nhai mà bận rộn.

Vừa đúng lúc thấy được hình bóng quen thuộc, trong đó một người là... Tiêu biểu muội?

Nàng bị người ngăn cản.

Khương Mân Cẩn sao chịu được loại tình huống này? Trong đầu chỉ nghĩ nhất định phải mau mau cứu Tiêu biểu muội!

Vì thế, hần đứng lên, lật bàn tiệc, hét lớn một tiếng:

- Các huynh đệ, đi theo ta.

Chén dĩa trên bàn rơi rải đầy đất, mọi người thấy công tử Khương Mân Cẩn hấp tấp vội vã cầm gậy gộc chạy ra bên ngoài.

Đám ăn chơi trác táng cũng thích náo nhiệt không sợ gây chuyện đánh nhau, huống chi bọn hần vừa ăn uống đồ của Khương Mân Cẩn, đương nhiên sẽ chạy theo Khương Mân Cẩn rời khỏi Thiên Nhiên Cư.....

- Từ đâu chui ra tên hỗn đản, dám đùa giỡn Tiêu tiểu thư?

Khương Mân Cẩn trực tiếp xông lên, che trước người Tiêu Chúc Hoa, hung tợn nói:

- Người tìm chết đúng không?

- Khương công tử...

Tiêu Chúc Hoa sửng sốt:

- Người đừng động thủ, hãn là...

Hãn là biểu đệ của thái tử điện hạ, là chất tử(cháu trai) của hoàng hậu nương nương.

Hôm nay hãn thay thái tử điện hạ tới tặng lễ, Tiêu Chúc Hoa còn chưa nói xong...

Khương Mân Cẩn đánh biểu đệ của thái tử điện hạ bầm xanh mắt.

Lúc này Tần vương thế tử mới chạy tới Thiên Nhiên Cư, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn chuyện náo nhiệt trước mặt, nhếch môi:

- Có ý tứ, ngay cả biểu đệ của thái tử cũng dám đánh? Thật có ý tứ.

Tần Vương thế tử thường xuyên vào cung bầu bạn với thái hậu nương nương, đối với hoàng tử cũng không xa lạ.

Hiện giờ thái tử điện hạ cùng tuổi với hãn, nhưng hãn không giao tình với thái tử điện hạ.

Thái tử vẫn nhược lại thân cận với kẻ thù của Dương gia, loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa Giang Nam Tổng Đốc Từ đại nhân, bởi vậy hãn cùng thái tử điện hạ chỉ là mặt ngoài giao tình.

Trong lòng hãn cũng không thích thái tử điện hạ kẻ vị.

Cũng chẳng sợ thái tử được hoàng thượng truyền vị, vẫn còn nhiều hoàng tử lớn tuổi vẫn chưa được phong vương, đương nhiên là trừ Triệu vương.

Mà hoàng thượng cũng không yên tâm về thái tử.

Biểu đệ của thái tử họ Cao, là quý tử của Trường Thế hầu, Cao Cường có khuôn mặt tuấn mỹ, giống như quân tử khiêm tốn.

Cũng vì hần thường xuyên đi theo thái tử, cho nên nhìn hần có vẻ tài trí hơn người, lại được Cao hoàng hậu yêu thích, ở trong kinh thành rất ít ai dám trêu chọc hần.

Lần này hần bị Khương Mân Cẩn đánh, Tần vương thế tử âm thầm sáng khoái.

P/s cuối tháng ta hơi bận nha. Đợi ta. ♡ ♡ ♡

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 32+1: Tranh Phong (1)

Khương Mân Cẩn lo lắng cho Tiêu Chúc Hoa đương nhiên sẽ không ngần ngại đánh biểu đệ của thái tử.

Nhưng trong đám hoàn khố đi theo Khương Mân Cẩn có nhiều người nhận thức Trường Thế hầu thế tử.

Đám hoàn khố luôn thích bắt nạt kẻ yếu, cân nhắc một phen, nhận thấy biểu đệ của thái tử quan trọng hơn Khương Mân Cẩn.

Bọn họ từ từ thối lui, chỉ để lại một mình Khương Mân Cẩn.

Lúc này Cao công tử mới có phản ứng, ôm bên mắt bị đánh bầm đen, hét lớn:

-Ở đâu xuất hiện tên dã tiểu tử? Dám đánh bản công tử? Người đâu, đánh cho ta, hung hăng giáo huấn hắn.

Khương Mân Cẩn biết chút công phu cũng chỉ có thể ở trong giới ăn chơi trác táng ra vẻ ta đây.

Nếu thái tử đã để cho biểu đệ tới đây tặng lễ vật cho Tiêu Chúc Hoa, đương nhiên thị vệ đi theo Cao công tử đều có thân thủ tốt.

Lúc đầu nhìn thấy Khương Mân Cẩn xông tới, bọn họ không thể động tay, nếu lúc này Cao công tử đã ra lệnh, thì kẻ này cũng không được thái tử điện hạ quý trọng.

Bọn thị vệ cùng xông lên, đánh ngã Khương Mân Cẩn.

"Phốc." Khương Mân Cẩn bị thị vệ đâm một quyền vào mặt, miệng phun ra máu tươi.

Tuy bị người đè xuống đất, hãn vẫn tận lực cố gắng ngẩng đầu, nhìn về phía Tiêu Chúc Hoa, ý bảo hãn không có việc gì, môi mấp mé:

-Đừng khóc.

Sao Tiêu Chúc Hoa có thể không khóc?

Lần trước nàng đi thư điểm(hiệu sách) lấy sách cho huynh trưởng, ngoài ý muốn đụng phải một vị ‘ bệnh công tử ’.

Nàng thấy vị bệnh công tử này rõ ràng huyết khí không đủ còn dùng trà xanh, liền hảo tâm nói nhiều một câu, sư phó từng dạy nàng phương pháp dưỡng sinh kiện thể, vì vậy nàng biết được một ít bí phương.

Nhìn Bệnh công tử ho khan rất đáng thương, nàng để cho bệnh công tử dùng thử phương thuốc của mình.

Xong việc nàng mới biết, vị bệnh công tử kia chính là thái tử điện hạ.....

Thái tử điện hạ chính vụ bận rộn, sẽ không tới đây đùa với nàng, nhưng thái tử sẽ phái biểu đệ của mình là Cao công tử tới đưa "lễ vật" cho Tiêu Chúc Hoa.

Tiêu Chúc Hoa hoàn toàn không muốn gia nhập vào phủ thái tử làm trắc phi, càng không muốn có liên lụy với thái tử.

Nhưng Cao công tử luôn ở trước mặt nàng bày ra bộ dạng ý nói là do phúc khí của người lớn, thái tử coi trọng người, là vinh hạnh của người...

Lúc nói chuyện lại không lễ phép, ấn tượng của Tiêu Chúc Hoa về Cao công tử cùng người đứng sau lưng hãn là thái tử điện hạ càng lúc càng kém.

Hôm nay Cao công tử ngăn chặn nàng, nói nàng chơi trò lạt mềm buộc chặt đến nghiện, nói nàng không biết tốt xấu, câu dẫn thái tử điện hạ.....

Vì huynh trưởng nàng không muốn làm cho thái tử ghi hận, liều mạng nhẫn nại, đương nhiên trong lòng cũng ngóng trông ai đó có thể giải cứu nàng...

Lúc nàng gian nan, Khương Mân Cẩn xông tới, đánh Cao công tử, nhưng Khương Mân Cẩn cũng bị đánh quá thảm.

-Đừng đánh nữa.

Tiêu Chước Hoa không thể chờ huynh trưởng thêm nữa, tập kích cánh tay của tên thị vệ đang đè Khương Mân Cẩn xuống đất, rắc một tiếng, thị vệ bị nàng bẻ gãy tay.

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, vị nữ tử này nhìn thì xinh đẹp như hoa, mặt mày thanh tú lại là nữ hiệp sao?

Tiêu Chước Hoa nâng Khương Mân Cẩn lên, đau lòng hồng vành mắt nói:

-Người không sao chứ...

- Ha ha, không có chuyện gì.

Khương Mân Cẩn chỉ cảm thấy Tiêu Chước Hoa rất đẹp, cũng không quan tâm mình bị đánh giống như đầu heo, ngây ngô cười nói:

-Không có chuyện gì đâu.

Cao công tử tức giận dậm chân nói:

-Người tới, đánh cho ta! Đánh chết ta chịu trách nhiệm.

Bọn thị vệ lại vây quanh Tiêu Chước Hoa cùng Khương Mân Cẩn, cảnh giác nhìn Tiêu Chước Hoa, vị nữ tử này nhìn thì nhu nhược nhưng thân thủ không đơn giản.....

-Đây là chuyện gì? Ban ngày ban mặt, Cao Cường người lại dám cường đoạt dân nữ sao?

Tần vương thế tử ngồi trên lưng ngựa, từ từ nói:

-Người hồ nháo như vậy, Trường Thế hầu cùng thái tử điện hạ có biết không?

Tiêu Duệ Hoa giấu mình ở chỗ tối, ngoài ý muốn nhìn Tần vương thế tử vì Khương Mân Cẩn ra mặt.

Sau đó hắn cũng hiểu rõ vài phần, đôi mắt thâm thúy ẩn dấu mấy phần địch ý.

Lúc muội muội bị biếu đệ của thái tử là Cao Cường ngăn trở, hắn định ra giảng hòa.

Nhưng hắn dụng phải hảo hữu từ Giang Nam tới, hơn nữa vị hảo hữu này còn chặt vật bất kham nói cho hắn tin tức kinh thiên động địa.

Hắn kinh ngạc thất sắc, cũng hiểu rõ tin này rất quan trọng, bởi vì chuyện này liên quan đến Giang Nam Tổng Đốc, Từ đại nhân.

Tới kinh thành không bao lâu, Tiêu Duệ Hoa đã phân tích ra chuyện Giang Nam Tổng Đốc chỉ sợ là bè đảng của thái tử.

Nếu Giang Nam Tổng Đốc xảy ra chuyện, hắn có thể có được ưu việt gì...

Lúc hắn đang tự hỏi, cũng thấy Khương Mân Cẩn xông tới rồi bị thị vệ đánh ngã.

Hắn vẫn như cũ không có lên tiếng ngăn cản, ở trong mắt hắn không có kẻ nào có thể so với tin tức từ Giang Nam này.

Bất luận chuyện gì cũng không quan trọng bằng, huống chi hắn cho rằng có tiểu muội công phu cao cường ở đó, Khương Mân Căn không thể bị đánh đến hỏng.

Chờ đến lúc hắn để ý, thì Tần vương thế tử đã xuất đầu lộ diện, lúc này nếu hắn lại nhảy ra, sẽ bị nghi muốn tranh công.

Tiêu Duệ Hoa nhìn thoáng qua Tần vương thế tử, rồi xoay người lặng lẽ rời đi.

Hắn không thể so với Tần vương thế tử trời sinh phú quý, tương lai tiền đồ của hắn còn cần hắn tự mưu tính.

Nếu có thể vận dụng tốt cơ hội ngàn năm có một này, tương lai sau này quan lộ của hắn sẽ là một mảnh quang minh.

Mặc kệ hắn nguyện ý trung thành với thái tử, hay là có tư tâm khác, thì hắn đều có thể bất bại, vị hoàng tử nào cũng không rời được hắn.

-Tần vương thế tử Triệu Đạc Trạch?

Cao Cường biến sắc:

-Người muốn xen vào chuyện của người khác? Người nên biết đây chính là chuyện của thái tử...

-Hay là người không biết hắn có khả năng tương lai sẽ là thê huynh(anh vợ) của bốn thế tử?

Triệu Đạc Trạch giơ lên roi ngựa chỉ vào Khương Mân Căn đang dựa người vào vai mỹ nhân, thương thế nghiêm trọng như vậy?

Thật có tác phong của công tử ăn chơi trác táng, thời khắc nào cũng không quên chiếm tiện nghi mỹ nhân.

Lúc Khương nhị gia còn chưa được ký danh đích tử, đã dám đánh nhau với Triệu vương, đánh Quốc Tử Giám tể tửu rãng rơi đầy đất...

Nhi tử của hãn là Khương Mân Cẩn cũng không thua kém chút nào, trực tiếp cùng thái tử tranh đoạt nữ nhân.

Chậc chậc, đột nhiên Triệu Đạc Trạch cảm thấy hứng thú với đôi phụ tử hay gây chuyện phiền toái này.

Hãn tự nhận mình đã vô pháp vô thiên, nhưng hãn tốt xấu gì cũng là Đại Minh đệ nhất danh môn thế tử.

Phía sau có chỗ dựa lớn, Khương nhị gia là cái gì? Dám cùng thái tử điện hạ tranh đoạt nữ nhân?

Khương Mân Cẩn sờ sờ cái mũi đang chảy máu, hét lớn:

-Đừng có nói bậy, ai là thê huynh của ngươi? Muội muội của ta sẽ không gả cho ngươi!

Tiêu Chước Hoa cầm khăn bịt mũi hãn, thuận tiện cảnh cáo nói:

-Ngươi câm miệng.

- A.

Khương Mân Cẩn lập tức câm miệng, Tiêu Chước Hoa cảm thấy mình nói hơi nặng, thấp giọng giải thích nói:

-Ngươi cũng không nhìn xem đây là ở nơi nào? Ta biết ngươi đau Khương biểu muội, nhưng cũng phải chú ý trường hợp, nào có tiểu thư

khuê các nào lại nói không gả cho ai? Hôn sự là liên kết hai gia tộc, nghe lệnh phụ mẫu chi ngôn...

-Nhưng ở nhà ta, lời tiểu muội nói so với phụ mẫu còn đáng nghe hơn.

- Này cũng không được nói.

Tiêu Chước Hoa trừng mắt nhìn hần, Khương Mân Cẩn gật đầu nói:

-Nghe nàng.

Tên ‘ngốc tử’ này, sao nàng có thể không để tâm?

Rõ ràng biết nàng có công phu, còn xông tới..... Bảo hộ nàng.

Tiêu Chước Hoa không thể phủ nhận, lúc hần không màng tất cả xông tới, nàng rất cảm động, có người có thể mặc kệ như thế nào cũng sẽ đứng bên cạnh mình, thật là tốt đẹp.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 32+2: Tranh Phong (2)

Cao Cường sững sốt một lúc lâu, quay đầu hỏi thị vệ đứng bên cạnh:

- Hẳn là Vĩnh Ninh hầu phủ nhị công tử?

- Dạ, nghe nói hôm nay phụ thân của hẳn là Khương nhị gia chính thức ký danh đích tử, có lời đồn đãi, nói là Vĩnh Ninh hầu chuẩn bị thỉnh phong Khương nhị gia làm thế tử, cho nên Khương Mân Cẩn mới có thể ở Thiên Nhiên Cư yến khách.

Sắc Mặt Cao Cường càng khó coi, Khương Mân Cẩn dựa vào Triệu Đặc Trạch, hiện giờ hẳn không thể đứng.

Nếu ở Đại Minh triều muốn tìm ra người có thể chống chọi với thái tử điện hạ, thì người đó chỉ có thể là Tần vương thế tử.

Thái tử ốm yếu lại có vài vị huynh trưởng như lang như hổ, ai cũng không dám cam đoan thái tử có thể thuận lợi kế thừa đế vị.

Nhưng Tần vương thế tử lại khác, chẳng sợ Tần vương có thêm nhiều nhi tử, đều không thể cướp được tước vị từ trên tay Triệu Đặc Trạch.

Bởi vì Triệu Đặc Trạch có ngoại tổ là trung liệt Dương môn!

Hoàng thượng luôn áy náy sâu đậm với Dương gia, dựa theo tin tức từ trong cung truyền ra, gần đây hoàng thượng luôn mơ thấy người Dương gia đi vào giấc mộng kêu oan...

Bởi vậy hoàng thượng càng ân sủng Dương gia, coi Tần vương thế tử như hoàng tôn mà đối đãi.

- Tần Vương thế tử định nhúng tay vào chuyện này? Nữ nhân được thái tử điện hạ ...

- Câm miệng.

Khương Mân Cẩn nhắc chân đá bay cục đá trên mặt đất, vừa lúc đánh trúng miệng Cao Cường:

- Tiêu tiểu thư bằng thanh ngọc khiết, khi nào là nữ nhân của thái tử? Người bớt dùng ô ngôn uế ngữ vũ nhục người!

- Khương Mân Cẩn...

Cao Cường hộc ra bốn cái răng cửa bị cục đá gõ rụng, giận dữ nói:

- Người..... Người thật to gan.

Há miệng gió thổi vào nói ra lời rất lao lực, hơn nữa vì không có răng cửa, trong miệng đầy máu, nhìn Cao Cường cực kỳ chật vật.

Tần vương thế tử ở trên lưng ngựa cười lớn:

- Rất hay, ai bảo người ăn nói không biết suy nghĩ? Người không chỉ bại hoại danh tiết của Tiêu tiểu thư, đồng thời cũng bại hoại tài đức sáng suốt của thái tử. Chẳng lẽ thái tử là người cường ép dân nữ nhập phủ sao?

- Người..... Các người cùng phe?

Cao Cường la hét:

- Triệu Đạc Trạch, ta nói cho người biết, hôm nay người đừng mơ tưởng vì Khương Mân Cẩn mà ra mặt.

- Thật làm khó người rồi, đến giờ người mới biết ta với hãn cùng một phe?

Tần Vương thế tử cười trào phúng, đôi mắt lạnh băng:

- Bốn thế tử chính là vì hãn mà ra mặt, người làm khó dễ được ta? Người muốn khiến cho Kinh Triệu phủ doãn tới bắt ta? Hay là nương nhờ thái tử cáo trạng bệ hạ? Mặc kệ là nha môn đại đường, hay là Kim Loan Điện, bốn thế tử đều phụng bồi.

Nói xong liền xoay người nhảy xuống ngựa, Tần vương thế tử đi đến bên người Khương Mân Cẩn, vỗ vỗ đầu vai hãn, quan tâm nói:

- Người đừng sợ, có ta ở đây, ai cũng khi dễ không được người.

- Ta cùng người...

- Quan hệ phi thiên.(không xa lạ)

Đương nhiên Tần vương thế tử sẽ không để Khương Mân Cẩn nói ra mấy câu mất hứng, nhìn Tiêu Chúc Hoa, cười nói:

- Ánh mắt của người cũng không tồi, khó nhất tiêu thụ ân mỹ nhân.

- Ta...

Khương Mân Cẩn đỏ mặt ngay cả vành tai cũng đỏ, thì thào nói:

- Ta cùng nàng..... Chỉ là nhận thức, nhận thức.

- Về sau sẽ quen thuộc.

Tần Vương thế tử càng lúc càng cảm thấy Khương Mân Cẩn thú vị, rõ ràng lớn lên như một lão hổ, hành sự lại thiên chân, thiên chân...

Lúc hãn ba tuổi, đã từ bỏ thiên chân, thiện lương!

Nắm chặt phú quý trong tay, mới là hãn, hãn ở trước mộ thân mẫu phát lời thề, sẽ không khấn cầu bất luận kẻ nào.

Triệu Đặc Trạch che chắn trước người Khương Mân Cần cùng Tiêu Chúc Hoa, bộ dạng ngạo mạn kiêu ngạo nhìn Cao Cường đứng đối diện đang tức hộc máu:

- Như thế nào? Người suy xét kĩ chưa? Người muốn làm gì, bốn thế tử đều tiếp, nếu muốn luận về bản lĩnh gây họa, bốn thế tử nhận đứng thứ hai, không ai dám nhận đứng thứ nhất!

Lời này tuyệt đối không giả, hai năm gần đây Tần vương thế tử mới an phận một chút.

Năm hãn mười bốn mười lăm tuổi, toàn bộ đám công tử ăn chơi trác táng trong kinh thành đều dưới cơ hãn.

Hãn đã từng đập đổ cổ kiệu nội các thủ phụ, từng tát nội các thứ phụ.

(Yul: Nội các thủ phụ là Đại học sĩ đứng đầu chỉ có quyền ghi phiếu nghị, theo ý đại thần học tấu chương, biên soạn được hoàng đế phê duyệt sẽ thi hành.)

Từng kéo người đến nha môn, mắng chửi Tả Đô Ngự Sử, đánh luôn Tư Đô Đốc đang chấp chương bình mã ngũ thành.

Thậm chí Cẩm Y Vệ Đô Chỉ Huy Sử cũng bị Tần vương thế tử đá gãy chân!

Làm chuyện như vậy ai còn giữ được mạng?

Tần vương thế tử dám làm, hơn nữa còn làm cho mọi người biết, nhưng hoàng thượng chỉ xem như tiểu hài tử không hiểu chuyện.

Nói với người bị Tần vương thế tử làm thương tổn:

" Các người là đại nhân, là trọng thần triều đình, đừng so đo với tiểu hài tử."

Ngay cả hoàng thượng cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

Cao Cường cũng biết rõ Triệu Đạc Trạch kiêu ngạo ương ngạnh, hừ lạnh một tiếng:

- Ta đi tìm thái tử điện hạ, người có bản lĩnh thì chờ ta!

- Đi đi, ly khai thái tử, người chỉ là Trường Thế hầu đích quý tử mà thôi, người mong chờ dựa dẫm thái tử là có thể làm thế tử? Trên người còn có thân huynh trưởng.

- Triệu Đạc Trạch.

- Không phải ai cũng có mạng tốt như bốn thế tử.

Cao Cường tức giận muốn té xiu, đỡ cánh tay của thị vệ, thở hỗn hển nói:

- Đi, đi.

Sau khi Cao Cường được người nâng đi, Tần vương thế tử xoay người hỏi Khương Mân Cẩn:

- Lại đi vào uống hai ly? Cùng ta nói về muội muội của người...

Khương Mân Cẩn đẩy Tần vương thế tử:

- Người giúp ta, ta rất cảm kích, ta có thể đem mệnh của ta bồi cho người, nhưng người đừng mơ tưởng nhờ sự cảm kích của ta mà tiếp cận tiểu muội.

- Ta muốn mệnh người làm gì?

Tần vương thế tử lắc đầu:

- Đầu đất! Muội muội người như thế nào lại có ca ca như vậy? Ta nói, cả nhà các người có phải đều đặt hết tâm tư lên người muội muội người?

Phụ tử Khương nhị gia đều là ngốc tử!

- Sao người biết?

Khương Mân Cần bị Tiêu Chúc Hoa néo một cái, vẫn cố nói:

- Ta cảnh cáo người lần nữa, đừng có đánh chủ ý lên người muội muội ta.

Tiêu Chúc Hoa làm lễ với Tần vương thế tử:

- Hôm nay đa tạ người, thế tử điện hạ.

Không thể để Khương biểu ca ngây ngốc bị Tần vương thế tử chọc tức, Tiêu Chúc Hoa cảm kích cười nói:

- Ngày khác gia huynh sẽ tới cửa nói lời cảm tạ.

- Người không cần cảm tạ ta.

Lúc này Triệu Đặc Trạch mới nghiêm túc đánh giá Tiêu Chúc Hoa, là tiểu thư khuê tú cũng không tồi, tự nhiên hào phóng, dung mạo minh diễm, tính tình cũng sáng khoái...

Nhưng công phu của Tiêu Chúc Hoa so với Khương Lộ Dao còn cao thâm khó đoán hơn.

Triệu Đặc Trạch càng thiên vị mỹ nhân nhu nhược dịu ngoan, mặc hẳn cần thì cứ lấy.

Hắn tự nhận cũng không phải lớn miệng, hắn có thể đánh bại Khương Lộ Dao, nhưng đối mặt với Tiêu Chước Hoa, hắn không thể tự tin như vậy.

Nữ tử như vậy vẫn nên để lại cho Khương Mân Cẩn gốc tử hưởng thụ đi.

- Bốn thế tử bất quá chỉ là thích bệnh vực lẽ phải, không giống người nào đó trực tiếp cầm gậy gộc xông tới, Tiêu tiểu thư vẫn nên nhớ rõ người nào đó cho thỏa đáng.

Tần vương thế tử cười lạnh nói:

- Nếu người nào đó thiếu bốn thế tử, bốn thế tử sẽ tìm nàng đòi lại, người không cần để ý, có người sẽ vì ca ca của nàng mà trả giá, sẽ khiến cho bốn thế tử vừa lòng.

- Ta nói rồi chuyện này không liên quan đến muội muội của ta, người muốn mệnh của ta thì lấy đi.

Khương Mân Cẩn trừng mắt, hắn đột nhiên bùng nổ, khiến Tiêu Chước Hoa cùng Triệu Đặc Trạch có chút khiếp sợ, rốt cuộc bọn họ cũng hiểu ra, là Khương Mân Cẩn nghe không hiểu.

- Có phải chuyện gì liên quan đến muội muội của người, thì người liền trở nên thông minh?

Triệu Đặc Trạch giơ tay, tùy tùng đưa dây cương, hắn xoay người lên ngựa, từ trên cao nhìn xuống, hạ người gần tai Khương Mân Cẩn, mỉm cười ở bên tai hắn nhẹ giọng nói:

- Dao Dao, bốn thế tử định rồi, đại cữu tử(anh vợ), người nhận mệnh đi.

- Giá.

Không đợi Khương Mân Cẩn nổi bão, Triệu Đạc Trạch xoay người rời đi, chạy đi rất xa, Khương Mân Cẩn còn có thể nghe được tiếng cười sang sảng của hắn.....

Tiêu Chước Hoa chỉ có một ý niệm, huynh trưởng của nàng gặp phiền toái lớn.

Tần vương thế tử hoàn toàn không giống như lời đồn đãi kêu ngạo bừa bãi khiến người chán ghét.

Tiêu Chước Hoa cảm thấy hôm nay huynh trưởng không bảo hộ Khương Mân Cẩn, có khả năng sẽ thua trận.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 33: Xảo Ngộ

Tiêu Chước Hoa không có lỗ mãng như Khương Mân Cẩn, nàng biết rõ mới vừa rồi lúc Cao Cường nháo sự, huynh trưởng đã ở phụ cận, nàng vẫn luôn chờ huynh trưởng ra mặt, nhưng đến lúc kết thúc, huynh trưởng cũng chưa xuất hiện.

Kết quả như vậy chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất là huynh trưởng có việc vướng bận, thứ hai là huynh trưởng không để tâm đến Khương biểu muội.

Nếu không hẳn sẽ không trơ mắt nhìn Khương Mân Cẩn bị đánh mà không xuất hiện.

Mặc kệ là nguyên nhân nào, nếu Khương biểu muội biết được, đương nhiên ấn tượng về huynh trưởng sẽ kém vài phần.

Quả thật con người đều ích kỷ, huynh trưởng không thể không biết Khương biểu muội rất quan tâm đến phụ huynh.

Muốn có được hảo cảm của Khương biểu muội, không có gì có thể so với chuyện chiếu cố phụ tử Khương nhị gia.

Điểm này, Tần vương thế tử lại làm được.

Đối mặt với người của thái tử, hẳn lại dám lên tiếng tương trợ, mặc kệ là thế nào, thì Khương biểu muội cũng sẽ cảm kích hẳn.

Ca ca của nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Có chuyện gì so với đại sự cả đời còn quan trọng hơn?

Tần vương thế tử có thể dùng quyền thế áp chế Cao Cường, tuy Tiêu Duệ Hoa không có địa vị bằng Tần vương thế tử.

Nhưng Tiêu Chúc Hoa tin tưởng huynh trưởng mưu trí đủ khiến Cao Cường phải thối lui.

Thậm chí cũng không cần nháo ra chuyện náo nhiệt như vậy, Khương Mân Cẩn sẽ không bị thương...

- Tiêu biểu muội, ta đưa nàng trở về, về sau nàng đừng một mình xuất môn.

Tuy Khương Mân Cẩn bị ăn mấy quyền, cũng phun ra huyết, nhưng hằn da dày thịt béo, chút thương tổn ngoài da này có đáng gì.

- Nàng rất tốt, người khác đều nhớ thương...Nàng phải cẩn thận chú ý.

Tiêu Chúc Hoa đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân, lẩm bẩm nói:

- Chỉ có gốc tử mới nhớ thương ta, ta lớn lên có điểm nào tốt? Chẳng lẽ người quên ta biết công phu?

- Điểm nào cũng tốt.

Khương Mân Cẩn muốn bước lên lôi kéo tay Tiêu Chúc Hoa, nhưng lại sợ mình đường đột, vì vậy tự vuốt vuốt tóc, đỏ mặt nói:

- Thật sự, nàng điểm nào cũng tốt, biết công phu cũng là chuyện tốt, không bị người khi dễ, còn có thể giúp ta đánh người.

- Ai nói muốn giúp người đánh người? Ta cùng người có quan hệ gì?

- A.

Khương Mân Cẩn túm chặt góc tay áo của Tiêu Chước Hoa khi nàng định bỏ đi, nhỏ giọng nói:

- Ta chính là...Chính là ngốc tử, như lời nàng nói, trong tâm chỉ có nàng.

Tiêu Chước Hoa nhẹ nhàng phát tay áo, Khương Mân Cẩn không nắm được, thấy Khương Mân Cẩn ngây ngốc mất mát:

- Ngốc tử kia, ca ca ta nói, muốn đến Tiêu gia cầu thân, kém nhất cũng phải đỗ tú tài.

Nàng nói xong lời này, liền xoay người bước nhanh rời đi.

Trong tay Khương Mân Cẩn vẫn cầm khăn lụa nhiễm máu, trên khăn vẫn còn hương thơm của nàng...

Tú tài? Được, hẳn phải mau nỗ lực đậu tú tài.

- Khương nhị thiếu gia, thật uy vũ nha, ngay cả Tần vương thế tử cũng ra mặt giúp người, xem ra muội muội người không sớm thì muộn cũng sẽ gả vào Tần vương phủ...

Tần vương thế tử ngang trời xuất thế, khiến cho biểu đệ của thái tử đại bại rút lui.

(Yul: ngang trời xuất thế nghĩa là tỏ ra bất chấp, không sợ gì, không chịu khuất phục ai.)

Đám hoàn khố mới vừa rồi vứt bỏ Khương Mân Cẩn lại xông tới chỗ hắn:

- Nhị thiếu gia, tương lai người chính là đại cứu ca của Tần vương thế tử.

- Các người là đám người không có nghĩa khí, ta lười để ý đến các người, nhưng mà ai nói ta sẽ làm đại cữu ca của Tần vương thế tử? Muội muội ta nói không có gả, nếu còn dám nói bậy, cẩn thận ta đánh các người.

Khương Mân Cẩn khoa tay múa chân:

- Nói cho các người biết, về sau không có việc gì thì đừng có đến tìm ta, ta bận.

- Khương nhị thiếu gia..... Người đây là?

- Bận về phủ, đọc sách, khảo tú tài.

Khương Mân Cẩn bước nhanh chạy về hướng Vĩnh Ninh hầu phủ, đậu tú tài, mới có thể thú Tiêu biểu muội.

Cho dù hăn nhổ sạch tóc, cũng phải đậu tú tài, không phải hăn đã có phạm vi ra đề mục rồi sao? Hăn so với người khác có nhiều ưu thế hơn.

Lúc này trong phủ Vĩnh Ninh hầu, lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa đang ngồi đối diện với Tần vương phi tự mình đến cửa.

Hai người trò chuyện trời nam biển bắc, nói đến chuyện bát quái trong cung, đàm luận khuê nữ phủ nào xuất sắc.

Thậm chí nói luôn cả trang sức y phục đa dạng trong kinh thành...Các nàng không ai đề cập đến chuyện Khương nhị gia ký danh đích tử.

Tần Vương phi vì việc này mà đến đây, rốt cuộc Tần vương không có khả năng đích thân tới Vĩnh Ninh hầu phủ để hỏi vấn đề ai sẽ thừa tước.

Tuy Tần vương thái phi có bối phận cùng thế hệ với lão phu nhân, nhưng tuổi lớn hơn một chút, thân phận địa vị cũng đủ cao, tới Vĩnh Ninh hầu phủ thật sự là hạ thấp bản thân.

Cho nên, dù Tần vương phi không muốn quản hôn sự của Tần vương thế tử, nhưng vì nàng làm kế phi nên phải tự mình ra mặt.

Bất quá, tới hầu phủ cũng không chỉ nói đến nhân duyên của Tần vương thế tử.

Tần Vương phi cười khanh khách cùng lão phu nhân nói chuyện, thường thường hỏi vài câu chủ động nhắc tới tam tiểu thư Khương Lộ Châu.

Trong mắt Lão phu nhân ẩn hiện một chút tán thưởng, không hổ là tiểu thư Khổng gia, ngoài mặt làm việc hoàn mỹ vô khuyết.

Nếu có người muốn bắt bẻ cũng không thể nói xấu Tần vương phi câu nào, Khổng gia...Gia giáo thật tốt.

Lúc gặp Tần vương phi lão phu nhân cũng âm thầm cân nhắc, Khương gia hiện giờ chỉ có ba tôn nữ đủ tư cách gả cho Tần vương thế tử.

Nhưng chỉ có Khương Lộ Dao mới có thể đứng vững gót chân trong Tần vương phủ.

Tính tình có vẻ ngay thẳng, tâm nhãn sâu, Khương Lộ Dao thích dùng dương mưu có lẽ có thể khiến cho Tần vương phi không thể nào che giấu cái gì mà hoàn mỹ vô khuyết.

Khương Lộ Châu mặt ửng đỏ, trong mắt hàm chứa ngượng ngùng nịnh bợ, lão phu nhân khẽ nhíu mày, nàng đã bị Tần vương phi lừa đến nỗi không tìm ra lỗi nam hướng bắc.

Còn Khương Lộ Kỳ..... Thông minh có thừa, đảm lược không đủ, Tần vương phi thấy sẽ coi trọng, để mình thấy lại quá kém.

Tự ti tồn tại cùng kiêu ngạo, tuy Khương Lộ Kỳ có điểm tốt hơn Khương Lộ Châu.

Nhưng lão phu nhân có thể nhìn ra, Khương Lộ Kỳ đâu không lại Tần vương phi.

Rõ ràng địa vị của Tần vương thế tử đã củng cố, chỉ cần Dương gia còn đó, Tần vương chỉ biết thừa nhận mình yếu nhất đích phi.

Cảm tình tước vị đều không chiếm được, Tần vương phi rốt cuộc muốn tranh cái gì? Cũng không cần làm ra vẻ hoàn mỹ vô khuyết?

Lão phu nhân thật sự có chút khó hiểu, cảm giác sâu sắc Tần vương phi làm người cũng quá mệt.

- Nhị vương tử năm nay cũng đã mười tám.

Lão phu nhân né hôn ước của Tần vương thế tử, trực tiếp hỏi Tần vương phi:

- Nhị vương tử cùng tuổi với thế tử?

Tần vương phi mỉm cười từ ái, có vẻ rất để ý tới nhị vương tử:

- Đạc Dật là một tay ta nuôi lớn, vương gia cùng mẫu thân đã đem hôn sự của hân giao cho ta xử lý, chỉ chờ tiểu thư quý phủ vào cửa, ta sẽ vì hân tuyển thân gia.

- Thật sự là lỗi của Khương gia chúng ta, không chỉ trì hoãn Tần vương thế tử, còn khiến hôn sự của nhị vương tử chậm lại mấy năm.

- Không sao, dù sao hôn ước cũng là một tay lão vương gia định ra.

Tần vương phi mượn cơ hội này biểu lộ thái độ của Tần vương phủ:

- Theo ý tứ của vương gia, thỉnh lão phu nhân sớm định ra người kế thừa.

Nàng nói ra câu này thật sự có ý tứ, rõ ràng biết rõ hiện tại Khương nhị gia là người duy nhất được ký danh đích tử.

Lại nói Khương gia sớm định ra người kế thừa, còn không phải có ý nói Tần vương không hài lòng Khương nhị gia làm người kế thừa?

Khương Lộ Châu nhớ tới lời mẫu thân nhắc nhở, quỳ gối trước mặt lão phu nhân, dập đầu nói:

- Xưa nay phụ thân luôn hiếu thuận với người, mong tổ mẫu chớ có quên phụ thân, mấy ngày gần đây phụ thân vì tổ mẫu cơm nước không nghĩ, phụ thân muốn sao bản hiếu kinh hiển cho tổ mẫu, dùng kim châm đâm thủng ngón tay...Tổ mẫu, tôn nữ thật sự không đành lòng nhìn phụ thân vì muốn tấn hiếu với người mà chịu mất mát.

Tần vương phi chậm rãi uống trà, giương mắt nhìn về phía lão phu nhân, thăm nghĩ:

"Người thì có thể như thế nào? Còn không phải cả đời vô tử, già rồi ai cũng muốn tính kế người, không có được một tôn nữ tri kỷ, cũng không có được một tôn nữ thông minh có thể kế thừa người. Tiểu thư Khương gia vì phú quý không hủy mặt mũi của người là tốt lắm rồi, còn muốn các nàng thiệt tình hiếu thuận người?"

(Yul: ☹️ ☹️ ☹️)

Lão phu nhân vân vê Phật châu:

- Đi gọi nhị tiểu thư tới đây, để nàng bái kiến Tần vương phi diện hạ.

- Dạ, lão phu nhân.

Lão phu nhân nhàn nhạt nói:

- Người đứng lên đi, chuyện trong nhà đừng làm cho quý nhân chê cười.

- Tổ mẫu...

Khương Lộ Châu chậm rãi đứng dậy:

- Tôn nữ chỉ muốn nói cho người biết, phụ thân cũng rất hiếu thuận với người, so với nhị bá phụ càng có hiếu tâm.

Lão phu nhân nhắm mắt:

- Ta biết bọn họ rất hiếu thuận.

Tay vân vê Phật châu càng lúc càng nhanh, Khương Lộ Châu cảm giác sau lưng chột lạnh.

Nàng đến gần người luôn hiền lành thân thiện với nàng là Tần vương phi:

- Vương phi điện hạ...nhị tỷ tỷ tính tình hoạt bát, nếu chẳng may lễ nghĩa không chu toàn, thỉnh người đừng trách nàng.

Tần vương phi cười cười:

- Vì phần phân lượng của người, ta sẽ không trách cứ nàng.

Khương Lộ Dao rất ít dự yến hội, cũng không thường đi danh môn quý tộc quý phủ làm khách.

Cho nên Tần vương phi có ấn tượng rất mơ hồ về nàng, chỉ nhớ Khương Lộ Dao là tiểu cô nương trầm mặc ít nói, mặt mày sạch sẽ.

Lúc này Vĩnh Ninh hầu lão phu nhân lại kêu Khương Lộ Dao tới, chẳng lẽ thật lòng muốn nàng gả vào Tần vương phủ?

Tần vương phi vừa nghĩ đến "hung danh" của Khương nhị gia là cảm thấy đau dạ dày.

Lấy một đồng lý do thoái thác với Tần vương, để nàng tìm tức phụ(vợ) cho thân sinh nhi tử cùng thứ tử phải chịu khuất phục Khương Lộ Dao, nàng thật sự cảm thấy rất khó.

Có thân gia như Khương nhị gia thật khiến nàng không còn mặt mũi nhìn thân gia khác.

- Mẫu phi.

Nhị vương tử Triệu Đặc Dật bởi Tần vương phi tới Vĩnh Ninh hầu phủ.

Sau khi bá kiến lão phu nhân, hẳn liền ở cùng một chỗ với thiếu gia Khương gia nói chuyện phiếm.

Trở lại đại điện nhìn thấy Khương Lộ Châu cùng Tần vương phi thân thiết, cười nói:

- Người lại muốn nhận nữ nhi?

Sau khi Tần vương phi sinh được tam tử, lại không sinh được nữ nhi.

Từ khi nàng vào cửa, trắc phi thị thiếp của Tần vương cũng có người mang thai.

Nhưng không có ai sinh hạ được, ngược lại bởi vì thị thiếp trắc phi tranh sủng hãm hại lẫn nhau, khiến cho Tần vương chán ghét, hiện giờ Tần vương chỉ độc sủng Tần vương phi.

- Đứa nhỏ này.

Tần Vương phi tươi cười chân thành tha thiết:

- Ở trước mặt lão phu nhân còn dám nói bậy? Mau bồi tội với lão phu nhân.

Nhị vương tử Triệu Đặc Dật dung mạo tuấn lãng, phong độ nhẹ nhàng, luôn tươi cười khiêm tốn.

Đôi mắt như ôn ngọc, khiến người khác muốn thân cận, vai rộng eo hẹp, dáng người như tùng bách.

Mặc kệ là ngồi hay đứng, đều có một cỗ khí thế độc đáo.

Hắn cũng không phải là công tử văn nhược, mà là một vị có thể làm trụ cột quốc gia.

Nhìn dáng vẻ của hắn, cũng đủ để chứng minh Tần vương phi nuôi nấng hắn đủ dụng tâm.

Khương lộ Châu nhìn Triệu đặcật, có chút xem nhẹ hắn, dù hắn so với Tần vương thế tử bá đạo hay làm bậy càng dễ khiến người sinh hảo cảm hơn, đáng tiếc...

Hắn chỉ là thứ tử, dù có Tần vương phủ làm chỗ dựa, nhưng tương lai tiền đồ phú quý kém xa Tần vương thế tử cùng thân sinh nhi tử của Tần vương phi.

- Lão phu nhân, nhị tiểu thư tới rồi.

- Để nàng tiến vào.

Tần vương phi cùng Triệu Đặc Dật cùng nhau nhìn về phía nữ tử mới vén màn đi vào.....

Triệu Đặc Dật chớp chớp mắt, thế nào lại là nàng? Thật quá xảo!(=trùng hợp)

Hắn tìm nàng thật lâu, không ngờ lại gặp nhau ở chỗ này.

Nàng chính là nữ nhi của Khương nhị gia?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 34+1: Tiền Duyên (1)

Ngày đó Khương Lộ Dao đến Tần vương phủ mừng thọ Tần vương phi, lúc ấy tất cả sự chú ý của Tần vương đều tập trung trên người các vị tiểu thư khác của Khương gia, cũng không để tâm đến nàng.

Còn Triệu Đặc Dật lúc đó theo các huynh đệ cùng dập đầu với Tần vương phi, hẳn cũng liếc nhìn đám tiểu thư khuê các một cái.

Nhưng không thấy Khương Lộ Dao, cho nên hẳn cũng không để ý, dù gì dựa theo tính tình cùng thân phận của hẳn cũng không thể nhìn chăm chăm các vị tiểu thư khuê các.

Hắn chỉ nhớ lúc đó vây quanh Tần vương phi là Khương Lộ Châu, ấn tượng về Khương Lộ Dao cũng không nhiều.

Khương Lộ Dao ở tiệc mừng thọ nghiêm túc quan sát vị thứ tử duy nhất của Tần vương, cũng nghe được một ít chuyện bất quá trong Tần vương phủ.

Hắn chỉ nhỏ hơn Tần vương thế tử một tháng, thân mẫu xuất thân ti tiện, nếu không phải vì Tần vương say rượu chỉ sợ sẽ không kéo nha hoàn thô sử lên giường.

Năm đó lúc chính phi có thai, trắc phi thị thiếp bị chính phi quản thúc, có lẽ Tần vương bị ghen muốn hỏng rồi, cho nên mới phát tiết dục vọng trên người nha hoàn.

Lúc ấy nha hoàn thừa sủng có năm sáu người, nhưng chỉ có một người có thai.

Sau khi biết nha hoàn kia mang thai, Tần vương thái phi bận tâm nhi tức đang có thai, cho nên tống cổ nàng đến thôn trang.

Triệu Đặc Dật được sinh hạ ở thôn trang, cho đến khi Tần vương đích phi tự sát bỏ mình, sau khi phát tang nửa năm, Tần vương mới nhớ ở thôn trang còn có một thứ tử.

Nhưng hắn cũng không lập tức tiếp về vương phủ, sau khi Tần vương kế phi gả vào cửa, kế phi tự mình ôm hắn hồi vương phủ.

Lúc hồi vương phủ hắn đã biết đi, biết nói, vì vậy Triệu Đặc Dật kính hiếu Tần vương phi như thân mẫu.

Cũng bởi vì thân mẫu của hắn khó sinh mà chết, cho nên hắn mới có thể không hề bận tâm mà hiếu thuận với Tần vương phi.

Triệu Đặc Dật trái ngược với Tần vương thế tử, dung mạo ôn hòa tuấn mỹ, làm người xử sự khiêm tốn thủ lễ, văn võ song toàn.

Hắn được Tần vương phi dụng tâm bồi dưỡng, cũng rất được Tần vương yêu thương, so với thứ tử ở phủ khác thì đãi ngộ của hắn tốt hơn rất nhiều.

Hắn là nhi tử của Tần vương, so với các huynh đệ thì dung mạo của hắn giống Tần vương nhất.

Tần vương phi đã sớm vì hắn tính toán, hai năm trước đưa hắn đi Tây Sơn quân doanh.

Ở trong quân doanh tôi luyện cho hắn từ trong khí chất nho nhã ôn hòa tăng thêm một phần sát khí.

Tần vương thế tử sớm có hôn ước, thân sinh nhi tử của Tần vương phi mới vừa mười lăm, vì vậy Triệu Đặc Dật cũng là người được kinh thành khuê tú tương đối xem trọng.

Vương phủ thứ tử so với thường gia thứ tử thì cao quý hơn.

Hắn nhận thức Khương Lộ Dao, nhưng Khương Lộ Dao không có ký ức gì liên quan đến hắn.

Bị lão phu nhân gọi tới, Khương Lộ Dao âm thầm cúi gập, thấy Triệu Đặc Dật mỉm cười nhìn nàng.

Nàng vừa thẹn vừa bức, nếu không phải sợ làm người khác chú ý, nàng đã sớm trừng mắt nhìn cái tên đang đồ tử kia rồi, ánh mắt kiểu gì thế? Làm như nhìn thấy mối tình đầu?

Có lẽ người khác sẽ vì mệnh đào hoa mà tự đắc, còn Khương Lộ Dao nhìn thấy bọn họ liền cảm thấy phiền toái.

Dù Triệu Đặc Dật không có hi vọng kế thừa tước vị, nhưng hắn vẫn là người Tần vương phủ là đám người phiền toái.

Vì sao nàng không thể được nam nhân bình thường coi trọng?

Mặc kệ chuyện gì hay người nào trong Tần vương phủ, nàng cũng không muốn nghĩ hay hỏi đến.

-Mau đi thỉnh an Tần vương phi.

Lão phu nhân nói với Tần vương phi:

-Nha đầu này còn thẹn thùng, thỉnh vương phi điện hạ đừng trách móc.

-Thỉnh an Tần vương phi điện hạ.

Khương Lộ Dao cảm giác ánh mắt lão phu nhân ẩn chứa ‘ kỳ vọng ’, suy nghĩ một chút liền hiểu.

Hôm nay Tần vương phi tới hầu phủ làm khách, nếu Khương Lộ Kỳ ở đây, có thể gây ra sóng gió cho hầu phủ.

Còn Khương Lộ Châu chỉ làm lão phu nhân mất mặt, tiếc hận không có người nổi nghiệp, khiến Tần vương phi xem nhẹ tiểu thư Khương gia.

Lúc đơn độc đối mặt với lão phu nhân, Khương Lộ Dao sẽ không đau lòng thương hại lão phu nhân.

Nhưng lúc này trước mặt ngoại nhân, lại nhìn thấy lão phu nhân lộ ra khẩn cầu..... Nàng không có cách nào nhìn nổi.

Nói thế nào thì hiện giờ nàng cũng mang họ Khương, cùng Khương gia nhất vinh nhất nhục.

Tổ mẫu hiếu thắng cả đời, nàng không đành lòng nhìn tổ mẫu lúc tuổi già còn bị Tần vương phi trào phúng thương hại không có một tôn nữ không tồi.

Khương Lộ Dao thay đổi tâm tư, vốn định dùng thô tục, nịnh nọt khiến Tần vương phi chán ghét.

-Bái kiến nhị vương tử điện hạ.

Khương Lộ Dao dùng lễ tiết hoàn mỹ vô khuyết, nhợt nhạt mỉm cười mang theo vẻ tự nhiên hào phóng, dịu dàng văn tĩnh.

Một đôi mắt trong suốt, không hề hiện ra vẻ nịnh bợ, nịnh hót hay sợ hãi Tần vương phi.

Giống như người ngồi bên cạnh lão phu nhân chỉ là một khách nhân bình thường đến chơi.

Xa cách, có lẽ, cũng hiện rõ xuất thân kiêu ngạo là người Vĩnh Ninh hầu phủ.

Khương Lộ Dao là tiểu thư hầu môn, địa vị tước vị so với ngoại gia của Tần vương phi còn cao hơn.

Nàng có được hôm nay, chỉ vì nàng làm Tần vương phi.

Khương Lộ Dao tôn trọng danh hiệu Tần vương phi, chứ không phải là người.

Lúc Tần vương phi còn ở khuê phòng, trừ hiếu thuận với mẫu thân, khiêm nhường tỷ muội, tính tình thuần lương ra, thì không có làm gì khiến người khác khen tài hoa.

Sau khi xuất giá vì bốn phận, cho nên nàng nuôi nấng thứ tử, còn vì Tần vương sinh ba nhi tử, mới có thể làm cho các vị quý phụ xem trọng một chút.

Lão phu nhân cười càng sâu, đôi mắt băng tuyết hiện lên một tia ấm áp:

-Nhị nha đầu, mau đến bên người ta.

-Dạ, tổ mẫu.

Khương Lộ Dao nhìn lão phu nhân tươi cười chân thành, trong mắt hàm chứa kính nể, không muốn xa rời:

-Người còn cố ý sai ma ma đến gọi tôn nữ? Cho dù người không gọi, tôn nữ cũng tới phụng dưỡng người.

Nhẹ nhàng rúc vào người lão phu nhân, Khương Lộ Dao mang theo tình cảm thân thiết làm nũng oán giận:

-Biết bên cạnh người có quý nhân, sợ làm người mất mặt, cho nên định chờ quý nhân đi rồi mới lại đây, người lại sai người đến gọi...Giống như tôn nữ là người không có lương tâm, ngày xưa tôn nữ trăm tốt ngàn tốt, hôm nay người để tôn nữ ở trước mặt Vương phi điện hạ lộ ra dấu vết, tổ mẫu, người không đau tôn nữ.

-Người thật biết dỗ người vui vẻ.

Lão phu nhân nhìn không được nắm chặt tay Khương Lộ Dao, lòng bàn tay ẩm ướt, giống như tâm tình lúc này của lão phu nhân.

Khương Lộ Dao nhếch môi cười:

-Khiến vương phi điện hạ chê cười rồi, ta chính là tiểu hầu(khi con) đeo bám bên người tổ mẫu.

Tần vương phi vẫn như cũ tươi cười hoàn mỹ dịu dàng:

-Lão phu nhân có nhị tiểu thư bầu bạn phụng dưỡng, thân thể so trước kia càng tốt hơn.

- Phụng dưỡng tổ mẫu là bổn phận của tôn tử(con cháu), ta ngóng trông tổ mẫu có thể sống lâu trăm tuổi.

Đây cũng là nguyện vọng của các vị tôn nữ có hiếu tâm.

-Sau khi nhìn thấy nhị tiểu thư, ta mới hiểu vì sao lão phu nhân lại an bài như thế, trăm thiện chữ hiếu đứng đầu, không có gì quan trọng hơn hiếu đạo.

-Vương phi điện hạ ý nói an bài là chỉ chuyện phụ thân ta ký danh đích tử?

Khương Lộ Dao có chút quá phận, không thể để cho Tần vương phi bắt được nhược điểm, vẻ mặt vẫn như cũ mang theo mỉm cười:

-Người muốn hiếu thuận với tổ mẫu có rất nhiều, tổ mẫu cũng quá mềm lòng, không chừng qua hai ba ngày nữa người lại phải tới chúc mừng tổ mẫu có thêm nhiều nhi tử, phụ thân ta chỉ có hiếu tâm, muốn cân bằng môn hộ, phụ thân ta làm không được, không bằng các vị đại bá thúc thúc.

-Trong mắt Tần vương một mạch truyền thừa càng quan trọng, người cùng tổ mẫu đều giống nhau, đó là bởi vì bất công sủng ái thứ tử, nhưng sẽ không vì vậy mà trì hoãn chuyện truyền thừa tước vị.

Khương Lộ Dao liếc nhìn Triệu Đặc Dật một cái, người có bản lĩnh khiến thế tử yêu thương thứ tử?

Tần vương phi sượng mặt, sau này Tần vương qua đời, nhi tử phân gia, Tần vương phi muốn tiếp tục ở lại Tần vương phủ cũng phải xem sắc mặt Tần vương thế tử...

Nàng nuôi dưỡng thứ tử, thân sinh nhi tử không có quyền kế thừa.

Có trung liệt Dương gia làm chỗ dựa, cho dù Tần vương yêu thương Tần vương phi, cũng không dám tước đoạt danh hiệu thế tử của Triệu Đặc Trạch.

Hôm nay Tần vương phi cảm thấy lão phu nhân đáng thương, ngày mai không biết ai sẽ cảm thấy nàng đáng thương.

Nàng nuôi nấng thứ tử thật không chịu thua kém, thân sinh nhi tử là thiếu niên cử nhân, cũng từng làm ngự tiền thị vệ.

Bọn họ muốn công huân tất nhiên phải mạo hiểm, ai có thể cam đoan trên đường thăng quan phát tài, bọn họ sẽ không rơi vào cạm bẫy hoặc gặp chuyện ngoài ý muốn?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 34+2: Tiền Duyên (2)

Tần vương nhất mạch được hoàng đế ghi tạc trong lòng, Tần vương chư tử(con) không biết cố gắng còn đỡ, nếu quá tranh đua, chẳng lẽ hoàng thượng không lo lắng tân đế áp chế không được?

Khương Lộ Dao có thể nghĩ đến chuyện này, Tần vương phi cũng có thể nghĩ đến, vì thanh danh, nàng sẽ không dám vì thân sinh nhi tử mà tranh đấu, chỉ có thể đốc xúc bọn họ tiến tới từng chút...

Tận lực vì mấy đứa con trai sáng tạo hoàn cảnh an toàn có lợi, kỳ thật Tần vương phi cũng không dễ dàng, làm kế mẫu dù là thiên thần cũng phải gây cánh.

Chỉ cần Tần vương phi không chủ động chọc Khương Lộ Dao, nàng sẽ không cố ý làm Tần vương phi mất mặt, ghen đến mức đau dạ dày.

Lúc này lão phu nhân vân vân chuyển động Phật châu rất nhàn nhã, chính mình cũng từng bị nhị nha đầu không chút lưu tình làm cho tức giận đến đau đầu.

Nhưng nhìn nàng lấy lời nói gõ vào người khác, nghe như thế nào cũng thấy thoải mái.

Đáng tiếc, nhị nha đầu phải gả cho Tần vương thế tử, thật đáng tiếc, trong lòng lão phu nhân khẽ động, có nên giúp nhị nha đầu?

Không được, nàng không thể chịu thua trước hẳn? Tuyệt đối không được!

Trong mắt Triệu Đạc Dật hiện lên thần sắc ngoài ý muốn, từ khi nào mà nàng lại dùng ngôn ngữ sắc bén, không hiểu cách làm người?

-Khương biểu muội gần đây xem sách sử gì?

Hắn không thể trở mắt nhìn mẫu phi chịu ủy khuất:

-Nhìn Khương biểu muội cũng là cơ linh thông tuệ, có thể nhìn ra lão phu nhân chuyên tâm giáo dưỡng biểu muội tri thư đạt lý, bốn phận danh môn khuê tú.

(Yul: tri thư đạt lý nghĩa là tri thức hiểu lẽ nghĩa.)

Lời này nói ra có chút nặng.

Cũng có thể nhìn ra Triệu Đạc Dật thật sự đối đãi với Tần vương phi như thân mẫu.

Cho dù đối mặt là nữ tử mà hắn ái mộ, thì hắn vẫn như cũ đứng về phía Tần vương phi.

Khương Lộ Dao nhếch môi:

-Có phải ta nên nói là ta chỉ nhận thức được mấy chữ?

Tuy Đại Minh triều không giống thời Minh Thanh trong lịch sử Trung Quốc đối với nữ tử có yêu cầu hà khắc, chấp nhận nữ tử không tài mới là đức.

Nếu nữ tử không có thi từ thiên phú, nhận thức mấy chữ, biết xem sổ sách, viết vài chữ là được.

Khương Lộ Dao linh hồn là người hiện đại, tốt nghiệp đại học hàng hiệu, là nữ cường nhân, nhân vật trong giới thượng lưu.

Nàng dám cùng nam nhân tranh đoạt sự nghiệp, có thể chống đỡ phân nửa bầu trời.

Cho dù nàng không am hiểu thi từ cổ văn, nhưng muốn nàng thừa nhận có mắt không biết nhìn, chỉ là nữ tử đại môn không ra nhị môn không tới, chỉ biết chơi trạch đấu..... Nàng sẽ cảm thấy thật ủy khuất.

- Thật đáng tiếc, ta không có thi từ thiên phú, nhưng thi từ sách sử ta đọc không ít.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đặc Dật cười nói:

-Về phần ta đọc cái gì, không cần nói cho nhị vương tử biết, ta cũng không làm văn chương.

Nữ tử kiều ngạo, tươi đẹp, tự tin rất hấp dẫn người, trong lòng Triệu Đặc Dật có điểm nghi hoặc, thiếu nữ trước mắt này thật sự là thiếu nữ mà hắn từng nhận thức?

Nếu không phải, thì vì sao khuôn mặt này lại giống như trong kí ức? Năm đó nàng có khí chất ôn nhu thu thủy đã đi đâu rồi?

-Nghe nói hoa viên của hầu phủ không tồi, mới vừa rồi Khương biểu huynh từng nói trong hoa viên có vài cọng kỳ trân dị thảo, không biết ta có vinh hạnh được thỉnh hai vị biểu muội cùng đi thưởng thức kỳ trân? Để bị Khương biểu huynh đi cùng, thế nào?

Ở trước mặt Tần vương phi, chỉ số chiến đấu của Khương Lộ Dao là bạo, vẫn nên đem vị biểu muội này rời đi mới tốt.

Có lẽ trải qua hôm nay, lúc Tần vương phi trở về cũng sẽ ngẫm nghĩ lại, một khi Khương Lộ Dao làm thế tử phi nên ứng phó như thế nào.

Thiếu gia đại phòng, thứ phòng đứng ở bên cạnh chen vào nói:

-Cùng đi cũng được, chúng ta có thể ở phía sau hoa viên làm văn chương, nhị vương tử văn thi nổi bật, mượn cơ hội này ta cũng có thể lãnh giáo một hai.

Khương Lộ Dao thấy mấy vị đường ca nóng lòng muốn thử, cười nói:

-Được a, ta cũng có thể thưởng thức mấy bài danh tác(sáng tác), bất quá thi từ chỉ là vật nung đúc tình cảm, nếu nhị vương tử quá mức trầm mê, sẽ làm Tần vương phi cùng Tần vương điện hạ thất vọng, vương phi điện hạ vẫn luôn mong đợi rất cao vào nhị vương tử.

-Làm hết sức, không để phụ vương cùng mẫu phi thất vọng mà thôi.

Tính tình Triệu Đặc Dật quả thật không tồi, Khương Lộ Dao xem trọng liếc mắt nhìn hẩn một cái.

Đối với vị Tần vương thế tử ôm tâm tính thích xem kịch vui, có vị kế mẫu hoàn mỹ, phụ vương thân tình, bọn đệ đệ hiền hiếu...Đây đúng là nhân sinh bi đát.

Ý chí nghị lực thế nào mới không bị bày đàn thân nhân bức đến điên?

Lão phu nhân gật đầu để đám người Khương Lộ Dao rời đi, quay đầu nói với Tần vương phi:

-Nhị nha đầu là ta sủng hư rồi, có chỗ nào không chu toàn, mong vương phi điện hạ thứ tội.

- Có thể nhìn ra nhị tiểu thư chính là chân truyền của lão phu nhân.

Tần vương phi ý cười không đối, lời nói ôn nhu như nước lại có vẻ thành khẩn:

-Không dối gạt lão phu nhân, lúc trước nghe nói Khương nhị gia ký danh đích tử, vương gia rất lo lắng, dù gì Khương nhị gia cũng làm ra không ít

chuyện khiến người kinh ngạc, tuy ta tin tưởng mắt nhìn người của lão phu nhân, cũng khuyên vương gia, nhưng người cũng biết, vương gia rất kỳ vọng vào thế tử, ngóng trông thế tử mọi thứ đều tốt nhất...Hôm nay nhìn thấy nhị tiểu thư, ta sẽ trở về cùng vương gia đàm thoại, có lẽ vương gia cũng có thể yên tâm.

Lão phu nhân rũ mắt:

-Ai kế thừa tước vị, năm nay Khương gia nhất định sẽ cho vương phi diện hạ một cái công đạo.

-Như thế nào? Lão phu nhân không muốn để Khương nhị gia làm thế tử?

-Lão nhị thật sự giống như tiểu hài tử, hễ làm thế tử ta cũng không thể yên tâm, Khương gia vốn là trèo cao Tần vương phủ, nếu vì lão nhị làm cho vương gia khó xử, chúng ta sẽ cô phụ ưu ái của lão vương gia.

-Lão phu nhân nói nghiêm trọng quá rồi, nhìn dáng vẻ khí chất của nhị tiểu thư, không giống là người hồ đồ.

Tần Vương phi chậm rãi uống trà, bị Khương Lộ Dao trách móc một đồng, đơn giản là vì mình đang ở Vĩnh Ninh hầu phủ.

Nếu Khương Lộ Dao vào Tần vương phủ..... Không có nhẹ nhàng như vậy đâu, dù là kế phi, cũng là bà bà(mẹ chồng) của nàng.

Bà bà muốn giáo dưỡng nhi tử, còn không phải dễ như trở bàn tay?

(Yul: ở cổ đại không có từ: cha chồng, mẹ chồng, con dâu, em dâu.... nên ta thay đúng từ cổ đại nhé.)

Lúc trước nàng ghét bỏ phụ mẫu của Khương Lộ Dao không tốt, lúc này Tần vương phi càng nguyện ý để Khương Lộ Dao làm thế tử phi.

Khương Lộ Dao không biết khiêm nhượng ôn hòa, nàng sẽ khiến Tần vương thế tử càng khó khăn.

-Chờ ta cùng hầu gia thương lượng, lại nói tiếp, không thể trách trong lòng vương gia không thoả mái, cho dù là ta có đôi khi đối với một nhà nhị gia....Đều đau đầu, tháng nào mà hắc không gây hoạ, ta liền niệm Phật.

Tần vương phi cùng lão phu nhân nhìn nhau cười tự hiểu rõ, Khương nhị gia có bao nhiêu không đành lòng, nhưng hắc lại dưỡng ra nữ nhi xuất sắc.

Lão phu nhân không muốn để Khương Lộ Dao gả vào Tần vương phủ, luyện tiết tôn nữ ngạo khí rơi vào hố bùn phiền toái.

Khương Lộ Dao nên có nhân sinh hoàn mỹ hạnh phúc, có trượng phu chung tình bầu bạn đến già.

Hoa viên hầu phủ từng đóa hoa khai chuyển đến kinh diễm, trong đình thủy tạ, đã mang lên dưa và trái cây lê đào.

Một bên bàn dài đặt giấy và bút mực, vài vị đường ca của Khương Lộ Dao vây quanh Triệu Đặc Dật.

Không phải khoe khoang văn thơ, mà là cầu Triệu Đặc Dật viết mấy chữ.

-Nghe nói nhị vương tử so với Tần vương điện hạ còn am hiểu thư pháp tinh tú, thư thánh cũng đã đọc qua.

Khương Lộ Châu dùng cây quạt che miệng nhỏ, một đôi mắt thủy linh đảo qua thân ảnh nhị vương tử:

-Nhị tử không động tâm sao?

Khương Lộ Dao dựa vào cột đình thủy tạ, nghiêng đầu về phía hồ nước, đem đồ ăn cho cá rải vào trong nước, cá vàng tụ tập, tranh nhau cướp đồ

ăn....Nàng nhìn cá vàng đến xuất thần.

-Nhị tỷ tỷ...

-Tam muội muội người nhìn huynh đệ bọn họ có giống lương thực rải vào hồ nước cho cá ăn không? Khiến cho khuê tú trong kinh thành phía sau nổi phía trước, sợ bỏ lỡ một thân phú quý.

-Lời này có ý tứ gì? Ái mộ một người là vì phú quý?

-Nếu không phải vì thân phận của bọn họ, người còn thích sao?

Khương Lộ Dao liếc nhìn Khương Lộ Châu một cái, nhàn nhạt nói:

-Thích phu quân phú quý cũng không có gì mất mặt, phu thê bần hàn trăm sự suy, ai cũng không muốn vất vả cả đời, chỉ là có thể hay không làm cho phú quý lâu dài, phải xem bản lĩnh của từng người. Mặc kệ tam muội ái mộ Tần vương thế tử, hay là nhị vương tử, ta cũng không giúp được gì, chỉ có thể cầu chúc tam muội muội tâm tưởng sự thành(= ước gì được nấy)

-Ta không tin nhị tỷ tỷ không muốn gả cho thế tử điện hạ.

Khương Lộ Châu mang theo ghen ghét, hận ý trợn tròn đôi mắt:

-Nhị bá phụ là cái dạng gì, ai mà không rõ ràng? Khắp kinh thành hậu duệ quý tộc nhân gia ai muốn cùng nhị bá phụ liên hôn? Không sợ nhị tỷ tỷ tức giận, cho dù phụ thân ta không làm thế tử, ta vẫn như cũ là Thị Lang thiên kim, nếu chẳng may nhị bá phụ không được thừa tước, ta thấy đời này của nhị tỷ tỷ chỉ có thể xứng với hàn môn tú tài.

(Yul: Thị Lang thiên kim nghĩa là con gái của quan lễ bộ thị lang)

Nàng ngạo mạn nhếch môi, trào phúng:

-Chỉ sợ hàn môn tú tài cũng không nhất định có thể coi trọng Khương nhị gia!

Ánh mắt Khương Lộ Dao lạnh nhạt, không giận không ưu, giống như lời Khương Lộ Châu nói không phải là nói nhị phòng,

-Người tin hay không, có rất nhiều người muốn bán phụ thân ta làm nhạc phụ mà không được? Cho dù người là Thị Lang thiên kim vẫn như cũ bị người khác chọn lựa, không có tự chủ quyền lợi tuyển phu, mà ta từ trước đến nay luôn tuyển người khác, chỉ có ta từ bỏ, không ai có thể tuyển ta..... Cho dù là Tần vương thế tử cũng thế.

Nói xong lời này, Khương Lộ Dao đứng dậy rời khỏi thủy tạ, Triệu Đặc Dật đang viết văn chương chợt ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy thân ảnh của nàng ở trước hoa.

Ngũ quan minh diễm có kiều hoa phụ trợ, tăng thêm vài phần nhu mị, chỉ là ánh mắt ngạo nghễ..... Rốt cuộc vì nguyên nhân gì đã thay đổi nàng?

Bước qua hành lang gấp khúc, Khương Lộ Dao đứng phải Khương Lộ Kỳ đang đứng ở phía sau tường hoa trộm nhìn đình thủy tạ.

-Sao người lại ở đây?

Vẻ mặt Khương Lộ Kỳ hàm ẩn ngoài ý muốn, cũng vì Khương Lộ Dao đột nhiên xuất hiện mà hoảng sợ.

Nàng không có đoán được Khương Lộ Dao vào lúc này lại rời khỏi đình thủy tạ, lẽ ra nàng sẽ có cơ hội gặp mặt Tần vương nhị vương tử.....

Rốt cuộc các nàng cũng đã một đời mộng lung tình cảm, nếu không phải sau này lại phát sinh sự tình, có lẽ Khương Lộ Dao sẽ là...

Trong lòng Khương Lộ Kỳ càng vì thế mà bất bình, dựa vào cái gì Khương Lộ Dao có thể có được hai vị nam tử ưu tú nhất ái mộ?

Cho dù nàng càng biểu hiện, thì ở trong mắt Triệu Đặc Dật, nàng chỉ là tẩu tử ngu xuẩn....Vẫn là nữ tử tùy tiện lừa dối ong bướm.

-Nhị tử sao lại rời đi? Nhị vương tử không tốt sao?

- Hẳn tốt hay không tốt cũng không liên quan đến ta.

Khương Lộ Dao thật sự nhìn đủ rồi, cái loại biểu tình của Khương Lộ Kỳ gì mà ta thật bi thương, người thương tổn ta, ta rất hâm mộ, rất bất bình.

-Nếu người để ý, thì hãy thoải mái hào phóng đi đình thủy tạ, ở đây nhìn lén, một khi bỏ lỡ cơ hội, người lại oán trời oán đất, tuy nữ tử là phải thận trọng, nhưng nếu gặp được người mình để ý, không ngại lễ giáo cần phải tự tranh thủ một chút, thành bại có lẽ chỉ ở chỗ người có hay không có dũng khí...Dù là thất bại, cũng chứng minh người đã từng nỗ lực, tương lai sẽ không vì thế mà hối hận.

Khương Lộ Kỳ mặt đỏ tai hồng, tức giận gầm nhẹ:

-Người cái gì cũng không biết!

-Ta chỉ cần biết hiện tại ta nên làm cái gì, tứ muội muội thật sự cái gì cũng biết sao?

Khương Lộ Kỳ nhìn nàng thong dong rời đi, cũng thoáng nhìn về phía Triệu Đặc Dật...

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 35: Huyền Cơ

Gió nhẹ lay động cành liễu, nước ao trong xanh trôi nổi lá sen lắc lư theo gió, trong đình thủy tạ tràn ngập hà hương nhàn nhạt.

Khương Lộ Châu cúi giận Khương Lộ Dao nói đi là đi, nhưng cũng mừng thầm vì Khương Lộ Dao không cho nhị vương tử mặt mũi.

Nàng chủ động đứng dậy, tư thái ưu nhã đi đến bên cạnh Triệu Đặc Dật, vẻ mặt ẩn chứa một chút chân thành tha thiết kính nể, khen ngợi hẩn viết tự tình diệu.

Triệu Đặc Dật nhàn nhạt mỉm cười, không thể không thừa nhận Khương Lộ Châu có hiểu biết.

Ít nhất nàng cũng nhìn ra tự của hẩn chỗ nào tốt, so với tiểu thư khuê các khác nàng càng hiểu thư pháp.

Chỉ là Khương Lộ Châu hay nói lời không hay về Khương Lộ Dao, khiến hẩn có chút không vui.

Ở Tần vương phủ, hẩn cùng với ba đệ đệ do Tần vương phi sở sinh so với thủ túc còn thân hơn.

Bởi vậy hẩn rất chướng mắt nữ tử khuê tú hãm hại hạ thấp tỷ muội.

Nhưng cũng không quá quen biết, hẩn khó mà nói Khương Lộ Châu không phải.

Chỉ là ý cười càng thêm phai nhạt, không hề nhìn Khương Lộ Châu, chỉ đàm thoại cùng công tử Khương gia, hoặc là thưởng thức phong cảnh bên hồ.

Phía sau bức tường hoa là Khương Lộ Kỳ đang mãi suy tư, Khương Lộ Dao nói rất nhẹ nhàng, sao nàng có thể hiểu mình khó xử? Hiểu mình muốn tới gần, lại không dám tới gần hẳn?

Khương Lộ Kỳ lại một lần nữa nhìn về phía thân ảnh như tùng bách, khí chất trác tuyệt Triệu Đạc Dật...

Hiện giờ chỉ có mình nàng, nàng có thể không kiêng nể nhìn hẳn, không cần sợ người khác phát hiện nàng ái mộ...

Lúc đi Tần vương phủ mừng thọ Tần vương phi, nàng nhẫn rất vất vả, mới có thể ít chú ý tới hẳn.

Lúc này trong mắt Khương Lộ Kỳ hàm ẩn ái mộ, tình ý không thể hòa tan, cùng mấy phần thương tiếc, tiếc nuối, tiếc hận.

Hắn đáng lẽ sẽ là thiên chi kiêu tử lại bị súc sinh Tần vương thế tử Triệu Đạc Trạch đánh đứt gân tay, thư pháp của hắn có một không hai.....

Đôi mắt ôn ngọc cũng bị Triệu Đạc Trạch móc mất.

Nhưng dù như thế, hắn vẫn như cũ là quân sư đệ nhất của Đại Minh triều, phụ tá thân sinh nhi tử của Tần vương phi chinh chiến thú biên.

Đến cuối cùng hắn vẫn như cũ nhớ huynh đệ chi tình(tình cảm), dâng thư thỉnh hoàng đế bỏ qua cho Triệu Đạc Trạch tội ác chồng chất.

Người thuần túy như vậy, phong độ nhẹ nhàng, đối xử với mọi người thân thiện quân tử, ai có thể không thích?

Khương Lộ Kỳ rất muốn gả cho người sẽ là quyền khuynh triều dã Tiêu Duệ Hoa...

Nhưng đau lòng, kính nể nhất cũng là người khiến nàng tâm động ái mộ chính là Triệu Đặc Dật.

Biết được tin hãn tới Vĩnh Ninh hầu phủ, Khương Lộ Kỳ do dự rất lâu, vẫn nhịn không được mà chạy tới đây, nàng chỉ muốn nhìn hãn một cái là đủ.

-Nếu có khả năng, ta không muốn người giống như kiếp trước, chỉ là ta không dám nói, dù là thân sinh phụ mẫu cũng không tin ta, ai có thể tin tưởng ta? Nếu...Nếu ta nói Tần vương phi dụng tâm hiểm ác, người cũng sẽ không tin.

Khương Lộ Kỳ nước mắt ứa ra, chớp mũi ửng đỏ, nắm chặt khăn ngơ ngẩn nhìn Triệu Đặc Dật:

-Ta muốn giúp người, không muốn người cô độc sống quãng đời còn lại, nhưng ta sợ, sợ mình không có cách gì thay đổi vận mệnh của người, sợ Tần vương phi, càng sợ ta lại phải dẫn thân vào Tần vương phủ...

- Thôi, thôi.

Khương Lộ Kỳ quay lưng bỏ chạy, Triệu Đặc Dật, hãy tha thứ cho sự ích kỷ của ta.

Ta không có dũng khí tới gần người, tiếp nhận người, càng không có dũng khí vì người mà gả vào Tần vương phủ, cùng Tần vương phi đối địch...

Đời này nếu có khả năng, ta sẽ tận lực giúp người, nhưng ta không thể vì người, mà hy sinh hạnh phúc cả đời.

Chạy vào khuê phòng, Khương Lộ Kỳ ngã xuống giường, khóc rống.

Tần vương phủ nhìn thì phú quý, nhưng thực tế lại có thể so với ổ sói hổ lửa.

Cho dù ái mộ Triệu Đặc Dật, hẳn cũng không nhất định sẽ chọn nàng.

Thôi cứ coi như nàng nằm mộng đẹp đi.

-Nương, nhi tử không có chuyện gì, không có chuyện gì.

-Còn nói không có chuyện gì? Mặt mũi bầm dập, người còn nói là không có chuyện gì?

Nhị phu nhân đâm hai cái vào vả vai Khương Mân Cẩn cho hả giận, rưng rưng nói:

-Như thế nào lại bị thương nặng như vậy? Nghe nói người còn hộc máu? Hay là để ta kêu đại phu tới xem cho người.

Khương Mân Cẩn hoảng muốn nhảy dựng, cẩn thận nhìn ra bên ngoài, may là tiểu muội bị tổ mẫu gọi đi rồi.

-Nếu để tiểu muội biết được, thì sao? Nhi tử da dày thịt béo, một ít tiểu thương này bôi được là được, nếu nương thật sự đau nhi tử, hãy giúp nhi tử giấu diếm tiểu muội đi.

-Nếu Dao Dao biết ta và người lừa nàng, nàng sẽ rất thương tâm.

Nhị phu nhân cầm khăn sạch bôi được ở trên mặt nhi tử xoa tới xoa lui:

- Vì cái gì mà người lại cùng người khác đánh nhau? Không phải Dao Dao đã nói, lúc kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, dặn người chọn người yếu rồi sao?

Khương Mân Cẩn muốn thú Tiêu biểu muội, đương nhiên không thể nói cho mẫu thân biết nguyên nhân đánh nhau.

Nếu không, nhất định lão nương sẽ có ấn tượng không tốt về Tiêu biểu muội:

-Lần này nhi tử là tai bay vạ gió, bị chó điên cắn, chỉ là...Nhi tử đụng phải Tần vương thế tử, còn bị hãm cứu.

-Tần vương thế tử?

-Đúng vậy, thiếu hẳn một phần ân tình, nương nhi tử thấy hẳn không phải tiểu muội sẽ không thú, thật là sâu người, tiểu muội bị hãm quần không buông.

Nhi phu nhân cân nhắc một lúc lâu, thấp giọng hỏi nói:

-Muội muội người cho người một trăm lượng bạc người đều xài hết? Nàng để người đi ra ngoài ăn chơi là dọa Tần vương thế tử bỏ chạy, chứ không phải để người bị hãm cứu, đáng tiếc một trăm lượng bạc...

-Nương, nhi tử bị đánh.

-Không phải người nói là không có chuyện gì sao?

- ...

Khương Mân Cẩn gục đầu xuống, lão nương đánh chết cũng không sửa được bệnh ham bạc:

-Cho dù tiểu muội thật sự không có của hồi môn vẫn có thể gả ra ngoài, người không cần lo lắng vì tiểu muội tích cóp của hồi môn.

- Tích cóp bạc còn sợ nhiều?

Nhị phu nhân cẩn thận nhìn nhi tử:

- Cho dù muội muội người xuất giá, người đã thú tức phụ, ta cũng muốn tích cóp bạc, ta cùng phụ thân người bàn xong rồi, tương lai muốn đi Giang Nam nơi có phong cảnh tốt nhất, mua một tòa phủ đệ lớn...Chờ ta đi, trên người cũng muốn xuyên áo liệm bằng vàng, còn muốn...

- Nương!

Khương Mân Cẩn bực mình nói:

-Chuyện mua thôn trang, có thể làm, nhưng người không được bàn đến chuyện sinh tử? Tiểu muội mà nghe được lời này, sẽ đem tất cả vốn riêng mà người tích cóp đều phá sạch, người cũng đừng hy vọng tiểu muội giúp người đào góc tường hầu phủ.

Nói cái gì cũng không bằng những lời này, vốn riêng tích cóp của nhị phu nhân đều trông cậy vào nữ nhi.

Bày ra bộ dạng uy nghiêm, nhị phu nhân uy hiếp:

-Lời mới vừa rồi, không được nói cho Dao Dao biết, nếu người để lộ tiếng gió, ta liền nói cho Dao Dao biết chuyện người bị người đánh phun ra huyết...Để xem Dao Dao làm như thế nào thu thập người.

-Được, nương không nói, nhi tử cũng không nói, đây là bí mật của chúng ta.

-Một lát nữa ta sai người hầm canh bổ cho người, dùng nhân sâm thượng đẳng...Để người bồi bổ khí huyết, về sau không được ra ngoài đánh nhau với người khác.

-Nhi tử muốn khổ học khảo tú tài, sẽ không ra cửa.

Khương Mân Cẩn nói ra tính toán của mình, nhị phu nhân kinh ngạc đến nỗi không khép miệng được, sờ trán của nhị tử:

-Có phải người bị đánh đến hỏng đầu óc? Sao lại đòi khảo tú tài? Sao lại muốn đọc sách?

Nhị phu nhân đứng lên:

-Không được, chuyện này không thể gạt Dao Dao, nhị tử, người nhất định bị đánh hỏng rồi, ta phải thỉnh đại phu..... Ta đi lấy bạc, người chờ ta.

Thỉnh thái y đến phủ tốn rất nhiều bạc, nhị phu nhân vẫn lo tích cóp bạc, xoay người định chạy vào nội thất.

Mỗi ngày kiểm tra sổ sách chính là lúc tàng ngân phiếu, cho nên đóng ngân phiếu để cùng nhau.....

Khương Mân Cẩn tóm chặt tay nhị phu nhân, bất đắc dĩ nói:

-Nương, nhị tử không cần đại phu.

- Nhị tử à, thỉnh đại phu tốn không nhiều, người không cần vì nương mà tiết kiệm bạc.

-Nhị tử thật sự không có chuyện gì.

Khương Mân Cẩn thẳng thắn nói:

-Nương, nhị tử muốn thú thê tử, không có công danh, thì ai có thể coi trọng nhị tử, huống hồ ca ca nhân gia(người ta) còn là giải Nguyên, lại là dòng dõi thi hương, nhị tử...Như thế nào cũng phải đậu tú tài, dù nhị tử không sợ mất mặt, nhưng cũng không thể để nàng bị khuê trung mặt hữu xem thường vì chọn trượng phu vô dụng.

-Tiểu thư dòng dõi thi hương có thể coi trọng người?

- Nương, nhi tử là thân sinh của người.

Khương Mân Cẩn đau lòng quá, có vị mẫu thân nào lại đả kích thân sinh nhi tử như vậy? Ôm đầu rúc thành một đoàn:

-Chính là coi trọng, không được sao?

Nhi phu nhân xấu hổ vuốt đầu nhi tử, giải thích nói:

-Không phải ta cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng mà người thật sự xác định có người coi trọng người? Không phải lừa gạt người?

-Không phải.

-Được rồi, ta không nói. Chỉ cần người chịu nỗ lực là tốt rồi, nhưng khảo tú tài, ta nghe như thế nào cũng thấy không ổn? Người có thể không?

-Dù treo cổ, dao kề cổ, nhi tử vẫn muốn khảo tú tài, huống chi nhi tử còn có bí tịch trong tay, tiểu muội nói qua, nhất định qua.

-Nếu Dao Dao nói như vậy, ta liền an tâm.

-Nhi tử là huynh trưởng của tiểu muội, nương..... Người quá bất công.

-Nhưng Dao Dao nói được, làm được so với người còn cường hơn rất nhiều, người cùng Dao Dao so sánh, đương nhiên ta càng tin tưởng Dao Dao.

Khương Lộ Dao vén rèm cửa, hỏi:

-Cái gì càng tin tưởng nữ nhi?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 35+2: Huyền Cơ (2)

Khương Mân Cẩn còn đang bất mãn nghe tiếng muội muội lập tức núp sau lưng nhị phu nhân.

Huynh trưởng đã không có địa vị thì cứ không có địa vị đi, A di đà phật, ngàn vạn lần đừng để cho tiểu muội phát hiện mình bị thương.

-Ca ca, Ca trốn cái gì?

- Không có gì, không có gì.

Sao Khương Lộ Dao có thể bị Khương Mân Cẩn lừa? Tiến lên kéo hắn từ sau lưng nhị phu nhân ra ngoài, thấy mặt hắn đầy vết thương, nhú chặt mày:

-Ca lại đánh nhau? Sao bị thương nặng như vậy?

Khương Mân Cẩn kéo Khương Lộ Dao chạy ra ngoài vừa chạy vừa nói:

-Nương, nhi tử cần tiểu muội giúp soạn sách, người nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Chạy đến gốc cây đại thụ trong viện, Khương Mân Cẩn mới buông lỏng cánh tay của Khương Lộ Dao, nhỏ giọng nói:

-Hôm nay ta gặp Tiêu biểu muội.

- Ừ? Tiếp tục nói.

Khương Lộ Dao nhúu mày càng chặt:

-Ca vì nàng mà bị thương? Ai đánh ca?

Dám dả thương Khương Mân Cẩn, Khương Lộ Dao nhất định là phải nhớ trong lòng, lúc này có thể báo thù là tốt nhất, dù không thể báo thù, nàng cũng muốn làm người đó phải lỗ nặng.

-Là biểu đệ của thái tử điện hạ, quý tử của Trường Thế hầu ngăn chặn Tiêu biểu muội, miệng đầy ô ngôn uế ngữ, ta kích động, liền đánh hấn, nhưng hấn mang theo thị vệ có thân thủ không tồi, ta...Đánh không lại.

- Thái tử điện hạ?

Trong lòng Khương Lộ Dao lộp bộp một chút, sao lại dính dáng đến thái tử?

-Là thái tử điện hạ, hay là biểu đệ của thái tử coi trọng Tiêu biểu tỷ?

- Thái tử điện hạ.

Khương Mân Cẩn lập tức nói:

-Nhưng Tiêu biểu muội nói chỉ cần ta đậu tú tài, nàng sẽ gả cho ta, nàng sẽ không gặt ta.

Khương Lộ Dao cười nhợt nhạt, vỗ vỗ cánh tay của huynh trưởng, cổ vũ nói:

-Tiêu biểu tỷ bằng thanh ngọc khiết, nàng đã có tâm tư gả cho ca, nhất định sẽ không bị phú quý mê hoặc, ca ca phải thật nỗ lực, tranh thủ sớm ngày đem nàng thú vào cửa. Nếu ca bị thương, lát nữa mời đại phu đến xem, uống chút dược, đừng để lại bệnh căn, đây cũng là vì tương lai của ca cùng Tiêu biểu tỷ.

-Được, ta nghe muội, tiểu muội... Muội không trách ta?

-Tuy muội đau lòng ca ca, nhưng hôm nay ca ca rất nam nhân, phải biết rằng dù là nữ tử hiếu thắng cũng sẽ cần kị sĩ.

Đau lòng Khương Mân Cẩn là một chuyện, trước mặt nữ tử trong lòng mình, Khương Mân Cẩn biểu hiện rất đáng nam nhân.

Khương Lộ Dao đối với điều này có chút vui vẻ, tuy hăn lỗ mãng một chút, nhưng Khương Mân Cẩn không thể quyền khuynh hoặc là phúc hắc.

Có đôi khi, trực tiếp xông tới bảo hộ nữ nhân khiến mình ái mộ, càng dễ động lòng hơn.

Anh hùng cứu mỹ nhân tuy cũ kỹ, nhưng có nữ tử nào mà không muốn vị anh hùng cái thế xuất hiện?

Dù là Khương Lộ Dao vẫn ngóng trông một ngày kia, lúc nàng lâm vào phiền toái, có vị anh hùng cái thế sẽ xuất hiện vì nàng.

Khương Lộ Dao cũng không nói tử mĩ trạng huống với nhị phu nhân, sai người cầm bài thiếp của lão hầu gia đi thỉnh thái y tới phủ.

Vì chuyện này nhị phu nhân không tiếc lời khen ngợi Khương Lộ Dao, cũng không phải nàng tiếc bạc vì nhi tử xem bệnh.

Chỉ là không cần bỏ bạc vẫn tốt hơn phải bỏ bạc, hơn nữa thái y cũng không phải có bạc là có thể thỉnh.

Thái y luôn tỏ vẻ, Khương Mân Cẩn thương chỉ bị thương ngoài da, tu dưỡng mấy ngày là tốt rồi.

Có tiện nghi mà không chiếm chính là đồ ngốc, phải để thái y bắt mạch cho chủ tử nhị phòng mới được.

Thái y trán đầy mồ hôi, nghĩ đến hiện gườ Khương nhị gia có địa vị là đích tử cùng hung danh của hần, thái y cũng chỉ đành im lặng nghe lệnh.

-Nương, một lát nữa người đi gặp tổ mẫu đi, lúc gặp mặt chỉ cần hỏi có được liệu hay không là được.

-Tổ mẫu người có rất nhiều được liệu, nhưng không chịu cho người khác.

- Nay đã khác xưa, tổ mẫu sẽ cho.

Khương Lộ Dao mới vừa rồi vì tổ mẫu che chắn một phen, vi phạm tác phong của nàng, như thế nào cũng đến phải lấy được chỗ tốt.

Dùng được liệu mà người khác tích lũy tương đối sáng khoái.

Nhị phu nhân nhìn Khương Lộ Dao tin tưởng tăng thêm mười phần, đối với chuyện đi đến chỗ lão phu nhân lấy được liệu càng nắm chắc:

-Nghe ca ca người nói, Tần vương thế tử giúp hần? Giống như hần không chịu bị buôn tha người, ca ca người ăn chơi trác táng cũng không dọa được hần...

-A.

Khương Lộ Dao xoa trán:

-Lúc này chỉ có thể trông cậy vào đại bá phụ, nếu có thể ký danh đích tử, có lẽ hôn sự còn có chuyển đổi.

-Người cẩn thận để ý một chút, không có việc gì đừng ra bên ngoài. Ta nghe ca ca người nói, Tần vương thế tử hình như cũng không tồi, ít nhất lúc ca ca người gặp nguy hiểm, hần có thể ra tay, hơn nữa còn dám đối mặt với biểu đệ của thái Tử điện hạ.

-Vừa đi vừa xem đi.

Từ trong cổ tay áo Khương Lộ Dao móc ra mấy tờ ngân phiếu đưa cho nhị phu nhân mặt mày hớn hởi:

-Nương, hôm nay người không đếm ngân phiếu sao?

-Còn chưa đếm, lúc này liền đi đếm.

Nhị thái thái cười ha hả đi vào nội thất.

Khương Lộ Dao đi đến tây sương phòng, gọi hạ nhân hầu cận bên người Khương Mân Cần tới đây, cẩn thận dò hỏi lúc ấy xảy ra chuyện gì.

Tên tùy tùng không dám dấu diếm, một năm một mười nói hết ra, ngay cả câu cuối cùng mà Tần vương thế tử lưu lại trước khi rời đi cũng nói.

-Nhị tiểu thư...

- Được rồi, người lui xuống trước đi, những gì ta hỏi người, đừng nói cho ca ca ta biết, nếu người một lòng đi theo ca ca ta, ta sẽ không bạc đãi người.

-Tuân mệnh.

Tên tùy tùng rời khỏi tây sương phòng, Khương Lộ Dao chống cằm, Tiêu Biểu tỷ một mình xuất môn?

Nếu chỉ có một mình, dựa theo sự thông minh của Tiêu biểu tỷ tuyệt đối sẽ không đến mức bị biểu đệ của thái tử làm khó dễ..... Có phải Tiêu Duệ Hoa cũng ở đó?

Khương Lộ Dao đề lại suy đoán của mình đối với Tiêu Duệ Hoa, vì ca ca nhà mình mà buồn sầu, cùng thái tử điện hạ tranh đoạt Tiêu biểu tỷ.

Thật sự là nhiệm vụ quá khó khăn, Tiêu Biểu tử cũng thật là, như thế nào lại cố tình liên lụy đến thái tử?

Cũng may Tần vương thế tử hỗ trợ, nhưng cho dù Khương Mân Cẩn cùng Tiêu biểu tử là lưỡng tình tương duyệt, nếu thái tử điện hạ không chịu buông tay...Không chừng bọn họ sẽ trở thành uyên ương mệnh khổ.

Lúc này Khương Mân Cẩn đang ở thư phòng đầu treo cổ, chột mắt.

(Yul: các nàng hiểu a Cẩn làm gì k?)

Sao Khương Lộ Dao có thể nói hắt từ bỏ Tiêu biểu tử?

Chỉ dựa vào một mình Khương Lộ Dao mưu tính, không nhất định có thể ngăn trở thái tử.

-Mạt Lị, người sai người đi dò hỏi Tiêu Giải Nguyên, không biết ngày mai hắt có ở trong phủ không? Ta muốn đăng môn lãnh giáo.

-Dạ, nhị tiểu thư.

Hai bên cùng nhau nỗ lực, có lẽ còn có hi vọng thành công, nếu trong lòng Tiêu Duệ Hoa nhớ thương chức vị đem muội muội gả cho thái tử...

Dù biết ca ca sẽ thương tâm, khổ sở, Khương Lộ Dao cũng sẽ bóp chết đoạn tình cảm này.

Tiêu Duệ Hoa cho nàng áp lực rất lớn, Tiêu Giải Nguyên là người không dễ nhìn thấu.

Hắt biết mình phải đi con đường nào, cũng sẽ không cố hủ có lối tắt mà không đi...

-Nhị tiểu thư, Tần vương phi điện hạ ra phủ, lão phu nhân sai nô tỳ tới kêu người.

- Đã biết.

Khương Lộ Dao đi vào trong phòng, nhẹ giọng nói với lão phu nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, vân vê Phật châu:

-Tổ mẫu.

- Nương người vừa mới tới, lấy của ta lục căn(6 gốc) nhân sâm thượng hạng, thuận tiện còn lấy không ít đồ bổ...

- Chờ mẫu thân hâm đồ bổ xong, nhất định sẽ lưu cho người một phần.

- Ha ha!

Ánh mắt Lão phu nhân sáng ngời có thần nhìn tôn nữ trước mặt, cho dù Khương Lộ Dao muốn có chỗ tốt vẫn như cũ đúng lý hợp tình, vẫn như cũ bình tĩnh tự giữ, cảm khái nói:

-Lúc ta bằng tuổi người, không có mặt dày như người, nhị nha đầu, người không giống thiếu nữ...Tâm quá ổn, quá so đo được mất, này không tốt, phạm sai lầm không sợ, ai mà không từng phong nhã hào hoa?

Hơn ba mươi tuổi sự nghiệp thành công là nữ cường nhân giả vờ vô tri, giả vờ là thiếu nữ, đối Khương Lộ Dao mà nói cũng rất khó khăn, giả vờ nhất thời còn có thể, nhưng không giả vờ được cả đời.

-Chuyện phiền toái quá nhiều, không chấp nhận được tôn nữ thiên chân, nếu người giơ cao đánh khẽ, tôn nữ sẽ thử ở trước mặt người thiên chân vô tà một lần.

Khương Lộ Dao nháy mắt:

-Người thấy thế nào?

- Quý nha đầu.

Lão phu nhân duỗi tay kéo nàng tới bên người, tinh tế quan sát một phen, đáy mắt tăng thêm vài phần ấm áp:

-Ta không thể ngờ lúc ta già còn có thể phát hiện ra người, đây cũng là duyên phận của tổ tôn chúng ta, nhị nha đầu, ta có thể thuận theo tâm ý của người, nhưng người cũng phải biết, một khi đã tâm bị châm ngòi, một khi người dụng tâm kín đáo thấy được cơ hội...Hắn có lẽ sẽ làm ra chuyện mà người không thể tưởng được, lòng người khó dò, người không thể suy tính mà không lộ chút sơ hở.

-Tổ mẫu, tôn nữ đối với Tần vương phủ...

-Còn Tần vương thế tử? Người thấy hắn thế nào? Không phải hắn giúp ca ca người sao? Hôm nay người cũng thấy Tần vương phi, có thể ở trước mặt Tần vương phi lặc lự nhiều năm như vậy, người có nhìn ra hắn cũng có tâm tính cứng cỏi? Cũng không phải là loại người ăn chơi trác táng.

-Tôn nữ lo lắng hắn quá cố chấp.

Khương Lộ Dao nhớ lại cặp mắt kia:

-Quá hung ác, quá cực đoan, cũng quá giỏi che dấu tâm tư, cùng hắn sinh hoạt, sẽ rất mệt, người cũng nói, lòng người khó dò, hắn một hồi một cái chủ ý, sao tôn nữ có thể đoán được mọi chuyện?

Nàng còn có một câu chưa nói, Tần Vương thế tử khiến cho Khương Lộ Dao có một loại thực giác điên cuồng cảnh báo, một khi hắn bùng nổ sẽ khiến cho đất trời đại họa.

Trượng phu giống như Tần vương thế tử, quá khó nắm bắt.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 36: Ngoài Ý Muốn (1)

- Ta cũng có thể chỉ điểm cho người, chỉ là quan hệ phụ thê, ta còn làm cho chính mình loạn thành một đoàn, không tư cách giáo người.

Lão phu nhân cười chua xót:

- Nhị nha đầu, tùy duyên đi, nhân duyên..... Duyên phận tới tránh không được, dựa theo tính tình của người, sống cùng ai cũng có thể trôi qua ngày lành. Trên đá Tam Sinh có khắc tên họ, nếu là người, người trốn không thoát, chớ có cưỡng cầu.

- Tôn nữ hiếu tổ mẫu muốn tốt cho tôn nữ.

Khương Lộ Dao cong khóe môi, nếu chỉ dựa vào duyên phận, mặc cho số phận, thì có chút bi quan.

Ở trước mặt lão phu nhân, đừng nói những việc này mới ổn, tổ phụ tổ mẫu hiếu lắm mâu thuẫn rất sâu.....

Lão phu nhân đem hôn nhân biến thành cục diện riêng, đúng là không có tư cách dạy dỗ nàng, hướng chi nàng cũng không thể cùng tổ mẫu nói đến những chuyện này.

- Người nha, nếu không bị thiệt thòi, sẽ không suy nghĩ cẩn thận, trên đời này sao có thể mọi chuyện như tâm ý của người?

Lão phu nhân nhìn ra Khương Lộ Dao không chịu nhận mệnh:

- Ta giúp người nhìn đề điểm, so với một mình người hồ nháo thì tốt hơn nhiều.

- Tổ mẫu.

- Được rồi, người không cần ở trước mặt ta làm nũng, ta sợ lát nữa nương người lại tới tìm ta đòi đồ tốt.

Lão phu nhân mỉm cười chột chột trán của Khương Lộ Dao:

- Không muốn chịu thiệt, lại dám tính kế trên đầu ta, như thế nào, nương người chuẩn bị bạc làm của hồi môn cho người không đủ dùng?

Khương Lộ Dao chỉ có thể hắc hắc ngậy ngậy cười:

- Người nói rộng ngón tay một chút, đã đủ cho mẫu thân tôn nữ vui sướng nửa ngày, gần đây tôn nữ phải nhìn ca ca đọc sách, còn muốn giúp tổ mẫu quản phụ thân, thật sự là không thể giúp mẫu thân kiếm bạc...Tổ mẫu cũng biết tính tình của mẫu thân tôn nữ, một ngày không có bạc ăn cơm cũng không vô, vì thân thể mẫu thân tôn nữ mà suy nghĩ, tổ mẫu a, người hào phóng một chút đi, đồ vật gì mà người không thích cứ việc đưa cho mẫu thân tôn nữ giúp người bảo quản.

- Quỷ nha đầu, thật sự là quỷ nha đầu, ta chưa thấy ai đòi đồ tốt lại còn đúng tình hợp lý như thế, ta cho nương người thứ tốt, còn phải cảm kích người?

- Ca ca cầu tiến, phụ thân ít gây họa, tổ mẫu cũng bớt lo nha, kỳ thật tôn nữ thà kiếm bạc, cũng không muốn quản bọn họ...

Khương Lộ Dao đầy bụng ủy khuất, nhưng hai má phấn nộn lại thỏa mãn hạnh phúc tươi cười:

- Người lại không vất vả nha, chính là giờ tay, là có thể kiếm mấy trăm lượng, còn tôn nữ trăm lo nghìn việc, nhìn mọi chuyện đều phải nhọc lòng, tổ mẫu, người nói xem tôn nữ có thể không thành thực sao?

Lão phu nhân cười khanh khách nha hoàn, ma ma canh giữ ở cửa cũng nghe thấy.

Đám hạ nhân hơi kinh ngạc, hầu hạ lão phu nhân nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nghe thấy chủ tử cười vui vẻ cao hứng như thế.

Nhị tiểu thư thật là lợi hại, khó trách nhị gia được ký danh đích tử.

Trên đường lớn, xe ngựa của Tần vương phi đi một đường thông suốt, chỉ cần không phải là thái tử phi cùng hoàng hậu đi ra ngoài, bất luận mệnh phụ triều thần gì cũng phải nhường đường cho Tần vương phi.

- Nguyên Hoa Cư đã thu thập thỏa đáng?

Tần Vương phi từ từ uống trà, dò hỏi Vương ma ma hầu cận bên cạnh, màn xe bị gió nhẹ cuốn động, từ trong khe hở có thể nhìn thấy người ngồi trên lưng ngựa là Triệu Đặc Dật.

Quân tử nhẹ nhàng chính là ý trung lang của rất nhiều thiếu nữ khuê các, Tần vương phi cong khóe miệng:

- Dật nhi cũng nên thành thân.

Trong xe ngựa bố trí đàn xen quý phái, chương hiển Đại Minh đệ nhất danh môn phú quý.

Tần vương phi trang điểm nhẹ nhàng, mặc cũng không khoa trương, nhưng trên người nàng đeo mỗi một loại vật phẩm trang sức đều có lai lịch.

- Nô tỳ đã sớm an bài, không thể trì hoãn nghênh đón Biểu tiểu thư.

- Vương phủ có bí mật khó giữ không thể để nhiều người biết, thế tử vẫn luôn có khúc mắc với Anh nhi, ta thấy hôn ước với Vĩnh Ninh hầu phủ cũng sắp có hiệu lực, ta không muốn vì giữ Anh nhi ở vương phủ lại có cái gì nhiều loạn, nói hạ nhân chú ý một chút, không nên nói lung tung, không được để thế tử biết.

Wương ma ma nâng mí mắt, lộ ra thần sắc ý nịnh nọt:

- Vương phi điện hạ, hãy yên tâm, điều không nên nói, nô tỳ ngàn vạn lần sẽ không để người truyền tới tai thế tử.

Tần vương phi vuốt ve tách trà, móng tay phản phất qua hoa văn trên tách trà:

- Ta cũng vì muốn tốt cho thế tử, tuy Anh nhi mọi thứ đều xuất sắc, dung mạo thanh lệ, nhưng thân phụ lại sớm thế, như thế nào cũng không xứng với thế tử, cho dù hẳn không có hôn ước, tỷ tỷ của ta thủ tiết nhiều năm cũng không yên tâm để Anh nhi gả cho hẳn.

- Tuy biểu tiểu thư vô phụ, nhưng nàng vẫn luôn được Từ đại nhân quan ái, lớn lên như quý nữ, nô tỳ nghe nói, Giang Nam Tổng đốc Từ đại nhân xem biểu tiểu thư như thân sinh khuê nữ, biểu tiểu thư chưa từng chịu ủy khuất, lần này vào kinh cũng là tuyển thân phận...Hoàng thượng rất coi trọng Từ đại nhân, không chừng biểu tiểu thư sẽ bị chỉ định cho hoàng tử.

- Cho nên chuyện Anh nhi vào kinh, ngàn vạn lần không thể để thế tử biết.

- Nô tỳ hiểu rõ.

Tần Vương phi rũ mi, ở Vĩnh Ninh hầu phủ bị " ủy khuất " đối nàng mà nói cũng không đáng gì.

Lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa rất khó đối phó, nhưng đối thủ của nàng chưa bao giờ là Gia Mẫn quận chúa.

Còn Khương Lộ Dao..... Cũng chỉ so với nữ tử tầm thường thông minh hơn một chút mà thôi.

- Cao thủ tịch mịch, người cùng ta đánh cờ không phải là Gia Mẫn quận chúa, cũng không phải là thế tử phi.....Mà là một nữ nhân thông minh đến mức tận cùng.

Tần vương phi lẩm bẫm nói một câu dù bị người khác nghe được cũng không thể hiểu.

Huống hồ người được lưu tại bên người phụng dưỡng đều là trung tâm đáng tin cậy.

Nàng không tốt, nô tài cũng không có ngày lành.

- Mẫu phi, phía trước là điểm tâm mà mẫu phi thích nhất, nhi tử đi mua cho người.

- Dật nhi cũng mệt mỏi cả ngày, không cần đi Đạo Hương Cư.

- Không có việc gì, cũng gần đây, huống chi nhi tử không mệt.

Triệu Đặc Dật giục ngựa đi Đạo Hương Cư mua điểm tâm, vương phủ không thiếu đầu bếp, nhưng Đạo Hương Cư làm điểm là tổ truyền, người khác học không được.

Cho dù là hoàng thượng hay nương nương cũng thiên vị điểm tâm ở Đại Hương Cư vài phần.

Tần Vương phi cười như không cười nhìn thứ tử đi mua điểm tâm cho nàng, thật sự thú vị.

Sáng sớm Khương Lộ Dao bưng canh bố đi vào thư phòng, trên cổ Khương Mân Cẩn cột dây thừng, chỉ cần gật đầu một cái, là bị dây thừng kéo tỉnh, hiện giờ trạng thái của hắn chính là nhắm mắt há mồm, ngời cũng có thể ngủ?

- Ca ca...Ca ca...

- A.

Vành mắt Khương Mân Cẩn thâm đen, đưa tay vuốt mặt:

- Ta không ngủ, ta muốn đọc sách...Tiểu muội, hay là muội đứng bên cạnh dùng cái đuôi chọt ta một chút? Ta...Ta không nỡ đánh chính mình.

Khương Lộ Dao đem canh bố đặt lên bàn, cầm lấy mấy mục khảo đề trên bàn, lật vài tờ, còn may là không dính nước miếng:

- Ca cả đêm chịu khổ, đọc được mấy thiên?

Nhìn bộ dáng hắn nghiêm túc như vậy, cho dù không thông minh, cũng có thể đọc được năm thiên.

- Đọc được tam thiên, chỉ là...

Khương Mân Cẩn rút cổ, cởi dây thừng trên cổ xuống:

- Một thiên cũng chưa nhớ kỹ.

-...

Khương Lộ Dao không biết nên khóc hay nên cười, Khương Mân Cẩn giống như một con tiểu cầu bị vứt bỏ gục xuống đầu.

Hai lỗ tai phẳng phất cũng rũ xuống, vì thức đêm thâm đen vầng mắt...Không cần tỏ ra đáng thương có được không?

Nàng mềm lòng, thiết tình chịu không nổi lão ca.

- Ca ca, ca đi ngủ một lát đi, muội giúp ca soạn đề mục, một lát nữa để phụ thân đi hỏi thăm xem năm nay ai là chủ khảo...Nếu không được, muội giúp ca kéo quan hệ, còn không phải sẽ đậu tú tài sao? Vẫn rất dễ dàng, năm nay nhất định sẽ để ca thú được Tiêu biểu tử.

- Thật sự?

-Ừ.

Khương Lộ Dao sờ đầu huynh trưởng:

- Ngoan, đi ngủ một lát đi, ca chịu khổ như vậy, sẽ thương tổn thân thể.

- Ta sẽ đi ngủ một canh giờ, tiểu muội một lát nữa nhất định phải gọi ta...Ta thật sự chỉ ngủ một canh giờ.

- Uống canh bổ đi rồi ngủ.

Khương Lộ Dao đưa canh bổ cho Khương Mân Cần uống, chờ Khương Mân Cần rời đi, nàng bắt đầu soạn đề, đột nhiên phát giác.....

Không đúng, sao việc này lại đến phiên nàng an bài?

Vỗ vỗ cái trán, Khương Lộ Dao suy nghĩ cẩn thận, kỳ thật phụ huynh, mẫu thân đều quá phúc hắc, biết nhiều khổ nhiều, cũng không thể bỏ mặt bọn họ.

Khương Lộ Dao không chịu nổi bọn họ chịu khổ, chỉ có thể để bản thân vất vả một chút.

Nàng nhìn cổ văn cũng muốn say xe, từ trên xuống dưới không có dấu chấm câu.....

Loại văn chương này, Khương Mân Cẩn ngâm nga không vào cũng bình thường.

Nàng bắt đầu ngắt câu, lại đem năm mươi thiên bát cổ văn mà Tiêu Giải Nguyên viết dựa theo tứ thư ngũ kinh tách ra.

Tra tìm từ trên xuống dưới, khảo đề trung dung chiếm một nửa, đại học cũng có mười đạo tả hữu.

Lấy xác suất tới tính, đại học trung dung Tiêu Giải Nguyên xem trọng nhất.....

Nếu có thể tìm huyện lệnh hiểu biết cách ra đề, chưa chắc không thể thu nhỏ phạm vi.

Khương Lộ Dao đọc kỹ quy định trường thi, nếu có thể qua trận đầu khảo đề, như vậy tú tài nhất định có thể nắm trong tay.

- Nhị tiểu thư, không phải người còn muốn đi Tiêu gia sao?

Mạt Lị nhắc nhở:

- Xe ngựa đã chuẩn bị thỏa đáng.

Khương Lộ Dao đem khảo đề phân loại xong, đứng dậy nói:

- Đừng gọi ca ca ta dậy, để hăn ngủ đi, đọc sách cũng không thể nóng lòng.

Mạt Lị nhếch miệng cười trộm, người hay mềm lòng nhất chính là nhị tiểu thư.

Trên dưới nhị phòng đã sớm biết nhị tiểu thư là người mạnh miệng mềm lòng, nhị tiểu thư rất đau nhị thiếu gia.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 36+2: Ngoài Ý Muốn (2)

Tại một quán trà lâu sát bên đường.

Khương Lộ Kỳ mặc y phục bình thường bưng chung trà, hay nhìn về phía đường phố chỗ xe ngựa hay chạy qua.

"Như thế nào còn chưa tới?"

Nước trà ấm áp cũng không xoa dịu được tâm nàng lạnh như băng:

- Không nhìn thấy người tự tìm đường chết, sao ta có thể giải hận?

Tuy Khương tứ gia không nghe nàng khuyên bảo, nhưng đến hôm nay Vĩnh Ninh hầu thế tử còn chưa có định ra, không giống kiếp trước, lúc này nàng đã gả cho Tần vương thế tử!

Từ Anh...Chính là chất nữ của Giang Nam Tổng đốc Từ đại nhân, là nữ nhi duy nhất của thứ tử Tần vương phi.

Từ đại nhân xem nàng như thân sinh khuê nữ mà đối đãi, cũng có người đồn đãi, nàng chính là nữ nhi của Từ đại nhân thông gian với đệ muội.

Mặc kệ là như thế nào, thì Từ Anh ở Từ gia rất được sủng ái.

Nàng được coi là người thứ nhất được chọn làm trắc phi của thái tử, chỉ là nàng bị Triệu Đạc Trạch phá hủy.

Hôm nay, Triệu Đạc Trạch sẽ trước mặt mọi người cướp đoạt Từ Anh...

Hắn sẽ bị thị vệ Từ gia đánh, Khương Lộ Kỳ đã sớm phái người đi Giang Nam rải rác tin tức.

Nói là Tần vương thế tử sắp tâm bất lương với Từ Anh, dựa theo quyền thế của Từ đại nhân ở Giang Nam cùng sự yêu thương đối với Từ Anh, nhất định sẽ phái càng nhiều thuộc hạ có bản lĩnh đi theo bảo hộ.....

Có lẽ sẽ thay người giả mạo Từ Anh...

Nếu Triệu Đạc Trạch đoạt được xấu nữ, đây còn không phải là chuyện đáng để chúc mừng?

Đôi mắt Khương Lộ Kỳ hiện lên vui sướng, Triệu Đạc Trạch chỉ bằng người lại dám tranh với Từ đại nhân cùng thái tử?

Mặc dù kiếp trước, hoàng thượng giúp người áp xuống chuyện đùa giỡn Từ Anh, nhưng cuối cùng người cũng chỉ nhận được một khối thi thể.

Ngày ấy lúc Từ Anh được nạp làm trắc phi của thế tử, nàng mặc giá y đỏ thắm treo cổ trong khuê phòng.

Từ đại nhân tức giận đánh Triệu Đạc Trạch, rốt cuộc hoàng thượng cũng không có cách gì che chở Triệu Đạc Trạch.

Nếu không phải nể mặt Dương gia, thì hoàng thượng đã không chỉ phạt Triệu Đạc Trạch đi hoàng lăng túc trực bên linh cữu ba năm.

Chờ lúc hắn trở về, Tần vương phủ đã thay đổi, ba nhi tử của Tần vương phi tài danh lưu truyền rộng rãi.

Trường tử văn võ song toàn, lúc hoàng thượng đi tuần, hắn đã anh dũng hộ giá, bắt giết thích khách, cứu hoàng thượng một mạng, hoàng thượng rất yêu thích hắn.

So với thế tử tối ngày chỉ biết làm chuyện hoang đường, ai cũng biết Tần Vương nên chọn nhi tử nào mới xứng đáng kế thừa tước vị.

Bởi vì có Dương gia, Triệu Đặc Trạch mới miễn cưỡng bảo vệ được vị trí thế tử, đáng tiếc.....

Dương gia không phải vạn năng, Triệu Đặc Trạch mất đi tiên cơ, càng chạy lộ càng hẹp, càng ngày càng táo bạo.

Hành sự càng ngày càng táng tận lương chi, nhân tâm mất hết, cho đến khi...

Khương Lộ Kỳ lau khóe mắt, nhìn thấy cờ hiệu của đội mã Từ đại nhân xuất hiện, hơi cong lên khóe miệng, trò hay cần phải bắt đầu.....

Nàng vẫn luôn suy nghĩ, năm đó Từ Anh bị vũ nhục không chịu nổi nên tự sát? Hay là Tần vương phi lấy trình tiết danh nghĩa bức tử nàng?

Tần vương phi..... Cho dù Khương Lộ Kỳ hai kiếp làm người, cũng không muốn đứng về phía đối địch với Tần vương phi, nữ nhân đó quá đáng sợ, tính kế không lộ sơ hở.

Cùng quán trà lâu, không cùng tầng, là phòng của Tần vương thế tử, khuôn mặt hắc dữ tợn tay nắm chặt chén trà.

Tay hắc siết chặt như muốn bóp nát chén trà, đồng tử hắc bạch phân minh nổi lên huyết sắc hồng quang.

Quỳ sát bên người hắc là hai vị thị vệ, chỉ chờ Tần vương thế tử hạ lệnh, liền theo chủ tử lao ra ngoài.

Từ ngày hôm qua hắc đã biết hôm nay Từ Anh sẽ vào kinh, Triệu Đặc Trạch vẫn luôn bạo nộ.

Không phải hãn không thể chờ Từ Anh tiến vào Tần vương phủ mới động thủ, hãn lo lắng ở trong vương phủ hành sự không tiện, đồng thời cũng lo lắng Tần vương phi sẽ áp chế chuyện của hãn cùng Từ Anh...

Chỉ có ở trước mặt bá tánh cướp đoạt Từ Anh, thì hãn mới có thể cho Giang Nam Từ đại nhân một cái tát.

- Muốn cùng thái tử liên hôn?

Triệu Đặc Trạch ném chén trà vào vách tường, hung tợn nói:

- Người nằm mơ!

- Thế tử điện hạ, xe ngựa sắp tới rồi, có phải chúng ta nên sớm chuẩn bị?

- Ừ.

Triệu Đặc Trạch đứng dậy, dáng người cao ngất, mặc dù không giống Triệu Đặc Dật, so với nhi tử do Tần vương phi sở sinh càng giống người Triệu gia.

Mu bàn tay hiện rõ gân xanh, ngũ quan tuần mỹ ẩn hiện điên cuồng.....

Hãn vẫn nhớ rõ mùi vị tử vong, cũng vì vậy mà càng thống hận người huỷ hoại Dương gia, huỷ hoại thân mẫu của hãn chính là Từ Nghiễm Lợi.

- Đi.

Xe ngựa Từ gia chậm rãi tiến vào cửa thành, Triệu Đặc Trạch xoay người đi xuống trà lâu, chuẩn bị ngăn đón đột nhiên dừng chân.

Lướt trước xe ngựa Từ gia, ngay trước mặt hãn chạy qua một chiếc xe ngựa khác.

- Vĩnh Ninh hầu phủ?

Trên xe ngựa treo huy hiệu Khương gia được ánh mặt trời phản xạ đập thẳng vào mắt Triệu Đặc Trạch.

Nhìn thoáng qua phương hướng xe ngựa chạy đi, hạ lệnh nói:

- Người đi xem, là vị tiểu thư Khương gia nào xuất môn?

- Tuân mệnh.

Triệu Đặc Trạch thẳng tắp đứng ở dưới cây đại thụ, loang lổ bóng cây làm khuôn mặt hắn lúc sáng lúc tối.

Đáng lẽ hắn phải dựa theo kế hoạch lao ra đoạt lấy Từ Anh, không nên đứng ở nơi đây chờ.....

Hắn biết Khương Lộ Dao chướng mắt hắn, không muốn gả cho hắn, nhưng hắn lại động tâm muốn thú Khương Lộ Dao.

Nếu hắn cướp Từ Anh, không chỉ khiến Từ Nghiễm Lợi nan kham, càng khiến Vĩnh Ninh hầu phủ mất mặt.

Khương gia không dám từ hôn, hắn cũng không để bụng Vĩnh Ninh hầu phủ mất mặt hay không mất mặt.

Chỉ là hắn không muốn Khương Lộ Dao oán hận hắn, hoặc là nghĩ cách thoát khỏi cọc hôn ước này.

Hy vọng không phải là nàng! Đừng để nàng nhìn thấy hắn đi cường nữ nhân khác.....

- Hồi bẩm thế tử, là nữ nhi của Khương nhị gia, nô tài đoán nàng định đi tây thành.

Người tìm hiểu tin tức thấp giọng nói:

- Hôm qua người sai nô tài nhìn chăm chăm vị tiểu thư được Khương nhị thiếu gia cứu...Nơi ở của vị tiểu thư này chính là phương hướng mà Khương nhị tiểu thư đi.

- Nàng là tiểu thư nhà ai?

- Là muội muội duy nhất của Giang Nam kim khoa giải Nguyên Tiêu Duệ Hoa, nghe nói Khương nhị tiểu thư đã từng đến Tiêu gia, là đi cùng ca ca của nàng.

Triệu Đặc Trạch một quyền nện lên thân cây, hèn gì trong mắt nàng không có hấn, là coi trọng Tiêu Giải Nguyên đúng không?

Hắn đã từng gặp Tiêu Duệ Hoa, có thể nói hắn không thích loại nam tử giống như Tiêu Duệ Hoa.....

Rồi lại không thể không thừa nhận, hắn cùng Tiêu Duệ Hoa đứng chung một chỗ, đám tiểu thư khuê tú càng xem trọng Tiêu Duệ Hoa ôn nhuận như ngọc, tài hoa kinh người.

Hắn là Tần vương thế tử lại so khí chất chỉ bằng Triệu Đặc Dật, hắn chỉ có thể lấy địa vị Tần vương thế tử áp chế người.....

- Thế tử, xe ngựa của Từ gia sắp đi qua, người xem?

- Đi.

Triệu Đặc Trạch xoay người lên ngựa, phóng ngựa giơ roi đuổi theo Khương Lộ Dao, Từ Anh lúc nào cũng có thể đoạt.

Hắn không có cách gì trơ mắt nhìn vị hôn thê của mình đi thông đồng với nam nhân khác!

(Yul: anh ghen à ☺)

Khương Lộ Dao đi Tiêu gia tuyệt đối không phải vì Tiêu Chước Hoa cùng Khương Mân Cần.

Hắn không thể để Tiêu Duệ Hoa giành được tâm của Khương Lộ Dao, nếu hắn đã coi trọng Khương Lộ Dao, thì nàng chỉ có thể là của hắn!

Khương Lộ Kỳ đang ở trà lâu chờ xem náo nhiệt, chờ Triệu Đạc Trạch ăn một nhất định phải thất vọng rồi.

Xe ngựa Từ gia chậm chậm đi vào Tần vương phủ, Triệu Đạc Trạch vẫn không xuất hiện.....

Cảm thấy khiếp sợ còn có một người khác, chính là Tần vương phi, nàng cũng đang đợi tin tức.

Tần vương thế tử đã sớm xuất môn, nàng biết rõ, Từ Anh đang ở trong vương phủ hành lễ với nàng, nhưng Triệu Đạc Trạch ở nơi nào?

Tần Vương phi từ ái nâng Từ Anh dậy, hiền lành vui vẻ cùng nàng nói chuyện.

Chỉ cần Từ Anh còn ở Tần vương phủ, nàng không tin Triệu Đạc Trạch có thể nhẫn được.

- Qua hai ngày nữa, ta thỉnh quý nữ trong kinh thành tới vương phủ, giúp người tìm hai hảo hữu cùng tuổi, ta sinh hạ ba nhi tử, không có nữ nhi, Anh nhi, về sau có chuyện gì cứ việc nói với ta, đừng khách khí.

- Làm phiền Vương phi điện hạ lo lắng.

Khi Khương Lộ Dao vừa đến Tiêu gia, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Chước Hoa xuất môn.

- Tiêu Biểu tỷ định đi đâu?

Tiêu Chước Hoa cũng không khách khí với Khương Lộ Dao, trực tiếp lên xe ngựa, cuống quýt nói:

- Đi Tướng Quốc Tự, ca ca ta có một vị bằng hữu bệnh tình rất nguy kịch, ta cũng vừa mới nhận được tin tức.

Bằng hữu của Tiêu Duệ Hoa? Từ Giang Nam tới?

- Ta đưa Tiêu Biểu tử một đoạn đường.

Khương Lộ Dao phân phó phu xe:

- Dùng tốc độ nhanh nhất đến Tướng Quốc Tự.

- Dạ, nhị tiểu thư.

Xe ngựa xoay chuyển hướng, chạy về hướng cửa thành.

Triệu Đặc Trạch đang đuổi theo phía sau, nhìn thấy xe ngựa xoay hướng, sửng sốt một lúc, hay là Khương Lộ Dao cùng Tiêu Duệ Hoa muốn ra khỏi thành hẹn hò?

Hắn càng nghĩ càng sinh khí, tuyệt đối không thể thành toàn cho bọn họ.

Vì thế, hắn theo đuôi xe ngựa cũng đi Tướng Quốc Tự.....

Triệu Đặc Trạch vì ngoài ý muốn đã đi lên một con đường khác, một con đường tràn ngập biến số, không biết là họa hay phúc.

P/s Chuyện có tính tất nhiên, cũng sẽ có tính ngẫu nhiên, một lần ngoài ý muốn có thể làm cho sự việc phát sinh nghịch chuyển.

Tần vương thế tử thật sự là người rất đáng buồn, đáng thương, cũng đáng hận.

Hắn có rất nhiều khuyết điểm, nhưng hắn không hề đơn giản, càng xem càng rõ, nhân vật này có nội tâm vô cùng phức tạp.

Chuyện xưa rất nhiều, hàm ẩn sâu xa hi vọng các nàng hiểu được ẩn ý của tác giả.

Mỗi người trọng sinh đều có một kiếp người chưa xót, nhưng không phải ai trọng sinh lại cũng có thể thay đổi theo ý mình, có thể sống rất tốt.

Người trọng sinh thay đổi chuyện xảy ra ở kiếp trước, hiệu ứng bướm bướm sẽ tồn tại, hơn nữa sẽ càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo.

Mau mau vote ủng hộ ta 😊😊😊😊

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 36+3: Ngoài Ý Muốn (3)

Tuy Tướng Quốc Tự là danh tướng đế quốc, nhưng ở trong kinh thành lại không phải là một chùa miếu hương khói cường thịnh.

So với Bạch Mã Tự hàng xóm láng giềng thì thừa thớt hơn.

Vì Bạch Mã Tự xuất ra một vị cao tăng được hoàng thượng bội phục nên thanh danh vang dội.

Hòa thượng tu hành ở Bạch Mã Tự không chỉ có Phật hiệu cao thâm, dung mạo cũng xuất chúng, có hương vị cao tăng đặc đạo.

Được tầng lớp quyền quý tin cậy, bởi vậy Bạch Mã Tự hương khói cường gấp mấy lần Tướng Quốc Tự.

Trên đường đi, Tiêu Chước Hoa giải thích với Khương Lộ Dao:

- Nguyên Âm đại sư ở Tướng Quốc Tự chính là sư phó của ca ca ta, lúc đại sư còn ở Giang Nam, từng cùng huynh trưởng biện luận kinh văn, còn nói huynh trưởng có tuệ căn, vài lần muốn độ hóa huynh trưởng xuất gia.

- Tiêu biểu tỷ không đuổi đánh hẳn?

Muốn cho Tiêu Duệ Hoa dã tâm bừng bừng xuất gia? Thật mệt Nguyên Âm đại sư nghĩ đến.

- Đại sư là sư bá của ta, không thể đối xử quá vô lý, ta biết huynh trưởng quyền uy hòng trần, mặc kệ đại sư khuyên như thế nào, huynh trưởng cũng sẽ không xuất gia làm tăng.

Lời nói vừa chuyển, Tiêu Chước Hoa nhẹ giọng cảm thán:

- Ca ca ta từ nhỏ đã định chí hướng, trừ chuyện làm quan hàm chính nhất phẩm, vì thánh thượng thủ phục bá tánh ra, thì chỉ muốn thú một vị hồng nhan tri kỷ làm thê, cùng chung thái bình thịnh thế, cầm sắt cùng mình.

- Ca ca ta lại không có khát vọng như Tiêu biểu huynh, hiện giờ ca ca ta vì một vị tài nữ hăng hái khổ đọc, đêm qua thức trắng cả đêm đọc sách đến giờ vẫn chưa đi ngủ.

- Hồ đồ.

Tiêu Chước Hoa buột miệng thốt ra, sau đó liền phản ứng, nhéo nhẹ tay Khương Lộ Dao, cúi đầu đau lòng nói:

- Là ca ca của người đấy? Người đành lòng để cho hấn chịu khổ?

Trên đường xóc nảy, Khương Lộ Dao cùng Tiêu Chước Hoa dựa vào một chỗ:

- Ta thấy ca ca ta nhất định phải khảo tú tài nghênh thú hồng nhan tri kỷ, ta nào dám lảm miện, nếu chẳng may khiến cho tấu tử tài nữ chạy mất, chẳng phải ca ca ta sẽ tiếc nuối cả đời?

- Người còn nói!

Tiêu Chước Hoa hận không thể khâu miệng Khương Lộ Dao lại, Khương Lộ Dao cười ha ha, không cần Tiêu Chước Hoa tỏ rõ thái độ.

Nhìn bộ dạng nàng đau lòng vì Khương Mân Căn, nàng nhất định sẽ không muốn đi Thái tử phủ làm trắc phi.

Chỉ cần Tiêu Duệ Hoa cũng có tâm tư này, Khương Lộ Dao có thể vì ca ca ngọc nhà mình mà trù bị hôn lễ.

Náo loạn một trận, Tiêu Chúc Hoa nhẹ giọng hỏi:

- Người vì cái gì lại không hỏi? Thương thế trên mặt hắc không giấu được người.

- Thương thế của ca ca ta đã thỉnh thái y xem qua, không có gì trở ngại chỉ là bị thương ngoài da. Hắc thường xuyên ở bên ngoài gây chuyện, đã nói không có chuyện gì, nường ta cũng không suy nghĩ nhiều.

Tiêu Chúc Hoa như ăn được một viên dược an thần, trong lòng lại ngọt ngào, còn chưa có vào cửa mà đã làm cho bà bà chán ghét, thật sự không tốt, cái tên ngốc tử kia cũng không ngốc lắm.

- Ta chỉ đi thư cục gặp được thái tử cải trang xuất cung, thấy hắc ho khan rất đáng thương, liền kiến nghị hắc dùng phương thuốc trị ho, không ngờ lại dẫn tới rất nhiều thị phi..... Thái tử phi là thân sinh nữ nhi của thân muội đệ hạ, ngay cả hoàng thượng cũng dám gọi là cữu cữu, hiện giờ thái tử điện hạ cũng dựa vào thế tộc, tuy nữ tử phụng dưỡng hắc không nhiều lắm, nhưng ta không muốn sống dưới mí mắt của thái tử phi.

- Tiêu biểu tử, ta hiểu tử.

- Ta cũng không gạt người, nói ta không có sĩ diện cũng được, không biết xấu hổ cũng thế.

Tuy khuôn mặt Tiêu Chúc Hoa đỏ bừng, nhưng vẫn dũng cảm ngẩng cao đầu:

- Nếu không gặp ca ca người, đi thái tử phủ cũng không phải không có đường sống. Tuy ta muốn giống phụ mẫu chuyên tình, nhưng vì tiền đồ của ca ca ta, thái tử cũng không phải không thể. Tương lai thái tử đăng cơ, ta sẽ làm Quý phi, có tiền lệ Hán vũ đế phế hậu Trần A Kiêu..... Ta như thế nào lại không có cơ hội?

- Nhưng ta lại gặp phải hắc, động chân tình, nếu lại cùng đám nữ tử tranh sủng, thật sự không phải là mong muốn của ta.

Tiêu Chúc Hoa không có các gì quên được lúc Khương Mân Cần xông tới bảo hộ nàng.

Biết thái tử điện hạ có ý tứ với nàng, mà hắc vẫn như cũ dùng hết toàn lực bảo hộ nàng, hơn nữa cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói.

Hắc không nói, ngược lại càng khiến Tiêu Chúc Hoa cảm động.

- Ta đã nói rõ với ca ca ta, ca ca ta nói không cần để ý tới thái tử điện hạ.

- Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu.

Đáy mắt Khương Lộ Dao hiện lên một tia tinh quang, thử hỏi:

- Tiêu biểu ca có thể chắc chắn sẽ khiến thái tử điện hạ từ bỏ? Tuy phụ thân ta ký danh đích tử, nhưng ta cũng không dối gạt Tiêu biểu tử, ta đang nỗ lực khiến cho phụ thân ta không làm thế tử, tương lai toàn gia nhị phòng nhất định sẽ ly khai Vĩnh Ninh hầu phủ, tước vị Vĩnh Ninh hầu vô duyên với phụ huynh ta. Nhưng cho dù phụ thân làm thế tử, so với thái tử điện hạ cũng không là cái gì.

Thái tử tỏ rõ thái độ như thế, Khương gia vẫn dám đến Tiêu gia cầu hôn, nhưng nếu muốn làm cho thái tử điện hạ đánh mất ý niệm này, một nhà Khương nhị gia không có bản lĩnh làm được.

Hay là Tiêu Duệ Hoa có biện pháp? Từ lúc Khương Lộ Dao biết thái tử điện hạ coi trọng Tiêu Chúc Hoa, thì nàng vẫn luôn suy nghĩ nên dùng biện pháp gì mới có thể khiến cho thái tử điện hạ từ bỏ..... Cho tới bây giờ còn chưa có nghĩ ra biện pháp thỏa đáng.

- Ca ca nói, mấy ngày này thái tử điện hạ sẽ rất bận rộn, hắn không rảnh để ý tới tư tình nữ nhi, rốt cuộc trong lòng thái tử điện hạ, kế thừa giang sơn vẫn là quan trọng nhất.

Tiêu Chúc Hoa kiêu ngạo cười:

- Không phải ta khoe khoang, Khương biểu muội, ca ca ta là người có rất nhiều biện pháp, hắn có thể khiến cho thái tử điện hạ cam tâm tình nguyện từ bỏ, ta cũng gặp qua không ít tài tử, nhưng không có ai có được lòng dạ như ca ca ta, hắn biết dựa thế, cũng biết lúc nào nên ra tay.

Khương Lộ Dao nói cho qua đề tài:

- Chúng ta đều có một vị ca ca tốt, chúng ta đều là muội muội tốt.

Tiêu Chúc Hoa có tâm tư, Khương Lộ Dao hiểu.

Nếu nàng đã đoán ra Tiêu Duệ Hoa không xuất hiện lúc Khương Mân Cẩn bị đánh...Sao có thể không thay đổi cách nhìn đối với hắn?

Nàng không có cách gì trách cứ Tiêu Duệ Hoa ích kỷ, nhưng cũng không có biện pháp cời bỏ khúc mắc.

Nếu bọn họ thành thân, Tiêu Duệ Hoa sẽ lựa chọn hy sinh phụ huynh để đổi lấy ưu việt nào đó?

Hay là lựa chọn giúp đỡ toàn gia nhạc phụ?

Hiện giờ Khương Lộ Dao còn ở trong khuê phòng, đương nhiên có thể thời thời khắc khắc chiếu cố phụ huynh.

Một khi nàng gả đi, nàng sẽ không tiện chiếu cố bọn họ, vì thế nàng hy vọng trượng phu tương lai của nàng có thể giúp nàng, mà không phải cân nhắc lợi ích được mất.

Sau khi thành thân nàng có thể thay đổi Tiêu Duệ Hoa, nhưng thay đổi một người là cả một quá trình.

Người giống như Tiêu Duệ Hoa, quá trình thay đổi phải thật thông thả, nếu chẳng may trong lúc hấn đang thay đổi, phụ huynh xảy ra chuyện, nàng cứu giúp không được, thì phải làm sao bây giờ?

Quan trọng nhất chính là Tiêu Duệ Hoa chí hướng quá xa, nàng sợ..... Sợ mình không theo kịp bước chân của hấn.

Tiền đồ càng quang minh, phiền toái càng lớn, cùng người tranh đấu càng nhiều.

Khương Lộ Dao chỉ mong muốn có một phần phú quý bình an hạnh phúc, không muốn cả đời vì có được phú quý mà sống trong phập phồng lo lắng.

Đứng đầu sóng ngọn sóng nếu không cẩn thận rất dễ lật thuyền.

Huynh trưởng thú Tiêu Chước Hoa thì không có liên quan gì, ở Đại Minh triều có đạo lý xuất giá tòng phu.

Một khi nàng gả cho Tiêu Duệ Hoa, nhị phòng cùng Tiêu gia sẽ liên lụy quá sâu.

Nếu đối thủ của Tiêu Duệ Hoa xem phụ huynh nàng như mục tiêu để đả kích hấn.

Phụ huynh nàng chỉ giỏi gây chuyện thích náo nhiệt, sao có thể ứng phó?

Khương Lộ Dao cũng không phủ nhận, nàng có thương thức Tiêu Duệ Hoa..... Đáng tiếc giữa bọn họ có sự chênh lệch rất khó đền bù.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 37+1: Khắc Khẩu

Sau khi đến Tướng Quốc Tự, Khương Lộ Dao theo Tiêu Chúc Hoa vào chùa miếu, có một vị thanh y hòa thượng đến gần, nhìn Khương Lộ Dao một lúc lâu, mới chậm rãi nói:

- Thí chủ nhân duyên đã loạn, hãm sâu vào đào hoa kiếp, hay là để bản tăng giúp thí chủ xem quẻ, giải hạn hung cát?

Khi nào thì hòa thượng cũng bắt đầu kiểm khách đoán mệnh?

Tiêu Chúc Hoa kéo tay Khương Lộ Dao, thấp giọng nói:

- Gần đây Tướng Quốc Tự có chút gian nan, người đừng để ý.

- À.

Khương Lộ Dao nhìn vị hòa thượng cười nói:

- Đào hoa có mấy đóa, bất quá đều là cao cao tại thượng, không thuộc về ta.

Hơn nữa đều là đào hoa kiếp..... Không một đóa nào khiến nàng cam tâm tình nguyện tiếp nhận.

Thanh y hòa thượng tươi cười có chút cứng đờ, xoay người đi tìm người khác, tìm người hữu duyên.

Ngoài cửa phòng yên lặng, Khương Lộ Dao gặp Tiêu Duệ Hoa, có thể nhìn ra hẳn một đêm không ngủ.

Nếu đem so với ca ca nàng cả đêm một mõi, thì đôi mắt hần rất sáng, đáy mắt cất giấu hừng hực dã tâm.....

- Tiểu muội, mau theo ta tiến vào nhìn xem Trần huynh, hần bị thương rất nặng.

Lúc Tiêu Duệ Hoa nhìn thấy Khương Lộ Dao, ánh mắt từ trong bản năng lộ ra cảnh giác, tuy biến mất rất nhanh, nhưng Khương Lộ Dao vẫn nhìn ra.

Hần không chỉ cảm thấy ngoài ý muốn khi nhìn thấy nàng, hơn nữa trong lòng cũng không hoan nghênh.

- Nhận được tin của ca, muội lập tức xuất môn, vừa vặn gặp được Khương biểu muội, muội ấy đưa muội một đường tới đây...

Tiêu Chúc Hoa cảm giác giữa huynh trưởng cùng Khương Lộ Dao có chút vấn đề, hạ giọng nhắc nhở:

- Ca quên hôm nay có ước kiến(hẹn gặp) với Khương biểu muội?

Tiêu Duệ Hoa nhìn Khương Lộ Dao chấp tay xin lỗi:

- Bởi vì Trần huynh thương thế quá nặng, ta quên mất ước kiến, mong Khương biểu muội chớ trách.

- Tiêu Giải Nguyên khách khí, chẳng qua là cơ duyên xảo hợp mới đưa Tiêu biểu tỷ đoạn đường, nếu người bận rộn, ngày khác ta lại tới cửa bái phỏng.

Khương Lộ Dao phúc thân, xa cách nói:

- Hôm nay không trì hoãn chính sự của Tiêu Giải Nguyên nữa, hướng chi chuyện ta muốn nói, đã nghe từ miệng Tiêu biểu tỷ..... Chỉ cần Tiêu Giải Nguyên tâm tư kiên định, phụ thân ta sẽ thuận theo tâm ý của huynh trưởng.

- Tiểu muội, muội vào trước giúp ta chiếu cố Trần huynh, tình huống của hã không tốt, muội nhất định phải dốc toàn lực cứu sống hã.

- Ừ.

Tiêu Chúc Hoa nhìn Khương Lộ Dao gật đầu một cái rồi bước nhanh vào thiện phòng.

Xem ra y thuật của nàng cũng không phải chỉ đơn giản biết được mấy phương thuốc.

Đột nhiên Khương Lộ Dao có cảm giác ca ca thú được tẩu tử toàn năng, về sau Khương Mân Cần sẽ thật sự hạnh phúc.

Cũng tốt, ca ca ngốc cần một thê tử toàn năng bảo hộ.

Nàng sinh khí, nàng xa cách hã.

Tiêu Duệ Hoa có tâm giải thích, rồi lại không biết nên nói từ đâu, rõ ràng lúc trước hã lựa chọn luôn là chính xác nhất, có lợi nhất, ở trước mặt nàng, vì sao hã lại cảm thấy hã có chút ích kỷ?

- Khương biểu muội chậm đã...

Thấy Khương Lộ Dao xoay người rời đi, trong lòng Tiêu Duệ Hoa không thoải mái:

- Ngày đó ta thật sự có việc...

Sau khi Tần vương thế tử đuổi tới Tướng Quốc Tự, nhìn thấy Khương Lộ Dao cùng Tiêu Duệ Hoa đứng dưới cây ngô đồng nói chuyện.

Khương Lộ Dao đưa lưng về phía hã, vì vậy hã không thấy lúc này nàng đang "ngượng ngùng" như thế nào.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy Tiêu Duệ Hoa, trong mắt hắn tình ý kéo dài...

Thứ thuộc về hắn sắp bị người khác đoạt rồi.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có hắn không cần, chứ không có ai dám đoạt đồ vật của hắn..... Không có ai có thể cướp được thứ thuộc về hắn.

Chỉ cần là của hắn, hắn sẽ gắt gao nắm chặt trong tay.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân nặng nề, Khương Lộ Dao cũng không có để ý, Tiêu Duệ Hoa lại thay đổi sắc mặt.

- Tần vương thế tử?

Đầu tiên hắn nghĩ tới thân phận thế tử của Triệu Đặc Trạch, tiếp tục nghĩ tới lý do vì sao Triệu Đặc Trạch đến Tướng Quốc Tự, sau đó lại nghĩ Triệu Đặc Trạch có phải muốn tranh công với hắn...

Chờ đến lúc hắn nghĩ đến bộ dạng Triệu Đặc Trạch nổi giận đùng đùng có lẽ là vì Khương Lộ Dao, thì Khương Lộ Dao đã bị Triệu Đặc Trạch bế lên cướp đi rồi!

Tiêu Duệ Hoa phí công đuổi tay, cũng không bắt được một chút y phục của Khương Lộ Dao, bên môi nở nụ cười chua xót.

Thì ra là hắn suy nghĩ nhiều, Triệu Đặc Trạch tới Tướng Quốc Tự là tới "bắt gian".

- Người buông ta ra!

Khương Lộ Dao bị Triệu Đặc Trạch ôm chặt trong lòng ngực, tuy Tướng Quốc Tự không có nhiều khách hành hương, nhưng tóm lại lúc này là ban ngày ban mặt, bị người nhìn thấy sẽ không tốt.

Vốn dĩ muốn cường ngạnh một chút, nhưng thấy khuôn mặt Triệu Đặc Trạch âm hàn, vẻ mặt đố kỵ, cho nên không dám kích thích hẳn.

- Ta chạy không thoát, người buông ta ra, được không?

Triệu Đặc Trạch nghiêng đầu nhìn nàng, khuôn mặt nàng tinh tế mềm nhẵn ửng đỏ, hẳn biết nàng không phải ngượng ngùng đỏ mặt, mà là bị tức đến đỏ bừng mặt.

Đôi mắt đen bóng chứa đầy lửa giận, cùng với một tia bất đắc dĩ.

Muốn nhìn rõ trong mắt Khương Lộ Dao ẩn chứa những gì, tới gần nàng muốn nhìn thấu nàng.

Nhưng ai ngờ càng đến gần, hẳn càng muốn thân(hôn) nàng..... Khương Lộ Dao nghiêng mặt né tránh.

- Người nháo đủ chưa?

- Người có tư cách nói lời này sao?

Triệu Đặc Trạch đè nén đáy lòng, trốn vào nơi không có ai đi lại, buông Khương Lộ Dao ra, hai tay chống lên vách tường, vây khốn nàng, lời thốt ra hàm ý ghen tuông ngập trời:

- Mới vừa rồi người cười với ai mà ngọt đến vậy? Nếu ta không tới, có phải người sẽ cùng Tiêu Duệ Hoa song túc song phi?

- Người là cái gì của ta? Người quản ta?

Hai tay Khương Lộ Dao chống trước ngực Tần vương thế tử, không cho hẳn quá thân cận với nàng, đáng tiếc địa phương quá chật, Khương Lộ Dao trốn không thoát.

Triệu Đặc Trạch thở ra nhiệt khí lao thẳng vào gương mặt của nàng.

- Có phải người đều dùng bộ dạng này đi cướp đoạt nữ tử?

- ...

Triệu Đặc Trạch bị Khương Lộ Dao nói mà sinh khí, sau đó lại sững sốt một chút.

Hay là nàng biết kế hoạch của hắn, kế hoạch đi cướp đoạt Từ Anh?

Loại chuyện tư mật này, Tần vương phi cũng không biết, sao nàng có thể biết?

- Thân là nam tử hán, chỉ có thể cướp đoạt nữ tử, phá hư danh tiết của ta, hành vi của người là loại khiến ta chướng mắt nhất.

Khương Lộ Dao thừa dịp hắn sững sờ ngậy người, nhắc chân tàn nhẫn đá một cái, đá thẳng đến hạ bộ...

Triệu Đặc Trạch đối với sự phản kích của Khương Lộ Dao cũng có chuẩn bị, người trong lòng hắn không phải là nữ tử nhu nhược biết nghe lời.

Nếu không giãy giụa, sẽ không chịu bỏ qua, nhưng hắn tuyệt đối không dự đoán được Khương Lộ Dao sẽ dám đá đường tử tôn(con cháu) của hắn...

Xoay eo nhắc một chân, bảo vệ được mệnh tử tôn, nhưng bụng bị nàng đá một cái, thật sự rất đau.

- Năm nay tam tòng tứ đức, trinh tiết lễ giáo đối với nữ tử mà nói đã rất hà khắc rồi, người còn cố ý khi dễ người, thật sự là quá ác liệt, quá đê tiện.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đặc Trạch ôm bụng, há miệng trào phúng hắn:

- Vì tư đức của mình, mà đi phá hủy danh tiết của người khác, người chính là nam nhân kém cỏi đáng khinh nhất.

- Người trở lại...

Triệu Đặc Trạch một tay xoa bụng, một tay muốn kéo Khương Lộ Dao lại, người bị đá là hăn, nàng tức giận như vậy làm gì?

Vì thanh danh của nàng mà suy nghĩ, Triệu Đặc Trạch đã tìm một nơi không có ai.

- Ta chướng mắt người!

- ...

Nếu nàng biết mình có tâm muốn đoạt Từ Anh, trả thù Từ Nghiễm Lợi, thì nàng sẽ càng tức giận.

Triệu Đặc Trạch xoa bụng, để tay lên ngực tự hỏi, mặc dù có lúc hăn không coi ai ra gì, ý xấu một đồng, nhưng hăn không đến mức là nam nhân kém cỏi đáng khinh.

Nếu hăn không có tính cảnh giác, không có âm mưu quỷ kế, làm sao có thể ở trong vương phủ tự cao tự tại?

Nếu hăn không chấp nhất vì Dương gia báo thù, sao xứng làm ngoại tôn của Dương gia? Nhi tử của mẫu phi?

Khương Lộ Dao đi rất mau, nhưng tốc độ của nàng kém xa Triệu Đặc Trạch, sau khi nghe thấy âm thanh bước chân phía sau sắp đến gần, Khương Lộ Dao xoay người dừng bước, trừng mắt nói:

- Rốt cuộc người muốn làm cái gì? Không phải ta đã nói rất rõ ràng rồi sao? Ta sẽ không gả cho người, người một thân phiền toái, ta cũng giống

người có phụ huynh gây họa, người truy mãi không tha, chỉ làm cho tuyến lộ sau này càng ngày càng khó đi, càng ngày càng phiền toái...

- Người cũng nói ta phiền toái quần thân, nhưng phiền toái của người chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc tới.

- Người...

Khương Lộ Dao tròn mắt:

- Phụ thân ta còn chưa phải là Vĩnh Ninh hầu thế tử đâu, người đừng có bày ra bộ dạng đồ phu có được không? Ta cùng ai gặp mặt, không cần người quản, huống chi thế tử điện hạ phong độ của người đâu? Mới vừa rồi người không cảm thấy người rất thất lễ sao?

- Dao Dao có tin hay không ta đây liền tiến cung tìm hoàng thượng vì phụ thân người thỉnh phong thế tử.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 37+2: Khắc Khẩu (2)

Sắc mặt Khương Lộ Dao trở nên rất khó xem, Triệu Đặc Trạch xem như hòa nhau, sáng khoái nói:

- Nếu là người khác sẽ rất khó, nhưng với ta mà nói bất quá chỉ là chuyện vặt, Dao Dao đừng quên, ta là Tần vương thế tử.

- Người trừ bỏ thân phận Tần vương thế tử ra, thì còn có cái gì đáng để nói?

Ánh mắt Khương Lộ Dao mang theo khinh thường nhìn hắn, Triệu Đặc Trạch vừa tức vừa bực, ánh mắt bộc lộ hung quang:

- Người xem thường ta?

Tuy lúc này Khương Lộ Dao nói nàng khinh thường hắn, nhưng Triệu Đặc Trạch cho rằng, chỉ cần hắn không đoạt nữ tử, phá hư danh tiết, thì Khương Lộ Dao sẽ cảm thấy hắn cũng là nam nhân không tồi có giá trị phó thác chung thân.

Chỉ cần hắn biểu hiện tốt một chút, Khương Lộ Dao sẽ thay đổi cách nhìn về hắn.

Đối mặt với Tần vương thế tử sắc mặt hung tợn âm lãnh, trong lòng Khương Lộ Dao cũng có chút kiêng kị, cũng sợ hắn sẽ làm ra chuyện thương tổn nàng.

Nhưng nếu hôm nay không nói rõ ràng, tiếp tục dây dưa, thì ràng buộc càng ngày càng thâm.

Nếu Triệu Đạc Trạch tiến cung thỉnh chỉ, dựa theo sự sủng ái của hoàng thượng đối với hần, sẽ không ở vì ai làm Vĩnh Ninh hầu thế tử mà cố ý khó xử hần.

Hơn nữa lúc này Khương nhị gia đã ký danh đích tử, chính là Vĩnh Ninh hầu thế tử danh chính ngôn thuận.

- Ngoài thân phận Tần vương thế tử, văn thái, võ công, địa vị, quyền lợi, người có gì nổi bật?

Khương Lộ Dao ngẩng cao đầu, trong mắt mang theo khinh miệt:

- Nếu không phải nam đình Dương gia toàn vong, nếu hoàng thượng không phải áy náy với Dương gia, thì người cho rằng người có hôm nay? Huynh trưởng của ta cũng hay gây họa, phụ thân ta thường xuyên phạm nhị, nhưng bọn họ ở trong đạo lý cũng không có hồ đồ, người muốn ta coi trọng người...Người đừng muốn chết.

- Người có từng nghĩ tới, cả đời này rốt cuộc người nên làm cái gì? Thực lực không đủ, còn muốn cùng Tần vương phi đấu?

- Người nói ta không đấu lại Tần vương phi?

Khương Lộ Dao lui về phía sau hai bước, gật đầu nói:

- Hiện tại mà nói, người đang nằm trong lòng bàn tay nàng.

- Ha ha, nực cười, ta bị nữ nhân kia nắm giữ? Người có biết ta ở Tần vương phủ nói một không ai dám nói hai? Ta muốn nhi tử của nữ nhân kia quỳ, bọn họ cũng không dám đứng!

- Người nhìn giống như có được hết thảy, nhưng trừ thân phận Tần vương thế tử cùng sự thương hại áy náy của đế vương đối với Dương gia ra, thì người chỉ có hai bàn tay trắng. Đế vương thương hại áy náy sẽ có một ngày biến mất, dù người làm Tần vương, dựa theo năng lực hiện tại của người cũng không thể so với mấy nhi tử do Tần vương phi tự mình dưỡng dục.

Triệu Đặc Trạch nắm chặt quyền đánh thẳng tắp về hướng Khương Lộ Dao, hai mắt đỏ đậm:

- Đừng cho là ta để ý người, là người có thể nói ta thế nào cũng được...

Khương Lộ Dao thấy nắm tay tiến đến, biết trốn không thoát, nhắm hai mắt lại:

- Nam nhân vô dụng mới đánh nữ tử xả giận!

Nắm đấm cách chóp mũi nàng một khoảng cách thì dừng lại, Triệu Đặc Trạch không phải bị lời nàng chọc tức, mà hắn không nỡ đánh nàng...

Không có ai dám nói với hắn những lời này, cũng không có ai dám cãi nhau với hắn.

Hắn sống trong cô độc bị đám tôi tớ xu nịnh mà lớn lên.....

Tuy tổ mẫu đau hắn, cũng chỉ là mọi chuyện theo hắn, không cho Tần Vương phi mưu tính địa vị của hắn, tổ mẫu cũng đau các tôn tử khác, hắn cũng không phải là duy nhất.

Hắn vẫn luôn cô độc, không có bằng hữu, chỉ có kẻ thù, cùng với một đám thuộc hạ luôn thuận theo hắn.

Nắm đấm ngừng ngay chóp mũi, Khương Lộ Dao còn đang tính toán chịu một quyền này.

Hồi phủ sẽ tìm phụ huynh, tìm tổ phụ, tìm tổ mẫu cáo trạng, nếu nàng bị Tần vương thế tử đánh, hôn ước sẽ có khúc chiết, như thế Khương Lộ Dao sẽ có cơ hội né tránh.

Cho nên nàng cố ý phóng túng chính mình nói ra sự khinh bỉ của mình đối với Tần vương thế tử.

Tuy ta mắng người, nhưng mắng người cũng vì muốn tốt cho người, sau này sẽ không để Tần vương thế tử chiếm được ưu việt.

Nhưng hẳn lại dừng lại?

Khương Lộ Dao chậm rãi mở mắt, đáng chết, không phải người nên cuồng bạo sao? Bị nữ tử chửi thẳng mặt như thế, lại không động thủ?

Vẻ mặt Triệu Đặc Trạch ẩn hiện mất mát, tâm sinh thương cảm, trong lòng Khương Lộ Dao lộp bộp một tiếng.

Xong rồi, nàng có chút đồng tình với Triệu Đặc Trạch, bị Tần vương phi cao thâm khó đoán chơi đùa đến xoay vòng.

Đừng hỏi Khương Lộ Dao làm thế nào biết được Tần vương phi cùng Triệu Đặc Trạch ám chiến.

Tần Vương phi trước sau đều chiếm cứ thế chủ động, dựa theo ấn tượng của nàng về Tần Vương phi mà nói, nữ nhân kia bố cục thâm sâu, Tần vương thế tử khó có thể ứng phó.

Triệu Đặc Trạch từ trước nay chưa bao giờ nhìn thẳng vào Tần vương phi.

Dù Tần vương phi giết chết hẳn, có lẽ Triệu Đặc Trạch cũng chẳng hay biết gì đâu.

Nhìn dáng vẻ của hắn liền biết, lực chú ý của hắn không đặt trên người Tần vương phi, có lẽ cừu hận đã làm hắn xem nhẹ rất nhiều thứ, kiêu binh tất bại.....

Hiện tại Triệu Đặc Trạch coi khinh Tần vương phi, Khương Lộ Dao suy nghĩ có phải nàng nên châm ngòi một chút? Khiến hắn muốn động thủ với nàng?

Nhưng nàng không phải là người cuồng ngược.

Trước mặt Khương Lộ Dao tối sầm, nhìn Triệu Đặc Trạch đứng trước mặt, hai lỗ tai bị tay hắn che lại, đầu bị nâng lên.....

Bốn mắt đối diện, Khương Lộ Dao nhìn thấy môi Triệu Đặc Trạch càng ngày càng gần.....

Đây là bị hôn khúc dạo đầu sao?

Nàng có thể nói cho Triệu Đặc Trạch biết là nàng rất có kinh nghiệm không?

Nàng không hề cảm thấy bị nam nhân nào hôn là nhất định phải gả cho hắn, nhớ lúc trước ở bãi biển, ban ngày ban mặt, nàng hưởng thụ soái ca hôn môi...Trai tây trai ta đều có.

- Người dừng lại!

- Sợ?

Ngón tay Triệu Đặc Trạch nhẹ nhàng cọ nhẹ gương mặt của Khương Lộ Dao, rất mềm, thực thích.

Nàng rất bình tĩnh, không hề ngượng ngùng, ngược lại người từng có kinh nghiệm như Triệu Đặc Trạch lỗ tai hắn lại nóng lên, hạ thấp đầu, cơ hồ muốn dán lên môi nàng:

- Cầu xin tha thứ, đáp ứng gả cho ta, lúc này ta sẽ buông tha người.

- Thật nực cười, gả cho người, người định hôn môi.

Khương Lộ Dao đặt tay lên vai Triệu Đặc Trạch, nam nhân gần trong gang tấc tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Không thể phủ nhận hẳn là soái ca đại diện hình của cổ đại, có câu nói nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu.

Khương Lộ Dao vô tâm với Triệu Đặc Trạch văn nhã, nhưng đối với hẳn lại tồn tại tâm tử muốn "đùa giỡn"?

Này không tốt!

Nhưng soái ca tà mị, tối tăm, lại chứa cừu hận khắc cốt luôn được nàng ưu ái.

Trước kia nàng cùng từng kết giao với nam nhân như vậy, nam thần hoàn mỹ, nàng không có hứng thú.

Nếu nam nhân gặp chuyện gì cũng có thể giải quyết, sao nàng có thể làm đại nữ nhân?

Khương Lộ Dao liếm liếm môi, Triệu Đặc Trạch không hôn được, sao hẳn lại có cảm giác hẳn mới là người bị cưỡng hôn?

Tiểu thư Khương gia đều đặc biệt như vậy? Hay chỉ có mình nàng có cá tính độc nhất vô nhị?

Hơi thở xử nữ chưa tán, nàng không phải là nữ tử phóng túng dâm đảng, hơn nữa ánh mắt của nàng chất chứa thương thức, giống như muốn nhắm nháp điểm tâm.

Nàng so với hẳn càng thích hợp làm hoa hoa công tử(play boy)

- Nếu bốn thế tử hôn người, người không muốn gả cũng không được...

Triệu Đặc Trạch mở miệng uy hiếp, hắn muốn nhìn thấy sự bối rối, thần sắc cầu xin tha thứ trong đôi mắt nàng.

Khương Lộ Dao muốn đẩy hắn ra, lại trượt tay, môi đụng vào nhau, bọn họ...Hôn môi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 38+1: Lựa Chọn

Hai người mở to mắt, đồng thời cảm thấy ngoài ý muốn, lại không chịu thua không chịu rời đi.

Triệu Đặc Trạch nghĩ thầm:

"Nha đầu này quả nhiên để ý mình, bờ môi thật mềm, thật ngọt..."

Thân mật đụng chạm khiến trong lòng hân ẩm áp, xua tan bức bối, có một người ở bên mình, toàn tâm toàn ý hướng về mình thật là tốt.

Chẳng sợ nàng thường xuyên mắng chửi người, nhưng lúc mắng chửi người đánh người, nàng rất đáng yêu, là vì muốn tốt cho hân, không phải sao?

Đầu óc Khương Lộ Dao choáng váng, đây là ông trời muốn tuyệt đường lui của nàng sao? Như thế nào lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn như thế?

Bất quá bờ môi của hân, thực kính đạo, môi hình không tồi.....

Đáng chết, Khương Lộ Dao dùng hết sức lực đẩy Triệu Đặc Trạch, thầm mắng chính mình.

"Sắc nữ, trước mắt người là Tần vương thế tử phiên toái quán thân, không phải loại bạn trai ở hiện đại có thể kết giao."

-Là nàng chủ động thân ta.

Triệu Đặc Trạch cười xấu xa sờ sờ môi.

-Ta sẽ không phụ trách, Tần vương thế tử điện hạ.

Khương Lộ Dao cầm khăn cọ cọ miệng mình, khẽ nhếch môi, nghiêm túc nói:

-Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, ta sẽ không ‘ thú ’ người.

-...Người...

Ánh mắt Triệu Đặc Trạch ẩn hiện ý không dám tin:

-Người lặp lại lần nữa?

Có phải hấn gặp ảo giác?

-Nếu người nói ai chủ động thân ai, người bị thân đành phải gả. Vừa rồi tuy là ngoài ý muốn, nhưng không thể phủ nhận là ta chủ động, nhưng ta không có đa tình như thế tử điện hạ, ta sẽ không phụ trách, cái này hãy coi như không có gì phát sinh, người cũng không thiệt, dù sao cũng chỉ có ta...

Là nộ hôn đầu tiên của khối thân thể này.

-Người cũng không muốn thú một nữ nhân vừa nhìn thấy mỹ nam liền mất lý trí hay phát sinh chuyện ngoài ý muốn đúng không? Cho nên, vì tương lai của người mà suy nghĩ, buông tha ta, cũng là buông tha cho chính người.

Khương Lộ Dao bình tĩnh khẽ nhún gối, xem như cáo biệt, rồi xoay người rời đi.

Sắc mặt Triệu Đặc Trạch rất khó coi, ngày xưa tự xưng là người có đầu óc khôn khéo lúc này đã loạn thành một đồng hồ nhảo.

Nàng sẽ không phụ trách? Không đúng, vì sao lại biến thành như vậy? Không phải nàng nên gả cho hấn sao?

Nàng thật sự bỏ đi?

Triệu Đạc Trạch nhìn Khương Lộ Dao càng chạy càng xa, vừa rồi nha đầu kia nói thật lòng, nàng sẽ không phụ trách.....

Nâng tay cào đầu, Triệu Đạc Trạch lại đuổi theo Khương Lộ Dao, gắt gao túm chặt cánh tay của nàng, khàn khàn nói:

-Người không phụ trách, ta phụ trách.

-Ta không có gì tốt. Ngoại gia phiến toái, phụ huynh thích gây hoạ, mẫu thân yêu bạc, tổ phụ tổ mẫu nháo loạn ở riêng, thúc bá xem phụ thân ta như kẻ thù, đường tử muội có tâm tư khác... Hơn nữa dung mạo ta tầm thường, tính tình không tốt quá cường, luôn muốn chống lại nam nhân, cùng nữ tử tử như ta sống qua ngày tháng, người sẽ rất mệt.

Khương Lộ Dao quay đầu nhìn Triệu Đạc Trạch:

-Quan trọng nhất chính là ta rất hẹp hòi, tính chiếm hữu rất mạnh, trượng phu của ta, chỉ có ta đừng mơ tưởng nạp thiếp. Nếu là manh hôn ách gả, ta không quen phu quân tương lai, có lẽ hẳn sẽ có mấy người thị thiếp ta cũng không hỏi tới, nhưng ta gặp phải người...

(Yul: manh hôn ách gả nghĩa là cưới đui gả mù= ép hôn)

-Tâm người duyệt ta?

- Không phải.

Khương Lộ Dao lắc đầu, không quan tâm đến ánh mắt ảm đạm của Triệu Đạc Trạch:

-Thật sự, thú ta đối với người mà nói không có gì ưu việt, tính tình của ta rất thẳng rất nóng, hành sự cũng không cẩn thận không biết điều thấp, thú ta chỉ làm cho đời này của người thêm phiến toái.

-Người hiện giờ không thể để người khác dễ dàng nắm được nhược điểm, thú ta, phụ huynh ta sẽ trở thành nhược điểm của người, là vết thương trí mạng. Thế tử điện hạ, buông tay đi, chúng ta không thích hợp.

Triệu Đạc Trạch từ từ buông lỏng tay, Khương Lộ Dao cười cười:

-Ta hy vọng người có thể thành công, những lời này là thật lòng, còn nữa đừng bị cừu hận che mờ đôi mắt, dùng thực lực của mình độc bộ thiên hạ, lúc đó mới có thể thống khoái báo thù, nghiền áp tất cả đối thủ...Người là nam nhân! Phải có hùng tâm khí phách của nam tử hán, đừng giống nữ nhân chỉ biết đâm lén sau lưng, hạ đầu lưỡi.

Nàng đập hăn hai lần, lại đùa giỡn hăn một lần, những lời này xem như bồi thường đi.

Cách Triệu Đạc Trạch báo thù quá hẹp, ở trong mắt Khương Lộ Dao hăn chính là dương đoản tị trường.

(Yul: dương đoản tị trường nghĩa là chỉ lo trước mắt k lo lâu dài)

Lãng phí thân là nam nhân, cho dù có tính kế cũng nên ngấm ngấm giở trò quỷ kế trên triều đình, mà không phải cùng Tần Vương phi chơi đùa.

Nếu hăn có thể ảnh hưởng đến triều cục, nắm giữ toàn bộ thiết kỵ do Dương gia lưu lại, đối phó Tần vương phi không phải chỉ cần một cái nhắc tay?

Chẳng sợ Tần vương phi tâm kế cao thâm, cũng dao động không được địa vị của hăn.

Nam tôn nữ ti tư tưởng phong kiến, cung đình hầu tước nam nhân so với nữ nhân có nhiều cơ hội hơn.

Sau lưng không còn tiếng bước chân, Khương Lộ Dao thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát khỏi Triệu Đạc Trạch.....

Nếu tiếp tục cùng hắn dây dưa, không chừng nàng sẽ thật sự vì đồng tình mà tâm sinh hảo cảm.

Trong lòng Khương Lộ Dao luôn nhắc nhở chính mình định ra mục tiêu, làm nước tương đẳng, năm tháng yên tĩnh...

Triệu Đạc Trạch không đáng để nàng thay đổi chế định kế hoạch nhân sinh.

Nàng bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc Tiêu Duệ Hoa muốn cứu ai? Nhìn dáng vẻ của hắn rất khẩn trương, giống như có quan hệ đến tiền đồ của hắn.....

-A?

Chuyển qua chỗ ngoặt, nhìn thấy Triệu Đạc Trạch dựa lưng vào một gốc cây đại thụ, Khương Lộ Dao buồn bực vô cùng, sao hắn lại chạy đến đây?

Hắn nhìn lên không trung, thần sắc do dự, càng thêm mấy phần khí chất tà mị.

Trong lòng Khương Lộ Dao âm thầm tán thưởng, nếu có nhiếp ảnh gia ở đây thì tốt rồi.

Giờ phút này chụp lại, đăng ở tạp chí thời trang, sẽ khiến đám nữ sinh thét chói tai.

Lúc này Khương Lộ Dao coi như hắn động kinh, lúc chuẩn bị vòng qua người hắn, Triệu Đạc Trạch nâng tay chặn đường:

-Dao dao hãy nghe ta nói...

- Ta là Tần vương thế tử, mới có thể thú được nàng, không phải sao?

- ...

Triệu Đạc Trạch đứng trước mặt Khương Lộ Dao, gắt gao nhìn khuôn mặt thiếu nữ trước mắt.

Nếu lúc đầu hắn cảm thấy nàng rất thú vị, thực thông minh, có thể thú, hiện giờ hắn có một loại cảm giác.

Nếu không thú được Khương Lộ Dao, cho dù hắn đạt được nguyện vọng, cũng sẽ có cảm giác hối hận cả đời.

-Tương lai nếu có một ngày ta bị thất bại, bị mọi người phỉ nhổ, bị phụ vương vứt bỏ, không còn thân phận Tần vương thế tử...Ta hy vọng bên cạnh ta còn có nàng.

- ...

Khương Lộ Dao cúi đầu, trầm mặc nhìn mũi chân. Triệu Đạc Trạch kiên nhẫn chờ đợi đáp án của nàng, trong lòng thấp thỏm, nàng sẽ nói cái gì? Đáp ứng hay là mắng chửi hắn?

-Cái này..... Ta là người tham luyện phú quý, không nguyện ý chịu khổ.

Khương Lộ Dao ngẩng đầu, nhẹ giọng nói:

-Cho nên, nếu người thất bại, ta tuyệt đối sẽ không ở bên cạnh người chịu khổ, bởi vì nam nhân không thể khiến thê tử có cuộc sống ổn định phú quý, ta không cần.

Triệu Đạc Trạch lại bị nàng đả kích.

Khương Lộ Dao thấy hắn có bộ dạng giống như bị sét đánh, trong lòng cảm thấy buồn cười:

-Người suy xét rõ ràng rồi hãy nói, ta cũng không phải là hiền thê chịu thương chịu khó, trinh liệt không hối hận phụng hiến phu quân.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 38+2: Lựa Chọn (2)

Lúc này Triệu Đặc Trạch không biết phải làm sao với Khương Lộ Dao?

Là buông tay? Hay là theo đuổi không bỏ?

Mới vừa rồi rõ ràng hắn rất tự tin có được nàng, nhưng Khương Lộ Dao chỉ nói vài câu đã đánh bại tự tin của hắn.

Khương Lộ Dao luôn nói những câu khiến hắn không thể dự liệu.

Nữ tử giống nàng có thật sự thích hợp với hắn? Cái gì cũng nói trực tiếp, thẳng thắn khiến Triệu Đặc Trạch trở tay không kịp.

Nữ tử không phải nên then thùng nội liêm, mặc cho số phận sao?

Dù là sau khi thành thân, cũng đạm nhiên, hiền huệ, điệu thấp, toàn tâm phụng dưỡng trượng phu, như thế nào đến lượt nàng lại yêu cầu nhiều như vậy?

Hắn đã đáp ứng từ bỏ trái ôm phải ấp, nàng còn không chịu cùng hắn chung hoạn nạn.....

Thật chưa thấy nữ tử nào "không biết xấu hổ " như nàng.

Trong lòng Triệu Đặc Trạch rất bức bối, một hồi thầm mắng Khương Lộ Dao không có lương tâm.

Một hồi lại thực thưởng thức sự chân thành thẳng thắn của nàng, thấy thế nào cũng tốt hơn nữ tử khẩu Phật tâm xà.

Không thể phủ nhận mới vừa rồi những lời Khương Lộ Dao nói, đã khai thông suy nghĩ của hắn.

Cho dù hắn đoạt được Từ Anh, trừ chuyện khiến cho Từ Nghiễm Lợi mất thể diện, đau lòng ra, hoàn toàn không làm suy yếu thực lực của Từ Nghiễm Lợi.

Từ Nghiễm Lợi không phải chỉ có Từ Anh là chất nữ duy nhất, nếu muốn cùng thái tử liên hôn, hắn sẽ có người lựa chọn, không lẽ đưa tới một người, Triệu Đạc Trạch lại đoạt một người?

Khi dễ nữ tử nhu nhược, hủy hoại danh tiết...Hắn sẽ bị Khương Lộ Dao chán ghét.

Triệu Đạc Trạch đá bay viên đá dưới chân, như thế nào lại nghĩ tới nữ nhân đáng ghét kia?

- Thế tử điện hạ.

Tiêu Duệ Hoa đứng cách Triệu Đạc Trạch ba bước chân, một thân lam y nho sam hiển lộ văn nhã, khuôn mặt thanh tuấn thông dong.

- Không biết người có rảnh không? Tại hạ có nói mấy câu muốn nói cùng người.

Triệu Đạc Trạch lập tức áp xuống bộ dạng uể oải do bị Khương Lộ Dao áp chế, một lần nữa bày ra một bộ dạng kiêu căng, bá đạo, liếc Tiêu Duệ Hoa.

- Bồn thế tử cùng người không có gì để nói, không rảnh!

- Thế tử điện hạ có muốn biết tin tức từ Giang Nam?

-...

Triệu Đạc Trạch dừng chân đứng im, Giang Nam? Từ Nghiễm Lợi? Vì sao tâm tư muốn báo thù của hắn lại không thể gạt được Khương Lộ Dao cùng Tiêu Duệ Hoa?

Người khác hoàn toàn không biết hắn một lòng vì Dương gia mà báo thù.

Năm đó hoàng thượng đã xử tử toàn bộ gian thần hãm hại Dương gia, bề ngoài nhìn Từ Nghiễm Lợi cùng án oan của Dương gia không có liên hệ gì, chỉ có hắn biết Từ Nghiễm Lợi đã bồi hữu cầu vinh.

(Yul: bồi hữu cầu vinh= bán bạn cầu vinh)

Hắn lại dễ dàng bị người khác nhìn thấu?

- Ta không có hứng thú với Giang Nam, nhưng nếu Tiêu Giải Nguyên phong lưu phóng khoáng có thể vì bốn thế tử giới thiệu vài danh viện Giang Nam, bốn thế tử có thể hãnh diện cùng người uống hai ly, Tiêu Giải Nguyên vẫn thái phẩm mạo thượng đẳng, nhất định có không ít hồng nhan tri kỷ, tuy ta là Tần vương thế tử, nhưng gia giáo cực nghiêm, không bằng Tiêu Giải Nguyên dễ dàng có được tâm mỹ nhân.

Triệu Đạc Trạch đem mũ "háo sắc" chụp lên đầu Tiêu Duệ Hoa, Khương Lộ Dao không thích nam nhân háo sắc...

Năm nay hắn đã mười tám tuổi, lại là Tần vương thế tử, chuyện thành thân bị trì hoãn, đương nhiên không có khả năng vì một lời hôn ước mà thủ thân như ngọc.

Nếu hắn từng có tiền khoa(= tiền án), như vậy hắn cũng có thể khẳng định Tiêu Duệ Hoa không thể thuần khiết như ngọc.

Mặc kệ Tiêu Duệ Hoa có thuần khiết hay không, ít nhất hắn muốn khiến Khương Lộ Dao biết Tiêu Duệ Hoa cũng có hồng nhan tri kỷ.

Giang Nam văn phong cường thịnh, dân ý, xa hoa lãng phí, thường xuyên có chuyện tài tử cùng danh kỹ truyền ra ngoài.

Triệu Đạc Trạch không tin Tiêu Duệ Hoa thanh thanh bạch bạch, chưa từng đi thanh lâu lầu lộng.

- Thế tử điện hạ xem trọng Tiêu mỗ, Tiêu mỗ gia cảnh bần hàn, một lòng cử nghiệp, thật sự không giống thế tử điện hạ lớn lên ở trong phú quý, nữ nhi hương. Đâu cao trung sẽ vì nước cống hiến, Tiêu mỗ không dám vì sắc đẹp mà phân tâm, cô phụ sự phó cùng sự kỳ vọng của phụ mẫu.

- Tất cả mọi người đều đã thành niên, Tiêu Giải Nguyên, đừng ở trước mặt bốn thế tử giả ngu giả ngốc.

- Thế tử điện hạ trong miệng vị chua thật đậm, không biết có phải vì Khương biểu muội?

- Ha.

Triệu Đạc Trạch neho đôi mắt, trong mắt ẩn hiện tức giận, hồn nhiên không thèm để ý nói:

- Dao Dao đối với bốn thế tử mà nói chính là dễ như trở bàn tay.

Người không phải kêu Khương biểu muội sao? Triệu Đạc Trạch kêu Dao Dao, nhìn xem ai thân cận hơn ai.

Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa hơi đổi, đồng dạng áp xuống một tia không thoải mái, chớp tay nói:

- Xem ra Tiêu mỗ nghĩ nhầm, thế tử điện hạ, Tiêu mỗ không tin ở kinh thành không tìm ra người bất mãn với Từ đại nhân.

Thật sự là Từ Nghiễm Lợi?

Triệu Đạc Trạch do dự một lát, hắn đã từ bỏ kế hoạch cướp đoạt Từ Anh, nếu để Từ Nghiễm Lợi vào kinh cùng thái tử liên hôn, sau này hắn muốn trả thù Từ Nghiễm Lợi sẽ càng gian nan.....

Nhưng nếu Tiêu Duệ Hoa thiết kế cạm bẫy? Từ trước đến nay hắn chỉ tin tưởng bản thân hắn.

- Chờ một chút.

Triệu Đạc Trạch nhin không được lên tiếng ngăn lại, Tiêu Duệ Hoa quay đầu lại hỏi:

- Thế tử điện hạ có gì phân phó?

- ... Người...

Tàn nhẫn thực tâm, đôi mắt Triệu Đạc lộ ra tàn nhẫn:

- Nếu ngươi lừa bốn thế tử, bốn thế tử sẽ khiến ngươi thân bại danh liệt!

- Thế tử điện hạ vì gia mẫu báo thù, tâm tư này cũng không khó đoán, chỉ là người cho rằng người khác không nhìn ra? Thật ra...

Lời còn lại không cần Tiêu Duệ Hoa nói nữa.

Năm đó Tần vương chính phi cùng nhi tử tự sát so với án oan Dương gia cũng chấn động thiên hạ.

Phàm là người thông minh hiểu biết nội tình, sao không đoán được Tần vương thế tử đối với người khởi xướng tràn đầy hận ý?

Mặc kệ Triệu Đạc Trạch hoang đường, ăn chơi trác táng, ở trong lòng hoàng thượng cùng một đám thiết kế huỷ hoại Dương gia cũng nhớ kỹ chuyện cũ này

Có lẽ là vì áy náy, cho nên không thiết kế Triệu Đạc Trạch quá nhiều.

Nhưng nếu Triệu Đạc Trạch phạm vào đại sai, hoàng thượng sẽ không nuông chiều bảo vệ hần.

Thuận nước đẩy thuyền giải quyết Tần vương thế tử không đủ hiền lương, vừa thể hiện hoàng thượng khoan dung, lại giải quyết được hậu hoạn.

Triệu Đạc Trạch đè ép tức giận, thì ra tất cả những gì hần làm, ở trong mắt bọn họ giống như vai hề nhảy nhót...

Khó trách Khương Lộ Dao nói hần thực lực không đủ, nếu hần có năng lực nắm giữ triều cục, thu thập Từ Nghiễm Lợi có gì khó?

- Ta nói trước nói một câu, mặc dù người giúp bốn thế tử đập đổ Từ Nghiễm Lợi, bốn thế tử cũng sẽ không bởi vì cảm kích người, mà từ bỏ Dao Dao, nàg...Triệu Đạc Trạch ta đã định rồi, ai cũng đừng nghĩ từ trong tay ta cướp được nàg.

Triệu Đạc Trạch nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Tiêu Duệ Hoa:

- Người cũng không được.

- Vì một nữ tử, đáng giá sao? Thế tử điện hạ có biết tin tức ta định nói với người đủ để Từ đại nhân thân bại danh liệt? Khiến hoàng thượng tự mình xử quyết hần?

-...

Trong mắt Triệu Đạc Trạch ẩn hiện một phần do dự, qua một lúc lâu, hai mắt có chút phiếm hồng, khàn khàn nói:

- Ta có rất nhiều cơ hội đập đổ Từ Nghiễm Lợi, thú nàg...Ta chỉ có một lần cơ hội, ta không muốn bỏ lỡ, nếu người đáp ứng, chúng ta có thể liên

hợp đập đổ Từ Nghiễm Lợi, nếu người muốn ta từ bỏ Dao Dao, như vậy chúng ta cũng không cần thiết tiếp tục bàn tính, hôm nay ở Tướng Quốc Tự, bốn thế tử chưa từng thấy người, người mang theo âm mưu quỷ kế của người, muốn tìm ai thì tìm.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 39: Rập Bầy

Gió thổi lá cây sà sạt rung động, Triệu Đạc Trạch cùng Tiêu Duệ Hoa bốn mắt đấu nhau, ai cũng không chịu lùi về phía sau một bước.

-Thế tử điện hạ cũng biết, nếu ta đem nhân chứng vật chứng giao cho Từ đại nhân, sẽ như thế nào? Ta cùng Từ đại nhân không thù, lão sư Giang Chiết là đồng khoa với Từ đại nhân là hảo hữu, bọn họ có mười mấy năm giao tình. Từ đại nhân ở Giang Nam thi hành biện pháp chính trị nhiều năm, dân tâm quy thuận, bá tánh khen ngợi. Trên đời này có rất nhiều người cảm thán Dương gia trung liệt, nhưng càng nhiều người không có thù hận với Từ đại nhân.

-Người nghĩ những lời người nói có thể khiến ta đổi ý, đúng không?

Triệu Đạc Trạch đánh gãy lời Tiêu Duệ Hoa, không phải hấn không do dự, cũng đã cân nhắc có đáng giá hay không?

Nắm chặt tay thành quyền, nếu đổi ý chẳng phải sẽ khiến Tiêu Duệ Hoa xem thường?

Xoay người, Triệu Đạc Trạch không chút lưu luyến bước về hướng đại môn Tướng Quốc Tự.

Nếu tiếp tục ở lại, hấn sợ hấn sẽ đổi ý, còn không bằng nhắm mắt làm ngơ, bớt lo.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

- Thế tử điện hạ xin dừng bước.

Tiêu Duệ Hoa ở sau lưng Triệu Đạc Trạch cao giọng nói:

-Người thẳng, thỉnh thế tử điện hạ cùng ta tiến vào thiện phòng, ta để cho người gặp một người.

Triệu Đạc Trạch dừng bước, trong lòng mừng thầm, nhưng vẫn xụ mặt bàng quang xoay người lại, theo Tiêu Duệ Hoa đi vào thiện phòng.

Tiêu Chúc Hoa đã giúp người bị thương dùng được, cũng thi triển tuyệt kỹ châm cứu, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩn đầu nhìn thấy huynh trưởng, khẽ nói:

-Nếu trễ một chút nữa, thần tiên cũng khó cứu.

- Vất vả cho muội rồi, tiểu muội.

- Tần vương thế tử?

Lúc này Tiêu Chúc Hoa mới nhìn thấy nam nhân cùng huynh trưởng tiến vào là ai, sao h lẫn lại ở chỗ này?

-Tiểu muội ra ngoài trước đi, ta cùng thế tử gia có chuyện cần nói.

- Dạ.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Tiêu Chúc Hoa phúc thân với Tần vương thế tử, sau đó xoay người bước ra cửa.

Trong lòng âm thầm suy đoán, rốt cuộc huynh trưởng có chuyện gì mà một hai phải nói cùng Tần vương thế tử?

Tần vương thế tử rõ ràng có ý với Khương biểu muội, nếu không lúc trước hẳn sẽ không xông ra bảo hộ Khương Mân Cẩn.

Hai phủ lại có hôn ước, thế tử điện hạ ngênh thú Khương biểu muội chẳng phải là nước chảy thành sông?

Hay là huynh trưởng muốn ngả bài với Tần vương thế tử?

Không phải, dựa theo tâm tư của huynh trưởng mà nói chỉ sợ sẽ bỏ qua cơ hội tốt nhất.

Trong lòng huynh trưởng không có tư tình nhi nữ, dù có hảo cảm với Khương biểu muội, chỉ sợ cũng không sâu đậm.

Khương biểu muội còn chưa khiến huynh trưởng động tâm đến nỗi phi khanh không thú.

Không phải Tiêu Chước Hoa không muốn nhắc nhở huynh trưởng Khương Lộ Dao khó có.

Nhưng huynh trưởng luôn luôn có chủ ý không nhất định sẽ nghe.

Hai huynh muội từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, nàng hiểu rõ huynh trưởng muốn cái gì nhất.

Huynh trưởng đợi đến lúc công thành danh toại mới có thể suy xét hiền thê.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

- Thế tử điện hạ, mời ngồi.

- Hẳn là ai?

Triệu Đặc Trạch cùng Tiêu Duệ Hoa ngồi đối diện trong thiện phòng, trên giường là một vị thư sinh trẻ tuổi suy sụp hôn mê bất tỉnh.

Vóc người thoát nhìn không cao lắm, sắc mặt trắng bệch, hơi thở mỏng manh, có thể đoán người này bị thương rất nặng.

Chỉ thấy xuất khí(thở ra) không thấy tiến khí(hít vào) thương thế nặng như thế lại chính là con át chủ bài mà Tiêu Duệ Hoa dùng để đập đổ Từ Nghiễm Lợi?

Triệu Đặc Trạch có chút hoài nghi, có phải mình đã bị lừa.

Mới vừa rồi lúc vào cửa, Triệu Đặc Trạch gặp lại Tiêu Chúc Hoa, lúc này hắn đã đem Tiêu thị giống như thê tử của đại cữu tử(anh vợ) mà đối đãi.

Tiêu thị có dung mạo thanh tú, khí chất trầm ổn, lại có một tay y thuật, đại cữu tử Khương Mân Cẩn có thể thú được nàng, ít nhất sẽ khiến Thái tử thiếu một phần trợ lực...

Có Tiêu thị trông coi đại cữu tử, sau này hắn cũng tốn ít tâm tư, Khương Lộ Dao nói nhược điểm bắt thóp gì đó, Triệu Đặc Trạch đều để tâm.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

-Hắn và ta học cùng viện, tư chất tầm thường, nhưng tổ tiên của hắn đã từng là danh thần...

Tiêu Duệ Hoa rất bình tĩnh, không hề bị sự yêu ghét ảnh hưởng:

-Hắn đã từng đắc tội với ta, ta chinh hắn đến nỗi ở trong học viện ở không nổi. Nhưng mà, cũng vì cơ duyên xảo hợp, mà cuối cùng chúng ta trở thành bằng hữu.

- ...

Triệu Đặc Trạch nhìn Tiêu Duệ Hoa, vị giải Nguyên này lãnh tâm lãnh tình, tương lai sau này thành tựu công danh không thể xem thường.

Tiêu Duệ Hoa có tố chất làm chính khách, giết người với vô hình, tuyệt đối sẽ không vì yêu ghét mà ảnh hưởng đến phán đoán của hắn.

-Sau đó? Tổ tiên của hắn là ai?

- Ngô Văn Tề.

- Ai?

Đôi mắt Triệu Đặc Trạch lộ ra hung quang, nhìn xuống xúc động, cả giận nói:

-Ngô gia không phải đã tuyệt tử rồi sao? Như thế nào mà tạp chủng vẫn còn tồn tại? Ngô Văn Tề sao xứng gọi là danh thần? Đừng nghĩ rằng hắn ở thiên lao sợ tội tự sát là có thể hoàn lại tội lỗi...Nếu không phải hắn...Không phải hắn...Sao ngoại tổ phụ của ta bị chết vì thiên đao vạn quả?

(Yul: thiên đao vạn quả bị chém thành trăm ngàn mảnh)

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

-Ta hiểu vì sao thế tử điện hạ thống hận Ngô Văn Tề, người hãy bình tĩnh một chút, năm đó chuyện về Dương gia, ta so với người còn rõ ràng hơn.

- Sao người có thể rõ ràng hơn ta?

-Thế tử điện hạ là ngoại tôn của Dương gia, Tần vương chính phi vì vậy mà tự sát, người là người trong cuộc, trong lòng chỉ có oán hận, ta trừ

chuyện cảm thán Dương gia trung liệt ra, thì ta thật sự là người ngoài cuộc, người ngoài cuộc luôn tỉnh táo, lời này cũng không sai. Trong mắt thế tử điện hạ, bị kịch mà Dương gia gánh chịu vì đâu? Hay chỉ vì đám gian thần xưa nịnh tính kể Dương gia?

-Rốt cuộc người muốn nói cái gì?

-Dương gia gặp bị kịch là vì công cao chấn chủ, biên cảnh chỉ nghe lệnh Dương nguyên soái, không nhớ tới dương kim bộ hạ, nếu người là bộ hạ trong lòng sẽ nghĩ như thế nào? Huống chi Dương gia là nhạc gia của Tần vương điện hạ, Dương Suất cùng lão Tần vương là sinh tử chi giao...

-Những lời người nói ta đều biết, Tiêu Giải Nguyên, người không phải là người đầu tiên nói với ta những lời này.

- Những câu tiếp theo, ta nhất định sẽ là người đầu tiên nói cùng người.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Tiêu Duệ Hoa không để ý lời trào phúng của Triệu Đặc Trạch:

-Ngô Văn Tề chết oan, hãn giữ được Dương gia..... Nếu không có hãn một lòng chờ đợi hoàng thượng "đổi ý" "tĩnh ngộ", thì hiện tại Dương gia một người cũng không còn, còn có...Năm đó người thông tri(= báo tin) Tần vương chính phi chính là Ngô Văn Tề, Ngô đại nhân.

-Thì thế nào? Sớm biết, muộn biết, nương ta cũng sẽ tự sát...

Ánh mắt Triệu Đặc Trạch đột nhiên ngưng trọng, khuôn mặt dữ tợn có chút nhợt nhạt, nương đã sớm biết Dương gia xong rồi?

-Nếu không có Tần vương chính phi một phen an bài, Dương gia chỉ sợ đã sớm diệt. Là nàng tiến cung cầu thái hậu nương nương, cũng là nàng giả

câm vờ điếc ngằm đồng ý Ngô Văn Tề ẩn tàng nam đình duy nhất của Dương gia, tại hạ không thể không khen ngợi một câu, Tần Vương chính phi là một vị nữ nhân lợi hại, bảo vệ nhất mạch hương khói cuối cùng của ngoại gia, hơn nữa còn làm cho thế lực Dương gia bị sót lại có thể tránh bị hoàng thượng nhổ tận gốc, đem Dương gia bố trí phân tán, lại khiến hoàng thượng cho rằng mình nắm giữ tất cả...Một khi người Dương gia ra lệnh, nhóm người này vẫn như cũ nghe lệnh hậu nhân của Dương nguyên soái.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 39+2: Rập Bầy (2)

Tiêu Duệ Hoa tán thưởng, khen ngợi Tần vương chính phi...Dương thị.

Vị này là nữ tử khó lường, thà bản thân bị tổn hại, cũng không chịu vũ nhục bị hù.

Cũng không đành lòng để thân sinh nhi tử bị người coi khinh.....

An bài hết thủy, rồi lại ôm nhi tử tự sát, tạo ra mâu thuẫn khó giải giữa Tần vương cùng hoàng thượng.

Đồng thời biểu lộ với người trong thiên hạ là Dương gia nữ trung liệt, bởi vì quá mức thảm thiết, cộc án oan này bị lặp đi lặp lại, vĩnh viễn tồn tại trong trí nhớ của bá tánh Đại Minh.

Triệu Đặc Trạch chậm rãi cúi đầu, che đậy mi mắt:

- Đúng, mẫu phi của ta là nữ tử rất lợi hại...Ta...

- Thế tử điện hạ không cần coi nhẹ bản thân, người dũng cảm sống sót, khắc cốt ghi tâm cừ hận so với người đã chết càng đáng giá kính nể, có khi người chết có nghĩa trốn tránh, sau khi chết hết thủy ân oán tình thù cũng hóa thành hư ảo, trên đời lấy đâu ra ác quỷ dây dưa trả thù kẻ thù?

Thân là người đứng xem, cũng là người biết chuyện, Tiêu Duệ Hoa có thể toàn diện đối đãi với Tần vương thế tử Triệu Đặc Trạch.

Tần vương phủ là cái trạng huống gì, Tiêu Duệ Hoa biết không nhiều, nhưng cho tới bây giờ hoàng thượng vẫn không bắt được nhược điểm chí

mạng của Tần vương thế tử.

Đủ để chứng minh thế tử điện hạ tuyệt đối không ăn chơi trác táng vô dụng như vẻ bề ngoài.

- Không có ai có thể làm tốt hơn người, thế tử điện hạ..... Tần vương chính phi ở dưới chín tuổi cũng có thể nhắm mắt.

- Ta nghĩ nương ta sẽ đi tới thế giới cực lạc vô khổ vô bi, cùng ngoại tổ phụ cùng các vị cữu cữu ở bên nhau.

Sắc mặt Triệu Đạc Trạch bình thản, chỉ chỉ người bị thương đang nằm trên giường.

- Nói xem năm đó hắn làm như thế nào mà sống sót, ta nhớ rõ hoàng thượng hạ chỉ nam đình Ngô gia toàn trảm.

- Nếu Từ đại nhân bán hữu cầu vinh, Ngô Văn Tề phải tuân theo thánh mệnh không thể không xử trí Dương gia, sao hắn lại không lưu hậu thủ? Ngô gia cùng Từ gia sớm có hôn ước, Từ Nghiễm Lợi về tình về lý cũng sẽ cứu tiểu tể tương lai. Mai danh ẩn tích tìm cho hắn thân phận khác...Chỉ tiếc vị bằng hữu này không có tính cầu tiến, chuyện học hành luôn gặp ghềnh, chất nữ duy nhất được Từ Nghiễm Lợi coi trọng là Từ tiểu thư, lại là Giang Nam danh viện, xứng với một tên tú tài chẳng phải quá đáng tiếc?

- Từ Nghiễm Lợi hỏi hôn?

- Không sai. Từ Nghiễm Lợi cho rằng mình dấu diếm rất tốt, cho là hắn không biết chuyện năm đó, nhưng trên đời này không thiếu những người mang ơn cảm kích, nhũ mẫu chính là người đó...

Tiêu Duệ Hoa tươi cười nặng thêm một phần.

- Nhũ mẫu tìm được hãn, nói cho hãn biết tiền căn hậu quả, vị bằng hữu này cũng là người rất bền lòng, dùng hồ nháo la lối khóc lóc che dấu chân chính mục đích, hãn ăn vạ ở phủ của Từ Nghiễm Lợi thám thính tin tức, có rất nhiều người coi hãn như trâu chó, vô lại, tự nhiên có một số việc sẽ không dấu diếm với người vô dụng như hãn, tốn thời gian ba năm, cuối cùng hãn cũng nắm giữ chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi đủ để hãn sụp đổ.

Triệu Đạc Trạch hỏi:

- Chứng cứ phạm tội vẫn còn trong tay hãn?

- Hiện tại ở trong tay ta, ngày đó, lúc hãn gặp nguy hiểm ta đã cứu hãn, ta là Giang Chiết giải Nguyên. Kim khoa khoa cử sẽ đậu cao trung, hãn tin tưởng ta có thể giúp hãn đem chứng cứ này nộp cho hoàng thượng vì Ngô gia sửa lại án xử sai. Vốn dĩ hãn còn định chờ hai tháng nữa mới tới kinh thành, nhưng Giang Nam đột nhiên xuất hiện nhiều lời đồn đại khiến Từ Nghiễm Lợi quan tâm, nghe nói thể tử điện hạ có tâm với Từ Anh... Trong lòng Từ Nghiễm Lợi kiêng kỵ thể tử điện hạ, cho nên âm thầm an bài, phái người tra rõ việc này.

- Bằng hữu của ta thấy ít người trông coi cơ mật, hãn định nhân cơ hội một lần nữa tiếp cận Từ gia, đáng tiếc lại để lộ dấu vết, bị Từ Nghiễm Lợi biết được.

- Từ Nghiễm Lợi lo lắng lời đồn đãi là thật, chất nữ Từ Anh ở kinh thành sẽ gặp chuyện ngoài ý, cho nên tăng số người ám vệ hộ vệ, hơn nữa Từ Nghiễm Lợi coi khinh hãn, cho rằng hãn biết này nọ chỉ là chút da lông, người của hãn đi theo đuổi giết cũng không dám ở phụ cận kinh thành hành hung, cũng vì vậy mà hãn mới có thể tìm được ta.

Tiêu Duệ Hoa đem một bố bao nhiễm huyết đưa cho Triệu Đạc Trạch:

- Người xem đi, lần này Từ Nghiễm Lợi muốn sống cũng khó, bệ hạ tàn nhẫn với mưu nghịch quyền thần, năm đó Dương Soái phạm vào kiêng kị, Dương gia diệt tộc, hiện giờ Từ Nghiễm Lợi đi cùng con đường với Dương Soái. Hơn nữa ngày thường hăn càng biểu hiện trung thành, một khi chứng cứ tố giác đưa ra, hoàng thượng sẽ càng tức giận.

- Chưa kể, hoàng thượng đem Từ lão tặc xem như Chu Công phụ chính thái tử.

Triệu Đạc Trạch lật xem chứng cứ, rồi hỏi:

- Người tính làm sao?

- Cần có người giao cho bệ hạ, nhưng chứng cứ này không thể xuất hiện trong tay người.

- Người muốn dùng ai?

Triệu Đạc Trạch hỏi lại:

- Người muốn ai làm bia ngắm tạm thời hấp dẫn chú ý của Từ Nghiễm Lợi? Người này phân lượng không thể nhẹ.

Cùng người thông minh nói chuyện không cần lãng phí miệng lưỡi, Tiêu Duệ Hoa vừa ý Triệu Đạc Trạch, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Còn có một đoạn chuyện xưa, có lẽ người không biết...

- Chuyện gì?

- Sự tình liên quan đến thân mẫu của Khương nhị gia.

Tiêu Duệ Hoa hơi cong khoe môi, có ý tứ xem kịch vui, nếu thế tử biết thân mẫu của Khương nhị gia cùng đại cừu nhân Từ Nghiễm Lợi có quan hệ, không biết hăn có còn kiên định muốn thú Khương Lộ Dao hay không?

Nhân sinh nhiều lần do ngoài ý muốn mà tạo thành, không phải oan gia không gặp nhau.

- Hiện giờ Khương nhị gia đã ký danh đích tử.

Triệu Đặc Trạch lập tức cảm thấy không ổn, tránh thiết hạ mai phục của Tiêu Duệ Hoa.

- Hiện giờ nhị gia là đích tử, nếu làm thế tử, mẫu thân của hắn chỉ có một người... Là Gia Mẫn quận chúa.

- Từ gia đã từng có một đoạn chuyện xưa.

Tiêu Duệ Hoa không nhanh không chậm, chậm rãi giảng cổ:

- Từ gia cũng được coi là vọng tộc, nhưng binh sĩ Từ gia có một cái tính xấu đó là háo sắc, đặc biệt là thích cướp đoạt quả phụ cùng thê tử của người khác...Có lẽ vì theo đuổi kích thích, phụ thân Từ Nghiễm Lợi đã từng vụng trộm với một tiết phụ vừa mới thủ tiết. Bên kia do quá sợ hãi quyền thế của Từ gia, nên không dám lộ ra, bằng hiệu khen ngợi tiết phụ treo ở cổng, ai ngờ tiết phụ châu thai ám kết(thụ thai), sau đó lại thường xuyên qua lại, cũng không biết Từ gia dùng bạc hay là như thế nào, tiết phụ kia khó sinh mà chết, trên thực tế là làm tiểu thiếp cho Từ phụ.

- Sau đó?

- Ngày đó nàng sinh hạ ra hài tử chính là Khương nhị gia là Liễu thị... Vì mẫu là thiếp, thân phận chết, ai sẽ để ý đến nàng? Đã sớm bị bán tới bán đi..... Cuối cùng rơi xuống Vĩnh Ninh hầu phủ.

Triệu Đặc Trạch đột nhiên có loại cảm xúc muốn rống một tiếng, ông trời muốn trêu người?

Đại cừu nhân của ngoại gia, Từ Nghiễm Lợi lại là cừu công của Khương Lộ Dao?

Sao Khương Lộ Dao có thể có huyết thống với đám người ti tiện Từ gia?

Tiêu Duệ Hoa mỉm cười nhìn Tần vương thế tử:

- Người còn kiên định muốn thú Khương biểu muội sao? Người không sợ ngoại tổ của người bò ra tìm người...

- Đủ rồi!

Triệu Đạc Trạch đập tay xuống bàn, hỏi ngược lại:

- Người có tư cách nói những lời như vậy? Người cố ý nhắc tới đoạn chuyện xưa này, còn không phải là muốn để cho Khương nhị gia làm bia ngấm? Khiến Từ Nghiễm Lợi vì huyết mạch ràng buộc mà ném chuột sợ vỡ òa, không dám dễ dàng ra tay động thủ với Khương nhị gia.

Thấy sắc mặt Tiêu Duệ Hoa ngưng trọng, có chút hồ thẹn, Triệu Đạc Trạch tiếp tục nói:

- Dù ta không rõ mình có để ý Dao Dao với Từ gia có chung huyết thống hay không, nhưng ta sẽ không đem phụ huynh của nàng đẩy vào nguy hiểm.

- Sao người biết ta không thể bảo hộ Khương nhị gia?

Tiêu Duệ Hoa phản kích nói:

- Một khi Từ Nghiễm Lợi suy sụp, tất nhiên người tổ giác hành vi phạm tội của hắn sẽ được hậu thưởng, Khương nhị gia chỉ ăn chút khổ mà thôi, hắn là đích tử ký danh Gia Mẫn quận chúa, lại có Vĩnh Ninh hầu...Cho dù vào thiên lao, cũng không có ai dám bạc đãi hắn. Chịu chút trắc trở đổi lấy cả đời phú quý...Ta...

Dù Tiêu Duệ Hoa có nhiều lời hợp tình hợp lý cũng nói không nói lên câu không then với lương tâm.

- Người dám cam đoan Từ Nghiễm Lợi sẽ vì một ti huyết mạch mà nhẹ tay? Người dám cam đoan Gia Mẫn quận chúa có thể bảo vệ Khương nhị gia?

Triệu Đặc Trạch đặt chứng cứ qua một bên, sau khi nghe xong chuyện xưa, cái ý niệm duy nhất cũng là lấy Khương nhị gia làm bia ngắm, hăn so với Tiêu Duệ Hoa cũng không khác gì...

Nhưng lúc hăn nghĩ đến Khương Lộ Dao, hăn do dự, cũng không dám để Khương nhị gia chịu khổ, gặp phải nguy hiểm.

Mặc dù sau này Khương nhị gia sẽ nhân cơ hội này có được phú quý, thì hăn vẫn không có mặt mũi đi gặp Khương Lộ Dao, chứ đừng nói đến chuyện khiến Khương Lộ Dao cam tâm tình nguyện gả cho hăn.

Tiêu Duệ Hoa hỏi ngược lại:

- Vậy người nói xem nên làm thế nào?

- Tiêu Giải Nguyên, ai cũng không phải là ngốc tử, người nói với ta những lời này, là muốn ta đẩy Khương nhị gia ra làm bia ngắm, đúng không?

Triệu Đặc Trạch hận không thể một quyền đánh chết Tiêu Duệ Hoa loại người quỷ kế đa đoan, quả nhiên không có hảo tâm.

Lợi dụng hận ý của hăn đối với Từ Nghiễm Lợi, một hòn đá ném hai con chim, chỉ cần Triệu Đặc Trạch làm, cả đời Khương Lộ Dao cũng không tha thứ cho hăn.

Đến lúc đó, Tiêu Duệ Hoa có thể làm đại anh hùng đạp đổ nịnh thần, con đường làm quan rộng mở, lại có được hảo cảm của Khương Lộ Dao.

Nhất cử lưỡng tiện, quả nhiên Tiêu Duệ Hoa cái gì cũng có thể lợi dụng triệt để.

Triệu Đặc Trạch có thêm vài phần hứng thú với Tiêu Duệ Hoa, so với chuyện phân cao thấp với Tần vương phi thì thú vị hơn nhiều, hưởng chi...

Hắn là ngoại tôn Dương gia, Tần vương thế tử..... Dương gia, Tần Vương, Triệu gia lưu lại đồ vật, theo lý là hắn kế thừa.

Trước kia hắn thậm nghĩ sẽ khiến Từ Nghiễm Lợi thân bại danh liệt, chỉ cần có thể báo thù là được.

Hiện giờ hắn không nghĩ như vậy, dựa theo bộ dạng hiện giờ của hắn, Dương gia quân sẽ nghe lệnh hắn?

Cho dù hắn là ngoại tôn Dương gia, người có thể điều động cũng hữu hạn.

Chỉ có danh chính ngôn thuận vì ngoại tổ Dương gia báo thù, hắn mới có thể đạt được trung nghĩa tín nhiệm của những người còn sót lại.

Nếu không hắn chỉ có thể tiếp tục ăn chơi trác táng.

- Khổ này, ta chịu. Nếu ta không được hoàng thượng tín nhiệm, bị Từ Nghiễm Lợi hại tánh mạng, ta nhận mệnh.

Triệu Đặc Trạch đem chứng cứ nhiễm huyết bỏ vào trong lòng ngực, đứng lên lãnh ngạo nói:

- Người chờ tin tức của ta, tương lai có chỗ tốt bốn thế tử sẽ không quên người.

- Thế tử điện hạ, người đi rất nguy hiểm, có lẽ bệ hạ sẽ không tin tưởng người...

- Ta hiểu tâm tư của bệ hạ, nhưng việc này ta cần phải làm.

Triệu Đạc Trạch nhìn hoàng hôn cuối chân trời, ráng màu thực mỹ, giống như khuôn mặt Khương Lộ Dao đỏ bừng, nắm thật chặt chứng cứ trong tay, lẩm bẩm nói:

- Mệnh này là nhật về, có lẽ mười tám năm trước ta đã đi cùng mẫu phi, nếu ông trời để ta sống thêm mười tám năm, vì chuyện này có chết cũng không có gì tiếc nuối.

Đem mệnh này trả cho Dương gia, còn có mẫu phi.

Tiêu Duệ Hoa nhìn Triệu Đạc Trạch đi xa, khẽ nhú mi:

- Tần vương thế tử..... Ta xem nhẹ người.

Mặc kệ Triệu Đạc Trạch nói như thế nào, chuyện nên làm hẳn sẽ làm, không thể vì Triệu Đạc Trạch cố làm gây ra thất bại, mà bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở.

Tiêu Duệ Hoa chậm rãi khép lại nắm tay, còn có một câu chưa nói, Từ Nghiễm Lợi cùng thứ mẫu cũng chính là thân tổ mẫu của Khương nhị gia cũng dan díu.

Lúc ấy phụ tử bọn họ đồng hành, ai cũng nói không chừng thân mẫu của Khương nhị gia...Rốt cuộc mang cốt nhục của ai?

Cũng vì vậy mà Từ gia mới có thể coi thường sự tồn tại của nàng.

- Ta có thể cam đoan Khương nhị gia sẽ bình an không có việc gì, cả đời phú quý, Khương biểu muội, muội có thể tin tưởng ta...

P/s các nàng ăn tết vui k? Ta ăn hết tuần này mới đi làm lại 😊😊😊😊

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 40+1: Du Thuyết

Sau khi hồi Vĩnh Ninh hầu phủ Khương Lộ Dao vẫn không biết, nguy hiểm sắp bùng xuống cả gia nhĩ phòng.

Khương Lộ Dao cùng nhĩ phu nhĩ nhân nói hai ba câu, rồi nhìn thoáng qua huynh trưởng vẫn còn ngủ say trên giường, có tâm muốn đánh thức hẳn, nhưng lại luyến tiếc.

Khương Lộ Dao nhéo má huynh trưởng, lẩm bẫm nói:

-Ham ăn mê ngủ.

Gần đây nhĩ phu nhĩ nhân tiếp nhận miếng ngon từ trong tay lão phu nhĩ nhân, là tu sửa hoa viên..... Nhĩ phu nhĩ nhân rất bận.

Tuy nhĩ phu nhĩ nhân thường xuyên lấy chuyện đào góc tường hầu phủ làm vui thú, nhưng nàng cực kỳ không thích người khác có sở thích giống mình.

Vì vậy từ lúc nhĩ phu nhĩ nhân chủ trì tu sửa công trình, bọn hạ nhĩ nhân một chút nước luộc cũng không có.

Chỉ là lúc báo trưởng cho lão phu nhĩ nhân, Khương Lộ Dao sẽ giúp nhĩ phu nhĩ nhân tham ô một phần.

Nhưng cho dù như thế, công trình hao phí bạc so với người khác làm đỡ hơn một phần mười.

Lão phu nhân không thiếu bạc, trước kia cũng không thèm để ý này đó chi ra, hiện giờ nàng có tâm trâu lừa Khương Lộ Dao, thiên vị tôn nữ có mẫu thân cực phẩm.

Đối với lão phu nhân mà nói, dùng chút bạc là có thể nhìn thấy Khương Lộ Dao vất vả, rất đáng giá.

Bởi vậy gần đây, lão phu nhân càng coi trọng nhị phu nhân, khiến các phòng còn lại ghen tỵ đến đỏ mắt.

Nhưng dù bọn họ có nhiều bất mãn, cũng không dám ở trước mặt lão phu nhân vọng ngôn, chỉ có thể ở sau lưng nguyền rủa ông trời bất công.

Nhị phu nhân cũng biết bản lĩnh của mình ra sao, nàng biết mình dựa vào nữ nhi mới có ngày hôm nay.

Cho nên không phải lão phu nhân giao cho nàng làm cái gì, là nàng làm cái đó, khó quá, mệt mỏi quá, hao tổn tâm huyết quá, cho dù có nhiều nước luộc, nàng cũng không tiếp.

(Yul: các nàng hiểu nước luộc của nhị phu nhân nói k? Nếu k hiểu hú ta giải nghĩa nha)

Theo tính nhị phu nhân mà nói, nữ nhi của mình mà không đau lòng, thì ai đau lòng?

Lão phu nhân có mấy lần đưa đại sinh ý cho nhị phu nhân tiếp quản, đều bị nàng lấy lý do năng lực không đủ đẩy lại.

Vốn định "rèn luyện" năng lực cho Khương Lộ Dao, ai ngờ vị mẫu thân này không hề cảm kích.

Lão phu nhân cũng chậm rãi thích ứng tính cách nhị phòng.

Nhìn nhị phu nhân cùng Khương nhị gia vui vẻ thoải mái sống qua ngày, coi lời nữ nhi nói như thánh chỉ..... Lão phu nhân thầm nghĩ, cũng chỉ có phụ mẫu như vậy mới có thể dưỡng ra Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Kỳ về trước Khương Lộ Dao, vừa vào cửa tứ phu nhân liền nhìn ra nàng không ổn.

Tuy trong lòng oán hận nữ nhi không hiểu chuyện, nhưng tóm lại vẫn là thân sinh nữ nhi của mình.

Khương Lộ Kỳ mang theo một loại biểu tình ai oán khó có thể tiêu trừ, tứ phu nhân không rõ từ nhỏ chưa từng chịu khổ, vậy vì sao Khương Lộ Kỳ đau thương.

-Người làm sao vậy? Bên ngoài thời tiết thay đổi? Sao tay lại lạnh như thế?

Tứ phu nhân nắm đôi tay của Khương Lộ Kỳ, vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ:

-Kỳ nhi, phụ thân người chỉ muốn thừa tước, người đừng mê hoặc hấn, tước vị Vĩnh Ninh hầu rơi trên người hấn, so với Nhị bá phụ của người thì tốt hơn nhiều. Người vẫn luôn hiểu chuyện, hãy nghe lời, cả gia chúng ta trông cậy phụ thân người có thể quan to lộc hậu...

Khương Lộ Kỳ thất hồn lạc phách, chỉ cảm thấy thân thể như lâm vào hàn băng, xương cốt lộ ra một cổ hàn khí.

Tứ phu nhân nói rất nhiều, nhưng một câu nàng cũng không nghe được, trong đầu nàng chỉ có nghi hoặc không hiểu vì sao Triệu Đặc Trạch không đi đoạt Từ Anh?

Hấn không muốn vì Dương gia mà báo thù? Hay là hấn phát hiện ra cái gì?

-Kỳ nhi.

- Nương...

Thần sắc Khương Lộ Kỳ mờ mịt hoảng hốt, hay là nàng đang nằm mơ? Cấn cấn môi, rất đau, không phải mộng!

Kiếp trước đau xót giống như khắc cốt ghi tâm, nàng có thể xác định kiếp trước cũng không phải mộng, rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Nếu Triệu Đạc Trạch không bị phạt đi trông coi hoàng lăng, tương lai sau này sẽ không trở mặt với thủ phụ quyền thần...

Chẳng phải Tần vương phi sẽ rất thất vọng? Triệu Đạc Trạch vẫn sẽ làm chuyện táng tận lương tâm, không chuyện ác nào không làm?

Sẽ, Triệu Đạc Trạch bản tính ác liệt, là súc sinh không bằng trư cẩu.

Khương Lộ Kỳ chỉ cần tưởng tượng đến chuyện ác độc mà hắn đã làm, liền cảm thấy ghê tởm muốn ói.

"Triệu Đạc Trạch, người chính là cầm thú không bằng súc sinh."

- Nương, không phải nữ nhi không muốn phụ thân thừa tướng.

Khương Lộ Kỳ lộ ra chua xót, đôi mắt hàm chứa đau thương:

-Nếu không có hôn ước cùng Tần vương thế tử, thì sao nữ nhi lại không muốn làm thiên kim hầu gia? Nương cùng phụ thân không thể nghe nữ nhi một lần sao? Tần vương thế tử thật sự không phải là phu quân tốt, nếu phụ thân có tiểu tế như hắn, tương lai sẽ bị hắn liên lụy đến chết.....

"Phù phù", Khương Lộ Kỳ quỳ xuống:

-Nương, nữ nhi thà chết trước mặt người cũng không thể gả cho hần. Nữ nhi cam đoan, chỉ cần nhị tử tử gả vào Tần vương phủ, nữ nhi sẽ giúp phụ thân đoạt tước vị thế tử từ trên tay nhị bá phụ.

- Không cần.

Sắc mặt tứ gia âm lãnh đi vào cửa phòng, nhàn nhạt nói:

-Đại ca vì sĩ tử học giả uyên thâm khắc bản thảo, lúc học giả uyên thâm tiến cung giảng kinh cho thái tử điện hạ, thái tử khen ngợi đại ca có tâm dốc lòng cầu học, tôn sư trọng đạo...Thái tử điện hạ đem chuyện này truyền cho hoàng thượng cùng nội các, mới vừa rồi hoàng thượng hạ khẩu dụ, khen ngợi đại ca. Mẫu thân cùng phụ thân cũng thương lượng, sẽ đem đại ca ghi tạc dưới danh nghĩa, tuy ký danh đích tử, nhưng hầu phủ...Không có ai là đích tử chân chính.

Ở trong gia phả, chỉ có ký danh đích tử mới có thể liệt dưới danh nghĩa Gia Mẫn quận chúa, thứ tử còn lại tuy cũng kêu lão phu nhân là mẫu thân, nhưng bọn hần là thiệp thất sở sinh.

Khương Lộ Kỳ sững sốt một lúc lâu, lẩm bẩm nói:

-Đại bá không có đích nữ để gả, hần không có khả năng làm thế tử, phụ thân không cần quá lo lắng đại bá...

-Câm miệng, chẳng lẽ đại bá người không thể nâng đích nữ? Rốt cuộc trong đầu người nghĩ cái gì? Mới vừa rồi Tần vương thế tử còn ở trong cung khiến thái hậu cùng bộ hạ vui vẻ, thái hậu nương nương lưu hần ở lại Tử Ninh Cung, đây là vinh quang cỡ nào? Dù là thái tử điện hạ, cũng chưa từng được thái hậu nương nương coi trọng như vậy, dù thái hậu đã qua tuổi tám mươi, nhưng mắt không hoa, tinh thần không suy, ngay cả hoàng thượng cũng không thể không nghe thái hậu nương nương.

-Tất cả mọi người đều biết địa vị Tần vương thế tử vững như Thái Sơn, không nói đến tài học, công bằng mà nói thì hãn cũng không tồi, phẩm mạo xuất sắc, có biết bao khuê tú muốn gả cho hãn mà không được, người có tư cách gì ghét bỏ hãn không tốt?

Tứ gia bị Khương Lộ Kỳ chọc tức muốn hộc máu:

-Trước kia chỉ có nhị ca còn đỡ, hiện giờ còn có thêm đại ca được hoàng thượng khen ngợi, ta nhìn tước vị như thế nào cũng không đến lượt ta, một khi phụ thân mất, chúng ta chờ bị đuổi ra khỏi hầu phủ đi.

-Người canh chừng nàng, đừng để nàng mang tai họa đến cho ta, chuyện thừa tước, không cần người nhọc lòng. Nếu tương lai ta làm thế tử, cho dù Tần vương thế tử què đui, người vẫn phải thực hiện hôn ước.

- Phụ thân...

-Đủ rồi, ta không muốn nghe người nói những lời vô nghĩa.

Tứ gia dặn dò tứ phu nhân trông coi Khương Lộ Kỳ, rồi xoay người đi thư phòng, buổi tối cũng chưa quay lại chính phòng, trực tiếp an nghỉ trong phòng tiểu thiếp.

Tứ phu nhân tức ghen, càng thêm oán hận Khương Lộ Kỳ.

Thâm cung đại nội, yên tĩnh không một tiếng động.

Triệu Đặc Trạch bị lưu lại Từ Ninh Cung đang nằm trên giường trần trọc, nhắm mắt liền nghĩ đến chuyện đã phát sinh ngày hôm nay.....

Mồ hôi lạnh ẩm ướt trung y, đột nhiên hãn từ trên giường xoay người đứng lên, ánh trăng sáng xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu xạ trán hãn tràn đầy mồ hôi lạnh.

Ngũ quan có chút vắn vẹo, đôi đồng tử thâm thúy tồn tại điên cuồng bạo cùng hoang mang, nắm chặt cổ áo, hắt há miệng thở hỗn hển, giống như trở lại lúc hắt bị mẫu thân....

Mẫu phi yêu thương hắt, nếu không sẽ không mềm lòng, đáng lẽ hắt đã chết từ mười tám năm trước.

Triệu Đạc Trạch đè lại tâm đang nhảy bang bang trong lồng ngực, Dao Dao, ta còn có nàng.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 40+2: Du Thuyết (2)

Bởi vì đại phòng Khương đại gia cũng được ghi danh đích tử, hầu phủ càng thêm náo nhiệt, dù tam gia, tứ gia ở sau lưng nguyên rửa, lúc ở trước mặt đại ca bọn họ chúc mừng rất có thành ý, các phòng trong hầu phủ hoà thuận vui vẻ, huynh hữu đệ cung.

Khương nhị gia ngồi trong bàn tiệc, ăn uống thỏa thích, đồ ăn phong phú tiệc này là đại phòng tự xuất bạc, các loại hải sản, sơn trân hải vị đều đệ nhất.

Khương nhị gia ăn một bữa no nê, coi như cân bằng tâm tính, dù gì thực cục là chủ ý của khuê nữ hãn nghĩ ra, lại bị đại huynh phân mỏng lợi nhuận.

-Nghe nói Mân Cẩn chuẩn bị khảo tú tài?

Khương đại gia cảm kích nhị gia, rốt cuộc người ngu như lão nhị ngu cũng không nhiều lắm.

Khương nhị gia gật gật đầu:

- Nhi tử của ta chuẩn bị khảo tú tài.

-Chất tử nên sớm dụng tâm tiến tới, chuyện khảo tú tài hãy giao cho ta, ta sẽ giúp hãn suy tính, hài tử của phủ chúng ta, sao có thể nhiều lần thi không đậu? Tiến sĩ cử nhân đương nhiên phải dựa vào tài học, nhưng tú tài...Lão Nhị người cũng nên quan tâm chất tử một chút, nên sớm cầu ta, để

chất tử phí nhiều năm thời gian như vậy, ai, ta thân là đích trưởng tử, còn có thể không chiều cố nhi chất(con cháu) của huynh đệ?

-Vậy làm phiền đại ca.

Người khác vì câu đích trưởng tử mà nhú mày, còn Khương nhị gia không lại không có khái niệm về từ này.

Nếu hãn hỗ trợ, không phải sẽ giảm bớt chuyện?

Mới vừa rồi Dao Dao còn nhắc mãi, phải đi cửa sau gì đó, Khương nhị gia nhìn một vòng, hãn phát giác, cái đám hồ bằng cầu hữu của hãn không giúp đỡ được gì.

Cho dù có thể nói vài lời, kéo quan hệ cũng tốn bạc, có Khương đại gia coi bạc như rác đưa tới cửa, Khương nhị gia tuyệt đối không đẩy ra ngoài.

Khương tam gia, Khương tứ gia cũng muốn ở trước mặt lão phu nhân biểu hiện mình rất có năng lực, sôi nổi mở miệng nói:

-Ta cũng sẽ hỗ trợ.

- Ta ở Hàn Lâm Viện có chút phương tiện, chuyện chất tử khảo tú tài, ta cũng muốn giúp chút lực.

Khương nhị gia cảm động khi thấy các huynh đệ nhiệt tình, nâng chén nói:

-Đa tạ chư vị huynh đệ, hôm nay không đối gặt các huynh đệ, có các người hỗ trợ, ta cũng có thể có nhiều cơ hội ra cửa ước chiến với Triệu vương điện hạ, Triệu vương dưỡng trùng không được, lại hay ở trước mặt ta xưng hảo hán, cho hãn chút mặt mũi, hãn lại cho rằng ta thua kém? Chuyện tiểu tử của ta khảo tú tài liền làm phiền chư vị huynh đệ, ngày

khác, hần đậu tú tài, ta thắng Triệu vương, quý phủ của chúng ta cũng coi như song hỷ lâm môn.

-....

Đám người Khương đại gia nhìn nhau, quả nhiên không thể đánh giá cao lão nhị.

Sau bình phong, lão phu nhân nghe Khương nhị gia mạnh miệng, thiếu chút nữa không cầm được đũa, xem nhẹ đám người đại tức bên môi cười nhạt, liếc mắt nhìn Khương Lộ Dao..... Nha đầu này thật ra rất hiếu thuận.

-Tổ mẫu, người cũng ăn.

Khương Lộ Dao cảm thấy ánh mắt của tổ mẫu nhìn tới, đem thịt cá đưa đến trước mặt lão phu nhân:

-Tôn nữ đã lấy xương rất sạch sẽ, người nếm thử xem, thịt cá rất tươi ngon.

Chỉ cần tổ mẫu đem Khương đại gia ký danh đích tử, đừng nói hầu hạ lão phu nhân dùng bữa, cho dù vì lão phu nhân bưng nước rửa chân, nàng cũng vui lòng.

Đương nhiên trong đó cũng do Khương Lộ Dao thiết kế, nếu lão phu nhân không chịu nhận, dù hoàng thượng khen Khương đại gia như một đóa hoa cũng vô dụng.

-Chỉ giỏi duy lợi, thúc ngựa xu nịnh, người cùng lão nhị thật sự không giống phụ tử, hần như thế nào lại sinh ra người, quý tinh linh?

Lão phu nhân nếm một chút thịt cá, nói những lời này là vì hiếu quý tâm tư của Khương Lộ Dao, lão phu nhân cũng thích phần "nịnh nọt đối trá" này.

-Nhị tử tử cũng không đơn giản, ngày thường cũng ít lui tới hiếu thuận với tổ mẫu. Từ khi nhị bá phụ ký danh đích tử, nhị tử tử vẫn luôn vây quanh tổ mẫu không rời, khiến chúng ta này đó ngày xưa vẫn luôn hiếu thuận với tổ mẫu lại so không bằng người.

Trong lời nói của Khương Lộ Châu lộ ra trào phúng, ghen tị, chỉ trích hiếu tâm của Khương Lộ Dao rất giả dối, chỉ vì có được chỗ tốt.

Khương Lộ Dao cười khanh khách nói:

-Hiếu thuận chẳng phân biệt trước sau, chỉ cần dụng tâm là được, tam muội muội muốn hiếu tâm với tổ mẫu hơn ta, phải nỗ lực gấp bội mới được, ta cũng biết ta làm không tốt, cũng hy vọng tam muội muội có thể vượt qua ta, ta ngóng trông tam muội muội hạ ta xuống đài, trái phải đều hiếu thuận với tổ mẫu.

-...

Sắc mặt Khương Lộ Châu rất khó coi, Khương Lộ Kỳ mở to hai mắt, giống như lần đầu tiên nhận thức vị nhị tử tử này.

Kiếp trước Khương Lộ Dao không có " vô sỉ "" " ngay thẳng " như vậy, đến cuối cùng, Khương Lộ Kỳ mới biết Khương Lộ Dao mờ nhạt trong đám tử muội là vì ẩn giấu, còn nàng biểu hiện rất tốt, cũng không thể gả cho nam nhân tốt.

Hôn sự của nàng ta cùng Tiêu Duệ Hoa, là do năm đó Từ đại nhân đã làm thái bảo của thái tử thúc đẩy.

Hiện giờ, Từ đại nhân vẫn sẽ hỗ trợ Khương Lộ Dao sao?

Khương Lộ Kỳ bị một loạt biến hóa khiến u mê.....

Mau khiến Khương Lộ Dao gả vào Tần vương phủ làm Tần vương thế tử phi, về phần Tiêu Duệ Hoa.....

Khương Lộ Kỳ khó có thể quên Tiêu Duệ Hoa từng đối với Khương Lộ Dao rất thâm tình chuyên nhất.

Nàng càng khó quên tương lai sau này của Tiêu Duệ Hoa sẽ phong cảnh vô hạn như thế nào.

Trọng sinh, nàng muốn sống tốt hơn bất cứ ai.

Lão phu nhân hưởng thụ Khương Lộ Dao phụng dưỡng, bất tri bất giác ăn uống ngon miệng hơn, lão phu nhân lên tiếng dạy dỗ tôn nữ:

-Thật tình hay giả ý, có quan hệ gì? Không phải nhị nha đầu đang đứng bên người phụng dưỡng ta sao?

Lời của lão phu nhân mới là đại sát khí, cũng đúng, thật tình, giả ý đối với tổ mẫu mà nói, không phải quan trọng nhất.

Nhi tử nhi tức tứ phòng, tôn nữ tôn nhi ở trước mặt nàng diễn cả đời, nàng chơi hầu cũng rất vui vẻ.

Từ đây về sau, Khương đại gia bưng nịnh danh trường tử, phải quan ái huynh đệ, hiếu thuận phụ mẫu, có hấn ở phía trước, Khương nhị gia khôi phục thú vui như xưa.

Cùng Triệu Vương ở đấu quắc quắc, liều chết độ sức.

Thường xuyên qua lại, hấn cùng Triệu vương từ đấu sinh tử thành đấu hữu nghị.

Thường xuyên tham thảo nên chơi như thế nào mới tận hưởng, bạc nên xài như thế nào, uống rượu như thế nào...

Nhưng lúc Triệu vương thối phòng cách chơi đùa nữ nhân, Khương nhị gia vẫn luôn tỏ vẻ nghiêm trang, phương diện này ta không thân.

Tuy Triệu Vương không có cơ hội kế thừa đế vị, nhưng mỗi năm có rất nhiều bổng lộc, hoàng thượng cũng thường xuyên ban thưởng mỹ nhân cho hắn.

Cho nên hắn rất hào phóng rất có nghĩa khí, có thể mang theo Khương nhị gia vào danh kỹ phong tư, thậm chí có thể đưa cho Khương nhị gia hai con ngựa gầy Giang Nam.

-Không được, nếu ta làm ra chuyện không bằng cầm thú, sẽ bị khuê nữ nhắc mãi đến chết. Ta phải bảo hộ đại lưng...Nếu khuê nữ không nhận ta, sao ta còn có tâm tư đấu quắc quắc dưỡng trùng?

- Khuê nữ của người cũng quá bá đạo.

-Do ta không có năng lực.

Khương nhị gia rót rượu, thở dài:

-Nếu ta nhận ngựa gầy gì đó, sao dám nhìn mặt phu nhân? Nàng gả cho ta đã đủ ủy khuất rồi, ta không muốn thấy nàng rơi lệ.

- Khuê nữ người bao lớn?

Ánh mắt Triệu vương nghiêm túc:

-Phủ ta lão nhị là thứ xuất, nếu người chướng mắt hắn, thì ta để lão tam làm tiểu tể của người, như thế nào? Lão tam là đích thứ tử, rất được vương phi yêu thương...

-Tuy ta vô tâm với vị trí Vĩnh Ninh hầu thế tử, nhưng người cũng không thể xem thường ta, Khương gia cùng Tần vương thế tử có hôn ước, không

chừng một ngày nào đó ta trở thành nhạc phụ của Tần vương thế tử, Tần vương thế tử so với lão tam của người mạnh hơn nhiều.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 40+3: Du Thuyết (3)

Khương nhị gia phi thường chướng mắt nhi tử thứ ba của Triệu Vương, dựa theo bản lĩnh của nữ nhi mà nói, có thể dư sức.

Nhưng tiêu chuẩn hoàng tộc đệ tử, bề ngoài rộng lượng, nội tâm âm u, cho dù cùng Triệu vương liên hôn, hẳn cũng không thể đem nữ nhi bảo bối gả cho lão tam.

Ngược lại lão nhị, mặc dù xuất thân thứ tử, nhưng có thể cùng nhi tử của mình chơi chung, xem ra nhân phẩm cũng không quá kém.

Quan trọng nhất là nữ nhi có thể dạy dỗ huynh trưởng khảo tú tài, nghĩ đến nhi tử của Triệu vương cũng tám lạng nửa cân với nhi tử mình, vì vậy đối với nữ nhi mà nói chính là dễ như trở bàn tay.

Khương nhị gia là một phụ thân tốt, hẳn bắt đầu hỗ trợ Khương Lộ Dao lựa chọn hôn phu.

Dựa theo tính tình nữ nhi của hẳn, tốt nhất nên gả cho nam nhân chịu nghe lời thê tử.

Triệu Vương cười lắc đầu, cầm lồng chim đứng dậy:

- Nếu người có thể làm nhạc phụ của Tần vương thế tử, ta sẽ công người chạy vòng quanh kinh thành một vòng, còn nữa, người dưỡng Quắc Quắc còn được, nhưng nếu luận về chim chóc, ta bỏ xa người tám con phố, chim sơn ca này hãy để ở chỗ ta vài ngày, đợi mấy ngày nữa chờ nó mở miệng hót, ta sẽ trả lại cho người.

- Người lại giúp ta chăm sóc chim? Con chim sơn ca này là ta khuê nữ của ta tuyển chọn tặng lão phu nhân.

-...

Đường đường Triệu vương lại trở thành người dưỡng điều cho Khương nhị gia, Triệu vương cũng bất đắc dĩ, ai bảo hắn rất vừa ý Khương lão nhị làm gì?

Người cùng người có duyên có phận, có đôi khi rất khó nói rõ ràng.

Giống như, sau khi Khương nhị gia tiễn Triệu vương xong, lại ngênh đón một vị công tử tuần tú trẻ tuổi.

- Tại hạ họ Tiêu, danh Duệ Hoa, là Giang Chiết thi hương giải Nguyên.

Liệt kê những năm trước người Giang Chiết thi hương giải Nguyên, ở Đại Minh triều đều là những nhân vật rất ghê gớm.

Khương nhị gia đọc sách không được, đối với những người hay đọc sách, thông minh hiểu lễ rất kính nể bọn họ, Khương nhị gia ngồi thẳng thân thể hỏi:

- Tiêu Giải Nguyên có chuyện gì?

- Tại hạ còn có một vị muội tử, danh Chúc Hoa, lấy tự cảnh đào sum suê rực rỡ mùa hoa, chi ý nghi thất nghi gia.

- Danh hay.

Khương nhị gia mở to hai mắt, danh này cùng hắn có liên quan gì?

- Tiêu Giải Nguyên, ta có phu nhân.

-...

Tiêu Duệ Hoa bị ghen một hơi:

- Tại hạ không phải tới làm mai mối, cũng biết người có phu nhân, còn có nữ nhi cùng nhi tử.

- A, nhi tử của ta đã có ý trung nhân, xin lỗi Tiêu Giải Nguyên.

Tiêu Duệ Hoa nắm chặt chén trà, hít sâu một hơi nói:

- Muội tử của tại hạ chính là ý trung nhân của lệnh công tử.

- Phải không?

Khương nhị gia nhìn Tiêu Duệ Hoa trong mắt nhiệt tình tăng lên, tự mình thay hẳn đồ trà, suy nghĩ một hồi nghi hoặc hỏi:

- Người xác định không phải tới đây làm mai mối?

Tiêu Duệ Hoa như thế nào cũng không thể ngờ nói chuyện cùng Khương nhị gia sẽ lao lực như thế.

Ngày thường Khương Lộ Dao làm như thế nào đốc thúc phụ huynh? Có thể nghe hiểu tiếng người không?

- Hay là người phản đối chuyện muội muội của người gả cho nhi tử của ta? Không cần a, nhi tử của ta rất tốt, hẳn có phong phạm của ta, nhà ta của cải cũng rất phong phú, chính là ta dựa vào bán Quắc Quắc..... Cũng có thể kiếm đủ một phần sính lễ cực tốt.

- Khương bá phụ, người có thể lắng nghe tại hạ nói không?

Tiêu Duệ Hoa hận không thể lấy điểm tâm lấp kín miệng Khương nhị gia, hôm nay có phải hẳn đã đến nhầm chỗ?

- Nhi tử của ta đã thức cả đêm khổ học khảo tú tài, giải Nguyên đại lão gia, người không thể nói mà không giữ lời, nếu người đổi ý, nhi tử của ta khổ học không phải vô nghĩa sao? Hắn cố gắng rất nhiều a.

- Tại hạ không phải tới vì đổi ý muốn hồi hôn.

Khương nhị gia vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi, ánh mắt trông mong nhìn về phía Tiêu Duệ Hoa:

- Người cam đoan? Nếu người hủy hôn, ta sẽ xem như không nghe thấy.

- Tại hạ thề, tại hạ cam đoan sẽ đem muội tử gả cho Khương Mân Cần.

Tiêu Duệ Hoa cắn răng, tương lai sau này của muội tử có nhiều vất vả, có công công như vậy...

Hồi hôn? Thôi đi, tuy Khương nhị gia khiến người sầu lo, nhưng cũng may là người phụ thân thật tình yêu thương nhi tử.

Tiêu Duệ Hoa nhìn thấy ánh mắt của Khương nhị gia chỉ lo nhìn Quắc Quắc, mày khóa chặt, trong lòng tự thề, sau này sẽ không trọng dụng....

- Khương bá phụ.

Khương nhị gia xấu hổ cười:

- Nếu người có chuyện gì đại sự, hãy đi tìm khuê nữ của ta, nếu không phải tới hồi hôn, tìm ta...Hắc hắc, ta sợ sẽ trì hoãn chuyện đại sự của người, người hãy đi vòng quanh kinh thành hỏi thăm một chút, ta từ trước đến nay không làm ra chuyện gì đứng đắn sự, chỗ nào ăn nhậu chơi bời đều có ta.

- Người sống thật dễ chịu!

- Ha ha, khuê nữ của ta cũng nói như vậy, khuê nữ của ta còn nói, người sống cả đời, cuộc sống tự tại rất khó có được, ý tứ của nàng chính là nói ta

có được cuộc sống tự tại khó có, so với rất nhiều người thì sống vô cùng tốt.

Tiêu Duệ Hoa giỏi nhất thiện biện, nhưng đối mặt với Khương nhị gia, hẳn phát giác miệng lưỡi của mình thật vụng về, nếu theo ý nghĩa của Khương nhị gia, cũng không có đạo lý.

- Khương bá phụ sống rất tự tại, tiểu chất thực sự khâm phục, nhưng người không định lưu lại cho nhi nữ thứ gì đó ngoài dưỡng trùng?

- Bạc ở trong tay phu nhân của ta, ruộng đất nhà ta cũng có một ít, trừ chuyện lưu cho Dao Dao phần của hồi môn ra, còn lại đều để lại cho nhi tử của ta.

- Tại hạ nói, công danh lợi lộc!

- Công danh?

Khương nhị gia bực bội xoa xoa mặt:

- Không phải ta đã nói, chuyện đại sự đừng tìm ta rồi sao? Vừa nghe công danh, ta liền cảm thấy trầm trọng, nào còn cuộc sống tự tại?

Tiêu Duệ Hoa vẫn duy trì kiên nhẫn, nhẫn nại, vốn dĩ hẳn còn chuẩn bị lấy Đại Nghĩa du thuyết Khương nhị gia.

Sau khi gặp mặt, nếu hẳn cùng Khương nhị gia nói đến đại nghĩa có thể sẽ khiến bản thân hẳn ngẹn chết.

Không bằng nói từ tiền đồ của nhi nữ, có lẽ có thể có được hiệu quả.

- Có công danh mới có lợi lộc, cho dù người vì nhi nữ lưu trữ nhiều bạc ruộng đất, một khi nhị phòng mất đi chỗ dựa là Vĩnh Ninh hầu phủ, bạc có thể giữ được hay không cũng khó nói, hay là Khương bá phụ muốn muội

phu tương lai của tại hạ cả đời không thể nổi bật? Làm người bị các quý nhân sai sử?

Khương nhị gia trầm mặc, Tiêu Duệ Hoa tiếp tục nói:

- Ta nghĩ Khương bá phụ cũng có thể nghĩ đến, ở trước mặt hậu duệ quý tộc, người có từng dương mi thổ khí(=hạnh diện)? Dù người thể cốt cường tráng, tinh trung báo quốc, nhưng có ai xưng hô tán thưởng người?

- Rốt cuộc người muốn nói cái gì?

Khương nhị gia càng nghe càng hồ đồ, hăn nghe không hiểu nha.

- Hôm nay ta tới là vì muốn đưa người một phần phú quý, cũng vì tương lai sau này của muội tử mà suy nghĩ, ta là giải Nguyên, tương lai có thể chiếu cố muội phu(em rể), nhưng thân là nam tử, dựa vào thê tộc điều dặt, làm sao Mân Căn có thể ngăn đầu?

- Ta biết rồi.

Khương nhị gia vỗ đùi, nháy mắt nói:

- Người tới đoán mệnh cho ta đúng không?, có phải tương lai sau này ta sẽ đại phú đại quý?

-...

Tiêu Duệ Hoa có chút hoài nghi, bằng hữu của hăn điều tra bí mật Từ gia có thật sự chuẩn xác, Khương nhị gia thực sự là người có huyết thống của Từ gia sao?

P/s: 😊😊😊 Khương nhị gia khiến TDH ghen nặng.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 41+1: Phụ Ái (1)

Vị Ngô bằng hữu từ Giang Nam tới không chỉ mang theo chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi, hắn còn nói đến những chuyện bát quái(= hoang đường) của Từ Nghiễm Lợi.

Năm nay Từ Nghiễm Lợi gần bảy mươi, ở trong mắt người bên ngoài hắn là một vị đại quan cai quản biên giới.

Ở Từ gia, hắn có vài phòng tiểu thiếp, hồng nhan tri kỉ không biết có bao nhiêu.

Háo sắc là tật của Từ gia hậu duệ, dựa vào Từ Nghiễm Lợi nhân tộc Từ gia có rất nhiều, dù già dẫu trẻ đều nhập vào Từ Nghiễm Lợi, như thế nào cũng phải trả giá đại giới.

Tuy Từ Nghiễm Lợi háo sắc, nhưng hắn có chiến tích xuất sắc, mục thủ Giang Nam cũng coi như thanh chính liêm minh.

Nhiều phòng tiểu thiếp hay là có quan hệ không chính đáng với thê tử của người khác, không tính là đại sai.

Huống hồ nam nữ hoan ái người tình ta nguyện, chỉ cần không ai tố giác ai, Từ Nghiễm Lợi vẫn có thể tiếp tục làm đại quan biên giới, trọng thần phụ chính.

Mặc dù truyền ra một chút tiếng gió, Từ Nghiễm Lợi sẽ dùng người khác gánh trách nhiệm thay hắn.

-Tiêu Giải Nguyên hãy nhìn xem mặt ta, nhìn kỹ...

Khương nhị gia đem khuôn mặt lại gần Tiêu Duệ Hoa:

-Có cao nhân nói tương lai sau này của khuê nữ ta sẽ đại phú đại quý, làm nhất phẩm phu nhân, nhưng không có ai nói ta có mệnh phú quý, đều nói ta trông cậy vào người khác ăn uống không lo, kỳ thật ta cũng muốn vì nhi nữ làm chút gì đó.

Văn võ không thành, Khương nhị gia muốn kiến công lập nghiệp cũng không có cơ hội.

Bất quá, kiến công lập nghiệp quá mệt mỏi, quá tổn tâm huyết, Khương nhị gia cho rằng ăn nhậu chơi bời tương đối thích hợp với hần.

Tiêu Duệ Hoa nghiêm túc quan sát Khương nhị gia hồi lâu, đã có tâm đem muội muội gả cho Khương Mân Căn, hần sẽ hỏi thăm tin tức một nhà Khương nhị gia.

Có người nói Khương nhị gia ngốc, có người nói hần khờ, cũng có người nói hần giỏi đánh nhau, càng có nhiều người cười nhạo hần vô dụng.....

Nhưng trong rất nhiều tin tức không có ai nói Khương nhị gia háo sắc.

Rốt cuộc Khương nhị gia có quan hệ với Từ gia hay không?

Tiêu Duệ Hoa có chút không chắc, sở dĩ dám để cho Khương nhị gia làm bìa ngăm, chính là vì Khương nhị gia có huyết mạch Từ gia.

Tuy Từ Nghiễm Lợi háo sắc, nhưng thê thiếp chỉ sinh cho hần một bảo bối nhi tử, còn tôn tử đến tận bây giờ cũng không có một đứa, còn hần trộm người lại có rất nhiều nữ nhi...

Có lẽ hần làm nhiều chuyện sai trái chịu ông trời nguyên rủa, tư sinh nữ của hần rất ít ai sống được lâu dài.

Không phải chết bất đắc kỳ tử, mà chết thảm vì bị tai họa bất ngờ.

Cũng không có được một đứa ngoại tôn, cho nên Từ Nghiễm Lợi rất chú trọng huyết mạch, hết sức bênh vực bao che khuyết điểm cho người của mình.

Chỉ cần Khương nhị gia là huyết mạch của Từ gia, nếu không phải là vạ bất đắc dĩ, tuyệt đối Từ Nghiễm Lợi sẽ không đẩy hẳn vào chỗ chết.

Chỉ cần trong lòng hoàng thượng có hoài nghi, Từ Nghiễm Lợi sẽ không có cách gì nhập kinh phụ tá thái tử.

Nếu tuôn ra bằng chứng Từ Nghiễm Lợi hãm hại trung liệt Dương gia, tất nhiên hoàng thượng sẽ không lưu hã.

Nhưng nhìn Khương nhị gia, rất khó liên hệ với Từ Nghiễm Lợi.

-Rốt cuộc thế nào? Khi nào ta có thể phú quý?

- Khương bá phụ, có từng nghe qua trung liệt Dương gia?

-Dương gia chuyện xưa? Ta từng nghe, còn không phải là Kháng Kim danh tướng, thuyết thư ở tửu quán trà lâu hay nói về Dương gia tướng, ta nghe đến nổi lỗ tai muốn kết kén, ta...

Khương nhị gia nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói với Tiêu Duệ Hoa:

-Người nói xem Dương lệnh công thật ra rất lợi hại, thất tử tám tể(7 con trai 8 con rể), hẳn còn có năng lực đánh thắng trận? Người xem ta, không có việc gì, mấy năm đi qua, chỉ có nhất tử nhất nữ, ai, người cùng người thật không thể so.

-Không phải Bắc Tống Dương gia tướng, là đương triều trung liệt Dương gia!

Tiêu Duệ Hoa hoàn toàn bị Khương nhị gia làm trộn lẫn rối loạn.

(Yul: chết cười với Nhị gia lôi cả Dương gia tướng 😂😂😂)

-A.

Khương nhị gia gật gật đầu:

-Ta chỉ biết Dương gia là ngoại gia của Tần vương thế tử, nếu không phải vì có hôn ước, ta cũng không biết được chuyện này.

-Mười mấy năm trước án oan rung trời mà người không biết?

- Có nghe nói, nhưng không có hứng thú.

Ngón tay của Khương nhị gia gõ gõ ống trúc nốt Quắc Quắc, Quắc Quắc theo nhịp gõ của hắc kê to, giống như đây là phương pháp giao lưu độ dao của bọn họ.

-Nếu Tiêu Giải Nguyên không phải tới hồi hôn, cũng không phải tới đoán mệnh cho ta, vậy ta đi trước một bước.

-Khương bá phụ không kính nể Dương Soái sao? Dương Soái, tuổi xuân sớm thê, Tần vương cùng với lệnh tôn, có cùng bào chi nghị.

-Nhìn xem ba người người nói, có ai tự tại sung sướng bằng ta? Dương Soái chết vì thiên đao vạn quả, lão Tần vương vô tội mà chết, phụ thân ta...Hắc so với hai vị kia thì cường hơn, nhưng cả đời cùng mẫu thân phân cao thấp, cũng đúng, nếu không phải cùng mẫu thân phân cao thấp, không chừng hắc cũng sẽ bước theo vết xe đổ của hai vị kia, cho nên nói, phúc kia biết đâu chính là họa, nhi nữ tình trường cũng không phải là chuyện xấu.

Tiêu Duệ Hoa không còn dũng khí mở miệng, trong lòng thì không bao giờ nói chuyện với Khương nhị gia, hôm nay coi như hắc đến không công một chuyến.

-Rốt cuộc Tiêu Giải Nguyên tính nói cái gì? Thịnh nói thẳng, đầu óc ta không đủ dùng, nếu người không nói, ta sẽ rời đi.

- Người...

Lúc Tiêu Duệ Hoa cảm thấy chỉ số thông minh của Khương nhị gia thành số âm, thì đột nhiên Khương nhị gia thông minh lên số dương.

Khiến giải Nguyên tự xưng đầu óc thông tuệ cũng bị Khương nhị gia làm cho nửa vời, Tiêu Duệ Hoa không biết có phải nên vì chính mình khóc lớn một hồi, vì chỉ số thông minh của mình có khả năng không cao.

-Người đừng kỳ quái, mới vừa rồi không phải ta cố ý chơi người, từ lúc đầu cho tới bây giờ ta vẫn không rõ vì sao người tới trà lâu tìm ta. Nhưng khuê nữ của ta đã từng công đạo, phạm là ai tới gần ta nói chuyện vò vong lằng nhằng, nói mà ta nghe không hiểu thì người đó không phải người tốt.

-...

Tiêu Duệ Hoa chỉ cảm thấy yết hầu khô khát, không dám nói hăn là người tốt, nhưng dựa theo cách Khương nhị gia nói, hăn như thế nào lại giống như loại tiểu nhân.

-Lệnh ái thật là cao kiến.

-Đương nhiên, nếu không sao ta có thể ở kinh thành vui đùa lâu như vậy mà không xảy ra việc gì? Khuê nữ ta dạy ta rất nhiều, ở bên ngoài chơi phải theo điều lệ, mỗi một người tới tìm ta, ta đều có thể phát hiện ai dụng tâm hiểm ác. Mới vừa rồi ta nói cái kia chưa từng thực tiễn, nếu không phải hôm nay gặp phải Tiêu Giải Nguyên, ta còn không biết sử dụng đâu. Vì muội muội người là người trong lòng của nhi tử ta, dù người là người xấu, ta cũng sẽ lưu lại nghe thử mục đích của người. Sắp kết thân gia, nếu người có chuyện khó xử, ta nhất định sẽ hỗ trợ.

-Đa tạ a.

- Không có việc gì, không có việc gì, ai bảo nhi tử của ta coi trọng muối
muội của người.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 41+2: Phụ Ái (2)

Khương nhị gia hào phóng xua tay, Tiêu Duệ Hoa cười chua xót:

- Nếu bá phụ là người ngay thẳng, lại chịu hỗ trợ, tại hạ liền nói ngắn gọn, tại hạ có một phần chứng cứ, cần có người dâng lên hoàng thượng.

- Việc này có chút khó..... Ta không đủ tư cách thượng triều, dù ta giúp người chuyển giao cũng không gặp được bệ hạ.

- Hiện giờ người là nhi tử của Gia Mẫn quận chúa, lại là đích tử của Vĩnh Ninh hầu, đương nhiên có thể đi vào triều đình. Tại hạ cũng không dối gạt người, chứng cứ này đề cập đến án oan năm đó của Dương Soái, chỉ cần có thể khiến bệ hạ tâm tồn nghi ngờ, Khương bá phụ chính ân nhân của Dương gia, sau khi công thành tất nhiên người sẽ được ưu việt, hoặc là kế thừa tước vị, hoặc là vĩnh viễn hưởng phú quý, người không cần phải dựa vào nhi nữ mà phú quý, ngược lại còn có thể giúp đỡ Khương Mân Cẩn.

- Ta cảm thấy dựa vào nữ nhi mà được phú quý thì có gì mất mặt, ta rất cao hứng a, điều này chứng minh ta dường ra nữ nhi tốt rất hiệu thuận, ít nhất đời này của ta cũng có một việc mà người khác không thể so bằng.

-...

Cảm giác đau đầu lại tới nữa, Tiêu Duệ Hoa bị Khương nhị gia nói đến á khẩu không trả lời được.

(Yul: 🙄🙄🙄🙄)

- Nếu ta không đưa chứng cứ phạm tội cho hoàng thượng, có phải người sẽ suy xét hôn sự của lệnh muội cùng nhi tử của ta?

- Khương bá phụ...Tại hạ chỉ hy vọng muội muội có thể có cuộc sống hạnh phúc phú quý, tại hạ chỉ có một muội muội...

Tiêu Duệ Hoa hiểu chỉ có lợi dụng Khương Mân Cẩn chính là cơ hội duy nhất công phá Khương nhị gia.

Nhưng dù Khương nhị gia không đưa chứng cứ phạm tội cho hoàng thượng, hắn cũng không phản đối hôn sự giữa Tiêu Chúc Hoa cùng Khương Mân Cẩn, muội muội ngay cả chuyện làm trắc phi của thái tử cũng bỏ qua, như thế có thể hiểu nàng thật lòng thích Khương Mân Cẩn.

Tuy Khương Mân Cẩn hàm hậu một chút, nhưng đối với muội muội lại thiệt tình chân ý, chịu nghe muội muội nói.

Tiêu Duệ Hoa có thể tính kế bất luận kẻ nào, nhưng sẽ không lợi dụng muội muội duy nhất, hắn cũng tự tin không cần gả muội muội vào danh môn, hắn vẫn có thể công thành danh toại.

Những lời này, lúc này hắn không thể nói với Khương nhị gia, chỉ có thể giống thật mà là giả, khiến Khương nhị gia hiểu lầm, vì đại cục...

Tiêu Duệ Hoa rõ ràng biết làm như vậy là không sai, nhưng trong lòng có vài phần không thoải mái.

Khương nhị gia đưa lồng sắc chứa Quắc Quắc tới bên tai, nghiêm túc lắng nghe, sau đó thở dài một tiếng:

- Lão bằng hữu, chúng ta sẽ có một khoảng thời gian không gặp được nhau, lúc Dao Dao cho người ăn, người tạm chấp nhận dùng đi, chờ ta trở lại, lại sẽ cho người ăn ngon.

- Đem chứng cứ phạm tội lấy ra đây.

- Khương bá phụ.

Lúc này Tiêu Duệ Hoa lại không muốn lấy chứng cứ ra.

- Người không hề cân nhắc suy xét?

- Kỳ thật nữ nhi của ta còn nói, nàng rất mạnh, rất có khả năng, chỉ cần nàng dụng tâm có thể phá hết thầy âm mưu quỷ kế, nàng nói nếu có người uy hiếp ta, nhất định phải nói với nàng, hết thầy giao cho nàng giải quyết, chỉ cần ta có thể bình an là đủ.

Khương nhị gia nhếch môi ẩn hiện nụ cười:

- Mấy năm nay ta vẫn luôn liên lụy nàng, làm phụ thân nên vì nữ nhi lưu lại chút chuyện đáng giá để kiêu ngạo, án oan Dương gia ta có biết...Ta không muốn làm anh hùng trong miệng người nói, ta chỉ muốn giúp nữ nhi của ta.

- Ý tứ của người là?

- Nếu chẳng may tương lai sau này Dao Dao phải gả cho Tần vương thế tử, ta hành động ngày hôm nay, Tần vương thế tử nào dám đối xử không tốt với Dao Dao? Ta có thể vì nàng làm được chút chuyện hữu hạn, thân là phụ thân ai cũng đều hy vọng nữ nhi có thể bình an hạnh phúc. Tiểu tử nhà ta rất ái mộ lệnh muội, nếu không thú được nàng, ta sợ hấn sẽ bệnh nặng.

Khương nhị gia đem chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi nhét vào trong lòng ngực, đứng lên duỗi duỗi cánh tay, nói với Tiêu Duệ Hoa:

- Đây nợ người tính tiền.

Tương phản mãnh liệt khiến Tiêu Duệ Hoa u mê, rốt cuộc Khương nhị gia là người như thế nào?

Khương nhị gia cũng không quay đầu lại rời khỏi trà thất(phòng trà), cao giọng nói:

- Nhớ giúp ta đem Quắc Quắc mang về hầu gia, giao cho Dao Dao chiếu cố.

Trên bàn Quắc Quắc vẫn kêu to thanh thúy như cũ, Tiêu Duệ Hoa nghe ra một tia không tha cùng bi thương.

Nâng cánh tay một lúc lâu mới chậm rãi nắm lấy lồng sắc chứa Quắc Quắc, lúc này hắn có tư cách gì đi gặp Khương Lộ Dao?

Hắn vì đạt được mục đích đã đem Khương nhị gia vây vào hiểm cảnh, Khương nhị gia ở tửu lâu trà quán tự tại qua ngày mới là vui sướng nhất, Khương nhị gia hoàn toàn không cần công danh lợi lộc.....

Lúc này hắn đã hiểu quyết định của Tần vương thế tử, hắn so kém Tần vương thế tử..... Rõ ràng hắn đưa ra lựa chọn là chính xác nhất.

Vĩnh Ninh hầu phủ, Khương Lộ Dao đem một thiên bát cổ văn cuối cùng dùng dấu chấm câu tách ra, lắc lắc cánh tay.

Phân cách bát cổ văn không phải là chuyện dễ dàng, không chỉ có được đoạn thỏa đáng, câu nói lưu loát, còn phải bận tâm đến trình độ ngâm nga khó dễ.....

Khương Mân Căn xoa đôi mắt, kính nể nói:

- Tiểu muội, muội thật lợi hại nha. So với trước kia dễ đọc hơn nhiều, lúc này ta sẽ không đến nỗi ngay cả một thiên cũng không nhớ được.

- Vậy ca có thể nhớ kỹ mấy thiên?

- Tám thiên mười thiên không thành vấn đề.

-....

Khương Lộ Dao giơ tay cốc một cái lên đầu ca ca ngốc nhà mình:

- Ca không nhớ được hai mươi thiên, muội sẽ khấu năm quan bạc tiêu vật của ca.

Chỉ là khảo tú tài mà thôi, bát cổ văn tương đối đơn giản, lại được Khương Lộ Dao phân tách chọn lọc, nếu Khương Mân Cẩn vẫn không học nổi, Khương Lộ Dao chỉ có thể nghĩ cách nên đi cửa sau như thế nào.

- Được rồi, ta sẽ nỗ lực, nỗ lực.

Được Khương Lộ Dao tách câu, Khương Mân Cẩn đọc sách hiệu quả nhanh hơn nhiều, câu nào khó, Khương Lộ Dao một câu bẻ nát một câu xoa nát giảng giải, cho đến khi nào Khương Mân Cẩn hiểu rõ mới thôi.

Lúc hai người đang ở thư phòng đọc sách đến khi cầm đèn(trời tối), Khương Lộ Dao nhìn thoáng qua bên ngoài, buồn bực nói:

- Đã trễ thế này, mà phụ thân như thế nào còn không trở về? Tối nay có món vịt nướng mà phụ thân thích ăn nhất, sao phụ thân có thể không trở về dùng bữa?

- Tiểu muội đừng lo lắng, đã có món vịt nướng cho dù phụ thân đang ở chân trời cũng sẽ bay trở về.

Khương nhị gia nhiệt tình yêu thương vịt nướng vượt qua bất luận kẻ nào hoặc là bất luận chuyện gì.

- Nhị tiểu thư, ngoài hậu môn hầu phủ có người muốn gặp tiểu thư.

Mạt Lị ở ngoài cửa thư phòng lên tiếng hồi bẩm.

- Ai?

- Người đó che mặt, nô tỳ cũng không biết là ai, nhưng mà hắn nói có chuyện liên quan đến nhị gia, thỉnh người mau ra hậu môn.

Bỗng nhiên tâm của Khương Lộ Dao đập dồn dập, liên quan đến Khương nhị gia? Phụ thân lại chọc ra phiền toái? Cùng ai đánh nhau? Hay là đánh vị quý nhân nào đó?

- Ca ca, ca tiếp tục đọc sách, muội đi một chút sẽ về.

- Hay là để ta đi cùng muội, được không?

- Không cần, ở hầu phủ người ngoài còn có thể khi dễ muội sao? Tính tình phụ thân thế nào, ca cũng hiểu được, không nháo ra chuyện đại sự gì đâu, không chừng lại là bằng hữu nào đó của phụ thân cố ý hù dọa người, ca đi theo, muội không tiện trả thù.

- Cũng đúng, nếu có việc gì, muội nhất định phải nói cho ta biết.

- Ừ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 41+3: Phụ Ái (3)

Khương Lộ Dao ổn định Khương Văn Căn xong liền rời khỏi thư phòng, nàng đưa tay che kín ngực, tự nhủ:

" Bình tĩnh, không có việc gì, nhất định không có việc gì"

Bước nhanh vòng qua tường ảnh bích, lúc nhìn thấy bóng người ở cửa, Khương Lộ Dao sững sốt một lúc lâu.

- Tần vương thế tử? Như thế nào lại là người?

Trời đã tối mịt, ở cửa hầu phủ có đèn lồng chiếu sáng, người đứng đó khuôn mặt vẫn có thể thấy được rõ ràng.

Lúc Khương Lộ Dao ra cửa, người đó che mặt, chỉ lộ ra non nửa khuôn mặt.

Triệu Đặc Trạch vừa nghe Khương Lộ Dao nhận ra hắc, khuôn mặt nghiêm túc để lộ ra tia đắc ý, Dao Dao vẫn quan tâm hắc, chỉ dựa vào non nửa khuôn mặt cùng thân ảnh là có thể nhận ra hắc.

- Ta có một chuyện cần nói cho người biết, người đừng vội.

- Chuyện gì?

- Phụ thân người vào thiên lao...

Khương Lộ Dao nghe tin tức này, giống như ngũ lôi oanh đỉnh, thân thể lui về phía sau, Triệu Đặc Trạch không rảnh lo nam nữ khác biệt, một phen

ôm lấy vòng eo của Khương Lộ Dao:

- Người đừng vội, đừng nóng vội, không phải còn có ta sao?

- Phụ thân ta như thế nào lại vào thiên lao?

Khương Lộ Dao ngửi thấy mùi mồ hôi trên người Triệu Đặc Trạch, liền biết hần vội vàng chạy tới đưa tin tức, trong lòng có thêm một phần cảm kích.

Nếu là người khác nói cho nàng biết tin tức này, nàng sẽ không dễ dàng bình tĩnh như vậy.

- Hãy kể kỹ càng tỉ mỉ tình huống là như thế nào? Phụ thân ta không có khả năng làm ra chuyện tội ác tày trời.

Lấy quan điểm của người hiện đại mà nói, tiến vào thiên lao cũng giống như phán tử hình.

Trong tác phẩm văn nghệ, trung thần lương tướng đều bị ban chết trong thiên lao, Khương nhị gia không phải là trung thần lương tướng bị hãm hại, lại không phải là ác nhân có tội ác chồng chất, như thế nào lại tiến vào thiên lao, nơi địa phương quỷ quái kia?

Triệu Đặc Trạch muốn ôm Khương Lộ Dao lâu một chút, bởi vì hần cũng sắp tiến vào thiên lao cùng Khương nhị gia cáo trạng Từ Nghiễm Lợi.

Hần không biết hần có thể tồn tại trong thiên lao đến khi ra ngoài hay không, tuy hần cùng Tiêu Duệ Hoa đều cho rằng hoàng thượng sẽ xử trí Từ Nghiễm Lợi, nhưng Từ Nghiễm Lợi không phải không có cơ hội lật bàn.

Khương Lộ Dao không phải là nữ tử chịu cho hần chiếm tiện nghi, lại là hậu môn hầu phủ, Triệu Đặc Trạch thấy cảm xúc của nàng ổn định, chậm rãi buông lỏng ra cánh tay.

- Phụ thân người thực ghê gớm, trực tiếp cầm chứng cứ phạm tội của Giang Nam Tổng đốc Từ Nghiễm Lợi đi cầu kiến bệ hạ. Từ đại nhân ở trong triều cho đến dân dã thanh danh rất tốt, còn cho rằng tương lai sau này sẽ phụ chính thái tử, người có thể tưởng tượng, phụ thân người ở trên triều đã tạo ra oanh động cỡ nào.

- Phụ thân ta từ nơi nào lấy ra chứng cứ phạm tội? Là ai giao cho hãn?

Triệu Đặc Trạch miễn cưỡng nuốt tên Tiêu Duệ Hoa xuống, để Khương Lộ Dao tự nghĩ ra đáp án, so với chuyện hãn thọc gậy sau lưng Tiêu Duệ Hoa thì hiệu quả hơn nhiều.

Tiêu Duệ Hoa quá nguy hiểm, quá xảo trá, nếu hãn là tình địch, thì không thể không đề phòng Tiêu Duệ Hoa đổi trắng thay đen.

Tuy Khương Lộ Dao không phải là người dễ dàng bị lừa, nhưng ai có thể cam đoan Tiêu Duệ Hoa sẽ không thành công?

Triệu Đặc Trạch rất kiêng kỵ Tiêu Duệ Hoa.

- Bằng hữu của phụ thân ta không có ai xuất sắc đến nỗi có thể nắm giữ chứng cứ phạm tội của Từ đại nhân, ta không rõ, dù có người muốn cáo trạng Từ đại nhân, vì sao lại nã pháo vào phụ thân ta? Phụ thân ta nào có tư cách cuốn vào đại án?

- Người thật sự hiểu biết phụ thân người cùng bằng hữu của phụ thân người.

Hãn chưa từng gặp ai lại đánh giá phụ thân mình như thế, không có tư cách, nã pháo, dùng từ rất thỏa đáng.

- Hoàng thượng có sai người tra rõ Từ đại nhân không?

- Không có.

- Đáng chết, hôn quân!

Khương Lộ Dao buột miệng thốt ra, Triệu Đạc Trạch ngẩng đầu nhìn sao trên bầu trời đêm, hôn quân.....

Hoàng thượng còn không phải là hôn quân sao? Lời này hẳn đã rất muốn nói, nhưng lại không có dũng khí mở miệng.

Hiện giờ nghe Khương Lộ Dao nói, giống như được hạ giận, rất sáng khoái.

Triệu Đạc Trạch dâng lên cảm giác tri kỷ với Khương Lộ Dao.

- Phụ thân người bị giam giữ ở thiên lao, Từ Nghiễm Lợi là tiểu nhân, nhưng người đừng lo lắng, ta..... Ta giúp người.

- Có phải người biết phụ thân ta vì sao tố giác Từ Nghiễm Lợi?

- Nữ nhân quá thông minh sẽ không tốt, Dao Dao, có một số việc ta không thể nói rõ ràng tỉ mỉ cùng người, hôm nay ta tới đây trừ chuyện nói cho người biết tin tức về phụ thân người, còn có một sự kiện khác...Nếu tháng sau ta vẫn còn sống, người gả cho ta, được không?

-...

Khương Lộ Dao không biết nên đáp ứng, hay là cự tuyệt, bị Triệu Đạc Trạch nhìn chăm chú, trong lòng nàng chua xót, cũng có một phần tình tố khác thường.

- Người không cần trả lời ta, nếu ta không chết, phụ thân người cũng sẽ không chết.

Triệu Đạc Trạch cười nhẹ nói:

- Sau khi phụ thân người làm đại anh hùng, nếu không được phong làm Vĩnh Ninh hầu thế tử người trong thiên hạ sẽ không dám dị nghị, thỉnh phong thế tử là chuyện của Khương gia các người, nếu hoàng thượng hạ chỉ, tổ mẫu người dám cãi thánh mệnh?

- Nếu người chết thì sao? Phụ thân ta có thể xảy ra chuyện?

-.... Người ngóng trông ta chết? Trong lòng người trừ phụ thân người ra, thì không có người khác?

- Người ta không thân chẳng quen, vì sao phải có người? Người có gì tốt?

Khương Lộ Dao ở trước mặt Triệu Đạc Trạch chôn sâu cảm xúc dưới đáy lòng:

- Nếu người thật lòng muốn giúp ta, vậy hãy giúp ta tiến vào thiên lao gặp phụ thân, không đích thân nói hai ba câu với phụ thân, ta không yên tâm.

- Không có thánh chỉ, ai cũng không thể vào thiên lao.

Triệu Đạc Trạch bắt lấy cánh tay của Khương Lộ Dao, hỏi:

- Người muốn đi đâu?

- Ta...

Trong mắt Khương Lộ Dao ầm tràn nước mắt, lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, nhưng ta phải vì phụ thân ta mà làm chút gì đó, không thể trơ mắt nhìn phụ thân ở thiên lao chịu khổ, ta...Ta có thể làm cái gì đây? Nơi này không phải...Ta cái gì cũng không làm được.

- Triệu Đặc Trạch, có phải ta rất vô dụng? Bình thường tự cao nghĩ mình có thể lên trời xuống đất, bất luận nan đề gì, ta cũng có thể giải quyết, kỳ thật ta rất vô dụng, nhìn phụ thân ở thiên lao chịu khổ, mà ta chẳng thể giúp gì.

Nếu là ở hiện đại, Khương Lộ Dao có thể tìm luật sư tốt nhất, đi nhờ quan hệ, nhưng ở cổ đại nàng muốn tìm ai cũng không thể.

Không thể gặp hoàng thượng, cũng không tìm được người hỗ trợ, nàng chỉ có thể bất lực trơ mắt nhìn mọi thứ thoát ly khỏi sự nắm giữ của nàng.

- Dao Dao, không phải.

Triệu Đặc Trạch đau lòng lau nước mắt nơi khóe mắt của nàng, tuy lúc này Khương Lộ Dao mềm yếu như một thiếu nữ, không giống trước kia hung hãn bá đạo đối mặt với hắn.

Nhưng hắn càng nguyện ý nhìn thấy nàng giống như trước kia tươi cười tràn đầy tự tin kiêu ngạo.

- Sao nàng có thể vô dụng? Hết thảy hãy giao cho ta, có ta ở đây, ta cam đoan phụ thân nàng sẽ bình yên vô sự.

- Tin tưởng ta, được không?

- Người?

Trong đầu Khương Lộ Dao lóe lên một ý niệm, bắt lấy ống tay áo của hắn, lạnh giọng hỏi:

- Có phải người biết là ai cố động phụ thân ta đi cáo trạng Từ Nghiễm Lợi? Hắn có phải là người..... Không đúng, không nên là người.

- Ta phải cẩn thận ngấm lại, bình tĩnh suy nghĩ một chút.

Khương Lộ Dao ấn huyết thái dương, Khương nhị gia chưa từng hồi phủ, đã trực tiếp tiến cung đi cáo trạng Từ Nghiễm Lợi.

Điều này chứng minh hãn biết nếu trở về phủ, nhất định sẽ lộ ra dấu vết, mà nàng cũng sẽ ngăn cản hãn.

Dựa theo trình độ nghe lời của phụ thân mà nói, Khương Lộ Dao không tin hãn sẽ không màng tới ý tứ của nàng.

Chỉ có thể là hôm nay có người đem chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi giao cho hãn, sau đó hãn liền tiến cung gặp mặt hoàng thượng.

Hôm nay hãn đụng phải người mê hoặc hãn cáo trạng.

Triệu Đặc Trạch thực đau lòng nhìn Khương Lộ Dao, nhưng hãn không lên tiếng ngắt lời, Dao Dao rốt cuộc thông minh tới trình độ nào? Hãn muốn biết.

Nàng là người mà hãn nhận định làm thế tử phi, càng thông tuệ, sẽ trợ giúp hãn càng nhiều, hãn không cần chiến đấu một mình nữa.

- Người biết không? Phụ thân ta sợ khổ, sợ mệt, sợ chết, sợ đau, càng sợ phiền toái, đời này chỉ nghĩ ăn nhậu chơi bời, hãn không có bản lĩnh, cũng không hùng tâm cầu tiến, càng không có tâm tư vì bá tánh mưu cầu phúc lợi, hoặc là làm danh thần được sử sách lưu danh. Từ Nghiễm Lợi có tội cũng thế, hay là bị người hãm hại cũng vậy, dựa theo lẽ thường mà nói phụ thân ta sẽ không quan tâm, cho dù có người hứa đền đáp, vinh hoa phú quý, phụ thân sẽ không động tâm mới đúng, cho dù động tâm, phụ thân ta cũng sẽ trở về thương lượng cùng ta, bởi vì phụ thân ta sợ ta sinh khí, sợ ta không quản phụ thân ta nữa.

Khương Lộ Dao nước mắt tràn mi, ghen ngào nói:

- Sao ta có thể mặc kệ phụ thân ta?

Triệu Đặc Trạch vươn tay, ôm Khương Lộ Dao vào trong lòng, ở bên tai nàng khẽ nói:

- Dao Dao, ta giúp nàng chiếu cố Khương nhị gia.

-...Phụ thân ta chịu làm việc này, chỉ có một khả năng, vì ca ca ta hoặc là vì ta...Từ Nghiễm Lợi cùng người có thù oán đúng không? Tiêu Duệ Hoa muốn mượn này việc này thượng vị đúng không? Người nói phụ thân ta ngốc hay không ngốc, điều ta hy vọng nhất chính là phụ thân có thể thái bình, mà không phải gả phụ...Nam nhân nhiều như vậy, ta gả cho ai mà không được?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 42+1: Phản Kích (1)

Mỹ nhân trong ngực, lại là người mà Triệu Đạc Trạch ái mộ, đáng lẽ hẳn nên mừng thầm càng thêm thương tiếc mỹ nhân.

Mỹ nhân trong lòng đẹp thì đẹp đó, nhưng lời nói lại khiến lửa giận tận trời, Triệu Đạc Trạch bắt lấy cổ tay của Khương Lộ Dao, tính phát hỏa muốn hỏi nàng nói cái gì? Cái gì mà gả ai cũng được?

Hắn gia thế tốt, bối cảnh tốt là nam nhân ưu tú vậy mà Khương Lộ Dao nhìn không tới?

Bị đôi mắt mênh mông ngập nước tràn đầy đau thương bất lực nhìn mình, trong nháy mắt Triệu Đạc Trạch giảm nửa tức giận.

Tính tình Khương Lộ Dao không tốt, miệng cũng không tốt, luôn nói những lời khiến người khác tức giận, nàng như vậy rất khó tìm được phu quân hợp tâm ý.

Ai có tuệ nhãn như hắn đâu? Ai có thể chân chính thương tiếc, thường thức nàng như hắn?

Triệu Đạc Trạch đem tay nàng đặt vào trong lòng, thấp giọng hỏi nói:

- Nếu nàng nói gả ai cũng được, vậy gả cho ta thì thế nào? Ta thú nàng, giúp nàng hiếu thuận Khương nhị gia, thân nhân của nàng chính là thân nhân của ta.

(Yul: đoạn nào tình cảm cao trào ta đổi cách xưng hô của TĐT cho hợp độ tình cảm nhé.)

Lòng bàn tay có thể cảm nhận được nhịp tim đập, câu này của Triệu Đặc Trạch tương đương với lời cầu hôn, trực tiếp xuyên thấu nội tâm của Khương Lộ Dao:

- Ta...Ta...

- Dao Dao, ta nói chuyện luôn tính toán, nếu ta không chết, ta sẽ tới thú nàng.

Triệu Đặc Trạch tranh thủ lúc Khương Lộ Dao kinh hồn chưa ổn định, đang mê mang giãy giụa, chậm rãi tới gần nàng.

Đưa mắt chỉ thị đám thủ hạ đi theo, bọn thủ hạ lập tức đưa lưng về phía Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao, che chắn giúp Tần vương thế tử thuận lợi làm chuyện xấu.

Lúc này là đêm tối, tuy có đèn lồng, nhưng là ban đêm, người đi ngang qua Vĩnh Ninh hầu phủ cơ hồ không có.

Triệu Đặc Trạch không lo vì thế mà huỷ hoại " danh tiết" của Khương Lộ Dao, huống chi hắn thấy nơi góc đường có bóng dáng, không phải Tiêu Duệ Hoa thì là ai?

- Nhắm mắt.

-...

Khương Lộ Dao nghe hắn nói, theo bản năng nhắm đôi mắt lại, này không khoa học..... Trên môi mềm mại, nàng bị Tần vương thế tử chiếm tiện nghi.

Lần này không phải giống lần đó ngoài ý muốn có nụ hôn đầu tiên, lần này là vững chắc hôn nhau.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Nhịp tim tăng lên, gương mặt nóng lên, đủ loại dấu hiệu cho thấy, nàng có hảo cảm với Triệu Đặc Trạch.

Dù kinh nghiệm có phong phú, thì nàng vẫn là nữ nhân, bị hấp dẫn bởi người khác phái mà mình quý trọng, lúc hôn môi sẽ có một loại cảm giác ấm áp, ngọt ngào.

Đặc biệt ngay lúc Khương Lộ Dao bất lực, mê mang, đối với nụ hôn của Triệu Đặc Trạch mà nói thì sức chống cự là cực nhỏ.

Không thể không thừa nhận Triệu Đặc Trạch biết lựa chọn thời điểm thỏa đáng bày tỏ cõi lòng, nhất cử công phá tâm phòng bị của Khương Lộ Dao.

- Dao Dao, chờ ta.

Hôn môi thực ngọt ngào, Triệu Đặc Trạch không muốn rời đi, hắn muốn vĩnh viễn ở cùng nàng.

Nhưng Khương nhị gia còn ở trong thiên lao, nếu hắn chậm một bước, chẳng may Khương nhị gia bị Từ Nghiễm Lợi hại, hắn không thể nào thú Dao Dao.

Hắn không muốn nữ tử có vẻ bề ngoài hiền huệ, nội tâm lạnh băng hoặc là chỉ vì hắn có thân phận là Tần vương thế tử mới chịu gả cho hắn làm thê tử.

Sau khi mẫu phi tự sát, trừ chuyện hắc thê quyết báo thù ra, cũng từng hạ quyết định, nhất định phải đối đãi thật tốt với thê tử của mình.

Sẽ không học theo phụ vương, rõ ràng là nam nhân vô tình, lại làm bộ đối với mẫu phi là nhất vãng tình thâm(= mối tình thâm thiết).

Nếu lúc ấy phụ vương có thể chủ ý quan tâm mẫu phi, thì sao mẫu phi có cơ hội tự sát?

Phụ vương..... Căn bản không định lưu mẫu phi, nếu không sao mẫu phi lại phải mang hắc cùng đi?

Là nàng sợ hắc ở Tần vương phủ chịu ủy khuất.

Thê tử của hắc, chỉ có thể thuộc về hắc. Triệu Đặc Trạch cường thế bá đạo ôm chặt Khương Lộ Dao, khẽ nói bên tai nàng:

- Dao Dao, trừ Khương nhị gia ra, trong lòng nàng không thể có người khác, nếu không...

Sẽ không bỏ qua cho bất cứ nam nhân nào được Khương Lộ Dao đặt ở trong lòng, sau này Khương nhị gia cũng phải xếp sau hắc.

Hắc không bao giờ nguyện ý chia sẻ đồ vật chỉ thuộc về hắc cho người khác.

Khương Lộ Dao không phải đồ vật, nhưng người cũng như thế.

- Nếu không sẽ thế nào?

- Khiến hắc ở trước mặt người chậm rãi chết đi, sau đó..... Ta sẽ giết người.

Ngón tay của Triệu Đặc Trạch nhẹ nhàng phất qua gương mặt của Khương Lộ Dao, tuy bờ môi mỉm cười, nhưng lại khiến người khác lạnh

sống lưng, hết thầy chứng minh, hắn không phải nói dối.

- Người lấy chân thật đối đãi ta, ta sẽ lấy chân thật đối đãi người.

- Không muốn ta thích người khác, cũng được.

Khương Lộ Dao vắn vẹo thân thể, nhưng như thế nào cũng không tránh thoát cánh tay của Triệu Đạc Trạch.

Nam nhân này bá đạo, hung tàn, đáng lẽ hắn không phải là mẫu người mà Khương Lộ Dao thích.

Nhưng lúc này, không biết như thế nào, Khương Lộ Dao lại có tâm muốn dừng lại trong lòng hắn.

- Chỉ cần người đủ xuất sắc, đủ trung thành, thì đôi mắt ta chỉ biết nhìn theo người.

Nữ tử thay lòng đổi dạ có rất nhiều nguyên nhân, tỷ như bị trượng phu thương tổn, hoặc là có nam nhân vĩ đại xuất hiện...

Đáy mắt Triệu Đạc Trạch xua tan tàn nhẫn:

- Người rất đặc biệt, được lắm, ta sẽ làm nam nhân ưu tú nhất trong mắt người, người phải nhớ kỹ, đôi mắt này chỉ có thể nhìn ta.

Buông Khương Lộ Dao, xoay người lên ngựa, Triệu Đạc Trạch mệnh lệnh thuộc hạ:

- Đi.

Hơn mười con ngựa chạy đi, hậu môn Vĩnh Ninh hầu khô phục yên tĩnh.

Khương Lộ Dao đứng một lúc lâu, mới chậm rãi xoay người, nếu Triệu Đạc Trạch có thể bảo hộ phụ thân, vì sao nàng không thử ái mộ hắn?

Chuyện phụ thân vào thiên lao một lát nữa sẽ truyền tin đến, hơn nữa người phụ thân tố giác là biên giới đại quan Từ Nghiễm Lợi.

Nếu hoàng thượng không sai người tra rõ Từ Nghiễm Lợi, sau khi các phòng trong hầu phủ biết chuyện, còn không phải sẽ bỏ đá xuống giếng?

Khương Lộ Dao lau sạch nước mắt nơi khóe mắt, nàng không vào thiên lao được, chẳng lẽ nàng không bảo hộ được mẫu thân cùng huynh trưởng?

Tuyệt đối không thể để đám thúc bá leo lên đầu nhị phòng.

Khương Lộ Dao vừa đi vừa nghĩ, phụ thân đi đầu cáo trạng Từ Nghiễm Lợi vì thân phận không đủ, không được hoàng thượng coi trọng.

Còn Tần vương thế tử? Ý tứ của Triệu Đặc Trạch, có nghĩa trong tay hắn cũng nắm giữ chứng cứ phạm tội của Từ Nghiễm Lợi...

Nếu Từ Nghiễm Lợi đề cập tới án oan của Dương gia. Khương Lộ Dao thầm nghĩ:

"Tiêu Duệ Hoa sẽ không bỏ qua cơ hội này, cử tử, hãn sẽ lợi dụng cử tử ở kinh thành đang chuẩn bị khoa cử.

Dương Soái bị chết quá oan, quá thảm, các cử tử còn chưa vào con đường làm quan nhất định nhiệt huyết khí phách dâng trào, rất dễ dàng cổ động, văn nhân còn bị cổ động, bá tánh sẽ nhàn rồi?

Trong kinh thành bá tánh đồng tình Dương Soái rất nhiều, mỗi năm đến sinh thần của Dương Soái đều có bá tánh trộm đưa một phần tâm ý đặt trước đại môn Dương gia.

Mà ngày giỗ của Dương Soái càng có nhiều chùa miếu hương khói suốt ngày không tiêu tan.

Vốn dĩ ân oán giữa Từ Nghiễm Lợi cùng Dương gia không liên quan đến Khương Lộ Dao, nàng cũng không cần phí tâm tư tra hỏi.

Nhưng hôm nay Khương nhị gia đã tố giác Từ Nghiễm Lợi, bọn họ chính là địch nhân không chết không ngừng...

Khương Lộ Dao không vào thiên lao được, không gặp được Khương nhị gia, chỉ cần Từ Nghiễm Lợi bị đập ngã, Khương nhị gia sẽ được phóng thích, hoàng thượng sẽ không ban chết cho hắn.

- Tiểu thư, người đi đâu?

- Đi tìm tổ phụ, tổ mẫu.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 42+2: Phản Kích (2)

Người có thể giúp Khương Lộ Dao hỏi thăm tình huống triều đình chỉ có tổ mẫu tổ phụ, nàng cũng chỉ tin tưởng hai vị này.

Khương Lộ Dao vọt vào sân viện của tổ phụ, một câu cũng chưa nói, trực tiếp kéo tổ phụ chạy ra bên ngoài, trong miệng kêu:

- Tổ phụ, cứu mạng, cứu mạng.

Lão gia tử đang uống trà thưởng nguyệt, bị Khương Lộ Dao làm cho nửa vời, chạy chậm theo Khương Lộ Dao:

- Sao lại thế này? Ai xảy ra chuyện?

- Phụ thân của tôn nữ.

- Ở đâu? Lão nhị ở đâu? Xảy ra chuyện gì?

Lão gia tử có bốn nhi tử nhưng ông bạc đãi Khương lão nhị nhiều nhất.

Tuy lão nhị đọc sách luyện võ đều không thành, nếu hắn có thể dụng tâm hoặc giúp lão nhị một phen, thì lão nhị cũng không phải chỉ có chức quan như hiện tại...

Các nhi tử còn lại con đường làm quan rộng mở, hắn cũng rất quan tâm, cũng từng âm thầm giúp đỡ.

- Đây...Đây là...

Lão gia tử phát giác Khương Lộ Dao kéo hẳn tới sân viện của lão thê, muốn dừng lại bước chân.

- Nhị nha đầu...

Hắn cùng Gia Mẫn quận chúa đã năm sáu năm không chạm mặt, hơn mười năm chưa nói một câu, hai người mặc xác nhau, ta chơi kệ ta, người chơi kệ người, ai cũng không vượt qua ranh giới.

- Phụ thân tôn nữ chờ người cùng tổ mẫu cứu mạng.

Khương Lộ Dao đứng sau lưng lão gia tử, dùng hết sức lực toàn thân đụng tổ phụ một cái lão đảo.

- Một đại nam nhân không biết chủ động, còn đáng làm nam nhân?

Lão gia tử nghiêng ngả lão đảo vào cửa, lão phu nhân đang xem kinh Phật, nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu vừa thấy...

Kinh Phật trong tay rơi xuống đất, xụ mặt, đáy mắt lại tiết lộ khẩn trương, bất an.

- Người...

- Ta...

Hai người đã qua nửa trăm(hơn 50), lão nhân lão thái đầu tóc hoa râu bốn mắt nhìn nhau, giọng nói như mất đi, không phát ra thanh âm.

Hạ nhân phụng dưỡng lão phu nhân cũng khiếp sợ, rốt cuộc các nàng đều có thói quen thấy trời không thấy trăng, hôm nay là ngày mây, sao hai vị này lại đụng nhau?

Khương Lộ Dao từ ngoài cửa đi vào, nhìn hai người đang giận dỗi...Nàng biết không phải hôn nhân nào cũng viên mãn mà nàng cũng

không phải là giải viên.

Với lại nàng cũng không hiểu vì chuyện gì mà hai vị này oán hận nhau như thế, nếu không phải vì Khương nhị gia, thì nàng sẽ không nhiều chuyện.

Khương Lộ Dao quỳ gối trước mặt hai người, hai người đều nhìn Khương Lộ Dao.

Lão gia tử nói:

- Người hấp tấp kéo ta ra đây rốt cuộc là vì sao?

Không phải ta muốn tới, là tôn nữ cường ngạnh túm ta lại đây, ta muốn người hiểu rõ tình huống, ta không nhận thua, cũng không định "tha thứ" cho người.

Lão phu nhân không cam lòng yếu thế, hỏi:

- Có chuyện gì nói cùng ta không được sao? Tổ phụ người đang dưỡng bệnh, người nháo như vậy, không chỉ quấy rầy hân, hơn nữa đối với sự tình cũng không giúp được gì.

Lời này có ý tứ là lão nhân vô dụng, ta còn không tính sổ với người, còn cần người tha thứ?

Trong phòng hỏa được tràn ngập, chỉ cần có hơi lửa, hai vị này có thể móc méo nhau, khó trách nhiều năm như vậy lại không nhìn mặt, không nói lời nào, tính tình hai vị này không hợp nhau như hoả tính đâm địa cầu.

Khương Lộ Dao oa oa khóc lóc kể lễ ủy khuất:

- Phụ thân tôn nữ...Phụ thân tôn nữ bị bắt vào thiên lao, tổ mẫu, tổ phụ, tôn nữ muốn phụ thân.

- Cái gì?

Hai người đồng thời nhướng mày, cùng hỏi:

- Người không nghe lắm?

Hai người nhìn nhau, lại đồng thời mở miệng:

- Sao lão nhị có thể bị bắt vào thiên lao...

Xấu hổ, giữa bọn họ trừ xấu hổ ra, thì không còn thứ gì khác, bọn hạ nhân đã sớm lui ra ngoài.

Khương Lộ Dao đang bận bịu mặt khóc lớn không rảnh chú ý bọn họ, nhưng bọn hân không có cách gì bỏ qua.

Cho dù lão phu nhân bị Vĩnh Ninh hầu thương tổn, không hề tin tưởng hân, lúc này trong lòng cũng dâng lên một chút gì đó...

Còn lão gia tử? Hân hận không thể nhổ sạch râu, sao hân có thể cùng chung ý nghĩ với nàng?

Khương Lộ Dao khóc lóc đem sự tình nói ra rõ ràng, sau đó cầu xin:

- Tổ phụ, tổ mẫu, cầu xin hai người, cứu phụ thân tôn nữ, hân không phải cố ý.

Vĩnh Ninh hầu hỏi:

- Không phải cố ý? Không phải cố ý liền đi tố giác biên giới đại quan? Không phải cố ý lại đi tố giác trọng thần tương lai sẽ phụ chính thái tử? Nếu hân cố ý, sẽ làm cái gì? Đi Kim Loan Điện mắng hoàng thượng ngu ngốc, háo sắc?

-...

Khương Lộ Dao chỉ dám nói một câu hôn quân, còn tổ phụ muốn quây kiểu gì? Dám nói hoàng thượng háo sắc?

Lão phu nhân nhin xuống xúc động muốn cho Vĩnh Ninh hầu một cái tát:

- Nhị nha đầu đừng nghe hăn, hoàng thượng vẫn hiểu được lý lẽ, tuy hoàng thượng không hạ chỉ tra rõ Từ Nghiễm Lợi, không chừng hoàng thượng sẽ ngầm điều tra, dù sao Từ Nghiễm Lợi ở triều đã có thanh danh tốt, rút dây động rừng, hoàng thượng không thể không thận trọng, dù gì thì Từ Nghiễm Lợi cũng ở Giang Nam kinh doanh nhiều năm.

- Hừ.

Lão gia tử quay đầu tiếp tục vuốt râu:

- Từ Nghiễm Lợi là cái thá gì? Năm đó ngay cả Dương Soái cũng bị hoàng thượng thiên đao vạn quả, hăn lại...Hăn có cái gì mà không dám làm? Muốn bắt Từ Nghiễm Lợi chỉ cần hoàng thượng há miệng...Từ Nghiễm Lợi?

Lão gia tử mở to đôi mắt, hoảng hốt nhìn Khương Lộ Dao:

- Người nói lão nhị tố giác Từ Nghiễm Lợi?

- Dạ.

- Làm sao có thể? Hăn...

- Hồ đồ!

Lão phu nhân tóm tay Vĩnh Ninh hầu, lắc đầu hạ giọng nói:

- Người muốn nói cái gì? Làm trò trước mặt tôn nữ, người đứng đắn một chút biết không?

-...

Lão gia tử cúi đầu nhìn tay lão thê túm lấy tay mình, mấy năm nay không gặp, tay nàng cũng có nhiều nếp nhăn.

Trước kia là rất non mềm, bàn tay trắng nõn...

- Có người lợi dụng lão nhị.

Sau khi Liễu thị chết, Vĩnh Ninh hầu Khương gia cùng Từ Nghiễm Lợi cắt đứt quan hệ, hai người từng ăn ý, ai cũng không đề cập đến chuyện này, Liễu thị chỉ là kỹ nữ thanh lâu...

Trước khi Dương gia phát sinh án oan, Vĩnh Ninh hầu đã một bước rời khỏi triều đình, cả ngày chỉ thưởng phong nguyệt, không hề quản bất luận chuyện gì.

Cũng bởi vì Liễu thị có thân phận xấu hổ, lão gia tử đối với Khương nhị gia cũng không thể tốt hơn, ấn tượng của hắn đối với Từ Nghiễm Lợi rất xấu làm liên lụy đến Khương nhị gia.

Mới vừa rồi do tình thế cấp bách cho nên lão phu nhân mới với tay bắt lấy hắn, thấy hắn bình tĩnh, chậm rãi buông lỏng tay, xoay đầu nhìn Khương Lộ Dao:

- Nhị nha đầu, người đừng nóng vội, cho dù phụ thân người ở thiên lao, cũng sẽ không có chuyện gì, một lát nữa ta sẽ sai người đi thiên lao trên dưới chuẩn bị một phen, như thế nào cũng không thể để lão nhị ở thiên lao chịu khổ.

- Đa tạ tổ mẫu.

Khương Lộ Dao dập đầu nói lời cảm tạ, nàng nguyện ý ra bạc cũng không tìm được người chuẩn bị.

Chỉ có Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh hầu mới có thể giúp, phụ thân có đám hồ bằng cầu hữu phần lớn là sâu gạo, giá áo túi cơm...

Ở trong gia tộc không tiếng không quyền, đương nhiên gia tộc bọn họ sẽ không dễ dàng đề cập đến đại án mà lao vào vòng lốc xoáy.

- Được rồi, đừng khóc.

Lão phu nhân kéo Khương Lộ Dao, vì nàng lau nước mắt:

- Người kéo hầu gia tới đây làm gì, không lẽ người sợ ta không chuẩn bị giúp phụ thân người, còn nghĩ đến cái gì nữa, hãy nói ra đi, ta giúp người tham mưu.

- Tôn nữ cảm thấy phụ thân là vì tôn nữ cùng ca ca mới có thể đi tố giác Từ Nghiễm Lợi, người đứng phía sau sai sử nhất định là Tiêu Duệ Hoa, chính là Giang Chiết thi hương giải Nguyên, hắn là tài tử nổi danh, ở trong sĩ lâm rất có danh vọng. Ca ca tôn nữ cùng muội muội của hắn là hữu tình...

- Lão nhị có thể nghĩ ra chuyện này là rất tốt, là phụ thân tốt. Thư cục khắc bản khảo đề của bao năm qua cùng trang lót khuyên học sách là Tiêu Giải Nguyên viết?

- Dạ.

- Nhị nha đầu biết kết giao với những người không tồi, vì Khương Mân Cần chọn thê tử cũng không tồi.

- Tổ mẫu...tôn nữ không muốn phụ thân bị Tiêu Giải Nguyên lợi dụng, nhưng chuyện đã xảy ra, có trách cứ Tiêu Giải Nguyên cũng vô dụng, không bằng...Lật đổ Từ Nghiễm Lợi!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 42+3: Phản Kích 3

Ánh mắt của Khương Lộ Dao lộ ra tàn nhẫn, biên giới đại quan thì thế nào? Thương tổn phụ thân của nàng, bị lật thuyền gây chèo cũng không sai.

-Tiêu Giải Nguyên mưu trước động sau, tôn nữ suy đoán nhất định hẳn sẽ lợi dụng thanh danh của hẳn trong giới sĩ lâm mà cố động cử tử nhiệt huyết cùng hẳn dâng thư.

-Người định làm như thế nào?

Lão gia tử xen mồm, đối với tôn nữ nhà mình phải lau mắt mà nhìn, huyết thống thật là kỳ diệu, lão nhị chỉ biết vui chơi hồ nháo, vậy mà khuê nữ của hẳn lại di truyền sự khôn khéo của mình.

-Nói xem.

Lão gia tử âm thầm tiếc nuối, sao Khương Lộ Dao lại không phải là tôn tử? Nếu Vĩnh Ninh hầu phủ có thể giao cho Khương Lộ Dao, căn bản không cần hẳn phải nhọc lòng.

-Tôn nữ không biết động tĩnh trong triều đình, tôn nữ không nghĩ ra được, tôn nữ chỉ biết, Tiêu Giải Nguyên vội vàng đem chứng cứ phạm tội giao cho phụ thân tôn nữ, chỉ sợ hẳn chờ năm ngày sau chính là ngày giỗ của Dương Soái, hẳn muốn bá tánh trong kinh thành cùng gia nhập..... Nhưng tôn nữ nghĩ, nếu bá tánh trong kinh thành đều hoài niệm Dương Soái, như vậy bá tánh biên cảnh từng chịu ơn Dương Soái đâu? Có phải bọn họ càng không có cách nào quên được Dương Soái? Còn có...

Ánh mắt Lão gia tử như xẹt điện, vỗ bàn tán dương:

-Còn tướng lĩnh từng dưới trướng Dương Soái, bọn họ bị đánh tan đang phân bố ở trong quân, nhưng tình đồng chí, ân tướng soái không thể tiêu tán, mặc dù ta chỉ ở dưới trướng Dương Soái xuất chinh có một lần, cũng không thể quên Dương Soái.

-Ta nhớ....Nhớ rõ...

Lão phu nhân suy nghĩ một lúc lâu:

-Lần trước đưa tới công báo bên trong có viết, hoàng thượng muốn điều Liêu Bắc, Ninh Viễn, Kiến Châu, Sóc Phương là Bát đại tổng binh hồi kinh báo cáo công tác, bọn họ đều là người kế thừa đi theo chí hướng của Dương Soái.

-A, Lần này hoàng thượng gặp nạn rồi.

Lão gia tử cười rất thoải mái, tấm tắc nói:

-Ngày mấy vị tổng binh vào kinh, lại kịp đón lão nhị kéo ra án oan Dương gia, cho dù hoàng thượng vì trấn an bát đại tổng binh cũng không dám không hỏi tội Từ Nghiễm Lợi, Từ Nghiễm Lợi là biên giới đại quan thì thế nào? Càng vất vả công lao càng lớn thì sao? Trong thiên hạ văn thần có khả năng không phải chỉ có một mình hãn, hoàng thượng vì thái tử tuyển Từ Nghiễm Lợi, cũng không phải vì hãn tài cán hơn người, mà là hãn có uy vọng thanh danh không tồi, hơn nữa năm nay đã gần bảy mươi, thể lực duy trì không được mấy năm, chờ đến lúc thái tử có thể nắm giữ triều chính, xử trí đại thần phụ chính tuổi già sức yếu so với chuyện xử trí đại thần thân cường thể kiện thì dễ dàng hơn nhiều.

-Nếu lão nhị tố giác là sự thật, Từ Nghiễm Lợi bán hữu cầu vinh, mưu tính hạ độc thủ với Dương gia, chỉ cần thái tử lộ ra một chút tin tức, Từ

Nghiêm Lợi sẽ bị bằng hữu xa lánh, chặc chặc, hoàng thượng thật giỏi tính kế a.

Lão phu nhân cong khoe môi, Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, tổ phụ thật lợi hại, phân tích mọi mặt đều chu đáo.

Khó trách năm đó tam đại tướng, chỉ có hãn còn sống, Dương Soái công lao tối cao bị chết rất thảm, lão Tần vương thì chết vô thanh vô thức

-Tôn nữ đi gặp Tiêu Giải Nguyên cùng hãn nói một chút chuyện, để hãn suy nghĩ phải làm như thế nào đem chuyện này nháo lớn hơn nữa.

-Ha?

Lão gia tử cười hỏi:

-Ta cho rằng người sẽ cầu ta hỗ trợ, trong bát đại tổng binh ta nhận thức sáu người, còn lại hai người, lúc ta xuất chinh, bọn họ còn ở dưới trướng ta là giáo úy.

-Tổ phụ rất vất vả mới rời khỏi, không cần vì phụ thân tôn nữ mà liên lụy vào, hưởng hồ, Tiêu Giải Nguyên tính kế phụ thân tôn nữ, cũng vì tấu tử tương lai, tôn nữ không thể cùng nương hay cùng ca ca nói ra chuyện này, nhưng không khiến hãn lao tâm lao lực, trong lòng tôn nữ không thoải mái.

-Ta thấy lần này Tiêu Giải Nguyên trộm gà không thành còn mất năm gạo, đánh mất trân bảo, đem phụ thân người đẩy vào vị trí thế tử, hôn sự của người cùng Tần vương thế tử không còn cái gì chướng ngại.

Lão gia tử rung đùi đắc ý, cảm thán Tiêu Duệ Hoa được mất.

Lão phu nhân hỏi:

-Tin tức này là Tần vương thế tử nói cho người biết, người cùng hãn?

- Gặp mặt hai lần, cũng nói vài ba câu, tôn nữ cũng từng đánh hấn...

Khương Lộ Dao càng nói thanh âm càng nhỏ, gương mặt càng hồng.

-....Sau đó liền quen biết.

Nhìn bộ dạng nàng lúc này đang xấu hổ đỏ mặt liền biết không chỉ quen biết, lão phu nhân cũng yên tâm, nếu cả hai hữu tình, tín nhiệm lẫn nhau.

Thì lúc Khương Lộ Dao đối mặt với Tần vương phi cũng không quá lao lực, Khương Lộ Dao thật sự là người thích hợp nhất trong Khương gia để chọn làm thế tử phi.

-Lúc đầu những lời nam nhân nói còn có thể tin tưởng, sau đó...Hừ hừ, người có tin ai cũng đừng tin hấn nói.

- Lại là ta sai?

Vĩnh Ninh Hầu cả giận nói:

-Năm đó, nếu không phải người...Ta như thế nào sẽ...

- Được rồi, ta không muốn nghe người giải thích.

-Ta không phải giải thích!

Hai người dùng ánh mắt căm thù liếc xéo nhau, không khí bỗng nhiên ngưng trọng, Khương Lộ Dao nhẹ giọng nói:

-Là phu thê nhất định phải phân rõ ai đúng ai sai sao? Cho dù có thể chứng minh đối phương sai rồi, thì tình cảm cũng sẽ bị thương tổn...Tôn nữ thấy tổ phụ tổ mẫu không hiểu ý đối phương, hiểu lầm rất sâu.

-Ai hiểu lầm hấn, còn không chịu nhận sai lão tử kia...

- Ha hả, tổ phụ tổ mẫu rất ăn ý nha.

Sau khi Tần vương thế tử cưỡi ngựa rời đi, Tiêu Duệ Hoa giấu mình trong bóng tối ngược mắt nhìn Khương Lộ Dao một lúc lâu.

Nắm chắc lồng sắt chứa quắc quắc xoay người rời đi, dọc theo đường phố yên tĩnh, Tiêu Duệ Hoa chậm rãi thả chậm bước chân, luôn tự nhận biết rõ mình muốn cái gì nhất, vậy mà lúc này Tiêu Duệ Hoa lại mê mang.

Chờ đến lúc hãn bình tĩnh kiên định tín niệm, lại nghe sau lưng có tiếng bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng là bước chân của nữ tử, Tiêu Duệ Hoa kinh hãi chờ đợi quay đầu lại, hy vọng là Khương Lộ Dao.....

Hắn lại nhìn thấy một vị tiểu thư xa lạ:

-Người là?

- Tiêu Giải Nguyên, nhất định người nhận thức đường tử của ta, ta họ Khương, là Vĩnh Ninh hầu tử tiểu thư.

Khương Lộ Kỳ vẫn luôn chú ý động tĩnh của nhị phòng, biết có người tới tìm Khương Lộ Dao, nàng cũng lặng lẽ ra phủ, đương nhiên nhìn thấy Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao ôm hôn ở cùng một chỗ...

Trong lòng Khương Lộ Kỳ cảm thấy hụt hẫng, có loại cảm giác vui sướng khi thoát khỏi tra nam, lại có một loại cảm giác khác thường là ghen ghét.

Không rõ bọn họ đang nói cái gì, Khương Lộ Kỳ không dám tiến lại quá gần, thị vệ của Tần vương thế tử cũng không phải ăn chay.

Sau đó nàng lại phát hiện ra Tiêu Duệ Hoa ẩn mình trong góc tối, cảm giác lần này có thể tranh thủ cơ hội, cho nên lặng lẽ đuổi theo Tiêu Giải Nguyên.

-Khương tử tiểu thư.

Tiêu Duệ Hoa mỉm cười cùng nàng chào hỏi, tuy mặt mang tươi cười, nhưng ý cười không đạt đáy mắt, đối với nàng rất xa cách,

-Người có việc gì?

- Ta biết Tiêu Giải Nguyên cần thứ gì nhất, chúng ta tìm nơi thanh tĩnh nói chuyện, được không?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 43+1: Ép Hôn 1

Trời đã tối, canh giờ vẫn còn sớm, từ lâu quán trà còn buôn bán.

Tiêu Duệ Hoa nương nhờ ánh trăng nghiêm túc quan sát Khương tứ tiểu thư, vốn có tâm cự tuyệt, Quắc Quắc lại kêu ra tiếng như nhắc nhở hăn, đã đánh mất Khương Lộ Dao...

Lúc này trong lòng hăn đối lập với vẻ mặt bình tĩnh.

Cảnh tượng Tần vương thế tử cùng Khương Lộ Dao ôm hôn vẫn kích thích hăn, hăn còn nghĩ Khương Lộ Dao sẽ lý giải thông cảm cho hăn.

Ai ngờ Khương nhị gia mới vừa vào thiên lao, nàng đã cùng Tần vương thế tử ôm nhau...

Đối với nữ nhân hăn chưa từng để ý, cho tới bây giờ hăn vẫn luôn được đám khuê tú ái mộ.

Chỉ có duy nhất một người mà hăn để ý lại lựa chọn Tần vương thế tử, không cảm thông hiểu cho hăn vì Khương nhị gia an bài...

Cho dù Khương nhị gia vào thiên lao, hăn sẽ trở mắt nhìn Khương nhị gia gặp nguy hiểm?

Phú quý cầu trong hung hiểm, trên đời làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ mà không cần trả giá?

Dù Tiêu Duệ Hoa chướng mắt Khương Lộ Kỳ chủ động mời hăn, nhưng trong lòng hăn vẫn có chút đặc ý, không có Khương Lộ Dao, hăn vẫn là

mục tiêu đầu tiên mà nhóm khuê tú muốn tuyên.

Huống chi hã cũng muốn nghe thử xem Khương Lộ Kỳ sẽ cho hã loại kinh hỉ gì, lúc này đang thất tình buồn khổ cũng cần một nữ tử an ủi.

Chưa nói đến chuyện Khương Lộ Kỳ có hay không có hảo cảm với hã, chỉ cần nhìn vào mắt Khương Lộ Kỳ ẩn hiện rõ ràng ý tứ ái mộ, khâm phục..... Nàng sẽ hiểu nỗi khổ tâm của hã?

-Nếu Khương tứ tiểu thư không chê, thỉnh tứ tiểu thư đi trà lâu trò chuyện.

Khương Lộ Kỳ chưa gả cũng không sợ cùng nam tử xa lạ cùng đi ra ngoài vào ban đêm, Tiêu Duệ Hoa không tin hã sẽ không ăn mật.

Giang Nam phú quý xa hoa lãng phí, hã ra sức học hành, học nghiệp, hã đã đến rất nhiều nơi.

Gặp nhiều nhân vật nổi tiếng, tận tình đi thuyền hoa thanh lâu, bất quá, hã thuộc về dạng đi qua vạn bụi hoa, không một phiến lá dính thân, mặc kệ là loại nữ tử gì cũng không thể khiến hã dừng lại.

-Được

Khương Lộ Kỳ nở nụ cười tươi đẹp, lúc này làm gì còn chất phác khô khan?

Đôi mắt linh động giao hoạt khuôn mặt thanh tú đỏ bừng, dù nàng chủ động mời, thì Khương Lộ Kỳ cũng không giống loại nữ nhân mong chờ si mê nam nhân tuấn mỹ, mà là có thêm một phần tiêu sái tự nhiên.

Cuối cùng cũng thoát khỏi Triệu Đạc Trạch, đến lúc này Khương Lộ Kỳ mới cảm giác tân sinh.

Hai kiếp làm người, so với người khác thì sống lâu hơn một kiếp nhân sinh, khiến nàng có vẻ không giống người thường, khí chất trầm ổn lỗi lạc.

Bi thương cũng dần dần tiêu tán, không cần tiếp tục gả cho Triệu Đặc Trạch, Khương Lộ Kỳ giống như điệp phá kén.

Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa thâm thúy dần biến đổi, Khương Lộ Kỳ cũng không phải là một vị tiểu thư đơn giản, Khương gia...Ấn dấu ít nhiều khuê tú đặc biệt?

Hai người đều có tâm tư, một trước một sau đi vào trà lâu, tuần nam mỹ nữ luôn hấp dẫn người.

Tiêu Duệ Hoa tuần lắng văn nhã, Khương Lộ Kỳ mạo mĩ mê người, đám khách nhân đang ở trong trà lâu uống trà nói chuyện phiếm đều dời ánh mắt đặt trên người bọn họ, có người âm thầm hỏi thăm, hai vị này là ai?

Dù Tiêu Duệ Hoa mới đến kinh thành, cũng không gây trở ngại địa vị tài tử của hần, rất nhanh mọi người trong trà lâu đều biết nam nhân tuần tú này là Giang Chiết giải Nguyên, khoa chính quy trạng nguyên đệ nhất giải Nguyên.

Khách trà tấm tắc cảm thán hâm mộ Tiêu Duệ Hoa.

Tìm một gian trà thất thanh tĩnh, Tiêu Duệ Hoa mời nàng ngồi, cũng sai tiểu nhị dâng trà.

-Quắc quắc trong tay Tiêu Giải Nguyên là Nhị bá phụ đưa?

- ...

Tiêu Duệ Hoa có chút ngây người, Khương nhị gia khiến hần chấn động rất lớn, phụ mẫu sớm thế, hần cũng không biết như thế nào mới là phụ thân tốt, từng gặp nhiều phụ thân gia trưởng, nhưng chưa thấy ai làm phụ thân giống như Khương nhị gia.

Đặt quắc quắc qua một bên, Tiêu Duệ Hoa nói:

-Khương nhị gia là người tốt.

Mới vừa rồi Khương Lộ Kỳ ở cách xa, nghe không rõ Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao nói cái gì, nhưng thiên lao...Nàng có nghe thấy, lại hỏi:

-Tiêu Giải Nguyên từng gặp nhị bá phụ? Sao người lại tới chậm một bước? Nếu người đến trước Tần vương thế tử, có lẽ người ôm được mỹ nhân chính là người, nhị tỷ tỷ thông tuệ hơn người, nàng sẽ đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Tiêu Duệ Hoa nhú mày, vì Khương Lộ Dao biện giải:

-Nàng làm việc không chần chừ, cũng rất thông tuệ suy tính lựa chọn chính xác, ta tìm nàng trước, kết quả cũng như vậy, nàng không có khả năng chọn ta.

- Hiện tại người không tôn quý bằng Tần vương thế tử.

Khương Lộ Kỳ thấy Tiêu Duệ Hoa vẫn còn nhớ thương Khương Lộ Dao, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét, nếu không còn giống như kiếp trước, thì Tiêu Duệ Hoa có thể thích Khương Lộ Dao sao?

Năm đó Khương Lộ Dao đã từng tâm động với nam nhân, nhưng tuyệt đối không phải là Tiêu Duệ Hoa.

Nàng cũng từng cùng Khương Lộ Dao làm tỷ muội tri tâm, nhưng Khương Lộ Dao không có thổ lộ tình cảm cùng nàng.

Nhưng nàng có thể cảm giác lúc Khương Lộ Dao còn ở khuê phòng, trong lòng nàng có người khác, khi đó Tiêu Duệ Hoa còn chưa gặp được Khương Lộ Dao.

Hôn ước của bọn họ khiến rất nhiều người ngoài ý muốn, sau khi Tiêu Duệ Hoa đậu cao trung Trạng Nguyên.

Thì Từ đại nhân đã vào kinh, Từ đại nhân vì Tiêu Duệ Hoa đích thân đến Vĩnh Ninh hầu cầu hôn, đối tượng chính là đích nữ của Khương nhị gia hồ nháo nổi tiếng kinh thành...Khương Lộ Dao.

Lúc ấy Từ đại nhân quyền khuynh triều dã, tuyên truyền hẳn rất xem trọng Tiêu Duệ Hoa có tâm đem chất nữ đính ước cho Tiêu trạng nguyên.

Ai cũng không thể ngờ người mà hẳn tuyển tới tuyển đi lại là Khương Lộ Dao.

Phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn, Khương Lộ Dao gả cho phu quân đệ nhất mà kinh thành khuê tú muốn chọn, sao nàng có thể phản đối?

Bất quá, lúc Khương Lộ Kỳ lấy thân phận là thế tử phi đi đưa gả, tình cờ nghe Khương Lộ Dao nhẹ giọng:

"Bỏ lỡ, liền bỏ lỡ."

Bỏ lỡ ai? Sau này nàng mới loáng thoáng hiểu ra, bất luận về phương diện gì thì Triệu Đặc Dật cũng không hề thua kém Tiêu Duệ Hoa, tiếc nuối duy nhất là...Hắn bị Triệu Đặc Trạch hủy hại.

Tiêu Duệ Hoa cũng không biện giải cho Khương Lộ Dao, trong lòng hẳn không tin Khương Lộ Dao là nữ tử ái mộ phú quý.

Nhưng sâu trong đáy lòng lại nghĩ thà rằng nàng vì phú quý trước mắt mà cô phụ hẳn, có như vậy lòng hẳn mới thoải mái một chút.

Đỗ một ly trà, lúc hẳn định đưa cho Khương Lộ Kỳ, thì phát giác thần sắc của nàng hoảng hốt, nhìn hẳn thấy ai...Hắn là thế thân?

Tiêu Duệ Hoa không thể nào cao hứng, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói:

-Khương tứ tiểu thư sững sờ làm gì? Không phải người biết ta cần cái gì nhất sao?

Mới vừa rồi Khương Lộ Kỳ suy nghĩ về kiếp trước của Tiêu Duệ Hoa, sau này hẳn sẽ làm đại quan quyền bính hiển hách.

Từ đại nhân cùng toàn bộ nhân mạch phụ chính đều đặc ý.

Sau đó Từ đại nhân bồi dưỡng Tiêu Duệ Hoa như người thừa kế, nếu không có hỗ trợ lực, thì Tiêu Duệ Hoa sẽ không có khả năng ở tuổi ba mươi đã ngồi trên vị trí đại quan.

Người nàng nghĩ nhiều nhất chính là người nổi danh cùng Tiêu Duệ Hoa...Triệu Đặc Dật.

Suốt cuộc đời Triệu Đặc Dật chưa có được địa vị xứng đáng, Khương Lộ Kỳ nghĩ đến đây tâm giống như bị đâm xé đau đớn.

Tiêu Duệ Hoa được Từ đại nhân chiếu cố đủ đường, đi lên con đường quyền lực khuynh dã, nàng còn nhớ rất rõ có rất nhiều người nói, tương lai sau này của hẳn có thể khống chế triều chính, thao túng hoàng đế...

Khương Lộ Kỳ ổn định tâm, người có thể cho nàng ngày tháng phú quý chỉ có Tiêu Duệ Hoa cũng là lựa chọn tốt nhất.

Triệu Đặc Dật bị bất hạnh nàng không thể thay đổi, nàng không có dũng khí như Khương Lộ Dao lần nữa gả vào Tần vương phủ.

-Tiêu Giải Nguyên cần người an ủi, không phải sao?

Khương Lộ Kỳ tươi cười ấm áp:

-Nhị tỷ tỷ làm người tổn thương, là nàng có mắt không trông, Tiêu Giải Nguyên thiên túng chi tài(= tài năng xuất chúng), tương lai hơn xa Tần vương thế tử...chỉ sợ sau này nhị tỷ tỷ sẽ hối hận vì hôm nay thiên cận(không biết nhìn xa trông rộng).

-Tìm an ủi, cũng không tìm Khương tứ tiểu thư.

Tiêu Duệ Hoa cười nghiền ngẫm, ánh mắt lộ ra một tia xâm lược, giống như một người hoan tràng khách quen.

Khương Lộ Kỳ có một loại cảm giác bị vũ nhục:

-Tiêu Giải Nguyên trước khi Từ đại nhân vào kinh, không biết đã đem mọi chuyện an bài thỏa đáng...

-Người biết được cái gì?

Tiêu Duệ Hoa bắt lấy cánh tay Khương Lộ Kỳ, lạnh giọng hỏi:

-Nói, ai sai người tới?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 43+2: Ép Hôn (2)

Vì có thể nổi danh, hấn mất đi một phần tình yêu, trong quá trình lật đổ Từ Nghiễm Lợi, hấn tuyệt đối không chấp thuận bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Thế lực của Từ Nghiễm Lợi to lớn khổng lồ, nếu hấn an bài lại để lộ tiếng gió, tất cả đều xong rồi, hấn cũng không cần thi khoa cử, còn đầu hay không phải tùy Từ đại nhân khai ân hay không.

Khương Lộ Kỳ bị hấn tóm kéo mà lão đảo, đối phương phảng phất như muốn ăn thịt người, trong lòng khẩn trương:

- Không có ai sai ta tới, hay là Tiêu Giải Nguyên cùng Từ đại nhân không có nhận thức?

Không thể nào? Khương Lộ Kỳ há hốc mồm, chẳng lẽ bọn họ còn chưa gặp nhau?

Tuy nàng biết được chuyện sau này, nhưng rốt cuộc nàng vẫn không phải là thê tử của Tiêu Duệ Hoa, hoàn toàn không biết Tiêu Duệ Hoa cùng biên giới đại quan Từ tổng đốc khi nào nhận thức nhau...

Khương Lộ Kỳ ngẫm bực hận, chuyện nhỏ này, ai mà biết được?

Tiêu Duệ Hoa nhìn chăm chăm Khương Lộ Kỳ, chậm rãi buông lỏng cánh tay, bình đạm nói:

- Là ta hiểu lầm Khương tứ tiểu thư, từ trước đến nay ta vẫn vô duyên nhận thức Từ đại nhân, khi đậu giải Nguyên, cũng chỉ thấy Từ đại nhân một lần mà thôi, tại hạ ở kinh thành chờ khoa cử, dựa vào thực lực giành được vị trí Trạng Nguyên, mong Tứ tiểu thư cần ngôn(=nói năng cần thận).

- Tiêu Giải Nguyên, có khi thể lực duy trì sau lưng cũng là một loại thực lực, không phải sao?

Khương Lộ Kỳ thấy Tiêu Duệ Hoa thay đổi sắc mặt, trong lòng cười thầm, lời này chính hắn nói, sao hắn có thể không chọn cộng minh?

- Khương tứ tiểu thư muốn nói về Từ đại nhân?

Tiêu Duệ Hoa cũng vì lời này mà tìm kiếm cộng minh, đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể đạt được mục đích, thủ đoạn như thế nào cũng không quan trọng, trả giá nhiều hay ít cũng không quan trọng, chỉ cần có thể thắng, cho dù không có phụ huynh duy trì, thì hắn vẫn có thể tạo ra thể lực.

- Ta nghĩ...

Trước mắt Khương Lộ Kỳ tối tăm, ánh mắt vẫn đục:

- Tiêu Giải Nguyên, người đừng hoảng...

Tiêu Duệ Hoa cảm giác không ổn, nhìn chăm chăm vào ly trà...Đáng chết, có phải hắn bị trúng kế?

Trước đây hắn sẽ không để mình trúng loại thủ đoạn hạ đẳng này, hôm nay là vì Khương Lộ Dao cùng Tần vương thế tử ôm hôn, hắn đã không cẩn thận như xưa, hơi có chút phóng túng liền mắc mưu?

Hai tay chống trà bàn, Tiêu Duệ Hoa mạnh mẽ ngăn chặn dục vọng bộc phát, mồ hôi từ trên trán chảy xuống:

- Bình tĩnh, Khương tứ tiểu thư, người phải bình tĩnh.

Lúc này Khương Lộ Kỳ cũng biết mình bị trúng mai phục, trong lòng vừa bức lại vừa hận, cả người khô nóng khó chịu.

Thấy Tiêu Duệ Hoa muốn đứng dậy rời đi, Khương Lộ Kỳ cắn cắn môi, từ trên đầu nhổ xuống trâm cài, hung hăng đâm vào cánh tay của chính mình, máu tươi ướt đầm y phục, như một đóa Huyết Liên nở rộ.....

- Người đi, đi mau, không cần lo cho ta.

Nếu nàng nhào lên, tuyệt đối không sợ chấn động như hiện tại, thân thể Khương Lộ Kỳ lùi về phía sau, cây trâm càng đâm càng sâu.

Lý trí còn sót lại nói cho nàng biết, phải kiên trì, không chỉ giả cho Tiêu Giải Nguyên, còn phải giành được cảm tình của hắn...Nữ tử đưa tới cửa, sẽ bị hắn tùy tiện vứt bỏ.

Tiêu Duệ Hoa thật sự bị ‘ dừng khí ’ ‘ trình liệt ’ của Khương Lộ Kỳ làm chấn động, hắn trúng mê dược rất đặc biệt, thấy máu tươi càng miễn cảm.

Nếu không nhìn thấy máu, hắn còn có thể kiên trì, nếu đã thấy máu tươi...

Rốt cuộc hắn cũng không áp chế được khuynh hướng bạo ngược, giống như mãnh hổ chụp mồi, kéo Khương Lộ Kỳ ôm sát vào lòng, đôi mắt đỏ đậm tràn đầy dã tính, xé rách y phục của Khương Lộ Kỳ.....

- Không, không được.

Tuy Khương Lộ Kỳ tới gần Tiêu Duệ Hoa cảm giác được mới mẻ thoải mái, nhưng nhiều năm là tiểu thư khuê các được giáo dục, khiến nàng vẫn còn duy trì rụt rè lý trí, liều mạng giãy giụa:

- Không được, Tiêu Duệ Hoa, người bình tĩnh một chút..... Bình tĩnh một chút.

Vừa xé vừa kéo, váy áo bị kéo hơn phân nửa, Khương Lộ Kỳ không dám kêu cứu mạng.

Nếu lúc này chẳng may có người nào đó vọt vào, nàng nên làm cái gì bây giờ? Vô môi(=đính hôn) tăng tị với nhau, chỉ có thể làm thiệp...Sao nàng có thể làm thiệp?

Khương Lộ Kỳ cắn chặt môi, ngăn chặn tiếng kêu cứu, liều mạng xô đẩy Tiêu Duệ Hoa đang đè trên người, nàng vô cùng hối hận vì đã đơn độc xuất môn cùng Tiêu Duệ Hoa...

Trong trà lâu ở một gian trà thất khác, công tử mặc y phục phú quý cười nhẹ nói:

- Thế nào? Đây chính là bí dược mà ta lấy từ đại nội, chuyên môn dùng để trợ hứng cho hoàng thượng, vô sắc vô vị, lại không thương tổn thân thể, kim thương không ngã(ý bậy 😊), tiện nghi Tiêu Giải Nguyên.

- Một lát nữa chúng ta vọt vào, đường đường là Giang Chiết giải Nguyên trước khi khoa cử còn thông đồng phá hủy trong sạch của tiểu thư nhân gia, chắc chắn, ta đoán hẳn sẽ bị đoạt công danh, còn muốn làm Trạng Nguyên?

- Hẳn cũng không nhìn xem chính mình là thân phận gì, khoa chính quy trạng nguyên, bản công tử nhất định phải được. Trước kia ta nghĩ sẽ khiến hẳn mất chút mặt mũi, đáng tiếc hẳn quá cẩn thận, rất ít khi xuất môn, càng không lưu luyện thanh lâu, cũng không đồng hành cùng nữ tử, hôm nay thật sự là trời cũng giúp ta, cuối cùng đã có cơ hội. Hắc hắc, nữ tử kia phẩm mạo cũng không kém, nói là khuê nữ cũng có người tin...Chỉ cần sống chết cắn chặt, Tiêu Duệ Hoa gian dân nữ tử đảng hoàng, ta xem hẳn sẽ như thế nào tham gia thi hội.

- Đúng vậy, Tiêu Giải Nguyên điểm phúc không cạn, lần này bởi vì muội muội đắc tội biểu đệ của thái tử, cho dù lúc này hẳn dâng muội muội cho thái tử điện hạ, thái tử điện hạ cũng sẽ không vì hẳn mà cầu tình.

Biểu đệ của thái tử không thể đối phó Tần vương thế tử, chẳng lẽ còn không đối phó được huynh muội Tiêu gia?

Chuyện lần trước khiến hãn mất mặt, gần đây thái tử cũng không còn cảm thấy hứng thú với Tiêu Chúc Hoa.

Hãn cho rằng thái tử đã quên Tiêu Chúc Hoa, cho nên mới liên hợp với cử tử hãm hại Tiêu Duệ Hoa.....

Đem chuyện Tiêu Duệ Hoa bị gièm pha nắm giữ trong tay, còn sợ Tiêu Chúc Hoa không nghe lệnh?

Đang lúc bọn họ chuẩn bị vọt vào bắt gian, ngoài cửa trà thất xuất hiện mấy tên gia đình, không nói hai lời, liền đánh bất tỉnh mấy vị công tử phú quý, ném vào trong trà thất.

- Hầu gia, người xem?

Vĩnh Ninh hầu hung hăng đạp vào chân tên công tử phú quý hạ được, sau đó đá mạnh vào mệnh căn tử(cái ý ý 😏):

- Người đi tìm mấy người điểm kỹ thô tục nhất, để các nàng chiêu đãi thật tốt cái đàn vương bát đản này! Ngay cả tôn nữ của lão tử cũng dám hãm hại, khi dễ Khương gia ta không có ai?

Dứt lời, Vĩnh Ninh hầu một mình xông vào trà thất cách vách, vừa vào cửa, liền nhìn thấy Tiêu Duệ Hoa cùng Khương Lộ Kỳ y phục không chỉnh tề ôm nhau.

Hãn cũng mặc kệ Tiêu Duệ Hoa có phải cường bạo hay không cường bạo Khương Lộ Kỳ, liền giơ tay cho Tiêu Duệ Hoa một cái tát.

- Súc sinh!

Tiêu Duệ Hoa bị đánh có chút choáng váng, được hiệu còn chưa có tan đi, lúc này trong mắt hắn chỉ có phát tiết, phát tiết.

Vĩnh Ninh hầu thấy tình thế không ổn, lập tức đánh Tiêu Duệ Hoa bất tỉnh, lúc này Khương Lộ Kỳ mới chuyển nguy thành an, chật vật khóc thút thít:

- Tổ phụ...

- Nghiệp chương!

Vĩnh Ninh hầu cũng cho Khương Lộ Kỳ một cái tát:

- Dù người không nghĩ cho bản thân, cũng đến nghĩ cho bọn tử muội của người, nếu việc này truyền ra ngoài, người nói xem các nàng làm sao có thể gả phụ?

- Tổ phụ, không phải tôn nữ cố ý, tôn nữ cũng bị người hãm hại?

- Nực cười, ai bảo người một mình đi theo nam nhân chạy tới nơi này?

Vĩnh Ninh hầu kéo áo choàng ném cho Khương Lộ Kỳ, nhin không được hỏi:

- Hắn có làm gì người chưa?

Không đợi Khương Lộ Kỳ trả lời, hắn tự cào đầu mình, đã như vậy rồi, có hay không còn quan trọng sao?

- Thu thập một chút, về phủ rồi nói.

P/s sorry các nàng nha. ta hơi bận. yên tâm ta k drop đâu. edit dc chương nào ta quăng lên ngay.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 43+3: Ép Hôn 3

Bí mật khó giữ nếu để quá nhiều người biết, vì vậy không thể để lộ ra ngoài. Vĩnh Ninh hầu chỉ vào Tiêu Duệ Hoa đang hôn mê:

-Hắn là Giang Chiết giải Nguyên? Còn chưa có thú thê?

- Dạ...

-Nếu người nhìn trúng hắn, ta thành toàn cho người, nhưng người phải nhớ kỹ, tương lai là phúc hay họa, đều là do hôm nay chính người hành động ngu ngốc mà tạo thành, không được trách người khác, nếu người không cùng hắn tới trà lâu, mà yên tĩnh ở trong phủ, thì sẽ không nháo ra chuyện như vậy.

-Tổ phụ, nhị tỷ tỷ cùng Tần vương thế tử cũng...

- Câm miệng!

Vĩnh Ninh hầu tức giận lại quăng cho Khương Lộ Kỳ một cái tát.

-Người còn dám so với nhị nha đầu? Nếu không có nàng cầu tình, hôm nay ta liền bức tử người cái đồ nghiệp chương bại hoại gia phong nề nếp của Khương gia ta.

Khương Lộ Kỳ ô ô khóc lóc kể lể ủy khuất.

Nàng làm sai cái gì? Vì sao ở cùng Tiêu Duệ Hoa lại bị rơi vào cạm bẫy?
Vì sao có người muốn hại Tiêu Duệ Hoa?

Không phải Từ đại nhân sẽ bảo hộ Tiêu Duệ Hoa sao?

Cho dù lúc này Tiêu Chước Hoa không vào phủ thái tử làm trắc phi, thì Tiêu Duệ Hoa cũng sẽ không bị người hãm hại, không nên.....

Khương Lộ Kỳ là người trọng sinh, tất nhiên không biết cái gì gọi là hiệu ứng bướm bướm, chỉ cần nàng làm ra một chút thay đổi, sẽ có khả năng xuất hiện cơn lốc hiệu ứng.

Kiếp trước Tiêu Duệ Hoa kế thừa Từ Nghiễm Lợi, kiếp này hẳn không được Từ Nghiễm Lợi thưởng thức coi trọng, mà hẳn lại có tâm lật đổ Từ Nghiễm Lợi.

Biến hóa này chỉ vì Khương Lộ Kỳ muốn lật đổ Tần vương thế tử, muốn nhìn Triệu Đặc Trạch gặp xui xẻo...Muốn cứu sống Từ Anh vô tội.

Thay đổi lịch sử chọn lựa bất đồng, ý nghĩa cũng bất đồng, cho dù lịch sử không có cách gì xoay chuyển, nhưng nếu gài đúng chỗ ngựa sẽ thường xuất hiện biến hóa kinh người.

Ông trời luôn công bằng, cho Khương Lộ Kỳ cơ hội trọng sinh, đã vậy sẽ không trơ mắt nhìn nàng dựa vào ký ức trọng sinh mà xu lợi tị hại(kiểm lợi tránh hại), khi dễ người thường không có trọng sinh.

Vĩnh Ninh hầu mang Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Duệ Hoa rời khỏi trà lâu, muốn hỏi hẳn như thế nào lại đến trà lâu?

Chuyện này phải hỏi nha hoàn rất trung tâm luôn hầu cận bên người Khương Lộ Kỳ, thấy chủ tử đơn độc đi theo Tiêu Duệ Hoa, cho nên lặng lẽ đi theo chủ tử.

Sau đó lại thấy Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Duệ Hoa vào trà thất, nha hoàn cảm giác không ổn, nàng không quen biết Tiêu Giải Nguyên.

Nhưng tiểu thư lại đi cùng nam nhân xa lạ, có rất nhiều nguy hiểm nha, nếu chẳng may nam nhân kia rắc tâm gây rối, chẳng phải tiểu thư sẽ bị hủy danh tiết?

Vì nha hoàn cảm thấy lo lắng liền hồi Vĩnh Ninh phủ báo tin cho tứ phu nhân.

Tứ phu nhân vừa nghe đã cảm thấy trời đất u ám, muốn tìm trượng phu thương lượng, lại sợ trượng phu càng thêm thống hận Khương Lộ Kỳ.

Ngay lúc nàng đang bất lực, thì nhị phu nhân vì một sự kiện nên tới tìm nàng, nhị phu nhân rất có hảo cảm với tứ đệ muội, bởi vì tứ đệ muội rất thân thiện với nàng, luôn an ủi nàng, đối xử tốt với nàng..... Đương nhiên này đó đều là suy nghĩ của nhị phu nhân.

Nhị phu nhân vừa nhìn liền biết tứ phu nhân có tâm sự, trải qua một phen ép hỏi, mới biết Khương Lộ Kỳ xuất môn chưa về.

Nhị phu nhân cũng không nói nhiều, vội túm tay tứ phu nhân kéo đi tìm lão phu nhân, dọc theo đường đi còn không ngừng nói:

-Tứ đệ muội yên tâm, khuê nữ của ta đã nói không có nan đề nào mà lão phu nhân không giải quyết được, có việc gì cứ đi tìm lão phu nhân là thích hợp nhất, khuê nữ của ta sẽ không gạt ta.

Vĩnh Ninh hầu cùng lão phu nhân vừa nghe xong chuyện này, lão gia tử liền bạo phát, dẫn theo thị vệ đi đến trà lâu, hăn từng cầm binh làm tướng, thận trọng lão luyện, liền phát hiện một đám người trốn trong chỗ tối.....

Một sự kiện tai tiếng bị Vĩnh Ninh hầu sạch sẽ nhanh nhẹn đè xuống.

Vĩnh Ninh Hầu còn định đánh Tiêu Duệ Hoa năm một đốn, lại nghĩ tới lão Nhị còn phải trông cậy vào Tiêu Duệ Hoa nâng lên sóng gió cáo trạng đảo đảo Từ Nghiễm Lợi.

Hơn nữa muội tử của Tiêu Duệ Hoa còn là vị hôn thê của nhị tôn tử, lão gia tử chỉ đem nước lạnh hắt hắt tỉnh lại, sau đó lạnh mặt hỏi:

-Tiểu tử, ta mặc kệ ngươi là Giang Chiết giải Nguyên, hay là trạng nguyên, người cường bạo tôn nữ của ta, người nói xem chuyện này tính thế nào?

Lúc này Tiêu Duệ Hoa đã tiêu tan được liệu, nhưng ký ức không có biến mất, trong lòng hẩn hồi hận vô hạn.

Không nên bởi vì nhất thời thất thố mà phóng túng chính mình, mất đi tâm tư cẩn thận, lần này cũng may là có Vĩnh Ninh hầu, nếu không sẽ xảy ra chuyện đại chê cười.

Hắn xoa nguyệt thái dương, quỳ gối trước mặt Vĩnh Ninh hầu, bình tĩnh nói:

-Khinh bạc lệnh tôn nữ, là tại hạ sai lầm, tại hạ..... Tại hạ nguyện ý cùng Khương tứ tiểu thư cộng kết liên lí(=kết hôn), mong hầu gia ân chuẩn.

Vĩnh Ninh Hầu nhếch khóe môi, Tiêu Duệ Hoa là một nhân vật thông tuệ, nhanh như vậy mà có thể cân nhắc được mất, nên vứt bỏ liền vứt bỏ, nên nhận sai liền nhận sai.

Nếu Tiêu Duệ Hoa không chịu phụ trách, hoặc là cưỡng ép bị trúng mê dược, tuy Vĩnh Ninh hầu nay không bằng xưa, nhưng thu thập Tiêu Duệ Hoa không nơi nương tựa còn không phải như trở bàn tay?

-Ngươi sẽ đối xử tử tế với tứ nha đầu?

-...

Đầu tóc rối tung che đầy khuôn mặt của Tiêu Duệ Hoa, lời Vĩnh Ninh hầu nói, hắn không biết nên trả lời như thế nào.

Khương Lộ Kỳ là vô tội, là bị hãm liên lụy, nhưng nếu Khương Lộ Kỳ không đuổi theo hãm, có lẽ sẽ không có chuyện ngày hôm nay.....

Chỉ cần một ngày, hoặc chỉ cần một canh giờ, hãm liền có thể hoàn toàn quên Khương Lộ Dao, một lần nữa bình tĩnh đứng lên.

Nhưng ngay lúc hãm thất ý nhất, lại xảy ra loại chuyện như vậy, Khương Lộ Kỳ tự tìm đến cửa, sao hãm có thể không hận Khương Lộ Kỳ?

-Nàng là thê tử của tại hạ, cả đời đều là chính thê của tại hạ.

Tiêu Duệ Hoa chỉ có thể cam đoan với Vĩnh Ninh hầu chuyện này, còn muốn nhiều hơn hãm cho không được, cũng không muốn cho.

Vĩnh Ninh hầu thở dài một hơi, tôn nữ của hãm làm ra loại chuyện gièm pha như vậy, nếu hãm yêu cầu quá nhiều cũng có vẻ quá đáng, trừ Tiêu Duệ Hoa ra, còn ai có thể thú Khương Lộ Kỳ?

-Mới vừa rồi nhị nha đầu nói nhị tử của ta bị nhốt vào thiên lao, đáng lẽ nàng định ngày mai sẽ đi gặp người nói chuyện xem bước tiếp theo nên làm gì, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, về sau người là đường muội phu của nàng, nàng không thể cùng người hay cùng muội muội của người tái kiến(gặp lại), chuyện này để ta nói...

Vĩnh Ninh hầu cùng Tiêu Duệ Hoa mật đàm, Tiêu Duệ Hoa nghe tính toán của Vĩnh Ninh hầu, đôi mắt sáng rực, là Khương Lộ Dao nghĩ ra?

Trong ngực hãm vừa buồn lại vừa đau, có lẽ hãm thật sự lựa chọn sai lầm.

Ở hầu phủ, lão phu nhân hung hăng giáo huấn Khương Lộ Kỳ, phạt nàng ở trước Phật tổ niệm kinh chuộc tội, hơn nữa còn dặn đám nhị tức phải quản tốt nữ nhi của mình.

Nếu có người làm ra chuyện giống như Khương Lộ Kỳ, trực tiếp đánh chết, tuyệt đối không thể nuông chiều.

P/s sr các nàng ta đi công tác đột xuất không kịp thông báo hay edit. các nàng đợi ta nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 44+1: Điều Kiện (1)

Vĩnh Ninh hầu cùng Tiêu Duệ Hoa đóng cửa mật đàm rất lâu.

Tứ phu nhân nhận được tin đính ước liền niệm một tiếng nam mô, cuối cùng cũng giấu được chuyện gièm pha.

Nếu Tiêu Duệ Hoa không chịu thú Khương Lộ Kỳ, Khương gia cũng không có nhiều biện pháp, dù sao cũng là Khương Lộ Kỳ tự đuổi theo.

Nếu Tiêu Duệ Hoa cản ngược lại, nói là Khương Lộ Kỳ dùng mê dược, đến lúc đó Vĩnh Ninh hầu phủ mất hết thể diện.

Khương Lộ Kỳ chỉ có thể làm thiệp.

Lúc này Tứ phu nhân nhìn nhị phu nhân thuận mắt hơn một chút, nếu không có nhị phu nhân nhanh chóng quyết định tới gặp lão phu nhân, thì đến giờ cũng không có kết quả.

Sau khi bình tĩnh lại, tứ phu nhân suy nghĩ cửa hôn sự này cũng có chỗ tốt: Tiêu Duệ Hoa là Giang Chiết giải Nguyên, là người đứng đầu kim khoa trạng nguyên.

Tuy Tiêu gia của cải đơn bạc một chút, nhưng dù gì Tiêu gia cũng là thi hương thế gia, Khương Lộ Kỳ gả vào cũng không mất mặt.

Chỉ là nàng không được làm nhạc mẫu của Tần vương thế tử, dù Tiêu Giải Nguyên có tài hơn Tần vương thế tử, cũng không thể so với Tần vương thế tử trời sinh đã có địa vị tôn quý.

Nghĩ đến đây, tứ phu nhân lại hận không thể tát Khương Lộ Kỳ hai bạt tay, cùng Tần Vương thế tử kết nhân duyên thì không chịu, lúc này theo tâm ý Khương Lộ Kỳ, tương lai sau này nhất định Khương Lộ Kỳ sẽ hối hận.

Đang miên man suy nghĩ, thì thấy Tứ gia trở về phủ, sắc mặt lạnh lùng, đáy mắt ẩn hiện vui vẻ, trước khi tứ phu nhân kịp mở miệng liền nói trước:

- Nhị ca vào thiên lao, cũng không biết hần nghĩ cái gì, lại dám đi tố giác Giang Nam tổng đốc Từ đại nhân, hoàng thượng giận dữ, nhốt hần vào thiên lao, lúc này Nhị ca lành ít dữ nhiều, chỉ cầu hần có thể hiểu biết nặng nhẹ, chớ liên lụy đến Vĩnh Ninh hầu phủ.

- Cái gì? Nhị gia vào thiên lao?

Tứ phu nhân giật mình kinh hãi, mới vừa rồi nhị phu nhân còn an ủi nàng, chốt lát nhị gia đã chọc đại họa ngập trời.

- Nếu vậy chẳng phải nhị tẩu sẽ rất khổ sở?

Tứ gia Khương Thừa Trí nói cho có lệ:

- Sau này người giúp đỡ chỉ điểm nhị tẩu nhiều một chút, ta phải đem chuyện này nói cho phụ thân cùng mẫu thân, Từ đại nhân ở trong triều đã căn cơ rất sâu, kết đảng rất nhiều, mục thủ Giang Nam nhiều năm, càng vất vả công lao càng lớn, chỉ sợ kiện tụng vô ích.

Hần nhận được tin tức của vị bằng hữu bên người hoàng thượng, giống như Khương Lộ Kỳ nói, hoàng thượng thật sự có tâm muốn Từ Nghiễm Lợi phụ tá thái tử.

Gần đây long thể hoàng thượng bất an...

- Kỳ nha đầu đâu? Sao không thấy?

Có đôi khi lời nói việc làm của Khương Lộ Kỳ khiến Tứ gia không có cách gì lý giải, nhưng có nhiều lúc, nàng dự đoán rất chuẩn xác.

Tứ gia có tâm muốn nghe thử xem Khương Lộ Kỳ sẽ có cách gì, làm như thế nào mới có thể cùng tuyển với Từ Nghiễm Lợi, kết giao với đại thần phụ chính sau này.

Nhưng dù sao Khương nhị gia cũng là huynh trưởng của hần, Tứ gia lo lắng Từ Nghiễm Lợi không tin hần.

Tứ thái thái đem chuyện phát sinh ngày hôm nay nói ra, trọng điểm nhấn mạnh Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Duệ Hoa định ra hôn ước, Tứ gia vừa nghe xong có chút tức giận.

- Nàng không muốn gả cho Tần vương thế tử? Cho nên không tiếc bại hoại danh tiết của chính mình?

- Tứ gia không thể nói như vậy, tứ nha đầu bị Tiêu Giải Nguyên liên lụy, nếu không phải có người thiết kế, thì sao tứ nha đầu có thể làm ra chuyện cầu thả?

- Hừ.

Tứ gia cũng coi trọng Tần vương thế tử, nhưng đối với tiểu tể là Tiêu Giải Nguyên cũng không phải không thể tiếp thu.

Huống chi đại sai đã đúc thành, hần có nói thêm nữa cũng vô dụng, lão gia tử tự thân xuất mã định ra hôn sự, cọc hôn sự này không phải hần có thể phản đối.

Về sau cho dù hần kế thừa tước vị, cũng đừng mong liên hôn cùng đệ nhất danh môn Tần vương phủ.

Sau này con đường làm quan của hãn cũng thiếu một phần trợ lực, cho nên tiếc nuối nói:

- Năm đó lẽ ra phải đem ngũ nhi ghi tạc dưới danh nghĩa của người, sau này có gả nàng, thì ta vẫn còn đích nữ để gả cho Tần vương thế tử.

Tứ phu nhân che giấu bất mãn, đem thứ nữ coi như thân sinh, không sợ mình nôn chết?

- Tứ gia mau đi gặp phụ thân đi, thử xem phụ thân nói như thế nào.

- Ừ.

Tin tức mà Khương Tứ gia mang về trong khoảnh khắc oanh động toàn bộ Vĩnh Ninh hầu phủ.

Ngay cả Khương Lộ Kỳ đang ở trước Phật tụng kinh chuộc tội nghe tin Khương nhị gia tố giác Từ Nghiễm Lợi mà ngẩn người.

Tràng hạt trong tay Khương Lộ Kỳ rơi xuống đất, sao có thể? Nhị bá phụ như thế nào lại đối lập với Từ Nghiễm Lợi?

Từ Nghiễm Lợi vẫn luôn xem Khương nhị gia như nhi tử thân sinh mà đối đãi, lúc Từ Nghiễm Lợi uy phong nhất, là ai cũng không dám trêu chọc Khương nhị gia...

Sau đó Từ Nghiễm Lợi vinh dưỡng, hiền tể(=con rể) của Khương nhị gia đi lên đỉnh, không còn ai dám chọc Khương nhị gia, rất nhiều người ngóng trông Khương nhị gia có thể nói lời hay về bọn họ trước mặt hiền tể.

Người tới kinh thành mua quan, chọn chức đều chạy đến tìm nhạc phụ...Khương nhị gia.

Khương Lộ Kỳ cảm giác xương cốt lạnh lẽo, ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy Quan Âm Bồ Tát từ bi thương hại nhìn nàng, nàng trọng sinh? Sao

mọi chuyện lại xảy ra không giống ký ức kiếp trước?

Khương Lộ Dao túm chặt Khương Mân Cẩn,

- Người định đi đâu?

- Ta muốn cứu phụ thân ta.

- Vô nghĩa, nếu người lao ra là có thể cứu phụ thân, ta sẽ đi cùng người.

- Tiểu muội...

Vẻ mặt Khương Mân Cẩn như đưa đám.

- Ta lo lắng cho phụ thân, ta còn muốn cùng phụ thân cùng đi đánh nhau cùng uống rượu, phụ thân còn chưa có uống được tách trà của nhi tức, còn...

- Có cơ hội, ca ca, còn có cơ hội, phụ thân chỉ bị bắt vào thiên lao, chỉ cần hoàng thượng một ngày không có định tội, thì phụ thân vẫn vô tội.

Khương Lộ Dao nhẫn nại tính tình trấn an huynh trưởng:

- Chờ phụ thân trở về, muội cùng ca cùng phụ thân đi đánh nhau uống rượu, có được không?

Khương Mân Cẩn gục đầu ngồi xuống ghế, lẩm bẩm tự nói:

- Như thế nào lại như vậy? Từ Nghiễm Lợi cùng phụ thân có quan hệ gì? Vì sao phụ thân lại muốn cùng Từ đại nhân phân cao thấp?

Khương nhị gia làm như vậy là có nguyên nhân, Khương Lộ Dao không đành lòng nói cho Khương Mân Cẩn biết, chuyện này hãy để mình nàng gánh vác.

- Có lẽ phụ thân nhất thời nhiệt huyết, xem ra ngày thường muối ít nhắc nhờ phụ thân, nhưng trời sập xuống cũng có người chống đỡ, không liên quan đến chúng ta.

- Ca ca, nếu ca có thể đậu tú tài, có lẽ có thể giúp được phụ thân.

- Hà?

Khương Mân Cẩn suy tư:

- Có thể giúp được phụ thân?

- Muội nhớ lần trước hoàng thượng có gặp tam nguyên tú tài, ca nghĩ thử xem, nếu thấy hoàng thượng, ca liền thay phụ thân cầu tình biện bạch, có lẽ hoàng thượng sẽ vì một mảnh hiếu tâm của ca, mà suy xét lời phụ thân đã nói.

- Ta liền đi đọc sách.

Khương Mân Cẩn chạy vào thư phòng, tam nguyên, hẳn nhất định phải đậu tam nguyên! Gặp hoàng thượng, biểu hiện hiếu tâm, cứu phụ thân.

Khương Lộ Dao thở phào nhẹ nhõm, nàng rất sợ huynh trưởng nhất thời kích động vọt vào thiên lao, càng sợ huynh trưởng ở trong kinh thành, khắp nơi luôn cúi vì cứu phụ.

Không có chỉ số IQ và EQ như Tiêu Duệ Hoa, thì đừng nghĩ chơi chính trị, phụ huynh không phải là người có thể chơi trò chính trị.

Tiêu Duệ Hoa cũng đủ lợi hại, lần này còn không phải là gặp tiểu nhân? Nếu không có nha hoàn chạy tới báo tin, nếu không có tổ phụ nhanh chóng quyết định, thì không biết lúc này sẽ có kết quả sẽ như thế nào đâu.

Kinh thành là hồ nước sâu, chỉ chút vô ý sẽ trả giá bằng tánh mạng.

Khương Lộ Dao không ghét bỏ phụ huynh không biết cầu tiến, bọn họ ăn nhậu chơi bời, tránh được rất nhiều phiền toái, nghĩ nghĩ này nọ, tự nhiên nàng lại nghĩ đến Tần vương thế tử.....

Người này chỉ số thông minh đủ sao? Nàng đáp ứng gả cho hắn, nghĩa là bọn họ sẽ hợp tác cùng nhau kinh doanh đến lúc tuổi già.

Nếu phía đối tác có chỉ số thông minh quá kém, cho dù nàng là thiên tài cũng gánh không nổi.

Có đôi khi đồng đội trư so với đối thủ lang càng đáng sợ hơn.

Dù sao hiện giờ Khương Lộ Dao nhìn Tần vương thế tử không giống đồng đội trư.

- Nữ nhi...

Nhị phu nhân ôm một cái hộp gỗ đi vào, vành mắt phấm hồng, lưu luyến không rời đem hộp gỗ giao cho Khương Lộ Dao.

- Đây là toàn bộ ngân phiếu mà ta tích góp, người cầm đi đi, mặc kệ như thế nào, cũng phải cam đoan phụ thân người ở trong thiên lao không phải chịu khổ, để hắn ăn ngon uống tốt, hắn chưa từng trải qua đại nạn như vậy.

Trong lòng Khương Lộ Dao nặng trĩu, đỡ mẫu thân, nói:

- Tổ mẫu nói là sẽ chuẩn bị, nương người vẫn nên lưu lại này đó ngân phiếu đi.

- Không có nhị gia, ta cần ngân phiếu làm chi?

Nhị phu nhân đem hộp gỗ đưa cho Khương Lộ Dao, cắn răng nói:

- Ta không tin lão phu nhân, vẫn là chúng ta tự ra bạc chuẩn bị cho thỏa đáng, bạc có thể tích góp lại, nếu phụ thân người bị đánh, bị phế đi, ta sẽ

đau chết, có nhiều bạc cũng không mua được phụ thân người.

Nhị phu nhân ô ô khóc lên, đôi mắt Khương Lộ Dao chua xót, ôm mẫu thân an ủi nói:

- Được, nữ nhi nhận lấy, chúng ta ra bạc chuẩn bị, người yên tâm, phụ thân ở trong thiên lao sẽ không chịu khổ.

- Người nói xem phụ thân người như thế nào lại làm như vậy? Muốn nháo sự ta cũng theo hắn, nhưng hắn lại đi đến trước mặt hoàng thượng nháo sự, ta bất lực, cho dù ta có nhiều ngân phiếu, thì có thể lợi hại hơn hoàng thượng sao? Chờ hắn trở về, Dao Dao nhất định phải giáo huấn hắn, ta cũng... Không tha cho hắn, bắt hắn quỳ bần tính. Nhưng mà, hắn có thể bình an trở về sao?

- Ủ, nhất định phụ thân sẽ bình an, chờ phụ thân trở về, chúng ta cùng nhau thu thập.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 44+2: Điều Kiện 2

Khương nhị gia nằm trên đồng cỏ khô trong thiên lao, cảnh vật chung quanh không được tốt, vậy mà không có ai bạc đãi Khương nhị gia.

Đầu gối lên hai tay, Khương nhị gia ngắm sao đêm qua song sắt, nhất định Dao Dao rất thương tâm, nhi tử đâu? Nhất định sẽ bị Dao Dao dùng lời nói lừa gạt...

Khương nhị gia khổ sở, đáng thương cho Khương Mân Căn, sao không được di truyền đầu óc thông minh giống mình?

Tuy hăn tuy hàm hậu một chút, cũng không đến mức bị Dao Dao nói mấy câu là bị lừa.

-Cũng tốt, người ngốc có phúc của người ngốc, người thông minh nghĩ càng hiểu nhiều thì lại càng lo lắng, người một nhà thống khổ nhất chính là Dao Dao.

Khương nhị gia có chút buồn sầu, chờ lúc hăn ra tù, hăn nên làm như thế nào mới có thể khiến Dao Dao nguôi giận?

Cạch một tiếng, cửa thiên lao mở ra, Khương nhị gia nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nương nhờ ánh trăng nhìn xem.

Thấy một vị công tử trẻ tuổi bị nha dịch dẫn vào, nhìn có chút quen mắt, Khương nhị gia đang nhàm chán, cuối cùng cũng có người vấn đáp, xoay người đứng dậy, hỏi:

-Người là ai?

- ...

Đứng ngoài cửa nhà lao là Tần vương thế tử khuôn mặt sầm bực, đối mặt với hoàng thượng hẳn cũng chưa uể oải như vậy:

-Là tiểu tể tương lai của ngươi.

-Nữ nhi của ta không có khả năng gả cho người đã từng vào thiên lao, ngươi đừng bại hoại danh tiết nữ nhi của ta...

-Thế tử điện hạ.

Sai dịch nâng cao giọng nói:

-Tần vương thế tử điện hạ, người định trụ cách vách, hay là...

-Ở cùng một chỗ với Khương nhị gia.

- Dạ.

Sai dịch mở cửa nhà lao, Triệu Đặc Trạch đi vào, đứng ở trước mặt Khương nhị gia:

-Thấy rõ ràng, lại không nhận ra ta, sau này ta sẽ đem Dao Dao đến nơi rất xa, để cho ngươi không nhìn thấy.

-Tần vương thế tử? Sao ngươi sẽ là tiểu tể tương lai của ta? Đừng nghĩ ngươi có địa vị cao, là có thể khi dễ nữ nhi của ta, ta nói cho ngươi biết, ta không có sợ ngươi.

Khương nhị gia đứng dựng lên, duỗi tay đâm cánh tay của Tần vương thế tử, hung tợn cảnh cáo Tần vương thế tử:

-Muốn mang khuê nữ của ta đi, người đừng có nằm mơ, trong lòng khuê nữ của ta chỉ có ta, không có phần của người...

Triệu Đạc Trạch không cam lòng yếu thế cùng Khương nhị gia đánh nhau, sai dịch nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Hai vị này một trước một sau cáo trạng Giang Nam tổng đốc, còn nghĩ là đồng đảng, ai ngờ gặp mặt liền quánh nhau.

Hay là hoàng thượng nhốt bọn họ chung một chỗ, chỉ vì muốn cho bọn họ đánh một trận?

Hai người không có đánh hết sức, nhưng cũng dùng không ít lực, đánh một hồi thì nằm ngã ngửa ra đông cỏ khô, Triệu Đạc Trạch thở hổn hển nói:

-Dao Dao để cho ta tới chiếu cố người, người muốn ăn cái gì? Uống cái gì chỉ cần nói với ta?

- A, trong thiên lao còn có đãi ngộ này?

-Bởi vì ta là Tần vương thế tử, ta có bạc, có người nghe ta sai sử, người thì không được, cho nên muốn hưởng thụ, nhớ rõ thiếu ta ân tình.

-Nếu không phải vì Dao Dao, người sẽ cho ta ăn uống sao?

- Người nói xem?

Triệu Đạc Trạch tính tình tàn nhẫn vậy mà ở trước mặt Khương nhị gia liền trở nên rồi rắm?

-Không có Dao Dao, ta có thể nhận thức người là ai?

- Ta không cần ăn uống.

- Vì cái gì?

-Người muốn lấy lòng nữ nhi của ta, muốn thú nữ nhi của ta, nếu tương lai sau này chẳng may nữ nhi của ta gả cho người, người lại đối xử với nàng không tốt, ta muốn tới cửa đánh người, chỉ vì hôm nay ta ăn uống này nợ của người, ta phải thiếu người một phần nhân tình, lúc ta đánh người, lại hạ thủ lưu thì làm phải sao bây giờ? Ăn uống chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng, ai biết tương lai có thể hay không có biến hóa? Ta ăn ít một chút cũng không đói chết, cần gì phải thiếu nhân tình của người? Huống chi... Người muốn mượn cơ hội này lấy lòng ta, muốn có được tâm của khuê nữ ta, ta đâu có xuân(ngu) mà nhìn không ra? Chỉ vì ăn ngon uống tốt mà bán khuê nữ?

- Người không ngu.

Triệu Đạc Trạch bội phục nói:

-Ai dám nói người xuân? Khương nhị gia, Không phải người đem tâm nhân đều dùng ở trên người ta?

Trước kia Triệu Đạc Trạch cảm thấy có nhạc phụ như Khương nhị gia rất phiền toái, rất bức bối.

Hiện giờ bức bối vẫn như cũ, nhưng cảm giác phiền toái giảm đi rất nhiều, Khương nhị gia vì nữ nhi cam nguyện cáo trạng Từ Nghiễm Lợi.....

Triệu Đạc Trạch có chút cảm động, có lẽ Khương nhị gia mới chân chính là phụ thân tốt.

Tần vương không thể so với Khương nhị gia.

Triệu Đạc Trạch đứng dậy phân phó tên sai dịch:

-Đem này nợ đưa lên.

Hắn cũng không tin Khương nhị gia không ăn không uống, ai mà không biết Khương nhị gia không chịu được khổ?

Không mất nhiều thời gian, tên sai dịch bưng đồ ăn cùng rượu ngon lên, hương rượu phiêu tán, một tên sai dịch khác thì ôm chần gấm tiến vào, trải lên đồng cỏ khô, đốt nến cùng huân hương.

Thiên lao cũ nát lập tức rục rờ hẳn lên, Triệu Đạc Trạch liếc nhìn Khương nhị gia đang úp mặt vào góc tường, ném vài tấm ngân phiếu về phía tên sai dịch, rồi nói:

-Có việc sẽ kêu các người.

- Dạ, thế tử điện hạ.

Sau khi đám sai dịch rời đi, Triệu Đạc Trạch rót rượu, uống rượu, khen:

-Rượu ngon.

Triệu Đạc Trạch vừa uống rượu vừa suy xét, hắn không định đem mệnh ném vào thiên lao, vây cánh trong triều của Từ Nghiễm Lợi cũng không phải là hạng người nhân từ nương tay.

Khương nhị gia vẫn luôn bị đối, không thấy rượu và thức ăn, còn có thể nhịn xuống, hiện giờ rượu và thức ăn ở ngay trước mắt lúc ăn lúc hiện, hắn liếm liếm môi, ôm đầu, nhịn xuống, phải nhịn xuống, không thể vì ăn uống mà bán Dao Dao.

Nếu chẳng may Dao Dao bị khi dễ, hắn làm nhạc phụ là phải đánh tiểu tể...

Triệu Đạc Trạch càng nhìn Khương nhị gia càng thấy hắn đáng yêu, trên đời này sao lại có người giống như Khương nhị gia? Làm như chắc chắn hắn sẽ khi dễ Dao Dao vậy.

- Ha, người có hiểu rõ nữ nhi của người không?

Dựa theo cá tính cường hãn của Khương Lộ Dao, sau khi thành thân ai khi dễ ai còn không biết đâu.

Khương nhị gia ngăn chặn khát vọng, thanh âm trầm thấp:

-Nói không ăn, sẽ không ăn.

Hắn đưa lưng về phía Triệu Đặc Trạch nằm lên đồng cỏ khô, tuyệt đối không thể bị viên đạn bọc đường ăn mòn, úp mặt vào vách tường trong thiên lao.

-Người nghĩ người rất tốt? Sẽ không phạm sai lầm? Sẽ không thương tổn Dao Dao? Ai có thể cam đoan?

Triệu Đặc Trạch nắm chặt chén rượu, ai cũng không có cách gì cam đoan tương lai sẽ không phát sinh chuyện gì, cũng giống như hắn...

Không biết có thể đả đảo Từ Nghiễm Lợi hay không, mới vừa rồi lúc gặp mặt hoàng thượng, hoàng thượng đối xử lạnh nhạt với hắn, khiến Triệu Đặc Trạch kinh hãi, càng xác minh hoàng thượng không giống như người ngoài nghĩ là rất sủng ái hắn.

Trên người trước sau vẫn lưu trữ dòng máu Dương gia, theo lời thái hậu từng nói, tướng mạo của hắn giống tổ phụ.

Hoàng Thượng đối với tổ phụ là lão Tần vương có loại khúc mắc không nhỏ.

Triệu Đặc Trạch một tay đè lại bả vai, mới vừa rồi phụ thân Tần vương đánh hắn một cái tát, rất đau, nhất định phụ vương không ngờ hắn lại dám làm như vậy, không biết sau khi phụ vương hỏi Tần vương phủ, sẽ cùng Tần Vương phi nói cái gì, Tần Vương phi...

Sẽ không công khai bỏ đá xuống giếng, nhưng nàng so với chuyện trực tiếp bỏ đá xuống giếng còn đáng giận hơn.

Hắn cùng Khương nhị gia bị nhốt trong thiên lao, nhất định Tần vương phủ sẽ nghĩ cách vãn hồi cục diện, Vĩnh Ninh hầu phủ..... Dao Dao sẽ nghĩ mọi cách cứu Khương nhị gia.

-Oe.

Khương nhị gia nghe thấy tiếng nôn mửa, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tần Vương thế tử đang che ngực, thân thể run rẩy, khàn khàn lắm bầm:

-Có độc, rượu và thức ăn có độc...

- Người thế nào?

Khương nhị gia lập tức ôm lấy Tần vương thế tử, banh miệng hắn, đuổi tay kéo yết hầu của hắn.

-Không có việc gì, không có việc gì, nhổ ra là tốt rồi.

- Người đâu, người đâu, cứu mạng, mau đi tìm đại phu.

Triệu Đặc Trạch không cho hắn kéo yết hầu, Khương nhị gia mắng một câu:

-Hài tử cứng đầu, như thế nào lại không biết nghe lời? Lúc này còn bận tâm cái gì?

Cống Triệu Đặc Trạch lên, Khương nhị gia vọt tới cửa nhà lao, dùng sức đóng cửa hàng rào:

-Người đâu, người đâu.

-Hiền tể ngoan, nếu người chết, ta sẽ đem khuê nữ gả cho người khác...

- Ha ha, ha ha.

Triệu Đặc Trạch từ hắn trên người nhảy xuống, khom mình hành lễ:

-Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân...

"Bốp" Khương nhị gia hung hăng cho Triệu Đặc Trạch một cái tát:

-Hỗn đản!

Sau đó Khương nhị gia lại lui về góc tường, dựa vào vách tường ngồi xuống.

Hôm nay Triệu Đặc Trạch bị nhạc phụ tương lai cùng phụ vương đánh, nhưng hai cái tát này có ý nghĩa không giống nhau.

Một cái tát của phụ vương xoá sạch hi vọng cuối cùng của hắn, còn một cái tát của Khương nhị gia lại khiến hắn khát cầu.....

Hắn là Tần vương đích thân nuôi lớn, Tần Vương chỉ dạy hắn đọc sách biết chữ, hắn thấy Tần vương ôm thân sinh nhi tử của Tần vương kế phi sinh chơi đùa...

Từ nhỏ hắn đã biết hắn là thế tử, mỗi tiếng nói cử động phải phù hợp với thân phận Tần vương thế tử, hắn không thể mềm yếu, không thể thiên chân, không thể làm nũng...

Phải làm Tần vương thế tử trang trọng trầm ổn, có như thế mới không làm phụ vương thất vọng khi đem địa vị thế tử để lại cho hắn.

Rất nhiều người nói hắn không như Triệu Đặc Dật rất giống Tần vương, không có tài hoa bằng Triệu Đặc Dật, Tần Vương phi sở sinh nhi tử nhạy bén thông tuệ, phẩm mạo cực tốt.

Bọn họ so với hãn càng hiền hiếu, hãn có thể ổn định vị trí thế tử, trừ chuyện là người Dương gia ra, quan trọng nhất là Tần vương đối xử với hãn cũng không tồi, không đành lòng để hãn mất đi vị trí thế tử.

Hãn nhìn thì giống như có được tất cả, nhưng này đó đều là người khác bổ thí, là ngoại tố Dương gia dùng tánh mạng cùng máu tươi đổi lấy, cho nên hãn táo bạo, hãn dễ giận, hãn kiêu ngạo, chỉ có như vậy hãn mới có thể chứng minh hãn vẫn là Tần vương thế tử.

Hãn dùng hết sức lực muốn giúp Dương gia báo thù, là vì không muốn mang trên lưng gánh nặng ân đức của Dương gia.

Ai cũng không hỏi ý kiến của hãn, bọn họ giúp hãn quyết định con đường phải đi, nếu hãn đi sai, sẽ có rất nhiều người nhảy ra chỉ trích hãn, nói hãn thật có lỗi với người này người kia?

Triệu Đặc Trạch từ trên mâm xé xuống một cái đùi gà, đi đến bên cạnh Khương nhị gia, học theo bộ dáng của Khương nhị gia, ngồi bên người hãn, cầm đùi gà nhét vào trong tay Khương nhị gia.

-Ta không phải cố ý đùa giỡn ngươi, nhạc phụ, ta sai rồi, tha thứ cho ta được không?

- Hừ.

-Nhạc phụ.

Triệu Đặc Trạch đâm đầu vào bả vai của Khương nhị gia:

-Người tha thứ cho tiểu tử đi.

- Hừ.

Khương nhị gia cầm đùi gà, khinh thường nhìn Triệu Đặc Trạch một cái, ý tứ là đừng nghĩ dùng một cái đùi gà nho nhỏ là có thể thu mua hãn, hãn

thật sự kiên quyết sinh khí!

-Nhạc phụ muốn như thế nào? Thế nào thì người mới có thể tha thứ cho ta?

- Ta ra điều kiện gì thì người cũng đáp ứng?

- ...

Triệu Đặc Trạch ấn huyết thái dương, còn không phải là tự làm tự chịu?

-Người nói thử xem, ta sẽ cân nhắc.

Hắn sẽ không tùy tiện tin tưởng bất luận kẻ nào, hay đáp ứng bất luận điều kiện gì.

-Một chút cũng không thành tâm, không ăn.

- Được, người nói, ta đáp ứng.

- Ta nói nha.

- Nói đi.

Khương nhị gia ngậm đuôi gà, chậm rãi nói:

-Nếu tương lai sau này người làm chuyện có lỗi với khuê nữ của ta, ta muốn đánh người, người không thể trốn. Nếu tương lai sau này người cãi nhau với khuê nữ của ta, người phải chủ động xin lỗi, còn nữa người phải cam đoan, sau này không thể nạp trặc phi.

- Nếu người làm được, ta sẽ tha thứ cho người.

- ...

Triệu Đạc Trạch há miệng, đây đúng là phụ thân kỳ ba? Không hề có nguyên tắc một mực đứng về phía Khương Lộ Dao.

-Nếu Dao Dao làm sai thì sao?

- Khuê nữ của ta không có khả năng lầm lỗi.

Khương nhị gia tự hào vung đùi gà trong tay:

-Đáp ứng, hay là không đáp ứng?

- Đáp ứng.

Triệu Đạc Trạch nhắc tay thề nói:

-Người nói gì ta cũng đáp ứng, người đánh ta, ta không né, nếu ta cùng Dao Dao cãi nhau, ta sẽ chủ động xin lỗi, ta...Tương lai sẽ không nạp trắc phi, vừa ý rồi chứ.

-Người còn phải thêm một câu, nếu vi phạm lời thề, nhân thần(thân nhân + quần thần) ruộng bỏ!

-Được, nếu ta vi phạm lời thề, nhân thần ruộng bỏ.

Lúc này Khương nhị gia mới vừa lòng gật đầu, chạy vài bước đến bàn rượu và thức ăn, ngồi ăn uống thả cửa.

-Thế tử điện hạ, người cũng ăn nha.

Bị người khí đến no rồi, nơi nào nuốt trôi?

Triệu Đạc Trạch ngã xuống đồng cỏ khô:

-Người ăn đi, ta không đói bụng.

Khóe miệng cong lên, trong lòng chảy qua một loại xa lạ tình thân, có
Khương nhị gia làm nhạc phụ, xem ra cũng không xấu...

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 45+1: Xuất Ngục (1)

Hai ngày tiếp theo, Triệu Đạc Trạch ra bạc cùng Khương nhị gia ăn nhậu chơi bời, có khi Khương nhị gia nhàn rồi đến nhàm chán sẽ chỉ Triệu Đạc Trạch làm như thế nào để dưỡng trùng, đấu quắc quắc, đua rượu đánh nhau.

Những chuyện này Tần vương thế tử chưa bao giờ trải qua, nghe mà choáng váng.

Khương nhị gia khinh thường Tần vương thế tử:

- Người còn dám xưng là hoàn khố công tử? Này nọ cũng không hiểu? Thanh danh hoàn khố ăn công tử làm sao có?

- ...

Triệu Đạc Trạch tự ti, thì ra muốn làm công tử ăn chơi trác táng thì phải giống như Khương nhị gia?

Không biết từ khi nào thì Triệu Đạc Trạch nổi danh là hoàn khố công tử.

Nếu nghiêm túc mà nói, hẳn không ham rượu, không đánh nhau, không nháo sự, không phiêu xướng(=thanh lâu), cũng không bao dưỡng ngoại thất.

Ngay cả ý niệm cường đoạt mỹ nhân cũng bị Khương Lộ Dao diệt sạch, sao hẳn lại nổi danh là hoàn khố công tử?

Khương nhị gia tỏ vẻ thấu hiểu vỗ vỗ vai Triệu Đạc Trạch:

- Về sau ta sẽ mang người đi chơi.

- Không được, ta sợ Dao Dao trách ta.

- Không có việc gì, Dao Dao sẽ không trách người, nàng chưa từng ngăn cản ta chơi bời, chỉ cần đừng quá phận là được, tỷ như kỹ nữ tuyệt đối không thể đụng vào.

Đó là đối với người..... Triệu Đạc Trạch tin tưởng Khương Lộ Dao nhất định sẽ xem trọng tiêu chuẩn.

Huống chi nếu hần đi theo Khương nhị gia chơi bời, sẽ có ngày tháng tự tại, nhưng hần không phải là Khương nhị gia, thông qua chuyện lần này đối đầu với Từ Nghiễm Lợi, Triệu Đạc Trạch càng muốn hưởng tới quyền lợi, cảm giác làm mưa làm gió mới là điều mà tâm trí hần hướng về.

Lúc hần đứng trước mặt hoàng thượng tổ giác Từ Nghiễm Lợi mưu hại Dương gia, hoàng thượng thay đổi sắc mặt, triều thần kinh ngạc khó nói ra lời.

Này nọ hết thấy đều khiến Triệu Đạc Trạch khoái cảm, thao túng đại sự quả nhiên so với chuyện phân cao thấp với Tần vương thì thú vị hơn nhiều.

Trong giây lát Triệu Đạc Trạch đã giác ngộ, muốn chân chính nắm giữ vận mệnh của chính mình, chỉ có thể làm người mạnh nhất.

Mười tám năm trước sinh tử không nằm trong tay hần, mười tám năm sau, hần muốn ai sống thì sống, muốn khiến ai chết...Thì phải chết.

Đại án này khơi mào dã tâm của Triệu Đạc Trạch, cũng khiến hần hạ quyết định thu nạp thuộc hạ do ngoại tổ phụ cùng tổ phụ lưu lại.

Trên đời này không có ai có tư cách kế thừa thực lực của lão Tần vương cùng Dương gia hơn hần, còn về vật này nọ của phụ vương, chỉ cần hần

thực lực đủ cường, ai có thể từ trong tay hãn cướp đi tất cả?

Khương nhị gia gãi gãi đầu, Triệu Đặc Trạch nghĩ gì hãn đoán không được, nhưng rất nhiều đại thần đều có bộ dạng như Triệu Đặc Trạch lúc này.

Khương nhị gia không hiểu dã tâm của bọn họ, hãn cũng sẽ không dùng cuộc sống của mình áp đặt yêu cầu người khác.

Chỉ hy vọng Triệu Đặc Trạch có thể nhớ kỹ lời thề, đừng cô phụ khuê nữ của hãn.

- Người thành Long cũng tốt, cơ hàn cũng thế, nhớ rõ, chỉ cần người thú khuê nữ của ta, thì người chính là tiểu tể của ta, tương lai nếu thật sự không chịu nổi nữa, thì hãy theo ta, ta sẽ đem kinh nghiệm dưỡng trùng giao cho người, nhất định không sợ chết đói.

- ...

Triệu Đặc Trạch vô ngữ, cũng đúng, coi chuyện này như là một con đường lui, cho dù trên đời này mọi người vứt bỏ hãn, thì Khương nhị gia vẫn sẽ thu lưu hãn, chỉ cần hãn không cô phụ Dao Dao.

- Nếu tương lai ta có thể là đại thần, nhạc phụ đại nhân, người muốn cái gì ta cũng cho người, quyết không nuốt lời.

- Thật ra ta cũng không muốn gì nhiều, ăn ngon uống tốt là được.

Khương nhị gia nghĩa khí nói với Triệu Đặc Trạch, trong lòng cũng tăng thêm vài phần hảo cảm, nam nhân có bản lĩnh có chí khí mới xứng với Dao Dao.

Khương nhị gia biết Dao Dao khó được, cho nên hãn không có đem đám bằng hữu có nhân gia tốt giới thiệu cho nữ nhi.

Cùng Tần vương thế tử có hôn ước là Vĩnh Ninh hầu thế tử, Khương nhị gia chưa bao giờ nghĩ mình có thể làm Vĩnh Ninh hầu thế tử.

Trước kia hần không dám nghĩ, cũng sợ phiền toái, hiện giờ nếu hần đã vào thiên lao, chỉ cần có thể sống mà đi ra ngoài, vị trí Vĩnh Ninh hầu thế tử không phải hần thì là ai?

Ở trong thiên lao ăn ngon uống tốt còn được trở thành Vĩnh Ninh hầu thế tử, Khương nhị gia cảm thấy cho dù hồi phủ phải quỳ bàn tính, lấy lòng khuê nữ cũng đáng giá.

Đại trượng phu không thể một ngày không có quyền, Khương nhị gia có thể không cần quyền lợi địa vị, nhưng cũng không thể để phù sa chảy ra ruộng ngoài.

Sau này hần gặp mặt Triệu vương cũng tự tin hơn, có tước vị cùng không có tước vị rất khác nhau.

Tần Vương phủ.

Tần vương ở trong phòng bức bối đi tới đi lui, Tần vương phi biết tin Tần vương thế tử cáo trạng Từ Nghiễm Lợi bị nhốt vào thiên lao, nàng lấy danh nghĩa là phải chiếu cố Từ Anh, tránh gặp Tần vương, cho nên chỉ có Tần vương vì ái tử mà phát sầu.

- Chủ tử Từ đại nhân có thể hay không...

- Ta nói cũng vô dụng, chuyện này ai nói cũng vô dụng, phải xem ý tứ của hoàng thượng.

Tần Vương phi đang nhuộm màu móng tay (=sơn móng), nhẹ nhàng thổi thổi móng tay.

- Lát nữa đưa điểm tâm khuya cho Dật nhi cùng vương gia đi.

- Người cũng thật đau tiếc nhị thiếu gia, cơ hội tốt như vậy lại nhường cho nhị thiếu gia.

- Ta làm chuyện này, người không hiểu, ta muốn gì, người cũng không hiểu, người chỉ cần biết Dật Nhi giống như thân sinh nhi tử của ta, ở vương phủ người nào dám bạc đãi Dật nhi, ta quyết không tha.

- Nô tỳ hiểu Dật thiếu gia đối với người vô cùng hiếu thuận, cũng cảm kích người, nếu không có người, Dật thiếu gia có thể có ngày hôm nay?

Tần Vương phi nâng bàn tay bạch ngọc, cẩn thận xem xét móng tay, màu đỏ tươi như máu.

- Người phải chú ý hướng đi trong cung, nghe xem hoàng hậu nương nương nói như thế nào, nếu chẳng may hoàng thượng không chịu được sự phản đối ý kiến của trên dưới triều thần mà tra rõ Từ Nghiễm Lợi..... Ta cũng nên sớm an bài, cũng không thể bạc đãi Anh nhi.

Hiện giờ người khẩn trương nhất là hoàng hậu cùng thái tử, từ đầu xuân long thể hoàng thượng bất an, căn cứ theo lời mật báo hoàng thượng từng phun huyết.....

Chỉ sợ hoàng thượng đã sớm chọn phụ thần cho thái tử, cho nên Từ Nghiễm Lợi mới có thể đưa Từ Anh vào kinh.

Nếu lần này Từ Nghiễm Lợi suy sụp, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thái tử, hoàng thượng vì thái tử chuẩn bị an bài lại bị huỷ hoại hơn phân nửa.

Không biết hoàng thượng còn tâm lực lại vì thái tử lựa chọn phụ chính đại thần hay không.

Một khi Từ Nghiễm Lợi suy sụp, Từ Anh chính là một quân cờ chết, Tần vương phi nhú mày, cho dù là quân cờ chết, cũng phải vì mình mà cố

hiển mới được.

Dám cáo trạng đả đảo Từ Nghiễm Lợi chính là đại anh hùng, tất nhiên Tần vương thế tử sẽ nổi danh trong thiên hạ, đây là điều mà Tần vương phi không thể tiếp nhận.

- Phủ thái tử đèn đuốc sáng trưng, nô tỳ nghĩ thái tử thật sự khẩn trương vì vụ án của Từ đại nhân, có khi nào có người đi thiên lao...

- Người nghĩ thế tử gia không có chuẩn bị mà dám đi vào thiên lao?

Tần vương phi ngăn chặn hạ nhân có tâm tư nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của:

- Hiện tại ta không động tới hãn, đương nhiên là ta có dụng ý, không chỉ không mượn cơ hội này động thủ, ta còn muốn bảo hộ Tần vương thế tử, hiện tại còn chưa phải lúc lật con át chủ bài, Thương nhi còn chưa chuẩn bị thỏa đáng.

- Người sai người đi xem Anh nhi, khuyên nàng đừng lo lắng...

Tần vương phi chuyển động đôi mắt:

- Thôi, để ta đích thân đi một chuyến, cục diện tưng này, thế tử gia thành bại đã là tứ lục, hiện tại ta có chút hồ đồ, sao thế tử gia lại dám trực tiếp đối đầu cùng Từ đại nhân? Điều này không giống hành ngôn của hãn trước giờ, sai người chú ý hướng đi của đám thuộc hạ của thế tử gia.

- Tuân mệnh.

Tần vương phi chỉ để ý Tần vương thế tử ra hậu chiêu, căn bản là không lưu tâm đến Khương nhị gia.

Trong mắt nàng, chẳng qua Khương nhị gia chỉ là người bị thế tử gia chọn để ném ra dò đường mà thôi.

Trong thư phòng, Triệu Đạc Dật khuyên nhủ Tần vương:

- Phụ vương có tức giận cũng không thể không màng đến sự sống chết của đại huynh, người tốt nhất hãy sớm an bài, nhi tử sợ Từ đại nhân...

Mấy năm gần đây Từ Nghiễm Lợi rất ương ngạnh, ở Giang Nam có căn cơ, vây cánh trải rộng trong triều dã.

Một khi Từ Nghiễm Lợi then quá thành giận, Triệu Đạc Trạch sẽ gặp nguy hiểm, Triệu Đạc Dật nhẹ giọng nói:

- Nhi tử cho rằng nên đề phòng đến người mời lửa.

- Trừ Triệu vương điện hạ không còn cơ hội thừa kế, hoàng trưởng tử, tam hoàng tử, tứ hoàng tử, vẫn còn có người duy trì, tuy hoàng trưởng tử thân thể không tốt, nhưng hoàng trưởng tử không chỉ là trưởng tử của bệ hạ, còn là nhi tử của Thục phi người khiến hoàng thượng áy náy hổ thẹn nhất, hai nhi tử của hãn đều là nhân trung chi long, trong đám hoàng tôn, hoàng thượng cũng coi trọng hai người bọn họ nhất.

Tần vương hít sâu một hơi, ánh mắt thâm trầm, hỏi:

- Bọn họ sẽ mượn đao giết người?

- Kỳ thật người muốn đại huynh xảy ra chuyện không phải chỉ có Từ đại nhân, còn có thái tử điện hạ, phụ vương, người đừng xem thường đại huynh, gần đây bát đại tổng binh chuẩn bị vào kinh báo cáo công tác, nhi tử cho rằng nếu lời đại huynh nói là thật, thì không có cơ hội nào thích hợp để đả đảo Từ Nghiễm Lợi hơn lúc này. Từ khi tổ phụ cùng Dương Soái qua đời, biên cương vẫn không ổn định, bao gồm Liêu Đông, Liêu Dương, Mông Cổ phần lớn lãnh thổ đã thành miếng mồi cho Man Di, sắp đến mùa thu hoạch, Man di không chịu trồng trọt, chỉ biết đoạt lấy, bát đại tổng binh muốn làm theo ý mình, hoàng thượng lại không tin bọn họ, liên tiếp điều bọn họ thay quân, bọn họ không nhất định có thể ngăn cản được Man Di.

- Cho dù bọn họ có tâm, đánh giặc không phải chỉ cần có tướng quân là được, Dương Soái một tay thao luyện ra quân đoàn thép vào lúc này sẽ bảo trì trăm mặc sao?

Sắc mặt Tần vương biến đổi, trong lòng sợ hãi nói:

- Nói như vậy, Trạch nhi làm đúng rồi?

- Vẫn là muốn xem thử xem có người cùng đại huynh hợp mưu hay không, nói động bát đại tổng binh cũng không phải là một việc dễ dàng, ai cũng biết có thể dựa thế, nhưng dựa thế như thế nào còn phải bố trí kỹ càng tỉ mỉ, ngàn vạn lần không thể làm qua loa, nếu không có uy vọng nhất định, cho dù đăng cao danh vọng, cũng không đạt được thiên hạ, chỉ cần có thể khống chế cục diện, hoàng thượng sẽ không dễ dàng động vào Từ đại nhân, chân tướng vụ thảm án Dương gia chỉ có đại huynh mới có thể để ý.

Triệu Đặc Dật cũng không để ý đến Tần vương đích phi Dương thị, hần chỉ nhận Tần vương phi hiện giờ là mẫu.

Tần vương hỏi:

- Người nói xem hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Hay là để ta đi liên hệ với bát đại tổng binh? Không được, nếu ta đi, không chừng hoàng thượng sẽ cấm vòng Tần vương phủ.

- Không sai.

Triệu Đặc Dật tiếc nuối thở dài, cường chế nhiệt huyết, chỉ có thể nhìn cơ hội tốt nhất ở trước mắt hần trôi đi.

Cho dù hần đoán được bước tiếp theo nên làm như thế nào, Tần vương nhất mạch căn bản không thể nhúng tay, đừng nhìn thấy thái hậu che chở Tần vương mà lầm, nếu thật sự muốn xung đột với hoàng thượng, cho dù là thái hậu cũng không được.

Hoàng thượng mới là đế vương danh chính ngôn thuận của Đại Minh.

- Nhi tử nghĩ cần phải bảo hộ đại huynh, chuyện này đặt lên hàng đầu.

- Dật nhi, người thực tốt.

Tần vương mang vài phần tiếc nuối, đáng tiếc dù hãn xuất sắc hơn nữa cũng không phải đích phi sở sinh.

Triệu Đạc Dật khiêm tốn nói:

- Trong thiên hạ không thiếu người tài ba, nhi tử có thể nghĩ ra, người khác cũng có thể nghĩ, phải xem các hoàng tử ai nhanh tay hơn ai, ai nghĩ dài lâu.

P/s bắt đầu đấu sâu rồi nha các nàng. đừng quên vote ủng hộ ta nha 😊
😊😊😊😊😊😊

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 45+2: Xuất Ngục 2

Trong phủ đệ của hoàng trưởng tử cũng có mưu đồ bí mật, năm nay hoàng trưởng tử đã gần bốn mươi, dưới gối chỉ có hai nhi tử, tuổi chừng hai mươi.

So với thái tử còn lớn hơn hai tuổi, hẳn là hoàng trưởng tử, nhi tử là hoàng trưởng tôn, lúc trước hẳn bị nhiễm phong hàn, thân thể vẫn luôn không khỏe, nếu không phải vì hai nhi tử, hẳn sẽ không tranh ngôi vị hoàng đế, lật đổ thái tử.

-Phụ vương, chúng ta nên xuống tay.

Hai nhi tử kêu gào cổ động, hoàng trưởng tử có vài phần kích động.

-Người có nắm chắc?

-Đây chính là cơ hội tốt để lật đổ thái tử, người là hoàng trưởng tử, lại có hiền danh, chỉ vì thái tử đầu thai vào trong bụng hoàng hậu, mặc kệ hẳn tính tình như thế nào đều có thể làm thái tử, này không công bằng, huống chi năm đó nếu không phải tổ mẫu vì hoàng gia gia chấn một đao mà bỏ mình, thì ngôi vị hoàng hậu kia chính là tổ mẫu, người mới là đích trưởng tử danh chính ngôn thuận.

Đương kim hoàng hậu hiện giờ là sắc phong sau, nghe nói năm đó hoàng thượng đã viết chiếu thư sắc phong Thục phi làm hoàng hậu.

Ai cũng không ngờ lúc đến bãi săn lại gặp phải thích khách, Thục phi vì cứu hoàng thượng bị trọng thương không qua khỏi.

Hoàng thượng đem chiếu thư phong hậu thiêu cùng Thục phi, cũng truy phong Thục phi làm hoàng hậu.

Truy phong hoàng hậu vẫn không bằng hoàng hậu còn tồn tại.

Đây cũng là nguyên nhân khiến các nhi tử của hoàng trưởng tử không phục, nếu không có vụ ám sát, hoàng trưởng tử mới là thái tử.

-Phú quý cầu trong hung hiểm, phụ vương nếu không quyết đoán, sẽ phải chịu loạn. Người cho rằng người không tranh, thái tử đăng cơ là có thể tha cho người? Tổ mẫu được truy phong hoàng hậu, người thái tử phòng bị nhất chính là người, đến lúc đó người muốn giống nhị hoàng thúc Triệu vương làm thái bình Vương gia cũng không được.

-Đúng vậy, phụ vương, tổng binh vẫn còn hoạt động liên lạc với chúng ta, chỉ cần xoá sạch Từ Nghiễm Lợi, đồng nghĩa với chuyện chặt đứt một cánh tay của thái tử, người cũng có thể mượn cơ hội này nắm giữ một phần quân quyền.

- Được.

Hoàng trưởng tử hạ quyết định, cùng các phụ tá thương lượng rất lâu, chế định kế hoạch nghiêm khắc, không chỉ muốn diệt trừ cánh tay của thái tử, còn muốn tận dụng khả năng nắm giữ trung tâm của bát đại tổng binh.

Đêm nay, trong kinh thành không có bao nhiêu người được ngủ yên, phủ hoàng tử cũng không tắt đèn.

Sau khi Tiêu Duệ Hoa từ Vĩnh Ninh hầu phủ trở về, vẫn luôn liên lạc với người cùng viện, liên lạc với kim khoa cử tử, có Vĩnh Ninh hầu nhắc nhở, hẳn cũng muốn liên lạc với bát đại tổng binh.

Nhưng hẳn không có tư cách đứng ở trước mặt tổng binh, huống chi hẳn so với Khương Lộ Dao còn sâu xa hơn nhiều, tổng binh không phải là

người mà hần có thể cố động, thái tử, hoàng tử đều liên lụy trong đó, bọn họ cũng không phải là ngốc tử.

Hiện giờ hần chỉ cầu có thể nổi danh thiên hạ, giải được đế tâm, còn lại cho dù hần có được, cũng không có năng lực cùng chỗ dựa bảo hộ.

Trận gió to này bắt đầu từ trong tay hần, là hần đẩy hướng thuyền, nhưng kết quả.....

Hần chỉ có thể đạt được một phần, người tham dự càng nhiều, sóng triều càng lớn, thì hần thu lợi càng ít.

-Cũng tốt, ăn không hết gió độc, khiến cho trận phong ba này càng kịch liệt.

- Ca ca còn chưa ngủ?

Tiêu Chước Hoa giờ ngọn nến đi vào thư phòng tối đen, cẩn thận xem xét nàng phát giác huynh trưởng khác thường.

-Ca làm sao vậy? Như thế nào không châm nến?

Tiêu Duệ Hoa trầm mặc một hồi lâu, đôi mắt hiện lên một tia áy náy:

-Khương nhị gia vào thiên lao, nhưng ngươi hãy yên tâm, hần không có việc gì, chuyện ngươi cùng Khương Mân Cẩn đã thương định xong.

- Hần vì cái gì mà bị bắt vào thiên lao?

- ...

-Có phải ca lợi dụng hần?

Tiêu Chước Hoa là người cực kỳ thông tuệ, nghe lệnh huynh trưởng cứu sống Ngô công tử, gần đây từ trong miệng của Ngô công tử nàng cũng biết

được một chút tiếng gió, suy nghĩ một chút liền đoán được đại khái, chưa xốt nói:

-Ca thật sự làm?

Tiêu Duệ Hoa chậm rãi cúi đầu, hắc cũng bất đắc dĩ, lời này hắc không thể mở miệng được.

-Khương biểu muội sẽ không tha thứ cho ca, muội đã từng nói với ca, trong lòng Khương biểu muội không ai quan trọng hơn thân nhân của nàng, ca tính kế Khương nhị gia, ca làm vậy sao Khương biểu muội có thể yên tâm gả cho ca? Cho dù ca có rất nhiều lý do, cũng không nên hy sinh người thân cận để đổi lấy ích lợi, ca ca, ca sai rồi.

-Ta đã cùng Vĩnh Ninh hầu tứ tiểu thư định ra hôn ước, về sau đừng nhắc tới nàng, tẩu tử tương lai của muội là Khương Lộ Kỳ.

-Cái gì? Sao ca lại thú Khương tứ tiểu thư? Ca ca, ca hồ đồ rồi sao?

-Khương Lộ Kỳ lớn lên cũng không thua kém nàng, hiền thực, thông tuệ...

Tiêu Duệ Hoa như đang thuyết phục chính mình.

-Tuy phụ thân của nàng sẽ không thừa tước, nhưng ở Hàn Lâm Viện, tương lai tiền đồ sẽ rộng mở, đối với ta mà nói cũng là một phần trợ lực.

- Chỉ cần ca ca có thể nghĩ thông suốt, muội sẽ không nhiều lời, chỉ là muội tiếc thay ca, đã bỏ lỡ Khương biểu muội.

Tiêu Chúc Hoa nhìn huynh trưởng ẩn hiện chưa xốt cùng bất đắc dĩ, nhất định đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nếu không huynh trưởng sẽ không cùng Khương tứ tiểu thư đính ước, huynh trưởng hại Khương nhị gia vào thiên lao, Tiêu Chúc Hoa cảm thấy

hồ thẹn, cũng có tâm bồi thường cho tên ngốc tử kia.

Tiêu Chước Hoa liền quyết định, chờ đến lúc nàng gả vào Khương gia, nhất định sẽ coi Khương nhị gia cùng nhị phu nhân như thân sinh phụ mẫu mà phụng dưỡng.

Nếu nàng đã thích Khương Mân Cẩn, cũng sẽ thích người sinh dưỡng ra Khương Mân Cẩn.

Tiêu Duệ Hoa thấp giọng nói:

-Ta cảm giác không phải ta thiết kế Khương nhị gia, mà là công công tương lai của muội thiếu ta một phần ân tình, trên đời này khó trả nhất không phải là nợ ân tình sao?

Rốt cuộc hẳn cùng Khương nhị gia ai mất nhiều?

Lại qua ba ngày, trong kinh thành gió nổi mây phun, Tiêu Duệ Hoa dẫn đầu đám cử tử quỳ gối trước cửa cung, khẩn cầu hoàng thượng tra rõ Giang Nam tổng đốc Từ Nghiễm Lợi, trả trong sạch cho người đã chết là Dương Soái.

Bá tánh trong kinh thành cũng tự động đi ra đường lên tiếng ủng hộ các cử tử, có rất nhiều người quỳ gối trước cửa Dương phủ không đi.

Dương gia trước sau vẫn đóng chặt đại môn, nhưng hoàng thượng lại không thể đóng chặt cửa cung, gọi Tiêu Duệ Hoa cùng vài cử tử có tên tuổi vào cung diện thánh.

Lúc này bát đại tổng binh phụng mệnh nhập kinh báo cáo công tác, dâng tấu chương đến ngự tiền, khẩn cầu hoàng thượng trừng trị hung thủ.

Cũng nói bá tánh biên cương dân tâm không ổn, chỉ có trả công đạo cho Dương Soái mới khiến bá tánh thần phục, đồng tâm hiệp lực ngăn cản Man

Di.

Lúc này tất cả đại quan trong triều đều thất thanh, cho dù là vây cánh của Từ Nghiễm Lợi cũng không dám vì Từ Nghiễm Lợi nói nhiều một câu.

Biên cương bất ổn, bá tánh trong kinh thành chờ lệnh đã không phải hoàng thượng muốn áp xuống là có thể áp xuống.

Hoàng thượng ngồi trên long ỷ, trong nháy mắt già nua đi rất nhiều, long thể càng ốm yếu, ánh mắt dừng ở trên người thái tử:

-Người nói như thế nào?

- Khụ khụ.

Thái tử ho khan vài tiếng, nhiều ngày không ngủ không nghỉ để tìm cách, thái tử cũng tiêu hao không ít tâm huyết.

Hắn so với hoàng thượng cũng không tốt hơn bao nhiêu, từ trong bụng hoàng hậu mà mang bệnh không thể nói, đến nay đã mười tám năm.

Lúc này sắc mặt thái tử trắng bệch, chậm rãi nói:

-Nhi thần có thể tra rõ, nhưng phụ hoàng không thể chịu bá tánh, tổng binh cùng các cử tử hiếp bức.

-Thái tử, người không nhớ thánh nhân từng nói, Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh.

(Yul: Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh (Mạnh Tử) - Dân là quan trọng nhất, xã tắc đứng sau, quân thần nhẹ hơn.)

Hoàng thượng nhiều lần thất vọng về thái tử, cục diện trước mắt không phải hoàng thượng muốn làm sao thì làm.

Hoàng thượng nắm quyền sinh sát, nhưng...

Hoàng thượng có thể giết sạch cử tử sao? Truy sát cử tử, sĩ lâm thanh lưu sẽ thế nào? Ai còn dám vì hoàng thượng bán mạng? Đời sau sách sử sẽ nói hắn là hôn quân.....

Bát đại tổng binh trong tay nắm một nửa binh lực của Đại Minh, mấy năm nay hoàng thượng không ít lần trừ khử ảnh hưởng của Dương Soái trong quân.

Nhưng hiệu quả cũng không được như ý, cho dù hắn khiến người tử trung với Dương Soái cởi giáp hồi hương, thì Dương Soái ở trong quân vẫn là quân thần.

Nếu không có đội quân tinh nhuệ bảo vệ biên cương ngăn cản Man Di, ngôi vị hoàng đế này hắn ngồi cũng không xong.

-Bịt miệng của dân chúng còn nguy hiểm hơn chặn sông phòng lũ, trăm không thể vì một tên đại thần mà bịt miệng dân chúng.

Hoàng thượng trầm ngâm một hồi:

-Truyền chỉ, hạ lệnh Từ Nghiễm Lợi đơn thân đơn kỵ nhập kinh, Đại Lý Tự chờ tam tư hội thẩm Từ Nghiễm Lợi.

- Tuân chỉ.

-Đồng thời phóng thích Tần vương thế tử cùng Khương Thừa Nghĩa, nếu thật sự Từ Nghiễm Lợi có tội, trăm cảm kích bọn họ bênh vực lẽ phải.

-Hoàng thượng thánh minh.

Trên triều đình đều là người thông minh, hoàng thượng còn chưa định tội Từ Nghiễm Lợi đã phóng thích người tố giác Từ Nghiễm Lợi là Tần vương thế tử cùng Khương nhị gia.

Đủ để chứng minh hoàng thượng đã tính toán hy sinh Từ Nghiễm Lợi, mặc kệ Từ Nghiễm Lợi có liên quan đến vụ án Dương Soái hay không, tam tư hội thẩm ra kết quả cũng chỉ có thể phán hắn có tội... bán hữu cầu vinh, hãm hại trung lương.

Nếu không làm như vậy, sẽ không thể bình ổn sóng gió này.

Hoàng Thượng vứt bỏ chuyện vì thái tử lựa chọn phụ chính đại thần, mà lựa chọn củng cố giang sơn xã tắc.

Lúc Khương nhị gia rời khỏi thiên lao, vẻ mặt như đưa đám, Tần vương thế tử hỏi:

-Người làm sao vậy? Luyến tiếc ta?

- Sau khi trở về chỉ sợ tạm thời ta khó có thể xuất môn...

-Được phong làm thế tử, người bị bắt ở yên trong quý phủ để xã giao, ta nói sai sao?

-Đương nhiên là sai rồi, ta sẽ bị phạt chép sách, khấu trừ bạc tiêu vật. Ai, ai bảo ta dám đắc tội với Dao Dao?

Khương nhị gia nhận mệnh gục đầu xuống, lê từng bước về hướng Vĩnh Ninh hầu phủ, hắn rất luyến tiếc thiên lao này, nơi có ăn có uống, còn có thể dạy dỗ Tần vương thế tử, kỳ thật Tiêu Giải Nguyên chọn cho hắn chỗ này cũng không tồi.

Tần vương thế tử xoay người lên ngựa trở về Tần vương phủ, lần này trở về, lòng dạ hắn cũng thay đổi, nhìn thấy Triệu Đặc Dật cũng không còn khinh thường cùng oán hận.

-Nhị đệ.

Triệu Đạc Dật thấy Tần vương thế tử biến hóa cũng giật mình, giống như đại huynh đã thả lỏng tâm tình, không còn dùng đôi mắt phần hận lãnh ngạo nhìn người, hần cười nói:

-Chúc mừng đại ca vì Dương gia tẩy oan huyết án.

- Không phải là chuyện vui gì, ta thà rằng mẫu phi cùng ngoại tổ phụ còn sống.

Tần vương phi sắc mặt khẽ biến, đối với Tần vương thế tử tăng thêm vài phần cảnh giác.

Trong Vĩnh Ninh hầu phủ.

Khương nhị gia vây quanh Khương Lộ Dao xoay hơn mười vòng.

-Dao Dao, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, người đừng khóc nữa.

- Ta thề, ta không dám nữa, nếu không người khấu trừ một năm bạc tiêu vật của ta đi? Đừng khóc nữa, không phải ta đã không có việc gì rồi sao?

-Phụ thân có biết nữ nhi rất lo lắng cho người?

- Biết, biết.

Khương nhị gia lẩm bẩm nói:

-Về sau chỉ sợ cũng không còn cơ hội, Dao Dao, ta nói cho người biết, Tần vương thế tử cũng không tệ lắm, không đúng, phải là Dao Dao có ánh mắt không tồi, ta ở thiên lao khảo nghiệm hần rất nhiều lần, ta nhìn ra tuy tính tình của hần có chút hung ác, nhưng không phải là người xấu.

-Tính tình có chút hung ác? Có ý tứ gì?

- Chính là, chính là, hần dám giết người.

Khương nhị gia nghiêm túc hồi tưởng những ngày ở cùng Tần vương thế tử.

-Tính tình của hắc không được tốt, trong lòng rất nhiều tâm sự, ta tới gần hắc có thể cảm giác được một cỗ lạnh lẽo, bất quá, ta nhìn hắc vẫn còn có thể cứu chữa, có thể cứu được.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 46+1: Đỉnh Ước 1

Khương nhị gia nói những lời này, khiến Khương Lộ Dao dờ khóc dờ cười, hung hăng liếc phụ thân một cái.

-Phụ thân có thể biết?

- Ta nhìn người rất chuẩn, người xem, ta ở bên ngoài lăn lộn lâu như vậy, cũng chưa từng ăn một, người nào tốt người nào xấu, ta dùng cái mũi vừa ngửi liền biết.

Khương nhị gia tiếc nuối buông tay:

- Cái này ta không có cách gì truyền cho người, là trời sinh.

Khương Lộ Dao đâm phụ thân một quyền, há miệng nói:

-Ai muốn học? Phụ thân là cầu sao? Còn dùng mũi?

- Được rồi, được rồi.

Khương nhị gia xoa đầu nữ nhi:

-Cuối cùng cũng nín khóc, nếu tiếp tục khóc, đâu có giống thiếu nữ chuẩn bị đính ước?

- Phụ thân...Người còn không phải là hầu phủ thế tử.

- Ta ở thiên lao vài ngày, hoàng thượng cũng nói cảm kích ta bênh vực lẽ phải, Đại Minh vô địch lập hiền, ai hiền hơn ta?

Trước kia hãn không muốn làm thế tử, lúc này có hy vọng, càng nghĩ càng cảm thấy làm thế tử rất có tiền đồ, bạc sẽ nhiều, địa vị sẽ cao, lúc đánh nhau sẽ giúp được nhiều lắm.

-Trước kia ta dưỡng trùng, rất nhiều người ta nói ta không danh không nghiệp, hiện giờ ta dưỡng trùng, đó là phẩm vị, hiểu không?

Khương Lộ Dao đẩy đẩy Khương nhị gia:

-Được rồi, người có phẩm vị, mau đi rửa mặt chải đầu đi, cửa của nữ nhi xem như người đã qua, còn cửa của nương...Hừ hừ, phụ thân muốn dễ dàng thông qua cũng không được nha.

- Hắc hắc, ta có tuyệt chiêu.

Khương nhị gia từ trong vạt áo lấy ra vài tấm ngân phiếu, vung vẩy về phía Khương Lộ Dao:

-Nhìn xem, là phụ thân người kiếm ra, nương người nhìn thấy ngân phiếu nhất định sẽ cao hứng, đúng rồi, còn có một phần ruộng đất mà Tần vương thế tử bại bởi ta, ở Giang Nam nha, là nơi mà nương người muốn xây thôn trang nhất, ta không phải đi thiên lao, mà là đi kiếm bạc.

Khương Lộ Dao lại có cảm giác như bị lôi điện đánh trúng, ngân phiếu có giá trị rất lớn, lăm băm hỏi:

-Người lấy ở đâu?

-Là Tần vương thế tử thua ta, hãn căn bản không biết bài bạc, lúc đánh bài, ta còn nhường hãn, còn nhường rất nhiều lần, nhưng hãn vẫn thua, haiz, Dao Dao a, sau này người cùng hãn thành thân, phải quản bạc nha, hãn đánh bài chính là cho người ta bạc. Điểm này người phải học nương của người...Đúng rồi, người phải quản hãn ác liệt hơn quản ta, nếu không, lòng ta không phục.

- ...

Khương nhị gia vui sướng đi rồi, Khương Lộ Dao ngó người một lúc lâu, phụ thân rất ít khi đánh cuộc, nói là không có kỹ thuật..... Chủ yếu là bởi vì, phụ thân có vận khí thật sự rất bạo.

Người khác mười người đánh bạc chín người thua, mà phụ thân nàng là mười đánh chín thắng, thua kia là lung tung đánh bừa.

Có lẽ vì đánh bạc luôn thắng, cho nên trước giờ Khương nhị gia không cảm thấy đánh bạc thú vị, có lẽ Tần Vương thế tử vừa mới bắt đầu sẽ nghĩ nhường Khương nhị gia, cuối cùng...

Khương Lộ Dao có thể nghĩ đến khuôn mặt bị đả kích của Triệu Đặc Trạch, thật thảm, cùng đám người thua bạc giống nhau như đúc.

Đánh bài thắng được bạc có lai lịch bất chính, sẽ mang lại nhiều phiền toái, cho nên Khương Lộ Dao chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng thiên phú của phụ thân.

Cũng không giảng giải cùng phụ thân, cho nên lúc ấy Khương nhị gia chỉ thấy mình đánh bạc rất cao siêu, là đồ thần trên đời.

Khương Lộ Dao đồng tình với Tần vương thế tử khi bị nhốt cùng phụ thân, tinh thần của hắn đã bị tàn phá nghiêm trọng.

Có người cao hứng, đương nhiên sẽ có người khổ sở, Khương nhị gia hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang trở lại Vĩnh Ninh hầu phủ.

Các phòng còn lại vừa hâm mộ lại vừa ghen hận, mặc kệ là ai cũng biết dù trời có sập xuống, cũng không ngăn được Khương nhị gia bước lên vị trí thế tử.

Khương đại gia, tam gia, tứ gia biểu tình như nuốt phải hoàng liên, lục phủ ngũ tạng đều ngâm trong nước đắng, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương nhị gia đắc ý, cái gì cũng không làm được.

Sau khi Khương nhị gia hồi phủ, hôm sau hoàng thượng hạ lệnh thái giám đi truyền ý chỉ, tuyên triệu phu thê Vĩnh Ninh hầu cùng Khương nhị gia tiến cung diện thánh.

Khương Lộ Dao từ trên xuống dưới trưng diện cho phụ thân, nhắc nhở hần ở trước mặt hoàng đế ngàn vạn lần đừng phạm nhị.

Khương nhị gia gật đầu đáp ứng, nói thầm, trường hợp như vậy sao hần có thể phạm nhị?

Vốn định phó thác tổ mẫu chăm sóc Khương nhị gia, ai ngờ Khương Lộ Dao đợi nửa ngày, chỉ chờ được lão hầu gia.

Thấy sắc mặt của lão hầu gia không tốt, trong lòng Khương Lộ Dao rất buồn bực, tổ mẫu bị bệnh? Hoàng thượng triệu kiến cũng không đi, tổ mẫu muốn quây kiểu gì?

Lão hầu gia mặc triều phục Vĩnh Ninh hầu, nhìn Khương nhị gia trang điểm đối mới, nói:

-Đi thôi, không cần chờ mẫu thân người, nàng sẽ không đi.

Sẽ không đi? Khương Lộ Dao càng tò mò, hai vị này nháo ở riêng, liên náo loạn mười mấy năm.

Trong đó nhất định có hiểu lầm, trước kia Khương Lộ Dao cho rằng bởi vì tổ mẫu không thể sinh, tổ phụ mới lãnh đạm với tổ mẫu.

Hiện giờ xem ra, tổ phụ căn bản không thèm để ý có hay không có đích tử, như vậy giữa bọn họ rốt cuộc là vì cái gì đã khiến cho quan hệ lãnh

đạm như vậy?

Đã một đồng tuổi, còn giận dỗi, Khương Lộ Dao nhìn có chút đau lòng, tiền phụ thân cùng tổ phụ, nàng suy nghĩ một hồi, chủ động đi tìm tổ mẫu.

Lão phu nhân ở Phật đường niệm kinh, Khương Lộ Dao đứng ở cửa nhìn vào bên trong một lúc lâu, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

-Tổ mẫu.

Nàng có thể nghe ra lão phu nhân tâm không tĩnh, cũng không giống ngày xưa trầm ổn, lão phu nhân lại dám giả bệnh không vào cung...

Khương Lộ Dao không khỏi hướng đến tình tiết cầu huyết, không chừng bọn họ hiểu lầm lẫn nhau chính là do hoàng thượng tạo ra, tổ phụ cũng không mặn nhạt với hoàng thượng.

-Nhị nha đầu, người đi về trước đi, hôm nay ta không rảnh gặp người.

- Dạ.

Khương Lộ Dao không dám nói nữa, rốt cuộc hết thấy chỉ là nàng suy đoán, có lẽ nàng nghĩ sai rồi, có lẽ không có liên quan đến hoàng thượng, cuối cùng nói một câu:

-Trước kia đếm từng năm, hiện giờ người cùng tổ phụ là đếm ngày, không chừng ngày nào đó liền...Oán hận gì đó quá trầm trọng, tôn nữ cùng phụ mẫu ngóng trông người thật sự vui vẻ trôi qua ngày tháng.

-

Lão phu nhân dừng vân vê Phật châu, chậm rãi nhắm mắt lại, môi hé mở, không có cách gì nói ra lời trong lòng.

Lúc quay đầu lại, Khương Lộ Dao đã sớm đi rồi, lão phu nhân lắc đầu,

-Xú nha đầu, chọc người liền chạy.

Hôm nay Khương Lộ Dao có thể nhiều lời nói mấy câu đó, đã rất khó được, rốt cuộc nàng vẫn luôn trốn tránh phiền toái.

Trong lòng lão phu nhân cũng vì Khương Lộ Dao quan tâm mà buồn lòng một chút, nhưng lúc này nàng vẫn không có cách gì tha thứ cho lão hồ đồ kia!

Phụ tử bọn họ tiến cung chỉ nửa nén nhang, Khương nhị gia ôm thánh chỉ phong hãn làm Vĩnh Ninh hầu thế tử.

Lão hầu gia nhẫn nại tính tình ứng phó vài câu với đám nhi tử còn lại, phân phó phu thê Khương nhị gia:

-Sau này các người chính là thế tử cùng thế tử phu nhân, chuyện trong phủ giao cho các người. Sai người thu thập Võ Hoa Đường các người dọn vào đi, còn ruộng đất kẻ đất của hầu phủ, mẫu thân người sẽ giao cho người, sản nghiệp của Khương gia cứ giao cho các người xử lý.

Các phòng còn lại trong Khương gia sắc mặt càng khó coi, lão hầu gia một chút cơ hội cũng không lưu cho bọn họ.

Lão hầu gia nói xong lời này, liền xoay người trở về sân viện:

-Chuyện xã giao, tìm mẫu thân người đi, đừng làm phiền ta.

Khương nhị gia suy nghĩ luôn đơn giản, chấp tay nói với các huynh đệ:

-Phụ thân mệt mỏi, về sau có việc gì, các người cứ tìm ta là được.

- ...

Tìm người? Người có thể giải quyết vấn đề gì? Trong lòng đám huynh đệ khinh thường Khương nhị gia, lúc này cũng phải duy trì vẻ mặt.

Bọn họ luôn ngóng trông lão hầu gia có thể sống lâu mấy năm, nếu không, lão hầu gia vừa đi, không chừng Khương lão nhị sẽ đuổi bọn họ ra khỏi hầu phủ.

Lão hầu gia còn sống, Khương lão nhị chỉ là thế tử, bọn họ còn có cơ hội chờ đợi Khương nhị gia phạm sai lầm.

Dựa theo bản lĩnh thích gây họa của Khương nhị gia, bọn họ không tin Khương nhị gia sẽ không phạm sai lầm.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 46+2: Đỉnh Ước 2

Khương nhị gia đem thánh chỉ đến từ đường cung phụng, người khác vì tâm tình không tốt, không mở tiệc chúc mừng, Khương nhị gia cũng không thèm để ý người khác có cao hứng hay không, hễ chỉ nghĩ cùng thê nữ, nhi nữ chúc mừng náo nhiệt một phen.

- Lão tử là thế tử, tương lai tước vị sẽ truyền cho người, tiểu tử, phụ thân người rất có bản lĩnh.

- Hắc hắc.

Khương Mân Căn cùng Khương nhị gia đều uống say mềm, hai người kề vai sát cánh, giống như huynh đệ.

Khương Mân Căn mắt lơ đãng, cười ngây ngô:

- Phụ thân, hôn sự của nhi tử cùng Tiêu biểu muội...

- Ngày mai ta sẽ tìm người đi Tiêu gia cầu thân, không đúng, phải chọn ngày lành, làm chuyện của người, còn phải làm chuyện của Dao Dao.

Khương nhị gia nghĩ tới chuyện nữ nhi sắp gả đi, đáy mắt nổi lên lệ quang, thừa dịp say rượu bắt lấy cánh tay của Khương Lộ Dao:

- Tần vương thế tử chính là tên hỗn đản, sao hèn có thể thú người..... Dao Dao, ta không gả, phụ thân dưỡng người cả đời.

- ...

Nhị phu nhân nhéo lỗ tai của trượng phu, lạnh lùng nói:

-Nói bậy gì đó? Ta nói cho người biết, nếu người khiến Dao Dao hồng hôn sự, xem ta như thế nào thu thập người.

- Còn không phải là ta luyện tiếc khuê nữ sao.

Khương nhị gia lên án nhìn nhị phu nhân:

-Ta cũng không tin, người bỏ được Dao Dao đi gả phu? nàng đi rồi, ai giúp người đào góc tường hầu phủ.

-Hiện giờ ta là thế tử phu nhân, Vĩnh Ninh hầu là của ta, ta còn cần đào góc tường sao? Do ta thường xuyên đào góc tường, ta so với ai khác biết rõ nên làm như thế nào để ngăn chặn người khác đào góc tường của ta, về sau ai dám đào góc tường hầu phủ, thì người đó chính là địch nhân của ta.

-Hắc hắc.

Khương nhị gia ngây ngô cười, Khương Lộ Dao đỡ trán, thật là cực phẩm, có thân nhân như thế sao lại không "cảm động" đến rơi nước mắt?

Hôm sau vốn định tuyển ngày đi Tiêu gia cầu thân, chỉ là đêm qua Khương nhị gia uống quá nhiều, lại thừa dịp say rượu cùng nhị phu nhân ở trên giường đại chiến yêu tinh.

Hắn ngủ đến hoàng hôn mới dậy, canh giờ này, hắn nghĩ cầu thân đã quá muộn, liền ôm thế tử tiếp tục ngủ.

Hạ nhân trong hầu phủ chờ thấy chủ tử tương lai đến chiều tối, có chủ tử không đứng đắn như vậy sao?

Bọn họ còn đỡ một chút, dù sao cũng là hạ nhân không dám nói chủ tử thị phi, nhưng thân thích của Vĩnh Ninh hầu, bằng hữu đều đang chờ hầu phủ yến khách.

Ai ngờ, đợi cả ngày, cũng không chờ được thiệp mời, người thân cận sai thủ hạ đến hầu phủ hỏi thăm tin tức, suy nghĩ xem có phải mình bị Vĩnh Ninh hầu thế tử ghét bỏ?

Rốt cuộc Khương nhị gia dám ở trước mặt hoàng thượng tố giác Từ Nghiễm Lợi tư thế oai hùng có vẻ rất có tiền đồ.

Khương Lộ Dao cũng muốn mời khách, nhưng phu thê thế tử đang ngủ, mời khách nhân vào biết nói cái gì?

Nàng chỉ là văn bối có lợi hại hơn nữa cũng không thể thay thế phụ mẫu, nhẫn nại tính tình gửi cho mỗi môn quan thân gia một trương thiệp.

Hiện giờ thế tử đang ở trước giường tần hiếu với lão phụ nhân, chờ lão phụ nhân khang phục, sẽ tới cửa bái phỏng.

Cái lý do này rất dễ thủ tín với người.

Đáng tiếc, qua ngày thứ ba, Khương nhị gia đã tung tăng nhảy nhót đem theo lễ vật đi đến phủ của Quốc Tử Giám tế tửu, thỉnh hãn giúp nhi tử của mình tới Tiêu gia cầu thân...

Quốc Tử Giám tế tửu hận không thể bóp chết Vĩnh Ninh hầu thế tử, bọn họ có thù oán, tìm ai không tìm lại đi tìm mình.

(Yul: các nàng có nhớ vụ gì k?)

-Nhưng ta chỉ biết có mình ngươi, không quen biết văn thần. Tiêu gia dòng dõi thi hương, công huân võ tướng đi cầu thân không được tốt lắm. Người giúp đỡ ta đi, người xem lễ vật cho người ta cũng đưa tới rồi, nếu người không hỗ trợ, lễ vật này không phải mua không công sao? Người bán nói không cho trả hàng.

- ...

Quốc Tử Giám tế tửu rất muốn hỏi, người nhận thức mấy vị công huân võ tướng? Người quen thuộc với Khương nhị gia người nào không phải giá áo túi cơm?

-Người bán không cho trả hàng, vậy người tự dùng đi, người cầm đi đi.

-Người cũng quá đạo đức rồi, không thu lễ vật liền hỗ trợ, thật sự là...Dù sao lễ vật cũng không nhiều lắm, người miễn cưỡng nhận lấy đi, nếu không ta không đành lòng...

Khương nhị gia bắt được cánh tay của Quốc Tử Giám tế tửu:

-Ta đã tìm người tính qua, hôm nay là ngày lành, nhanh chút, sính lễ ta đã đặt ở cửa phủ, chỉ chờ người.

- ...

Lúc này Quốc Tử Giám tế tửu không nói nên câu "ta không đi", ỡm ờ bị Khương nhị gia kéo ra cửa, bất đắc dĩ đi theo Khương nhị gia đến Tiêu gia.

Khương nhị gia xưa đâu bằng nay, chọn thê tử cho nhi tử lại là muội muội duy nhất của Tiêu Giải Nguyên.

Quốc Tử Giám tế tửu nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không nên đắc tội với Khương nhị gia mới thỏa đáng.

Huống chi đến Tiêu gia cầu thân, chuyện này cũng không tổn hại mặt mũi, hiện giờ ai chẳng biết Tiêu Giải Nguyên sẽ là kim khoa Trạng Nguyên, con đường làm quan rộng mở.

Sau khi Quốc Tử Giám tế tửu nhìn thấy Tiêu Giải Nguyên, liền tiếc nuối khuê nữ của mình gả quá sớm.

Cử tử trầm ổn, có tài hoa, có tâm cơ như thế này cũng không nhiều lắm thấy, Trạng Nguyên ba năm một lần, nhưng Tiêu Duệ Hoa như vậy vài thập

niên cũng không tìm ra.

Quốc Tử Giám thăm tế tửu nhìn Khương nhị gia có vài phần kính nể, nữ nhi là Tần vương thế tử phi, nhi tử thú nữ nhi Tiêu gia, ai còn dám nói Khương nhị gia gốc?

Trên đời nhiều người thông minh như vậy, lại không có người nào có bản lĩnh như Khương nhị gia.

Tiêu Duệ Hoa cũng không khó xử Khương nhị gia, thống khoái nhận lấy sính lễ, thương định hôn ước, Khương nhị gia vỗ ngực cam đoan, bọn họ nhất định sẽ xem nhi tức như thân sinh khuê nữ.

Tiêu Chúc Hoa ở bên cạnh nghe lén gò má ửng đỏ, ngượng ngùng cực kỳ, cũng vừa lòng cực kỳ, huynh trưởng từng nói, Khương nhị gia là phụ thân tốt, có công công bà bà như vậy là phúc khí của nhi tức.

Tiêu Duệ Hoa có thể nói với muội muội như vậy, nhưng đối với tình huống của một nhà Khương nhị gia, khóe miệng hằn hơi hơi co giật...

Gả một nữ nhi, liền thú một nhi tức có khả năng vào phủ, phu thê Khương nhị gia trời sinh đã không có mệnh làm lụng vất vả.

Tiểu muội ở Khương gia phải chịu khổ lâu dài.

Bất quá đối với Tiêu Chúc Hoa mà nói, loại này gánh nặng là ngọt ngào, thê thiếp tranh sủng mới là bi ai lớn nhất của nữ nhân.

Tiêu Chúc Hoa không hề tiếc nuối khi không làm trắc phi của thái tử, tương lai nàng sẽ là Vĩnh Ninh hầu phu nhân, thái tử có thể chờ đến lúc đăng cơ hay không cũng khó nói, nghe nói thái tử lại vì án tử của Từ Nghiễm Lợi mà học máu.

Tuy Tiêu Chước Hoa không có xem mạch cho thái tử, nhưng nhìn tướng mạo, thái tử tinh huyết không thịnh, muốn có nhi tử nối dõi thực không dễ dàng.

Thái tử không thể trông cậy, còn không có nhi tử, lâm vào hậu trách của thái tử là chuyện rất đáng buồn.

Nàng may mắn gặp Khương Mân Cẩn, một phần ngọt ngào hạnh phúc gần trong gang tấc, nàng cũng sẽ dùng chính đôi tay này bảo vệ Khương gia, duy trì phần hạnh phúc này.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 46+3: Đỉnh Ước 3

Chuyện Tiêu Chước Hoa cùng Khương Mân Cẩn đánh thân, khiến Khương Lộ Kỳ chấn động, Khương Mân Cẩn không có bản lĩnh lại thú được hoàng hậu tương lai? Trời cao...

Khương Lộ Kỳ cũng không biết nên nói cái gì, Tiêu Chước Hoa không vào phủ thái tử làm trắc phi, Từ Nghiễm Lợi bị rơi đài, Tiêu Duệ Hoa còn có thể giống kiếp trước làm quan đại thần?

Nếu Tiêu Duệ Hoa không thể làm quan đại thần, nàng vì cái gì phải gả cho hắn?

Hơn nữa lại là lấy phương thức khuất nhục như vậy... Cho dù lúc này có nhiều thay đổi, nhưng tính tình của Tiêu Duệ Hoa không có khả năng thay đổi quá nhiều, Khương Lộ Kỳ từng nghe nói, hắn là người rất hẹp hòi, hay mang thù.

Chuyện phát sinh ở trà lâu, sẽ là chuyện gièm pha mà cả đời hắn khó có thể quên.

Vốn dĩ trong lòng còn có vài phần mừng thầm, lúc này Khương Lộ Kỳ đối với hôn sự của mình có một chút không xác định, nàng có thể trôi qua rất tốt sao?

Gần đây Khương tứ gia luôn ra ngoài uống rượu giải sầu vì chuyện không thể trở thành thế tử.

Cho rằng Khương Lộ Kỳ hổ hãn mất vị trí thế tử, nếu lúc trước, Khương Tứ gia không nghe lời Khương Lộ Kỳ nói mà chủ động đi tranh thủ, có lẽ hiện giờ hãn đã là thế tử.

Bởi vì Từ Nghiễm Lợi bị định tội, kế hoạch tiếp cận Từ Nghiễm Lợi cũng phá sản, đồng thời hãn còn phải lo lắng vây cánh của Từ Nghiễm Lợi.....

Có thể nói mấy ngày này, hãn cực kỳ tức giận với Khương Lộ Kỳ, hận không thể giết chết nữ nhi này.

Tuy Tiêu Duệ Hoa đã đáp ứng hôn sự, nhưng Khương Tứ gia không muốn vì nữ nhi định hôn.

Hãn đã nói với tứ phu nhân, coi như không sinh ra Khương Lộ Kỳ.

Không phải tứ phu nhân không oán trách nữ nhi, nhưng nàng không có tâm tàn nhẫn như tứ gia.

Nhìn Khương nhị gia vì hôn sự của nhi tử mà bận trước bận sau, nàng càng lo lắng cho nữ nhi, nếu chẳng may Tiêu Duệ Hoa đậu cao trung Trạng Nguyên, hoàng thượng tứ hôn cho hãn thì làm sao bây giờ?

Dù Tiêu Duệ Hoa đã đáp ứng hôn ước nhưng chưa đính ước, Tiêu Duệ Hoa chỉ cần nói với hoàng thượng là chưa đính ước, một khi hoàng thượng tứ hôn, Khương gia còn có thể tìm tới cửa?

Tứ phu nhân thật sự rất sốt ruột, trượng phu trông cậy không được, nàng chỉ có thể tìm thế tử phu nhân, để nàng ra mặt, thỉnh lão hầu gia đi Tiêu gia cầu thân...Dù gì lúc trước cũng là Tiêu Duệ Hoa cam đoan với lão hầu gia.

Gần đây nhị phu nhân làm thế tử phu nhân rất thuận buồm xuôi gió, Khương Lộ Dao giúp nàng chọn lựa hạ nhân có tài, những lúc nhàn rỗi đều dùng để tính toán thử xem hầu phủ có bao nhiêu của cải.

Tính đến tính lui, nàng vừa lòng vô cùng, có nhiều bạc như vậy, tâm tình của nàng rất tốt nha.

Nghe nữ nhi nói nhi tức tương lai rất có tài năng, nàng có thể tiếp tục cả ngày lấy chuyện đếm ngân phiếu làm vui.

Nhị phu nhân càng có hảo cảm với Tiêu gia, biết phụ mẫu của Tiêu Duệ Hoa sớm thê, cho nên có tâm muốn hỗ trợ lo liệu hôn sự cho hần.

Tứ phu nhân vừa mới mở miệng, nàng liền đáp ứng:

-Nhị gia mới vừa đi Tiêu gia cầu thân, quen cửa quen nẻo, ta sẽ nói nhị gia giúp người, lão hầu gia đang tính dưỡng, ta thấy lão hầu gia sẽ không xử lý hôn sự của tôn nữ.

Tứ phu nhân vừa nghe, cũng thấy vì chuyện của Khương Lộ Kỳ mà phiền toái lão hầu gia không chừng sẽ chọc hần tức giận sinh ra cái gì tốt xấu.

Rốt cuộc Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Giải Nguyên nháo ra chuyện rất mất mặt.

Nàng cũng muốn lão hầu gia có thể sống lâu một chút, để bá phụ lo liệu hôn sự của Khương Lộ Kỳ nhìn có vẻ đáng thương, nhưng hiện giờ lại là biện pháp tốt nhất.

-Vậy phiền toái nhị gia.

- Không phiền toái, vừa lúc cùng nhau làm.

Các nàng đang nói chuyện, ma ma trông cửa đi vào bẩm báo:

-Thế tử phu nhân, Tần vương phủ phái người tới.

- Chuyện gì?

- Cùng người thương lượng chuyện đính ước.

Tứ phu nhân nhin chua xót, cười nói:

-Nếu người của Tần vương phủ đã tới, thì ta không quấy rầy nhị tẩu nữa, nhị tẩu cứ lo chuyện hôn sự của nhị nha đầu trước đi.

- Được rồi, người đi thông thả.

Nhị phu nhân chưa bao giờ biết khách khí, cũng không hiểu lòng tứ phu nhân, cho dù có đau lòng Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Duệ Hoa cũng không thể lướt qua nữ nhi của nàng.

-Thỉnh người ở Tần vương phủ tiến vào.

Tứ phu nhân ra cửa, vừa lúc nhìn thấy vị quản sự ma ma trang điểm như phu nhân, trong lòng chua xót càng đậm, vốn dĩ hết thảy này nọ đều là của mình, nhưng hôm nay bị nhị phòng đoạt đi rồi.

Tần vương phủ phái ma ma tới, tất cung tất kính với nhị phu nhân, há mồm ngâm miệng là nói lão thái phi như thế nào coi trọng việc hôn sự này, Tần vương phi như thế nào để ý, tóm lại, Tần vương phủ cho Khương Lộ Dao cũng đủ tôn trọng.

Nhị phu nhân tâm hoa nở phóng, cũng không phải vì Tần vương phủ cho nhiều sính lễ, mà là nàng nhìn ra Tần vương phủ rất coi trọng Khương Lộ Dao, này đó so với nhiều sính lễ càng quan trọng hơn.

Hôm nay, vị ma ma này tới phủ chỉ là thương lượng chuyện đính hôn hạ sính, dò hỏi xem Khương gia còn có yêu cầu đặc biệt gì không, hơn nữa còn bày ra danh sách người được Tần vương phủ chọn tới cầu hôn:

-Người xem vài vị này được không?

Không phải công chúa chính là quận chúa, không phải Vương gia chính là đại nho, nhị phu nhân ngồi nhìn muốn ngốc:

-Đều tới hầu phủ?

- Đúng vậy, thế tử điện hạ rất coi trọng lệnh thiên kim.

-Nhất định chúng ta sẽ chiêu đãi tốt.

Nhị phu nhân đối với chuyện Tần vương phủ an bài rất vừa lòng, cũng không tìm ra chỗ nào không ổn, có chút này nọ nàng nghĩ không tới.

Tần vương phi đều nghĩ tới, nhị phu nhân cảm thấy cao hứng, lại có chút tự đắc, trước kia Dao Dao của nàng ở trong đám đường tử muội là hiện sơn bất lộ thủy.

(Yul: hiện sơn bất lộ thủy nghĩa là không bộc lộ tài năng.)

Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của nữ tử, Khương Lộ Dao phải có được những điều tốt nhất.

Trong đám tiểu thư Khương gia ai cũng kém hơn Khương Lộ Dao.

Từ trước đến giờ nhị phu nhân vẫn coi mình là tục nhân, dù không có tâm tư dâm dục người khác, nhưng nguyện ý để nữ nhi vờn vàng áp trên đầu người khác, tiểu tử là đệ nhất danh môn Tần vương thế tử.

Từng nghe nhị gia nói, Tần vương thế tử là tiểu tử không tài, nhị phu nhân càng đắc ý:

-Dao Dao, người nói xem ta có loại suy nghĩ này có hay không có phúc hậu?

- ...

-Ta hy vọng người có thể vẻ vang xuất giá, tương lai có thể hạnh phúc phú quý.

Nhị phu nhân nhỏ giọng nói với Khương Lộ Dao:

-Kỳ thật ta cũng không muốn quản chuyện của Khương Lộ Kỳ, thứ nhất tứ phu nhân luôn ngạo mạn lại đi cầu ta, ta đắc ý, thứ hai ta thấy Tiêu Duệ Hoa tương lai sau này sẽ lợi hại, lúc này so kém Tần vương thế tử, hôn sự tam tức hai môn như vậy cũng tương đối, người so với Khương Lộ Kỳ thì mạnh hơn nhiều, để nàng làm nền cho người, ta rất cao hứng nha, bất quá, lời này người đừng nói với người khác, ta cũng không có ý xấu, ta hy vọng Khương Lộ Kỳ có thể sống tốt.

Khương Lộ Dao vừa bất đắc dĩ, lại vừa buồn cười, nhị phu nhân có ý tưởng này cũng là chuyện thường tình, ai mà không hy vọng nữ nhi của mình được điều tốt nhất?

-Người làm nương đều nghĩ như vậy.

Khương nhị gia cũng xem hôn sự của Khương Lộ Dao là quan trọng nhất, lo xong chuyện đính hôn của nhi tử, mới đáp ứng lo liệu giúp chất nữ Khương Lộ Kỳ.

Nhưng phải chờ tới lúc Khương Lộ Dao cùng Tần vương thế tử đính ước xong, cho dù trong lòng tứ phu nhân huyệt huyệt, cũng chỉ có thể cảm kích Khương nhị gia.

Dù gì như vậy cũng tốt, đành để Khương Lộ Kỳ nửa vời chờ đợi.

Dù tứ phu nhân có đại thể diện, cũng không thể khiến Vĩnh Ninh hầu đích nữ xếp sau Khương Lộ Kỳ.

Trong lòng không thoải mái, Khương tứ gia lại sủng ái tiểu thiếp, sau khi Khương Lộ Kỳ từ Phật đường cưới bỏ lệnh cấm trở về, thường xuyên bị tứ

phu nhân nhắc mãi.

Tâm tình Khương Lộ Kỳ cũng không thể tốt, trong lòng nàng cũng không hâm mộ Khương Lộ Dao.

Vì mẫu thân không hiểu nàng cho nên tình cảm mẫu tử giữa các nàng cũng không thân cận.

Thấy hầu phủ nơi nơi trang tô điểm mới hoàn toàn, Khương Lộ Kỳ nhớ tới kiếp trước lúc nàng cùng Tần vương thế tử đính ước.

Cũng náo nhiệt như thế, phú quý xa hoa, Tần vương phi tuyệt đối không để người khác bắt được khuyết điểm, vô luận là lễ đính ước hay là lúc thành thân, đều chu cấp cho Tần vương thế tử thứ tốt nhất.

Đáng tiếc này đó phú quý có ích lợi gì?

Khương Lộ Kỳ tỉnh ngộ, tương lai trôi qua thật tốt đó mới là điều nàng cường cầu, dù có đại phú quý cũng không thể so với thương tổn mà Tần vương thế tử đã gây ra.

Khương Lộ Kỳ nói với tứ phu nhân, cũng nói với chính mình:

-Phú quý vô dụng, ngày tháng trôi qua tốt đẹp mới đáng quý.

Hai kiếp làm người, Khương Lộ Kỳ từng bị phú quý mê hoặc, nhưng nàng không phải loại nữ tử nông cạn.

Khương Lộ Kỳ sợ tứ phu nhân bị sự phú quý của Tần vương phủ mê hoặc, thấp giọng nói:

-Lúc Tần vương phi đính ước, nhất định sẽ đưa cho nhị tỷ tỷ một bộ trang sức, bộ trang sức kia là của hồi môn của Tần vương đích phi, nghe nói xảo đoạt thiên công, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng không có...

- Người nói Thương Hải Minh Nguyệt?

- Dạ.

Khương Lộ Kỳ mang theo bộ trang sức kia xuất giá, vào cửa liền có được toàn bộ của hồi môn cùng sản nghiệp của Tần Vương đích phi lưu lại.

Tần vương phi cũng đem hậu viện bếp núc giao cho nàng, đáng tiếc nàng gánh vác không nổi.

Tần vương phi lại được mọi người khen ngợi, không tham ô của hồi môn của đích thê, là kẻ phi có phẩm hạnh cao khiết.

Đến cuối cùng Khương Lộ Kỳ mới hiểu, cho người, không nhất định là của người...

Sau đó ngập trời sóng biển, nàng không dám nhớ tới, tóm lại cuối cùng bộ Thương Hải Minh Nguyệt kia danh chính ngôn thuận thuộc về Tần vương phi.

Khương lộ kỳ xoa trán đau xót, đưa mắt nhìn về phía tứ phu nhân vừa gõ trán nàng:

-Nương?

- Đừng gọi ta.

Tứ phu nhân xoay người về phòng:

-Chỉ cần người không hối hận là được, dù ta có nói gì người cũng không nghe, về sau nếu người bị ủy khuất không cần trở về khóc lóc kể lể, tổ phụ người nói đúng, hôn sự này là người cầu, tốt hay xấu tự người gánh vác, đừng nghĩ ngoại gia sẽ vì người ra mặt. Người xem địa vị của phụ thân người lúc này, cũng giúp không được người.

Sau khi Khương Lộ Kỳ trọng sinh, đối với phụ mẫu tình cảm không thâm, sau lại vì tước vị, quan hệ giữa bọn họ càng xa cách.

Mẫu thân nói lời này, cùng ánh mắt oán giận lạnh nhạt của phụ thân đối với Khương Lộ Kỳ mà nói chính là thương tổn rất lớn.

Động lực duy nhất khiến Khương Lộ Kỳ kiên trì tiếp tục chính là sau này bọn họ sẽ hiểu, hiểu Tần vương thế tử là trượng phu rất đáng hận.

Cho dù hiện tại Từ Nghiễm Lợi suy sụp, Tần vương thế tử cũng trốn không thoát vận mệnh đã định, tương lai...

Tương lai sóng gió sẽ chìm chết hẳn, thế nhân sẽ ghét bỏ hẳn, hẳn hoàn toàn trở thành trò cười!

Khương Lộ Kỳ nghĩ cái gì, người khác không biết, Khương nhị gia thấy Tần vương phủ coi trọng nữ nhi của mình, nên rất sung sướng.

Nghe nhị phu nhân nói người được chọn đến cầu thân ở phía bên Tần vương phủ, Khương nhị gia càng tỏ vẻ, hẳn cũng muốn tuyển mấy người có trọng lượng làm chứng hôn.

Cũng chỉ có nhị phu nhân mới tin tưởng Khương nhị gia có thể thành được người có phân lượng.

Dù sao Khương nhị gia đã vì nhi tử ngay cả Quốc Tử Giám tế tửu phủ đều dám vào.

Khương Lộ Dao có chút hoài nghi, bất quá thấy phụ thân hưng phấn liên thôi, kết hôn là chuyện cao hứng, không cần cảm thấy mất mặt vì khách nhân mà phụ thân mời đến, cho dù là mời toàn bộ đội hình ăn chơi trác táng, thì có sao?

Chỉ cần phụ thân cao hứng, cảm thấy có mặt mũi là được, còn Tần Vương phi cảm thấy thế nào, đối với Khương Lộ Dao mà nói cũng không quan trọng.

Tần vương phi hào phóng thiện lương, sao có thể vì chút chuyện thú sự mà trách tội nhi tức tương lai? Nếu vậy không phải Tần vương phi suy nghĩ quá nông cạn.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 47+1: Cơn Lốc 1

Trước ngày đưa sính lễ, Tần vương phi đã chuẩn bị chu đáo, sai người kiểm tra lại, xem xem có để sót thứ gì không.

Trừ của hồi môn của Tần vương đích phi Dương thị để lại, Tần vương phi còn đem kỳ trân do thái phi ban thưởng đặt vào trong phần sính lễ.

Soạn tới soạn lui, thành hai mươi bốn nâng sính lễ, phần sính lễ trầm trọng này thái tử phi có thể nhận.

Tần vương thế tử cũng tới xem qua, nhìn không ra bất ổn, bình đạm nói một câu, "mẫu phi vất vả", sau đó liền bỏ đi không thấy bóng dáng.

Tần vương phi cũng sai người hỏi thăm, gần đây thế tử vội cái gì, hỏi thăm lao lực tâm tư cũng không thám thính được tin tức.

Ở chỗ thái phi Tần vương nghe nói Tần vương phi như thế nào vất vả chuẩn bị sính lễ cho thế tử, trong lòng càng thêm cảm kích.

Sau khi hẳn thấy phần sính lễ này, liền ôm Tần vương phi cảm động nói, "vất vả cho nàng".

Tần vương phi còn chuẩn bị sổ sách đợi Khương Lộ Dao vào cửa liền giao cho nàng, đem sổ sách lấy ra cho Tần vương xem, dịu dàng cười:

-Về sau thiếp có thể chuyên tâm hầu hạ vương gia rồi, giáo dưỡng thế tử đã thành, sau khi thế tử thành thân, chính là đại nhân(người lớn), mấy nhi tử còn lại càng cần thiếp cùng vương gia thương tiếc.

Tần vương liên tục gật đầu, cho dù mấy nhi tử còn lại lúc đính ước kém hơn thế tử, cũng không phải rất kém cỏi, hẳn sẽ dốc hết sức lực cho mấy nhi tử điều tốt nhất.

Nguyên bộ Thương Hải Minh Nguyệt lẳng lẳng nằm trong sính lễ tản ra quang mang bắt mắt, Tần vương cùng Tần vương phi gần bó bên nhau, tình thâm ý trọng...

Trước khi Tần vương phủ hạ sính lễ, Khương nhị gia thỉnh khách nhân đại diện gia mẫu đã sớm tới cửa.

Quả nhiên như Khương Lộ Dao suy nghĩ, phụ thân tụ tập đám ăn chơi trác táng, nguyên đám hoàn khổ ngồi cùng nhau tâm tình kinh nghiệm chơi bời, trong đó Triệu vương điện hạ là bắt mắt nhất.

Khương Lộ Dao tránh ở một bên trộm nhìn tình cảnh bên ngoài thấy trường hợp náo nhiệt, không những không sinh khí, ngược lại cảm thấy rất thú vị.

So với lễ đính ước khô khan thì cường hơn nhiều, hy vọng lúc thành thân không khí cũng náo nhiệt như vậy.

-Thủ phụ đại nhân đến, Lễ Bộ Thượng Thư đến, Quốc Tử Giám tế tửu đến, Hàn Lâm Viện chương viện đến..... Đô Sát viện tả đốc Ngự Sử đến...

Mọi người vừa nghe thông báo, đồng thời cả kinh muốn rớt cằm, nhìn về phía Khương nhị gia, mặc dù hẳn là Vĩnh Ninh hầu thế tử cũng thỉnh không được đại nhân vật như vậy nha, này quả thực một lưới bắt hết văn thần sao?

Khương Lộ Dao nhìn choáng váng, sao phụ thân lại làm được? Quốc Tử Giám tế tửu chú trọng thanh danh.....

Ngại mất mặt mũi, dù bị phụ thân dùng tình cảm để tha thứ, nhưng thủ phụ các lão, Lễ Bộ Thượng Thư, Đô Sát viện chương viện, văn thần cao cấp làm gì chịu cùng ăn chơi trác táng với phụ thân nàng, sao phụ thân có thể thỉnh được bọn họ?

Sau khi mấy người này xuất hiện, mọi người mới biết không phải ảo ảnh, đám ăn chơi trác táng đều đứng dậy, trước mặt các đại lão làng muốn ngoan bao nhiêu có bấy nhiêu.

Cũng không dám thối phòng lung tung, như thế nào cũng phải tranh thủ để lại cho đại lão làng một ấn tượng tốt, về sau gặp rắc rối còn có khả năng được xử lý khoan dung.

-Phụ thân, người làm thế nào mà thỉnh được bọn họ?

- Hắc hắc.

Khương nhị gia kề tai nhi tử Khương Mân Cần nói nhỏ:

-Người đi nói với Dao Dao, nói nàng đừng sợ, những người này đều tự nguyện tới, không phải ta cưỡng bách thu mua gì đâu.

-Sao tiểu muội có thể không sợ hãi? Nhi tử nhìn còn quáng mắt.

-Ngu ngốc, sao ngươi không kế thừa một chút thông minh nào từ ta hết vậy, sợ gì? Bọn họ không phải là người? Bất quá chức quan cao một chút mà thôi. Kỳ thật bọn họ hận nhất tôn nhi không biết cố gắng, xem không vừa mắt đám ăn chơi trác táng, tỷ như Hàn Lâm Viện chương viện cùng Quốc Tử Giám tế tửu đại nhân, bọn họ lấy mục tiêu khuyên bảo đám ăn chơi trác táng hướng về phía trước vì chung thân, người nghĩ xem, có thể đem tất cả mọi người tụ tập cùng nhau cũng không dễ dàng? Lúc bọn họ bắt đầu bài giảng kinh thư, đám bằng hữu của ta cũng ngoan ngoãn đến nghe, bọn họ ai dám chuồn êm, ai dám không để ý, về sau ta sẽ thu thập bọn họ.

- ...

Khương Mân Cẩn suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu ý đồ của phụ thân, quả nhiên vài vị đại lão thích lên mặt dạy đời đã bắt đầu giáo dục đông đảo đám giá áo túi cơm không được lãng phí thời gian.

Lão phụ(lão cha) thật sự là quá lợi hại!

Khương Mân Cẩn bội phục sát đất, đem tin tức truyền tới tai Khương Lộ Dao, Khương Lộ Dao chỉ có một cảm giác, đây là nghi thức đích ước, hay là lớp học giáo dục?

Kệ đi, náo nhiệt, thật sự náo nhiệt, Khương Lộ Dao nghĩ đến điều tốt đẹp, mặc kệ như thế nào, đội hình xa hoa có thể khiến Tần vương phi kinh sợ.

Cũng có thể cho Triệu Đặc Trạch chút mặt mũi, đừng hỏi đội hình xa hoa như thế nào lại tới, dù sao Khương nhị gia lẳng vào nhập bọn trong đó, ai dám không phục?

Quả nhiên, sau khi Tần vương phi cùng người chứng hôn đi tới Vĩnh Ninh hầu phủ, nhìn cục diện trước mắt mà mắt như bị mù, Khương gia... Có phần thể diện này?

Những người này sao có thể tới Khương gia? cho dù là Tần vương cũng không làm được điều này.

Tần Vương phi tăng thêm vài phần kiêng kị Khương Lộ Dao, nếu thực lực Khương gia hùng hậu đối với Tần vương thế tử sẽ trợ giúp quá lớn.

Thê tộc, mẫu tộc chính là chỗ dựa quan trọng, Tần vương phi hao hết tâm tư vì nhi tử lựa chọn thông gia, không có phủ nào lợi hại bằng Khương nhị gia.

Nhưng vẻ mặt nàng cũng không lộ ra chút ngoài ý muốn, lòng tràn đầy niềm vui sung sướng nói với nhị phu nhân:

- Thế tử thú được lệnh ái, thật là vinh hạnh của Tần vương phủ.

- Ủ, nữ nhi của ta rất tốt, rất lợi hại, ai cũng thích nàng.

- ...

Khóe miệng Tần Vương phi khẽ động, có người nào làm nương mà không khiêm tốn như vậy sao? Dựa theo lẽ thường nên khiêm tốn một chút chứ?

Nhị phu nhân sợ Tần vương phi không tin, nhỏ giọng nói:

- Nữ nhi của ta biết xem sổ sách, biết kinh doanh sinh ý, còn giúp ta quản nhị gia, hiện giờ nhị tử của ta một lòng cử nghiệp, chính là Dao Dao đốc xức, hơn nữa hạ nhân do nàng lựa chọn cũng rất nghe lời, về sau, chờ Dao Dao vào Tần vương phủ, vương phi diện hạ có thể sống thanh nhàn, muốn làm gì cũng được, không cần bị tục sự mà phiền muộn. Chuyện gì vào trong tay nữ nhi của ta đều là điểm tâm sáng, nói thật, nếu không phải vì hôn ước, ta luyện tiếc đem nữ nhi gả ra ngoài.

- Tuy Dao Dao nói nhi tức tương lai cũng là người xuất sắc tài năng, nhưng ta cũng không tin lắm, rốt cuộc người giống như nữ nhi của ta, quá ít.

Nhị phu nhân nhìn Tần vương phi chăm chú, giống như Tần vương phi chiếm biết bao nhiêu tiện nghi, Tần vương phi cười có chút cứng đờ, này rốt cuộc là thân gia như thế nào.

Tần vương thế tử vẫn luôn chú ý Tần vương phi, vô cùng tán thưởng nhạc mẫu vô tâm cảm liễu.

Khương Lộ Dao từng nói với Tần vương thế tử, phụ mẫu của ta người không hiểu, người có thể cảm thấy bọn họ không bình thường.

Chính xác không bình thường!

Triệu Đặc Trạch tươi cười sáng lạn, thấy Tần vương phi ăn mệt cũng rất cao hứng, cũng phải, chuyện nội trạch phải giao cho nữ nhân giải quyết.

Hắn là một nam tử hán cả ngày ở vương phủ cùng Tần vương phi phân cao thấp thực không có tiền đồ.

Tần vương phi nhìn Triệu Đặc Trạch bị Khương nhị gia dẫn đến bái kiến từng người chứng hôn bên gia mẫu.

Triệu Đặc Trạch phong độ nhẹ nhàng cử chỉ tiêu sái, đã kiêu ngạo lại có khí chất khiêm tốn, vừa lòng khách khứa đồng loạt khen ngợi, ít nhất Triệu Đặc Trạch để lại ấn tượng không tồi trong lòng đám lão làng.

Triệu Đặc Trạch lớn lên cũng không kém, cũng là người thức thời, trường hợp này tự nhiên sẽ hiểu làm như thế nào mới có thể để lại ấn tượng sâu sắc.

Tần vương phi vò nhãn khăn trong tay áo, đám người này đều nói thế tử tốt, ai dám nói bọn họ nhìn lầm thế tử?

-Kỳ thật đối với tiểu tể là Tần vương thế tử, ta cùng nhị gia cũng rất vừa lòng, vương phi điện hạ dưỡng ra hảo nhi tử.

Nhị phu nhân càng nhìn Tần vương thế tử càng vừa lòng, đối với tiểu tể có bề ngoài anh tuấn, lại ăn nói làm việc khéo léo, vừa lòng vô cùng.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là nữ nhi hạnh phúc hơn nàng, tuy nhị gia cũng không tồi, nhưng tướng mạo cùng phẩm vị tuyệt đối không bằng Tần vương thế tử, nhìn xem...

Tần Vương thế tử ở trong sinh lễ bỏ vào ngọc trâm tự mình điêu khắc, ai nha, nhị phu nhân đỏ mặt thay nữ nhi.

Đến nỗi Tần vương phi muốn chứng minh mình hiền huệ đem bộ trang sức Thương Hải Minh Nguyệt ra, lại bị nhị phu nhân làm lơ.

Thậm chí ngay cả biểu hiện kinh ngạc vinh hạnh cũng không có, đối với nhị phu nhân mà nói, của nữ nhi chính là của nàng, bộ trang sức Thương Hải Minh nguyệt này khi nào nàng xem mà không được?

Khương Lộ Dao từng dạy nàng, mặc dù trong lòng yêu bạc muốn chết, vẻ mặt phải giả vờ miệt thị vàng bạc.

Quan trọng là Tần vương phi không biết tính tình của nhị phu nhân, nàng bày ra Thương Hải Minh Châu không gây sát thương bằng ngân phiếu, trân bảo trang sức đối với nhị phu nhân mà nói chính là đổi ra bạc để dùng, phải rời tay mới có bạc, không giống như là ngân phiếu tùy thời đều có thể lấy ra.

Nếu vội vã dùng bạc, trang sức sẽ phải bán rẻ, ít nhiều nha.

Nhị phu nhân cho rằng vàng bạc mới là cơ sở quan niệm.

Gia mẫu tiếp nhận sinh lễ, Khương nhị gia sai người chuẩn bị đồ ăn, Vĩnh Ninh hầu phủ lão phu nhân ra mặt lắc lư một vòng.

Thấy phu thê lão nhị làm cũng không tồi, nàng mừng vì được thanh nhàn, bàng quan nhìn Tần vương phi bị nhị tức phụ kích thích...

Luôn luôn được người khác khen ngợi, lúc này Tần vương phi nhẫn rất vất vả.

Lão phu nhân xem cũng đã ghiền, thì ra nhị tức phụ(= dâu 2) còn sử dụng được? Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa, lão nhị

cùng nhị tức phụ đúng là tuyệt phối.

Vốn dĩ lão phu nhân có chút lo lắng Tần vương phi sẽ ép nhị phu nhân đến nỗi không còn tinh khí, không tự tin, ai ngờ sự tình lại trái ngược.

Phu thê Khương nhị gia một lòng bảo vệ Khương Lộ Dao, nếu đối phó với Tần vương phi cũng không đến mức một hiệp cũng không đấu lại.

Khương Lộ Dao..... Lão phu nhân rất vừa lòng với tôn nữ này, nàng tươi cười sung sướng chân thành rất nhiều, còn dặn Tần vương thế tử phải chiều cố nhị nha đầu thật tốt.

Tần vương phi khẽ nâng mí mắt, nhìn ra Khương Lộ Dao rất được sủng ái, tôn nữ được Gia Mẫn quận chúa sủng ái, nhất định không phải là người dễ đối phó.

Triệu Đặc Trạch trịnh trọng đáp ứng, có thể có được tình thương yêu của các trưởng bối, đủ để chứng minh Khương Lộ Dao rất ưu tú, thiện lương, bệnh vực người của mình, đem hậu viện giao cho Khương Lộ Dao, hẳn rất yên tâm, cũng rất an tâm.

Khương Lộ Dao như thế nào cũng sẽ không bị Tần vương phi lừa gạt.....

- Thân thể hầu gia không khỏe, không thể tới đây, lão nhị, người dẫn thế tử đi bái kiến hầu gia đi, cũng nên để hắc nhìn xem tôn nữ tể(cháu rể).

- Dạ, mẫu thân.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 47+2: Cơn Lốc 2

Khương nhị gia truyền lời với khách khứa xong, liền dẫn Triệu Đặc Trạch đi bá kiến Vĩnh Ninh hầu.

Trên đường đi Khương nhị gia dạy thế tử:

- Phụ thân ta tính tình không được tốt, nếu hấn đánh người, người phải chạy nhanh lên, đừng đứng chịu đánh, người biết leo cây không? Phụ thân ta không biết leo cây.

(Yul:...)

-...

Triệu Đặc Trạch không biết nên bày ra biểu tình gì mới tốt, đối mặt với Khương nhị gia, hấn cảm thấy hết sức gian nan.

Vĩnh Ninh hầu gặp Triệu Đặc Trạch, hai người nhìn nhau một hồi, sau đó đuổi Khương nhị gia ra ngoài.

Hai người ở trong thư phòng đàm luận một lúc lâu, Khương nhị gia buồn đầu sầu não không thể nghe bọn họ đang nói cái gì, nhàm chán cầm nhánh liễu ngồi xổm trên mặt đất vẽ hình xoắn ốc.

Qua hơn nửa canh giờ, vẻ mặt Triệu Đặc Trạch ngưng trọng bước khỏi thư phòng, vành mắt phấm hồng, Khương nhị gia tiến lên hỏi:

- Phụ thân ta khi dễ người? Không phải ta đã nói với người là phải trốn sao? Có đánh người không?

Triệu Đạc Trạch lắc đầu:

- Nhạc phụ không cần lo lắng, ta...Một lát nữa sẽ ổn.

- Nếu không, ta bồi người uống hai ly?

- Ngày khác đi.

Lúc này Triệu Đạc Trạch không có hứng thú uống rượu, hơn nữa còn có khách khứa, hẳn không muốn Khương Lộ Dao cảm thấy hẳn không coi trọng nàng, Khương nhị gia nói:

- Có tâm sự nên nói cùng người khác, buồn bực để trong lòng sẽ nghẹn rồi sinh bệnh, ba gã thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng, một người dù thông minh mưu trí cũng hữu hạn...Nhưng nếu người gặp việc khó cũng đừng tìm ta, tìm Dao Dao đi.

Khương nhị gia cười hề hề nói:

- Hay là ta gọi Dao Dao ra đây?

Trong lòng Triệu Đạc Trạch khẽ động:

- Không được, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của nàng, ta...Sớm muộn gì nàng cũng là người của ta, ta có thể xem cả đời.

- Hảo tiểu tử, ngày mai ta mời người uống rượu, người nhất định phải tới.

Khương nhị gia đánh vào vai Triệu Đạc Trạch:

- Ta không nhìn lầm người!

- Người thử ta?

- Có sao?

Khương nhị gia thiên chân chớp chớp mắt:

- Nếu người chịu, ta thật sự sẽ gọi Dao Dao ra, là người không biết nắm lấy cơ hội nha.

- Người nói thế nào cũng đúng.

Triệu Đặc Trạch đã từ bỏ ý định tranh luận cùng Khương nhị gia.

- Ngày mai, ta ở tửu lâu chờ người.

- Được.

Một hồi náo nhiệt, sau khi lễ đính ước kết thúc, đông đảo khách khứa rời khỏi Vĩnh Ninh hầu.

Tần vương phi tinh thần bị đả kích, sau khi ngồi vào cỗ kiệu, thân thể nhũn ra, giống như không có xương cốt dựa vào người ma ma.

Mệt, nàng chỉ cảm thấy mệt, nói chuyện với nhị phu nhân quá mệt mỏi, chưa bao giờ có quá cảm giác vô lực như lúc này.

- Hiện giờ ta chỉ hy vọng thế tử phi ngàn vạn lần đừng giống mẫu thân nàng.

- Sẽ không, người giống như thế tử phu nhân không nhiều lắm.

Thật ra hôm nay Khương Lộ Dao rất đặc ý với biểu hiện của phụ mẫu, hưởng chi hôn lễ của nàng sau hôn lễ của huynh trưởng cùng tâu tử.

Nàng có thể đem toàn bộ gia sự phó thác cho tâu tử, phu thê Khương nhị gia không cần nhọc lòng, một người chuyên tâm chơi, một người chuyên tâm đếm ngân phiếu là được.

Nàng so với nhị phu nhân thì biết nhìn hàng hơn, phần sính lễ này khiến nàng có mặt mũi, bộ trang sức Thương Hải Minh Châu không hổ là hi thế trân bảo, mang lên thật xinh đẹp.

Khương Lộ Dao ngắm gương nửa ngày, di sản của Tần vương đích phi đều là của nàng, ai cũng không được đoạt.

Cho dù Tần vương phi không đủ hào phóng, nàng cũng sẽ nghĩ cách lấy lại.

Thứ thuộc về thân mẫu của Triệu Đặc Trạch, nếu để Tần vương phi lấy cho nhi tử, Dương thị có lẽ là sẽ đội mồ sống lại!

Bởi vì hôn sự của nhi nữ sắp đến, nhị phu nhân bận rộn vô cùng, rốt cuộc nữ nhi vẫn phải gả cho Tần vương thế tử.

Nếu sính lễ của Tần vương phủ rất có thành ý, nhị phu nhân không thể bủn xỉn, huống chi tương lai sau này Khương Mân Cẩn có thể kế thừa Vĩnh Ninh hầu phủ.

Nhị phu nhân vì bồi thường cho Khương Lộ Dao, đem toàn bộ ngân phiếu mấy năm nay tích góp đổi thành vàng, tính đặt vào của hồi môn...Cái gì cũng không lóa mắt bằng vàng bạc.

Khương Lộ Dao không khuyên nhị phu nhân được, khoe của thì khoe của đi, dù gì khoe của so với nghèo kiết hủ lậu thì cường hơn nhiều.

Chỉ là phần của hồi môn này nhất định sẽ chột mù mắt bá tánh kinh thành, tuy của hồi môn không phải là vật quý trọng nhất, nhưng tuyệt đối là khoe của dữ nhất, lóa mắt nhất.

Sắc trời tối đen, tinh nguyệt treo cao, trên đường rất ít người đi lại, quán rượu trà lâu đều đóng cửa nghỉ ngơi.

Là thời điểm kinh thành cấm đi lại, trừ phi xuất thân huân quý, còn người bình thường rất ít ra cửa.

Khương nhị gia loạn choạng bị Triệu Đạc Trạch nâng ra tửu lâu, tuy tửu lượng của Triệu Đạc Trạch cũng không tồi, nhưng bồi nhạc phụ uống từ trưa đến giờ, đầu hăn cũng có chút choáng váng.

Đặc biệt nhạc phụ còn ôm hăn khóc, nói là luyến tiếc nữ nhi...Khiến Triệu Đạc Trạch vừa buồn cười, lại vừa chua xót, liên tục cam đoan sẽ để Dao Dao thường về ngoại mẫu...

Cũng cam đoan với Khương nhị gia lúc nào cũng có thể tới Tần vương phủ.

Như thế, mới dễ được Khương nhị gia nín khóc.

Triệu Đạc Trạch xoa xoa nguyệt thái dương, giống như hôm nay đi uống rượu, là hăn phải đáp ứng Khương nhị gia vô số điều kiện.

Tuy điều kiện không ảnh hưởng đến toàn cục, nhưng Triệu Đạc Trạch không nghĩ ra, sao hăn lại không thể nhẫn tâm với Khương nhị gia? Vòng tới vòng lui, hăn đã thống khoái đáp ứng rồi.

Hoàn toàn không giống ngày thường, hay là Khương nhị gia có vu thuật?

Không yên tâm để tùy tùng đưa Khương nhị gia trở về, Triệu Đạc Trạch đích thân hộ tống Khương nhị gia hồi Vĩnh Ninh hầu phủ.

Mới vừa đi tới đi lui có vài bước, bỗng nhiên nghe thấy phía trước có tiếng đánh nhau, Khương nhị gia vừa nghe đánh nhau liền hưng phấn, vội nhìn về hướng đánh nhau...

Triệu Đạc Trạch nhú chặt mày, là hai nhi tử của hoàng trưởng tử, thích khách một thân hắc y, chiêu thức trí mệnh, nhi tử của hoàng trưởng tử trên

cánh tay, đầu vai, ngực đều bị trọng thương, đang nằm trên mặt đất.....

Không biết có còn hô hấp hay không.

Mấy ngày gần đây nhi tử của hoàng trưởng tử không ít lần nhảy nhót lung tung, mấy đại tổng binh cũng là bọn họ báo tin, nếu nói đám người Triệu Đạc Trạch mở màn đập đổ Từ Nghiễm Lợi, nhắc lên sóng gió tuyết đối không thể thiếu một phần lực của hoàng trưởng tử.

Hoàng trưởng tử định dựa vào việc này, tâm tư đập ngã thái tử rõ như ban ngày, đám thích khách này chẳng lẽ là thái tử phái tới?

Khương nhị gia đẩy Triệu Đạc Trạch:

- Hình như hoàng trưởng tử còn trong kiệu, người mau đi cứu hoàng trưởng tử đi, cơ hội tốt như vậy, người còn thất thần làm cái gì?

- Người không đi?

- Ta là hầu phủ thế tử, có ăn có uống, nếu cứu hoàng trưởng tử, hoàng thượng có thể thưởng cho ta cái gì?

- Ta sợ thích khách do các hoàng tử khác phái tới...

- Là người chưa từng làm phụ thân, có người phụ thân nào lại muốn nhìn cốt nhục tương tàn? Hoàng thượng nhiều lắm chính là chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, thừa dịp thảm kịch còn chưa xảy ra, hoàng thượng sẽ giả bộ hồ đồ, nếu chẳng may hoàng trưởng tử có cái gì tốt xấu, hoàng thượng muốn làm bộ xem như không thấy cũng không được, lúc này ai ngăn trở cốt nhục hoàng tộc tương tàn, chính là ân nhân của hoàng thượng, hoàng thượng không hy vọng các hoàng tử vì ngôi vị hoàng đế mà mất hết nhân tính...Làm phụ thân rất khó a.

Khương nhị gia lại đẩy Triệu Đạc Trạch một cái:

- Mau đi, về sau ta sẽ dạy người nên làm phụ thân như thế nào.

P/s: Hiệu ứng bướm bướm khiến cho chính trị biến hóa, nhân vật mấu chốt đã rơi đài, lịch sử ảnh hưởng rất lớn, Khương Lộ Kỳ đoán được mở đầu, không đoán được kết cục.

Lót dép chuẩn bị xem đấu nha các nàng. đại boss VS đại boss ám đấu dương đấu.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 48+1: Hôn Tiền 1

Nếu là chuyện tầm thường, đầu óc Khương nhị gia sẽ không linh quang như vậy, nhưng trước mắt đề cập đến vấn đề làm phụ thân như thế nào, Khương nhị gia là phụ thân, hơn nữa vẫn luôn nỗ lực làm phụ thân tốt.

Bình thường hắn cũng nhìn ra một chút thủ đoạn của huynh đệ hầu phủ vì muốn thừa tước, hắn không nói, không phải là hắn không cảm giác được thiện ý cùng ác ý.

Lão hầu gia tránh ở sân viện hẻo lánh để tĩnh dưỡng, đối với Khương nhị gia mà nói chính là không muốn nhìn cốt nhục tương tàn, suy bụng ta ra bụng người, nếu hắn ở vị trí của lão hầu gia, cũng vui không nổi.

Bởi vậy hắn không ngại thê tử chỉ sinh cho hắn một mình Khương Mân Cẩn, nếu sinh nhiều, hắn lại không biết dưỡng nhi tử, đến lúc đó gia nghiệp nhiều ít cũng không đủ lăn lộn, vẫn là một đứa là đủ.

Đây Tần vương thế tử, Khương nhị gia tìm nơi an toàn vì tiểu tử mà liều trận.

Hàng năm ở kinh thành chơi bời, Khương nhị gia quen thuộc mọi ngõ ngách trong kinh thành, chọn lựa địa phương vừa an toàn, vừa xem được rõ.

Triệu Đạc Trạch công phu không tồi, rất nhanh đã đánh bại hai tên thích khách, hắn không để ý đến hai nhi tử của hoàng trưởng tử đang nằm trên mặt đất.

Nhào vào cổ kiệu của hoàng trưởng tử, một thích khách đâm dao vào cổ kiệu, biết rõ hành động của thích khách, dù Triệu Đạc Trạch không có nhạc phụ tương lai chỉ điểm, cũng là người thông minh.

Hơi lệch thân mình, để dao của thích khách xẹt qua vai, đầu vai nhiễm huyết, Triệu Đạc Trạch hét lớn một tiếng:

-Điện hạ, ta tới cứu người.

Chờ đến lúc đem hoàng trưởng tử ra khỏi cổ kiệu, hoàng trưởng tử nhìn thấy Triệu Đạc Trạch cả người đầy máu, trong lòng cảm động vô cùng.

Triệu Đạc Trạch một câu cũng không nói, trực tiếp công hoàng trưởng tử, múa may kiếm trong tay, hướng ra bên ngoài...

"Cố gắng kiên trì thêm chút nữa, thị vệ trong kinh thành sẽ đến đây, cố kiên trì thêm chút nữa..."

(Yul: mấy cái "...." là suy nghĩ trong lòng nhân vật)

-Nguy rồi!

Khương nhị gia nhin không được hô to một tiếng, từ nơi xa lại tới hơn mười mấy hắc y nhân, Triệu Đạc Trạch đã rơi vào vòng...

Khương nhị gia xoay ba vòng, là hấn đẩy tiểu tể ra, nếu chẳng may tiểu tể có cái gì tốt xấu, hấn biết giải thích thế nào với Dao Dao?

Ai có thể ngờ thích khách còn phân hai đợt?

-Dao Dao nói không sai, trưởng tử đều là quái vật giỏi kéo cừu hận, làm lão nhị mới có hạnh phúc.

Khương nhị gia thấy con rể gặp nguy, vội chạy ngược lại hướng đánh nhau muốn đào tẩu.

Lúc này Triệu Đạc Trạch không cần giả vờ, trên người cũng bị thích khách chém thương vài chỗ, thấy Khương nhị gia bỏ chạy...

"Hắn mặc kệ mình sao?"

Trong mắt Triệu Đạc Trạch chứa đựng tàn khốc cùng tuyệt vọng, phun ra một ngụm máu, ổn định hoàng trưởng tử đang ở trên lưng:

-Mẹ nó, ta liều mạng.

Cuối cùng vẫn chỉ có một mình hắn, không ai giúp hắn...

Đang lúc Triệu Đạc Trạch định liều mạng, trên nóc nhà truyền đến một tiếng la:

-Tiểu tử tương lai, lắt mình, bên trái.

Nghe thanh âm là Khương nhị gia, trong lòng Triệu Đạc Trạch ấm áp, nghe lời né qua bên trái, cho dù Khương nhị gia lưu lại vì nhật xác cho hắn, cũng tốt hơn để hắn một mình.

Ào ào, nước trà nóng giống như thiên nữ tán hoa xà xuống, Khương nhị gia đứng trên vách tường đầu đường hẹp dài, cười to:

-Gia mời các người uống trà, đừng khách khí, uống nhiều chút.

Nước nóng so với phi tiêu thì uy lực lớn hơn, thích khách xoa mặt, ôm bả vai, dậm chân kêu nóng.....

Trong khoảng thời gian ngắn cũng không rảnh đuổi theo Triệu Đạc Trạch cùng hoàng trưởng tử.

-Đệ nhị chiêu, phóng Liệt Mã.

Năm sáu con tuần mã trên đuôi ngựa cột dằng pháo đã châm ngòi, tuần mã trực tiếp xông tới, thích khách bị phỏng thật vất vả mới thở được một hơi, lại bị kinh mã tách ra trận hình, tên cầm đầu thích khách mắng:

-Bỉ ổi! hạ lưu.

Đúng vậy, Khương nhị gia làm này nọ đều là thủ đoạn của đám du côn lưu manh khi đánh nhau.

Khương nhị gia đứng ở trên vách tường, cười to:

-Ta thích, có bản lĩnh người cũng chơi trò hạ lưu đi.

Thủ lĩnh giương tay lên, một ám tiễn bắn về phía Khương nhị gia, Triệu Đặc Trạch hô:

-Cẩn thận, nhạc phụ.

Khương nhị gia chỉ có bản lĩnh kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, năng lực tác chiến một mình không giỏi, võ nghệ lơ lỏng tầm thường.

Luống cuống tay chân muốn trốn tránh, nhưng ám tiễn vẫn bắn trúng hần, Khương nhị gia không đứng được từ đầu tường rơi xuống, Triệu Đặc Trạch vội tiến lên, kéo Khương nhị gia bảo hộ ở phía sau.

Thậm chí hần còn ném hoàng trường tử xuống đất, công Khương nhị gia lên, công lao có thể không cần, nhạc phụ không thể chết được!

-Tiểu tử, ta không nhìn lầm người!

Khương nhị gia la ó kêu đau, há mồm chửi tục, mắng chửi người bằng từ ngữ các loại phỉ phường, mắng bọn thích khách đến choáng váng.

Bọn họ đều là tinh anh được bí mật bồi dưỡng, thật sự chưa thấy ai chơi trò lưu manh như Khương nhị gia.

Triệu Đạc Trạch thấy Khương nhị gia mắng chửi người tự tin mười phần, trong lòng yên ổn một ít, xem ra ám tiễn không có độc.

Chỉ là Khương nhị gia mắng chửi người ngay bên tai, tuy không phải mắng hằn, nhưng hằn cảm thấy không thể nào dễ chịu.....

Giọng quá to quá vang dội, mắng chửi người quá tàn nhẫn.

Thủ lĩnh đám thích khách giận tím mặt, tự mình xông lên, Khương nhị gia từ trong vạt áo, ném vào mắt tên thủ lĩnh thích khách:

-Chết này.

Vèo một tiếng, bột được bao trong giấy trắng tản ra không trung, trước mắt bọn thích khách là một mảnh trắng xoá, ôm mắt kêu rên, Khương nhị gia vỗ vai tiểu tể, cười to:

-Về sau ai dám nói ta mang vôi là vô dụng, ta sẽ đem vôi nhét vào miệng hăn...

-Con bà nó, vôi này chính tay khuê nữ của ta chuẩn bị, lúc nào cũng dặn ta mang bên người, chỉ có ta có, nhi tử của ta không có đâu, Dao Dao nói, ca ca nàng quá xúc động, không dùng được.

-Là...Dao Dao chuẩn bị cho người?

- Đúng vậy, nếu không sao ta có được? Mới vừa rồi mấy chiêu kia cũng là Dao Dao dạy cho ta, chỉ cho ta biết ở kinh thành nơi nào có nước nóng, tuần mã, pháo. Nếu không tìm được có thể phóng hỏa thiêu đuôi ngựa...Dao Dao thật lợi hại, có phải không?

-...

Triệu Đạc Trạch cảm giác sau lưng rét run, là thê tử mình sắp thú sao? Toàn bộ đều là tiểu nhân vô lại quỷ kế đa đoan, đã vậy Khương nhị gia còn

rất nghe lời.

Khương nhị gia chấp hành mưu kế của Khương Lộ Dao, nếu đổi lại là hậu duệ quý tộc khác, nào ai dám không biết xấu hổ dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này?

Thích khách bị Khương nhị gia chơi chiêu, sức chiến đấu yếu bớt, Khương nhị gia thấy binh mã kinh thành sắp tới, từ trên người Triệu Đạc Trạch nhảy xuống, mắng:

- Quả thực đúng như Dao Dao nói, quan sai luôn đến cuối cùng, trông cậy vào quan sai đều là người chết, kéo bè kéo lũ đánh nhau còn phải tự lực cánh sinh...

- ...

Triệu Đạc Trạch không biết nên mở miệng nói gì.

-Người đi xem hoàng trưởng tử đi, chúng ta đổ máu, đổ mồ hôi, phải để hoàng thượng biết, người nhất định phải hộ tống hoàng trưởng tử đến gặp hoàng thượng, tuy người khác sẽ đem việc này nói cho hoàng thượng biết, nhưng hoàng thượng phải tận mắt nhìn thấy, mới có vẻ chân thật.

-Thương thế của người?

- Không chết được, ám tiễn không có độc, dưỡng hai ngày là khỏe.

Triệu Đạc Trạch thấy cục diện đã khống chế được, lo lắng nói:

-Ta đưa người trở về...

-Một đại nam nhân lằng nhằng cái gì? Nên tranh thủ liền tranh thủ, có cơ hội phải nắm lấy, người không giống ta chỉ nghĩ ăn no chờ chết, mau đi, mau đi, ta nhìn người phiền lòng, huyết lưu thông không đều.

-Ta lo lắng Dao Dao sẽ hiểu lầm ta không màng đến người...

Triệu Đạc Trạch thật sự sợ Khương Lộ Dao hiểu lầm hẳn vì công lao không màng nhạc phụ chết hay sống, dựa theo thủ đoạn mà nhạc phụ vừa thi triển, Triệu Đạc Trạch có vài phần sợ Khương Lộ Dao.

-Là ta để người đi, còn Dao Dao ta sẽ giải thích, người nha, quá coi thường Dao Dao, nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai, sẽ không trách người, mau đi...Ta choáng váng rồi.

Khương nhị gia nói xong câu này, đôi mắt trợn lên té xiủ trên mặt đất. Triệu Đạc Trạch lặng một hồi, đem Khương nhị gia giao cho quan sai. Lặp lại dặn dò:

-Đưa nhị gia hồi Vĩnh Ninh hầu phủ, nếu xảy ra một chút sai lầm, ta muốn mạng của toàn tộc người.

- Dạ.

Quan sai vội vàng đáp ứng, Tần Vương thế tử có hung danh cũng không ít đâu. Khương nhị gia nhỏ giọng nói thầm:

-Ngu ngốc, uy hiếp người, không phải là người tốt.

Sắc mặt Triệu Đạc Trạch đỏ lên, xoay người đi đến bên người hoàng trưởng tử đang gào khóc, hai nhi tử của hoàng trưởng tử mất máu quá nhiều...Không có khả năng cứu sống.

-Điện hạ, ta đưa người vào cung diện thánh, việc này phải đến tìm hoàng thượng.

- Ta muốn gặp phụ hoàng...

Hoàng trưởng tử vừa đau vừa hối, hai nhi tử chỉ sợ không còn, hẳn chỉ có hai tử, lúc này hẳn hối hận vô cùng, vì địa vị thái tử, hy sinh hai nhi tử,

đáng giá sao?

Nhất định phải vì nhi tử mà báo thù, không thể để nhi tử chết không minh bạch.

Triệu Đặc Trách cả người bị thương, chặt vật bất kham đỡ hoàng trưởng tử đi hoàng cung.

Khương nhị gia chờ bọn họ đi rồi, mới mở mắt, buồn rầu nhìn vết thương trên vai, trở về biết ăn nói thế nào với Dao Dao đây?

Có khi còn bị nữ nhi niệm đến chết không ngừng.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 48+2: Hôn Tiền 2

Hai nhi tử của hoàng trưởng tử bị ám sát bỏ mình, hoàng trưởng tử bị đả kích, ở trước mặt hoàng đế phun huyết, hôn mê bất tỉnh.

Hoàng Thượng nghiêm lệnh tra rõ chuyện này, các hoàng tử đều cảm thấy bất an, bất quá tốt xấu gì cũng là hoàng tôn, không phải hoàng trưởng tử, hoàng thượng còn có thể giả vờ không biết dã tâm của mấy vị hoàng tử chỉ vì đế vị.

Ngay lúc nguy cơ Tần vương thế tử cứu hoàng trưởng tử được hoàng thượng khen ngợi, trong triều có lời đồn đãi, là Tần vương thế tử nói những câu khiến hoàng thượng cảnh tỉnh.

Vì vậy hoàng thượng mới lưu Tần vương thế tử ở lại trong cung dưỡng thương, hoàng đế cho Tần vương thế tử được đãi ngộ giống như hoàng trưởng tử.

Bởi vì tang tử ưu thương quá độ hoàng trưởng tử cùng Triệu Đặc Trạch cùng nhau ở trong cung dưỡng bệnh, hai người kết hạ rất sâu tình nghĩa.

Sự kiện bị ám sát trôi qua nửa tháng, hoàng thượng cầm kết quả tuyên triệu hoàng trưởng tử, liền hỏi một câu:

- Vì cái gì ngươi lại muốn tranh?

Lúc này tâm hoàng trưởng tử như tro tàn, nhi tử đã chết, cho dù tương lai sau này hẳn làm hoàng đế, cũng sinh không ra nhi tử.

Nhìn ý tứ của phụ hoàng, là chuẩn bị từ bỏ hẳn, hoàng trưởng tử chua xót cười:

- Nhi thần có thể nào không tranh? Nếu mẫu phi không phải vì người mà chết, hiện giờ nàng chính là hoàng hậu, nhi tử mới là thái tử...Người trách nhi thần tranh, người có từng nghĩ, nhi thần có thể nào cam tâm? Thái tử điện hạ niên thiếu ốm yếu, hẳn có tư cách gì đè áp nhi thần phải cúi đầu xưng thần?

- ...

- Phụ hoàng người từ bỏ nhi thần, nhi thần không trách người, đời này nhi thần chỉ sợ không có người vinh dương nhi thần lúc về già, đây là báo ứng của nhi thần, nhi thần nhận mệnh, nhưng nhi thần không biết người còn có thể ‘ hồ đồ ’ bao lâu, nhi thần hy vọng người không giống nhi thần, ngay cả một nhi tử cũng không còn.

- Lão đại.

Hoàng đế còn vì trưởng tử trung niên tang tử mà thương cảm, nhưng nghe hẳn nói như vậy, hoàng đế có chút bất mãn, cầm tấu chương lên:

- Nếu không phải nhi tử của người xâu chuỗi bát đại tổng binh, như thế nào sẽ bị bè phái của Từ Nghiễm Lợi ám sát? Người càng ngày càng hồ đồ, lại cho rằng huynh đệ của người cũng giống như người?

- Ha ha.

Khuôn mặt hoàng trưởng tử không còn huyết sắc, trắng như giấy, hai mắt hãm sâu, đứng trước mặt hoàng đế:

- Nhi thần đã trả giá đại giới, người muốn trừng phạt nhi thần như thế nào cũng được, người ngàn vạn lần đừng để nhi thần nói trúng...Ha ha, phụ

hoàng, nhi thần sống cũng không có ý nghĩa gì, nhi thần đem mạng này trả lại cho người.

Hoàng đế sai người túm chặt hoàng trưởng tử, thở dài một tiếng:

- Người rời cung dưỡng thương, trăm sẽ phong người là Yến vương, nếu hai nhi tử của người có tâm chường binh, trăm sẽ đem Liêu Bắc phong cho bọn chúng, lão đại, người không biết quốc chiến với Man Di rất tàn khốc, các người đều không biết...Nghĩ trăm không dám cho các người binh quyền, thà tín nhiệm thần tử cũng không tin nhi tử, trăm không phải không tín nhiệm các người, mà là sợ các người chết trên chiến trường...

Hoàng trưởng tử được phong làm Yến vương, người này có mẫu thân bị truy phong làm hoàng hậu.

Hoàng Thượng niệm tình và đau sót Yến vương tang tử, đặc biệt gia phong Yến vương, là Thân vương...

Yến Thân vương lửa nóng ra lò.

Sau khi Yến Thân vương rời cung, an táng hai nhi tử, đóng chặt đại môn không bao giờ hỏi đến thế sự.

Tuy hoàng thượng đối với Yến Thân vương là ân sủng có thêm, hăn lại là đương triều duy nhất thân vương.

Nhưng trong triều truyền lưu, Yến Thân vương đã mất đi thánh tâm cùng tín nhiệm của hoàng thượng, Yến Thân vương hữu danh vô thực, chỉ là cái vỏ rỗng mà thôi.

Giống như vì xác minh suy đoán trong triều đình, lúc hoàng thượng triệu kiến thái tử cùng các hoàng tử thương nghị triều chính, chưa từng triệu Yến Thân vương, thậm chí ngay cả Triệu Vương cũng gọi tới...

Vây cánh của Yến Thân vương lập tức sụp đổ, trước kia những người hướng về hãn nguyên trung thành đều quay đầu, đầu quân về phía các hoàng tử khác.

Trước đại môn Yến Thân vương phủ vô cùng lạnh lẽo, vương phủ mộ khí trầm trầm, giống như một tòa phủ chết giếng nước khô.

Triệu Đạc Trạch ở trong cung dưỡng thương nhiều ngày, sau khi thương thể chuyển biến tốt, hãn đi một chuyến đến Yến Thân vương phủ.

Tục truyền Yến Thân vương cùng hãn nói chuyện rất lâu, hơn nữa Yến Thân vương còn đích thân đưa Triệu Đạc Trạch ra cửa...

Ai cũng không rõ, vì sao Tần vương thế tử lại kính trọng Yến Thân vương, hay là vì Tần vương thế tử cùng Yến Thân vương từng cùng nhau trải qua hoạn nạn?

Trận ám sát này, đã chết hai hoàng tôn, phế đi hoàng trưởng tử, các hoàng tử còn lại đều bị chèn ép, thái tử cũng bị hoàng thượng ngầm cảnh cáo một phen.

Vây cánh của Từ Nghiễm Lợi bị hoàng đế nhổ tận gốc, hạ lệnh cho Tần vương thế tử giam lỏng Từ Nghiễm Lợi và thân thích.

Có thể nói một năm này, trên dưới triều đình rung chuyển, ở trong rung chuyển, quật khởi hai người, một người là Tần vương thế tử, một vị khác chính là kim khoa chính quy Trạng Nguyên, tài tử mà thiên hạ người đọc sách đều ngưỡng mộ...Tiêu Duệ Hoa.

Tiêu Duệ Hoa từ hàn xá nhảy Long Môn, được hoàng thượng coi trọng, càng dễ hấp dẫn ánh mắt của thế nhân.

Tuy Tần vương thế tử được sủng ái, nhưng tiền đồ tốt nhất của hãn cũng chỉ là kế thừa vị trí của Tần vương, trở thành huân quý đứng đầu.

Tiêu Duệ Hoa lại không như vậy hẳn có tiềm chất trở thành quan đại thần.

Bởi vậy trên dưới triều đình càng xem trọng Tiêu Duệ Hoa.

Biết được tin Tiêu Duệ Hoa đã đính ước, không ít đại thần dấm ngược dặm chân, vô cùng hối hận.

Càng oán hận Vĩnh Ninh hầu phủ, hai nhân tài xuất sắc đều là tiểu tể của Khương gia.

Khương gia phúc phận cũng quá lớn.

Thái tử cũng có vài phần hối hận, nếu không phải bận rộn án tử của Từ Nghiễm Lợi, hẳn không đến mức đánh mất Tiêu Chúc Hoa.....

Đáng tiếc, thái tử có hảo cảm với Tiêu Chúc Hoa, nhưng phần hảo cảm này không đủ để hẳn làm ra chuyện cường đoạt thần thê.

Thái tử nghĩ mọi cách mượn sức Khương nhị gia cùng Tiêu Duệ Hoa, phía bên Khương nhị gia thái tử đã thử vài lần, phát hiện Khương nhị gia là người rất dần, nên từ bỏ.

Nhưng đối với Tiêu Duệ Hoa, thái tử nhất định phải có, vì muốn Tiêu Duệ Hoa động dung, hẳn xử trí biểu đệ, hiện tại thái tử rất cần nhân tài xuất sắc.

Tiêu Duệ Hoa đối với thái tử cùng rất nhiều hoàng tử khác, cũng không dư thừa tỏ vẻ, bày ra bộ dạng nguyện trung thành với hoàng đế.

Kỳ thật ai cũng biết, hẳn đang treo giá, chỉ là lúc này, Tiêu Duệ Hoa đã không phải là cử tử lần đầu vào kinh.....

Hẳn ở trong giới sĩ lâm rất có địa vị, mỗi người đọc sách đều xem qua trang đầu khuyên học sách.

Hắn vì án tử của Từ Nghiễm Lợi, trở thành người không sợ cường quyền, chỉ cầu chân tướng tiêu biểu văn thần, rất nhiều người trẻ tuổi vây quanh chung quanh hắn.

Hơn nữa hoàng thượng rất coi trọng Tiêu Duệ Hoa, hắn một ngày thăng ba cấp, bởi vậy cho dù các hoàng tử bất mãn với Tiêu Duệ Hoa cũng không dám tỏ thái độ, cũng không dám hạ độc thù với hắn.

Gần đây hoàng thượng thường xuyên triệu Tiêu Duệ Hoa hầu giá, người có thể thường xuyên nhìn thấy hoàng đế, ai dám coi khinh?

Hôn kỳ của Tần vương thế tử cùng Khương Lộ Dao vì trận ám sát mà chậm trễ, Triệu Đạc Trạch dưỡng thương, chuyện hôn lễ toàn bộ giao cho Tần vương phi lo liệu.

Tần vương phi trong ngoài bận rộn, vì thế tử chuẩn bị hôn lễ, cố gắng vì thế tử tạo ra một hôn lễ hoàn mỹ nhất, long trọng nhất.

Nghe nói Tần vương phi vì chuẩn bị hôn lễ mà mệt mỏi sinh bệnh, thế nhân nhiều người khen ngợi Tần vương phi hiền huệ.

Nhị phu nhân nghe người ta nói Tần vương phi vì hôn lễ mà mệt mỏi sinh bệnh, mang theo các loại vật phẩm dinh dưỡng đi một chuyến đến Tần vương phủ, vừa gặp Tần vương phi liền nói:

- Như thế nào lại bị bệnh? Hạ nhân trong vương phủ đúng là không dùng được, có phải bọn họ lười biếng không chịu làm việc? Hay là vương phi điện hạ bị hạ nhân lừa gạt qua mặt? Tuy chuẩn bị hôn lễ có chút rườm rà, nhưng phân phó hạ nhân là được, không phải sao? Cũng không cần người dọn hay nâng, haiz, vương phi điện hạ, thân thể người quá yếu.

- ...

Sắc mặt Tần vương phi rất khó coi, ít có ai dám quở trách nàng như vậy, nhưng vẫn ôn hòa cười:

- Không đáng ngại, có chút đau đầu mà thôi, người bên ngoài lưu truyền đều là phóng đại.

- Không sao, cuối cùng ta cũng hiểu miệng người đáng sợ.

Bộ dạng nhị phu nhân như tìm được tri kỷ, ngồi ở trên kháng sàng tán gẫu cùng Tần vương phi:

- Nhị gia nhà ta chỉ bị sây sát chóc miếng da, đã bị người bên ngoài truyền như sắp chết, lời này khiến ta tức điên, này còn không phải trù nhị gia sao? Còn có người nói nhị gia dùng thủ đoạn lưu manh du côn...Hừ, đám người này nếu ngày đó cũng ở đây, bọn họ sẽ thành xác chết, sử dụng thủ đoạn lưu manh du côn thì sao? Nhị gia sống bình an, so với bất luận cái gì đều cường hơn, khuê nữ ta nói, đừng quan tâm là hắc miêu hay bạch miêu, bắt được chuột chính là miêu giỏi, miêu không bắt được chuột, yếu đuối mong manh, có chút việc liền bệnh trước ốm sau, nuôi nó có ích gì?

Đây là đang ẩn dụ Tần vương phi không bắt được chuột?

Tần vương phi thà đối mặt với Gia Mẫn quận chúa tâm cơ thâm trầm, nàng thật sự là không biết nên làm như thế nào ở cùng nhị phu nhân.

- Vương phi điện hạ, người không tán đồng?

- Không phải..... Khương nhị gia rất khó có, hoàng thượng cũng nói hẳn tốt.

Nhị phu nhân toét miệng cười:

- Người là người tốt, ta rất thích người có cùng sở thích, tâm địa thiện lương, người thân thể không tốt, lại quản không được hạ nhân, ra sẽ dặn

khuê nữ của ta hỗ trợ, người cố gắng kiên trì, chờ khuê nữ của ta vào cửa, người liên hiếu chỗ tốt của nàng.

- Ta cũng ngóng trông thế tử phi sớm ngày vào vương phủ.

Trong lòng Tần vương phi tức hận vô cùng, ngoài mặt mang theo tươi cười ấm áp, rất kiên nhẫn cùng nhị phu nhân nói chuyện.

- Đúng rồi, còn có một việc, ta phải nói với vương phi điện hạ một tiếng, khuê nữ của ta của hồi môn rất nhiều vàng bạc, nhà kho của vương phủ dọn ra một chút đi.

- ...

Tần vương phi rất muốn hỏi một câu, đưa vàng bạc? Có cần như phú gia mới nổi không? Thân gia tương lai ai cũng là cực phẩm.

Khương gia tuyển nhị gia làm thế tử, hay là cố ý mang tai họa tới Tần vương phủ? Thấy ánh mắt nhị phu nhân chân thành nhìn nàng, Tần vương phi nói:

- Ta sẽ tận lực an bài, nhưng người có phải nên...

- Người có thể an bài là được.

Nhị phu nhân từ trước đến nay chỉ nghe cái mình cần nghe, nếu Tần vương phi đã đáp ứng, cần gì phải nghe nàng nói này nọ dài dòng? Nếu không đáp ứng, liền nói thẳng, không cần vòng vo.

- Vương phi là người tốt, cũng là bà bà tốt, người xem bên ngoài đều nói người vì hôn sự mệt mỏi sinh bệnh, giống như chúng ta yêu cầu này nọ rất nhiều, ta biết thân thể người không tốt, quân không được hạ nhân, nhưng những người không biết nhất định sẽ cho rằng Vĩnh Ninh hầu phủ không đúng, nghĩ khuê nữ của ta không tốt, người xem có phải người nên giúp

khuê nữ của ta chứng minh một chút? Còn chưa xuất giá đã cống trên lưng sai lầm của bà bà, thật sự không dễ nghe.

- Ta bệnh cũng không quan trọng, qua hai ngày nữa là ổn, bên ngoài ngôn luận không thể tin, ta hiểu lệnh ái là người như thế nào.

- Đúng không thể tin, ta cũng không cầu người làm cái gì, người chỉ cần khỏe mạnh ra cửa chuyển động một vòng, nếu vậy lời đồn đãi không phải sẽ không còn? Ta chỉ có một khuê nữ, đương nhiên ngóng trông nàng thuận lợi xuất giá, thế nhân đồn người bị bệnh, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, có khác gì trù người bệnh chết? Người nói xem đúng không?

(Yul: đỡ không nổi ca này 😊😊😊)

Nhị phu nhân cầm tay Tần vương phi, mang theo vài phần cầu xin:

- Người đã vất vả nhiều rồi, chuyện hôn lễ đều chuẩn bị xong, lại xảy ra chuyện này, người một mảnh khổ tâm vì thế tử an bài không phải sẽ uống phí? Ta biết người là từ mẫu, xem thế tử như thân sinh nhi tử.

- ...

Tần Vương phi nhăn rất vất vả, cố gắng kéo tinh thần, chậm rãi cười:

- Được, ta sẽ an bài.

- Người đúng là người tốt.

Nhị phu nhân đem thẻ người tốt chia Tần vương phi, rồi để lại đồ bồi, tung ta tung tăng rời phủ.

Tần Vương phi đợi nàng rời đi, mắt không chế đập vỡ tách trà, bên môi nở một nụ cười lạnh:

- Ta bệnh sẽ tốt, nhưng buổi hôn lễ này ta sẽ khiến các người khổ mà không nói nên lời.

- Chủ tử...

- Từ Anh thích Dật Nhi, nàng đã vô dụng, không xứng với Dật Nhi.

-Nô tỳ đã hiểu.

- Từ gia có rất nhiều người chết, cũng không thiếu phần nàng, nhưng mà, nàng nên chết trong tân phòng của thế tử, ta muốn Khương thị cả đời này có một vương mặc không thể gỡ.

Gần đây Tần vương phi luôn nghe nói Triệu Đặc Trạch như thế nào được hoàng thượng coi trọng, nàng vẫn luôn chuẩn bị quân cờ cuối cùng này, nhị phu nhân tới tổ khổ, càng khiến Tần vương phi chán ghét Khương Lộ Dao.....

Nếu phu thê không có tín nhiệm, có hiểu lầm khó giải, bọn họ sẽ mâu thuẫn không hòa thuận.

Trước hai ngày đại hôn của Tần vương thế tử, chất nữ duy nhất của Từ Nghiễm Lợi, được Từ Nghiễm Lợi sủng ái nhất đã treo cổ trong tân phòng của Tần vương thế tử.

Việc này chấn động kinh thành, tất cả mọi người đều suy nghĩ, rốt cuộc thiếu nữ Từ Anh vì sao lại dùng thủ đoạn thảm thiết như vậy?

Là Tần vương thế tử phi lễ nàng? Hay là nàng muốn dùng cái chết trả thù Tần vương thế tử huỷ hoại Từ gia?

Hay còn khả năng nào khác?

P/s: gắng đợi ta nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 49+1: Thành Thân

Thiếu nữ thanh xuân tươi đẹp đang yên lành lại thảm thiết tìm chết, nếu không phải có oan tình, thì là có nỗi khổ bất đắc dĩ, thấy thế nào Tần Vương thể tử cũng không thoát khỏi liên can.

Từ Anh là chất nữ của Từ Nghiễm Lợi, nhưng trước khi Từ Nghiễm Lợi bị vãn tội Tần vương phi đã từng vào cung thỉnh chỉ.

Thuyết phục hoàng hậu nương nương tha cho Từ Anh một mạng, bởi vậy Từ Anh vẫn luôn ở Tần vương phủ, chờ mẫu thân từ Giang Nam tới đón.

Mẫu thân của nàng từng được triều đình khen ngợi là tiết phụ, đột nhiên Từ Anh treo cổ ở tân phòng của Triệu Đặc Trạch, cũng đủ oanh động khắp kinh thành.

Bè cánh còn sót lại của Từ Nghiễm Lợi thừa cơ uốn lười, cổ động bá tánh, dâng tấu chương thỉnh hoàng thượng, nghiêm trị hung thủ, chuyện này càng nháo càng lớn.

Thiếu nữ thanh xuân tươi đẹp đang yên lành lại thảm thiết tìm chết, nếu không phải có oan tình, thì là có nỗi khổ bất đắc dĩ, thấy thế nào Tần Vương thể tử cũng không thoát khỏi liên can.

Từ Anh là chất nữ của Từ Nghiễm Lợi, nhưng trước khi Từ Nghiễm Lợi bị vãn tội Tần vương phi đã từng vào cung thỉnh chỉ.

Thuyết phục hoàng hậu nương nương tha cho Từ Anh một mạng, bởi vậy Từ Anh vẫn luôn ở Tần vương phủ, chờ mẫu thân từ Giang Nam tới đón.

Mẫu thân của nàng từng được triều đình khen ngợi là tiết phụ, đột nhiên Từ Anh treo cổ ở sân phòng của Triệu Đặc Trạch, cũng đủ oanh động khắp kinh thành.

Bè cánh còn sót lại của Từ Nghiễm Lợi thừa cơ uốn lưỡi, cổ động bá tánh, dấy tấu chương thỉnh hoàng thượng, nghiêm trị hung thủ, chuyện này càng nháo càng lớn.

Truyện được đăng ở https://www.wattpad.com/user/Yul_Yuuki. Mọi trang web khác đều là TRỘM. Mong các bạn vào wattpad ủng hộ editor.

Vĩnh Ninh hầu phủ.

Khương Lộ Kỳ nhếch môi cười, tuy quá trình thay đổi, kết quả lại tương đồng, Từ Anh treo cổ bên Triệu Đặc Trạch, lần này dù không có Từ Nghiễm Lợi, Triệu Đặc Trạch cũng không có chỗ tốt...

Nàng vô cùng đồng tình với Khương Lộ Dao bị hãm sâu gièm pha.

Tiêu Chúc Hoa mới vừa vào cửa, nàng là tiểu cô tương lai, vì vậy Khương Lộ Kỳ cảm thấy mình cần đi nhị phòng "vấn an" người sắp làm tân nương tử Khương Lộ Dao.

(Yul: bộ này k có H nha các nàng, ca Cẩn lên xe bông rồi)

Nếu Khương Lộ Dao khóc quá thảm, nàng sẽ trấn an nhị tỷ tỷ, cũng ám chỉ nhị tỷ tỷ, về sau cái loại như Triệu Đặc Trạch sẽ phạm rất nhiều tai họa.

Khương Lộ Kỳ hy vọng Khương Lộ Dao đừng bị Triệu Đặc Trạch tức chết là được.

Triệu Đặc Trạch vẫn luôn tìm đường chết, phá hủy tất cả những thứ thuộc về hắn, những người đi theo hắn, đều không có kết quả tốt.

Khương Lộ Dao tốt nhất nên sớm cùng cách(ly dị) với Triệu Đặc Trạch... Nữ nhân bị hữu dừng nghĩ tìm được hạnh phúc, chỉ có thể trở lại ngoại gia dựa vào phụ huynh nuôi dưỡng.

-Nương, chúng ta đi thăm nhị tỷ tỷ đi, đừng để nàng khóc hồng người.

Cuối cùng Khương lộ kỳ cũng có cảm giác hân diện khi đứng trước mặt tứ phu nhân, lôi kéo tứ phu nhân cùng đi.

Một là dễ nói chuyện, hai là làm tứ phu nhân nhìn cho rõ, Triệu Đặc Trạch là tên phế vật như thế nào, gả cho Triệu Đặc Trạch, đừng mong được sống tốt.

Tứ phu nhân suy nghĩ một hồi, cảm thấy đi nhị phòng hỏi thăm tin tức cũng thỏa đáng.

Nếu việc này nháo quá lợi hại, không biết có ảnh hưởng đến hôn sự của Khương Lộ Kỳ hay không, nữ nhi của thế tử phải xuất giá, Khương Lộ Kỳ mới có thể gả cho Tiêu Duệ Hoa.

Dù Tiêu Duệ Hoa kém hơn Triệu Đặc Trạch, nhưng tứ phu nhân suy nghĩ địa vị chi thứ tư hiện giờ, Khương Lộ Kỳ có thể gả cho Tiêu đại nhân đã là trèo cao.

Tứ phu nhân gật đầu đáp ứng, mang theo một ít đồ bổ cùng Khương Lộ Kỳ đi đến nhị phòng, vừa vào cửa liền nghe giọng Khương nhị gia oanh vọng:

-Ồ vô dụng! Sao ngươi lại vô dụng như thế?

Khương Lộ Kỳ ngớ người, nhị phòng hoàn toàn không giống trong tưởng tượng đang trong tình cảnh bi thảm.

Vào phòng, nàng thấy Triệu Đạc Trạch xấu hổ đứng chịu trận, lúc này thương thế của Triệu Đạc Trạch vẫn chưa khỏi hẳn.

Mà Triệu Đạc Trạch trước khi đến đây còn trang điểm một lần nữa, đem ‘ thương thế ’ nhìn nghiêm trọng một ít, tranh thủ giành được đồng tình.

Triệu Đạc Trạch tới cửa nhận lỗi? Khương Lộ Kỳ cắn cắn môi, sao có thể? Sao Triệu Đạc Trạch có thể bận tâm người khác nghĩ cái gì? Cho dù là thê tử của hắn, hắn cũng khinh thường chiếu cố.

Mới vừa rồi Khương nhị gia mắng chửi Triệu Đạc Trạch là đồ vô dụng?

Sao hắn lại không tức giận? Còn mặt dày cười lấy lòng Khương nhị gia, bị Khương nhị gia mắng cho một đốn, nhìn hắn lại thoải mái vui vẻ...

Khương lộ kỳ nghĩ thầm, người này có phải là đồ giả mạo?

Còn Khương Lộ Dao...Một giọt nước mắt cũng không có, đang cùng tẩu tử Tiêu thị ngồi trên kháng sàng sát cửa sổ, vừa cắn hạt dưa, vừa xem báo nhiệt, ở dưới chân Khương Lộ Dao tích lũy một đồng vỏ hạt dưa...

Nhị phu nhân đoạt chổi lông gà trong tay Khương nhị gia, kêu lên:

-Người làm phản à, còn dám đánh tiểu tể? Không thấy hắn bị thương còn chưa khỏi sao? Người đánh thêm một cái nữa xem? Xem ta như thế nào thu thập người!

- Phụ thân bớt giận.

Khương Mân Cẩn đã đậu tú tài, đang mặc nho sam vây quanh phụ mẫu:

-Muội phu vô tội, nhìn thân thể hắn thế này còn có thể làm cái gì?

- Người để hắn nói, vì cái gì mà ta đánh hắn?

Khương nhị gia tức giận dậm chân, chỉ vào Triệu Đạc Trạch cả giận nói:

- Người còn dám cười? A, ta ở bên ngoài lăn lộn lâu như vậy, cũng chưa từng ăn mệt! Ta đã dạy người thế nào? Bị người hắt nước bẩn, còn tới tìm Dao Dao làm chi? Người đến Vĩnh Ninh hầu, người bên ngoài đều biết, chẳng phải sẽ nghĩ người đến nhận tội?

- Ốc trư, sao Dao Dao có thể không tin người?

- Nhạc phụ..... Nghe ta giải thích.

Tuy Triệu Đạc Trạch bị mắng, nhưng ánh mắt hàm chứa ý cười ấm áp, một chút ấm áp này xua tan sự ngưng tụ tàn bạo giữa mi.

Khuôn mặt tuần mỹ thể hiện tự tin kiêu ngạo.

Khương Lộ Kỳ nhìn ngây người..... Ngực nhảy bang bang.

Triệu Đạc Trạch rất giống khí chất của lão Tần vương, kiếp trước, hẳn chỉ có dung mạo giống lão Tần vương, trên người hẳn tuyệt đối không có khí thế cùng sự tự tin có thể phá tan tất cả khốn cảnh.

Khương Lộ Kỳ cũng từng suy nghĩ, Triệu Đạc Trạch có kết cục như vậy, trừ tính tình tàn bạo, nội tâm tối tăm, hành sự cực đoan tàn nhẫn ra, thì Triệu Đạc Trạch không có sự tự tin, không tin nhiệm nàg, liều mạng muốn giữ vị trí Tần vương thế tử, cuối cùng cái gì hẳn cũng không có.

Lúc này, Triệu Đạc Trạch có vài phần thần thái của lão Tần vương, Khương Lộ Kỳ có cảm xúc sâu sắc nhất.

Bởi vì chỉ có nàng gặp Triệu Đạc Trạch hai kiếp, cũng từng thấy nhung trang Xuất Chinh Đồ của lão Tần vương được cung phụng ở Tần vương phủ.

Tứ muội muội, người đã đến rồi.

Khương Lộ Dao thấy Khương Lộ Kỳ cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, đợi tứ phu nhân cùng Khương Lộ Kỳ ngồi xuống, liền cười nói:

-Xảy ra chút việc nhỏ, lại làm tứ muội muội nhớ thương.

Việc này là việc nhỏ?

Khương Lộ Kỳ không biết chuyện gì mới khiến Khương Lộ Dao xem là đại sự:

- Nhị tỷ tỷ không lo lắng sao?

- Không phải hấn làm, ta lo lắng cái gì?

- Dao Dao anh minh.

Triệu Đạc Trạch vội vã khen:

-Ta biết nàng tin tưởng ta, lúc này không phải ta tới đây để thỉnh nhạc phụ ra chủ ý sao?

Triệu Đạc Trạch lấy lòng nhìn thoáng qua Khương Lộ Dao, tình ý miên man, ánh mắt ái mộ có thể chìm chết người, Khương Lộ Dao liếc hẩn một cái, gương mặt cũng có chút hồng:

-Hừ.

Tiêu Chúc Hoa che miệng cười nói:

-Ta thấy tình cảm của muội muội cùng thể tử rất tốt, phụ thân, người không cần vì thể tử mà lo lắng.

- Ta không rảnh lo lắng cho hẩn.

Khương nhị gia ném chổi lông gà, ngồi trên ghế, uống trà từng ngụm, Khương Mân Cần thấy tình huống đã ổn, không tự chủ chạy đến bên người

tân nương tử, lôi kéo tay Tiêu Chúc Hoa, hàm hậu cười:

-Chúc Hoa.

Tiêu Chúc Hoa đưa cho hắn vài khối điểm tâm, Khương Mân Căn ngây ngô cười, lại là một đôi hạnh phúc.

Khương Lộ Kỳ nhìn mà thương cảm vô cùng, kiếp trước Tiêu Chúc Hoa làm hoàng hậu, nàng chưa bao giờ lộ ra tươi cười hạnh phúc như thế.

Đối với nữ nhân mà nói, quyền lợi địa vị đều là ngoại vật, tìm một phu quân toàn tâm toàn ý đối với mình, đó mới là hạnh phúc cả đời...

Tiêu Duệ Hoa sẽ toàn tâm toàn ý với nàng sao?

Tứ phu nhân bị nhị phu nhân túm đi nói chuyện, căn bản không màng nữ nhi đang suy tư.

Triệu Đặc Trạch ân cần rót trà cho Khương nhị gia:

-Nhạc phụ, người mặc kệ tiểu tể sao?

- Tiểu tử thúí.

Khương nhị gia giơ tay chọn nơi thịt nhiều tát cho một cái, nhỏ giọng nói:

-Ta đã nói với ngươi rồi, gặp chuyện đại sự phiền toái đừng tìm ta.

- Nhưng Dao Dao không để ý tới ta.

Triệu Đặc Trạch buông tay:

-Người xem?

Khương nhị gia sờ râu, lớn tiếng nói:

- Dao Dao, hoa còn chưa có tuổi nước, điều cũng chưa được ăn, người đi xem xem, nương người bồi tứ đệ muội nói chuyện phiến, Dao Dao càng ngày càng lười, này đúng là không tốt.

Khương Lộ Dao trừng mắt nhìn phụ thân một cái, quay người ra cửa:

-Nữ nhi sẽ cho Quắc Quắc ăn no căng chết.

- Không cần nha.

Khương nhị gia kêu to, đẩy Triệu Đạc Trạch:

-Mau đi, giúp ta cứu Quắc Quắc đáng thương, Dao Dao lăn lộn đã chết một con, ta sống không nổi nữa.

Triệu Đạc Trạch thấp giọng thì thầm hai câu, Khương nhị gia giãn mi cười cười:

-Xem ra còn có chút lương tâm, đồ vô dụng!

Tiêu Chúc Hoa nhìn Khương Lộ Kỳ đang sừng sờ:

- Tứ muội muội gần đây vội cái gì?

Nếu đã vào Khương gia, Tiêu Chúc Hoa sẽ dựa theo quy củ của Khương gia mà xưng hô với Khương Lộ Kỳ.

Chỉ khi nào hồi Tiêu gia, mới có thể kêu Khương Lộ Kỳ là tẩu tử, Tiêu Chúc Hoa cũng hy vọng ca ca có được hạnh phúc.

Chủ động bắt chuyện cùng Khương Lộ Kỳ, trong lời nói có ý ám chỉ Khương Lộ Kỳ, Tiêu Duệ Hoa thích cái gì, không thích cái gì, như thế nào ở cùng với Tiêu Duệ Hoa.....

Nàng là một mảnh hảo tâm, ai ngờ Khương Lộ Kỳ không nghe vào, thần sắc hoảng hốt mờ mịt, còn thường thường nhìn ra bên ngoài...

Tuy Tiêu Chúc Hoa biết Triệu Đặc Trạch không tồi, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ chấp nhận tẩu tử tương lai chân trong chân ngoài.

Chung tình với người khác, chẳng lẽ ca ca rất kém cỏi sao? Khương Lộ Kỳ muốn làm cái gì? Chẳng lẽ Tiêu Duệ Hoa không thú nàng không được?

Bộ dạng Khương Lộ Kỳ thất hồn lạc phách có thể dấu diếm ai? Tiêu Chúc Hoa vốn là người cẩn thận, càng nghĩ càng sinh khí, càng lãnh đạm với Khương Lộ Kỳ.

Khương Mân Cẩn chỉ biết thê tử mất hứng, gãi gãi đầu:

-Ta đến thư phòng có chút việc, Chúc Hoa, nàng cùng ta đi thư phòng đi.

Khương Mân Cẩn trực tiếp túm tay tân nương tử, hắn rất hâm mộ Triệu Đặc Trạch có thể thân cận với Khương Lộ Dao, đến lúc tân hôn, hắn nhất định sẽ rủ người khác đi quấy rầy.

Vì thế, Khương Lộ Kỳ có thể chuyên tâm suy nghĩ về kiếp trước cùng kiếp này, không có ai quấy rầy nàng suy nghĩ sâu xa...

Hoa viên hầu phở.

Triệu Đặc Trạch cầm tay Khương Lộ Dao đang vung về phía hắn, đuổi cánh tay ôm nàng vào trong lòng, vừa ngọt ngào vừa vô lại xin tha:

-Đừng đánh, đừng đánh, đánh đau tay, đánh đau tay.

- Hừ.

- Dao Dao.

- Không để ý tới người.

- Dao Dao.

Triệu Đặc Trạch thân mật hôn má nàng, trong lòng phình to hạnh phúc.

-Làm sao bây giờ? Tân phòng bị làm bẩn, ta vẫn luôn ngóng trông có thể sớm thú nàng, ai ngờ lại xảy ra chuyện này.

- Chỗ tốt có thể để người chiếm hết? Ta không tin nháo ra động tĩnh lớn như vậy, lại không có ai ở sau lưng quạt gió thêm củi, tuy Từ Nghiễm Lợi không tốt, nhưng hắn cũng là một thể hệ công thần, cũng từng ban ân huệ cho người khác, nếu là lúc bình thường, bọn họ không dám nhảy ra, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, bọn họ nhất định sẽ giúp ân nhân xả giận, đập hỏng người, cũng sẽ ghê tởm người, đem thanh danh của người đi quét rác.

Khương Lộ Dao đẩy Triệu Đặc Trạch ra, để cho hôn má một chút lại đòi hôn môi, được một tấc lại muốn tiến một thước:

- A, ta đang nói chuyện với người, người có thể đứng đắn một chút được không.

Triệu Đặc Trạch khom lưng bế Khương Lộ Dao, ngồi lên ghế dài:

-Nàng nói, ta nghe.

Cây cổ thụ che thân ảnh của bọn họ, cách đó không xa là một mảnh đóa hoa nở rộ kiều diễm, gió nhẹ thổi hương hoa, mỹ nhân trong ngực, say lòng người.

Triệu Đặc Trạch chỉ muốn ôm Khương Lộ Dao, chuyện phiền lòng không cần để ý, càng nguyện ý nghe nàng dùng giọng nói mê người vì hắn an bài chiến lược phản kích...

Thật ra hắn đã sớm tính toán, nhưng không nói với bất cứ ai, hắn hy vọng Khương Lộ Dao có thể tâm linh tương thông cùng hắn...

-Thân như Thái Phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

(Yul: Bản thân không có đôi cánh như chim phượng để cùng bay, nhưng trong lòng vẫn cảm giác được tâm ý tương thông.)

Triệu Đặc Trạch nghe Khương Lộ Dao lẩm bẩm hai câu thơ, nâng cằm nàng lên, hung hăng hôn lên nàng:

-Dao Dao, Dao Dao của ta.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 49+2: Thành Thân (2)

Có một người hiếu người, tin tưởng người, duy trì người, mặc kệ như thế nào cũng sẽ giúp người..... Triệu Đặc Trạch không cần sợ hãi ai.

- Người xấu.

Bị hấn hôn đến hít thở không thông, Khương Lộ Dao đẩy Triệu Đặc Trạch, môi sưng đỏ, thở hổn hển:

- Đồ xấu xa.

Lúc nên cường Khương Lộ Dao sẽ không thoái nhượng, nhưng phu thê ở chung, thủ đoạn kiêu mị khả nhân cũng không thiếu.

Nàng cũng có hảo cảm với Triệu Đặc Trạch, có thương tiếc, cũng muốn cùng hấn cả đời, cho nên làm nũng rất tự nhiên.

Triệu Đặc Trạch hận không thể đem bảo bối cột vào người, cắn cắn ngón tay của Khương Lộ Dao, bảo bối của hắn thật đáng yêu.

Vừa ngọt ngào, lại vừa kiêu ngạo, còn biết làm nũng, nam nhân nào chịu được?

Triệu Đặc Trạch có chút cảm kích Từ Anh, nếu không có chuyện này, hắn cũng không biết Khương Lộ Dao sẽ đáng yêu như vậy.

Nắm thật chặt bàn tay, Triệu Đặc Trạch lăm bắm bên tai Khương Lộ Dao nói lời âu yếm.

Tuy hãn đọc sách không bằng Triệu Đạc Dật, nhưng hãn đã từng là hoàn khổ phong lưu, rất am hiểu cách tán tỉnh nữ nhân, đặc biệt là người hãn yêu, thơ tình gì đó, thuận miệng liền bay ra...

Cổ nhân là vậy, tình yêu sẽ ẩn giấu trong ngôn từ thi ca, nghe rất hàm súc.

Khương Lộ Dao hơi nhắm mắt, hưởng thụ Triệu Đạc Trạch thâm tình sủng nịch, ở bên cạnh người nam nhân này, cũng không tệ lắm.

Ở một góc tường, Khương Lộ Kỳ thấy hai người ôm nhau, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét.

Kiếp trước Triệu Đạc Trạch đã từng đối xử tốt với nàng, nhưng không giống lúc này sủng nịch Khương Lộ Dao.....

Sau khi Triệu Đạc Trạch rời khỏi Vĩnh Ninh hầu phủ, trời cũng chập tối, thị vệ đi theo Tần vương thế tử có thể cảm nhận tâm tình của thế tử rất tốt.

Trong lòng bọn họ cảm thấy may mắn, không cần lo lắng bị thế tử mắng ngu xuẩn.

Sau khi chuyện Từ Anh tự sát xảy ra, thế tử vẫn luôn cuồng bạo, bọn họ rất sợ hãi, sợ thế tử làm thịt bọn họ.

Tần vương phủ.

Triệu Đạc Dật thiêu di thư trong chậu than, sắc mặt có vài phần tiếc hận, Tần vương phi ở bên cạnh lau lau khóe mắt:

- Dật nhi, thế tử là huynh trưởng của ngươi, đừng vì Anh nhi mà xa lạ với thế tử, là Anh nhi không có phúc khí, không thể gả cho ngươi...Nàng vẫn luôn muốn ở cùng ngươi.

Sau khi Từ Nghiễm Lợi bị xử trảm, thân phận của Từ Anh bị hạ thấp, nàng biết mình không xứng với Triệu Đạc Dật, dù phải làm thiếp nàng cũng nguyện ý.

- Mẫu phi, ta chưa từng nghĩ sẽ nạp nàng làm thiếp.

Triệu Đạc Dật thở dài một tiếng:

- Nếu nàng nói cùng ta, ta sẽ không đến mức..... Không đến mức trở mặt nhìn nàng chịu khổ, như thế nào cũng sẽ nói đại ca nạp nàng.

Tần vương phi chậm rãi nói:

- Thế tử vẫn luôn hận người Từ gia, nàng cũng hiểu, cho nên mới không chịu nhận mệnh, Anh nhi luyện tiết người, lại biết mình không khiết, nàng không muốn hại người.

Từ Anh lưu lại di thư trên đó viết nàng bị mất trinh tiết, tuy không nói người huỷ hoại nàng là ai, nhưng lại thắt cổ trong tân phòng của thế tử, đáp án không cần nói cũng biết...

Triệu Đạc Dật nói:

- Ta sẽ nói chuyện với đại ca.

- Như thế không ổn, người rất dễ mềm lòng.

Tần vương phi lau nước mắt, đau lòng cầm tay Triệu Đạc Dật:

- Đừng vì Anh nhi mà chọc giận thế tử, Vĩnh Ninh hầu phủ cũng không phải là người dễ chọc, là Anh nhi không có phúc khí, nếu người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người nói xem, ta phải làm sao bây giờ?

- Khương gia...

- Khương nhị gia chính là người không ra gì, người ở bên ngoài phải cẩn thận, thân gia rất đau thế tử phi tương lai, ta nghe nói...

Ánh mắt Tần vương phi hiện lên lo lắng:

- Ai, thôi thôi, ta không muốn nói xấu người khác như vậy là không tốt, nhưng mà có thể tử phi như vậy, sau này chỉ sợ nường tử của người sẽ chịu nhiều ủy khuất.

- Khương nhị gia không học vấn nhưng có chừng mực, không phải là người vụng về lỗ mãng.

Triệu đặc Dật bình thân khuyên Tần vương phi:

- Người đừng nghe người bên người nói bậy, đại ca có thể có Khương nhị gia làm nhạc phụ, đối với đại ca mà nói chính là chuyện tốt, tính tình đại ca có vẻ cực đoan táo bạo, hiểu lầm phụ vương cùng người, chỉ có Khương nhị gia tính tình tùy tiện phóng khoáng mới có thể đả động đại ca, bài trừ tầng tầng lớp lớp cảnh giác quanh người của hắn.

Tần vương phi sớm biết thứ tử này tài trí vô song, tâm địa lại thuần hậu chú trọng thân tình, nhưng nàng không ngờ thứ tử lại có thể vì Triệu Đặc Trạch mà nói những lời này? Không hề có đồ kỵ, lại còn thật sự quan tâm Triệu Đặc Trạch...

Tần vương phi cảm thán nói:

- Thế tử gia có đệ đệ như người mới là phúc khí lớn nhất.

- Vương phi điện hạ, vương phi điện hạ.

- Chuyện gì?

- Hồi bẩm vương phi, thế tử điện hạ quỳ trước cửa cung, thỉnh bệ hạ tra rõ vụ án Từ Anh tiểu thư tự sát, thế tử điện hạ thỉnh cầu hoàng thượng khai

quan nghiệm thi...Người của hình bộ đã tới vương phủ, muốn mang quan tài đi...

Tần Vương phi vừa nghe xong sắc mặt lập tức trắng bệch:

- Mang quan tài đi? Khai quan nghiệm thi?

- Mẫu phi...

Triệu Đặc Dật đỡ Tần vương phi:

- Người làm sao vậy?

- Dật Nhi, vì sao thế tử không để cho người chết được yên giấc ngàn thu? Lại muốn khai quan nghiệm thi, cái này làm sao Anh nhi có thể an bình?

Tần vương phi thương cảm nước nở, vừa bi thương, lại vừa tự trách:

- Anh nhi xảy ra chuyện, ta đã không có cách gì giải thích cùng tỷ tỷ, thế tử làm như vậy, sao ta còn mặt mũi gặp tỷ tỷ?

- Là đại ca không muốn Từ tiểu thư ra đi mà không minh bạch...

- Anh nhi để lại cho người di thư, không phải đã viết rõ ràng rồi sao? Dật nhi, người không tin Anh nhi?

- Không phải, không phải ta không tin Từ tiểu thư.

Triệu Đặc Dật nhíu mày, nhìn chăm chăm tro tàn trong chậu than, cảm thấy nơi nào đó có chút quái dị không nói nên lời.

Thấy Tần vương phi khóc lóc thương tâm, tâm Triệu Đặc Dật mềm nhũn, bỏ qua ý niệm trong đầu:

- Đại ca đi gặp hoàng thượng, tuy ta cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng ngẫm lại cũng là chuyện đương nhiên, người bên ngoài nghị luận rất nhiều,

chỉ cần hoàng thượng có thể chứng minh đại ca không sai, người khác nói gì cũng không được...Đại ca vẫn còn bị thương, vết thương này là vì Yến Thân vương, hoàng thượng luôn thấy đại ca chịu thua thiệt, lúc này càng không đành lòng nhìn hôn sự của hắc u ám.

- Người không tin Anh nhi?

- Nàng là tiểu thư Từ gia, đại ca là huynh trưởng của ta, mẫu phi, người cảm thấy ta nên tin tưởng ai?

- ...

Tần vương phi ô ô khóc thút thít:

- Người trở mặt nhìn Anh nhi không được yên giấc ngàn thu?

Triệu Đặc Dật chậm rãi nói:

- Ta không thể khuyên đại ca, nhưng nếu để chuyện nháo lớn hơn nữa cũng phải chuyện không tốt.

Tần vương phi thở dài một hơi, di thư của Từ Anh là nàng giả tạo, dựa theo bút tích trước kia của Từ Anh dùng luyện tự mà sao chép...

Từ Anh vẫn là xử nữ, sao có thể vì bất trinh mà tự sát? Tần vương phi không thể ngờ, Triệu Đặc Trạch dám vào cung yêu cầu hoàng thượng tra rõ án này.

Nàng cũng không ngờ hoàng thượng sẽ xử lý theo lẽ công bằng, không lẽ hoàng thượng thật sự áy náy với Triệu Đặc Trạch?

Như thế, sau này nàng hành sự phải thật cẩn thận.

Triệu Đặc Dật cùng huynh trưởng nói chuyện, sắc mặt Triệu Đặc Trạch không tốt, nhưng vẫn bị thứ xuất đệ đệ thuyết phục.

Gia trạch không yên, người cuối cùng chịu khổ vẫn là Khương Lộ Dao, những lời này hoàn toàn đả động Triệu Đạc Trạch, chỉ cần hoàng thượng chứng minh hãn vô tội, cũng không cần tra kỹ vụ Từ Anh...

Nhưng ai biết, bên này đang hành quân lặng lẽ, còn bên Khương Lộ Dao lại làm không được.

Khương Lộ Dao trực tiếp tóm Vĩnh Ninh hầu thế tử vào hoàng cung, Khương nhị gia là thế tử, đương nhiên có tư cách nhìn thấy hoàng thượng.

Khương Lộ Dao một câu cũng chưa nói, liền quỳ trước cửa Kim Loan Điện, thỉnh hoàng thượng hạ chỉ giải trừ hôn ước của nàng cùng Tần vương thế tử.

Trên dưới triều thần khiếp sợ, Khương nhị tiểu thư không hổ là khuê nữ của Khương nhị gia, thật sự to gan lớn mật.

Ấn ý trong lời nói của Khương Lộ Dao, nếu Từ Anh vô tội, đáng thương, vậy thế tử trong sạch lại công tội danh bản thiêu, thì không đáng thương sao?

Nàng là thế tử phi còn chưa vào cửa, lại bị mang tiếng xấu, không lẽ cũng không đáng thương sao?

Bị người tính kế như vậy, người đầu đá cũng chịu không nổi, nếu hoàng thượng không thể tra rõ mọi việc, nàng thà cắt tóc xuất gia cũng không chịu ủy khuất...

Hoàng thượng bị đôi tiểu phu thê này nháo đến đau đầu, thái hậu ra mặt trấn an Khương Lộ Dao, tiếp tục hạ ý chỉ tra rõ vụ án Từ Anh tự sát.

Sau khi nghiệm thi, chân tướng bại lộ, Từ Anh vẫn là xử nữ...

Lúc này, không cần hoàng thượng phải nói gì, tất cả mọi người đều hiểu, là bọn họ hiểu lầm Tần vương thế tử, Từ Anh vì Từ Nghiễm Lợi cố ý trả thù Triệu Đạc Trạch.

Lúc này mẫu thân của Từ Anh được Tần vương phi đón vào kinh thành, cũng không có mặt mũi gặp người, sớm trốn đến Am Ni Cô, cũng không dám kêu gào vì nữ nhi đòi lại công đạo.

Tần vương phi hận Khương Lộ Dao gần chết, mẫu thân của Từ Anh vào kinh nháo sự, cũng là quân cờ mà nàng bố trí...

Sau khi được chứng minh trong sạch, Triệu Đạc Trạch bị Khương nhị gia mắng cho máu chó phun đầy đầu.

Khương Lộ Dao cũng không để ý tới hân, càng không để hân chiếm tiện nghi...

Tần vương thế tử gặp đến độ ở Vĩnh Ninh hầu phủ xoay vài vòng, vỗ đầu nói:

- Sao ta lại quên trong mắt Dao Dao không dung được một hạt cát? Dù hậu viện phức tạp, nàng cũng có thể xử lý tốt.

Từ trước đến nay Khương Lộ Dao chưa từng sợ Tần vương phi, người muốn chiến, vậy liền chiến!

Nàng cũng không sợ đem trời thọc một lỗ, lá gan lớn, xuống tay mạnh, tâm tính có đôi khi so với Triệu Đạc Trạch còn ác liệt hơn.

Thái hậu mỉm cười thở dài:

- Trạch nhi thú được nương tử tốt.

Hôn lễ diễn ra đúng dự tính, đã náo nhiệt lại còn trang trọng, Khương Lộ Dao mang theo của hồi môn là núi vàng núi bạc chồng chất nối đuôi không

đứt, vàng chiều chọc mù mắt bá tánh kinh thành.

Đồng thời chấn kinh toàn bộ văn thần võ tướng tới Tần vương phủ xem lễ...

Hoàng thượng cùng hoàng hậu vì Tần vương thế tử đích thân tới Tần vương phủ chứng hôn.

Hai vị phu thê tôn quý nhất cũng bị của hồi môn của Khương gia làm cho đôi mắt đau đớn, đây là kiểu khí phách phú gia mới nổi gì đây.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 50+1: Động Phòng

Khách quý đến Tần vương phủ xem lễ, phần lớn có của cải so với Khương nhị gia còn phong phú hơn nhiều.

Nhưng bọn họ không như phu thê Khương nhị gia ‘ thổ hào ’ (nhà giàu mới nổi) như vậy, bọn họ chuẩn bị của hồi môn cho nữ nhi, có giá trị so với phần của hồi môn của Khương Lộ Dao còn phân lượng hơn nhiều.

Phần lớn đều là kỳ trân dị bảo, châu hoàn trang sức, càng trân quý càng có vẻ thượng cấp.

Đây cũng là thể nhân công nhận cách phơi bày khoe của.

Ai cũng không ngờ sẽ có người đem ‘ thổ hào ’ khoe đến cực hạn, có lực rung động đến như vậy.

Của hồi môn của Khương Lộ Dao tiêu chuẩn là một trăm hai mươi nâng, chỉ có hai nâng đầu dùng ngọc như ý đề lên khế ước ruộng đất, hơn một trăm nâng còn lại đều là kim nguyên bảo, ngân nguyên bảo, chất đầy vung như núi nhỏ.

Mấy tên đại hán nâng của hồi môn mệt muốn hộc máu.

Màu vàng rực rỡ, từng lượng từng cục, Khương gia lấy phương thức thổ hào chứng minh Khương Lộ Dao là ‘ quý ’ nữ.

Hoàng thượng bình ổn kinh ngạc, quay đầu cười nói với hoàng hậu cùng phu thê Tần vương:

-Hôm nay trẫm đi một chuyến đến đây cũng không tệ, được mở mang kiến thức, thật sự mở mang kiến thức.

-Hoàng thượng...

Tần vương vừa sâu vừa bất đắc dĩ, có thân gia là thổ hào, cho dù là Đại Minh đệ nhất danh môn cũng có chút không chịu nổi.

-Ha ha ha.

Hoàng thượng thân thiết vỗ vai Tần vương:

-Trẫm thấy Vĩnh Ninh hầu thế tử cũng không tồi.

-...

Thân gia cực phẩm thổ hào như vậy, toàn bộ Đại Minh trừ Khương nhị gia, không còn người khác.

Hoàng đế đi sớm, không thể nhìn Trạch nhi thành thân, haiz...

Hoàng Thượng cảm thán, Tần vương cùng hoàng hậu mở miệng trấn an một lúc lâu, sắc mặt hoàng đế mới hòa hoãn một ít, gọi Triệu Đặc Trạch đến:

-Thế tử phi là tổ phụ của người định ra, Trạch nhi, người không thể bạc đãi nàng.

-Hoàng thượng yên tâm, thần nhất định sẽ rất đau tiếc nàng.

Về mặt Triệu Đặc Trạch đào dạt hạnh phúc:

-Thần đã đáp ứng với nhạc phụ đại nhân, sẽ không cô phụ nàng.

Tần vương phi vui mừng liên tiếp gật đầu, cùng hoàng hậu nhỏ giọng nói:

-Cuối cùng thế tử cũng trưởng thành, thần phụ đối với phần của hồi môn mà mẫu thân của thế tử lưu lại, đã chọn mấy thứ làm sính lễ, đáng tiếc Khương gia không có đưa của hồi môn trở lại, tỷ tỷ rất hy vọng thế tử phi đeo Thương Hải Minh Châu.

Theo thông lệ phu gia đem sính lễ qua nhạc gia(nhà gái), nhạc gia có thể nhận lấy, sính lễ này là đưa cho nhạc gia, nhưng nếu phụ mẫu đau tiếc nữ nhi sẽ để sính lễ này thêm vào của hồi môn đem trở lại phu gia.

Hoàng hậu sớm biết Thương Hải Minh Châu được coi như sính lễ, cầm tay Tần vương phi:

-Tiên vương phi sẽ hiểu, người nha, chính là quá thành thật, chờ sau khi Khương thị vào cửa, người đem của hồi môn mà Dương thị lưu lại, giao cho nàng là được. Cố tình hào phóng đưa Thương Hải Minh Châu...Lúc này lại cảm thấy có lỗi với tiên vương phi? Khương nhị gia tính nết thế nào, người không phải không biết, chỉ cần nhìn cách hắn đơn thuần đưa núi vàng núi bạc làm của hồi môn...Thương Hải Minh Châu rơi vào tay Khương gia, chính là Minh Châu phủ bụi trần, nếu lúc trước người đưa vàng bạc là tốt rồi.

-Thần phụ đâu biết Khương gia sẽ đưa phần của hồi môn như thế.

Tần vương phi nhẹ giọng oán giận:

-Tuy Khương nhị phu nhân cũng nói thần phụ dọn sạch nhà kho, ai có thể ngờ của hồi môn đem đến sẽ là núi vàng núi bạc? Nào còn xứng danh môn phong phạm? Nương nương, thần phụ có chút sợ hãi thế tử phi.

-Người nhu nhược lương thiện không giống tính tình của thế tử phi.

Hoàng hậu đối với Tần vương phi là ưu ái có thêm, Tần vương phi thường xuyên vào cung hàn huyên cùng hoàng hậu.

Thái tử cũng cần Tần vương phủ duy trì, Khương Lộ Dao tiến cung kêu oan thỉnh chỉ giải trừ hôn ước, khiến hoàng hậu có ấn tượng không tốt, một chút việc nhỏ liền nháo đến hoàng cung, vừa nhìn liền biết không phải là người tốt đẹp gì.

Huống chi Từ Anh đã chết, hoàng thượng cũng nói không liên quan đến Triệu Đặc Trạch.

Vậy mà Khương Lộ Dao cố tình không thuận theo, không buông tha, buộc hoàng thượng hạ chỉ khai quan nghiệm thi, lẫn lộn một người đã chết, khiến Từ Anh không được yên bình.

Hoàng Hậu cũng định có ý kiến, chỉ là Từ gia hiện giờ xưa đâu bằng nay, thái hậu lại luôn sủng ái Triệu Đặc Trạch, hoàng hậu không dám tỏ vẻ.

Tần vương phi óng ánh nước mắt, tiếc hận than nhẹ:

-Anh nhi chỉ là nghĩ luẩn quẩn trong lòng.

Cọc án này đã có định luận, Tần vương thế tử vô tội, Từ Anh âm hiểm ác độc, ý đồ dùng cái chết hãm hại Tần vương thế tử để báo thù cho Từ Nghiễm Lợi.

Tần vương phi không dám nói những lời này với ai, chỉ có ở trước mặt hoàng hậu nương nương, nàng mới biểu lộ đau lòng đối với Từ Anh, hoàng hậu đã từng rất xem trọng Từ Anh...

Hoàng hậu yên lặng thở dài một tiếng, thấy hoàng thượng cùng Tần vương thế tử ở chung cực kỳ hòa hợp, nhíu mày áp xuống tâm tư muốn vì Từ Anh nói tốt một hai câu.

-Người phải quản giáo thế tử phi thật tốt, nàng hành sự quá mức lỗ mãng, không chỉ nàng mất mặt, Tần vương phủ cũng sẽ mất mặt theo.

-Thần phụ nào dám quản giáo thế tử phi?

Tần vương phi lắc đầu:

-Thế tử cực kỳ thương tiếc nàng, vì nàng chuyện gì cũng dám làm, đáng lẽ tân phòng thu thập một chút là có thể dùng, nhưng thế tử ghét bỏ điềm xấu, không trụ lại, hôn kỳ cận kề như vậy, làm sao có thời gian tu sửa lần nữa? Thế tử nhìn trúng sân viện mà tiên Tần vương yêu thích nhất...

(Yul: những người có chức tước cao mà chết rồi sẽ thêm từ tiên trước danh tự nha các nàng.)

-Quan Sư Các?

- Ừ.

Hoàng hậu vô cùng kinh ngạc, ở Tần vương phủ, nơi phú quý đường hoàng nhất đương nhiên là sân viện mà phu thê Tần vương phu thê cư trú.

Nhưng nơi độc đáo nhất, mọi người đều muốn trụ lại chính là Quan Sư Các, nghe nói lão Tần vương đã từng thỉnh cao tăng đến Quan Sư Các chúc phúc.

Chỉ cần phu thê nào ở lại Quan Sư Các sẽ được Phật tổ Bồ Tát phù hộ.

Sau khi lão Tần vương qua đời, Quan Sư Các bị niêm phong, trừ định kỳ quét tước, tu sửa ra, thái phi từng hạ lệnh mặc kệ là ai cũng không được trụ lại hay tiến vào Quan Sư Các.

Hoàng hậu hỏi:

-Thái phi đồng ý?

- Ừ.

Tần vương phi cảm khái cười khổ:

- Thái phi rất đau tôn tử, thế tử lại quỳ, lại cầu, thái phi đã đáp ứng rồi.

- Người cũng không dễ dàng...

Hoàng hậu đối với Tần vương phi tăng thêm vài phần thương hại, cảm thấy Tần vương phi làm kế mẫu của Triệu Đặc Trạch cũng rất khó xử.

Có tư sinh tử được sung ái, thật sự xem nhẹ cũng không được, cho dù trong lòng vì thân sinh nhi tử mà sốt ruột, cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Hoàng Hậu nghĩ tới đám huynh đệ của thái tử, liền cười khổ nói:

- Người khó xử chỉ có ta mới hiểu được, người hãy yên tâm, chờ nhi tử của người thành thân, bốn cung cũng sẽ không dễ hấn quá khó coi.

- Nương nương, thần phụ không xem người là người ngoài, mới nói nhiều vài câu, thần phụ cũng không phải một hai bắt bọn họ áp chế thế tử, bọn chúng đều là nhi tử của vương gia, thần phụ biết thân biết phận...

- Người không cần phải nói, chỉ cần tiếp nhận bốn cung ban thưởng là được, người quen biết bốn cung nhiều năm như vậy, chẳng lẽ bốn cung còn không hiểu tính tình của người như thế nào sao?

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Tần vương thế tử, đừng thấy hiện giờ hoàng thượng đối với Triệu Đặc Trạch là ân sủng có thêm.

Hoàng thượng thật sự quan tâm ai cũng khó có thể nói, nhìn Tần vương thế tử có phẩm mạo giống lão Tần vương, hoàng thượng sẽ không sợ hãi sao?

Nếu không phải Triệu Đặc Trạch vừa cứu hoàng trưởng tử, giúp hoàng thượng tránh được xung đột cùng các hoàng tử.

Thì hoàng thượng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Triệu Đặc Trạch dám huỷ hoại phụ chính đại thần của thái tử.

Hoàng Hậu cân nhắc hoàng thượng cả đời, nếu nàng không hiểu tính tình của hoàng thượng, sẽ không thể ở trong rất nhiều phi tần mà bước lên hậu vị.

Từ Nghiễm Lợi là người mà hoàng thượng dụng tâm bồi dưỡng, cũng là phụ chính đại thần mà thái tử có thể khống chế.

Mười mấy năm bồi dưỡng tạo hình, bị Triệu Đặc Trạch huỷ hoại, trong lòng hoàng thượng không hận?

Nếu muốn tìm một đại thần giống như Từ Nghiễm Lợi, thật sự quá khó khăn, hoàng hậu cũng hận Triệu Đặc Trạch, nếu không phải vì hắn, sao thái tử có thể ngã bệnh?

Bởi vậy, hoàng hậu càng ngóng trông Tần vương phi có thể cho phu thê Triệu Đặc Trạch đẹp mặt.

Tốt nhất là Tần vương phi có thể nâng thân sinh nhi tử đoạt lấy vị trí thế tử của Triệu Đặc Trạch.

Tuy rất khó, nhưng chỉ sợ hoàng thượng cũng đang chờ ngày này.

Có huyết thống của Dương Soái, Triệu Đặc Trạch làm người quá chói mắt, hắc sinh động ở trên triều đình một ngày, sẽ có rất nhiều người ngủ không yên.

Đừng nói làm kế mẫu sẽ vì tư sinh tử mà phụng hiến, tuy Tần vương phi biểu hiện rất khá, nhưng nàng là mẫu thân của ba nhi tử.

Hoàng hậu không tin nàng không có tiểu tâm tư, không phải kế mẫu nào cũng là thánh nhân.

Hoàng hậu cũng không muốn ở cùng thánh nhân, đối với năng lực chiến đấu của Tần vương phi, hoàng hậu vẫn luôn coi trọng.

Tần Vương phi thiện lương rộng lượng cũng chỉ có thể lừa gạt người không biết chuyện, mỗi người đều hướng tới phẩm tính công chính, thiện lương, tốt đẹp, nhưng ở trong thế tục hồng trần, ai có thể làm người không có tư tâm?

Có lẽ Tần vương phi cũng không định làm như thế nào với Triệu Đặc Trách, nhưng nàng nhất định sẽ vì thân sinh nhi tử mà suy nghĩ.

Suy bụng ta ra bụng người, hoàng hậu thực sự lý giải tình thương nhi tử của Tần vương phi.

Đều làm mẫu thân, chẳng lẽ trở mắt nhìn nhi tử bị huynh trưởng áp chế cả đời?

-Nương nương...

Tần Vương phi còn định giải thích, hoàng hậu nhẹ giọng nói:

-Bốn cung hiếu người trôi qua cũng không dễ dàng, ta khuyên người một câu, cho dù người có thanh danh tốt, đối với thế tử lại yêu thương hết lòng, tương lai vì vinh dương mà cố sống chung. Nhưng người hiếu thuận với người chỉ có thể là thân sinh nhi tử, người có thể trở mắt nhìn bọn chúng bị áp chế cả đời?

Tần Vương phi cúi đầu:

-Nương nương nói đúng, nhưng thần phụ nghĩ dù bọn chúng không có tước vị, thì bọn chúng cũng không dám có tư tâm, dù sao ở văn võ, bọn chúng khổ tâm rèn luyện, từ nhỏ bọn chúng đã biết hiếu bọn chúng không giống thế tử trời sinh đã có được hết thảy.

-Nếu đã như thế, bốn cung sẽ nhắc tới bọn chúng trước mặt hoàng thượng cùng thái tử.

- Đa tạ hoàng hậu nương nương.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 50+2: Động Phòng 2

Thân sinh nhi tử có thể lọt vào mắt của hoàng thượng cùng thái tử, mục đích của Tần vương phi cũng đạt hơn phân nửa, còn lại phải xem tân thể tử phi có phải là người thông minh hay không.

Hoàng thượng đợi Triệu Đặc Trạch vào động phòng, mới phân phó cung nhân khởi giá hồi cung.

Khách khứa quỳ gối cung tiễn để hậu hồi cung, tiệc rượu lại náo nhiệt lên, vì có hoàng thượng ở đây, không ai dám lớn tiếng ồn ào.

Triệu Đặc Trạch ủy thác Triệu Đặc Dật hỗ trợ kính rượu khách nhân, còn hẳn thì đi động phòng, Triệu Đặc Dật ôn nhu tươi cười, đến từng bàn kính rượu...

(Yul: ta spoil vài điều về a Dật ở kiếp trước. kiếp trước anh rất tốt lương thiện không tính toán thật lòng muốn kéo giữ quan hệ huynh đệ với a Trạch. nhưng kiếp trước anh Trạch quá ác liệt hận ý không thể tiêu tan... Anh chặt đứt gân tay gân chân của anh Dật 😞 móc mù mắt anh. Nếu nói a Dật k hận cũng k đúng. Nhưng lúc anh Trạch bị mọi người dèm pha thể nhân chê cười. anh Dật chưa từng bỏ đá xuống giếng... Nam phụ của chúng ta đúng chuẩn nam phụ của người ta

Lúc mọi người trêu đùa, hẳn sẽ nghiêm trang nói với bọn họ:

-Đổi lại nếu ai thú nàng, cũng sẽ sốt ruột muốn động phòng, bù đắp nỗi tư tưởng, đại huynh chờ hôn lễ này đã rất lâu.

Cũng đúng, năm nay Vĩnh Ninh hầu thế tử mới định ra, Tần vương thế tử tính theo tuổi mụ đã là hai mươi, đổi là người khác, ai mà không nóng nảy?

Tửu lượng của Triệu Đặc Dật cũng không tồi, nhưng không chịu nổi mọi người ồn ào, nếu thay thế tử kính rượu, khách khứa sẽ không dám quá phận, nhưng bọn hần cũng sẽ không buông tha Triệu Đặc Dật.

Người thay tân lang kính rượu vốn bị "đuối lý", cho nên bọn họ dùng sức rót rượu cho Triệu Đặc Dật.

Sau đó, vì Tần vương phi đau lòng Triệu Đặc Dật, còn để nhi tử của mình đi hỗ trợ, nàng đích thân đưa Triệu Đặc Dật về phòng, phân phó hạ nhân nấu canh giải rượu.

Lúc Tần vương phi đỡ chân cho Triệu Đặc Dật, nghe thấy hần lẩm bẩm tự nói:

-Nương, nhi tử rất khó chịu, rất khó chịu...

Tuy Triệu Đặc Dật xem Tần vương phi như thân mẫu mà hiếu thuận, nhưng từ trước đến nay hần chưa từng gọi nàng là nương.

Tần Vương phi dừng bước, tiến đến bên người Triệu Đặc Dật, lỗ tai gần sát bờ môi của hần, chỉ nghe:

-Nàng không quen biết ta...Không quen biết ta...

Đáy mắt Tần vương phi hiện lên hứng thú, ai không quen biết hần?

Chẳng lẽ là vị tân nương tử trong tân phòng kia?

Khóe miệng Tần vương phi cong lên, này đúng là quá thú vị, nhẹ nhàng sờ sờ trán của Triệu Đặc Dật, hài tử đáng thương, thật sự là hài tử đáng thương.

Sau khi nàng xoay người rời đi, trong chốc lát nha hoàn hầu hạ bên người Tần vương phi mang theo điểm tâm, rượu và thức ăn lên đi gặp tình lang.

Lưu An vẫn luôn hầu hạ bên người Triệu Đạc Dật, hẳn cùng nha hoàn Bích Nhi là lưỡng tình tương duyệt, chỉ là chưa cầu chủ tử ân điển duãn hôn mà thôi.

Lưu An rất trung thành và tận tâm với Triệu Đạc Dật, nhưng đối với thể tử tương lai cũng không quá kín miệng.

Huống chi hẳn lại bị Bích Nhi rót một bụng rượu, Bích Nhi nói bóng nói gió, lúc Lưu An say rượu, dứt quãng nói một ít chuyện của Triệu Đạc Dật...

Chuyện gì cũng có, nhưng Bích Nhi rất thông tuệ từ trong câu chuyện nghe được tin tức mà vương phi muốn nghe nhất.

Tần vương phi rửa sạch tay, cười nói với Bích Nhi:

-Vất vả cho người, đi tìm Triệu ma ma lĩnh thưởng đi, về sau người hãy ở bên cạnh ta hầu hạ, Bích Nhi, ta thật sự không thể thiếu người.

-Nô tỳ nguyện ý vì chủ tử cống hiến sức lực.

Bích Nhi hưng phấn cảm tạ Tần vương phi, vui sướng rời khỏi phòng, Tần vương phi nheo mắt.

Quả nhiên Triệu Đạc Dật có hảo cảm với thể tử phi, chỉ là Bích Nhi này, không thể để lại, tin tức này không thể tiết lộ ra ngoài...

Tân hôn động phòng, Triệu Đạc Trạch đẩy khăn voan, Khương Lộ Dao cúi đầu nhu thuận, đám ma ma cùng nha hoàn sôi nổi tán thưởng, nhan sắc của thể tử phi thật đẹp.

Triệu Đạc Trạch phát tay để đấm hạ nhân vướng tay vướng chân này lui ra ngoài, hấn bưng ly rượu, đặt vào tay Khương Lộ Dao.

Hôm nay Khương Lộ Dao vô cùng ngượng ngùng, Triệu Đạc Trạch có buồn bực:

-Làm sao vậy?

Không giống tính tình thường ngày của Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao nhăn mặt thở dài:

- Làm nữ nhi thổ hào áp lực rất lớn.

Của hồi môn là núi vàng núi bạc, dù da mặt Khương Lộ Dao có dày cũng sẽ nóng lên, Triệu Đạc Trạch ha ha cười:

-Nhạc phụ nhạc mẫu khiến hoàng thượng mở rộng tầm mắt.

Thôi kệ, mắt mặt cũng đã mất mặt trước mặt hoàng thượng, Khương Lộ Dao ngẩn đầu, mỉm cười nhìn Triệu Đạc Trạch:

-Nếu thể diện đã vứt, về sau ta làm ra chuyện gì cũng không có gì kỳ quái, đúng không?

-...

-Người có từng nghe qua một câu?

- Câu gì?

Triệu Đạc Trạch cảm giác đầu hấn không đủ dùng, như vệt lặp lại:

-Nàng nói đi.

- Người không biết xấu hổ, chính là thiên hạ vô địch!

Khương Lộ Dao giơ chén rượu lên, nhẹ nhàng quơ quơ, đem rượu ngon rót vào trong miệng, Triệu Đặc Trạch há mồm.

-Không phải như vậy, rượu giao bôi không phải uống như vậy...Dao Dao...

Cổ hần bị Khương Lộ Dao ôm lấy, khuôn mặt nàng tiến đến gần, Triệu Đặc Trạch giống như bị điểm huyết, không thể nhúc nhích, môi chạm vào nhau, một dòng rượu rót vào trong miệng hắn, rượu ngon...

Chưa từng uống qua rượu ngon, có mang theo hơi thở thơm ngọt của nữ nhân.

Khương Lộ Dao cọ trán nàng nào trán hắn, nhẹ giọng nói:

-Người biết không? Rượu giao bôi phải uống như vậy mới đúng, có thích không?

Còn hỏi sao? Triệu Đặc Trạch đã vui mừng đến choáng váng.

Hắn vội vàng nâng ly rượu trong tay rót vào trong miệng, đang định tìm cánh môi mềm mại...

Khương Lộ Dao đẩy hắn ra, đứng dậy nói:

-Đi rửa mặt chải đầu.

- Khụ khụ, khụ khụ khụ.

Triệu Đặc Trạch ngã xuống giường, giọng nói bị sặc rượu, ho khan liên tục:

-Dao Dao.

- Người không muốn động phòng?

Khương Lộ Dao xoay người vũ mị mê người nhìn hần:

-Nếu thế tử chỉ muốn uống rượu, ta liền phụng bồi.

- Nàng đi, mau đi, mau về.

Triệu Đặc Trạch gấp đến độ không thềm truy cứu Khương Lộ Dao trêu chọc hần, động phòng so với uống rượu càng tốt đẹp...

Tuy Triệu Đặc Trạch từng có kinh nghiệm cũng bị Khương Lộ Dao làm cho khó nhin, tiểu yêu tinh.....

Đây là danh hiệu cả đời ngọt ngào mà Triệu Đặc Trạch đặt cho Khương Lộ Dao.

Vĩnh viễn khiến hần ngoài ý muốn, vĩnh viễn khiến hần cảm giác được mới mẻ, mặc kệ Khương Lộ Dao làm cái gì, Triệu Đặc Trạch cũng không thể cự tuyệt.

Đặc biệt là lúc phu thê thân mật, đừng nói lúc này, cho dù tương lai phú quý cùng quyền lực, hần vĩnh viễn là "ca ca ngốc" bị Khương Lộ Dao dắt mũi.

Sắc trời dần sáng, Triệu Đặc Trạch chưa đã thềm buông tha ái ân, ở bên tai nàng ước hẹn lần sau tái chiến....

Khương Lộ Dao đá hần một cái, vùi đầu vào ngực hần an ổn ngủ.

Hưởng thụ tiêu khoái Triệu Đặc Trạch ngủ không được, bàn tay dao động trên người Khương Lộ Dao, lúc cá nước thân mật là đời này vui sướng nhất, hần cũng không biết có thể khoái lạc như vậy, thoải mái như thế.

Là tân nương tử, lại là thế tử phi, cho dù Khương Lộ Dao không muốn rời giường, cũng phải bò dậy.

Cũng may nàng từng có kinh nghiệm thức đêm, biết như thế nào điều tiết buồn ngủ.

Dù nàng đang dùng son phấn che dấu quầng thâm mắt, vẫn không quên hung hăng trừng mắt Triệu Đặc Trạch đang tô mi cho nàng, nổi giận nói:

-Không có lần sau.

- Đừng a, Dao Dao.

Triệu Đặc Trạch ôm thê tử vào lòng, cười xấu xa nói:

-Không phải Dao Dao cũng rất thích sao? Là ai bảo ta đừng có ngừng?

Khương Lộ Dao dùng khuỷu tay húc vào bụng hân, gương mặt ửng đỏ, hừ lạnh nói:

-Nếu ngay cả cái này mà người cũng không làm được, người nghĩ ta sẽ gả cho người?

-...

Triệu Đặc Trạch bị đả kích, cắn răng tỏ vẻ, hân nhất định không ngừng cố gắng, thề sống chết bảo vệ tôn nghiêm.

Hân cúi đầu hôn môi của ái thê, vui vẻ gọi:

-Dao Dao.

Lúc này hân mới rõ, thì ra hân đã sớm đem Khương Lộ Dao đặt trong lòng, đừng bỏ rơi ta, cũng đừng phản bội ta.....

Triệu Đặc Trạch có thể tha thứ bất luận kẻ nào, nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Khương Lộ Dao nếu nàng phản bội hân! Mặc kệ lý do là gì.

Lời này hẳn không dám nói cùng Khương Lộ Dao, bởi vì nhạc phụ từng nói, Dao Dao không thích nam nhân quá bá đạo.

Nhưng tính tình của hẳn là như vậy, không cho phép người khác đụng chạm đến người mà hẳn để ý nhất, vị trí thế tử cũng vậy, Khương Lộ Dao cũng thế.

Cánh tay gắt gao giam cầm Khương Lộ Dao, Triệu Đặc Trạch hô hấp trầm trọng, đã rơi vào tay hẳn, Khương Lộ Dao dừng hòng đổi ý, cho dù xuống địa ngục, hẳn cũng sẽ lôi kéo nàng đi cùng...

Khương Lộ Dao đã từng nói Triệu Đặc Trạch có khuynh hướng tự hủy, nàng nói không sai, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hẳn.

Khương Lộ Dao thuận theo tùy ý hẳn hôn, dính sát vào người hẳn, người này không có cảm giác an toàn, còn phải từ từ dạy dỗ....

Nếu gặp phải nguy cơ, phải nghĩ biện pháp nhẹ nhàng kiềm chế hẳn.

Tương lai có lẽ rất khiêu chiến, nhưng nếu Khương Lộ Dao đã gả cho hẳn, đương nhiên sẽ không nuốn phú quý hôm nay giống như mây khói thoảng qua.

Nàng là nữ nhi thổ hào, ái mộ phú quý, khoe giàu không phải rất bình thường sao?

Tài sản của nàng người khác đừng mơ cướp được, Khương Lộ Dao còn phải vì nhi nữ tương lai mà tích góp của cải....

Ừ, trong khi đang hôn môi, Khương Lộ Dao vừa suy nghĩ kế hoạch cho tương lai.

-Dao Dao, nàng không chuyên tâm.

- Ta đối.

Khương Lộ Dao chỉ chỉ môi sưng đỏ, dối nói:

-Không chuyên tâm mà thành như vậy, nếu quá chuyên tâm, người định ăn luôn ta?

Nha hoàn đỏ mặt trốn ra ngoài, Yến ma ma cũng trợn mắt há hốc mồm, chưa từng thấy ai tự nhiên hào phóng như thế tử phi, hay là thế tử phi không biết thẹn thùng?

Đối với Khương Lộ Dao mà nói, tình cảm phu thê, dù cuồng dã như thế nào, cũng không được phạm sai lầm, vì không muốn kích thích Yến ma ma, cho nên mở miệng dối đề tài:

-Tối lấy bạch lụa?

- Dạ.

- Ở trên giường, người đi lấy đi.

Triệu Đặc Trạch giật mình nhìn thoáng qua Khương Lộ Dao đang an tĩnh trang điểm, dựa vào tính tình kiêu ngạo của nàng, sao có thể không hề phản ứng?

Không phải nữ tử có chút kiêu ngạo, nhất định sẽ không thích dùng lạc hồng định trình tiết?

-Dao Dao.

- Hử?

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt:

-Làm sao vậy?

- Nàng không ngại là tốt rồi.

Triệu Đạc Trạch đứng sau lưng nàng, nhìn tiểu phụ nhân(gái có chồng) mỹ miều trong gương.

-Sau này, ta sẽ không để nàng chịu ủy khuất.

Đối với chuyện kiểm tra lạc hồng, không phải Khương Lộ Dao không thèm để ý.

Nàng vẫn phải tôn trọng tư tưởng phong kiến không có cách gì thay đổi, sẽ phải nghĩ đến chiều hướng tốt đẹp.

Nếu không có khăn lụa nghiệm lạc hồng, sau này cãi nhau sẽ bị đuối lý, huống chi nàng bảo tồn mười mấy năm trinh tiết, cũng phải để tổ tông Triệu gia biết.

Cho nên dù đối với nàng lạc hồng ở chỉ là lớp màn phong kiến, ở xã hội phong kiến nam tôn nữ ti, cái này cũng là ô dù bảo đảm quyền lợi địa vị của người làm thê tử.

Huỷ bỏ hồng bạch trù(kiểm tra trinh tiết), nếu tương lai sau này trượng phu thay lòng đổi dạ, căn ngược lại một cái, nói là thê tử bất trinh, chẳng phải người làm thê tử sẽ khổ không thể tả?

Hơn nữa ở đây nghiêm khắc phân chia thê cùng thiếp, cho dù thị thiếp muốn nghiệm lạc hồng cũng không có ai để ý.

Nhưng nếu Triệu Đạc Trạch đã tỏ thái độ, Khương Lộ Dao cũng không tiếc cho hấn chút mặt mũi, nam nhân, lúc nên khen ngợi phải khen ngợi...

Quả nhiên, Triệu Đạc Trạch săn sóc Khương Lộ Dao một đường từ Quan Sư Các nâng đến cửa phòng thái phi.

Hết lòng thương tiếc yêu thương Khương Lộ Dao, hạ nhân nào nhìn thấy cũng nhận ra được, toàn bộ vương phủ người người đều kết luận, thê tử phi

chính là đầu quả tim của thể tử.

Thê tử được trượng phu coi trọng yêu thương cùng thê tử nhận hết vắng vẻ, tuy đều là nguyên phối, nhưng ở vương phủ dài ngọ có thể giống nhau sao?

Nữ nhân lại hiếu thắng, nếu là cao thủ trong trạch đấu, muốn thể diện cũng phải dựa vào trượng phu, đây là điều bi ai nhất của nữ nhân phong kiến..

Khương Lộ Dao áp xuống ý thức muốn phản bác phong kiến, theo Triệu Đạc Trạch quỳ gối trước mặt thái phi, dập đầu nói:

-Thỉnh an tổ mẫu.

Khóe mắt Khương Lộ Dao liếc nhìn Tần vương phi đã đến từ lâu, đang an tọa trên ghế, Khương Lộ Dao tươi cười thêm vài phần then thùng ngượng ngùng.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 51+1: Nhân Tâm 1

Nàng cùng Triệu Đặc Trạch thức dậy hơi muộn, nếu ở phủ khác tuân theo quy củ, sẽ có bà bà điều ngoa ra oai phủ đầu tân tức phụ.

Nhưng Tần vương phi không phải là bà bà điều ngoa.

Khương Lộ Dao then thùng tươi cười, thêm một phần " khẩn cầu ", ám chỉ từ ái Tần vương phi hỗ trợ cầu tình.

Thái phi có chút bất mãn tôn tức lần đầu tiên thỉnh an đã đến trễ...

Tần vương phi định giả vờ không thấy ánh mắt xin giúp của Khương Lộ Dao nhưng giả bộ nhìn không thấy cũng không được, thật sự quá rõ ràng.

-Người liên tiếp nhìn bà bà của người làm chi?

Thái phi nhẹ nhàng mở miệng, cũng vì đau lòng tôn tử Triệu Đặc Trạch, cho nên thái phi mới muốn ra oai phủ đầu tôn tức.

Chuyện Khương Lộ Dao tiến cung, vẫn khiến thái phi canh cánh trong lòng, Tần vương phủ có thể có ngày hôm nay, trừ chiến công của lão Tần vương ra, quan trọng nhất là trung với bộ hạ.

Mặc kệ hoàng thượng ra ý chỉ gì, Tần vương phủ đều tiếp.

Lần này Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao trước sau vào cung, khiến thái phi cảm giác được một cỗ nguy hiểm.

Tần vương phủ quá mức kiêu ngạo không thể lâu dài.

Hơn nữa phu thê Khương nhị gia đưa của hồi môn thổ hào, thái phi có tâm mượn cơ hội này gỡ tình Khương Lộ Dao.

Khiến nàng hiểu Tần vương phủ không giống Vĩnh Ninh hầu phủ, không được" thổ hào "" hồ nháo ".

Tần vương phủ là Đại Minh đệ nhất danh môn, Vương phi tương lai phải thông dong, bình tĩnh, cơ trí, khiêm tốn, ổn trọng khí độ.

Khương Lộ Dao so với Tần vương phi luôn điệu thấp, nội liễm, nghe lời, thiện lương, thì thái phi càng coi trọng Tần vương phi.

Ít nhất từ lúc Tần vương phi nhập môn đã mấy năm nay, chưa từng làm ra chuyện khiến thái phi bất mãn.

Triệu Đặc Trạch muốn mở miệng, bị Khương Lộ Dao kéo cổ tay áo, nếu Triệu Đặc Trạch mở miệng, chỉ khiến thái phi càng bất mãn với Khương Lộ Dao.

Không chừng thái phi còn sẽ tức giận, có tức phụ, đã quên trường bối.

Rốt cuộc Triệu Đặc Trạch trên danh nghĩa cũng là thái phi cùng Tần vương cùng nhau nuôi nấng lớn lên.

Khương Lộ Dao tươi cười càng thêm ngượng ngùng, đôi mắt thiên chân vô tà, vô cùng tín nhiệm.

-Ngày đó mẫu phi từng nói, nếu tôn tức có chỗ nào không ổn, nàng sẽ hỗ trợ tôn tức, tôn tức thật sự không ngờ canh giờ thỉnh an ở vương phủ lại sớm như vậy...Mẫu phi cũng chưa nói với tôn tức.

Tần vương phi mạnh mẽ ngẩng đầu, có cần chói lọi hãm hại người như vậy không? Khương Lộ Dao nhìn không giống là người hồ đồ, như thế nào lại nghe không hiểu trường hợp?

Có bà bà nào sẽ nói với nhi tức như vậy, có bà bà nào lại " không tức giận "?

-Mẫu thân, niệm tình bọn họ đang tân hôn, muộn một chút cũng thôi đi.

Trong lòng Tần vương phi dù không cam lòng, cũng phải đứng dậy trấn an thái phi, Khương Lộ Dao đã nói như vậy, nếu nàng không hỗ trợ, sẽ bị nói là đối trá.

-Người là đại nhân(người lớn) đại lượng, lần này tha thứ cho nàng đi, nếu có lần sau...

Đối mặt với thái phi, Tần vương phi luôn khiêm tốn, lúc đối mặt với Khương Lộ Dao, vẻ mặt từ ái mang theo vài phần nghiêm khắc:

-Không cần mẫu thân nói, ta cũng sẽ giáo huấn người.

Thái phi vẫn luôn cho Tần vương phi mặt mũi, các nàng đã ở chung mười mấy năm, không phải Khương Lộ Dao có thể so sánh.

Nói thật lòng, thì thái phi cũng thích Tần vương phi đã xem thứ tử như thân sinh nhi tử mà nuôi nấng.

Nàng so với Dương thị còn sinh dưỡng nhiều, cũng không giống Dương thị luôn bộc lộ mũi nhọn.

Khương Lộ Dao cười ngọt ngào:

-Vẫn là mẫu phi hiếu cho nhi tức cùng thế tử...

Nàng ngâm thơ thiên chân mười phần, nói ra " ngôn ngữ thiên chân" khiến Tần vương phi ghen đến mức nội thương.

-Người nói đêm qua...Nhi tức cùng thế tử gần bó keo sơn, như thế nào cũng chưa rời khỏi, nhi tức sớm nghe nói vương gia đối với người gần như

độc sủng, cho nên người cũng sẽ hiểu trong lúc tình nùng ý mật... Khó bỏ khó rời.

Thái phi ho khan hai tiếng, đã thủ tiết nhiều năm như vậy, nàng đã sớm không có nam nhân làm dễ chịu!

Nhi tức vì tôn tức cầu tình là vì các nàng có trượng phu yêu thương? Chuyện Tần vương độc sủng Tần vương phi đã lan truyền ra ngoài?

Làm mẫu thân, thái phi không vui khi nhi tử chỉ vây quanh chuyển động quanh một nữ tử, cho dù người này là vương phi cũng không được!

Lúc thái phi thủ tiết còn chưa ba mươi, ở trong lòng chỉ có mình nhi tử Tần vương, nàng tuyệt đối không chấp thuận nhi tử bị Tần vương phi mượn sức, Tần vương phi hiểu thuận thì thế nào! Nhi tử là của nàng...

Tần Vương phi cảm thấy ánh mắt thái phi rất lạnh lùng, lại nhìn Khương Lộ Dao tràn đầy hạnh phúc.

Nàng cảm thấy rất khó chịu, không được tự nhiên, nàng tự nhận mình là đánh thái cực, cao thủ phá cực, hôm nay vừa thấy Khương Lộ Dao cũng không phải hạng người hời hợt.

Khương Lộ Dao giống nàng, giỏi về khoản nhìn thấu nhân tâm, nhân tâm có sơ hở, hoặc là mượn sức, hoặc là lợi dụng, đều cực kỳ dễ dàng.

-Nhưng ta không so được với người cùng thế tử, thế tử đối với người mới là như châu như bảo, ta cùng vương gia chỉ có thể xem như lão phu lão thiê, sớm đã qua thời kỳ mặn nồng, haiz, năm đó mẫu phi cùng lão vương gia mới là cầm sắt cùng minh, chúng ta không bằng mẫu phi.

-Lời này...Nhi tức không dám gạt bừa.

Lúc này Khương Lộ Dao rút đi thiên chân, đặt tay lên tay Triệu Đặc Trạch, hàm hậu thành thật nói:

-Thà hăn đối với ta kém một chút, cũng ngóng trông hăn có thể tốt đẹp, tổ mẫu, chắc cũng nghĩ như vậy, có phải không? Tổ mẫu?

Thái phi gật gật đầu, liếc xéo Tần vương phi, người có ý tứ gì? Là nói ta chỉ có mấy năm cầm sắt cùng mình, sau đó vẫn luôn thủ tiết?

Tần Vương phi khó xử, như thế nào đều sai!

Triệu Đặc Trạch cảm động khi Khương Lộ Dao không muốn xa rời hăn, lại vui vẻ xem Tần vương phi ăn mệt.

Tuy chỉ là lời nói, chưa thật sự tạo thương tổn cho Tần vương phi, nhưng chỉ cần tổ mẫu không bị Tần vương phi nói mấy câu đã bị lừa gạt, hăn liền cao hứng.

Quả nhiên, hậu trạch là thiên hạ của nữ nhân, cho dù hăn thận trọng, cũng không bằng Khương Lộ Dao, thánh nhân có nói, nam chủ ngoại, nữ chủ nội là chân lý.

-Thôi, về sau người chú ý nhiều một chút.

Cuối cùng thái phi cũng hòa hoãn sắc mặt, coi như cho Tần vương phi một cái bậc thang

-Kêu các tôn tử còn lại tới bái kiến tấu tử đi, bọn họ cũng đợi nửa ngày rồi.

- Trạch nhi, sau này người cũng không thể quá tùy hứng, hôm qua đã đem Dật nhi mệt đến quá sức, nào có tâm lang nào lại không ra mặt kính rượu?

Thái phi từ ái răn dạy Triệu Đặc Trạch:

-Một lát nữa Dật nhi tiến vào, người phải cùng Dật nhi nói lời cảm tạ, đừng giống như trước kia, luôn làm khó dễ Dật nhi.

- Tổ mẫu nói gì cũng đúng.

Khương Lộ Dao chủ động ra mặt thay Triệu Đạc Trạch mở miệng:

-Từ khi thể tử cùng phụ thân của tôn tức từ thiên lao ra ngoài, thể tử liền xem nhị đệ như đệ đệ thân cận nhất mà đối đãi, hôm qua đương nhiên thể tử làm việc không được ổn, nhưng nhiều công việc phó thác nhị đệ, đủ để chứng minh thể tử cực kỳ coi trọng nhị đệ.

Khương Lộ Dao thoáng nhắc đến công lao của Khương nhị gia... Hắc hắc, này còn không phải ở thiên lao nhạc phụ đã giáo dục Triệu Đạc Trạch sao?

Tần vương phi nhìn Khương Lộ Dao hầu hạ thái phi rất thoải mái dễ chịu, nghĩ thầm, nói một câu là phải vỗ mông ngựa, nói như vậy...

Nàng cũng thấy mặt thay Khương Lộ Dao, nhưng vẻ mặt Khương Lộ Dao chỉ thấy hưng phấn, giống như đây mới là thái độ thường ngày của nàng.

Hầu hạ xu nịnh thái phi, lấy lòng thúc ngựa, hoàn toàn không cảm thấy thật mất mặt, cũng không cảm thấy ủy khuất.

Tần vương phi có bảo dưỡng, cũng không bằng Khương Lộ Dao lúc này còn trẻ tuổi xinh đẹp, biết nói ngọt, trên người tràn đầy thanh xuân, thái phi cảm nhận tuổi trẻ tươi mát trên người tôn tức.

Rốt cuộc Khương gia dạy dỗ nữ nhi kiểu gì, như thế nào lại là tân nương tử không biết ngượng ngùng, câu nệ?

Nhìn Khương Lộ Dao giống như có nhiều năm giao tình cùng thái phi, giống như không phải lần đầu tiên đến Tần vương phủ, nàng so với nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận còn tự nhiên hơn.

-Mẫu phi, tổ mẫu thích ăn bánh hoa quế.

Khương Lộ Dao từ trong tay nha hoàn giành lấy mâm điểm tâm, đưa cho Tần vương phi, nhỏ giọng nói:

-Người đưa cho tổ mẫu đi.

Thanh âm "rất nhỏ", nên mọi người có thể nghe thấy.

Tần vương phi cầm mâm điểm tâm nhìn Khương Lộ Dao bày ra vẻ mặt vì muốn tốt cho nàng.

Nàng lại cần dùng " hảo tâm "" khiêm nhượng " của nhi tức?

Trong lòng Triệu Đạc Trạch rất thống khoái, hẳn rất muốn ôm Dao Dao vào trong lòng, trước kia hẳn cảm thấy không ổn, nhưng lại không nói được chỗ nào không ổn.

Hôm nay, hẳn mới hiểu vài phần, trước kia Tần vương phi không ít lần mượn hẳn lấy danh nghĩa tốt, chính là châm ngòi ly gián.

Tuy Triệu Đạc Trạch cùng thái phi càng lúc càng xa cũng có nguyên nhân khác, nhưng Tần vương phi này "không thể không có công".

Ba nhi tử của Tần vương phi đi đầu, Triệu Đạc Dật vì là thứ tử dựa theo quy củ đi cuối cùng.

Sau khi vào cửa, Triệu Đạc Dật vẫn ôn nhuận tươi cười bình thản, không ai có thể nhìn ra hẳn cùng thế tử phi có nhận thức.

Tuy hãn dựa theo lệ thường sẽ nhìn Khương Lộ Dao một cái, nhưng người khác chỉ biết cái liếc mắt này là kính trọng tấu tử.

Tần vương phi chuyển động tròn mắt, Khương Lộ Dao có thể như thế nào? Chỉ cần Triệu Đạc Dật còn trong tay nàng, tương lai sẽ tới lượt Khương Lộ Dao chịu tội.

Lúc này thế tử đối với nàng tốt bao nhiêu, thì tương lai sẽ hận nàng bấy nhiêu.

Tần Vương phi quá rõ Triệu Đạc Trạch rất cực đoan, tàn nhẫn, ương ngạnh là như thế nào dưỡng thành.

Trừ chuyện Triệu Đạc Trạch tuổi còn nhỏ trải qua chuyện, trong quá trình trưởng thành, cái gì cũng không thiếu.

Nhưng thật sự cái gì cũng thiếu, không có bằng hữu, không có thân nhân, chỉ có áp lực, Triệu Đạc Dật xuất sắc là áp lực...

Cho dù Triệu Đạc Dật niệm tình huynh đệ vẫn luôn giấu dốt, không tranh phong cùng thế tử.

Nhưng nếu Triệu Đạc Trạch là người hồ đồ, ngược lại sẽ không sao, vấn đề là, cái gì Triệu Đạc Trạch cũng biết rõ, dù hãn có nỗ lực hơn nữa cũng không đuổi kịp Triệu Đạc Dật thiên phú chi tài.

Tần vương phi nhìn thấy rõ ràng, nhưng nàng chưa từng nói nhiều một câu, nhìn Triệu Đạc Trạch đi vào lối rẽ.

Không phải nàng mặc kệ, mà làm kế mẫu không dễ dàng, nàng lại không quản thế tử ăn mặc, làm gì phải vì tư sinh tử mà nhọc lòng? Còn có thể khiến vương gia nghi ngờ.

Nàng có ba nhi tử còn lo liệu không hết việc.

-Gặp qua tẩu tử.

Khương Lộ Dao uốn gối đáp lễ, thoải mái hào phóng nhìn các vị tiểu thúc(chú em) một lần.

Càng xem càng cảm thấy, Triệu Đạc Dật rất giống Tần vương, còn ba người còn lại dung mạo giống Tần vương phi, nhưng vẫn có thể nhìn ra vài nét giống Tần vương.

Nếu Triệu Đạc Dật là Tần vương phi sở sinh, như vậy Triệu Đạc Trạch mới phải cẩn thận, đáng tiếc hẳn là thứ tử.

Nàng có chút nghĩ không ra, vì sao lúc trước Triệu Đạc Trạch lại có ác ý với Triệu Đạc Dật? Hay là hẳn không hiểu đã có đích tử, dù Triệu Đạc Dật tài hoa hơn nữa cũng không thể kế thừa tước vị?

Đại Minh triều có quy củ, vô đích mới lập hiền.

Nam nữ chung quy có khác, đặc biệt là giữa thúc tẩu, sau khi qua lễ gặp mặt, Khương Lộ Dao thấy thái phi có chuyện muốn nói cùng mấy người tôn tử.

Nàng tự động trốn vào đông thứ gian, nha hoàn thượng trà cho nàng, Khương Lộ Dao thưởng thức bài trí trong phòng, phẩm trà chậm rãi chờ.

Đối với tình huống bên ngoài, tuy nàng để ý, nhưng cũng không quá lo lắng, nếu lúc này Triệu Đạc Trạch còn không tiến bộ, nàng sẽ nghĩ cách cùng Triệu Đạc Trạch hòa ly.

Cho dù nam nhân này đối với nàng rất tốt, nhưng không cậy nổi cạnh cửa, chỉ có thể dựa vào thế tử, trượng phu như vậy nàng cũng không muốn.

Khương Lộ Dao không sợ hoàn cảnh hiểm ác, cũng không sợ một nghèo hai trắng tay, hai người ở bên nhau cùng phấn đấu mới tốt.

Nếu trong ngoài toàn dựa vào nàng, nàng ở một mình cho rồi, nàng cũng không phải là nữ nhân háo sắc yêu cầu nam nhân an ủi.

Nhàn rồi đến nhàn chán, Khương Lộ Dao nhẹ giọng hỏi nha hoàn hầu hạ bên người, tuy chỉ hỏi một ít vấn đề râu ria.

Nhưng Khương Lộ Dao vẫn tìm được tin tức hữu dụng, giống như, các quân sự ma ma tên là gì, trong vương phủ hạ nhân nào tương đối có thể diện.

Chuyện hậu trạch tương đối vụn vặt, tin tức cũng tương đối vụn vặt, cần lấy giả đổi thật, tìm ra tin tức trợ giúp.

P/s các nàng nhớ vote ủng hộ bộ này của ta nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 51+2: Nhân Tâm 2

-Thế tử gia thỉnh thế tử phi cùng đi tế bái tiên vương phi.

-Ừ.

Khương Lộ Dao đứng dậy, tùy tay đưa mấy lượng bạc vụn cho nha hoàn đến báo tin, thật ra cũng không phải chấp nối ban ân cái gì.

Chỉ là nàng đã được công nhận là nữ nhi thổ hào, thưởng bạc cũng không thể quá bủn xỉn, nha hoàn rất thích tài lộc ngoài ý muốn mà có được, lúc đưa Khương Lộ Dao ra cửa, tươi cười chân thành hơn rất nhiều.

Về sau sẽ có nhiều cơ hội được thế tử phi ban thưởng, thế tử phi có được kim sơn bạc hải(núi vàng biển bạc) ai cũng nhìn thấy...

Tất cả mọi người đều là tục nhân, ai mà không thích có nhiều vàng nhiều bạc, đặc biệt là bọn nô tài trong vương phủ.

Đừng nghĩ hạ nhân trong vương phủ hơn dân chúng bình thường, cũng không phải ai cũng biết chữ.

Tần vương phi cùng thái phi trị gia rất nghiêm, hạ nhân chính là hạ nhân, sao có thể nhàn nhã?

Nếu nói là có kiến thức hơn bình dân bá tánh, bất quá là biết nhìn mặt đoán ý cùng hầu hạ người có "kiến thức" mà thôi.

-Đi gặp phụ vương trước.

- Ừ.

Khương Lộ Dao trộm nhìn sắc mặt Triệu Đạc Trạch, Triệu Đạc Trạch cười nhẹ nói:

- Dao Dao rất lợi hại, sao ta lại không bằng nàng?

- Người vốn dĩ kém hơn ta.

- Chỗ nào kém?

Triệu Đạc Trạch sừng sốt một chút, hàm chứa sủng nịch mỉm cười hỏi:

- Chỗ nào?

- Ta có thể sinh hài tử, người có thể sao? Ta có ngực, người có sao?

- Ấc.

Triệu Đạc Trạch liên tục chớp tay nhận thua, Dao Dao thật sự là kiêu thế, khiến người khác không thể không đau.

Chỉ sợ nàng nhận ra hắn có chuyện không vui, có phải nàng đang dỗ hắn, mỗi người đều có sở trường, không cần lấy sở đoản, so với sở trường của người khác?

Mới vừa rồi Tần Vương phi nói đến Triệu Đạc Dật, Triệu Đạc Trạch nghe xong trong lòng rất hụt hẫng.

Nhị đệ so với hắn còn ưu tú hơn nhiều, ở binh doanh làm việc cực kỳ gọn gàng, Triệu Đạc Trạch cẩn thận suy nghĩ, nếu đổi lại là hắn đi, tuyệt đối không xử lý tốt bằng Triệu Đạc Dật....

Khương Lộ Dao lặng lẽ nắm tay Triệu Đạc Trạch:

-Về sau người sẽ biết, ta so với rất nhiều người còn cường hơn, người có một thứ mà người khác vĩnh viễn không thể có.

- Là cái gì?

- Chính là ta.

- Nghịch ngợm.

Triệu Đặc Trạch nắm chặt tay Khương Lộ Dao, tay khác không tự chủ được nhéo nhéo mũi nàng, ánh mắt thâm trầm:

-Nếu tương lai sau này nàng phát hiện ta không bằng rất nhiều người, phải làm sao bây giờ?

- Làm sao bây giờ?

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, thực nghiêm trang nói:

-Ta sẽ đốc xúc người tiến tới, đem đám người kia so kém người, như thế cũng thể hiện ta là hiền thê, nếu người cái gì cũng xuất sắc, vậy thú ta làm cái gì? Người không cảm thấy, chỉ vì nổi dỗi tông đường mà thú một nữ nhân như ta, có phải quá lãng phí tài trí của ta không? Nếu người muốn một thê tử sinh cho người thật nhiều nhi nữ, vậy thú ai mà không được? Nhưng nếu muốn thú hiền thê, nhất định phải thú ta.

Khương Lộ Dao liếc Triệu Đặc Trạch một cái, lúc nên kiêu ngạo, phải kiêu ngạo, ở trước mặt trượng phu mà quá điệu thấp, quá vô năng, sao có thể được trượng phu để ở trong lòng?

Khương Lộ Dao yêu cầu Triệu Đặc Trạch, nếu có chuyện gì Triệu Đặc Trạch phải thương lượng cùng nàng trước.

-...

Triệu Đặc Trạch mỉm cười lắc đầu, thật không biết, Dao Dao tự tin như vậy là giống ai?

-Da mặt có phải quá dày...Nhưng mà, ta thích!

- Hừ, coi như người thức thời.

Dọc theo đường đi, hai người chuyện trò vui vẻ, xem như một loại ve vãn đánh yêu, tâm tình Triệu Đặc Trạch đang bức bối cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Sau khi gặp Tần vương, Khương Lộ Dao càng thêm chắc chắn, Tần vương cũng coi trọng Triệu Đặc Trạch.

Chỉ là Tần vương không phải là một phụ thân tốt, quá mức nghiêm khắc, không hiểu biến báo...

Có lẽ là hồ thẹn với đích phi, hoặc là tính tình Tần Vương cẩn thận chặt chẽ, hẳn đối với Triệu Đặc Trạch để lộ ra vài phần đề phòng.

Chớ trách Triệu Đặc Trạch luôn nói, từ nhỏ hẳn chỉ có một mình, đích phi chết, để lại vết thương khó hàn gắn giữa phụ tử bọn họ.

Triệu Đặc Trạch vì Tần vương đích phi Dương thị chết, sao có thể không oán hận Tần vương?

Triệu Đặc Trạch không biết lấy lòng phụ mẫu, đó là vết thương trí mạng, làm gì có người phụ thân nào lại thích nhi tử luôn lộ ra ánh mắt khinh miệt, oán hận?

Nhi tử linh động đáng yêu mới chọc người thương tiếc, Tần vương cũng không phải chỉ có một mình Triệu Đặc Trạch, Tần vương phi sinh mấy vị nhi tử đều rất đáng yêu biết nhìn sắc mặt...

Tần vương chủ động đi theo Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao đi từ đường tế bái Dương thị.

Rảo bước tiến đến từ đường của Triệu gia, Khương Lộ Dao nghiêm trang quỳ gối cùng Triệu Đặc Trạch.

Dập đầu với bài vị đặt bên trên, bởi vì lão Tần vương là huynh đệ của hoàng thượng, vì vậy từ đường của Tần vương phủ chỉ cung phụng bài vị của lão Tần vương, còn bài vị tổ tông đều cung phụng ở Thái Miếu.

Ở phía sau bài vị của lão Tần vương, là linh vị Triệu môn Dương thị.

Tần Vương dâng hương cho thê tử, thấp giọng nói:

-Trạch nhi thú đích nữ của Vĩnh Ninh hầu thế tử làm Thê, Quắc Anh, nàng hãy yên tâm, nhi tức lớn lên rất tốt, rất hiểu chuyện làm việc đúng mực, nàng sẽ chiếu cố hầu hạ Trạch nhi...Dù sao Trạch nhi cũng là nhi tử mà nàng thương yêu nhất, nhìn thấy hẳn hạnh phúc, nàng sẽ rất cao hứng.

Có lẽ muốn ở trước mặt nhi tử biểu hiện hẳn đối với thê tử là tình thâm nghĩa trọng cũng rất tưởng niệm Dương thị.

Tần Vương lại nhải nói rất nhiều chuyện cũ năm xưa, trong lời nói hẳn cũng nhắc Dương Quắc Anh nhi tức mà là lão Tần vương coi trọng nhất.

Lão Tần vương từng lấy Tần vương phủ ra hứa hẹn...Đáng tiếc, lão Tần vương chết bất đắc kỳ tử, Dương gia cũng đổ, nhi tức được ký thác kỳ vọng cao lại ôm nhi tử tự sát.....

-Nương, ta thú Dao Dao, người yên tâm đi.

Triệu Đặc Trạch nói rất khẽ, nếu không phải Khương Lộ Dao ở bên cạnh hẳn, thì đã không nghe được lời hẳn nói.

Nàng biết Triệu Đạc Trạch rất khó chịu, tưởng niệm Dương thị, Khương Lộ Dao nâng lên cánh tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng hăn.

-Mẫu phi nhất định không thích nhìn người như vậy, lấy lại tinh thần, mới không hồ thẹn là nhi tử mà nàng thương yêu nhất, thà hy sinh tánh mạng cũng muốn bảo hộ nhi tử.

Nghe nói năm đó Dương thị khó sinh, Triệu Đạc Trạch là nàng liều mạng sinh ra.

Sau khi tế bái xong, từ biệt Tần vương, Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao trở về Quan Sư Các.

Hăn vừa vào cửa liền ôm Khương Lộ Dao vào lòng, đuổi hạ nhân lui xuống, hai người ngã xuống giường, hăn đem mặt chôn vào hõm vai của ái thê:

-Mẫu phi là rất thương ta, rất thương ta.

- Ta biết.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Triệu Đạc Trạch, haiz vừa làm thê tử, còn phải trải nghiệm cảm giác làm mẫu thân.....

Nàng giống như dưỡng đại hài tử..... Nam nhân có phải đều quyến luyến tình mẫu tử?

Triệu Đạc Trạch không giống trọng sinh, hay là xuyên không, vừa mới sinh ra lại có ký ức mãnh liệt về mẫu thân như vậy sao?

Hay Triệu Đạc Trạch là thiên tài? Sinh ra đã có ký ức?

Không đúng, nếu là thiên tài, sao có thể bị Tần vương phi chơi đùa đến cực đoan?

Cho dù Dương thị ôm hân tự sát, dù là lúc còn nhỏ, nhưng hân sẽ không sợ hãi sao? Thân mẫu ôm hân đi tìm chết...

Dương gia lại thảm thiết như vậy...Gần như tuyệt tử, rốt cuộc ấn tượng của hân về mẫu thân là như thế nào?

-Dao Dao, ta muốn nàng.

Triệu Đặc Trạch nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo của Khương Lộ Dao, vội vàng muốn có Khương Lộ Dao...

Định tâm sự cùng hân, thấy vậy Khương Lộ Dao cũng không thể nhẫn tâm cự tuyệt Triệu Đặc Trạch, dù gì cũng là tân hôn, phóng đảng thì cứ phóng đi.

Khương Lộ Dao thà một chết, cũng không muốn nhường trượng phu cho người khác.

Sau khi thân mật xong, hai người lười biếng nằm trên giường, eo Khương Lộ Dao bủn rủn, cường bách Triệu Đặc Trạch mát xa cho nàng.

Đương nhiên Triệu Đặc Trạch rất thích làm việc này, xoa vuốt ve niết, nhẹ giọng nói:

-Lần sau, thử vài động tác khác được không?

- Không được, ta không muốn eo bị người bẻ gãy.

-Gãy không được, gãy không được.

Triệu Đặc Trạch đắc ý cười, lòng bàn tay vuốt ve da thịt tinh tế.

-Thân thể Dao Dao rất tốt, lại dẻo lại mềm, động tác gì cũng làm được...Bảo bối, lần sau nghe ta...

Khương Lộ Dao nghiêng rằng, được một tắc lại muốn tiến lên một thước, bản lĩnh giả vờ yếu ớt, đáng thương có phải đều dùng trước mặt nàng?

Sao nàng lại nhất thời mềm lòng, tùy ý hăn hồ nháo? Nếu còn yêu cầu động tác khó.... Khương Lộ Dao hận không thể cắn chết Triệu Đặc Trạch!

Thế tử phi, di nương thông phòng tới thỉnh an người.

-...

Triệu Đặc Trạch cảm giác thân thể Khương Lộ Dao cứng đờ, trong lòng dâng lên áy náy:

-Cái gì di nương? chỉ là hai nha hoàn thông phòng, để các nàng chờ.

- Dạ.

- Dao Dao, Dao Dao, nàng nghe ta nói.

- Là hai người sao?

-...Không phải, có năm sáu người, nhưng mà, ta đối với bọn họ đều là...Ấp đầu.

Triệu Đặc Trạch cảm giác ngực đau xót, Khương Lộ Dao nhéo da ngực của hăn, thật đau a, này so với nhéo thịt còn đau hơn.

Nhưng hăn không dám trốn, cũng không dám né, chỉ cần nàng có thể nguôi giận, đau này chịu được.

Dao Dao vì thông phòng ăn dấm, có phải điều này chứng tỏ Dao Dao thích hăn?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 52+1: Phân Phát

Trong tân phòng.

Triệu Đặc Trạch mặt mày rối rắm, Dao Dao càng ngày càng quá phận, véo thật sự đau.

Nhưng lúc hăn cúi đầu nhìn thấy hốc mắt Khương Lộ Dao ửng hồng, trong lòng hăn còn đau xót hơn bị véo.

-Dao Dao, các nàng chỉ là nha đầu thông phòng.

Triệu Đặc Trạch muốn hôn môi Khương Lộ Dao, đáng tiếc, nàng né tránh, hăn chỉ hôn trúng má nàng, vội vàng ôm chặt lấy nàng.

-Nếu ta biết ta sẽ thú nàng, một thông phòng ta cũng không muốn.

- Thật sự?

- Thật.

Triệu Đặc Trạch gật đầu:

-Ta thề với ánh trăng, Dao Dao, ta chỉ muốn ở cùng một chỗ với nàng.

Khương Lộ Dao buông lỏng đầu ngón tay, nhẹ nhàng xoa chỗ vừa nãy nàng véo đến tím da tím thịt, đầu lưỡi thương tiếc liếm một cái, Triệu Đặc Trạch khàn khàn nói:

-Dao Dao.

Tiểu yêu tinh!

-Rất đau đúng không?

- Không đau.

Triệu Đặc Trạch vội phủ nhận:

-Nếu nàng không hài lòng, cứ véo tiếp đi.

Hắn thực sự khinh bỉ chính mình, từ khi nào thì hắn lại thuận theo như thế? Chỉ là đối mặt với Khương Lộ Dao, hắn hận không thể đâm mình hai dao.

-Dao Dao, ta biết...

- Ta rất đau.

Khương Lộ Dao rũ mi, ngón tay chọc chọc trước ngực Triệu Đặc Trạch:

-Rất đau, người biết không?

- Phải làm như thế nào mới có thể khiến nàng không còn đau nữa?

Triệu Đặc Trạch kéo ngón tay của Khương Lộ Dao đưa vào trong miệng. Khương Lộ Dao khẽ nhếch môi:

-Người sẽ nghe ta?

- Chỉ cần nàng cao hứng, như thế nào cũng được.

Ta đang chờ người nói những lời này đây!

Hiện giờ đang tân hôn, Khương Lộ Dao tự tin nàng có lực hấp dẫn trí mạng với Triệu Đặc Trạch.

Lúc này đừng nói là xử trí mấy cái thông phòng, cho dù đuổi mấy di nương ra phủ, Triệu Đạc Trạch cũng sẽ không chau mày mà gật đầu.

Chống chọi đương nhiên không thích hợp, cho nên bắt đầu từ bây giờ, Khương Lộ Dao đi từng bước khiến Triệu Đạc Trạch đáp ứng yêu cầu của nàng.

-Thật sự?

-Ừ.

Triệu Đạc Trạch gật đầu nói:

-Chỉ cần nàng cao hứng, Dao Dao, đừng tức giận nữa.

- Nếu ta bán các nàng đi thì sao? Người có mất hứng hay không?

- ...

Triệu Đạc Trạch bị ý niệm của Khương Lộ Dao dọa rồi, hẳn có thể bảo đảm không cần nha hoàn thông phòng hầu hạ.

Nhưng vẫn vì thể diện của vương phủ, hôn ước của hắn cũng là lão Tần vương định ra, vì vậy trước khi đích nữ của Vĩnh Ninh hầu thế tử gả vào cửa, người từng hầu hạ Triệu Đạc Trạch đừng nói trặc phi, dù là di nương cũng chưa từng nâng.

Tuy năm sáu người là không ít, nhưng cũng chỉ là nha hoàn thông phòng, cho dù lúc trước Triệu Đạc Trạch từng đáp ứng sẽ nâng ai đó làm di nương.

Chỉ cần Khương Lộ Dao không nhận, không uống trà do các nàng kính, thì các nàng không có tư cách thăng làm di nương.

-Người luyện tiếc các nàng! Ta biết mà, người chỉ dỗ ta...

- Không phải, không phải.

Triệu Đạc Trạch bị Khương Lộ Dao khóc nháo làm cho tay chân luống cuống, trong lòng hẳn là kiêu thê mới vừa rồi cùng Tần vương phi giao thủ?

Như thế nào cũng không giống? Triệu Đạc Trạch dỗ Khương Lộ Dao một lúc lâu.

-Dao Dao, nếu các nàng không được lưu lại, người khác sẽ nói thị phi, nàng chỉ cần bài trí các nàng là được.

- Không được, ta nhìn thấy các nàng liên phiên lòng, nhìn thấy các nàng liên mất hứng.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đạc Trạch, thấp giọng nói:

-Ta không cần bài trí các nàng.

- Nhưng người ngoài sẽ nghị luận?

-Nếu ta dám làm, sẽ không sợ người khác nói.

Khương Lộ Dao hơi nhếch môi:

-Chỉ cần chúng ta càng ngày càng tốt, người khác chỉ biết nói chúng ta cầm sắt cùng minh, tình so kim kiên, a Trạch...

- Hử?

-Nếu người ở địa vị vạn người khó địch, ai dám nói ta là đồ phụ? Thanh danh của chúng ta, không cần di nường thông phòng điểm tô, chỉ cần thực lực đủ cường, người khác phải câm miệng, huống chi chuyện trong phòng người, còn cần người ngoài bình luận?

Triệu Đạc Trạch suy nghĩ một hồi, hôn môi Khương Lộ Dao.

-Được, nghe nàng.

- Người không miễn cưỡng?

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, Triệu Đạc Trạch ôm eo nàng, bất đắc dĩ nhận mệnh nói:

-Nàng nói nhiều như vậy, nếu ta cảm thấy miễn cưỡng hoặc hối hận, nào có tư cách thú nàng?

Mặc kệ thế nào, Khương Lộ Dao ghen tuông, khiến Triệu Đạc Trạch tự đắc, cộc hôn sự này, không phải hấn một bên tình nguyện hoặc đơn giản là hôn ước mà ký kết, Khương Lộ Dao cũng để ý hấn.

Hấn chơi đã nhiều năm, cũng nên ngừng, nếu hấn có địa vị cao, quyền bính lưng lầy, không ai dám nói Khương Lộ Dao là đồ phụ, này, coi như là một lý do.

-Ta chỉ lo lắng bên phía vương phi...

- Giao cho ta giải quyết, nàng có ý kiến hay không, cũng không quan trọng.

Khương Lộ Dao dựa vào người Triệu Đạc Trạch:

-Chỉ cần chúng ta tín nhiệm lẫn nhau, nâng đỡ nhau, không ai có thể tính kế chúng ta, không phải sao? a Trạch...

- Hử?

-Ta có từng nói với người chưa? Ta đối với người là nhất kiến chung tình?

- Thật sự?

Triệu Đạc Trạch hưng phấn cực kỳ, quần lấy Khương Lộ Dao hỏi:

- Dao Dao lặp lại lần nữa cho ta nghe.

- Không nói.

Khương Lộ Dao ở trong lòng hân khách cười, trốn tránh Triệu Đạc Trạch quấy rầy, để hân hôn lại không cho ăn.

Đại bồng cùng sách lược cà rốt, Khương Lộ Dao chơi đến bốc hỏa, một mặt yêu cầu, yêu cầu mà không cho chỗ tốt, sao Triệu Đạc Trạch cam tâm tình nguyện sa lưới?

Huống chi nàng cũng không nói dối, chuyện thân mật nhất cũng đã làm, lời âu yếm không khó nói ra.

Chỉ cần biết giữ lửa, tuy Khương Lộ Dao không am hiểu làm thơ cổ, nhưng thơ tình hiện đại còn nhớ rõ mấy câu, ừ, lần sau tìm được cơ hội đọc cho Triệu Đạc Trạch nghe...

Người chờ bên ngoài nghe trong phòng truyền ra tiếng cười, sắc mặt bọn họ có chút khó coi, nhưng các nàng có thân phận ti tiện, có bất mãn, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nếu thế tử phi không thừa nhận, các nàng ở trong vương phủ rất khó có địa vị.

Tiêu ma ma đi theo Khương Lộ Dao xuất giá, là người mà lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa đề cử, Khương Lộ Dao không có nhũ mẫu, nha hoàn bên người cũng hiểu chuyện.

Nhưng ma ma thì không có ai cơ linh, trước khi nàng xuất giá, lão phu nhân đem Tiêu ma ma cùng Nguyễn ma ma hầu hạ bên người lão phu nhân đã lâu, đều ban cho nàng.

Hai vị này ma ma này có phẩm hạnh thế nào Gia Mẫn quận chúa biết rõ, lại được dạy dỗ, tương đối thích hợp ở vương phủ khuyển nhũ hầu hạ Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao đang thiếu người, đối với nhân lực của tổ mẫu vẫn rất tín nhiệm, bởi vậy nàng liền mang theo hai vị này gả vào Tần vương phủ.

Tuy nàng là nữ nhi thổ hào, nhưng cũng có ma ma cao cấp hầu hạ!

Chỉ là Tiêu ma ma cùng Nguyễn ma ma đã được Gia Mẫn quận chúa nhắc nhở, nói cho các nàng biết, nhị tiểu thư...

Tần Vương thế tử phi không giống các vị tiểu thư khuê các khác, cho dù trong lòng các nàng đã sớm chuẩn bị, cũng không ngờ ngày hôm sau...

Chủ tử không chỉ không uống trà do nha hoàn thông phòng kính, còn để đám thị thiếp đứng chờ, cuối cùng Khương Lộ Dao còn ra lệnh, toàn bộ thị thiếp thông phòng đem đi phân phát.

Quan trọng nhất là, khi truyền lời này, Khương Lộ Dao cũng không lộ mặt, chỉ kêu Tiêu ma ma đi vào, nói hai câu, các nàng một người một trăm lượng bạc, một phần của hồi môn, tìm người phát gả.

Khương Lộ Dao ra tay rất hào phóng, rốt cuộc một trăm lượng bạc có thể mua hai mươi tiểu nha hoàn, nhưng cũng không thể tính như vậy, thông phòng thị thiếp tốt xấu gì cũng từng hầu hạ thế tử gia, liền như vậy phát gả đi?

Nhất định sẽ có người tới tìm Khương Lộ Dao.

Tiêu ma ma còn định khuyên, nhưng Khương Lộ Dao tỏ vẻ kiên quyết, cứ quyết định như vậy đi.

Nếu không muốn gả phụ, để cho phụ mẫu của các nàng lãnh về.

-Này nọ đều là nha hoàn thông phòng, đuổi liền đuổi, ta cũng muốn tốt cho các nàng, đỡ phải ở hậu viện vương phủ hao mòn thanh xuân, ta được chút thanh tĩnh cũng tốt, đỡ cho sau này vì các nàng nháo ra chuyện gì không tốt, ai biết các nàng có tâm tư gì? Là người của ai?

Lúc nói những lời này, Khương Lộ Dao cố ý nghiêm trang nhìn thẳng Triệu Đặc Trạch đang ngồi trên kháng sàng đọc sách.

Triệu Đặc Trạch lấy sách chống đỡ che lại khuôn mặt, nghĩ lại cũng đúng, nếu các nàng là người của Tần vương phi thì sao?

Tương lai sau này Dao Dao có nhi tử nối dòng, Tần vương phi mượn tay các nàng xuống tay với Dao Dao, thì phải làm sao bây giờ?

Triệu Đặc Trạch lật một trang giấy, thuận miệng nói:

-Tiêu ma ma, cứ dựa theo lời Dao Dao nói mà làm, nhưng trước khi thả, sai người kiểm tra xem xét, đừng để lại hậu hoạn.

- Ha?

Khương Lộ Dao nhướn mày, hoá ra trước khi kết hôn người cũng không thành thật? Cái gì hậu hoạn? Còn không phải sợ các nàng châu thai ám kết(mang thai)?

-Khụ khụ.

Triệu Đặc Trạch không dám nhìn Khương Lộ Dao, thanh thanh giọng nói:

- Ở Tần Vương phủ, đều dùng được.

- Người đi xuống làm việc, ta cùng thế tử gia còn có chuyện muốn nói.

-Dạ, chủ tử.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 52+2: Phân Phát 2

Tiêu ma ma cảm giác sau lưng lạnh buốt, thể tử đã rơi vào tay chủ tử, là ma ma có kinh nghiệm đương nhiên biết nên làm như thế nào, mới có thể ngăn chặn hậu hoạn.

Nếu lúc này tra các nàng đều không có thai, tương lai sau này cho dù các nàng dẫn nhi nữ tìm tới cửa, chủ tử Tần vương phủ cũng không tin tưởng.

- Dao Dao, ta không có, ta thề, ta thật sự không có...

- Ta thấy người tinh lực vô dụng, phải cấm dục dưỡng thân, nửa tháng sau lại nói.

- Dao Dao...

- Một lát nữa ta sai người đun chén được cho người bồi bổ.

Triệu Đặc Trạch cúi đầu, ánh mắt tội nghiệp nhìn Khương Lộ Dao:

- Đang tân hôn mà, hoàng thượng cũng chỉ cho nghỉ nửa tháng.

- Người chỉ nhớ thương việc này?

- Không làm việc này, còn có thể làm cái gì?

- Có phải chúng ta nên đến Dương gia báai phòng? Còn có một số chuyện, chúng ta mượn cơ hội giải quyết từng chuyện đi.

Triệu Đặc Trạch nhú mày, muốn nói lại thôi, Khương Lộ Dao hỏi:

- Thế nào?

- Từ khi ngoại tổ phụ qua đời, ta cũng không thể gặp ngoại tổ mẫu, các vị thẩm thẩm cả ngày ở Phật đường, giống như giếng cạn cây khô, chỉ thủ tiểu biểu đệ, kỳ thật các nàng cũng không vui khi thấy ta... Rốt cuộc ta vẫn là cốt nhục của phụ vương, có lẽ ngoại tổ mẫu oán hận phụ vương, ta... Cũng rất lâu rồi không đến Dương gia.

- Từ Nghiễm Lợi bị xử trảm, người cũng không qua?

- Ừ, ngoại tổ mẫu chỉ truyền tin, nói người rất cao hứng.

Khương Lộ Dao ôm phía sau Triệu Đặc Trạch, gương mặt cọ cọ lưng hằn, thấp giọng nói:

- A Trạch, người còn có ta.

- Ngoại tổ mẫu cùng các vị thẩm thẩm không thường gặp mặt ta, nhưng là các nàng rất đau ta, rất quan tâm ta...

- Ta biết, ta biết.

Khương Lộ Dao cười nói:

- Năm đó Dương gia quá oan, quá thảm, ngoại tổ mẫu không muốn gặp người, cũng rất bình thường, các vị thẩm thẩm thủ tiết nhiều năm, nhất định tâm như tro tàn, ta biết làm quả phụ không dễ dàng, nhưng mà, người là ngoại tôn duy nhất của Dương gia, nói như thế nào, chúng ta cũng nên đi bá kiến, dù không thể gặp ngoại tổ mẫu, ở trước cửa phòng của người cúi đầu vài cái cũng được.

- Ta là sợ nàng cảm thấy ngoại tổ mẫu vắng vẻ nàng...

- Ta có thể vì chút chuyện nhỏ này mà so đo cùng trưởng bối? Bọn họ là trưởng bối của người, ta biết nặng nhẹ.

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, ngã vào lòng Triệu Đặc Trạch, kêu ngạo nói:

-Nói cho người biết, ta am hiểu nhất là dỗ lão nhân gia, người xem tổ mẫu của ta cũng rất lợi hại, còn không phải bị ta dỗ đến nổi đau nhất là ta sao? Có thứ tốt đều cho ta, trước khi ta xuất giá, người còn rơi lệ, dặn dò ta thường trở về.

-Ta biết nàng có khả năng.

Triệu Đặc Trạch sủng nịch nhéo nhéo chớp mũi của nàng, hy vọng nàng có thể khiến ngoại tổ mẫu quên đi thống khổ năm đó.

Hắn cũng không gặp ngoại tổ mẫu nhiều, chỉ nhớ rõ ngoại tổ mẫu là một lão thái thái khô gầy, ánh mắt tỉnh mịch.

Cũng bởi vì Dương gia hiu quạnh, tràn ngập bi ai, thống khổ, Triệu Đặc Trạch càng thêm hận những người đã hại ngoại tổ phụ.

Đối với Tần vương, Triệu Đặc Trạch không có cách nào ngừng oán trách.

Khương Lộ Dao thấy ánh mắt Triệu Đặc Trạch tảo bạo cùng phần nộ, ôm chặt thân thể hắn:

-Kẻ thù đã chết, mẫu thân cùng Dương gia sẽ vì người mà cảm thấy kêu ngạo.

- Dao Dao...

Khương Lộ Dao thuận theo tùy ý hắn ôm, Khương Lộ Dao gắt gao ôm hắn, tận lực dùng mềm mại mềm hoá tảo bạo..... Dương gia rốt cuộc là như thế nào?

Triệu Đặc Trạch làm như vậy còn chưa đủ sao?

Kẹp giữa Dương gia cùng Tần vương, thống khổ nhất chính là Triệu Đặc Trạch, vì trên người hắn có huyết mạch của Dương gia, bị hoàng thượng nghi kỵ cùng biến thái "sủng ái".

Mà Tần vương, mặc kệ nói như thế nào, đối với Triệu Đặc Trạch mà nói đều có một phần khúc mắc khó gỡ.

Nếu không thể giải khai khúc mắc giữa Dương gia cùng Tần vương phủ, Triệu Đặc Trạch càng thêm khó xử, thân nhân lạnh nhạt ngăn cách chính là thương tổn, so với thù địch thọc dao càng sâu hơn.

Triệu Đặc Trạch nhìn thì có vẻ cái gì cũng không để bụng, nhưng thật ra hắn rất khát vọng quan ái, chỗ trách phụ thân nói hắn như dã thú bị nhốt, chỉ có thể xé bỏ chính mình mới giảm bớt táo bạo.....

-Ngày mai chúng ta đi Dương gia, sau đó đi gặp phụ thân ta, được không?

- Ừ.

-Phụ thân ta dưỡng một con Lục Đầu nguyên soái, người giúp ta trộm, thế nào?

- Không được, Quắc Quắc không phải là mệnh của nhạc phụ sao?

-Sai, ta cùng ca ca, tẩu tử cùng người, mới là mệnh của phụ thân ta, Quắc Quắc chỉ là thú chơi tùy hứng mà thôi, ta nói cho người nghe, đã rất nhiều lần ta cố ý hành Quắc Quắc đến bệnh, phụ thân ta tức giận đến dậm chân, nhưng từ trước đến nay không bao giờ vì Quắc Quắc mà đánh ta.

-...

Triệu Đặc Trạch một tay ôm Khương Lộ Dao, một tay che mắt, nhạc phụ, làm người khác cảm giác thật ấm áp.

Sao hắn có thể quên nhạc phụ từng công hắn? Từ nhỏ đến lớn, Khương nhị gia là người duy nhất công hắn.

-Nàng muốn Quắc Quắc làm gì? Cũng không dưỡng, đừng làm khó dễ nhạc phụ.

- Hừ, người thật sự hướng về phụ thân của ta.

Khương Lộ Dao bấu môi, chọc chọc ngón tay vào ngực Triệu Đặc Trạch:

-Không thường gõ phụ thân ta, sao biết hắn ở bên ngoài gặp phải chuyện gì?

- Cho dù nhạc phụ chọc phải chuyện gì, ta cũng sẽ hỗ trợ, nàng đừng khi dễ nhạc phụ.

-...

Thật ra Triệu Đặc Trạch chính là hiếu tử, chỉ là chân tâm che dấu rất sâu, chỉ cần có người đuổi tay giúp hắn, hắn sẽ hồi báo thiệt tình.

Nam nhân ngốc, Khương Lộ Dao cũng không biết nên làm gì với hắn bây giờ.

Dương gia một môn quả phụ nhìn thấu án oan năm đó, biết địch nhân lớn nhất là ai, cho nên nhắm chặt môn phủ mặc kệ tục sự.

Chỉ có Triệu Đặc Trạch nhìn không thấu, nhìn không thấu, liều mạng tìm người trả thù...

Trả thù tất cả ai đã thương tổn Dương gia, hoàng đế cao cao tại thượng có thể chịu đựng hắn lâu như vậy, chỉ sợ chỉ vì hắn không có chạm đến đến điểm mấu chốt của hoàng thượng.

Có lẽ Từ Nghiễm Lợi là điểm mấu chốt cuối cùng của hoàng đế, lẽ ra, hoàng thượng không nhất định phải từ bỏ Từ Nghiễm Lợi.

Cũng không phải vì Triệu Đặc Trạch bức ép, mà là hắn chọn thời cơ quá tốt, còn có Tiêu Duệ Hoa cùng các hoàng tử quạt gió thêm củi.

Nếu không chỉ dựa vào Triệu Đặc Trạch một mình nhảy nhót lung tung, có lẽ hắn đã sớm bị hoàng thượng tìm lý do trị chết.

Khương Lộ Dao càng nghĩ càng minh bạch, đau lòng hắn càng ngày càng nhiều, nếu Tần vương không đau hắn, nhạc phụ cũng là phụ thân.

Khương Lộ Dao thầm hạ quyết định nhất định phải mang Triệu Đặc Trạch thường xuyên đi tìm Khương nhị gia chơi đùa.

-Người này sao lại xem phụ thân ta tốt, chờ đến lúc hắn chộc phải phiền toái, người sẽ không nghĩ như vậy, người có biết hay không ta vì phụ thân hao tổn ít nhiều tâm tư? Người nghĩ trước kia phụ thân ta sẽ nghe lời như vậy? Vì muốn phụ thân tiến bộ, bảo đảm an toàn, ta quả thực là...

- Vôì, bản đồ kinh thành, các loại tác chiến kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Triệu Đặc Trạch tươi cười càng dày đặc:

-Về sau, hãy giao cho ta, ta bảo đảm nhạc phụ bình an.

- Đây chính là người nói.

-Bảo đảm bảo hộ nhạc phụ đại nhân một giọt nước cũng không lọt.

Triệu Đặc Trạch hôn má Khương Lộ Dao:

-Hắn là phụ thân tốt, Dao Dao, nàng rất có phúc khí.

- Ừ, ta biết.

- Thú được nàng, ta cũng có được nhạc phụ tốt, nàng chính là phúc tinh của ta.

Triệu Đạc Trạch ôm chặt Dao Dao tuyệt đối không buông tay, nếu Khương Lộ Dao cho hắn khát cầu, cũng đừng mơ tưởng rời đi, còn có Khương nhị gia, hắn còn chờ Khương nhị gia giáo hắn làm phụ thân tốt là như thế nào.

Nếu Dao Dao có hài tử, hắn nhất định rất đau, rất đau bọn chúng, cho bọn chúng thứ tốt nhất, nhìn bọn chúng lớn lên....

Tần vương phủ chủ trạch.

Tần vương phi cách màn che nhìn thân sinh nhi tử vây quanh thỉnh giáo Triệu Đạc Dật.

Khóe miệng hơi nhếch lên, ở cùng Triệu Đạc Dật tài hoa hơn người càng lâu, đối với nhi tử của nàng cũng có chỗ lợi, tỷ như nhị tử của nàng ở binh doanh làm sai việc, mới vừa rồi Triệu Đạc Dật đã đáp ứng với Tần vương phi, sẽ chiếu cố đốc thúc đệ đệ hướng tới.

Binh doanh có Triệu Đạc Dật chiếu cố, con đường làm quan cùng binh pháp sẽ có tiến bộ.

Vì Triệu Đạc Dật có được hảo cảm của rất nhiều vị tướng quân, hơn nữa còn được ẩn sĩ cao nhân phá lệ thu làm đồ đệ truyền thụ trận pháp.

Vị ẩn sĩ cao nhân kia vốn định dạy dỗ Triệu Đạc Trạch, đáng tiếc Triệu Đạc Trạch không có hứng thú, tùy hứng hồ nháo.....

Mà Triệu Đạc Dật lại có thiên phú dị bẩm, vì vậy Triệu Đạc Dật có thêm một sư phó khó lường.

Chủ tử, nô tỳ đã đem chuyện Khương gia không đem Thương Hải Minh Châu làm của hồi môn truyền ra ngoài.

- Ừ.

-Chủ tử, người xem thế tử phi?

- Không dễ đối phó, chỉ là còn có thế tử, nàng cũng không tạo ra sóng gió quá lớn.

Tần Vương phi chậm rãi nói:

-Hôm nay ta xem thường nàng, chỉ biết thế tử phi là người tranh cường háo thắng, không ngờ da mặt nàng còn rất dày, lại rất dối trá, ở trước mặt thái phi...

-Có chủ tử ở đây, nàng còn không thành thành thật?

- Nhìn thử xem, nàng có thể chơi chiêu thức gì, chỉ dựa vào hôm nay ở trước mặt thái phi giả ngu nịnh nọt, bán da mặt, ta cũng có biện pháp ứng phó.

-Thương Hải Minh Châu chính là bảo bối của tiên vương phi, cũng là chí bảo của Dương gia, phu thê Vĩnh Ninh hầu thế tử để lại như vậy, cho dù người ngoài không nói, Dương gia lão thái quân cũng bất mãn với thế tử phi.

Tần vương phi khẽ cong khóe miệng, Khương nhị gia càng không có kiến thức, càng hại thảm Khương Lộ Dao, có chút bảo bối không phải Khương gia có thể có được.

-Chủ tử.

Nha hoàn từ bên ngoài đi vào phòng, thấp giọng nói nhỏ bên tai Tần vương phi:

-Thế tử phi dùng một trăm lượng đem tất cả nha hoàn thông phòng của thế tử gia phát gả đi...

- Cái gì?

Tần Vương phi hỏi lại:

-Đều phát gả?

- Đều phát gả, có mấy người không vui, ma ma hồi môn của thế tử phi để cho người nhà lãnh các nàng về, tự chủ xứng người. Lý ma ma quản sự tiền viện đang ở ngoài cửa, khóc la muốn gặp chủ tử, khuê nữ của nàng là nha đầu được thế tử gia sủng nhất, trước kia hạ nhân trong vương phủ đều nghe Lý ma ma nói, thế tử đã hứa hẹn với khuê nữ của nàng sẽ nâng làm di nương, nếu nàng có thể sinh hạ nhi tử, liền thỉnh phong trắc phi...

- Nam nhân nói những lời ở trên giường, cũng có thể tin?

Tần vương phi bĩu môi nói:

- Nếu thế tử gia đã nói như vậy, sao nàng không tìm thế tử gia? Tìm ta làm chi?

- Không biết thế tử phi dùng thủ đoạn gì dỗ thế tử gia, thế tử gia ngay cả mặt cũng chưa lộ, Lý ma ma không thể thấy được thế tử.

-Người đi nói với nàng, chuyện trong phòng thế tử, ta quản không được.

Tần vương phi vẫn luôn không đụng tay vào chuyện của thế tử, đương nhiên sẽ không vì nha đầu thông phòng mà phá lệ, chậm rãi nói:

-Người lạng lẽ chỉ cho nàng, người duy nhất có thể khiến khuê nữ của nàng lưu lại bên người thế tử là người của thái phi.

- Chủ tử cao minh, năm đó Lý cô nương được thái phi thưởng cho thể tử gia, hiện giờ thể tử phi đem người này bán đi, cũng phải xem thái phi có đồng ý hay không...

-Nàng làm rất dứt khoát lưu loát, đáng tiếc mọi việc làm quá mức, sẽ không tốt, năm đó ta vào cửa cũng phải chậm rãi mới có thể bài trí các vị di nương? Tân nương tử vào cửa liền dám làm như vậy, thật sự chưa từng nghe qua, tuy đám nha đầu này không phải quật cường trình liệt, nếu không...Vương phủ không thể nháo ra mạng người. Tuy nha hoàn là ti tiện, nhưng không phải a miêu a cẩu.

-Thể tử phi không có tâm từ bi bằng người.

Tần vương phi rũ mắt, sờ sờ chuỗi ngọc trên cổ tay, người hầu hạ bên người đương nhiên sẽ tự hiểu nên làm sao mới có thể khiến nàng vừa lòng.

Có chút lời nói không cần phải nói quá rõ ràng.

-Vương phi điện hạ...

- Làm sao vậy?

Tần vương phi nhướng mày, sau khi Khương Lộ Dao vào cửa, không có một ngày yên ổn.

-Thân gia lão gia, Vĩnh Ninh hầu thể tử tới cửa, dẫn theo một đám người, nô tài thấy, hình như sắp phát sinh chuyện xấu.

-Hắn uống quá nhiều? Đến Tần vương phủ nháo sự?

-Nghe nói là vì của hồi môn cùng sinh lễ, hắn muốn cùng Tần vương điện hạ, cùng vương phi điện hạ giảng đạo lý...

Tần vương phi sững sốt một lúc lâu, giảng đạo lý? Khương nhị gia càng ngày càng có bản lĩnh, nàng muốn nhìn xem hắn có thể nói ra đạo lý gì.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 53+1: Vô Giá 1

Tần Vương phủ đúng là Đại Minh đệ nhất danh môn, vương phủ cực kỳ đồ sộ, hạ nhân hầu hạ chỉnh tề.

Nếu lúc trước Khương nhị gia muốn vào Tần vương phủ, cũng phải đứng chờ một bên.

Hiện giờ, hẳn là nhạc phụ của Tần vương thế tử, hạ nhân Tần vương phủ không dám ngăn trở hẳn.

Khương nhị gia đúng lý hợp tình xông vào Tần vương phủ, còn dẫn theo một đám ăn chơi trác táng.

Trên người bọn họ phiêu đảng mùi rượu, Tần vương phi nói Khương nhị gia uống quá chén, cũng không có oan uống hẳn.

Nếu là bình thường, đám người này không có uống rượu, cũng không dám theo Khương nhị gia tới Tần vương phủ hồ nháo.

Nhưng lúc này bày đàn hàng năm trà trộn trong giới ăn chơi trác táng uống quá nhiều, lại có người cố động, đừng nói là Tần vương phủ, cho dù là hoàng cung cũng dám sấm.

Cho nên nói, đám ăn chơi trác táng khi say rượu thì rất can đảm.

Trong đám này, không chỉ có mấy người giống Khương nhị gia là hầu môn thế tử, ngay cả Triệu vương điện hạ cũng ở trong đó.

Vị này rõ ràng đã uống quá say, thân thể loạn choạng:

-Khương lão nhị, người chậm một chút.

Đoàn người này đều có phân lượng, hạ nhân vương phủ thật sự không dám thương tổn bọn họ.

Tần vương dẫn đầu ra mặt, thấy thân gia hồng hồng như râu, mặt mày không vui, nhưng vẫn lễ phép tiếp đãi Khương nhị gia:

-Vĩnh Ninh hầu thế tử...

- Ta tới hỏi người.

Khương nhị gia xông lên vài bước, bắt lấy cổ áo Tần vương, trợn mắt hỏi:

-Khương gia chúng ta phải xin lỗi người?

- Người nói gì vậy?

-Tiếng người!

Khương nhị gia lôi kéo cổ áo:

-Tiếng người, người nghe không hiểu sao?

Lúc này Tần vương phi cũng chạy tới hiện trường, trong mắt nàng đây chính là một cơ hội.

Khương Lộ Dao có phụ thân điên mê rượu, nàng ở vương phủ cũng đừng mơ được tốt đẹp.

Nàng luôn xem Tần vương là chỗ dựa, thấy Tần vương bị Khương nhị gia nắm cổ áo, thất thanh nói:

-Vương gia..... Thân gia, người mau buông vương gia ra, có chuyện gì từ từ nói, Người muốn làm cái gì?

- Còn không mau kêu thế tử phi đến đây?

Tần vương phi một bên vội vàng cứu Tần vương, một bên sai người đi kêu phu thê Khương Lộ Dao.

-Thân gia, đừng thương tổn vương gia của chúng ta.

Tần vương cũng có võ nghệ bàng thân, lúc bị Khương nhị gia nắm cổ áo, không muốn bị đám hạng người vô năng ăn chơi trác táng đánh giá.

Hắn muốn chứng minh hắn so với Khương nhị gia còn cường hơn, lúc định nhẹ nhàng phản chế Khương nhị gia, hắn mới phát hiện, hắn hoàn toàn không làm gì được Khương nhị gia, Tần vương trừng mắt, Khương nhị gia thật lớn khí lực.

-Rốt cuộc người muốn như thế nào?

- Ta muốn như thế nào?

Khương nhị gia ngửa đầu cười to:

-Là Tần vương phủ các người khi dễ người, khinh thường khuê nữ của ta, khinh thường Khương gia chúng ta...

- Thân gia, này là nghe từ đâu?

Tần vương phi ở bên cạnh xen mồm vào, còn chưa biểu hiện xong, Khương nhị gia cả giận nói:

-Người câm miệng, nam nhân nói chuyện, người xen mồm làm gì? Hồi nội trạch đợi đi!

Nếu Khương Lộ Dao ở đây, nhất định sẽ nổi bão, Khương nhị gia thừa dịp không có nữ nhi, mới dám ‘ kỳ thị ’ Tần vương phi một phen.

Huống chi hẳn lại cho rằng trừ nữ nhi vạn năng nhà mình, có thể nội có thể ngoại, thì không có người nào có tư cách cùng Dao Dao so sánh, Tần vương phi là cái lông gì? Lại có tư cách gì xen mồm?

Từ khi Tần vương phi gả cho Tần vương chưa chịu qua vũ nhục thế này, Khương nhị gia nói ‘ lời thô tục ’ thiếu chút nữa khiến nàng lệ ròng, đôi mắt thủy nhuận nhận hết ủy khuất:

-Vương gia...

- Khương nhị gia, nếu người không buông tay, đừng trách bốn vương không khách khí.

- Hừ.

Sao Khương nhị gia có thể buông tay? Tiếp tục gân cổ lên nói:

-Dao Dao ở đâu, ta lãnh nàng về phủ, Khương gia chúng ta trèo không tới loại người cao quý, đại khí, phú quý Tần vương phủ các người, đáng thương cho nữ nhi của ta, không biết như thế nào, lại bị các người khi dễ, lúc này mới nhập môn mấy ngày chứ?

- Khương nhị gia, ai khi dễ thế tử phi?

-Chính là các người cái loại người trong ánh mắt chỉ có bạc...

Khương nhị gia khủng bố tinh thần, chỉ vào Tần vương đang không hiểu gì.

-Khương gia chúng ta đưa của hồi môn còn thiếu sao? Hay là như thế nào? Đến nỗi khiến các người trào phúng Khương gia không có bạc?

Vào lúc này, Khương Lộ Dao cùng Triệu Đặc Trạch đã chạy tới, Khương Lộ Dao thấy rõ ràng trạng huống, lão phụ chiếm thượng phong.

Nàng không chút hoang mang túm chặt tay Triệu Đạc Trạch đang muốn đi hỗ trợ, dùng ánh mắt ý bảo, nhìn kỹ hẳn nói.

Cho dù bất mãn phu thê Tần vương, Khương Lộ Dao cũng không dám giáp mặt trái ý chống đối Tần vương cùng Tần vương phi, dù sao nàng cũng là văn bối, là nhi tức.

Nhưng Khương nhị gia không phải vậy, là ngang hàng với Tần vương, lại là thân gia, luôn lấy danh ăn chơi trác táng.

Cho dù mắng sai, dựa theo tính Tần Vương ‘ tấm lòng rộng lớn, trí tuệ rộng rãi ’ mà nói cũng sẽ không so đo, dù gì Tần vương cũng nho nhã quân tử chi phong, rất để ý phong độ.

Nhưng Khương nhị gia lại không giống vậy, lão phụ chỉ để ý hưởng thụ, chỉ cần hẳn sàng khoái, hoàn toàn không bận tâm người khác nói như thế nào.

Khương nhị gia cũng nhìn thấy Khương Lộ Dao, lúc đẩy Tần vương ra, cả giận nói:

-Ta nói cho người biết, Thương Hải Minh Châu có giá, khuê nữ của ta là vô giá, Dao Dao nhà ta là bảo bối vô giá, các người có thể sinh được khuê nữ của ta, chính là rất có phúc khí, nếu kiện trang sức Thương Hải Minh Châu là sinh lễ, Khương gia chúng ta thu giữ có gì không đúng?

-Ta đã đem nữ nhi bảo bối gả cho các người, chỉ là một kiện trang sức mà thôi, có cái gì quan trọng? Cho dù có nhiều Thương Hải Minh Châu, người cho ta cũng không đổi được Dao Dao, không tin thử xem?

- ...

Tần vương có chút choáng váng, như thế nào lại xả đến Thương Hải Minh Châu? Cái gì mà trân bảo có giá, khuê nữ vô giá? Đây là thế nào?

Tuy Tần vương cũng biết Thương Hải Minh Châu được làm sính lễ không có đưa hồi môn trở về.

Nhưng dù sao Thương Hải Minh Châu cũng là sính lễ mà Tần vương Triệu gia đưa sang, Khương gia nhận lấy cũng không có gì.

-Khương nhị gia, có phải người đã hiểu lầm? Bốn vương có khi nào để ý đến Thương Hải Minh Châu?

Nếu thật sự để ý, Tần vương phi lấy Thương Hải Minh Châu làm sính lễ làm chi?

Lúc Tần vương phi chuẩn bị sính lễ, Tần vương rất vừa lòng.

Sắc mặt Tần vương phi cứng đờ, quả nhiên là vì Thương Hải Minh Châu mà tới...

Tin tức truyền đi cũng quá nhanh, tuy Tần vương phi đã chuẩn bị, nhưng ngàn vạn lần không ngờ, Khương nhị gia sẽ hô lên châu báu có giá, nữ nhi vô giá...

Tần vương phi không cảm thấy Khương Lộ Dao so với Thương Hải Minh Châu còn có giá trị hơn.

Triệu Đạc Trạch âm thầm bái phục nhạc phụ, nghiêm túc học theo Khương nhị gia nên làm phụ thân như thế nào...

Tuy Khương Lộ Dao cũng cao hứng, nhưng bất đắc dĩ càng nhiều, nàng hiểu Khương nhị gia quá rõ, tin tức trong phố phường còn có thể dấu diếm đám ăn chơi trác táng?

Phủ nào chuyện bát quái vừa mới ngoi đầu, bọn họ đều biết trước hết, nhìn tình cảnh hôm nay, nhất định lão phụ ở tửu lầu cùng đám hồ bầy cầu hữu uống rượu.

Nghe được tin Khương gia không có đem Thương Hải Minh Châu đưa hồi môn trở về, có quân sư quạu mo cổ động, lão phụ tính tình nhị hóa bạo phát.

Nhưng Khương Lộ Dao cũng không định tiến lên ngăn cản Khương nhị gia, lão phụ không chỉ nhị, ham chơi thôi, có đôi khi còn rất là ‘ thối hào ’.

Thối hào thế giới, phạm nhân lý giải không được.

Quả nhiên, Khương nhị gia từ trong lòng ngực móc ra nguyên bộ Thương Hải Minh Châu, hung hăng ném xuống đất, đỏ mặt tía tai kêu lên:

-Hiếu lắm? Nói thật dễ nghe, nếu không phải các người bụng dạ hẹp hòi, để ý Thương Hải Minh Châu, thì sao lại đem tin tức thả ra?

- Có lẽ là người khác...

- Ta phi.

Khương nhị gia phun nước miếng:

-Trừ các người, có người nào ăn no rồi mờ quan tâm Khương gia chúng ta tặng của hồi môn là cái gì? Người đi nghe một chút xem, trên phố phường ai mà không nói Khương gia chúng ta xa hoa, cấp của hồi môn cho khuê nữ là núi vàng núi bạc?

-Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cũng nghe nói, Khương nhị gia hào sảng xa hoa, thực sự uy vũ.

-Không sai.

Triệu vương gật đầu:

-Đường huynh Tần vương à, nếu người thật sự để ý Thương Hải Minh Châu, thì không nên dùng của hồi môn trước kia của đường tẩu làm sính lễ,

nếu đã làm sính lễ, Khương gia người ta muốn làm như thế nào, cũng là chuyện của người ta, sao người có thể vì Khương gia không có đưa của hồi môn trở về, liền ở phố phường tán bộ lời đồn? Nhìn xem đã khiến nhị gia của chúng ta sinh khí...

Triệu vương há mồm nói, một cỗ mùi vị hải sản bay phát phới.

Khương nhị gia dẫn một đám ăn chơi trác táng đến làm chuyện khác thì không được, nhưng nếu luận về bản thủ, tuyệt đối một chấp hai.

Mọi người đồng lòng hợp lực, nói Tần vương đến rồi muốn tìm lỗ đất mà chui vào, rốt cuộc là ai khi dễ ai? Ai tức ai?

- Thân gia, thật sự không phải vương phủ truyền...

- Ta không tin, trừ các người ra không còn ai khác.

Tần vương phi không tự chủ lui về sau một bước, Khương nhị gia biểu hiện không giống người bình thường! Là nàng theo không kịp? Hay là Khương nhị gia là thế gian kỳ ba?

Phủ nào bị người nghị luận như vậy, mà không vội vàng đem Thương Hải Minh Châu trả về? Vậy mà Khương nhị gia dám hợp tình hợp lý tới gây phiền toái? Hẳn có gì dựa vào?

-Tới đây, tiểu tể ngoan.

- Nhạc phụ.

Triệu Đặc Trạch tiến lên, nhìn Thương Hải Minh Châu dưới đất, chặn Khương Lộ Dao ở phía sau.

Tùy tiện nhạc phụ lẫn lộn, nhưng quyết không thể để nhạc phụ mang Khương Lộ Dao đi...

Khương nhị gia mắt say lơ đờ mê mang:

-Lấy cục đá đập Thương Hải Minh Châu!

- ...

Khương nhị gia nói ra lời này trấn trụ mọi người ở đây, đập?

Trang sức Thương Hải Minh Châu rất khó có, giá thị trường hơn một ngàn vạn lượng.

-Nhạc phụ...

- Người không muốn đập? Đập, ta bắt người đập.

Triệu Đặc Trạch quay đầu lại, chỉ thấy Khương Lộ Dao cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân, thật sự là đối với phụ thân thổ hào đã xấu hổ không thể mở miệng.

Khương Lộ Dao đã từng thấy thổ hào hiện đại đập bảo mã (BMW), lúc Khương nhị gia cao hứng, ai cũng không thể ngăn hấn nổi điên.

-Đây là di vật của mẫu phi ta, hay là lưu lại đi.

-Đây là sính lễ mà vương phủ các người cấp cho Khương gia, vì là sính lễ, ta mới đem khuê nữ gả cho người, trang sức này đã là của ta, ta kêu người đập, người phải đập, nếu không người chính là bất hiếu!

- ...

Triệu Đặc Trạch suy nghĩ một chút cũng đúng, ngồi xồm xuống, cầm cục gạch.

-Thật sự phải đập?

- Do dự cái gì? Đập.

“Loảng xoảng.” Một gạch đi xuống, Thương Hải Minh Châu hóa thành bột phấn, Triệu Đạc Trạch đột nhiên có loại cảm giác tránh thoát trời buộc.

Trang sức Thương Hải Minh Châu ở trong tay hắn hóa thành bột phấn, thật là quá sung sướng...

Trước kia hắn cũng quá hồ nháo, nhưng nhìn Khương nhị gia...Triệu Đạc Trạch có chút hổ thẹn vì không bằng, nhân gia chơi bởi thế này mới là đẳng cấp.

Tần vương phi há to miệng, nhìn trang sức trân quý hóa thành bột phấn theo gió phiêu tán, lòng nàng chảy máu a.

Kia chính là Thương Hải Minh Châu! Trên đời chỉ có một kiện Thương Hải Minh Châu!

Khương nhị gia lại bỏ tay vào vạt áo sờ sờ mò mò, lại móc ra một kiện trang sức.....

Mọi người kinh ngạc muốn rớt hàm, lại là một kiện Thương Hải Minh Châu, không đúng, màu sắc so với Thương Hải Minh Châu còn muốn sáng hơn, đây là có chuyện gì?

Triệu Đạc Trạch nghĩ nghĩ, hiểu rõ cười nói:

-Là Vĩnh Ninh hầu đưa cho nhạc phụ đại nhân.

- Coi như tiểu tử nhà ngươi cũng có kiến thức.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 53+2: Vô Giá 2

Khương nhị gia đứng loạng choạng, liếc xéo phu thê Tần vương:

-Chẳng lẽ tiên Tần vương phi chưa từng nói với các người? Thương Hải Minh Châu là phụ thân ta tìm người chế tạo, bộ tốt nhất đương nhiên sẽ để lại cho chính mình, còn một bộ khác phụ thân ta đưa cho Dương Soái...

Khương nhị gia tiếp tục nói:

-Ta làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, phụ thân ta đem vài kiện bảo bối cho ta, chính là sợ người khác khinh thường ta, ta còn nghĩ phụ thân suy nghĩ nhiều, ai ngờ..... Thực sự có người kiến thức hạn hẹp, khi dễ Khương gia chúng ta.

Tần vương cùng Tần vương phi cứng họng nói không ra lời.

-Nếu các người để ý Thương Hải Minh Châu như thế, so với nhi nữ còn dễ bụng...

Khương nhị gia cầm Thương Hải Minh Châu ném lên người Tần vương:

-Đây là sính lễ, ta sính nhi tử của người, người mang theo Thương Hải Minh Châu sống qua ngày đi, ta thấy người già rồi nên hồ đồ, nhi tử hiếu thuận người, hay là Thương Hải Minh Châu hiếu thuận người? Ta chưa thấy phụ thân nào lại vì trân bảo mà bán nhi tử.

Khương nhị gia túm Triệu Đặc Trạch, không khách khí bò lên lưng hắn:

-Đi, tiểu tể ngoan, từ nay trở đi, người chính là nhi tử của ta, ta mua người từ trong tay phụ thân người.

Đây khúc nhạc dạo đầu muốn để Triệu Đạc Trạch chuế tể(ở rể)?

Tần vương biết chỉ cần Triệu Đạc Trạch rời khỏi Tần vương phủ, cả Tần vương phủ sẽ bị thế nhân cười nhạo, vội nói:

-A Trạch, nhạc phụ người uống quá nhiều, đừng nghe hẩn.

Đáng tiếc, Tần vương xem nhẹ Khương nhị gia rồi, nhìn hẩn ở trên lưng Triệu Đạc Trạch tay vung lên:

-Người ngại Thương Hải Minh Châu không đủ phân lượng? Cũng đúng. Người đâu, đem vàng bạc nâng lên.

Một hàng " sính lễ" từ Vĩnh Ninh hầu phủ đưa tới nâng hơn mười nâng, hạ nhân nâng vào Tần vương phủ, kim sơn bạc hải lại một lần nữa uy chấn toàn trường.

Có phải Khương gia đào được mỏ vàng? Như thế nào lại có nhiều bạc như vậy?

Này đó vàng bạc bọn họ để ở phủ? Tần vương phi không thể lý giải nổi, sao lại không đổi thành ruộng đất để tăng giá trị?

Nàng đâu biết nhị phu nhân lấy việc đếm ngân phiếu làm niềm vui.

Đếm giấy tờ ruộng đất, đâu có đã bằng đếm ngân phiếu? Có ngân phiếu muốn đổi vàng bạc liền có thể đổi.

-Này đó cũng đủ đi.

Khương nhị gia nói xong lời này liền siết chặt cổ Triệu Đạc Trạch, Triệu Đạc Trạch muốn bỏ hẩn xuống, Khương nhị gia nhỏ giọng uy hiếp:

-Người dám?

- Hãn là phụ thân ta...

- Hừ.

Khương nhị gia không buông tay, giống như con lười ôm chặt sau lưng tiểu tể, Triệu Đặc Trạch không dám kiên quyết ném hãn xuống, nhìn Tần vương nói:

-Phụ vương, ta đưa nhạc phụ trở về, việc này...Người đừng để ý, người ngoài biết nhạc phụ hồ nháo, sẽ không tin người đem nhi tử đi bán.

Khương Lộ Dao tiến lên, nhìn Tần vương phi cười nói:

-Xin lỗi, mẫu phi, nhi tức về ngoại gia nhất định sẽ giáo huấn phụ thân, chờ hãn tỉnh rượu, nhi tức sẽ để phụ thân tới cửa nhận sai, người đại nhân đại lượng, hãy tha thứ cho phụ thân nhi tức lần này đi, hãn cũng chỉ bị lời đồn đãi ở phố phường chọc tức.

- Cũng không hiểu người nào nhiều chuyện, lan truyền như vậy, thật thất đức.

Khương Lộ Dao nhắc mãi, ý bảo Triệu Đặc Trạch che chở Khương nhị gia rời vương phủ, Triệu vương cùng đám ăn chơi trác táng thấy không còn náo nhiệt để xem, lập tức giải tán.

Tần vương nhìn Thương Hải Minh Châu trong tay, nhìn đại diện chất đầy ruộng vàng núi bạc, như trào phúng hãn tham tài bán nhi tử..... Hãn cả giận nói:

-Tra, tra cho ta, rốt cuộc là người nào tìm đường chết dám buông lời đồn đãi ra bên ngoài.

- Vương gia, người bớt giận.

- Vương phi...

Tần vương hận không thể đem Thương Hải Minh Châu đập nát, hăn không dám, không phải hăn bởi không nổi.

Mà dù có nhiều bạc cũng không mua được Thương Hải Minh Châu:

-Người đi đổi vàng bạc, đem vàng bạc tồn kho trong vương phủ đều lấy ra hết.

- Người muốn...

-Bốn vương muốn dùng càng nhiều bạc để chuộc lại nhi tử, Khương nhị gia, bốn vương đấu với người.

Tần vương nhanh chóng quyết định, chỉ có như vậy mới có thể văn hồi thể diện của Tần vương phủ.

Tần vương không tin hăn không đấu nổi "thổ hào" Khương nhị gia.

Tần vương phi biết Tần vương đang nổi nóng, không dám nói lời thật lòng, kỳ thật nếu luận về thổ hào, vương gia so không lại.

Vương phủ thu vào không ít, nhưng vương phủ gia đại nghiệp đại, xã giao cũng nhiều, Tần vương cũng có nhiều nhi tử, thái phi cũng là người thích hưởng thụ, hao phí rất nhiều.

Cũng không phải vương phủ thu không đủ chi, mà phần lớn tài sản đều là tài sản cố định, vốn lưu động rất ít.

Không phải ai cũng giống nhị phu nhân động tay là có thể vớt ra vạn lượng ngân phiếu.

Tần vương phi muốn kiếm đủ vàng bạc để có thể chuộc lại Tần vương thể tử, trừ chuyện phải đem vốn lưu động bên ngoài thu hồi, còn phải bán

của cái lấy ngân phiếu, nhất định ruộng đất.....

Đang lúc nàng tính toán nên làm như thế nào để kiếm đủ vàng bạc phân chia cho thích hợp, Tần vương hỏi:

-Có gì khó xử? Vương phủ không có bạc?

- Không phải.

Tần vương phi vội vàng lắc đầu:

-Sao vương phủ lại không có bạc? Chỉ là thiếp thân không biết dùng nhiều ít mới thích hợp, hơn nữa thiếp thân cũng suy nghĩ, nếu đưa cho Khương nhị gia nhiều vàng bạc như vậy...Thiếp thân không phải luyến tiếc, vương gia, người nói xem, Khương nhị gia thật sự khờ hay là giả ngu?

Khương nhị gia đưa vàng bạc đến đây, Tần vương phủ không chỉ không thể thu, còn phải tặng càng nhiều của hồi môn trở về.

Khương nhị gia đập Thương Hải Minh Châu, tuy trong tay vương gia cũng có Thương Hải Minh Châu, nhưng Tần vương dám thu sao? Không muốn thế tử?

-Bốn vương không biết hẳn thật sự khờ hay là giả ngu, bốn vương chỉ biết, hôm nay bốn vương là đồ ngốc, thiên hạ đại ngốc.

Tần vương đưa chân đá ngã lăn rương vàng bạc trước mặt, đem Thương Hải Minh Châu ném xuống đất, tức giận phất tay áo bỏ đi.

-Người chuẩn bị đi, nhất định phải khiến Khương nhị gia vừa lòng, bốn vương không thiếu bạc!

Đây là thổ hào khoe giàu nha.

Ánh mắt Tần vương phi mê mang, hé môi nở nụ cười chua xót, Khương gia chọn Khương nhị gia làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, là tới tra tấn nàng, tra tấn Tần vương phủ, Khương gia cùng Tần Vương có bao nhiêu cừu hận.

Rời khỏi Tần vương phủ, đã đi rất xa, Khương nhị gia từ trên lưng Triệu Đặc Trạch nhảy xuống, cười ha ha:

-Dao Dao, người xem hôm nay phụ thân có uy phong không? Mụ nội nó, dám khi dễ ta? Cũng không nhìn xem ta là ai.

-...

Triệu Đặc Trạch chậm rãi cúi đầu, Khương Lộ Dao chụp một cái tát lên lưng Khương nhị gia:

-Hôm nay phụ thân lăn lộn đến người là Tần vương điện hạ, là công công của ta, là thân phụ của tiểu tể người, người còn thống khoái, người nói xem tiểu tể người phải làm sao?

Khương nhị gia đang tươi cười đắc ý chợt cương cứng trên mặt, vỗ vỗ đầu.

-Nhưng ta cũng không thể để người khác tùy ý hắt nước bẩn lên người Dao Dao, ta cũng không có nói sai, nhất định tin tức từ trong Tần vương phủ thả ra, trừ Tần vương phủ ra, ai rỗng mồm như vậy.

- Phụ thân...

Tuy trong lòng Khương Lộ Dao tán đồng cách làm của Khương nhị gia, cũng cảm thấy hả giận, nhưng lúc làm phải do dự, không thể làm tới cùng.

Triệu Đặc Trạch đang đứng bên cạnh, một khi làm hấn cảm thấy Khương nhị gia có tâm làm khó Tần vương, nhất định trong lòng Triệu Đặc Trạch sẽ

khó chịu, nói như thế nào thì Tần vương cũng là phụ thân của Triệu Đặc Trạch.

-Người có thể đổi cách giải quyết khác, sao có thể dùng vàng bạc đem tiểu tể ra khỏi Tần vương phủ?

-Dao Dao cũng không phải không biết, phụ thân chỉ có chút bản lĩnh này, người nghĩ ta giống người, nghĩ được mưu ma chước quỷ?

Khương nhị gia cùng nữ nhi ngầm hiểu, tới gần Triệu Đặc Trạch:

-Nếu không, ta lại đi Tần vương phủ? Nói với Tần vương điện hạ, ta sai rồi...

- Nhạc phụ!

Triệu Đặc Trạch ngẩng đầu, dờ khóc dờ cười nói:

-Ta đã công người ra, như thế nào lại công người trở lại? Huống chi hôm nay người... Cũng không làm sai, là có người tính kế Dao Dao cùng Khương gia, chỉ tiếc tự xưng là người thông minh lại bị lỗ nặng.

-Nhưng mà Dao Dao giống như đang sinh khí, người giúp ta nói đi.

... Được.

Triệu Đặc Trạch âm thầm lắc đầu, cùng nhạc phụ khi dễ thân phụ, còn phải giúp nhạc phụ xin Dao Dao tha cho, đây là kiểu "bi kịch" gì?

Tuy hôm nay "bi kịch" một chút, trong lòng hẳn có một cỗ cảm xúc chưa bao giờ có, nhạc phụ cũng không phải chỉ biết chọc phiền toái...

-Chỉ cần nhạc phụ nói câu kia trân bảo có giá, Dao Dao vô giá, nàng không nên sinh khí với nhạc phụ.

- A Trạch.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đặc Trạch, lặng lẽ cầm tay hắn, nhỏ giọng nói:

-Trong lòng ta người cũng vô giá.

Triệu Đặc Trạch cay cay khước mắt, gần đây hắn như thế nào lại hay bị Dao Dao làm cảm động?

-Được rồi, được rồi, các người đều vô giá.

Khương nhị gia một tay túm nữ nhi, một tay túm tiểu tể, vui vui về dẫn về hầu phủ.

Khương Lộ Dao vào Vĩnh Ninh hầu phủ, cùng Triệu Đặc Trạch đi thăm lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa.

Kể cho lão phu nhân nghe chuyện Khương nhị gia đã làm, lão phu nhân có chút ngây người, thật sự bị Khương nhị gia làm chấn động.

-Chớ trách hắn vội trở về là lẫn lộn dọn bạc, lại lấy Thương Hải Minh Châu, hoá ra...Đã sớm có chuẩn bị.

- Tổ mẫu.

-Nhị nha đầu.

Gia Mẫn quận chúa bất đắc dĩ cười nói:

-Lão nhị thật sự rất thương người.

Sau khi Triệu Đặc Trạch hành lễ xong, chủ động đi tìm lão hầu gia, tuy lúc đó lão hầu gia đã nói rất rõ ràng, chuyện có thể nói cho hắn biết, đều đã nói, không cho Triệu Đặc Trạch đến làm phiền hắn.

Nhưng Triệu Đặc Trạch có chút cảm khái, muốn tìm Vĩnh Ninh hầu...Hắn cũng rất thông minh, lôi kéo Khương nhị gia cùng đi.

Có Khương nhị gia ở đây, cho dù lão hầu gia đóng chặt cửa kín mít, Khương nhị gia cũng có biện pháp trèo tường vào.

Triệu Đặc Trạch phát giác, lão hầu gia không có biện pháp đối phó Khương nhị gia, này...

Hắn thuận lợi vào thư phòng của Vĩnh Ninh hầu, Khương nhị gia ngồi bên người Vĩnh Ninh hầu:

-Phụ thân a, tôn tể(cháu rể) của người có chuyện không hiểu, người liền nói cho hắn hiểu đi, nếu chẳng may hắn bị ai đó khi dễ, tôn nữ của người sẽ khóc a, nàng vừa khóc, tâm tình của ta sẽ không tốt...Dù sao binh thư chiến pháp của người cũng không có người thừa kế.

-Ta luyện tiếc tiểu tử nhà ta ra chiến trường, hắn cũng không có tài cầm binh, nhưng tiểu tử của ta không tồi, lại thông minh, lại uy vũ, còn có công phu, chỉ thiếu là chưa có danh sư có kinh nghiệm, phụ thân a.

Khương nhị gia kéo dài cổ:

-Ta đang tìm cho người một người thừa kế không tồi.

- Hắn họ Khương sao?

- Thê tử của hắn họ Khương, phụ thân không biết sao?

Vĩnh Ninh hầu dấm một quyền lên vai Khương nhị gia, Khương nhị gia hô to gọi nhỏ:

-Phụ thân a, dù sao tôn tử hậu bối của người cũng không có tranh đua, không truyền cho tôn tể của người, vậy người đem binh pháp ôm vào trong quan tài luôn đi.

Vĩnh Ninh hầu lạnh mặt:

-Năm đó ẩn sĩ đại năng muốn thu người làm đồ đệ, vì sao người không theo hẳn học? Đem cơ hội này cho đệ đệ của người?

- Năm đó tôn tể còn trẻ, không hiểu cơ hội trân quý, hơn nữa ý tứ của phụ vương, nếu thế tử quá cường, hoàng thượng sẽ không yên tâm, a Dật là thứ tử...Hoàng thượng sẽ không để ý thứ tử như thế nào, huống chi người nọ giống như rất thích a Dật.

Vĩnh Ninh hầu nhú mày:

-Rất thích thứ xuất đệ đệ của người?

- Dạ.

- Người có biết hẳn là ai không?

- Không biết.

-Thôi được, bản tính của người cũng có khả năng, ta có thể giáo(dạy) người cũng không nhiều lắm, người nghe một chút cũng được.

- Đa tạ tổ phụ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 54: Hồi Báo 1

Vĩnh Ninh hầu tinh dưỡng, từ lâu đã không có người tới thăm, thư phòng rất ít khi dùng, Vĩnh Ninh hầu hướng dẫn, giảng thuật kinh nghiệm cầm binh cho Triệu Đặc Trạch, giảng thuật binh pháp nên dùng như thế nào khi ở chiến trường.

Tuy Vĩnh Ninh hầu đã nhiều năm chưa từng lãnh binh xuất chinh, nhưng có thể cùng Dương Soái, lão Tần vương xưng tam đại danh tướng, cho dù hãn không hề xuất chinh, kinh nghiệm lâm địch vẫn không thua kém.

Xì xụp, xì xụp, xì xụp.

Khương nhị gia ở một bên gáy như sấm.....

Uống một đống rượu, sau đó còn đại náo Tần vương phủ, Khương nhị gia không mệt mới lạ.

Nếu là ngày thường, hãn còn có thể lấy tinh thần, nhưng lão phụ há mồm ngậm miệng đều là trận pháp, lời nói buồn tẻ vô vị.

Khương nhị gia nhìn lão phụ thiết tình dạy dỗ tiểu tể của hãn, liền yên tâm tùy ý ngủ thẳng cẳng.

Vĩnh Ninh hầu nâng tay, hận không thể gõ chết cái tên nhi tử không tiền đồ này, hãn đang nói là kinh nghiệm tổng kết cả đời, lại bị người mà hãn xem như thừa kế coi như đọc kinh ru ngủ?

Tay bị Triệu Đặc Trạch chụp lại, Vĩnh Ninh hầu tàn khốc nhìn tôn tể:

- Người có ý gì?

- Nhạc phụ mệt mỏi.

Triệu Đạc Trạch theo bản năng đưa tay đỡ lấy, trong lòng có chút hối hận, nhưng nhìn Khương nhị gia ngủ chảy nước miếng, lại cảm thấy nhạc phụ thực sự đáng yêu...

Cởi bỏ áo choàng trên vai, nhẹ nhàng khoác lên người Khương nhị gia, thuận tiện dùng khăn giúp nhị gia lau nước miếng.

Đã dùng Thương Hải Minh Châu sính "tiểu tể", Triệu Đạc Trạch phải hiếu thuận với hắn, nếu không thực xin lỗi bộ trang sức trân bảo Thương Hải Minh Châu kia.

Ánh mắt Vĩnh Ninh hầu bình tĩnh, chưa đề cập tới chuyện Triệu Đạc Trạch có phải thực lòng hay không, nhưng hắn có thể hiếu thuận nhạc phụ như thế, Vĩnh Ninh hầu có chút xem trọng Triệu Đạc Trạch.

Nếu không phải Triệu Đạc Trạch thú Khương Lộ Dao, nếu không phải lão thê để Triệu Đạc Trạch tới tìm hắn, lại còn lão nhị ở một bên chêm vào chọc cười.

Dựa theo tính tình của hắn cho dù đem kinh nghiệm cả đời chinh chiến mang vào trong quan tài, cũng không truyền cho Triệu Đạc Trạch.

Hắn có bốn nhi tử, Vĩnh Ninh hầu chưa từng dùng quá nhiều tâm tư, hướng chi là tôn tể.

Hắn nhìn Triệu Đạc Trạch gật gật đầu, đứng dậy rời khỏi thư phòng, hắn cũng không đành lòng đánh thức lão nhị, hướng chi là Triệu Đạc Trạch...

Vì Triệu Đạc Trạch thú được Khương Lộ Dao, Vĩnh Ninh hầu không phải là người hồ đồ, nếu đổi lại là người khác làm thế tử, tuyệt đối hôm nay

không được như Triệu Đạc Trạch!

Lão nhị da mặt dày, tâm nhân thành thật, đối với thân nhân rất thiết tình, tuy làm chuyện giết gân không ngừng, nhưng đối với chuyện đại sự tuyệt đối không hồ đồ.

Lại có nữ nhi thông minh giúp bày mưu tính kế, Vĩnh Ninh hầu cảm thấy chọn lão nhị kế thừa tước vị, không chừng hầu phủ thực sự có một ngày quang tông diệu tổ.

- Ở trên chiến trường, ta đã thấy quá nhiều người chết, cũng giết quá nhiều người, sau này sẽ thế nào, đã không thèm nghĩ đến, Khương gia suy sụp cũng vậy, vinh quang cũng thế, đối với một người chết mà nói, cũng không quan trọng.

Vĩnh Ninh hầu đi đằng trước, Triệu Đạc Trạch giống như môn sinh tất cung tất kính đi theo sau.

Vĩnh Ninh Hầu ngồi trên ghế đá ngoài sân ngay gốc cây đại thụ, Triệu Đạc Trạch khoanh tay đứng bên cạnh hắt, Vĩnh Ninh hầu nhìn hắt một lúc lâu.

- Không thể ngờ, ta lại có thể thế dạy dỗ tôn tử của lão vương gia...

- Người cũng biết năm đó, tổ phụ người cùng ta thấy mặt liền rùm beng? Lão vương gia cùng ta dùng chiến thuật bất đồng, hắt hành binh như liệt hỏa, đao nhọn đâm thẳng vào trung tâm kẻ địch, không sợ đối đầu cùng quân chủ lực của địch, hắt lấy được chiến thắng là huy hoàng nhất, nhưng...Thủ hạ của hắt luôn bỏ mạng nhiều nhất. Hắt kêu ta rửa đen... Nhưng chính là ta năm đó lão ô quy này năm ở chiến dịch tây tuyến cứu hắt.

- Sau đó tổ phụ người chết bất đắc kỳ tử, nguyên nhân gây ra chính là vì trận chiến tây tuyến bị thương trí mạng.

- Dương Soái cũng khuyên hãn rất nhiều thứ, đáng tiếc, hãn không chịu nghe, cũng không muốn nghe. Tổ phụ người kỳ thật rất thiên chân, cũng quá mức kiêu ngạo, cuối cùng, hãn...

Đề cập đến bí mật hoàng gia, không phải hãn có thể nói rõ ràng, nguyên nhân cái chết của lão Tần vương, cho dù là hãn cũng có chút hoài nghi.

- Ta quý trọng sinh mạng của cái tướng sĩ, nếu phải xuất chinh ta đều lấy tiền đề giảm bớt hy sinh.

Ánh mắt Vĩnh Ninh hầu thâm thúy, rõ ràng là một vị tướng quân thị huyết, lại cố tình chứa một cỗ oán khí trách trời thương dân, thanh âm khàn khàn trầm trọng:

- Dương Soái là trời sinh thống soái, hãn có thể nghĩ cách hợp tính các vị tướng quân có tính tình khác nhau, đem năm bè bảy mảng, từng người vì cục diện chiến tranh thống nhất ở cùng nhau, đem người thích hợp nhất đặt ở vị trí mấu chốt nhất, điểm này, ta không làm được, tổ phụ người cũng không làm được, trừ Dương Soái lòng dạ rộng lớn ra, không người nào có thể làm được.

- Vì sao?

- Quân công lóa mắt, ai trên chiến trường mà không nghĩ giết địch lập công? Ai không có tư tâm?

Vĩnh Ninh Hầu khẽ nhắm mắt:

- Dương Soái có trí tuệ không phải người thường có thể so sánh nổi, lần trước ta đã nói cùng người, trước khi ta hồi kinh, đã từng cùng Dương Soái mật đàm, đọc nhiều binh pháp như chúng ta sao lại không hiểu phi điều tẩn, lương cung tàn? Ta hiểu được, Dương Soái hiểu được, tổ phụ người cũng hiểu được...Đáng tiếc tổ phụ người quá tin tưởng chính mình, không chỉ có

chiến công trác tuyệt, còn cùng Dương Soái liên hôn, lúc ấy ta đã nói... Dương gia sẽ hủy ở trận liên hôn này.

Vành mắt Triệu Đặc Trạch phiếm đỏ, phủ định hôn sự của mẫu phi cùng phụ vương, chính là phủ định hẳn.

- Tổ phụ...

- Dương Soái cười nói với ta, đem nữ nhi gả cho Tần vương thế tử cũng không sao, không có trận liên hôn này, hẳn cũng trốn không thoát vận mệnh thiên đạo vạn mảnh, không bằng thành toàn cho tổ phụ người có tâm bảo tồn gia tộc, Dương Soái nói, Tần vương so với hẳn càng nguy hiểm.

- Người hiểu không?

Vĩnh Ninh hầu nhìn thẳng Triệu Đặc Trạch:

- Tuy người là ngoại tôn của Dương Soái, nhưng người không có trí tuệ cùng khí phách của Dương Soái, cũng không có sự tri kỷ, hy sinh thân nhân phụng hiến Quân, cho nên cả đời này cũng không làm được như Dương Soái, vị cao nhân đại hiền kia có lẽ nhìn thấu người giống bản chất của lão vương gia, mới...Mới thu Triệu Đặc Dật làm đồ đệ, người không thích hợp kế thừa.

Triệu Đặc Trạch tự giễu cười nói:

- Thì ra là thế, ta không thích hợp.

Vĩnh Ninh hầu giật giật môi:

- Dương Soái từng nói tiếc nuối lớn nhất chính là mẫu phi người không phải là nam nhi, nếu nàng là nam nhi, có lẽ sẽ cứu được Dương gia.

- Nói như vậy, ngoại tổ phụ cùng mẫu phi ta đã sớm đoán được án oan Dương gia, bọn họ vì cái gì lại không tranh? Không phản kháng?

- Nếu ta là Dương Soái, ta sẽ phản, nhưng hãn sẽ không, bởi vì toàn bộ quân đội biên cương đều dựa theo trận pháp của hãn mà huấn luyện ra, người cũng biết quân đội biên cương vừa động, thiên hạ không người địch? Hãn ra lệnh một tiếng, quân đội biên cương sẽ đánh, một khi binh sĩ Trung Nguyên nội loạn, người có từng nghĩ Man Di có thể mượn cơ hội này xâm lấn? Một khi đại địa Trung Nguyên chiến hỏa bay tán loạn, bá tánh sẽ trôi giạt khắp nơi. Hãn thà rằng hy sinh bộ tộc, cũng không đành lòng nhìn núi sông rách nát, A Trạch, chờ người tới biên cương liền hiểu, Man Di hung tàn, không phải người có thể nghĩ đến, cho nên ta không thể làm như Dương Soái, nhưng lại kính nể hãn.

- Mà hoàng thượng...Hoàn toàn không hiểu, cái gì gọi là sinh tử chi giao! Hứa lấy vinh hoa phú quý, chỉ có thể đổi được "trung thành" của tướng sĩ, nhưng trong lòng mỗi người binh sĩ đều khắc cốt trung thành với Dương Soái! Đánh giặc dựa vào tướng lĩnh, nhưng càng dựa vào binh lính chém giết, không có binh lính, dù người có thiên túng chi tư, cũng đánh không thắng.

Vĩnh Ninh hầu cầm chiến thư trong tay lão quản gia đưa tới, giao cho Triệu Đạc Trạch:

- Tổ phụ người lãnh binh, ta từng nói với người, tuy chiến công loá mắt, nhưng dụng binh quá hiểm, tướng sĩ bỏ mình quá nhiều, vi phạm lẽ trời, hơn nữa tính tình tổ phụ người cũng cuồng bạo thích giết chóc, hồ sát tù binh, chúng ta đều làm, chỉ có hãn làm cả thiên hạ đều biết, này không tốt. Hãn giống như một gốc cây có đóa hoa sặc sỡ loá mắt nhất, xinh đẹp là xinh đẹp, nhưng đông tổ đập xuống, cánh hoa phiêu linh khô héo, ngược lại không bằng cây nhỏ vô thanh vô tức, cho dù cành lá điêu tàn, căn(gốc rễ) còn vững vàng vùi sâu trong bùn đất, Dương gia...A Trạch, hậu nhân Dương Soái nhất định sẽ quật khởi.

Không phải vì bá tánh kính ngưỡng Dương Soái, mà là nhân phẩm của Dương Soái, cùng với căn cơ của Dương gia, đây là nguyên nhân dù hoàng

để trừ khử như thế nào cũng không ảnh hưởng được, trừ phi Đại Minh... Diệt quốc.

Triệu Đạc Trạch nắm chặt nắm tay, Dương gia quật khởi..... Dựa vào tiêu biểu đệ sao? Dương nhiên không được.

- Ý tứ của người là ta?

- Nếu đệ đệ người không phải là đồ đệ của hã, ta sẽ cảm thấy là người, nhưng hã lại cố tình thu đệ đệ của người làm đồ đệ, này tất nhiên sẽ phân mỏng căn cơ Dương gia.

Vĩnh Ninh hầu lắc đầu, nhìn thấy trong mắt Triệu Đạc Trạch đầy tàn khốc:

- Người nha, rất giống tổ phụ của người.

- A Trạch!

Tay Vĩnh Ninh hầu đề lên vai Triệu Đạc Trạch, trầm giọng nói:

- Nếu người thỉnh giáo binh pháp của ta, ta nói cho người biết, ta lãnh binh chủ yếu chính là giảm số người chết, theo ý ta mà nói thắng bại trong chiến tranh, không phải là giết bao nhiêu người, mà là thủ hạ của ta vĩnh viễn so với địch nhân còn thừa nhiều người hơn, ta có thể không so đo chiến công có loá mắt hay không, không so đo đánh hạ được nhiều ít lãnh thổ, đạt được nhiều ít, tâm nguyện lớn nhất của ta chính là huynh đệ cùng nhau xuất chinh đều có thể bình an trở về!

- Nhưng người phải nhớ kỹ phải quý trọng tánh mạng của thủ hạ, không phải có nghĩa là khiếp trạm trốn tránh, không phải có nghĩa là đầu hàng. Đánh giặc mục đích cuối cùng chính là chiến thắng, nhưng dưới bất cứ tình huống nào có thể chiến thắng mà giảm được số thương vong, chính là do người thân là chủ soái cần phải suy xét.

- Đây cũng là nguyên nhân mà người còn sống, bọn họ đều qua đời...

- Có lẽ vậy, ta là rùa đen.

Vĩnh Ninh hầu tự giễu cười cười, nhưng đáy mắt lại không phục:

- Rùa đen...Tổ phụ người đánh giá rất đúng.

- Rùa đen vương bát đản...Mụ nội nó, ta chính là rùa đen vương bát đản ngu nhất trên đời này.

Vĩnh Ninh hầu đột nhiên bạo nộ đá ghế đá, xoay người nói:

- Mang theo lão nhị, cút!

Lão quản gia lo lắng nhìn lão hầu gia bạo nộ bỏ đi, khom người nói với Triệu Đạc Trạch:

- Thế tử gia người mau mang nhị gia rời đi đi, có đôi khi tâm tình hầu gia không tốt, người mau đi nhanh đi.

- Rốt cuộc là vì cái gì?

Lão quản gia lắc đầu, thở dài nói:

- Trong lòng hầu gia cũng khổ, đáng tiếc lão phu nhân không rõ...Hầu gia lại không chịu nói cùng lão phu nhân, vài thập niên qua đi đều như vậy.

Triệu Đạc Trạch nghe âm thanh đập vỡ đồ vật, vội ôm thư từ, đi thư phòng công nhạc phụ rời đi.

Xem ra mấy ngày nữa không thể tới nhìn Vĩnh Ninh hầu, kỳ thật tính tình của Vĩnh Ninh hầu cùng tổ phụ hắn rất giống nhau, tính tình không thể nào tốt...

Khó trách bọn họ không làm được như ngoại tổ phụ Dương Soái.

Triệu Đạc Trạch nghe Vĩnh Ninh hầu cảm thán lộ ra tin tức, xem ra mẫu phi đã sớm biết được Dương gia sẽ có tai hoạ...

Mẫu phi là người mưu trí vô song, chẳng lẽ nàng không chuẩn bị?

Còn Triệu Đạc Dật...Trong lòng Triệu Đạc Trạch có thêm vài phần bất mãn, giống như Triệu Đạc Dật xâm chiếm lãnh thổ của hắn, nếu không phải lúc trước hắn hồ nháo, có lẽ vị đại hiền ẩn sĩ kia sẽ thu nhận hắn làm đồ đệ.

Nhưng Triệu Đạc Trạch không nhận ra Triệu Đạc Dật có tính tình ôn hòa giống ngoại tổ phụ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 54+2: Hồi Báo 2

Trong phòng lão phu nhân.

Khương Lộ Dao bắt đầu thỉnh giáo tổ mẫu Gia Mẫn quận chúa, dù gì nàng cũng đã gả vào Tần vương phủ, từ nữ nhi thổ hào đến nhi tức hậu duệ quý tộc đệ nhất danh môn, nàng cần thích ứng học tập rất nhiều thứ.

Nếu Tần vương phủ thật sự hòa thuận, nàng sẽ từ từ học, nhưng hiện giờ Tần vương phủ nội loạn không ít.

Khương Lộ Dao trừ chuyện phải nắm chắc Triệu Đặc Trạch ngẫu nhiên động kinh, thủ đoạn táo bạo tàn nhẫn ra, nàng cũng phải quan tâm đến Tần vương phủ sau này.

- Vì sao ta phải nói với người? Nói cho người biết Tần vương phi là người như thế nào?

- Tổ mẫu, không phải người đem tôn nữ gả đến Tần vương phủ sao? Người không thể mặc kệ.

Da mặt Khương Lộ Dao còn dày hơn Khương nhị gia, có thể nói Khương nhị gia mặt dày như hiện nay là do Khương Lộ Dao dạy dỗ.

Lão phu nhân càng thích chơi tính tình, Khương Lộ Dao càng muốn hỏi rõ, nhõng nhẽo với lão phu nhân:

- Người cũng không muốn tôn nữ bị Tần vương phi ăn tươi nuốt sống mà, nếu chẳng may tôn nữ bị Tần vương phi làm cho mặt xám mày tro, mặt

mũi người cũng không sáng nổi, không phải sao? Nói như thế nào thì tôn nữ cũng là thân nhân của người mà.

- Quý nha đầu.

Gia Mẫn quận chúa chỉ vào trán Khương Lộ Dao:

- Ta thấy người không đem Tần vương phi ước khí đến ngã ngựa, sẽ không cam tâm, người có phu thê lão nhị giúp đỡ, ta không thể giáo người, phu thê lão nhị so với ta còn giúp nhiều hơn.

- Dù sao cũng không thể giống như hôm nay, tôn nữ muốn hai tay đều phải ngạnh, lúc kết hợp khiến Tần vương phi đoán không ra tôn nữ sẽ dùng ngón tay nào! Hừ hừ, binh pháp vân, binh giả quý.

(Yul: câu này trong binh pháp tôn tử: Đạo của binh pháp là đạo của trá nguyệt.)

.

- Người nha, miệng mềm nhanh nhẹn.

Lão phu nhân nói không được, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tần vương phi muốn mặt mũi, muốn hiền danh, trừ phi không còn cách nào, nếu không nàng sẽ không tự động thủ, người đừng chú ý Tần vương phi quá nhiều, hãy xem trọng Tần vương thế tử, ta lần đầu thấy hăn, liền phát giác hăn không phải là thứ gì tốt.

- Ủ ừ, không sai, chưa gì thông phòng đã có năm sáu người, không phải thứ tốt.

-...

Lão phu nhân im lặng một lúc lâu, trên dưới đánh giá Khương Lộ Dao:

- Người còn chưa viên phòng với hần?

- Chúng ta phải nhìn về phía trước, không thể chỉ nghĩ trước kia thế nào, trước kia hần chưa gặp tôn nữ, chỉ cần không mắc bệnh hoa liễu, tôn nữ cũng không muốn suy nghĩ, nhưng hần đã có tôn nữ, lại muốn có thêm tam thêm tứ, tôn nữ sẽ khiến cho hần....

Khương Lộ Dao niết chặt năm đấm, lão phu nhân cảm thấy đáng thương thay Tần vương thế tử, lại quản không được, lưng quần đúng là trí mạng.

- Tôn nữ nhìn người cùng tổ phụ giận dữ, tổ mẫu a, lớn tuổi như vậy rồi, còn có cái gì không qua được?

- Người không hiểu.

- Đúng, tôn nữ không hiểu, người nói một chút tôn nữ có thể hiểu, tôn nữ thấy trong lòng tổ phụ có người, hai người lại nháo ở riêng nhiều năm như vậy, hai người không mệt sao? Là đúng, hay là sai, dù sao cũng không phải vài câu nói là xong, rõ ràng người rất thông minh quả quyết, như thế nào lại lòng vòng trong chuyện này? Nếu người có thể vì tổ phụ an bài thị thiếp, khiến hần gieo giống sinh nhi tử, vậy người còn có gì ghen ghét?

- Không phải việc này.

- Đó là chuyện gì?

- Hần bụng dạ hẹp hòi, oan uổng ta...

- A, oan uổng người à.

Lão phu nhân xoay qua mặt đi, thăm hận chính mình như thế nào lại lộ khẩu phong?

- Nhị nha đầu, chuyện của ta cùng hần, người không cần xen vào.

- Nếu tôn nữ cùng nam nhân khác ở bên nhau, tôn nữ nghĩ Tần vương thế tử cũng sẽ bạo nộ, không chừng trở về sẽ đánh tôn nữ nằm một đồng, nam nhân đều có tính độc quyền chiếm hữu, nếu hấn để ý người, sẽ thực sự để ý, nếu hấn không thêm để ý, dù người có vạn lực hấp dẫn cũng như không, tổ mẫu, người có từng nghĩ, trong chuyện này có phải có hiểu lầm? Có thể khiến tổ phụ ghen ghét, khiến tổ phụ bất đắc dĩ, táo bạo, chỉ có thể một mình phát tiết, sợ là nam nhân kia có địa vị rất cao...

Khương Lộ Dao đương nhiên sẽ nghĩ đến chuyện cầu huyết nhất.

- Năm đó tổ phụ xuất chinh, người ở kinh thành độc thủ khuê phòng, người bình thường hoàn toàn không thể tới gần người.

- Hiểu lầm?

Khóe mắt lão phu nhân có chút ướm át.

- Người không rõ, căn bản không phải hiểu lầm, hấn chính là bụng dạ hẹp hòi, oan uổng người, cho rằng ta cố ý không sinh nhi tử cho hấn, chỉ nghĩ sinh cho người khác...Hấn quả thực hồ đồ, nếu ta muốn tiến cung, ta còn tuyển hấn? Đừng nghĩ rằng hấn đánh mấy trận toàn thắng là ghê gớm, năm đó có rất nhiều người tuần kiệt xuất sắc hơn hấn, ta cũng không phải phi hấn không gả. Nếu không phải...Nếu không phải lúc trước hấn nhặt đồ vật của ta, thì ta sẽ gả cho hấn?

Quả nhiên đủ cầu huyết, bát quái.

.

Lão phu nhân có gian phu hư hư thực thực là hoàng đế bệ hạ?

Khương Lộ Dao thật sự rất muốn chửi má nó, hoàng đế có phải quá vô sỉ? Dương Soái chết oan, lão Tần vương chết bất đắc kỳ tử.

Tuy Vĩnh Ninh hầu còn tồn tại, nhưng trên đỉnh đầu lại đội nón xanh, không đúng, không phải mang thật, nhưng Vĩnh Ninh hầu sẽ cho rằng hầu là rùa đen vương bát đản.

Cũng bởi vì hầu không bao giờ muốn lãnh binh xuất chinh, Vĩnh Ninh hầu sẽ nghĩ, ta ở kinh thành, xem người như thế nào cùng thê tử của hầu yêu đương vụng trộm!

Quả nhiên Khương Lộ Dao có sức tưởng tượng quá phong phú, nhưng nhìn Khương nhị gia ngày thường phạm nhị lời nói việc làm, không chừng Khương nhị gia di truyền ấn hình gien của Vĩnh Ninh hầu.

Vĩnh Ninh hầu vốn không có tâm tranh cường háo thắng, lại nhìn quá nhiều người chết, lúc có tâm lui về...Thực sự có khả năng vì vậy mà lưu tại kinh thành " nhìn " Gia Mẫn quận chúa.

Đây là Hoàng Thượng cố ý? Hay là vô tình?

Đỉnh đầu đội nón xanh, Vĩnh Ninh hầu cũng có thể nhịn xuống, sau đó lời nói việc làm lại rất hoang đường, không đụng vào Gia Mẫn quận chúa, nghĩ đến...

Hoàng Thượng sẽ yên tâm một chút, rốt cuộc trong tam đại danh tướng, chỉ có Vĩnh Ninh hầu có thực lực yếu nhất, căn cơ không sâu, tuyệt đối không có năng lực uy hiếp đế vị.

- Tổ mẫu, tôn nữ thấy tổ phụ...

- Đừng nhắc hầu với ta, nếu còn nói, người cũng lẩn đi.

Khương Lộ Dao lập tức sửa miệng:

- Không nhắc thì không nhắc, người làm quá đúng, khiến cho hầu cả đời ức chết.

-...

Gia Mẫn quận chúa nhấp nhấp môi, Khương Lộ Dao biết một vừa hai phải, còn phải nghĩ cách, thần sắc đứng đắn nói:

- Tổ mẫu, trừ Tần vương phi ra, tôn nữ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo với người.

- Chuyện gì?

- Dương gia thái quân, chính là ngoại tổ mẫu của a Trạch.

- Nàng?

Gia Mẫn quận chúa hít sâu một hơi:

- Nàng làm sao? Không phải nàng vẫn không lộ mặt sao? Nàng cũng khó dễ người?

- Không phải, tôn nữ cảm thấy tâm nàng như nước lạnh, năm đó có phải nàng không yêu thương mẫu thân của a Trạch? A Trạch là ngoại tôn duy nhất, không cần coi như châu báu, cũng không đến mức tránh mà không gặp, chẳng lẽ nàng không nghĩ tới nữ nhi sao? Tần vương kế phi ở Tần vương phủ gây sóng gió, người khác chỉ biết xem chuyện ở Tần vương phủ náo nhiệt, nhưng lão thái quân sao lại chẳng quan tâm? Vạn nhất a Trạch càng chạy càng nguy, như vậy ngoại tôn duy nhất không phải sẽ...

Khương Lộ Dao chậm rãi nói:

- Hay là tính tình của lão thái quân chính là như thế? Vì hận năm đó Tần vương bức tử vương phi, ngay cả a Trạch vì là cốt nhục của Tần vương mà hận lây? Tôn nữ còn cho rằng nàng vô lực giữ gìn a Trạch, nhưng hôm nay tôn nữ mới hiểu được, A Trạch rất ít nhìn thấy nàng. A Trạch thực sự để ý án oan năm đó của Dương gia, để ý thân mẫu bị bức tử, nhưng năm đó hẳn

vừa tròn tháng, người nói xem hắc có thể nhớ kỹ cái gì? Những việc này nếu không phải ngoại tổ mẫu của hắc nói, vậy ai nói?

- Nếu không phải lúc nào cũng nhắc mãi, a Trạch sẽ nhớ rõ như vậy sao?

- Người có ý tứ gì?

Gia Mẫn quận chúa có chút thận trọng, suy tư nói:

- Ta cùng nàng quan hệ không gần không xa, lúc tuổi trẻ đã từng so tài, nếu nàng lơ a Trạch này cũng có khả năng, người không hiểu chuyện về nữ nhi của nàng, nghe nói bất cứ chuyện gì trong Dương gia cũng do Dương Soái quyết định, đương nhiên cũng có truyền thuyết, truyền là trong lòng Dương Soái có người khác, Tần vương đích phi là người khác sở sinh. Cái này chỉ là lời đồn đãi, rất ít người nhắc tới.

- Người nói Dương Soái có thể cùng người khác sinh hài tử?

- Đây cũng khó nói, nam nhân mà, không có một người đáng giá tín nhiệm, không có một thứ tốt.

Gia Mẫn quận chúa oán niệm quá nặng, chỉ là lời đồn đãi này cũng có thể chứng minh Dương Môn thái quân không quá quan tâm đến Triệu Đặc Trạch cũng có chút hợp lý.

Khương Lộ Dao thấp giọng nói:

- Người nói cùng tôn nữ một số chuyện về Dương Soái cùng thái quân đi. Tôn nữ muốn nghe, nàng là ngoại tổ mẫu mà a Trạch coi trọng nhất, người cũng biết Tần vương không đáng tin, mặc dù a Trạch là thế tử, nhưng phía dưới còn có các đệ đệ có khả năng, Tần vương khó tránh sẽ có ý tưởng khác, còn a Trạch, hắc có trí tuệ không đủ rộng lớn, tính độc chiếm quá cường, nếu muốn bắt đồ vật này đó, có đôi khi hắc sẽ nắm chặt càng chặt, càng dễ dàng xói mòn.

- Hiện giờ chúng ta chỉ có duy nhất hậu thuẫn, trừ Vĩnh Ninh hầu ra, cũng chỉ còn Dương gia, tuy Dương gia nhìn như giềng cựa, không có năng lực gì, nhưng hoàng thượng còn chưa chắc chắn có thể nắm giữ quân thú biên, người nghĩ xem, bát đại tổng binh đồng thời dâng sớ con thảo phạt Từ Nghiễm Lợi, dự vào hoàng tử, Tiêu trạng nguyên cố động là có thể làm được? Dương gia căn cơ còn đó, đây mới là nơi a Trạch chân chính dựa vào, trên người hãn công huyết hải thâm thù của Dương gia, nhớ rõ thân mẫu chết, Dương gia còn sót lại thế lực, chúng ta muốn!

- Các người muốn?

Gia Mẫn quận chúa bật cười, lại nhìn Khương Lộ Dao rất nghiêm túc, tươi cười dần dần dấu đi:

- Thật có khí phách a, Dao Dao, người so với ta còn cường hơn!

Thực lực của Dương gia ai cũng muốn, nhưng không có ai dám đuổi tay, cho dù là hoàng thượng cũng không có biện pháp đối với Dương gia.

- Không phải khí phách, mà này đó a Trạch nên có, chuyện năm đó giống như ác mộng dây dưa với hãn gần hai mươi năm, hãn mới là người có đủ tư cách kế thừa Dương gia. Chẳng sợ vì thân nhân trả giá, cũng muốn có hồi báo, không phải sao? Huống chi chúng ta tranh không phải là đồ vật của người khác, vốn dĩ là của A Trạch.

- Dương gia còn có huyết mạch.

- Chờ tiểu biểu đệ trưởng thành, nếu có chí nguyện kế thừa Dương gia, đương nhiên a Trạch sẽ đem đồ vật giao cho hãn, tôn nữ nghe nói hãn bị Dương môn quả phụ coi như trân bảo mà nuôi lớn, không phải tôn nữ chướng mắt người thủ tiết, tôn nữ vẫn luôn cảm thấy khổ sở thay họ, nhưng trong lòng sẽ không thể bình thường, tiểu biểu đệ thân thể lại không tốt, ở trong lòng Dương môn quả phụ, chỉ sợ là nổi dỗi tông đường, càng hơn binh quyền.

Khương Lộ Dao hít sâu một hơi, nói cùng Gia Mẫn quận chúa, nàng không cần phải dấu diếm, nói ra ý tưởng trong lòng.

Vĩnh Ninh hầu phủ là chỗ dựa duy nhất của Khương Lộ Dao, Gia Mẫn quận chúa cũng là người giúp đỡ Khương Lộ Dao, cần phải khiến tổ mẫu hiểu rõ, ý nghĩ của nàng, mới có thể hướng chung một chỗ.

- Tổ mẫu, tôn nữ không hận Tần vương phi, thật sự, nàng là kế phi của a Trạch, vì thân sinh nhi tử mà suy nghĩ không có gì sai trái, tôn nữ chỉ có thể đề phòng nàng...Chỉ cần nàng không vượt quá giới hạn, tôn nữ sẽ không làm cái gì, tư sinh tử muốn cùng kế mẫu tìm tình thương mẫu tử, tôn nữ cảm thấy giống như lão hổ nói không ăn thịt, rất nực cười. Không phải thân sinh, như thế nào cũng không thành, mỗi người đều ích kỷ, nhưng nếu nàng duỗi tay quá dài, muốn cướp đồ vật của a Trạch, tôn nữ sẽ không dung nàng.

P/s nhớ ta k? 😞

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 55: Phản Kích

Khương Lộ Dao có thể hiểu tâm tư của Tần vương phi vì nhi nữ tính kế tư sinh tử, hiện giờ các nàng đứng ở mặt đối lập.

Một khi Tần vương phi xuống tay mưu tính Triệu Đặc Trạch, Khương Lộ Dao sẽ không vì thông cảm cho nàng mà khách khí.

Lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa trầm tư hồi lâu, thấp giọng cùng tôn nữ giảng thuật cách hành sự của Dương môn thái quân.

Nói về chuyện lúc nàng còn trẻ tuổi đã từng trải qua, cuối cùng nói với Khương Lộ Dao:

- Vụ án Dương gia quá mức thảm thiết, người trải qua thảm thiết, sẽ có khả năng thay đổi tính tình, nhi tử của nàng đều chết, ta đời này chưa từng làm mẫu thân, không thể lĩnh hội tâm tình nhìn nhi tử chết oan, ta chỉ có thể nghĩ, nếu ta có nhi tử, như thế nào cũng sẽ không để hấn gặp nguy hiểm!

Có lẽ sâu trong lòng lão phu nhân vẫn luôn muốn có cốt nhục của chính mình, nàng sẽ yêu thương nhi tử hơn bất cứ ai, cũng không để kẻ nào khi dễ nhi tử của nàng.

Khương Lộ Dao nghe xong, cũng có chút nhận thức thô thiển về Dương môn thái quân, cũng đúng, sau khi trải qua án oan, nếu thái quân còn giống như lúc tuổi trẻ mới lạ.

Dương gia thực thảm thiết, chỉ vì Dương Soái quyền thế uy hiếp tới hoàng đế.....

Nếu muốn bảo trì huyết mạch Dương gia, điệu thấp, lạnh nhạt, vô vi như vậy mới là thỏa đáng nhất.

Là vì vậy, cho nên thái quân mới xem nhẹ, vắng vẻ Triệu Đạc Trạch? Khương Lộ Dao cảm giác bắt được cái gì, lại giống như cái gì cũng chưa bắt được.

Nàng cũng không phải vạn năng, mưu trí cùng kiến thức chỉ so với người bình thường cao hơn một chút.

Thấy sắc mặt lão phu nhân có vài phần đau thương, liền trấn an nàng vài câu, cũng nghĩ nên làm như thế nào mới thúc đẩy tổ phụ cùng tổ mẫu cởi bỏ hiểu lầm.

Lúc này, Triệu Đạc Trạch đang ở bên ngoài chờ nàng, sau khi Khương Lộ Dao cáo biệt lão phu nhân xong, liền tới sân viện phu thê thể tử hầu phủ.

Nhị phu nhân vừa thấy tiểu tể đến liền cười không ngậm được miệng, toàn bộ trên dưới nhị phòng, chỉ vì nhị phu nhân vui vẻ, vì Triệu Đạc Trạch thú nhị tiểu thư, cho nên mới nhìn Triệu Đạc Trạch thuận mắt một chút.

Nếu hỏi nhị phu nhân vì sao nhìn Triệu Đạc Trạch thuận mắt, nhị phu nhân sẽ nói với người, là người không hiểu, cũng giống như nàng thích ngân phiếu, nhìn Triệu Đạc Trạch chỗ nào cũng tốt.

"Đau tiểu tể, chính là đau nữ nhi."

Nhị phu nhân giọng cao khẩu hiệu, lôi kéo Triệu Đạc Trạch nói liên tục, đối mặt với sự nhiệt tình của nhạc mẫu, Triệu Đạc Trạch có vẻ không biết làm sao.

Khương Mân Căn đứng ở một bên nghiêng mắt liếc xéo, Triệu Đạc Trạch có chút dờ khóc dờ cười, giống như hấn đoạt mẫu thân của Khương

Mân Cẩn.

Từ ăn mặc chi phí, đến ngày thường chơi cái gì, thích cái gì, nhị phu nhân cũng hỏi, Triệu Đạc Trạch nhìn không được thăm nghĩ, thì ra mẫu thân sẽ như thế này?

Nhị phu nhân cũng không biết cái gì gọi là khách khí, ở trong mắt nàng khách khí chính là không xem tiểu tể là thân nhân, nàng càng thích ai, thì càng sai sử người đó...

Triệu Đạc Trạch bị nhị phu nhân xoay quanh, một hồi thì bồi nàng xem sổ sách tính sổ, một hồi lại bồi nàng đếm ngân phiếu, một hồi còn phải nghe nhị phu nhân lải nhải, lải nhải nàng có bao nhiêu tướng niệm Dao Dao đã gả đến Tần vương phủ, lải nhải nhi tức khi nào mang thai, lải nhải Khương nhị gia có bao nhiêu hồ nháo, bất mãn Khương nhị gia đem bạc ném ra ngoài...

Triệu Đạc Trạch đối với nhị phu nhân còn kiên nhẫn hơn đối với Khương nhị gia, mặc kệ nhị phu nhân nói cái gì, hẳn đều có thể tiếp được.

Nhìn hai người cùng nhau đếm ngân phiếu, đôi mắt Khương Lộ Dao có chút ẩm ướt, hai ngày nay nàng cũng từ bên ngoài nghe được Triệu Đạc Trạch trước kia đã làm chuyện hỗn trướng gì, không chỉ có một đám thông phòng, trước kia lúc hẳn phát giận, sẽ đánh chết người mới chịu ngừng.

Nếu đem chuyện trước kia Triệu Đạc Trạch từng làm phơi bày ra, thanh danh của hẳn có lẽ càng không xong.

Tần vương phi mặc kệ Triệu Đạc Trạch, nhưng vẫn giúp Triệu Đạc Trạch che giấu một chút ác danh.

Nhưng nàng làm như vậy cũng không phải có hảo ý, có lẽ sợ Triệu Đạc Trạch quá hỗn trướng, nàng làm kế phi cũng không thể mặc kệ.

- Nhạc mẫu, ngày khác ta sẽ đem ngân phiếu của ta cho người, người giúp ta tích cóp.

- Nay không thể được, ngân phiếu của người nên đưa Dao Dao.

- Không có việc gì, ta đem phần lớn ngân phiếu đưa cho Dao Dao, còn dư lại người giúp ta, người cũng hiểu ta rất thích tiêu tiền, sau này nếu chẳng may Dao Dao không cho ta dùng bạc, ta đến chỗ này lấy.

- Thôi, không phải ngân phiếu của ta, tăng hay giảm cũng có phải của ta đâu. Người nói cho ta biết, vì sao Dao Dao không cho người dùng bạc? Dao Dao của ta xử sự công bằng, tâm địa rất mềm, nếu nàng không cho bạc, chứng tỏ người phạm sai lầm.

-...

Triệu Đạc Trạch bóp trán, vuốt mông ngựa không dễ, hoá ra nhạc mẫu đại nhân cũng có lòng tự trọng, không phải bạc của mình, sẽ không cần a.

- Tiểu muội.

Tiêu Chước Hoa dựa theo thói quen của Khương gia, xưng hô Khương Lộ Dao là tiểu muội, dựa theo lời Khương nhị gia nói, như vậy mới thân cận.

Tiêu Chước Hoa nhìn Khương Lộ Dao, lại nhìn nhạc mẫu cùng Triệu Đạc Trạch, yên lặng thở dài một hơi.

Huynh trưởng tuyệt đối sẽ không thể làm giống Triệu Đạc Trạch phụng dưỡng nhạc phụ nhạc mẫu như thế.

Vào lúc này, Tiêu Chước Hoa có vài phần thoải mái.

- Ta chưa từng nghĩ Tần vương thế tử sẽ như thế này, mới vừa rồi hãn công phụ thân trở về, phụ thân chảy nước miếng dính đầy trên y phục của

hắn, vậy mà hắn không hề chê phụ thân bẩn, còn tự mình đặt phụ thân lên giường, gỡ hài, đắp chăn cho phụ thân, chỉ sợ thân nhi tử cũng chưa chắc có thể làm được.

- ...

Khương Lộ Dao cong môi cười, dù sao trượng phu ra sức hiếu thuận, thân là nữ nhi xuất giá đương nhiên sẽ có chút tự đắc.

- Tẩu tử chớ có khen hắn, hắn cũng chỉ có điểm này tốt thôi, tẩu tử không biết, ta vào Tần vương phủ mới hiểu được, cái gì gọi là Hồn Thế Ma Vương, trên đời này không có chuyện gì mà hắn không dám làm.

- Ta thấy mi nhan thế tử đã phai nhạt tối tăm, hắn tuổi nhỏ tang mẫu, dù kế phi như thế nào cũng không bằng thân mẫu, tuy hắn là đích tử của Tần vương, nhưng Tần vương nào hiểu cách dưỡng nhi tử? Tần vương nhất định sẽ là một vị nghiêm phụ.

- Ta cũng nói không được.

Khương Lộ Dao thở dài nói:

- Ta cũng không dối gạt tẩu tử, Tần vương phủ thật sự là đại phiền toái, nhìn nơi nào cũng rất bình thường, nhưng cố tình lại lộ ra vài phần quỷ dị. Nếu không phải thấy hắn cũng không tệ lắm, thì ta như thế nào cũng sẽ không gả vào Tần vương phủ, tuy thân phận thế tử phi phú quý, nhưng ta ở nhạc gia cũng không lo ăn uống, càng được tự tại.

Tiêu Chúc Hoa cầm tay Khương Lộ Dao, nhẹ nhàng vỗ vỗ:

- Là người cùng thế tử có duyên phận, tiểu muội, người là người thông tuệ, ta không cần nói thêm cái gì, chuyện vương phủ, ta biết cũng không nhiều, nhưng ta nhắc nhở người, phải cẩn trọng.

Tiêu Chúc Hoa thuận tiện bắt mạch cho Khương Lộ Dao, khẽ nhíu mày:

- Trước khi người thành thân, ta đã kê cho người phương thuốc, nhất định phải tiếp tục dùng, còn nữa...Lúc hành phòng...

Nàng tới gần Khương Lộ Dao thấp giọng nói vài câu, Khương Lộ Dao còn chưa thấy gì, mà Tiêu Chúc Hoa đã xấu hổ đến đỏ bừng.

- Ta nhớ rõ, đa tạ tấu tử.

Trước khi Khương Lộ Dao gả đi, Tiêu Chúc Hoa từng nói với nàng, thân thể của nàng là hư hàn, muốn có nhi nữ nối dõi không thể một lần là xong, cần phải phối hợp một ít thuốc bổ cùng tư thế dễ dàng thụ thai.

Khương Lộ Dao tự biết tính thời kỳ rụng trứng, hơn nữa còn có Tiêu Chúc Hoa hỗ trợ, nàng tin tưởng chuyện sinh nhi nữ.

Lúc dùng văn thiện, Khương nhị gia bị nhi tử cùng tiểu tể vây quanh, uống rượu thật sự vui sướng, thẳng đến sắc trời đã khuya, Triệu Đặc Trạch mới mang theo Khương Lộ Dao lưu luyến rời khỏi Vĩnh Ninh hầu phủ.

Lúc Tiêu Chúc Hoa đưa tiễn Khương Lộ Dao, nhắc nhở nói:

- Ba ngày sau là hôn kỳ của tứ phòng tứ đường muội, người tới đưa gả sao?

- Ta sẽ trở về.

Khương Lộ Dao gật gật đầu, Triệu Đặc Trạch đem áo choàng khoác lên vai Khương Lộ Dao, rồi chấp tay nói với Tiêu Chúc Hoa:

- Là chuyện của nhạc phụ, nhạc mẫu, thỉnh tấu tử không cần khách khí, cứ việc nói với ta.

Tiêu Chúc Hoa cười, uốn gối nói:

- Được.

Nhìn Triệu Đạt Trạch cẩn thận săn sóc đỡ Khương Lộ Dao ra cửa, trong lòng Tiêu Chúc Hoa ấm áp.

Mặc dù Khương biểu muội gả cho Tần vương thế tự bị phiên toái quần thân, nhưng vẫn thật hạnh phúc, Tần vương thế tử chỉ kém hơn Khương Mân Cẩn một chút.

- Chúc Hoa, về thôi.

Khương Mân Cẩn tùy tiện chạy tới, vây quanh Tiêu Chúc Hoa, cười hắc hắc, cúi người đem nàng bế lên, bước nhanh tới tân phòng, muội phu khoác cho muội muội một kiện áo choàng, hẩn luyện ái thể đi tiễn.

Dọc theo đường đi tuy Tiêu Chúc Hoa có chút giãy giụa, nhưng cũng đỏ bừng khuôn mặt rúc vào lòng trượng phu, dựa theo lời Khương nhị gia nói, không cần để ý tới người khác nói như thế nào, nếu nói người không tốt, đều là hâm mộ ghen ghét người!

Không khí ở nhị phòng đặc biệt khoan dung, Tiêu Chúc Hoa so với lúc vừa gả vào, càng ngày càng hạnh phúc, thư thái, chỉ cần thường thường hỗ trợ bà bà làm sổ sách, nhìn trượng phu đọc sách, nàng chính là đại công thần.

Khương nhị gia rất thích gây họa, nhưng hẩn đã là thế tử, lại là nhạc phụ của Tần vương thế tử.

Hiện giờ ít người nào dám khi dễ hẩn, trên cơ bản chính là hẩn điều vô dương oai khi dễ người khác.

Khương nhị gia cùng Triệu Vương tự xưng là kinh thành nhị lão, hai người liên thủ rất có khí thế thiên hạ vô địch thủ.

Bên kia người có tình đang rất hạnh phúc, thì bên này Khương Lộ Kỳ nhìn ánh trăng mà vẻ mặt mang đau khổ

Triệu Đạc Trạch có khi nào đối đãi với nàng như vậy? Cho dù là lúc tân hôn, hắn cũng không cùng nàng trở về thăm phụ mẫu.

Chỉ cần phụ thân nàng có việc cầu Triệu Đạc Trạch, hắn sẽ bày vẻ mặt không kiên nhẫn, mỗi một lần đều nói phụ thân nàng chỉ biết chọc phiền toái.

Nhưng kết quả đâu? Nếu không phải Triệu Đạc Trạch làm hết chuyện thương thiên hại lí, thì tước vị Vĩnh Ninh hầu sao có thể bị hoàng thượng đoạt tước?

Rốt cuộc Khương Lộ Dao có chỗ nào tốt? Kiếp trước mê hoặc Tiêu Duệ Hoa đến thần hồn điên đảo.

Kiếp này đem đa tình háo sắc Triệu Đạc Trạch coi quản kín mít, phân phát thông phòng thị thiếp, Triệu Đạc Trạch lại không rên một tiếng, sao có thể?

Lúc trước nàng vào cửa, không chỉ có chuyện Từ Anh, mới qua hai ngày Triệu Đạc Trạch liền đem một cái tiện tì nâng làm di nương.

Lúc ấy vẫn còn tân hôn, nàng đã bị mất mặt như vậy, người khác chê cười nàng thật lâu.

Giống nhau đều là tiểu thư Khương gia, Khương Lộ Dao như thế nào lại không có giống nàng như kiếp trước?

Vốn dĩ nàng có tâm nhắc nhở Khương Lộ Dao hai câu, giảng một hai chuyện sai trái mà tương lai sau này Triệu Đạc Trạch sẽ làm, thuận tiện nhìn xem có thể giúp Triệu Đạc Dật hay không...

Nhưng đã nhiều ngày nay chuyện Tần vương thế tử đối với thế tử phi sủng ái vô cùng đã rút đầy lỗ tai Khương Lộ Kỳ.

Khương nhị gia đại náo Tần vương phủ, Tần vương lại cam chịu, không tìm tới cửa, này hết thấy đều khiến Khương Lộ Kỳ khó có thể bình tĩnh.

- Tứ tiểu thư...

Trong lòng nha hoàn hầu cận đi theo bên người Khương Lộ Kỳ có chút phát lạnh, thần sắc tứ tiểu thư dữ tợn mịt mờ quá dọa người, giống như rắn rết.

- Người không sao chứ?

- Cho dù nàng rất thông minh, cũng không thay đổi được kết cục của hân.

Khương Lộ Kỳ ngửa đầu cười khẽ, thay đổi không được, Triệu Đạc Trạch từ khi sinh ra đã cõng trên lưng tội diệt tộc, hân sinh ra đã có tội.....

Lúc này Khương Lộ Kỳ đang chờ, có thể sớm một ngày nhìn thấy Khương Lộ Dao quần cảnh phải khổ cầu nàng.

Kiếp trước nàng có bao nhiêu thống khổ, kiếp này Khương Lộ Dao sẽ có bấy nhiêu!

Không, Khương Lộ Dao sẽ so với nàng càng thống khổ hơn.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 55+2: Phản Kích 2

- Ngày mai, ta mang nàng đi gặp ngoại tổ mẫu.

- Ừ.

Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao về tới Tần vương phủ, hai người cùng đi thỉnh an Tần vương.

Vì Tần vương bị Khương nhị gia náo loạn, trong lòng không thoải mái, tuy thấy nhi tử trở về Tần vương phủ, có tỏ vẻ vui mừng, nhưng tâm tình lại không chú ý nhiều đến Triệu Đặc Trạch.

Nếu Tần vương không đem mặt mũi trở về, ở trước mặt nhi tức nhi tử hẳn không đủ tự tin, dù vậy Tần vương vẫn lên mặt công đạo một phen, về chuyện sính lễ Thương Hải Minh Châu, thật sự không phải Tần vương truyền ra ngoài.

Khương Lộ Dao tất cung tất kính:

- Người đừng chấp nhặt.

Có phải hay không có cái gì quan trọng? Chỉ cần chuyện hôm nay Khương nhị gia đại náo Tần vương phủ lan truyền ra ngoài, Tần vương đưa lại Thương Hải Minh Châu cùng vàng bạc Khương nhị gia lưu lại, đủ để chứng minh Tần vương phủ đuối lý.

Không phải Tần vương không biết, nhưng hẳn dám không đưa sao?

Không sợ Khương nhị gia lại đến vả mặt?

Tần Vương nhớ rõ Khương nhị gia từng nói, Vĩnh Ninh hầu cho Khương nhị gia không ít đồ gia truyền, hôm nay đập Thương Hải Minh Châu, ngày mai lại đập cái gì hạt châu, trái tim hẳn chịu không nổi, Tần Vương rất đau đầu.

Người muốn cùng Khương nhị gia giảng đạo lý, nhưng Khương nhị gia lại muốn cùng người khoe giàu, vậy cùng hẳn khoe giàu đi.

Tần Vương phủ chính là đệ nhất danh môn, cho dù Khương gia không phải đệ nhũ, nhưng cũng xem như thổ hào, thổ hào cùng danh môn chênh lệch đẳng cấp.

Tần vương cùng thổ hào khoe giàu, cho dù thắng, cũng là thua.

Nhưng nếu không khoe giàu, Tần vương thế tử Triệu Đặc Trạch sẽ bị nhạc phụ "sính" đi rồi.

Tần vương luyện tiết Triệu Đặc Trạch, Tần vương phủ càng không thể mất đi huyết mạch Dương gia.

- Phụ thân người có kiến thức không bình thường, bốn vương không thể trêu vào.

- Người quá khen, không cần để ý tới phụ thân nhi tức là được.

-...

Tần Vương xua tay nói:

- Thôi, các người cũng mệt mỏi cả ngày rồi, trở về nghỉ ngơi đi.

Nữ nhi của thổ hào cũng không dễ đối phó, Tần vương hy vọng hiền thê của hẳn có thể dạy sửa đặc tính của Khương Lộ Dao.

Đúng vào lúc này, Tần vương phi cười khanh khách đi vào, theo sau nàng là Triệu Đạc Dật cùng Tần vương tam tử Triệu Đạc Lan.

- Vương gia, có tin tức tốt, ẩn sĩ truyền tin ngày mai để Dật nhi mang theo Lan nhi cùng đi Phượng Tê Sơn.

Sắc mặt Triệu Đạc Trạch hơi ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Triệu Đạc Dật mang thêm một phần ẩn hận.

Tuy so với lúc trước đã khinh nhẹ hơn nhiều, nhưng hắc vẫn cảm thấy không thoải mái...

Triệu Đạc Dật có cảm giác, đối với huynh trưởng cũng rất bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói:

- Đại huynh nếu có thời gian, hay là cùng đi? Có được không?

- Không cần, ta không đi.

Trong lời nói của Triệu Đạc Trạch tràn ngập ý cự tuyệt, Khương Lộ Dao kéo kéo cổ tay áo của hắc, sắc mặt Triệu Đạc Trạch hơi hòa hoãn.

Cũng đúng, hắc có nhạc phụ cùng Vĩnh Ninh hầu, ghen ghét Triệu Đạc Dật làm chi?

Ẩn sĩ tuy khó được, nhưng người giảng giải binh pháp chiến thuật cho hắc lại là cây to quả lớn còn sót lại chính là đương thời danh tướng.

Hôm nay sau khi cùng Vĩnh Ninh hầu trò chuyện, Triệu Đạc Trạch nhận thức đối với binh pháp so với trước kia không hề có quy luật thì cường hơn rất nhiều.

Vĩnh Ninh hầu từng trải qua chiến tranh, lại cùng lão Tần vương cùng Dương Soái xuất chinh, có kinh nghiệm tổng kết của hắc đối với lão Tần

vương, Dương Soái cùng phương pháp dùng binh, cho dù là ẩn sĩ danh dương thiên hạ cũng không thể so sánh.

Khương Lộ Dao thấy không khí có chút cương cứng, vẻ mặt Tần vương lộ ra vài phần bất đắc dĩ, cũng có vài phần lo lắng trí tuệ của thế tử, Khương Lộ Dao nghĩ thầm, lúc này mới lo lắng, người đã làm gì?

Nếu không phải Tần vương tùy ý Tần vương phi nâng cao thứ xuất Triệu Đặc Dật, đến nỗi làm cho lòng dạ trưởng tử càng ngày càng hẹp hòi?

Nhìn Tần vương phi, Khương Lộ Dao có thể đoán được, trước kia chuyện như vậy thường xuyên phát sinh.

- Thật xin lỗi.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đặc Dật cười xa cách:

- Ngày mai, Dương Môn thái quân mời ta cùng thế tử cùng nhau qua phủ, thế tử rất hiếu thuận với thái quân, cũng lo lắng cho việc học hành của tiểu biểu đệ, trăm thiện chữ hiếu làm đầu, lần này chỉ sợ thế tử không có cách nào đồng hành cùng bọn người nhị đệ.

Đôi mắt Tần vương phi sáng ngời hiện lên một chút tinh quang:

- Thế tử phi nói đúng, thái quân tương đối quan trọng, thế tử vẫn nên đi Dương gia mới thỏa đáng.

- Nếu thế, lần sau lại mời đại huynh đồng hành.

Triệu Đặc Dật chấp tay, trong lời nói có vài phần hâm mộ:

- Có thể tự do xuất nhập Dương gia, là tâm nguyện của mỗi vị làm tướng, đại huynh có thể tiến vào nơi Dương Soái sinh hoạt đọc sách, tiểu đệ hâm mộ không thôi.

- Lần sau có cơ hội, nếu được thái quân đồng ý, thế tử cũng có thể mang nhị đệ cùng đi. Nhị đệ cũng biết, tính tình thái quân có chút quái gở, trừ ruột thịt huyết mạch ra, người khác không gặp, cũng không phải trong lòng thế tử không có các vị đệ đệ, chỉ là thật sự không thể làm trái ý thái quân.

- Ta hiểu.

Triệu Đạc Dật buông hạ mí mắt, thủ lễ không dám nhìn Khương Lộ Dao, kỳ thật hấn sợ chính mình sẽ vô ý bộc lộ chân thật ý đồ, không thể để tẩu tử tăng thêm phiền não, Đại huynh tính tình thật sự không tốt...

Huống chi lúc trước nàng cũng chưa từng đáp ứng hấn cái gì, chỉ là nàng đánh đàn, còn hấn múa kiếm, hình ảnh khi đó, chỉ có thể dừng lại trong trí nhớ của hấn.

- Phụ vương, mẫu phi, nhị tử trở về trước.

Triệu Đạc Trạch kêu căng ngạo mạn rời đi, tay chặt chẽ nắm lấy tay Khương Lộ Dao, ra cửa thấp giọng nói:

- Dao Dao, cảm ơn.

Khương Lộ Dao vỗ vỗ cánh tay hấn:

- Nếu còn nói cảm tạ, lần sau ta sẽ không lên tiếng.

- Lần sau không cần nàng, ta cũng biết nên nói như thế nào cùng bọn hấn, trước kia ta như thế nào lại không nghĩ dùng ngoại tổ mẫu áp chế bọn họ? Nhưng mà, ngày mai không phải ngoại tổ mẫu mời chúng ta qua, nếu chẳng may chúng ta không vào được cửa, làm sao bây giờ?

- Không cho vào, sẽ không biết trèo tường đi vào? Phụ thân ta không giáo người?

- Còn có thể trèo tường à?

- Người là một đại nam nhân ngay cả trèo tường cũng không biết?

- Nay không phải sẽ có vấn đề.

Hai người tay nắm tay, vừa cùng nhau trở về, lại vừa cãi nhau, khóe môi Triệu Đạc Trạch chậm rãi nhếch lên, đáy mắt mới vừa rồi còn chứa ghen ghét đã chậm rãi bình tĩnh trở lại, thấp giọng nói:

- Tường Dương gia không khó leo, nhưng nếu ngoại tổ mẫu không muốn thấy ta...

- A Trạch, chúng ta không thể cưỡng với lão nhân gia, phá băng chẳng lẽ còn muốn lão nhân gia chủ động sao? Người xem phụ thân ta, nghĩ được bao lớn, chủ động được bao nhiêu, kỳ thật trước kia trong mắt tổ phụ, tổ mẫu hoàn toàn không có hấn, nhưng từ khi hấn làm thế tử, thường xuyên đi bồi tổ phụ. Nhân tâm đều là tình thân, càng lạnh, càng phải mới lạ. Thái quân luôn là ngoại tổ mẫu của người, cho dù trong lòng thái quân có khúc mắc, người cứ đi ăn vạ đi, nàng còn có thể đánh người đuổi người đi?

Khương Lộ Dao khiêu khích có chút bướng bỉnh nhéo nhéo má Triệu Đạc Trạch:

- Da mặt người dày như vậy, không phải sợ.

- Nàng nói ai da mặt dày?

- Người.

Khương Lộ Dao né Triệu Đạc Trạch, chạy về phía trước vài bước, quay đầu nghịch ngợm thè lưỡi:

- Người là thiên hạ đệ nhất da mặt dày!

- Dao Dao, nàng trở lại đây cho ta, mau nói nàng sai rồi!

Triệu Đặc Trạch lạnh mặt, chỉ chỉ phía trước mặt:

- Trở lại, nhận sai!

Khương Lộ Dao chớp chớp mắt, khước miệng nhếch lên, mềm mại nói:

- Thật sự nhìn được?

-...

Triệu Đặc Trạch thiếu chút nữa đã mềm lòng, thiếu chút nữa đã đuổi theo, Dao Dao sao lại có thể đáng yêu như vậy?

Bộ dáng khiến hân yêu thích cực kỳ, không được, phải lấy lại phong độ:

- Lấy phu làm chủ, nàng không biết?

Khương Lộ Dao chậm rãi cọ cọ bên người Triệu Đặc Trạch, hơi cúi đầu, nhẹ nhàng cầm ống tay áo của Triệu Đặc Trạch, lay động hai cái:

- A Trạch...

Không chờ Triệu Đặc Trạch đắc ý, bàn chân hân liền bị Khương Lộ Dao hung hăng dậm một cái.

- A...

- Hì hì, A Trạch, người đuổi theo ta, ta sẽ nói ta sai rồi.

Khương Lộ Dao xoay người bỏ chạy, Triệu Đặc Trạch xoa xoa mũi chân, nha đầu nhần tâm, dậm thật tàn nhẫn, nhất định sưng rồi.

Hân lao đi giống như liệt báo, vài bước liền túm chặt cánh tay Khương Lộ Dao.

- A Trạch...

Một tiếng gọi mềm mại như thế, Triệu Đặc Trạch liền cúi người bế Khương Lộ Dao lên, nhẹ nhàng vỗ mông nàng một cái.

- Biết sai rồi? Trở về ta sẽ tính sổ với nàng, nói phu quân da mặt dày, nàng rất đặc ý sao?

- Ta cảm thấy, phu quân da mặt càng dày càng tốt.

Khương Lộ Dao quần lấy cổ Triệu Đặc Trạch, ở bên tai hắn bướng bình thổi khí, ngón tay quần lấy luồn tóc sau đầu Triệu Đặc Trạch.

- Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, A Trạch, luôn sĩ diện, mặt mỏng, sẽ mất đi rất nhiều cơ hội, phụ thân ta như thế nào thừa tước? Còn không phải là da mặt dày? Giải khai tâm phòng của tổ phụ cùng tổ mẫu?

- Là vì nhạc phụ từng vào thiên lao...

- Sai, mặc dù không có chuyện Từ Nghiễm Lợi, phụ thân ta cũng là thế tử, A Trạch, hài tử biết khóc sẽ có đồ ăn, người hiếu chưa? Người không kêu khổ, làm bộ cái gì cũng có thể giải quyết, trường bối sao có thể để tâm đến người? Đương nhiên khóc cũng phải khóc đúng thời điểm, chuyện đại sự tuyệt đối không thể hồ đồ.

- Người không phải sẽ "khóc" với ta sao?

- Người quá coi thường ta, ta đối với A Trạch mà phải dùng biện pháp khóc sao?

Khương Lộ Dao từ trong lòng hắn đi đến bên giường rồi nằm xuống, giơ lên gương mặt xinh đẹp, ngón tay chậm rãi cởi bỏ nút thắt nơi cổ áo, liếm liếm môi:

- Nóng quá, mệt mỏi quá đi, A Trạch, người đâu?

Mị nhân như tơ, lúc này Khương Lộ Dao giống như hoa, tùy ý nở rộ triển lộ phong tình vạn chủng, khác lúc vừa rồi thiên chân bướng bỉnh, Triệu Đạc Trạch lẩm bẩm nói:

- Là nóng quá.

Hai người xoay người đang chuẩn bị lăn lộn cùng nhau, ngoài cửa giọng Nguyễn ma ma truyền đến:

- Hồi bẩm thế tử phi, chuyện mà người sai nô tỳ chú ý, nô tỳ đã đi hỏi thăm, Lý ma ma thật sự đi tìm thái phi điện hạ, nhưng thái phi không gặp Lý ma ma...Nô tỳ đã phái người nhìn chăm chăm người của Lý gia.

Ở trong lòng Triệu Đạc Trạch, Khương Lộ Dao vờn tóc, hỏi:

- Như thế nào? Lý cô nương có tính vì thế tử mà thủ tiết?

- Nô tỳ sẽ sai người nhìn.

- Lần trước là Từ Anh, lần này nếu Lý cô nương cũng...

Khương Lộ Dao trở tay chọc trán Triệu Đạc Trạch:

- Nơi này là Tần vương phủ? Cũng không khác gì harem, phải có bao nhiêu oán niệm, làm cho này đó thiếu nữ không có ngày lành, một hai phải suy nghĩ thắt cổ.

Triệu Đạc Trạch chụp ngón tay của Khương Lộ Dao, thấp giọng hỏi nói:

- Nàng nghĩ nàng ta sẽ tìm chết?

- Không biết được, nhưng ta không thể không chuẩn bị, không phải sao?

P/s Ta đây, ta đây...

Các nàng đâu? Ở đâu r?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 56: Đoạt Quyền

Có Từ Anh ở phía trước làm gương, nếu Khương Lộ Dao còn không biết cẩn thận, thì nàng khác gì đầu heo.

Tuy vì vụ Từ Anh, hạ nhân vương phủ bị đánh chết không ít, tàn đảng của Từ Nghiễm Lợi cũng bị thu thập.

Nhưng Khương Lộ Dao vẫn luôn hoài nghi trong Tần vương phủ có người quấy phá.

Nàng không thể không đề phòng Tần vương phủ, cho nên luôn phòng bị chuyện ngoài ý muốn có thể phát sinh.

Triệu Đặc Trạch ôm chặt eo Khương Lộ Dao:

- Người chết cũng đã chết...
- Người có phải ghét bỏ thanh danh của người còn chưa đủ vang dội?
- Không phải vừa rồi nàng nói ta không biết xấu hổ sao? Muốn da mặt dày.
- Hừ

Khương Lộ Dao chột trán Triệu Đặc Trạch:

- Không biết xấu hổ là dùng với các quý nhân, với một nô tỳ mà phải giảng giải lãnh diễm cao quý, người rốt cuộc muốn nàng thế nào, muốn nàng luyện người, vì người thủ tiết, hử?

Lúc Khương Lộ Dao nói những lời này có mang theo mùi vị ghen tuông, dù Triệu Đạc Trạch muốn giải thích rõ ràng, cũng sẽ vì thê tử ghen tuông mà tự đắc.

Khương Lộ Dao vẫn luôn phân tích ngọn nguồn nguyên nhân, khiến tính tình Triệu Đạc Trạch trở lên bạo ngược.

Tự ti cùng kiêu ngạo cũng là một phần nguyên nhân trong đó. Trừ chuyện khát cầu thân tình mà không có được, nếu để Triệu Đạc Trạch so với thứ đệ chỉ sinh sau một tháng là Triệu Đạc Dật thì mọi phương diện đều chênh lệch.

Nhưng hẳn lại là Tần vương thế tử, chiếm cứ vị trí thế tử chỉ vì hắn là đích trưởng tử! Bởi vì Dương gia bị án oan.

Triệu Đạc Trạch không đủ tự tin, đừng nhìn hắn ngạo khí ngất trời, mới vừa rồi Khương Lộ Dao đã thấy hắn quá để ý Triệu Đạc Dật lấy được ‘ thành tựu ’.

Tuy nam nhân dùng nha hoàn để bồi dưỡng tự tin, có điểm buồn cười, nhưng Khương Lộ Dao cũng không thể buông tha cơ hội này.

Nàng cũng muốn dùng sự ghen tuông để nói cho Triệu Đạc Trạch biết, nàng thích hắn, để ý hắn, thấy hắn nhìn nữ nhân khác, nàng sẽ thương tâm, sẽ ghen, mặc kệ người nọ có thân phận gì, dù chỉ là nha hoàn, Khương Lộ Dao cũng sẽ ghen.

Triệu Đạc Trạch khước miệng đầy đắc ý, vội vàng ôm bảo bối trong lòng:

- Dao Dao, ta thật sự, chỉ có một mình nàng.

- Hừ.

Khương Lộ Dao khẽ vuốt khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch:

- Nhưng ta nhớ kỹ.

Nàng đứng dậy, Triệu Đạc Trạch vội túm chặt cánh tay:

- Đừng đi, Dao Dao...

- Một lát nữa ta sẽ bồi người, người cũng nên suy nghĩ một chút, nhìn xem người trêu chọc loại nữ nhân gì? Một cái hai cái đều là tai mắt của vương phi, người cũng có thể chơi vui vẻ?

- ...

Triệu Đạc Trạch hồ thẹn che lại đôi mắt, nhỏ giọng giải thích:

- Nàng ta là tổ mẫu ban cho, sau đó ta liền... Dao Dao, ta không muốn nàng ta nghe lệnh vương phi.

- Nói như vậy là người vẫn còn nhớ rõ nàng?

- Không nhớ rõ, không nhớ rõ, ta chỉ có một chút ấn tượng là tổ mẫu ban cho, à, mà có phải tổ mẫu ban cho không ta?

Triệu Đạc Trạch tiếp tục giả ngu, lúc này nếu nói nhớ rõ, Dao Dao không sinh khí mới lạ.

Khương Lộ Dao liếc hắt một cái, rồi xoay người đi ra khỏi phòng, nàng cùng Nguyễn ma ma thương lượng nên làm như thế nào giám thị Lý cô nương.

Nguyễn ma ma đưa ra rất nhiều ý kiến hữu dụng, lúc này Khương Lộ Dao mới chân chính phát giác ngoại tổ mẫu cho nàng hai vị ma ma không thể thiếu.

Hai vị ma ma cả đời pha trộn nơi hậu trạch, xử lý chuyện nghe lén giải quyết sự tình, quả nhiên so với nha hoàn mà Khương Lộ Dao dẫn theo thì

có chừng mực hơn nhiều.

- Nếu nàng muốn thắt cổ, nhất quyết đừng cứu nàng, vì một nam nhân, vì vinh hoa phú quý, ngay cả mệnh cũng từ bỏ!

Không phải không muốn chọc phiền toái, Khương Lộ Dao có cứu cũng không cứu nàng, cứ phải một hai đòi gả cho người ta làm tiểu thiếp?

Nàng cho của hồi môn cùng ngân phiếu, cũng đủ để nàng ta gả cho người thành thật, nữ tử muốn bò lên giường, nâng làm di nương không đáng để thương hại.

Một hai chó má không chịu rời khỏi Triệu Đặc Trạch, còn không phải là vì Triệu Đặc Trạch có thể cho nàng vinh hoa phú quý?

Loại nữ tử này chỉ cần cho nàng ta một chút ánh mặt trời, nàng liền dám mơ tưởng đánh rớt chính thê, tự mình thượng vị!

Nếu nàng không vui, Triệu Đặc Trạch còn có thể cưỡng ngạnh túm nàng ta lên giường?

- Nô tỳ lo lắng vạn nhất?

- Lần trước là chuyện của Từ Anh, đã cho người nào đó mười phần cảnh cáo, lúc ấy người đứng phía sau màn này tuyệt đối không ngờ ta sẽ dám đem sự tình nháo lớn đến như vậy, cho nên bọn họ để lại sơ hở trí mạng, cũng có thể người đứng phía sau màn này cũng không dám quá mức, làm bản thân thể Từ Anh, cho nên...Tóm lại lúc này bọn họ nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối không lại lưu sơ hở.

Nếu đụng chạm vào thi thể của Từ Anh, chỉ sợ người đứng phía sau tâm sẽ tồn bản khoản, rốt cuộc cổ nhân vẫn rất tin tưởng quỷ thần, tin tưởng nhân quả tuần hoàn...

Quý thần? Khương Lộ Dao nheo đôi mắt, như thế này lại là ý kiến hay.

Vương phủ nay chết một người, mai chết một người, cũng không phải là oan hồn quấy phá sao.

Đây là vương phủ, hay là nghĩa trang?

Cũng nên làm bộ cái gì cũng không biết..... Chỉ cần nói là quý thần động tay chân...Kế hoạch cần chuẩn bị chu đáo một chút.

Qua mấy ngày nữa là ngày giỗ của Tần vương chính phi, này cũng có thể lợi dụng một chút.

Nếu Dương phi nhìn thấy nhi tử trôi qua không tốt, cũng nên tìm Tần vương cùng thái phi "nói chuyện", rốt cuộc Triệu Đạc Trạch vẫn là thân sinh nhi tử của Dương phi.

Cho dù chưa từng làm mẫu thân nhưng Gia Mẫn quận chúa vẫn biết nhi tử là bảo bối trong lòng mẫu thân.

- Nô tỳ hiểu rõ, sẽ sai người đi theo.

- Không cần để ý bạc, nên cho, nên thu mua, cứ việc nói cùng ta, ta có bạc!

- ...

Nguyễn ma ma bị Khương Lộ Dao dùng tác phong thổ hào mà trấn trụ, cúi đầu nói

- Nô tỳ biết người có bạc.

Là kim sơn bạc hải a, cho dù là lão phu nhân lần đầu tiên nhìn thấy phu nhân của Vĩnh Ninh hầu thế tử vì nhị tiểu thư chuẩn bị của hồi môn còn có chút say sòng.

Các nàng ở sau lưng vẫn cứ nhắc mãi, thật không ngờ, bằng đầu óc của nhị phu nhân, đào góc tường hầu phủ, lại có thể tích góp nhiều vàng bạc như vậy, thật sự khiến người khác ngoài ý muốn.

Sau chuyện này, lão phu nhân bắt đầu chú ý tới đám người đào góc tường hầu phủ, trước kia chỉ nghĩ chảy ra một chút tiền đồng.

Sau khi nhìn thấy bạc riêng của nhị phu nhân, lão phu nhân liền hiểu đạo lý tích tiểu thành đại.

Bất quá, lão phu nhân lo lắng có chút dư thừa, nhị phu nhân thành phu nhân thế tử, tiếp quản sản nghiệp Khương gia.

Hoàn toàn ngăn chặn các loại chuyện đào góc tường, toàn bộ hầu phủ vận chuyển rất mượt, trong đó đương nhiên có công của tân nương mới vào cửa, nhưng nhị phu nhân đề điểm các loại cũng không thể không kể công.

Còn khiến lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa suy nghĩ có nên đem của hồi môn sản nghiệp của mình giao cho nhị phu nhân kinh doanh?

Nhị phu nhân giỏi thủ gia thủ nghiệp, có lẽ nàng không hiểu kinh thương chi đạo(tiền thủ là cái đạo của buôn bán).

Nhưng nàng biết mình có thể làm cái gì, rất ít nhúng tay vào chuyện mà bản thân không hiểu, đem chuyện kinh doanh giao hết cho nhị tước Tiêu Chước Hoa, chuyên tâm đếm bạc tham ô, làm tiểu nhân đào góc tường hầu phủ.

Hiệu quả thấy rõ!

Có thể đem nhị phu nhân dạy dỗ thành như vậy, vị thế tử phi trẻ tuổi này tuyệt đối không phải là người bình thường.

Hèn chi chủ tử lại coi trọng nàng như thế, còn vài lần cảm thán, lúc chủ tử còn tuổi trẻ cũng không bằng Khương Lộ Dao.

Nếu Gia Mẫn quận chúa có tâm trí như Khương Lộ Dao, có lẽ sẽ không bị bế tắc với Vĩnh Ninh hầu.

.....

Nửa đêm, lúc này Khương Lộ Dao đang ôm Triệu Đặc Trạch, nhẹ nhàng vuốt ve đầu hăn, nhỏ giọng nói lời âu yếm...

Triệu Đặc Trạch ghé mặt vào khuôn ngực đầy đặn của thê tử, nghe thê tử lẩm bẩm.

Từ trước đến nay hăn chưa từng thoải mái như vậy, thì ra không chỉ có hành phòng(XX) mới có thể khiến cả người hăn xông đến thế giới cực lạc, cho dù không được phòng, chỉ cần có Dao Dao, hăn sẽ bị ấm áp yên lặng vây quanh.

Nếu Triệu Đặc Trạch quyền luyện tình mẫu tử, Khương Lộ Dao cộng cả hai kiếp cũng hơn bốn mươi tuổi, coi Triệu Đặc Trạch như đại hài tử, cũng không mất mặt.

Tuy hiện giờ nàng là thân loli, nhưng càng có thêm mười phần ngự tử, thành thực không ít đâu.

- Thế tử phi, bên kia có tin tức, Lý cô nương đã được cứu.

- Tốt.

Khương Lộ Dao đứng dậy phủ thêm y phục, quay đầu nói với Triệu Đặc Trạch đang định đứng dậy cùng nàng:

- Người cứ ngủ đi, một lát nữa ta trở về bồi người.

- Dao Dao...

- Chuyện ở hậu trạch cứ giao cho ta!

Khương Lộ Dao đơn giản lưu loát chải tóc, nâng khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch lên, nhẹ nhàng hôn trán hắn.

- Chỉ cần người tin tưởng ta, duy trì ta, dù người không ra mặt, ta cũng sẽ vô địch, A Trạch, ta có thể lăn lộn ở hậu trạch, cũng là vì người, người ở phía trước lập nghiệp, công danh yên ổn, ai cũng không thể khi dễ hay tính kế chúng ta.

Triệu Đạc Trạch hít hít mũi:

- Dao Dao, ta nhớ rõ.

Khương Lộ Dao cười dịu dàng:

- Ngủ đi, một lát nữa ta sẽ trở về.

Sau khi nàng rời đi, Triệu Đạc Trạch sững sờ nhìn màn che, lập nghiệp yên ổn? Hắn phải thật nỗ lực, Dao Dao có cường, cũng muốn dựa vào hắn.

.....

- Đi, đi tìm thái phi, việc này chỉ có thái phi điện hạ mới có thể giải quyết.

Khương Lộ Dao sai đám người Nguyễn ma ma thổi tắt đèn lồng, dẫn theo Lý cô nương còn đang kinh hồn bạt vía.

- Châm đuốc.

Cây đuốc so với đèn lồng thì có khí thế hơn nhiều, chuyện này Khương Lộ Dao không chỉ muốn riêng Tần vương phủ biết.

Bởi vì là lừa, là gạt, khiến cho người bên ngoài khen Tần vương phi giống như đóa hoa, lúc này quyền lớn quản gia đều nằm trong tay Tần vương phi.

Chuyện lần này, như thế nào cũng phải khiến người ngoài hiểu, vương phủ thường xuyên chết nha hoàn, trước kia không tuông ra tiếng gió, chỉ vì Tần vương phi giỏi dấu diếm.

Đừng xem Tần vương phi là thánh nhân!

Khương Lộ Dao đã sai người, sáng mai sẽ truyền tin cho Khương nhị gia, để đám ăn chơi trác táng truyền ra tin tức bát quái hiệu quả vô cùng.

Bởi vì nhàn rồi, mới có thể so sánh với tam cô lục bà, chuyện bát quái của Đại Minh đệ nhất danh môn, bọn họ rất có hứng thú.

Thái phi vốn đã ngủ yên giấc, nghe xong hồi báo, vội mặc y phục đứng dậy đi ra đại sảnh.

Khương Lộ Dao vừa thấy thái phi vành mắt liền phiem hồng, nước nở nói:

- Tổ mẫu...tôn tức oan ức, vốn là vì hấn vì các nàng mà suy nghĩ, không đành lòng để các nàng khổ thủ niên hoa(uốn phỉ tuổi xuân). Trì hoãn thanh xuân, ai ngờ, có người nương việc này hãm hại tôn tức, cũng may ngoại tổ mẫu cho tôn tức các vị ma ma hồi môn có kinh nghiệm, nếu không người ngoài sẽ nói tôn tức không ra gì rồi, Tần vương phủ nay chết một người, mai chết một người, thành địa phương nào?

- Lý nha đầu, rốt cuộc là người nào treo người lên?

- Nô tỳ không biết, lúc đang ngủ, tự nhiên cảm thấy yết hầu tắt nghẽn... Thở không nổi...

Lý cô nương giọng vang khàn khàn, thiếu chút nữa mất mạng khiến nàng cả người choáng váng, đáng lẽ nàng định ngày mai sẽ làm bộ thắt cổ, bức thế tử phi, không ngờ đêm nay lại có người muốn giết chết nàng.

Thái phi hỏi:

- Nói như vậy, là người không muốn chết?

- Nô tỳ...

Lý cô nương cúi đầu, rơi lệ đầy mặt:

- Nô tỳ cũng có tâm...Nhưng...

- Được rồi.

Thái phi đánh gãy lời giải thích, nhìn về phía Khương Lộ Dao:

- Tôn tức, xảy ra chuyện này đương nhiên là Tần vương phủ quản giáo không nghiêm, khiến kẻ xấu chui vào chỗ hổng, nhưng nếu không phải vì người mới vừa vào cửa liền đuổi nha hoàn thông phòng, cũng không đến mức có người mượn cơ hội này gây sóng gió. Lúc người tổng cổ thông phòng, ta không nói gì, vì đây là chuyện trong phòng người cùng Trạch nhi, nhưng hôm nay, ta không thể không nói người, người là thế tử phi so đo với mấy người thông phòng quá mất thân phận, các nàng bất quá chỉ là ngoạn vật(đồ chơi), người không cần để trong lòng...

- Nếu là ngoạn vật, tôn tức muốn xử trí liền xử trí.

Khương Lộ Dao nhún đầu gối:

- Nếu thái phi điện hạ đã cùng tôn tức giảng đạo lý, tôn tức cũng đem đạo lý của mình nói cho người nghe một chút...

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 56+2: Đoạt Quyền 2

Tần vương phi nghe được tin tức cũng chạy tới sân thái phi, vừa vào cửa liền nghe Khương Lộ Dao muốn giảng đạo lý cùng thái phi.

Tần vương phi cũng không nóng nảy thỉnh tội, an phận đứng ở một bên lắng nghe.

Khương Lộ Dao khoé mắt liếc Tần vương phi một cái, ưỡn ngực, cao giọng nói:

- Lúc tôn tức ở khuê phòng, luôn nghe nói Tần vương phủ nhị thiếu gia như thế nào tài hoa vô song, làm người ôn nhuận như ngọc, Tần vương phi sở sinh mấy vị nhi tử như thế nào đọc sách dụng công, phẩm học kiêm ưu, nhưng còn thế tử đâu? Nói câu không sợ thái phi điện hạ tức giận, thế tử thanh danh phần lớn chỉ là Tần vương thế tử, trừ bỏ thân phận thế tử, hẳn chỉ có hai bàn tay trắng. Tài học không hiện, tính tình nóng nảy, rất dễ tức giận, đọc sách luyện võ chưa nghe ai nói hẳn có bao nhiêu xuất sắc.

Mặt mũi thái phi cùng Tần vương phi cũng không thể nào đẹp, Tần vương phi còn đỡ hơn một chút, rốt cuộc trước giờ chuyện của Triệu Đặc Trạch, nàng luôn không nhún tay.

Còn thái phi được coi là nuôi lớn Triệu Đặc Trạch, Khương Lộ Dao nói lời này phần lớn là nói với thái phi.

Quả nhiên, sắc mặt thái phi rất khó coi, lạnh mặt nói:

- Người không hiểu tình trạng của Tần vương phủ, Tần vương phủ là đệ nhất danh môn, cũng chính là thứ vạn người chú ý, bệ hạ ghé mắt, Trạch nhi lại có thái hậu nương nương sủng ái, cho nên phải thu liễm điệu thấp.

- Thái phi nói lời này sai rồi, tôn tức từng nghe qua ẩn nhẫn điệu thấp, bình đạm vô vi, nhưng tôn tức chưa từng nghe chỉ có thể tử là phải yêu cầu "vô năng", các nhi tử khác của Tần vương điện hạ có thể nổi danh không cần kiêng nể gì, được mọi người khen ngợi. Đại Minh triều, vô đích lập hiền, thế tử là đích trưởng tử, nhiên vương phi điện hạ sở sinh vài vị thiếu gia cũng là đích tử.

- Huống chi thần không nghi ngờ Quân, Quân không nghi ngờ thần, nếu người trong tâm tồn hoài nghi đối với hoàng thượng, tất nhiên hoàng thượng cũng sẽ tự hỏi vương phủ có chỗ nào bất đồng, người xem thường thái hậu nương nương, cũng chính là xem thường trí tuệ cùng khí phách của hoàng thượng, Tần vương nhất mạch có ngày hôm nay, còn không phải là do bệ hạ ân sủng ban cho?

- Tôn tức chỉ từng nghe thế gia vĩnh tồn, nhân tài gia tộc xuất hiện tầng tầng lớp lớp, trăm triệu chưa từng nghe qua, người kế thừa vương phủ lại bình thường vô năng, trong tộc lại có hậu duệ tài cao bát đẩu, danh môn này còn có thể lâu dài? Người chưa từng nghe qua tục ngữ "binh hùng hực một tên, sẽ hùng hực một ổ" sao?

- Thế tử không phải là người tương lai sau này sẽ kế thừa Tần vương phủ sao?

- ...

Vẻ mặt thái phi trên càng thêm khó chịu, lại bị Khương Lộ Dao trắng trợn vả mặt một lần nữa.

- Trạch nhi, tính tình...

- Người ngàn vạn lần đừng nói tính tình thế tử đôn hậu, nếu không phải tôn tức ngăn cản, không chừng thế tử vì chuyện này mà nháo ra cái gì đâu.

Khương Lộ Dao ngăn chặn không cho thái phi nói:

- Cho dù người nói huynh đệ bọn họ có bao nhiêu thân mật, tôn tức cũng không cho là vậy đâu, nhị đệ thật lòng tôn trọng thế tử, nhưng mới vừa rồi lúc tôn tức đi thỉnh an vương phi, chỉ thấy các bọn đệ đệ đồng hành cùng nhau, thế tử giống như không cùng bọn đệ đệ tương giao, hay là tôn tức nhìn lầm rồi?

Lời này kéo Tần vương phi liên lụy vào, Tần vương phi cũng không thể không nói.

- Bọn họ vẫn luôn ở bên người ta mà lớn lên, cho nên nhìn có vẻ tương đối thân mật, thế tử cùng bọn hắc không giống nhau, thế tử trời sinh liền có vị trí thế tử, bọn họ muốn vì nước tận trung, vì Tần vương phủ rạng rỡ càng thêm vinh dự, thì chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên bọn họ đối với chuyện học tương đối dụng tâm.

- Cho dù là thế tử cũng không thể không công danh không nghề nghiệp, cả ngày lưu luyến nữ sắc, thế tử đang lúc huyết khí phương cương, lại luôn có mấy cái quyến rũ lắc lư bên người, nào có tâm tư dụng công đọc sách? Một khi bị các nàng làm hỏng rồi, tương lai vương phủ phải làm sao bây giờ?

Khương Lộ Dao lo lắng sốt ruột:

- Cho nên thà rằng tôn tức liều mạng đến thanh danh cũng không cần, liều mạng về toan ghen tuông khiến các vị trưởng bối ghét bỏ, cũng muốn rũ bỏ sạch sẽ lũ tiện thiếp thông đồng quyến rũ thế tử.

Bịch một tiếng, Khương Lộ Dao quỳ gối trước mặt thái phi, lời lẽ chính đáng nói:

- Hiền thể hiền lương rộng lượng ai cũng có thể làm, tôn tức cũng muốn học theo mẫu phi, để mặc mấy vị thị thiếp không được sủng, nhưng thế tử không phải phụ vương, công danh còn chưa thành, dù tôn tức muốn học theo mẫu phi cũng không được, vì vậy tôn tức khẩn cầu tổ mẫu, để tôn tức giúp thế tử thành tài đi, qua mấy năm nữa, tôn tức nhất định sẽ trả cho người một Tần vương thế tử xuất sắc, ưu tú.

- ...

Nói đến cỡ này, nếu thái phi lại tiếp tục nói Khương Lộ Dao về vụ phân phát thị thiếp, chính là trì hoãn việc học của tôn tử, trì hoãn tiền đồ của tôn tử.

Nói thâm hơn nữa, chính là có tâm thay đổi thế tử, cho nên mới phóng túng nhi tử duy nhất mà Dương phi lưu lại.

Càng thâm hơn nữa là có ý hoài nghi hoàng đế...

Thái phi còn dám nói cái gì? Còn có thể nói cái gì?

- Không hồ là Vĩnh Ninh hầu phủ dạy dỗ ra, quả thực ý tưởng không giống người khác, rốt cuộc Gia Mẫn quận chúa vẫn là người không tầm thường.

Dù thái phi không vui cũng chỉ có thể nâng cao Khương Lộ Dao, hòa ái cảm thán:

- Thái hậu không nói sai, Trạch nhi có nường tử giỏi, người so với ta nghĩ còn chu toàn hơn, Trạch nhi có người bên cạnh, ta rất yên tâm.

- Tổ mẫu quá khen.

- Về sau chuyện nạp thiếp, ta sẽ không nhiều lời nữa, nhưng ta đem trọng trách thành tài của Trạch nhi giao cho người.

Khương Lộ Dao nghe ra thái phi có ý uy hiếp, có nghĩa là nếu về sau Triệu Đạc Trạch không thành tài, đều là lỗi do nàng, khẽ cười tự tin nói:

- Tổ mẫu yên tâm, tôn tức nhất định đốc xúc thế tử tiến tới.

Nàng buông lời bảo đảm, dọa Tần vương phi muốn nhảy dựng, Triệu Đạc Trạch còn giá trị? Có thể cứu trị?

Lúc này Tần vương phi chỉ là xem những lời Khương Lộ Dao nói như là lấy cớ để thoái thác chuyện phân phát thông phòng thị thiếp.

Lúc này lại nhìn Khương Lộ Dao tự tin vô cùng, trong lòng Tần vương phi có chút bất an.

Khương Lộ Dao cười lạnh, thái phi cũng thế, Tần vương phi cũng vậy, các nàng cũng chưa hiểu rõ Triệu Đạc Trạch.

Nhìn không thấy hắc còn nhân tính, nhìn không thấy hắc hiếu thuận với Khương nhị gia, nhìn không thấy hắc cô độc, đương nhiên các nàng cũng sẽ không đáng thương hay đau lòng vì hắc.

Triệu Đạc Trạch thiên phú cũng không kém, chỉ cần ở đằng sau giữ được hắc, giống như con ngựa hoang du tính tình cực đoan.

Hắc thành tài chỉ là chuyện sớm muộn, còn phải tiêu trừ đáy lòng ghen ghét của hắc, từ từ thay đổi, để Triệu Đạc Trạch nhìn thấy ánh mặt trời sau mỗi ngày.

Nam nhân nên có tàn nhẫn, có dã tâm, có tính độc chiếm, nhưng muốn đem này đó dùng ở sự nghiệp, chứ không phải dùng ở chuyện vặt xảy ra mỗi ngày nơi hậu trạch.

Tào Tháo là gian hùng, nhưng ai có thể phủ định công tích của Tào Tháo?

Nam nhân có thể có thành tựu làm chuyện đại sự, người nào mà tâm tư không tàn nhẫn? Người nào không có dã tâm?

Khương Lộ Dao cảm thấy Triệu Đặc Trạch hoàn toàn có thể làm một người khác Tần vương, kỳ thật chỉ cần Tần vương phủ thực lực đủ cường, có đủ lực uy hiếp lực lượng Đại Minh triều, thì hoàng thượng cũng không dám dễ dàng bài bố Tần vương phủ.

Thái phi vui mừng cười cười, Khương Lộ Dao tiếp tục nói:

- Tổ mẫu, người xem chuyện ngày hôm nay phải làm sao bây giờ? Không phải tôn tức cần thận, mà là chuyện hôm nay chỉ sợ lại để thế tử gánh tội thay, thân mẫu thế tử sớm thệ, lại bị bôi đen như vậy, thật làm người khác đau lòng.

- Việc này...

Thái phi nhìn thoáng qua Tần vương phi, lạnh giọng chất vấn:

- Rốt cuộc người quản gia như thế nào? Lại có thể nháo ra chuyện bức tử người khác? Lần trước là chuyện của Từ Anh, còn chưa đủ mất mặt? Những người này rốt cuộc xem vương phủ là nơi nào? Tùy tùy tiện tiện là có thể giết chết người, vu oan hãm hại Trạch nhi. Trạch nhi nhận bao nhiêu ủy khuất còn chưa đủ?

- Mẫu phi, nhi tức biết sai.

Tần vương phi vội khom người thỉnh tội:

- Nhi tức nhất định sẽ chinh đốn chuyện trong phủ...

- Không cần, nếu tôn tức đã vào cửa, về sau quản gia trong phủ liền giao cho nàng quản, người chỉ cần chăm sóc bọn người Dật nhi là được.

-...

Sắc mặt Tần vương phi trắng bệch, nàng cũng có tâm giao ra quyền lợi chủ trì quản gia, chỉ là chủ động giao ra, cùng phạm sai phải giao ra, hiệu quả sao có thể giống nhau?

- Như thế nào? Người luyện tiệc?

- Không phải, làm sao nhi tức lại luyện tiệc, chỉ là nhi tức định an bài vương phủ cho thỏa đáng rồi mới giao cho thế tử phi, lúc này là cục diện rối rắm, nhi tức sợ ô uế tay của thế tử phi, hay là chờ nhi tức xử lý xong chuyện này, lại...

- Đa tạ ý tốt của mẫu phi.

Khương Lộ Dao cầu chính là cái này, như thế nào sẽ để Tần vương phi nhảy ra? Liền khiêm tốn cười nói:

- Chuyện này đề cập đến danh dự của thế tử, nhi tức cũng muốn nhìn xem rốt cuộc dư đảng của Từ gia còn có bao nhiêu người, định tre già măng mọc tính kế thế tử, muốn nhìn xem dư đảng Từ gia có phải đều là thần thánh, có ở trong vương phủ thiết hạ nhãn tuyến(tai mắt)...Nhi tức ở bên này vừa mới phân phát thị thiếp, bên kia liền đem người treo lên.

- Rốt cuộc mẫu phi cùng Từ gia vẫn có quan hệ thân gia, có một số việc chỉ sợ xử lý không tốt. Lúc trước phụ thân nhi tức tổ giás Từ Nghiễm Lợi, đã sớm là người dẫn đầu tích cực, vừa lúc mượn cơ hội này, nhi tức cũng muốn chạm vào dư đảng cao thâm khó đoán.

- Huống chi cho dù nhi tức làm không được tốt, người cùng thái phi đều rất khoan dung thông cảm cho vãn bối, đương nhiên sẽ không trách cứ nhi tức nhiều, vương phủ giao cho nhi tức, sau này chuyện phiến toái còn có thể ít? Không bằng nhân cơ hội này để nhi tức luyện tập, còn có hai người chỉ dạy, nhi tức cũng có thể nắm chắc một ít.

Ánh mắt thái phi thâm trầm, gật đầu nói:

- Được, ta chống lưng cho người, người cứ yên tâm mà làm.

- Đa tạ tổ mẫu, đa tạ mẫu phi.

Khương Lộ Dao đứng dậy cảm tạ Tần vương phi cùng thái phi, dịu dàng cười với Tần vương phi:

- Ngày mai sau khi nhi tức từ Dương gia trở về, sẽ đi đến chỗ của mẫu phi lấy sổ sách?

- Được.

Tuy Tần vương phi tươi cười có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn như cũ mang theo vẻ từ ái:

- Vương phủ giao cho người, ta cũng yên tâm.

Tần vương phi chỉ có thể đem quyền to đưa đến tay Khương Lộ Dao, dù cho nàng không cam lòng, thì có biện pháp nào?

Khương Lộ Dao hoàn toàn phá hủy bước an bài kế tiếp của nàng, Tần vương phi hiểu rõ nhi tức này không dễ chọc.

Đồng dạng cũng hiểu rõ, thái phi đang cảnh cáo nàng, cũng tồn tâm tư để nhi tức cùng tôn tức tranh phong...

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 57+1: Trung Phó 1

Khương Lộ Dao không sợ bị so sánh với Tần vương phi, nếu nàng đã gả cho Tần vương thế tử, nàng sẽ không đem đồ vật này nọ nhường ra.

Sau khi nói xong ý định, Khương Lộ Dao trở về làm bạn cùng Triệu Đặc Trạch.

Còn thái phi cùng Tần vương phi nói gì đó, thì Khương Lộ Dao lười đoán, nếu Tần Vương phi không có hảo ý, Khương Lộ Dao cũng sẽ phát hiện.

Sáng hôm sau, sau khi phu thê Triệu Đặc Trạch thỉnh an thái phi cùng phu thê Tần vương xong, liền mang lễ vật đi đến Dương gia.

Còn Triệu Đặc Dật dẫn theo ba vị đệ đệ cùng đi Phượng Tê Sơn bái kiến cao nhân ẩn sĩ, hai đám người cùng nhau ra cửa.

Ở cửa chạm mặt nhau.

Lúc Triệu Đặc Dật ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Khương Lộ Dao vượt nếp uốn y phục trên vai Triệu Đặc Trạch, cũng không biết Triệu Đặc Trạch nói gì đó, khiến Khương Lộ Dao đỏ mặt, có vẻ rất ngượng ngùng, oán trách liếc Triệu Đặc Trạch.

Sau đó đi lên xe ngựa, Triệu Đặc Trạch vui vẻ theo sau...Tình cảm giữa bọn họ làm người khác hâm mộ.

- Đại ca, đại tẩu cảm tình thật tốt.

- Ừ.

Triệu Đặc Dật cười cười, rồi cùng bọn đệ đệ cưỡi ngựa rời khỏi thành. Cũng tốt, để mình hăn nhớ rõ một phần mộng lung tình duyên của bọn họ đi.

.....

Sau khi Dương gia rửa sạch oan khuất, hoàng thượng ban thưởng cho Dương gia một tòa phủ xa hoa khác.

Phần lớn đám người Dương môn quả phụ đều ở giữa phủ, các nàng không ai tái giá, cũng không ngoài ra.

Dương gia ở trong cảm nhận của Khương Lộ Dao như là một tòa Tử Nhân Mộ, ai cũng lộ ra dáng vẻ già nua, cô tịch, cũng có vài phần bi thương.

Xe ngựa ngừng trước cổng Dương gia, Triệu Đặc Trạch đích thân xuống xe gõ cửa.

Khương Lộ Dao vén màn xe nhìn ra, chỉ thấy cửa lớn Dương gia mở ra, bên trong là một vị lão nhân khô gầy.

Bởi vì cách xa, không nghe rõ bọn họ nói cái gì, nhưng Khương Lộ Dao có thể cảm giác được Triệu Đặc Trạch rất tôn trọng lão nhân kia.

Ước chừng qua một khắc, lão nhân kia đóng cửa lại, Triệu Đặc Trạch đứng ngoài cửa Dương gia một lúc lâu, rồi mang thần sắc cô đơn lên xe ngựa, cõi lòng xin lỗi đầy mất mát.

- Ngoại tổ mẫu nói đã biết, hôm nay là ngày các vị bá thẩm bái phật, ý tứ của ngoại tổ mẫu là kêu chúng ta trở về.

- Nhưng ngoại tổ mẫu nói là đem đồ vật này đó lưu lại, ngoại tổ mẫu rất cao hứng chuyện nàng làm thế tử phi của ta.

Những lời này là Triệu Đặc Trạch nói thêm, Khương Lộ Dao cười nhạt:

- A Trạch, người mới vừa rồi nói chuyện với người là ai?

- Hắc?

Triệu Đặc Trạch nói:

- Trung bá... Là người của ngoại tổ phụ, vì lúc đi theo ngoại tổ phụ xuất chinh đánh giặc bị chặt đứt cánh tay, cho nên không thể cưỡi ngựa xuất chinh nữa, mà hắn lại không có người thân, không có nhi nữ, vì vậy mà lưu lại Dương gia, trung bá là người nhìn mẫu phi lớn lên, nghe nói hắn rất đau mẫu phi.

Mỗi trung liệt nhân gia đều sẽ có hạ nhân trung liệt.

- Dao Dao, xin lỗi, ta không bò được tường Dương gia...

- Cho nên người còn phải luyện tập.

Khương Lộ Dao tới gần Triệu Đặc Trạch, duỗi hai tay ôm hắn, nhẹ giọng nói:

- Nên nói xin lỗi phải là ta, là ta khiến người khó xử.

Nàng như thế nào cũng không thể dự đoán Dương gia sẽ không cho mặt mũi như thế.

Triệu Đặc Trạch ngay cả cửa cũng không thể vào, lại phải một trung bá bối phận cực cao ra đuổi.

Triệu Đặc Trạch muốn bò tường, xông vào, cũng không được.

Người Dương gia oán hận Triệu Đặc Trạch vì là huyết mạch của Tần vương?

Hắn không phải vô tội sao?

Nếu chương mắt Tần vương, vì sao lại đem nữ nhi Dương gia gả cho Tần vương làm chính phi?

- Dao Dao...

- Để ta đi nói, hôm nay như thế nào cũng phải đi vào Dương gia.

- Nhưng mà...Ngoại tổ mẫu có thể sinh khí? Thân thể của người không tốt, ta lo lắng...

- Là vì thân thể không tốt, cho nên chúng ta càng phải đi vào, ngoại tổ mẫu thân thể không tốt, mới có thể biểu hiện hiếu tâm của chúng ta, nếu chẳng may thái quân có một ngày..... A Trạch, không ở trước mặt các trưởng bối tần hiếu, sau này chúng ta nhất định sẽ hồi hận.

Khương Lộ Dao vỗ vỗ tay Triệu Đặc Trạch, trong mắt hiện lên ý không chịu thua, sóng to gió lớn đều xông tới, không tin không vào được Dương gia!

Triệu Đặc Trạch nhìn Khương Lộ Dao xuống xe ngựa, một lần nữa gõ đại môn Dương gia, hắn muốn ngăn trở, nhưng lại chờ mong Khương Lộ Dao có thể đi vào...

Đã lâu rồi hắn không thấy ngoại tổ mẫu, nếu ngoại tổ mẫu cũng không thân cận với hắn, trên đời này hắn còn có thân nhân sao?

Hình ảnh Khương nhị gia tươi cười đập vào tâm trí Triệu Đặc Trạch, có Khương nhị gia, cho dù hắn không thấy ngoại tổ mẫu cũng sẽ không cảm thấy cô độc.

Lần trước đã ước hẹn, ngày mai bồi Khương nhị gia đi uống rượu, Khương nhị gia nói, muốn đem Triệu Vương giới thiệu cho hẳn.

Triệu Đạc Trạch hơi cong khóe môi, Triệu vương? Đó không phải là đường bá sao? Còn cần nhạc phụ giới thiệu?

Nếu có thể lấy thân phận là hồ bằng cầu hữu của nhạc phụ, thì Triệu vương khác xa với người trong trí nhớ của Triệu Đạc Trạch, này là điệu thấp Triệu vương.

Các vị hoàng tử tranh giành đến đỏ mặt cổ thô, hăm hại lẫn nhau thủ đoạn ùn ùn không dứt.

Hoàng trưởng tử cũng bồi nhi tử đi vào, cuối cùng chỉ thay đổi một tước vị là Yến Thân vương.

Còn các vị hoàng tử khác cùng thái tử cũng có tổn thất, chỉ có Triệu vương tiêu dao tự tại, có lẽ Triệu vương mới là người thông minh, biết không có hy vọng, sẽ không mơ tưởng.

Triệu Đạc Trạch thấy Khương Lộ Dao lấy tay xen vào khe cửa sắp đóng, hẳn liền nhảy xuống xe ngựa.

- Trung bá, khoan đóng cửa.

Đi vài bước đến bên người Khương Lộ Dao, Triệu Đạc Trạch nghe Khương Lộ Dao nói:

- Ta kính trọng người kêu người một tiếng trung bá, nhưng người đừng quên, ta là ngoại tôn tức phụ của Dương gia, là Tần vương thế tử phi, nếu người cho rằng vì quốc hy sinh cánh tay là chiến sĩ, ta sẽ kính trọng người có lòng trung quân hộ quốc, kính nể dũng khí chinh chiến, nhưng nếu người tự cho mình là người Dương gia, người mới vừa nói những lời kia, đủ để chứng minh trong mắt người hoàn toàn không có thế tử phi là ta đây.

- Dao Dao...

Triệu Đặc Trạch muốn mở miệng, nhưng bị ánh mắt của Khương Lộ Dao ngăn cản, người tin hay không tin ta?

Triệu Đặc Trạch chậm rãi cúi đầu, ở Dương gia hắn cũng không dám làm càn, mỗi lần đến Dương gia, hắn đều cẩn thận, rất cẩn thận, không dám làm chậm trễ chủ tử Dương gia.

Trong Dương gia không khí ngưng trọng, vẻ mặt các vị chủ tử đều đau thương, u oán, mỗi khi đến đều khiến Triệu Đặc Trạch tâm hoảng ý loạn, giống như người hại Dương gia là hắn.

Bởi vậy hắn không dám nói những lời như vậy với trung bá.

- Người là thế tử phi, là Tần vương phủ thế tử phi, cũng không phải là chủ tử Dương gia.

- Hắn có phải là chủ tử của người không?

Khương Lộ Dao bắt lấy cổ tay Triệu Đặc Trạch, dùng sức kéo hắn tới trước mặt trung bá, cười lạnh nói:

- Người dám nói hắn không phải là chủ tử của người?

- ...

Khuôn mặt già nua ngưng trọng, yên lặng gật đầu:

- Ngoại tôn thiếu gia đương nhiên là chủ tử của ta.

- Ta biết người là Dương gia trung phó, đã ở Dương gia sinh sống nhiều năm, cùng Dương gia tương quan sinh tử, người đối với Dương gia là trung tâm, điểm này ta bội phục, nhưng ta lại không tán thành người lấy tư cách này cự tuyệt chúng ta vào cửa.

- Là thái quân có việc...

- Chuyện gì quan trọng hơn người còn sống? Chuyện gì quan trọng hơn gặp ngoại tôn? Cho dù thái quân chưa nghỉ đến, người thân là trung phó không phải nên lên tiếng nhắc nhở sao? Chẳng lẽ người nhìn Dương gia cứ như vậy khô héo đi xuống? Án oán Dương gia đã trôi qua gần hai mươi năm, người chết đã chết rồi, có nhiều thương nhớ cũng không thể khiến bọn họ hoàn dương, người sống không thể vì người chết mà chôn cùng!

Ngữ khí của Khương Lộ Dao càng ngày càng trầm trọng:

- Ta nghe thế tử nói, biểu đệ từ nhỏ đã không rời Dương gia, không có ai chơi cùng, không có bằng hữu, chưa thấy bên ngoài xuất sắc, Dương gia đem huyết mạch duy nhất của Dương Soái, đem huyết mạch mà mẫu phi thế tử dùng sinh mệnh để bảo vệ, lại nhốt trong phủ, người khiến hân như thế nào kế thừa di chí(di ngôn+ chí hướng) của Dương Soái?

- Thế tử là người duy nhất có thể bảo hộ, nâng đỡ biểu đệ, người lại đem thế tử cự tuyệt ngoài cửa, không khuyên nhủ thái quân, còn dám xưng là trung phó? Ta thấy người là muốn huyết mạch Dương gia hoàn toàn đoạn tuyệt!

- Huống chi, mới vừa rồi người cũng không đi vào hồi bẩm thái quân, là chúng ta muốn bá kiến, trực tiếp đuổi chúng ta trở về, người dựa vào cái gì mà thay thế thái quân cự tuyệt ngoại tôn tức phụ tới cửa dập đầu hành lễ? Người hỏi qua ý kiến thái quân chưa? Người rốt cuộc xem bản thân người là Dương gia trung phó? Hay là tự chủ trương coi mình là chủ tử Dương gia?

- ...

Trung bá bị Khương Lộ Dao chỉ trích, á khẩu không trả lời được, trước kia chỉ cần hân tới mở cửa, cho dù quan to triều đình cũng sẽ lễ nhượng hân ba phần, cũng không ai dám chỉ trích hân như thế.

- Hôm nay không thấy, ngày mai không thấy, người có phải đang quyết định thay thái quân, khi nào mới có thời gian thấy thế tử? Người dám khi dễ thế tử là thân tôn tử của thái quân?

- Lão nô sẽ đi vào hỏi ý thái quân...

- Không cần, ta không tin người.

Khương Lộ Dao đẩy cửa phủ, khí thế hùng hực thiếu chút nữa đẩy ngã trung bá, thấy trung bá lùi lại vài bước, nói:

- Nếu thế tử không kính trọng người, đạo môn này có thể ngăn trở được thế tử? Lúc người trẻ tuổi có lẽ rất lợi hại, nhưng có câu nói hảo hán không đề cập chuyện uy dũng năm xưa! Đừng thấy thế tử kính trọng người, nên người dám làm lơ thế tử, cho dù người không phải là hạ nhân Dương gia, thân phận thế tử cũng đề lên đầu người.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 57+2: Trung Phó 2

- Dao Dao.

Khương Lộ Dao nghe tiếng Triệu Đặc Trạch, liền túm cánh tay hắn kéo lại, thấp giọng nói:

- Cái gì cũng đừng nói, đi theo ta là được.

- Trung bá cũng không dễ dàng...

- Lúc này mà người còn mềm lòng? Người quên thân phận Tần vương thế tử?

Khương Lộ Dao xoay người đối mặt với Triệu Đặc Trạch, nghiêm túc nói:

- Người là ngoại tôn Dương gia, nói là một nửa chủ tử Dương gia cũng không có khoa trương, A Trạch, lúc nên biểu hiện thân phận tuyệt đối không thể khiêm nhượng, người từ nhỏ chính là thế tử, trong thân thể chảy huyết mạch ưu tú nhất của Dương gia cùng Triệu gia, Dương gia cực khổ, bị kích, không phải do người tạo ra, người có thể trả thù vì Dương gia, nhưng không thể đeo trên lưng sự bi thương cố chấp của Dương gia.

- Người cũng là người bị hại, thái quân mất đi nhi tử, trượng phu, nữ nhi, các vị cữu mẫu(vợ của cậu bên mẹ) mất đi trượng phu, còn người đâu? Mất đi mẫu thân, mất người che chở người lớn lên, người nhìn người đón tức phụ nhìn người thành tài! Người mất đi này đó không hề kém thái quân, ngược lại người mất đi còn nhiều hơn bọn họ một chút, bởi vì lúc đó người

vẫn còn nhỏ, mà thái quân, các vị cữu mẫu đã là người trưởng thành, các nàng biết khi nào nên quên, càng biết cách bảo hộ chính mình.

Khóe mắt Khương Lộ Dao nhìn thấy nữ nhân xuyên đồ tang, đứng ở hành lang gấp khúc, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, đầu tóc hoa râu, khuôn mặt khô héo, chân mày nồng đậm đau thương, này hẳn là một trong các vị cữu mẫu của Triệu Đặc Trạch.

- A Trạch...

- Nhị cữu mẫu.

Triệu Đặc Trạch chặn trước người Khương Lộ Dao, chấp tay nói với vị phụ nhân kia:

- Gần đây thân thể người không khỏe?

- Nàng là tức phụ của người?

- Ủ, hai ngày trước là đại hôn của ta, nghênh thú ái nữ của Vĩnh Ninh hầu thế tử. Hôm nay ta mang theo nàng tới bái kiến thái quân cùng các vị cữu mẫu, nàng mới vừa nói...

- Khá tốt.

Tuy nhị cữu mẫu đạm cười, nhưng lại tràn đầy chua xót, ánh mắt chất phác chỉ là ngẫu nhiên hiện lên một phen sáng rọi.

- Đã rất lâu rồi, ta chưa thấy nữ tử lưu loát, thông tuệ, tươi mát như vậy.

- Rất giống..... A Trạch, nàng rất giống mẫu thân người, năm đó tiểu muội cũng như thế, lời nói sắc bén, bức người khác nói không ra lời...Đáng tiếc, mẫu thân người chưa thấy được nàng, nếu nàng còn sống, không chừng sẽ rất thích vị tức phụ này.

Khuôn mặt Triệu Đặc Trạch lộ ra một chút đắc ý, cho dù người khác khích lệ Khương Lộ Dao, hắn cũng cảm thấy cao hứng.

Đặc biệt là mới vừa rồi Khương Lộ Dao liên tiếp nói lời sắc bén, khói sương trong lòng Triệu Đặc Trạch tan đi rất nhiều.

- Nhị cữu mẫu an.

Khương Lộ Dao từ sau lưng Triệu Đặc Trạch lắc mình đi ra, tất cung tất kính hành lễ với nhị cữu mẫu.

Khuôn mặt trắng nõn tràn đầy kính nể, kính cẩn nghe theo, không giống mới vừa rồi miệng lưỡi sắc bén, đem sự kính cẩn nghe theo bài ra thật sự đủ, cho dù là nhị cữu mẫu cũng không nói được gì xấu.

- Nếu A Trạch đã tới, hãy theo ta đi gặp thái quân.

- Làm phiền nhị cữu mẫu.

Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao đi theo sau nhị cữu mẫu, xuyên qua một cửa viện, Khương Lộ Dao ngẩng đầu thấy một vị thanh niên đáng người tinh tế, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đen nhánh như nước

Hắn chính là biểu đệ của Triệu Đặc Trạch nhỏ hơn hắn một tuổi.

Hắn chính là người năm đó được Dương phi bảo vệ, bình an vượt qua ngày tháng gian khổ năm xưa.

Đáng tiếc, bởi vì lúc mẫu thân hắn đang mang thai thì bị kinh hách, lúc Dương Gia Bảo được sinh ra liền bệnh tật ốm yếu.

Cũng không biết Dương gia có phải bị điều gì, Dương Gia Bảo đã định thân hai lần, mỗi lần vừa mới đính hôn, vị hôn thê liền không hiểu thế nào lại đi...

Bởi vậy cho tới bây giờ hắn còn chưa có đón thê.

- Biểu đệ.

Triệu Đạc Trạch tiến lên, ánh mắt Dương Gia Bảo ẩn hiện xa lạ, xa cách, thân thể gầy yếu phảng phất như gió thổi qua cũng có thể té ngã, lẫm bẫm nói:

- Tần vương thế tử, biểu ca...

- Nàng là biểu tẩu của người.

- À

Tuy ánh mắt Dương Gia Bảo vẫn thanh lãnh, nhưng có vẻ cực kỳ thuần tịnh, thiên chân, nhìn Khương Lộ Dao hiện ra một chút tò mò:

- Biểu tẩu an.

- Biểu đệ an.

Khương Lộ Dao khúc khúc đầu gối, nhị cữu mẫu đưa tay giúp Dương Gia Bảo cột lại dây áo choàng, mở miệng dặn dò:

- Gia Bảo thân thể không tốt, thái dương quá độc, người nên ở trong phòng.

- Dạ, dạ.

Dương Gia Bảo nghe lời:

- Một lát sẽ trở về.

Đôi mắt tò mò nhìn chăm chăm vào khuôn mặt như hoa như ngọc.

- Biểu tẩu không giống các vị bá thẩm, biểu tẩu rất đẹp.

Trong Dương gia sắc thái không phải là hắc thì chính là bạch, quả phụ Dương gia đến hai mươi năm sau, vẫn như cũ sẽ mặc tang phục.

Thủ tiết đã lâu như vậy, cho dù là nữ tử hoạt bác cũng sẽ bị Dương gia áp chế thành tính cách vận vẹo, sao hiểu được cái gì là cười? Cái gì là hạnh phúc?

Khương Lộ Dao có chút lo lắng vì Dương gia, nam đỉnh duy nhất của Dương gia lại thiên chân như vậy.

Nếu tiếp tục như vậy, Dương Gia Bảo chỉ có thể bị coi như ngựa giống mà sử dụng, chỉ cần vì Dương gia kéo dài hậu đại hương khói, coi như hắc đã hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ sợ thái quân cũng nghĩ như vậy, nếu không dựa vào lời tố mấu kể về thái quân, sẽ không đến mức đem tôn tử duy nhất dưỡng thành như vậy.

Hay là thái quân thật sự định từ bỏ căn cơ của Dương Soái?

Dương Gia Bảo thành cái dạng này, căn bản không có cách gì kế thừa di chí của Dương Soái, mà Triệu Đặc Trạch...

Không phải Khương Lộ Dao xem thường hắc, hắc có thiên phú, nhưng ở trong vương phủ phú quý xa hoa lãng phí mà lớn lên, khó tránh bệnh khinh người.

Trước kia Triệu Đặc Trạch rất táo bạo, dễ giận, chỉ lo làm không lo hậu hoạn, suy tính không tới, hắc cũng không phải người kế thừa Dương gia.

Cho dù hiện tại, Khương Lộ Dao vẫn cảm thấy Triệu Đặc Trạch khó có thể thành danh tướng, nhưng nàng có thể ảnh hưởng đến Triệu Đặc Trạch.

- Về sau biểu đệ cũng sẽ thú một tiểu mỹ nhân chỉ kém hơn biểu tẩu người một chút.

Đương nhiên Triệu Đặc Trạch cảm thấy kiêu ngạo, Dao Dao của hắn đây chỗ tốt, người ngoài sánh được sao?

- Đúng không? Sao biểu ca biết ta sẽ không thú được người tốt hơn biểu tẩu?

Dương Gia Bảo hiển nhiên không có kinh nghiệm như các người cùng lứa tuổi, là vì tìm được đề tài chung, nên hắn có vẻ thân cận với Triệu Đặc Trạch hơn một ít, không hề xa lạ, xa cách.

- Bởi vì biểu tẩu của ngươi là người tốt nhất, ha ha.

Triệu Đặc Trạch cười sang sảng, Dương Gia Bảo nhấp nháy đôi mắt nhìn Triệu Đặc Trạch đang hưng phấn, lắc đầu nói:

- Ta không tin.

- Được rồi Gia Bảo, ngươi nên đi ngủ.

Một giọng cực kỳ già nua ám ám truyền tới, Khương Lộ Dao nghe thấy thanh âm, cảm thấy bị thanh âm này quẩn cổ, hô hấp có vài phần dồn dập.

Chỉ là một cổ thanh âm, lại có thể làm không khí chung quanh ngưng trọng trầm tĩnh như cái chết, trừ Dương môn thái quân ra, thì không có người khác.

Đương, đương, đương.

Quả trượng đánh xuống mặt đất chấn động màng nhĩ mọi người ở đây, nhị mợ mới vừa có chút sinh cơ liền khôi phục yên tĩnh giống như cái chết.

Dương Gia Bảo sụp mi rũ mắt, ánh mắt cũng ngưng trọng lên, Triệu Đặc Trạch trong lòng cũng sợ hãi thái quân, nhưng hắn vẫn như cũ đứng ở bên người Khương Lộ Dao, ngẩn đầu nhìn về phía ngoại tổ mẫu...

Đây là một vị lão nhân như thế nào?

Đầu tóc hoa râm, nếp gấp trên mặt giống như cây dương già, một đôi mắt thâm thúy lộ ra ma trời lạnh lẽo, môi nhấp, phiếm bạch, khuôn mặt gầy ốm xương gò má rất cao, mũi ửng...

Một thân trắng thuần, làn váy rủ xuống đất che lấp hai chân, bước đi chỉ có thể nghe được tiếng quả trứng va vào mặt đất, không nhìn thấy bước chân, giống như dựa vào quả trứng mà phiêu đăng.

Tuy lúc này thái dương ngoan độc(năng gắt), nhưng từ lúc lão nhân xuất hiện, Khương Lộ Dao cảm giác được từ lòng bàn chân dâng lên một trận lạnh lẽo, đáng sợ nhất là mới vừa rồi nói chuyện, đầu lưỡi đỏ tươi...

Khương Lộ Dao nhớ tới truyện cổ tích Lão Yêu Bà.

Cho dù lúc Dương môn thái quân còn tuổi trẻ không phải đẹp như thiên tiên, cũng là một vị mỹ nhân đoan trang tú mỹ, như thế nào lại biến thành như vậy?

Thái quân lãnh đạm liếc nhìn Triệu Đạc Trạch một cái, ánh mắt lạnh băng có chút giảm bớt, nhưng đối với Khương Lộ Dao đang đứng bên cạnh Triệu Đạc Trạch liền không có sắc mặt tốt, xoay người đối mặt với tôn nhi duy nhất, khéo miệng nhè nhẹ độ cong.

- Gia Bảo, đi ngủ.

- Dạ, tổ mẫu.

Dương Gia Bảo ngoan ngoãn lên tiếng, chấp tay với Triệu Đạc Trạch, rồi xoay người rời đi.

Lúc này đi ngủ, sợ hấn mệt.....

Khương Lộ Dao cũng vô tâm mở miệng, Dương Gia Bảo chỉ là biểu đệ, không phải Triệu Đạc Trạch.....

Nếu Dương gia thái quân nguyện ý dưỡng tôn tử như vậy, cho dù nàng lao lực môi lưỡi, chưa chắc Dương gia sẽ cảm kích.

- Không phải ta đã nói, các người không cần tiến vào sao?

- Ngoại tổ mẫu...

Trong ánh mắt Triệu Đạc Trạch mang theo khẩn cầu.

- Mấy ngày trước là đại hôn của ta, đáng lý ra nên dẫn thế tử phi tới bái kiến người, người cũng nên nhìn thấy nàng, nàng là tức phụ ngoại tôn nữ.

- Hừ, Khương gia...

Ngờ khí của thái quân đầy vẻ khó chịu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Khương Lộ Dao, giống như muốn dùng ánh mắt khiến Khương Lộ Dao không còn chỗ che giấu.

Khương Lộ Dao một không lắc mình, hai không trốn tránh, khuôn mặt vẫn mang theo tươi cười, nói thật, vừa mới nhìn thấy thái quân, nàng xém bị dọa nhả dựng.

Nhưng theo thói quen, xem thái quân là một lão thái bà!

Từng xem quý, Khương Lộ Dao cũng không thiết tình sợ hãi thái quân, hơn nữa Khương Lộ Dao có cái gì kính ngưỡng, nữ tử gả cho nam nhân Dương gia đều là một đám nữ nhân đáng thương đáng buồn.

Người sống vì người chết mà chôn cùng.

- Tổ mẫu của ta là hoàng thượng thân phong Gia Mẫn quận chúa, người thường nói đến thái quân.

- ...

Thái quân dời đi ánh mắt, không hề phóng thích lạnh lẽo:

- Nói ta cái gì? Nói ta như thế nào còn sống?

- Sao có thể chứ, tổ mẫu ngóng trông người sống lâu trăm tuổi, hai vị đã hơn mười mấy năm chưa từng thấy nhau, người cũng nên ra cửa, các lão bằng hữu, thân hữu chi giao đều nhớ thương người...

- Ta không cần các nàng đồng tình! Vì lão nhân thủ tiết cả đời, ta vui, ta cao hứng.

- Nếu người đã nghĩ thông thấu như vậy, như thế nào sẽ để ý người khác thương hại?

Giọng Khương Lộ Dao rất có lực xuyên thấu:

- Chỉ có những người nội tâm yếu ớt, mới có thể cảm thấy người khác thương hại mình, thái quân, điểm này thế tử làm được đã không hổ là ngoại tôn của Dương Soái, hẳn vẫn luôn cho rằng trong mắt người khác khi nhìn hẳn đều là hâm mộ, bởi vì hẳn có ngoại tổ phụ là đại anh hùng, hẳn vẫn luôn vì có ngoại tổ phụ mà tự hào.

Triệu Đặc Trạch đứng lúc dựng thẳng lưng:

- Ngoại tổ mẫu, người nên ra cửa nhìn xem, triều dã biến hóa thật nhiều, huống hồ bằng hữu của ngoại tổ phụ cũng muốn gặp người, muốn trông thấy biểu đệ.

Khương Lộ Dao liếc nhìn Triệu Đặc Trạch một cái, đối với câu cuối cùng nhắc tới tiểu biểu đệ, nàng rất thưởng thức.

Triệu Đặc Trạch thật sự xem Dương Gia Bảo như người thừa kế Dương gia, có lẽ hẳn sẽ mượn dùng thế lực Dương gia để khởi thế, nhưng hẳn

tuyệt không sẽ cướp nhân mạch cùng di trạch của Dương Soái, thứ thuộc về Dương Gia Bảo.

Là vì ở sâu trong nội tâm của Triệu Đặc Trạch còn chút thiện lương, chưa đánh mất nhân tính.

Cho nên Khương Lộ Dao mới nguyện ý cùng hắn cùng nhau xông qua một cửa lại một cửa ải khó khăn.

- Nói ra thật dễ nghe, chỉ sợ ta chân trước mới bước ra cửa, thì hoàng đế đã ngủ không ngon, Triệu Đặc Trạch...Triệu gia các người đều là lòng lang dạ thú...Không một thứ tốt!

Thái quân phần nộ, ánh mắt như có thể phun ra ngọn lửa:

- Vì sao người lại tới? Nàng là tức phụ của người, là tức phụ Triệu gia, không vào được cửa Dương gia ta, nàng là tốt hay là xấu, không có bất cứ quan hệ gì đến Dương gia...

Khuôn mặt Triệu Đặc Trạch tràn đầy thất vọng, Khương Lộ Dao cầm tay hắn, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho hắn.

Thái quân oán hận hoàng tộc Triệu thị, thái quân chỉ xem Triệu Đặc Trạch là nhi tử của Tần vương, căn bản không nghĩ trong thân thể Triệu Đặc Trạch chảy một nửa huyết thống là của Dương gia.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 58+1: Chuyện Xưa 1

Khương Lộ Dao rất bức thái quân, chỉ nghĩ Triệu Đạc Trạch là nhi tử của Tần vương, như thế nào lại không nghĩ Triệu Đạc Trạch vẫn là ngoại tôn của mình?

Dựa theo tính tình của nàng vốn dĩ sẽ đại náo một hồi, chỉ là nghĩ đến Triệu Đạc Trạch, cho nên mới ngừng nói tiếp.

- Người sẽ không khiến chúng ta ngay cả cơ hội gặt đầu cũng không cho, nói như thế nào thì người cũng là trưởng bối của thế tử.

Bị Khương Lộ Dao nhìn chăm chăm, thái quân có vài phần dao động, xoay người nói:

- Các người đi theo ta.
- Có phải nên kêu các vị cữu mẫu cùng đến?

Khương Lộ Dao được một tắc lại muốn tiến một thước, đưa ra yêu cầu, thái quân khẽ ngừng lại.

- Ta là lo lắng nếu có một ngày các vị cữu mẫu đến Tần vương phủ, ta ngay cả mặt cũng chưa từng thấy, ai biết được có phải là kẻ lừa gạt hay không?

- Bọn họ sẽ không đến Tần vương phủ.

- Người cũng thật lợi hại, chuyện sau này đều tính chuẩn xác, Dương gia có thể cả đời không cầu người?

Thái quân quay đầu lại, căm tức nhìn Khương Lộ Dao, đáy mắt bình tĩnh hiện lên vài phần sâu không lường được, tựa thứ gì đó đang giấu sâu trong đáy mắt.

Không đợi Khương Lộ Dao cẩn thận phân biệt, thái quân đã quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng:

- Ta không cảm thấy thân phận Tần vương thế tử của hắc có thể giúp gì cho Dương gia, cho dù xảy ra chuyện, chỉ có thể là đại sự, huống chi Dương gia chỉ còn lại quả phụ, cũng không có gì giúp đỡ hắc.

Triệu Đặc Trạch túm chặt tay Khương Lộ Dao, thấp giọng nói:

- Dao Dao, thôi đi.

- Nếu đã biết Dương gia trợ giúp thế tử hữu hạn, còn cự tuyệt hiếu tâm của thế tử? Thái quân, người đối với ngoại tôn thật quá đáng.

- ...

Thái quân bước nhanh rời đi, hiển nhiên bị Khương Lộ Dao chọc tức rồi.

Thần sắc Triệu Đặc Trạch rất phức tạp, hơi mang vài phần oán trách-):

- Nàng tội gì phải một hai khắc khẩu cùng ngoại tổ mẫu? Người thủ tiết cũng không dễ dàng, từ trên xuống dưới lo liệu cả phủ, Dao Dao, nàng không có trải qua án oan quá năm đó, nàng không hiểu được, Dương gia rốt cuộc đã phải trả giá đại giới như thế nào?

- Người đã trải qua?

- Cũng không có...

- Ta còn tưởng người đã trải qua.

Khương Lộ Dao chủ động nhéo mặt Triệu Đặc Trạch.

- Ngoại tổ mẫu thủ tiết không dễ dàng, người bên ngoài thua thiệt ngoại tổ mẫu, bệ hạ xác thật làm việc không đạo nghĩa, nhưng chúng ta thiếu người cái gì? Chẳng lẽ bởi vì ngoại tổ mẫu vì ngoại tổ phụ mà thủ tiết liền có thể cho rằng tất cả mọi người đều thiếu nợ ngoại tổ mẫu? Tất cả mọi người đến Dương gia phải khom lưng cúi đầu với ngoại tổ mẫu? Một khi không chịu nghe lời, thân cận ngoại tổ mẫu chính là mưu cầu chỗ tốt?

Khương Lộ Dao tươi cười thêm một phần trào phúng, niên đại này vì trượng phu thủ tiết là tự đề xương, cũng không phải mệnh lệnh cấm hay cần thiết thủ tiết.

Các quả phụ đều có thể tái giá, nếu Dương Môn thái quân tự nguyện vì người chết chôn cùng, toàn thiên hạ khó có, là rất đáng giá kính nể?

Nếu thật lòng vì muốn tốt cho Dương Soái, chỉ sợ đã sớm nghĩ nên làm như thế nào vì Dương Soái cùng đám nhi tử mà báo thù. Thủ tiết? Có ích lợi gì?

Hoàng thượng hy vọng nhất chính là nhìn Dương gia yên tĩnh như chết, không còn cái gì uy hiếp.

Khương Lộ Dao túm chặt tay Triệu Đặc Trạch hành lễ với bóng lưng của thái quân, cất giọng nói:

- Nếu ngoại tổ mẫu không vui khi nhìn thấy chúng ta, chúng ta cũng không dám quấy rầy người nữa, mấy ngày sau sẽ đến vấn an người, nếu người có việc phân phó, có thể cho Dương gia trung bá tới Tần vương phủ, người khác tới chỉ sợ chúng ta không tin được đâu.

- Ngoại tôn tức xin cáo lui.

- Dao Dao...

Triệu Đặc Trạch có chút không tha, liền như vậy trở về? Vào cửa không được một khắc, trở về Tần vương phủ biết ăn nói như thế nào?

Chẳng phải sẽ khiến Tần vương phi như ý? Huống chi Triệu Đặc Trạch cũng muốn đến thư phòng của ngoại tổ phụ...

Nghe nói ngoại tổ phụ đem binh thư tổng kết cả đời lưu tại trong thư phòng.

Tuy hẳn được Vĩnh Ninh hầu dạy dỗ, nhưng nếu có thể nhìn phương pháp lãnh binh của ngoại tổ phụ, có lẽ sẽ có trợ giúp trong tương lai.

Không biết vì sao, hẳn luôn hy vọng chính mình có thể giống ngoại tổ phụ một chút, chứ không phải giống lão Tần vương.

- Hay là chúng ta lên đi tìm Đại cữu mẫu, Dao Dao biết không, Đại cữu mẫu tốt với ta nhất.

- Không đi.

Khương Lộ Dao coi trọng cũng không phải là " binh pháp" của Dương Soái, càng không hi vọng Triệu Đặc Trạch học theo Dương Soái cái gì mà tình cảm cao thượng.

Nói thật, nếu thật đúng phải trọng phụ như Dương Soái, Khương Lộ Dao liền có thể cùng hắn hòa li.

Kỳ thật Khương Lộ Dao cũng không ngại Triệu Đặc Trạch không giống Dương Soái.

Nam nhân như Dương Soái không nên thành thân, lưu lại hậu đại.

Tôn trọng, kính nể Dương Soái, nhưng nếu muốn cùng Dương gia nhắc lên quan hệ? Thực xin lỗi, miễn thứ cho kẻ bất tài, nàng như thế nào cũng sẽ không đem nhi nữ dấy vào.

Nếu Dương Soái chỉ có một mình, thì hẳn có khả năng vì lý tưởng cao thượng mà hy sinh, không cần kéo theo thế nhi già trẻ.

- Biết đâu đại cứu mẫu sẽ nói cái gì?

- A Trạch, ta muốn gặp phụ thân ta.

-...

Triệu Đặc Trạch suy nghĩ, rồi gật đầu nói:

- Được, ta cùng nàng về nhà gia.

Hai người để lại lễ vật, rồi rời khỏi Dương gia.

Rời khỏi đại môn Dương gia, đi đã rất xa, Khương Lộ Dao mới cảm giác khói mù bay đi không ít, dựa vào lòng ngực Triệu Đặc Trạch, thấp giọng nói:

- A Trạch trách ta sao?

- Nàng vì ta mới làm vậy, ta làm sao trách nàng?

Triệu Đặc Trạch hôn mặt thế tử, dùng bàn tay to bao bọc lấy bàn tay nhỏ của nàng.

- Nếu không có nàng, có lẽ hôm nay ngay cả đại môn Dương gia ta cũng không thể nào vào được.

Khương Lộ Dao dụi mắt vào lòng hắn, khoe miệng hơi cong lên, thật tốt, Triệu Đặc Trạch chịu nghe lời nàng, biết rõ ai đối tốt với hắn.

- Người cảm thấy thái quân sẽ đem đồ vật này nọ của Dương Soái tùy ý xếp đặt sao? Dương gia "trân quý" này đó kỳ thật...

- Hả?

Triệu Đặc Trạch nghe không rõ ràng lời Khương Lộ Dao nói:

- Nàng nói cái gì?

- Kỳ thật chỉ cần người là ngoại tôn Dương gia là được rồi, nếu thái quân không thêm để ý đồ vật mà ngoại tổ phụ lưu lại, người cứ việc lấy dùng là được.

- Nay không được.

- Có cái gì không được? Dù sao đám người thái quân trừ thủ tiết ra, ta thấy cũng không còn sở cầu cái gì, Dương Soái lưu lại "trân quý" đối với các nàng mà nói chỉ là gánh nặng trầm trọng, A Trạch, ai cũng không biết tương lai sẽ như thế nào, người đừng nghĩ quá nhiều, bắt lấy hiện tại mới là quan trọng nhất, chờ đến lúc thực lực đã đủ, sẽ bồi thường biểu đệ là được. Biểu đệ bị các nàng dạy dỗ như vậy.... Chỉ sợ cả đời chỉ có thể ở lại Dương gia.

- Để ta suy nghĩ.

Triệu Đặc Trạch cũng không đáp ứng Khương Lộ Dao, thành thật nói:

- Ta..... Ta còn để ý ngoại tổ mẫu là người một nhà.

- Vì cái gì? Bởi vì mẫu phi sao?

- Sau khi hồi vương phủ, ta dẫn nàng đi gặp nhũ mẫu.

Khương Lộ Dao mở to hai mắt, gì nữa đây, Triệu Đặc Trạch còn có nhũ mẫu? Như thế nào không phải là nhũ mẫu tới báỉ kiến nàng? Nàng ngoài ý muốn hỏi:

- Là mẫu phi để lại cho người?

- Đúng vậy.

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch nhu hòa vài phần:

- Lúc ta còn chưa làm thế tử, vẫn là nhũ mẫu chiếu cố ta, bởi vì án oan Dương gia, nhũ mẫu lại không có sữa, ta...Kỳ thật không phải dùng sữa nuôi lớn.

- A.

Khương Lộ Dao thực đau lòng hẳn, lúc này là thật thật đau lòng, cũng phải, năm đó Dương gia còn chưa định luận là án oan, chỉ sợ thái phi cùng Tần vương cũng không quan tâm Triệu Đạc Trạch sống chết.

Ở trong vương phủ chỉ dựa vào nhũ mẫu, có thể đoán ngày tháng trôi qua của hẳn có bao nhiêu khó khăn.

- Nhũ mẫu chịu rất nhiều khổ, có đôi khi dùng cháo, có đôi khi...Dùng sữa súc sinh...

- A Trạch, sữa bò ta cũng từng uống, ta cùng người giống nhau là súc sinh nuôi lớn. Cho nên, chúng ta đúng là một đôi.

Ở huân quý nhân gia, uống sữa bò sẽ bị cho là trời sinh mệnh tiện, như ở vương phủ, mỗi một hài tử bên người không phải sẽ chuẩn bị năm sáu nhũ mẫu? Có đến mấy đứa trẻ làm ra vẻ hài tử, uống sữa là có thể uống đến vài tuổi, cho dù có thể ăn cơm, nhũ mẫu cũng không thiếu.

Càng có mấy loại người giàu có hoang đường, đã hơn hai mươi tuổi, mỗi ngày còn dùng sữa người.

Khương Lộ Dao ngẫm lại liền cảm thấy buồn nôn.

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch suy ngẫm:

- Nàng nói thật?

- Ủ, sữa bò cũng rất dễ uống.

- Dao Dao...

Triệu Đặc Trạch làm sao có thể không cảm động? Đây là một khúc mắc trong lòng hắn, cho nên hắn đặc biệt sợ bị người khác mắng là súc sinh!

Ký ức này đó hắn không muốn nhớ lại, không biết như thế nào lại nói với Khương Lộ Dao, được ái thiếp đáp lại, Triệu Đặc Trạch nhìn không ra ánh mắt Khương Lộ Dao có cái gì miễn cưỡng.

- Có nàng, thật tốt.

- Chuyện năm đó cũng là nhũ mẫu nói cho người biết?

- Ủ, nhũ mẫu nói rất nhiều.

Khương Lộ Dao cuối cùng cũng tìm được ngọn nguồn ký ức khắc sâu trong lòng Triệu Đặc Trạch, có lẽ ở trong lòng Triệu Đặc Trạch, nhũ mẫu mới là người có thể tin tưởng nhất.

Bởi vì ngay lúc nguy cơ cùng gian nan nhất, chỉ có nhũ mẫu vẫn luôn bên cạnh hắn, chửi trách hắn muốn mang mình đi gặp nhũ mẫu, mà không phải nhũ mẫu đi bá kiến thế tử phi.

Chỉ sợ ở trong lòng Triệu Đặc Trạch nhũ mẫu không có gì thay thế được, Khương Lộ Dao cười nói:

- Nhũ mẫu thích ăn cái gì? Có cần ta làm vài món điểm tâm? Ta nói cho người biết, ta làm điểm tâm, lão nhân gia thích ăn nhất.

Rốt cuộc Khương Lộ Dao vẫn là người xuyên qua, vẫn luôn mang theo một chút kỹ năng trù nghệ(nấu nướng), tuy ở cổ đại lò nướng không thể nào dùng tốt, nhưng nàng làm ra điểm tâm, vịt nướng này nọ, thiệt tình cũng không tồi.

Nếu nhũ mẫu ở trong lòng Triệu Đặc Trạch có vị trí quan trọng như vậy, Khương Lộ Dao sẽ cẩn thận, không muốn dễ dàng đụng chạm.

Tuy nàng bất mãn nhũ mẫu ghi tạc trong lòng một đũa nhỏ, khắc cốt minh tâm cừu hận, nhưng nàng sẽ tranh thủ lý giải loại hành vi này, trung phó, cũng có một ít người bất đắc dĩ làm " chuyện tốt ".

- Được, nhũ mẫu thích đồ ngọt, trước kia ta thường xuyên sai người đi mua chút ít điểm tâm.

- Phụ thân ta cũng thích đồ ngọt, ta có thể hiểu.

Khương Lộ Dao đáp ứng không hề miễn cưỡng, giống như không biết lấy thân phận thế tử phi tôn quý vì nhũ mẫu làm đồ vật này nọ có bao nhiêu mất mặt, bất quá, Triệu Đặc Trạch lại càng thích Khương Lộ Dao.

- Năm đó thật sự rất khổ, rất khổ, Dao Dao, ta không thể nào quên.

- A Trạch có thể nói cho ta biết chuyện năm đó là như thế nào không?

Phát hiện ánh mắt Triệu Đặc Trạch mang theo nghi hoặc cảnh giác, sắc mặt Khương Lộ Dao cũng không thay đổi, khuôn mặt tươi cười càng thêm ôn hòa:

- Ta muốn nghe xem nhũ mẫu đã bảo hộ người như thế nào, A Trạch, ta là vì người mới coi nhũ mẫu là người tốt, vì nàng dưỡng trưởng phu của ta.

Ngón tay của Khương Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt ve mặt mày Triệu Đặc Trạch, thâm tình nói:

- Không có nàng, sẽ không có người, cũng không có chúng ta lúc này.

- Huống chi nếu ta bị người ta nói không hiểu biết án oan Dương môn, ta cũng không có mặt mũi, A Trạch, ta sợ hạo tâm lại thành chuyện xấu, thành trở ngại chứ không giúp được gì.

- Chuyện năm đó là ngàn cân treo sợi tóc.....

P/s: các nàng ủng hộ ta nha. Ta rảnh rồi r đây. ☺ ☺ ☺ ☺

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 58+2: Chuyện Xưa 2

Triệu Đặc Trạch ôm Khương Lộ Dao vào lòng ngữ khí trầm trọng nói đến chuyện ngày xưa.

Rất nhiều chuyện ít người biết, người ngoài phần lớn chỉ thấy Dương gia chịu kết quả thảm thiết, chỉ nghe nói Tần Vương đích phi ôm nhi tử tự sát, căn bản không biết chuyện sau oan án, nhiều người hy sinh như vậy cũng nhiều người trả giá hết thảy.

Khương Lộ Dao nghiêm túc lắng nghe, vòng tay ôm eo Triệu Đặc Trạch nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng căng chặt từng khối cơ bắp.

Nghe hắn nói, dù một vài câu vô ý thức vô nghĩa cũng ghi tạc trong lòng, lúc này tuy Khương Lộ Dao chỉ cảm thấy đau lòng Triệu Đặc Trạch, nhưng những lời này, nàng nhất định phải trở về cẩn thận suy nghĩ một lần.

Nếu muốn làm Triệu Đặc Trạch nói lên này đó, chỉ sợ là rất khó, chờ đến lúc Triệu Đặc Trạch nắm quyền bính ngày càng trọng, Khương Lộ Dao càng khó đụng chạm chuyện xưa yếu đuối khiếp đảm bị hắn che dấu dưới đáy lòng.

Nam nhân đều hy vọng ở trước mặt thê tử, mình là anh hùng cái thế.

- Sau này ai dám nói Triệu Đặc Dật ở thôn trang chịu khổ, ta liền liều mạng với họ, người mới là người chịu nhiều vất vả nhất.

-... Còn tốt mà, không thể nói gian nan như thế nào, trước kia nhũ mẫu luôn lo lắng ta không sống được.

- Vì sao?

- Bởi vì mẫu phi sinh non, lúc sinh ta ra thân thể nhỏ gầy.

Khương Lộ Dao vừa nghe lời này, liền sờ sờ người Triệu Đặc Trạch, thân thể cao lớn khỏe mạnh, sữa bò chứng minh vẫn rất hữu dụng.

- Tuy mẫu phi đem nhị đệ đến thôn trang vắng vẻ, đến lúc Tần vương phi vào cửa mới tiếp nhận hắc về. Nhưng ở thôn trang chỉ có mình hắc là chủ tử, cho dù là thứ tử, cũng là nhi tử của phụ vương, người có chút thông minh đều biết tương lai nhất định hắc sẽ hồi vương phủ. Người không thấy so với thứ tử của vương phủ khác hắc còn phú quý hơn sao? Ta không tin ở thôn trang không chuẩn bị nhũ mẫu cho hắc, không có ai phụng dưỡng hắc.

Năm đó Triệu Đặc Trạch có thể nuôi sống hay không còn khó nói, lại có bóng ma án oan Dương gia, sao Tần vương có thể xem nhẹ Triệu Đặc Dật?

Cho dù, Tần vương không để ý đến thứ tử, nhưng nếu Tần Vương đi thăm thứ tử còn cần thiên hạ tuyên dương?

Thái độ của Tần vương đối Triệu Đặc Dật rõ ràng có vẻ thân cận, trong đó đương nhiên một phần là vì Triệu Đặc Trạch quật cường, một phần là vì Tần vương không biết như thế nào sống cùng nhi tử có huyết mạch Dương gia.

Cũng vì tính tình Triệu Đặc Dật ôn hòa, hiếu thuận với phu thê Tần vương, nhưng không thể phủ nhận, thân cận không phải ngày một ngày hai mà dưỡng thành.

Ở Đại Minh triều, có quy định vô đích lập hiền, địa vị thứ tử cao hơn một ít, nếu thứ tử quá hiền, đích tử cũng không phải không thể dưỡng thành phế vật....

Tần vương phi đem Triệu Đặc Dật trở về, chỉ sợ không chỉ là vì muốn thanh danh hiền lương thực đức, có lẽ là phát giác Tần vương quan tâm thứ tử.

Ở thôn trang, không có đích mẫu áp bách, Triệu Đặc Dật lại là chủ tử duy nhất, hoàn cảnh trưởng thành rộng thòng thình.

Khương Lộ Dao không tin hẳn sẽ giống Triệu Đặc Trạch bị thừa nhận kỳ thị cùng khốn cảnh.

Triệu Đặc Trạch thở dài một tiếng,

- Tuy hẳn so với ta tốt hơn nhưng ta là hài tử Dương gia, cho dù trước kia hẳn tốt hơn ta, về sau nhất định không thể hơn ta, cho dù hẳn có tài học xuất chúng, vị trí thế tử cũng là của ta.

- Ừ.

Khương Lộ Dao gật đầu:

- Đi, tới tửu lâu kia, nơi phụ thân ta thích nhất.

- Để ta đi mua.

Triệu Đặc Trạch không chút suy nghĩ, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, chui vào trong đám người, xếp hàng chờ mua rượu.

Khỏe miệng Khương Lộ Dao khề cong, tiểu tế hiếu thuận, đây là bản năng phản ứng tốt nhất của hẳn.

Nếu Tần vương cùng Dương gia thái quân chú ý mắt Triệu Đặc Trạch, như vậy người hiếu thuận này, khiến người khác đau tiếc, lại cố chấp, tùy hứng, mang chút táo bạo của tiểu hài tử đưa hết cho Khương nhị gia là được.

Phụ thân thích nhất là mang theo nhi tử chạy loạn, thuận tiện giúp nhi tử đánh nhau.

.....

- A, sao các người lại đến đây?

Khương nhị gia cầm lồng sắt chứa Quắc Quắc giấu ở sau lưng, ăn không nói có nhìn Khương Lộ Dao.

- Ta rất vất vả mới dưỡng thành, không cho người trách móc nặng nề nó.

Trong lời nói mang theo vài phần cầu xin:

- Người xem nó trưởng thành cũng không dễ dàng, ta còn chờ nó đại sát tứ phương, Dao Dao người giơ cao đánh khẽ buông tha cho nó đi.

Quắc Quắc giống như cảm giác được tâm tình của chủ nhân, tiếng kêu to lộ ra một cổ đáng thương.

Triệu Đạc Trạch lấy ra bình rượu.

- Nhạc phụ, ta tới tìm người uống rượu.

- Dao Dao, làm cho ta cùng nhạc phụ một ít đồ ăn đi.

- Được, các người chờ ta.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng liếc xéo Triệu Đạc Trạch một cái, rất nể tình xoay người ra cửa thu xếp đồ nhắm rượu, cho Triệu Đạc Trạch mặt mũi.

Chờ đến lúc chỉ còn có hai người bọn họ, Triệu Đạc Trạch cũng sẽ săn sóc Khương Lộ Dao..... Phụ thân chính là như vậy.

Huống chi Khương Lộ Dao cảm thấy lúc này nên tránh đi, để Khương nhị gia cùng Triệu Đạc Trạch uống rượu cùng chung tâm tình nhân sinh lý

tưởng.

Triệu Đạc Trạch chính là nghĩ quá nhiều, gánh nặng quá nặng.

- Ha, tiểu tử.

Khương nhị gia hung hăng đánh bả vai tiểu tể, phẫn hận bất bình nói:

- Ta nuôi Dao Dao lớn như vậy cũng chưa thấy nàng nghe lời như thế.

- Nhạc phụ, này không phải là nàng cho chúng ta mặt mũi sao? Đối lại là người khác cùng ta uống rượu, nàng có thể chuẩn bị đồ ăn? Có mà đá người ra ngoài, người không phải không biết Dao Dao ghét nhất mùi rượu trên người.

- Cũng đúng.

Khương nhị gia nghĩ rất thông, chỉ cần có đồ nhắm, có rượu ngon, có tiểu tể bồi là được, Dao Dao là vì hân, hay là vì tiểu tể, so đo như vậy rất mệt mỏi.

Kỳ thật cũng không cần Khương Lộ Dao chuẩn bị đồ nhắm, chỉ cần phân phó trù phòng một tiếng, là có hạ nhân bưng rượu và thức ăn lên.

Khương nhị gia vừa uống vừa khen rượu ngon, chặc lưỡi nói:

- Người nói xem dưỡng nhi tử làm chi? Từ khi nhi tức vào cửa, Khương Mân Cần không thèm bồi ta uống rượu, vẫn là người tốt.

- Đại cữu tử (anh vợ) đang tân hôn khó tránh khỏi...

- Người cũng là tân hôn, như thế nào lại chạy đến chỗ ta?

Khương nhị gia liếc xéo Triệu Đạc Trạch một cái.

- Người bốt giống tâm tư với ta đi, tuy ta oán giận Khương Mân Cẩn, nhưng vẫn hiểu rõ, bọn chúng là phu thê son quan hệ thân cận, ta cao hứng còn không kịp, như thế nào? Ở trong mắt người ta chính là người phụ thân chẳng phân biệt được thị phi? Còn ăn dấm nhi tức?

- ...

Triệu Đạc Trạch vội vàng rót rượu, gấp thức ăn, dạo này đầu óc Khương nhị gia càng ngày càng dùng tốt, công lực bởi móc tăng trưởng, lúc này càng giải thích càng sai, khuôn mặt Triệu Đạc Trạch mang theo vài phần cô đơn.

- Mới vừa rồi ta dẫn theo Dao Dao đi đến Dương gia....

"Thúi"

Khương nhị gia yên lặng nói thầm một câu, còn nhớ rõ tiểu tể ngồi trước mặt có một nửa huyết mạch Dương gia, một môn quả phụ, thật không biết có cái gì đáng xem.

Đám người bài bạc uống rượu sợ nhất chính là quả phụ, quả phụ đứng trước cửa đầy thị phi, Khương nhị gia nhìn thấy quả phụ đều đi vòng.

- Sau đó thì sao?

- Ngoại tổ mẫu không vui khi thấy ta cùng Dao Dao, tuy đã vào cửa, nhưng...Người đối với Dao Dao rất lạnh nhạt, trong lòng ta không dễ chịu, một người là ngoại tổ mẫu của ta, một người là thê tử của ta.

Triệu Đạc Trạch đem tâm sự giải bày cho Khương nhị gia nghe, có những lời nói hần không thể nói với Dao Dao, nhưng có thể nói cùng nhạc phụ.

- Người đang hỏi ta, người nên thiên về phía ai?

-.... Đây còn cần hỏi sao?

Triệu Đặc Trạch biết rõ Khương nhị gia thương yêu Dao Dao cỡ nào, Khương nhị gia liếm liếm môi, cụng ly với Triệu Đặc Trạch.

- Ta có thể cho người một lý do để nghiêng về phía Dao Dao, trước kia Dương gia đã cho người cái gì? Về sau Dao Dao sẽ cho người cái gì? Vấn đề đơn giản như vậy, người còn sầu não, không lẽ ta thông minh hơn tiểu tể thế tử sao?

- Thân nhân không thể dùng cái này cái kia...mà so sánh.

- Vậy người nói cho ta biết, cái gì mới gọi là thân nhân? Là vì quan hệ huyết thống liền gọi là thân nhân? Biểu hiện thế nào? Không biểu hiện ra ai hiểu trong lòng bọn họ nghĩ cái gì?

- Ta đi Dương gia một là vì thăm ngoại tổ mẫu, ngoài ra còn muốn...

Triệu Đặc Trạch buông hạ ánh mắt.

- Muốn mượn nhân mạch của ngoại tổ phụ.

- Đây có cái gì mà ngượng ngùng khó nói?

Khương nhị gia vỗ vỗ vai Triệu Đặc Trạch.

- Không phải Dương Soái là ngoại tổ phụ của người sao? Đồ vật của hãn chính là của người, không để lại cho tôn tử chẳng lẽ để lại cho người ngoài?

- Người không cảm thấy ta đang lợi dụng Dương gia sao?

- Lợi dụng? Sao người lại nghĩ như vậy?

Khương nhị gia chớp mắt giải thích:

- Ta không biết Dương gia trừ một đám quả phụ ra, còn có thứ gì tốt, chỉ là lúc ấy án tử Từ Nghiễm Lợi nháo ra rất lớn, xem ra Dương Soái vẫn còn uy tín, người nói nhân mạch...Ta chưa từng làm tướng quân, cũng không hiểu chuyện luyện binh, nhưng mà lần trước, trước khi cùng người đi gặp lão gia tử, ta có thử nghe lén, nói là binh lính trung thành với Dương Soái, còn lại ta nghe không hiểu gì, ta nhớ lão gia tử luôn thu được lễ vật...Khả năng đây là nhân mạch mà người nói? Trung thành?

- Tổ phụ cũng thu được lễ vật?

- Dù phụ thân ta không bằng Dương Soái, thì vẫn là tam đại danh tướng, không phải sao?

Trong mắt Triệu Đạc Trạch hiện lên một tia quang mang, nếu bên phía Dương gia không tiện nói, thì có thể mượn dùng Vĩnh Ninh hầu?

Phụ tử Khương nhị gia không thích hợp lãnh binh..... Chỉ là nghĩ như vậy, có phải là quá đê tiện?

Hắn lần đầu cảm giác bản thân mình quá đê tiện, nhạc phụ đối với hắn tốt như vậy, mà hắn lại muốn tính kế nhạc phụ?

- Dương gia không cho người, ta cho người!

Khương nhị gia hào khí vỗ ngực:

- Người là tiểu tử của ta, không cho người dùng, thì cho ai dùng? Huống chi một khi lão gia tử qua đời, nhân tình nhân mạch...Haiz, A Trạch, kỳ thật mấy thứ này không có quan trọng như người vẫn nghĩ, muốn có phương diện làm gì thì làm, muốn khiến bằng hữu ngày xưa hỗ trợ, bản thân phải người phải là nhân vật kinh tài xuất chúng, nếu không cứ trông cậy vào nhân mạch, trung thành, phúc đức tổ tiên, người cảm thấy có thể dựa vào bao lâu?

- Nhạc phụ...

- Là ta tự mình hiểu lấy, cho nên cũng không suy nghĩ vài thứ này kia, ta làm không được, cũng không chịu nổi khổ.

Khương nhị gia đúng lý hợp tình nói:

- Được hay mất, ngày tháng thần tiên, ai muốn làm gì làm ta chỉ làm Vĩnh Ninh hầu thế tử? Nên hưởng thụ phần phú quý này, ta không nợ ai, Vĩnh Ninh hầu là phụ thân ta!

Khương nhị gia biết rõ đầu thai cần có kỹ thuật, biết rõ dựa tinh túy phụ thân (= dựa hơi cha).

Triệu Đặc Trạch nghe có chút ngốc.

- Người nói là Vĩnh Ninh hầu lưu lại nhân mạch sẽ cho ta dùng?

- Ta không có gì cần dùng, người xem trọng thì lấy đi, ta nói với lão gia tử một tiếng là được, nhưng người.... Người xác định có thể làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục?

- Được.

Triệu Đặc Trạch trịnh trọng gật đầu.

- Sau khi thú Dao Dao, ta phát giác không thể dây dưa vì một ít việc nhỏ, Nhị đệ đã vào binh doanh rèn luyện nhiều năm, ở trước mặt hoàng thượng được trọng dụng, còn có bọn đệ đệ do vương phi sở sinh, bọn họ cũng nỗ lực biểu hiện chính mình, ta lại lâm vào thù hận của Dương gia...Sẽ bị bọn họ bỏ lại càng lúc càng xa. Huống chi Từ Nghiễm Lợi đã chết, ta không làm ngoại tổ phụ thất vọng.

Hắn biết còn có hoàng thượng...

Nhưng hiện tại hân còn nằm trong tay hoàng thượng, có năng lực gì chống lại hoàng thượng?

- Người nghĩ được như vậy là được rồi, nhân sinh đắc ý cần tận hoan(vui vẻ), hà tất để rồi rãm uồn phí đi? Uống rượu.

Khương nhị gia cũng buông tâm sự cùng Triệu Đặc Trạch uống lên uống xuống, hai người một bên uống, một bên cười, khi thì cao giọng kêu la vài câu.

Khương nhị gia càng thêm thích tiêu tể luôn có thể cùng hân cùng nói cùng đi, trong lòng Triệu Đặc Trạch vui đi rất nhiều, không bao lâu liền uống có chút say...

Khương nhị gia đề đề cái trán:

- Tiểu tể?

- Ngoại tổ mẫu..... Mẫu phi, Trạch nhi sợ...

Ánh mắt Khương nhị gia ngưng trọng rất nhiều, lúc này Khương Lộ Dao đi vào cửa, trong mắt mang theo thương tiếc, nhớ tới chuyện trước kia, nói với Khương nhị gia:

- Phụ thân, A Trạch bị Dương gia thương tổn, người không biết lúc hân còn nhỏ như thế nào đâu.

- Người nói với ta xem.

Khương nhị gia khó có lúc nghiêm túc, nâng tiểu tể đến bên trên kháng sàng nghỉ tạm, ngồi ở bên người Triệu Đặc Trạch, hỏi:

- Người nói xem.

Khương Lộ Dao đem chuyện hôm nay từ đầu tới cuối nói lại một lần, đồng dạng nói một ít chuyện hồi nhỏ của Triệu Đặc Trạch...

- Phụ thân, người đau hẳn nhiều một chút đi, hẳn cần một phụ thân.

- Ừ.

Khương nhị gia sờ sờ khuôn mặt tiểu tử, năm đó hẳn trôi qua cũng không tốt hơn Triệu Đặc Trạch bao nhiêu, bởi vậy hẳn có thể lý giải Triệu Đặc Trạch.

.....

Hôm sau, Khương nhị gia mang theo lễ vật, đi đến trước đại môn Dương gia, gõ cửa ầm ầm, lớn tiếng la hét:

- Thông gia tới rồi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 59+1: Quyết Đấu 1

Sáng hôm nay, sau khi Khương nhị gia thức dậy, liền trình trọng rửa mặt chải đầu, lấy ra bộ triều phục thể tử chỉ có thượng triều mới có thể xuyên, chăm sóc chòm râu, vuốt tóc, hân trình trọng trang phần như vậy, khiến nhị phu nhân kinh ngạc vô cùng.

Trước giờ Khương nhị gia không kiên nhẫn xuyên triều phục thể tử, cũng không thượng triều.

Sau khi Khương nhị gia bị phong làm thể tử, số lần xuyên triều phục còn đếm không hết năm ngón tay.

Nàng lại không hỏi Khương nhị gia vì sao lại như vậy, chỉ nhỏ giọng nói thầm với nhị tước Tiêu Chúc Hoa, là Khương nhị gia phát bệnh.

Hôm qua Tiêu Chúc Hoa đã nghe Khương Lộ Dao nói, Tần vương thế tử ở Dương gia bị chịu lạnh nhạt.

Khương Lộ Dao sợ mình nghĩ không đủ chu toàn, lúc về ngoại gia, liền lôi kéo Tiêu Chúc Hoa nói rất nhiều.

Lúc đó Tiêu Chúc Hoa nghe rất nghiêm túc, vì Khương Lộ Dao bày mưu tính kế, cung cấp rất nhiều kiến nghị tương đối tốt.

Nàng rất khó hiểu với cách làm của Dương gia thái quân, sau khi thương lượng một lúc lâu với Khương Lộ Dao, chỉ có thể cho là Dương gia thái quân bởi vì thủ tiết mà kích thích, tính tình đại biến.

Tiêu Chước Hoa vẫn luôn dặn dò Khương Lộ Dao phải lưu tâm hướng đi của Dương gia, nàng nói cũng là suy nghĩ của Khương Lộ Dao.

Hai nữ nhân thông minh cùng nhau nghĩ, so với một mình Khương Lộ Dao suy nghĩ thì càng toàn diện hơn.

Tiêu Chước Hoa tiễn Khương nhị gia ra cửa cùng rất nhiều đồ vật này nọ, liền nói chuyện với nhị phu nhân một hồi lâu.

Lúc này nhị phu nhân mới hiểu rõ, hoá ra Khương nhị gia đi hội kiến đám Dương môn quả phụ.

Nhị phu nhân biết mình không giúp được gì, nên dặn Tiêu Chước Hoa đêm nay chuẩn bị thêm đồ ăn, những món Khương nhị gia thích dùng, khao Khương nhị gia một chút.

Lúc nhị phu nhân nói những lời này, Tiêu Chước Hoa cũng không thấy có vấn đề gì, nhưng nàng càng nghĩ càng thấy không thích hợp, nhìn sắc mặt nhị phu nhân trắng thẫn thành khăn, Tiêu Chước Hoa âm thầm lắc đầu, người thông minh luôn bi ai, luôn suy xét quá nhiều, ngược lại không tiêu sái bằng nhị phu nhân, không rồi rắm những việc như thế này.

Nhị phu nhân cực kỳ tín nhiệm Khương nhị gia.

.....

Khương nhị gia liều mạng võ đại môn Dương gia:

- Ta là nhạc phụ của Tần vương thế tử, là thân gia của Dương gia, mở cửa, mở cửa!

Người tới mở cửa vẫn là người lần trước Khương Lộ Dao gặp là Trung Bá.

Hắn đi theo Dương Soái, lại ở Dương gia làm quản gia, đương nhiên nhìn ra Khương nhị gia đang mặc triều phục đại biểu cho cái gì.

Người thừa kế Vĩnh Ninh hầu, chỉ cần nhi tôn Khương gia không phạm sai, Khương gia vĩnh viễn là hậu duệ quý tộc nhất ở Đại Minh triều.

Năm đó lúc xuất chinh, hắn cũng từng gặp Vĩnh Ninh hầu, tuy hắn đem trung thành hiến cho Dương Soái, ở trong mắt hắn ai cũng kém hơn Dương Soái, nhưng hắn vẫn bội phục Vĩnh Ninh hầu.

Có rất nhiều tướng sĩ đều muốn đi theo Vĩnh Ninh hầu, bởi vì Vĩnh Ninh hầu là người duy nhất để ý đến sinh mệnh của các binh sĩ dưới trướng.

Tuy công huân chiến tích của Vĩnh Ninh hầu không lóa mắt bằng lão Tần vương, bố cục cũng không tinh thâm bằng Dương Soái, nhưng người cùng hắn xuất chinh, có thể sống mà trở về luôn là nhiều nhất.

Cho dù chiến công không nhiều, nhưng vẫn có thể thỏa mãn các tướng sĩ, quân công càng trọng, lại bị mất mạng vì để gia tộc hưởng thụ vinh hoa phú quý, trong phủ chỉ còn cô nhi quả phụ, ai có thể an tâm?

Bởi vậy Trung Bá rất khách khí với Khương nhị gia, tuy hắn vẫn bày ra mặt ngựa nhìn thế nào cũng không thấy khách khí.

- Vĩnh Ninh hầu thế tử, lão phu nhân của chúng ta không gặp khách, mời người trở về.

- Ta không phải khách nhân, mới vừa rồi người không nghe ta nói sao? Ta là thân gia, nữ nhi của ta cách đây hai ngày đã gả cho Tần vương thế tử.

Khương nhị gia dùng một tay chống cửa, một tay khác móc ra lễ vật, mặt dày cười:

- Nhân gia chúng ta, nhi nữ hôn phối đều tra tam đại, Tần vương thế tử là ngoại tôn Dương gia, điều này Tần vương không thể gạt ta, đúng không, nếu hãn là ngoại tôn Dương gia, ta cũng nên tới cho thân thích, cho nên, ta với Dương gia là quan hệ thân gia, không phải người ngoài.

Trung Bá chưa từng thấy người nào có da mặt dày như vậy, thanh âm lạnh băng vài phần.

- Thế tử gia thỉnh trở về, thái quân sẽ không gặp người.

- Vì cái gì? Có thể cho ta một lý do?

- Nói không gặp, liền không gặp, còn cần lý do?

Trung Bá vẫn tự luôn cho mình là người Dương gia, đối mặt với Tần vương thế tử cũng không có sắc mặt tốt, người khác tới Dương gia, người nào mà không tất cung tất kính với hãn? Như thế nào đến phiên Khương gia...

Bọn người họ Khương này có hiểu cái gì gọi là khách khí?

Ánh mắt Khương nhị gia ngưng trọng, lại một lần nữa xác nhận:

- Thái quân thật sự không muốn gặp thân thích?

- Không gặp!

Trung bá lạnh mặt, nói:

- Nếu người không phải là Vĩnh Ninh hầu thế tử, những lời này ta cũng không nói với người, người không biết nơi này là Dương gia?

- Biết a, ta còn biết ở trong cửa này là một môn quả phụ!

- Người dám vũ nhục Dương gia?

- Ta nói sai chỗ nào? Bên trong có nữ nhân không thủ tiết sao? Nếu không phải vì tiểu tể của ta, người nghĩ ta vui khi đến một môn quả phụ sao?

Khương nhị gia bày ra bộ dáng không tiếc hi sinh:

- Người có biết hay không, thấy quả phụ xui ba năm? Dương gia bị làm sao vậy?

- Lớn mật...

Trung Bá cực kỳ tức giận nắm cổ áo Khương nhị gia, mắng Khương nhị gia:

- Người lặp lại lần nữa?

Khương nhị gia tát rớt tay Trung Bá khỏi cổ áo.

- Ta nói cho người biết, ta là Vĩnh Ninh hầu thế tử, người dám động vào một cái lông tơ của ta thử xem? Thế nhân kính trọng là Dương Soái, chứ không phải đám nữ nhân hiện giờ ở trong phủ vì Dương gia mà thủ tiết.

Vừa dứt lời, Khương nhị gia chỉnh lại cổ áo, đem lễ vật ném cho thuộc hạ, nhìn quanh vách tường Dương gia, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ta cũng không muốn trèo tường, cả môn quả phụ, thật sự không tốt, chính là ai biểu Dương Môn thái quân quá lãnh đạm, quá cao ngạo, không chịu gặp thân thích?

- Người nói xem tiểu tể của ta mọi thứ đều không tồi, cố tình lại có ngoại gia là đám Dương môn này, cả bày đàn không bớt lo?

- Nhị gia...

Tuy hạ nhân biết tính nết Khương nhị gia thích gây rắc rối, nhưng lần này Khương nhị gia trèo tường nhân gia(người ta) là Dương gia.

Toàn bộ Đại Minh triều, người dám trèo tường quả phụ cũng không nhiều lắm, dám trèo tường Dương gia càng không có người nào.

Trung Bá bị Khương nhị gia hù cho nhảy dựng, cho rằng hẳn chỉ nói mà thôi, lại thấy Khương nhị gia đã bắt đầu bò tường, vội nói:

- Dừng lại, dừng lại.

Một khi để Khương nhị gia trèo tường vào, cho dù sau đó hoàng thượng sẽ vẫn tội Khương nhị gia, nhưng thể diện Dương gia cũng mất sạch.

- Dù sao hôm nay ta nhất định phải gặp thái quân, nếu không cho ta trèo tường vào, thì cho ta vào từ cửa chính, người chọn đi!

- ...

Trung bá chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ đến như vậy, mà người này lại là người thừa kế hầu tước thế tử, cần rằng nói:

- Người khi dễ Dương gia như vậy, không sợ Tần vương thế tử sẽ tìm người tính sổ? Không sợ thế nhân phỉ nhổ? Không sợ hoàng thượng...

- Ha, lúc này người lại nhớ rõ Tần vương thế tử là ngoại tôn Dương gia? Ta hảo ý tới cửa qua lại gặp thân thích, Dương gia lại cự tuyệt ta ngoài cửa, có người thân thích như các người sao? Không nói cái khác, lúc trước ta tổ giác Từ Nghiễm Lợi thiết kế hãm hại Dương Soái, ngay cả hoàng thượng cũng khen thưởng ta, chưa nói đến quan hệ thân thích, ít nhất ta cũng vì án oan năm đó của Dương Soái mà tìm được người phía sau hạ màn độc thủ, Dương gia không mở rộng cửa nghênh đón ta thì thôi, ít nhất cũng không đến mức ngay cả chủ nhân Dương gia cũng không thấy được.

Khương nhị gia liếc xéo liếc nhìn tường Dương gia:

- Ta nói cho người biết, mấy bức tường này ta leo lên không một chút khó khăn, Dương gia bất quá cũng chỉ là nhận được sự che chở của Dương Soái, cũng bởi vì Tần vương thế tử là ngoại tôn Dương gia, người khác bận tâm hai điểm này nên mới không dám tới Dương gia, người thật sự cho rằng một một quả phụ cả ngày đóng cửa là có thể trấn trụ triều thần? Kinh sợ đám lưu manh du côn?

- Khinh thường tiểu tử của ta, ghét bỏ trên người tiểu tử của ta chảy huyết mạch hoàng tộc, đám người Dương gia các người rốt cuộc đang làm cái gì? Lúc trước vì sao không vì Dương Soái mà tự biện? Thật sự coi mình là cứu tinh của Đại Minh triều, cảm thấy ai cũng thua thiệt các người...

- Khương nhị gia.

Dương gia thái quân chống quái trượng xuất hiện ở cửa.

- Dương gia chúng ta cũng không tự cho mình có gì ghê gớm, nhưng người nháo đại môn Dương gia rốt cuộc vì cái gì?

Khương nhị gia khom người nói:

- Không phải đã nói, qua lại gặp thân thích, tất cả mọi người đều là thân thích, phụ thân ta cùng Dương Soái là đồng chí, quan hệ quá mức xa cách sẽ không tốt. Thế tử tiểu tử của ta là hậu bối, có chút lời nói khó nói lên lời, trong lòng hân hạnh nhất là ngoại gia, ta làm nhạc phụ, đương nhiên sẽ cùng Dương gia bảo trì quan hệ thân cận tốt đẹp, cũng không thể ngay cả mặt cũng không thể thấy, nói nhiều câu thất lễ l.

- Huống chi ta không bằng Dương gia không thể nắm chắc này đó, ta không có bản lĩnh, không có năng lực, không có tư lịch, không có địa vị, không có chức quan, nhi tử lại không giỏi tranh đua, tương lai dưỡng lão

còn trông cậy vào tiểu tể, ta có thể nào không thấy tiểu tể tâm tâm niệm niệm muốn tấn hiếu Dương gia?

- Ta không thấy người có điểm nào muốn giao hảo với Dương gia.

- Người thật sự là quá..... Đôi mắt không tốt, người xem ta thà bò tường, thà liều mạng thanh danh cũng không cần, chỉ muốn tiến vào Dương gia, ta còn chưa đủ thành tâm sao? Người nghĩ bò tường Dương gia, sẽ không bị người bên ngoài đánh? Ta đây chính là mạo hiểm nguy hiểm rất lớn, ta làm như vậy còn không phải là vì bá kiến thái quân người sao?

- Nhưng ta chưa nói muốn gặp người, Vĩnh Ninh hầu thế tử.

- Người vội gì sao?

- ...

Thái quân sửng sốt một hồi:

- Người muốn nói cái gì?

- Nếu người không vội, vì sao không gặp thân thích?

- Cho dù ta có nhân rồi đến thế nào cũng không gặp người, người không biết nam nữ có khác? Mới vừa rồi người cũng nói, ở trong đại môn này là một đám người quá phụ, một môn quá phụ, người là nam nhân tới cửa làm chi? Người tới vì thân thích, hay là tới vũ nhục Dương gia?

- Thái quân.

Khương nhị gia nổi giận, dựng thẳng ngực:

- Người vũ nhục ta, cũng tự vũ nhục các người. Nam nhân tới cửa là có thể ảnh hưởng các người vì Dương gia mà thủ tiết? Ta có nhi có nữ, có thể có tử, tuy rằng ở kinh thành thanh danh chẳng ra gì, nhưng ai chẳng biết

Khương nhị gia ta luôn giữ mình trong sạch? Ta tới Dương gia là mang theo thành ý, đặc biệt tới bái phỏng, ta không phải tới xem quả phụ... Thái quân, có phải người luôn xem tất cả người tới cửa đều vì muốn được ưu việt gì của Dương gia?

- Người không chỉ cự tuyệt Tần vương thế tử, người còn cự tuyệt mọi người, nếu Dương Soái ở trên trời có linh thiêng, nhìn người cự tuyệt đồng chí ngày xưa của hãn, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào?

- Người biết cái gì?

- Ta biết một chút, hoàng thượng không nghĩ thái quân keo kiệt đến như vậy, Dương gia trung liệt truyền thừa, không phải ở đám quả phụ thủ tiết, phụ thân ta có một câu, trên chiến trường không có nữ nhân!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 59+2: Quyết Đấu 2

Khương nhị gia khiến Dương môn thái quân á khẩu không trả lời được, trước sau hai ngày, có hai người tới cửa chỉ trích nàng, không đau Triệu Đạc Trạch.

Chỉ trích nàng mua danh chuộc tiếng, chỉ trích nàng đem tất cả những người sở hữu quan tâm cự tuyệt ngoài cửa.

Thậm chí chỉ trích nàng không màng Dương gia truyền thừa, nường uy danh Dương Soái cô phương tự thưởng.

Bọn họ biết cái gì?

Bọn họ có thể biết nàng khổ sở?

Nhi nữ, trượng phu đều chết ở tràng oan án, hiện giờ nàng tồn tại chỉ vì có tôn tử mà thôi.

- Hôm nay ta tới Dương gia, trừ bá kiến thân thích, còn muốn vì Dương Soái thấp một nén nhang, người chết đã đi xa, nguyện người sống thái bình.

Khương nhị gia mang theo hương liệu.

- Thái quân, người có biết có bao nhiêu người muốn tế điện Dương Soái? Người cũng không thể ngăn cản Dương Soái lưu danh muôn đời, nếu tinh thần Dương Soái không thể truyền thừa tiếp, hãn thà bị oan cũng không biện giải, chữ tử (con cái) Dương gia thảm thiết chịu chết, giá trị ở nơi nào?

- Người đời sẽ không quên Dương Soái, nhưng tôn tử người đâu? Lại còn tôn tử tách đâu? Trong trí nhớ của bọn họ sẽ còn có Dương gia?

- Còn nhớ rõ Dương gia trung quốc? Nhớ rõ nơi Dương Soái chôn cốt?

Thái quân thay đổi sắc mặt, gậy vút xuống mặt đất, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chăm Khương nhị gia.

- Lời này là ai chỉ người nói?

- Người cũng quá coi thường Khương nhị gia ta rồi, ta cần truyền lời người khác nói? Đạo lý đơn giản như vậy còn cần người khác chỉ dạy?

- ...

Trong lòng Dương môn thái quân lộp bộp một tiếng, đơn giản sao? Có bao nhiêu người nhìn không thấu, nhìn không thấu?

Vì sao lại từ trong miệng hắn nói ra?

Hắn không phải luôn luôn ăn chơi trác tách, không làm việc đàng hoàng sao?

Triệu Đặc Trạch như thế nào sẽ... Như thế nào sẽ có một vị nhạc phụ như vậy?

Dương Môn Thái Quân chậm rãi khép lại đôi mắt, ông trời còn đứng bên phía Dương gia?

Rối loạn, nằng tâm loạn, giống như mọi thứ đều thoát ly quỹ đạo.

- Người theo ta vào đi.

Dương môn thái quân khom lưng nhặt gậy chống, xoay người đi vào Dương gia, Khương nhị gia vội vàng theo sau.

...

Ở từ đường Dương gia, hẩn thảp cho Dương Soái ba nén hương, sau khi cung cung kính kính dập đầu, trong miệng nhắc mãi:

- Dương Soái trên trời linh thiêng, ta là nhạc phụ của ngoại tôn người, là nhi tử thừa tước của đồng chí Vĩnh Ninh hầu, hôm nay có chỗ nào mạo phạm, mong Dương Soái thứ lỗi.

Thái quân ở một bên lẳng lặng nhìn, ánh mắt mịt mờ không rõ, nhìn chăm chăm bài vị tổ tông Dương gia, trầm mặc không nói.

Bởi vì Dương gia đột nhiên mở từ đường, đám Dương gia quả phụ sôi nổi chạy tới từ đường.

Thấy có một nam tử trung niên, phần lớn đều dừng bước chân, đứng ở ngoài từ đường, phu nhân Dương Đại Lang tuổi lớn hơn Khương nhị gia, hơn nữa các nàng nhiều năm thủ tiết, không thấy người ngoài, thần sắc khô héo, tắn hiện sắc lão, ít bận tâm hơn.

Phu nhân Dương Đại Lang bước vào từ đường, đứng bên người thái quân, khẽ hỏi:

- Mẫu thân? Hẩn là nhạc phụ của A Trạch?

- Ừ.

Dương Môn thái quân gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Nhìn giống hồ đồ, thật ra lại là người hiểu chuyện, Vĩnh Ninh hầu có người kế tục, đương thời tam đại danh tướng, chỉ có Vĩnh Ninh hầu phúc duyên tốt nhất, hưởng hết vinh hoa phú quý, cũng có tử (con) cùng dưỡng lão.

- Hẩn hôm nay tới đây là vì thảp hương, tế bái công công?

- Không phải, hắn nói rất đường hoàng, kỳ thật là vì Triệu Đạc Trạch mà đến, hôm qua ta cự tuyệt hắn ngoài cửa, chắc làm nhạc phụ hắn đau lòng.

- Mẫu thân...

Phu nhân Dương Đại Lang là vị cửu mẫu đối xử với Triệu Đạc Trạch tốt nhất, nàng căn cứ môi, thấp giọng nói:

- A Trạch cũng không dễ dàng.

- Có ai dễ dàng?

Ánh mắt thái quân âm trầm:

- Trưởng tức, ngươi phải nhớ kỹ, lúc ấy ngươi đã đáp ứng ta cái gì.

- Nhi tức..... nhớ rõ.

- Nhớ rõ là được rồi.

Sau khi Khương nhị gia đứng dậy, liền khom người chào đám Dương gia quả phụ.

- Thịnh nén bi thương.

Mọi người khẽ nhú mày, nam nhân Dương gia đã chết gần hai mươi năm, lúc này còn nói thịnh nén bi thương?

Nhưng đám quả phụ cũng không thể nói Khương nhị gia nói sai rồi, nén bi thương, nén bi thương.....

Các nàng là một đám người sống như người chết, nếu có thể buông bỏ, có lẽ ngày tháng các nàng trôi qua sẽ nhẹ nhàng hơn một ít.

Mấy năm nay, Khương nhị gia là ngoại nam duy nhất vào cửa Dương gia.

Cho dù Triệu Đạc Trạch tới cũng không nhiều lắm.

Dung mạo Khương nhị gia không thể nói tuần mỹ, chỉ có thể dễ nhìn, trên người mặc triều phục thể tử khiến hần có vài phần quý khí, ở trong mắt đám quả phụ Dương gia thì hần đã là mỹ nam tử.

Dù Khương nhị gia mặt đầy như tường thành cũng có chút xấu hổ, cũng may không có làm gì thất lễ, lui ra phía sau vài bước, rời xa ánh mắt tò mò của đám Dương môn quả phụ.

- Người là ai?

- Còn người là ai? Tiểu đệu đình.

Khương nhị gia quay đầu lại, ở sau lưng hần là một vị thiếu niên gầy ốm, sắc mặt mang theo bệnh tật, đây là bảo bối Dương gia...Dương Gia Bảo?

Hần từng nghe Khương Lộ Dao nói, nhưng sau khi thấy Dương Gia Bảo, Khương nhị gia cũng không có khiếp sợ, thuận tiện thấy tiếc vì Dương Soái hi sinh không đáng giá.

Huyết mạch duy nhất lại bị đám quả phụ dưỡng thành ma ốm, thái quân thật sự không phải là người thông minh, nếu thái quân còn không quan tâm Triệu Đạc Trạch, tương lai Dương Gia Bảo phải làm sao bây giờ?

Thái quân cùng Dương môn quả phụ không có khả năng thủ Dương Gia Bảo cả đời, thân thể hần như vậy, sinh ra hài tử cũng không thể khỏe mạnh.

- Ta không phải tiểu đệu đình, ta là Dương Gia Bảo.

- Ta là nhạc phụ của biểu ca ngươi, ngươi có thể kêu ta là Khương nhị gia, cũng có thể kêu ta là Khương thúc thúc, kêu ta là Khương lão nhị cũng được.

Đương nhiên Dương Gia Bảo rất tò mò về Khương nhị gia, hạ nhân trong Dương gia, cho dù là nam phó cũng đã nhiều tuổi, giống như Trung Bá đều là lão bộc nghiêm túc.

Tuy Khương nhị gia không phải mỹ nam tử, nhưng khí sắc sang sảng, tươi cười sáng lạn, làm nhân tâm ấm áp.

- Là nhạc phụ của biểu ca ta? Người là phụ thân biểu tẩu?

- Đúng vậy, ta là phụ thân của Dao Dao.

- Biểu ca nói, biểu tẩu là tốt nhất, biểu tẩu thật xinh đẹp, là người dượng?

- Thật ra bên ngoài còn có rất nhiều nữ tử xinh đẹp hơn Dao Dao, chỉ là ở trong mắt ta và biểu ca người, Dao Dao là tốt nhất, phụ mẫu nào cũng sẽ đau nhĩ nữ của mình.

Tròng mắt Khương nhị gia chuyển động:

- Tiểu đệu đình, có muốn ra bên ngoài trông thấy việc đời?

- Muốn a...

Dương Gia Bảo theo bản năng thốt lên, lại nghe tiếng tổ mẫu ho khan, nhẹ giọng nói:

- Không muốn...

- Nói dối là thói quen không tốt, muốn gì nói đó, tiểu tử giống người đã lớn như vậy, người nào mà không tiên y nô mã, chạy đầy đường? Người nào mà không ở tửu lâu uống rượu, đấu Quắc Quắc?

Khương nhị gia cẩn thận xoa nhẹ đầu Dương Gia Bảo, thật sợ mình nhất thời dùng lực quá mạnh, sẽ bẻ rút đầu hắn...Phi, Khương nhị gia âm thầm phỉ nhổ chính mình.

- Đương nhiên, đấu Quắc Quắc ăn chơi trác táng là không đúng, người đừng học theo ta, ta việc học bị trì hoãn, có đuổi cũng đuổi không kịp, bất quá, thiếu niên có tâm chấn hưng gia nghiệp đều sẽ đi thư viện đọc sách, còn sẽ cùng bằng hữu cùng trường cùng nhau du ngoạn đạp thanh, hoặc là đi Quốc Tử Giám nghe đám đại nho giảng bài, tóm lại, tuổi người lúc này là thời điểm tốt đẹp nhất trong cuộc đời.

- Không chơi, không điên, không nháo, không uống rượu, thật có lỗi với thanh xuân.

Dương Gia Bảo bị thân hình cao lớn của Khương nhị gia che chặn bóng dáng của các vị bá mẫu thẩm thẩm, hần bước sang bên cạnh một bước, tránh ánh mắt cảnh cáo của tổ mẫu.

- Bên ngoài thực sự tốt đẹp như người nói?

- Ăn ngon, chơi vui, uống đã, sáng khoái, cái gì cũng có, người có muốn đi ra ngoài?

- Khương nhị gia.

Thái quân tiến lên muốn khước từ Khương nhị gia kéo Dương gia bảo lại bên người:

- Tôn tử của ta thân thể không tốt, không cần người dạy...

Ở trong mắt thái quân, Khương nhị gia tới Dương gia là vì dụ hoặc tôn tử của mình hư hỏng, thái quân không nên để Khương nhị gia vào cửa, đám nhi tức đều nhìn Khương nhị gia với ánh mắt tò mò...

Điểm này thái quân nhìn, rốt cuộc đám nhi tức đã gần hai mươi năm không gặp người ngoài, nhi tức nhỏ nhất cũng đã ba mươi lăm, mười lăm thủ tiết...đương nhiên không thể so với thái quân tâm trầm như nước.

Nhưng thái quân tuyệt đối không thể để Khương nhị gia bắt cóc dạy hư Dương Gia Bảo người thừa kế duy nhất.

- Người có muốn đi?

- Muốn.

Dương gia bảo vô ý thức nói:

- Chỉ là tổ mẫu sẽ không đồng ý....

- Người là nam nhân, nghe lời nữ còn đáng là nam nhân?

Khương nhị gia cố ý xem nhẹ chính bản thân hằm ở trước mặt nữ nhi còn cúi đầu nghe theo.

- Ta nói cho người biết, bên ngoài rất thú vị, người muốn cái gì phải lớn tiếng nói ra, lớn lên trong tay phụ nhân, không xứng làm người Dương gia, Dương Soái chính là một vị vĩ nam tử, có thể cưỡi ngựa, có thể đánh giặc, có thể thương nữ nhân...

- Khương nhị gia!

Thái quân duỗi tay tóm lấy vai Dương Gia Bảo lại nắm phải vai Khương nhị gia.

- Người buông tôn tử ta ra.

Khương nhị gia kéo Dương Gia Bảo ra sau lưng, không dám động thủ với Dương môn thái quân, đánh thẳng lão thái thái, cũng rất mất mặt.

Huống chi còn có một đống Dương môn quả phụ đang nhìn hằm, như thế nào cũng không thể động thủ...

Làm sao bây giờ? Khương nhị gia đột nhiên cao giọng kêu to:

- Người đâu, mau tới xem, quả phụ túm nam nhân.

- Phốc.

Dương môn thái quân thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm huyết, quả phụ Dương gia cũng có lòng hỗ trợ, nhưng nghe Khương nhị gia nói xong, ai dám tiến lên? Một đám ngưỡng ngùng đứng yên tại chỗ.

Cho dù là hạ nhân Dương gia cũng bị Khương nhị gia dọa cho một trận.

Khương nhị gia sẵn loạn túm lấy Dương Gia Bảo liền bỏ chạy ra ngoài, hô lớn nói:

- Thái quân, thứ tội, thứ tội, ta dẫn tôn tử của người đi tìm ngoại tôn của người, có ta cùng tiểu tể ta trông coi, nhất định sẽ khiến tiểu đệu đình, ăn ngon, uống giỏi, chơi vui...

Chờ đến lúc thái quân có phản ứng, thì Khương nhị gia đã công Dương Gia Bảo chạy mất tui không còn bóng dáng:

- Đáng chết! Khương Thừa Nghĩa, người đáng chết!

Tuy phu nhân Dương Đại Lang rất sốt ruột, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia vui mừng, Dương Gia Bảo cũng nên trông thấy việc đời.

Dương gia cần người kế thừa có thân thể khỏe mạnh, tinh lực dư thừa, Dương Gia Bảo ngay cả bằng hữu cũng không có, không thể so với Triệu Đặc Trạch.

Triệu Đặc Trạch tâm hướng về Dương gia, không có khả năng bạc đãi Dương Gia Bảo.

...

Trước cửa Tần vương phủ.

Triệu Đặc Trạch trợn to mắt nhìn biểu đệ bị Khương nhị gia công trên lưng, lăm bằm hỏi:

- Ta nằm mơ sao? Sao biểu đệ có thể bị người lôi ra ngoài?

Khương nhị gia đá chân Triệu Đặc Trạch:

- Đau không?

- Đau.

- Vậy người không có nằm mơ, đi, cùng ta đi chơi.

- ...

Triệu Đặc Trạch ngoan ngoãn đuổi theo nhạc phụ, nghe Khương nhị gia nói với Dương Gia Bảo:

- Tiểu đệu đình, ta mang người đi đấu Quắc Quắc, cái này là thứ ta thành thực nhất.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 60+1: Nhũ Mẫu 1

Triệu Đặc Trạch cũng muốn phản đối, Dương gia ngàn dặm ruộng tốt chỉ có một độc đình.

Nếu bị nhạc phụ đại nhân bắt cóc làm việc không đành lòng, Triệu Đặc Trạch biết làm như thế nào mới không khiến ngoại tổ phụ thất vọng?

- Được nha, được nha.

Đương nhiên Dương Gia Bảo rất vui khi thân cận với Khương nhị gia, tươi cười hồn nhiên sáng lạn:

- Biểu ca, đi nhanh lên, người không biết đâu, mới vừa rồi nhạc phụ của người rất lợi hại.

- Không cho nói.

Khương nhị gia ngăn Dương Gia Bảo kể lại chuyện ở Dương gia, Triệu Đặc Trạch rất tò mò nhạc phụ làm như thế nào mà đem biểu đệ rời khỏi Dương gia, nơi đề phòng rất nghiêm ngặt.

Ở trong trà lâu, Dương Gia Bảo nhả ra câu cuối cùng:

- Khương thúc thúc liền nói một câu, quả phụ đoạt nam nhân...

"Phốc" Triệu Đặc Trạch phun nước trà, hắt thừa dĩa Khương nhị gia đi cách vách cùng đồng nghiệp thảo luận kinh nghiệm dưỡng trùng, dùng rất nhiều khối điểm tâm để đổi lấy tin tức, Triệu Đặc Trạch vừa phun nước trà vừa không dừng ho khan.

“Khụ khụ, khụ khụ.”

Trên đời này như thế nào lại có nhạc phụ kỳ ba như vậy?

Dám nói như vậy ở trước mặt ngoại tổ mẫu, nên nói hăn gan lớn? Hay là nói hăn căn bản không để ý Dương gia?

Khương nhị gia xuyên triều phục thế tử, cánh tay không có hình tượng vác lên vai người khác, lớn giọng thảo luận vấn đề dưỡng trùng, người chung quanh cũng không xem hăn là thế tử hầu môn, một đám người đàm luận cực kỳ nhiệt liệt.

- Lúc này Khương thúc thúc thoải mái hơn khi ở Dương gia, không giống mới vừa rồi...

- Mới vừa rồi như thế nào?

- Rõ ràng Khương thúc thúc không thích, lại một hai phải nói chuyện cùng tổ mẫu.

Tuy Dương Gia Bảo có rất nhiều thứ không hiểu, nhưng cũng vì tâm tư thuần tịnh, cho nên hăn có thể cảm nhận được sự biến hóa của người khác.

Mà Khương nhị gia lại là người không giấu được tâm sự, hăn ở Dương gia cùng ở trước mặt các bằng hữu hoàn toàn tương phản.

Triệu Đặc Trạch nhấp nhấp môi, chuyện phát sinh vào đêm qua, hăn cũng nhớ rõ, hăn ở nhạc gia uống nhiều quá, hăn được Khương Lộ Dao nâng về Tần vương phủ...

Khương nhị gia từng nói, hăn không thích thấy quả phụ, nếu không phải vì chính mình, Khương nhị gia như thế nào mới sáng sớm đã bò dậy đi đến Dương gia?

- A, biểu ca hăn giống như nhận thức người.

Triệu Đạc Trạch nhìn theo cánh tay Dương Gia Bảo, thấy rõ người đó, nhả chặt mày, tuy không tình nguyện, nhưng vẫn mở miệng:

- Nhị đệ như thế nào lại đến nơi này?

Vẻ mặt Triệu Đạc Dật tươi cười ôn nhu, giống như nắng ấm vô hại, ấm nhân tâm, Dương Gia Bảo nháy đôi mắt:

- Hãn cũng là biểu ca sao?

- Người là?

- Ta là Dương Gia Bảo.

Triệu Đạc Dật sửng sốt một hồi, cầm điểm tâm trong tay đưa tới trước mặt Dương Gia Bảo, cười nói:

- Nhìn xem, người thích chứ?

- Hãn không thể dùng quá nhiều, dạ dày không tốt.

Triệu Đạc Trạch đoạt điểm tâm trong tay Dương Gia Bảo, thuận tiện đem biểu đệ kéo đến bên người, theo bản năng hãn cảm giác được nguy hiểm...

Hãn không nên hoài nghi nghi kỵ Triệu Đạc Dật, nhưng đối mặt cùng thứ đệ hoàn mỹ tuần tú, Triệu Đạc Trạch rất khó bảo trì bình tĩnh.

- Người như thế nào lại đến?

Có phải hãn theo dõi mình? Có phải Triệu Đạc Dật cũng để ý nhân mạch của Dương gia?

- Ta ra cửa vì mẫu phi tìm chút son phấn, thuận tiện mua một ít điểm tâm cho bọn đệ đệ.

Đôi mắt Triệu Đạc Dật thanh triệt, ảnh hiện một mảnh chân thành.

- Mới vừa rồi đi ngang qua cửa hàng, ngẫu nhiên nhìn thấy đại huynh, lại nghe bên trong ồn ào nhốn nháo, liền tiến vào nhìn xem, không ngờ đại huynh lại mang theo Dương gia biểu đệ đến đây uống trà.

Dương Gia Bảo mở miệng trước Triệu Đạc Trạch:

- Ta biết ngươi! Ta từng nghe đại bá mẫu nói, ngươi là huynh đệ với đại biểu ca, tổ mẫu nói ngươi là người rất có năng lực, còn nhỏ tuổi đã vào binh doanh, tương lai thành tựu không thể đoán được.

- Ngoại tổ mẫu nói như vậy?

Khuôn mặt Triệu Đạc Trạch càng thêm lạnh lùng, trong lòng cảm thấy không vui, Dương gia bảo thề lười:

- Ta nghe lén, lúc đại bá mẫu cùng tổ mẫu ở trong phòng nói chuyện, ta đứng ở bên ngoài...Thật ra ta cũng không phải cố ý nghe lén, chỉ là thuận tiện liền nghe được.

- Dương môn thái quân từng nói về ta?

Triệu Đạc Dật vẫn luôn xem Dương Soái như thần tượng, cũng từng nghe cao nhân ẩn sĩ truyền thụ binh pháp nói qua, năm đó Dương Soái rất khí phách, trung hồn, vì vậy Triệu Đạc Dật phá lệ để ý Dương Soái, để ý Dương gia.

Nếu không phải quá phận để ý, Triệu Đạc Dật sẽ không hỏi cấp bách như thế, cũng sẽ không giống thường ngày không bận tâm cảm thụ của Triệu Đạc Trạch.

- ...

Dương gia bảo cảm giác không khí giữa hai vị biểu ca có chút ngưng trọng, hần thiên tính miễn cảm nên không biết nên nói như thế nào.

- Cái này...Cái này...

- Có cái gì khó nói.

Khương nhị gia khàn khàn giọng đi đến, đường hoàng ngồi xuống, Triệu Đặc Dật biết Khương nhị gia, liền đứng dậy chào hỏi, khước mắt dư quang quét đến Triệu Đặc Trạch đang chủ động đổ một ly trà, phóng tới tay Khương nhị gia.

- Nhạc phụ, người cùng đám người kia tranh luận cái gì?

- Người không có hứng thú, nói với người, người cũng không hiểu.

Khương nhị gia cũng không khách khí, tiếp nhận chung trà, uống hơn phân nửa chén, liếm liếm môi, ánh mắt đảo qua Triệu Đặc Dật.

- Tần vương nhị thiếu gia?

- Văn bối gặp qua Vĩnh Ninh hầu thế tử.

- Miễn lễ, miễn lễ.

Khương nhị gia sờ sờ đầu, giống như không biết có nên nâng Triệu Đặc Dật hay không, vẻ mặt mang theo vài phần mới lạ, quay đầu nhìn Triệu Đặc Trạch đang yên lặng uống trà, không khách khí chỉ trích:

- Người cũng không nói cho ta biết? Ta biết chiêu đãi đệ đệ của người như thế nào? Người cũng không phải không biết, ta sợ nhìn thấy thư sinh nhất, vừa thấy đệ đệ của người...Cả người ta liền không thoải mái.

- Nhạc phụ...

Khương nhị gia trực tiếp kéo cổ áo Triệu Đặc Trạch, kéo tới trước mặt Triệu Đặc Dật.

- Các người là huynh đệ thân thuộc, đều là người tài ba có thể văn có thể võ, ta...Ta nghe không hiểu các người đang nói cái gì, A Trạch, chiếu cố đệ đệ của người cho tốt, muốn ăn cái gì thì kêu, hôm nay ta mời khách.

- Người xem người kìa, tới liền tới bái kiến, còn mang đồ vật làm chi?

Khương nhị gia cũng không khách khí, trực tiếp đem điểm tâm Triệu Đặc Dật mới vừa rồi mời Dương Gia Bảo, tiêu diệt hơn phân nửa, nghe nói giống như Khương nhị gia mời khách tới...

- Không tồi, không tồi, A Trạch, đệ đệ người hiểu chuyện hơn người, điểm tâm này, rất có đặc sắc, nhị thiếu gia là người cẩn thận, hắc hắc.

Kêu hẳn là A Trạch, kêu đệ đệ là nhị thiếu gia, ai thân ai xa, vừa xem hiểu ngay.

Vẻ mặt Triệu Đặc Trạch tự nhiên hơn rất nhiều, Triệu Đặc Dật nhàn nhạt cười.

- Người thích là tốt rồi.

- Đúng rồi, tiểu đệu đình, mới vừa rồi người khó xử cái gì?

Khương nhị gia lại sờ loạn đầu tóc Dương Gia Bảo.

- Nói thử xem, tổ mẫu người nói nhị thiếu gia như thế nào?

- Dạ.

Dương Gia Bảo vỗ rớt bàn tay Khương nhị gia.

- Chính là nói hẳn rất lợi hại gì đó...

- Không phải đại biểu ca của người lợi hại hơn sao? Đại biểu ca của người là huynh trưởng, lại là thế tử, biết không? Tần vương thế tử ở trong

kinh thành là một nhân vật rất vang dội.

- Phải không? Đại biểu ca?

- ...

Triệu Đặc Trạch không có cách gì đối mặt với đôi mắt thiên chân vô tà của biểu đệ, hắn ở kinh thành cũng là một nhân vật, nhưng nhân vật này không phải làm chuyện gì tốt.

Người khác không nói, hắn cũng biết rõ, so sánh với Triệu Đặc Dật, hắn thật sự có vài phần không biết cố gắng.

- Ha, người xem đại biểu ca của người lại then thùng, về sau, người có chuyện gì không hiểu, thì tới tìm đại biểu ca của người.

Khương nhị gia tiếp tục ăn điểm tâm trên bàn:

- Đúng rồi, nếu tổ mẫu của người nói cái gì đó mà người không hiểu, cũng có thể hỏi đại biểu ca của người.

- Dạ.

Dương Gia Bảo ngoan ngoãn trả lời, nhìn thấy Khương nhị gia ăn ngon uống tốt, trong lòng hâm mộ vô cùng.

Mới vừa rồi hắn chỉ ăn hai khối điểm tâm liền cảm thấy dạ dày có chút trướng đau, nhưng Khương nhị gia đâu?

Ăn tốt như vậy, một chút khó chịu cũng không có...

Lúc này hắn mới hiểu rõ lời Khương nhị gia nói, là hắn không biết hưởng thụ.

- Sau này, nếu ta có thể ra cửa, ta tới tìm người chơi được không?

- Đừng tìm ta!

Khương nhị gia không muốn mỗi lần đều dùng chiêu vô lại, tuy nhìn Dương Gia Bảo có chút đáng thương, nhưng trên đời này người đáng thương có rất nhiều, trừ bỏ thằng nhãi nhà hắc, thì hắc không năng lực trợ giúp người khác.

Thằng thẩn mà nói, nếu không phải vì tiểu tể, hắc mới lười để ý Dương gia.

Thấy Dương Gia Bảo có chút thất vọng, Khương nhị gia giải thích:

- Người cũng thấy rồi đó, ta trừ ăn ăn uống uống ra, bản lĩnh gì cũng không có, người cùng ta chơi bởi sẽ bị tổ tông người nhắc mãi, rốt cuộc người vẫn là tôn tử duy nhất của Dương Soái, nếu dưỡng người giống ta... Ta cũng cao hứng, nhưng ta sợ.

- Sợ cái gì?

Không chỉ Dương Gia Bảo tò mò, huynh đệ Triệu Đạc Trạch cũng rất tò mò.

- Sợ tổ phụ người hiền linh, ta sợ gặp ác mộng, càng sợ bị phụ thân ta lấy bảo kiếm đuổi giết...Tiểu đệ đình người xem ta làm thế tử cũng không dễ dàng, như thế nào cũng không thể để phụ thân ta phế ta. Lão phụ cũng không giống lão nhân khác, ta nhìn thân thể phụ thân ta, thu thập ta cũng chỉ là nâng chân giơ tay mà thôi.

- Người không có công phu sao?

- Không có.

- Người không chiến pháp?

- Đó là thứ gì?

- Người không đọc sách?

- Có, ta khảo mười lần tú tài, một lần cũng chưa qua...Lần cuối cùng ta nhớ lúc đó ta ngủ ở trường thi mất rồi...

Triệu Đạc Trạch xoa trán, bàn tay che đôi mắt, xấu hổ không dám gặp người, tuy Khương Lộ Dao đã sớm nói với hắn về công tích vĩ đại của nhạc phụ.

Nhưng Triệu Đạc Trạch vẫn luôn nghĩ là Khương Lộ Dao khiêm tốn, bởi vì nhìn thế nào thì Khương nhị gia cũng không giống người như Khương Lộ Dao nói.

- Người như thế nào được làm Vĩnh Ninh hầu thế tử?

Dương Gia Bảo tò mò cực kỳ, Vĩnh Ninh hầu không sợ đem tước vị ném rớt? Như thế nào lại thỉnh phong Khương thúc thúc làm thế tử?

- Mơ màng hồ đồ ta liền làm thế tử, ai biết là chuyện như thế nào?

Khương nhị gia không có nói chuyện Từ Nghiễm Lợi, hắn vào thiên lao, không phải vì được Dương gia cảm kích, mà là vì muốn nhi nữ của mình có được một phần nhân duyên hoàn mỹ.

Ánh mắt Triệu Đạc Dật sáng quắc, chậm rãi phẩm trà, trong thanh âm khó nén một tia hâm mộ.

- Tổ phụ vĩ đại huynh đích nhân duyên thật tốt.

Nhạc phụ giống như Khương nhị gia, không phải ai cũng có phúc khí có được.

Gần xế chiều, Bọn họ rời khỏi trà lâu, Khương nhị gia uống có chút choáng váng.

- Tiểu tể, người đưa tiểu đệ đình trở về, à nhớ nói với đám Dương gia quả phụ, về sau ta cũng không dám tới nữa, hôm nay thất lễ.

- Nhị thiếu gia, người cũng cùng đi đi, có người là người ngoài, tiểu tể của ta sẽ không bị thái quân trách phạt, lão quả phụ kia..... Đầu óc không rõ ràng lắm, tâm địa cũng không rõ ràng... Ách...Không được, ta đi về trước.

Triệu Đặc Trạch dặn dò hạ nhân của Khương nhị gia cẩn thận đưa hãn trở về.

Vốn dĩ hãn không vui cùng Triệu Đặc Dật cùng đi Dương gia, chỉ là nghe Khương nhị gia phân phó, Triệu Đặc Trạch không muốn phản bác nhạc phụ, liền gật đầu đáp ứng.

Triệu Đặc Dật vừa nghe có thể đi Dương gia, đương nhiên sẽ cao hứng bồi huynh trưởng cùng đi.

Trở lại trong xe ngựa, Khương nhị gia dè dè trán:

- Lấy canh giải rượu...

- Dạ, nhị gia.

"Ừng ục ừng ục" rót một chén canh giải rượu, Khương nhị gia dựa vào xe ngựa, mùi rượu còn chưa hoàn toàn đánh tan.

- Không ổn, ta cảm thấy không ổn.

- Nhị gia, nơi nào không ổn?

- Cũng không biết nơi nào không ổn, trong lòng luôn khó chịu.

Khương nhị gia dấm dấm trán:

- Ai tốt ai xấu trong lòng ta có phán đoán...

Khương nhị gia trời sinh có trực giác, hắn ở bên ngoài lăn lộn lâu nay, trực giác càng nhạy bén, hắn có thể phân biệt người nào có thể chọc, người nào không thể trêu vào?

Từ sáng hôm nay hắn đã cảm giác trong lòng không thoải mái, cố tình còn không nghĩ ra vấn đề gì.

- Hay là đá cửa quả phụ, ta bị báo ứng? Không thể nào, Dương Soái, ta vô tội.

Khương nhị gia lười nghĩ, ngã vào xe ngựa hô hô ngủ, trong đầu chỉ tàn nghĩ về sau phải đi tế bái Dương Soái nhiều một chút...

Nếu hắn nghĩ không ra, dù có nguy hiểm gì, cứ để cho Dao Dao giải quyết, dù sao nữ nhi tiểu tế, nhi tức rất thông minh, hắn có nghĩ nát đầu, cũng nghĩ không ra.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 60+2: Nhũ Mẫu 2

Triệu Đạc Trạch đã chuẩn bị tâm lý bị ngoại tổ mẫu giáo huấn, đem Dương Gia Bảo trở về Dương gia.

Ai ngờ, thái quân cũng không trách cứ hăn quá nhiều, cùng hăn cùng Triệu Đạc Dật nói một lúc lâu, cũng nói Triệu Đạc Trạch thường tới thăm Dương Gia Bảo.

Thái quân cũng hỏi huynh đệ Triệu Đạc Trạch chuyện đọc sách, tuy Dương Gia Bảo có thể lực không tốt, chơi một ngày đã có chút mơ màng muốn ngủ, nhưng nghe tổ mẫu nhắc tới chiến sách binh pháp, Dương Gia Bảo biết cũng nhiều, hơn nữa còn có thể thảo luận cùng Triệu Đạc Dật.

Tuy đạo này Triệu Đạc Trạch cũng tinh nghiên binh pháp, nhưng tính cách quyết định của hăn lại giống lão Tần vương, lại vì dung hợp kinh nghiệm chiến pháp của Vĩnh Ninh hầu, ý tưởng của hăn cùng binh pháp truyền thừa của Dương Soái có chút ngăn cách.

Triệu Đạc Dật nhìn thấy sắc mặt huynh trưởng khó coi, nhưng hăn cũng không muốn từ bỏ cơ hội cùng Dương Gia Bảo hoặc là thái quân tham thảo binh pháp...

Thái quân chậm rãi nói:

- Quả nhiên, hăn đem hết thầy đều giao cho người, người là truyền nhân của hăn.

- Ngoại tổ mẫu nói sư phó của nhị đệ?

- Ừ.

Thái quân nắm chặt gậy chống, giống như rất thất vọng:

- Hãn cùng tổ phụ của Gia Bảo là sư huynh đệ, năm đó cũng là ta thỉnh hãn rời núi...Đáng tiếc, người lại không biết cố gắng, không hiểu một mảnh khổ tâm của ta.

Triệu Đạc Trạch vội đứng dậy, hồ thẹn cúi đầu:

- Ngoại tổ mẫu...Ta...

- Thôi, tính tình của người học lão Tần vương, bản tính khó sửa, người chỉ cần nhớ rõ, biết buông biết thả, đừng giống tổ phụ người giết hại tàn nhẫn.

- Tôn nhi hiểu rõ.

Triệu Đạc Trạch cúi thấp đầu, tay nắm chặt thành đấm, qua một hồi lâu, mới bình phục tâm tình, hãn ngồi một mình, nghe biểu đệ cùng Triệu Đạc Dật đàm luận sư môn...

Tần vương phủ.

Sáng sớm hôm nay Khương Lộ Dao đã cùng Triệu Đạc Trạch đi bái kiến nhũ mẫu.

Lúc nhìn thấy nhũ mẫu, Khương Lộ Dao mới hiểu, Triệu Đạc Trạch nói cũng không khoa trương.

Hai mắt nhũ mẫu đã mù, nghe nói là vì chiếu cố Triệu Đạc Trạch mà mù hai mắt.

Khuôn mặt nhũ mẫu đầy nếp nhăn, tóc cũng đã hoa râm, nhìn tuổi tác không sai biệt Dương môn thái quân lắm, thái quân là vì thủ tiết hao tổn

tâm huyết, còn nhũ mẫu lại vì chuyện năm đó trải qua nhiều khổ.

Triệu Đặc Trạch không đem theo nhiều hạ nhân, hẳn rất tôn trọng nhũ mẫu, từ lúc hẳn làm Tần vương thế tử, nhũ mẫu được hẳn vinh dương, bên người luôn có vài người hầu hạ.

Khương Lộ Dao cũng kính nể nhũ mẫu đã nuôi lớn Triệu Đặc Trạch, dâng lên điểm tâm do chính tay nàng làm.

Nhũ mẫu vốn thích đồ ngọt lại nhàn nhạt, đối với Khương Lộ Dao cũng không nóng không lạnh.

Vài lần Khương Lộ Dao muốn cùng nhũ mẫu thân cận, đều là mặt nóng áp không lạnh.

Tại sao phàm là người thân cận Triệu Đặc Trạch đều không thích nàng?

Tần vương phi cùng thái phi đã như thế, Dương gia cũng như thế, nhũ mẫu vẫn như thế.

Khương Lộ Dao hồ đồ, nàng luôn nghĩ nhân duyên của mình không tồi.

Bất quá, nhũ mẫu biểu hiện cũng không rõ ràng, Triệu Đặc Trạch cũng biết rõ thói quen của nhũ mẫu, đối với ai cũng dùng phương thức không nóng không lạnh.

Vì vậy hẳn cũng không cảm thấy thê tử cùng nhũ mẫu ở chung có cái gì vấn đề, sau đó lại nghe nói Khương nhị gia ở cửa phủ chờ hẳn, Triệu Đặc Trạch để Khương Lộ Dao chiếu cố nhũ mẫu, còn hẳn rời đi trước.

Khương Lộ Dao cùng vú nuôi ngồi đối diện nhau, một người yên lặng về động Phật châu, một người yên lặng uống trà, hai người không ai nói chuyện.

Nhũ mẫu nghe tiếng Khương Lộ Dao buông chén trà, nhàn nhạt mở miệng:

- Người không xứng với thế tử.

- Vì sao nói như vậy?

- Ta biết người!

Hai đôi mắt vô thần vô lượng:

- Phụ thân người là Vĩnh Ninh hầu thế tử, nhưng thật ra trong bốn huynh đệ lại là người vô dụng nhất, hơn nữa trước kia ta cũng chưa từng nghe tên tuổi của người, thế tử thú người, căn bản không phải là chuyện tốt, người không chỉ không thể giúp thế tử, còn vướng chân thế tử báo thù.

- Báo thù? Người muốn A Trạch cùng ai liều mạng?

Khương Lộ Dao dập tắt tâm tư kính nể nhũ mẫu, lúc Triệu Đạc Trạch còn nhỏ chịu quá nhiều cực khổ, tất nhiên sẽ lưu lại một ít bóng ma tâm lý, dễ dàng đi vào lạc lối.

Nhưng người luôn ở bên cạnh hắn, người duy nhất mà hắn tín nhiệm nhất lại không ngừng giáo huấn cừu hận cho hắn, Triệu Đạc Trạch cho tới bây giờ còn không bị biến thái, không hoàn toàn bị cừu hận khống chế, Khương Lộ Dao đã thấy rất khó có rồi.

Điều này chứng minh sâu trong lòng Triệu Đạc Trạch vẫn còn thiện lương, biết hướng về phía trước.

- Người không biết chủ tử chết oan như thế nào... Người không hiểu...

- Ta chỉ hiểu Dương phi sẽ không nguyện ý nhìn phụ tử thế tử phản bội lẫn nhau, nhìn thế tử mưu toan khiêu chiến người mà hắn không thể khiêu

chiến, thân là mẫu thân, không phải luôn muốn bảo đảm hài tử bình an sống sót? Không phải ta không rõ Dương phi, mà là người không hiểu.

Hiện tại Triệu Đặc Trạch có tư cách gì cùng Đại Minh hoàng đế lục đục với nhau?

Hắn lúc này còn không thể so với Tần vương.

- Chẳng lẽ thù của vương phi sẽ không báo? Chẳng lẽ thế tử trở mặt nhìn Tần vương kế phi chiếm cứ mọi thứ của chủ tử? Chẳng lẽ huyết hải thâm thù của Dương gia cứ bỏ qua như vậy?

- Lời này người nên nói cùng Dương môn thái quân.

Khương Lộ Dao lạnh nhạt mang theo vài phần trào phúng:

- Thế tử họ Triệu, lấy phụ huyết làm chủ, người muốn hắn trả thù phụ thân hắn thế nào? Dương gia một môn quả phụ, thái quân vẫn là hoàng thượng thân phong, các nàng đều nhịn xuống, im lặng không nhắc tới chuyện báo thù, mầm rễ duy nhất của Dương gia là Dương Gia Bảo cũng không nói báo thù rửa hận, người có thể nào lại yêu cầu thế tử chỉ nhớ kỹ cừu hận? Nếu năm đó Dương phi không ôm tử tử tự sát...Đương nhiên sẽ không có hiện giờ bị Tần vương phi chiếm cứ tất cả

- Lúc nàng quyết định tự sát, nên hiểu rõ, Tần vương điện hạ không có khả năng không tục huyền(lấy vợ kế).

Khương Lộ Dao đem điểm tâm bỏ lại trong rổ đựng, nàng làm điểm tâm chỉ để người thân cận dùng, cũng không phải nàng khinh thường thân phận nô bộc của nhũ mẫu, mà là chướng mắt nhũ mẫu đốc thúc Triệu Đặc Trạch báo thù, người như nhũ mẫu, hạ nhân trung như thế, thật khiến người khác cảm khái. Lại cảm thấy đáng giận.

Nếu nói bọn họ không trung thành, cũng không đúng, còn nói bọn họ trung thành với chủ tử, thì sao bọn họ lại làm ra chuyện không thể hiểu là hãm hại chủ tử.

Khương Lộ Dao chán nản cách nói cùng việc làm của nhũ mẫu.

- Người nghỉ ngơi đi, chuyện vì Dương gia báo thù, như thế nào cũng không tới lượt người xen mồm, người muốn ăn cái gì hãy nói với nha hoàn, người từng chiếu cố phụng dưỡng thế tử, ta sẽ không bạc đãi người. Còn ta có xứng với thế tử hay không...sau này người sẽ biết, còn có, nếu ta lại nghe người nói phụ thân ta cái này không tốt, cái kia không tốt, ta cũng không phải là thế tử.

Cho dù Khương Lộ Dao biết phụ thân nàng có đôi khi phạm tội, nàng có thể nói, nhưng không dung thứ người khác phê bình Khương nhị gia.

Khương Lộ Dao mang rối điểm tâm rời đi, tròng mắt nhũ mẫu chuyển động vài vòng, hai hàng thanh lệ theo khóe mắt lăn xuống.

- Thế tử đâu? Thế tử ở đâu? Sao lại để cho nàng khi dễ ta? Gọi thế tử tới đây.

- Gọi thế tử tới cho ta.

- Ma ma, thế tử đã đi ra ngoài, người chờ một lát.

.....

Tin tức Khương Lộ Dao từ trong viện của nhũ mẫu giận dữ trở về, rất nhanh đã truyền tới tai Tần vương phi.

Tần vương phi đang tâm bất cam tình bất nguyện giao ra quyền to, lúc này trong lòng nàng mới cảm thấy thoải mái một ít.

Nhũ mẫu có ý nghĩ thế nào đối với Triệu Đạc Trạch, nàng là người hiểu rõ nhất, có thể nói nhũ mẫu là người Triệu Đạc Trạch tín nhiệm nhất.

- Thế tử phi còn trẻ, tính tình rất bạo.

Ma ma hầu hạ thân cận bên người Tần vương phi thấp giọng nói:

- Có phải nàng xem nhũ mẫu như nô tài tầm thường? Tự nâng bản thân mình lên quá cao, thế tử có thể dung nàng?

- Nàng cùng thế tử là tân hôn, đang lúc đường mật ngọt ngào, lại vài lần vì thế tử làm chuyện nổi bật, khó tránh lòng dạ cao ngạo.

- Cũng không biết lúc thế tử hồi phủ có thể vì chuyện này mà cãi nhau cùng thế tử phi hay không.

- Mặc kệ bọn họ.

Trong lòng Tần vương phi suy nghĩ bọn họ hiểu lẫn nhau là tốt nhất.

- Người cũng không cần ở bên tai ta nói mấy chuyện này, ta ngóng trông thế tử cùng thế tử phi hòa thuận, một khi bọn họ nháo loạn, vương phủ cũng không được thái bình, huống chi thế tử phi vừa mới tiếp nhận hậu trạch, lúc này không nên làm nàng phân tâm mới tốt. Vương phủ gia đại nghiệp đại, sinh ý cũng nhiều, ta thật sợ thế tử phi tranh cường háo thắng khiến người khác chê cười.

- Nô tỳ sẽ lưu ý thế tử phi.

- Hàng hóa vận chuyển từ phía nam khi nào đến kinh thành?

- Không phải người nói để bọn họ từ từ mới đến sao?

- Không cần đợi, mau đưa vào kinh thành đi.

Tần vương phi tươi cười nở rộ, rất có ý vị, nàng muốn nhìn Khương Lộ Dao xử trí cục than nóng bỏng tay này, vừa mới đương gia(tiếp nhận việc nhà), việc đầu tiên đã thất bại, còn ai có thể để mắt đến thế tử phi?

Đám hàng hóa này cũng không phải nàng làm chủ thu mua, Khương Lộ Dao muốn trách cũng phải đi tìm thái phi, Tần vương phi không dính dáng.

Đây cũng là nàng mượn tay thái phi thiết hạ cho Khương Lộ Dao một nan đề.

Nếu Khương Lộ Dao không thể xử lý, chứng tỏ nàng không phải là người thông minh.

Đương nhiên Tần vương phi có thể cho nàng cơ hội ngoan ngoãn giao ra quyền lợi xử lý hậu trạch, một khi thế tử hiếu lắm nàng...

Tần vương phi nhếch môi, một lần thất bại không đại biểu nàng sẽ bại tiếp trong tay Khương Lộ Dao.

P/s Các nàng đầu r. Vote ủng hộ ta đi 🙏🙏🙏🙏🙏🙏

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 61+1: Đau Lòng 1

Đêm khuya tĩnh lặng, trăng thanh gió mát.

Ở trong tân phòng, Khương Lộ Dao đắp chăn ngủ say, trong màn hơi thở hoan ái chưa tan đi, đáng lẽ Triệu Đạc Trạch phải ngủ bên cạnh nàng nhưng lại không thấy đâu.

Không biết qua bao lâu, Khương Lộ Dao thấy đau cổ họng, theo bản năng đá đá người bên cạnh, lẩm bẩm nói:

- Cho ta miếng nước...

Chân đá vào không trung, người không ở đây?

Khương Lộ Dao chậm rãi mở mắt, thanh tỉnh một hồi, duỗi tay sờ soạng vị trí bên cạnh, là lạnh, xem ra Triệu Đạc Trạch đã rời đi rất lâu.

Hắn đi đâu? Khương Lộ Dao nhớ lại biểu hiện của Triệu Đạc Trạch khi hắn trở về, tuy hôm nay nàng cùng nhũ mẫu chưa nói hết lời, nhưng nhìn biểu hiện của Triệu Đạc Trạch không giống người chỉ biết nghe phiến diện một bên.

Nàng dạy dỗ Triệu Đạc Trạch thời gian dài như vậy, nếu vì nhũ mẫu nói mấy câu, Triệu Đạc Trạch liền bất mãn với nàng, hoặc là tìm người khác...

Đáy mắt Khương Lộ Dao nổi lên lạnh lẽo, cuộc hôn nhân này cũng không cần tồn tại.

Tương lai bọn họ cùng nhau đối mặt rất nhiều chuyện, chỉ vì chút chuyện thế này mà nghi kị, Khương Lộ Dao thà cùng hắc hòa li.

Khương Lộ Dao vén màn, nhìn chung quanh phòng ngủ, không có ai?

Rốt cuộc hắc đi nơi nào?

Phủ thêm áo khoác, Khương Lộ Dao mang giày, cất bước hướng ra bên ngoài, nha hoàn canh giữ khom mình hành lễ.

- Thế tử phi.

- Thế tử đâu?

- Nô tỳ nhìn thấy thế tử đi thư phòng.

- Bên người hắc có ai hầu hạ không?

- Không có, thế tử không cho nô tỳ đi theo.

An bài nha hoàn trực đêm phần lớn là Tần vương phủ phân công, tuy đã được Nguyễn ma ma dạy dỗ, thì các nàng còn chưa đủ để Khương Lộ Dao tín nhiệm.

Tuy nam nhân nửa dưới là động vật, Triệu Đặc Trạch cũng từng hoang dâm, nếu hắc muốn người thị tẩm, nha hoàn phản kháng vô dụng.

Nhưng Khương Lộ Dao vẫn không muốn để nha hoàn quyến rũ lưu tại trong phòng nàng.

Nghe nói Triệu Đặc Trạch một mình ở thư phòng, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, một lát sau, lại nhíu mày, rốt cuộc có chuyện gì rồi hắc?

Hay là Khương nhị gia kêu hắc ra cửa, gặp phải cái gì phiền toái?

Nhớ rõ lúc Triệu Đặc Trạch trở về, trên mặt không thấy dị sắc.

Khương Lộ Dao ngăn cản nha hoàn đi theo, một mình nàng xách theo lồng đèn tứ giác, xuyên qua đường nhỏ, đi tới thư phòng ở Quan Sư Các, nơi này hướng tây là một loan thác nước, đứng ở trong phòng, ngửa đầu là có thể thấy được thác nước đổ xuống, ý cảnh thâm hậu.

Thối tắt đèn lồng, trong lòng Khương Lộ Dao càng thêm nghi hoặc, đã hơn nửa đêm, Triệu Đặc Trạch không ngủ, lại chạy đến thư phòng rồi cuộc làm cái gì?

Cẩn thận lắng nghe, từ trong phòng loáng thoáng truyền ra từng đợt âm thanh nước nổ, Khương Lộ Dao định đẩy cửa, động tác cứng đờ, nếu không phải lỗ tai nàng nhanh nhạy, căn bản phân biệt không ra có người đang nước nổ?

Nghe thanh âm, như là Triệu Đặc Trạch?

Vì sao hần khóc?

Khương Lộ Dao cẩn thận phân rõ tiếng nước nổ, thanh âm kia từng đợt đau đớn tâm nàng, người bên trong giống như dã thú bị thương, không thể kể ra chỉ có thể gúc ở trong góc...

Hần không có khóc, nhưng hần phát ra thanh âm so với khóc ra còn làm Khương Lộ Dao khó chịu hơn.

Lúc này, nàng nên rời đi, cho Triệu Đặc Trạch mặt mũi, nhưng nàng lại lo lắng Triệu Đặc Trạch cô đơn một mình.

Tính tình Triệu Đặc Trạch không đủ trầm ổn, hành sự cực đoan tàn nhẫn, nếu là nam nhân cực hạng thực xuất sắc, Khương Lộ Dao sẽ lặng lẽ rời đi.

Nhưng người trong phòng không phải, lúc này nếu không có ai khai thông hần, thì khó tránh hần sẽ không suy nghĩ sai lầm, rồi cuộc là ai đã khiến Triệu Đặc Trạch thành như thế?

Như thế nào lại có cảm giác hẫng như bị người vứt bỏ.

Khương nhị gia sẽ không vứt bỏ hẫng, ai khiến hẫng có cảm giác cố kỵ?

Khương Lộ Dao lặng lẽ rời đi, một lát sau nàng cầm theo rổ đựng, đẩy cửa thư phòng, âm thanh trong phòng đột nhiên im bật.

Trong phòng tối đen, nhưng đêm nay có ánh trăng chiếu sáng, Khương Lộ Dao liếc mắt một cái liền nhìn thấy Triệu Đặc Trạch đang đứng trong một góc.

Hẫng đưa lưng về phía nàng, là không muốn nàng nhìn thấy mặt hẫng tàn lưu nước mắt.

- Đêm dài thanh lãnh, giấc ngủ vô tâm.

Khương Lộ Dao đem rổ đặt lên trên bàn, lấy ra rượu ngon cùng điểm tâm rót một chén rượu, xinh đẹp cười nhạt.

- Vị tài tử đang đứng sát cửa sổ kia, có thể cùng tiểu nữ chè chén một ly?

Thân thể Triệu Đặc Trạch căng thẳng, lúc thấy Khương Lộ Dao vào cửa, hẫng có vui mừng, có sung sướng, lại có vài phần hổ thẹn, tức giận...

Cũng không phải hẫng sinh khí với Khương Lộ Dao, mà là hẫng sinh khí với chính mình.

Hẫng là nam nhân, Tần vương thế tử, như thế nào lại một mình...Khóc?

- A Trạch.

Âm cuối cao trầm, tràn ngập mi hoặc khiến nam nhân say mê, trong lòng Triệu Đặc Trạch nóng lên.

Nếu không phải nàng lo lắng cho hắn, nàng sẽ không ra ngoài tìm hắn, chỉ là tình cảnh hôm nay của mình lại bị nàng thấy được.

Thành thân có mấy ngày, Triệu Đạc Trạch biết bản thân không thể ngăn cản được mị lực của Khương Lộ Dao, nàng giống bảo tàng chôn sâu, vĩnh viễn không biết rốt cuộc nàng có bao nhiêu thứ tốt.

Bên hông hắn được vòng bởi đôi tay, phía sau lưng cơ bắp căng chặt có thể cảm giác được Khương Lộ Dao nhẹ nhàng cọ mặt vào lưng hắn, chậm rãi đem bàn tay to lớn bao lấy đôi tay nàng.

- Dao Dao.

Khương Lộ Dao hơi cong khoe môi, lên án làm nũng:

- Người không tới bồi ta, chỉ có thể để ta tới bồi người.

- Dao Dao...

- Hử?

- Người có rời ta không?

- Sẽ không.

- Vì cái gì?

Triệu Đạc Trạch gắt gao cầm chặt tay Khương Lộ Dao, hỏi lại một lần nữa:

- Vì cái gì?

- Ta không muốn chết.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng cọ mặt vào lưng Triệu Đạc Trạch.

- Không có người, ta sẽ chết.

Những lời này muốn bao nhiêu giả có bấy nhiêu giả, nhưng nếu không nói như vậy, Triệu Đặc Trạch sẽ quay đầu lại sao?

Nhìn xem, hắt ôm nàng vào lòng, nâng cằm hung hăng hôn môi nàng...

Khương Lộ Dao không thường dụ hoặc Triệu Đặc Trạch như vậy, nàng thừa nhận cùng phụng hiến, toàn tâm toàn ý thừa nhận Triệu Đặc Trạch cho hắt sự ngọt ngào của nàng.

Có đôi khi lời nói dối cũng có thể khiến người cảm động, có thể đánh nát phòng vệ của Triệu Đặc Trạch.

Chỉ cần nàng thắm vào trong lòng Triệu Đặc Trạch, nàng không tin có nữ nhân nào có thể đoạt nam nhân của nàng.

Đôi tay Triệu Đặc Trạch trượt xuống, vuốt ve mộng vênh của người trong lòng, hơi thở thực trầm, cũng thực cấp bách.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng đẩy đẩy vai, cuối cùng cũng có thể thở một hơi, mặt xinh ửng đỏ, đôi mắt thu thủy ẩn tình, môi bị hôn đến sưng đỏ.

- Đừng...A Trạch, trời gần sáng...

- Ừ.

Triệu Đặc Trạch không muốn miễn cưỡng nàng, dựa đầu vào vai nàng, ngửi hương khí trên người nàng.

- Nếu nàng cũng rời khỏi ta, coi trọng người khác, ta sẽ giết nàng...Dao Dao, ta không phải đang nói đùa, ta thật sự sẽ giết nàng.

Hắt nói lời này thanh âm lại ôn nhu như vậy, cánh tay buộc chặt cơ hồ muốn giam cầm Khương Lộ Dao.

- Chúng ta vừa mới thành thân, người muốn ta rời khỏi người sao? Như thế nào lại nói những lời như vậy?

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

- A Trạch, người tốt như vậy, sao ta có thể coi trọng người khác?

- Nếu ta...Ta không có gì?

- ...

Khương Lộ Dao có chút sững sốt, rồi lại cười dịu dàng:

- Từ không có gì đến quyền khuynh thiên hạ sao? Ta rất thích, rất muốn dốc lòng.

- Dao Dao ngốc.

Triệu Đạc Trạch chạm trán mình vào trán của Khương Lộ Dao.

- Dao Dao ngốc của ta.

- Có hay không thì đã sao, thật ra chỉ có chính mình giao tranh được thành quả, hưởng thụ điều này mới là mỹ diệu nhất. Tuy kế thừa tước vị sẽ thành công nhanh hơn một chút, hành sự sẽ thuận lợi hơn một chút, nhưng người khác sẽ nói vì người sinh tốt? Rất nhiều người đổ kỵ người, chỉ nhìn thấy phụ thân người là ai, để lại cho người cơ nghiệp thế nào, hoàn toàn bỏ qua nỗ lực phấn đấu của người.

- Phụ vương ta? Sẽ lưu lại cơ nghiệp cho ta sao?

- Sao lại không?

Khương Lộ Dao có cảm giác, nhất định Triệu Đạc Trạch đã xảy ra chuyện gì, qua mấy ngày nữa nàng phải hỏi ngoại gia, hỏi Khương nhị gia,

hôm nay rốt cuộc đã mang Triệu Đạc Trạch đi tới nơi nào?

Nếu lúc này lập tức về ngoại gia, Triệu Đạc Trạch sẽ phát hiện.

Vừa lúc, qua mấy ngày nữa là ngày Khương Lộ Kỳ thành thân, nàng về ngoại gia đưa gả hợp tình hợp lý.

Đang lúc Khương Lộ Dao suy tính, Triệu Đạc Trạch đã ôm nàng ngồi trên ghế, đôi mắt thâm trầm đen nhánh.

- Dao Dao, hôm nay ta đi gặp thái quân.

Khương Lộ Dao dựa vào lòng hăn, đáy lòng dâng lên một phần cảm động, thì ra, hăn đã tin tưởng nàng.

Nàng muốn cải tạo trạng phu thành nam nhân tốt phải đầu tư lâu dài...

Rốt cuộc ở cổ đại tam thê tứ thiếp là bình thường, nhưng muốn Khương Lộ Dao tiếp thu, dung nhập chế độ này, nàng thật sự không thể chịu đựng được.

Nàng phải chậm rãi ảnh hưởng, cải tạo Triệu Đạc Trạch từ bỏ thê thiếp thành đàn, nhân sinh ngắn ngủn chỉ vài thập niên, đời người biết ngắn hay dài.

Cho dù những người ở Đại Minh triều là huân quý nhân gia, người có thể trường thọ cũng không nhiều lắm.

Nếu một ngày nàng đi, chẳng phải sẽ không hưởng thụ được?

Cho nên, nàng muốn xâm lấn tâm của Triệu Đạc Trạch, khiến hăn chỉ có thể ôm một mình nàng.

- Thái quân có nói đến ta?

- Ta cùng nhị đệ đưa biểu đệ trở về.

Triệu Đặc Trách nghĩ đến phương pháp mà Khương nhị gia đưa biểu đệ ra cửa, trong mắt hiện lên một phân ý cười, nhưng cũng rất nhanh biến mất.

- Hôm nay ta mới biết được, sư phó của nhị đệ là ngoại tổ mẫu thỉnh rồi núi, hơn nữa hẳn cùng ngoại tổ phụ là sư huynh đệ.

Trong lòng Khương Lộ Dao lộ bộ một tiếng, này không đúng?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 61+2: Đau Lòng 2

Triệu Đặc Trạch chậm rãi nhắm mắt, một tay ôm Khương Lộ Dao, một tay giơ lên chén rượu hung hăng uống một ngụm.

- Vì sao ngoại tổ mẫu không nói cho ta biết? Nếu ngoại tổ mẫu đề điểm ta một câu, ngày ấy ta sẽ không ở trước mặt cao nhân ấy nói sai, Dao Dao, ta rất hối hận, lúc ấy ta như thế nào lại làm sai như vậy? Như thế nào ở trước mặt cao nhân lại ngủ mất?

- Người ngủ?

- Ừ.

Triệu Đặc Trạch thống khổ ừ một tiếng.

- Ta cũng không biết như thế nào lại ngủ mất, ngày ấy chỉ cảm thấy hãn nói chuyện đặc biệt phiền nhân...Ta lần đầu thì thất thố, sau lại lại...Lại ngủ rồi, cho nên hãn không chịu nhận ta, không chịu đem ngoại tổ phụ truyền thừa dạy cho ta.

- Dương gia hết thầy không phải là ta cùng biểu đệ sao? Vì sao hãn muốn thu nhị đệ làm đồ đệ? Trên đời người có tư chất tốt rất nhiều, ta cũng không tin chỉ có nhị đệ có tư chất tốt nhất.

- Nàng biết không, nhị đệ cùng biểu đệ tham thảo binh pháp chiến sách, ta không mở được miệng..... Càng không có cách gì khiến ngoại tổ mẫu thoải mái cười to.

Triệu Đạc Trạch thống khổ nhắm mắt, trầm thấp nói:

- Đã rất lâu rồi ngoại tổ mẫu không cười...

- A Trạch.

- Hà?

- Một cộng một là mấy?

- ...

Triệu Đạc Trạch sửng sốt một hồi, Khương Lộ Dao làm nũng nói:

- Người không biết?

- Hai.

- Đương thời tam đại danh tướng, người có đến hai vị truyền thừa, thư phòng của tổ phụ không phải luôn mở cửa cho người sao? Còn tổ phụ của ta không phải cũng đem binh pháp giao cho người? Nếu tổ phụ của ta lừa gạt người, không chịu dạy dỗ người, ta sẽ nói phụ thân ta tìm hắc tính số, tổ phụ nha, sợ nhất trùng của phụ thân ta.

- Chỉ là...

- Không có chỉ là, A Trạch, bỏ lỡ liền bỏ lỡ, có hối hận cũng không thay đổi được gì.

Khương Lộ Dao nhẹ giọng nói:

- Thiên hạ tinh hoa cho dù là hoàng đế cũng không chiếm hết được, hưởng chi binh pháp truyền thừa gì đó, ta cảm thấy quá hư không, luôn có người nhắc mãi, binh vô thường thế, thủy vô thường hình? Nhập gia tùy tục, mới là mấu chốt quyết thắng? Nếu người trong thiên hạ đều đọc binh

pháp Tôn Tử liền có thể trở thành danh tướng, thiên hạ này không phải sẽ lộn xộn?

Triệu Đạc Trạch chưa xót cười:

- Dao Dao, ta muốn ngoại tổ mẫu cao hứng...

Khương Lộ Dao thật sự đau lòng, vì hắn là nhi tử của Dương phi, lúc nhỏ chịu khổ, không thể quên huyết hải thâm thù của Dương gia, không thể giống Triệu Đạc Dật.

Ở trước mặt Tần vương thể hiện tình nghĩa phụ tử, hắn sẽ cảm thấy hưởng thụ tình thương của phụ thân là có lỗi với Dương gia...

- Được, ngoại tổ mẫu sẽ vì người mà cao ngạo.

- Được sao?

- Được, nhất định được.

Khương Lộ Dao ngẩng đầu nhìn Triệu Đạc Trạch.

- Người không tin chính mình, hay không muốn tin tưởng ta? Ta lựa chọn nam nhân, là đương thời hào kiệt...

- Dao Dao, người quá cuồng.

- Nào có, không phải ta luôn đốc xúc người tiến tới sao.

Bóng đêm mờ lung, ở trong thư phòng tiếng đối thoại vang lên thật lâu, cuối cùng hóa thành mấy phần lẩm bẫm, trầm thấp đến nghe không thấy.

Khương Lộ Dao nhìn ngắm Triệu Đạc Trạch đang ngủ say, A Trạch, ta nên làm như thế nào mới có thể giúp người? Giúp người buông tha trả thù

vì Dương gia, giúp người ngăn chặn Triệu Đạc Dật?

Nếu nói lúc này người Khương Lộ Dao hận nhất là ai? Là Dương môn thái quân, cho dù Dương phi không phải thân sinh nữ nhi của thái quân, nhưng trên danh nghĩa cũng là nữ nhi, nàng lại hận Dương phi như vậy?

Một hai giáp mặt đánh vào thể diện của Triệu Đạc Trạch, đánh sập tự tin của Triệu Đạc Trạch?

Cho dù Triệu Đạc Dật thiên phú trời cho, nếu sự phò của hãn cùng Dương gia có quan hệ sâu xa như vậy, sao lại nhận Triệu Đạc Dật?

Bọn họ còn muốn A Trạch khó chịu như thế nào nữa?

Từ trong lời Triệu Đạc Trạch nói, Khương Lộ Dao có loại cảm giác, nếu Triệu Đạc Dật tranh đua, tương lai thành tựu có khả năng giống như Dương Soái...

Ngón tay nhẹ nhàng phất qua khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch, dùng đầu ngón tay vẽ lại đường nét trên khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch, càng ngày hãn càng làm nàng đau lòng.

Trước kia có lẽ Khương Lộ Dao đối với cuộc hôn nhân này sẽ có một phần không cam lòng, hôm nay sau này nàng sẽ hoàn toàn đứng ở bên người A Trạch.

Cho dù cùng mọi người trong thiên hạ là thù địch, cho dù tất cả mọi người nói Triệu Đạc Trạch tài học bình thường, nàng cũng sẽ bồi hãn, bồi nam nhân làm nàng đau lòng.

Nếu Triệu Đạc Trạch muốn cướp đi phong cảnh của Triệu Đạc Dật, nàng sẽ hỗ trợ, sẽ ở sau lưng duy trì hãn...

A Trạch, người biết không? Kỳ thật ta cũng không phải là nữ nhân đạo đức tốt đẹp gì.

Khương Lộ Dao hôn lên môi của Triệu Đặc Trạch, chỉ cần người muốn, ta sẽ giúp người, chẳng sợ chém giết hậu duệ Tần vương phủ, chẳng sợ huỷ hoại Dương môn thái quân cả đời kiên trì.

Nàng từ trước đến nay cũng không phải là nữ nhân thiện lương, chỉ cần người phía bên mình được tốt đẹp, nàng không thềm để ý xấu danh.

.....

Hôm sau, Triệu Đặc Trạch bị nhũ mẫu gọi đi, Khương Lộ Dao nói với Nguyễn ma ma đang lo lắng:

- Không có việc gì, thế tử hiểu ai mới là người cùng hăm trôi qua cả đời.

Sau khi Triệu Đặc Trạch nghe nhũ mẫu khóc lóc kể lể, bất đắc dĩ nói:

- Nếu người cùng nàng nói chuyện không hợp, về sau ta sẽ không để các người gặp lại.

- Thế tử...Nàng sẽ huỷ hoại người.

Triệu Đặc Trạch cầm tay nhũ mẫu, sắc mặt ngưng trọng:

- Ta biết ai tốt với ta, ai đối với ta không tốt, cả nhà nhạc phụ cho ta rất nhiều thứ, nếu không có nhạc phụ, thì không có ta hôm nay, nhũ mẫu, một nhà nhạc phụ không có người hồ đồ, đặc biệt là Dao Dao, nàng thật sự thông minh.

- Chính là nàng sẽ làm người quên mất vương phi, quên vương phi như thế nào mất đi, nàng sẽ trở mặt thấy kẻ phi chiếm cứ tất cả của chủ tử... Thế tử, lúc ấy chủ tử liều mạng mới sinh hạ người...Người có thể nào quên mất chủ tử?

- Ta không quên.

Triệu Đạc Trạch nói:

- Ta cũng không thể quên, nhũ mẫu, nàng là thê tử của ta, sẽ cùng ta đứng chung một chỗ, ta tôn trọng hoài niệm mẫu phi, nàng cũng sẽ như thế, nàng đối với mẫu phi không đơn giản là hoài niệm, vì ta làm rất nhiều chuyện, nhũ mẫu không hiểu rõ nàng, cho nên mới hiểu lầm nàng.

- Không phải hiểu lầm...

- Nhũ mẫu vì ta cả đời làm lụng vất vả, cũng nên hưởng thanh phúc, người sẽ nhìn thấy, rốt cuộc Tần vương phủ sẽ do ai kế thừa!

- Thế tử.

- Nhũ mẫu, tin tưởng ta được không?

- ...

Nhũ mẫu yên lặng gật đầu, trước khi Triệu Đạc Trạch rời đi, thấp giọng nói:

- Thế tử đừng quên ngày tháng chịu khổ, trừ bỏ ta cùng Dương gia ra, ai cũng không thể dựa vào, bọn họ đều muốn lợi dụng thân phận của người, cho dù là thái hậu luôn thương tiếc người, cũng chỉ xem người là thế thân của lão vương gia, năm đó Dương gia bị án oan, trên dưới triều đình không một người vì Dương gia mà cầu tình, bức mẫu thân người chỉ có thể...Chỉ có thể tự sát, thế tử, này đó người đều đã quên sao? Chủ tử chết...Chết quá thảm.

- Không quên.

Triệu Đạc Trạch bước nhanh rời khỏi, ánh mắt âm trầm, trên người khó xua tan âm lãnh, đêm khuya trong mộng, hân vô số lần nhìn thấy nhũ mẫu

khóc thút thít nước nở, lập lại tình cảnh mẫu phi tuyệt vọng tự sát, hăn nên hận, cũng nên oán, chỉ là...

- A Trạch, mau tới đây, mau tới đây.

Khương Lộ Dao nâng làn váy chạy về phía hăn, khuôn mặt hồng nhuận, thở hổn hển.

- Đi, phụ thân của ta tặng lễ vật cho ta, nói là hăn thắng được.

Ái ân nhiệt tình dào dạt, lại thực sự quyến luyến hăn khiến cho tâm tình bình phục như cũ.

Khương Lộ Dao tựa như một tia nắng mặt trời xuất hiện lúc hăn đang hăm sâu trong địa ngục.

Triệu Đặc Trạch bước nhanh theo nàng, hỏi:

- Nhạc phụ thắng được?

- Ừ, nói là lấy của Triệu vương, hắc hắc, thắng được đồ vật mà Triệu Vương rất vất vả mới có được.

- Quan hệ giữa nhạc phụ cùng Triệu vương thúc thúc thật tốt, như thế nào còn thắng được đồ vật...

- Không phải ta đã nói với người rồi sao, bọn họ có giao tình là đánh nhau mà có?

Khương Lộ Dao kéo Triệu Đặc Trạch vào cửa, nhìn chăm chú trong rổ, nằm bên trong là hai chú chó lông xù màu trắng.

- Nhìn xem? Nghe nói ở Đại Minh triều, chỉ có một đôi như vậy.

Tiểu cầu có đôi mắt hắc hắc, móng vuốt nho nhỏ, thân hình nho nhỏ giống như có thể đặt trong lòng bàn tay.

Trong mắt Triệu Đặc Trạch hiện lên hứng thú, chỉ sợ nhạc phụ cũng không biết, hẳn cũng là người thích động vật...

- Đây đôi cầu lông xù này thật sự rất khó có, nàng nhìn xem trên người bọn nó không có gì ngoài màu trắng.

- Ở trước mặt phụ thân ta đừng nói như vậy, nếu không hẳn thấy hoàn mỹ sẽ không nở bô.

Khương Lộ Dao ôm một con, ý bảo Triệu Đặc Trạch bế lên con còn lại, chóp mũi cọ cọ trán tiểu cầu.

- A Trạch nói xem, chúng ta đặt tên gì cho chúng nó?

- ...

Triệu Đặc Trạch xoa đầu tiểu cầu, đáy lòng dần dần ấm lại, Khương Lộ Dao nhìn khoe miệng hẳn tươi cười, nước cờ này đi đúng rồi, nhìn nhiều một chút tiểu động vật, có thể khiến người khác giảm bớt tối tăm.

- Tên? Hay là gọi Tuyết Đoàn, Mao Đoàn?

- Tuyết Đoàn, Mao Đoàn? Có phải quá tục khí? Tên như vậy, sao xứng với thân phận một đôi Đại Minh triều đệ nhất danh khuyển? Huống chi ta cùng A Trạch cũng không phải tục nhân, người nghĩ tên khác đi.

- Hay là gọi Lộng Tuyết, Lãng Tuyết?

- Đây là tên người, đặt vậy được sao?

Triệu Đặc Trạch nói mười mấy tên, Khương Lộ Dao đều không hài lòng, nên đành từ bỏ nói:

- Hay là nàng đặt tên đi.

- Ủ, gọi là Mao Mao, Đoàn Đoàn

- ...

Triệu Đạc Trạch đặt tiểu cầu vào lòng Khương Lộ Dao, bất đắc dĩ nói:

- Nàng đặt tên không tầm thường?

- Thực tục sao?

Khương Lộ Dao liếc hắt một cái, rồi đem hai tiểu cầu đặt lại gần nhau:

- Là người không biết thưởng thức.

- Bọn chúng là cầu xù, không phải mèo Ba Tư.

Khương Lộ Dao nói:

- Chúng ta có thể huấn luyện chúng nó, chạy vòng vòng, không thú vị sao?

Mao mao cùng Đoàn Đoàn như thế nào có chủ nhân như vậy?

Tần vương phi thấy Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao trước sau như một gắn bó keo sơn, nghe nói nhũ mẫu khóc thương Dương phi cả đêm. Liền cảm thán:

- Là nữ nhân thông minh.

Đắn đo thủ đoạn, chỉ sợ không kém gì nàng đâu.

Vĩnh Ninh hầu phủ.

Huyền đèn kết hoa, khách quý danh môn, tuy không bằng Vĩnh Ninh hầu thế tử thú nhi tức cùng gả nữ nhi, nhưng bởi vì hôm nay tân lang Tiêu Duệ Hoa là người tâm phúc của hoàng thượng, Vĩnh Ninh hầu đối với việc hôn nhân này cũng không dám quá đại ý.

Bên ngoài cũng có chút nghe đồn, Tiêu Duệ Hoa cùng Khương Lộ Kỳ ở tửu lâu đính ước, nam nhân đi tửu lâu là phong lưu tiêu sái, nữ tử lại đi tửu lâu không thể nào dễ nghe, có rất nhiều quý nữ danh môn không gả được cho Tiêu Duệ Hoa đều không muốn thấy Khương Lộ Kỳ.

Bất quá, nữ nhi của trưởng công chúa vẫn luôn dưỡng ở trong cung, là Vĩnh Phúc quận chúa lại đích thân tới Vĩnh Ninh hầu phủ đưa gả Khương Lộ Kỳ, làm người khác cảm thấy lạ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 62+1: Bất Đồng 1

Hoàng Hậu chỉ có một mình thái tử, vẫn luôn muốn có thêm một nữ nhi.

Năm đó Vĩnh Phúc quận chúa sinh động đáng yêu theo trưởng công chúa tiến cung, lại là nữ nhi được hạ sinh lúc trưởng công chúa là trai già đẻ ngọc.

Có lẽ hoàng hậu vì muốn kết hảo với trưởng công chúa đổi lấy niềm vui của hoàng thượng, cho nên mới đem Vĩnh Phúc quận chúa dưỡng ở trong cung.

Chi phí tiêu xài hằng ngày của Vĩnh Phúc quận chúa như cấp bậc công chúa.

Hoàng đế cũng yêu thích Vĩnh Phúc quận chúa, bởi vậy Vĩnh Phúc quận chúa ở trong cung rất được sủng ái, không phải vị công chúa tầm thường nào cũng có thể so sánh.

Khương Lộ Dao cũng không biết Khương Lộ Kỳ làm như thế nào kết giao cùng Vĩnh Phúc quận chúa.

Bởi vì Vĩnh Phúc quận chúa đến dự, cho nên vụ hôn nhân này tăng thêm rất nhiều quý khí.

Người tới chúc mừng phần lớn đều vây quanh tân nương tử, dựa theo tước vị cao thấp mà nói, Khương Lộ Dao sẽ lấy thân phận Tần vương thế tử phi ngồi ở vị trí thượng.

Nhưng Vĩnh Phúc quận chúa lại được an bài ở đó, Khương Lộ Dao chỉ nhàn nhạt cười, ngồi bên người Khương Lộ Kỳ, vẻ mặt ôn hoà không thấy bất luận cái gì không vui, khen tặng Khương Lộ Kỳ vài câu, liền không nói gì nữa.

Ngược lại Vĩnh Phúc quận chúa cùng Khương Lộ Kỳ khe khẽ nói nhỏ, có vẻ rất thân thiện với Khương Lộ Kỳ, không chỉ hạ thấp Khương Lộ Dao, ngay cả Khương gia tử muội còn lại ngày đêm ở bên nhau cũng không thân thuộc bằng Vĩnh Phúc quận chúa.

Cho dù là đại đường tử (chị họ) cố ý từ Giang Nam gấp rút trở về cũng không còn gì để nói.

Khương Lộ Kỳ mặc một thân hỉ phục hoa lệ, khuôn mặt đào hồng xấu hổ đến phẫn hồng.

Không biết Vĩnh Phúc quận chúa ở bên tai nàng nói cái gì, Khương Lộ Kỳ oán trách đánh nhẹ Vĩnh Phúc quận chúa hai cái, rồi nhìn về hướng Khương Lộ Dao, nhẹ giọng nói:

- Nhị tỷ tỷ...

- Có việc?

Khương Lộ Dao buông chung trà, cười khanh khách nói:

- Ta thấy tứ muội muội cùng Vĩnh Phúc quận chúa trò chuyện với nhau thật vui, tìm ta có việc?

Dựa theo bối phận mà nói, Vĩnh Phúc quận chúa phải lớn tuổi hơn Tần Vương thế tử, cũng bởi vì trưởng công chúa lão mới tới nữ, vì vậy năm nay nàng cũng chỉ mười tám tuổi.

Tuy Vĩnh Phúc quận chúa được sủng ái, nhưng cho tới bây giờ còn chưa có tuyển được phu quân, cũng thực khiến người ta ngoài ý muốn.

Người coi trọng Vĩnh Phúc quận chúa, thì nàng lại ghét bỏ bọn họ không phải tài hoa không tốt, thì chính là xuất thân bản hàn.

Nguyên nhân cũng vì lý do Vĩnh Phúc quận chúa xem trọng người, cho nên không có cách nào thú nàng.

Hôn sự của nàng ở cao không thành, thấp không phải, cho nên đành trì hoãn.

- Mới vừa rồi quận chúa nói...Nói Tần vương thế tử là người phong lưu đa tình, thấy nhị tỷ tỷ mặt mày xuân sắc, nghĩ đến...

- Ta thấy người cùng Kỳ muội muội số tuổi không sai biệt lắm, lại là thân tỷ muội, người chỉ ngồi bất động, không thể nói vài câu với Kỳ muội muội sao?

Vĩnh Phúc quận chúa nhường mày:

- Vì Kỳ muội muội nói một chút kinh nghiệm cũng được a, trước kia bên người Tần vương thế tử không ít nữ tử vờn quanh. Nếu người có biện pháp quản trị Tần vương thế tử, chắc không để ý mà dạy Kỳ muội muội một hai chiêu.

- Người không giống nhau, có thể áp dụng với Tần vương thế tử không nhất định có thể áp dụng với Tiêu đại nhân.

Khương Lộ Dao bình tĩnh cười nói:

- Chỉ cần dụng tâm, vấn đề gì cũng không phải vấn đề, người nói đúng không? Quận chúa biểu di.

Những lời này khiến các quý nữ ngồi kế bên thiếu chút nữa đã phun nước, dựa theo bối phận bên phu gia mà nói, Vĩnh Phúc quận chúa đúng là biểu di của thê tử Tần vương thế tử.

Nhưng bởi vì Vĩnh Phúc quận chúa còn trẻ tuổi, cũng có giao tình với hoàng tử công chúa ngang hàng, rất ít người đem một vị thiếu nữ gọi là ‘ biểu di ’.

- Người còn chưa có gả, không hiểu huyền bí trong đó, người làm văn bối như ta thật khó mà nói người, xem các người quen thuộc như vậy, sau khi tứ muội muội thành thân, nhất định sẽ nói cho người biết bí quyết trong đó, biểu di đừng có gấp.

- Nhị tỷ tỷ.

Khương Lộ Kỳ lấy tay ngăn chặn Vĩnh Phúc quận chúa, không vui nói:

- Sao người có thể nói như thế với quận chúa?

- Ta không đủ cung kính biểu di sao?

- ...

Ở đây không có người không biết xấu hổ, cũng không có người dám ăn nói như Tần vương thế tử phi, người khác kinh ngạc nhìn Khương Lộ Dao.

Trước kia nữ nhi của Khương nhị gia không hiện sơn không lộ thủy không ngờ lại người cực kỳ lợi hại, một chút cũng không thêm để ý, liền chọc giận trưởng công chúa.

Khương Lộ Dao thấy Khương Lộ Kỳ cùng Vĩnh Phúc quận chúa lại nói thầm với nhau, nên cười nói:

- Ta tìm tổ mẫu còn có chút việc, một hồi lại qua đây, biểu di cứ an tọa, ta cũng không dám phiền người đưa tiễn.

Đi không quay đầu, Khương Lộ Dao vén lên rèm cửa rời khỏi khuê phòng, cho dù Khương Lộ Dao tôn trọng trưởng công chúa, thì tuyệt đối cũng không thể chịu đựng Vĩnh Phúc quận chúa ở nơi đó ám chỉ Triệu Đạc Trạch ở trong hoàng cung đã từng hoang đường.

Mỗi lần nghĩ vậy, Khương Lộ Dao sẽ thấy buồn bực, nàng có thể không thèm để ý trước kia Triệu Đạc Trạch có bao nhiêu hoang dâm, nhưng không ai có thể không ăn giấm.

Hơn nữa Vĩnh Phúc quận chúa nói những lời này là có ý tứ gì?

Là nói Tần Vương thế tử trong hậu cung? Hay là không biết tiến thủ?

Mặc kệ từ phương diện nào, Khương Lộ Dao cũng không thể chịu đựng Vĩnh Phúc quận chúa khiêu khích, tuyệt đối không để người khác phê bình Triệu Đạc Trạch.

Sau lưng như thế nào dạy dỗ Triệu Đạc Trạch là chuyện riêng giữa phu thê bọn nàng, giáp mặt bất luận ai nói Triệu Đạc Trạch một câu không tốt, Khương Lộ Dao sẽ không nhường nhịn.

Nàng chính là bênh vực người của mình như vậy đấy.

- A, là Tần vương thế tử...

Khuê tú trong phòng nhìn ra cửa sổ dùng quạt che miệng, khuôn mặt mang theo vài phần ngượng ngùng, mơ hồ lại có một tia hâm mộ.

Lúc nhìn thấy Triệu Đạc Trạch vây quanh Khương Lộ Dao, đáy mắt người khác phần lớn nổi lên ngọt ngào ý cười, giống như vì Tần vương thế tử phi mà vui mừng.

Còn Tần vương thế tử đang vây quanh ái thiếp xin lỗi lấy lòng, chỉ hy vọng ái thiếp có thể vì hắn triển lộ tươi cười.

Vĩnh Phúc quận chúa nhìn cảnh này có chút ngoài ý muốn, nam nhân vây quanh Khương Lộ Dao là Triệu Đạc Trạch?

Sao có thể?

Hắn ở trước mặt ý trung nhân cũng không lộ ra thần sắc như vậy, Khương Lộ Dao mới gả cho hắn được mấy ngày?

Lúc nhìn thấy Triệu Đạc Trạch chuộc tội công Khương Lộ Dao chạy như điên ra sân viện, người trong phòng giật mình im lặng, có người thấp giọng lầm bầm:

- Thì ra Tần vương thế tử là phu quân như vậy.

Bảo vật vô giá có thể cầu, nhưng khó có thể cầu được tình lang.

Khuê tú nào không hy vọng hôn phu tương lai của họ, trong mắt trong lòng chỉ có một người?

Thằng thẩn mà nói trước kia Tần vương thế tử có thanh danh không tốt, táo bạo dễ giận, phong lưu háo sắc, tài học bình thường từ từ đồn đãi rất nhiều.

Tuy phu thê Tần vương tận lực giúp thế tử chùi dít, nhưng vẫn lộ ra chút gió.

Khương Lộ Kỳ cũng thấy Tần vương thế tử ngọt ngào với Khương Lộ Dao, chỉ sợ nàng là người chấn động nhất ở đây, cho dù là lúc nàng cùng Triệu Đạc Trạch quan hệ thân mật nhất, Triệu Đạc Trạch cũng chưa từng công nàng...

- Người làm sao vậy? Hôm nay là ngày đại hỉ của người, không thể khóc.

Vĩnh Phúc quận chúa vì Khương Lộ Kỳ lau đi nước mắt.

- Nhị tỷ tỷ của người không phải là người dễ đối phó, người phải cẩn thận, nghe nói tẩu tử ngoại gia của nàng chính là tiểu cô(em chồng) tương lai của người?

- Ừ.

- Vậy người càng phải cẩn thận, tiểu cô cũng không thể đắc tội.

- Ta biết.

Khương Lộ Kỳ đối với tương lai rất tin tưởng, lúc này thấy Vĩnh Phúc quận chúa nhu hòa ánh mắt, đáy lòng Khương Lộ Kỳ nổi lên một tia ấm áp.

Kiếp trước Vĩnh Phúc quận chúa cũng là người đáng thương, bởi vì trưởng công chúa quẫn vào đoạt đích, sau khi thái tử đăng cơ, vẫn đối xử với nàng không tốt, nàng gả đến hai vị trượng phu đều vì tội mưu nghịch mà bị xử trảm.

Nàng vốn nên đi theo hoàng hậu nương nương, đứng bên phía thái tử, chính vì trưởng công chúa cuối cùng lại chọn giúp hoàng tử khác, đâm sau lưng thái tử một kích.

Vĩnh Phúc quận chúa là bị thân mẫu liên lụy, tuy nàng bảo vệ được tánh mạng, nhưng toàn bộ nhi nữ của nàng đều vô thanh vô tức mà chết đi.

Kiếp trước lúc Khương Lộ Kỳ thê thảm nhất, Vĩnh Phúc quận chúa đã từng giúp nàng, cùng là người lưu lạc trong thiên hạ, Vĩnh Phúc quận chúa cũng từng khuyên nàng.

Lúc Khương Lộ Kỳ trôi qua ngày tháng cực khổ nhất, ít nhiều Vĩnh Phúc quận chúa cũng vì nàng mà hỏi thăm tin tức..... Các nàng so với thân tỷ muội còn gần gũi hơn.

Nàng nhớ ân tình của Vĩnh Phúc quận chúa, sau khi trọng sinh, nàng cũng muốn giúp Vĩnh Phúc quận chúa có được hạnh phúc.

Mấy ngày trước, một lần trong yến hội, Khương Lộ Kỳ dựa vào kinh nghiệm kiếp trước thành công tiếp cận Vĩnh Phúc quận chúa, chỉ ngăn ngừa đối mặt mấy lần, các nàng liền thành khuê mật không có gì giấu.

Vĩnh Phúc quận chúa so với ký ức trước kia của Khương Lộ Kỳ thì tuổi trẻ hơn, xinh đẹp hơn, còn tính cách yêu thích gì đó cũng không sai biệt lắm.

Bởi vì Vĩnh Phúc quận chúa trôi qua ngày tháng quá thư thái, lúc này khuôn mặt Vĩnh Phúc quận chúa không nhìn thấy đau khổ, nghèo túng như kiếp trước.

Nàng cũng hy vọng Vĩnh Phúc quận chúa có thể tránh khỏi bi kịch kiếp trước, sau khi quen biết nhau, lúc nàng nói cho Vĩnh Phúc quận chúa biết phu quân sắp đính ước với nàng là người yêu thích nam phong(đam mỹ), hơn nữa không phải chỉ thích nam nhân, mà là trừ nam nhân ra, nữ tử căn bản không thể tới gần hẳn.

Lúc đầu Vĩnh Phúc quận chúa không tin, nghe Khương Lộ Kỳ nói rất chắc chắn, nàng liền cầu trưởng công chúa hỗ trợ kiểm chứng.

Quả nhiên, tuy người nọ phong độ nhẹ nhàng, nhưng lại là nam nhân xấu xa.

Sau khi xác thật tin tức, Vĩnh Phúc quận chúa càng đối xử tốt với Khương Lộ Kỳ.

Hai người thân mật khăng khít, tín nhiệm lẫn nhau, không có gì giấu nhau, mà trưởng công chúa cũng tỏ vẻ thiện ý với Khương Lộ Kỳ.

Bởi vậy Vĩnh Phúc quận chúa mới có thể đến dự hôn lễ của Khương Lộ Kỳ giúp Khương Lộ Kỳ chống đỡ, cũng biết Khương Lộ Kỳ không thể nào thích Tần vương thế tử phi, cho nên Vĩnh Phúc quận chúa mới chủ động xuất đầu làm khó dễ Khương Lộ Dao.

.....

- Tân lang tới, tân lang tới rồi.

- A

Nhóm khuê tú bên người Khương Lộ Kỳ vội thành một đoàn, che kín cửa phòng, hô lớn:

- Tân lang là trạng nguyên, không thể niệm trang thơ tốt nhất, sẽ không được vào cửa!

Khương Lộ Kỳ đắp lên khăn che đầu, gương mặt phấn hồng, đôi tay bất an nắm chặt, lúc này nàng không phải là Tần vương thế tử phi đáng thương, đáng buồn, không phải là thê tử của tên táng tận lương tâm, súc sinh Triệu Đặc Trạch...

Nàng không cần chịu đựng Triệu Đặc Trạch đa tình hoang dâm, không cần thừa nhận Triệu Đặc Trạch vô sỉ cùng ngoan độc, càng không cần làm bạn bên người Triệu Đặc Trạch cùng hắn đi lên đường chết.

Cả đời này, nàng sẽ là thê tử của Tiêu Duệ Hoa, đoạn cẩm tú quang minh, dương quang đại lộ, nàng so với Khương Lộ Dao bước đi càng ổn định hơn.

Vĩnh Phúc quận chúa đứng sau lưng đám người, vốn dĩ nàng vô tâm xem tình hình bên ngoài, chỉ là lúc nàng nhìn thấy Tiêu Duệ Hoa thân xuyên hỉ phục, liền ngây ngẩn cả người, như thế nào là hắn? Hắn là tân lang?

- Quận chúa, quận chúa nói xem tân lang có thể qua cửa hay không?

- A.

Đang suy nghĩ mông lung, Vĩnh Phúc quận chúa vô ý thức nói:

- Được, mở cửa...

- Mở cửa.

Đám khuê tú thối lui mở cửa phòng, đông đảo sĩ tử đang vây quanh, Tiêu Duệ Hoa tuần mỹ vô cùng, mỉm cười đi đến, khuôn mặt thanh tú không thấy bất luận cái gì miễn cưỡng, vì sắp thành thân mà vui sướng.

Bên môi tươi cười khiến người khác cảm giác phong nhã, đôi mắt ôn ngọc, không chỉ Vĩnh Phúc quận chúa, cả đám khuê tú đều đỏ bừng khuôn mặt, ngơ ngẩn nhìn Tiêu Duệ Hoa đến xuất thần.

Tiêu Duệ Hoa nói cảm tạ với đồng học đến chung vui, phong tư xuất sắc hơn người càng thêm tuần mỹ như ngọc lang quân.

Người trước mắt không chỉ tuần mỹ vô cùng, lại là người được hoàng thượng tín nhiệm, thường xuyên triệu kiến.

Cũng bởi vì hãn có thanh danh chăm học kiên định, nên rất được người cùng thế hệ tôn sùng, lại bởi vì cử đề thi tập sắp phát hành trong thiên hạ, Tiêu Duệ Hoa ở trong đám sĩ lâm tuổi trẻ có danh vọng không người nào có thể so sánh, thậm chí có thể ảnh hưởng đại học sinh.

Cho dù là thế hệ trước cũng rất coi trọng Tiêu Duệ Hoa, hai mươi năm sau danh vọng như các, chỉ cần hãn không phạm sai lầm.

Nam nhân ưu tú thế này, có nữ tử nào không tâm động?

Tiêu Duệ Hoa nho nhã lễ độ hành lễ với đám khuê tú làm bạn bên người Khương Lộ Kỳ, tươi cười thu liễm một ít, càng tỏ vẻ hân nhân phẩm đoan chính.

Hỉ nương nâng Khương Lộ Kỳ ra cửa, Tiêu Duệ Hoa lặng lẽ nhìn quanh một vòng, Khương gia tỷ muội đều ở đây, chỉ có nàng không ở...

Tiêu Duệ Hoa tươi cười không thay đổi, cũng tốt, có lẽ gặp mặt sẽ xấu hổ, Khương Lộ Kỳ mới là thê tử cả đời của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, Tiêu Duệ Hoa khôi phục bình tĩnh, cho dù vẻ mặt hắn vì đón tân nương mà cười rất vui vẻ, thì đáy lòng hắn cũng bình tĩnh.

Người khác khe khẽ nói nhỏ,

- Khương tứ tiểu thư thật là may mắn, lại có thể gả cho Tiêu đại nhân.

- Tiêu đại nhân có thể nói là tân lang tuần mỹ nhất.

- Nếu nàng không phải chủ động đi...Nào có hôm nay? Cũng vì mặt mũi Vĩnh Ninh hầu đủ đại, lại bởi vì thê tử của Vĩnh Ninh hầu thế tử là muội muội duy nhất của Tiêu đại nhân, cho nên mới khiến Tiêu đại nhân đáp ứng hôn sự này, bằng không...Các người cũng đừng quên, dâm bôn làm thiệp.

- Nàng dâm bôn?

- Đây cũng không chừng, là nàng chủ động đi tìm Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân chính là chính nhân quân tử, như thế nào cũng sẽ không quá mức khó xử Khương gia, còn không phải thú nàng đang hoang?

Vĩnh Phúc quận chúa một bên nghe nhóm khuê tú nghị luận, vừa nghĩ đến tâm sự của mình.

Khương Lộ Kỳ giúp nàng, lại là bằng hữu khuê mật của nàng...Cho dù nhận ra thiếu niên năm đó, cũng không nên dây dưa chuyện cũ, chỉ đáng

tiếc là nàng không tìm được hân mà thôi.

Vĩnh Phúc quận chúa hứa thầm trong lòng chỉ cho bản thân buông thả đêm nay thôi, về sau sẽ không như vậy nữa.

Một đôi mắt đẹp khắc sâu hình bóng của Tiêu Duệ Hoa, so với trước kia hân càng tuấn mỹ, cũng càng có khí thế, chạm mặt, hân cũng chưa nhận ra nàng, là bởi vì thân phận, hay là...Ký ức năm đó chỉ có nàng nhớ rõ?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 62+2: Bất Đồng 2

Hôn lễ rất mệt mỏi, khách khứa rất nhiều, đồng học cùng khoa cũng rất nhiều, Tiêu Duệ Hoa bận kính rượu ứng phó khách khứa.

Hắn không rảnh đi xem khuê tú hoài xuân, từ khi hắn làm trạng nguyên được hoàng đế xem như sủng thần, nhóm khuê tú nhìn hắn bằng ánh mắt ái mộ, hắn đã thấy quá nhiều.

Khi hắn còn bần hàn, danh môn khuê tú nhìn hắn như không thấy, hiện giờ hắn phong cảnh, đương nhiên cũng sẽ không coi trọng danh môn khuê tú.

Sau khi cùng Khương Lộ Kỳ định ra hôn ước, hắn đã sớm từ bỏ tâm tư cầm sắt hòa minh, chỉ cầu Khương Lộ Kỳ không gây chuyện phiền toái cho hắn là tốt rồi.

Từng đáp ứng những gì với Vĩnh Ninh hầu, hắn sẽ nhớ rõ, còn muốn hơn, hắn sẽ không làm, Khương Lộ Kỳ cũng không đáng để hắn phải trả giá.

Lẽ ra Khương Lộ Dao cũng ở trong đội ngũ đưa gả, nhưng nàng trêu đùa nói một câu.

"Tiêu Duệ Hoa là tân lang tuần mỹ nhất"

Bởi vì lời này, Tần vương thế tử từ trong đội ngũ đưa gả túm Khương Lộ Dao đưa đi, hơn nữa ở đại môn Vĩnh Ninh hầu, làm trò trước mặt khách

khứa, ôm Khương Lộ Dao cười tuần mã, hai người ngồi chung một con, nghênh ngang mà đi.

Tiêu Duệ Hoa giống như không để ý, khoe môi vẫn mỉm cười, đưa tân nương ra cửa.

Các tân khách châu đầu ghé tai, phu thê Tần vương thế tử đoạt đi nổi bật của tân nhân, có người đồng tình Tiêu Duệ Hoa cùng Khương Lộ Kỳ.

Tần vương thế tử luôn luôn bá đạo, cho dù có đoạt đi nổi bật, thì Tiêu Duệ Hoa cũng không dám lên tiếng.

Cũng bởi vì có quan hệ thân gia với Vĩnh Ninh hầu thế tử, Tiêu Duệ Hoa cùng Khương Lộ Kỳ chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Khương Lộ Kỳ cách hi khăn nhìn thấy hết thảy, hôn lễ kiếp này không long trọng xa hoa bằng kiếp trước, điều này nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Nàng không phải là nữ nhi của Vĩnh Ninh hầu thế tử, cũng không gả vào đệ nhất danh môn Tần vương phủ, nhưng hôn lễ của nàng như thế nào lại bị Khương Lộ Dao đoạt đi nổi bật?

Khương Lộ Dao cùng Tần Vương thế tử khi nào không thể thân mật? Sao lại làm trò khi nàng thành thân?

Này không phải là đánh vào thể diện của nàng?

Đứng ở cửa đưa gả, Khương nhị gia đưa chất nữ xuất giá sang sảng, sung sướng cười to:

- Nhìn thấy tiểu tể cùng Dao Dao hòa thuận như thế, ta thật là vui mừng, sanh tể(cháu rể), người cũng phải học theo thế tử nha.

- Nhị bá phụ, sanh tể nhớ kỹ.

Tiêu Duệ Hoa nhàn nhạt đáp lại, vẻ mặt nhìn không ra một chút khí sắc không vui nào.

Lời này của Khương nhị gia xua tan nghị luận của mọi người, Tiêu Duệ Hoa nhìn Khương nhị gia đùa giỡn cùng đám người không thương không hạ, không biết vì sao sâu trong đáy lòng lộ ra một tia âm mộ cùng hối hận, nếu lúc trước...

Phụ mẫu hắt hủi sớm, chỉ còn muội muội sống nương tựa lẫn nhau, Tiêu Duệ Hoa dù thông minh cũng thiếu một vị phụ thân giữ gìn.

Tần vương thế tử có phúc khí hơn hẳn.

Khương tứ gia chức quan so với Khương nhị gia còn cao hơn, tài danh so với Khương nhị gia còn vang dội hơn, nhưng Khương tứ gia không xem tiểu tử như nhi tử mà đối đãi giống như Khương nhị gia.

Nhìn muội muội Tiêu Chúc Hoa hạnh phúc tươi cười liền có thể đoán, nàng ở Vĩnh Ninh hầu phủ sống rất tốt, tuy muội phu(em rể) đọc sách không được tốt, nhưng được cái nghe lời, lại thật lòng đau muội muội.

Phu thê son giống như đường mật ngọt ngào, hơn nữa phu thê Khương nhị gia cũng xem muội muội như thân khuê nữ, mọi cách sủng ái yêu thương.

Lúc Tiêu Chúc Hoa hồi môn, đã từng cùng hẳn nói đến thú sự của Khương gia.

Tiêu Duệ Hoa vốn dĩ lãnh tâm lãnh phổi, nghe Khương nhị gia làm việc, đáy lòng cũng ấm áp một ít.

Khương Mân Căn là tú tài, Tiêu Duệ Hoa nghĩ có nên giúp muội phu lấy cử nhân công danh? Sau đó lại để muội muội giám sát hẳn thi hội, đến lúc đó...

Trên quan trường có hãn cùng Tần vương thế tử chiếu cố, Khương Mân Căn không cần làm quan lớn, chỉ cần vui vẻ không ai dám khi dễ hãn là được.

Tần vương thế tử?

Tiêu Duệ Hoa mặc hồng lụa cười tuần mã, tay nắm thật chặt dây cương, người khác không phát giác Tần Vương thế tử đã thay đổi sao?

Hỉ khiếu nhẹ nhàng đi theo phía sau, Khương Lộ Kỳ ngồi trong cỗ kiệu xóc nảy, tâm nàng cũng không ngừng phập phồng, bồng tỉnh như mộng...

Nàng đã làm thê tử của Tiêu Duệ Hoa, cách Tiêu phủ càng gần, Khương Lộ Kỳ lại càng khẩn trương, Tiêu Duệ Hoa là người như thế nào?

Nàng chỉ biết tương lai sau này hãn sẽ trên vạn người dưới một người, nàng chỉ thấy hãn sẵn sàng yêu thương Khương Lộ Dao, hãn sẽ thích nàng sao?

Sau khi bọn họ bái lạy thiên địa, vào động phòng, Tiêu Duệ Hoa xốc lên khăn voan của Khương Lộ Kỳ.

Không thể phủ nhận, lúc này Khương Lộ Kỳ thả lỏng tâm tư rất nhiều, dung mạo so với ngày thường thì mình diễm kiều mị hơn.

Các vị tiểu thư Khương gia đều có dung mạo không tồi.

Khương Lộ Kỳ cũng là một vị giai nhân thanh tú, không kém hơn Khương Lộ Dao.

Nhận thấy Tiêu Duệ Hoa nhìn mình chuyên chú, trong lòng Khương Lộ Kỳ thầm vui vẻ, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Tiêu Duệ Hoa e lệ ngượng ngùng mỉm cười, mềm mại thay đổi gọi một tiếng:

- Tướng công.

Dáng vẻ hiện hiện giờ của nàng là dáng vẻ mà trước kia Tần vương thế tử thích nhất, lúc tình nùng ý mật, Tần vương thế tử từng nói lúc nàng xấu hổ e thẹn là lúc nhìn nàng đẹp nhất, có thể mê hoặc nam nhân!

Tiêu Duệ Hoa cũng là nam nhân.

- Ủ.

Tiêu Duệ Hoa hơi nhíu mày, động phòng còn phải xem lễ người khác, Tiêu Duệ Hoa không tiện nói rõ, có lẽ về sau Khương Lộ Kỳ sẽ hiểu rõ.

Hắn cần một vị thê tử, cùng hắn hướng về phía trước, cứng cỏi, tràn ngập tự tin.

Hiện tại hắn không cần một vị bạch liên hoa động một cái liền đỏ bừng khuôn mặt, nhút nhát bầu bạn.

Tuy hắn đối với Khương Lộ Kỳ cũng không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng Tiêu Duệ Hoa cũng trông cậy vào nàng có thể vì tư gia rào tre rào cọc, quan trường tranh đấu hung hiểm vạn phần, Tiêu Duệ Hoa không muốn nội bộ mâu thuẫn, bị người khác tính kế.

Lần trước chuyện ở trà lâu, đã khiến Tiêu Duệ Hoa cảnh giác.

Uống lên rượu giao bôi, Tiêu Duệ Hoa thấp giọng kêu Khương Lộ Kỳ nghỉ tạm, hắn rời khỏi tân phòng đi đến đại phòng đón tiếp khách khứa.

Khương Lộ Kỳ đánh giá bài trí trong tân phòng, trong lòng có vài phần thất vọng, không bằng Tần vương phủ xa hoa lãng phí, không thể nhìn trước mắt, phải nhìn tới tương lai...

Tương lai Tiêu Duệ Hoa hơn gấp ngàn vạn lần heo chó Triệu Đạc Trạch.

(Yul: chửi hoài vậy bà ☹, quạo nha.)

Tiêu Duệ Hoa hiện giờ là thanh lưu, đương nhiên sẽ không làm quá mức rõ ràng chuyện tham ô, lúc này là lúc phù hợp gia tăng danh vọng, bởi vậy hắc mua phủ cũng không lớn, chỉ là một chỗ tầm thường có ba sân viện, dù chỉ như vậy, thì hắc cũng là một tuyệt bút kim tiền.

Sau khi chuẩn bị cho muội muội một phần phong phú của hồi môn, Tiêu Duệ Hoa còn thừa bạc cũng chỉ đủ mua dinh thự, chuẩn bị hôn lễ liền dùng, đến nỗi ruộng đất mà hắc muốn mua cũng phải chờ đến mùa thu mới có thể thu được.

Hắc đã tận lực vì Khương Lộ Kỳ làm một phần hôn lễ long trọng, chỉ tiếc kiếp trước Khương Lộ Kỳ có một hôn lễ quá xa hoa, đối với chuyện Tiêu Duệ Hoa chuẩn bị cũng không thấy gì vui sướng.

Chân mày nhíu lại hiện rõ một phần mất mát, tuy nàng đã tận lực dấu diếm, nhưng Tiêu Duệ Hoa là ai?

Cho dù là hoàng thượng, trong quan trường biết bao lão quan gia, nhưng có thể đoán tâm tư để vương lại không quá mười người.

Khương Lộ Kỳ khác thường, căn bản không thể gạt được Tiêu Duệ Hoa đang giả say nằm trên giường...

Hắc không thoải mái giật giật cổ áo hỉ phục, vốn định để Khương Lộ Kỳ nhìn thấy, sẽ đi giúp hắc, nhân cơ hội này hắc sẽ cùng Khương Lộ Kỳ nói chuyện, có lẽ bọn họ cũng sẽ làm một đôi phu thê tương kính như tân.

Chỉ là Khương Lộ Kỳ căn bản không có ý hầu hạ Tiêu Duệ Hoa thay y phục, phân phó nha hoàn hồi môn chiếu cố Tiêu Duệ Hoa, còn nàng thì đi thay hỉ phục, chải đầu rửa mặt, Tiêu Duệ Hoa mơ hồ nghe thấy, Khương Lộ Kỳ nhỏ giọng nói:

- Ngay cả hương liệu cũng chưa chuẩn bị? Người tìm trong đám đồ hồi môn của ta xem.

Tiêu Duệ Hoa quay người âm thanh lạnh lùng nói với nha hoàn định giúp hắn thay y phục:

- Tránh ra.

Nha hoàn hồi môn nha hoàn không dám nhiều lời, thối lui qua một bên...

Sau khi Khương Lộ Kỳ rửa mặt chải đầu xong cả người tản ra thanh hương nhàn nhạt, nàng muốn tới gần Tiêu Duệ Hoa, lại không dám quá mức chủ động, nghe người ta nói nam nhân không thích nữ tử quá mức chủ động, giống như Triệu Đặc Trạch cũng không thích.

(Yul: cứ so sánh như thế sao hạnh phúc được bà cô. Tiêu với Triệu là 2 họ khác nhau mà nói gì đến con người)

Tiêu Duệ Hoa giống như say rượu ngủ say, không liếc nhìn nàng một cái, một đôi hỉ đuốc thẳng đến hừng đông mới dần dần tắt, Khương Lộ Kỳ nhìn giá cảm nển loang lổ, chua xót cười, đây là đêm động phòng mà nàng chờ đợi hai kiếp người sao?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 63+1: Hỏi Thăm 1

Sáng sớm, sau khi Tiêu Duệ Hoa thức dậy, cũng không để ý tới Khương Lộ Kỳ, hai người trầm mặc dùng điểm tâm, bởi vì Tiêu gia không có trường bối, Khương Lộ Kỳ cũng không cần thỉnh an, điều này khiến nàng cảm thấy nhẹ nhõm.

Kiếp trước, nàng bị Tần vương phi làm cho quay vòng, đối với các trường bối ở gia phụ luôn cảm thấy sợ hãi.

Trước kia nàng hâm mộ Khương Lộ Dao vào cửa coi như gia, người khác phần lớn khen ngợi Khương Lộ Dao quản gia tốt...

Khương Lộ Kỳ không phục, lo liệu Tiêu gia nho nhỏ này có cái gì khó khăn?

Tiêu gia nhân khẩu thừa thớt, thân thích cũng ít, không giống Tần vương phủ phức tạp, Khương Lộ Dao có được thanh danh hiền huệ hiển hách chỉ vì Tiêu Duệ Hoa có chức quan đủ cao.

Khương Lộ Kỳ không tin nàng đã trải qua hai kiếp lại làm việc kém hơn Khương Lộ Dao.

Trải qua một đêm suy nghĩ, nếu Khương Lộ Kỳ muốn làm hiền thê, đương nhiên phải mọi cách săn sóc, rộng lượng với Tiêu Duệ Hoa.

Mặc dù trong lòng đối với chuyện đêm qua phòng không gối chiếc có chút bất mãn, nhưng miệng nàng không nói ra câu oán giận ủy khuất, cẩn thận vì Tiêu Duệ Hoa bài bố thiện, sai nha hoàn bưng lên được bố.

- Tướng công đêm qua uống quá nhiều rượu, thiếp thân giúp người chuẩn bị được bổ tỉnh não, nếu không thoải mái, thiếp thân giúp tướng công xoa đầu?

- Không cần.

Tiêu Duệ Hoa nhàn nhạt lắc đầu.

- Ta còn phải đi nha môn, chuyện trong phủ giao cho phu nhân.

- Vậy tướng công cẩn thận một chút.

- Ừ.

Khương Lộ Kỳ tiễn Tiêu Duệ Hoa ra cửa, hai người bọn họ rõ ràng là tân hôn, đều là thanh xuân niên thiếu, nhưng đối đãi với nhau giống như lão phu lão thê bình đạm như nước, không hề có tình cảm mãnh liệt.

Tiêu Duệ Hoa xụ mặt như suy tư gì đó trên cổ kiệu, đi đến Hàn Lâm Viện.

Khương Lộ Kỳ vì hai kiếp làm người, tâm tư đã không giống như thiếu nữ, tuy cảm thấy tân hôn có chút bình đạm, trượng phu Tiêu Duệ Hoa có chút bất cận nhân tình lạnh băng, xa cách, nhưng nàng cũng không cảm thấy có vấn đề.

Quá mức kích thích, nàng đã trải qua đủ rồi, bình đạm như nước càng tốt.

Tình yêu không thể so với cơm ăn, Khương Lộ Kỳ chỉ muốn làm một người nhân xưng ca tụng là hiền thê lương mẫu, phụ tá Tiêu Duệ Hoa lên cư vị nhân thần, chờ đến Khương Lộ Dao xui xẻo nghèo túng, nàng cũng sẽ đi ‘vấn an’ Khương Lộ Dao.

Tuy hiện giờ Tiêu Duệ Hoa không có sự trợ giúp của Từ Nghiễm Lợi, nhưng so với kiếp trước, lúc này con đường làm quan của Tiêu Duệ Hoa càng loá mắt xuất sắc hơn một chút.

Khương Lộ Kỳ tin tưởng dựa vào năng lực của Tiêu Duệ Hoa sẽ từng bước thăng chức, lại qua một thời gian... Tiêu Duệ Hoa sẽ làm một kiện đại sự khiến thiên hạ khiếp sợ.

Khương Lộ Kỳ nhắc nhở chính mình, phải bắt đầu chuẩn bị.

Ma ma hồi môn cảm thấy có chút không ổn, nhẹ giọng nói với Khương Lộ Kỳ:

- Tiểu thư cùng cô gia là tân hôn, người nên quan tâm cô gia nhiều một chút, lúc này nên làm nũng quăn quýt si mê, người xụ mặt như vậy...Cô gia lại là tài tử thi lễ gia truyền, có lẽ không tiện cùng người thân cận.

- Người không hiểu, nữ tử quăn quýt si mê sẽ khiến nam nhân phiền chán.

Khương Lộ Kỳ căn bản nghe không ma ma nói, nếu không phải vì kiếp trước ma ma này không làm gì sai, thì nàng đã sớm đuổi ma ma đi, cho dù để lại bên người, thì nàng cũng đã đem nữ nhi của ma ma đi xứng người.....

Khương Lộ Kỳ không quên khuất nhục kiếp trước, nàng bị nha hoàn bỏ lên giường.

Nàng vì khuê nữ của ma ma tìm quản sự tầm thường bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong rách nát, hơn nữa sau khi bọn họ thành thân liền tổng cổ đến Giang Nam lo liệu cửa hàng.

Ma ma không biết tâm tư của Khương Lộ Kỳ, tuy không yên tâm để nữ nhi đi Giang Nam, nhưng nhìn tiểu tử tính tình ngay ngắn, đối với nữ nhi

cũng rất săn sóc, lại là quản sự gia cảnh giàu có.

Ma ma cũng không muốn khuê nữ phải làm nha hoàn hồi môn, đối với chuyện Khương Lộ Kỳ làm thật sự rất cảm kích, càng thêm tận tâm tận lực vì nàng.

- Sao người lại nghĩ như vậy? Nam nhân nào lại không thích nữ tử yêu kiều? Phải nói, phải làm, cô gia mới có thể để người trong lòng, tiểu thư, không phải lão nô lắm miệng, này là thời điểm tốt, đêm qua cô gia lại..... Người nên nhẫn mặt, làm cô gia chủ động tới đỡ người. Cô gia là tài tử Giang Nam, sao lại không hiểu lạc thú khuê phòng? Chỉ cần không tùy tiện quá phận, cô gia sẽ không xem nhẹ tiểu thư.

Ma ma tận tình khuyên bảo Khương Lộ Kỳ, nhưng Khương Lộ Kỳ tâm tồn hoài nghi với ma ma sao có thể nghe lọt tai?

Khương Lộ Kỳ không kiên nhẫn nói:

- Bình đạm là phúc, kiều tiểu quân quýt si mê đối với tướng công là vô dụng, huống chi ta là nương tử của trạng nguyên, đương nhiên phải trang trọng một ít, chỉ cần ta một lòng vì tướng công mà suy nghĩ, trong lòng tướng công sẽ kính ta, có ta.

- Tiểu thư...

- Không cần nói nữa, có thời gian tán gẫu không bằng nhanh chóng quản lý nội vụ Tiêu gia.

Tuy Khương Lộ Kỳ có chút ghét bỏ Tiêu phủ không lớn, bài trí không thể nào gây chú ý.

Nhưng hôm nay vài công việc vặt, cũng có thể khiến nàng ở trước mặt Tiêu Duệ Hoa hiển lộ bản lĩnh.

Ma ma bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thấy tiểu thư sục sôi ý chí chiến đấu tập trung vào sổ sách, yên lặng thối lui ra ngoài cửa, cái dạng tân nương tử kiểu này, ma ma chưa từng thấy.

Vốn định dùng sự hòa thuận giữa nhị tiểu thư cùng Tần vương thế tử ra khuyên nhủ Khương Lộ Kỳ, nhưng ma ma nhìn ra được, không đề cập tới nhị tiểu thư còn đỡ, lỡ nhắc tới nhị tiểu thư, nhất định Khương Lộ Kỳ sẽ nóng giận.

Lúc nhị tiểu thư cùng Tần vương thế tử hồi môn, ma ma cũng lên nhìn, nhị tiểu thư khéo mắt đuôi lông mày lộ ra xuân ý, cả người vui vẻ thanh lệ, nàng cười hay giận đều tác động đến Tần vương thế tử, bọn họ như vậy mới là tân hôn.

Hạ nhân hầu hạ nhị gia truyền ra rất nhiều chuyện, đều là Tần vương thế tử như thế nào cứng chiều thế tử phi, Khương nhị gia như thế nào luôn nhắc tới tiểu tể, giống như không làm cho người khác hâm mộ ghen ghét sẽ không cam lòng.

Cho dù ma ma nhìn không thấy phu thê thế tử ở chung như thế nào, nhưng nàng thấy nhị thiếu gia Khương Mân Căn cùng tân nương tử như thế nào là phu xướng phụ tùy.

Nhị thiếu gia còn giúp nhị thiếu phu nhân quạt gió, châm trà, thậm chí bị nhị thiếu phu nhân nhéo lỗ tai, mà nhị thiếu gia lại cười đến ngây ngốc...

Ma ma không trông cậy Khương Lộ Kỳ có thể làm như vậy lúc tân hôn, nhưng cũng không nên mức giống hôm nay, lạnh lẽo, bình bình đạm đạm.

Khương Lộ Kỳ không bắt lấy cô gia, tương lai chẳng may cô gia nạp thiếp, phải làm sao bây giờ?

Nữ tử kiều mị mới khiến nhân đau.

Ma ma lo lắng sốt ruột, chuyện nên làm cần phải làm, nàng phải cảnh cáo đám nha hoàn hồi môn của Khương Lộ Kỳ, mặc dù sau này Khương Lộ Kỳ phải an bài thông phòng thị tẩm cho cô gia, cũng không thể ở lúc tân hôn...

Tiêu Duệ Hoa đi vào Hàn Lâm Viện, đồng liêu quen biết hẳn phần lớn đều mở miệng chúc mừng hẳn tân hôn, Tiêu Duệ Hoa trầm ổn ứng đối, ôn nhuận tươi cười vẫn luôn treo bên môi.

- Tiêu hiền đệ, ta thấy người thật sự không giống đang tân hôn, hay là đệ muội đối với người quá mức thanh lãnh thẹn thùng?

Lúc nghỉ trưa, đồng hương thân cận cùng Tiêu Duệ Hoa là Liễu hầu giảng vào Hàn Lâm Viện sớm hơn Tiêu Duệ Hoa hai năm, quan tâm dò hỏi.

- Đêm qua không thoải mái?

Tiêu Duệ Hoa cười bình đạm:

- Làm phiên liễu đại ca quan tâm, hôm qua đều tốt.

Tân hôn rốt cuộc là như thế nào, Tiêu Duệ Hoa cũng không rõ ràng lắm, chỉ là hẳn không cảm thấy Khương Lộ Kỳ có gì ủy khuất, càng không cảm thấy Khương Lộ Kỳ khiến hẳn tăng vọt, có lẽ tiểu thư hầu môn đều sẽ đạm nhiên như thế.

Thật ra sáng nay Tiêu Duệ Hoa vẫn luôn trông chờ Khương Lộ Kỳ có thể nói ra ủy khuất, oán trách hẳn.

Không biết người khác thế nào, Tiêu Duệ Hoa chỉ biết muội muội có cái gì bất mãn sẽ trực tiếp cản Khương Mân Cẩn, cản tay Khương Mân Cẩn hiện dấu răng, nhưng muội phu Khương Mân Cẩn lại vui như ngốc tử.

Còn nói với đại cữu tử Tiêu Duệ Hoa, cần ta, chứng minh nàng yêu ta, cần ta!

Yêu cần hẳn?

Từ bộ dạng ôn trọng xa cách của Khương Lộ Kỳ hẳn có thể nhận ra, nàng không cần hẳn!

Thậm chí không có hẳn, Khương Lộ Kỳ cũng sẽ trôi qua rất tốt, rất vững vàng, nếu đây là ngày tháng nhàn nhạt mà Khương Lộ Kỳ muốn, Tiêu Duệ Hoa cũng không cần suy nghĩ gì nữa.

- Hầu phủ tiểu thư quý trọng, ôn trọng, nhưng ở chuyện phòng the...

Liễu hầu giảng lắc đầu:

- Nhưng cũng không hẳn vậy, ngày đó hiền đệ thành thân, Tần vương thế tử bị thế tử phi lấn lộn...

- Lấn lộn?

- Không phải lấn lộn, là ngọt ngào "tra tấn"

Liễu hầu giảng nhìn thấy Tiêu Duệ Hoa không hiểu, hàm chứa ý cười xấu xa chỉ nam nhân mới hiểu.

- Đêm qua nhất định Tần vương thế tử là đêm xuân nồng mật, nhìn bộ dáng thế tử phi vũ mị yêu kiều, thật khiến nhân tâm ngứa ngáy, lúc ở cùng Tần vương thế tử, có lẽ sẽ càng...Ai, chớ trách gần đây Tần vương thế tử không thể nào rời phủ, kiều thê như trân như bảo, sao còn coi trọng dung chi tục phấn?

Tiêu Duệ Hoa giờ chén sứ cười đậm không nói, Khương Lộ Dao đối với Tần vương thế tử là bộ dáng tiểu lệ vũ mị xác thật câu nhân, cho dù là bộ dạng đang ghen oán, cũng khiến Tần vương thế tử ái sát(yêu chết) đi.

- Tiêu đại nhân, hoàng thượng triệu kiến người.

Hàn Lâm Viện cách hoàng cung không xa, nội thị truyền khẩu dụ của hoàng thượng cực kỳ thuận tiện, Tiêu Duệ Hoa buông chén trà, đứng dậy nói với Liễu hầu giảng:

- Tiểu đệ đi trước, đêm nay tiểu đệ làm chủ bồi tội.

- Được, đêm nay tại tửu lâu, ta cùng Tiêu hiền đệ nói tỉ mỉ.

Hai người hành lễ với nhau, Liễu hầu giảng hâm mộ nhìn Tiêu Duệ Hoa được tuyên triệu vào cung.

Tuy Tiêu Duệ Hoa là hậu bối, nhưng ở trong Hàn Lâm Viện, số lần Tiêu Duệ Hoa được triệu kiến là nhiều nhất, Liễu hầu giảng cùng Tiêu Duệ Hoa kết giao cũng là ngóng trông tương lai có thể được Tiêu Duệ Hoa "dù dắt".

Này không phải nói dối, ai nấy đều nhìn thấy Tiêu Duệ Hoa tiền đồ rộng mở.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 63+2: Hỏi Thăm 2

Tần Vương phủ.

Quan Sư Các xuân ý dạt dào, đám nha hoàn canh cửa về mặt ngưỡng
ngùng, hơi cúi đầu, bên trong truyền ra đối thoại, làm nhân tâm ngửa ngáy.

- Ở, hướng lên trên một chút.

- Nơi này?

- Lên tí nữa.

Khương Lộ Dao ghé vào thành giường, chỉ huy Triệu Đặc Trạch xoa eo
giúp nàng, đem qua một phen lăn lộn, eo đau muốn chết, không bắt hãn
xoa, thì bắt ai xoa?

Triệu Đặc Trạch rất thích làm chuyện này, bàn tay to sờ soạn vòng eo
thanh mảnh, thỉnh thoảng nhẹ nhàng hôn cổ Khương Lộ Dao, hô hấp có
chút trầm trọng.

- Dao Dao.

- Đi...

Khương Lộ Dao liếc hãn một cái, dối nói:

- Ngoan ngoãn xoa eo, không được làm bậy.

Nàng càng ‘ hung ác ’ ra lệnh, bàn tay của Triệu Đạc Trạch càng lệch khỏi quỹ đạo, chậm rãi đi xuống trêu chọc Khương Lộ Dao, lấy lòng, dụ nàng.

- Sắc trời vừa tối, Dao Dao, chúng ta...

- Không có chúng ta, hôm qua ta nghe rất nhiều chuyện về người, ta còn chưa có sinh khí đâu?

- Dao Dao.

Khương Lộ Dao xoay người đè lên người Triệu Đạc Trạch, mông vênh giận dỗi ngồi ở trên bụng hắn, bĩu môi nói:

- Sinh khí, sinh khí.

Triệu Đạc Trạch nắm chặt eo nhỏ của nàng, ánh mắt càng ngày càng thâm trầm, dù muốn bao nhiêu lần, cũng không đủ.

- Nàng đem miệng nâng cao như vậy, là muốn ta hôn?

- Không phải...

Câu nói kế tiếp đã bị Triệu Đạc Trạch nuốt vào trong bụng, lúc đầu Khương Lộ Dao cũng kháng cự, sau đó liền nhu thuận, đôi tay chậm rãi vòng lấy cổ Triệu Đạc Trạch, đầu lưỡi linh hoạt đi vào, Triệu Đạc Trạch cảm giác toàn thân nhiệt khí thẳng xuống phía dưới...

Đang định cởi bỏ y phục của ái thiếp, bên ngoài nha hoàn canh cửa hồi bẩm:

- Chủ tử, thái phi điện hạ truyền người đi qua.

Khương Lộ Dao lập tức đẩy Triệu Đạc Trạch, chọc trán hắn, nhỏ giọng oán giận:

- Chỉ lo cùng người hồ nháo, sổ sách còn chưa có xem, một hồi thái phi hỏi ta, ta trả lời không được, xem ta trở về sẽ thu thập người như thế nào.

Triệu Đặc Trạch xoa xoa cái trán, lại cười nói:

- Cầu thu thập.

- Hử.

Khương Lộ Dao liếc hắt:

- Chỉ giỏi học theo.

Lúc tình nùng ý mật, Khương Lộ Dao cũng nói sẽ cầu hắt thế nào, như thế nào.

Không ngờ Triệu Đặc Trạch lại nhớ kỹ, còn học đến đâu dùng đến đó, dùng lời nói khiêu khích nàng.

Khương Lộ Dao soi gương, bất đắc dĩ sai người múc nước, lại phải rửa mặt chải đầu lần nữa, mới có thể gặp người.

Dùng khăn lạnh đắp môi có chút sưng đỏ, nghe tiếng Triệu Đặc Trạch nằm trên giường cười xấu xa.

Khương Lộ Dao tức giận, tùy tay đem khăn lạnh ném lên mặt Triệu Đặc Trạch.

- Này thì cười!

Bộ dáng nàng thế này là ai hại?

Đi gặp người khác còn đỡ, cố tình lúc này lại đi gặp một lão bà thủ tiết nhiều năm, lúc này Khương Lộ Dao có bộ dạng kiêu diễm ướt át, không phải sẽ kích thích thái phi sao?

Nàng không nghĩ thái phi sẽ vì tôn tử tôn tức tình nùng ý mật mà cao hứng.

Triệu Đạc Trạch cười vui vẻ, lấy khăn xuống:

- Dao Dao, ta cùng nàng đồng cam cộng khổ.

Khương Lộ Dao lười phản ứng với Triệu Đạc Trạch, thu thập ổn thỏa, liền đi gặp thái phi.

Lúc Khương Lộ Dao đi rồi, Triệu Đạc Trạch đứng dậy cầm lấy sổ sách ở trên bàn, lật xem, đồng thời ở trên sổ sách xóa giảm những mục không cần thiết, hẳn muốn soạn sơ qua, giúp Khương Lộ Dao tốn ít sức lực.

- Thế tử điện hạ, nha hoàn hầu hạ bên người nhũ mẫu qua đây truyền lời.

- Chuyện gì?

Triệu Đạc Trạch nhíu nhíu mày, nói:

- Để nàng tiến vào.

Rèm cửa đẩy ra, một vị thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt thanh lệ, cử chỉ hào phóng đi vào, Triệu Đạc Trạch thấy rõ dung mạo kia, không khỏi sửng sốt một chút.

- Người...

- Thế tử điện hạ, nhũ mẫu sai nô tỳ tặng đồ cho người...

Nha hoàn mỉm cười nhàn nhạt.

- Là nhũ mẫu đích thân làm điểm tâm cho người, là những món người thích ăn nhất.

- Đi, người đi ra ngoài đáp lời.

Triệu Đạc Trạch ngửi được hương vị mà hẳn khó có thể quên, hương vị điểm tâm gọi lên rất nhiều hồi ức, hơn nữa nha hoàn này có tướng mạo quá...

Rất giống một người, một người khiến Triệu Đạc Trạch không thể quên, chỉ là giống thì như thế nào, hẳn sẽ muốn người thay thế?

Huống chi, tâm hẳn đã bị Khương Lộ Dao cuốn lấy, cho dù nàng có thể sống lại, Triệu Đạc Trạch cũng sẽ không cùng nàng có bất cứ liên hệ nào.

Khi đó hẳn quá trẻ, sau khi gặp được Khương Lộ Dao, hẳn mới biết cái gì gọi là yêu sâu sắc, cái gì gọi là hạnh phúc an tâm.

- Thế tử điện hạ.

- Đi ra ngoài.

Triệu Đạc Trạch lạnh lùng nói:

- Đi ra ngoài đáp lời.

Nha hoàn đặt rõ điểm tâm xuống, xoay người lui ra ngoài, Triệu Đạc Trạch đề đề huyết thái dương, nhũ mẫu chướng mắt Dao Dao sao? Một hai phải dùng chiêu này?

Dao Dao ở trước mặt hẳn chưa từng nói nhũ mẫu có gì không tốt, cho dù hẳn nhìn ra Dao Dao rất chướng mắt nhũ mẫu, nhưng vì hẳn, Dao Dao sẽ chiếu cố nhũ mẫu rất tốt, đơn giản là vì nhũ mẫu dưỡng hẳn...

Khương Lộ Dao thậm chí từng nói với hẳn, nhũ mẫu nên thường xuyên hoạt động, hàng năm ở trong phòng, không những đối với thân thể không tốt, còn có khả năng càng suy nghĩ nhiều.

Khương Lộ Dao vì nhũ mẫu tìm rất nhiều lý do, thuyết phục chính nàng, nhũ mẫu là trung tâm, chỉ là trung tâm chủ tử mà làm chuyện xấu.

Triệu Đạc Trạch không có cách nào an ủi chính mình như nàng, nhạy bén cảm giác được nhũ mẫu rất kiêng kỵ Khương Lộ Dao, vì cái gì?

Đơn giản là Khương Lộ Dao không hiểu được tâm tư của nhũ mẫu?

Dao Dao vì hấn mà suy xét.

Vẫn luôn có người ở bên tai hấn không ngừng nhắc chuyện năm đó, Triệu Đạc Trạch rất vất vả mới có hai ngày thoải mái, lúc này hấn căn bản không muốn gặp nhũ mẫu.

Hôm nay nhũ mẫu lại làm như vậy, Triệu Đạc Trạch bất mãn với dụng tâm của nhũ mẫu.

- Người trở về nói với nhũ mẫu, hai ngày nữa ta sẽ đi thăm nhũ mẫu.

- Nhũ mẫu muốn thế tử mau chóng đi... Qua mấy ngày nữa là ngày giỗ của thân mẫu người.

- Không chỉ có ta nhớ rõ, thế tử phi cũng nhớ rõ.

Triệu Đạc Trạch hòa hoãn ngữ khí, có lẽ nhũ mẫu đã lão nên hồ đồ, dù sao nhũ mẫu cũng là người thân cận duy nhất mà mẫu phi để lại hấn, lại chiếu cố hấn nhiều năm như vậy.

- Thân thể nhũ mẫu như thế nào?

- Hồi bẩm thế tử, nhũ mẫu thân thể an ổn, chỉ là luôn nhắc tới người, có khi suốt đêm rơi lệ, trừ người ra, ai cũng không khuyên được. Nô tỳ nhìn... Cũng cảm thấy bi thương.

Nha hoàn ở ngoài cửa, cách màn nhìn bóng dáng Tần vương thế tử, thanh âm tận lực ôn nhu.

- Nhũ mầu cũng rất thương tiếc thế tử, chỉ là có những lời không dễ mở miệng nói trước mặt người, một rổ điểm tâm kia, nhũ mầu không để người khác trợ giúp, từ đầu đến cuối chỉ một mình nhũ mầu làm.

Triệu Đặc Trạch mở rổ, điểm tâm chinh tề khiến tâm hần đau đớn, nếu nhũ mầu không sai nha hoàn này đem tới...

Có lẽ hần càng cảm động. Chỉ là một tỳ nữ giống như đã từng quen biết, khiến Triệu Đặc Trạch hết muốn ăn uống.

Hần rất vất vả mới tìm được kiều thê, cảm nhận thê tộc duy trì, không phải chỉ có mình hần.

Nếu lúc này hần sủng hạnh nha hoàn, nhất định Dao Dao sẽ không tha thứ cho hần.

Nhạc phụ cũng sẽ không che chở hần.

Đối với sắc đẹp, Triệu Đặc Trạch nhìn thật đậm, Dao Dao thỏa mãn hần các loại ảo tưởng, hần không cần ở trên người nữ tử khác tìm vui.

- Ngày giỗ của mầu thân, ta sẽ để thế tử phi an bài, đến lúc đó ta cũng sẽ để nhũ mầu bái tế mầu phi.

Triệu Đặc Trạch cầm một khối điểm tâm, trước kia hần sẽ thực cảm động, rất thích nhũ mầu đích thân làm điểm tâm.

Nhưng hiện tại, tay nghề không bằng Dao Dao, hình dạng điểm tâm cũng không thể nào đẹp...

- Người đi về đi, nói nhũ mầu không cần phái người lại đây, ta cùng Dao Dao hết thảy đều tốt, nhũ mầu yên tâm là được.

Nha hoàn nghe Triệu Đặc Trạch kiên quyết, uốn gối tiếc nuối rời đi.

Triệu Đặc Trạch đem điểm tâm bỏ vào trong miệng, điểm tâm từng làm hẳn cảm động thương cảm lại không có mùi vị gì cả, có chút đắng, có chút chát, đem rở dấy ra xa, hẳn chuyên tâm giúp Khương Lộ Dao xem sổ sách.

- Đem rở này đi, đừng để Dao Dao biết.

- Dạ, thế tử điện hạ.

Mặc kệ nhũ mẫu dụng tâm như thế nào, Triệu Đặc Trạch không muốn Khương Lộ Dao oán hận nhũ mẫu.

.....

Thái phi gọi Khương Lộ Dao tới cũng là vì ngày giỗ của Dương phi, để Khương Lộ Dao ngồi bên người, thanh âm thái phi bình thản, lộ ra một tia tiếc hận.

- Thân mẫu của a Trạch là một vị nữ tử cực kỳ khó có, phẩm mạo xuất chúng, tài học xuất sắc, nàng cùng Tần vương là tình cảm thâm hậu...Chỉ tiếc, nàng đi quá sớm, trước kia ngày giỗ đều là nhi tức lo liệu, lần này người vào cửa, lại quân hậu trạch, ta cũng không tiện làm nhi tức lo lắng.

- Thái phi điện hạ cứ yên tâm, tôn tức nhất định tận lực lo liệu.

Khương Lộ Dao tỏ thái độ sẽ đem hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, nàng tin tưởng Dương phi là một vị nữ tử ưu tú.

Dù Dương gia ở trong tình trạng như vậy, mà nàng còn có thể bảo vệ quả phụ Dương gia cùng rể và mầm duy nhất.

Khương Lộ Dao rất khâm phục nàng, nhưng nàng đối với nhi tử Triệu Đặc Trạch có thể...

Có lẽ Dương phi thật sự muốn mang Triệu Đặc Trạch cùng nhau rời xa nhân thế, không muốn lưu lại một mình nhi tử ở dương gian chịu khổ.

Chỉ là cuối cùng vẫn mềm lòng, buông lỏng tay, nên Triệu Đạc Trạch còn sống, đáng tiếc sống, lại chua xót lòng người.

- Tôn tức mới vào cửa, không biết vương phủ có quy củ đặc biệt gì không? Mẫu thân thích cái gì?

Khương Lộ Dao cảm thán hỏi:

- Lúc ấy thế tử còn nhỏ, không nhớ, nha hoàn hồi môn của mẫu thân phần lớn theo mẫu thân rời đi, người may mắn sống sót cũng bị phân phát, không biết tung tích. Nhũ mẫu của thế tử biết mẫu thân yêu thích cái gì, chỉ tiếc...Tổ mẫu, tôn tức nói ra được không?

Thái phi cũng nghe một chút tiếng gió, nghe nói Khương Lộ Dao cùng nhũ mẫu nhìn nhau không thuận mắt.

- Nhũ mẫu của a Trạch cũng không dễ dàng, tánh mạng của nàng là Dương phi cứu, đối với Dương phi là trung thành và tận tâm, bởi vậy đầu óc có điểm không rõ ràng lắm, người đừng chấp nhặt với nàng.

- Nàng chỉ nói vài lời nói, sao tôn tức lại so đo?

Khương Lộ Dao muốn nói lại thôi, nhìn quanh bốn phía, nhẹ giọng nói:

- Cho dù nhũ mẫu nói tôn tức không phải, nể tình nhũ mẫu hầu hạ thế tử, tôn tức sẽ không so đo, chỉ là người không hiểu được, nhũ mẫu thường xuyên nói với thế tử về án oan Dương gia, nói vương gia như thế nào bạc đãi mẫu phi...Nếu là người khác nói như vậy, thế tử có thể đem người châm ngòi phụ tử hãm cùng vương gia đi xử lý, nhưng nói những lời này lại là nhũ mẫu, thế tử là người có tâm sự, người nghĩ trong lòng hẳn có thể dễ chịu sao?

- Nàng còn nói cái gì?

Tuy thái phi biết trong lòng nhũ mẫu có oán khí với Tần vương phủ, nhưng không ngờ thời thời khắc khắc nàng ta ở bên tai Triệu Đạc Trạch nhắc mãi những lời này.

- Người hãy nói cho ta nghe.

- Lại nói đến chuyện liên quan đến mẫu phi...

Khương Lộ Dao ra vẻ tò mò hỏi:

- Tổ mẫu, người đau tôn tức cùng thể tử như vậy, hay người đem chuyện năm đó của mẫu thân nói một lần đi, thể tử cùng phụ vương cũng không thể không lạnh không nhạt như vậy được, tôn tức nhìn thể tử muốn thân cận vương gia lại không dám thân cận, đau lòng cực kỳ. Tôn tức nghĩ mẫu phi ở thiên có linh, cũng sẽ không muốn nhìn thấy thể tử cùng vương gia biến thành như vậy...

Năm đó chuyện Dương phi ôm tử tự sát mới là mấu chốt, Khương Lộ Dao dò hỏi án oan năm đó của Dương gia.

Nếu nghe nhiều người nói, có lẽ sẽ phát hiện dấu vết bất đồng để lại, Khương Lộ Dao không muốn Triệu Đạc Trạch lưng đeo trầm trọng thù hận.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 64+1: Mạnh Mỗi 1

Người chứng kiến án oan Dương gia kể lại không giống nhau, lời thái phi nói cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng dù sao cũng phải để thái phi cùng Tần vương biết, nguyên nhân Triệu Đặc Trạch không thân cận với Tần vương.

Thái phi vừa nghe Khương Lộ Dao nói xong, vẻ mặt mang theo vài phần tức giận, nhũ mẫu thật là to gan, thân là hạ nhân cũng dám nhúng tay vào chuyện của chủ tử.

Những lời này có khả năng trộn lẫn mâu thuẫn dẫn đến phụ tử Tần vương phủ phản bội lẫn nhau, gia trạch không yên.

- Lời này người nghe chính miệng nhũ mẫu nói?

- Dạ.

Thái phi cường chế tức giận, lúc này nếu đi tìm nhũ mẫu phân biệt sai lầm, chỉ làm Triệu Đặc Trạch che chở cho nàng, ngược lại không tốt.

Tuy thái phi có chút tiểu tâm tư, nhưng cũng hy vọng Tần vương phủ có thể truyền thừa đi xuống, trên dưới vương phủ cuồn phong thổi mạnh.

Hiện giờ địa vị thế tử của Triệu Đặc Trạch không gì phá nổi, chỉ cần Triệu Đặc Trạch không gây đại họa ngập trời, hẳn chính là Tần vương nhất mạch thừa kế.

Kỳ thật ai kể thừa Tần vương đối với thái phi mà nói cũng quan trọng như nhau, tả hữu đều là tôn tử của nàng.

Bất quá, nếu Khương Lộ Dao đã hỏi, mà thái phi không nói, sẽ làm người khác cho rằng thái phi bất công, không đau Triệu Đạc Trạch, bất công không phải không được, nhưng mặt mũi thái phi không muốn biểu hiện ra ngoài.

- Nói đến chuyện năm đó, ai...

Thần sắc thái phi có vài phần u buồn.

- Chắc người cũng nghe người bên ngoài nói đến án oan Dương gia, trước và sau khi Dương Soái gặp nạn, thân mẫu a Trạch không ít lần khắc khẩu cùng vương gia, này đó ta không muốn nói cho a Trạch biết, là sợ a Trạch cho rằng chúng ta không chịu giúp Dương gia.

Khương Lộ Dao gật đầu nói:

- Có lẽ năm đó trong lòng mẫu thân sốt ruột, cho nên không thể nói rõ ràng cùng vương gia.

Bởi vì nói đến chuyện năm đó, hạ nhân hầu hạ bên người thái phi đều rời đi, Khương Lộ Dao chủ động rót trà cho thái phi.

- Có lẽ lúc mẫu thân đi cũng thấy hối hận, vì không thể nói chuyện rõ ràng với vương gia.

Thái phi thở dài:

- Ta cũng không gạt người, Dương phi vừa vào cửa coi như gia, hơn nữa rất được lão vương gia coi trọng, chính là vương gia tìm nha hoàn, chỉ cần lão vương gia biết được, liền đem vương gia đánh năm một đốn. Dương phi minh diễm tuyệt sắc, toàn thân khí phái, trong lòng vương gia cũng ái mộ,

chỉ là lúc ấy hân vẫn là thế tử, bên người luôn có người...Lúc bọn họ tân hôn đã náo loạn vài trận, sau đó Dương phi từ từ buộc tâm vương gia, lúc này vương phủ mới đỡ hơn một chút.

Khương Lộ Dao có thể hiểu Dương phi, có nữ nhân nào nguyện ý cùng một đám nữ nhân chia sẻ một nam nhân?

Huống chi, nghe ý tứ trong lời thái phi nói, Dương phi không giống Khương Lộ Dao, không phải Khương gia trèo cao Tần vương phủ.

Dương phi là lão Tần vương chủ động vì nhi tử cầu thú, hơn nữa xem Dương phi như bảo bối, Dương phi lúc còn ở khuê phòng cũng không giống Khương Lộ Dao.

Lúc ở khuê phòng Khương Lộ Dao không có tiếng tăm gì, còn nàng là nổi danh quý nữ lừng lẫy kinh thành, bởi vậy nàng tự tin, kiêu ngạo là người khác rất khó sánh bằng.

- Sau đó lão vương gia chết bệnh, vương gia cùng nàng đều thủ hiếu.

Thái phi dùng khăn lau lau khóe mắt, tỏ vẻ nàng rất thương tâm chuyện lão Tần vương qua đời.

- Sau đó mấy năm, cũng không biết như thế nào, nàng vẫn không có thai, ta cùng vương gia sợ nàng duyên phận đơn bạc nhi nữ nối dòng, có chút lo lắng...Ta không ít lần vì nàng tìm được bố, chuyện vương phủ cầu tử cả kinh thành đều biết.

- Thế tử vẫn luôn không có thứ xuất huỳnh trưởng, đủ để nhận ra vương gia đối với mẫu thân là ngưỡng mộ.

- Đúng thế.

Thái phi gật đầu, lúc ấy lão Tần vương đã qua đời, Dương phi ở vương phủ thiếu một chỗ dựa.

- Sau đó một thời gian, phương pháp gì cũng thử qua, vương gia vẫn luôn bồi nàng, nói bọn họ không tốt chính là không có mắt.

- Lúc ấy mẫu thân cũng không vì vương gia nạp thiếp?

- Nàng vẫn không nhả ra.

Thái phi lại thở dài:

- Chuyện này nàng lại rất quật, có lẽ trong lòng không bỏ xuống được, sau đó cuối cùng nàng cũng có thai, khiến vương gia cùng ta hoan hỉ cực kỳ, nàng biết thân mình trọng, cũng có tự tin, lúc này mới vì vương gia thu xếp mấy cái thông phòng, để các nàng thay phiên thị tẩm.

Thay phiên thị tẩm? Khương Lộ Dao nhú mày, cũng đúng, làm như vậy ít nhất có thể bảo đảm vương gia không bị một người mê hoặc.

Nhưng làm như vậy cũng có khả năng sẽ sinh ra rất nhiều thứ xuất.

- Các nàng đều dùng được?

Khương Lộ Dao không nhịn được mà bật cười, nếu dùng được, sẽ không có Triệu Đặc Dật.

- Lúc mẫu thân hoài thế tử, nhất định rất vất vả, lúc ấy Dương gia đã... Đã bị người hắt nước bẩn.

- Không sai, nàng đang mang thai hai tháng, án oan Dương gia liền có dấu hiệu, khi đó ai cũng không nghĩ gian thần lại to gan lớn mật dám hãm hại Dương Soái, ta cùng Vương gia chỉ cho là ghen ghét nhân tài, đối với Dương phi cũng nhiều lần trấn an. Về mặt nàng tự nhiên không thấy kinh hoàng thất thố, rốt cuộc nàng vẫn là Dương Soái một tay dạy dỗ, lại được

lão vương gia coi trọng, cũng thân cận với thái hậu nương nương, ta nghĩ lúc đó chúng ta trấn an, nàng không nghe, có lẽ đã sớm chuẩn bị, nếu không cuối cùng, nàng cũng không vào được hoàng cung.

Thái phi nhắc tới chuyện này, sóng lưng vẫn lạnh, nhỏ giọng nói:

- Chuyện này không cần truyền ra bên ngoài, người là thê tử của a Trạch, ta mới cùng người nói, năm đó thái hậu vì chuyện Dương Soái mà tán bệ hạ vài cái cái tát...Vốn dĩ thái hậu ở Hương Sơn Viện dưỡng bệnh, nếu không phải vì Dương phi, thái hậu sẽ không mạo hiểm đêm mưa liều mạng chạy về kinh thành...Nếu không phải thái hậu bảo vệ tức phụ Dương gia, chỉ sợ Dương gia, một tia huyết mạch cuối cùng cũng...Lúc ấy, Dương phi hoài a Trạch, nàng một phen lăn lộn thiếu chút nữa sinh non.

- Đây chính là ta cùng vương gia rất vất vả mới cầu được đích tử.

Thái phi nói đến đây, trong giọng nói mang theo vài phần oán trách:

- Cuối cùng nàng lựa chọn gia mẫu, vận dụng ám vệ mà lão vương gia để lại cho Tần vương, từ nay về sau hoàng thượng không cho nhi tử của ta giữ lại "thị vệ".

Trong lòng Khương Lộ Dao lập bộp một tiếng, xem ra thái phi cùng vương gia rất oán hận chuyện Dương phi lựa chọn Dương gia mà không màng nhất mạch Tần vương.

Ám vệ nếu bại lộ, sao hoàng thượng có thể để Tần Vương có cơ hội mật báo với thái hậu?

Trước khi hoàng thượng chuẩn bị động thủ với Dương gia, nhất định sẽ cắt đứt tai mắt của thái hậu, nhưng Dương phi ở thời điểm mấu chốt truyền tin tức đến thái hậu.

Có thái hậu, hoàng thượng sẽ không dám nhổ cỏ tận gốc, nhưng cũng vì vậy mà Tần vương cũng mất đi lá chắn cuối cùng.

Một khi hoàng thượng một nhịp đập tay với Tần vương, thái hậu không biết tin tức, đến lúc đó ai tới cứu Tần vương?

Tuy chỉ là nghe thái phi thuật lại, nhưng Khương Lộ Dao có thể cảm nhận được, lúc đó kinh tâm động phách, bàn kỳ nghìn cân treo sợi tóc.

Tuy hoàng thượng giết Dương Soái, nhưng có thái hậu áp bách bắt phải tra rõ có người oan uổng Dương gia hay không.

Vì vậy, Dương gia mới có thể lật lại bản án, nếu không có thái hậu, hết thấy khó mà nói.

- Ta cùng vương gia cũng chưa trách nàng, Dương gia là ngoại gia của nàng, nàng làm này đó, cũng là nên làm.

- Mẫu thân thiếu chút nữa sinh non, vì giữ thai cũng tiêu phí không ít tâm tư.

- Nàng chưa bao giờ nghe ta nói, tính tình quật cường, bên này giữ thai, bên kia làm việc thiếu chút nữa... Cũng đem thông phòng làm cho sinh non, này đó khiến ta tức giận quá sức, nàng lại là gian nan, ta khó mà nói nàng, sợ nàng suy nghĩ quá nặng làm ra chuyện gì, thứ xuất kém xa đích tử, ta cũng lén lút nói nàng vài câu.

- Nhưng ai biết, nàng trước mặt đáp ứng ta, sau lưng liền đem tiểu thiếp có thai tiễn đi.

- Người không sai người đi theo?

- Nàng muốn làm gì, người không có biện pháp xử lý, nàng đáp ứng ta sẽ không khó xử các nàng, ta cũng tùy nàng, đối với bên ngoài còn phải nói là

vương gia đau lòng nàng, dù gì cũng là thôn trang của vương phủ, có hạ nhân hầu hạ, rời xa vương phủ cũng tốt, bớt lo.

- Các nàng? Lúc ấy có thai đến vài người?

- Ừ, hai người. Trong đó có một hài tử vừa sinh hạ liền đi...

Thái phi xoa xoa trán, hồi tưởng chuyện năm đó trong lòng cũng không phải tư vị.

- Kỳ thật a Trạch trách lầm vương gia, thân mẫu như vậy, một phen lẫn lộn, đổi lại là người khác chỉ sợ trong lòng oán trách, nhưng trước khi Dương Soái rửa sạch oan khuất, lúc nàng gian nan nhất, vương gia vẫn không từ bỏ nàng, vẫn đem vương phủ giao cho nàng, tùy ý nàng đem thị thiếp tổng cổ đến thôn trang...Ta cũng không nói nàng một câu.

- Nhưng nàng khen ngược...

Trong giọng nói thái phi mang theo bất mãn.

- Bên này ta vừa mới vì a Trạch chuẩn bị trăm thiên, bên kia nàng liền ôm tử tự sát, làm ta cùng vương gia mất hết mặt mũi, giống như ta dung không nổi mẫu tử các nàng, là ta vì muốn thoát khỏi Dương gia nên bức tử nhi tử. Sau đó Dương gia sửa lại án oan, được hoàng thượng ban thưởng, nhưng vương gia đâu? Thành người vô tình vô nghĩa, còn nàng hy sinh hết thân vì vương gia cùng Dương gia được danh anh liệt.

Khó trách Tần vương đối với Triệu Đạc Trạch luôn có ngăn cách.

Khương Lộ Dao vẫn luôn năng ngôn thiện biện(ăn nói khéo léo), lúc này cũng không biết nên nói cái gì, nói Dương phi vô tình, dù nàng làm chuyện đại sự như vậy, nói Dương phi có tình, nhưng nàng cuối cùng đối với Tần vương...Sợ Tần vương không oán trách nàng?

- Tổ mẫu, những lời này người nên sớm nói với thế tử.
- A Trạch sẽ tin tưởng sao?
- Người là tổ mẫu của hân, lời nói so với nhũ mẫu càng đáng tin.
- Ai.

Thái phi thở dài một tiếng, mang theo một chút chua xót nói:

- Cũng không thể trách a Trạch, lúc ấy ta cùng vương gia thật sự xem nhẹ hân, chỉ là lúc ấy Dương gia sửa lại án oan cũng là sóng to gió lớn, thời cuộc một hồi biến đổi, vương gia cùng ta tinh lực đều dùng ở triều đình, ai cũng không nghĩ hạ nhân vương phủ dám bạc đãi a Trạch, chờ hết thủy triều yên ổn, a Trạch đã hiểu chuyện, lại muốn thân cận...Cũng khó. Vương gia cũng không thể không thú vương phi, sau khi nàng vào cửa, rất nhanh có thai, vì vương gia khai chi tán diệt, tính tình so với Dương phi thì uyển chuyển, nhu hòa hơn một chút, thường xuyên trấn an vương gia, đối với ta cũng rất kính cẩn nghe theo, nàng thật sự rất khó chỉ ra sai lầm.

- Mẫu phi là một người từ ái.

Khương Lộ Dao khen ngợi Tần vương phi vài câu, đêm nay có được quá nhiều tin tức, trở về cần phải suy nghĩ một phen mới có thể tìm ra tin tức hữu dụng.

Không biết vì sao, Khương Lộ Dao cảm thấy trong đó có chỗ không thích hợp.

- Thế tử cũng là nhất thời suy nghĩ lạc hướng, mới không hiểu mẫu phi khổ tâm.

- Người khuyên a Trạch nhiều một chút.

- Dạ.

Khương Lộ Dao đáp lời, hôm nay thái phi nói rất nhiều, cũng có vẻ mệt mỏi, Khương Lộ Dao đã có được tin tức muốn biết, liền mau chóng từ biệt thái phi.

Nàng đi rồi, thái phi chậm rãi nhắm mắt, đối với Dương phi, thái phi có kính nể, cũng có vài phần bất mãn không thể nói rõ, nàng làm người thế nhân ca tụng, lại làm Tần vương trở thành tiểu nhân bức thê tự sát.

Tuy Tần vương tận lực vẫn hồi thanh danh, nhưng người có tâm ở trong mắt, cái này là vết nhơ, Tần vương phải mang trên lưng cả đời.

Nhìn Dương phi vì Triệu Đạc Trạch lưu lại nhũ mẫu, quả thực khiến người đau đầu.

Thái phi suy nghĩ một hồi, cũng không hiểu rõ Dương phi, dù sao cũng sắp tới ngày giỗ của Dương phi, Tần vương phủ cần tỏ vẻ, hơn nữa càng trịnh trọng càng tốt.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 64+2: Mạnh Mỗi 2

Trở lại Quang Sư Các, Nguyễn ma ma đứng đợi Khương Lộ Dao trước cửa viện, nhỏ giọng thuật lại chuyện mới vừa xảy ra, sau đó Nguyễn ma ma nói:

- Nô tỳ thấy thế tử đối với nàng rất bình thường.

Khương Lộ Dao có chút thất thần, nếu Triệu Đặc Trạch không hỏi, nàng sẽ không nhắc tới chuyện này, đối phó với tình địch, Khương Lộ Dao rất tự tin.

- Dao Dao, rất mệt?

Triệu Đặc Trạch vừa thấy Khương Lộ Dao vào cửa, liền đứng dậy đi tới, hẳn cũng biết chuyện mới vừa rồi không thể gạt được Khương Lộ Dao, cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng.

- Làm sao vậy? Là tổ mẫu nói gì nàng?

Khương Lộ Dao lắc đầu, Triệu Đặc Trạch cảm giác tức giận, xoay người liền đi ra ngoài.

- Ta đi tìm tổ mẫu...

- Quay lại.

Khương Lộ Dao túm chặt Triệu Đặc Trạch, đem hắn ấn ngồi lên giường, nàng ngồi trong lòng hắn, nhỏ giọng nói:

- A Trạch, tính tình của người nên sửa lại, không đợi ta nói xong, người liền cho rằng thái phi khi dễ ta, cho dù thái phi giáo huấn ta, người chạy tới như vậy, có lý cũng biến thành vô lý.

- Không phải ta sợ nàng bị ủy khuất sao?

Triệu Đặc Trạch nhẹ hôn mặt ái thiếp, quả nhiên, Dao Dao đau lòng hẳn, mới vừa rồi hẳn có chút hẹp hòi, không biết nên như thế nào cùng Khương Lộ Dao nói đến chuyện trước kia.

Trực tiếp lao đi, nhất định Dao Dao sẽ ngăn hẳn lại, mà hẳn cũng tỏ rõ hẳn rất coi trọng Dao Dao, có lẽ, Dao Dao sẽ không ghen tị.

- Người bảo hộ ta, ta rất cao hứng, chỉ là, về sau đừng quá xúc động, A Trạch, chúng ta sống ở Tần vương phủ, nơi này luôn có một ít chuyện chúng ta không hề biết, cũng không thể lý giải được, bởi vậy chúng ta phải cẩn thận một ít.

Khương Lộ Dao hôn môi Triệu Đặc Trạch, khẽ nói:

- Sau này, người có thực lực, chúng ta có thể tùy ý làm bậy.

Triệu Đặc Trạch định nói, hiện tại Dao Dao cũng đã có thể tùy ý làm bậy.

- Tổ mẫu tìm nàng có chuyện gì?

- Chuẩn bị ngày giỗ cho mẫu thân...

Khương Lộ Dao trầm ngâm một hồi, thấp giọng nói:

- Ta nghĩ người nên nghe thái phi nói như thế nào, đầu óc ta có chút rối loạn, người giúp ta.

- Làm sao vậy?

Triệu Đạc Trạch siết chặt cánh tay, ôm chặt Khương Lộ Dao:

- Chuyện gì, có thể làm khó được nàng?

Nói là nói như vậy, Triệu Đạc Trạch vẫn rất vui khi Khương Lộ Dao dựa vào hắn, trước kia ái ân quá cuồng, hắn không có cơ hội biểu hiện.

Nghe Khương Lộ Dao nhẹ giọng thuật lại lời thái phi nói, sắc mặt Triệu Đạc Trạch lúc đỏ lúc trắng, nhìn có vẻ vụng vẹo, hơi thở khó khăn.

- Dao Dao cho rằng tổ mẫu nói đúng?

Chẳng sợ ngoại gia đối với hắn có chút lãnh đạm, nhưng hắn vẫn luôn coi ngoại gia quan trọng hơn Tần vương phủ, trong đầu luôn nghĩ thân mẫu bị Tần vương hại chết, cho rằng Tần vương vô tình vô nghĩa, muốn thoát khỏi Dương gia, mới bức tử thân mẫu ôm hắn tự sát.

Nếu những lời hôm nay thái phi nói là chân thật có thể tin, vậy nhiều năm hắn hận phụ vương như vậy, lại xem như cái gì?

- Dao Dao...Ta...

Nếu hết thảy là chân thật, như vậy hắn...Hắn...Triệu Đạc Trạch thống khổ nhắm mắt.

- Ta không tin, không tin.

- A Trạch, bình tĩnh, bình tĩnh.

Khương Lộ Dao trấn an Triệu Đạc Trạch đang sắp bạo nộ, sắc mặt hắn xanh mét, Khương Lộ Dao rất lo lắng.

- Mẫu thân cũng là bất đắc dĩ, a Trạch, nàng là thân mẫu...

Triệu Đạc Trạch thiếu chút nữa đẩy Khương Lộ Dao ra, không ngừng nhắc nhở chính mình người trong lòng hẳn là kiêu thế, kiêu thế, là người hẳn chung tình, miễn cưỡng ngăn chặn khuynh hướng bạo ngược.

- Đúng vậy, nàng đau ta.

- Lời thái phi nói cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, không chừng nàng cũng vì chính mình mà biện bạch, bất quá a Trạch, tuy chuyện năm đó rất ít người nhắc tới, nhưng không phải không tìm được người biết chuyện.

Lúc Khương Lộ Dao đang an ủi Triệu Đạc Trạch, nàng có chút linh cảm.

- Nếu không, a Trạch tìm người năm đó dò hỏi một phen, nếu thái hậu chạy về kinh thành, nhất định sẽ có người nhớ rõ.

- Ừ, việc này giao cho ta.

Triệu Đạc Trạch miễn cưỡng tươi cười để Khương Lộ Dao bớt lo lắng, nghiêm túc nói:

- Dao Dao, việc này giao cho ta, đợi ta?

- Được, ta chờ tin tức của người.

Triệu Đạc Trạch đặt Khương Lộ Dao lên giường, hôn môi nàng.

- Ta đi an bài một chút, nàng chờ tin tức của ta.

- Ừ.

Lúc Triệu Đạc Trạch ra cửa, Khương Lộ Dao xoay người đứng lên, mày nhăn lại, Triệu Đạc Trạch không thích hợp, hẳn giống như biết nhiều hơn nàng? Hơn nữa mấu chốt nhất chính là, Triệu Đạc Trạch không định nói với nàng!

Nếu nàng sai người đi theo Triệu Đạc Trạch, rất có thể sẽ kích khởi tính tình phản nghịch cực đoan, không chừng sẽ nháo ra hiều lăm, nhưng hết thầy giao cho Triệu Đạc Trạch xử lý, Khương Lộ Dao có chút không yên tâm.

Nàng luôn có một loại cảm giác, càng tiếp cận đáp án, càng có khả năng xuất hiện biến hóa kinh thiên.

Làm sao bây giờ?

Lúc này Khương Lộ Dao có chút hối hận, không nên nói này đó cùng Triệu Đạc Trạch, nhưng nếu không nói, cứ để Triệu Đạc Trạch tiếp tục cực đoan, tương lai sau này cũng khó đoán trước, nếu chuyện năm đó thực sự có ẩn tình, sớm hay muộn cũng có một ngày bùng nổ.

Nếu bọn họ không chuẩn bị, sẽ bị sóng to gió lớn làm tiêu tán.

- Tiểu thư...

Nguyễn ma ma không hiểu, nhìn Khương Lộ Dao ở trong phòng đi tới đi lui, lại lăm băm tự nói, Nguyễn ma ma nhẹ giọng kiến nghị:

- Hay là người trở về thăm hỏi lão phu nhân?

Khương Lộ Dao lắc đầu, cũng không phải nàng không tin lão phu nhân, mà là lão phu nhân không thích hợp trộn lẫn vào chuyện này.

Hiện giờ người duy nhất có thể ảnh hưởng đến Triệu Đạc Trạch được hẩn tín nhiệm, chỉ còn lại lão phụ, ở phương diện nào đó, Triệu Đạc Trạch tín nhiệm Khương nhị gia nhất.

Nàng có chút ử rữ, nhưng dựa vào Khương nhị gia cũng không mất mặt, hơn nữa nàng cũng có việc cần chuẩn bị.

Trước kia nàng muốn mượn việc giả quý hù dọa thái phi cùng Tần vương phi, sau hôm nay, nàng thay đổi chủ ý, người nên hù dọa là nhũ mẫu.

Có thể tìm ra người giống quá khứ, nhũ mẫu không giống không để ý tới mọi việc.

Rốt cuộc là ai ở sau lưng duy trì nhũ mẫu?

Có phải nhũ mẫu đã bị Tần vương phi thu mua?

Trong lòng Khương Lộ Dao đầy hoài nghi, nếu nhũ mẫu dám để nha hoàn lặc lư ở trước mặt Triệu Đặc Trạch, nàng cũng không thể không đánh trả.

Mặc kệ nhũ mẫu tốt hay xấu, cũng không thể để nhũ mẫu tiếp tục ảnh hưởng đến Triệu Đặc Trạch.

Dựa vào việc hồi môn sau ba ngày thành thân của Khương Lộ Kỳ, Khương Lộ Dao trở về Vĩnh Ninh hầu phủ, lần này Triệu Đặc Trạch bận việc, không bồi nàng trở về.

Ở Vĩnh Ninh hầu phủ, hai người chạm mặt.

Khương Lộ Kỳ bình tĩnh đoan trang, xử sự tự nhiên hào phóng, rất có vài phần phong phạm nương tử trạng nguyên, cũng không có ý giấu dốt, chuyển lộ tài tình, Khương Lộ Kỳ giống như phá kén thả điệp, làm người khác kinh ngạc.

Mấy ngày gần Khương Lộ Dao có tâm sự nhìn có vẻ tinh lực vô dụng, Khương Lộ Kỳ nhìn thấy, hơi gọi khéo môi, quả nhiên, lúc này vẫn bình thường, nhưng Tần vương phủ là nơi huyền cơ, từng bước mạo hiểm, Tần vương thế tử lại phong lưu vô tình... Khương Lộ Dao phải chịu khổ.

- Nhị tỷ tỷ làm sao vậy? Trong người không thoải mái?

Trong lòng Khương Lộ Kỳ có chút tính toán, ngày Triệu Đạc Trạch đi lên con đường chết chỉ còn vài ngày.

- Trước kia ta thường nghe Nhị tỷ tỷ nói, ngày tháng tân hôn nồng nhiệt, như thế nào? Thế tử không tốt với nhị tỷ tỷ? Nhị tỷ tỷ thông tuệ như vậy, còn không hiểu rõ thế tử sao?

Khương Lộ Dao nhàn nhạt trả lời:

- Chuyện riêng của ta cùng a Trạch không tới phiên tứ muội muội nhiều lời.

- Là ta quan tâm nhị tỷ tỷ.

Khương Lộ Kỳ không ngờ Khương Lộ Dao sẽ bất cận nhân tình, tỏ vẻ một chút cũng không muốn làm, bộc lộ thế mạnh là thế tử phi.

Tuy Khương Lộ Kỳ bất mãn Khương Lộ Dao cường thế ương ngạnh, nhưng nàng biết Khương Lộ Dao làm thế tử phi cũng không được bao lâu.

- Tứ muội muội vẫn nên tự quản gia cho thỏa đáng đi.

Khương Lộ Dao không nhẹ không nặng đâm Khương Lộ Kỳ một câu.

- Nghe nói tứ muội muội định mời Vĩnh Phúc quận chúa vào phủ làm khách?

- Vĩnh Phúc quận chúa cùng ta có quan hệ thân cận, nàng đối với ta rất tốt, nhị tỷ tỷ hâm mộ ta có thể kết giao với Vĩnh Phúc quận chúa?

- Ta khuyên người một câu, tốt nhất đừng có trêu chọc Vĩnh Phúc quận chúa.

Ngày Khương Lộ Kỳ thành thân, Vĩnh Phúc quận chúa có gì bất đồng, Khương Lộ Dao nhìn rõ, tuy người khác cũng biểu hiện chút mê luyện chi

sắc(yêu cái đẹp) với Tiêu Duệ Hoa, nhưng biểu hiện của Vĩnh Phúc quận chúa không phải là mê luyến... Có giã giụa, có vui sướng, cũng có một chút chua xót.

Khương Lộ Dao đối với loại chuyện này vẫn luôn đặc biệt miễn cảm, tuy Tiêu Duệ Hoa chỉ là muội phu của nàng, nhưng nữ nhân hiểu rõ nữ nhân nhất, Vĩnh Phúc quận chúa cùng Tiêu Duệ Hoa tuyệt đối có nhận thức(quen biết), có lẽ Tiêu Duệ Hoa đã quên, nhưng Vĩnh Phúc quận chúa không quên.

Khương Lộ Kỳ nói:

- Chỉ có nhị tỷ tỷ được quyền lui tới với người quyền quý, ta cùng Vĩnh Phúc quận chúa tương giao liền không được? Không lẽ nhị tỷ tỷ nghĩ rằng ta chỉ có thể hèn mọn nhìn người...

Rốt cuộc tương lai của ngươi không hèn mọn?

Khương Lộ Kỳ hận không thể lập tức phun ra bí mật, khiến Khương Lộ Dao hiểu rõ, cái gì gọi là phú quý gió thổi mây bay.

Khương Lộ Dao lắc đầu nói:

- Nếu Vĩnh Phúc quận chúa vài lần uyển chuyển từ chối lời mời, ngươi hà tất một hai phải nịnh bợ nàng? Nếu ngươi thích phú quý, hậu duệ quý tộc trong kinh thành nhiều đến thế, cũng không phải không mời Vĩnh Phúc quận chúa là không được, huống chi...Tứ muội muội, ngươi biết tứ muội phu hiện giờ đang ở tình trạng nào sao?

- Nhị tỷ tỷ không biết hoàng thượng thường xuyên triệu kiến hân?

Khương Lộ Kỳ vì chuyện này mà vẫn luôn đặc ý, trên dưới triều dã ai có được sự ủng ái bằng Tiêu Duệ Hoa?

- Mộc tú với lâm, phong tất tồi chi, tứ muội phu căn cơ còn thấp, vô gia vô tộc bảo hộ, lúc này vẫn nên lấy cẩn thận, ổn thỏa làm đầu, ta khuyên người một câu cuối cùng, người muốn cùng hã thổ lộ tình cảm, ít nhất phải hiểu hã suy nghĩ cái gì, so với người mà nói, hã càng hiểu rõ tình cảnh hiện giờ của chính mình, ở trên triều đình, hã gần như đi trên băng mỏng, ở hậu trạch..... Người đừng tìm thêm phiền toái cho hã.

(Yul: "mộc tú với lâm, phong tất tồi chi" nghĩa đen: cây cao đón gió, dễ đổ

Nghĩa bóng: người nổi bật dễ bị chú ý, bị ghen tỵ làm hại)

- Người có ý tứ gì?

Mặt Khương Lộ Kỳ lúc đỏ lúc trắng, tiêu chuẩn làm hiền thê, nàng có điểm nào làm không đến?

- Sao người biết chuyện ở trà lâu sẽ không tái hiện, tứ muội muội, người đừng quên, người như thế nào gả cho Tiêu trạng nguyên.

Khương Lộ Dao nói xong lời này, liền đứng dậy rời đi.

Khương nhị gia ở bên ngoài chơi bởi cuối cùng cũng hồi phủ, nàng có chính sự cần làm, đương nhiên sẽ không ở lại cùng Khương Lộ Kỳ nói lời vô nghĩa!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 65+1: Cầu Huyết 1

Vĩnh Phúc quận chúa uyển chuyển từ chối Khương Lộ Kỳ vài lần, Khương Lộ Dao biết không phải nàng chơi trò lạt mềm buộc chặt, mà là không muốn chạm mặt Tiêu Duệ Hoa.

Không muốn gợi lại chuyện xưa hoặc là không muốn bị Tiêu Duệ Hoa ảnh hưởng, nhưng Khương Lộ Kỳ cố tình muốn đem Vĩnh Phúc quận chúa xả vào, một khi có chuyện gì...

Vĩnh Phúc quận chúa do hoàng hậu nuôi lớn, lại là nữ nhi của trưởng công chúa, thái tử đang lo không thể mượn sức Tiêu Duệ Hoa.

Còn có gì thỏa đáng hơn tứ hôn?

Tiêu Duệ Hoa lòng dạ rất sâu, muốn thân ở địa vị cao, có thể sẽ hy sinh hết thảy.

Huống chi Khương Lộ Kỳ có thể gả cho hãn, là vì chuyện xảy ra ở trà lâu, người khác không đề cập tới không có nghĩa là tin tức không truyền ra ngoài.

Cho dù Tiêu Duệ Hoa không muốn hưu thê thú người khác, hãn còn có thể kháng chỉ?

Hiện giờ Tiêu Duệ Hoa được hoàng thượng tín nhiệm sủng ái, nhưng hãn xuất thân bần hàn, trên vô gia tộc, dưới không thân quyến, như vô căn chi bình(không có chỗ dựa), hoàn toàn dựa vào sự sủng ái của thánh thượng,

có rất nhiều người xem trọng hẵn, đương nhiên cũng có rất nhiều người đổ kị hẵn, thời thời khắc khắc chuẩn bị ra tay chèn ép Tiêu Duệ Hoa.

Tiêu Duệ Hoa khiếm khuyết lớn nhất chính là nhân mạch, muốn có nhân mạch để cùng các đại lão trong triều đình đánh cờ, thì trường công chúa có thể cho hẵn thứ hẵn khiếm khuyết nhất.

Nếu không phải tẩu tử của nàng là muội muội duy nhất của Tiêu Duệ Hoa, Khương Lộ Dao cũng không rảnh nói những lời vô nghĩa với Khương Lộ Kỳ, nàng ta trôi qua tốt xấu, không liên quan gì đến nàng.

Lúc Vĩnh Phúc quận chúa từ bỏ ý niệm, Khương Lộ Kỳ lại chủ động dâng lên, cho Tiêu Duệ Hoa hoặc là người nào đó một cơ hội...

Ở Vĩnh Ninh hầu phủ, tứ gia không giống nhị gia yêu thương nữ nhi, chỉ cần hoàng thượng cho hẵn thứ tốt, Khương Lộ Kỳ nhất định sẽ phải hy sinh.

Vào cửa nhị phòng, Khương Lộ Dao nhìn Khương nhị gia đang say khướt, khuôn mặt ửng đỏ, miễn cưỡng chống hàm:

- Dao Dao đâu? Ách, có chuyện gì mà vội vã kêu ta trở về?

Nhị phu nhân bóp miệng Khương nhị gia, đổ canh giải rượu do nhi tức nẫu vào trong miệng Khương nhị gia, động tác thô bạo, Tiêu Chúc Hoa nhìn công công đang khó chịu, cũng giống như Khương Lộ Dao và Khương Mân Căn, bọn họ đều biết thói quen của phụ mẫu khi ở chung.

Rót xong canh giải rượu, nhị phu nhân vẫn không cam lòng hung hăng chọt trán Khương nhị gia:

- Lần sau dám uống nhiều như vậy, còn ở bên ngoài chạy điên, thì người đừng có trở về.

- Không dám nữa.

Khương nhị gia vỗ vỗ trán:

- Hôm nay chất nữ hồi môn, cũng không phải là Dao Dao hồi môn, ta không cần ở phủ bồi khách... cho dù là đại ca của nhi tức, cũng không cần ta a, tứ đệ có rất nhiều chuyện muốn nói với sanh tể, bọn họ mới là nhạc phụ cùng tiểu tể.

- Ta kêu người trở về, là vì tiểu tể của người rất có thể sẽ gây ra đại sự.

- A?

Khương nhị gia đang đưa đầu, canh giải rượu đã xuống bụng khiến hần tỉnh táo ít nhiều, mà hần cũng không uống đến bất tỉnh nhân sự, lại nghe chuyện liên quan đến Triệu Đặc Trạch, liền dựa vào đệm nói:

- Lại là lão quả phụ kia khi dễ tiểu tể? Không phải ta đã nói, tiểu tể điểm nào cũng tốt, chính là cái đám quả phụ kia thích sầu người, Dương gia quả phụ thật là nhẹ không được, nặng không xong, muốn mắng các nàng, lại cảm thấy có lỗi với Dương Soái...Ai, nếu tiểu tể không có đám thân thích kia càng hoàn mỹ.

- Phụ thân.

Khương Lộ Dao đánh gãy lời Khương nhị gia, có một số việc nói nhiều cùng Khương nhị gia cũng vô dụng, huống chi bản thân Khương Lộ Dao cũng không biết nội tình trong đó rốt cuộc là cái gì, chỉ là bản năng cảm giác Triệu Đặc Trạch không ổn, nàng thật sự lo lắng Triệu Đặc Trạch đã phát hiện cái gì, sau đó...

Sau đó bởi vì tính tình cực đoan mà ra tay tàn nhẫn.

- Người tạm thời đừng đi ra ngoài chơi nữa, giúp nữ nhi nhìn tiểu tể của người nhiều một chút.

- Chỉ việc này?

- Đây là chuyện rất quan trọng, phụ thân cũng biết rõ tính tình của thế tử, nữ nhi lo lắng hẳn nhất thời xúc động.

- Rốt cuộc chuyện gì khiến hẳn xúc động? Ta thấy gần đây hẳn biểu hiện không tồi?

- Chính vì không biết, cho nên mới nhờ phụ thân hỗ trợ nhìn hẳn.

- Chuyện này người không biết?

Khương nhị gia vẫn luôn xem khuê nữ của mình như toàn tài, thấy vẻ mặt Khương Lộ Dao thận trọng, liền ngồi ngay ngắn.

- Rốt cuộc là tình huống gì? Tiểu tể không nói cho người biết?

Vẻ mặt nhị phu nhân đầy lo lắng, lôi kéo Khương Lộ Dao ngồi xuống.

- Nữ nhi a, rốt cuộc có chuyện gì? Ta đầu óc không nhạy, bất quá người xưa không phải đã nói, ba anh thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng? Tẩu tử của người thông tuệ hơn ta, để nàng giúp người suy nghĩ.

- Nhi tức...Mẫu thân yên tâm, nhi tức sẽ giúp tiểu cô.

Tiêu Chước Hoa vội vàng tỏ thái độ, Tiêu Chước Hoa rất quý trọng nhị phòng, phu thê Khương nhị gia cùng Khương Mân Cẩn đối xử với nàng quá tốt, tốt đến nỗi nàng chỉ muốn báo đáp bọn họ, Khương Lộ Dao không chỉ là khuê mật của Tiêu Chước Hoa, còn là tiểu cô của nàng, sao Tiêu Chước Hoa có thể trơ mắt nhìn?

Trong lòng Khương Lộ Dao ấm áp, nói:

- Cũng không có gì đại sự, chỉ là gần đây ta cảm thấy có lẽ thế tử đang che giấu ta chuyện gì.

Trước khi Khương nhị gia trừng mắt há mồm, Khương Lộ Dao liền nói:

- Không phải là về nữ tử, hoặc là hấn dưỡng ngoại thất. Ta suy đoán thân mẫu thế tử tự sát có ẩn tình khác, ta hy vọng mình đoán sai, nhưng ta không thể không đề phòng.

- Lại là Dương gia nữ nhân!

Khương nhị gia bữu môi, đen đũi! Nữ nhân vào Dương gia đầu óc đều không rõ ràng.

- Phụ thân, người gần đây...

- Được rồi, ta sẽ thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm tiểu tể.

Khương nhị gia gật đầu đáp ứng Khương Lộ Dao:

- Người không ra mặt cũng tốt, Dao Dao a, nữ nhân lúc nên hồ đồ phải hồ đồ, mọi việc người đều nghĩ trước hấn, sẽ khiến lòng hấn hụt hẫng, ta thấy tâm tình tiểu tể tuy cực đoan cố chấp một chút, nhưng tính tình không xấu, cũng không phải người không có thiếp thất sẽ không được, người đừng quá lo lắng.

Khương Lộ Dao bất đắc dĩ cường điệu:

- Không phải vì nữ nhân, phụ thân, rốt cuộc mẫu nhi phải nói mấy lần thì người mới có thể hiểu rõ?

- Dương phi không phải nữ nhân?

Khương nhị gia kinh hoàng:

- Chỉ cần nhìn chăm chăm tiểu tể là được? Không cần ta hỏi thăm?

- Không cần!

Khương Lộ Dao nghiêm túc nói:

- Phụ thân, người ngàn vạn lần đừng nhắc chuyện gì liên quan đến Dương phi, gặp hấn, người cái gì cũng có thể nói, Dương phi, Dương gia là cấm kỵ, người không thể nói. Nếu ta có thể hỏi, cũng không đến mức cần người hỗ trợ.

Khương nhị gia có chút hồ đồ, hấn nghe cái gì cũng không hiểu, cho nên chỉ cần giám thị tiểu tể là được.

Xác định rõ phương hướng, Khương nhị gia liền ngã đầu xuống giường, buồn rầu, về sau không thể tiêu dao uống rượu, phải giám thị tiểu tể...

Nhị phu nhân mạnh mẽ mềm lòng, hung hăng đá Khương nhị gia đang ngủ say hai cái, rồi giúp Khương nhị gia rửa mặt chải đầu, thay đổi y phục cho Khương nhị gia có thể ngủ thoải mái.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 65+2: Cầu Huyết 2

Khương Lộ Dao cùng Tiêu Chúc Hoa đi đông sương phòng, ngồi song song trên kháng trác sát cửa sổ.

- Tẩu tử, ta cũng không gạt người, ta nghe thái phi nói, chuyện năm đó Dương phi tự sát, càng nghĩ càng hồ đồ, lúc đầu ta cảm thấy giữ được huyết mạch Dương gia thì Dương phi đã tính không lộ chút sơ hở chính là nữ Gia Cát, sau đó nàng sinh hạ xong lại tự sát...Ta như thế nào cũng cảm thấy nàng sợ Tần vương không oán trách nàng?

Lại nói đến chuyện nàng khiến thị thiếp mang thai sinh non, lại đem thị thiếp đuổi tới thôn trang, dựa vào chuyện mang thai nhiều lần thể hiện sắc mặt với thái phi...

Cùng Tần vương khắc khẩu không thôi, Khương Lộ Dao đem tất cả tin tức nghe được nói cho Tiêu Chúc Hoa nghe:

- Nếu nói Dương phi không thông minh, thì nàng như thế nào nắm chặt Tần vương? Nếu nói nàng lợi hại, chẳng lẽ nữ tử hoài thai sẽ ầm đầu?

Tiêu Chúc Hoa suy tính một hồi lâu, tin tức quá ít, nàng cũng không dám nói rõ cuộc trong đó có vấn đề gì:

- Nói không chừng, có lẽ vì án oan Dương gia mà thiếu chút nữa sinh non, cho nên Dương phi suy nghĩ sai lầm, có thể tính tình sẽ đại biến, một khi trong lòng Tần vương nghi ngờ, Dương phi làm cái gì mà không kỳ quái, huống chi nếu người đã nói, Dương phi vì ngoại gia mà vận dụng đồ vật bảo mệnh của lão Tần vương, thái phi cũng thế, Tần Vương cũng vậy,

không có khả năng không oán hận Dương phi, tình huống lúc đó ai cũng không hiểu được...

- Ta hoàn toàn không biết người từng hầu hạ Dương phi đã đi đâu.

Khương Lộ Dao thở dài:

- Chỉ có thể tử mới có khả năng tìm được bọn họ, cho nên ta sợ...Sợ trong đó có ẩn tàng cái gì, dựa vào tính tình thế tử thực sự có khả năng sẽ làm chuyện đại sai, một khi hấn lạc lối, hấn...

- Người định nói?

- Tẩu tử, đừng nói, cái gì cũng đừng nói.

Tiêu Chúc Hoa ôm Khương Lộ Dao, nhẹ nhàng vỗ vai nàng.

- Dao Dao, ta không phải cố ý, hết thảy chỉ là trùng hợp thôi.

- Ta không muốn hấn trở nên đáng thương, như vậy thật đáng buồn.

Khương Lộ Dao chậm rãi chớp mắt, nàng vẫn luôn cự tuyệt tình huống xấu nhất.

- Không phải Dương phi vẫn mềm lòng sao? Nàng mềm lòng đúng không.

Nếu Dương phi mềm lòng cũng là một nước cờ?

Lời này Tiêu Chúc Hoa không dám nói ra, đành ôn nhu an ủi:

- Phụ thân sẽ giúp người nhìn thế tử, mặc kệ chân tướng là cái gì, nhất định sẽ không có vấn đề. Mặc kệ thế tử như thế nào, bên người còn có người, người là thế tử mà hấn thú hỏi đằng hoàng, còn có thể bỏ hấn? Có

người, còn có phụ thân, mẫu thân cùng tướng công, thế tử nhất định sẽ hiểu rõ, có rất nhiều người để ý tới hắc, quý trọng hắc, đau lòng hắc.

Hắc không phải chê cười, cũng không phải đồ ngốc.

Khương Lộ Dao nhẹ giọng nói:

- Ta định hù dọa nhũ mẫu, có lẽ từ trong miệng nhũ mẫu có thể thám thính được tin tức gì đó, cũng không thể để a Trạch một mình ở bên ngoài xông loạn.

- Ta giúp người.

Tiêu Chúc Hoa chỉ dẫn Khương Lộ Dao, thấp giọng nói vài vị dược liệu.

- Người đem mấy thứ này tốt nhất bỏ vào dược bồ nhũ mẫu hay dùng mỗi ngày, nếu không thể làm được, liền bỏ vào lư hương, phương dược này sẽ khiến người sinh ra ảo giác, đến lúc đó người lại lộng chút tiếng gió gì đó, không lo nàng không cho là Dương phi hiển linh. Nếu trong lòng nhũ mẫu có Dương phi, nàng nhất định sẽ lễ bái linh hồn Dương phi, đến lúc đó người lại hỏi, nếu nàng bị người thu mua, người cũng có thể khiến nàng nghĩ Dương phi tới trả thù...

- Ừ, ừ.

Khương Lộ Dao nhớ kỹ vài vị dược liệu, có dược liệu, nàng hành sự tiện hơn nhiều.

Sai người chuẩn bị bút mực, Khương Lộ Dao viết các đồ vật cần dùng, may mắn nàng đã từng nổi loạn, cũng từng thích khoa học viễn tưởng, cũng thấy nhân vật tử thần, xem mấy trăm tập, kĩ xảo hấp dẫn nàng chú ý, giả thần giả quỷ, quỷ quái bay tới bay đi, dây dọi là không thể thiếu.

- Ta không thể đợi phụ thân tỉnh dậy, ta phải về vương phủ, nếu trì hoãn, a Trạch sẽ nghi ngờ, lúc này ta cũng không thể làm bất cứ chuyện gì khiến hấn hiểu lầm. Chờ phụ thân tỉnh, người nói phụ thân dựa theo đồ vật ghi trên giấy mà chuẩn bị, ta nhớ phụ thân đã từng cùng đạo sĩ bắt quỷ uống rượu, mời phụ thân đi thỉnh giáo đạo sĩ một phen.

- Phụ thân quen biết đạo sĩ?

- Tam giáo cửu lưu, có gì mà phụ thân không quen thuộc.

Khương Lộ Dao hiển lộ ý cười:

- Tẩu tử, sau này người sẽ hiểu rõ, kỳ thật hồ bằng cầu hữu của lão phụ cũng có chỗ dùng.

- Người cũng đừng nghĩ quá nhiều, quá phức tạp, nếu tra ra manh mối, sai người đưa tin cho ta.

- Ừ.

Khương Lộ Dao đứng dậy, trầm tư một hồi, nhỏ giọng hỏi:

- Có một việc, ta cảm thấy không thỏa đáng, khả năng là ta suy nghĩ nhiều, lệnh huynh không phải là hạng người vong ân phụ nghĩa.

- Chuyện liên quan đến ca ca ta?

- Có thể Vĩnh Phúc quận chúa nhận thức lệnh huynh, hấn ở triều đình không dễ dàng, có bao nhiêu người xưng tán hấn, liền có bao nhiêu người muốn nhìn hấn gập xui xẻo, nhắc nhở lệnh huynh cẩn thận một chút...Ta cũng không thân thiết với tứ muội muội, cũng không phải vì tứ muội muội mà ra mặt, chỉ là kết giao cùng quý nữ hoàng tộc, đặc biệt là Vĩnh Phúc quận chúa sẽ có liên lụy, không chừng sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của lệnh huynh. Trưởng công chúa cũng không phải là một vị công chúa tình nguyện

sống bình đạm, nhân tâm đem nữ nhi đặt ở bên người hoàng hậu nương nương, chỉ sợ trưởng công chúa có tâm tư khác.

Tuy Khương tứ gia không có bản lĩnh, cũng không trợ giúp Tiêu Duệ Hoa được bao nhiêu, còn luôn nhớ thương chỗ tốt từ người tiểu tể.

Nhưng hẳn duy nhất có một chỗ tốt chính là trình độ đoạt đích không thâm, trải qua vụ án Từ Nghiễm Lợi bị mất tước thế tử, Khương tứ gia càng cẩn thận, dựa vào chức quan của hắn không có cách gì thâm nhập vào lốc xoáy đoạt đích.

Nhưng trưởng công chúa không giống vậy, vị trưởng công chúa này rất được hoàng thượng yêu thích, nhi tức tiểu tể của trưởng công chúa có thể tạo ra mạng lưới quan hệ.

Mọi việc có lợi liền có hại, một khi trưởng công chúa đảo hướng hoàng tử thất bại, ai đăng cơ cũng sẽ không bỏ qua cho hậu duệ của trưởng công chúa.

Tiêu Chúc Hoa lôi kéo cánh tay của Khương Lộ Dao, cảm kích nói:

- Ta thay huynh trưởng cảm ơn người, nếu người không nói, ta hoàn toàn không biết Vĩnh Phúc quận chúa khác thường.

- Mới vừa rồi tứ muội muội đã nói, Vĩnh Phúc quận chúa vài lần từ chối lời mời đến hầu phủ, ta suy đoán Vĩnh Phúc quận chúa cũng là người có cốt khí, chắc cũng không muốn làm người phá duyên, nhưng tứ muội muội... Nàng giống như muốn phân cao thấp với ai đó, nghĩ quá nhiều. Ta lo lắng nàng "hảo ý" ngược, khiến lệnh huynh lâm vào phiền toái, trong lòng người hiểu rõ là được rồi, tốt nhất hỏi lệnh huynh xem rốt cuộc là chuyện như thế nào, có lẽ ta suy nghĩ nhiều.

- Mặc kệ như thế nào, ta vẫn cảm ơn người.

- Ta là ngoại gả(gả đi), về sau ngoài phụ mẫu cùng ca ca còn phải dựa vào tẩu tử, ca ca của tẩu tử cũng là ca ca của ta, ta hy vọng lệnh huynh có thể từng bước thăng chức, chiếu cố ca ca ta.

Tiêu Chước Hoa vừa nghe lời này liền cười:

- Quả thực giống như mẫu thân nói, người là không chịu lỗi.

- Tẩu tử, ta đi về trước.

- Ừ.

Tiêu Chước Hoa tiễn Khương Lộ Dao ra cửa phủ, xe ngựa dần dần đi xa, Tiêu Chước Hoa nhìn theo, sâu kín thở dài một tiếng.

- Ca ca, người bỏ lỡ một nữ tử thích hợp làm thê tử của người nhất, nếu lúc trước người thú nàng, người sẽ bớt lo một chút.

Tẩu tử hiện tại kém xa Khương Lộ Dao.

Tần vương phủ cục diện phức tạp như vậy, năm đó án oan Dương gia quá nhiều thị phi, Khương Lộ Dao mới vào cửa một tháng, nhưng có thể đẩy ra ngoài bí mật thâm sâu, dựa vào dấu vết để lại, xoay chuyển cục diện...

Tiêu Chước Hoa cực kỳ bội phục Khương Lộ Dao, nếu đổi lại là nàng, có lẽ chẳng hay biết gì đâu.

Mặc kệ chân tướng là cái gì, Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao phải tra ra chân tướng trước, nếu không người khác sẽ lợi dụng chân tướng thương tổn Triệu Đặc Trạch, đây mới chuyện mà hiền thê nên làm, phụ trợ phu quân.

Trái lại Khương Lộ Kỳ..... Làm được tất cả chỉ có bề ngoài.

Nếu Khương Lộ Dao có ý nói xấu Khương Lộ Kỳ, sẽ trực tiếp gặp mặt Tiêu Duệ Hoa, nói rõ trạng huống, làm như vậy không chỉ khiến Tiêu Duệ Hoa cảm kích nàng, còn có khả năng gia tăng hảo cảm của Tiêu Duệ Hoa.

Tiêu Chước Hoa không chút nghi ngờ, nếu là Khương Lộ Kỳ, nàng nhất định sẽ chủ động bày ra chính mình, ước gì chính mình ở trong lòng nam nhân khác có ấn tượng tốt.

Nếu không gả cho Tiêu Duệ Hoa, Khương Lộ Dao sẽ không để bất luận kẻ nào có cơ hội hiểu lầm.

Cho nên, rất nhiều hiểu lầm đều vì không cẩn thận mà sinh ra, nếu đã suy xét mọi mặt, như thế nào sẽ có hiểu lầm tai tiếng giữa nam nữ?

.....

Khương Lộ Dao ngồi xe ngựa hồi Tân vương phủ, đang đi nửa đường đột nhiên bánh xe hỏng, Khương Lộ Dao chỉ có thể xuống xe chờ hạ nhân tu sửa xe ngựa.

Hết thấy trùng hợp đều là nghiệt duyên, Triệu Đặc Dật vừa lúc cưỡi ngựa đi qua nơi này, nhìn thấy Khương Lộ Dao xuống xe.

Triệu Đặc Dật thân xuyên một thân y phục xanh ngọc, dáng người đỉnh bạt, mặt quan như ngọc, quả thực là một vị công tử tuấn mỹ phú quý.

Hắn có nội hàm, đôi mắt ôn nhuận tựa ấm ngọc, có thể ấm nhân tâm, hắn rất dễ làm nhân tâm sinh hảo cảm.

- Đại tẩu.

- Nhị đệ.

Nếu đụng phải, bọn họ cũng không thể làm như không quen biết.

Khương Lộ Dao âm thầm cảm thán đặng tới ai không đặng, cố tình đặng phải Triệu Đặc Dật, thấy Triệu Đặc Dật xuống ngựa hướng nàng chấp tay hành lễ, Khương Lộ Dao uốn gối nói:

- Người không cần đa lễ.

Ánh mắt Triệu Đặc Dật lặng lẽ đảo qua Khương Lộ Dao, trang dung không giống lúc còn ở khuê phòng, khi đó nàng là một vị thiếu nữ nhu mỹ.

Nàng lúc này, khuôn mặt mình diễm, quanh thân ẩn hiện quý khí, y phục tươi sáng.

- Xe ngựa hỏng rồi?

- Đúng vậy, từ hầu phủ trở về thì bị hư.

- Ta giúp người tu sửa.

- Không cần...

- Trời sắp tối rồi, người không định trở về vương phủ.

Triệu Đặc Dật đi đến bên xe ngựa, ngồi xổm xuống nhìn bánh xe sắp rớt ra, trời không chỉ sắp tối, còn có khả năng đổ mưa, nếu Khương Lộ Dao dầm mưa nhiễm bệnh, hắn sẽ...

Sư phó Triệu Đặc Dật từng dạy hắn cách nhìn bầu trời, biết hiện tượng thiên văn biến hóa.

- Nhị thiếu gia, người đừng động tay, giao cho nô tài là được rồi.

- Người sửa không tốt.

Triệu Đặc Dật kéo ống tay áo, nói:

- Người nghe ta, đỡ bánh xe xuống, tìm bên trong có cái gì trụ xe.

Hạ nhân gật đầu, giúp Triệu Đạc Dật bận trước bận sau, bánh xe không nhẹ, khiến hần đổ mồ hôi, Triệu Đạc Dật biết Khương Lộ Dao đang đứng sau lưng, nhưng hần không dám quay lại nhìn.

Rõ ràng hần đã rời xa, nhưng không tự chủ lại bị nàng hấp dẫn.

Triệu Đạc Dật dùng bả vai khiêng bánh xe xuống, nàng là Tần vương thế tử phi, là tấu tử của hần...

Chờ đến lúc sửa xong xe, Triệu Đạc Dật đứng dậy, lúc này mới vừa rồi bầu trời còn trong xanh đã cuộn lên tầng mây dày đặc, gió mạnh thổi lên, bụi bặm tràn ngập trong không trung, Triệu Đạc Dật xoay người nói với Khương Lộ Dao:

- Người mau lên xe, sắp mưa to...Ta giúp người đánh xe trở về.

Khương Lộ Dao nhìn chăm chăm về phía hần, tâm Triệu Đạc Dật thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng phát hiện?

- Người chạy đi đâu?

Khương Lộ Dao nhắc lên làn váy, trực tiếp chạy về hướng của Triệu Đạc Dật, thân thể Triệu Đạc Dật giống bị dính chặt dưới đất, không thể động dậy, hần nên cự tuyệt Khương Lộ Dao...

Nên cự tuyệt nàng, nàng chỉ là tấu tử của hần, bọn họ có duyên không phận, hần không thể có lỗi với huynh trưởng, nếu hần là Tần vương thế tử...

Nàng giống như gió thổi qua người hần, Triệu Đạc Dật chuyển động cổ, quay đầu lại thấy ở góc đường có một người ngồi trên lưng ngựa...Là Đại huynh?

- Người dám chạy thử xem?

- Dao Dao.

Triệu Đạc Trạch nắm chặt dây cương, vốn dĩ hắn định lạng lẽ rời đi, bởi vì Khương Lộ Dao chưa hồi Tần vương phủ, Tần vương thế tử định đến tìm Vĩnh Ninh hầu học thuật, tuy hắn nhìn bầu trời không bằng Triệu Đạc Dật, nhưng hắn cũng có thể nhìn ra có mưa hay không.

Cũng vì lo lắng cho Khương Lộ Dao, nên hắn cưỡi ngựa tới tìm nàng, không ngờ sẽ nhìn thấy Triệu Đạc Dật không ngại phiền toái giúp nàng tu sửa xe ngựa.

Khương Lộ Dao đứng dưới cây liễu, Triệu Đạc Dật mồ hôi như mưa, giữa bọn họ hình như có một loại nhân nhật tình tố...

Triệu Đạc Trạch biết hắn nên hợp tình hợp lý tiếp đón Dao Dao, nhưng trong lòng hắn có nghi vấn khiến hắn không có tự tin, hơn nữa hắn cũng sợ hắn đa nghi, tàn bạo xúc phạm tới Dao Dao.

Cho nên hắn định rời đi, làm như không biết việc này, nhưng Khương Lộ Dao nhìn thấy hắn.

- A Trạch, người dám chạy, ta dám truy.

Khương Lộ Dao xông tới, khiến Triệu Đạc Trạch không có chỗ che giấu, chạy hay là lưu lại?

Gió mạnh dừng, mưa tí tách rơi xuống, Khương Lộ Dao ngẩn mặt, nhìn Triệu Đạc Trạch ngồi trên lưng ngựa, hai người ai cũng không nói gì.

Triệu Đạc Trạch quay đầu ngựa, thúc giục mã chạy đi, trong mắt Khương Lộ Dao ẩn hiện một tia thất vọng, nếu hắn cho rằng nàng sẽ vứt bỏ, vậy sai rồi.

Khương Lộ Dao kéo theo làn váy đuổi theo sau tuần mã:

- A Trạch, người dám chạy thì đừng có dừng lại!

Triệu Đặc Dật nhìn một người chạy, một người truy, ở trong mưa chậm rãi nhắm mắt, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, chính mình không có khả năng không có cơ hội.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 66+1: Nam Nhân 1

Nếu là ngày thường, Khương Lộ Dao sẽ không đuổi theo Triệu Đặc Trạch, nhưng lúc này, sao nàng có thể không cẩn thận, khiến Triệu Đặc Trạch hiểu lầm Triệu Đặc Dật?

Một khi Triệu Đặc Trạch cố chấp, cho dù Khương nhị gia bên cạnh hỗ trợ trông chừng, thì hẳn cũng có khả năng sẽ phớt Triệu Đặc Dật.

Tuy Khương Lộ Dao không đành lòng nhìn Triệu Đặc Dật bị hủy diệt thương tổn, nhưng nàng càng không muốn Triệu Đặc Trạch vì vậy mà mất đi cơ hội chủ động...

Nếu chẳng may chân tướng năm đó là loại trạng huống mà Khương Lộ Dao không muốn đối mặt nhất thì sao?

Đáng lẽ Triệu Đặc Trạch là người được đồng tình nhất, có thể được rất nhiều người duy trì.

Nhưng nếu hẳn trả thù Triệu Đặc Dật, hướng gió dư luận sẽ nghịch chuyển.

Người có thể vô sỉ, cũng có thể vô tình, nhưng không thể phạm tội, thương tổn người ‘ vô tội ’, "bị trộm cư vị " mất đi thân phận là Triệu Đặc Dật.

Thế nhân sẽ cảm thấy Triệu Đặc Dật thật đáng thương, vốn dĩ có thể hưởng thụ hết thảy, lại cố tình bị Triệu Đặc Trạch chiếm cứ.....

Còn ai nhớ đến Triệu Đạc Trạch đã từng trưởng thành trong hoàn cảnh nào? Trên lưng lại mang áp lực cùng cừu hận?

Bọn họ chỉ thấy người là Tần vương thế tử hưởng phú quý, người là thứ tử thân phận thấp kém cùng gian nan.

Triệu Đạc Trạch cưỡi ngựa chạy trốn cũng không nhanh, nếu hãn thật sự phóng ngựa chạy đi, Khương Lộ Dao chạy theo kịp mới lạ.

Mưa càng lúc càng lớn, y phục của hai người đều bị nước mưa làm ướt, Khương Lộ Dao trơn tròn mắt, tóc sớm đã ướt đẫm, dính da đầu, rất mệt, rất mệt, có đôi khi nàng cũng định mặc kệ Triệu Đạc Trạch, nhưng trước mặt không xa không gần, cũng có thể duy trì khoảng cách nhất định, nam nhân này khiến nàng đau lòng.

Nữ tử giống như Khương Lộ Dao, sẽ khiến người đau lòng, nam nhân như vậy càng dễ làm nàng động dung.

Mắt thấy khoảng cách rút ngắn một ít, Khương Lộ Dao hô:

- A Trạch, ta hận ngươi.

Nhìn tuần mã quay đầu, Triệu Đạc Trạch nhảy xuống, lão đảo hai bước trực tiếp xông tới Khương Lộ Dao.

Hai chân Khương Lộ Dao mềm nhũn, thân thể ngã về phía trước, vừa lúc ngã vào lòng Triệu Đạc Trạch.

- Dao Dao...

Triệu Đạc Trạch đau lòng hỏi:

- Không có việc gì.

Khương Lộ Dao ngồi dậy, đôi bàn tay trắng như phấn, giống như mưa rơi xuống, dấm đánh Triệu Đạc Trạch, giận trách nói:

- Trước kia người từng nói cái gì?

- Dao Dao.

- Người đã nói, nếu ta rời khỏi người, người sẽ giết ta. Nhưng mới vừa rời người...Mới vừa rời như thế nào lại không bắt lấy ta? Lại chạy trốn, người chạy cái gì?

Triệu Đạc Trạch không có gì để nói, tùy ý Khương Lộ Dao dấm đánh, hăn chạy đi chính là không muốn hăn bắt công thương tổn Khương Lộ Dao, định bình tĩnh lại sẽ nghe Khương Lộ Dao nói như thế nào...

Đối lại là người khác, hăn tuyệt đối sẽ không cho người nọ có cơ hội giải thích.

Vì là Khương Lộ Dao, nên hăn mới nguyện ý nghe giải thích.

- Dao Dao, nàng nghĩ ta... nghĩ ta...

- Ta không muốn chết.

Khương Lộ Dao nhìn thấy hai người đã chạy ra khỏi kinh thành, lại vì mưa to, đường đến kinh thành không ai đi lại, nâng mặt Triệu Đạc Trạch, nhếch mũi chân, Khương Lộ Dao hàm chứa đau lòng, chua xót hôn lên bờ môi của hăn.

- Nếu người muốn giết ta, trước tiên phải bắt lấy ta, như thế ta sẽ có cơ hội nói cho người biết, tâm ta chỉ có người, A Trạch, tâm ta chỉ có người.

- Dao Dao.

Đôi mắt Triệu Đặc Trạch chua xót, ôm chặt eo Khương Lộ Dao, gia tăng nụ hôn này, hẳn không dám tìm đáp án.

Hắn liền quyết định, mặc kệ năm đó rốt cuộc là như thế nào, thân phận như thế nào, thì bên người hắn vẫn có một nữ tử gọi là Khương Lộ Dao.

Có nàng, thật tốt.

Chẳng sợ hắn bị thế nhân cười nhạo, quở trách, nàng ngay cả chết còn không sợ, chẳng lẽ sẽ sợ cùng hắn ở bên nhau cả đời sao?

- Thực xin lỗi, Dao Dao.

Triệu Đặc Trạch thâm tình nhìn người trước mắt, tuy nước mưa tưới gương mặt nàng, nhưng Triệu Đặc Trạch có thể nhìn ra Khương Lộ Dao đang khóc, nước mắt dung nhập vào nước mưa.

- Thực xin lỗi.

- Người không chạy?

- Không bao giờ chạy.

Khương Lộ Dao cầm tay Triệu Đặc Trạch đi tới trước ngựa, nhìn thoáng qua bàn đạp treo roi dài, lấy roi dài trói vào cổ tay Triệu Đặc Trạch, Triệu Đặc Trạch hỏi:

- Nàng muốn làm gì?

- Người từng nói muốn cùng ta đồng cam cộng khổ.

Khương Lộ Dao xoay người lưu loát nhảy lên ngựa, một tay cầm roi, một tay nhắc dây cương, quay đầu lại nói với Triệu Đặc Trạch đang còn ngần người:

- Ta bắt được người, cho nên muốn trừng phạt người, chạy mau, A Trạch, đuổi theo ta, ta chính là của người.

Nàng giục ngựa gior roi, tuần mã chạy nhanh về phía trước, nàng nhần tâm hơn Triệu Đặc Trạch nhiều, không chỉ khiến tuần mã chạy thực mau, còn trói một tay Triệu Đặc Trạch, khiến hần không thể không đi theo sau tuần mã, chạy chậm một chút, Triệu Đặc Trạch sẽ cảm giác cánh tay giống như muốn chặt đứt.

Tuy là như thế, hần vẫn không cởi bỏ roi trên cổ tay, mà vẫn chạy theo phía sau...

Cho đến khi Khương Lộ Dao nghe thấy âm thanh té ngã, vội buông lỏng roi, quay đầu nhìn lại, Triệu Đặc Trạch ngồi ở vũng bùn cười lớn.

Trước mắt có màn mưa ngăn cản, Khương Lộ Dao vẫn có thể thấy rõ khuôn mặt Triệu Đặc Trạch đang tươi cười sáng lạn, hần giống như chưa bao giờ được cười thống khoái, phóng túng đến như vậy....

Chỉ nghe hần ngồi dưới đất cười nói:

- Dao Dao, nàng biết không? Ta vẫn luôn là con rối, chưa từng nghĩ mình muốn cái gì, muốn làm cái gì.

Triệu Đặc Trạch bỗng nhiên đứng dậy, giống như thoát khai gông xiềng, lao thẳng tới Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao theo bản năng giục ngựa bỏ chạy, đôi mắt Triệu Đặc Trạch quá đáng sợ, vèo một tiếng, Khương Lộ Dao cảm giác bên hông vòng một cánh tay, thân thể gắt gao cố định ở trong lòng Triệu Đặc Trạch, như thế nào? Hần rõ ràng bị kéo té ngã, như thế nào lại đuổi được đến đây?

Hay là hần có khinh công?

- Dao Dao, từ nay ta sẽ bảo hộ nàng, ai cũng không thể cướp được nàng khỏi ta

Triệu Đạc Trạch nắm chặt tay Khương Lộ Dao đang nắm dây cương, hôn vành tai nàng.

- Nếu có người đuổi theo, cho dù là đi Diêm Vương Điện, ta cũng phải mang nàng đi cùng.

“Giá.” Triệu Đạc Trạch khống chế tuần mã, mạo hiểm mưa to đi đến vùng ngoại thành Tướng Quốc Tự.

Khương Lộ Dao dựa vào lòng Triệu Đạc Trạch lẩm bẩm nói:

- Người có thể nghĩ đến điều tốt đẹp được không? Ta còn chưa có hưởng thụ đủ, chưa hưởng thụ đủ vinh hoa phú quý, ai muốn cùng người đi Diêm Vương Điện? A Trạch, chúng ta phải sống, sống càng tốt, người khác càng hận, chúng ta càng phải sống tốt.

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao xuống ngựa, cười nhẹ nói:

- Nghe nàng.

Gỡ xuống ngọc bội bên hông đưa cho tăng nhân ở Tướng Quốc Tự, Triệu Đạc Trạch đi vào thiện phòng sạch sẽ, nói tăng nhân chuẩn bị nước ấm cùng tăng y sạch sẽ, Triệu Đạc Trạch giúp Khương Lộ Dao lau thân thể.

Ánh mắt hần càng ngày càng thâm trầm, Triệu Đạc Trạch xoay người đóng cửa thiện phòng.

Rút bỏ y phục, Triệu Đạc Trạch bước vào bồn tắm nhỏ hẹp, từ phía sau ôm chặt eo Khương Lộ Dao.

- Dao Dao, ta muốn nàng.

- Hà?

Khương Lộ Dao mơ hồ, mông lung cảm giác được có một vật cứng chọt vào eo.

- A Trạch?

- Ừ, là ta.

Khương Lộ Dao chủ động nâng chân, dung nạp hẳn.

- A Trạch, đừng quá mau..... Ta khó chịu...

- Ừ.

Dao Dao của hẳn, sao hẳn có thể không đau lòng, sao có thể không thêm để ý nàng?

Rõ ràng đã mệt tới cực hạn, nhưng nàng còn nguyện ý tiếp nhận hẳn...

Trừ Dao Dao ra, không có người nào đối xử tốt với hẳn đến như vậy, không có người nào.

Bồn tắm lay động, nước ấm vắng bốn phía, Triệu Đạc Trạch lấy lòng Khương Lộ Dao, vận động có tiết tấu.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 66+2: Nam Nhân 2

Mưa tạnh, trời đã tối, tuy thiện phòng sạch sẽ, nhưng đơn sơ, đệm chăn rất mỏng, cũng may không có mùi lạ.

Triệu Đặc Trạch ôm Khương Lộ Dao, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm Khương Lộ Dao.

Triệu Đặc Trạch không buồn ngủ, nghĩ đến hai ngày sau, sẽ tìm được hạ nhân năm đó bị phân phát, đến lúc đó...Chân tướng sẽ phơi bày.

Cho dù hãn mất đi hết thảy, hãn vẫn còn Dao Dao, bất luận kẻ nào cũng không đoạt được nàng.

Cho dù là Triệu Đặc Dật...Hãn cũng không đoạt được Dao Dao.

Bọn họ là huynh đệ, Triệu Đặc Trạch biết Triệu Đặc Dật thích Dao Dao.

Tuy hãn chưa từng nói qua, nhưng Triệu Đặc Trạch có thể cảm giác Triệu Đặc Dật để ý Dao Dao.

Đều nói thứ tử Tần vương ôn nhuận như ngọc, thích giúp đỡ mọi người, nhưng Triệu Đặc Dật chưa bao giờ đích thân sửa xe giá.

Cho dù là Tần vương phi cũng không thể có đãi ngộ như Dao Dao, còn không cần nói hãn không hề để ý hình tượng ngồi bên đường sửa xe.

Vì thấy Triệu Đặc Dật sửa xe, nên Triệu Đặc Trạch mới định rời đi, hãn rời đi cũng không phải là sợ Triệu Đặc Dật, mà là không nghĩ liên lụy đến Khương Lộ Dao, khiến Dao Dao phiền lòng...

Dao Dao vẫn không biết Triệu Đặc Dật che dấu ái mộ.

Thẳng đến lúc sắc trời dần sáng, Triệu Đặc Trạch mới mơ mơ màng màng ngủ, trong mộng, hắn giống như về lại Tần vương phủ, về lại lúc hắn còn bé...

Một nữ tử mặc tang y đưa tay che đầy miệng mũi đứa trẻ mới sinh trong lòng, không thấy rõ khuôn mặt của nàng, nhưng đôi mắt kia lạnh băng, ẩn hiện vô tình quang mang...

Thực xin lỗi, đây là lời duy nhất nàng nói trước khi tắt thở.

- A Trạch, A Trạch.

- Không cần!

Khương Lộ Dao nhìn hắn hoảng sợ đột nhiên ngồi dậy, thấy mặt hắn đầy mồ hôi, thở hồng hộc giống như vừa trải qua sinh tử, vội đuổi tay ôm eo Triệu Đặc Trạch, nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

- A Trạch, ta ở đây, ta vẫn luôn ở đây.

Triệu Đặc Trạch thấy rõ ràng người trước mặt, khàn khàn nói:

- Dao Dao.

- Hử?

- Ta không muốn nghe câu thực xin lỗi, không muốn nghe.

Triệu Đặc Trạch ôm chặt nàng vào lòng, hắn không phải kẻ ngu dốt, khi còn nhỏ cũng từng nghe một chút chuyện, chỉ là sau này hắn bị cừu hận, bất bình che khuất đôi mắt, quên mất những thứ khác thường.

Trong lòng hắn đã có đáp án, nhưng hắn không muốn tin tưởng, không muốn tin tưởng hắn sống hơn hai mươi năm chỉ là một quân cờ, tước chiếm cửu sào.

(Yul: tước chiếm cửu sào: tước là tu hú, cửu là chim sẻ. Tu hú cướp ổ chim sẻ)

Không có chứng cứ, hắn có phải nên tiếp tục giả ngu?

Không có người nói rõ ràng với hắn, có phải hắn có thể giả bộ không biết?

Triệu Đạc Trạch thừa nhận hắn quyến luyện tước vị Tần vương thế tử phú quý, hắn không muốn từ bỏ, không có ai biết, hắn ngồi lên vị trí Tần vương thế tử vị đã phải trải qua cái gì?

- A Trạch.

- Ủ.

Triệu Đạc Trạch khàn khàn nói:

- Sau khi chúng ta hồi vương phủ, phải tìm đại phu cho nàng, đêm qua nàng lại nóng.

- Ta không có việc gì, trở về sẽ nấu canh gừng cho người uống.

Khương Lộ Dao như vậy càng khiến Triệu Đạc Trạch đau lòng.

- Phụ thân ta nói rất thích những món ăn thú vị, dù phụ thân ta rất kén ăn, ngày khác, ta sẽ nói phụ thân dẫn chúng ta đi ăn.

- Món gì thú vị?

- Người không biết phố phường trong kinh thành có rất nhiều món ăn thú vị sao? Tuy không quá tinh xảo, nhưng hương vị rất độc đáo. Nơi nào có món ăn ngon, phụ thân ta đều biết.

Khương Lộ Dao cọ mặt vào lòng Triệu Đặc Trạch, đè nén nước mắt chua xót.

- A Trạch, hôm qua người không trở về cùng ta, phụ thân ta sinh khí rồi, nói là muốn giáo huấn người, cái gọi là tiểu tể bảo bối.

Trong lòng Triệu Đặc Trạch ấm áp, thấy Khương Lộ Dao mệt mỏi, đau lòng công nàng rời khỏi phòng.

- Giữa trưa ta sẽ thỉnh nhạc phụ đại nhân đi uống rượu, rồi tìm lễ vật mà nhạc phụ đại nhân muốn nhất, là sẽ hết sinh khí.

- Thứ gì?

Khương Lộ Dao cảm thấy hứng thú hỏi:

- Sao ta lại không biết?

- Tháng sau không phải là ngày thọ của nhạc phụ sao?

Triệu Đặc Trạch đã sớm an bài thỏa đáng, nhất định phải tặng Khương nhị gia một thọ lễ khó quên.

Gần đây tâm trí Khương Lộ Dao đều đặt vào Tần vương phủ, không nhớ ngày thọ của Khương nhị gia sắp tới rồi.

- Không nói cho ta biết?

- Bí mật.

- Hừ, đức hạnh.

Khương Lộ Dao căn lỗ tai Triệu Đạc Trạch.

- Ta nói cho người biết, dù người đem đồ vật tốt nhất trong thiên hạ đưa cho phụ thân ta, thì phụ thân ta cũng không để ý, bởi vì ta là vô giá, A Trạch muốn khiến phụ thân ta vui vẻ, phải đau ta, chiếu cố ta cả đời.

- Chưa thấy ai không biết xấu hổ hơn nàng, nào có ai lại tự nói mình là vô giá?

- Hử, lời này chính miệng phụ thân ta nói.

Ánh mắt Khương Lộ Dao nhu hòa, nhẹ giọng nói:

- A Trạch.

- Hử?

Triệu Đạc Trạch cong nàng chạy xuống dưới chân núi.

- Chuyện gì?

- Ở trong mắt phụ thân, chúng ta đều là tốt nhất, vô giá, người cùng ta giống nhau, đều là hài tử của phụ thân... Cho nên, chúng ta phải sống tốt, an ổn thái bình, để phụ thân có thể an ổn dưỡng lão chính là hiếu tâm lớn nhất, phụ thân sợ nhất chính là cô độc, nếu không có chúng ta, cho dù phụ thân có được tất cả thứ tốt, cũng sẽ không vui vẻ.

- ...

Triệu Đạc Trạch cay mắt, trong lòng ấm áp, lại có chút nhàn nhạt ngọt ngào, không thể thay thế, vô giá, những lời này khiến hân ấm lòng.

Có thể nói, có thể ám chỉ đều đã nói, không cần nói thêm nữa, Khương Lộ Dao ghé vào vai Triệu Đạc Trạch, nói đến phong cảnh tứ phía.

- A Trạch, chờ có cơ hội chúng ta cùng đi ra ngoài ngao du xem như thế nào? Cát vàng cổ đạo, tuyết bay đầy trời, phóng ngựa thảo nguyên, nơi đó cảnh trí nhất định sẽ càng mỹ.

- Nàng còn muốn đi nơi nào?

- Giang Nam, ta muốn giúp phụ mẫu tu sửa một tòa viện tốt nhất, thôn trang thoải mái nhất. Ta ra bạc, mẫu thân ta sẽ rất cao hứng, tuy nàng không thiếu tiền, cũng không biết mỗi ngày trôi qua, ngày ngày đếm ngân phiếu có cái gì lạc thú, dù sao mẫu thân ta đặt biệt yêu thích bạc.

- Lần sau đến thọ lễ của nhạc mẫu, ta sẽ đưa cho nhạc mẫu một hộp ngân phiếu.

- Khó làm được, nương ta rất có quy tắc, không phải chính mình moi được, nàng sẽ không muốn lấy đâu.

- Ý của nàng là, ta muốn đưa ngân phiếu cho nhạc mẫu còn phải thiết kế để nhạc mẫu tự moi được?

- Không sai.

- Quá khó.

- Bởi vì khó, mới có thể biểu hiện người có hiếu tâm a.

Khương Lộ Dao cười khanh khách nói:

- A Trạch làm không được?

- Ta sẽ làm nhạc mẫu vô cùng cao hứng nhận lấy ngân phiếu, ở Giang Nam tu sửa thôn trang....Vừa lúc ở Giang Nam ta có một khối ruộng đất, nơi đó phong cảnh rất tốt, rất thích hợp cho nhạc phụ nhạc mẫu dưỡng lão.

Mấy năm nay Triệu Đạc Trạch cũng không phải ăn không ngồi rồi, tuy hăn hồ nháo một chút, nhưng cũng tụ tập một đám tay chân, cũng tích lũy một phần tài phú, nếu hăn không có bạc, sẽ không tìm được những hạ nhân năm đó bị phân phát.

- Ta mang nàng đi Giang Nam nhìn xem, nếu không thích, ta sẽ tìm mua ruộng đất mà nhạc phụ nhạc mẫu thích.

Triệu Đạc Trạch ôm ái thê lên ngựa, giơ roi chạy về hướng kinh thành.

- Hôm qua không có hồi vương phủ, nếu thái phi có hỏi, nàng cứ đẩy hết cho ta, ta sẽ nói rõ với thái phi.

- Nếu ta coi trọng ruộng đất, mà quý nhân sở hữu thì sao?

- Ta sẽ khiến hăn chủ động nhường.

Triệu Đạc Trạch cười nói:

- Dao Dao, mặc kệ như thế nào, nàng cũng không cần lo lắng....Ta không phải không có tính toán.

Cho dù có phá hư, thái hậu nương nương sẽ không mặc kệ hăn, có lẽ chỉ có thái hậu nương nương là thật tình đau hăn, bởi vì hăn lớn lên rất giống tổ phụ, thái hậu có chút thiên vị hăn.

.....

Sau khi Khương Lộ Dao trở lại vương phủ, thái phi liền sai người tới hỏi, không chờ Khương Lộ Dao nói chuyện, Triệu Đạc Trạch đem Khương Lộ Dao đặt nằm trên giường.

- Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi gặp tổ mẫu.

- A Trạch...

- Không có gì, hết thầy giao cho ta.

Triệu Đạc Trạch để Nguyễn ma ma chăm sóc Khương Lộ Dao, hân rời khỏi phòng đi đến sân viện của thái phi.

Nguyễn ma ma thấy thế tử che chở tiểu thư như vậy, trong lòng rất cao hứng, ở trước mặt Khương Lộ Dao khen thế tử này nọ.

- Nô tỳ ở bên cạnh lão phu nhân nhiều năm, nghe được rất nhiều chuyện, cũng thấy được nhiều việc, ở hậu duệ quý tộc nhân gia, hiếm ai giống thế tử gia.

Khương Lộ Dao thở dài nói:

- Người không thấy lúc hân phạm nghiệt, đồng dạng cũng hiếm thấy.

Triệu Đạc Trạch càng như vậy, càng khiến Khương Lộ Dao không nở ly khai hân.

.....

Trong phòng thái phi, Triệu Đạc Trạch vừa vào cửa liền nhìn thấy thái phi cùng Tần vương phi đang ngồi tán chuyện.

Hai người vừa nói vừa cười, không khí có vẻ cực kỳ hòa thuận, Tần vương phi cầm một bức vẽ hoa văn tinh xảo, cười nói:

- Đây là tự tay Dật nhi vẽ ra. Hân am hiểu đan thanh(màu vẽ), để hân làm hoa văn, hân còn đùa nghịch nửa ngày, nhất định phải vẽ thật tốt.

- Tính tình Dật nhi nghiêm túc thật ra rất giống vương gia.

Thái phi cảm thán một câu, Tần vương phi khéo mắt liếc nhìn Triệu Đạc Trạch, cười nói:

- Nói câu thật lòng, nhi tử này đó của vương gia, chỉ có Dật nhi giống vương gia nhất.

Thái phi gật đầu, điểm này thái phi không có cách nào phủ nhận, Triệu Đạc Dật nhìn rất giống Tần vương.

- Đúng vậy Dật nhi giống nhi tử của ta...

Thái phi chậm rãi nói:

- Lúc người mới vừa đem hân từ thôn trang trở về, ta liếc mắt một cái liền biết hân là cốt nhục của vương gia, giống vương gia như một khuôn mẫu khắc ra.

Tần Vương phi dịu dàng tán đồng cười nói:

- Mẫu thân, thế tử tới rồi.

- A Trạch? Sao người lại rảnh rồi đến đây?

- Tổ mẫu, người đừng nói như vậy, giống như tôn nhi rất bất hiếu.

Triệu Đạc Trạch không để ý những lời Tần vương phi vừa nói, chỉ là tay nắm chặt giấu trong tay áo, vẻ mặt không thèm để ý, không có nghĩa trong lòng không thèm để ý.

Thái phi hừ nói:

- Không phải vì tức phụ (vợ) của người, người sẽ đến chỗ ta? Nói đi, hôm qua các người đi đâu?

Trong mắt Tần vương phi hiện lên một tia hứng thú, muốn biết Triệu Đạc Trạch sẽ trả lời như thế nào.

Tuy Triệu Đạc Dật một thân chật vật hồi phủ, cái gì cũng không nói, nhưng hạ nhân hầu hạ đi theo Khương Lộ Dao ra ngoài, miệng mồm cũng không nghiêm.

Tần vương phi nghe được tình huống lúc đó, nàng còn cho rằng Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao sẽ đại sảo(cãi nhau) một trận, sau đó càng hiểu lầm nhiều hơn.

Lúc này nàng sớm đến chỗ thái phi, chính là nghĩ có phải nên tìm cơ hội quạt gió thêm củi.

Nàng không ngờ Khương Lộ Dao không đến, mà người đến lại là Triệu Đạc Trạch, chẳng lẽ bọn họ không cãi nhau? Không hiểu lầm?

- Hôm qua đột nhiên nghĩ tới mẫu thân, nên mang theo nàng đi chùa miếu vì mẫu thân cầu phúc, trời mưa to, đường núi khó đi, chúng ta ở Tướng Quốc Tự tùy tiện ở lại một đêm. Bởi vì mẫu thân mà cầu phúc, nàng bị nhiễm phong hàn, ta sợ nàng lăn lộn qua lại, liền thay nàng thỉnh tội với tổ mẫu.

Triệu Đạc Trạch quỳ gối trước mặt thái phi, ngẩng mặt nói:

- Là tôn nhi càn rỡ, nghĩ muốn đi là đi, không thể trách Dao Dao, người muốn trách thì trách tôn nhi đi.

Nghe Triệu Đạc Trạch nói như vậy, cho dù thái phi có bất mãn cũng không tiện nói nữa.

- Đây cũng là một mảnh hiếu tâm của các người, sao ta có thể trách người?

Thái phi tự nâng Triệu Đạc Trạch lên, vỗ vỗ cánh tay của hắn, cảnh cáo nói:

- Chỉ là, về sau các người không được qua đêm ở bên ngoài nữa, đừng quên thân phận của các người, có thể giống người bình thường tùy tiện hồ nháo sao? Nếu các người có gì nguy hiểm, chúng ta không phải sẽ lo lắng muốn chết sao?

- Tổ mẫu, tôn nhi nhớ kỹ.

- Nương người sẽ theo nghi thức tế lễ, ta đã công đạo thể tử phi xử lý, mấy ngày này người nên ít ra bên ngoài, lẳng lặng tâm, cũng đừng gây họa nháo sự, hiện giờ người đã có thể tử phi, lại còn khiến nương người ở trên trời không an tâm, xem ta có đánh gãy chân của người không.

- Không dám, không dám.

Triệu Đặc Trạch nhàn nhạt nói:

- Ta sẽ không làm tổ mẫu lo lắng, cũng sẽ không làm mẫu phi lo lắng.

Cuối cùng những lời này là nói với Tần vương phi.

Từ khi Tần vương phi vào cửa, mặc kệ là vương gia hay là thái phi quản giáo Triệu Đặc Trạch, nàng cũng không xen mồm, bỗng nhiên nghe thấy Triệu Đặc Trạch nói như vậy, trong lòng Tần vương phi lộp bộp một tiếng, Triệu Đặc Trạch thay đổi?

- Thế tử gia có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, người mà vương gia cùng thái phi đau nhất chính là người.

- Tổ mẫu, tôn nhi còn muốn đi thư phòng tìm phụ vương, tôn nhi đi trước.

- Ừ, đi đi.

Thái phi rất vui lòng nhìn Triệu Đặc Trạch tiếp cận Tần vương, quan hệ phụ tử bọn họ hòa hoãn, không khí trong vương phủ mới có thể hòa thuận,

như thế cũng có thể khiến Tần vương phi bớt suy tính, không đến mức khiến cho huyết mạch Tần vương tương tàn.

Thái phi cũng là người làm mẫu thân, tuy Tần vương phi luôn luôn rộng lượng, hiền huệ, có thanh danh tốt, nhưng có người làm nương nào mà không hy vọng nhi nữ càng tốt, càng xuất sắc?

Cũng vì Dương gia, địa vị thế tử của Triệu Đặc Trạch không bị dao động, thái phi không ngại Tần vương phi mưu hoa vì các tôn tử còn lại, an bài tiền đồ.

Nhưng điểm mấu chốt là không thể để nhất mạch Tần Vương có họa từ trong phủ!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 67+1: Truy Tung 1

Thái phi nghĩ như vậy cũng rất bình thường, thái phi thích nghe ngọt, thích tôn tử hiếu thuận.

Bởi vì Dương phi trước khi chết luôn khiến thái phi phiền lòng, bởi vậy còn một chuyện thái phi không nói cụ thể tỉ mỉ với Khương Lộ Dao...

Đó chính là sau khi Dương phi chết, đúng là án oan Dương gia che trời lấp đất liên lụy rất nhiều người.

Tuy có thái hậu che chở những người còn lại trong Dương gia, nhưng lúc ấy hoàng thượng tru sát toàn tộc tất cả những người có quan hệ cùng Dương Soái.

Hoàng Thượng có "khúc mắc" với Tần vương phủ, cho nên đoạn thời gian đó, trong lòng Tần vương cùng thái phi đều run sợ.

Bọn họ đối với chuyện Dương phi ôm tử tự sát, từ trong tâm mà nói, cũng không phải bất ngờ hay hối tiếc.

Lúc nói với Khương Lộ Dao về tình hình cụ thể lúc ấy, thái phi cũng không thể nói bọn họ vô tình ngóng trông Dương phi tự sát.

Sau đó thái phi thậm chí còn nghĩ, nếu Triệu Đặc Trạch cũng theo Dương phi cùng đi, Tần vương phủ mới có thể hoàn toàn vượt qua cửa ải khó khăn.

Bởi vì Triệu Đạc Trạch được cứu, nên thái phi cũng không để tâm, đem hết thầy sự tình giao cho nhũ mẫu...

Hạ nhân vương phủ có thể hiểu tâm tư của chủ tử, không có thân mẫu che chở, Triệu Đạc Trạch chính là một cây cỏ, một cây cỏ không người quan ái.

Khương Lộ Dao nằm trên giường, như thế nào cũng không ngủ được, lúc tỉnh lúc mê, nàng suy nghĩ cẩn thận đến thái phi đang dấu diếm chân tướng, chân tướng này, khiến Khương Lộ Dao đau lòng Triệu Đạc Trạch.

Bi kịch của hần không phải một người tạo thành, mà là một đám người hợp lực mà thành, nhìn hần giống như có rất nhiều thân thích, rất nhiều người quan tâm, nhưng tất cả mọi người đều ngóng trông hần chết!

Hần sinh đã có tội, trên lưng đeo nguyên tội.

(Yul: bi kịch bắt đầu nói rõ từ chương này trở đi. Các nàng sẽ hiểu tại sao kiếp trước a Trạch tàn bạo. Số ảnh khổ quá mà còn lấy phải bà Kỳ bánh bèo vô dụng, hổ ảnh)

- Dao Dao, Dao Dao...

- Ô ô.

Triệu Đạc Trạch chậm rãi cúi đầu hôn trán Khương Lộ Dao, có nàng, hết thầy cũng không đáng chê cười, không phải sao?

Nếu hần không phải là Tần vương thế tử, sao có thể thú được Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao rõ ràng cảm giác Triệu Đạc Trạch đang ở trước mặt, nhưng như thế nào cũng không bắt được hần, mí mắt trầm trọng, lẩm bẫm nói:

- A Trạch, A Trạch...

- Chờ ta trở lại.

Triệu Đạc Trạch hôn môi Khương Lộ Dao, rồi xoay người rời đi, ở cửa phòng phân phó Nguyễn ma ma chiếu cố Khương Lộ Dao.

- Thế tử gia muốn đi nơi nào?

- ...Phụ vương có việc cần ta hỗ trợ, có lẽ sẽ rời kinh thành hai ngày, Dao Dao đang nóng sốt, người để nàng nghỉ ngơi thật nhiều.

- Thế tử gia đi sớm về sớm.

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch leo lên ngựa rời khỏi Tần vương phủ, người của hắn đưa tới tin tức, đã tìm được hạ nhân năm đó hầu hạ Dương phi.

Vừa rời Triệu Đạc Trạch đi đến thư phòng của Tần vương chính là nói cho Tần vương biết, hắn sẽ có nhiều ngày không ở vương phủ, có việc gấp phải ra ngoài.

Tần vương nhắc nhở sắp đến ngày giỗ của Dương phi, Triệu Đạc Trạch tỏ vẻ hắn sẽ tận lực gấp rút trở về.

Tần vương vẫn luôn không quản được Triệu Đạc Trạch, tuy trong lòng có bất mãn, nhưng Triệu Đạc Trạch nói nghe ý chỉ của hoàng thượng, còn nói trung hiếu không thể lưỡng toàn...

Tần vương cũng không có khả năng đi hỏi hoàng thượng ý chỉ Triệu Đạc Trạch ra kinh làm cái gì, chỉ có thể gật đầu đáp ứng, dặn dò Triệu Đạc Trạch cẩn thận.

Triệu Đặc Trạch ngồi trên lưng ngựa, quay đầu lại nhìn thoáng qua tấm biển Tần vương phủ, nếu hết thầy...

Hết thầy chỉ là hiểu lầm, hãn nguyện ý ở trước linh bài của Dương phi quỳ gối sám hối, nếu hết thầy...

Hết thầy không phải là hiểu lầm, hãn sẽ không bỏ qua đám người tính kế hãn, lợi dụng hãn, khiến hãn trở thành người chê cười.

Dương gia, Tần vương phủ, còn có Triệu Đặc Dật...Người Triệu Đặc Trạch không thể tha thứ nhất chính là Triệu Đặc Dật.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì lúc hãn gian nan chịu khổ, lúc hãn có được phú quý, là lúc Triệu Đặc Dật cướp đi tất cả?

Triệu Đặc Dật thua thiệt hãn.

Triệu Đặc Dật dựa vào cái gì có được nhiều người yêu thương?

Mà hãn Triệu Đặc Trạch chỉ có thể chịu khổ lại giống như chiếm tất cả tiện nghi.

...

- A a, tiểu tể, tiểu tể ngoan, người muốn đi đâu?

Nếu Khương nhị gia đã đáp ứng Khương Lộ Dao sẽ hỗ trợ trông chừng tiểu tể, thì hãn đã sớm cầm rế bên ngoài cửa Tần vương phủ.

Đang suy nghĩ, nếu không gặp được Tần vương thế tử, hãn sẽ đem đồ vật mà Khương Lộ Dao yêu cầu đưa vào Tần vương phủ, không ngờ mới đứng một hồi liền thấy Triệu Đặc Trạch cười ngựa chạy nhanh qua.

- Nhạc phụ đại nhân?

- Chính là ta.

Khương Nhị gia giục ngựa tiến lên, không vui nói:

- Như thế nào? Thú được Dao Dao nhà ta liền giả bộ không quen biết người? Mà nhả đến như vậy, là không muốn nhìn thấy ta?

- Sao người lại đến đây?

- Đến đưa cho Dao Dao một ít đồ vật.

Khương Nhị gia đâu dám nói hăn đang mai phục ở Tần vương phủ để giám thị Triệu Đạc Trạch.

- Người muốn đi đâu? Nhìn dáng vẻ giống như muốn đi xa nhà?

Triệu Đạc Trạch không biết nên nói thế nào với Khương Nhị gia.

- Hoàng thượng...Hoàng thượng có lệnh, khiến ta rời kinh thành một chuyến, chờ ta hồi kinh sẽ mang lễ vật cho nhạc phụ, cũng thỉnh người đi uống rượu.

- A, ra kinh?

Khương nhị gia biết Khương Lộ Dao không phải buồn lo vô cớ, thế tử thật sự không thích hợp, oán trách nói:

- Hoàng thượng cũng thật là, chuyện gì khổ cực cũng phái người đi, nhìn dáng vẻ của người, nhất định nơi muốn đến không phải là địa phương tốt, nào có thứ gì tốt đem về làm lễ vật? Ta nói thế tử tiểu tử, người sẽ không lừa ta.

- Sẽ không, sẽ không, dù có vội thì ta cũng mang lễ vật trở về.

- Vậy người nói thử xem, người mang lễ vật gì cho ta? Nếu ta không thích, chẳng phải sẽ uống phí một phần khổ tâm của người sao?

- Cái này...

Triệu Đạc Trạch suy nghĩ đến nơi sắp sửa đi.

- Cái chặn giấy cùng đồ sứ nhất định mang thứ tốt nhất cho người, ta đưa cho người một bộ tách rượu tốt nhất.

- Nhạc phụ đại nhân, hẹn gặp lại.

- Đi đường cẩn thận, người đi sớm về sớm, dọc theo đường đi nhớ chú ý một chút, đừng quá bận tâm mua đồ vật cho ta mà mệt mỏi.

- Biết rồi.

Trong lòng Triệu Đạc Trạch ấm áp, giục ngựa rời khỏi thành.

Khương Nhị gia ngồi trên lưng ngựa, lăm bắm tự nói:

- Dao Dao đưa việc thật tốt cho ta, đổi lại là người khác nhất định sẽ không đoán được tiểu tể muốn đi nơi nào, ai bảo ta là lão nhị ăn chơi trác táng đâu, xa hoa hưởng thụ đã quen nghề, nơi có đồ sứ tốt nhất trừ Ô Trấn ra, ta không thể nghĩ đến địa phương nào khác. Hai ngày trước Triệu vương vừa tặng ta một bộ Ô Trấn đồ sứ.

Vận khí, thật sự là vận khí.

Khương Nhị gia sai tùy tùng về hầu phủ truyền tin, hăn lặng lẽ đuổi theo Triệu Đạc Trạch, trong lòng ngực không biết từ nơi nào moi được tấm bản đồ, hăn không muốn để Triệu Đạc Trạch phát giác, liền chọn đường nhỏ mà đi.

Khương nhị gia rất ít kỵ mã thời gian dài như vậy, xóc nảy đau hết cả người, nhưng vì hoàn thành chuyện Dao Dao giao phó, hăn nỗ lực đuổi theo Triệu Đặc Trạch.

Thường ngày hăn lăn trợn trong phố phường, tam giáo cửu lưu nhận thức không ít, bởi vậy khí chất của Khương nhị gia tương đối thân dân, hỏi thăm tin tức cũng dễ dàng.

Người lười biếng ở phố phường phần lớn đều nguyện ý cung cấp cho hăn tin tức có giá trị, nên hăn không bị Triệu Đặc Trạch bỏ xa, mà Triệu Đặc Trạch đang nóng lòng đi tới Ô Trấn cũng không phát giác Khương Nhị gia đang đi theo.

Triệu Đặc Trạch cho rằng nhạc phụ sợ mệt sẽ không thể rời khỏi kinh thành nơi có tửu lầu mua say, chơi đùa, hăn căn bản không ngờ Khương Nhị gia sẽ vì lời hứa hẹn đối với nữ nhi, mà ngàn dặm truy tung.

.....

Khương Lộ Dao ngủ suốt một ngày, chờ đến lúc hoàn toàn tỉnh táo, mới biết Triệu Đặc Trạch đã sớm rời khỏi kinh thành.

Đáng chết, Triệu Đặc Trạch sợ nàng đi theo hăn!

Nhìn phụ thân đưa tới đồ vật là dây dọi, ánh mắt Khương Lộ Dao thay đổi, chỉ có thể hy vọng Khương nhị gia có thể đuổi kịp Triệu Đặc Trạch.

Nàng áp xuống tâm hoảng ý loạn, kiểm tra dược liệu, sai Nguyễn ma ma dựa theo chỉ thị của tẩu tử, đem dược liệu bỏ vào dược bồ mà nhũ mẫu thường dùng.

Tuy Nguyễn ma ma tò mò, nhưng cũng không dám hỏi gì, bởi vì vương phủ do thể tử phi chương quản, Khương Lộ Dao muốn động vào vị trí hạ nhân là rất khó, Tần vương phi sẽ biết tin tức.

Nhưng nàng động vào hạ nhân bên người nhũ mẫu, đối với Tần vương phi mà nói là đã ngoài tầm tay.

Triệu Đặc Trạch vẫn luôn hiếu thuận với nhũ mẫu, còn với Tần vương phi thì phòng bị rất nghiêm, cho người hầu hạ bên người nhũ mẫu đều là người của Tần vương thế tử.

Nếu ngẫu nhiên có một hai cái vì Tần vương phi mà truyền tin, cũng sẽ bị nhũ mẫu phát hiện, tuy đôi mắt nhũ mẫu mù, nhưng cảm giác vẫn còn nhạy bén.

Nhũ mẫu trung phó như vậy, như thế nào sẽ nhìn vừa mắt Tần vương phi?

Tần vương phi tới chiếm cứ tất cả của chủ tử, nhũ mẫu có bản năng bài xích Tần vương phi.

Nàng đem Triệu Đặc Trạch dạy dỗ đến nỗi thù Tần vương phi sâu như biển, nếu nàng còn thân cận với Tần vương phi, chỉ sợ đã sớm bị Triệu Đặc Trạch phát hiện.

Hứa đổi lấy lợi, Nguyễn ma ma tìm được người đem dược liệu bỏ vào dược bồ của nhũ mẫu.

- Không phải là quá trung thành, mà là ích lợi không đủ đại.

Khương Lộ Dao cảm thán một câu, đột nhiên có một loại ý tưởng xông ra, Tần vương phi cũng có thể thu mua người bên cạnh nhũ mẫu, nhưng nàng vẫn không có động thủ...

Tùy ý nhũ mẫu căm thù nàng, nói như thế, có phải nàng cũng biết cái gì đó?

Nếu không, sao nàng phải đau Triệu Đặc Dật?

Dùng thứ tử cùng nguyên phối đích tử đánh đối, loại chuyện ngu xuẩn này, Tần vương phi sẽ làm?

Hai người bọn họ căn bản không thể so sánh, cho dù Tần vương phi xem Triệu Đặc Dật như tẩm mộc, thì Tần vương phi dùng Triệu Đặc Dật cũng quá lâu rồi.

Vì trong lòng có hoài nghi, cho nên Khương Lộ Dao nhìn cái gì cũng thấy có vấn đề, xoa xoa trán, này không phải chuyện tốt, nếu nàng hiểu lầm Dương phi thì sao? Nếu hết thấy chỉ là vô cơ suy đoán?

Chuyện còn không biết rõ ràng, Khương Lộ Dao không để bản thân nghi thần nghi quỷ nữa, nhưng nàng chắc chắn, trong vương phủ này không có người tốt.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 67+2: Truy Tung 2

Ngày giỗ của tiên vương phi, Triệu Đạc Trạch cũng không thể trở về.

Khương Lộ Dao xuyên một thân tang y.

Tần vương phi cung kính quỳ gối dập đầu trước linh bài của Dương phi, vì Dương phi dâng hương, hành lễ thiếp thất với Dương phi.

Nàng biểu hiện thật sự rất hoàn mỹ, bày đủ khiêm tốn cùng cung kính đối với tiên vương phi, lúc này Tần vương phi không quý trọng như ngày thường, ở trong từ đường nàng chính là một thị thiếp.

Thái phi yên lặng gật đầu, vẻ mặt biểu hiện của Tần vương phi không thể khiến người bắt bẻ, cũng không thể chỉ ra tật xấu.

Khương Lộ Dao nhìn trong mắt Tần vương trừ vui mừng ra, càng nhìn ra đau lòng này đó...

Thật sự hay, ở trước linh bài tiên vương phi, lại đau lòng kể phi, nàng chỉ làm thiếp lễ mà thôi, đau đến mức này sao? Khương Lộ Dao yên lặng đem Tần vương đặt vào nhóm tra nam.

- Mẫu thân ở trên cao, nhi tức bái kiến người.

Khương Lộ Dao hoàn thành cấp lễ chào hỏi Dương phi, trong tay cầm ba cây nhang, hương khói mờ hồ tầm mắt, Khương Lộ Dao chậm rãi chớp mắt, cảm giác có một người ở trên cao nhìn xuống, nhìn vương phủ vui buồn tan hợp.

- Thế tử phụng hoàng mệnh rời kinh, người đừng trách thế tử, chờ hân trở về, sẽ đến bái kiến người. Nhi tức...Nhi tức...

Nghĩ đến đôi mắt nén giận đau khổ của Triệu Đặc Trạch, âm thanh của Khương Lộ Dao có chút nứt vỡ.

- Người như thế nào bỏ được?

Khương Lộ Dao cầu nguyện hết thảy đều là chính mình vọng tưởng, là bọn họ không đủ tín nhiệm Dương phi.

Đem nhang cắm vào lư hương, Khương Lộ Dao đứng dậy thối lui qua một bên.

Triệu Đặc Dật mặc bạch y quỳ dập đầu với tiên vương phi.....

Dương Môn thái quân không có khả năng tới Tần vương phủ, ngày giỗ của Dương phi bên phía Dương gia cũng phải người tới.

Mỗi năm người tới đều là Dương gia trưởng tức, là đại cữu mẫu của Triệu Đặc Trạch.

Đại cữu mẫu nhìn Triệu Đặc Dật dập đầu trước bài vị của Dương phi, đôi mắt có chút tiếc thương, khóe miệng hơi buông xuống, tuy rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình tĩnh không gợn sóng, nhưng bị Khương Lộ Dao nhìn thấy.

Tâm Khương Lộ Dao càng ngày càng trầm xuống, hận không thể đi chất vấn Dương phi về chân tướng thật sự.

Vì thân sinh nhi tử liền hy sinh người khác?

Khương Lộ Dao không biết nên khen Dương phi ái tử tình thâm, hay là nên mắng nàng, hoặc là cho Dương Phi một cái tát trút giận thay Triệu Đặc Trạch.

Nghi thức tế lễ tiến hành đầu vào đây, tuy thái phi bất mãn Triệu Đặc Trạch, nhưng đối với sự an bài của Khương Lộ Dao lại rất vừa lòng, chu toàn hoàn mỹ.

Thái phi yên lặng gặt đầu, tuy Khương nhị gia không đành lòng, nhưng lại giáo dưỡng ra nữ nhi không tồi.

Thấy Khương Lộ Dao trầm ổn, thông dong, không giận tự uy, thái phi đột nhiên cảm thấy đem Tần vương phủ giao cho Khương Lộ Dao là lựa chọn sáng suốt, Khương Lộ Dao trời sinh mệnh quý nhân.

Không phải tân tức phụ nào vừa vào cửa là có thể trấn trụ trường hợp như vậy.

Tần vương phi thấy Khương Lộ Dao an bài chu toàn như vậy, cũng rất kinh ngạc, nàng ở nghi thức tế lễ thiết hạ mấy cái bầy rập đều bị Khương Lộ Dao nhẹ nhàng né qua, nắm chặt khăn trong tay, thế tử phi không tầm thường.

Sau khi tế bái xong, thái phi cảm thấy mệt mỏi nên rời đi trước.

Tần vương một mình lưu lại từ đường, nói là muốn cùng vong thê(vợ chết) nói mấy câu trong lòng, không cho mọi người đi theo.

Tần vương phi dẫn mấy đứa nhi tử từ biệt đại cữu mẫu.

- Để thế tử phi đưa tiễn người, các người nhất định có chuyện muốn nói, ta còn có việc, xin lỗi không đưa tiễn được.

Đại cữu mẫu gặt đầu, ánh mắt không tự chủ đảo qua phía sau lưng Tần vương phi nhìn Triệu Đặc Dật, trong miệng càng thêm chua xót, yết hầu giật giật, lãnh đạm xa cách nói:

- Vương phi đi thông thả.

Dương gia không có khả năng thích Tần vương phi, đây là vấn đề lập trường.

- Mẫu phi, hay là thỉnh vài vị đệ đệ cùng ta cùng nhau đưa tiễn đại cữu mẫu?

Khương Lộ Dao ở bên cạnh xen mồm:

- Nhị đệ được sư huynh đồng môn của Dương Soái thu nhập làm thất đệ tử, cùng Dương gia có quan hệ sâu xa thâm hậu, lúc nhị đệ học hành, tôn sư cũng nhắc nhở người đối xử tử tế với Dương gia đúng không?

Triệu Đạc Dật gật gật đầu:

- Sư tôn có nói qua.

- Các bọn đệ đệ khác cũng được cao nhân chỉ điểm, hướng chi mẫu phi còn hành lễ trắc thất, thì bọn đệ đệ cũng là nhi tử của Dương phi.

Tần vương phi giống như không nghe được ý ám phúng của Khương Lộ Dao, chậm rãi gật đầu.

- Ta tìm bọn họ có chút việc, không thể để cho bọn họ bồi tiền Dương gia, cũng đỡ phải khiến thế tử gia lúc trở về sẽ hiểu lầm. Như vậy đi, ta để Dật nhi thay thế như thế nào?

- Người thấy sao?

Tần Vương phi tử nói với đại cữu mẫu, đại cữu mẫu suy nghĩ, rồi gật đầu nói:

- Cũng được, vừa lúc ta cũng muốn hỏi thăm thân thể ẩn sĩ đạo này như thế nào.

- Vậy để Dật nhi cùng thế tử phi đưa người ra cửa.

Tần Vương phi nhàn nhạt nói:

- Dật nhi, người đi đi.

Triệu Đạc Dật gật đầu đáp ứng, Tần vương phi cong khóe môi, rất có hứng thú liếc nhìn Khương Lộ Dao, đem Triệu Đạc Dật ở một chỗ với Khương Lộ Dao, không tin bọn họ không nháo ra chút tiếng gió...

Chờ đến lúc Triệu Đạc Trạch hồi kinh, dựa theo tính tình của hắn còn có thể không bức bội?

Cho dù không có động tĩnh, Tần Vương phi cũng chuẩn bị làm ra chút động tĩnh.

Vẻ mặt Khương Lộ Dao mang vài phần thất vọng.

- Như vậy, nhi tức xin nghe lệnh mẫu phi.

Vốn dĩ Khương Lộ Dao cũng chỉ muốn để Triệu Đạc Dật đưa tiền đại cữu mẫu, hai người ở cùng nhau, không có Dương Môn thái quân nhìn chăm chăm, đại cữu mẫu không thâm trầm như thái quân, có lẽ sẽ biểu hiện vài phần bất đồng.

Nhớ rõ Triệu Đạc Trạch từng nói, đại cữu mẫu là người đối xử với hắn tốt nhất trong Dương gia.

Đại cữu mẫu có hai nhi tử đều chết trong án oan, trong đó tiểu nhi tử bị chết thảm nhất, thi cốt vô tồn, nàng sẽ hiểu người làm nương là như thế nào.

Nếu Triệu Đạc Dật thật sự là thân sinh nhi tử của Dương phi, đại cữu mẫu nhìn Triệu Đạc Dật xem Tần vương phi như thân sinh mẫu thân mà đối đãi, trong lòng không khó chịu?

- A Dật, ta có thể kêu người như vậy không, sư tôn của người cùng Dương Soái có quan hệ rất thân cận.

- Người tùy ý.

Triệu Đạc Dật cũng thích thân cận người Dương gia, trừ chuyện kính nể Dương Soái ra, sư tôn cũng thường dặn dò hẳn đi thăm Dương gia, muốn hẳn hiểu thuận các nàng.

Trước kia Triệu Đạc Dật bận tâm đến suy nghĩ của huynh trưởng Triệu Đạc Trạch, không dám biểu hiện quá mức.

Nhưng hôm nay có cơ hội, Triệu Đạc Trạch lại không ở đây, đương nhiên Triệu Đạc Dật sẽ vâng theo sư mệnh.

Đại cữu mẫu cẩn thận nhìn Triệu Đạc Dật:

- Người rất giống Tần vương điện hạ.

- Đúng vậy, thế tử giống lão vương gia, nhị đệ giống vương gia.

Khương Lộ Dao ở bên cạnh xen mồm:

- Nhị đệ báỉ được danh sư, được truyền thừa binh pháp Dương Soái, các chuyện khác sẽ không để ý.

Triệu Đạc Dật buông xuống mí mắt, giống như không dám đón nhận ánh mắt của Khương Lộ Dao:

- Vương phủ là của đại ca, ta chưa bao giờ có ý tưởng không an phận, tẩu tử chớ hiểu lầm.

Hai chữ tẩu tử cực kỳ trầm trọng, nhưng hẳn phải gọi, quy củ thúc tẩu cần phải giữ.

Đại cữu mẫu giật giật môi, nghĩ đến A Trạch, nàng thu hồi quan tâm đối với Triệu Đặc Dật.

- Nhị đệ cũng ở vương phủ, có hiểu lầm người hay không, ta hiểu rất rõ ràng, thế tử trôi qua cũng không dễ dàng, bởi vì mẫu thân tự sát, cùng vương gia kết hạ hiểu lầm cùng bế tắc, nếu a Trạch là thế tử đương nhiên sẽ khởi động Tần vương phủ, nhưng bọn đệ đệ có thể tùy ý triển lộ tài hoa, mà A Trạch lại...Kỳ thật có khi ta cùng A Trạch rất hâm mộ nhị đệ, có Tần vương phi thương tiếc như thân mẫu, được vương gia coi trọng, lại có thái phi yêu mến, đến bái danh sư, thân cư binh doanh giữ chức vị quan trọng, nhị đệ nhân sinh thực hoàn mỹ, trừ bỏ khuyết thiếu một vị thê tử, nhưng ta nghe nói vương phi đã giúp nhị đệ chọn nhân gia.

Khương Lộ Dao ngoài cười nhưng trong không cười, khóe mắt vẫn luôn chú ý thần sắc biến hóa của đại cữu mẫu.

- Bởi vì nhị đệ có sư phó là cao nhân ẩn sĩ, tiền đồ lại được xem trọng, rất nhiều huân quý nhân gia không so đo nhị đệ có thân phận thứ xuất, nghe nói hứa lấy đích nữ, vương phi thương tiếc nhị đệ như vậy, sẽ vì người chọn lựa nhân gia tốt.

- Đại cữu mẫu, ta nghĩ không chừng sẽ thân càng thêm thân, chất nữ ngoại gia của vương phi nhận thức nhị đệ, tuổi tác cũng tương đương...

- Không...

Đại cữu mẫu vội nói:

- Không tốt, tiểu thư Khổng gia không xứng với hân.

- Khổng gia trừ chuyện bên ngoài không có tước vị, thì bên trong cái gì cũng không thiếu, hơn nữa Khổng gia ở trong sĩ lâm rất có địa vị, gia giáo lại tốt, nhìn mẫu phi là có thể hiểu, Khổng gia hứa lấy đích nữ, ta cho rằng đây là một cộc nhân duyên tốt. Tương lai nhị đệ càng thân cận với mẫu phi,

không phải mẫu phi vẫn luôn xem hãn như thân sinh nhi tử mà đối đãi sao? Đại cữu mẫu, sao người lại nói tiểu thư Khổng gia không xứng với nhị đệ?

- ...

Đại cữu mẫu chần chờ một hồi, xấu hổ nói:

- Ta nghe thái quân từng nói, sư phó của hãn sẽ giúp hãn tuyển nhân gia, một ngày vì sư, cả đời vì phụ, hãn cũng không thể vi phạm ý tứ của tôn sư. Nếu Tần vương phi chọn được người vừa ý, vẫn phải suy xét ý kiến của tôn sư.

- Ai nha, nói như vậy tôn sư thật tốt với nhị đệ, hôn nhân đại sự đều vì người mà suy xét cả rồi.

Trong giọng nói của Khương Lộ Dao tràn ngập âm mộ:

- Việc này cũng không thể khiến thế tử hiểu được, Đại cữu mẫu biết không, tính tình thế tử không tốt, lại quá quật cường, dễ dàng xúc động, nói không chừng hãn sẽ làm chuyện gì vô pháp vô thiên, bởi vì hoàng thượng hồ thẹn với Dương gia, nên vẫn luôn khoan dung với thế tử, một khi thế tử cùng nhị đệ nổi lên xung đột, hoàng thượng cùng thái hậu nương nương nhất định sẽ đứng bên phía thế tử.

Trong lòng đại cữu mẫu không thoải mái, đã đau lòng a Trạch, càng đau lòng a Dật, nhưng nàng chỉ là tức phụ Dương gia, thái quân quyết định chuyện gì, nàng căn bản không thể phản đối.

- Sư phó đối với ta rất tốt, ta...Ta sẽ không tranh với đại huynh.

- Nhị đệ lời này sai rồi, không phải người không tranh, mà là danh phận đích thứ đã sớm định.

Khương Lộ Dao ngạo mạn nâng mí mắt, trở lên kiêu căng nhìn Triệu Đặc Dật.

- Người có tư cách gì dám tranh cùng nguyên phối đích tử? Trước vị truyền thừa, vô đích mới có thể lập hiền, cho dù người có bản lĩnh hơn nữa, tài danh khắp thiên hạ, trình tự kế thừa thậm chí còn không bằng tam đệ tứ đệ, nhi tử của thứ phi cũng là đích tử, mà người chỉ là thứ xuất, không phải sao?

Khuôn mặt Triệu Đặc Dật trắng bệch, trong lòng hẫc càng đau, Khương Lộ Dao giữ gìn Triệu Đặc Trạch, làm tâm hẫc rất đau, biết rõ không nên đau, nhưng hẫc như thế nào cũng không bỏ xuống được...

Thứ xuất không có tư cách thú Khương Lộ Dao.

- Các người ở trước mặt ta tranh cãi cái gì?

Đại cữu mẫu xen mồm nói:

- Đây là chuyện riêng của Tần vương phủ...

- Đại cữu mẫu đừng quên, trong người a Trạch có huyết thống của Dương gia, hẫc là ngoại tôn của Dương Soái, hơn nữa thời thời khắc khắc vẫn không quên huyết hải thâm thù của Dương gia, hẫc tự xem chính mình là một nửa Dương gia, thân cận cùng ẩn sĩ có quan hệ với Dương gia, sự đệ của ngoại tổ phụ cũng không xem hẫc là người một nhà.

- Là a Trạch tự...

- Không phải ngủ quên sao?

Khương Lộ Dao cắn răng, lúc ấy vì sao Triệu Đặc Trạch lại ngủ? Vì sao tính tình lại táo bạo? Nếu sau lưng không có người đẩy tay, hẫc sẽ phạm sai lầm?

Đại cữu mẫu cúi đầu, che dấu đau lòng:

- Chắt nhi tức phụ, mẫu thân luôn nói ai cũng không dễ dàng, A Trạch là thế tử...

- Hãn chỉ có danh phận thế tử mà thôi.

Khương Lộ Dao không muốn tiếp tục nhiều lời:

- Nếu người cùng nhị đệ thân thiết, ta sẽ để nhị đệ đưa tiễn người.

- Chắt nhi tức phụ?(cháu dâu)

- Cáo từ, đại cữu mẫu, khi nào có thời gian ta sẽ cùng thế tử vấn an thái quân.

Khương Lộ Dao lưu loát xoay người, Triệu Đặc Trạch ở trong vương phủ luôn rất cẩn thận.

Chỉ sợ hãn không nghĩ tới, ở trong phòng cao nhân còn có cơ quan mai phục...

Khương Lộ Dao cắn chặt răng, nếu tất cả là thật sự, nàng sẽ không bỏ qua cho Dương gia, không buông tha cho bất luận kẻ nào.

Dù Triệu Đặc Trạch vì trả thù mà chém tận giết tuyệt, nàng cũng sẽ đứng sau hãn, vì hãn cầm lưỡi đao.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 68: Nháo Quý

Triệu Đặc Trạch không ở vương phủ cũng tốt, đỡ phải đối mặt với nhũ mẫu...

Mặc kệ chuyện năm đó ẩn dấu như thế nào, hay hết thảy chỉ là nàng hiểu lầm, Triệu Đặc Trạch cũng không cần đích thân đối mặt.

Rốt cuộc nhũ mẫu ở trong lòng Triệu Đặc Trạch, từ nhỏ cùng sống nương tựa lẫn nhau, nên nhũ mẫu có địa vị rất cao.

Khương Lộ Dao không muốn Triệu Đặc Trạch tự mình trải qua hết thảy, bị nhũ mẫu phản bội đối với hắn mà nói là thương tổn đặc biệt nghiêm trọng.

Nàng hy vọng phụ thân Khương nhị gia có thể coi chừng hắn, ngàn vạn lần đừng để hắn nhất thời xúc động mà làm ra chuyện không thể vãn hồi.

Thế cục vẫn còn ở bên phía bọn họ, một khi Triệu Đặc Trạch xúc động, ưu thế sẽ hóa thành hư vô.

Lúc Khương Lộ Dao rời đi, Đại cữu mẫu cũng không còn tâm tư nói chuyện cùng Triệu Đặc Dật.

Trong lòng nàng ần ần đau, đối với Triệu Đặc Dật cũng thế, hay đối với Triệu Đặc Trạch cũng vậy, Dương gia có lỗi với hai huynh đệ bọn họ.

Ân oán kiếp trước không nên để bọn họ thừa nhận.

Sau khi Triệu Đạc Dật đưa tiễn đại cữu mẫu, liền đứng một mình ở đình viện một lúc lâu.

Hắn có cảm giác Khương Lộ Dao ám chỉ gì đó, hắn như ở trong sương mù, đồng thời lại có một loại nhàn nhạt hâm mộ, hâm mộ huynh trưởng có thể thủ Khương Lộ Dao làm thê tử, hâm mộ Khương Lộ Dao giữ gìn huynh trưởng.

- Nhị thiếu gia, vương phi điện hạ tìm người.

- Ừ.

Triệu Đạc Dật nghe nói Tần vương phi tìm mình, vội vàng che dấu tâm tư, cất bước đến phòng Tần vương phi.

Sau khi vào cửa, thấy Tần vương phi ngồi trên kháng trác, trầm mặc không nói, mấy đệ đệ vây quanh bên người nàng liễu mạng lấy lòng, muốn Tần vương phi vui vẻ một chút, Triệu Đạc Dật hỏi:

- Mẫu phi làm sao vậy?

- Nhị ca, từ khi mẫu phi trở về, liền không cười.

Tam đệ lộ ra một chút không vui:

- Ngày giỗ của Tiên vương phi, mẫu phi làm còn chưa đủ? Phụ vương chỉ lo ở từ đường thủ tiên vương phi, hắn một chút cũng không bận tâm đến mẫu thân.

- Không được nói bậy.

Tần vương phi miễn cưỡng lộ ra tươi cười, tiếp đón Triệu Đạc Dật ngồi xuống.

- Đừng nghe đệ đệ người nói vậy, Dật Nhi, ta biết mình là kẻ phi, chưa từng nghĩ sẽ so sánh cùng Dương tử tỷ.

- Trong lòng phụ vương có mẫu thân.

Triệu Đặc Dật thấp giọng vì Tần vương giải thích:

- Bởi vì Dương gia, phụ vương không thể không coi trọng Dương phi.

- Người cùng Dương gia cũng rất sâu xa, ta hiểu rõ.

Tần Vương phi vỗ vỗ tay Triệu Đặc Dật, trấn an nói:

- Ta không phải vì phụ vương người chung tình với Dương phi mà khổ sở, ta có người, có bọn họ, ta đã thấy đủ, người cùng bọn họ mới là tương lai để ta dựa vào. Ta vừa mới lo lắng...Lo lắng Dương gia sẽ vì hiểu lầm ta mà khiến người đối với ta...Dật Nhi, ta xem người giống như bọn hân là thân sinh nhi tử, không muốn nhìn người xa lạ với ta.

- Dương gia là Dương gia, người là người.

Triệu Đặc Dật thành khẩn cười nói:

- Người khác với Dương gia, đối với Dương gia ta chỉ có tôn trọng, vâng theo sự mệnh chiếu cố Dương gia, còn người...Ta sẽ hiểu thuận với người, người chính là mẫu thân của ta. Dương gia sẽ hiểu, phụ vương không có khả năng vĩnh viễn chỉ thủ vong thân.

- Vậy là tốt rồi.

Tần Vương phi triển lộ tươi cười vui sướng.

- Dật Nhi, vừa rồi ta thật sợ người nghe Dương gia nói mà thay đổi, ta cũng rất khâm phục Dương gia, cũng không phải một hai bắt người rời xa

Dương gia, nếu thân cận Dương gia đối với người có lợi, ta thà để người đi Dương gia, người làm mẫu thân, cái gì cũng có thể vì tử mà hy sinh.

(Yul: Tần vương phi chỉ là boss cấp độ 1, thấy boss người ta khôn ghê chưa. Bà Kỳ sợ xanh mặt là đúng r (☹))

Trong lòng Triệu Đạc Dật ấm áp, nhỏ giọng nói:

- Mẫu thân, ta không phải là người vong ân phụ nghĩa, người đối với ta rất tốt, ta vĩnh viễn nhớ rõ.

- Được.

- Thật là, chỉ cần có nhị ca, mẫu thân liền vui vẻ. Biết sớm như vậy, chúng ta không ở trước mặt người nhảy nhót, trực tiếp tìm nhị ca tới là được.

Ngũ thiếu gia là nhi tử nhỏ nhất của Tần vương phi, tính tình hoạt bát, cũng vì nhỏ nhất, nên rất được Tần vương phi cùng Tần vương cưng chiều, bữu môi nói:

- Về sau người lại sinh khí, nhi tử liền kêu nhị ca tới.

- Tiểu ngũ...

- Nhị ca cứu mạng.

Ngũ thiếu gia chạy tới sau lưng Triệu Đạc Dật, lò đầu nhỏ nhìn về phía Tần vương phi đang nhìn hắn có ý cảnh cáo, thè lưỡi nói:

- Người thật là, nhi tử chỉ nói vài câu thật lòng thôi mà.

Triệu Đạc Dật cười cười kéo tiểu ngũ ra, tiểu ngũ thích chọc người cười, trên có mẫu phi cùng phụ vương, dưới có đệ đệ tôn trọng ý lại vào hắn, Triệu Đạc Dật rất thỏa mãn, hắn rất quý trọng thân tình khó có này.

Tự thề trong lòng sẽ giúp bọn đệ đệ trở nên nổi bật, hiếu thuận mẫu phi, nếu bọn đệ đệ tranh đua, mẫu phi sẽ càng thích hẳn, cũng sẽ trôi qua ngày tháng thật tốt.

Tương lai chưa chắc sẽ không thay thế được vị trí của Dương phi ở trong lòng phụ vương.

Danh phận đích phi Tần vương phi sẽ không chiếm được, nhưng một khi cùng Tần vương sớm tối, hoàn toàn có thể cùng Tần vương phi hợp táng...

Bất quá đến lúc đó, Triệu Đặc Trạch sẽ giận dữ.

- Nhị ca, mấy ngày nữa hoàng thượng sẽ tuần du bãi săn?

- Ừ

Triệu Đặc Dật cũng không dấu diếm bọn đệ đệ, dặn dò nói:

- Việc này không cần truyền ra ngoài, lần này bề hạ tuần du chỉ sợ có tâm khảo nghiệm thái tử, hoàng thượng vẫn luôn không yên tâm về thái tử, bãi săn sẽ không thái bình, các người cẩn thận một chút, nếu không có việc gì, không cần một mình đơn độc ra ngoài.

- Nhị ca đến binh doanh làm thị vệ cho hoàng thượng?

- Cũng có thể nói như vậy.

Triệu Đặc Dật nhắc tới chuyện binh doanh, có vẻ thông dong, bình tĩnh.

- Có cần hộ giá hay không, cần xem ý chỉ của hoàng thượng.

- A, nếu hoàng thượng tuần du bãi săn, chúng ta có thể đi theo nhị ca.

- Nếu ta không có việc gì, có thể dạy các người kiếm pháp cưỡi ngựa bắn cung.

- Mấy người các người...

Tần Vương phi cảnh cáo nói:

- Các người không được trì hoãn chính sự của Dật Nhi, trên người hãn lãnh hoàng mệnh, làm sao giống các người vẫn luôn hồ nháo?

- Biết rồi, mẫu thân, chúng ta còn không phải muốn thân cận nhị ca, theo nhị ca học tập sao?

- Dật nhi.

Tần vương phi không để ý đến mấy đứa nhi tử, quay đầu nói với Triệu Đạc Dật:

- Đi theo hoàng thượng, Dật nhi không thể phân tâm, ngàn vạn lần đừng vì bọn họ mà trì hoãn đại sự.

Bộ dạng hoàn toàn vì Triệu Đạc Dật mà suy nghĩ, khiến Triệu Đạc Dật cảm động, gật đầu nói:

- Không có việc gì, nhi tử có chừng mực.

Tần Vương phi để mấy đứa nhi tử cùng Triệu Đạc Dật đi thư phòng tham thảo binh pháp.

Nàng dựa vào đệm mềm nhắm mắt dưỡng thần, mặc dù ngoài mặt vương gia nhớ thương Dương phi thì như thế nào? Triệu Đạc Dật ở trong tay nàng, tùy ý xoa bóp...Dương phi sẽ rất bi phần đi.

Hôm nay không chỉ có Khương Lộ Dao nhìn ra đại cửu mẫu lộ cảm xúc, Tần vương phi cũng thấy được rõ ràng.

Nàng không cố kỵ như Khương Lộ Dao, lại biết rõ thân thể Tần vương khác thường, đương nhiên nàng so với Khương Lộ Dao càng tin tưởng

chuyện hoán tử.

Năm đó, nếu không phải nàng giúp đỡ Tần vương điều trị thân thể, Dương phi không có phương tiện dùng bí dược quá hung mãnh, nếu không nàng hoàn toàn không có khả năng cùng Tần vương sinh ra ba nhi tử.

Ngoại gia Tần vương phi có một vị cô cô xuất gia tu hành, y thuật cao thủ, nàng từ nhỏ rất thích thân cận vị cô cô này, đương nhiên sẽ học được không ít phương dược tốt.

Lúc trước, không phải Dương phi không nghĩ đến chuyện giải quyết hậu hoạn, Tần vương có vô dụng cũng là nam nhân, đối với Dương gia cũng có vài phần kiêng kị.

Dương phi đã vội vàng che chở Dương gia, lại phải vì thân sinh nhi tử mà an bài hết thảy, cho dù nàng có cơ hội hạ dược, cũng không dám làm quá rõ ràng.

Dương phi ngàn vạn lần không thể ngờ sẽ gặp phải đối thủ như Tần vương phi.

Cũng không ngờ, Tần vương phi có thể dựa vào dấu vết để lại, mà đoán được sự tình chân tướng.

- Chủ tử, có cần nô tỳ phóng tin tức?

- Không cần, chờ thế tử trở về mới tốt, hiện tại thế tử không có ở đây, phóng tin tức cho ai nghe?

Tần vương phi vuốt ve hạt châu trên cổ tay, đạm cười nói:

- Dương tử tử vì thân sinh nhi tử có thể hy sinh hết thảy, vì sao ta không được? Đều là mẫu thân, không có chuyện nàng làm được là cao thượng, còn ta làm được lại là đê tiện.

Tước vị Tần vương cùng vương phủ, sao Tần vương phi có thể bỏ qua? Lại còn để một thứ nghiệt chủng nắm giữ trong tay.

- Người có hỏi thăm được chuyện, hoàng thượng để thế tử đi đâu không?

- Thế tử đi rất vội vàng, mang đi đều là thuộc hạ của thế tử, nô tỳ thật sự không hỏi thăm được.

- Hẳn đi hướng nào đi cũng không biết?

- Không biết, người đi theo thế tử đều mất dấu.

Ngoại gia của Tần vương phi duy trì nàng cũng chỉ hữu hạn, dù sao cũng là quan văn thanh quý, chơi văn đấu sẽ không kém bất luận kẻ nào, nhưng muốn bồi dưỡng cao thủ theo dõi, Khổng gia làm không tốt.

Ở Đại Minh Khổng gia lấy liên hôn dệt một mạng lưới quan hệ, nữ nhi Khổng gia xuất giá chỉ là một bộ phận kết tạo mạng lưới quan hệ, càng hữu ích với Khổng gia, nữ nhi xuất giá càng có địa vị cao, được Khổng gia duy trì ít nhiều.

Tuy Tần vương phi là đệ nhất danh môn vương phi, nhưng nàng không có bày ra giá trị khiến Khổng gia coi trọng.

Người Khổng gia không biết nàng tính toán cái gì, chỉ cho rằng nàng chỉ muốn an phận làm kẻ phi, vì vậy Khổng gia cũng không coi trọng nàng, Tần vương phi cũng không tin nhiệm người ngoại gia.

Nàng nghĩ gì, dự tính gì cũng là của riêng nàng, lúc nàng phát hiện ra bí mật, cũng chưa từng nói với ngoại gia, cho dù là mẫu thân của nàng, nàng cũng che giấu không nói.

Thấy ma ma thỉnh tội, Tần vương phi nói:

- Không sao, ta không tin thế tử mang theo huyết mạch Dương gia sẽ bị hoàng thượng giao trọng trách, nói không chừng hắc giả truyền thánh chỉ.

- Cho dù thế tử giả truyền thánh chỉ, chỉ cần ở trước mặt thái hậu nương nương nói hai câu, thái hậu nương nương sẽ giúp hắc.

Ma ma bất bình nói:

- Thái hậu nương nương cố tình thiên vị thế tử.

- Ai bảo hắc giống lão vương gia làm chi? Đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Tần vương phi đối với chuyện này cũng không thể nề hà, nhi tử của nàng toàn bộ đều giống phụ mẫu.

Tuy Triệu Đặc Dật cực giống Tần vương, các nhi tử còn lại của nàng cũng có nhiều nét giống nàng cùng Tần vương, chỉ có Triệu Đặc Trạch...

Lớn lên giống tổ phụ như đúc, thái hậu nương nương luôn áy náy thương tiếc nhi tử này, lại càng thêm yêu thương Triệu Đặc Trạch.

- Phàm là chuyện có lợi liền có hại, thái hậu nương nương càng thích hắc, trong lòng hoàng thượng càng biệt nữ (xa cách), các hoàng tôn còn lại cũng nhìn hắc không vừa mắt, nói hoàng thượng là hiếu tử cũng không sai, nhưng hoàng thượng nói động Dương gia liền động, lão vương gia cũng chết bất đắc kỳ tử....Cho dù thái hậu nương nương là thân mẫu của đệ hạ thì thế nào? Còn không phải chỉ có thể nhún xuống theo ý đệ hạ? Chủ chương thiên hạ này, là hoàng đế đệ hạ.

Bởi vậy Tần Vương phi mới để mấy nhi tử biểu hiện ở trước mặt hoàng đế, đối với thái hậu nương nương lại lạnh lạnh.

Bất quá, muốn đẩy Triệu Đặc Trạch đến tuyệt cảnh...

Cần phải xoá sạch thương hại của thái hậu nương nương đối với Triệu Đặc Trạch, một khi thái hậu nương nương không duy trì Triệu Đặc Trạch, đường đến tuyệt cảnh của Triệu Đặc Trạch cũng không còn xa.

- Chỉ tiếc lão vương gia ở thiên có linh, vì thế tử chọn một thế tử phi cực tốt, cực vững chắc, lại đủ mê hoặc thế tử.

Tần vương phi mang vài phần phiền não ẩn huyết thái dương, nếu đổi lại là một người vụng về gả qua thì tốt rồi.

- Ta ngàn vạn lần không ngờ, vị trí thế tử của Khương gia lại dừng ở nhị phòng, Khương gia lại đem nhị tiểu thư thanh danh không hiện gả đến đây, thế tử thật sự có vận khí không tồi, nhưng là...Sử dụng vận khí cũng có lúc hữu dụng.

- Chủ tử định?

- Khiến thái hậu nương nương từ bỏ thế tử, chỉ sợ phải dùng đến thế tử phi.

Tần vương phi chậm rãi nói:

- Ta không tin, ta không áp chế được một cái nha đầu miệng còn hôi sữa.

- Thế tử phi không thể so sánh với chủ tử.

- Nhưng mà, ta cũng không thể xem thường nàng.

Tần vương phi đối với Khương gia nhị phòng muốn ra bài cũng thực khó xử, vốn dĩ thiết kế thật tốt bấy rập, vậy mà Khương gia nhị phòng cũng có thể tránh thoát, đã vậy còn quay giáo đâm một kích, điểm này thật sự làm Tần vương phi vò đầu, hoang mang.

Khương nhị gia là người thông minh? Hay là ngu xuẩn?

Giống như tất cả mưu kế tuyệt hảo của nàng đều bị Khương nhị gia phá hư.

Nếu Khương nhị gia bị nhốt? Ánh mắt

Tần vương phi sáng ngời, Vĩnh Ninh hầu phủ cũng không phải bền chắc như thép, tước vị thế tử ngoài dự đoán dừng ở nhị phòng.

Nếu vậy các nhi tử còn lại của Khương gia sẽ không cam lòng, đặc biệt là đại phòng cũng đã ký danh đích tử, lại là trưởng tử của Vĩnh Ninh hầu.

Nếu không phải Khương nhị gia tố giác Từ Nghiễm Lợi, thì Khương nhị gia căn bản không thể thừa tước.

Nếu khiến Khương nhị gia không thể bận tâm đến Khương Lộ Dao, Tần vương phi muốn làm cái gì cũng tiện hơn rất nhiều, Khương nhị gia chính là cánh tay hữu lực nhất của Khương Lộ Dao.

Tìm một cơ hội có thể đẩy một phen đại phòng Vĩnh Ninh hầu phủ.

- Vương phi điện hạ, hoàng hậu nương nương sai người tới truyền ý chỉ, để người vào cung.

- Được.

Tần vương phi khẽ cong khóe môi, biết hoàng hậu cho nàng thể diện, ở ngày giỗ của Dương phi triệu kiến nàng vào cung, chính là có ý tứ chống lưng cho nàng.

Hoàng hậu cùng hoàng thượng là phu thê nhất thể, hoàng hậu lại có thái tử điện hạ...hoàng thượng vẫn trước sau kiêng kỵ Dương gia.

Ý tứ của hoàng hậu cũng đại biểu cho tâm tư của hoàng đế?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 68+2: Nháo Quỷ 2

Khương Lộ Dao nghe tin Tần vương phi vào cung, chỉ nhàn nhạt nói:

- Không cần quản nàng.

- Hoàng hậu nương nương làm thế này không phải là đánh vào thể diện của Dương gia sao? Khi nào tuyên triệu Tần vương phi vào cung mà không được? Cổ tình ngay ngày giỗ của tiên vương phi?

- Nguyễn ma ma, chưa chắc hoàng hậu nương nương không thể nghiệm và quan sát thánh ý, cho dù Dương gia chỉ còn lại một đám quả phụ, trong lòng hoàng thượng cũng biết nữu.

Khương Lộ Dao vẫn chăm chú nhìn bản vẽ miêu tả phòng ốc, ở đâu nên dùng dây dọi gì, ở nơi nào thiết hạ khớp xương, nàng phải tính toán kĩ.

- Thế tử chẳng phải là sẽ bị hoàng thượng...

- Đây cũng là chuyện không còn cách nào.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt ngăn cản Nguyễn ma ma tiếp tục nói, nếu Triệu Đặc Trạch thật sự là huyết mạch Dương gia, hắn gánh vác phần trọng trách này là nên làm, nhưng nếu hắn chỉ là quân cờ, tấm mộc, dựa vào cái gì bắt hắn vì Dương gia mà hy sinh?

- Thế tử phi, rốt cuộc người muốn làm cái gì?

- Đợi trời tối, người sẽ hiểu. Cái gì cũng không cần hỏi, dựa theo lời ta nói mà làm.

- Dạ.

.....

Lúc nửa đêm, trong vương phủ yên tĩnh không một tiếng động.

Nhũ mẫu không thích gặp người, dù ở trong vương phủ vẫn chọn nơi tương đối hẻo lánh.

Trung phó có một chút chỗ tốt chính là tuyệt đối sẽ không đưa ra yêu cầu với chủ tử.

Triệu Đặc Trạch không xem nhũ mẫu như nô bộc, nhưng nhũ mẫu vẫn luôn cẩn thủ ‘ bản sắc ’ nô bộc, cự tuyệt hưởng thụ xa hoa.

Hôm nay lại là ngày giỗ của Dương phi, nhũ mẫu ở đình viện tế bái chủ tử xong, sẽ ở trong phòng tụng kinh đến hừng đông.

Lúc này nhũ mẫu không thích có ai đến quấy rầy, mỗi năm vào ngày này, hạ nhân hầu hạ nhũ mẫu đều lui xuống nghỉ ngơi, cũng không dám phát ra động tĩnh khiến nhũ mẫu phiền lòng.

Này cũng thuận tiện cho Khương Lộ Dao.

Tuy người không nhiều lắm, Khương Lộ Dao vẫn đốt huân hương, hôn mê người hầu hạ nhũ mẫu.

Phản bội nhũ mẫu một lần là phản bội, phản bội nhiều lần, cũng là phản bội, bởi vậy hạ nhân bị Khương Lộ Dao thu mua liền mở ra cửa viện, khom người nói:

- Gặp qua thế tử phi.

- Người thực tốt, ta sẽ không quên người.

Khương Lộ Dao chỉ mang theo một mình Nguyễn ma ma, thấp giọng nói:

- Một lát nữa người nghe ta an bài.

Hạ nhân gật đầu, giúp đỡ Khương Lộ Dao trong ngoài công việc lu bù lên, rất nhanh dây dọi đều treo lên thỏa đáng.

Nguyễn mù mù cùng hạ nhân nhìn đến mơ mơ màng màng, dăng dây như mạng nhện có gì hữu dụng?

Tiếng niệm kinh từ trong phòng truyền ra, Khương Lộ Dao đuổi Nguyễn ma ma cùng hạ nhân.

Một mình nàng đến gần phòng, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn vào bên trong, nhũ mẫu quỳ gối trên đệm hương bồ, thành tâm vì chủ tử cầu nguyện, đọc kinh thư.

Khương Lộ Dao thấy nàng đầu tóc hoa râm, lỗ hồng con người, trong lòng có chút không đành lòng, chấp tay trước ngực, mặc niệm, hy vọng hết thảy chỉ là hiểu lầm.

Dương phi đừng để ta hận người, ta sẽ giúp A Trạch huỷ hoại tất cả người người để ý.

Dù không đành lòng, thì chuyện nên làm vẫn phải làm, Khương Lộ Dao sẽ không hàm hồ.

Đốt hương liệu trong tay, nhẹ nhàng đẩy ra cửa sổ, người mù thính giác lại nhanh nhạy hơn người thường, nếu không phải nhũ mẫu chuyên tâm vì chủ tử niệm kinh, chỉ sợ Khương Lộ Dao đứng ở ngoài cửa, nàng đã phát giác.

Vú nuôi quay đầu nhìn về hướng cửa sổ, lạnh lùng nói:

- Ai? Ai ở đó?

Xôn xao tiếng vang, trong phòng lượn lơ sương mù, nha hoàn bên người nhũ mẫu nhìn thấy một đạo bóng trắng lửng lơ bên cửa sổ, kinh thanh thét chói tai:

- Quý, quý a.

Nha hoàn liền hôn mê bất tỉnh, thân thể nhũ mẫu run lên.

- Ai? Ai ở đó giả thần giả quỷ? Đi ra cho ta?

Nhờ Khương nhị gia moi được việc giả ma lừa quỷ của đạo sĩ, bóng ma lừa dối phiêu đảng, tuy nhũ mẫu nhìn không thấy, nhưng nàng có thể nghe được âm thanh, không thấy được chỉ nghe được âm thanh cũng thực khủng bố.

Đặc biệt còn có một cái bóng bay tới bay lui tạo nên tiếng gió, nhũ mẫu hét lên:

- Ai?

Khương Lộ Dao thấy thời cơ chín mùi, néo giọng nói:

- Hải tử, hải tử của ta...

- A.

Nhũ mẫu sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất:

- A...Là ai?

Khương Lộ Dao không biết giọng Dương Phi như thế nào, một khi bắt chước không giống dễ dàng bị bại lộ, bởi vậy nàng cơ trí sửa chữa phương án.

- Hài tử của ta, trả hài tử cho ta...Ma ma, đem hài tử trả lại cho ta.

- Người là...Người là Tiểu Hồng?

- Hài tử, ta chỉ cần hài tử.

Khương Lộ Dao không biết Tiểu Hồng là ai, nhưng vú nuôi nói ra tên Tiểu Hồng, đáy lòng nàng trầm xuống.

- Năm đó người đáp ứng ta, sẽ chiều cố hãn thật tốt, nhưng người... Nhưng người làm như thế nào? Vì cái gì không đau hãn? Người cho rằng ta đã chết, sẽ không thể tìm người đòi mạng? Người làm chuyện thương thiên hại lý...Dương phi...Ha ha, Dương phi diện hạ ở trước mặt Diêm Vương vẫn phải đeo gông xích.

- Không, sẽ không, chủ tử có thể nào giống tiện tì như người?

Sắc mặt nhũ mẫu trắng bệch:

- Chủ tử là đích nữ duy nhất của Dương gia, là thiên chi kiều nữ, người...Người chỉ là tiện nhân, tiện nhân câu dẫn vương gia, nếu không phải chủ tử thiện tâm, sao người có thể có thai? Càng không thể dư lại nghiệt chủng.

Bởi vì Khương Lộ Dao hạ được nhũ mẫu, thần sắc nhũ mẫu hoảng hốt, như rơi vào trong mộng, phân không rõ hiện thật cùng hư ảo, đồng thời cũng có vài phần nói hết tâm tư...

Khương Lộ Dao với tay nhúng vào chậu nước lạnh đã được chuẩn bị, nước có lạnh như băng cũng không lạnh như tâm của nàng.

Bắt lấy dây dọi, Khương Lộ Dao từ cửa sổ phi vào phòng, tặng cho nhũ mẫu một cái tát.

- Đây là thay A Trạch đánh người...Tiện loại? Người cũng dám nói nhitử của ta cùng vương gia là tiện loại?

Bàn tay lạnh lẽo như từ địa phủ bò lên đánh thẳng vào mặt, nhũ mầu hoàn toàn tin quý quái.

- Người không có khả năng chuyển thể đầu thai, cũng không có khả năng đi địa phủ cáo trạng, chủ tử là tiên tử...Diêm Vương tuyệt đối không dám trách tội chủ tử, thứ tử vốn dĩ chính là vì chủ tử mà hy sinh..... Người cùng đám người mang thai kia giống nhau, linh hồn bị chủ tử giam cầm ở trong linh bài, đã sớm hồn phi phách tán, người cũng không thể tổ giác chủ tử.

- Người cho rằng chuyện Dương phi làm, ông trời sẽ khoan dung nàng, người đã chết, nào có phân biệt đả rẻ sang hèn? Kiếp trước ta tích lũy công đức, đương nhiên được phúc báo, mà Dương phi ở dương gian là quý nữ, nhưng nàng thân long chuyển phượng, lương tâm tang tẫn, Diêm Vương sẽ ấntội trừng phạt nàng, người cho rằng nàng được chỗ tốt? Ta nói cho người biết, nàng ở địa phủ nhận hết khổ sở, cho nên mới để cho ta tới tìm người...

Âm thanh Khương Lộ Dao khàn khàn, đôi mắt ướtdầm, vì A Trạch mà đau lòng, may là A Trạch không ở đây.

- Để cho ta tới hỏi người, năm đó nàng không phải công đạo người như vậy...Vì cái gì muốn đả thương, lợi dụng A Trạch? Dương gia sớm đã sửa lại án xử sai, vì sao không nói rõ chân tướng?

- Vì cái gì? Lúc Dương gia gặp nạn, vì sao Tần vương nhìn như không thấy? Huống chi thái quân từng nói, hoàng thượng tâm tồn nghi kỵ với Dương gia...Để tiểu chủ tử có thể bình an lớn lên, ta để một cái nghiệt chủng làm thế tử nhiều năm như vậy, người nên cảm kích, có thể nào trách ta?

Dương gia còn muốn thế diện?

Chuyện nham hiểm như vậy cũng làm được?

- Tiểu Hồng, ta nói cho người biết, người rất may mắn, những thai phụ năm đó có thai phụ nào mà không chịu đựng trợ sản, chỉ có mình người sinh hạ được hần, nhi tử của người cũng rất may mắn, hưởng thụ mười mấy năm vinh hoa phú quý, các người nên cảm ơn ta, chứ không phải tới oán giận ta, các người vì Dương gia hy sinh, phải cảm thấy vinh hạnh. Người tốt nhất trở về hầu hạ chủ tử cho thật tốt, nếu không ta sẽ khiến nhi tử của người chết không có chỗ chôn!

Nhũ mẫu đứng lên, cười lạnh nói:

- Đừng tưởng người là quý, ta liền sợ người...Lúc người còn sống bị ta lợi dụng, đã chết cũng không đấu lại ta. Hiện giờ nhi tử của người tin tưởng ta nhất...Người hiểu chưa? Nếu không phải ta thiện tâm, hần có thể sống đến hôm nay?

- Người cũng không cần bất bình, đến lúc thời cơ chín mùi, ta sẽ khiến bọn họ ai về chỗ người nấy, chỉ có tiểu chủ tử mới có thể kế thừa Tần vương phủ, nâng dậy Dương gia, lúc đó tiểu chủ tử sẽ nể mấy phần tình cảm huynh đệ trong mấy năm nay, mà chiếu cố Triệu Đặc Trạch...

Khương Lộ Dao khôi phục giọng nói bình thường:

- Chiếu cố? Không biết tương lai ai sẽ chiếu cố ai, nhũ mẫu, người thực tốt, thế tử phi ta sẽ nhớ kỹ những lời người nói hôm nay, Dương gia...Đoạn tử tuyệt tôn là phải, nữ nhân gả vào Dương gia xứng đáng thủ tiết cả đời, Dương Gia Bảo...Người vì hần cầu nguyện đi.

- Thế tử phi? Khương thị?

- Người cho rằng trên đời này thực sự có quý sao?

Khương Lộ Dao giơ tay cho nhũ mẫu hai cái tát, cười lạnh nói:

- Từ lúc này trở đi, ta và A Trạch cùng Dương gia không chết không ngừng.

P/s: Các nàng động viên ta với. Cho ta có tinh thần edit, mạch truyện dồn dập rồi ý, cao trào bắt đầu từ bây giờ.

Triệu Đạc Trạch là quân cờ, Triệu Đạc Dật cũng là quân cờ.

Kiếp trước 2 quân cờ này đều bị Tần vương phi thao túng.

Cổ vũ tung hoa cho ta đi 😞 😞 😞 😞 😞 tui thân rồi nè.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 69: Ngàn Quân

Trong phòng không một tiếng động.

Tuy nhũ mẫu nhìn không thấy, nhưng nghe rõ Khương Lộ Dao nói lời bạo nộ tàn nhẫn, thân thể nàng mềm nhũn khóc thút thít nói:

- Chủ tử, nô tỳ thực xin lỗi người, chủ tử, nô tỳ vô dụng, làm hỏng kế hoạch của người.

Khương Lộ Dao đứng ở cửa, vì A Trạch mà bi ai, cho tới tận hôm nay nhũ mẫu vẫn không nghĩ đến hẳn, bọn họ ở bên nhau vượt qua ngày tháng gian nan, không bằng lòng trung thành của nhũ mẫu đối với chủ tử.

Triệu Đặc Trạch ở trên đời này đáng thương nhất, cũng đáng buồn nhất.

Thấy Khương Lộ Dao ra cửa, Nguyễn ma ma vội vàng đi đến, khước mắt Khương Lộ Dao ửng đỏ, đẩy tay Nguyễn ma ma.

- Ta không sao.

Nguyễn ma ma rất ít khi nhìn thấy Khương Lộ Dao mất mát, bi thương, mặc kệ là thời điểm nào, nàng cũng rất tự tin, bất luận khó khăn gì cũng không đánh sập được nàng.

Lão phu nhân từng nói, nhị tiểu thư rất cứng cỏi, có thể ở trong khó khăn tìm được đường đi, chưa bao giờ xử trí theo cảm tính mà mất đi lý trí, thậm chí rất ít khóc thút thít...

Nhưng tối nay, Nguyễn ma ma rõ ràng nghe trong phòng truyền đến từng trận tiếng khóc, Khương Lộ Dao chưa nói gì, Nguyễn ma ma cũng không dám hỏi.

Sau này càng thêm cẩn thận hầu hạ Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao khóc xong, liền cảm thấy mệt mỏi, rất ít ra cửa, xử lý công việc cũng chỉ tùy tiện phân phó hai ba câu.

Cũng vì không muốn để Tần vương phi nhìn ra manh mối, Khương Lộ Dao sai Nguyễn ma ma kêu thái y tiến vào vương phủ bắt mạch.

Thái phi cùng Tần vương phi đều khẩn trương, sau khi thái y bắt mạch xong, nói là thế tử phi làm lưng vất vả, cần điều dưỡng.

Tần vương phi vốn định nhân cơ hội này khiến Khương Lộ Dao chủ động giao ra quyền quản lý.

Mặc dù đang "bệnh", Khương Lộ Dao vẫn đem vương phủ xử lý ổn thỏa, cho dù tai mắt của Tần vương phi ở khắp nơi, nhưng Khương Lộ Dao chế định nội quy trên dưới, bọn họ cũng không dám lộn xộn.

Khương Lộ Dao trên danh nghĩa là lo liệu ngày giỗ của Dương phi mà bệnh, thái phi cũng không thể nói nhiều lời, càng không thể vì Tần vương phi mà cướp lấy quyền to trong tay Khương Lộ Dao.

Người ngoài hỏi thế tử phi như thế nào, thái phi phải chân thành khen ngợi Khương Lộ Dao.

Tần vương phi nghe vừa tức lại vừa buồn, trong lòng ngóng trông Triệu Đặc Trạch sớm trở lại vương phủ, như thế nàng cũng tiện khai triển kế hoạch.

Tần Vương phi sai người chú ý Vĩnh Ninh hầu phủ, tính toán chằm ngoi quan hệ không hòa thuận giữa các phòng trong Khương gia.

Chỉ là chương quản Vĩnh Ninh hầu phủ lại là nhị thiếu phu nhân Tiêu Chước Hoa, đừng thấy Tiêu Chước Hoa không phải xuất thân hầu môn vọng tộc mà lầm, nàng xử lý công việc, lo liệu hầu phủ vô cùng xuất sắc.

Sau lưng có toàn bộ nhị phòng duy trì, lại có lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa ngầm đồng ý, bởi vậy cho dù các phòng còn lại không phục, bọn họ cũng không dám trắng trợn táo bạo ngáng chân nhị phòng.

Tần vương phi tính đi tính lại, Vĩnh Ninh hầu thế tử phu nhân chỉ nhìn chăm chăm bạc, tất cả mọi chuyện còn lại đều giao cho nhị tước Tiêu thị.

Hơn nữa bọn họ lại cực kỳ tín nhiệm Tiêu thị, Tiêu thị nói gì nghe nấy, Tần Vương phi bất đắc dĩ, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi cơ hội.

Khương nhị gia không chỉ dưỡng được nữ nhi, lại còn thú được nhị tước tốt.

Tần vương phi cũng vì thế mà ghen đến khó chịu, không khỏi hâm mộ phu thê Khương nhị gia có mệnh cách tốt.

Hai vị kia, cái gì cũng không cần làm, cái gì cũng không cần sầu, chỉ cần tùy tâm sở dục chuyên chú với thứ mình yêu thích, nhị tước nữ nhi sẽ đem mọi chuyện an bài thỏa đáng.

.....

Ô Trấn, một chỗ hoang vắng dân cư.

Trong phòng tràn ngập hơi thở huyết tinh, tiếng khóc kêu rên nức nở giống như nhân gian xảy ra thảm kịch.

- Chủ tử.

- Vẫn không chịu nói?

- Dạ.

- Tiếp tục lột da lóc thịt.

Tần vương thế tử ngồi ngay ngắn trên ghế, Triệu Đạc Trạch vân vê ngón tay, giương giọng nói:

- Nãy giờ cũng đủ lâu rồi, tiếp tục sẽ không thú vị.

- Chủ tử, nhi nữ của nàng đã bắt được, người xem?

- Rót mê dược.

- Người nói là...

- Huynh muội thông dân cũng là trò hay.

Lúc này phụ nhân khoảng 50 tuổi, trên người đều là huyết, giãy giụa khổ cầu nói:

- Người không thể...Không thể làm như vậy...

Triệu Đạc Trạch lạnh lùng, khinh miệt cười:

- Nếu người không nói sự thật, ta nhớ rõ, người còn có chất tử chất nữ khoảng mười tuổi, ta định sẽ đi tới chỗ khát cái dưa "lễ vật" cho bọn họ.

- Người...Người quá đê tiện, tâm địa quá ác độc.

- Ta chỉ cần đáp án.

Triệu Đạc Trạch cũng không để ý phụ nhân nhục mạ, Triệu Đạc Trạch xuống tay so với Khương Lộ Dao còn tàn nhẫn hơn nhiều, hấn căn bản khinh thường thu mua, cười lạnh nói:

- Người nói? Hay là không nói? Số phận của nhi tử cùng chất tử của người đều do người quyết định, cho dù người không nói, chỉ cần tâm ta hoài nghi, vẫn như cũ sẽ không bỏ qua cho Triệu Đặc Dật, ai cũng không thể cướp vị trí thế tử trong tay ta.

Bên ngoài truyền đến tiếng nhi nữ khóc la:

- Nương, ta không cần uống dược, ta không uống...

- Ca ca, người đừng tới đây, đừng tới đây.

Tiếng y phục xé rách khiến phụ nhân kinh hoảng, chỉ vào Triệu Đặc Trạch mắng:

- Súc sinh, súc sinh! Chủ tử như thế nào sẽ đem người..... Đem người trở thành thân tử.

Triệu Đặc Trạch vẫy tay, nói:

- Các người lui xuống đi.

- Dạ.

Thị vệ rời khỏi phòng, tản ra tứ phía canh giữ.

Sắc mặt Triệu Đặc Trạch tối tăm, nhìn chăm chăm phụ nhân một lúc lâu:

- Quả nhiên ta không phải là nhi tử của Dương phi?

Phụ nhân đầu tóc rũ rượi, phun ra một ngụm máu:

- Người cũng xứng làm ngoại tôn của Dương Soái? Nghiệt chủng, người trời sinh chính là súc sinh không bằng heo chó.

- Người có biết ta chán ghét nhất chính là người khác nói ta là súc sinh!

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch càng lúc càng âm u hắc hóa, bàn tay nắm chặt.

- Nếu người không thương nhi nữ của người, cứ việc mắng tiếp.

Thân thể phụ nhân mềm nhũn, nằm liệt trên mặt đất, rưng rưng nói:

- Rốt cuộc người muốn biết cái gì?

- Năm đó, vì sao phải hoán tử? Ta cùng hãn không phải kém nhau một tháng sao? Sao có thể là hãn, còn ta lại không phải?

- Nếu ta nói, không cầu người buông tha ta, lúc trước ta tham sống sợ chết không chịu vì chủ tử mà tuần táng, cùng dự đoán được hôm nay, chỉ cầu người buông tha nhi nữ của ta cùng chất tử chất nữ, bọn họ là vô tội.

Triệu Đạc Trạch vừa nghe lời này, chậm rãi đóng lại đôi mắt, bọn họ là vô tội, còn hãn?

Không vô tội?

Có ai biết Triệu Đạc Trạch thống khổ?

Hơi thở Triệu Đạc Trạch hàm chứa huyết tinh, cỗ huyết tinh này đủ để hãn cuồng bạo không màng tất cả...

Không màng tất cả mà trả thù, không màng tất cả để bảo vệ bí mật, hãn muốn làm Tần vương thế tử...

Hãn vì vị trí thế tử chịu nhiều khổ như vậy, vì cái gì lại muốn hãn nhường chỗ cho Triệu Đạc Dật?

- Nói hết tất cả.

- Kỳ thật năm đó vương phi đủ tháng sinh hạ tiểu thiếu gia, trước khi vương phi sinh sản, người bị ma ma có kinh nghiệm dùng được trợ sản sinh

ra, được trợ sản vốn dĩ không dám dùng nhiều, sợ không kịp sinh hạ thì đã chết...Ma ma đè tay chân Tiểu Hồng, nhấn người từ trong bụng nàng ra ngoài.

- Tiểu Hồng là thân mẫu của ta?

- Nàng chỉ hầu hạ vương gia một lần, ai ngờ nàng cũng có thai.

Hiện giờ phụ nhân đã nản lòng thoái chí, chỉ cầu nói ra bí mật, sau đó có thể đổi lấy nhi nữ bình an.

- Năm đó có ba vị mang cốt nhục của Tần vương điện hạ, trừ người ra, trong đó một người dùng được trợ sản liền một thi hai mệnh, còn có một người vừa sinh ra liền chết, vương phi muốn có đứa trẻ mới sinh nhưng còn sống, định tìm vài nông phụ sắp tới kỳ sinh sản...vương phi đã nghĩ nếu thật sự không được, liền dùng hài tử của nông phụ làm thế thân.

- Nhưng hài tử của nông phụ huyết thống không đủ cao quý, tướng mạo cũng sẽ không giống Tần vương điện hạ, vương phi vẫn hy vọng nha hoàn mang thai có thể sinh hạ một đứa trẻ còn sống.

- Chỉ có ta sống?

- Đúng.

- Ta...thân mẫu của ta đâu?

- Đã chết, rong huyết mà chết.

Triệu Đạc Trạch siết chặt tay... Rong huyết mà chết, hãn sinh ra không thể khiến thân mẫu hưởng vinh hoa phú quý, ngược lại còn hại nàng chết thảm, hãn quả nhiên là súc sinh:

- Sau đó? Tiếp tục nói.

- Ma ma có kinh nghiệm đều nói người sống không lâu, nhưng vương phi chờ không nổi, ở trong phủ vương phi bắt đầu sinh sản, người bị rút mê được dẫu ở trong hộp, tìm cái cớ đưa vào Tần vương phủ, khi đó vương phủ còn ở trong tay chủ tử, thái phi cùng Tần vương không muốn gặp chủ tử, bởi vậy chiếc hộp thuận lợi đưa đến bên người vương phi, kỳ thật...Lúc ấy người sắp không còn hô hấp, là Vương phi dùng nhân sâm bảo mệnh vì người giữ mệnh.

- Hân cũng từ trong hộp mà đưa ra khỏi vương phủ?

- Không phải, là thái quân bí mật đem tiểu chủ tử ra phủ, sau một tháng tỉ mỉ nuôi nấng, mới lặng lẽ đưa đến thôn trang, khi đó vừa lúc chủ tử ôm tử tự sát, thái phi cùng Tần vương căn bản không chú ý tới thôn trang phát sinh chuyện gì. Chỉ cần người ở thôn trang đồng thanh nói tiểu chủ tử sinh sau người một tháng, ai cũng không hoài nghi.

Trong lòng Triệu Đặc Trạch tràn đầy bi thương, khác nhau như trời với đất, tự giễu cười nói:

- Ta có thể sống sót thật là quá may mắn, nàng không nghĩ đến phụ vương sẽ nguyền rủa kế phi? Không nghĩ tới kế phi sẽ vì phụ vương sinh hạ nhi tử?

- Chủ tử không biết án oan Dương gia có thể sửa lại án xử sai, nàng làm này đó an bài chỉ là vì muốn tiểu chủ tử sống sót, chẳng sợ lấy thân phận thứ xuất mà tồn tại, so với lấy thân phận đích tử sống trong vương phủ chịu nhiều khổ cực thì tốt hơn nhiều. Năm đó người có quan hệ với Dương gia đều bị hoàng thượng tru sát lưu đầy, chủ tử sợ tiểu chủ tử trốn không được, mới...Mới có thể xài hiểm chiêu.

Phụ nhân cũng không thể hiểu, Dương gia có thể sửa lại án xử sai giải tội?

Nếu chủ tử biết có thể sửa lại án xử sai, tuyệt đối sẽ không kiên quyết tự sát.

- Nàng chỉ cần làm một chút an bài, nhưng đang mang thai sao lại nghĩ đến hoán tử, vì cái gì? Vì cái gì nàng lại ra quyết định như vậy?

- Bởi vì Dương Soái ở Bắc cương cải hoàng mệnh, đây là lần duy nhất trong cuộc đời Dương Soái, kháng mệnh không tuân. Nhưng chính vì lần kháng mệnh này chủ động xuất kích, Dương Soái đem toàn bộ quân phòng thủ ngoại biên kinh thành rời đi, cũng vì lần quyết định này, đã khiến kinh thành thiếu chút nữa rơi vào tay ngoại tộc, việc này rất bí ẩn, người biết chuyện đều bị diệt khẩu, người không biết Sơn Hải Quan đã từng đã bị ngoại tộc công phá...

Sơn Hải Quan trấn trụ kinh thành, khó trách hoàng đế hận không thể đem Dương gia nghiền xương thành tro!

Dương Soái vì chiến cuộc dùng tướng, quân lệnh có thể không nhận, này không phải đụng chạm đến hoàng thượng.

Nhưng hãn dùng Sơn Hải Quan làm mối dụ, hoàng thượng thiếu chút không biết tình huống gì đã làm tù binh ngoại tộc, sao hoàng thượng có thể chịu đựng hãn?

Cũng bởi vì Dương Soái đại thắng, lúc Dương Soái nổi bật vô song, hoàng thượng càng kiên định quyết tâm trừ bỏ Dương Soái.

- Lúc ấy sau khi Dương Soái đại thắng, đã gửi cho chủ tử một phong thư, thuyết minh trạng huống, chủ tử cũng hiểu được Dương gia sớm tối, lúc ấy chủ tử vừa có thai, vì tiểu chủ tử, chủ tử cũng chỉ có thể tính kế. Đem chín nguyệt an bài, cuối cùng cũng thực hiện được mục đích.

- Cũng tạo ra ta thật đáng cười, nhân sinh thật đáng buồn.

- ...

Phụ nhân giật giật môi, không dám đối mặt với Triệu Đặc Trạch, chậm rãi cúi đầu.

- Chủ tử chỉ muốn tiểu chủ tử có thể sống sót, chuyện sau đó...Ta không biết, năm đó hạ nhân hầu hạ chủ tử phần lớn tùy táng theo chủ tử, ta ở biển lửa rất sợ, biển lửa tràn đầy khói đen, tiếng khóc, ta...Ta liều mạng rời đi, định mai danh ẩn tích không bao giờ xuất hiện. Nghe nói Dương gia sửa lại án xử sai, ta rất cao hứng, lòng tràn đầy niềm vui chờ tiểu chủ tử được nâng làm thế tử, ai ngờ cuối cùng ta mới biết, tiểu chủ tử cùng người cũng không có đổi lại, ta không dám đi tìm nhũ mẫu của người....

- Đến chuyện vương gia dùng tục thú kế phi, sinh hạ nhi tử, ta cũng biết, vương gia vẫn luôn cẩn thận duy trì chủ tử, hơn nữa vương gia cũng là quyền quý nhân gia, ở hậu trạch đâu dễ dàng hạ được? Không bắt được cơ hội tốt, được cũng có hương vị, không dám dùng quá nhiều, sợ vương gia phát hiện, lại không dám để vương gia dùng thời gian quá dài, cho nên dứt quãng...Dược hiệu cũng không phát huy triệt để. Có lẽ sau đó vương gia điều trị thân thể thỏa đáng, mới có thể cùng kế phi sinh hạ hài tử.

- Chủ tử từng nói, Đại Minh triều có quy củ vô đích mới có thể lập hiền. Chỉ cần tiểu chủ tử khôi phục thân phận, hẳn chính là Tần vương thế tử, cho dù kế phi sinh nhiều nhi tử cũng xếp sau tiểu chủ tử, huống chi kế phi vào cửa trước tiên sẽ cảnh giác nguyên phối đích tử, đối với thứ xuất sẽ mặc kệ, hoặc mượn sức thứ xuất...

Triệu Đặc Trạch cười dữ tợn nói:

- Chỉ sợ Dương Phi không biết, nàng dùng sinh mệnh, hao phí rất nhiều mạng người để bảo vệ nhi tử lại xem Tần vương phi như thân mẫu mà đối đãi, đối xử với nhi tử của Tần vương phi như thân sinh huynh đệ, cực kỳ dịu dặt. Hẳn không chút nào để ý bản thân làm hòn đá lót đường cho bọn

họ. Triệu Đạc Dật đối với Dương phi cũng bình đạm, chỉ coi nàng là tiên vương phi.

- Ha, ha ha, ha ha ha.

Triệu Đạc Trạch cười to ra tiếng, cười ra nước mắt, tiếng cười lộ ra một tia vắng ngắt, bi phẫn, cùng trào phúng Dương phi "thiện mưu".

Dương phi tuyệt đối không ngờ Tần vương kế phi sẽ có thủ đoạn cao tay như vậy, cũng không thể ngờ, nàng liều chết lưu lại nhi tử lại xem nàng như người xa lạ, một lòng hiếu thuận kế phi.

Phụ nhân lộ ra một tia cười khổ, chủ tử khôn khéo giỏi giang, tính không lộ chút sơ hở, cuối cùng vẫn ngã xuống nhân tâm.

Nếu năm đó chủ tử chịu nhẫn nhục sống tạm bợ, tiếp tục chiếm cứ vị trí Tần vương phi, có lẽ sẽ không có bi kịch như hiện giờ.

- Nên nói, ta đều nói, người động thủ đi.

Phụ nhân ngẩn đầu, nhắm mắt lại:

- Cho ta ra đi thống khoái, ta nên chết từ hai mươi năm trước...

Triệu Đạc Trạch rút loan đao trong tay, mũi đao chỉ vào cổ phụ nhân, giết nàng, lại giết Triệu Đạc Dật, giết nhũ mẫu, đốt lửa Dương gia...

Như vậy sẽ không có ai biết thân phận của hắn, hắn vẫn như cũ, vẫn là Tần vương thế tử...

Không ai có thể cướp vị trí thế tử trong tay hắn.

Chỉ cần giết đám người tính kế hắn, liền có thể xong hết mọi chuyện.

Triệu Đặc Trạch cầm loan đao cánh tay cứng đờ, như thế nào cũng không thể nhúc nhích, ác niệm trong lòng không ngừng kêu gào.

" Bọn họ đáng chết, bọn họ lợi dụng người, lừa gạt người, bọn họ đáng chết! "

"Tần vương thế tử đại biểu vinh hoa phú quý, người không rõ?"

"Chẳng lẽ người muốn sống thân phận thứ tử?"

" A Trạch, ngàn vạn đừng xúc động, chúng ta có cơ hội. "

Lúc Triệu Đặc Trạch kiên định đâm xuống, bên tai hiện lên thanh âm của ái ân, hình bóng của Khương Lộ Dao xuất hiện trước mũi đao của hắn.

Nàng vẫn xinh đẹp, đang trừng đôi mắt.

"Người muốn giết ta?"

"Leng keng", Triệu Đặc Trạch rơi đao xuống đất, sao có thể giết nàng?

Hắn thà bị thương chính mình, cũng không muốn thương tổn nàng, đem tánh mạng, cả đời vinh nhục giao cho Khương Lộ Dao.

Dao Dao chỉ thích hắn.

Triệu Đặc Trạch hít sâu một hơi, khàn khàn nói:

- Đừng để ta gặp lại người, đừng để người khác tìm được người...

- Thế tử gia...

Lần đầu phụ nhân kêu Triệu Đặc Trạch là thế tử, Triệu Đặc Trạch cười khổ nói:

- Người có thể bị ta tìm được, cũng có thể bị người khác tìm được, cúť...
Thừa dịp ta chưa đổi ý, cúť!

Phụ nhân dập đầu với Triệu Đạc Trạch, miễn cưỡng ngồi dậy, lưng lay mở cửa phòng.

Triệu Đạc Trạch đưa tay che đậy đôi mắt, Dao Dao, ta là nghiệt chủng, là súc sinh...

Vì sao bọn họ muốn ta thừa nhận vận mệnh như vậy?

- Nếu kiếp trước ta là đại hung đại ác, vì sao kiếp này lại gặp người?

Hai mắt Triệu Đạc Trạch đỏ đậm giận dữ hết:

- Ông trời bất công, ta muốn nghịch thiên!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 69+2: Ngàn Quân

Ở Ô Trấn Khương Nhị gia gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, chạy tới đây rồi, hăn lại mất dấu tiểu tể.

Khương Nhị gia hận không thể đem đầu mình gõ cho lòi não, nếu không phải vì một con đế, sao hăn có thể mất dấu? Khương Nhị gia tức giận, dẫm chết con đế, chỉ thiên thề:

- Kiếp này ta không bao giờ dưỡng trùng, chỉ cầu ông trời chỉ đường cho ta, rốt cuộc tiểu tể của ta đang ở đâu

Nếu Triệu Đạc Trạch có gì, hăn biết ăn nói thế nào với Dao Dao?

Một khi Triệu Đạc Trạch gây ra đại họa, hăn như thế nào bỏ được tiểu tể này?

Ở Ô Trấn vòng đi vòng lại, đúng lúc nhìn thấy một đám người, trên thân đầy huyết, vội chạy đến hỏi:

- Đạo tặc?

Một tiểu cô nương sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lắp bắp nói:

- Bọn họ đi về hướng đông rồi.

- Im miệng...

Phụ nhân hữu khí vô lực ngăn lại tiểu chất nữ hồ ngôn loạn ngữ.

Khương Nhị gia từ trong lòng ngực lấy ra bình nước đưa cho tiểu cô nương, cũng tặng vài khối kẹo.

- Người nói một chút, là cái dạng đạo tặc gì?

- Người dẫn đầu là thế tử...

"Bang." Phụ nhân đánh chất nữ một bạt tai, rồi quay mặt đối diện với Khương nhị gia nói:

- Người đừng nghe nàng nói bậy, chúng ta...Một nhà chúng ta gặp sơn tặc...

- Ta là nhạc phụ của Tần vương thế tử Triệu Đạc Trạch, là Vĩnh Ninh hầu thế tử.

Nếu Phụ nhân đã từng hầu hạ Dương phi, là tâm phúc của chủ tử, đương nhiên biết Vĩnh Ninh hầu phủ cùng Tần vương phủ có hôn ước.

- Có thể nói cho ta biết, chuyện như thế nào không?

Khương nhị gia đem ấn tín tùy thân đưa cho phụ nhân xem.

- Ta rất đau tiểu tử này, gần đây hẳn có chút không thích hợp, nữ nhi của ta để ta đuổi theo hẳn tới Ô Trấn...Ta muốn biết, hẳn làm sao vậy?

Phụ nhân nhìn thấy Khương nhị gia quan tâm Triệu Đạc Trạch, có lẽ Khương nhị gia có thể ngăn cản Triệu Đạc Trạch.

Phụ nhân nhiều năm sinh sống ở bên ngoài, so với nhũ mẫu mà nói, đối với Dương phi cùng Dương gia lòng trung tâm cũng phai nhạt ít nhiều.

Nhìn Triệu Đạc Trạch thống khổ, phụ nhân cũng là người làm nương, có thể nào nhìn không tới?

Huống chi Triệu Đạc Trạch còn buông tha một nhà bọn nàng, phụ nhân tâm tồn cảm kích, cẩn thận lật xem ấn tín không có sai, thấp giọng nói:

- Thâu long chuyển phượng, hăn không phải là nhi tử của Dương phi.

Khương nhị gia chửi ầm lên:

- Đám ôn dịch quả phụ Dương gia, các người chờ cho ta, chờ ta đá bay tấm biển Dương gia...

Hăn xoay người lên ngựa, không rảnh lo vết thương trên đùi, giục ngựa giờ roi hướng về phía đông.

Ôn dịch quả phụ Dương gia?

Phụ nhân chua xót, Triệu Đạc Trạch có nhạc phụ dờ hơi như vậy, có lẽ sẽ vượt qua được kiếp số này.

Năm đó Dương phi biết có hôn ước với Khương gia, lại nghe nói Khương gia không có đích tử, trong lòng nàng đã không vui.

Nhưng Vĩnh Ninh hầu từng cứu lão Tần vương, bản thân Vĩnh Ninh hầu lại là tam đại danh tướng, vì vậy Dương phi mới miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng mà, lúc đó Dương Phi từng nói, muốn đích thân dạy dỗ nhi tức.

Chủ tử cũng có lúc nhìn lầm, phụ nhân nghe Triệu Đạc Trạch nói, tiểu chủ tử xem kể phi như thân mẫu...

Vẻ mặt chua xót càng đậm, này còn không phải là báo ứng?

Ông trời trừng phạt chủ tử năm đó tổn hại mạng người, có khi đêm khuya phụ nhân gặp ác mộng, mơ thấy chuyện năm đó ở thôn trang, gần mười thai phụ, cuối cùng không có ai sống sót, chỉ có duy nhất một đứa trẻ mới sinh còn sống chính là Triệu Đạc Trạch.

.....

Kinh thành.

Hoàng thượng hạ chỉ đi tuần du bãi săn, mệnh cho thái tử, cùng các hoàng tử đi theo.

Cũng để hoàng thân quốc thích, trọng thần cận trọng theo hầu giá, Tần vương cũng đi theo.

Thái phi tuổi tác đã cao, không thích hợp tuần du bãi săn, liền lưu lại vương phủ.

Tần vương phi dẫn theo nhi tử cùng đồng hành với Tần vương, Triệu Đạc Dật thống lĩnh thị vệ theo hộ giá.

Khương Lộ Dao lấy cớ dưỡng bệnh lưu lại vương phủ, nàng phải đợi Triệu Đạc Trạch trở về, không nhìn thấy Triệu Đạc Trạch, nàng không thể an tâm.

Tuy Tần vương có chút không vui, nhưng nhìn Khương Lộ Dao gầy ốm một vòng, có vẻ thập phần ốm yếu, liền đáp ứng để nàng lưu lại vương phủ.

Sau khi bọn họ rời kinh hai ngày, Khương Lộ Dao nhận được tin tức của Khương nhị gia, trên giấy chỉ vài chữ qua loa, hiện rõ Khương nhị gia đã viết trong tình huống sốt ruột, trên giấy chỉ có một câu, thứ tử...tiểu tử đi bãi săn.

Khương Lộ Dao cẩn thận nhìn tờ giấy, bãi săn? A Trạch đi bãi săn?

Hắn đi bãi săn làm cái gì?

Chẳng lẽ ám sát Hoàng Thượng?

Sẽ không, Triệu Đạc Trạch hận nhất là Dương gia, là Dương Môn thái quân lợi dụng hãn...Chẳng lẽ vì Triệu Đạc Dật?

Khương Lộ Dao kêu lớn:

- Chuẩn bị ngựa, ta muốn xuất môn.

Nàng không mang nhiều thị vệ, giục ngựa giờ roi rồi kinh chạy đến bãi săn.

"A Trạch...Ngàn vạn lần đừng làm việc ngu ngốc!"

.....

Ngày đêm kiên trì, Khương Lộ Dao cưỡi ngựa chạy đến bãi săn, dọc theo đường đi nàng lo lắng nhất, chính là Triệu Đạc Trạch quá mức xúc động.

Mặc kệ Triệu Đạc Trạch đối phó với hoàng đế, hay là đối phó với Triệu Đạc Dật, thì Triệu Trạch đều tìm chết.

Hoàng đế tuần du bãi săn, các hoàng tử đi theo hầu giá, đám người thái tử liều mạng biểu hiện chính mình, bãi săn vì hoàng đế đến mà náo nhiệt vô cùng.

Bãi săn ở thảo nguyên, ở phía đông là rừng cây, phía nam là hồ nước, phía tây là một ngọn núi không cao lắm, đứng ở trên núi có thể nhìn toàn cảnh bãi săn.

Lúc này Triệu Đạc Trạch đang đứng trên núi, nhìn bãi săn người tới người lui, hãn rất dễ dàng nhìn thấy Triệu Đạc Dật đang mặc nhung trang...

Không thấy hãn, Triệu Đạc Trạch còn cảm thấy nhân sinh của hãn thực nực cười, rốt cuộc hãn cũng làm thế tử mười mấy năm.

Nhìn thấy Triệu Đạc Dật, Triệu Đạc Trạch liền nhớ tới lời phụ nhân đã nói, đầy ngập úy khuất, phần hận không chỗ phát tiết.

Hắn vẫn luôn xem Dương phi như thân mẫu mà đối đãi, nhưng hắn chỉ là công cụ để Dương phi cùng Dương gia lợi dụng.

Là tấm mộc cho Triệu Đạc Dật, thân mẫu của hắn bị người bắt ép sinh sản, còn hắn vì Triệu Đạc Dật bị bỏ vào trong hộp mang vào Tần vương phủ...

Mẫu tử bọn hắn thực vô tội, nếu không phải Dương phi, cho dù Triệu Đạc Trạch là thứ tử, cũng không đến mức rơi vào tình cảnh như hôm nay.

Hắn cũng sẽ không bị trợ sản, từ trong người thân mẫu ép buộc rơi ra ngoài, hết thảy chỉ vì Dương phi muốn giữ tánh mạng của Triệu Đạc Dật.

Nếu không có Triệu Đạc Dật, có phải sẽ không có kết quả như vậy?

Chính là vì hắn...Bởi vì hắn..... Rất nhiều người vì hắn mà chết, hắn có giá trị gì?

Hai mắt Triệu Đạc Trạch đỏ đậm, từ sau lưng rút ra cung tiễn, đầu mũi tên bôi độc được, lập loè u lan quang mang đặt trên dây cung.

Nhìn khoảng cách, lại gần một chút, Triệu Đạc Dật, người lại gần một chút, chỉ cần...Một mũi tên bắn đi, hết thảy đều chấm dứt.

Người đáng chết là Triệu Đạc Dật, đáng chết nhất là hắn.

Triệu Đạc Dật cũng không biết ở trong rừng rậm trên núi cất dấu người muốn dồn hắn vào chỗ chết, càng không biết Triệu Đạc Trạch ẩn thân nơi này.

Hắn phụ trách an nguy của hoàng đế, một lát nữa thánh giá sẽ đi ngang qua nơi này, hắn phải lãnh người vào núi tuần tra, bãi săn quá lớn, nếu trà

trộn thích khách, ai cũng không gánh nổi.

Triệu Đạc Dật vốn là người cẩn thận, hiểu được lần này ở bãi săn sẽ phát rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, hắn cũng không thể hoàn toàn tin tưởng thuộc hạ, chỉ có thể đặt mình vào nguy hiểm đích thân tuần tra.

Hắn bất tri bất giác đi vào phạm vi tầm bắn của Triệu Đạc Trạch.

Trong lòng ác niệm một lần nữa mê hoặc Triệu Đạc Trạch.

"Giết hắn, giết hắn, người không những có thể báo thù, còn có thể vĩnh viễn là Tần vương thế tử...Hay là người thích nữ nhân của người bị người khác chà đạp? Muốn khiến ái thiếp hối hận vì gả cho người?"

Triệu Đạc Trạch ngừng hô hấp, Dao Dao? Nếu Dao Dao hối hận gả cho hắn, hắn còn lại cái gì?

Nếu nhìn thấy Dao Dao bị thiêu tử tương lai của Triệu Đạc Dật khinh nhục, bị tiểu thư Không gia giẫm đạp, hắn sẽ nổi điên...

Triệu Đạc Trạch mím môi, nếu ánh mắt có thể giết người, lúc này Triệu Đạc Dật đã chết không toàn thây.

- Ta nhất định phải...

P/s: các nàng vote ủng hộ ta nha(thả sao cho ta)

Nếu chương dc 100sao ta hứa mỗi ngày một chương đến khi nào Hoàn mới thôi.

Ta còn nhiều truyện hay ử lò lắm nè. Ủng hộ ta nha♥♥♥♥

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 70: Dừng Tay

- Tiểu tể ngoan, không được.

Lúc nghìn cân treo sợi tóc là lúc Khương Nhị gia kéo chân bị thương chạy tới.

- Ta là nhạc phụ của chủ tử các người, buông ta ra.

Khương Nhị gia chạy về hướng Triệu Đạc Trạch, đánh ngã thị vệ chạy tới ngăn cản Khương Nhị gia tới gần Triệu Đạc Trạch.

Bọn họ đều nhận thức Khương nhị gia, không dám ra tay tàn nhẫn, chỉ liều mạng ngăn cản nhạc phụ chủ tử.

Khương nhị gia cũng biết thị vệ cố kỵ, giang rộng tay chân, phát điên lao tới, cũng mặc kệ thị vệ là ai, dám ngăn cản hẳn đều là người xấu.

Bản lĩnh đánh nhau của Khương nhị gia không cao, lúc này vì không sợ chết, điên cuồng lao tới khiến bọn thị vệ luống cuống tay chân.

Thấy Triệu Đạc Trạch có tâm bản tên, thân thể Khương nhị gia nhào tới, dùng thân thể của mình nện lên người Triệu Đạc Trạch.

Triệu Đạc Trạch bị Khương nhị gia đẩy ngã trên mặt đất, nhưng tư thế bản tên vẫn không sửa, mũi tên nhọn chỉ thẳng hướng Khương nhị gia.

Lúc này nhìn Triệu Đạc Trạch như bị ai đó thao túng, hoàn toàn mất lý trí.

- Tránh ra!

- A Trạch, là ta a.

Khương nhị gia cũng không trốn tránh, ưỡn ngực, nhìn thẳng Triệu Đặc Trạch.

- A Trạch, người tỉnh lại đi.

- Tránh ra, ta nói người tránh ra.

Triệu Đặc Trạch không chế xúc động muốn bắn tên, đẩy Khương nhị gia qua một bên, xoay người đứng dậy tiếp tục chỉ mũi tên về phương hướng kia.

Tuy Khương nhị gia ngã đau có chút lảo đảo, nhưng vẫn chấp nhất nhào về hướng Triệu Đặc Trạch, nắm cánh tay hắn, lạnh lùng nói:

- A Trạch, người có biết người đang làm cái gì? Người phía dưới là huynh đệ của người, cách đó không xa là hoàng thượng...Một mũi tên này bắn đi, đúng, người hận hắn, có thể dùng một mũi tên giải quyết hắn, nhưng người có từng nghĩ, nếu hoàng thượng biết sẽ nghĩ như thế nào? Có thể phán người tội hành thích? Ý đồ đen tối?

- ...

Triệu Đặc Trạch với giảm ánh mắt điên cuồng, táo bạo.

Khương nhị gia nói tiếp:

- Ta không phải Tần vương, ở trước mặt hoàng thượng không có thể diện, ta không có cách nào vì người mà cầu tình, cho dù ta hồ nháo, cũng không vãn hồi được tội hành thích Quân, A Trạch, người là tiểu tể của ta, là trợ thủ của nữ nhi ta, người từng nói sẽ cho ta dưỡng lão sống chung, sẽ hiếu thuận ta.

- Ta chưa chết, sao người có thể chết?

- Nhạc phụ...

Khương nhị gia thấy ánh mắt Triệu Đặc Trạch khôi phục vài phần thanh minh, an tâm hơn một ít, hần vẫn như cũ không dám buông tay, gắt gao nắm chặt tay cầm cung tiễn của Triệu Đặc Trạch.

- Người cũng biết đại cữu tử của người không biết cố gắng, luôn gây chuyện, ta tuổi tác đã cao, còn trông cậy vào người giúp ta chiếu cố hần... A Trạch, ta vẫn luôn xem người như nhi tử, vô luận người là ai, thân phận gì, ta chỉ nhận người làm tiểu tể, người khác ai cũng không bằng người.

Vành mắt Triệu Đặc Trạch phiếm hồng, hốc mắt ướt đầm, đáy lòng lạnh băng tuyệt vọng dâng lên một tia chua xót.

- Là bọn họ, bọn họ không tốt, bọn họ ngóng trông ta chết...Ta muốn hần cùng chết.

- Nói vậy, nếu người chết, ta dựa vào ai? Nếu người chết, nữ nhi của ta sẽ thủ tiết, người cam tâm để nàng tái giá? Người bắt ta chạy đi đâu để tìm một tiểu tể giống như người? Nếu tiểu tể tương lai ghét bỏ ta vô dụng, không bồi ta uống rượu, làm sao bây giờ? Nếu tiểu tể tương lai là người lấy oán trả ơn, lừa bạc dưỡng lão của ta và nhạc mẫu của người, thì phải làm sao bây giờ? Nếu hần ngược đãi Dao Dao, phải làm sao bây giờ?

Khương Nhị gia thống khổ nhăn nhó, giống như tất cả bất hạnh sắp rơi xuống người hần.

- Ta vẫn không được võ không xong, đánh người đều bị đánh lại, tiểu tể tương lai nhất định không tốt bằng người, A Trạch, người đã từng thề, sẽ hiếu thuận ta, nghe lời Dao Dao, không cãi nhau với Dao Dao...

Triệu Đặc Trạch rũ tay cầm cung tiễn xuống, và vai Khương nhị gia vô cùng rộng lớn giống như vai phụ thân có thể chắn hết gió bão.

- Ta vẫn luôn...Kỳ thật ta vẫn luôn muốn thân cận với phụ vương, nhưng ta không dám, nếu ta thân cận với phụ vương, thì mẫu phi bị phụ vương bức tử phải làm sao? Ta chỉ có thể hận hân, ta gây rắc rối, ta hồ nháo, ta làm hân đau đầu, ta để hân thu thập tàn cuộc...

- Thậm chí ta từng nghĩ sẽ giả tạo chứng cứ mưu phản hãm hại hân.

Khóe mắt Triệu Đặc Trạch chảy ra vài giọt nước mắt, ghen ngào nói:

- Ta thật nực cười, vì hại người mà ta hao hết tâm tư, vì nàng, vì Dương gia, chỉ nghĩ báo thù, khiến mọi người biết Dương gia trung liệt, nhưng kết quả người thống khổ nhất lại là ta! Người đáng buồn nhất cũng là ta.

- A Trạch, người không thể bi ai, người nghĩ lại xem, nếu người không phải là Tần vương thế tử, người có thể thú được nữ nhi của ta sao? Dao Dao vẫn luôn lo lắng cho người, sợ người suy nghĩ sai lệch, đi lầm đường.

Khương Nhị gia ôm Triệu Đặc Trạch, đau lòng nói:

- A Trạch, người hãy xem ta như phụ thân của người đi, tuy ta không có nhiều tác dụng, thương người không bằng Dao Dao cùng nhi tử không biết cố gắng, nhưng ta bảo đảm rất đau người...

- Phụ thân...

Triệu Đặc Trạch đem đầu chôn sâu vào đầu vai của Khương nhị gia, nước mắt xâm ướt y phục Khương nhị gia.

Khương nhị gia thở nhẹ một hơi, cũng may đuổi kịp, vỗ lưng tiểu tể:

- A Trạch, khóc đi, ta không cười người.

- Người nào?

Thanh âm của Triệu Đạc Dật truyền đến, ở trên núi trong rừng rậm có động tĩnh, hắc chạp rãi chỉ huy quân lính vây trận hình hướng về phía trước.

Triệu Đạc Trạch nhìn thấy Triệu Đạc Dật tới gần, ánh mắt lại một lần hiện lên hàn mang.

- Nhạc phụ tránh ra, ta...Ta che chở người xuống núi.

Thôi, hắc không muốn ở trước mặt Khương nhị gia mà giết hại Triệu Đạc Dật.

Không thể để Khương nhị gia biết, hắc có tâm tư giết hại đệ đệ.

- Được, chúng ta đi.

Khương nhị gia thuận theo Triệu Đạc Trạch, phải nhanh chóng mang Triệu Đạc Trạch đi, mới có thể bớt lo.

Trong lòng Khương nhị gia oán trách Triệu Đạc Dật, không biết có nguy hiểm? Đến gần như vậy?

Triệu Đạc Dật tai thính mắt tinh, tuy không thấy rõ người trong rừng rậm, nhưng bản năng cảm giác được sát khí, bên trong nhất định cất dấu thích khách.

Triệu Đạc Dật không nghĩ nhiều, dựa theo huấn luyện, hắc cao giọng mệnh lệnh thuộc hạ:

- Bắn.

Hơn mười thị vệ đồng thời bắn ra mũi tên...

Khương Nhị gia thấy mũi tên đánh úp lại đây, liều mạng đẩy Triệu Đặc Trạch, bả vai dính một mũi tên, thân thể hấn lui về phía sau, Triệu Đặc Trạch quay đầu lại, kêu lên:

- Nhạc phụ, sau lưng là Huyền Nhai...Đừng lui về phía sau...

Mắt thấy Khương nhị gia trượt chân, thân thể ngã ra sau, Khương nhị gia lăn xuống Huyền Nhai.

Triệu Đặc Trạch vút cung tiễn, thật vất vả mới có được nhạc phụ, nhưng lại bị Triệu Đặc Dật hại chết, Triệu Đặc Dật có phải là thiên địch của hấn?

Vì cái gì luôn không muốn hấn có được hạnh phúc?

Lúc này Triệu Đặc Dật cũng nhìn thấy người trên núi là ai.

- Đại huynh.

Ánh mắt Triệu Đặc Trạch mang theo cừu hận khiến lòng Triệu Đặc Dật lạnh lẽo, tuy biết đại huynh chướng mắt hấn, nhưng đại huynh chưa từng toát ra cừu hận như thế, ánh mắt phức tạp, Triệu Đặc Trạch giống như muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

- Người đáng chết!

Triệu Đặc Trạch mắng một câu, liền chạy xuống nơi Khương nhị gia lăn xuống, thân ảnh biến mất trước mắt Triệu Đặc Dật.

Triệu Đặc Dật sửng sốt một lúc lâu, rốt cuộc là chuyện như thế nào? Đại huynh có phải đã xảy ra chuyện gì?

Thuộc hạ của Triệu Đặc Trạch thấy tình huống không đúng, liền che dấu thân thể, lặng lẽ rời khỏi núi rừng.

Bọn họ phải nghĩ biện pháp đi đến khe suối tìm kiếm chủ tử cùng Khương nhị gia.

Thật không ngờ, chủ tử lại hiếu thuận với Khương nhị gia như thế, mạo hiểm nguy hiểm, trượt xuống xuống núi cốc.

Triệu Đặc Trạch lo lắng nhạc phụ đại nhân bị thương, bãi săn trong sơn cốc thường có dã thú lui tới.

Khương nhị gia ở trạng thái khỏe mạnh, không nhất định có thể đánh bại dã thú, hiện giờ chân Khương nhị gia đang bị thương, lại trúng mũi tên, không một chút qua loa, Triệu Đặc Trạch từ bỏ trả thù Triệu Đặc Dật.

Hắn chỉ hy vọng có thể tìm được Khương nhị gia, tìm được hắn sẽ mang nhạc phụ đi.

Sơn cốc nhiều bụi cỏ, Triệu Đặc Trạch nhảy lên nhảy xuống, thân thể đầy vết trầy xước, liều mạng ở trong bụi cỏ tìm kiếm nhạc phụ.

Từ phía trên trượt xuống, hắn là sẽ ở gần đây, vì sao tìm không thấy?

Triệu Đặc Trạch kêu lên:

- Nhạc phụ, nhạc phụ.

Thanh âm của hắn quanh quẩn trong sơn cốc, nhưng không có ai đáp lời hắn.

Triệu Đặc Trạch nghĩ tới khả năng xấu nhất, có phải Khương nhị gia bị mãnh thú ngậm đi rồi?

Hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên cỏ, nước mắt theo khóe mắt lăn xuống, hắn mệnh không tốt, sinh ra đã khắc chết thân mẫu, trường bối duy nhất thiết tình để ý hắn, lại vì cứu hắn mà không biết tung tích, hắn...Tồn tại thật đáng buồn, còn không bằng...

P/s ta edit hơn 10 chương đợi đang nè.

Khi nào đủ 100 sao ta sẽ đăng 1 chương nha.

Trong 1 ngày mà dc 100 sao ta sẽ đăng 2 chương.

Hic ta edit mà chỉ đọc, chứ không vote hay nc vs ta, nhìn buồn lắm.

Các nàng thông cảm cho ta nha. Yêu các nàng nhất quả đất♥♥♥♥

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 70+2: Dừng Tay

- A Trạch.

- Nhạc phụ?

Triệu Đặc Trạch kinh hỉ quay đầu lại, Khương nhị gia đang chống một nhánh cây, bất mãn u oán nhìn hắn, Triệu Đặc Trạch đứng dậy chạy thẳng đến.

- Nhạc phụ, người còn sống...

- Tiểu tử thúì, người ngóng trông ta chết sao?

- Không phải...

- Hừ, lâu như vậy mới xuống cứu ta, người không ngoan.

Khương nhị gia ném cành cây xuống đất, ngã người vào Triệu Đặc Trạch.

- Người có biết không, thiếu chút nữa ta đã ngã chết?

- Không phải ta đã xuống rồi sao...

- Ta không hài lòng, lúc ta trượt xuống dưới, không phải người nên nhảy xuống liền sao?

- Nhạc phụ đại nhân.

- Chính là người không đúng, người không hiểu thuận, ta sinh khí.

- ...

Triệu Đạc Trạch bất đắc dĩ lắc đầu, nhạc phụ lại làm nũng với hắn.

Sau này cho dù hắn có quyền khuynh thiên hạ, vẫn như cũ không có cách nào tức giận với nhạc phụ cùng Dao Dao.

Lúc Khương nhị gia bệnh nằm trên giường, Triệu Đạc Trạch vẫn luôn ở trước giường hầu bệnh, ăn uống tiêu tiểu, hắn cũng không để người khác nhúng tay...

Thế nhân đều tán dương hắn hiếu thuận, chỉ có hắn biết, nếu không có nhạc phụ, sẽ không có hắn, hắn hiếu thuận Khương nhị gia là đáng làm.

Đương nhiên đây là sau này.

Triệu Đạc Trạch công nhạc phụ.

Khương nhị gia gục đầu trên vai hắn, Khương Nhị gia thở ra nhiệt khí, hắn đang nóng lên, hơn nữa bị thương cũng không nhẹ, Triệu Đạc Trạch nhìn quanh sơn cốc, hy vọng có thể tìm được đường ra.

- Nhạc phụ, nói với ta chuyện trước kia đi.

Khương nhị gia nói những lời kia, không phải cố ý trách móc, mà là hắn không muốn Triệu Đạc Trạch nhìn ra hắn đang bị thương.

- Người không thể ngủ, nhạc phụ! Khương nhị gia.

Triệu Đạc Trạch thấy tình huống không ổn, tìm một cái sơn động, đem Khương nhị gia đặt xuống, rồi chạy ra sơn động.

Một lát sau, trong tay Triệu Đạc Trạch cầm một mảnh lá cây lớn, trong lá cây đựng đầy nước, cẩn thận hút nước cho Khương nhị gia.

- Nhạc phụ...Người không thể chết.

- Không chết được.

Sắc mặt Khương nhị gia tái nhợt, giơ tay cố sức sờ khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch.

- A Trạch không cần tự trách, ta không chết được, ta không làm chuyện gì xấu, khinh nam bá nữ cũng không dám làm, nhưng đánh nhau ẩu đả, uống rượu đánh bạc ta đều đã làm.

Khương Nhị gia dựa vào vai Triệu Đạc Trạch, chậm rãi nói:

- Người muốn biết ta trước kia như thế nào không? Ta nói cho người biết, lúc ta còn nhỏ cũng chịu không ít khổ, đọc sách không được, luyện võ cũng không được, phụ thân cùng mẫu thân không thích ta, thậm chí có nhiều năm không nói với ta một câu, ta rất ít bằng hữu, trừ tròng, không có ai bồi ta..... A Trạch, ta thậm chí không bằng người, người hiểu chưa?

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch gật gật đầu:

- Nhạc phụ người mệt mỏi, đừng nói nữa.

- Không mệt.

Khương nhị gia cười nói:

- Lúc này ta lại muốn nói, A Trạch, ta biết người hận, người oán, người khổ, người muốn báo thù, này đó ta đều hiểu, ta không phải ngăn cản người, nhưng nếu người sống tốt, thì kẻ thù của người mới có thể hâm mộ ghen tị. Nếu người thâm tâm, chỉ khiến bọn họ đặc ý, khiến Dương gia lão bà nghĩ rằng, quyết định của mình không có sai.

- Ta... Vì cái gì, bọn lại muốn đổi xử với ta như vậy?

- Không ai có thể lựa chọn xuất thân, thần tiên cũng không được.

Khương nhị gia kéo tinh thần:

- Người vô tội, Triệu Đặc Dật cũng vô tội, người thật đáng thương, Triệu Đặc Dật cũng đáng thương, A Trạch, không phải ta không cho phép người trả thù Triệu Đặc Dật, nhưng người không thể giết hãm, không thể a... Nếu người làm hãm bị thương, người so với Dương môn lão thái quân vì tư lợi bản thân mà thương tổn người vô tội, có gì khác nhau? Bọn họ đều nói người không được, đều nghĩ người không tốt, người phải thay đổi, khiến thế nhân nhìn rõ, người không phải phế vật, cho dù là thứ tử, vẫn sống tốt không kém gì đích tử.

Khương nhị gia lau nước mắt trên mặt Triệu Đặc Trạch:

- Qua hôm nay, không được khóc nữa, nam nhân, đổ máu không đổ lệ. Lúc ta làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, sắc mặt huynh đệ của ta biến hóa thật đẹp a, ta rất đặc ý, thật sự rất đặc ý, người trước kia khinh thường ta, hiện giờ ở trước mặt ta quỳ xuống, ha, cái loại đặc ý này so với bất luận cái gì cũng thật sáng, khắp người lỗ chân lông muốn mở ra.

- Người có cơ sở tốt hơn ta, ta không thông tinh văn võ. Phụ thân ta từng nói, người là thiên tài, không chỉ có tướng mạo giống lão Tần vương, phẩm hạnh, xử sự cũng giống, chỉ cần người thay đổi một chút, người sẽ xuất sắc hơn lão Tần vương, tước vị vượt đi có là gì? Chính mình có bản lĩnh, còn sợ không chiếm nổi danh vọng? Không có nhân mạch của Dương gia, người cũng không chết được, ao hồ không vây được giao long.

- Ta nhớ kỹ, nhạc phụ người đừng nói nữa.

Triệu Đặc Trạch cảm giác hơi thở của Khương nhị gia càng lúc càng mỏng manh, mắt rưng rưng:

- Nhạc phụ, ta nhớ rõ lời người nói, cả đời đều nhớ rõ.

- Được...Ta không nhìn lầm tiểu tể.

Tầm mắt Khương nhị gia mông lung, nhưng thấy Triệu Đạc Trạch quyết tâm cùng tỉnh ngộ, không cần vì Triệu Đạc Trạch mà lo lắng.

Này cũng coi như đã hoàn thành chuyện Khương Lộ Dao giao phó, tuy quá trình khẩn trương một chút, nhưng lúc nghìn cân treo sợi tóc, hẳn đã đuổi kịp.

Vẫn là Dao Dao thông minh, phát giác bí mật của Tần vương phủ, đổi lại là người khác, sao có thể phát hiện ra bí ẩn?

- Ta đã truyền tin cho Dao Dao, nàng sẽ tới bãi săn, vì người...Cái gì Dao Dao cũng làm, nàng thông minh hơn ta, biết ăn nói hơn ta, người có tâm sự gì cứ nói với Dao Dao, mặc kệ người muốn báo thù, hay là muốn giữ vị trí thế tử, cứ nói cùng nàng, giữa các người...Không cần khách khí, Dao Dao a, cũng là người ích kỷ, nữ nhân khắc nghiệt, nàng không thiện lương, chỉ bệnh vực người của mình...

- Nhạc phụ.

Khương nhị gia ngất đi, tay Triệu Đạc Trạch nhiễm đầy máu của Khương nhị gia, cố nén nước mắt, lại một lần công Khương nhị gia chạy khỏi sơn động, hẳn điên cuồng tìm kiếm đường ra...Không biết chạy bao lâu, cũng không biết đi bao xa, hẳn nghe thấy tiếng vó ngựa, có người...Phía trước có người

Triệu Đạc Trạch hoảng hốt, giống như nhìn thấy một nữ tử chạy về phía hẳn.

- Dao Dao?

Tinh lực cạn kiệt, hần té lăn trên mặt đất, ánh mặt trời chói lóa chiếu vào đôi mắt của hần, không nhìn rõ người trước mặt, nhưng hần lại có cảm giác an tâm, chắc là người quen.

- Cứu nhạc phụ của ta... Cứu hần.

- A Trạch.

Khương Lộ Dao ôm Triệu Đặc Trạch, nước mắt trong suốt chảy xuống khuôn mặt tái nhợt của Triệu Đặc Trạch.

- Không sao, các người sẽ không sao.

Lúc Khương Lộ Dao đuổi tới bãi săn, liền đụng phải Triệu Đặc Dật, nghe Triệu Đặc Dật nói lại, Khương Lộ Dao không có hai lời, xoay người dẫn hạ nhân tìm đường, nàng không muốn nhìn thấy Triệu Đặc Dật, sợ mình sẽ nhất thời xúc động mà giết chết Triệu Đặc Dật cái gì cũng không biết.

- Nếu A Trạch cùng phụ thân ta có chuyện gì, ta sẽ không bỏ qua cho người!

Những lời này là lời cuối cùng mà Khương Lộ Dao nói với Triệu Đặc Dật.

Nàng đi xuống sơn cốc nơi bọn họ ngã xuống, dẫn theo người tìm bọn họ, lúc nàng càng ngày càng nôn nóng, cuối cùng nhìn thấy Triệu Đặc Trạch đang cõng Khương nhị gia chạy như bay.

Nhìn thấy Triệu Đặc Trạch đã hết khí lực vẫn không chịu buông Khương nhị gia ra, nàng thực cảm động, mà lời đầu tiên hần nói với nàng lại là cứu nhạc phụ...

- A Trạch.

Triệu Đạc Trạch khiến nàng không thể từ bỏ, không thể rời xa.

Nếu sau này Triệu Đạc Trạch phản bội nàng, nàng sẽ kéo Triệu Đạc Trạch cùng chết.

- Tẩu tử, ta không biết...

- Ta không muốn nghe người nói, đi ra ngoài.

Khương Lộ Dao lau trán Triệu Đạc Trạch vẫn còn hôn mê, Triệu Đạc Dật đứng bên ngoài lều trại, cảm giác mất mát thống khổ, cúi đầu, xúc phạm đại huynh cùng Khương nhị gia, hắn rất khổ sở, Khương Lộ Dao hận hắn, Triệu Đạc Dật càng khổ sở.

Trước kia Khương Lộ Dao còn xem hắn như tiểu thúc, hiện giờ trong mắt Khương Lộ Dao hoàn toàn không có hắn.

Triệu Đạc Dật xoay người, bước chân trầm trọng rời khỏi lều trại, trời cực nóng cũng không thể xua tan bi thương trong lòng hắn.

Hắn nên sớm hiểu rõ, hắn không chỉ bỏ lỡ Khương Lộ Dao, lần này hắn hạ lệnh bắn tên làm bị thương Khương nhị gia, bị thương đại ca, nàng hận hắn.

Thái y bắt mạch cho Khương nhị gia cùng Triệu Đạc Trạch.

Khương nhị gia nhìn vết thương rất hù dọa người, nhưng thật ra cũng không trí mạng.

Cần phải điều dưỡng ba bốn tháng, mới có thể chậm rãi khôi phục nguyên khí.

Còn Triệu Đặc Trạch... Là một quá nên hôn mê, chỉ cần nghỉ ngơi hai ba ngày là ổn.

Sau khi Khương Lộ Dao đưa tiễn thái y, vẫn luôn canh giữ bên người Triệu Đặc Trạch.

Đã qua hai ngày, mà Triệu Đặc Trạch vẫn hôn mê bất tỉnh, thái y không biết đây là có chuyện gì, Khương Lộ Dao cũng không trách cứ thái y vô dụng, nàng hiểu rõ, Triệu Đặc Trạch không có cách nào đối mặt với thế nhân, vết thương trong lòng hằn rất sâu, rất sâu.

- A Trạch nếu chàng không tỉnh, ta phải làm sao bây giờ?

(Yul: ta ít dùng từ chàng lắm. Nhưng lần này dùng vì hợp cảnh KLD lúc này. Còn cảnh khác ta vẫn dùng người nhé. Chàng sến lắm 😊)

Nhẹ nhàng hôn môi Triệu Đặc Trạch, Khương Lộ Dao lẩm bẩm:

- A Trạch, chàng không nhìn thấy ta? Nếu có người khi dễ ta, phải làm sao bây giờ? Nếu có người tính kế ta? Chàng cũng mặc kệ sao?

- Phạm sai lầm là Dương phi, là nhũ mẫu, là người Dương gia, không phải chàng, A Trạch, tỉnh lại được không?

- Mặc kệ chàng muốn báo thù, hay là đòi nợ, ta sẽ giúp chàng, A Trạch, chỉ cần chàng tỉnh lại, ta ta... Cái gì cũng nghe theo chàng.

Khương Lộ Dao ngã đầu vào ngực Triệu Đặc Trạch, nước mắt ướt y phục của hắn, đột nhiên Khương Lộ Dao nghe thanh âm quen thuộc.

- Ta muốn nàng sinh ba nhi tử, một nữ nhi... Dao Dao, ta muốn nhi nữ thành đàn, ta muốn làm phụ thân tốt

- Được.

Khương Lộ Dao lau nước mắt.

- Ta đồng ý, người nói sinh nhiều hay ít, ta cũng sinh cho người.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 71: Dĩ Tâm

- Không cần quá nhiều, ba nam một nữ là đủ rồi, nhiều quá, ta sợ sẽ bất công, hay bạc đãi hài tử nào đó.

- Người sẽ sao?

- Khó nói lắm, tiểu hài tử sợ nhất chính là phụ mẫu bất công.

Triệu Đặc Trạch dịch thân thể, để trống một khoảng không, Khương Lộ Dao nằm bên cạnh hắn, hai người dựa đầu vào nhau, hay tay nắm chặt.

- Dao Dao.

- Hử?

- Ta nằm mộng, trong mộng không có nàng, không có nhạc phụ...Ta rất cô độc, bốn phía đều là người tính kế ta, ta chỉ có thể hóa thân làm lang thú cùng bọn hắn cắn xé, ta mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, cắn xé đến thân tàn ma dại, không ai giúp ta, càng không có ai băng bó vết thương dùm ta, ta đã chết...Ta nhớ rõ sau khi ta chết, tất cả mọi người vỗ tay hoan hô, chìa ngón tay vào thi thể của ta, nói ta chết là đáng, không cần lo lắng ta thương tổn người vô tội.

- A Trạch.

Khương Lộ Dao đau lòng, ngồi dậy ôn nhu nói:

- Nếu ngươi là lang, ta chính là thê lang, vô luận như thế nào, ta vẫn bên cạnh ngươi, chẳng sợ khắp thiên hạ đều là địch.

Khóe mắt Triệu Đạc Trạch đau xót, ôm chặt Khương Lộ Dao vào lòng:

- Dao Dao có gì muốn nói cùng ta? Như thế nào mà nàng biết...Biết thân thể của ta? Để nhạc phụ đi theo ta?

- Trước khi người rời vương phủ, ta cái gì cũng không biết, nhưng ta nhìn ra người có tâm sự, ta sợ người...Lo lắng cho người, cho nên mới để phụ thân ta đi theo người, bảo hộ người. Trên đời này ta chỉ tín nhiệm thân nhân, tín nhiệm bọn họ không những có thể bảo hộ ta, còn sẽ toàn tâm chiếu cố người. Sau đó, ở ngày giỗ của Dương phi, ta tính kế nhũ mẫu, từ trong miệng nàng nghe được một phần chân tướng, ta...Ta đánh nhũ mẫu mấy cái tát, cũng nói cùng Dương gia không chết không ngừng.

- A Trạch, người không cần lo lắng, dù người làm chuyện xấu hại người, thì ta cũng không phải người tốt. Cho nên nói ác công xứng ác bà, chúng ta là trời sinh một đôi.

- Nhũ mẫu nói gì đó?

Lúc Triệu Đạc Trạch nhắc đến nhũ mẫu, giống như nói về một người xa lạ.

- Người muốn nghe lời nói thật, hay là lời nói dối?

Khương Lộ Dao không biết nên nói như thế nào, nếu nói nhũ mẫu hồ thẹn với Triệu Đạc Trạch, chẳng may Triệu Đạc Trạch hỏi vương phủ sẽ tiếp tục phụng dưỡng nhũ mẫu, chẳng phải là cho nhũ mẫu cùng Dương gia có thêm một cơ hội?

Rốt cuộc nhũ mẫu cùng Triệu Đạc Trạch từng cùng nhau trải qua ngày tháng gian nan nhất.

Nếu nói nhũ mẫu chỉ xem Triệu Đạc Trạch như tiện loại, tấm mộc, không hề thương tiếc hay có tình cảm...

Khương Lộ Dao lo lắng Triệu Đặc Trạch khó chấp nhận được, lo lắng hần hồi kinh liên giết nhũ mẫu.

Những lời nhũ mẫu vũ nhục Triệu Đặc Trạch, sao Khương Lộ Dao có thể nói ra.

- Không cần nói nữa, nàng từng nói với ta, trung phó trừ chủ tử ra, thì trong lòng trong mắt không còn ai.

Triệu Đặc Trạch ôm chặt Khương Lộ Dao, có Dao Dao cùng cả nhà nhạc phụ, nhũ mẫu đã không còn thương tổn đến hần, nghe hay không nghe có gì khác nhau?

Nhũ mẫu chỉ có thể là kẻ thù của hần, cho dù hần không thể báo thù, cũng sẽ không tấn hiếu với nhũ mẫu nữa.

Chân mày Triệu Đặc Trạch tiêu tan khói mù xúc động phần nộ, lúc hần công Khương nhị gia điên cuồng tìm đường, trong đầu hần trừ ý niệm cứu người ra, không còn bất luận ý niệm gì khác, hết thấy cừ hận, hết thấy bất bình, hết thấy ủy khuất cũng không quan trọng bằng tính mạng của Khương nhị gia.

Nếu lúc này hần lại chấp nhất, bắn chết hay thương tổn Triệu Đặc Dật, sao hần còn có thể hiếu thuận nhạc phụ, bảo hộ Dao Dao?

Địch nhân quá nhiều, ở bên người hần dật lưới quá lớn, hơi vô ý, sẽ bị bọn họ tính kế sẽ chết.

- Dao Dao, nàng nói xem, ta nên làm cái gì bây giờ?

- A Trạch có muốn tiếp tục làm Tần vương thế tử?

- Muốn.

Lúc này Triệu Đạc Trạch ở trước mặt Khương Lộ Dao đã hoàn toàn buông ra lòng dạ, thẳng thắn thành khẩn nói với nhau.

- Lúc ấy ta có tâm bắn chết Triệu Đạc Dật, chính là muốn tiếp tục làm Tần vương thế tử, chỉ cần hấn chết, hoặc tàn tật, sẽ không có người có thể cướp vị trí thế tử trong tay ta, ta vì vị trí này thống khổ mười mấy năm, vì cái gì muốn thả ra? Dao Dao, ta là tiểu nhân...

- Là người đều sẽ nghĩ như vậy, chỉ cần có người dám tại đây dùng đao đứch chỉ trích người, bọn họ chính là người không tuân thủ thị phi, bọn họ hăm mộ người, hăm mộ người có thể chiếm cứ vị trí Tần vương thế tử, nếu đổi lại là bọn họ, bọn họ cũng sẽ lựa chọn giống người.

- Dao Dao có thể vì ta tìm cớ cùng lý do.

- A Trạch, người từng nghĩ tới Tần vương phi?

- ...

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch thâm thúy vài phần, thử hỏi:

- Tần vương phi?

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng nói:

- Không sai, chính là nàng. Người nghĩ thử xem, sau khi Dương phi mất, một năm sau nàng gả đến Tần vương phủ, qua năm liền vì Tần vương mà sinh nhi tử. Ta không biết người tìm được hạ nhân nói gì đó, nhưng Dương phi, ngay cả chuyện hoán tử cũng nghĩ ra, chẳng lẽ nàng không nghĩ tới Tần vương sẽ có nhi tử sao? Dương phi sẽ không chuẩn bị?

Triệu Đạc Trạch nhíu mày:

- Nha hoàn của Dương phi từng nói, nàng cho phụ vương dùng được, chỉ là lúc ấy phụ vương vẫn luôn kiêng kỵ với Dương phi, hơn nữa hạ được

cũng không dễ dàng, nhưng ta xác định Dương phi đã cho phụ vương dùng được...Nàng thành công.

- Nếu nàng thành công, Tần vương phi sẽ không có khả năng sinh hạ ba nhi tử, A Trạch, mặc kệ Dương phi cho phụ vương dùng nhiều hay ít được liệu, nhưng Tần vương phi liên tiếp sinh ra ba hài tử, hơn nữa tuy dung mạo của bọn họ tương đối giống Tần vương phi, nhưng vẫn có thể nhìn ra là cốt nhục của phụ vương, người sẽ không cho rằng Tần vương phi cho phụ vương đội nón xanh.

- Phụ vương không phải người hồ đồ, hẳn chỉ là cẩn thận hơn người thường một chút.

- Vậy cũng không có khả năng Tần vương phi may mắn không chịu ảnh hưởng của hạt giống, nếu hạt giống của phụ vương có vấn đề, dù thổ địa có phì nhiêu cũng không thể kết trái.

- ...

Triệu Đặc Trạch có chút dở khóc dở cười, tuy lời nói có chút thô, nhưng đạo lý không thô.

- Nói như vậy, Tần vương phi cũng biết?

- Nàng biết, nếu nàng có thể điều trị thân thể Tần vương thật tốt, thì đó là một người cẩn thận am hiểu dược lý, điểm này nàng dấu diếm thật sự sâu đúng không, toàn bộ vương phủ không ai biết Tần vương phi biết dược lý y thuật.

- Ừ.

Triệu Đặc Trạch gật đầu, nếu không phải Dao Dao nói đến, hẳn cũng không thể ngờ, Tần vương phi sẽ am hiểu dược lý.

- Có thể bên người nàng có người am hiểu được lý?

- Mặc kệ là ai am hiểu được lý, tóm lại là phụ vương có thể khiến nữ nhân sinh hài tử, cũng không phải sinh là có thể sinh, chuyển biến này là ai cũng sẽ hoài nghi, rốt cuộc Tần vương bị ai hạ được... Tần vương phi cũng là người thông minh, nàng dùng bề ngoài ôn hoà hiền hậu, khoan dung để che dấu dã tâm, năm đó lúc nàng gả cho phụ vương, Dương gia chưa sửa lại án xử sai, mà đám quả phụ Dương gia...

Khương Lộ Dao lộ ra một tia trào phúng:

- Không phải ta xem thường lão quả phụ Dương gia thái quân, nhìn giống như nàng là người lợi hại giỏi giang, kỳ thật cũng không giỏi che dấu cảm xúc, mà đối thủ của nàng, Tần vương phi lại là người tỉ mỉ giỏi quan sát, chỉ cần Dương môn thái quân thoáng lộ một chút tiếng gió, hoặc là chẳng quan tâm tới người, lại kết hợp tình trạng thân thể của Tần vương trước kia, cùng hỏi thăm chuyện Dương phi từng làm trước khi chết, đủ loại không tầm thường... Dù Tần vương phi không chắc chắn chuyện hoán tử, ít nhất nàng có thể đoán được 7 8 phần.

- Tâm cơ sâu như vậy?

- Người nhìn nàng nâng Triệu Đặc Dật lên so sánh với người, người còn không rõ? Nếu nàng cái gì cũng không biết, sẽ liều mạng phủng một thứ tử? Đại Minh triều lấy đích làm đầu, cho dù Triệu Đặc Dật thiên hạ kỳ tài, thì hẳn cũng xếp sau người cùng ba nhi tử do Tần vương phi sở sinh.

- Báo ứng, nàng cho rằng vạn vô nhất thất(tuyệt đối không sai lầm), hao hết tâm tư bảo hộ, lại nhận kế phi làm mẫu.

Ánh mắt Triệu Đặc Trạch thống khoái không ít, này thật là đáng châm chọc, nếu Dương phi ở thiên có linh, nhất định sẽ ghen mà sống lại.

Khương Lộ Dao vỗ vỗ tay Triệu Đặc Trạch:

- Cho nên nói, Tần vương phi đã sớm an bài, để người cùng Triệu Đặc Dật đối tử(giết nhau), người huỷ hoại Triệu Đặc Dật, thì người cũng huỷ hoại chính mình, đến lúc đó nhi tử của nàng sẽ danh chính ngôn thuận làm người thừa kế, nàng nhìn thì giống như hết thảy đều không thèm để ý đến Tần vương phủ, chỉ là cuối cùng không chỉ có nhi tử của nàng công thành danh toại, tài học vang danh khắp thiên hạ, mà tước vị Tần vương cũng là của bọn họ.

(Yul: Các nàng hiểu được kiếp trước của A Trạch chưa?biết sao a đại ác chưa?

Còn bà Kỳ kiếp trước hố A Trạch thế nào k cần nhắc tới, xem kiếp này bà hố A Hoa là hiểu nè. Thiệt muốn bóp cổ cho chết lun ý 🖊 🖊)

Tồn tại mới có hy vọng, tồn tại mới có thể ứng biến.

Không thể nói Dương phi tính toán không chu toàn, chỉ vì nàng đã chết, cho nên sau này có biến hóa thì người chết cũng không thể sống lại.

Có thể nhìn ra sau ba bước cũng đã là thiên tài, còn muốn mỗi một bước đều nhìn thấu, trước tiên phải an bài thật tốt, Dương phi quá đề cao chính mình, cũng quá xem nhẹ Tần vương kế phi.

- Dao Dao, nếu là nàng, nàng sẽ làm sao? Nếu nàng là Dương phi...

- Ta a.

Khương Lộ Dao ngồi dậy, gom tóc lại, cười vũ mị:

- A Trạch, người nói xem, ta làm công chúa có được không?

- Cái gì?

- Tóm lại phụ vương đứng bên phía hoàng thượng, cho nên hẳn không dám vì Dương Soái mà nói chuyện, Dương phi cùng hãn sinh sống đã nhiều

năm, như thế nào lại không biết lúc Dương gia bị án oan, phụ vương đã đưa ra lựa chọn gì?

Khương Lộ Dao cười nói:

- Nếu ta là Dương phi, trước khi hoàng thượng động thủ, mặc kệ dùng biện pháp gì, nhất định sẽ thuyết phục hoặc bức bách Dương Soái...Mưu phản.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 71+2: Dã Tâm 2

Triệu Đạc Trạch cảm giác đầu như muốn nổ tung, mưu phản?

- Nàng dám?

- Như thế nào không dám, ngôi vị hoàng đế không phải xem ai đức hạnh cao, không phải xem ai công lao đại, mà là xem ai thủ đoạn cao, xem tâm ai đủ tàn nhẫn. Ta cũng không tin Dương Soái không hiểu đạo lý điều tận cung tàn, huống chi lúc ấy, A Trạch, tổ phụ người đã chết bất đắc kỳ tử. Hẳn chính là thân đệ đệ của hoàng thượng, lại có thái hậu che chở, nhưng hẳn vẫn chết, người nghĩ hẳn chỉ vì trọng thương không trị mà chết?

- Không thể...

- Đây còn không phải là...Tổ phụ của ta Vĩnh Ninh hầu giả ngu vinh dưỡng, lão Tần vương chết bất đắc kỳ tử, mà trong tam đại danh soái người có thực lực mạnh nhất, ảnh hưởng sâu nhất, là Dương Soái lại có thể có kết quả tốt? Hoàng thượng ngay cả thân đệ đệ cũng không buông tha, thì sao bỏ qua Dương gia? Theo sách sử ghi lại, khi đó Dương Soái mới vừa đánh thắng trận, củng cố phòng tuyến phương bắc, lúc danh vọng nhất long, liền hạ quyết tâm, trực tiếp khởi binh mưu phản...

- Nói vậy sẽ trăm họ lầm than, nếu Man tộc nhân cơ hội này xâm lấn...

- Tính mạng của mình còn khó giữ, còn quan tâm người khác?

Khương Lộ Dao bĩu môi nói:

- Thiên hạ đại loạn sẽ có lúc thái bình, Dương Soái không tự tin, không tin bản thân sẽ thống trị Đại Minh triều càng lúc càng thịnh thế. Ta rất bội phục Tào Tháo một câu "thà ta phụ thiên hạ, chứ không để thiên hạ phụ ta", bản thân tính mạng còn nguy ở sớm tối, còn suy xét người trong thiên hạ? Người là cùng người trong thiên hạ chí thân(cực kỳ thân thiết), hay là cùng bản thân người chí thân?

Triệu Đạc Trạch bị Khương Lộ Dao nói mấy câu hoàn toàn điên đảo, chớ trách nhạc phụ nói Dao Dao có thù tất báo, bênh vực người mình.

Dương phi bị thế nhân ca tụng, hiện giờ chỉ là người đáng cười, nàng chỉ có thể giữ được một tia huyết mạch của Dương gia, giữ được nhi tử của chính mình, lại khiến thân sinh nhi tử nhận kế phi làm mẫu... Dao Dao đâu? Nàng có thể mưu thiên hạ, mưu giang sơn.

Ai ưu, ai kém, không cần nói cũng biết.

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch sáng ngời:

- Mưu phản? Là ý tưởng hay, đáng tiếc Dương Soái không có khả năng đồng ý...

- Lúc hoàng đế hoài nghi Dương Soái, một chút việc nhỏ cũng sẽ khiến hoài nghi phóng đại vô hạn, nếu ta không thuyết phục được Dương Soái, như vậy ta sẽ khiến Dương Soái không thể không phản, buộc hẳn tạo phản, kỳ thật chuyện này cũng không khó. Trước khi hoàng thượng rửa sạch án oan Dương gia, đã giết rất nhiều người, những người đó đều chỉ trung thành với Dương Soái. Lúc thuộc hạ đang có tiền đồ, ta không tin bọn họ sẽ thờ ơ, chờ hoàng thượng tá ma sát lưu, chém rớt đầu bọn họ. Dương Soái ở biên cảnh mà nói kỳ thật không khác Quan Công, được thuộc hạ cùng binh lính tín ngưỡng, lúc đánh thiên hạ vẫn dựa vào thuộc hạ, nếu bọn họ theo ta làm một trận, cho dù cuối cùng không thành công, ta cũng chết có giá trị,

chết oanh oanh liệt liệt, lúc Dương gia bị xử giảm, thế nhân đều nói Dương gia là nghịch thần, vậy làm nghịch thần thật thì như thế nào?

(Yul: Tá ma sát lư (卸磨杀驴): Tá: tháo dỡ - ma: cối xay – sát: giết – lư: con lừa. Sau khi xay xong thì giết chết lừa, giống qua cầu rút ván)

Nàng sẽ không giống Dương phi ôm tử tặc sát, Khương Lộ Dao không giống người dân ở Đại Minh triều, nàng đối với hoàng đế không thần phục cùng kính ngưỡng sâu như bọn họ.

- Trần Thắng, Ngô quang đều dám phản kháng Tần Thủy Hoàng, hô lên vương hầu tướng tướng chẳng lẽ sinh ra liền cao quý? Tổ tiên hoàng gia cũng là nghịch thần.

(Yul: Ngô Quảng là thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân cuối thời nhà Tần trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người trợ giúp đắc lực cho Trần Thắng châm ngòi cho cuộc chiến chống lại sự cai trị của nhà Tần, cuối cùng làm cho nhà Tần sụp đổ.)

Triệu Đặc Trạch càng nghe tầm mắt càng trống trải, càng nghe đáy lòng càng nóng, nếu năm đó tổ phụ còn sống, cùng Dương Soái cùng nhau...

Có phải cơ hội tạo phản còn lớn hơn nữa?

Nếu Dương Soái biết, hẳn dùng kinh thành làm mồi dụ sẽ chọc giận hoàng đế, xong việc liền truyền tin cảnh báo cho Dương phi, như thế nào lại không thể mưu nghịch?

- Nếu Dương Soái thành công, Dương phi là nữ nhi duy nhất của hắn, đương nhiên sẽ được phong làm trưởng công chúa, ai dám động thủ với nữ nhi của trưởng công chúa? Không muốn sống nữa? Ngay cả phụ vương... Hầu hạ tốt thì lưu lại, hầu hạ không tốt, chết thì chết.

Triệu Đặc Trạch ôm Khương Lộ Dao, đùa giỡn:

- Dao Dao công chúa, Dao Dao nữ hoàng, nàng có thể lưu ta lại được không?

- Còn phải xem biểu hiện của người.

Khương Lộ Dao kiều mị liếc Triệu Đặc Trạch một cái, an tâm dựa vào lòng hắn.

- A Trạch, tính cách quyết định vận mệnh, cùng sự kiện, cùng cảnh tượng có rất nhiều lựa chọn, ta không dám nói, ta ra quyết định đều chính xác, nhưng ta sẽ không vì lựa chọn mà hối hận, người nói xem, nếu Dương phi biết tình cảnh bây giờ, nàng có hối hận không? Nhất định có, chỉ là nếu đổi lại là ta, dù Dương gia mưu phản thất bại, ta cũng chết oanh oanh liệt liệt, mặc kệ là đi thế giới cực lạc, hay vĩnh viễn trầm lưu ở địa phủ, ta cũng không hối hận.

Triệu Đặc Trạch ôm Khương Lộ Dao:

- Dao Dao...

- Đáng tiếc a, Dương phi cùng Dương gia tự cho mình là người thông minh nhất, lựa chọn trung thần, nhưng trong lòng hoàng thượng sao có thể cao hứng.

Khương Lộ Dao bị Triệu Đặc Trạch trêu chọc mà động tình, cảm giác bên hông chột vật nóng rực, chủ động giải khai y phục:

- A Trạch, tới lúc người biểu hiện rồi nha.

- Yêu tinh.

Triệu Đặc Trạch đè Khương Lộ Dao xuống giường, rút trâm cài, tóc đen giống như gấm vóc bày ra trên giường.

- Họa thủy, hồng nhan họa thủy.

- Sai rồi.

Khương Lộ Dao chu môi:

- Ta họa thủy người khác, ta chưa bao giờ họa thủy người nhà...A Trạch sợ ta hại người hay không sợ...

- Ta muốn nàng, chỉ cần nàng.

Triệu Đạc Trạch chỉ muốn dung hợp một thể với nàng, khiến nàng hiểu rõ, dù nàng có làm công chúa cũng không bỏ được hắn.

Con mẹ nó, sao nàng có thể làm công chúa?

Triệu Đạc Trạch nhin không được mắg một câu, chôn sâu vào trong cơ thể của Khương Lộ Dao, cuồng dã, hung hăng hôn môi Khương Lộ Dao:

- Ta phải làm vương gia...

Hắn không thể cho Dao Dao có cơ hội bỏ hắn.

- Được, Vương gia điện hạ.

Khương Lộ Dao cười nói:

- Người làm vương gia, ta làm vương phi, nếu người làm tặc, ta liền làm tặc thê. Nếu người làm gian nịnh, ta làm ác phụ.

Triệu Đạc Trạch còn có thể nói cái gì?

Chỉ hận không thể đem Khương Lộ Dao dung tiến vào thân thể của mình.

Tần vương thế tử...Không thỏa mãn được dã tâm của hắn, hắn không muốn bị bất luận kẻ nào bài bố.

Tần vương thế tử...Nói trắng ra chính là một cái bình hoa, là bình hoa mỹ lệ nhìn như phú quý, lại hấp dẫn ánh mắt hoàng đế cùng trên dưới triều dã.

Bởi vì hắn là Tần vương thế tử, ở chỗ sáng, cho nên bị người tính kế lợi dụng.

Trái lại nhi tử của Tần vương phi lại có thể gia nhập con đường làm quan rèn luyện thăng chức, có thể phô hiển thanh danh.

Mà hắn chỉ có thể làm người bình thường, chỉ có thể để lại ấn tượng táo bạo hung ác với thế nhân, tài học của hắn, năng lực không được thể hiện, sao có người tài ba nào sẽ duy trì hắn?

Triệu Đạc Trạch suy nghĩ rất nhiều, hận ý đối với Dương phi, cảm giác ghen ghét đối với Triệu Đạc Dật, cùng sự cảnh giác đối với Tần vương phi, đã không còn ảnh hưởng đến hắn.

Thậm chí, hắn nghĩ có nên chủ động vạch trần chuyện hoán tử?

Trước kia hắn cho rằng bí mật phơi bày, hắn sẽ nghĩ cách dấu diếm, sẽ nghĩ hết mọi biện pháp, không tiếc giết người cũng muốn giữ được bí mật này, giữ được vị trí Tần vương thế tử.

Hiện tại...Hắn không nghĩ như vậy nữa, hắn hôn má Khương Lộ Dao đang còn ngủ say, tính cách quyết định vận mệnh, lời này nói rất hay!

Triệu Đạc Trạch tin tưởng ái thiếp, khoe môi cong lên lộ ra tươi cười an tâm, có Dao Dao, thật tốt.

Lúc này hắn đã nghĩ thoáng hơn, bị người tính kế lợi dụng cũng không phải là chuyện xấu, giống như nhạc phụ từng nói, nếu hắn không phải là thế tử, như thế nào sẽ thú được Dao Dao?

Dao Dao...Cho hẳn bất cứ thứ gì đều không thay đổi.

Bởi vì có Dao Dao, Triệu Đặc Trạch nguyện ý tạm thời buông tha oán hận đối với Dương phi cùng quả phụ Dương môn.

Nếu hẳn thật sự là ngoại tôn Dương gia, dựa theo tính tình của Dao Dao nhất định sẽ nổi lên xung đột cùng lão quả phụ đầu óc không rõ ràng là Dương môn thái quân, đến lúc đó hẳn không biết nên hướng về ai mới tốt.

Sự tình quả nhiên phải nghĩ tới chiều hướng tốt, dù ở tuyệt cảnh cũng sẽ có hi vọng.

Triệu Đặc Trạch ôm Khương Lộ Dao ngủ thật sâu.

.....

Cách lều bọn họ không xa, là lều của Tần vương.

Tần vương nhíu mày, mang theo vài phần lo lắng âm thầm hỏi:

- A Trạch còn chưa tỉnh?

- Hiện tại chưa có tin tức, thuộc hạ không thấy được thế tử, thế tử phi không cho bất luận kẻ nào tiếp cận thế tử điện hạ.

- Nhi tức...

Tần vương thở dài một tiếng, thật sự không biết phải làm sao với Khương Lộ Dao:

- Vương phi một lát nữa đi xem nhi tức, rốt cuộc nàng nháo cái gì? Không cho thái y đi vào, bệnh tình A Trạch sao có thể tốt?

Tần vương phi nâng tay dâng trà cho Tần vương, nhu hòa trấn an:

- Thế tử phi là người hiểu chuyện, vương gia quan tâm quá sẽ bị loạn, lúc này thế tử bệnh càng nặng càng tốt, như thế mới có thể đổi lấy sự đồng tình của hoàng thượng, đợi đến lúc thế tử trở lại kinh thành, thái hậu nương nương không cùng hoàng thượng rời kinh

- Nàng nói A Trạch, giả bệnh?

- Thiếp thân không có nói như vậy.

Tần vương phi oán trách liếc Tần vương một cái, nhìn có vẻ dịu dàng lại mang theo một phần giáo hoạt.

- Tình huống lúc đó thế nào, người cũng không phải không hiểu được, thế tử mang theo cung tiễn xuất hiện ở trên núi, nếu không phải tuần sơn là Dật nhi, không biết sẽ có nghị luận như thế nào đâu. Dật nhi vì thế tử cái gì cũng không nói, hoàng thượng...

Tần vương phi tiếc hận thở dài:

- Vốn dĩ Dật nhi ở bên người hoàng thượng hầu giá, hiện giờ đâu? Thành mã phu trông giữ tuần mã, nếu thế tử không giải thích rõ ràng, Dật nhi chỉ có thể tiếp tục làm mã phu. Thế tử gia chỉ là quá mức mệt mỏi, nhìn bộ dạng thế tử phi trầm ổn, thiếp nghĩ bệnh tình của thế tử không quá nghiêm trọng...Nhưng Dật nhi có ngày hôm nay sẽ dễ dàng sao? Bởi vì thế tử cùng Khương nhị gia xông vào bãi săn, làm hại hãn...Cho dù như thế, Dật nhi cũng chưa nói thế tử một câu không phải. Tính tình Dật nhi quá ôn lương, khiến người thương tiếc.

Vẻ mặt Tần vương hiện lên một tia áy náy:

- Làm Dật Nhi chịu khổ, ta nghĩ A Trạch sẽ đem mọi chuyện giải thích rõ ràng.

Tần vương phi muốn nói lại thôi, khiến Tần vương không nhận được, liền hỏi:

- Nàng muốn nói cái gì?

- Có thể nói cái gì? Còn không phải là vì Dật nhi bị ủy khuất sao? Bọn họ đều là nhi tử của thiếp, thiếp đối với Dật nhi như thế nào, vương gia còn không biết sao.

Tần vương phi giống như mẫu thân bênh vực nhi tử, hiếm thấy giận dữ với Tần vương:

- Người chỉ nghĩ tới thế tử, không nghĩ tới Dật nhi. Người vì thế tử mà suy nghĩ cũng không có gì đáng trách, rốt cuộc thân phận của thế tử so với Dật nhi còn quý trọng hơn nhiều, nhưng người cũng không thể ngăn cản thiếp thương tiếc Dật nhi, đau lòng Dật nhi.

- Được, được.

Tần vương ôm chặt vương phi,

- Là bốn vương nói sai rồi, ta biết nàng đau Dật nhi.

Tần vương phi biết lúc nào mềm lúc nào cứng, nàng ngã vào lòng Tần vương, nói nhỏ:

- Hôm nay nói đến mấy nhi tử, thiếp nhiều lời một câu, vương gia không cảm thấy thế tử quá thân cận với Vĩnh Ninh hầu thế tử sao? Thiếp thân nghe nói thế tử không màng tánh mạng chỉ muốn cứu Khương nhị gia, thế tử trượt từ trên núi xuống cứu người, nếu chẳng may thế tử bị thương... Tuy thế tử nên hiếu tâm với Khương nhị gia, nhưng thế tử không giống các tiểu tể tần thường khác, thân phận quý trọng, gánh vác trọng trách vương phủ. Huống chi Khương nhị gia vẫn vô không thành, cả ngày ăn không ngồi rồi,

thiếp thật sự sợ thế tử học theo Khương nhị gia. Tương lai nếu thế tử bị quản chế bởi thê tộc, mặt mũi người cũng không tốt.

- Thế tử là đích tử của người, không phải là nhi tử của Khương nhị gia.

- Ừ.

Tần vương trầm tư suy nghĩ, Triệu Đặc Trạch quá thân cận với nhạc phụ.

Tần vương phi ở trong lòng Tần vương khẽ cong khóe môi...

P/s Híc mãi mới đủ 100sao. Bùn quá à. Vừa đủ là ta đăng liền lun nè.

Các nàng ủng hộ tinh thần ta đi. Ta ra chuyện đều đều mà.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 72: Đánh Nhau

Tần vương phi không hiểu, tại sao Triệu Đặc Trạch cùng Khương nhị gia lại xuất hiện ở bãi săn, nhưng nàng cảm nhận được một tia quỷ dị biến hóa.

Triệu Đặc Trạch biến đổi thế này là điều nàng không nghĩ đến, huống chi vì Triệu Đặc Trạch, Triệu Đặc Dật phải chịu tội.

Triệu Đặc Dật bị hoàng đế nghi kỵ, đương nhiên sẽ liên lụy đến mấy nhi tử mà Tần vương phi sở sinh.

Lẽ ra Tần vương phi còn tính toán dựa vào Triệu Đặc Dật đưa nhi tử của nàng đến trước mặt hoàng đế, để tỏ vẻ trung tâm, hoặc tỏ vẻ thần phục, để hoàng đế chỉ nhớ kỹ nhi tử do Tần vương phi sinh trưởng.

Hơn nữa có hoàng hậu cùng thái tử trợ giúp, một khi thân phận của Triệu Đặc Trạch bị vạch trần, nhi tử của Tần vương phi mới có khả năng kế thừa tước vị.

Còn Khương nhị gia khiến Tần vương phi cảm giác nguy hiểm, Khương nhị gia ảnh hưởng quá sâu đến Triệu Đặc Trạch.

Ở vương phủ, Tần vương phi cho Triệu Đặc Trạch tất cả thứ tốt nhất, nhưng không cho hẳn tình thân cùng quan ái.

Tuy thái phi đau hăn, nhưng thái phi cũng đau các tôn tử khác, Triệu Đặc Trạch vì Dương phi, đối với thái phi vẫn luôn phòng bị, thái phi nói, hăn nghe không vào.

Thái phi cũng là người có tính tình, có vài tôn tử ở bên người chọc thái phi vui vẻ, cần gì một hai phải quan tâm Triệu Đạc Trạch?

Tần vương cũng có tâm tư giống thái phi, hơn nữa Tần vương vì Dương phi mà đối xử với Triệu Đạc Trạch càng lạnh nhạt.

Bên người Triệu Đạc Trạch không có một người thân, không có một bằng hữu, ở trong cô đơn mà lớn lên, bản năng tính cách sẽ lệch lạc, sẽ trở nên xúc động phần nộ, cực đoan.

Bởi vì bên người hãn chỉ có hạ nhân, không ai có thể an ủi hãn, có việc cũng không ai khuyên bảo hãn, Triệu Đạc Trạch bị ‘ kích thích ’ làm ra cái gì cũng không ngoài ý muốn.

Hết thấy vốn dĩ dựa theo kế hoạch của Tần vương phi mà tiến hành, ai ngờ Triệu Đạc Trạch thú vào cửa lại là nữ nhi của Khương nhị gia.

Sau khi Khương Lộ Dao vào cửa, mang đến cho Tần vương phi đủ chuyện ngoài ý muốn.

Khương nhị gia ảnh hưởng tới Triệu Đạc Trạch khiến Tần vương phi cảm giác nguy hiểm.

Những lời này, nàng không thể nói cùng Triệu Đạc Trạch, nhưng nàng có thể nói cùng Tần vương.

Mấy năm nay Tần vương phi luôn biểu hiện ôn lương nhu thuận, đủ để đả động Tần vương.

Huống chi Tần vương vẫn luôn cho rằng hãn là phụ thân tốt của Triệu Đạc Trạch.

Đồng thời Tần vương cũng không có khả năng chịu đựng thế tử Triệu Đạc Trạch bị thê tộc quản chế.

Nếu tương lai Tần vương bị Khương gia bắt chết, sao hắn có thể yên tâm?

Đại Minh triều, Tần vương phủ chính là đệ nhất danh môn, Tần vương nhất mạch cũng là hoàng tộc, Vĩnh Ninh hầu Khương gia là thần tử của Đại Minh triều.

Từ phương diện này mà nói, cho dù Tần vương không hài lòng Triệu Đặc Trạch, vẫn như cũ sẽ đem vị trí Tần vương giao cho hắn.

Tần vương phi ý cười ôn nhu, có những chuyện Tần vương phi có thể làm rất nhiều, nhưng muốn làm lại không thể làm.

Nam nhân chính là bị nữ nhân lợi dụng.

Tần vương càng thương tiếc Tần vương phi, thì Tần vương phi càng đắc ý.

.....

Không chờ hoàng thượng hồi kinh, Triệu Đặc Trạch thần thanh khí爽(tinh thần thoải mái) xuất hiện trước mặt Tần vương.

Nhìn vẻ mặt hắn không còn cảm thấy thương tổn cùng suy sụp, ngày xưa giữa mày thường xuyên lộ ra xúc động phần nộ cùng táo bạo, lúc này đã tiêu tán.

Dung mạo Triệu Đặc Trạch tuần lãng, so kém hơn dung mạo của Triệu Đặc Dật nho nhã phiêu dật.

Trước kia Triệu Đặc Trạch luôn mang theo tâm sự, khiến người nhìn tâm sinh cảnh giác, lần này thanh tĩnh, lời nói việc làm ít tối tăm, nhiều tiêu sái, trên người tràn đầy hơi thở tươi mát, không chỉ có tướng mạo giống lão Tần vương, khí chất cũng cực kỳ gần.

Tần vương cảm xúc thâm hậu, nhìn Triệu Đặc Trạch có vài phần mất tự nhiên, lão Tần vương gâp áp lực tới Tần vương.

Triệu Đặc Trạch vừa chuyển biến, cho dù Tần vương muốn nói hă, cũng phải ước lượng lúc nào mới nên mở miệng.

Tần vương còn như thế, lúc Triệu Đặc Trạch gặp hoàng đế, hoàng đế muốn rút tròng mắt ra ngoài, sắc mặt không khỏi đại biến, như thế nào sẽ giống?

Này quả thực chính là lão Tần vương chết đi sống lại.

Bản thân hoàng đế có hồ thẹn với lão Tần vương, tuổi tác đã cao, nghỉ ngơi không tốt, thần sắc có vài phần hoảng hốt, đối với chuyện Triệu Đặc Trạch giải thích vì sao tới bãi săn cũng nghe không vào.

- A Trạch, người càng ngày càng giống tổ phụ của người.
- Bệ hạ, thần muốn noi theo tổ phụ, vì người tận trung thú biên.
- Không được.

Hoàng thượng lắc đầu, khuôn mặt hòa hoãn rất nhiều:

- Tổ phụ của người trọng thương không trị, vẫn là chuyện khiến trẫm áy náy nhất, vì chuyện này mẫu hậu vẫn không chịu tha thứ cho trẫm, người là người giống hoàng đế nhất, trẫm không thể trơ mắt nhìn người đi thú biên, A Trạch, về sau người tiến cung bồi mẫu hậu nhiều một chút, gần đây mẫu hậu thường xuyên mơ thấy hoàng đế.

Triệu Đặc Trạch nhàn nhạt nói:

- Tuân chỉ.

Vốn cũng biết hoàng thượng sẽ không lập tức đồng ý để hă đi thú biên.

Hoàng đế không có hỏi trách chuyện Triệu Đạc Trạch đột nhiên xuất hiện ở bãi săn, đương nhiên là tin lời Triệu Đạc Trạch nói.

Triệu Đạc Trạch cũng không vì Triệu Đạc Dật bị hoàng thượng khiển trách đi làm mã phu mà cầu tình.

Lấy thân phận Tần vương thế tử đi theo bên người hoàng đế, đi theo thánh giá tới bãi săn.

Mọi người nhìn thấy đều cảm thấy kỳ quái, hoàng thượng cùng Tần vương thế tử Triệu Đạc Trạch vừa nói vừa cười, giống như cực kỳ thân cận.

Những lão thần từng gặp lão Tần vương, lúc nhìn thấy Triệu Đạc Trạch, cũng không khỏi xoa xoa đôi mắt.

Năm đó hoàng đế đối xử với lão Tần vương rất tốt, rốt cuộc trưởng huynh như phụ, hoàng đế lớn hơn lão Tần vương gần mười tuổi, lão Tần vương cũng là hoàng đế một tay nuôi lớn.

Chỉ là sau này lão Tần vương đi thú biên, hoàng đế không còn thân cận nữa.

Trong lòng Tần vương run sợ, Tần vương bản tính cẩn thận đương nhiên nhìn ra các hoàng tử chú ý đến Triệu Đạc Trạch.

Đặc biệt là đám người thái tử, ánh mắt rất nghiên ngẫm.

Tần vương không khỏi vì tương lai của Tần vương phủ mà lo lắng, mấy năm nay Tần vương cẩn thận duy trì Tần vương phủ vững vàng, trăm triệu không thể vì Triệu Đạc Trạch trong giây lát biến hóa, mà khiến Tần vương phủ lâm vào vòng xoáy đoạt đích.

Nhưng Tần vương lo lắng suông, Triệu Đạc Trạch vẫn như cũ cùng hoàng thượng nói đùa.

Thậm chí hoàng thượng còn thân mật vỗ bờ vai của hần nói gì đó, còn khiến mọi người khiếp sợ hơn, là hoàng đế kêu thái tử đến, một tay lôi kéo thái tử, một tay túm Triệu Đặc Trạch, đem tay của hai người chồng lên nhau, vỗ vỗ, hơn nữa còn sai nội thị đem một đôi ngọc bội phân tách ban thưởng cho thái tử cùng Triệu Đặc Trạch.

Ánh mắt của các vị hoàng tử như lửa nóng, ngọc bội kia là năm đó tiên hoàng ban thưởng cho đương kim hoàng đế cùng lão Tần vương.

Sau đó, vì chuyện của Dương gia, hoàng thượng thu hồi lại ngọc bội của lão Tần vương.

Năm đó Tần vương rất thất vọng, cũng vì vậy mà oán trách Dương phi chỉ lo cho ngoại gia.

Không nghĩ tới, hôm nay hoàng thượng lại lấy đôi ngọc bội này ra, ban thưởng cho thái tử cùng Tần vương thế tử.....

Trong đó hàm nghĩa, mỗi người có lý giải của mỗi người, nhưng có thể khẳng định, hoàng thượng càng coi trọng Tần vương thế tử, rất có thể có tâm tư muốn Tần vương thế tử làm cánh tay của thái tử.

Vài vị hoàng tử có tâm đoạt đích, đôi mắt họ không khỏi mạo hiểm hồng quang, ước lượng vị trí của Triệu Đặc Trạch ở trong lòng hoàng đế.

Cho dù không đoán được tâm tư của hoàng thượng, nhưng chuyện hôm nay sẽ làm mọi người hiểu rõ, về sau có thể Tần vương thế tử sẽ trở thành người ảnh hưởng đến triều cục.

Hoàng thượng ra lệnh một tiếng, các hoàng tử cưỡi ngựa ra bãi săn bắn, Triệu Đặc Trạch cũng thúc giục tuần mã, khí phách hăng hái cùng các hoàng tử săn bắn.

Ánh mắt hoàng đế phức tạp, nhìn Triệu Đặc Trạch thật lâu cũng chưa thu hồi ánh mắt...

Nội thị bên cạnh không dám nói gì, chỉ là cảm giác, hôm nay hoàng thượng khác với thường ngày.

Ở bãi săn, Triệu Đặc Trạch thả mấy mũi tên, hẳn không có tâm tư tranh phong cùng các vị hoàng tử, cũng không nghĩ nổi danh.

Thúc giục tuần mã đi dạo bãi săn, chậm rãi rời xa đám người tranh giành thắng lợi, cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay.

Tâm tư đế vương không dễ đoán, nhưng Triệu Đặc Trạch rõ ràng cảm giác hoàng đế có thiện ý với hắn.

Trước kia Triệu Đặc Trạch vì Dương gia bị thù hận che mờ đôi mắt, luôn oán niệm hoàng thượng, không nhìn thấy hoàng đế áy náy với tổ phụ mà chiếu cố hắn.

Cũng vì Triệu Đặc Trạch không có khí chất giống lão Tần vương.

Không như hôm nay, đã khiến hoàng đế xúc động, Triệu Đặc Trạch nhìn ngọc bội, có lẽ tổ phụ thật sự chết ngoài ý muốn, hoặc là tổ phụ qua đời để lại vết thương trong lòng hoàng thượng không thể khép lại.

Vì vậy hoàng thượng mới chấp thuận thái hậu ‘che chở’ nhất mạch Tần vương.

Nghĩ đến án oan Dương gia trước và sau, hoàng đế càng nhanh chóng quyết định, càng quả quyết bất cần nhân tình.

Thái hậu vẫn luôn cho rằng, bản thân có thể ảnh hưởng triều cục, cũng chỉ bảo vệ một môn quả phụ Dương gia cùng Dương Gia Bảo mà thôi, trả

giá đại giới là Dương phi ôm tử tử sát, cùng với lão Tần vương lưu lại nhân mạch đều mất hết.

Rốt cuộc hoàng thượng vẫn vì mặt mũi của thái hậu mà thả cho Dương gia một con ngựa.

Phúc thăm án oan Dương gia, là lúc hoàng thượng cảm giác Dương gia không còn uy hiếp, cho Dương Soái một cái thanh danh trung thần anh liệt?

Trước kia tuyệt đối Triệu Đạc Trạch sẽ không nghĩ sâu như vậy, hiện giờ tầm mắt trống trải, không hề vì thân phận báo thù chèn ép, hẳn muốn cùng thái tử..... Hoặc là hoàng đế cùng đánh cờ.

Muốn chiến thắng bọn họ, trước tiên phải hiểu biết bọn họ, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Cho dù hoàng đế vô tình, trước sau vẫn là hoàng đế Đại Minh triều, cầm quyền giang sơn vài thập niên, Đại Minh triều có một ít ảnh hưởng chính trị, biên cảnh cũng không quá an ổn, các hoàng tử không thành thật.

Nhưng không thể phủ nhận, đương kim hoàng đế làm tốt, vững vàng ở những năm tiên hoàng băng bày ra thế cục, nếu hẳn tuyển một người thừa kế giỏi, Đại Minh triều sẽ thịnh vượng ít nhất hai trăm năm.

Người thừa kế?

Triệu Đạc Trạch thu hồi ngọc bội, xem ra hoàng thượng chưa bao giờ từ bỏ thái tử.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 72+2: Đánh Nhau 2

Biển hoa màu tím vô cùng xinh đẹp, từng đóa hoa sáu cánh đón gió nở rộ, lay động sinh tư, hấp dẫn Triệu Đặc Trạch.

Hắn xoay người xuống ngựa, đi vài bước đến biển hoa bên cạnh, gặt một đóa hoa đưa lên mũi ngửi.

- Dao Dao.

Hoa mỹ màu tím khiến hắn nghĩ tới Khương Lộ Dao.

Triệu Đặc Trạch không định đi săn bắn, cúi đầu hái hoa không biết tên, hắn nhớ Dao Dao từng nói, nàng thích hoa...

Từ sau khi thành thân, hắn vẫn không đưa lễ vật gì cho Khương Lộ Dao, dù Khương Lộ Dao có núi vàng núi bạc, cái gì cũng không thiếu.

Gần đây Khương Lộ Dao vì hắn lo lắng trù tính, sáng hôm nay, Triệu Đặc Trạch phát giác Khương Lộ Dao gầy đi một vòng, hắn thực đau lòng, muốn vì Khương Lộ Dao làm chút gì đó.

Thú một thê tử quá thông minh, quá hiểu chuyện, không thể lừa gạt.

Triệu Đặc Trạch ôm bó hoa trong tay, cũng không sợ người khác phê bình, hoa tím phản chiếu khuôn mặt hạnh phúc của hắn, càng thêm tuần lãng.

Lúc đi xuyên qua rừng cây bụi cỏ, Triệu Đặc Trạch nghe tiếng Quắc Quắc kêu to, hắn lại nhảy xuống ngựa, để hạ nhân ôm hoa.

Triệu Đạc Trạch không hề có hình tượng ngòi xồm trên mặt đất, cần thận đẩy cỏ dại, tìm kiếm Quắc Quắc.

Lúc Khương Nhị gia nói với hãn kinh nghiệm đường trùng, tuy Triệu Đạc Trạch không kiên nhẫn, nhưng vẫn nghe lọt tai, nghe tiếng Quắc Quắc kêu liên biết là một chủng loại tốt.

Triệu Đạc Trạch nghĩ bắt được Quắc Quắc này, đưa cho nhạc phụ, nhất định sẽ khiến nhạc phụ cười mỗi miệng.

Vì thế, hạ nhân nhìn thấy Triệu Đạc Trạch ở trong bụi cỏ bò tới bò lui, không hề có hình tượng, cuối cùng cũng bắt được Quắc Quắc, Triệu Đạc Trạch nhìn kỹ, quả nhiên, chủng loại tốt

Triệu Đạc Trạch nhếch môi:

- Hắc hắc, vật nhỏ, ta tìm cho người một chủ tử tốt, người nhớ kỹ phải vì nhạc phụ của ta mà chinh chiến a.

Mặt cỏ trước mắt bị che lại, một bóng người che ánh mặt trời, Triệu Đạc Trạch theo bản năng ngẩng đầu, hai người kinh ngạc nhìn nhau.

Đen đui!

Triệu Đạc Trạch có thể đối mặt với bất luận kẻ nào, nhưng lúc này hãn không thể bình tĩnh đối mặt với Triệu Đạc Dật.

- Đại huynh, đang làm gì?

Trong lời nói của Triệu Đạc Dật mang theo một chút ý không tán đồng, hy vọng hãn nhìn lầm.

Trước kia tuy đại huynh ương ngạnh kiêu ngạo một ít, nhưng không có mất hình tượng ở trong bụi cỏ bò tán loạn, chỉ vì bắt một con dế, này có khác gì hoàn khố công tử ăn chơi trác táng trong kinh thành?

Sáng nay Tần vương phi nói Triệu Đặc Trạch thân cận Khương nhị gia khiến nàng lo lắng.

Tuy Triệu Đặc Dật ái mộ Khương Lộ Dao, cảm động Khương nhị gia đối xử tốt với tiểu tể, nhưng thật lòng mà nói, hăn chướng mắt Khương nhị gia chỉ biết ăn nhậu chơi bời, văn võ không thành.

- Người không thấy sao? Ta bắt một con dế, tính hiếu kính nhạc phụ.

Triệu Đặc Trạch vô lại liếc Triệu Đặc Dật một cái, xen vào việc của người khác, có mắt như mù.

Thấy y phục của Triệu Đặc Trạch dính đầy cỏ rác, Triệu Đặc Trạch chẳng hề để ý bộ dáng, khiến Triệu Đặc Dật có chút lo lắng cho tương lai của Tần vương phủ.

- Đại huynh hiếu thuận Khương nhị gia, lẽ ra đệ đệ không nên nhiều lời.

Triệu Đặc Trạch không muốn đứng cùng Triệu Đặc Dật, bắt được dế, liền muốn mang tới cho nhạc phụ xem.

Nghe Triệu Đặc Dật nói lời này, liền xoay người cười lạnh:

- Ha, nhị đệ càng làm càng cao, tính tình cũng càng lúc càng lớn, ngay cả chuyện của ta cũng muốn xen miệng? Mẫu phi sinh ba vị đệ đệ không đủ cho người quan tâm? Hay nghĩ ta vì người mà giống Thiên Lô sai đâu đánh đó?

- Đại huynh hiếu lắm, ta không phải có ý tứ này.

Triệu Đặc Dật vội nói:

- Ta chỉ là lo lắng đại huynh quên mình là Tần vương thế tử, cho dù ta cùng bọn đệ đệ xuất sắc hơn nữa, cũng không thể kế thừa tước vị, mẫu phi cùng phụ vương rất kỳ vọng vào đại huynh. Huống chi Dương Môn thái

quân cũng trông cậy vào đại huynh...Người có thể nào cứ như vậy? Được gì hay mất gì? Một khắc thời gian một tấc vàng, đại huynh chớ cô phụ niên hoa(tuổi trẻ), cô phụ kỳ vọng của các trưởng bối...

- Người câm miệng.

Thiếu chút nữa Triệu Đạc Trạch đã bóp chết con dế trong lòng bàn tay, ánh mắt lộ hung quang.

- Hy vọng? Nhị đệ a, người nói thật lòng? Hay là người nói ra những lời này là cố ý trào phúng ta? Phụ vương hy vọng vào ta? Hẳn chỉ mong ta không gây họa, không cho ta nổi bật, muốn ta làm Tần vương thế tử tầm thường...Nhị đệ, người muốn nếm thử tư vị làm Tần vương thế tử sao?

- Không...Đại huynh.

Triệu Đạc Dật nghiêm trang phủ nhận:

- Ta chưa từng nghĩ sẽ làm thế tử, hơn nữa vị trí thế tử cũng không tới lượt ta, điều này mẫu phi đã sớm nhắc nhở ta...

- Ha ha ha, ha ha ha.

Triệu Đạc Trạch cất tiếng cười to, giống như hẳn nghe được một chuyện rất nực cười.

Tuy Triệu Đạc Dật không hiểu tại sao Triệu Đạc Trạch cười, trong tiếng cười, hẳn nghe ra bi thương, nghe ra trào phúng..... Đại ca trào phúng hẳn?

- Nể tình hôm nay người làm ta cười, ta không trách người...

Triệu Đạc Trạch cẩn thận bỏ con dế vào trong lồng sắt, rồi nói:

- Trước kia người có được gì, ta cũng để ý hâm mộ, hiện giờ sẽ không, ta có nhạc phụ, có ái thiếp, cần gì để ý người, người thật đáng thương? Để ý người bị người khác chơi xoay vòng, cam tâm vì Tần vương phi trả giá hết thảy?

Khương Lộ Dao nói không sai, Triệu Đạc Trạch thật đáng buồn, Triệu Đạc Dật lại có thể tốt hơn bao nhiêu?

Hai người bọn họ bị vận mệnh bài bố, hiện giờ Triệu Đạc Trạch đã thoát khỏi, mà Triệu Đạc Dật còn vướng sâu trong vũng lầy, còn bị Tần vương phi lợi dụng.

Triệu Đạc Trạch cũng không định nhắc nhở Triệu Đạc Dật, cũng không có lý do gì phải nhắc nhở hắn.

Nhìn Triệu Đạc Dật vì Tần vương phi vì mấy vị đệ đệ tận tâm tận lực, trong lòng Triệu Đạc Trạch rất thống khoái.

- Đại huynh nói cho rõ ràng đi.

Trước kia Triệu Đạc Dật sẽ không cường thế như thế, tình cảm huynh đệ giữa hắn cùng Triệu Đạc Trạch có chút xa lạ.

Không thân cận bằng đệ đệ do Tần vương phi sở sinh, thậm chí có đôi khi hắn trốn tránh Đại huynh.

Nhưng hôm nay không giống vậy, Triệu Đạc Trạch trào phúng khiến Triệu Đạc Dật không thoải mái.

- Có phải huynh hiểu lầm mẫu phi? Hiểu lầm Dương Môn thái quân? Đại huynh không biết thái quân rất quan tâm huynh?

Dương Môn thái quân chính là người Triệu Đạc Trạch căm hận nhắc tới, Triệu Đạc Dật dám nói Dương Môn thái quân quan tâm hắn?

Quả thực chính là đồ dầu vô lửa.

Triệu Đặc Trạch xoay người đâm một quyền vào ngực của Triệu Đặc Dật.

- Đừng nhắc đám quả phụ Dương môn kia với ta...

Triệu Đặc Dật cầm nắm tay Triệu Đặc Trạch, không vui nói:

- Dù trong lòng có khí cũng không thể lấy ô ngôn uế ngữ xưng hô với Dương gia, Dương Soái phẩm hạnh cao thượng, không cho người làm bẩn, huống chi người là ngoại tôn của thái quân, sao người dám lấy quả phụ xưng hô thái quân?

- Dương Soái đã chết, Dương gia chỉ còn một mình Dương Gia Bảo, hiện giờ ở Dương gia sinh hoạt, nữ nhân nào không phải quả phụ? Không gọi các nàng là quả phụ, thì gọi là gì?

- Người làm càn.

Triệu Đặc Dật vẫn luôn xem Dương Soái là mục tiêu để phấn đấu, sau khi đi theo sư phó, được sư phó dạy dỗ, hẳn càng thêm tôn trọng Dương Soái.

Dương Môn thái quân đối xử với hắn rất hòa ái, hắn luôn nhớ rõ, Dương Môn thái quân có thể bỏ qua thân phận thứ xuất của hắn, đối xử với hắn rất từ ái, yên tâm đem Dương Gia Bảo giao cho hắn...

Sao hắn có thể phản nghịch, đại huynh bị Khương nhị gia dạy hư, có phải Khương nhị gia nói thái quân không phải?

Dương Môn thái quân là một vị nữ tử đáng kính nể.

- Đại huynh không nên xem thường Dương gia...Đừng giống Khương nhị gia coi khinh Dương môn thái quân...

- Ha, ta chính là coi khinh, người định làm thế nào? Đánh ta? Hay là dạy dỗ ta?

- Mẫu phi lo lắng quả nhiên có đạo lý, đại huynh đã bị Khương Nhị gia ảnh hưởng tư tưởng xuyên lạc, huynh ở cùng Khương nhị gia rất nguy hiểm, đại huynh, nghe ta một câu, Khương nhị gia quá mức hồ nháo, hãn chỉ biết trì hoãn huynh luyện võ, dụng công, hãn...Sẽ khiến huynh chẳng làm nên trò trống gì...

Triệu Đạc Dật còn chưa nói xong, Triệu Đạc Trạch đánh thẳng vào mắt Triệu Đạc Dật, Triệu Đạc Trạch cả giận nói:

- Ai cho người nói nhạc phụ ta này nọ? Mẫu phi...Phi, nàng có tư cách gì quản giáo ta? Có tư cách gì khiến ta xa cách nhạc phụ?

Hiện giờ Khương Lộ Dao cùng Khương Nhị gia là vấy ngược của Triệu Đạc Trạch, ai chạm vào sẽ chết.

Triệu Đạc Trạch khát vọng thân tình quan ái hơn bất luận kẻ nào, hãn rất quý trọng Khương nhị gia cho hãn tình phụ tử.

Vành mắt Triệu Đạc Dật xanh tím, bị Triệu Đạc Trạch đánh lùi lại vài bước, nhìn Triệu Đạc Trạch giống như muốn giết người:

" Triệu Đạc Trạch điên rồi sao? Vì Khương nhị gia mà đánh nhau với hãn?"

- Ta vốn chướng mắt người, muốn giáo huấn người.

Triệu Đạc Trạch xông lên phía trước, huy động nắm tay tập kích Triệu Đạc Dật:

- Người ngu xuẩn cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì dám dạy ta? Người cho rằng quả phụ Dương gia hòa ái với người, người liền...Người

liền... Người có biết hay không, vì Dương Soái lật đổ Từ Nghiễm Lợi là ta? Là ta mười mấy năm như một, thời thời khắc khắc không quên vì Dương gia mà báo thù, là ta... Là ta vì nàng mà căm thù phụ vương, cũng là ta..... Cũng là ta vì Dương gia, ở trước mặt hoàng thượng luôn làm chuyện ngu xuẩn.

- Nếu không phải vì ta lớn lên giống tổ phụ, nếu không phải thái hậu nường nường chiếu cố giữ gìn, chỉ sợ đã sớm...

Triệu Đặc Trạch cũng là từ nhỏ luyện võ, tuy công phu của hắn không bằng Triệu Đặc Dật, nhưng lúc này hắn đang ở trạng thái điên cuồng, bộc phát cường sức chiến đấu, hắn căn bản không sợ thương tổn Triệu Đặc Dật, mà Triệu Đặc Dật lại không muốn thương tổn Triệu Đặc Trạch, rốt cuộc Triệu Đặc Trạch là trưởng huynh, cũng là Tần Vương thế tử.

Bởi vậy Triệu Đặc Dật bó tay bó chân, đứng im chịu trận, hắn bị Triệu Đặc Trạch đánh lui về phía sau.

Trên người, trên mặt, ngực bởi vì trốn tránh không kịp mà ăn vài quyền.

Một chút không chú ý, Triệu Đặc Dật té ngã về phía sau, thân thể nện thật mạnh trên cỏ, Triệu Đặc Trạch nổi điên vọt lên, ngồi lên người hắn, ngăn không cho hắn đứng dậy.

- Người đáng chết!

Nhìn kỹ Triệu Đặc Dật không chỉ giống Tần vương, hình dáng cũng có chút giống Dương Soái, bởi vì hắn ôn nhuận như ngọc khí chất tương tự Dương Soái.

Cũng vì hắn rất giống Tần vương, khiến mọi người không phát hiện hắn cũng có vài phần giống Dương Soái.

- Đại huynh...

Triệu Đạc Dật bị ép không thể động đậy, lúc này ánh mắt Triệu Đạc Trạch điên cuồng thị huyết khiến hăn hãi hùng khiếp vía.

- Huynh bình tĩnh một chút, coi như ta nói sai rồi...

- Dao Dao khuyên ta, không thể ra tay tàn nhẫn với người, nhưng người thực phiền nhân, ta rõ ràng đã né tránh, người giống như ruồi bọ bu vào làm chi? Ong ong ong, thực phiền người biết không?

Triệu Đạc Trạch nhìn đôi mắt Triệu Đạc Dật rất giống Dương Soái...

Chính là đôi mắt này, Triệu Đạc Dật có đôi mắt chứng minh là huyết mạch Dương gia, cho nên Dương môn thái quân mới có thể một bên lợi dụng mình, một bên thỉnh cao nhân ẩn sĩ dạy dỗ Triệu Đạc Dật.

Triệu Đạc Dật gia nhập binh doanh rèn luyện, chưa đủ hai năm đã bộc lộ tài năng, nếu không có thái quân lén bày mưu đặt kế, dựa vào cái gì Triệu Đạc Dật có thể nổi danh nhanh như vậy?

Dựa theo lời Vĩnh Ninh hầu nói, quân đội càng đoàn kết, càng chú ý phân biệt đối xử, càng chú ý chiêu cố đồng chí hoặc hậu duệ tướng lãnh, cho nên trên đời này có tục, tử kế nghiệp phụ, quan văn sẽ có phụ thân là thần, nhi tử cũng sẽ là thần tử.

Lúc tiền đồ Triệu Đạc Dật rộng mở, là lúc Triệu Đạc Trạch bị nhũ mẫu cổ động báo thù, năm lần bảy lượt lâm vào ác mộng ...

Triệu Đạc Trạch rút ra chủ thủ bên hông, nếu hăn huỷ hoại đôi mắt của Triệu Đạc Dật, có lẽ Dương môn thái quân cùng nhũ mẫu sẽ rất thương tâm.

Có thể các nàng sẽ rút kiếm ám sát hăn?

Có thể chủ động đưa ra chứng cứ chứng minh hăn có thân phận thứ tử?

Triệu Đặc Trạch giờ lên chủ thủ lên cao, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn nghiền ngẫm, thật là đáng giá chờ mong a.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 73: Cầm Quyền

[ta sẽ đăng liên tiếp 5 ngày, 1 ngày 1 chương đủ k đủ 100 sao.

☹ ☹ ☹ Thấy các nàng đợi ta cũng buồn. Chỉ 5 chương thôi nhé. Còn lại đủ 100 sao ta mới đăng.

💧 💧 💧 ủng hộ tinh thần ta nhé.]

Từ trước đến giờ, Triệu Đạc Trạch không phải là người tốt, cũng không ai dạy hắn làm người tốt như thế nào.

Luôn luôn làm theo bản tính, tàn nhẫn tranh đấu, hắn sẽ vì Khương Lộ Dao mà thu liễm, nhưng tính tình ăn sâu trong xương cốt khó có thể thay đổi.

Triệu Đạc Dật cũng không muốn bị Triệu Đạc Trạch phế đi đôi mắt, liều mạng vắn vẹo thân thể, muốn thoát khỏi Triệu Đạc Trạch.

Ai ngờ làm như thế nào cũng không thể thoát...Lúc này hắn cảm thấy hối hận, không nên giảng đạo lý với Triệu Đạc Trạch.

- Đại huynh.

- Người có biết ta rất chán ghét người?

Triệu Đạc Trạch hung hăng đâm chủy thủ xuống.

Triệu Đạc Dật nhắm hai mắt lại.

Loảng xoảng một tiếng, hắn không có cảm giác đau đớn.

Y phục trên người bị mồ hôi thấm ướt, vằn trán đầy mồ hôi lạnh, là bởi vì quá đau, nên không cảm thấy đau đớn?

Triệu Đạc Dật cảm giác thân thể được giải tỏa, chậm rãi mở to mắt, ánh mắt trời thực chói mắt, nhìn chăm chú một hồi lâu, nhìn thấy Triệu Đạc Trạch đứng ở trước mắt hắn.

- Đại huynh.

- Ta sẽ không vì người mà khiến Dao Dao phải lo lắng, nhưng nếu sau này người còn đi theo ta, đừng trách ta vô tình.

Triệu Đạc Trạch xoay người rời đi, mới vừa rời, hắn thật sự có tâm muốn huỷ hoại Triệu Đạc Dật.

Đến nỗi, sau khi huỷ hoại Triệu Đạc Dật, sẽ như thế nào, hắn cũng không nghĩ tới, hắn chỉ muốn khiến cho cặp mắt cực giống Dương Soái của Triệu Đạc Dật hoàn toàn âm đạm vô thần, muốn nhìn quả phụ Dương gia đau đớn muốn chết...

Chỉ là, nhạc phụ từng nói, hắn sống càng tốt, đối thủ càng thống khổ, Dao Dao cũng từng nói, hắn cùng Triệu Đạc Dật đều là người bị hại, ai cũng không thể nói ai đáng thương hơn ai, bọn họ đều bị vận mệnh tra tấn, bị người bài bố.

Không phải hắn không muốn huỷ hoại Triệu Đạc Dật, nhưng hắn không muốn đánh đổi tất cả, càng không muốn Dao Dao theo hắn chịu khổ, chịu người coi khinh.

Hắn muốn quyền lợi, muốn quyền khuynh thiên hạ, muốn cho đám quả phụ Dương gia cùng Tần vương phi phải cúi đầu trước mặt hắn....

Triệu Đặc Trạch ngồi trên lưng ngựa, tay nắm thật chặt dây cương, tuy hoàng đế ban cho hắn ngọc bội, nhưng hắn chưa từng nghĩ sẽ làm tay chân của thái tử.

Kết cục của lão Tần vương luôn nhắc nhở hắn, hoặc là làm người mạnh nhất, ngay cả hoàng đế cũng không thể dễ dàng lay động, hoặc là ăn nhậu chơi bời, học theo nhạc phụ hưởng thụ nhân sinh.

Tuy hắn kính trọng Khương nhị gia, nhưng nếu muốn hắn học theo Khương nhị gia thật sự là làm không được.

Hắn không thể lĩnh hội thú vui đơn giản của Khương nhị gia có gì vui sướng.

Triệu Đặc Trạch phóng ngựa về trước, đến nơi hạ trại, ôm bó hoa vào cửa.

- Thế tử phi đâu?

- Hồi bẩm thế tử gia, thế tử phi đi vấn an Vĩnh Ninh hầu thế tử.

- Ừ.

Triệu Đặc Trạch mang theo Quắc Quắc, đem hoa giao cho nha hoàn hầu hạ Khương Lộ Dao:

- Cắm vào bình hoa.

- Dạ.

Nha hoàn vội vàng đáp ứng, lúc thế tử ôm bó hoa tiến vào, đặc biệt mê người.

Cũng chỉ có thể tử phi mới có thể khiến thế tử bộc lộ sẵn sóc.

Triệu Đạc Trạch rời lều trại, đi được vài bước, vừa lúc nhìn thấy Tần vương phi đưa tiễn một vị mệnh phụ ra cửa.

Hai người tay kéo tay, có vẻ cực kỳ thân cận, một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân đi theo sau mệnh phụ, nàng cúi đầu thẹn thùng, ngượng ngùng, mày liễu cong cong, tuy không thấy rõ dung mạo, nhưng có thể đoán nàng là một vị mỹ nhân.

Trước kia, chỉ cần là người đi theo Tần vương phi, Triệu Đạc Trạch sẽ nghĩ cách đùa giỡn, hăm hại.

Hiện giờ hắn lại cảm thấy những việc trước kia hắn đã làm thật quá ngây thơ, quả thực không đáng nam nhân.

Vì vậy lúc này hắn nhìn ra Tần vương phi có hảo cảm với thiếu nữ kia, hắn cũng không bước lại gần, cách Tần vương phi vài bước xa, cười nói:

- Mẫu phi.

Khóe mắt Tần vương phi héo rút, áp xuống kinh ngạc, xa cách lại thủ lễ nói:

- Thế tử sao lại ở đây? Không theo bệ hạ săn bắn?

- Bãi săn không thú vị, săn bắn con mồi không thể hiện bản lĩnh.

Triệu Đạc Trạch nói tiếp:

- Ta lo bệnh tình của nhạc phụ, muốn đến thăm nhạc phụ.

- ...

Tần vương phi không biết Tần vương còn chưa nhắc Triệu Đạc Trạch không thể quá mức thân cận với Khương nhị gia.

Nàng chỉ nghĩ Triệu Đạc Trạch cố ý khiến nàng khó coi, cố ý khiến nàng mất mặt.

- Bệnh tình của Khương nhị gia đã chuyển biến tốt?

- Nhạc phụ biết mẫu phi nhớ thương hân, chờ đến lúc hết bệnh, nhất định tự mình tới cửa bái phỏng.

Triệu Đạc Trạch nở một nụ cười xấu xa:

- Ta không trì hoãn mẫu phi tiễn khách, xin đi trước.

.....

Bóng dáng đỉnh bạt của Triệu Đạc Trạch dần dần biến mất khỏi tầm mắt của đám người Tần vương phi, thiếu nữ vẫn luôn cúi đầu lặng lẽ nhìn Tần vương thế tử, nghe lệnh phụ hồi:

- Hân chính là thế tử?

- Khiến nhị tẩu chê cười.

Vẻ mặt Tần vương phi mang theo vài phần bất đắc dĩ, lại có vài phần uể oải:

- Trước kia Thế tử không giống hôm nay, từ khi thế tử thành thân, càng khiến người ta lo lắng, nhưng nhị tẩu cũng biết, ta là kế mẫu của thế tử, thật sự là không tiện nhiều lời, tả hữu có vương gia nhìn...

- Ta thấy thế tử gia cũng không tồi.

- Nhị tẩu không biết, thế tử cực kỳ thân cận nhạc gia Vĩnh Ninh hầu thế tử, chọc vương gia tức giận, tuy hẳn là thế tử, nhưng tài học thua kém Dật nhi.

Mệnh phụ họ Hạ, là nhị tẩu của Tần vương phi, bản thân xuất thân từ gia tộc quyền thế ở Giang Nam, ngoại gia có phụ huynh đều là viên chức, mệnh phụ vẫn luôn theo trượng phu làm quan ở Giang Nam, một tháng trước mới trở lại kinh thành, bởi vậy nàng không biết Tần vương thế tử. Đi theo sau là nữ nhi của nàng.

Tần vương phi có tâm tác hợp nữ nhi của nhị tẩu cùng Triệu Đạc Dật.

Hạ thị nghe Tần vương phi nói, trong lòng suy tính, cũng biết nữ nhi gả cho Triệu Đạc Dật cũng không tồi, tuy Triệu Đạc Dật là thứ tử, nhưng phẩm hạnh, làm người đã vượt qua thử thách.

Tiểu cô lại xem Triệu Đạc Dật như thân sinh nhi tử mà đối đãi, mà nữ nhi của nàng cũng vừa lúc tuyển phu.

- Vĩnh Ninh hầu thế tử nghe nói là người hồ nháo, thế tử thân cận hẳn... Cũng không phải là chuyện tốt, chỉ là người tốt nhất cũng cùng thế tử nói một hai câu, tuy người là kẻ mẫu của thế tử, nhưng cũng không thể một câu cũng không nói.

- Ta nói, thế tử sẽ nghe sao.

Tần vương phi ngượng ngùng, then thùng lắc đầu:

- Thế tử tính tình quá...Quá quật, người bình thường đừng nói đến chuyện khuyên nhủ hẳn, chỉ là nói nhiều mấy câu, không chừng hẳn sẽ tức giận, thế tử vẫn luôn hiểu lầm ta, ta...Vẫn không nên nhiều lời.

- Người cũng đủ khó khăn.

- Còn may là Dật nhi rất nghe lời, vương gia cũng thực tôn trọng ta.

Tần vương phi nghe thấy tiếng vó ngựa hỗn độn, Triệu Đạc Dật đang cười ngựa chạy tới, Tần vương phi định giới thiệu Triệu Đạc Dật với nhị tẩu cùng chất nữ ngoại gia.

Nhưng nhìn trên người Triệu Đạc Dật nhiều cỏ rác, trên mặt sưng đỏ bầm tím, hù nháy dưng:

- Dật nhi...

Tuy Triệu Đạc Dật tuần tú nho nhã hơn Triệu Đạc Trạch, nhưng lúc này nhìn hẳn rất chật vật, chất nữ của Tần vương phi vừa nhìn thấy Tần vương thể tử khí phách hăng hái, sáng lạn giống như nắng gắt, lại nhìn thấy thứ tử Triệu Đạc Dật chật vật, còn bị thương, trong lòng đối với Triệu Đạc Dật mang nhiều phần thất vọng.

Ở trong miệng cô cô, Triệu Đạc Dật là trăm tốt vạn tốt, nhưng hẳn lại để bản thân bị thương, thoát nhìn cũng không đáng tin cậy.

Hạ thị cũng cảm thấy Triệu Đạc Dật có chút không vừa mắt:

- Người chiếu cố hẳn trước đi, ta dẫn Du nhi đi trước.

- Nhị tẩu...

Tần vương phi giới quan sát, sao lại nhìn không ra nhị tẩu Hạ thị không vui, bất quá, lúc này nàng cũng không thể để tâm tới Hạ thị, gật đầu:

- Sau khi hồi kinh, ta sẽ đến phủ thăm nhị tẩu.

Hạ thị dẫn nữ nhi rời đi.

Tần vương phi đi tới hỏi Triệu Đạc Dật:

- Dật nhi, người bị ai đánh? Có người khi dễ người?

Triệu Đạc Dật thở dài một hơi, nhìn quanh bốn phía:

- Đại huynh có từng trở về.

- Đừng nhắc đến hân, thế tử từ bãi săn trở về, chỉ nói với ta hai ba câu, liền đi gặp Khương nhị gia...

Tần vương phi mang theo vài phần đau lòng:

- Bị thương nặng không? Có cần ta giúp người bồi dưỡng? Thật là, như thế nào lại để người ta đánh người? Dật nhi, người nói cho ta biết, rốt cuộc là ai, ta sẽ tìm hân nói lý lẽ.

Triệu Đạc Dật sờ sờ khóe miệng còn rỉ máu:

- Chỉ là tai bay vạ gió, mẫu phi đừng hỏi nữa, ta chỉ trúng có hai quyền, cũng không có việc gì.

- Dật nhi người quá ôn nhã, tương lai như thế nào được? Cho dù người không bằng thế tử, nhưng người cũng là ái tử của vương gia, là cận thần của hoàng thượng, cứ luôn bị người khi dễ là sao?

- Mẫu phi đừng hỏi nữa.

Triệu Đạc Dật miễn cưỡng lộ ra tươi cười, Triệu Đạc Dật tiễn Tần vương phi về lều trại, hân cũng tự về lều rửa sạch vết thương.

Triệu Đạc Dật nhìn không được nghĩ lại chuyện đã phát sinh ngày hôm nay, đại ca thị huyết, hận không thể huỷ hoại hân, bộ dạng này trước đây chưa từng gặp.

Tuy cuối cùng không biết vì sao Triệu Đạc Trạch lại dừng tay, nhưng hân biết không phải Triệu Đạc Trạch hù dọa hân.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Trước kia Đại huynh luôn tôn trọng Dương môn thái quân, hôm nay há mồm ngậm miệng là quả phụ Dương gia, có vẻ thập phần khinh thường cùng cừu thị.

Triệu Đạc Dật tự bồi thuốc mỡ, càng nghĩ càng cảm thấy trong đó có ẩn tình, hay là Triệu Đạc Trạch đối với Dương gia như vậy là bị Khương nhị gia ảnh hưởng?

Tuy Triệu Đạc Dật coi thường Khương Nhị gia ăn chơi trác táng tác, nhưng Khương nhị gia có thể dưỡng ra Khương Lộ Dao, ít nhất không phải là người không biết nặng nhẹ.

Triệu Đạc Dật nhíu mày, hy vọng có thể tìm ra nguyên nhân khiến đại huynh biến hóa...

Đại huynh là Tần vương thế tử, hãn hành động này đó sẽ ảnh hưởng tới Tần vương phủ cùng Dương gia, phải tìm ra tiểu nhân đứng phía sau...

Như thế mới có thể khiến đại huynh cùng Dương gia hòa hảo, như thế cũng coi như không làm sư phó thất vọng.

Triệu Đạc Dật kiên định đi tìm nguyên nhân khiến Triệu Đạc Trạch thay đổi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 73+2: Cầm Quyền 2

Tần Vương phi không thể moi tin tức gì từ miệng Triệu Đạc Dật, nhưng nàng có cách khác để thu hoạch tin tức.

Triệu Đạc Dật không chịu nói, hạ nhân đi theo Triệu Đạc Dật không phải ai cũng kín miệng, ít nhất sẽ không kín miệng với Tần vương phi.

Bởi vậy, Tần vương phi hỏi thăm liền biết chân tướng mà Triệu Đạc Dật dấu diếm.

- Thế tử xuống tay cũng quá độc ác, mới vừa rồi nô tỳ nghe nói, còn giật nảy mình, thế tử thiếu chút nữa đã hủy đôi mắt...

Đôi mắt? Trong lòng Tần vương phi rộn sóng, chính là đôi mắt... Triệu Đạc Dật có đôi mắt rất giống Dương Soái, càng nhìn càng giống, ma ma thấy sắc mặt Tần vương phi rất khó coi, bất an dò hỏi:

- Vương phi điện hạ, người làm sao vậy?

Tần vương phi cảm giác hô hấp có vài phần dồn dập, hay là Triệu Đạc Trạch đã phát hiện bí mật?

Không có khả năng, Tần vương phi lắc đầu, sao Triệu Đạc Trạch có thể phát hiện thân phận? Hoàn toàn không có đạo lý...

Nhưng nếu không phải, vì sao Triệu Đạc Trạch lại đánh Triệu Đạc Dật? Trước kia tuy Triệu Đạc Trạch chướng mắt Triệu Đạc Dật, nhưng chưa từng động thủ đánh nhau.

Hơn nữa hạ nhân nghe Triệu Đạc Trạch nói mấy câu kia cũng rất quý dị, Tần vương phi căn cứ căn cứ môi.

- Người lập tức hồi kinh, coi chừng nhũ mẫu của thế tử...Nhìn xem nhũ mẫu có gì khác lạ.

- Chủ tử.

- Cái gì cũng đừng hỏi.

Tần vương phi nhanh chóng quyết định, nói với ma ma:

- Hiện giờ ta chỉ có thể tin tưởng người, hướng chi chuyện trong kinh thành cũng cần người an bài một chút, hàng hóa thái phi phê duyệt đã đưa đến kinh thành, ta hy vọng sau khi thế tử phi hồi kinh, có thể nhìn thấy trò hay. Hậu trạch Tần vương phủ cũng không phải dễ xử lý, Khương thị còn làm được gì.

Mấy năm nay, Tần vương phi vất vả chải vuốt thương đạo cho Tần vương phủ, vì Tần vương phủ kiếm không ít bạc, căn cơ như vậy liền bị Khương Lộ Dao cướp đi, ai có thể cam tâm?

Không để Khương Lộ Dao ăn chút khổ, không phải sẽ uổng phí công sức mà năm đó Tần vương phi vất vả làm ra?

- Dạ, chủ tử.

Ma ma cũng không hai lời, liền lui xuống hồi kinh.

Tần vương phi che tâm đang nhảy nhót, sẽ không phát hiện, nàng còn chưa an bài xong, Triệu Đạc Trạch không có khả năng tìm được chân tướng...

Nhưng Triệu Đạc Trạch thay đổi quá rõ ràng, nếu không phải đã xảy ra chuyện gì, Triệu Đạc Trạch sẽ không thay đổi thành bộ dạng như hiện giờ.

Lại liên tưởng đến chuyện Triệu Đạc Trạch đột nhiên xuất hiện ở bãi săn, Tần vương phi càng nghĩ càng cảm thấy hãi hùng khiếp vía, đem tâm trấn tĩnh.

Mặc kệ Triệu Đạc Trạch có phải đã phát giác bí mật thân thế hay không, nàng phải nghĩ cách chọc giận, kích thích Triệu Đạc Trạch, khiến Triệu Đạc Trạch động thủ phế hủy Triệu Đạc Dật.

Nếu không một khi chân tướng lộ ra, Triệu Đạc Dật có khả năng sẽ là đích tử, Tần vương phi sinh hạ nhi tử vẫn như cũ xếp sau nguyên phối đích tử.

Đối phó với Triệu Đạc Dật còn khó hơn đối phó với Triệu Đạc Trạch, dựa theo tính tình của Triệu Đạc Dật mà nói, nếu biết được chân tướng, không chừng sẽ đồng tình với Triệu Đạc Trạch.

Đến lúc hai người bọn họ kết minh, mọi tính toán an bài của Tần vương phi sẽ thất bại.

Tần vương phi không chỉ phái người hồi kinh, còn gia tăng số người theo dõi hướng đi của Triệu Đạc Trạch cùng Triệu Đạc Dật.

...

- Nhạc phụ đang làm cái gì?

Triệu Đạc Trạch tiến vào lều trại liền thấy Khương Nhị gia sắc mặt xanh mét, nhìn chén thuốc vận khí, thân thể cứng đờ.

Khương nhị gia nhìn thấy Triệu Đạc Trạch, giống như nhìn thấy cứu tinh, đôi mắt trông mong nhìn tiểu tể.

Triệu Đạc Trạch mềm lòng, còn chưa kịp vì nhạc phụ mà xuất đầu, đã nghe Khương Lô Dao chậm rãi mở miệng:

- A Trạch, người qua bên này ngồi đi.

- Ừ.

Triệu Đặc Trạch ngoan ngoãn ngồi sang một bên, Khương Nhị gia giật giật môi, tuy không phát ra thanh âm, nhưng Triệu Đặc Trạch vẫn nghe được.

" Đồ vô lương tâm hỗn đản, có heo mới thương người!"

" Không phải người dẫn ta phải nghe lời Dao Dao sao? "

Triệu Đặc Trạch nhướng mày nhấp nháy môi phản đòn.

Khương Nhị gia muốn nhảy dựng lên đánh người, nhưng lại quay đầu mang theo nịnh bợ tươi cười nói:

- Dao Dao, chén dươc này vẫn không nên uống, người xem, người xem, thân thể ta tốt vô cùng. Chén dươc này không chỉ đắng, còn thực chất.

Khương nhị gia thích đồ ngọt, ghét những gì đắng, mỗi lần uống dươc khó chịu không khác gì muốn mạng hắn, cho nên hắn rất sợ bị thương, bị thương liền bị Dao Dao bắt uống dươc...

Có nhi tức thì tốt hơn rất nhiều, nhi tức nấu chén dươc không có đắng như vậy.

- Phụ thân, thuốc đắng dã tật.

- Dao Dao...

Khương nhị gia nhận mệnh bưng lên chén dươc, cao giọng trả giá:

- Ta muốn ăn ma đoàn, muốn ăn đồ ngọt.

- ...

Khương Lộ Dao suy nghĩ một hồi:

- Có thể cho người ăn, nhưng người không thể ăn quá nhiều.

Khương nhị gia đã cao tuổi, dùng nhiều đồ ngọt cũng không tốt.

Uống được xong, Khương nhị gia tiếp nhận khối đường do Triệu Đặc Trạch đưa qua:

- Không phải người nên đi săn cùng bộ hạ sao?

- Ta vì nhạc phụ đại nhân bắt được thứ tốt, người xem...

Triệu Đặc Trạch giống như hiến vật quý, đưa Quắc Quắc cho Khương nhị gia, Khương Lộ Dao thấy hai mắt Khương nhị gia sáng lấp lánh, bất đắc dĩ lắc đầu, đem lều trại nhường cho hai người bọn họ.

Khương nhị gia cẩn thận nhìn Quắc Quắc, vui mừng bộc lộ ra ngoài, thật không phải vật phàm, là thực hảo, một loại Quắc Quắc rất lợi hại.

- Có Quắc Quắc này, nhạc phụ có thể đánh Triệu vương đến hoa rơi nước chảy.

- Haiz...

Khương Nhị gia đau lòng đẩy lồng sắt về phía Triệu Đặc Trạch, quay đầu đưa lưng nói:

- Đem đi, đem đi, từ nay về sau ta sẽ không bao giờ dưỡng trùng, sau khi hồi kinh, ta sẽ đem tất cả tặng người khác.

- Vì cái gì?

Triệu Đặc Trạch buồn bực cực kỳ, không dưỡng trùng thì Khương nhị gia vẫn là Khương nhị gia sao?

- Còn không phải là vì người?

Khương nhị gia tức giận oán giận Triệu Đặc Trạch:

- Người nghĩ ngàn dặm đi theo người dễ dàng như vậy? Ở Ô Trấn ta liền... Sau đó ta thề với trời, chỉ cần để ta tìm được người, kiếp này không bao giờ dưỡng trùng. Ông trời thật đúng là linh nghiệm, ta bên này vừa mới thề, bên kia đã nhận được tin người tới bãi săn. Nếu ông trời thỏa mãn yêu cầu của ta, ta phải thủ tín lễ tạ thần.

- Nhạc phụ...

Khóe mắt Triệu Đặc Trạch chưa xót, cảm động tấm lòng của Khương nhị gia, hẳn có thể giữ lời với thần, chỉ vì mình? Nhưng cẩn thận suy nghĩ, Triệu Đặc Trạch u oán nói:

- Người lấy trùng so với ta?

- Ha, ở trong mắt ta người quan trọng hơn trùng nhiều.

- ...

Triệu Đặc Trạch nói nhỏ:

- Có lẽ ông trời không nghe thấy đâu?

- Nghe thấy được, nếu không sao ta có thể tìm được người? A Trạch, ta nói cho người biết, ông trời vẫn rất linh nghiệm.

Khương nhị gia nghiêm trang, thần sắc cực kỳ nghiêm túc, Triệu Đặc Trạch hỏi:

- Người cũng chưa nói vài năm sau lại dưỡng trùng?

- Chưa nói a.

Vẻ mặt Khương nhị gia suy sụp, gõ đầu Triệu Đạc Trạch cho hả giận.

- Lúc ấy ta không có nghĩ tới, chỉ lo lắng cho người, cũng may, người bình an không có việc gì, ta...Dường chừng đã mấy chục năm, không chơi cũng không có gì đáng tiếc, lại tìm chuyện khác làm là được.

Triệu Đạc Trạch hỏi:

- Người muốn chơi cái gì?

- Không biết, từ từ suy nghĩ, cũng có thể tìm được đồ vật thú vị giải buồn... Nếu không, A Trạch, người cùng Dao Dao sinh ra hài tử cho ta chơi đi.

- ...

Triệu Đạc Trạch không biết nên nói gì với Khương nhị gia mới tốt, chơi hài tử? Tuy Khương nhị gia là phụ thân tốt, nhưng Triệu Đạc Trạch không tin hẳn có thể chiếu cố tốt nhi nữ của chính mình.

- Người đừng nói sẽ không sinh được, như thế nào lại không nỗ lực, người cùng Dao Dao thành thân đã non nửa năm, năm đó ta thành thân chưa được hai tháng, nhạc mẫu người đã có hi.

Khương Nhị gia nghiêng đầu, khuôn mặt Triệu Đạc Trạch đỏ lên, nào có nhạc phụ nào mà lại như vậy?

- Người không cảm thấy lời này nên nói cùng đại cữu tử sao?

- Ha, nói cho người biết một tin tức tốt, ta sắp có tôn tử, quả nhiên là nhi tử của ta, tranh đua, lợi hại!

- ...

Triệu Đạc Trạch buồn bực lâm bầm:

- Người cố ý, nhất định là cố ý.

Khương nhị gia cười to, vỗ vai Triệu Đặc Trạch:

- Tiểu tể thông minh, người nói đúng, người khiến ta không thể dưng tròng, lại không sinh ngoại tôn cho ta chơi, nên ta cố tình chơi người.

- Ta tận lực, sẽ tận lực.

Triệu Đặc Trạch cười ứng phó nhạc phụ, sao hẳn lại không hy vọng có thể khiến Khương Lộ Dao mang hài tử?

Có chút chuyện, Triệu Đặc Trạch nguyên ý nói cùng nhạc phụ, đỡ Khương nhị gia ngồi xuống, Triệu Đặc Trạch chủ động lột củ ấu cho nhạc phụ dùng.

- Vừa rồi ta gặp phải Triệu Đặc Dật.

- A, cái tên tiểu tử gốc.

Khương nhị gia ăn củ ấu:

- Phụ thân ta thường nói gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, người đừng chơi cùng hắn, cẩn thận hắn lại dạy hư người, ta thấy đầu óc Triệu Đặc Dật không có rõ ràng lắm đâu.

Triệu Đặc Trạch nhếch môi, có phải ý nhạc phụ muốn nói, là hắn còn thông minh hơn Triệu Đặc Dật?

Rõ ràng một câu rất đơn giản, hẳn lại có thể nghe ra hàm nghĩa ca ngợi, là hắn dễ dàng thỏa mãn, hay là nói chuyện cùng nhạc phụ rất vui vẻ?

- Hôm nay hắn nói với ta, không muốn ta bị nhạc phụ làm ảnh hưởng, ta thiếu chút nữa...Thiếu chút nữa hủy đi đôi mắt... Nhạc phụ, ta miễn cưỡng áp xuống.

- A Trạch.

Ánh mắt Khương nhị gia mang theo một phần đau lòng, ngữ khí lại rất nhẹ nhàng:

- Đã có người không cho người chơi cùng ta? Ha, xem ra thanh danh của ta thực vang dội, ta đã dạy hư ai? Nhi tử của ta cũng là tú tài, năm nay nghe Tiêu đại nhân nói muốn trúng cử cũng không phải không có khả năng.

Khương nhị gia thấy Triệu Đạc Trạch vẫn cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Có thể áp xuống, chính là chuyện tốt, A Trạch, thân phận của người đặc thù, nếu không muốn giống ta chỉ ăn no chờ chết, thì người cần nhẫn nại, từ bỏ, cân nhắc này nọ sẽ được rất nhiều, rất nhiều, người sẽ đối mặt với khốn cảnh, nan đề, mê mang, cũng sẽ nhiều hơn ta.

- Ta biết, ta chỉ là không cam lòng.

- Hồi kinh ta sẽ thử nói với phụ thân ta xem sao, kinh thành Thần Cơ Doanh...

Khương Nhị gia suy tư một lúc:

- Hình như gọi là vậy, Thần Cơ Doanh là của phụ thân ta, người đi Thần Cơ Doanh đi.

- Nhạc phụ.

Trong lòng Triệu Đạc Trạch cảm động vô cùng:

- Ta...Ta...

- Đại cử tử của người là văn nhân, hẳn không dùng Thần Cơ Doanh, giao cho người, phụ thân ta cũng có thể yên tâm một chút.

Khương nhị gia uống một ngụm trà:

- Chỉ là việc này, ta muốn đích thân nói với Tần vương, ta cũng muốn nhìn xem, ai dám ngăn cản người thân cận với ta, nhân tiện cũng có thể bức phụ vương người, Tần vương so với ta Khương gia bọn ta còn hiểu thẳng hơn nhiều, lần trước chuyện Thương Hải Minh Châu, phụ thân người còn trả về "sính lễ" rất có giá trị rất nhiều bạc. Tần vương phủ không hổ là đệ nhất danh môn, hào phóng, quá hào phóng.

Triệu Đạc Trạch không nhìn được mà bật cười, lúc ấy sắc mặt phụ vương nhất định rất khó coi, bị buộc trả giá vàng bạc, chỉ là hấn thích nhìn phụ vương bị nhục phụ hành.

- Người nói chuyện cùng phụ vương cũng tốt.

Triệu Đạc Trạch gật đầu:

- Đờ phải để Tần vương phi ở trước mặt phụ vương bàn lộng thị phi, chỉ là hoàng thượng...Hoàng thượng sẽ đồng ý?

- Thần Cơ Doanh nghe nói rất loạn, không có phụ thân ta lo liệu, quân giới cổ xưa, cũng không có người tài ba, chỉ có một đồng lính dày dạn tham sống sợ chết, nếu là địa phương khác, hoàng thượng sẽ ước lượng cân nhắc một phen, nhưng Thần Cơ Doanh, ta nghĩ hoàng thượng...Sẽ đồng ý. Người thế nào cũng là người hoàng gia, hoàng thượng có thể danh chính ngôn thuận thu hồi Thần Cơ Doanh.

Khương Nhị gia vỗ đầu, ủ rũ nói:

- Thật lao lực, không nghĩ nữa, về sau muốn hồ nháo cứ giao cho ta, còn chuyện khác đừng tới tìm ta, ta suy nghĩ nhiều, đầu liền đau.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 74: Ngu Xuân

Quả nhiên ở bãi săn đã xảy ra một chuyện lớn, không biết như thế nào, một đôi mãnh hổ lại ở nơi mà thái tử điện hạ nhất định phải đi qua.

Tuy thái tử điện hạ có thị vệ bảo hộ, nhưng mãnh hổ quá mức hung mãnh, hưng phấn.

Dù mãnh hổ không có căn thái tử điện hạ, vậy mà lại khiến thái tử chật vật bất kham.

Càng khiến thái tử cảm thấy nan kham nhất là, bộ dạng mặt xám mày tro của hắn không chỉ bị các huynh đệ nhìn thấy, còn bị hoàng đế nghe tin thái tử gặp nạn mà chạy tới xem vừa vặn nhìn thấy.

Tam hoàng huynh, tứ hoàng huynh sôi nổi an ủi thái tử chấn kinh quá độ, bọn họ nói lời ‘ an ủi ’, khiến thái tử xấu hổ muốn học máu.

Tứ hoàng huynh am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, thậm chí ở trước mặt mọi người biểu diễn mũi tên bắn chết mãnh hổ, đối lập với thái tử mới vừa kinh sợ, hoảng loạn, Tứ hoàng tử biểu hiện không thể nghi ngờ ở trước mặt hoàng đế ghi thêm không ít điểm.

Hoàng đế lấy Tử Kim Trường cung mà tiên hoàng từng dùng, ban thưởng cho tứ hoàng tử.

Thái tử không thể phản đối, không thể bất mãn.

Hắn có thể cảm nhận ánh mắt các đại thần có phần quý dị, càng có thể cảm nhận thần sắc phụ hoàng mang theo thất vọng.

Tuy thái tử không nhất định phải tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, võ công cao cường, nhưng bị một đôi mãnh hổ bức cho mặt mũi mất hết, cuối cùng không còn chút thể diện nào.

Đại Minh triều, khai quốc hoàng đế cũng ở trên lưng ngựa đánh hạ giang sơn, thân là hậu đại, người thừa kế nếu cưỡi ngựa bắn cung quá kém, thật sự là rất mất mặt.

Thái tử thân thể không tốt, lại trải qua mãnh hổ hù dọa, lại ghen một ngụm oán khí, càng lo lắng hoàng đế có ấn tượng không tốt với mình, thái tử trở về lầu trại liền bị bệnh, sốt cao không lùi, tình huống có vẻ rất nguy hiểm.

Thái tử phi vội truyền tin cho hoàng thượng, nhưng không dám nói bệnh tình thái tử đang nguy hiểm.

Nếu thân thể thái tử không thể gánh vác trọng trách thống trị giang sơn, hoàng đế như thế nào sẽ đem đế vị truyền cho thái tử.

Thái tử phi vẫn suy nghĩ rất rõ ràng.

Có hoàng hậu ở bên người hoàng đế, sẽ có ít người buông lời gièm pha.

Hoàng hậu nghe tin nhi tử bị bệnh, vội sai thái y đến chữa bệnh cho thái tử, Vĩnh Phúc quận chúa đi theo hoàng hậu tìm biện pháp an ủi hoàng hậu đang lo lắng sốt ruột.

Hơn nữa còn giúp hoàng hậu ra chủ ý, như thế nào khiến hoàng đế coi trọng bệnh tình của thái tử, lại khiến hoàng đế sẽ không vì thái tử bệnh nặng mà sinh ra ấn tượng không thể trọng dụng.

Vĩnh Phúc quận chúa bận rộn trước sau, miễn cưỡng khuyên trụ hoàng hậu, nàng mới thả lỏng được một chút, hạ nhân liền bẩm báo.

- Phu nhân của Tiêu đại nhân là Khương thị xin cầu kiến.

Từ lúc Vĩnh Phúc quận chúa nhận ra Tiêu Duệ Hoa, vẫn cố ý xa cách Khương Lộ Kỳ, vì cái gì một hai Khương Lộ Kỳ cứ phải tìm nàng.

Vĩnh Phúc quận chúa sắp nhin không được ái mộ trong lòng đối với Tiêu Duệ Hoa.

- Để nàng tiến vào.

Vĩnh Phúc quận chúa cũng không thể không gặp Khương Lộ Kỳ, dù gì Khương Lộ Kỳ cùng từng giúp nàng.

Khương Lộ Kỳ mặc y phục tố nhã, khuôn mặt đoan trang tú mỹ, nhất cử nhất động đều mang theo phong phạm danh môn.

Lúc nhìn thấy Vĩnh Phúc quận chúa, Khương Lộ Kỳ nở nụ cười thân cận, uốn gối hành lễ, chủ động bắt chuyện:

- Gần đây như thế nào lại không đi tìm ta? Người rất bận sao? Ta tìm được một đôi san hô đỏ, không phải người thích nhất san hô đỏ sao? Nếu thích, ta đưa cho người, được không?

- Khiến người bận tâm rồi, san hô đỏ...Đã lâu rồi ta chưa từng ngắm cảnh.

- Người làm sao vậy? Sắc mặt thực tái nhợt? Bị bệnh?

Khương Lộ Kỳ đặc biệt quan tâm Vĩnh Phúc quận chúa, từ khi nàng trọng sinh, trừ chuyện tránh gả cho Triệu Đặc Trạch, Khương Lộ Kỳ rất muốn kết thân với quận chúa, thậm chí nàng cũng muốn người bất hạnh giống mình sẽ đạt được hạnh phúc.

Nàng không chỉ giúp Vĩnh Phúc quận chúa tránh được nhân duyên xấu, những lúc riêng tư, nàng còn khuyên nhủ Vĩnh Phúc quận chúa đừng để trưởng công chúa đi lại khắp nơi, đầu tư các hoàng tử khác, không bằng chuyên tâm đi theo hoàng hậu nương nương cùng thái tử điện hạ.

Vĩnh Phúc quận chúa có thể cảm giác Khương Lộ Kỳ có thiện ý, tuy nàng là ấu nữ của trưởng công chúa, nhưng sức ảnh hưởng chỉ hữu hạn, hưởng chi trên nàng còn có phụ huynh, trưởng công chúa nhất mạch thế lực chính trị, không phải Vĩnh Phúc quận chúa có thể ảnh hưởng.

Vây chung quanh trưởng công chúa là chính khách khó có thể nói phục, Vĩnh Phúc quận chúa cũng không thể vì lời Khương Lộ Kỳ nói, mà khiến trưởng công chúa phải toàn lực duy trì thái tử điện hạ.

Người khác cũng sẽ không biết Khương Lộ Kỳ là ai, càng không tin Khương Lộ Kỳ có thể nhìn sâu chính trị.

Vĩnh Phúc quận chúa chỉ có thể biểu đạt trung tâm với hoàng hậu, xem như vì tương lai kết hạ một phần thiện duyên.

- Ta cũng không có việc gì, chỉ là có chút mệt.

Vĩnh Phúc quận chúa miễn cưỡng lộ ra tươi cười, chậm rãi rũ mí mắt, thật không thể nhìn đến, hay nghe nói Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu Duệ Hoa có bao nhiêu hạnh phúc, thật tốt...

- Sao hôm nay người lại tới tìm ta?

Khương Lộ Kỳ ngồi bên người Vĩnh Phúc quận chúa, nhỏ giọng nói:

- Ta cũng nghe bên ngoài truyền tin, nói về bệnh tình của thái tử điện hạ...

- Như thế nào?

- Có lẽ ta có thể vì thái tử điện hạ đề cử người tài ba.

- Người tài ba? Có thái y bắt mạch cho thái tử điện, không cần dùng người tài ba...

- Nếu thái y có thể khiến bệnh tình của thái tử chuyển biến tốt đẹp, thì đã sớm làm, quận chúa ở bên người hoàng hậu, người xem có thái y nào không nói, thái tử thân thể gầy yếu? Bọn họ vì thái tử kê phương dược phần lớn là ôn bổ, không mong lập công, chỉ cầu không phạm lỗi, cẩn thận dùng dược, kỳ thật đối với thân thể của thái tử không hề tốt, ngược lại càng khiến bệnh chứng càng ngày càng nặng.

- Người nói người tài ba là ai?

Sao Vĩnh Phúc quận chúa lại không hiểu tâm tư của bọn thái y? Người bình thường cũng sẽ giống như thái y cẩn thận dùng dược, duy trì thái tử chính là công lớn, dùng dược mạnh sẽ rất nguy hiểm, chữa khỏi cho thái tử thì thôi, một khi trị không hết, chẳng phải đám thái y sẽ đầu rơi xuống đất?

Khương Lộ Kỳ nhẹ giọng nói:

- Là tiểu cô của ta.

(Kỳ: ta đào hố, ta đào, ta đào ٩)

- Cái gì?

Vĩnh Phúc quận chúa sững sốt một hồi lâu, nhìn chăm chăm Khương Lộ Kỳ.

- Người nói là muội muội của Tiêu đại nhân? Gả cho đường ca của người?

- Chính là nàng.

Khương Lộ Kỳ tự tin nói:

- Nhất định nàng có thể trị bệnh cho thái tử điện hạ.

Kiếp trước từ lúc thái tử nạp Tiêu Chúc Hoa làm trắc phi, thân thể từ từ khỏi hẳn, cũng vì vậy mà Tiêu Chúc Hoa mới có thể có được sự tín nhiệm của thái tử.

Mới có thể ở Đông Cung có địa vị ngang hàng với thái tử phi, cuối cùng dùng án mưu tử bức điên thái tử phi, bức thái tử phi chỉ có thể ở Đông Cung tĩnh dưỡng.

Quyền chương quản Đông Cung rơi vào tay của Tiêu Chúc Hoa.

Khương Lộ Kỳ còn nhớ rõ lúc Tiêu Chúc Hoa quyền chương Đông Cung cực kỳ tôn quý, mệnh phụ ở trước mặt nàng không dám bất kính.

Một đêm trước ngày thái tử đăng cơ, thái tử phi lặng yên chết bệnh, có rất nhiều người nói là Tiêu Chúc Hoa làm.

Nhưng thái tử tín nhiệm Tiêu Chúc Hoa, nhi tử duy nhất của thái tử, còn tồn tại cũng là Tiêu Chúc Hoa sở sinh.

Bởi vậy, Tiêu Chúc Hoa được sắc phong làm hoàng hậu, nhi tử được sắc phong làm thái tử, thái tử đăng cơ không lâu, cũng nhiễm bệnh, triều chính phó thác cho hoàng hậu...

- Nhưng hiện giờ nàng là nhi tức của Vĩnh Ninh hầu thế tử, cũng không có ai nói nàng biết chữa bệnh, ta sợ thái tử điện hạ cùng hoàng hậu sẽ không tin nàng.

- Chính vì người khác không biết, đây mới là cơ hội để người lập công với hoàng hậu.

Khương Lộ Kỳ bình tĩnh, thông dong "chỉ điểm" cho Vĩnh Phúc quận chúa:

- Tình trạng trước mắt, ai có thể khiến bệnh tình của thái tử chuyển biến tốt đẹp, chính là đại ân nhân của hoàng hậu cùng thái tử, nếu không phải ta cùng quận chúa có quan hệ thân cận, thì ta sẽ không đề cử tiểu cô nhà ta.

- Nếu chẳng may nàng trị không hết?

- Như thế nào lại trị không hết? Ta dám cam đoan, nàng nhất định có thể trị hết bệnh cho thái tử.

Khương Lộ Kỳ làm như vậy cũng vì con đường làm quan của Tiêu Duệ Hoa, nếu Tiêu Chúc Hoa được hoàng hậu cảm kích, thì địa vị của Tiêu Duệ Hoa ở trong triều càng củng cố.

Thành thân một khoảng thời gian, Khương Lộ Kỳ vẫn luôn lấy mục tiêu hiền thê làm đầu.

Tuy nàng không đến mức chủ động giúp Tiêu Duệ Hoa nạp thiếp, nhưng nàng muốn trợ giúp Tiêu Duệ Hoa một tay.

Khương Lộ Kỳ cảm giác, tuy Tiêu Duệ Hoa được hoàng thượng tín nhiệm coi trọng, nhưng quan viên trong triều đình luôn muốn khiến Tiêu Duệ Hoa khó xử.

Nếu Tiêu Chúc Hoa trị liệu cho thái tử, tương lai sau này thái tử đăng cơ, cho dù không có Tiêu Chúc Hoa làm hậu, vẫn như cũ sẽ báo đáp "ân nhân cứu mạng".

Khương Lộ Kỳ thở dài nói:

- Là vì ta quen biết quận chúa, chúng ta cũng hiểu nhau, nếu không ta tuyệt đối sẽ không tiến cử nhị đường tấu, quận chúa cũng biết, phụ thân của

ta vẫn luôn không phục Vĩnh Ninh hầu thế tử...Ta không đành lòng nhìn thái tử điện hạ chịu khổ, không màng ý tứ của phụ thân, sau khi trở về không biết phụ thân sẽ trách tội ta như thế nào đâu.

Vĩnh Phúc quận chúa biết chuyện này quan trọng, nếu bệnh tình của thái tử chuyển biến tốt đẹp, trưởng công chúa sẽ hồi tâm rất nhiều.

Dù gì danh phận thái tử vẫn chiếm ưu thế, ở trên dưới triều dã cũng có thanh danh.

Nhưng nếu Tiêu Chước Hoa không trị hết bệnh cho thái tử, hoàng hậu chắc chắn sẽ trách cứ nàng.

- Quận chúa, làm việc do dự, sẽ gặp tai họa.

Khương Lộ Kỳ quả quyết nói:

- Được hay không được, tất cả chỉ là một ý niệm của quận chúa.

- Ta chỉ muốn hỏi một câu, người có thể chứng minh y thuật của Tiêu thị còn cao hơn thái y?

- Cái này...

Khương Lộ Kỳ hạ quyết tâm, nhỏ giọng nói:

- Lúc tiểu cô còn ở khuê phòng, đã từng gặp thái tử điện hạ, người còn nhớ trước đây Tần vương thế tử xung đột với biểu đệ của thái tử không? Lần đó xung đột cũng không phải là vì nhị đường ca của ta, mà là, thái tử điện hạ muốn nạp Tiêu Chước Hoa làm trắc phi, trừ chuyện mỹ mạo...Thái tử điện hạ hết ho khan chính là dùng phương thuốc do Tiêu Chước Hoa kê đơn, đáng tiếc...Bởi vì nhị đường ca tới Tiêu gia cầu hôn trước, thái tử điện hạ không thể đoạt thân thể, nên buông tay nàng, ta suy đoán thái tử điện hạ

có tình với nàng, nếu không cũng sẽ không để biểu đệ đi tặng lễ vật cho nàng.

- Còn có chuyện như vậy?

- Vì liên quan đến danh tiết của tiểu cô, nên mới nói là Tần vương thế tử tranh giành tình cảm cùng biểu đệ của thái tử. Nếu không phải biết nội tình, sao ta dám tùy tiện tới tìm quận chúa?

Vĩnh Phúc quận chúa có chút do dự:

- Tiêu đại nhân biết chuyện này sao?

- Hẳn không biết, nhưng ta nghĩ hẳn sẽ đưa ra lựa chọn giống ta, thái tử điện hạ là quân.

- Người tốt nhất vẫn nên trở về nói với Tiêu đại nhân, ta sẽ coi như không nghe thấy...

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 74+2: Ngu Xuân

Vĩnh Phúc quận chúa không dám làm liều, chưa nói đến chuyện bệnh tình của thái tử có chuyển biến tốt hay không, nếu Tiêu Duệ Hoa tiến cử muội muội đã xuất giá vì từng xem bệnh cho thái tử điện hạ, người khác sẽ đối đãi như thế nào với Tiêu Duệ Hoa?

Nhất định sẽ xem hãn như gian thần nịnh nọt.

Nếu bắt mạch, ngón tay nam nữ sẽ tương chạm, nhất định có tiếp xúc, nam nữ khác biệt, không lẽ không màng?

Cũng bởi vì nam nữ khác biệt, thái y phần lớn đều là người cao tuổi đảm nhiệm, vì nữ quyền bắt mạch đều cách màn hình, danh y càng không có nữ tử nào đảm nhiệm, thậm chí ở Đại Minh triều từng có quy định, y nữ không được vào cung làm phi.

Tiêu Chúc Hoa xem bệnh cho thái tử, Vĩnh Ninh hầu phủ sẽ nghĩ như thế nào?

Trượng phu của nàng sẽ thấy thế nào?

Tiêu Chúc Hoa còn có thể ở Vĩnh Ninh hầu phủ đứng vững gót chân?

Làm đương gia quản lý người?

Cho dù hoàng thượng ban thưởng cho Khương gia, Khương gia cũng sẽ không muốn "bán đứng" Tiêu Chúc Hoa để được ban thưởng.

Tiêu Duệ Hoa chỉ có một muội muội là Tiêu Chúc Hoa, từ nhỏ cùng muội muội nương tựa lẫn nhau, tình cảm giữa huynh muội bọn họ rất sâu.

Nếu lúc trước Tiêu Duệ Hoa không quan tâm đến thái tử điện hạ, một lòng muốn đem muội muội gả cho nhi tử của Vĩnh Ninh hầu thế tử, nhất định hẳn không muốn lợi dụng muội muội để được lợi, cũng không muốn muội muội phải hầu hạ thái tử điện hạ, có lẽ Tiêu Duệ Hoa chỉ muốn muội muội có được hạnh phúc, thuận lợi vui vẻ.

Vĩnh Phúc quận chúa cũng từng nghe một chút tin tức ở Vĩnh Ninh hầu phủ, Tiêu Chúc Hoa ở Khương gia rất được sủng ái, công công bà bà đều coi trọng nàng, cùng trượng phu cầm sắt hòa minh, rất nhiều nữ tử hâm mộ.

Tuy Khương Mân Cẩn tài học không thông, nhưng lại là trượng phu rất yêu thương thế tử, bản thân hẳn còn là nhi tử duy nhất của Vĩnh Ninh hầu thế tử, tương lai sẽ thừa kế hầu tước, cho dù cả ngày hẳn cùng thế tử hi hi ha ha, người khác cũng sẽ không nói hẳn không có tâm tư tiến thủ.

Tuy Khương gia không có gia tài trăm vạn, nhưng có Gia Mẫn quận chúa nhiều năm kinh doanh, cũng phú quý và đông đúc.

Phu thê Khương Mân Cẩn sẽ kế thừa, tước vị, vàng bạc, chỉ cần ở trong chuyện đoạt đích không giúp ai, vị hoàng tử nào đăng cơ mà không ghi ân nhân gia như vậy?

Một khi đem Tiêu Chúc Hoa liên lụy vào chuyện đoạt đích, Khương gia đang yên tĩnh sẽ tái khởi gợn sóng, Tiêu Chúc Hoa cũng không có ngày lành.

Nàng có thể cứu thái tử một lần, hoàng hậu sẽ khiến nàng cứu hai lần, ba lần, có lẽ hoàng hậu cũng nhân cơ hội này dẫn đo Khương gia cùng Tiêu Duệ Hoa.

Khương gia lão hầu gia chính là tam đại danh soái duy nhất còn tồn tại, Khương gia của cải cũng không ít.

Chỉ cần nghĩ đến Tiêu Duệ Hoa, Vĩnh Phúc quận chúa không muốn huynh muội Tiêu gia bước vào vòng đoạt địch, nàng không thể kiềm chế trường công chúa, chỉ hy vọng Tiêu Duệ Hoa có thể bình an không có việc gì trong lần đoạt địch này.

- Quận chúa...

- Các người đang nói gì vậy?

Hoàng hậu nương nương có việc nên tới tìm Vĩnh Phúc quận chúa, cũng vì Vĩnh Phúc quận chúa do hoàng hậu nuôi lớn, nên hoàng hậu không cần người thông báo, đẩy ra lều trại bước vào, buồn bực hỏi:

- Ai là Tiêu đại nhân? Vĩnh Phúc, người không nghe thấy gì?

Vĩnh Phúc quận chúa vội đứng dậy hành lễ:

- Nói một chút việc vặt. Người cũng biết nàng cùng Tiêu đại nhân đang tân hôn...Bọn họ giống như đường mật ngọt ngào, nói cùng ta còn chưa có thành thân này đó, chẳng phải sẽ khiến ta hâm mộ? Bởi vậy ta oán trách nói không có nghe thấy.

- À.

Hoàng hậu không hề hoài nghi, Vĩnh Phúc quận chúa nâng hoàng hậu ngồi xuống, hoàng hậu nhíu mày lộ rõ sầu bi.

- Chuyện mới vừa rồi người nói cùng bốn cung, bốn cung đã cân nhắc, cũng cảm thấy người suy nghĩ thỏa đáng, bệnh tình của thái tử thật khiến bốn cung sầu lo.

Hoàng hậu chỉ có một mình thái tử, toàn bộ hy vọng đều đặt vào thái tử, lần này thái tử bị bệnh thật sự nghiêm trọng, hoàng hậu hoàn toàn không còn tinh thần.

- Bốn cung chỉ ngóng trông có thể lấy thân gánh chịu thay thái tử.

Hai mắt Khương Lộ Kỳ đầm lệ mông lung, nhìn hoàng hậu nường nường lo lắng cho bệnh tình của nhi tử, nghĩ tới kiếp trước, lúc ấy nhi tử của nàng bệnh nặng vì gia cảnh bần hàn không có lương y, nàng cũng thống khổ như hoàng hậu, không sinh nhi tử không hiểu được tình mẫu tử.

Cái loại thống khổ đau muốn chết đi, Khương Lộ Kỳ hiểu rất rõ ràng, bởi vì nhi tử của nàng không chỉ bệnh nặng, mà còn chết non...

Nàng không muốn nhớ lại chuyện thống khổ khi xưa.

- Người...

- Hoàng hậu nường nường.

Khương Lộ Kỳ tiến lên một bước, lau khóe mắt:

- Bệnh tình của thái tử điện hạ nhất định sẽ khang phục, chỉ cần người... Người có thể gọi Tiêu thị Chúc Hoa tới bãi săn.

- Cái gì? Nàng là ai?

Hoàng hậu giống như nhìn thấy ánh rạng đông.

- Mau nói cùng bốn cung, nàng là ai?

- Người dò hỏi biểu đệ của thái tử điện hạ liền biết nàng là ai, lúc trước bệnh ho khan của thái tử điện hạ là do nàng trị liệu.

Hoàng hậu cẩn thận nhìn Khương Lộ Kỳ:

- Bốn cung biết người, người là...phu nhân của Tiêu Duệ Hoa, là bằng hữu của Vĩnh Phúc.

Vĩnh Phúc quận chúa cúi thấp đầu, không dám nhìn hoàng hậu, trong lòng thầm kêu không ổn, dựa theo sự thông minh của hoàng hậu, sao lại không phát hiện ra nàng đang nói dối?

Khương Lộ Kỳ hại người rất nặng, nàng như thế nào xuân đến như vậy?

- Vĩnh Phúc, bốn cung nên cảm tạ bằng hữu của người a.

- Có lẽ là người quan ái thái tử điện hạ mới cảm động trời cao, khiến Khương thị mang đến tin tức như vậy.

- Hoàng hậu nương nương, thần phụ còn chưa nói chuyện này với Vĩnh Phúc quận chúa, thái tử tương lai là Quân của Đại Minh, thần phụ không dám gián ngôn? Thần phụ thật sự không đành lòng nhìn nương nương thống khổ, cho nên thần phụ mới liều chết nói ra.

Khương Lộ Kỳ ở một bên xen mồm, ý muốn nói với Vĩnh Phúc quận chúa.

" Người yên tâm, ta sẽ không bán đứng người, ai bảo chúng ta là thân hữu đâu."

Lúc này Vĩnh Phúc quận chúa hận không thể bóp chết Khương Lộ Kỳ, Khương Lộ Kỳ nói cũng không sai, làm cũng không sai, nhưng có thể nhìn xem đang ở trường hợp nào? Nay còn không phải lạy ông tôi ở bụi này sao?

Có thân hữu như Khương Lộ Kỳ, Vĩnh Phúc quận chúa đoán mệnh đến ba năm.

Chưa thấy ai giúp thân hữu nói chuyện như vậy.

Vĩnh Phúc quận chúa càng không dám ngẩng đầu, cho dù như vậy, cũng có thể cảm nhận ánh mắt cảnh cáo của hoàng hậu, trong lòng Vĩnh Phúc quận chúa nổi lên từng đợt lạnh lẽo, xong rồi, chỉ sợ sau này hoàng hậu nường nường sẽ không đối xử tốt với nàng nữa.

- Khương thị? Là thê tử của Tiêu Duệ Hoa?

- Dạ.

- Bốn cung nhớ kỹ người.

Hoàng hậu đưa tay cho Khương Lộ Kỳ:

- Đi, người đi cùng bốn cung.

- Chỉ là thần phụ tới tìm...

Khương Lộ Kỳ nhìn về phía Vĩnh Phúc quận chúa đang hận không thể lập tức biến mất, hoàng hậu nhàn nhạt nói:

- Vĩnh Phúc, bốn cung đem thân hữu của người đi, người sẽ không bất mãn chứ?

- Không dám.

Hai đầu gối của Vĩnh Phúc quận chúa mềm nhũn, quỳ bên chân hoàng hậu:

- Vĩnh Phúc không dám bất kính với người.

- Khương phu nhân, người đi hầu hạ hoàng hậu nường nường đi, ta... Một lát nữa sẽ cùng người nói chuyện.

- Quận chúa...

Khương Lộ Kỳ không ngờ Vĩnh Phúc quận chúa sẽ "khách khí" như vậy.

- Đi thôi, người hãy nói cho bốn cung biết rõ về y thuật của Tiêu thị Chúc Hoa, có lẽ thái tử được cứu rồi.

- Tuân chỉ.

Khương Lộ Kỳ vẫn luôn muốn kéo quan hệ cùng hoàng hậu nương nương, lần này cũng là cơ hội tốt, không phải sao?

Tuy nhìn Vĩnh Phúc quận chúa có vẻ mất hứng, nhưng nàng thiết lòng đồng tình với hoàng hậu nương nương, huống chi lúc này nàng còn giúp Vĩnh Phúc quận chúa che đậy lời nói dối?

Nàng cũng không có lỗi với Vĩnh Phúc quận chúa.

Lúc hoàng hậu đi rồi, Vĩnh Phúc quận chúa vô lực ngồi trên đất, một lúc lâu sau mới để cung nữ nâng dậy, chưa xót cười nói:

- Ta như thế nào lại nhận thức thân hữu như vậy? Tần vương thế tử phi nói đúng, ta không hiểu nàng, ai nhận thức nàng cũng xui xẻo.

- Quận chúa điện hạ...

- Nàng có hảo ý, nhưng so với ác ý còn muốn ác độc hơn.

Ai tính kế Vĩnh Phúc quận chúa, nàng có thể phản kích trở về, nhưng nàng như thế nào phản kích "thiện ý" của Khương Lộ Kỳ?

- Người...Người tìm cơ hội báo tin tức cho Tiêu đại nhân, nói hấn cẩn thận... Bí mật về y thuật của lệnh muội chỉ sợ giữ không được, nói hấn sớm an bài đi.

Vĩnh Phúc quận chúa nói với cung nữ thân cận:

- Tránh tai mắt của hoàng hậu nương nương, lúc người đi đưa tin tức, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận thật cẩn thận.

- Dạ, nô tỳ hiểu.

Cung nữ Đào Hồng gật đầu đáp ứng, vòng qua tai mắt của hoàng hậu nường nường, thuận lợi đem tin tức đưa cho Tiêu Duệ Hoa.

Sắc mặt Tiêu Duệ Hoa ngưng trọng, chớp tay nói:

- Đa tạ Vĩnh Phúc quận chúa.

- Tiêu đại nhân khách khí.

Đào Hồng phúc thân, cất bước rời đi.

Tiêu Duệ Hoa không cần đoán liền biết, chắc chắn là thê tử hãn làm chuyện tốt...

Tiêu Duệ Hoa ở lều trại đi qua đi lại một lúc lâu, nhìn phong thư trên bàn, trong lòng hận chết Khương Lộ Kỳ ngu xuẩn...

Tiêu Chước Hoa vừa báo tin vui, nhưng hoài thai chưa an ổn, từ kinh thành đến bãi săn, ngày đêm cưỡi ngựa cũng mất ba bốn ngày, mà Tiêu Chước Hoa đang có thân mình(thai), cần phải tĩnh dưỡng.

Thân thể của nàng không thể thừa nhận xóc nảy, một khi sinh non... Đối với tương lai sẽ có ảnh hưởng.

Huống chi trong thư có thể nhìn ra, muội phu(em rể) cực kỳ cao hứng, cả phòng nhị gia coi muội muội như tổ tông mà săn sóc, sợ nàng chịu khổ.

Lúc này nếu để muội muội tới đây xem bệnh cho thái tử điện hạ, cho dù Khương gia không dám cãi ý chỉ của hoàng hậu, cũng không thể không bắt mẫn.

- Đáng chết, đáng chết.

Tiêu Duệ Hoa không nên nhất thời mềm lòng mà mang Khương Lộ Kỳ tới bãi săn.

Không nói đến Khương gia, một khi Tiêu Chúc Hoa trị liệu cho thái tử, thì Tiêu Duệ Hoa ở trong mắt người ngoài chỉ có thể là tên nịnh nót trèo cao, hoàng thượng...Sẽ giống như bây giờ yên tâm tin tưởng hẳn? Người có bối cảnh trong sạch, không bị bất luận hoàng tử nào mượn sức sao?

Nếu Tiêu Duệ Hoa có căn cơ nhất định, có gia tộc che chở, đầu quân vào thái tử cũng không sao.

Nhưng hiện giờ hẳn ở trong triều dã nể trọng nhất chính là hoàng đế, một khi hoàng đế không còn tín nhiệm hẳn, các hoàng tử khác sẽ cho phép hẳn làm ân nhân cứu mạng của thái tử?

Hoàng tử có dã tâm không dám đối với thái tử như thế nào, còn không thể đối phó hẳn?

Một khi hẳn đầu nhập vào thái tử, sẽ hoàn toàn mất đi lập trường trung lập, hẳn ở trong sĩ lâm có ảnh hưởng không nhỏ, lợi dụng muội muội...

Thanh danh này dễ nghe sao?

Tiêu Duệ Hoa có thanh danh như ngày hôm nay, là dễ dàng lắm sao?

Hẳn thậm chí còn từ bỏ Khương Lộ Dao.

Trán Tiêu Duệ Hoa đầy mồ hôi lạnh, lúc này nói cái gì cũng vô dụng, dù hối hận cũng không có cách nào vãn hồi cục diện.

- Tướng công.

Trái ngược với Tiêu Duệ Hoa đang sầu khổ, Khương Lộ Kỳ đang đắc ý phần chấn.

Nàng nói chuyện cùng hoàng hậu cực kỳ thuận lợi, lúc nàng từ biệt hoàng hậu, hoàng hậu thân cận giống như xem nàng là chất nữ mà đối đãi.

Trong lòng Khương Lộ Kỳ cực kỳ đặc ý, có hoàng hậu cùng thái tử duy trì, tướng công nhất định rất cao hứng.

Khương Lộ Kỳ nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Duệ Hoa có chút khó coi, cho rằng hấn vì bệnh tình của thái tử mà sầu lo, cười nói:

- Tướng công không cần vì bệnh tình của thái tử điện hạ mà lo lắng...Ta đề cử với hoàng hậu nương nương một người tài ba, tướng công thử đoán xem, người tài ba là ai?

Nàng nghịch ngợm chớp chớp mắt:

- Gợi ý cho tướng công một chút, là người rất thân cận với tướng công...

- Những thứ phía sau người là hoàng hậu nương nương ban thưởng?

Khuôn mặt Tiêu Duệ Hoa trầm như nước, ánh mắt lạnh băng, từng đồng vải vóc trang sức đối với hấn mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa gì hết.

- Đúng vậy, hoàng hậu nương nương còn nói để ta thường xuyên vào cung bầu bạn.

Khương Lộ Kỳ từ bên hông lấy ra ngọc bài.

- Có ngọc bài này, ta có thể tùy lúc bái kiến hoàng hậu nương nương...

“Bộp.”

Tiêu Duệ Hoa giơ tay cho Khương Lộ Kỳ một cái tát.

- Ngu xuẩn!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 75: Cứu Giá

Một cái tát, như một chậu nước lạnh tưới vào người Khương Lộ Kỳ, bụm mặt:

- Người đánh ta? Người đánh ta?

Nàng là vì ai a?

Nếu không phải vì Tiêu Duệ Hoa, nàng cần đề cử Tiêu Chúc Hoa sao?

Để thái tử cảm kích Khương nhị gia, khiến Khương nhị gia củng cố địa vị Vĩnh Ninh hầu thế tử, Nàng có bao nhiêu khó chịu?

Tiêu Duệ Hoa không chỉ không hiểu nàng, còn trách nàng, rồi đánh nàng.

Kiếp trước, Triệu Đạc Trạch chưa từng đánh nàng, Tiêu Duệ Hoa đáng làm nam nhân? Chỉ biết đánh thê tử?

Tiêu Duệ Hoa tức giận nói:

- Đánh người vẫn còn nhẹ, người đúng là tìm đường chết! muối muối của ta thế nào? Mà khiến người hại nàng như vậy? Chúc Hoa lần nào gặp người mà không cung kính? Người biết rõ nàng đã xuất giá, còn khiến nàng chữa bệnh cho thái tử, rốt cuộc người muốn cái gì?

- Ở trong mắt người, ta chính là người vì quyền thế, muốn leo lên thái tử mà không màng danh tiết của muối muối?

- Ta...

Khương Lộ Kỳ áp úng nói không nên lời, nàng như thế nào lại không nghĩ tới nam nữ thụ thụ bất thân?

- Nhưng người đó là thái tử điện hạ, lại có rất nhiều người ở đây, y giả phụ mẫu tâm (= lương y như từ mẫu), Chúc Hoa ngay cả điểm này cũng không hiểu? Chỉ là sờ mạch mà thôi, thái tử điện hạ có thể thế nào nàng?

- Hôm nay là thái tử điện hạ, ngày mai có khả năng là hoàng tử, là đại thần, là mệnh phụ.

Tiêu Duệ Hoa bị Khương Lộ Kỳ chọc tức mà bật cười:

- Bọn họ tới cửa tìm muội muội của ta, người nói nàng có đi hay là không? Còn nói nàng là y nữ? Ta như thế nào không biết? Ta đem nàng gả cho muội phu, chỉ ngóng trông cả đời nàng cùng trượng phu trôi qua tốt đẹp, ít hiểu lầm. Tương lai nàng là Vĩnh Ninh hầu thế tử phu nhân, người lại khiến nàng có thân phận gì?

Y nữ hội kiến bao nhiêu bí tân quý phủ, biết được càng nhiều, càng không an toàn.

Cái gì ân cứu mạng?

Lúc cứu mạng đương nhiên sẽ nhớ rõ ân tình, khi bọn hắn hết bệnh rồi, liền chỉ muốn giữ được bí mật, càng là quý nhân, càng không thể cho ai biết bí tân nhân gia, càng xem ân tình lạnh nhạt.

Ngày thường như thế nào cũng tốt, ở thời điểm mấu chốt, ra tay tàn nhẫn lại chính là bọn họ.

Năm đó ni cô truyền thụ y thuật cho Tiêu Chúc Hoa, chính là giả chết lén xuất gia mới tránh được kiếp nạn.

Cho nên ở Đại Minh triều, y nữ là việc rất nguy hiểm, nữ nhi trong sạch không ai muốn học y thuật, lúc nguy hiểm, cơ hồ đều là nam tử nổi danh, phần lớn y nữ đều mất sớm...Hoặc là thanh đăng cổ phật.(xuất gia)

Cho nên Tiêu Duệ Hoa không hy vọng chuyện Tiêu Chúc Hoa học y bị bại lộ.

Hắn tâm thương tiếc muội muội lại bị chính thê tử...Khương Lộ Kỳ đập nát, Tiêu Duệ Hoa tức muốn học máu nói:

- Người có đầu óc hay không? Sao lại xuẩn đến như vậy? Ta thật sự... Thật sự hối hận vì mang người tới bãi săn, càng hối hận vì đã thú người.

Khương Lộ Kỳ nghe Tiêu Duệ Hoa nói hắn hối hận, thân thể lung lay, sắc mặt trắng bệch, những lời này không phải lần đầu nàng nghe được, kiếp trước nàng cũng nghe Triệu Đặc Trạch nói như thế, bọn họ đều hối hận.

- Hoàng hậu nương nương lo lắng bệnh tình của thái tử, ta...Ta cũng chỉ là đồng tình với hoàng hậu nương nương.

Là vì đồng cảm, Khương Lộ Kỳ mới có thể buông xuống hết thảy, nói cho hoàng hậu nương nương biết biện pháp giữ được tánh mạng của thái tử, tang tử chi đau(nỗi đau mất con), đối với mẫu thân mà nói là đả kích quá lớn, người chưa từng trải qua sẽ không hiểu được.

- Hơn nữa ta nghĩ có thái tử làm chỗ dựa, con đường làm quan của người sẽ bớt gian nan, ta cũng nhìn ra người ở triều đình không thuận lợi, mỗi ngày nhìn người mặt ủ mày chau, ta...Ta đau lòng, muốn giúp người a.

- Người chỉ cần an phận, chính là hỗ trợ tốt nhất cho ta.

Tiêu Duệ Hoa phất tay áo, thở dài:

- Đồng tình với hoàng hậu nương nương? Người có biết thân phận của người không?

Nữ nhân làm hoàng hậu lại cần người đồng tình?

Ngồi ở hậu vị, không phải người chết, chính là ta sống.

- Người muốn đi đâu?

Khương Lộ Kỳ đi nhanh hai bước túm chặt ống tay áo của Tiêu Duệ Hoa:

- Đừng..... Đừng bỏ ta, tướng công, đừng bỏ ta.

- Đi gặp Khương nhị gia, phải gặp công công của muội muội, chuyện như vậy, ta có thể nào không nói với hắn một tiếng? Nếu có khả năng, ta cũng không muốn gặp Khương nhị gia ở tình huống như vậy...

Tiêu Duệ Hoa mặc kệ Khương Lộ Kỳ, rời khỏi lều trại, Tiêu Duệ Hoa không ngại gặp Khương nhị gia, nhưng hắn ngại nhìn thấy phu thê Tần vương thế tử.

Hắn sợ mình sẽ hiển lộ sự hối hận trên khuôn mặt.

Đúng vậy, hắn hối hận, nhưng hắn không muốn ai biết, hối hận cũng không thay đổi được gì, Tiêu Duệ Hoa chỉ có thể tiến về phía trước.

Khương nhị gia không phải là người hồ đồ, phải nói một tiếng với Khương nhị gia, cũng có thể để hắn chuẩn bị, Tiêu Duệ Hoa thật sự không thể tìm được biện pháp từ chối xem bệnh cho thái tử.

Đừng nói là ý chỉ của hoàng hậu, nếu tiểu muội Tiêu Chúc Hoa không biết tốt xấu, có thể hoàng thượng sẽ tự hạ chỉ.

Rốt cuộc hoàng thượng thực sự coi trọng thái tử điện hạ.

Tiêu Duệ Hoa lo lắng đề phòng chính là đoạn đường từ kinh thành đến bãi săn, không chỉ lộ trình xa, Tiêu Chúc Hoa đang mang thai, càng có khả năng ở trên đường, Tiêu Chúc Hoa sẽ bị các hoàng tử tập kích.

Đừng nói các hoàng tử không có tâm tư này, vì ngăn chặn thái tử, cốt nhục thân tình gì đó, đều là diễn trò bên ngoài.

Hiện giờ chỉ sợ tất cả hoàng tử đều cầu nguyện thái tử bệnh không dậy nổi, ô hô(chết) cho xong việc, cũng chỉ có hoàng thượng mới có thể cho rằng giữa các hoàng tử còn có tình nghĩa huynh đệ.

Tiêu Duệ Hoa tới trước cửa lều trại của Khương nhị gia, còn chưa bước vào, liền nghe tiếng Khương nhị gia oa oa gọi bậy:

- Dao Dao, mau tới hỗ trợ, tiểu tể quá xấu rồi, không cho ta đi lại, còn không chịu nói giúp ta!

- Dao Dao, người giúp nhạc phụ đi.

Nồng đậm tình tở, cho dù Tiêu Duệ Hoa đứng ở bên ngoài cũng có thể cảm giác được.

- Tiêu đại nhân?

- Truyền lời với Vĩnh Ninh hầu thế tử, ta có chuyện quan trọng muốn gặp hắn.

- Người chờ một lát.

Một lúc sau, bên trong lều trại yên tĩnh, Tần vương thế tử Triệu Đặc Trạch đẩy rèm cửa, nhìn thoáng ra bên ngoài, ánh mắt chạm nhau, Triệu Đặc Trạch nhướng mày.

- Người có việc gì?

Triệu Đạc Trạch biến hóa, Tiêu Duệ Hoa cũng nhìn ra được, nghĩ lại cũng đúng, có Khương Lộ Dao, Triệu Đạc Trạch sẽ không giống lúc xưa.

- Ta tìm Vĩnh Ninh hầu thế tử Khương nhị gia.

Cho dù có hối hận, hắn cũng không biểu hiện ra ngoài, càng không để Triệu Đạc Trạch phát hiện.

Triệu Đạc Trạch chặn rèm cửa:

- Nhạc phụ của ta nói, chuyện khó khăn đừng tới tìm hắn. Tâm tư của hắn sẽ không dùng cho người không liên quan...

Khương Lộ Dao ở sau lưng Triệu Đạc Trạch hung hăng nhéo hắn một cái, Triệu Đạc Trạch kêu la một tiếng, Khương Lộ Dao trừng mắt cảnh cáo Triệu Đạc Trạch, sau đó nhìn Tiêu Duệ Hoa xa cách, lại rất có lễ phép nói:

- Phụ thân ta thỉnh Tiêu đại nhân đi vào.

Tiêu Duệ Hoa gật đầu, nghiêng người vào lều trại.

Ở bên trong đang đánh cờ, Khương nhị gia khoanh chân ngồi trên đệm, trợn to mắt nhìn bàn cờ, Tiêu Duệ Hoa biết trên người Khương nhị gia có thương tích, nhưng không ngờ Khương nhị gia lại có tinh thần như vậy, nếu không phải trên mặt còn bầm tím, trên đùi quần băng gạc, thì hắn hoàn toàn không nhìn ra Khương nhị gia đang bị thương.

Tiêu Duệ Hoa đi ra phía trước, nhìn bàn cờ trên bàn, cầm cờ màu trắng bên phía Khương nhị gia, đặt ở nơi thỏa đáng nhất, quay đầu lại nói với Triệu Đạc Trạch:

- Tới phiên ngươi, Tần vương thế tử.

- Diệu a.

Khương nhị gia vỗ đùi:

- Tiêu đại nhân thật lợi hại.

Triệu Đặc Trạch cũng không chịu phục, thấy rõ Tiêu Duệ Hoa đặt cờ, mày ngưng trọng, là nhất chiêu diệu cờ.

Dù là hăn cũng không thể nghĩ được diệu cờ, Triệu Đặc Trạch có vài phần hảo cường hảo thắng.

- Ngày khác, người cùng ta đánh cờ đi.

Tiêu Duệ Hoa gật đầu đáp ứng, Khương nhị gia ngồi ngay ngắn, buồn rầu đếm đầu ngón tay, lẩm bẩm,

- Trùng không thể dưỡng, chơi cờ là người chơi cờ dở, đọc sách liền muốn ngủ, luyện võ, cầm không nổi trường đao, đánh đàn, vẽ tranh cũng không, dưỡng hoa câu cá không có nhẫn nại, haiz, thật là nhàm chán a.

Triệu Đặc Trạch áy náy, không ngờ Khương nhị gia sẽ dùng dưỡng trùng đền đáp ông trời...

- Hay là, ta thường bồi người uống rượu?

- Không được a, người là người làm đại sự, sao có thể giống ta.

Khương nhị gia thở ngắn than dài:

- Cũng may nhi tức của ta có thai... Tiêu đại nhân, người cũng vì việc này mà tới, người yên tâm, nếu tiểu tử nhà ta dám đối xử không tốt với nhi tức, dù chỉ một chút thôi, ta liền đánh gãy chân hăn.

- Ta thấy ca ca vui mừng muốn phát điên, nghe nương nói, cả ngày ca ca vây quanh tẩu tử, không muốn rời xa tẩu tử, còn giống như ngày thường, luôn nhìn tẩu tử cười ngây ngô không ngừng, cho dù đọc sách cũng ở bên

người tẩu tử, nói là niệm cho nhi tử tương lai nghe, bồi dưỡng nhi tử... Đỡ phải giống hần không thích đọc sách.

Khương Lộ Dao cũng nhận được thư báo tin vui của Tiêu Chước Hoa, đương nhiên còn có nhị phu nhân oán giận hạnh phúc ngọt ngào, nói là năm đó lúc nàng mang thai cũng không được trượng phu quan ái đến như vậy, tuy oán giận chiếm đa số, nhưng nhị phu nhân cũng vừa lòng biểu hiện của nhi tử, còn tin tự nói, Khương Mân Cẩn có loại biểu hiện này, là do nhị phu nhân giáo dưỡng tốt.

Khương Lộ Dao đưa thư từ của nhị phu nhân cho Triệu Đặc Trạch xem, Triệu Đặc Trạch chỉ thiên thề, tương lai ái thê mang thai, hần sẽ làm tốt hơn đại cữu tử.

- Tiêu đại nhân không cần vì tẩu tử mà nhọc lòng, ăn dùng đều là nường của ta lo liệu, nường của ta... Vì tôn tử tương lai chuẩn bị không ít.

Khương Lộ Dao nghịch ngợm chớp chớp mắt, nhị phu nhân có vốn riêng tuyệt đối không phải con số nhỏ.

Chỉ là tẩu tử không có gì muốn ăn, cho dù mỗi ngày muốn ăn sơn hào hải vị, nhị phu nhân vẫn cung cấp đầy đủ.

Tiêu Duệ Hoa hiển lộ tươi cười, tin tức tốt như vậy thoáng xua tan bức bối trong lòng hần, nhưng tin tức mà hần sắp sửa nói ra sẽ phá hư bầu không khí.

- Hôm nay ta tới đây, có một chuyện muốn báo cho Khương nhị gia.

- Chuyện gì?

- Phu nhân của ta nói muội muội của ta tinh thông y thuật, còn tiến cử muội muội của ta với hoàng hậu nường nường, để nàng chữa bệnh cho thái tử điện hạ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 75+2: Cứu Giá

Khương Lộ Dao nghe choáng váng, Khương Lộ Kỳ như thế nào lại làm ra chuyện như vậy? Là muốn mong chờ thái tử?

Khương nhị gia sờ sờ đầu:

- Người nói là chất nữ của ta tiến cử với hoàng hậu nương nương?

- Đúng, ta đã mắng nàng, xem ý tứ của hoàng hậu nương nương, chỉ sợ sẽ để Chúc Hoa tới bãi săn, Khương nhị gia...

Tiêu Duệ Hoa bị Khương Nhị gia nhìn chăm chăm mà khó chịu, yết hầu khô rát.

- Chúc Hoa là muội muội của ta, cùng ta sống nương tựa lẫn nhau.

- Khương lão tứ không dưỡng tốt nữ nhi, hại không ít người, còn hại ta.

Khương nhị gia thu hồi ánh mắt, tin tưởng chuyện này không phải là chủ ý của Tiêu Duệ Hoa.

- Cho nên nói, dưỡng nữ nhi là quan trọng nhất, Dao Dao nhà ta không tồi, thông minh, có khả năng, hiểu chuyện, cơ linh bách biến, cái gì nan đề bối rối cũng không làm khó được nàng...

- Dao Dao, đúng không, đúng không.

Khương nhị gia đầy kỳ vọng nhìn Khương Lộ Dao.

- Chút chuyện nhỏ này, ở trong mắt người ngoài là việc khó lường, đối với Dao Dao mà nói, chỉ là việc rất nhỏ.

Triệu Đạc Trạch bưng bình, nhạc phụ quả thực gian trá, nói ra lời khen buồn nôn như vậy, vì muốn Dao Dao ra quyết định?

Khương Lộ Dao hỏi:

- Hoàng hậu nương nương đã hạ chỉ khiến tấu tử tử kinh thành chạy tới đây?

- Ta nghĩ sẽ nhanh thôi.

Tiêu Duệ Hoa không dám dấu diếm bất luận cái gì.

- Hoàng hậu nương nương cực kỳ để ý bệnh tình của thái tử điện hạ, chỉ cần có một tia hi vọng có thể khiến thái tử điện hạ kháng phục, hoàng hậu nương nương sẽ không bỏ qua. Mà các hoàng tử còn lại...

Tiêu Duệ Hoa không cần phải nói quá rõ ràng, Khương Lộ Dao nhất định sẽ hiểu.

Khương Lộ Dao vì chuyện này cũng cảm thấy đau đầu không thôi, nam nữ linh tinh, chỉ là việc nhỏ, mấu chốt nhất chính là hiện tại Tiêu Chước Hoa không thích hợp đi đường dài.

Mặt khác, Tiêu Duệ Hoa hoài nghi các vị hoàng tử sẽ áp dụng phương thức này đó cũng không phải không có đạo lý.

Nếu nói tin tức có thể dấu diếm các hoàng tử còn lại, ai tin?

Có hoàng tử nào mà không thời thời khắc khắc chú ý hướng đi của thái tử?

Triệu Đạc Trạch ở bên cạnh xen mồm nói:

- Ta nghĩ hay là để nhạc phụ trực tiếp thuyết minh chuyện này cùng hoàng thượng...

- Cùng hoàng thượng? Người bệnh là thái tử, sao hoàng thượng có thể không cứu thái tử?

- Nhưng muội muội của người biết y thuật, trừ người ra, còn ai biết? Chỉ dựa vào phương thuốc cổ truyền không biết từ nơi nào có được, là có thể bắt mạch cho thái tử, này không phải rất nực cười sao?

Triệu Đạt Trạch nhượng mày:

- Người hoàng gia tính mệnh không đáng giá? Thái tử điện hạ chính là tâm bệnh của hoàng thượng, nếu không phải bất đắc dĩ, hoàng thượng sẽ không dùng người không đủ tín nhiệm, để y nữ vô danh xem bệnh cho thái tử điện hạ.

Khương Lộ Dao gật đầu tán đồng lời Triệu Đạt Trạch nói, Triệu Đạt Trạch lớn lên ở hoàng tộc có quyền lên tiếng.

Tiêu Duệ Hoa trầm ngâm một hồi, hỏi ngược lại:

- Nếu hoàng thượng nhất định phải để tiểu muội tới bãi săn?

- Vậy nói nhạc phụ "bệnh", lấy danh nghĩa của nhạc phụ khiến muội muội của người cùng đại cữu tử tới bãi săn.

- Người xác định bên người hoàng thượng sẽ không có hoàng tử nào?

- Nếu hoàng thượng thật sự muốn chữa bệnh...để muội muội người chữa bệnh cho thái tử, hẳn sẽ không để người bên cạnh hay để người đem tin tức truyền ra ngoài, Tiêu đại nhân, người không rõ, hoàng thượng nhìn như từ từ già đi, kỳ thật trong tay vẫn có đòn sát thủ, có thái tử, hoàng thượng có thể giả bộ hồ đồ, một khi thái tử chết bệnh, các hoàng tử nổi lên đã tâm, cốt

nhục tương tàn, hoàng thượng muốn giả bộ nhìn không thấy cũng không được.

Triệu Đặc Trạch nhớ rõ nhũ mẫu từng nói, Dương phi như thế nào lợi dụng tử sĩ truyền tin cho thái hậu nương nương...

Lão Tần Vương có tử sĩ, hoàng thượng có thể không có sao?

Triệu Đặc Trạch đem chung trà đưa cho Khương nhị gia, chậm rãi nói:

- Tính tình của nhạc phụ, nhạc mẫu cùng đại cữu tử, ta so với người còn rõ ràng hơn, bọn họ sẽ không để ý muội muội của người vì thái tử điện hạ mà chữa bệnh. Điều này người có thể yên tâm, nhưng ta thấy tốt nhất vẫn không nên để muội muội của người liên lụy quá sâu, lời này người nên nói cho muội muội...Phải nói với hoàng thượng trước khi hoàng thượng phái người đi, đỡ cho hoàng thượng...

- Không cần phải nói, muội muội cũng sẽ biết nên làm như thế nào, nàng quý trọng hạnh phúc, không muốn mất đi sự quan ái của phu thê Khương nhị gia, cũng không muốn mất đi sự tín nhiệm của muội phu, ở trong mắt nàng cái gì cũng không quan trọng bằng những người này, chẳng sợ người nọ là thái tử hay là hoàng thượng.

- Tẩu tử luôn luôn cơ trí, bình tĩnh.

Khương Lộ Dao tán đồng ý kiến của Tiêu Duệ Hoa, Tiêu Chúc Hoa cũng không phải là người hồ đồ, không giống Khương Lộ Kỳ không màng trước sau.

Khương nhị gia chặc lưỡi nói:

- Nói như vậy, ta vẫn phải đi gặp hoàng thượng? Không thể không đi sao? Ta thấy hoàng thượng có chút sợ...

Duy nhất một lần gặp mặt, là lúc Khương nhị gia nâng làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, lúc ấy bên cạnh hắn còn có Vĩnh Ninh hầu.

Chỉ thấy hoàng thượng nửa canh giờ, hắn lại rõ ràng cảm giác không khí giữa hoàng thượng cùng phụ thân cực kỳ khẩn trương.

Khương nhị gia thật sự tò mò nguyên nhân trong đó, nhưng hắn biết nếu hỏi thăm, nhất định sẽ nguy hiểm, chuyện bát quái cần che dấu, nếu biết sẽ muốn mạng người.

Hơn nữa đều là gánh nặng trầm trọng, bờ vai của hắn nhỏ, gánh vác không nổi, cho nên hắn không tò mò chuyện chết người.

- Việc này chỉ có thể để phụ thân đi.

Khương Lộ Dao cùng Triệu Đạc Trạch cũng muốn cùng đi.

- Rốt cuộc xuất giá tòng phu, phụ thân là công công của tẩu tử, nghe nói tứ muội muội tiến cử tẩu tử, người như thế nào cũng phải cùng hoàng thượng nói một hai câu. Phụ thân yên tâm, hoàng thượng người này...

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đạc Trạch ý xin giúp đỡ, Triệu Đạc Trạch phối hợp ăn ý vội vàng tiếp lời:

- Hoàng thượng đâu, người chọn lời hay mà nói, hoàng thượng biết tính tình của nhạc phụ, nếu người giảng giải đạo lý quá lớn, nghe có vẻ dối trá, ăn ngay nói thật là được rồi.

- Ăn ngay nói thật?

- Ừ, người nghĩ như thế nào liền nói như thế này

- Ta cực kỳ không muốn nhi tức phải lẩn lộn...Lời này có thể nói sao?

- ...

Triệu Đặc Trạch câm nín, Khương nhị gia cười ha ha:

- Lừa người thôi, tiểu tể ngục, lời nói thật nên nói như thế nào, ta còn rõ ràng hơn người nhiều.

Khương nhị gia đứng dậy, sửa sang lại cổ áo ống tay áo.

- Việc này không nên chậm trễ, ta liền đi gặp hoàng thượng, hai ngày sau, ta còn muốn gặp Tần vương vì tiểu tể ngục nhà người mà cò kè mặc cả, trước dùng hoàng thượng để luyện can đảm, nếu ta thuận lợi trôi qua chuyện này, đến lúc gặp Tần vương sẽ càng tự tin.

Triệu Đặc Trạch giơ ngón tay cái về hướng Khương nhị gia, thật bản lĩnh, dám lấy hoàng thượng để luyện lá gan chỉ có Khương nhị gia.

- Tiêu đại nhân, mặc kệ hoàng thượng tin hay không tin thì tức của ta biết y thuật, chỉ cần ta đi gặp hoàng thượng, chỉ sợ hoàng thượng đối với phu thê các người...Đặc biệt là đối với chất nữ của ta, sợ là không có ấn tượng tốt, hôn sự của Tiêu đại nhân cùng nàng truyền ra tiếng gió, chẳng may hoàng thượng giận chó đánh mèo...

- Ta từng đáp ứng với Vĩnh Ninh hầu, nàng sẽ là chính thê của ta.

- Vậy là tốt rồi, thanh danh của tiểu thư Khương gia không thể bị hủy vì nàng.

Nếu Khương nhị gia đã làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, thì cũng muốn vì gia tộc mà suy xét, Khương Lộ Kỳ trôi qua tốt hay không tốt, hẳn không quan tâm, nhưng hẳn không muốn tiểu thư Khương gia bị hưu về ngoại gia.

...

Khương Nhị gia đi rồi, Tiêu Duệ Hoa cũng cáo từ nói:

- Khương nhị gia có tin tức gì, các người mau chóng thông báo cho ta.

- Tiêu đại nhân đi thông thả.

Khương Lộ Dao uốn gối đưa tiễn Tiêu Duệ Hoa, đột nhiên eo bị Triệu Đặc Trạch gắt gao ôm chặt, Triệu Đặc Trạch gối cầm lên vai nàng:

- Dao Dao, ta sinh khí.

- Vì cái gì?

- Ở trước mặt hăn, nàng không giống ngày thường.

- Ý người là muốn ta giả ngu, giả ngốc, thô tục vô lý, để hăn hiểu rõ, ta chính là nữ nhân thô tục không chịu nổi?

- Không cần, người như vậy là tốt nhất.

Triệu Đặc Trạch buột miệng thốt ra, nam nhân có bản lĩnh, không sợ người khác ái mộ thể tử của mình, đó là bọn họ hâm mộ ghen ghét.

Có thể làm cho Tiêu Duệ Hoa luôn bình tĩnh thông dong lộ ra thần sắc ghen ghét, Triệu Đặc Trạch cũng rất đặc ý.

- Nam nhân có bản lĩnh có tự tin sẽ khiến thể tử giống như nữ vương, ngược lại, hăn sẽ coi thể tử như người hầu. A Trạch, ta muốn làm nữ vương...

Triệu Đặc Trạch buồn cười căn môi Khương Lộ Dao một cái, lời này cũng chỉ có Khương Lộ Dao mới dám nói.

.....

Kim đỉnh lều lớn, Khương nhị gia quỳ gối trước mặt hoàng thượng, dập đầu nói:

- Thần vì nhi tử sính hôn là tiểu thư dòng dõi thư hương, chứ không phải là y nữ, chỉ vì nhi tức của thần có gia cảnh thanh bần, vài năm trước phụ mẫu ốm đau liệt giường, nàng mới nghe được mấy phương thuốc cổ truyền trong dân gian hương dã, cơ duyên xảo hợp dùng cho người thân cận, nhưng không ngờ thê tử của Tiêu đại nhân...Chất nữ của thần lại đem việc này nói cho hoàng hậu nương nương...Thần nghe xong tin tức, liền không dám lừa gạt bệ hạ, đến đây bẩm báo thật hư cho bệ hạ hiểu.

Hoàng đế khẽ mở mí mắt, liếc nhìn Khương nhị gia đang quỳ trên mặt đất.

Hoàng thượng rút đi hoàng bào, nhìn càng thêm già nua sức yếu, cánh tay gầy trơ cả xương trên da che kín đốm đồi.

- Vĩnh Ninh hầu thế tử? Khương gia lão nhị?

- Dạ.

- Ý của người là, nhi tức của người không phải y nữ?

- Dạ, lúc đi Tiêu gia hạ sính, thần đã từng tra tam đại của Tiêu gia, tam đại thân gia, gia truyền vừa làm ruộng vừa đi học, đều là công danh cử nhân, tăng tổ phụ(ông cố) còn từng làm quan tri phủ. Y nữ xuất thân quá thấp, lúc thần đính ước cho nhi tử, thì thần đã là hầu phủ thế tử, thần như thế nào lại để nhi tử duy nhất thú y nữ?

- Có thể Tiêu gia giấu người?

- Thần điều tra rất rõ ràng, nếu nhi tức của thần hiểu được y thuật, ở nông thôn sẽ rất có danh...

- Khụ khụ, ừ.

Hoàng đế đột nhiên biến sắc, tay che ngực, đầu đổ mồ hôi lạnh, nội thị bên cạnh vội vàng tiến lên, hoảng loạn vây quanh hoàng thượng:

- Bệ hạ, bệ hạ.

Khương nhị gia nhìn thoáng qua tình trạng của hoàng thượng, rất giống bệnh tình nữ nhi từng nói qua là suyễn...La lên một tiếng.

- Các người tránh ra.

- Vĩnh Ninh hầu thế tử?

Nội thị che ở trước mặt hoàng thượng, tuy Khương nhị gia võ nghệ không tinh, nhưng đối phó với vài tên tiểu thái giám vẫn có biện pháp, tay đâm chân đá đem một đồng nội thị vây quanh trước mặt hoàng thượng đá ra xa, cầm tay hoàng thượng:

- Bệ hạ, hít sâu, đừng có gấp, ngàn vạn lần đừng gấp.

Giúp hoàng thượng thoáng khí, Khương nhị gia bảo đám nội thị rút ra xa, nhẹ giọng nói với hoàng đế đang hô hấp khó khăn:

- Hoàng thượng thỉnh hít thở theo thần, hít....thở...

Khương nhị gia thấy trong lều trại có nhiều bồn cảnh, hét lớn:

- Bồn cảnh, lấy đi, mau lấy đi, phấn hoa sẽ ảnh hưởng tới bệ hạ.

Nội thị thấy hoàng thượng hô hấp đều đều, cũng biết Khương nhị gia nói đúng, vội dọn bồn cảnh đi...Đúng lúc này, thái y chạy tới.

Khương nhị gia thối lui qua một bên, lau trán đầy mồ hôi lạnh, thật là nguy hiểm, nếu chẳng may hoàng thượng ở trước mặt hấn ngất hoặc là...

Không chỉ hấn chôn cùng, Khương gia cũng không được yên.

Hắn may mắn đã từng thấy đám hồ bằng cầu hữu có tật xấu này, lúc cầu hữu phát bệnh, là Dao Dao hỗ trợ khống chế bệnh tình, Khương nhị gia ở bên cạnh trộm học, không ngờ lúc này lại dùng tới, cứu được hoàng thượng...

Hắc hắc, Khương nhị gia cong khoe môi đắc ý cười, tuy nghĩ lại mà sợ, nhưng cứu giá có công a, này xem như cứu giá có công đi.

Lại cùng Hoàng Thượng thảo luận nhi tức sẽ không thông y thuật, Khương nhị gia càng tự tin, chính hắn không học vấn không nghề nghiệp mà nổi danh, nếu nói hắn biết y thuật? Cho dù là ngốc tử cũng không tin.

Phương thuốc cổ truyền, phương thuốc cổ truyền công hiệu sao.

Trải qua đám thái y chuyên nghiệp cứu trị, hoàng thượng tốt lên rất nhiều, hít mấy hơi thật sâu, lúc hắn cho rằng mình sắp chết, hắn nhớ rõ Khương nhị gia...Người kề bên tử địa, luôn nhớ ân nhân cứu mạng, hoàng thượng chậm rãi nói:

- Vĩnh Ninh hầu thế tử...Trẫm muốn phong thưởng cho người!

- Hoàng thượng ban tặng, thần thẹn không dám nhận, thần vô dụng cực kỳ, chỉ muốn ngậm kẹo đùa tôn tử, nhi tức của thần đang có thai, thật sự là...Tốt nhất đừng lẫn lộn, nàng cùng thần giống nhau, chỉ là vừa lúc biết được mấy phương thuốc cổ truyền, đối với bệnh tình của thái tử điện hạ không có tác dụng gì.

- Trẫm lập tức khởi giá hồi kinh.

- Tuân chỉ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 76: Tiên Cơ

Cứu hoàng thượng là thái y, nhưng hoàng thượng khó có thể quên trong lúc nguy cấp, Khương nhị gia bất kể được mất, chủ động ra tay.

Hoàng thượng nhớ rõ Khương nhị gia nắm chặt tay mình.

Tình huống lúc đó, nếu đổi lại là đại thần khác chỉ biết chờ thái y, cái gì cũng không dám làm.

Nếu làm tốt, hoàng thượng sẽ ban thưởng cho hần, nhưng hoàng thượng ban thưởng không thể so với nguy hiểm mà bọn họ gặp phải.

Một khi hoàng thượng vì bọn họ hành động mà bệnh càng nghiêm trọng, bọn họ nhất định sẽ bị xét nhà diệt tộc.

Chỉ có người chân chính không hề có tư tâm, mới có thể làm theo bản năng "cứu giá".

Đại Minh triều lấy quân công phong tước, Khương nhị gia đã là Vĩnh Ninh hầu thế tử, chỉ là kẻ hèn cứu giá không đủ để tăng lên tước vị.

Huống chi hoàng thượng cũng có khúc mắc với Vĩnh Ninh hầu, đối với Gia Mẫn quận chúa cũng có khúc mắc...

Tước vị Vĩnh Ninh hầu là hoàng thượng đã nhịn rồi lại nhịn mới phong tước.

Khương nhị gia tài học lơ lửng tầm thường, được xưng là lão nhị kinh thành ăn chơi trác táng.

Hoàng thượng sẽ không lấy vị trí trọng thần ban thưởng, hay giao trọng trách quá nặng cho Khương nhị gia.

Cần hồi kinh, phải mang thái tử trở lại kinh thành, chính là hoàng thượng đã ban thưởng cho Khương nhị gia.

Khương nhị gia vui sướng cảm tạ đại ân, chỉ cần thái tử trở lại kinh thành, nhi tức không cần lăn lộn, không gặp phải nguy hiểm.

Đồng thời, có chuyện hôm nay, Khương nhị gia mới vừa nói những lời kia, càng thể hiện tính chân thật.

Chỉ cần nhi tức nói không, liền không, Khương Lộ Kỳ còn có thể buộc nhi tức thừa nhận hiểu thông y thuật?

Khương nhị gia rất bệnh vực người của mình, nhi tức đang hoài tôn tử, Khương Lộ Kỳ còn dám ra tiếng, Khương nhị gia liền khai tông tử đem Khương Lộ Kỳ xóa danh khỏi gia phả.

Thông qua chuyện lần này, Khương nhị gia không dám trông cậy vào Khương Lộ Kỳ.

Đừng nhìn Khương nhị gia tối ngày hi hi ha ha, tùy tiện này nọ, nhưng hẳn cũng là một người tàn nhẫn, từ bỏ người hoặc tuyệt tình sẽ không bao giờ quay lại.

Mới vừa rồi hẳn vì thanh danh của Vĩnh Ninh hầu mà cảnh cáo Tiêu Duệ Hoa không được hừ thê.

Nhưng nếu đem Khương Lộ Kỳ khai trừ Khương gia, mặc kệ Tiêu Duệ Hoa làm như thế nào, Khương nhị gia cũng không quản.

Chỉ là danh chính ngôn thuận đem Khương Lộ Kỳ xóa danh cũng không dễ dàng, phải tìm lý do hợp lý, rốt cuộc Tiêu Duệ Hoa là quan viên bị trên

dưới triều đình xem trọng, chỉ sợ người khác sẽ để ý phu nhân của Tiêu Duệ Hoa.

- Đồng đội trư...

Khương Nhị gia rời khỏi kim đỉnh lều lớn, khẽ lắc đầu, Khương Lộ Kỳ chính là Dao Dao từng giải thích đúng là đồng đội trư.

Phải sớm loại bỏ, Khương gia mới có thể an ổn.

Trong lòng Khương nhị gia âm thầm tính kế, còn cần Dao Dao hỗ trợ, nhìn thấy nữ nhi tiểu tể, Khương nhị gia đồng dạng, sinh động như thật kể lại tình huống cứu giá...

Khương Lộ Dao nghe xong thật sự bội phục Khương nhị gia có vận khí quá tốt.

- Nếu chẳng may hoàng thượng không mắc bệnh giống băng hữu của phụ thân thì sao?

- Người không phải đã nói, hô hấp không thuận, bên người cần thoáng khí, đừng để người ngoài vây quanh.

Khương Nhị gia đúng tình hợp lý nói:

- Dao Dao từng nói, ta đều nhớ rõ, sẽ không quên. Nếu nhìn thấy hoàng thượng hô hấp khó khăn, xua tan bọn nội thị sẽ không sai, đến nỗi phấn hoa...

- Cũng là Dao Dao nói?

Triệu Đặc Trạch hỗ trợ nhạc phụ dấm đánh sau lưng, nịnh bợ nói:

- Nhạc phụ đại nhân, Dao Dao còn nói cái gì? Ta cũng phải nhớ kỹ, có lẽ ngày nào đó có thể dùng tới.

Khương Lộ Dao nhin không được đập lưng Triệu Đạc Trạch, then quá hóa giận nói:

- Người câm miệng.

Khương Lộ Dao liếc xéo Triệu Đạc Trạch.

- Phụ thân, phần hoa làm sao người biết được?

- Không biết a.

Khương Nhị gia trả lời đúng lý hợp tình.

- Ta đã nội thị, như thế nào cũng phải tìm cơ, vừa lúc nhìn thấy bồn cảnh, liền nghĩ phần hoa hít vào sẽ hắt xì, cho nên...Cũng nói. Không ngờ lại đúng.

Lúc này ngay cả Triệu Đạc Trạch cũng bội phục nhạc phụ đại nhân.

Đây là vận khí sao?

Trong mắt Triệu Đạc Trạch ẩn hiện tiếc hận, nếu lúc nhỏ nhạc phụ đại nhân chịu chính thống giáo dục, hiện giờ nhất định sẽ là đại nhân vật.

Hắn không tin nhạc phụ đại nhân từ nhỏ đã đọc sách không được, đơn giản là hầu phủ không chịu coi trọng, thân mẫu thấp kém là thứ xuất, cho nên hoang phế việc học.

Chờ đến lúc Khương nhị gia muốn khắc khổ dụng công, đã bị bỏ lỡ quá nhiều, cho nên không còn hứng thú tiếp tục học.

- Làm cái gì mà nhìn ta như vậy?

Tuy Khương nhị gia đang lâng lâng trên mây, nhưng ánh mắt tiêu tể quá thấm người.

- A Trạch, người nghĩ gì vậy?

- Nhạc phụ đại nhân thật đáng tiếc.

Triệu Đạc Trạch nói thật lòng, Khương Lộ Dao xoay đầu không muốn nhìn Triệu Đạc Trạch vì Khương nhị gia mà tiếc hận.

Sau khi đến nơi này, nàng vì tương lai có thể trôi qua tốt nhất, thật sự dạy phụ huynh thật lâu, suy nghĩ các loại biện pháp đốc thúc bọn họ tiến tới, đáng tiếc...Bọn họ thật sự là đầu gỗ.

Như thế nào giáo cũng không thông, Khương Lộ Dao đã tận dụng toàn năng, kiên trì thúc đẩy đều vô dụng.

Sau đó, Khương Lộ Dao cũng bình tĩnh, quyết định từ bỏ, thay đổi ý nghĩ, khiến phụ huynh hiểu rõ một đạo lý, cái gì là người một nhà, cái gì là người ngoài, cái gì là ích kỷ, cái gì là thân tình.

Nếu bọn họ không thể tiến tới, nàng cũng không muốn ép bọn họ, chỉ cần bọn họ vui vẻ là được.

Khương nhị gia ưỡn ngực, kiêu ngạo khoe khoang:

- Đúng vậy, đúng vậy, nếu ta chăm chỉ khổ luyện, có lẽ đã sớm làm trạng nguyên, lão quan, vô dụng nhất cũng có thể học theo phụ thân nổi danh trên chiến trường.

Triệu Đạc Trạch liên tục gật đầu tỏ vẻ tán thành, Khương nhị gia càng đắc ý.

Mà Khương Lộ Dao biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ lại thực ưu thương.

Mặc kệ Khương nhị gia như thế nào "tỏ vẻ", chuyện của tấu tử Tiêu Chúc Hoa xem như đã giải quyết hơn phân nửa.

Sau này Khương Lộ Kỳ sẽ bị Tiêu Duệ Hoa trông giữ cẩn thận, sẽ không còn tâm tư tính kế người khác.

Khương Lộ Kỳ thật sự hồ đồ người, nếu nàng có ác ý còn dễ đối phó, sợ nhất nàng lấy lý do vì tốt cho người mà đem người hồ đến mặt mũi bầm dập.

Tiêu Duệ Hoa thật đáng thương, nhất thời vô ý trúng nguyên bộ, chỉ có thể ngênh thú Khương Lộ Kỳ, lại vì thanh danh, Tiêu Duệ Hoa còn không thể hòa li...

Hoàng thượng hạ chỉ, thái tử cần dưỡng bệnh, cùng hoàng thượng hồi kinh.

Thái y bảo đảm thái tử trên đường hồi kinh sẽ bình an, hoàng hậu cũng cảm thấy thái y ở kinh thành sẽ có y thuật cao siêu hơn một chút, liền an bài cho thái tử hồi kinh.

Trên đường hồi kinh, Vĩnh Phúc quận chúa không ít lần bị hoàng hậu nương nương làm khó dễ, đương nhiên khó dễ này đó không thể hiện rõ ra ngoài, nhưng lại khiến Vĩnh Phúc quận chúa rất khó chịu.

Có mấy lần, Tiêu Duệ Hoa nhìn thấy bộ dạng mất mát của Vĩnh Phúc quận chúa.

Hắn biết Vĩnh Phúc quận chúa cũng bị Khương Lộ Kỳ liên lụy, trong lòng dâng lên vài phần cảm kích cùng áy náy.

Khương Lộ Kỳ lấy danh nghĩa cảm bệnh, không gặp bất luận người nào, thực ra Tiêu Duệ Hoa sai người trông giữ nàng, không cho nàng gặp bất luận kẻ nào.

Khương Lộ Kỳ từng phản kháng, nhưng Tiêu Duệ Hoa cũng không phải là người thiện tâm, hoàn toàn mặc kệ ý nguyện của Khương Lộ Kỳ.

Tránh thoát vô vọng, thần sắc Khương Lộ Kỳ uể oải, lẩm bẩm tự nói:

- Lại là như vậy, lại là như vậy.

Ma ma trông giữ Khương Lộ Kỳ nghe không hiểu, chỉ thấy bộ dạng của Khương Lộ Kỳ mờ mịt vô thố, có chút khó chịu, nhưng nam chủ nhân nói, các nàng không dám không nghe, chỉ có thể cẩn thận trông giữ phu nhân, không cho phu nhân tiếp xúc với bất luận kẻ nào.

Hoàng hậu cũng từng phái nội thị tới tuyên triệu Khương Lộ Kỳ, nghe nói Khương Lộ Kỳ bị bệnh, hoàng hậu còn phái thái y bắt mạch cho Khương Lộ Kỳ.

Hoàng hậu cũng muốn biết Khương Lộ Kỳ bệnh thật? Hay là bị người hại khiến có miệng mà không thể nói.

Tiêu Duệ Hoa ngăn không được thái y, nhưng hăn sớm chuẩn bị, lúc quyết định giam giữ Khương Lộ Kỳ, hăn đã dùng nước lạnh khiến Khương Lộ Kỳ sốt cao không lùi...

Đương nhiên thái y sẽ hồi báo với hoàng hậu là Khương phu nhân thật sự bị bệnh.

Hoàng hậu một lòng đặt hết lên người thái tử, nếu Khương Lộ Kỳ bị bệnh, Hoàng Hậu cũng không tiếp tục kiểm tra.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 76+2: Tiên Cơ 2

Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao ngồi trong xe ngựa.

- Nàng nói thử xem, Tiêu Duệ Hoa có hận không?
- Nếu người là hắn, người sẽ làm như thế nào?
- Đối với nàng, ta luyện tiếc, đối với người khác, ta cũng sẽ giống hắn.

Tuy Triệu Đạc Trạch cũng muốn hắt nước bắn lên người Tiêu Duệ Hoa, nhưng ở trước mặt Khương Lộ Dao, vẫn nên thẳng thắn thành khẩn bẩm báo:

- Dao Dao, ta chỉ luyện tiếc nàng.
- Ngọt chết.

Không chỉ ngọt, còn thực buồn nôn, Khương Lộ Dao dựa vào lòng Triệu Đạc Trạch, tâm của nam nhân cứng rắn hơn nữ nhân, Khương Lộ Kỳ thật đáng buồn.

Khương Lộ Dao tự tin mình sẽ không giống Khương Lộ Kỳ chỉ khiến trượng phu thêm phiền, so đo nhiều như vậy cũng vô dụng, sẽ mệt.

Khương Lộ Dao sờ sờ bụng nhỏ, không biết khi nào nàng mới có thể giống tẩu tử?

Tẩu tử từng nói thật với nàng, là nàng không dễ mang thai, lời này sao nàng có thể nhẫn tâm nói với Triệu Đạc Trạch?

Gần đây Triệu Đạc Trạch luôn nỗ lực muốn cho nàng hoài thượng.

Không dễ, không phải không thể, nàng không tin mình vô sinh, nếu đời này không thể có nhi tử, nàng cũng không muốn giống tổ mẫu, để thiếp thất sinh nhi nữ.

- Sau khi hồi kinh, chỉ sợ sẽ không yên. Dao Dao, nàng phải cẩn thận Tần vương phi.

- Ta biết.

- Còn có...Chỉ cần Dương gia không đưa chứng cứ ra ngoài, ta sẽ không nhường vị trí thế tử cho người khác.

- Nếu Dương gia...

- Ta sẽ khiến các nàng yên phận, không dám suy xét chuyện này.

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao:

- Ta nghĩ nhất định nhũ mẫu sẽ báo tin cho thái quân, nàng biết chuyện, ta không thể không biết, ta cùng nhạc phụ xuất hiện ở bãi săn, thái quân sẽ đoán được chuyện này không dấu ta được nữa, hiện tại thái quân nhất định rất bức bối, có lẽ không biết nên làm cái gì mới tốt.

- Người có biện pháp ngăn cản thái quân vạch trần chân tướng?

- Ta không nói với nàng, hồi kinh nàng sẽ biết.

- A Trạch.

- Ta muốn cho nàng nhìn xem, Triệu Đạc Trạch ta không phải vô dụng.

Khương Lộ Dao gật đầu nói:

- Nếu có gì khó xử nhất định phải nói với ta, chúng ta cùng thương lượng.

.....

Trên đường hồi kinh, hoàng thượng vài lần tuyên triệu Triệu Đặc Trạch, đại thần thường xuyên nghe tiếng cười của hoàng đế từ trong kiệu truyền ra.

Tất cả mọi người đều nói, Tần vương thế tử được sủng ái, hợp mắt hoàng thượng.

Tần vương vừa sốt ruột, lại vừa bất đắc dĩ, còn Tần vương phi thì giả bộ khó hiểu, khuyên bảo Tần vương, này nọ đối với thế tử mà nói là chuyện tốt.

Không sai, đối với Triệu Đặc Trạch mà nói, đúng là chuyện tốt.

Nhưng đối với Tần vương phủ mà nói, thì đây không phải là chuyện tốt.

Ở Đại Minh triều địa vị đệ nhất danh môn, khiến Tần vương như đi trên băng mỏng, sợ hoàng thượng nghi kỵ.

Tần vương nghe Tần vương phi khuyên bảo, muốn giải thích lại không được, chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

Tần vương phi lại bày ra bộ dạng mê mang khó hiểu, Tần vương càng cảm thấy kế phi hàm hậu, thiện lương.

Kế phi cùng Dương phi là hai nữ tử trái ngược nhau, Dương phi có lúc cường thế khiến Tần vương ngọt ngạt, có lúc thông minh quá mức sắc bén, Tần vương không thể nào thích, lại phải luôn tự khắc nhớ chính mình nên làm như thế nào, như thế nào tưởng nhớ Dương phi.

Tần vương phi lại khác, nàng dịu dàng sẵn sàng, thiện lương lại không có tư tâm, nàng đem tất cả tâm tư hầu hạ Tần vương, cũng xử lý hậu trạch vương phủ thỏa đáng, cho nên Tần vương càng xem trọng kế phi.

Nếu Dương phi không phải là người Dương gia, chỉ sợ Tần vương cũng lười tỏ vẻ thâm tình.

Ngày hồi kinh, lúc Tần vương còn chưa trở lại vương phủ, hoàng thượng hạ khẩu dụ, mệnh Triệu Đặc Trạch làm chủ tế Dương Soái!

Năm rồi chủ tế Dương Soái là Dương Gia Bảo, năm nay lại đổi thành ngoại tôn Dương Soái...Tần vương thế tử Triệu Đặc Trạch, chuyện này khiến các đại thần cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng hoàng thượng đã hạ chỉ, cho dù có người cảm thấy không ổn, cũng không dám hé môi, dù gì cũng là chuyện riêng của Dương gia, không quan hệ đến người khác.

Sau khi Tần vương nghe khẩu dụ, sửng sốt một lúc lâu. Về phủ nói lại với Tần vương phi.

- Chủ tế Dương Soái? Hoàng thượng là muốn để thế tử chân chính kế thừa di chí của Dương Soái?

Tần vương phi giật mình không nhỏ, kế thừa Dương Soái? Không phải là Dương Gia Bảo sao? Cho dù không phải là Dương Gia Bảo, cũng không nên là Triệu Đặc Trạch, hay là nàng đã đoán sai? Triệu Đặc Trạch chính là nhi tử của Dương phi cùng Tần vương?

- Nếu hoàng thượng đã hạ khẩu dụ, Vương gia nên tạ ơn a.

- Nên tạ ơn.

Tần vương chua xót, không nói nên lời, Tần vương nhất mạch vẫn còn, Triệu Đạc Trạch lại làm chủ tể Dương Soái, có phải hoàng thượng có ý muốn trừ bỏ Tần vương nhất mạch?

Tần vương liền tìm gặp Triệu Đạc Trạch.

Khương Lộ Dao phân phó hạ nhân dàn xếp hành lễ, cẩn thận dò hỏi từ lúc nàng đi, vương phủ có xảy ra chuyện gì.

- Thái phi điện hạ hỏi rất nhiều lần, vì sao đột nhiên người lại rời khỏi kinh thành đi đến bãi săn.

- Một lát ta đi thỉnh an thái phi, sẽ nói rõ ràng.

- Còn có một chuyện, một đám hàng hóa từ phía nam vận chuyển tới, nói là thái phi tự mình định ra.

- Thái phi có nói dùng để làm gì không?

- Dạ không có nói, nô tỳ sai người đi xem qua đều là vật liệu đá tốt nhất.

- Ừ.

Khương Lộ Dao cũng không hỏi nữa có lẽ thái phi muốn tu sửa Tần vương phủ.

- Nhũ mẫu, có ai tiếp cận nhũ mẫu không?

Đây mới là chuyện khiến Khương Lộ Dao để ý nhất, lúc nàng rời kinh, đã dặn đám người Nguyễn ma ma trông chừng nhũ mẫu, không được để nhũ mẫu chuyển tin tức cho Dương gia, tiện thể không để ai tiếp cận nhũ mẫu.

- Nô tỳ luôn nhìn chăm chăm nhũ mẫu, không phát hiện ai tiếp cận nàng.

- Không có?

- Dạ.

Không phải Khương Lộ Dao không tín nhiệm Nguyễn ma ma, nếu Tần vương phi biết chuyện hoán tử, ở bãi săn phát sinh chuyện ngoài ý muốn, sao Tần vương phi lại không nhìn chăm chăm nhũ mẫu? Sao không tìm chứng cứ trên người nhũ mẫu? Là Tần vương phi sơ sót? Hay hết thảy chỉ là Khương Lộ Dao suy nghĩ nhiều?

- Tần vương phi có phái người trở về Tần vương phủ không?

- Chuyện này nô tỳ biết, ma ma hầu hạ bên người Tần vương phi điện hạ trở lại trước tiên, nói là trong nhà có chuyện, ở vương phủ dạo một vòng, liền trở về nhà chiếu cố nữ nhi bị bệnh...

Khương Lộ Dao nhú mày, Tần vương phi phái người trở về chỉ là trùng hợp?

Ma ma trở về lại không tiếp cận nhũ mẫu, rốt cuộc Tần vương phi muốn làm cái gì?

- Nhũ mẫu đâu? Vẫn luôn khóc, hay vẫn luôn niệm kinh?

- Không khóc không cười, nô tỳ cũng không biết nhũ mẫu ngồi một mình suy nghĩ cái gì, nhìn sầu người.

Khương Lộ Dao nghe thế, trong lòng liền hạ quyết định, nhũ mẫu không thể ở lại vương phủ.

Mặc kệ Tần vương phi có biết chuyện hoán tử hay không, thì nhũ mẫu cũng không thể ở lại vương phủ.

Một khi nhũ mẫu tự sát, Triệu Đặc Trạch sẽ bị hiềm nghi nhiều nhất, giết người diệt khẩu...Quả phụ Dương gia hoặc là Tần vương phi tuyệt đối có

dám làm.

Hơn nữa nhũ mẫu một lòng trung với chủ tử, sẽ cho rằng chết chính là tận trung với chủ tử.

Khương Lộ Dao đứng dậy đi ra ngoài, Nguyễn ma ma hỏi:

- Chủ tử đi gặp thái phi điện hạ?

- Không phải, đi gặp nhũ mẫu.

Hiện giờ Triệu Đặc Trạch hiện vẫn còn ở trong thư phòng với Tần vương, trên dưới vương phủ đều biết chuyện này, cho nên lúc này nhũ mẫu tuyệt đối an toàn...

Khương Lộ Dao đi vào sân viện của nhũ mẫu, thấy nhũ mẫu ngây ngốc ngồi trên giường, cười lạnh nói:

- Nhìn thấy chủ tử cũng không thỉnh an? Cho dù người nuôi lớn thế tử, thế tử che chở người, thì người cũng không thể không biết phép tắc lễ luật.

- Ta muốn gặp A Trạch...

Nhũ mẫu nghe tiếng Khương Lộ Dao nói, liền biết người đang đứng trước mặt là người đáng hận cỡ nào, lợi dụng quỷ mị, lừa nàng nói chuyện xưa.

Nàng định lấy cái chết tạ tội với chủ tử, bởi vì nàng không chỉ không hoàn thành mệnh lệnh của chủ tử, còn khiến kế hoạch của chủ tử thất bại trong gang tấc.

Sau đó thái quân không cho nàng tự sát, hạ lệnh bắt nàng tận lực văn hồi Triệu Đặc Trạch.

Nàng không tin mình từ nhỏ đã chiếu cố thế tử gia lớn lên lại tin người ngoài hơn nàng.

- Gặp thế tử gia, người muốn nói cái gì? Nhũ mẫu, người định nói các người đã từng cùng nhau trải qua gian nan? Hay là nói ta như thế nào bất kính với người? Hay là nói ta cố ý phá hư quan hệ giữa các người?

Khương Lộ Dao cười lạnh nói:

- Ta thấy trong mắt người trừ chủ tử ra, sẽ không có người khác, người cho rằng làm Dương gia trung phó liền có thể mệnh lệnh, bài bố thế tử gia? Hạ nhân chính là hạ nhân, che chở cất nhắc, kêu người một tiếng nhũ mẫu, khiến ta mất hứng...

- Người muốn như thế nào?

- Dương gia trung phó, thế tử gia nuôi không nổi.

Khương Lộ Dao búng búng ngón tay, nói:

- Người tới, giúp nhũ mẫu thu thập đồ vật, đưa nhũ mẫu hồi Dương gia.

- Cái gì? Người đuổi ta đi? Ai cho người lá gan? Ta là nhũ mẫu của hân...

- Nhưng người không làm tròn nhiệm vụ của một nhũ mẫu, thế tử từ nhỏ đã mất mẫu thân, người có từng thật lòng đau hân, không phải đem hân nuôi nấng trưởng thành là được, hưởng chi người..... Người làm gì, còn cần ta nói sao?

- Không đi, ta không đi, không gặp được thế tử, ta sẽ không đi.

Nhũ mẫu gặt gao ôm cây cột trong phòng:

- Không gặp được thế tử gia, ta không đi, thế tử gia là ta nuôi lớn, hân không thể đối xử như vậy với ta, đều là người... Là người châm ngòi ly

gián...

Khương Lộ Dao cười khanh khách, nhìn hạ nhân thu thập đồ vật gọn gàng, từ trong cổ tay áo lấy ra một tấm ngân phiếu một ngàn lượng bạc, đem ngân phiếu đẩy vào ngực nhũ mẫu, thấp giọng lẩm bẩm hai câu, thần sắc nhũ mẫu đại biến.

- Người nói thật?

- Là thật, hay là giả, người còn không rõ? Tuy lúc trước ta dùng thủ đoạn, nhưng người đã nói hết thảy, cho nên ta chỉ đem tin tức này nói cho người, Dương gia đừng nghĩ từ trong miệng ta biết được cái gì.

Khương Lộ Dao nghiêng ngẫm cười lạnh:

- Người có cần Dương gia? Người muốn chủ tử của người đã chết vẫn phải bất an sao?

Cánh tay của nhũ mẫu chậm rãi buông lỏng, nói với Khương Lộ Dao:

- Vì cái gì mà người thà chịu trách nhiệm, thanh danh khắc nghiệt, vẫn muốn đuổi ta đi? Người không sợ người ngoài nghị luận sao?

- Ta chỉ muốn đề phòng hậu hoạn còn chưa xảy ra, huống chi ta không muốn chủ tử của người hoặc là ai đó lại đem Tần vương phủ như nghĩa trang, A Trạch...Đã đủ đáng thương, ta có thể nào lại để các người tiếp tục tính kế hãm?

Vì thế Khương Lộ Dao chịu trách nhiệm, chịu thanh danh khắc nghiệt thì thế nào?

Trước kia ở khuê phòng nàng cũng không có thanh danh hiền huệ, gả cho Triệu Đặc Trạch, chỉ cần hãm toàn tâm toàn ý với nàng, thì nàng không sợ ác danh.

- Người không thể để ta gặp A Trạch một lần sao?

- Không thể.

Khương Lộ Dao kiên quyết cự tuyệt.

- Người muốn gặp thế tử? Rốt cuộc người có lương tâm hay không? Thế tử đối với người như thế nào, chính người hiểu rõ, nếu người cái gì cũng không biết, ta sẽ lưu người lại, nhưng người rõ ràng cái gì cũng biết, lại khiến A Trạch bị ảnh hưởng đến cực đoan, táo bạo, một tay người nuôi lớn hài tử, nhìn hẳn đi lên lối rẽ, người không đau lòng? A, ta đã quên, người không nhìn thấy, vì người là người mù, cho nên người không thấy A Trạch.

- Nguyễn ma ma, người sai người đưa nhũ mẫu bình an về Dương gia.

- Dạ.

Nhũ mẫu bị người nâng, mang theo một ít hành lễ cùng một ngàn lượng ngân phiếu do Khương Lộ Dao ban thưởng, rời khỏi Tần vương phủ.

Nguyễn ma ma nhìn nhũ mẫu bước vào cổng Dương gia, mới xoay người rời đi.

Loảng xoảng một tiếng, Tần vương phi mất khống chế đánh rơi chung trà trong tay, tàn khốc nói:

- Người nói cái gì? Thế tử phi đuổi nhũ mẫu về Dương gia?

- Mới vừa rồi, thế tử phi sai người hộ tống nhũ mẫu hồi Dương gia...Chủ tử...

- Đáng chết.

Tần vương phi biết nàng không ngăn được Khương Lộ Dao, chỉ là, nếu nàng biết sớm một chút, nhất định sẽ ngăn cản nhũ mẫu rời đi...

Tuy hai mắt nhũ mẫu đã mù, đầu óc cũng không rõ ràng, nhưng nhũ mẫu là một quân cờ hữu dụng trong việc kiểm chế Triệu Đặc Trạch.

Nhưng quân cờ mẫu chốt này, lại bị Khương Lộ Dao nhẹ nhàng quét ra khỏi bàn cờ.

Tuy ở Dương gia, nàng vẫn có thể động thủ, nhưng làm việc ở Dương gia không thuận tiện như ở Tần vương phủ.

Tần vương phi suy nghĩ, có lẽ Dương môn thái quân cũng muốn lợi dụng nhũ mẫu...

Chỉ sợ Triệu Đặc Trạch đã biết thân thế của hắc, vừa rồi Tần vương phi nghe ma ma thân cận hồi kinh trước bẩm báo gần đây nhũ mẫu nhìn không ổn.

Nếu Triệu Đặc Trạch biết hết thủy, hắc sẽ cảm kích Khương Lộ Dao đã tiễn nhũ mẫu đi, sẽ không trách cứ Khương Lộ Dao!

Cho dù thân là đối thủ, Tần vương phi cũng không nhịn được mà tán thưởng một câu.

Khương Lộ Dao đi một nước cờ hay, không chỉ nắm chặt Triệu Đặc Trạch, trừ bỏ tai họa ngầm, không cho đối thủ một chút cơ hội, trực tiếp giải quyết, làm việc tuyệt đối không do dự, rất quyết đoán.

Mà Triệu Đặc Trạch không chỉ được hoàng thượng ban thưởng ngọc bội, còn làm chủ tể Dương Soái, hắc không bị ảnh hưởng gì, mà so với trước kia càng thêm phong cảnh.

Tần vương phi cũng biết thế lực trong tay Triệu Đạc Trạch càng ngày càng hùng hậu, một khi Triệu Đạc Trạch đủ lông đủ cánh, cho dù thân phận bị vạch trần, dù hãn không được làm Tần vương thế tử, thì hãn vẫn là nhi tử kiệt xuất nhất của Tần vương...

Hãn sẽ đề lên đầu nhi tử của nàng.

Nàng một mảnh tâm huyết, chỉ sợ là tính kế hư vô.

- Chủ tử...

- Không có việc gì.

Tần vương phi che ngực, buồn bực không dễ chịu.

- Thế tử phi đang ở nơi nào?

- Thế tử phi đi gặp thái phi...

- Được, nàng thật tốt quá, không có bất luận sơ hở gì, thế tử gia thú được nàng...Quả thật có phúc.

P/s: Chương này ta tặng các nàng nè. 🍵 🍵 🍵 🍵 🍵

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 77: Nữ Nhân

Tần vương phi thật sự không ngờ, trước kia nàng tuyệt đối không biết tân thể tử phi sẽ khó chơi như thế.

Mới vừa vào cửa chưa được nửa năm liền phát hiện bí mật ẩn sâu trong Tần vương phủ.

Tuy Tần vương phi hận Khương Lộ Dao, cũng không thể không thừa nhận Khương Lộ Dao thực thông minh.

Nhớ năm đó nàng cũng phải cẩn thận chứng thực hơn một năm, đến khi nàng sinh hạ nhi tử mới phát giác Dương phi thiết hạ cạm bẫy.

Chỉ có làm mẫu thân, mới biết tự mình kết thúc sinh mệnh của nhi tử có bao nhiêu khó khăn.

Cho dù Dương phi lợi hại, cũng là mẫu thân, huống chi nhi tử trong lòng nàng là huyết mạch mà nàng vẫn luôn ngóng trông.

Nếu Dương phi có thể bảo vệ mạng của Dương Gia Bảo, như thế nào sẽ ra tay kết thúc sinh mạng của thân tử?

Chỉ cần nhi tử còn tồn tại, liền có hi vọng, huống chi nhi tử là cốt nhục của Tần vương, Dương Gia Bảo là ngoại tôn.

Tuy cũng có người nói Dương phi ôm tử tự sát chỉ là không muốn nhi tử ở lại Tần vương phủ chịu nhục, nhưng Dương phi rất hiểu Tần vương coi

trọng mặt mũi, có lẽ nhi tử của nàng không được làm thế tử, nhưng Tần vương vẫn sẽ nuôi dưỡng nhi tử.

Khương Lộ Dao chưa làm mẫu thân, sao nàng biết được?

Tần vương phi có vài phần bội phục sự thông minh của Khương Lộ Dao, trước kia nàng chỉ xem Dương phi thiết hạ hoán tử là đối thủ, hiện giờ xem ra, Khương Lộ Dao mới là đối thủ lớn nhất của nàng.

Khương Lộ Dao so với Dương phi còn khó chơi hơn nhiều, Dương phi sẽ bận tâm thể diện thanh danh, nhưng Khương Lộ Dao hoàn toàn không sợ người ngoài nghị luận ác danh, từ chuyện nàng đuổi nhũ mẫu về Dương gia là có thể thấy...

Khương Lộ Dao không sợ Khương nhị gia mất mặt? Không sợ Khương gia mất thể diện?

Khương nhị gia không sợ thanh danh xấu, đương nhiên Khương Lộ Dao cũng không sợ phụ huynh giáo huấn mình.

Tần vương phi tức ghen, khó chịu áp chế, có thể nàng sẽ bị Khương Lộ Dao chọc tức muốn học máu.

- Chủ tử người nói xem, có phải thế tử phi vì vật liệu đá mà đi gặp thái phi?

- Không phải.

Tần vương phi chắc chắn Khương Lộ Dao còn chưa phát hiện vật liệu có vấn đề, thái phi rất thích xa hoa, cơ hồ mỗi năm đều sẽ tu sửa vương phủ, mua sắm vật liệu đá này nọ cũng không khiến Khương Lộ Dao cảnh giác.

- Nàng sợ ta đi nói này nọ với thái phi, nên mới tới trước ta một bước, nói rõ tình huống với thái phi.

Thái phi cùng Tần vương đều là người muốn thể diện, muốn thanh danh, đưa nhũ mẫu của Triệu Đạc Trạch về Dương gia, nhất định thái phi không chấp nhận được.

Tần vương phi nhếch môi, chỉnh lại trâm cài tóc:

- Đi, ta đi nghe một chút, vị thế tử phi sát phạt quyết đoán của chúng ta, sẽ dùng lý do như thế nào để thoái thác, ta phải học a.

.....

Trong phòng thái phi.

Tần vương phi vừa vào cửa liền nhìn thấy hai mắt thái phi đắm lệ mê mang lôi kéo tay Khương Lộ Dao, sao lại thế này?

Thái phi không so đo Khương Lộ Dao đuổi nhũ mẫu đi, Tần vương phi không hiểu, chuyện gì đây? Vì sao vẻ mặt của thái phi lại mang theo cảm kích?

Rốt cuộc Khương Lộ Dao đã nói gì?

- Nhi tức tới rồi à.

Thái phi lau khóe mắt ẩm ướt, cảm khái nói với Tần vương phi:

- Vẫn là lão vương gia biết nhìn người, biết Vĩnh Ninh hầu có thể giáo dưỡn ra cô nương tốt, vì thế tử định ra hôn ước.

Tần vương phi miễn cưỡng cười cười, này liên quan gì đến lão Tần vương?

Lúc lão Tần vương qua đời, Khương gia còn chưa có nâng thế tử đâu, Khương Lộ Dao còn chưa ấn định làm thế tử phi.

Tần vương phi không dám nói thái phi này nọ, cười nói:

- Vĩnh Ninh hầu phủ có Gia Mẫn quận chúa, quận chúa quản giáo các tôn nữ thật sự nghiêm.

- Gia Mẫn quận chúa không tồi, nhưng ta thấy không bằng tôn tức.

Thái phi thở dài:

- Tôn tức mới là người một lòng vì vương phủ mà suy nghĩ, không so đo thanh danh được mất, tôn tức thật khiến người đau tiếc.

Tần vương phi đã hiểu Khương Lộ Dao nói gì đó với thái phi, đơn giản chính là nhũ mẫu như thế nào thời thời khắc khắc nói với Triệu Đặc Trạch vì Dương gia mà báo thù gì đó.

Thái phi không thích Triệu Đặc Trạch cùng Tần vương trở mặt thành thù, cũng biết nhũ mẫu góp phần không nhỏ.

Chỉ là bận tâm thể diện của vương phủ, lại nghĩ nhũ mẫu nuôi lớn Triệu Đặc Trạch cũng không dễ dàng, lại vì mặt mũi của Dương gia, cho nên nhắm mắt làm ngơ.

Hiện giờ Khương Lộ Dao chủ động giúp thái phi giải quyết phiền toái, cam nguyện gánh vác thể nhân phê bình, thái phi có thể nào không cảm động? Có thể nào không xem Khương Lộ Dao như bảo bối?

Tần vương phi liếc nhìn Khương Lộ Dao đang rũ mi yên lặng đứng bên người thái phi, quả nhiên là người biết nắm bắt thời cơ.

Khương Lộ Dao cúi đầu, vẫn có thể cảm nhận ánh mắt sâu xa của Tần vương phi, không sao cả, nàng cũng không sợ đối thủ quá giáo hoạt, mỉm cười ngẩng đầu.

- Mẫu phi nhìn nhi tức làm chi? Nhi tức chỉ giúp mẫu phi làm chuyện mà người không thể làm mà thôi.

Khương Lộ Dao bày ra bộ dạng không cần quá cảm kích, Tần vương phi hận đến ngứa răng, ai cảm kích nàng?

Nhũ mẫu ở bên người Triệu Đặc Trạch mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, ở Dương gia...Cho dù nhũ mẫu chết, có quan hệ gì tới Triệu Đặc Trạch?

Tần vương phi sinh khí, cũng không thể nói gì, giả vờ khen:

- Ta thấy lão vương gia vì thế tử tuyển chọn nhi tức không tồi.

- Nhi tức chỉ làm chuyện nên làm mà thôi.

Khương Lộ Dao nhìn thái phi, vẻ mặt khiêm tốn:

- Tôn tức còn có rất nhiều thiếu sót, thỉnh tổ mẫu quản giáo.

Thái phi vỗ vỗ cánh tay của Khương Lộ Dao, hòa ái nói:

- Có cái gì không hiểu liền nói với ta.

Tần vương phi ở bên cạnh nói:

- Ở bãi săn, ta chưa kịp hỏi người, vì sao người không ở trong phủ dưỡng bệnh, lại vội vàng chạy tới bãi săn, nếu lẫn lộn hư thân thể, phải làm sao bây giờ? Tuy người còn trẻ, nhưng vẫn nên cẩn thận chú ý thân thể, thái phi cùng vương gia còn ngóng trông người sớm ngày có tin tốt.

Thấy ánh mắt thái phi ngưng trọng, Tần vương phi nói tiếp:

- Thế tử đột nhiên xuất hiện ở bãi săn, phu thê thế tử gia a, thật là khiến người để tâm, nếu không phải hoàng thượng khoan dung, bọn họ đột nhiên

xuất hiện ở bãi săn, không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu phân tranh.

- Nếu hoàng thượng để thế tử làm chủ tế Dương Soái, chứng tỏ hoàng thượng sẽ không trách tội thế tử.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt nói tiếp:

- Mẫu phi rất ít hỏi chuyện liên quan đến Dương gia, cho nên thế tử có một số chuyện không tiện nói với người, thế tử không muốn người khó xử, thế nhân đều nói kế mẫu khó làm.

Khương Lộ Dao nói này đó, ý là Tần vương phi còn phải cảm tạ Triệu Đạc Trạch?

Khương Lộ Dao vui vẻ thưởng thức sắc mặt buồn bực của Tần vương phi, quay đầu nói với thái phi:

- Tôn tức sốt ruột đi bãi săn cũng là vì thế tử, người cũng biết tính tình của thế tử có chút táo bạo, tôn tức lo lắng thế tử ở bãi săn lại làm chuyện gì khiến thái phi phiền lòng.

Thái phi liền hỏi:

- Có thể có chuyện gì? Người như thế nào lại biết A Trạch đi bãi săn?

- Lúc thế tử đi bãi săn, đã sai người đưa tin cho tôn tức, thế tử...

Khương Lộ Dao ngượng ngùng cúi đầu:

- Viết một phong thư khiến tôn tức hiểu lầm, làm hại tôn tức liều sống liều chết chạy đến, ai ngờ thế tử chỉ muốn tặng tôn tức một phần lễ vật, về sau tôn tức không bao giờ tin tưởng hẳn.

Chuyện thân mật giữa phu thê, Khương Lộ Dao không tin thái phi không biết xấu hổ há mồm dò hỏi đến cùng.

Quả nhiên, lúc thái phi chuẩn bị từ bỏ, Tần vương phi lại hỏi:

- Vết thương của phụ thân người, Khương nhị gia đã tốt hơn chưa? Nếu thiếu dược liệu, trong phòng ta còn có một ít nhân sâm.

Tần vương phi chủ động giúp thái phi giải tỏa nghi vấn:

- Thân gia Vĩnh Ninh hầu thế tử cùng thế tử gia xuất hiện ở bãi săn, hai người bọn họ từ trên núi lăn xuống, nghe Dật nhi nói, lúc ấy tình huống rất hung hiểm, vì bọn họ bình an, Dật Nhi không màng bảo hộ hoàng thượng, cũng vì vậy mà bị hoàng thượng trách phạt. Nhưng Dật nhi rất đôn hậu, nói với ta chỉ cần thế tử bình an là tốt rồi.

Thái phi chậm rãi nói:

- Ở bãi săn thực náo nhiệt.

- Đúng là náo nhiệt, thái tử bị bệnh cũng ở bãi săn.

Khương Lộ Dao thâm ý sâu sắc nói:

- So với bệnh tình của thái tử gia, phụ thân tôn tức thương thế bé nhỏ không đáng kể.

Thái tử bệnh nặng? Lực chú ý của thái phi tập trung mấy chữ thái tử bệnh nặng.

Vì sao Khương nhị gia cùng Triệu Đặc Trạch lại xuất hiện ở bãi săn, tuy thái phi quan tâm, nhưng không quá coi trọng, thái tử một khi...

Trên dưới triều đình sẽ có dao động rất lớn, đây mới là chuyện đại sự liên quan đến Tần vương phủ.

Thái phi vội hỏi:

- Thái Tử bệnh tình thế nào?

- Nói như thế nào cũng vậy, tôn tức cho rằng không thể tin, còn phải xem hoàng thượng.

- Nói cũng đúng, hoàng thượng...

Thái phi lắc đầu:

- Chỉ sợ thân thể hoàng thượng...

- Nghe phụ thân tôn tức nói, hoàng thượng long thể rất tốt, ngẫu nhiên có chút bệnh nhẹ, cũng là vì lo lắng cho thái tử.

- Phụ thân người nói?

- Chuyện này kỳ thật rất vừa vặn.

Khương Lộ Dao then thùng cười:

- Lúc phụ thân tôn tức bái kiến hoàng thượng, vừa lúc bệnh nhẹ của hoàng thượng phát tác, phụ thân kịp thời giúp hoàng thượng một chút.

Tuy Khương Lộ Dao nói rất nhẹ nhàng, thái phi có thể nghĩ đến mấu chốt trong đó, chỉ sợ không chỉ là giúp một chút.

- Đây cũng là thân gia có cơ duyên, phụ thân người mười phần phúc tướng, có hậu phúc.

- Có lẽ là vừa vặn.

- Ngày khác người mời tổ mẫu của người cùng nương của người tới vương phủ đi, ta muốn giáp mặt nói lời cảm tạ với các nàng, đem cô nương tốt như vậy gả đến Tần vương phủ, từ khi A Trạch cùng người thành thân đến nay, hành sự càng thêm ôn trọng, hiếm khi thấy xúc động tùy hứng.

Hiện giờ thái phi nhìn Khương Lộ Dao thuận mắt hơn rất nhiều, mặc kệ nói như thế nào thì Khương nhị gia cũng có công cứu giá, là ân nhân cứu mạng của hoàng thượng.

Tần vương phủ có Khương Lộ Dao, ít nhất hoàng thượng sẽ ít nghi kỵ, trước kia thái phi không muốn gặp nhị phu nhân, trong lòng nàng luôn khinh thường nhị phu nhân mê bạc.

Hiện giờ Khương nhị gia có công cứu giá là công thần, thái phi không thể giống như trước kia coi khinh hoặc lơ là nhị phu nhân.

- Nương của tôn tức mà nghe thấy lời này, nhất định sẽ thường xuyên tới vương phủ bồi người nói chuyện.

Nhị phu nhân vẫn luôn nỗ lực dạy dỗ Khương Lộ Dao như thế nào gom bạc...Sau khi Khương Lộ Dao xuất giá, nhị phu nhân sợ bọn hạ nhân trong Tần vương phủ tham ô bạc...

Tuy nữ nhi rất có khả năng, nhưng đối với nhị phu nhân mà nói, nữ nhi chỉ am hiểu kiếm bạc, chứ không am hiểu tích tiểu thành đại, không xem mấy đồng tiền lẻ là gì.

Trước kia nhị phu nhân sợ Tần vương phủ dòng dõi quá cao, không thể tới cửa dạy dỗ nữ nhi, có thái phi mời, nhị phu nhân không chỉ tới dạy dỗ nữ nhi phương pháp quản gia tích cóp vàng bạc, không chừng thái phi cũng bị giáo dục.

Đến lúc đó Tần vương phủ sẽ thực náo nhiệt.

Tần vương phi nhìn Khương Lộ Dao càng ngày càng khiến thái phi vui vẻ, trong lòng rất hệt hắng, nhớ năm đó lúc nàng vào cửa, thái phi không ít lần khó dễ, Tần vương phi cũng nơm nớp lo sợ nhiều năm.

Sau khi Tần vương sinh hai nhi tử, thái phi mới yên tâm đem vương phủ giao cho nàng.

Khương Lộ Dao vừa vào cửa không được nửa năm...Tần Vương phi vì bản thân trước kia mà ủy khuất chua xót.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 77+2: Nữ Nhân 2

Thư phòng Tần vương phủ.

Tần vương ngồi, Triệu Đạc Trạch đứng trước mặt hắn, phụ tử hai người đang độ mắt, không ai nhường bộ.

- A Trạch.

Tần vương thở dài một hơi:

- Người làm chủ tế Dương Soái, rốt cuộc muốn làm cái gì?

- Phụ vương, nhi tử chỉ là suy nghĩ cẩn thận, muốn hăm hờ tiến lên mà thôi, không phải người luôn nói nhi tử tùy hứng hồ nháo, hiện giờ nhi tử nghĩ thông suốt, không thể để bọn đệ đệ xem thường nhi tử.

Tần vương cảm thấy tức ngực, trước kia Triệu Đạc Trạch hồ nháo, hắn đau đầu, hiện giờ Triệu Đạc Trạch hăm hờ tiến lên phía trước, lại liên lụy tới Dương gia, đầu Tần vương càng đau.

- A Trạch...

- Phụ vương biết sư phó của nhị đệ là sư đệ của Dương Soái không?

- Cái gì?

Tần vương đại kinh thất sắc:

- Hẳn là sư đệ của ngoại tổ phụ ngươi? Như thế nào lại vậy? Hoàng thượng biết không?

Lời này nói ra, Tần vương cảm thấy mình quá xuẩn, ngay cả Triệu Đặc Trạch cũng biết, hoàng thượng có thể không biết sao?

- Phụ vương có định khiến nhị đệ từ sư môn?

- Không...

Tần vương lắc đầu, bồi sư bỏ tổ sẽ bị thế nhân khinh thường, nếu để Triệu Đặc Dật phản bội sư môn, Triệu Đặc Dật còn chốn dung thân?

- Nếu phụ vương có thể chấp nhận nhị đệ, vì sao ta làm chủ tế Dương Soái lại không được? Nếu hoàng thượng đã hạ khẩu dụ, sẽ không để ý đến chuyện này, hay là phụ vương có thể chịu đựng nhị đệ, lại muốn ta kháng chỉ không tuân?

- ...

Tần Vương không biết nên nói như thế nào, không thể làm phụ thân bất công, Triệu Đặc Trạch là thế tử, theo lý càng được Tần vương coi trọng.

- A Trạch, ta chỉ muốn hỏi ngươi, vì sao phải làm chủ tế? Ngươi phải nói thật với ta.

- Ta là ngoại tôn Dương gia.

- Ngươi muốn Dương gia...A Trạch, ngươi không rõ sao? Ngươi đã là Tần vương thế tử, tương lai sẽ kế thừa tước vị của ta, ngươi lại hăm hở tiến lên còn có vị trí nào so với Tần vương càng tôn quý hơn?

Sắc mặt Triệu Đặc Trạch lạnh lùng, nghe Tần vương nói xong, nhàn nhạt nói:

- Không phải ta không tin phụ vương, cũng không phải nghĩ người bất công. Ta không muốn bị người khác bài bố... Là của ta, ta sẽ không từ bỏ, không phải của ta... Ta cũng không từ bỏ.

Hắn vì Dương gia trả giá nhiều như vậy, lưng đeo cừu hận, vì cái gì không thể từ Dương gia chiếm được chỗ tốt?

- Ai bài bố người?

- Người sống rất mệt mỏi.

Triệu Đặc Trạch không trả lời Tần vương.

- Nếu người không ngăn cản nhị đệ, cũng đừng ngăn cản ta!

- A Trạch...

- Chủ tể ta làm, hoàng thượng cũng đồng ý, người đừng khuyên nữa.

Tần vương thở dài một tiếng:

- Ta nhắc nhở người một câu, A Trạch, một vừa hai phải, Tần vương nhất mạch không thể vì người mà bị hoàng thượng nghi kỵ, thân mẫu của người đã chết, không thể quá thân cận với Dương gia, người hiểu không?

- Nhi tử sẽ nhớ kỹ lời người nói.

- Người đi đi.

Tần vương để Triệu Đặc Trạch rời đi, thân thể xụi lơ trên ghế, lẩm bẩm nói:

- Không thích hợp, quá không thích hợp.

Chuyện nhũ mẫu bị Khương Lộ Dao đuổi về Dương gia, lúc Triệu Đặc Trạch trở về sân viện, hạ nhân liền nói với hắn.

Triệu Đặc Trạch biết Khương Lộ Dao vì mình, một khi nhũ mẫu ở Tần vương phủ xảy ra chuyện, nhất định chuyện hoán tử sẽ bị Dương gia công khai, đến lúc đó...

Nhũ mẫu không phải hắn giết, cũng sẽ bị người khác nghĩ hắn vì muốn giữ được bí mật mà giết hại người nuôi mình lớn lên.

Lúc ở bãi săn, Triệu Đặc Trạch từng nói với Khương Lộ Dao, là hắn không muốn chuyện hoán tử bị bại lộ.

Nếu Khương Lộ Dao đã hiểu tâm ý của hắn, tự đương sẽ hỗ trợ.

Triệu Đặc Trạch cảm động càng thêm thương tiếc Khương Lộ Dao.

- Thế tử gia, người xem?

- Thế tử phi làm không sai, nhũ mẫu vẫn luôn nhớ thương Dương gia, hiện giờ ta đã thú thê, cũng không thể khiến nhũ mẫu buồn phiền mà ở lại vương phủ, trở về Dương gia, nhũ mẫu gặp lại đám lão tử muội, có lẽ thân thể sẽ tốt hơn.

Triệu Đặc Trạch không biết Khương Lộ Dao dùng biện pháp gì có thể đuổi nhũ mẫu về Dương gia.

Nhưng người ngoài nhất định sẽ nghị luận Khương Lộ Dao mỏng lạnh, bởi vậy hắn mới nói nhũ mẫu vẫn luôn muốn trở về Dương gia, chỉ là trước kia nhũ mẫu nhớ thương hắn, hắn cường nghênh nhũ mẫu ở lại Tần vương phủ, mới khiến nhũ mẫu không thể trở về Dương gia hưởng thanh phúc.

- Trong vương phủ nếu có đám nô tài nào lảm miện, ta tuyệt đối không tha.

- Dạ, thế tử gia.

- Có người hỏi, liền dựa theo lời ta vừa nói mà thuật lại.

- Dạ, thế tử gia.

- Dao Dao.

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao vừa mới từ chỗ thái phi về.

- Vất vả cho nàng.

- Bả vai thật mỏi a.

Triệu Đạc Trạch vừa nghe, ngoan ngoãn mát xa, cẩn thận hỏi:

- Còn chỗ nào? Còn chỗ nào nữa?

Khương Lộ Dao híp mắt hưởng thụ, một hồi nói bên trái, một hồi nói bên phải, khiến Triệu Đạc Trạch vội vàng đến đỡ mồ hôi, nàng cười nói:

- Được rồi.

- Dao Dao.

- Cái gì cũng đừng nói, chúng ta là phu thê.

Triệu Đạc Trạch gắt gao ôm Khương Lộ Dao:

- Ta sẽ bảo hộ nàng.

- Người đoán xem, nếu phụ thân ta nghe người khác nói ta đuổi nhũ mẫu về Dương gia là mỏng lạnh, khắc nghiệt, phụ thân ta sẽ nói cái gì?

- Sẽ cùng bọn họ đánh nhau?

- Sẽ không.

- Ta không đoán được, ý nghĩ của nhạc phụ không giống người thường, không phải người bình thường có thể lý giải.

- Ta cũng là người bình thường?

Khương Lộ Dao cười khanh khách dựa vào lòng Triệu Đặc Trạch.

Triệu Đặc Trạch giật giật môi, có thể ảnh hưởng Khương nhị gia đến như thế, nào giống người thường, Dao Dao còn nói nàng là người bình thường?

Nhạc phụ đại nhân lợi hại, cũng không lợi hại bằng Dao Dao, chỉ là nhạc phụ đại nhân có vận khí quá tốt.

Khương Lộ Dao học theo giọng của Khương nhị gia, thô thanh thô khí nói:

- Chủ tử đối với hạ nhân còn phải chú ý mỏng lạnh? Chủ tử đối đãi như thế nào với hạ nhân mà không được? Khuê nữ của ta không chỉ cho bạc, còn niệm tình cũ chủ động đưa nhũ mẫu về Dương gia, đây là mỏng lạnh?

Quả nhiên, Khương nhị gia ở trà lâu đang nói ầu nói tả:

- Khuê nữ của ta ít nhất cũng cho một ngàn lượng bạc a, cho dù nhũ mẫu không trở về Dương gia, ở kinh thành cũng có thể đặt mua sản nghiệp, cũng có thể về ngoại gia ôm tôn tử vì nàng dưỡng lão sống chung, nàng vì thế tử vất vả cả đời, còn không cho nàng lúc tuổi già được hưởng thanh phúc? Hay là đem nhũ mẫu nhốt ở Tần vương phủ, tiếp tục hầu hạ chủ tử mới là tốt?

Người khác cũng không dám nghị luận Tần vương thế tử phi nữa.

Bất luận người nào dám phản đối ý kiến của Khương nhị gia, đều cảm giác phía sau lưng rét run, ánh mắt của Khương nhị gia quá dọa người.

Lúc này, Khương nhị gia mới vừa cứu giá thành công thần, là thời điểm nổi bật nhất, Khương nhị gia một không cầu quan, nhị không cầu tài, thật đả thương người.

Hoàng thượng chỉ có thể tùy hỷ hồ nháo, huống chi chính miệng hoàng thượng từng nói, Khương nhị gia là phụ thân tốt biết bao che cho nhi nữ.

Có lời hoàng thượng, Khương nhị gia càng tận tâm tận lực biện hộ cho Khương Lộ Dao.

Khương nhị gia cùng Triệu Đặc Trạch liên hợp, lời đồn đãi phê bình Khương Lộ Dao không khơi dậy được sóng gió.

Dương môn thái quân đối với chuyện Tần vương thế tử trả nhũ mẫu về Dương gia, vẫn luôn trầm mặc, phong ba gì đó liền biến mất vô hình.

Đồng thời, chuyện Tần vương thế tử làm chủ tế Dương Soái mới là điều trên dưới triều dã chú tâm.

Hoàng thượng vứt bỏ huyết mạch duy nhất của Dương gia là Dương Gia Bảo, rốt cuộc là vì nhìn trúng Tần vương thế tử? Hay là bất mãn với Dương gia?

Nghi thức tế lễ Dương Soái phần lớn là Dương gia lo liệu, nếu Triệu Đặc Trạch làm chủ tế, không thể không gặp đám người Dương gia, trong lòng hẳn không muốn tái kiến quả phụ Dương gia.

Khương Lộ Dao nhìn thấy hẳn rồi rầm, cười nói:

- Người nên cảm thấy áy náy là quả phụ Dương gia, A Trạch, người không cần sợ các nàng.

- Không phải sợ, ta không muốn gặp.

Triệu Đặc Trạch thở dài một hơi:

- Nếu các nàng bức người quá đáng...Ta...

- Người cướp đi thứ quý giá nhất của Dương gia, chính là trừng phạt lớn nhất đối với các nàng, quả phụ Dương gia thủ tiết cả đời, bảo hộ chính là di trạch của Dương Soái.

Khương Lộ Dao trào phúng cười:

- Thái quân luôn miệng nói Dương Soái di trí, ta nói các nàng hoàn toàn không hiểu biết, nhất định nhũ mẫu sẽ nói với thái quân, Tần vương phi đã biết chuyện hoán tử, chuyện này là ta tự nói cho nhũ mẫu...

- Nàng còn nói cái gì?

- Ta nói nếu Dương phi dám hạ được Tần vương, thiên lí tuần hoàn, báo ứng khó chịu, không biết năm đó Dương phi làm này nọ, có thể báo ứng ở trên người thân sinh nhi tử của nàng hay không.

Nếu Khương Lộ Dao không nói như vậy, nhũ mẫu sẽ ngoan ngoãn hỏi Dương gia sao?

Thấy sắc mặt Triệu Đặc Trạch ngưng trọng, Khương Lộ Dao khẽ nói:

- A Trạch, ngàn vạn lần không nên xem thường nữ nhân, tuy hạ độc không dễ, nhưng không phải không có cơ hội động tay chân, Tần vương đối với bất luận kẻ nào vẫn luôn cảnh giác, cho dù là đối với Tần vương phi, nhưng Triệu Đặc Dật đâu? Hẳn tính tình thuần hậu, vẫn luôn xem Tần vương phi như ân nhân, thân mẫu mà đối đãi, hẳn cái gì cũng không biết,

cái gì cũng không rõ, Tần vương phi sẽ bỏ qua cơ hội này sao? Hắn sẽ cảnh giác Tần vương phi sao?

- Nàng nói hắn...

- Nếu Tần vương phi có thể trị hết "bệnh" cho Tần vương, nàng cũng có thể khiến hắn khổ không nói nổi.

- Quá độc ác, các nàng đều quá độc ác.

- Hết thấy vì thân sinh nhi tử mà suy nghĩ.

- Chẳng lẽ người khác sinh nhi tử liền không phải...

- Không phải chính mình sinh nhi tử, A Trạch, mẫu vì tử cường, lời này không sai, Dương phi làm mừng một, không thể không cho Tần vương phi làm mười lăm.

Triệu Đạc Trạch lạnh người:

- Qua mấy ngày nữa ta đi nhạc gia, thỉnh tấu tử xem mạch cho ta, ta...

- Người không sao.

Khương Lộ Dao cười nói:

- Tần vương phi không xuống tay với người, người nghĩ thử xem, người vẫn là thế tử, luôn cảnh giác nàng, Tần vương phi dùng thủ đoạn đối phó nguyên phối đích tử...Không phải phùng sát, cũng không phải bồng sát, mà là bỏ mặc, mọi việc không hỏi, tùy ý người càng đi càng bậy, huống chi nàng có thể thao túng Triệu Đạc Dật, ta hoài nghi nàng xuống tay với Triệu Đạc Dật, một khi hai người các người không tàn sát lẫn nhau, hoặc là người đã chết, Triệu Đạc Dật còn sống kế thừa Tần vương phủ, Triệu Đạc Dật không có nhi tử, chọn người kế thừa chỉ có thể là tôn tử của nàng.

- Nói vậy, mặc kệ thế nào, Tần vương phủ cũng ở trong tay nàng?

- Không sai.

Khương Lộ Dao gật đầu, nghiêng ngẫm cười nói:

- Tuy ta coi thường quả phụ Dương môn, nhưng thái quân...Cũng không dễ chơi, Tần vương phi bị một đám quả phụ quần lấy, sẽ thoải mái được sao, A Trạch đừng quên, thái tử điện hạ còn bệnh.

Chỉ cần chứng minh Tần vương phi biết chữa bệnh, thái quân sẽ bỏ qua cơ hội ngáng chân Tần vương phi sao?

Tần vương phi nhiều năm nhìn người khác chém giết, hiện giờ cũng nên đến phiên nàng cùng quả phụ Dương môn so chiêu.

Triệu Đạc Trạch cười khố nói:

- Nữ nhân...Nữ nhân...

Có khi so với địch nhân còn đáng sợ hơn.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 78: Tức Giận

Nếu Triệu Đặc Trạch không thú được Dao Dao, có lẽ hiện giờ hần sẽ thực thê thảm, bị Tần vương phi cùng quả phụ Dương gia đùa bỡn bài bố cả đời.

Là hần quá xuân, hay là nữ nhân bên người hần quá khôn khéo?

- Dao Dao.

- Đừng sợ A Trạch, chúng ta ở bên nhau.

Khương Lộ Dao vỗ vỗ lưng Triệu Đặc Trạch.

- Dao Dao, nàng sẽ tính kế ta sao?

- Người không phản bội ta, ta sẽ không tính kế người.

- ...

Vì sao Dao Dao lại thành thật đến như vậy? Triệu Đặc Trạch nói khẽ:

- Giúp ta chuẩn bị y phục, ngày mai ta đi gặp đám quả phụ Dương gia.

- Nghĩ thông suốt?

- Ừ.

Dao Dao lợi hại, hần không thể ném phân, người nên ngưng ngưng khi thấy hần phải là Dương môn thái quân.

Nằm song song trên giường, Khương Lộ Dao còn muốn nói với Triệu Đặc Trạch, không cần sợ miệng người, nếu luôn sợ hãi sẽ bỏ qua rất nhiều cơ hội, tích cực tranh thủ không có gì phải xấu hổ.

Triệu Đặc Trạch không phải Khương nhị gia, Khương Lộ Dao không thể nói từng chuyện bắt hẩn làm theo.

Nếu không dù tình cảm thâm hậu cũng sẽ biến đậm, lòng tự trọng của nam nhân rất cao.

Nàng không có cách nào nói, nhũ mẫu bị đuổi về Dương gia, có tác dụng đối với Triệu Đặc Trạch, thanh danh rất quan trọng với nữ tử, Khương Lộ Dao không màng thanh danh tốt xấu, liền giải quyết nhũ mẫu, nàng thắng do biết nắm bắt cơ hội, cũng ngăn chặn khả năng xuất hiện nguy hiểm.

Tiên hạ thủ vi cường, Khương Lộ Dao rất ít làm chuyện ngênh chiến theo kiểu chủ động thế này, cũng không muốn chờ đến nghịch cảnh lại phản kích, nếu phản kích thất bại thì sao?

Nàng không dám nói mọi chuyện đều suy xét chu toàn, tận lực đem nguy hiểm tiêu diệt trước khi kịp nảy sinh.

Nàng biết Triệu Đặc Trạch bị ảnh hưởng cực kỳ sâu xa, ở chung lâu ngày, Khương Lộ Dao muốn từng giọt từng giọt xâm lấn vào sâu trong lòng Triệu Đặc Trạch, đồng thời chậm rãi thay đổi Triệu Đặc Trạch.

Thú được tức phụ tốt, bảo tam vô ưu.

Triệu Đặc Trạch tỉnh tể nhìn Khương Lộ Dao đang ngủ say, ngày khác có phải hẩn nên thả cho tổ phụ một nén nhang?

Trước kia hẩn vẫn luôn khinh bỉ hôn ước, không ngờ lại có được hạnh phúc ngày hôm nay.

Sáng sớm, Khương Lộ Dao chinh chu Triệu Đặc Trạch từ trên xuống dưới, nàng không giỏi may vá, nhưng ở vương phủ tú nương có tay nghề tinh vi, muốn làm kiện trang phục quý khí quân nhân cũng không khó, phẩm vị của Khương Lộ Dao có thể nói hơn rất nhiều người.

Nàng không có xem thường thẩm mỹ của cổ nhân, đem chút yếu tố hiện đại kết hợp cùng cổ đại, vì Triệu Đặc Trạch thiết kế vài bộ y phục độc đáo.

- Dao Dao, đây là ta?

Triệu Đặc Trạch nhìn gương không thể tin, giật giật cánh tay, người trong gương tuấn mỹ, dương cương, hẳn không ngờ bản thân lại có khí phách hăng hái như vậy.

- Người dựa y trang.(= ng đẹp vì lụa)

Khương Lộ Dao vừa lòng cười nói:

- Đừng nhúc nhích, người còn thiếu một chút phục sức.

Tuyển một ngọc bội hình quả đào treo bên hông Triệu Đặc Trạch, Khương Lộ Dao nói:

- Người ăn mặc đẹp, cũng thể hiện thẩm mỹ của ta tốt.

Nam nhân ăn mặc, chứng minh công lực của thê tử.

Khương Lộ Dao cùng Triệu Đặc Trạch đi bá kiến thái phi, về mặt thái phi hiện rõ kinh ngạc:

- A Trạch hôm nay...Càng tốt đẹp.

Tần vương phi cũng thực ngoài ý muốn, trước kia chỉ thấy Triệu Đặc Trạch anh tuấn, hôm nay mới biết hẳn tuấn mỹ vô cùng.

Dù đứng cùng Triệu Đạc Dật, cũng không bị Triệu Đạc Dật nho nhả xuất chúng cướp đi nổi bật, ngược lại so với Triệu Đạc Dật càng có khí chất.

Khương Lộ Dao không chỉ tân trang Triệu Đạc Trạch, nàng còn tân trang y phục của mình cực kỳ hợp thân phận khí chất thế tử phi.

Tần vương phi lấy dịu dàng làm đầu, tuy y phục rất nhiều, phần lớn màu sắc và hoa văn đều đồng nhất, chỉ có trang sức tinh xảo.

Khương Lộ Dao không giống vậy, nàng mặc y phục các loại sắc thái, tố nhã, minh diễm, phấn nộn, mộc mạc, mỗi một kiện y phục phối hợp phụ trang thể hiện tự thân khí chất của nàng.

Nàng có thể mặc đủ loại y phục.

Hai người bọn họ đứng chung một chỗ, nhìn rất giống Kim Đồng Ngọc Nữ.

- Hôm nay A Trạch đi Dương gia?

- Dạ.

- Người hãy nói chuyện nhiều với ngoại tổ mẫu.

- Dạ.

Thái phi vừa lòng nhìn Triệu Đạc Trạch, trước kia Triệu Đạc Trạch luôn mang theo một cổ oán hận khi tiếp xúc với thái phi cùng Tần vương.

Hiện giờ oán hận giống như biến mất, đuổi nhũ mẫu về Dương gia là đúng.

Tần vương phi trộm liếc nhìn Triệu Đạc Dật:

- Hay là, để Dật nhi đi cùng thế tử gia?

Triệu Đạc Dật liền lắc đầu nói:

- Đại huynh đi vì chuyện làm chủ tể Dương Soái, ta đi không tiện.
- Đại huynh, ta đưa người đi. Đưa người đi Dương gia, ta đi binh doanh.

Hai huynh đệ một trước một sau ra cửa.

Khương Lộ Dao cười khanh khách uốn gối, cảm thán một tiếng:

- Mẫu phi thật đau nhị đệ, chuyện gì cũng không quên nhị đệ, nhưng có một chút kỳ quái, người chắc chắn nhị đệ có thể khiến thái quân vui mừng? Ta nhớ rõ, trước kia từng nghe thái phi nói, mẫu thân của thế tử không kiên nhẫn với thứ xuất.

- Ta chỉ nghĩ Dật nhi cùng Dương gia sâu xa...

- Miễn bàn đến chuyện này, nếu sớm biết sư phó của Dật nhi là sư đệ của Dương Soái, ta sẽ không đáp ứng Dật nhi bái sư.

Thái phi không muốn liên lụy quá sâu với Dương gia, một ngoại tôn Dương Soái đã là cực hạn mà thái phi có thể thừa nhận, hôm qua nghe Tần vương nói chuyện này, thái phi một đêm không ngủ.

Người chưa từng trải qua án oan năm đó, không cách nào lý giải lúc trước Tần vương nhất mạch sợ hãi như thế nào, như đi trên băng mỏng.

Tần vương phi nói:

- Dật nhi trung thành với bệ hạ, sư phó của Dật nhi vẫn luôn được thế nhân tôn sùng, bản thân lại được hoàng thượng coi trọng.

- Ta sợ Dật nhi bị sư phó của hắn dạy dỗ phải học theo Dương Soái.

- Dương Soái chỉ có một, người giống như Dương Soái thiên cổ khó tìm.

Tần vương phi lại lần nữa vì Triệu Đặc Dật mà nói chuyện, Khương Lộ Dao ở bên cạnh lẳng lặng nhìn hai người giao phong.

Thái phi rõ ràng không vui, đáng thương Tần vương phi, không thể không giúp Triệu Đặc Dật nói chuyện, dù biết sẽ chọc giận thái phi.

Nếu bà bà muốn cho Tần vương phi giày nhỏ xuyên(làm khó), Tần vương phi có khổ cũng không thể nói.

Trước cửa Tần vương phủ, Triệu Đặc Trạch xoay người lên ngựa, Triệu Đặc Dật đi tới phía trước cầm dây cương tuần mã của Triệu Đặc Trạch, ngửa đầu nói:

- Đại huynh, ta có chuyện muốn nói.

- Người nói.

- Người không thể để Dương Gia Bảo đi theo người cùng nhau làm chủ tế sao?

- Hoàng Thượng chỉ mệnh ta làm chủ tế.

- Nhưng Dương Gia Bảo mới là đích huyết duy nhất của Dương Soái, hẳn mới họ Dương, Dương Soái trên trời có linh thiêng cũng muốn nhìn thấy người cùng Dương Gia Bảo đồng tâm hiệp lực.

- Người luôn vì Dương gia mà suy xét.

- Đảm đương không nổi lời đại huynh nói, người cùng Dương Gia Bảo cùng làm chủ tế mới thỏa đáng nhất.

- Lời này người không nên nói với ta...Nói với hoàng thượng đi.

Triệu Đạc Trạch chấp tay về hướng hoàng cung:

- Ta chỉ nghe mệnh lệnh của hoàng thượng, có phải người đã quên lời ta nói? Ta nói người đừng ở bên tai ta nói này nọ, người nghe không hiểu sao?

Đoạt lại dây cương, Triệu Đạc Trạch cười lạnh:

- Ta họ Triệu, là hậu duệ hoàng tộc, nhị đệ tốt nhất cũng nên nhớ rõ mình họ gì, là nhi tử của ai.

“Giá.” Triệu Đạc Trạch bỏ lại Triệu Đạc Dật, phóng ngựa giơ roi mà đi.

- Đại huynh...

Triệu Đạc Dật mất mát đứng thẳng thân thể, rồi cười ngựa đi bình doanh, hẳn cũng trung thành với hoàng đế, nhưng lại muốn vì Dương gia làm một chút chuyện.

- Thái quân, Tần vương thế tử tới rồi.

- Để hẳn tiến vào.

Thái quân ngồi thẳng tắp, Triệu Đạc Trạch bước chân trầm ổn đi vào, thái quân nhìn Triệu Đạc Trạch ngơ ngác một lúc lâu:

- A Trạch.

Triệu Đạc Trạch hành lễ, bình tĩnh nói:

- Thái quân đối với chuyện tế điện Dương Soái có yêu cầu gì, thỉnh nói với ta.

Từ lúc nhũ mẫu trở về Dương gia liền nói chuyện hoán tử đã bị Triệu Đạc Trạch biết, thái quân ngủ không an ổn, cả ngày sầu lo bước tiếp theo

nên làm cái gì bây giờ?

Vốn định vạch trần thân phận của Triệu Đạc Dật cùng Triệu Đạc Trạch, nhưng thái quân không thể không cố kỵ hoàng thượng cùng thái hậu sẽ nghĩ thế nào đối với chuyện này.

Hiện giờ Triệu Đạc Trạch mở rộng mũi nhọn, lại được hoàng thượng coi trọng ủy thân trọng trách, có nhạc gia duy trì.

Nếu không làm gì sai lầm khiến thiên nộ nhân oán, sau khi vạch trần, rất có thể hắn vẫn như cũ sẽ là Tần vương thế tử...

Lúc trước Dương gia chủ động hoán tử, là từ bỏ thân phận đích huyết.

Tuy về mặt tình cảm có thể tha thứ, nhưng Tần vương nhất mạch là tôn thất, là huyết mạch hoàng gia.

Lấy thứ đối địch, lẫn lộn huyết mạch hoàng gia, hoàng thượng đang lo không bắt được cơ hội gõ đầu Dương gia, một khi bí mật hoán tử bùng nổ, hoàng thượng sẽ có cơ xử trí Dương gia.

Huống chi Triệu Đạc Dật có khả năng bị Tần vương phi hại, trên người có bệnh kín, Triệu Đạc Dật như thế nào làm Tần vương thế tử?

Tần vương phi..... Thái quân hận nữ nhân ác độc dối trá đến cực điểm, thế sẽ không bỏ qua cho nàng.

Trước kia thái quân thấy Tần vương phi xem Triệu Đạc Dật như thân sinh nhi tử mà thương tiếc, khắp nơi vì hắn suy nghĩ làm đủ chuyện tốt, hiện giờ thái quân mới hiểu, nàng bị Tần vương phi chơi đùa.

Năm đó không phải Dương Phi không an bài người ở bên cạnh Triệu Đạc Dật, đáng tiếc sau khi Dương phi qua đời, thái quân sợ bị người hoài

nghi, chậm rãi đem những người Dương phi lưu lại bảo hộ Triệu Đặc Dật đuổi hết đi.

Thái quân muốn dùng Triệu Đặc Trạch hấp dẫn tất cả những người cừu thị Dương gia cùng sự chú ý của Tần vương nhất mạch.

Nàng muốn Triệu Đặc Dật thuận lợi chưởng quản quân hồn mà Dương Soái lưu lại, chỉ cần Triệu Đặc Dật lập chiến công, cho dù chuyện trao đổi thân phận bị bại lộ, Triệu Đặc Trạch vô năng vô dụng, dựa vào cái gì dám tranh cùng Triệu Đặc Dật?

Hoàng Thượng sẽ thuận nước đẩy thuyền, khôi phục thân phận của Triệu Đặc Dật.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 78+2: Tức Giận

Thái quân ngàn vạn lần không thể ngờ Tần vương phi đã sớm biết bí mật này, cũng không ngờ, còn chưa chờ Triệu Đặc Dật nổi danh, Triệu Đặc Trạch lại được hoàng thượng coi trọng tín nhiệm trước Triệu Đặc Dật.

Này từng cọc biển cổ đem tất cả thế cục sinh sôi chôn vùi.

- A Trạch.

- Người định nói hết thấy đều là ta hiểu lầm?

- Không phải hiểu lầm.

Lúc này thái quân không còn mặt mũi nói là hiểu lầm.

- Nếu không phải hiểu lầm thì đừng nói nữa, ta không muốn nghe.

Triệu Đặc Trạch trực tiếp ngồi xuống ghế:

- Hôm nay ta tới đây, trừ chuyện thương thảo nghi thức tế lễ Dương Soái cùng người ra, ta còn muốn hỏi một câu, phần mộ thân mẫu của ta nằm ở đâu? Những thai phụ bị Dương phi giết chết mai táng ở nơi nào?

Mười phụ nhân mang thai cùng hài tử của các nàng vì một mình Triệu Đặc Dật mà trả giá sinh mệnh, Dương phi tâm địa cực kỳ ác độc.

- Táng ở bãi tha ma phía tây...

Thái quân cảm giác hơi thở khó khăn, giải thích nói:

- Tình huống lúc ấy rất nguy cơ, chúng ta không thể không qua loa đưa ma, mỗi năm ta đều tế bái các nàng, cũng cấp chùa miếu tặng nhang đèn giấy bạc, cầu nguyện Phật Tổ phù hộ các nàng kiếp sau thuận lợi.

- Ta không thể tìm thấy quan cữu(mộ chôn cất) của mẫu thân ta?

- ...

- Dù các người đưa bao nhiêu nhang đèn giấy bạc vào chùa miếu cũng không chuộc được tội nghiệt mà các người phạm phải, thêm nhang đèn giấy bạc chỉ vì các người cầu yên tâm thoải mái, người có từng để ý tới ta? Để ý đến phụ nhân vô tội chết vì trợ sản?

Sắc mặt Triệu Đạc Trạch xanh mét, cánh tay khống chế không được mà run rẩy, nếu không phải vì để ý muốn cướp nhân mạch của Dương gia, hẳn sẽ không làm chủ tế Dương Soái.

- Người có yêu cầu gì, sai người nói cho ta biết là được.

Triệu Đạc Trạch đứng dậy bước nhanh ra bên ngoài, nếu tiếp tục đối mặt với quả phụ Dương gia, hẳn sợ hãi sẽ mất khống chế đánh người hoặc là huỷ hoại Dương gia.

- Biểu ca đi đâu?

Dương Gia Bảo thiếu chút nữa đã đụng phải Triệu Đạc Trạch đang lao ra cửa, thấy hai mắt Triệu Đạc Trạch khắp huyết đỏ bừng, bộ dạng như muốn tìm người liều mạng, thân thể Dương Gia Bảo ôm yếu quơ quơ, lui về phía sau vài bước

- Ai chọc người? Biểu ca?

Triệu Đạc Trạch trừng mắt nhìn Dương Gia Bảo, thái quân nghe động tĩnh bên ngoài, cuống quýt chạy ra:

- Người không thể thương tổn Gia Bảo.

Thái quân kéo Dương Gia Bảo ra phía sau, bảo hộ huyết mạch duy nhất của Dương gia:

- Hẳn cái gì cũng không biết.

- Năm đó, ta cái gì cũng không biết, lão quả phụ người như thế nào lại hại ta?

Lão quả phụ? Sắc mặt thái quân biến đổi, đem Dương Gia Bảo kéo lại sau lưng, Dương Gia Bảo nhẹ giọng hỏi:

- Biểu ca bị ai khinh bỉ? Sao người có thể nói chuyện với tổ mẫu như vậy?

- Trên đời này người có thể khiến ta tức giận muốn hủy diệt cũng không ít, nhưng người cùng Triệu Đạc Dật là người ta muốn giết chết nhất.

Triệu Đạc Trạch nắm mạnh tay về hướng Dương Gia Bảo, thái quân động thân đón nhận:

- Người dám.

" Bốp", Triệu Đạc Trạch đánh thẳng vào mặt thái quân, rầm một tiếng, mũi của thái quân đổ máu không ngừng:

- Người...

Thật dám đánh người?

- Đây là ta thay thế nường của ta đánh người.

Triệu Đạc Trạch lau máu trên năm tay, giọng trầm thấp thị huyết nói:

- Ta nói cho người biết, tốt nhất nhất Dương Gia Bảo ở Dương gia, hắn đi ra cửa, sẽ bị người hạ độc thủ.

- Người uy hiếp ta?

- Người cứ thử đi, xem có phải ta uy hiếp người hay không.

Triệu Đặc Trạch cười thê lương tàn nhẫn, cảm nhận từng đợt hàn khí.

Chờ đến lúc Triệu Đặc Trạch rời đi rất lâu, bầu không khí âm lãnh mới chậm rãi tiêu tán, Gia Bảo sắc mặt tái nhợt:

- Tổ mẫu, biểu ca có ý tứ gì? Vì sao lại nói là thay cô cô đánh người? Vì sao phải uy hiếp ta?

Tuy hắn không gặp Triệu Đặc Trạch nhiều lắm, nhưng mỗi lần gặp Triệu Đặc Trạch đều đưa lễ vật cho hắn, biểu ca vẫn luôn đối xử với hắn rất tốt, còn có nhạc phụ của biểu ca là Khương nhị gia, Dương Gia Bảo không thể quên lúc hắn ghé đầu sau lưng Khương nhị gia.

Đó là một ngày vui vẻ nhất, muôn màu muôn vẻ nhất.

Khương nhị gia nói cho hắn biết, ở Đại Minh triều có rất nhiều thú sự, nhiều đồ ăn ngon, bên ngoài so với Dương gia càng tốt hơn.

Hắn rất hy vọng Khương nhị gia có thể tới Dương gia dẫn hắn đi, dù biết tổ mẫu sẽ sinh khí, nhưng hắn vẫn muốn cùng Khương nhị gia cùng nhau vui đùa.

Nếu biểu ca không thích hắn, hận hắn, Khương nhị gia sẽ không đến nữa.

- Tổ mẫu.

- Gia Bảo, người phải nhớ kỹ, hãn không phải biểu ca của người, là kẻ thù của người, từ nay về sau người phải cẩn thận hãn.

- Hãn không phải biểu ca? Như thế nào lại vậy?

- Người chỉ cần nhớ kỹ những lời này là được.

Thái quân nghiêm khắc nói lời tàn khốc, nắm chặt tay Dương Gia Bảo:

- Người nhớ kỹ không?

- Ta...Ta đã biết.

Từ nhỏ Dương Gia Bảo được tổ mẫu nghiêm khắc giáo dục lớn lên, không dám vi phạm bất luận mệnh lệnh gì của tổ mẫu.

Khương Lộ Dao từng nói với Triệu Đạt Trạch, tiểu hài tử không thể thiếu sự giáo dục của phụ thân, bị một đám quả phụ nuôi lớn, tính tình hài tử sẽ có này đó khuyết tật.

Dương Gia Bảo bị một đám quả phụ nuôi lớn, cho dù có tư chất của Dương Soái, cũng không gánh nổi Dương gia.

Thái quân thấy bộ dạng Dương Gia Bảo yếu đuối, nàng rất bất mãn, nàng cũng lo lắng không người nối nghiệp Dương gia, nhưng lúc này sao nàng có thể nào yên tâm để Dương Gia Bảo xuất môn, chưa không nói đến chuyện thân thể Dương Gia Bảo rất suy nhược, chính là bên ngoài có bao nhiêu kẻ thù chờ hãm hại người thừa kế Dương gia?

Hiện giờ Triệu Đạt Trạch còn tính cướp đi tất cả của Dương Gia Bảo cùng Triệu Đạt Dật.

Thái quân nhin xuống, trấn an tôn tử, sau đó liền suy nghĩ nên làm như thế nào khiến Triệu Đạt Dật nhận rõ Tần vương phi, thái quân hận Tần vương phi, đã đạt tới đỉnh núi.

Tần vương phi vô năng, dùng mười mấy năm còn không diệt trừ được Triệu Đạc Trạch, ngược lại còn khiến Triệu Đạc Trạch càng ngày càng xuất sắc.

Nếu Triệu Đạc Trạch giống bình thường táo bạo lỗ mãng, thái quân không phải lo lắng như bây giờ:

- Tần vương phi, người chờ đó cho ta.

Ra khỏi Dương gia, Triệu Đạc Trạch ở kinh thành phóng ngựa chạy như điên, bên tai tiếng gió rung động tựa như tiếng nữ tử khóc nỉ non.

Triệu Đạc Trạch tràn ngập phần nô không chỗ phát tiết, vừa rồi hẳn nên đánh thái quân thêm hai ba quyền, thái quân hoàn toàn không có một chút hối hận hay áy náy, hết thấy đều nên như vậy.

Hắn cưỡi ngựa chạy ra kinh thành, đi về phía tây hướng tới bãi tha ma, nói với đám thuộc hạ:

- Các người ở chỗ này chờ ta.

Sau khi xuống ngựa, Triệu Đạc Trạch đi từng bước đến bãi tha ma, đây là nơi thân mẫu của hắn táng thân, nơi này dơ bẩn, tội nhân, khất cái không nhà để về mới táng thân ở chỗ này.

Khóe mắt Triệu Đạc Trạch ẩm ướt, hắn không xứng làm nhi tử của người.

Bãi tha ma có vài cây khô, trên cây đứng vài con quạ đen, bởi vì Triệu Đạc Trạch tới gần, quạ đen phũ cánh cạc cạc cạc kêu to, bởi vì nơi này không có ai tới gần, quạ đen cũng không sợ hãi người, thậm chí còn chủ động vờn quanh đỉnh đầu Triệu Đạc Trạch

“Cạc cạc cạc”.

Tứ tung ngang dọc những tấm chiếu phát ra từng đợt mùi vị hôi thối, bãi tha ma phần lớn đều lấy một tấm chiếu thay quan tài.

Hư thối, thi cốt không được đầy đủ trải rộng trên bãi tha ma.

Nước mắt chảy xuống, Triệu Đạc Trạch mặc niệm:

" Nương, nhi tử bất hiếu tới gặp người."

Triệu Đạc Trạch không biết rốt cuộc thân mẫu của hắn táng thân ở đâu, có lẽ lúc trước nương của hắn cũng bị một tấm chiếu cuốn đi.

Hắn nên khiến Dương phi cảm nhận tư vị bỏ thi hoang dã...Không được, cường chế xúc động thị huyết, Triệu Đạc Trạch nhin rồi lại nhin, chạy trốn chết rồi khỏi bãi tha ma.

- A Trạch?

Khương nhị gia tiêu sái đi vào tửu lâu thường xuyên kết giao cầu hữu, ngoài ý muốn nhìn thấy Triệu Đạc Trạch đang liều mạng uống rượu, Khương nhị gia không còn tâm tư vui đùa, liền nói với đám ‘ cầu hữu ’ bên cạnh:

- Ta đi bồi tiểu tể của ta, các người tự chơi trước đi.

- Người thật sự coi trọng tiểu tể.

- Ai làm tiểu tể của nhị gia, là người đó có phúc khí, ta nói nhị gia nha, lúc trước người như thế nào lại không chọn ta làm tiểu tể?

Khương nhị gia chụp đầu công tử hơi trẻ tuổi, ngạo khí nói:

- Người dám so sánh với tiểu tể của ta? Người biết hay không, tiểu tể của ta là thiên hạ đệ nhất tiểu tể?

- Cút đi, các người cút qua một bên chơi đi.

Khương nhị gia nhẹ nhàng đá đuổi mấy người xung quanh, Triệu Đặc Trạch thực khiến hần quan tâm, đi vài bước đến bên bàn tiệc, bắt lấy cánh tay đang cầm bầu rượu của Triệu Đặc Trạch:

- A Trạch.

Không phải hần nên chuẩn bị nghi thức tế lễ Dương Soái sao?

Trước mắt bao người, Triệu Đặc Trạch không chuẩn bị nghi thức tế lễ, lại liều mạng uống rượu, người khác sẽ nghĩ như thế nào?

- Buông ta ra, ta muốn uống rượu, ta muốn uống rượu.

Triệu Đặc Trạch đẩy Khương nhị gia, mắt say lờ mờ mê mang:

- Rượu, cho ta rượu.

Khương nhị gia bị đẩy ra, thân thể lão đảo, vẫn nhào về hướng Triệu Đặc Trạch, túm chặt cánh tay của hần, la lớn với tiểu nhị:

- Mau chuẩn bị Thiên Tự Hào cho ta.

Thiên Tự Hào là phòng đệ nhất trong tửu lâu, gian phòng riêng biệt kín đáo.

Hần là khách quen, lại là hầu phủ thế tử, tiểu nhị đã sớm đem phòng tốt nhất chuẩn bị thỏa đáng.

Khương nhị gia sai thị vệ bảo hộ cửa phòng, đem Triệu Đặc Trạch vào phòng, kê một bàn rượu và thức ăn, đóng lại cửa phòng, ngồi bên người

Triệu Đạc Trạch:

- Người muốn uống rượu, ta bồi người.

Triệu Đạc Trạch biết người đang ngồi cạnh hắn là ai, gục xuống đầu, lau khô khóe mắt:

- Nhạc phụ, ta thật khó chịu, tâm thật đau.

- A Trạch.

Khương nhị gia chưa từng thấy Triệu Đạc Trạch thất hồn lạc phách như thế, lúc chuyện hoán tử bại lộ, Triệu Đạc Trạch cũng không giống hôm nay, thống khổ cùng bi thương.

- Mau nói, là ai khi dễ người?

- Ta tìm không thấy nơi nương của ta được mai táng? Quả phụ Dương gia nói đem nương của ta chôn ở bãi tha ma, các nàng nói không kịp chuẩn bị một khối bia mộ cho nương của ta, cho dù một cái linh vị ở chùa miếu cũng đủ rồi... Thái quân lại nói tình cảnh lúc ấy không cho phép.

- Mụ nội nó nói nhảm.

Khương nhị gia bạo nộ đá ngã cái bàn, rượu và thức ăn rơi đầy đất, thị vệ trông cửa nghe thấy động tĩnh bên trong quá lớn, thấp giọng hỏi:

- Nhị gia?

- Các người đừng tiến vào.

Khương nhị gia cả giận nói:

- Ai cũng không được tiến vào.

Không thể khi dễ người đến như vậy, Khương nhị gia kéo Triệu Đặc Trạch:

- Phá, trước đập phá tửu lâu cho hả giận, một lát nữa ta cùng người đi phá Dương gia, đến trước cửa Dương gia phun cầu huyết, mụ nội nó một đám quả phụ, hai chữ con người cũng không đủ tư cách, còn dám đề cao Dương Soái? Dương Soái còn tồn tại, đã sớm hữu mụ quái thai.

- Nhạc phụ, đừng xúc động.

Triệu Đặc Trạch có chút thanh tỉnh vội khuyên bảo Khương nhị gia:

- Sẽ có cơ hội lấy lại công đạo.

- A Trạch, người nói chúng ta vì cái gì mà tranh quyền đoạt lợi? Vì cái gì làm thế tử?

- Ý tứ của nhạc phụ là?

- Ta mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, dù sao ta làm hầu gia thế tử chỉ vì muốn chính mình trôi qua càng tùy tâm sở dục(thích gì làm đó).

Lúc trước Khương nhị gia ngăn cản Triệu Đặc Trạch trả thù Triệu Đặc Dật, bởi vì Triệu Đặc Dật cùng Triệu Đặc Trạch đều vô tội, nhưng quả phụ Dương môn không vô tội:

- Lại tiếp tục nhịn, thiên lí bất dung.

- Ta cũng không muốn nhẫn.

- Không muốn nhẫn là được rồi.

Khương nhị gia nói thầm vài câu bên tai Triệu Đặc Trạch, cầm lấy bình rượu trực tiếp đổ lên người:

- A Trạch, ta dạy cho người như thế nào là người tai họa, giáo người và mặt lão quả phụ cầu huyết, người khác chỉ biết nói ta hồ nháo.

- Người..... Ta không muốn người vì ta mà chọc giận bệ hạ.

- Bệ hạ sẽ quản các nàng? Một đám quả phụ, thật sự coi các nàng là Dương Soái?

Khương nhị gia nghiêm túc hỏi Triệu Đạc Trạch:

- Người chỉ cần nói cho ta biết, đồ vật này nợ của Dương gia, người cần sao?

- Không cần.

- Tốt

Khương Nhị gia hung hăng vỗ vai Triệu Đạc Trạch, vui mừng nói:

- Không có Dương gia, người vẫn có thể trở nên nổi bật.

P/s tặng chương nha. Thông báo mấy chương sau.... Nhớ ăn trước khi đọc, nịt cầm trước khi coi. 🍷 🍷 🍷 🍷 🍷

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 79+1: Thần Côn

Lúc đầu Triệu Đặc Trạch muốn từ Dương gia lấy đi đồ vật nhất quý giá... Quân Hồn.

Đương thời tam đại danh tướng, lão Tần vương là dũng tướng, Vĩnh Ninh hầu vì trí mà leo lên, chỉ có Dương Soái lấy binh vì danh, đủ để nhìn ra địa vị của Dương Soái ở trong quân hơn xa lão Tần vương cùng Vĩnh Ninh hầu.

Triệu Đặc Trạch không có cách nào vì mẫu mà báo thù, cũng không cho phép bản thân oán giận hai mươi năm khổ sở.

Một khi chuyện hoán tử bại lộ, người khác chỉ nghĩ Triệu Đặc Trạch là tiểu tử may mắn, có được tất cả thứ mà hắn không có, nhưng thế nhân nào biết hắn thống khổ? Hắn giãy giụa?

- Từ bỏ.

Cuối cùng Triệu Đặc Trạch quyết định từ bỏ Dương gia:

- Không thể vì nương mà báo thù, ta cầm đồ vật Dương gia cũng sẽ ghê tởm, thực có lỗi với mẫu thân thi cốt vô tồn.

- A Trạch người hãy nghĩ biện pháp đem tất cả thi cốt ở bãi tha ma đều an táng, bọn họ ở nơi đó bồi nương của người gần hai mươi năm, cũng coi như thân nhân của mẫu tử người, hàng xóm, đây cũng là một kiện công đức, ta sẽ tìm cho người đủ 49 vị hòa thượng đạo sĩ siêu độ vong linh.

- Chờ sau khi kết thúc nghi thức tế lễ Dương Soái, ta sẽ nói cùng hoàng thượng.

Khương nhị gia gật đầu, chuyện cần động não, không tới phiên hẳn.

Thấy mùi rượu ấp ủ không sai biệt lắm, Khương nhị gia lung lay đi ra tửu lâu, sai bọn thị vệ chuẩn bị tốt vật phẩm dơ bẩn cùng cầu huyết, hẳn đi thẳng đến Dương gia.

Lúc này hẳn cũng không chờ trung bá thông báo, trực tiếp hung hăng đập đại môn Dương gia:

- Cho ta đi vào, ta có chuyện muốn nói...Lão quả phụ, người cho ta đi vào, dám khi dễ tiểu tử của ta, thật to gan a.

- Vĩnh Ninh hầu thế tử...Người đây là...

- Tránh ra.

Khương nhị gia phất tay, xách một thùng cầu huyết chen vào đại môn Dương gia.

Hạ nhân Dương gia phần lớn là lão nhân già nua, ngăn không được Khương nhị gia như lang như hổ, điên rượu.

Khương nhị gia chơi phải chơi cho lớn, một chân đá bay một người, khiến hẳn cũng hoài nghi công phu của hẳn sao lại lợi hại như thế, về sau không cần nói hẳn vẫn không được võ không xong.

- Khương nhị gia, rốt cuộc người muốn làm cái gì?

Dương môn thái quân tự biết mình đuối lý, năm đó hôn ước không chỉ có lão Tần vương cùng Vĩnh Ninh hầu định ra, chứng nhân là Dương Soái.

Khương gia lấy nữ nhi của thế tử gả cho Tần vương thế tử, Dương gia lại thay đổi đích thứ thân phận, làm đích nữ của Vĩnh Ninh hầu thế tử gả cho thứ tử.

Là chủ mưu của chuyện hoán tử, Dương gia ở trong đạo nghĩa là thua thiệt Khương gia, bởi vậy Dương môn thái quân mới nhẫn nhịn Khương nhị gia nhiều lần.

Nhưng Dương gia nhẫn cũng tới giới hạn.

Thái quân sẽ không chịu đựng Khương nhị gia chạy đến Dương gia điên rồ, giả ngây giả dại.

- Ta thật sự là thứ xuất...

Khương Nhị gia trào phúng cười to:

- Nhưng ta được hoàng thượng thân phong làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, chỉ cần hoàng thượng không triệt rút vị trí thế tử của ta, ta vẫn có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, cho nên nói nữ nhi của ta danh chính ngôn thuận làm Tần vương thế tử phi, A, ta hiện tại đã ký danh làm đích tử, là nhi tử của tôn thất Gia Mẫn quận chúa, cùng hoàng thượng còn dính chút thân thích.

- Người tới, đưa Khương nhị gia hồi Vĩnh Ninh hầu phủ.

Thái quân không kiên nhẫn nghe Khương Nhị gia nói năng lộn xộn say sỉn, nảy sinh ác độc nói:

- Người về Vĩnh Ninh hầu phủ chơi đùa uy phong thế tử của người...Nơi này là Dương gia, không phải hậu viện Vĩnh Ninh hầu phủ.

- Phụ thân của ta cùng Dương Soái là đồng chí, cũng coi là sinh tử chi giao, ta không đành lòng nhìn huyết mạch của Dương Soái bị lão yêu quái tàn hại, ách.

Khương nhị gia dùng cách mượn rượu, nghĩ chính mình đang say, nên muốn mắng chửi người như thế nào, liền có thể mắng chửi như thế này.

- Lão yêu quái, người mau mau hiện hình, đừng vội lại làm bẩn uy danh của Dương Soái.

- Người...

Thái quân bị Khương nhị gia há miệng ngậm miệng là lão yêu quái, nàng tức giận đến run người, xem ngã ngựa ra sau:

- Hồ nháo!

- Ta tới hàng yêu phục ma, tinh lọc Dương gia chứa chấp yêu nghiệt, yêu quái.

Khương nhị gia rút một thanh kiếm gỗ, ở trong tay múa loạn xạ, tung tăng nhảy nhót điên cuồng kêu lên:

- Thiên linh linh địa linh linh, cấp cấp như luật lệnh, yêu quái mau mau hiện thân, mau mau hiện thân...

Khương nhị gia có đám cầu hữu, tam giáo cửu lưu đều có, đạo sĩ hàng yêu trừ ma cũng có mấy cái, tuy Khương nhị gia không học bắt quỷ, nhưng nhiều lần nhìn thấy, trong miệng lại lẩm bẩm, nhìn cũng ra dáng ra hình, đột nhiên Khương nhị gia mở to mắt, động kinh run rẩy.

Thân thể thẳng tắp ngã về phía sau, giống như cương thi nằm trên mặt đất, bộ dạng như quỷ của hắc khiến mọi người đang vây xem phải hoảng sợ.

Thái quân không rảnh sinh khí, nếu chẳng may Khương nhị gia chết ở Dương gia, chẳng phải Dương gia càng thua thiệt Vĩnh Ninh hầu phủ?

- Sao người lại thế này?

- Ta là Dương Soái.

Quọe quậ vài cái, Khương nhị gia bò dậy, nhìn chăm chăm thái quân:

- Ta đã trở về.

- Nói bậy!

Thái quân đau đầu muốn tê dại, tức muốn bể phôi:

- Khương Thừa Nghĩa, người hỗn đản.

- Năm đó ta vì nước tận trung, vì trấn an lê dân bá tánh không tiếc hy sinh tánh mạng, chỉ cầu người có thể nuôi nấng huyết mạch Dương gia, nhưng người đâu...

Khương Nhị gia nhảy đến trước mặt thái quân, nắm chặt bắp tay của thái quân, nâng tay lên tát thái quân hai bạt tay.

- Người dưỡng tôn tử duy nhất của ta thành ma ốm, cái gì cũng không hiểu, là kẻ si ngốc, ngoại tôn duy nhất của Dương gia đâu?

Khương nhị gia đè ép thanh âm trầm trầm, thực sự có cảm giác quỷ quái nhập thân:

- Ngoại tôn của ta cũng trôi qua không tốt, người còn năm lần bảy lượt trách móc nặng nề ngoại tôn, người không làm ta thất vọng sao? Không làm nữ nhi thất vọng vì Dương gia tự sát sao?

-...

Thái quân bị đánh đến đầu váng mắt hoa, khóe miệng bị đánh nứt ra rồi:

- Khương nhị gia, người giỏi, thật to gan.

- Cầm miệng. Đồ yêu nghiệt, ta không phải Khương nhị gia, ta là Dương Soái, Dương Soái.

Khương nhị gia lại một lần nữa tán thái quân hai cái, lần này đánh thái quân đến lỗ tai nổ vang, trong miệng phun huyết:

- Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, lại ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu, ta vì quốc thái dân an có thể hy sinh hết cả, người là đồ yêu nghiệt lại khen ngược, không xem mạng người ra gì, người mạng là quý mạng, người khác mạng lại là tiện mạng?

(Yul: Lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu.

- Mạnh Tử -

Ta kính trọng bậc cha mẹ ta cũng như kính trọng các bậc cha mẹ của mọi người ; Ta yêu thương con em ta cũng như yêu thương con em của mọi người).

- Ta thật sự hối hận vì đã thú người cái đồ Tang Môn tinh.

- Đừng đánh tổ mẫu của ta nữa.

Dương Gia Bảo chạy tới, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt cánh tay của Khương nhị gia:

- Ta mặc kệ người là tổ phụ của ta, hay là Khương nhị gia, người không thể đánh tổ mẫu của ta.

Khương nhị gia có thể không hề cố kỵ động thủ đánh Dương môn thái quân, bởi vì lão vu bà này khinh người quá đáng, nhưng là đối mặt với Dương Gia Bảo, hẳn không thể xuống tay.

- Gia Bảo, người phải nhớ kỹ lời tổ phụ nói, người hãy thân cận với A Trạch, đừng ở trong phủ ngậy ngốc, phải đi mới thấy việc đời, A Trạch là

hài tử tốt, hần sẽ chiếu cố người, cũng đừng chơi cùng Triệu Đặc Dật, hần không tốt, hay cần nhân, quá thiện lương, thế đạo hung hiểm, người lại là huyết mạch duy nhất của Dương gia, không thể quá đơn thuần thiên chân.

- Tổ phụ?

Dương Gia Bảo nhút nhát sợ sệt hỏi:

- Người không phải là Khương nhị gia sao?

- Hiện tại ta là tổ phụ của người, mượn thân chi tử của đồng chí trở về nhân gian, ta chỉ muốn nói cho người biết, Gia Bảo, người không thể lớn lên trong tay quả phụ, tổ mẫu của người là yêu quái...Yêu quái tàn nhẫn độc ác.

Khương nhị gia vừa giả trang Dương Soái bám vào người, vừa phải nghĩ cách nên như thế nào giải quyết hậu quả.

Nếu ở trước mặt lão quả phụ hất cẳng huyết, mặc dù hoàng thượng trách tội một hai câu, cũng có thể ứng phó qua đi, nhưng hần vì tiểu tể trút giận, lại giả trang Dương Soái nhập thân, đánh lão quả phụ...Cái tội danh này có chút đại.

Bờ vai của hần quá nhỏ, gánh vác không nổi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Dao Dao, phụ thân người nên làm cái gì bây giờ?

Xúc động không phải?

Nhưng lão quả phụ nên đánh, A Trạch khiến hần đau lòng.

Khương nhị gia không hối hận vì đánh lão quả phụ, đúng rồi, đúng rồi, Dao Dao từng nói Dương Soái là trung thần, xả thân vì nghĩa là đại trung

thần, lão phụ từng nói Dương Soái sẽ có trận pháp...Trận pháp thất truyền.

Trận pháp? Chính là trận pháp.

Khương nhị gia đẩy thái quân, hung ác uy hiếp:

- Ta nói cho người biết, nếu người lại quản Gia Bảo, nuôi dưỡng như tiểu nữ nhi, ta thỉnh Lôi Thần đánh người.

Hắn ngồi xổm trên mặt đất, cắn ngón tay chảy máu, trên mặt đất vẽ xấu, hắn từng xem trận đồ mà Vĩnh Ninh hầu đưa cho Triệu Đặc Trạch.

Tuy hắn không nhớ được, dù sao Dương Soái là quý, tùy tiện họa hai ba đường, về sau để Dao Dao hỗ trợ lấp liếm là được.

Mặc kệ là người hắn mang theo, hay là người của Dương gia, hoặc là người vây quanh xem náo nhiệt, đều ngây ngốc nhìn Khương nhị gia ở trên mặt đất vẽ xấu.

Về một hồi lâu, Khương nhị gia dập đầu về hướng hoàng cung:

- Chúc Quân phúc thọ an khang, Đại Minh triều vận mệnh quốc gia thái bình. Thần đến, thần để lại chí bảo... Thần đi đây.

Ầm, Khương nhị gia lại nằm ngửa trên mặt đất, quạ quạ hai cái, giống như linh hồn thoát xác.

Ở đây mọi người như ngốc tử, ngây ngô nhìn Khương nhị gia làm quái, hay là Dương Soái thật sự bám vào người?

Sắp tới ngày tế lễ Dương Soái, cũng không phải không có khả năng.

Khương nhị gia xoay người đứng lên, vuốt đầu mê mang hỏi:

- Các người làm sao vậy? Như thế nào lại nhìn ta như vậy? Không phải ta đang hàng yêu phục ma sao? Yêu quái đi rồi?

- Ô a..

Khương Nhị gia chỉ vào khuôn mặt bị đánh đến sưng đỏ của thái quân nói:

- Ai đánh người? Là ai to gan như vậy? Đối phó yêu quái, không thể dùng cái tát, phải dùng câu huyệt.

Khương nhị gia cực kỳ nhanh nhẹn, đem thùng câu huyệt hất về phía Dương môn thái quân, thái quân trốn tránh không kịp, bị hất nguyên một thùng.

- Thái quân, thái quân, người khôi phục thần chí chưa?

Khương nhị gia rất có nghĩa khí tới gần thái quân:

- Yêu quái trên người của người, có phải đi rồi?

Thái quân một thân huyệt ô, nàng thở không thông, bị Khương nhị gia làm nghẹn đến ngất xỉu, Khương nhị gia nhìn thấy thái quân xụi lơ trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, lắc đầu nói:

- Yêu quái bám vào người lâu lắm, các người hầu hạ thái quân nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai ta đưa một chút dược liệu qua đây cho thái quân ăn lót dạ.

- Đi thôi, đi thôi.

Sau khi Khương nhị gia đại náo Dương gia, liền mang theo thị vệ vội vàng rời khỏi Dương gia.

Hắn viết một phong thư, dặn dò nói:

- Đưa cho Tần vương thế tử phi, để Dao Dao hỗ trợ cứu mạng.

- Nhị gia, người đi nơi nào?

- Hưởng hoàng thượng thỉnh tội.

Náo loạn lớn như vậy, chủ động thỉnh tội có phải có thể tranh thủ một chút khoan hồng xử lý?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 79+2: Thần Côn 2

Hoàng cung.

Triệu Đặc Trạch quỳ gối trước mặt hoàng đế:

- Bệ hạ, thần có tội.
- A Trạch, đứng lên nói chuyện.
- Thần vẫn nên quỳ.

Triệu Đặc Trạch vẻ mặt bất bình, trầm thấp nói:

- Thần chỉ là muốn để nhũ mẫu trở lại Dương gia vì nhũ mẫu quá nhớ thương, nhưng thái quân hiếu lắm thần vô tình, thần được hoàng thượng ân điểm làm chủ tế Dương Soái, thái quân cũng không vừa lòng, lúc thần ở Dương gia thương lượng nghi thức tế lễ, nhũ mẫu...

- Nàng nói gì đó?

- Từ nhỏ thần nghe nàng nói rất nhiều lần về án oan Dương gia, phụ vương phụ lòng bạc hạnh, nếu không phải thần thường xuyên gặp mặt bệ hạ, có lẽ sẽ bị nhũ mẫu lừa gạt cả đời.

Hoàng đế vừa nghe lời này, đôi mắt già nua hiện lên một tia tinh quang:

- Sau đó đâu? Người đến trước mặt trẫm chính là muốn nói chuyện liên quan đến nhũ mẫu của người?

- Tính tình thần không được tốt, thái quân lại hiểu lầm thần, cùng thần nổi lên phân tranh, thần buồn bực, liền đi tửu lâu, không ngờ nhạc phụ của thần cũng ở tửu lâu uống rượu, thần vẫn luôn thân cận với nhạc phụ, liền cùng nhạc phụ kể ra ủy khuất, bệ hạ cũng biết, nhạc phụ của thần rất bênh vực của người mình, hẳn nói nếu thái quân là ngoại tổ mẫu của thần, sẽ không bắt cận nhân tình như thế, nhất định là bị yêu nghiệt bám vào người...

- Lúc ấy nhạc phụ của thần cũng uống không ít rượu, cho nên hẳn mang theo cầu huyết đi Dương gia, thần khổ khuyên không được, chỉ có thể tiến cung thỉnh tội với hoàng thượng.

- Ngàn sai vạn sai đều là thần, thần chưa từng nghĩ sẽ chiếm cứ di trạch của Dương gia, thái quân hiểu lầm thần.

Triệu Đặc Trạch cúi đầu, cuộn tròn thân thể:

- Thần là tôn thất đệ tử, đã là Tần vương thế tử, thần chỉ muốn thể hiện một phần hiếu tâm với ngoại tổ phụ mà thôi.

Sau khi hoàng đế bị Khương nhị gia cứu, liền nhận ra phẩm hạnh của Khương nhị gia, phát giác người này là một người phú quý nhân rồi, chỉ cầu ăn ngon uống tốt là đủ, bởi vậy hoàng đế càng cảm thấy thân cận với Khương nhị gia.

Tới gần hoàng đế ai mà không có sở cầu, người giống Khương nhị gia chỉ cầu tự tại qua ngày là quá ít, Khương nhị gia hoàn toàn không nghĩ tranh quyền đoạt lợi.

Khương nhị gia giữ gìn nhi nữ, khiến trong lòng hoàng đế cảm thấy ấm áp.

Theo mật thám hồi báo, Khương nhị gia trừ ăn nhậu chơi bời, bản lĩnh lớn nhất chính là hồ nháo.

Nếu Khương nhị gia thừa dịp say rượu đi Dương gia ‘đuổi quỷ’, có thể đoán Dương gia nhất định rất náo nhiệt.

Hoàng đế thực sự hy vọng quả phụ Dương môn gặp xui xẻo, vì bận tâm thái hậu cùng dân gian bá tánh, hẳn không thể đem đám kia quả phụ thế nào, không đại biểu trong lòng hẳn không phản cảm với đám quả phụ Dương môn.

Dương môn thái quân cao ngạo tự thủ, bày ra diễn xuất chỉ thủ Dương gia, giống như hoàng đế là hôn quân, chỉ muốn xuống tay với đám quả phụ Dương gia.

Năm đó hoàng đế dám động thủ diệt trừ vây cánh của Dương Soái, còn sợ một môn quả phụ?

Chỉ là hoàng đế không muốn động thủ mà thôi.

- Hoàng thượng, Vĩnh Ninh hầu thế tử cầu kiến.

- Ha.

Hoàng đế nghiêng tai nghe nội thị thăm hỏi tin tức Dương gia trở về hồi báo, một tay bưng chén trà, vừa mới nhấp một ngụm, nghe thấy sự tích Khương nhị gia đại náo Dương gia rất anh dũng, hoàng đế thiếu chút nữa bị này sắc, thật vất vả mới nuốt xuống được, hỏi:

- Người nói Vĩnh Ninh hầu thế tử bị Dương Soái bám vào người?

- Dạ.

Nội thị thấp giọng hồi báo.

Triệu Đặc Trạch lại nghe rõ ràng, hẳn không khỏi trợn mắt há hốc mồm, nhạc phụ đại nhân, uy vũ đã không thể hình dung được.

Hắn thật sự muốn biết rốt cuộc đầu óc Khương nhị gia lớn tới đâu.

Ngay cả quỷ thần cũng xuất hiện.

Dương Soái bám vào người, ra sức đánh thái quân, Triệu Đạc Trạch tiếc nuối không có tận mắt nhìn thấy, trên đời này chỉ có một người có thể đúng tình hợp lý giáo huấn quả phụ Dương môn, người nợ chính là anh linh Dương Soái.

Hoàng đế ho khan hai tiếng, ý vị thâm trường nói:

- Dương Soái còn vẽ trận đồ?

- Dạ.

- Đem trận đồ sao trở về.

- Sau khi Vĩnh Ninh hầu thế tử thanh tỉnh, vì hàng yêu phục ma, lấy cầu huyết hất thái quân, cầu huyết lây dính trận đồ...Đã không thể nào rõ ràng, sợ là không sao được đầy đủ.

Hoàng đế khẽ cong khóe môi:

- Không sao, lại để hắn uống rượu, Dương Soái có thể nhập thân một lần, là có thể có lần thứ hai. Vĩnh Ninh hầu thế tử, thật là bảo bối.

- A Trạch, nhạc phụ của người cũng không tồi.

- Bệ hạ quá khen.

- Không phải quá khen.

Hoàng đế như trút được gánh nặng, thở phào một hơi:

- Chỉ cần hắn lại triệu hồi anh linh(hồn) Dương Soái, hắn muốn ban thưởng cái gì, trăm liền cho cái đó.

Hoàng đế vẫn luôn vì chuyện ở biên cương mà sầu lo, Dương Soái ở thú biên có địa vị không phai nhạt theo thời gian, hoàng đế thường xuyên điều động bát đại tổng binh thay quân, nhưng hãn không thể điều động mỗi một binh lính thú biên, bởi vì gần đây Man Di đánh thắng vài lần.

Năm đó Dương Soái bày ra hệ thống phòng ngự có diêm báo bị phá hủy, lúc này sĩ khí quân đội thú biên bị hạ xuống, rất nhiều người đều kêu gọi Dương Soái.

Lúc này Khương nhị gia bị Dương Soái bám vào người...Chỉ trong chớp lát, hoàng đế liền nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Dương Soái không có khả năng sống lại, Đại Minh triều tướng quân thời kì giáp hạt, thật sự không giống hai mươi năm trước có tam đại danh tướng rầm rộ, hoàng đế có thể để Dương Soái bám vào người Khương nhị gia nâng cao sĩ khí tướng sĩ.

Hoàng đế không hối hận vì diệt trừ Dương Soái, bởi vì không có ai có thể dao động căn cơ Đại Minh, Khương nhị gia ham ăn biếng làm, không có dã tâm, hoàng đế có thể yên tâm dùng hãn.

Triệu Đạc Trạch cũng suy nghĩ cẩn thận ý tứ của hoàng đế, âm thầm cười khở, nhạc phụ đại nhân, người thành danh.

- Bệ hạ, Vĩnh Ninh hầu thế tử ở bên ngoài khóc lóc kêu thỉnh tội.

- Hãn triệu hồi anh linh Dương Soái, sao lại thỉnh tội? Trẫm không biết hãn có tội gì?

Hoàng đế nói:

- Thường Khương Thừa Nghĩa, trẫm cảm tạ hãn triệu hồi được Dương Soái, trẫm hy vọng một ngày kia, có thể cùng Dương Soái gặp mặt, trận đồ,

nói hăn cần thận hồi tưởng, trầm cần Dương Soái bày trận đồ, chỉ cần hăn nhớ được, trầm sẽ trọng thưởng.

- Tuân chỉ.

- A Trạch, người cũng trở về đi, chuyện chủ tể Dương Soái, người cùng nhạc phụ người thương lượng mà làm, Dương gia, người không cần đi nữa, nếu các nàng muốn thanh tịnh qua ngày, trầm không đành lòng nhìn đám quả phụ bị tục sự quẩn thân.

- Tuân chỉ.

Triệu Đặc Trạch dập đầu, rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Hoàng đế trầm thấp cười, Khương nhị gia...Đám quả phụ Dương gia không có một chút tác dụng, Quân Hồn của Đại Minh triều dừng trên người Khương Thừa Nghĩa.

Nếu đổi lại là người khác, hoàng đế sẽ không vui vẻ như thế, Khương Thừa Nghĩa cố tình văn võ không thành, cho dù có danh vọng của "Dương Soái", hăn cũng không có khả năng có "dã tâm" như Dương Soái.

Mới vừa rời những lời Triệu Đặc Trạch nói, hoàng đế không thể không nghĩ nhiều, thấp giọng phân phó nội thị vài câu:

- Trầm muốn đáp án.

- Tuân chỉ.

Ngoài cửa hoàng cung, Khương nhị gia đang khóc rất thương tâm, nghe xong thánh chỉ, liền hồ đồ, đây là có chuyện gì? Hoàng thượng không chỉ có không trách hăn, lại còn ban thưởng...

- Nhạc phụ.

- A Trạch.

Khương Nhị gia được Triệu Đặc Trạch nâng dậy, liền hỏi:

- Người đầu óc thông minh, mau nói cho ta biết, hoàng thượng vì cái gì lại ban thưởng cho ta?

Triệu Đặc Trạch đưa Khương nhị gia vào xe ngựa, hăn cũng nhảy lên, ngồi bên người Khương nhị gia, nhìn Khương nhị gia một lúc lâu.

- Nhạc phụ vận khí thật quá tốt, cát tinh cao chiếu, trăm ngàn vạn người cũng không có một ai giống nhạc phụ.

- Mau nói dễ hiểu, hiện tại người nói cái gì ta nghe cũng không hiểu, cái gì cao thâm khó đoán, còn không biết nhạc phụ của người đầu óc không dễ dùng?

- Chỉ cần nhạc phụ có thể bị Dương Soái bám vào người, liền họa trận đồ hiển cho bệ hạ, nhạc phụ, ta dám cam đoan, ở Đại Minh triều người so với phụ vương của ta còn lợi hại hơn, không có ai dám lại động một cọng lông của người.

- Chỉ cần Dương Soái bám vào người?

- Không sai.

- Chính là loại chuyện này, người khác cũng có thể làm, tìm người khác không phải được rồi sao?

- Người khác không được, một là người khác không thể nghĩ được, hai là hoàng thượng sẽ không thừa nhận bọn họ bị Dương Soái bám vào người, ba là hoàng thượng cũng hy vọng mượn cơ hội này nâng địa vị cho người, bốn là tiểu tể của người bị hoàng thượng coi như phụ tá đắc lực của thái tử,

người lại là người rất bênh vực người của mình yêu thương nhi nữ, Dương Soái nhập vào người "sống lại" bệ hạ sẽ yên tâm, còn nữa, chỉ có Vĩnh Ninh hầu mới có thể họa ra trận đồ của Dương Soái.

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch thâm trầm, trước kia hắn xem hoàng đế như hôn quân, hiện giờ xem ra, làm hoàng đế vài thập niên cũng không phải là hạng người ngu ngốc vô năng.

Làm hoàng đế...Triệu Đạc Trạch học được vài chiêu từ hoàng thượng.

- Phụ thân của ta sẽ giúp ta họa trận đồ? Còn không bằng trông cậy vào Dao Dao.

- Nhạc phụ đại nhân, Vĩnh Ninh hầu không giúp người, ta giúp người.

Triệu Đạc Trạch an ủi Khương nhị gia:

- Tổ phụ của ta năm đó tốt xấu gì cũng là danh tướng, phụ vương thứ đích phi là nữ nhi duy nhất của Dương Soái, trong thư phòng của vương phủ có ghi lại một chút chuyện về Dương Soái, của hồi môn của Dương phi vẫn luôn khóa, hiện giờ ta vẫn là thân tử của Dương phi, muốn mở cửa hồi môn của thân mẫu, ai dám nói ta không đúng? Dương Soái yêu thích gì, lời nói việc làm, nhạc phụ học hai ba câu là đủ để ứng phó rồi.

- Ta không cần làm thần côn a.

(Yul: thần côn là chỉ mấy ông mấy bà làm bùa phép, lên đồng, phong thủy...giống thầy đồng.)

- Nhạc phụ.

Tay Triệu Đạc Trạch bị Khương nhị gia gắt gao nắm chặt, thấy bộ dạng nhạc phụ đại nhân không cam nguyện, vội an ủi nói:

- Không có việc gì, không có việc gì, người chỉ cần làm vài lần, lúc người làm thần côn, ta sẽ ở bên người bảo hộ người.

- Ô ô, ô ô ô.

Khương nhị gia khóc chảy nước mũi kèm nước mắt:

- Thần Côn rất êm tai sao? Rất êm tai sao?

Tại sao lại như vậy? Hắc chỉ muốn danh chính ngôn thuận đánh lão quả phụ mà thôi.

- Đều là lão quả phụ sai.

Triệu Đạc Trạch gật đầu nói:

- Không sai, đều là quả phụ sai. Nhạc phụ đại nhân đừng tức giận hại thân thể...

Nói lời này, Triệu Đạc Trạch không cảm thấy đuối lý, người bị chọc tức, bị đánh là ai?

Khương nhị gia không chỉ không thiếu tay chân, còn bị hoàng đế giao trọng trách, về sau hắc ở kinh thành đi ngang cũng được.

Triệu Đạc Trạch nghiêm mặt nói:

- Về sau sẽ có hoàng tử mượn sức người, người không cần để ý tới bọn họ, nếu thật sự ngại bọn họ phiền, liền nói cùng ta, ta giúp người đuổi bọn họ đi.

- Còn có hoàng tử?

- Ừ.

- Ta...Ta có thể nói Dương Soái không có nhập thân được không? Làm người phải thành thật.

- Không thể.

Triệu Đặc Trạch nén cười, cùng Khương nhị gia chơi đùa, hẳn biết rõ, Khương Nhị gia cũng rất rõ ràng, ván đã đóng thuyền, nói cái gì cũng vô dụng.

Trong lòng Khương nhị gia cũng không tình nguyện làm chuyện như vậy, nhưng vì Triệu Đặc Trạch, dù không tình nguyện, hẳn cũng sẽ làm, hiện tại nói đùa chỉ là muốn Triệu Đặc Trạch vui vẻ một chút.

Triệu Đặc Trạch có thể nào không cảm động? Có thể nào không hiếu thuận nhạc phụ?

Trên đời này trừ Dao Dao ra, nhạc phụ đối xử với hẳn tốt nhất.

Hai người bọn họ trở lại Vĩnh Ninh hầu phủ, vừa xuống xe ngựa, nhị phu nhân liền chạy tới, trên dưới nhìn Khương nhị gia:

- Nghe nói người có thể triệu hồi anh linh Dương Soái?

Tin tức truyền đi thật sự mau, nhị phu nhân đã nghe Khương Lộ Dao nói qua việc này.

Khương nhị gia ngượng ngùng bảo đảm:

- Lúc ta ở bên cạnh phu nhân, Dương Soái không hiển linh.

- Ma quỷ, có chút nào nghiêm chỉnh không, không sợ bọn nhỏ chê cười người!

Nhị phu nhân ỏi nữa Khương nhị gia một câu, quay đầu đỡ nhị tước đang vào cửa, oán trách nói:

- Chậm một chút, chậm một chút, ta đã nói không cần người đi nghênh đón công công, người một hai phải nhúc nhích, nếu động thai khí, ta sẽ không bỏ qua cho người.

- Mẫu thân, nhi tức không có việc gì.

Vẻ mặt Tiêu Chước Hoa tràn đầy hạnh phúc.

Tổ tông là cái dạng gì, hiện tại nàng là cái dạng này, mặc kệ có hợp quy củ hay không, Khương Mân Cẩn chưa từng rời khỏi nàng, cả ngày chuyển động vây quanh nàng, thông phòng thị tẩm, Khương Mân Cẩn cũng chưa từng đề cập tới, trong lòng trong mắt hẳn chỉ có một mình nàng.

Nàng biết y thuật, đương nhiên biết tình trạng thân thể của mình, bụng nhỏ còn chưa có nhô lên, đừng nói nghênh đón công công, dù đi xa một chút cũng không có việc gì.

Khương Lộ Dao mỉm cười nhìn Khương nhị gia nói:

- Phụ thân, người càng ngày càng biết chơi, chơi tới nỗi Dương Soái cũng bám vào người, ta không thể đoán được, tương lai sau này người còn có thể chơi cái gì?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 80: Đạt Thành

Vẻ mặt Khương nhị gia có chút khó xử, cúi đầu nói:

- Ta cũng không biết còn có thể chơi cái gì.

- Dao Dao a, tuy lần này ta gây họa có chút đại, chơi có chút quá, nhưng... Ta là vì tiểu tể.

Khương nhị gia xoay người kéo Triệu Đạt Trạch ra phía trước, kéo tới trước mặt Khương Lộ Dao:

- Người muốn trách thì trách tiểu tể, nếu không phải đau lòng tiểu tể, ta mới lười để ý đám quả phụ Dương gia kia.

- Phụ thân.

Khương Lộ Dao cứu Triệu Đạt Trạch từ trong tay lão phụ, chủ động châm trà cho hai người, đưa tới tay bọn họ, sau khi để nhị phu nhân ngồi xuống, liền hỏi:

- Các người tính toán thế nào? Hoàng thượng nói gì?

Khương nhị gia một lòng uống trà, giả câm vờ điếc. Triệu Đạt Trạch chỉ có thể nói thay, đem ý tứ của hoàng thượng thuật lại:

- Xem ra hoàng thượng muốn trọng dụng nhạc phụ.

- Cái gì, cái gì? Nghe ý tứ của người, là bắt ta đi chiến trường? Đây không được.

- Phụ thân.

- Dao Dao, phụ thân người sợ chết a.

Khương nhị gia nước mắt lưng tròng:

- Ta sợ đau sợ chết, Dao Dao không phải người không biết, chiến trường có bao nhiêu nguy hiểm? Nếu chẳng may...phụ thân người không thể hưởng thụ, ta còn chưa nhìn thấy tiểu tôn tử sinh ra, lớn lên, thú thê.

Triệu Đạc Trạch an ủi Khương nhị gia:

- Không phải đã nói cùng người rồi sao, ta sẽ luôn ở bên người, bảo hộ người, tạm thời đừng nóng nảy, hoàng thượng chưa chắc sẽ cho người đi thú biên, có lẽ chỉ là chuyển động một vòng mà thôi.

Khương Lộ Dao cùng Triệu Đạc Trạch nhìn nhau một cái, hai người âm thầm gật đầu, nếu hiện giờ đã cười lên lưng cọp thì khó leo xuống, chỉ có thể để Khương nhị gia tiếp tục giả làm thần côn.

Chỉ cần có thể khiến hoàng thượng vừa lòng, cho dù người khác cảm thấy việc này rất hoang đường, cũng không dám nói thêm cái gì.

- Phụ thân đi gặp tổ phụ đi, đem chuyện này nói cùng tổ phụ, còn có chính là...

Ánh mắt Khương Lộ Dao có ý dò hỏi nhìn về phía Triệu Đạc Trạch:

- A Trạch.

Triệu Đạc Trạch gật đầu nói:

- Có thể nói cho tổ phụ.

- Các người đang nói cái gì? Có thể nói rõ ràng một chút? Ta nghe không hiểu a.

- Chính là thân phận của ta, nhạc phụ, người có thể nói cho Vĩnh Ninh hầu biết.

- ...

Khương nhị gia giật giật môi, lặng lẽ nhìn thoáng qua Khương Lộ Dao, thấy nữ nhi gật đầu, liền nói:

- Cũng được, thuận tiện ta sẽ nói với phụ thân chuyện cho người gia nhập Thần Cơ Doanh, việc này còn phải để hân dưng số con, hoàng thượng mới có thể gật đầu.

Trong phòng, chỉ có một nhà Khương nhị gia, Triệu Đạc Trạch không có ý tứ dấu diếm bọn họ, hân xem cả nhà nhạc phụ như chí thân.

Khương Lộ Dao ngắn gọn, nhỏ giọng đem chuyện hoán tử nói một lần, nhị phu nhân vẫn luôn xem tiểu tử rất tốt, nghe xong lời này, hai mắt đầm lệ mờ lung, bắt lấy tay Triệu Đạc Trạch:

- A Trạch, về sau nếu Dao Dao khi dễ người, ta thay người làm chủ, người muốn cái gì cứ nói cùng ta...Dương phi làm việc không nhân đạo, quả phụ Dương gia đáng bị đánh.

- Dao Dao, lần sau phụ thân người lại giả làm thần côn, có cần ta đi theo, đem đám quả phụ Dương gia kia cào thành khuất cái?

- Người đừng đi theo xem náo nhiệt được không?

Khương Lộ Dao cảm thấy đau đầu:

- Hoàng thượng chấp thuận phụ thân giả làm thần côn không phải vì Dương gia, mà là biên cảnh...

Khương Lộ Dao im lặng, nhìn nhị phu nhân đang từ ái vuốt ve trán của Triệu Đặc Trạch, hoàn toàn không thèm nghe nàng nói cái gì, chỉ lo cho chính mình nói:

- Về sau người hãy coi ta như nương của người đi, về sau ta không gọi người là tiểu tể nữa, trực tiếp gọi là A Trạch, được không?

- Được.

Triệu Đặc Trạch yên lặng gật đầu.

- Người thích ăn cái gì? Nói với ta, một lát nữa ta kêu ngự phòng chuẩn bị cho người, đúng rồi, ta còn có một bộ vải tốt, vừa lúc may cho người một bộ y phục, ta nói cho người biết a, ngay cả Mân Cẩn ta cũng luyện tiếc cho hẳn.

- Đa tạ nhạc mẫu.

- Không cần khách khí với ta.

Nhị phu nhân lau nước mắt, ra khỏi phòng lo liệu đồ ăn, thuận tiện đi nhà kho nhìn xem có thứ gì tốt, thích hợp đưa cho tiểu tể, nàng nghe Khương Lộ Dao giải thích cũng không hiểu...

Nàng chỉ am hiểu khâu bạc, chuyện quá phức tạp đã có nhi tức cùng nữ nhi nhọc lòng.

Khương Lộ Dao uống một ngụm nước trà, gần đây địa vị của nàng ở ngoại gia thẳng tắp giảm xuống, nương không còn đau nàng.

- Nhị phu nhân sai nô tỳ nhắn với tiểu thư, nói là nhị phu nhân thân thể trọng, nhọc lòng không được.

- ...

Tiêu Chúc Hoa cười ra tiếng, chủ động nhéo nhéo má của Khương Lộ Dao:

- Tiểu cô đừng nhụt chí, chờ ta sinh hài tử xong sẽ giúp người.

Mượn cơ hội này Tiêu Chúc Hoa lôi kéo Khương Mân Cẩn rời đi, chuyện hoán tử liên quan đến bí tân của Tần vương phủ cùng Dương gia.

Tuy Triệu Đặc Trạch không ngại để Khương gia nhị phòng biết, nhưng Tiêu Chúc Hoa chỉ là nhi tử, là tấu tử của phu thê thế tử, sau lưng còn có Tiêu Duệ Hoa, chuyện lần này, nàng không tiện xen mồm.

Chỉ tới lúc Khương Lộ Dao hỏi nàng, nàng mới có thể nói hai ba câu.

Dựa vào tài trí cùng thế cục trước mắt của tiểu cô, cho dù chuyện hoán tử bại lộ, cũng sẽ phát triển về mặt có lợi cho Triệu Đặc Trạch.

- Chúc Hoa, tiểu muội có ý tứ gì?

- Việc này người không thể nói cho bất luận kẻ nào, ngay cả ca ca ta cũng không được.

- Ta biết nặng nhẹ.

Khương Mân Cẩn đỡ Tiêu Chúc Hoa ngồi xuống, thấp giọng nói:

- Không ngờ muội phu thế nhưng...Ai, Dương phi cũng quá nhẫn tâm, còn có Tần vương làm cũng không tốt, nếu Tần vương toàn tâm toàn ý với Dương phi, thì Dương phi cũng không đến mức thiết hạ loại kế sách này, Dương phi vẫn không tín nhiệm Tần vương.

Tiêu Chúc Hoa dựa đầu vào vai của trượng phu:

- Nếu người là Tần vương sẽ làm như thế nào?

- Liều chết ôm chặt đùi Dương phi, thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm nàng, không cho nàng có cơ hội tìm chết, ta sẽ nói cho nàng biết, nếu đã gả vào Tần vương phủ, liền không còn là quý nữ của Dương gia. Cho dù năm đó Dương Soái không thể sửa lại án xử sai, cùng nữ nhi xuất giá có quan hệ gì? Hoàng thượng còn chưa nói tru di cửu tộc Dương Soái.

- Còn may là Cẩn ca không phải Tần vương...

- Nàng cũng không phải là Dương phi.

Khương Mân Cẩn ôm vai ái thê, nhẹ giọng nói:

- Kỳ thật ta rất thẹn với nàng, nếu Chúc Hoa gả cho người khác nhất định so với hiện tại còn phú quý hơn, ta...Ta không giỏi đọc sách, cho dù miễn cưỡng qua thi hương, chỉ sợ thi hội...Đời này ta chỉ có thể làm cử nhân, lúc trước ta nằm mơ cũng không dám nghĩ sẽ làm cử nhân, nhưng hiện tại, ta sợ cử nhân khiến nàng ủy khuất...

- Nói cái gì vậy?

Tiêu Chúc Hoa ngăn chặn Khương Mân Cẩn:

- Hạnh phúc của ta chỉ có Cẩn biểu ca mới có thể cho, làm nương tử của cử nhân thì sao? Ta lo ăn lo uống sao? Có câu nói vật vô giá dễ tìm, người thật lòng khó kiếm, Cẩn biểu ca đối xử với ta rất tốt, ta vẫn luôn nhớ rõ, kiếp sau, ta tiếp tục gả cho Cẩn biểu ca.

- Kiếp sau ta luân hồi sẽ ham đọc sách, sẽ lấy muội phu cùng đại cữu tử làm chuẩn mực.

- Không cần, người như vậy là tốt nhất, làm người phú quý an nhàn là tốt nhất.

Tiêu Chước Hoa không thích tranh đấu, nàng thích sinh hoạt nhẹ nhàng, không cần ứng phó các loại tính kế, ngày tháng như vậy dù nhiều phú quý cũng không đổi được.

Trước kia Tiêu Chước Hoa còn lo lắng, nhị phòng sẽ bị các phòng còn lại trong Khương gia tính kế, chỉ cần công công bị bệ hạ thừa nhận có thể triệu hồi Dương Soái, chuyện thừa kế hầu tước không có khả năng bị các phòng khác đoạt đi.

Tiêu Chước Hoa cũng lo lắng các hoàng tử cùng thái tử sẽ mượn sức công công, nhưng có phu thê Tần vương thế tử chiếu cố công công, hơn nữa công công nhìn như hồ đồ, kỳ thật so với người khác càng hiểu rõ cái gì có thể làm, cái gì không thể làm.

Nếu Khương nhị gia không muốn cùng người nói chuyện, hẳn nói một ít "ngụy biện" có thể đem người bình thường u mê hoang mang, không phải ai cũng có thể đuổi kịp ý nghĩ của Khương nhị gia, đặc biệt là lúc hẳn giả ngu...

Không phải đám quả phụ Dương gia còn bị Khương nhị gia làm cho cái gì cũng không còn lại?

Thứ duy nhất tự hào, truyền thừa của Dương Soái dừng lại trên đầu Khương nhị gia, không biết Dương môn thái quân có thể tức chết hay không.

Còn có Tần vương phi tính tới tính lui, nếu biết tin tức này, sắc mặt nhất định rất xuất sắc.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 80+2: Đạt Thành 2

Mới nãy trong phòng có rất nhiều người, giây lát chỉ còn lại Triệu Đạt Trạch cùng Khương Lộ Dao, hai người nhìn nhau cười, Khương Lộ Dao vươn tay về phía hắn, Triệu Đạt Trạch mượn cơ hội này kéo nàng vào trong lòng, thấp giọng nói:

- Chờ ta an táng bãi tha ma, ta dẫn nàng đi tế bái thân mẫu của ta.
- Phàm là làm mẫu thân, tâm nguyện lớn nhất chính là nhi tử trôi qua thuận lợi.
- Ta biết.

Triệu Đạt Trạch gật đầu nói:

- Một lát nữa trở về, ta và nàng cùng đi mở cửa hồi môn của Dương phi, như thế nào cũng phải tìm ra trận đồ...
- Trận đồ của Dương Soái người từng thấy chưa?
- Chưa, nhưng ta nghĩ hoàng thượng sẽ biết thật giả.
- Thịnh Triệu Đạt Dật hỗ trợ là được.
- Hắn?
- Không phải hắn thường xuyên ở bên tai người lái nhải sao? Tìm chuyện cho hắn làm, đỡ để hắn giúp Tần vương phi dật lựa.

- Ta thật ra không nghĩ tới hần...

Triệu Đạc Trạch hí mắt, lợi dụng Triệu Đạc Dật cái gì cũng không biết, hần không chỉ không cảm thấy tội lỗi, ngược lại còn có vài phần đắc ý:

- Dao Dao, chúng ta...

- Đều là người xấu, cho nên mệnh rất dài.

- Ta định tỏ rõ thái độ cùng hoàng thượng, chỉ sợ phần tâm tư này...Hoàng thượng không có khả năng không biết thân phận của sư phó Triệu Đạc Dật, đồng môn sư huynh đệ, truyền thừa hần là không sai biệt lắm. Hơn nữa hôm nay ta ở trước mặt hoàng thượng nói đến nhũ mẫu, có lẽ hoàng thượng sẽ tra rõ chuyện năm đó.

- A Trạch, có phải người có chút nóng nảy?

Khương Lộ Dao có chút ngoài ý muốn.

Triệu Đạc Trạch thương cảm nói:

- Dao Dao không thấy hài cốt ở bãi tha ma, ta...Ta rất đau, ta muốn cho thân mẫu của ta danh chính ngôn thuận có một danh phận.

Ở trong hoàng thất, nữ nhân vì hoàng thất sinh nhi tử, phần lớn sẽ được phong làm phu nhân, nếu được sủng ái một chút, trắc phi cũng phong đến.

Khương Lộ Dao nói:

- Không phải ta ngăn cản người, nhưng A Trạch, người sẽ không hối hận sao?

- Hối hận?

Triệu Đạc Trạch tự hỏi liền hiểu rõ:

- Sẽ không, sẽ không hối hận, nếu hoàng thượng đem vị trí thế tử đưa cho Triệu Đặc Dật, tất nhiên hoàng thượng sẽ để ta đi thú biên, Dao Dao, trước kia ta rất để ý vị trí thế tử, bởi vì trừ danh phận thế tử ra, ta cái gì cũng không có, chung quanh đều là người tính kế ta, chỉ có danh phận thế tử mới chứng minh ta còn tồn tại.

- Nhưng hiện tại, ta có nàng, còn có nhạc phụ đầy hứa hẹn đánh thái quân, có nhạc mẫu làm y phục cho ta xuyên, vì ta chuẩn bị đồ ăn.

Triệu Đặc Trạch hôn môi Khương Lộ Dao:

- Có các người, dù ta mất đi vị trí thế tử cũng không phải chuyện đại sự, nhìn nương của ta..... Ta không chỉ ghê tởm Dương gia, nhìn phụ vương của ta..... Cũng thực ghê tởm. Ta không muốn bị vây ở Tần vương phủ, không muốn tiếp thu những gì bọn họ cho ta, không muốn tiếp nhận vận mệnh mà bọn họ bài bố an bài cho ta, ta muốn đồ vật này nọ, bản thân ta tự thu hồi.

Khương Lộ Dao mỉm cười, dựa vào lòng Triệu Đặc Trạch:

- A Trạch, thật tốt.

Nàng đau lòng Triệu Đặc Trạch bị vận mệnh trêu cợt bài bố, lại khâm phục nam nhân này đã nghĩ thông suốt hết thảy.

Triệu Đặc Trạch đã hoàn toàn trưởng thành, tuy tính tình có một chút cố chấp, nhưng nam nhân cố chấp vì sự nghiệp mới có thể thành công, cuối cùng hẳn đã có thể nhảy ra khỏi Tần vương phủ cùng Dương gia, cất cánh bay cao.

- Có nàng, mới tốt.

Triệu Đặc Trạch nhẹ giọng nói:

- Nếu ta đi thú biên, nàng phải lưu lại kinh thành, ở Tần vương phủ...

- A Trạch sợ Tần vương phi khi dễ ta?

Khương Lộ Dao bất mãn oán trách nói:

- Ta là cục bột sao? Huống chi đến lúc đó sự chú ý của Tần vương phi tuyệt đối không ở trên người ta, nếu Tần vương thế tử không có hôn ước cùng Khương gia, người nghĩ hoàng thượng sẽ dễ dàng buông tha cho người làm Tần vương thế tử sao?

- Tứ hôn?

- Không sai.

Khương Lộ Dao gật đầu nói:

- Quả phụ Dương gia dưỡng phế Dương Gia Bảo, hoàng thượng có khả năng sẽ dưỡng ngược Tần vương thế tử, thật ra hoàng thượng đã làm như vậy, chỉ là bản tính của người quá quật, khiến hoàng thượng thất bại.

- Nhưng như thế nào thì ta cũng là nhi tử của phụ vương, hoàng thượng sẽ yên tâm ta?

- Hiện tại hoàng thượng không có người dùng, người lại có phụ thân ta che chở, có lẽ hoàng thượng sẽ nghĩ ra biện pháp xử lý tốt, A Trạch, vĩnh viễn không cần xem nhẹ một người ngồi ở vị trí đế vương vài thập niên.

Khương Lộ Dao cũng buồn bực chờ hoàng thượng tìm ra chân tướng, sẽ ra quyết định như thế nào, nếu trọng dụng Triệu Đặc Trạch, có lẽ là sẽ tách Triệu Đặc Trạch ra khỏi Tần vương phủ...

Khương nhị gia chạy vắt giò lên cổ:

- Phụ thân, không cần đánh, không cần đánh, nhi tử biết sai rồi.

- Hồn cầu! Người cái hồn cầu.

Vĩnh Ninh hầu cầm roi canh hướng Khương nhị gia quất xuống, chòm râu hoa râu run rẩy:

- Giả dạng Dương Soái bám vào người? Người nghĩ như thế nào? A, người nọ là Dương Soái, người cho là a miêu a cầu tùy tiện hồ nháo?

- Ta cũng không còn cách nào.

Khương nhị gia không có lao ra khỏi phòng mà bò lên cây, đưa tay bảo vệ đầu đem thịt dày bày ra.

- Kỳ thật Dương Soái ở thiên có linh, cũng sẽ cảm kích ta, ít nhất ta nói với Dương Gia Bảo phải ra cửa trái việc đời...Người không biết Dương Gia Bảo bị đám quả phụ kia đường thành cái dạng gì đâu? Chỉ là sau chuyện này, thật sự không quan hệ gì đến nhi tử, nhi tử thực vô tội, hoàng thượng một hai phải bắt nhi tử tiếp tục giả làm thần côn, nhi tử có biện pháp nào?

- Phụ thân a, đừng đánh, người đánh chết ta rồi, Dương Soái sẽ tìm người tính sổ.

- Người...Tức chết ta.

Vĩnh Ninh hầu nâng roi lên, lại không thể đánh xuống, từ lúc Khương nhị gia làm thế tử, Vĩnh Ninh hầu trôi qua ngày tháng càng muôn màu muôn vẻ, lâu lâu, không bị người thừa kế làm cho nổi trận lôi đình, ngày tháng trôi qua không có vui.

- Dương lão ca, ta thực xin lỗi người.

- Là Dương gia khi dễ người!

Khương nhị gia đứng dậy xoa xoa bả vai bị đánh vài roi, đuổi hạ nhân bên người Vĩnh Ninh hầu ra ngoài, đóng kín mít cửa phòng, tiến đến bên người Vĩnh Ninh hầu, thấp giọng nói đến chuyện hoán tử.

- Nếu Dương Soái còn sống, có thể chấp thuận Dương gia vũ nhục chúng ta như vậy? Đem hôn ước giữa người cùng lão Tần vương làm như cái gì? Đây không phải vả mặt chúng ta sao? Không phải nhi tử nói A Trạch không tốt, cũng không phải xem thường xuất thân của A Trạch, nhưng Dao Dao đã gả qua, Dương gia còn tiếp tục lợi dụng A Trạch, lợi dụng Dao Dao, nhi tử thấy nhân gia căn bản không vừa mắt chúng ta, đem A Trạch làm như a miêu a cầu mà xử lý.

- Người nói là sự thật?

- Nhi tử nào dám lừa người, nếu không phải Dao Dao nhạy bén, không chừng sẽ bị hại thành cái dạng gì đâu, cũng là A Trạch thông minh, hiểu chuyện, còn thực hiểu thuận, nếu đổi lại là người khác không biết có thể bị chuyện này bức điên hay không, vì bí mật này chết bao nhiêu người?

Khương nhị gia liều mạng giúp Triệu Đạc Trạch nói tốt:

- Thật sự tiểu tể của ta không tồi.

- Rốt cuộc người muốn cái gì? Ta nói cho người biết, trận đồ của Dương Soái ta không có...Nếu ta có trận đồ của Dương Soái, cũng không đến mức phải vinh dưỡn.

- Người là vì mẫu thân mới vinh dưỡn, phụ thân là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Khương nhị gia bị Vĩnh Ninh hầu gõ cho một cái, xoa trán bị sưng đỏ, lẩm bẩm nói:

- Vốn dĩ đã không được thông minh, lại luôn bị phụ thân đánh, càng ngày càng xuẩn, phụ thân lại đánh ta, ta liền triệu hồi Dương Soái, dọa người nháy dưng.

(Yul:

- Hồn cầu.

Vĩnh Ninh hầu thở hồn hển, hẩn như thế nào dưỡng ra hồn cầu như thế?

- Trận đồ, người thật sự không có?

- Không có.

- Thần Cơ Doanh cho tiểu tể của ta đi.

- ...

Ánh mắt Vĩnh Ninh hầu ngưng trọng:

- Khương lão nhị, người có đầu óc không?

- Dù sao người lưu trữ cũng vô dụng, Khương gia cũng không dùng được.

- Không dùng được liền cho tiểu tể của người?

Vĩnh Ninh hầu tức giận bất bình mắng:

- Người chột khuỷu tay ra ngoài, thiên vị tiểu tể của người? Người họ Khương, người có biết hay không?

- Biết a, chính là không dùng được cứ bỏ hoang phí không phải rất đáng tiếc sao?

Khương Nhị gia vì Vĩnh Ninh hầu đâm lưng, nịnh nọt:

- Phụ thân a, người cũng không muốn Thần Cơ Doanh hoang phế, đúng không, người cũng muốn Thần Cơ Doanh tái hiện sáng rực.

Khương nhị gia học theo thủ pháp của Khương Lộ Dao dùng sức đâm lưng mát xa, lúc đâm lưng cho Khương Lộ Dao, nàng nói rất thoải mái, mà lúc này Khương nhị gia đâm rất mỏi tay, vì thân thể Vĩnh Ninh hầu rắn chắc, không có chùy búa là không được. Vĩnh Ninh hầu một bên hưởng thụ mát xa, một bên lẩm bẩm:

- Hẳn có thể khiến Thần Cơ Doanh tái hiện sáng rực?

- Phụ thân a, người đừng xem thường a Trạch, tiểu tể của ta rất lợi hại.

Khương nhị gia thấy Vĩnh Ninh hầu có chút do dự, cũng không đâm lưng nữa, nửa quỳ ở trước mặt Vĩnh Ninh hầu:

- Hẳn tốt xấu gì cũng là tôn tử của lão Tần vương, cực giống lão Tần vương, bị người như vậy đùa bỡn, phụ thân không biết lúc hẳn nói thân mẫu thi cốt vô tồn...ta đau lòng a, trước kia cũng từng oán giận phụ thân cùng mẫu thân không để ý tới ta, thấy tiểu tể như vậy, ta mới phát giác phụ thân đối xử với ta thực tốt.

Vĩnh Ninh hầu chính là người mạnh miệng mềm lòng, nếu hẳn có thể quý trọng tánh mạng thuộc hạ, cho dù nhi tử không phải do nữ tử trong lòng sở sinh, cũng là cốt nhục của hẳn, đặc biệt là gần đây hẳn đối với Khương nhị gia cảm tình càng ngày càng tăng.

Không nỡ nhìn bộ dạng đáng thương của lão nhị lúc này, hẳn thở dài một tiếng:

- Binh pháp của ta đều cho tiểu tể của ngươi, Thần Cơ Doanh cũng cho hẳn, chỉ là, ta nói cho ngươi biết, nếu hẳn không gây dựng được Thần Cơ Doanh, ta sẽ đánh chết ngươi trước, rồi đánh chết hẳn sau.

- Yên tâm, người yên tâm, tiểu tể của ta rất giỏi.

Khương nhị gia cười sáng lạn, thật cẩn thận hỏi:

- Người thật sự không biết trận pháp của Dương Soái?

Vĩnh Ninh hầu trừng mắt, được một tắc lại muốn tiến một thước? Rống lên:

- Không biết.

- A, không sao, nhi tử sẽ nghĩ cách khác.

- Người nói tiểu tể của người lật xem của hồi môn của Dương phi, có lẽ sẽ có thu hoạch, huống chi không phải còn có Triệu Đặc Dật sao? Để tiểu tể bảo bối của người nghĩ cách, vị kia là sự đệ của Dương Soái, hẳn nhất định sẽ biết trận đồ.

- Nhi tử nhớ kỹ, phụ thân, người nói thử xem, Dương Soái có thói quen gì đặc biệt? Lần sau nhi tử triệu hồi Dương Soái, làm ra vài động tác giống Dương Soái, có phải sẽ dễ dàng khiến người khác tin tưởng.

- Ta thấy người muốn tìm chết...

Vĩnh Ninh hầu vỗ bàn, hung tợn nói:

- Người nghĩ người có thể lừa gạt ai? Hoàng thượng chỉ muốn một cái tên tuổi, trấn an tướng sĩ thú biên, cho người đi chiến trường? Hoàng thượng không sợ Đô Thành bị Man Di công phá?

- Tiểu tể của ta nói, có hẳn ở đấy, nhất định bảo đảm ta bình an.

- Haiz...

Vĩnh Ninh hầu có chút hối hận chuyện hôn ước cùng Tần vương phủ, ngày nào đó hẳn cũng đi, nhìn thấy lão Tần vương, nhất định sẽ tính sổ với hẳn, không chỉ đem tôn nữ thông tuệ nhất hầu phủ gả qua, còn phải giúp lão Tần vương dưỡng tôn tử, bồi dưỡng tôn tử, cái này là chuyện gì?

Khương nhị gia vui sướng nói:

- Nếu phụ thân không còn việc gì cần nói, ta đi trước, Dao Dao còn chờ ta, phụ thân a, qua hai ngày nữa mẫu thân nói là muốn đi cái gì miếu dâng hương, ta nghe nhi tức của người nhắc mãi, có phải người cũng đi xem? Trở lại chốn cũ, có lẽ sẽ dễ trò chuyện.

- Muốn ăn đòn.

Vĩnh Ninh hầu khoa tay múa chân thủ thế đánh người, Khương nhị gia chạy vội ra ngoài:

- Mẫu thân nghe Dao Dao khuyên bảo, cho người cơ hội, nếu lần này nắm bắt không được, người sống cô độc suốt quãng đời còn lại đi, nam nhân a, da mặt phải dày, để thê tử chủ động...phụ thân a, người cẩn thận suy ngẫm lại đi, người cũng không còn nhỏ đâu, sống được bao nhiêu ngày? Không nói rõ ràng, người không cảm thấy lỗ sao?

Giọng Khương nhị gia càng lúc càng xa, Vĩnh Ninh hầu ấn huyết Thái Dương, Hương Sơn là nơi bọn họ lần đầu tiên tương ngộ...Khi đó hẳn vẫn là tiểu tử ngốc, mà nàng...Là quận chúa phú quý bức người, chỉ nhớ rõ Hương Sơn hồng diệp cùng nàng tươi cười, vì hứa hẹn, hẳn từ giáo úy đi lên, thăng làm tướng lĩnh, sau đó phong hầu tước.

Nhưng hẳn nhìn thấy hoàng thượng gọi nàng là biểu muội, lôi kéo tay nàng, nói nàng đừng sợ, đừng khóc, hết thảy là hoàng thượng...Vĩnh Ninh hầu sao nhẫn được?

Gia Mẫn quận chúa chọn người thị tẩm, chỉ là vì không muốn sinh hài tử cho hãn, nàng muốn sinh cho hoàng thượng.

Vĩnh Ninh hầu càng nghĩ càng phần nộ, muốn tiến lên hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc Gia Mẫn có từng thích hãn? Hay là cả đời này nàng chỉ xem hãn là tiểu tử ngốc mà chơi đùa

Khương Nhị gia đại náo Dương gia, hơn nữa chuyện anh linh Dương Soái bám vào người đã truyền khắp kinh thành.

Thân thể Dương môn thái quân vừa tốt lên một chút, nghe tin tức sinh động như thật ở bên ngoài, lập tức ngất đi, ngăn không được dòng lệ, xong rồi, nàng thực xin lỗi Dương Soái, không thể bảo vệ đồ vật quý giá nhất của Dương gia.

Đến nỗi Tần vương phi, sửng sốt một lúc lâu, đặc biệt là lúc nghe nói Triệu Đặc Dật đem trận đồ của sư môn đưa cho Triệu Đặc Trạch, nhin không được mắng một câu:

- Bạch nhãn lang.

Tần vương phi vẫn luôn nhớ thương trận đồ, lại nhẹ nhàng như vậy đưa cho Triệu Đặc Trạch?

Nếu đơn giản như vậy, nàng hao phí hết tâm huyết "dụ dỗ" Triệu Đặc Dật làm chi? Học theo Triệu Đặc Trạch trực tiếp đòi hãn không phải là được rồi sao?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 81: Bắt Đầu

Lúc Tần vương phi biết Triệu Đặc Dật báỉ sư, vẫn luôn suy nghĩ có thể từ trên người hắỉ lấy được thứ tốt, không ngờ nàng dụng tâm sủng ái gần hai mươi năm, hắỉ lại đem thứ tốt nhất cho Triệu Đặc Trạch, cái này khiến Tần vương phi có thể nào không nôn ra máu?

Đặc biệt là Triệu Đặc Dật còn ở trước mặt nàng bày ra bộ dạng hiếu thuận, càng khiến Tần vương phi ức nghẹn.

Vài lần muốn phát tác chửi Triệu Đặc Dật "không có lương tâm", nhưng Tần vương phi cả đời giả dạng hiền lương thực đức, vô dục vô cầu, lúc này lại vì trận đồ mà so đo với Triệu Đặc Dật, cùng Triệu Đặc Trạch phân cao thấp, sẽ phá hư hình tượng tốt đẹp của nàng.

Tần vương phi còn định nhắm mắt làm ngơ, đột nhiên Khương Lộ Dao lại muốn thân cận với nàng, vài lần tới phòng tìm nàng, đến rồi nói cũng không nói gì nhiều, nếu không phải nói phụ thân của Khương Lộ Dao không biết như thế nào lại khiến Dương Soái bám vào người, chính là nói đến trận đồ giúp Khương nhị gia...

Những lời này khiến Tần vương phi càng khó chịu.

Nàng nói muốn dưỡng bệnh, Khương Lộ Dao lại gọi thái y tới, còn thường xuyên ở bên giường Tần vương phi phụng dưỡng, sợ Tần vương phi nhàm chán, còn lấy nguyên nhân vì tuổi tác chênh lệch, Khương Lộ Dao hiếu thuận thường xuyên gọi mẫu thân tới bồi Tần vương phi nói chuyện.

Ngoại gia của nhị phu nhân chỉ là dòng dõi thư hương tầm thường, hơn nữa nhị phu nhân rất giống Khương nhị gia cuộc đời này không thích đọc sách, cầm kỳ thư họa, kỹ năng nung đúc tình cảm cũng không có.

Nàng cố tình lại là người nói nhiều, nói chuyện với người rất chân thành, thấy Tần vương phi bức bối cau mày, nhị phu nhân vẫn ngồi bên người Tần vương phi mở máy hát, đông gia trường, tây gia đoản, nói liền nói không ngừng.

(Yul: đông gia trường, tây gia đoản nghĩa là nói chuyện tầm phào, không đầu không đuôi.)

Nhị phu nhân há miệng là có thể nói đến một canh giờ, khiến Tần vương phi buồn bức muốn bịt miệng nhị phu nhân.

Đáng tiếc Tần vương phi không dám làm như vậy, vì nàng vẫn luôn là danh môn phu nhân, hơn nhị phu nhân mấy bậc, Tần vương phi không nhẫn nại không được, chỉ đành vào tai trái ra tai phải, tùy ý nhị phu nhân ở bên tai lải nhải.

Chiêu này đối với người khác rất hữu dụng, nhưng đối với nhị phu nhân lại không có hiệu quả.

Bởi vì nhị phu nhân sẽ thường xuyên hỏi Tần vương phi là nàng đã nói đến khúc nào?

Tần vương phi có tâm tư giết thịt nhị phu nhân, chính người nói chuyện, còn không nhớ nói đến đâu?

(Yul: ta đau ruột quá ha ha...)

Có người kì ba đến như vậy sao?

Nếu Tần vương phi trả lời không được, nhị phu nhân tràn đầy thương hại nhìn nàng, giống như đầu óc nàng không rõ ràng lắm, giống như sắp chết, trước mặt nàng, nhị phu nhân sẽ dặn dò Khương Lộ Dao hiểu thuận với Tần vương phi, nhị phu nhân dặn dò này đó khiến Tần vương phi cảm giác nàng bệnh rất nặng.

Tần vương phi không cần hoài nghi, Khương Lộ Dao lấy nhị phu nhân ra, nhất định là cố ý, Khương Lộ Dao thấy nàng khí mình còn chưa đủ, rủ thêm nhị phu nhân, hai người các nàng cùng nhau khí mình...

Tần vương phi chịu đủ "tàn phá tra tấn", về sau ai lại nói cùng nàng, hiền lương thực đức là điển phạm của danh môn phu nhân, nàng sẽ thóa mạ người nọ, nước miếng cũng phun.

Nhị phu nhân sống rất tự tại, cả ngày đếm ngân phiếu, kỳ vọng tôn tử giáng thế, dù có chuyện gì cũng không cần nàng nhọc lòng.

Khương nhị gia lại toàn tâm toàn ý với nàng, Tần vương phi nghe nói, trong lòng có chút hâm mộ nhị phu nhân.

Nếu lúc trước nàng không gả cho Tần vương làm kế phi, có phải nàng sẽ không cần cả ngày tính kế, mượn sức Tần vương?

Tần vương phi không chỉ muốn Tần vương phủ, còn muốn Tần vương toàn tâm toàn ý đối với mình, bởi vậy nàng mới ở trước mặt Tần vương bày ra ôn nhu săn sóc, nếu nàng chỉ nghĩ thủ danh phận vương phi, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Tuy nàng là kế phi, nhưng cũng là chính phi danh chính ngôn thuận của Tần vương, chỉ cần nàng không trộm người(vụng trộm), không tàn hại nguyên phối đích tử, không ngỗ nghịch thái phi, vị trí Tần vương phi ngồi rất yên ổn.

Nhị phu nhân không ngừng quấy rầy, nếu Tần vương phi lại giả bệnh, không chừng sẽ biến thành bệnh thật, không được mấy ngày, bệnh tình của Tần vương phi chuyển biến tốt đẹp, nàng còn phải cảm tạ nhị phu nhân nhiều ngày bầu bạn.

- Một chết ta rồi.

Nhị phu nhân uống một ngụm trà, nhìn Khương Lộ Dao rồi nói:

- Nếu bệnh của nàng lại không tốt, ta cũng không biết nên khoe khoang cái gì, Dao Dao, ngay cả chuyện phụ thân người thích mua son phấn cho ta nhất, ta cũng nói.

- Nương, ta không cần người khoe khoang.

- Ta còn không hiểu được người sao, quý nha đầu.

Nhị phu nhân chột trán của Khương Lộ Dao:

- Có chút chuyện người không nói, ta cũng hiểu nên nói như thế nào.

Khương Lộ Dao rót trà cho nhị phu nhân:

- Nương, đa tạ người.

- Cảm tạ cái gì? Dao Dao nếu nói những lời này, ta sẽ đánh người, năm đó lúc người còn ở phủ, ta để người hỗ trợ làm sổ sách, ta có nói cảm tạ người không? Còn không phải vì kích thích bà bà của người thay tiểu tể trút giận sao? Chuyện này là việc nhỏ, với ta mà nói cũng không phí sức lực, huống chi khó xử Tần vương phi, lòng ta cũng vui vẻ.

Nhị phu nhân là người làm mẫu thân, luôn xem nhi nữ là nặng nhất, nếu quá nghiêm khắc sợ Khương nhị gia cũng học theo.

Nhị phu nhân thương tiếc tiểu tể Triệu Đặc Trạch, luôn nói với Khương Lộ Dao, tiểu tể trôi qua quá khổ, quá mệt mỏi, quá ủy khuất, không biết thân mẫu của tiểu tể biết được sẽ thương tâm thành cái dạng gì đâu.

Bởi vậy có thể giúp tiểu tể xả giận, nhị phu nhân rất vui lòng.

- Dao Dao, không phải ta nói với người rồi sao, tay người quá lỏng, này không tốt a.

Đáng lẽ nhị phu nhân chỉ ngồi nghỉ một chút liền hồi Vĩnh Ninh hầu phủ, ai ngờ ma ma quản sự hậu viện tới bẩm báo, Khương Lộ Dao để nhị phu nhân ngồi nghỉ, nàng nghe ma ma quản sự bẩm báo chuyện vật.

Chờ ma ma quản sự đi rồi, nhị phu nhân nói với Khương Lộ Dao:

- Tần vương phủ gia đại nghiệp đại, Dao Dao cũng am hiểu kiếm bạc, nhưng bạc không thể tùy tiện bị tham ô nha.

- Ta biết.

Khương Lộ Dao biết nhị phu nhân có hảo ý, nhưng đệ nhất danh môn Tần vương phủ không thể keo kiệt, nàng còn muốn thử Tần vương phi cùng thái phi từ bi khoan dung hạ nhân.

Khương Lộ Dao muốn dựa theo ý định của nàng xử lý Tần vương phủ cũng không phải một lần là xong.

Nàng phải đi từng bước một.

- Người đừng trách ta nhiều chuyện, Dao Dao a, một đồng vật liệu đá đặt ở trong kho hàng rất đáng tiếc? Hơn nữa ta nghe nói gần đây vật liệu đá bị giảm giá.

- Vật liệu đá là thái phi làm chủ thu mua, cho dù bồi bạc cũng phải lưu trữ.

Gần đây mọi tinh lực của Khương Lộ Dao đều tập trung trên người Triệu Đặc Trạch, đối với vật liệu đá khổng lồ kia cũng không để bụng.

Nghe nhị phu nhân nhắc đến vật liệu đá, Khương Lộ Dao nghĩ nên tìm biện pháp, cho dù có bạc cũng không thể ném đá trên sông.

Trong hoàng cung thái hậu nường nường mới hạ ý chỉ phải tiết kiệm, cho dù thái phi có tâm tu sửa vương phủ, cũng không dám ở lúc thái hậu nường nường mới vừa hạ ý chỉ liền tu sửa vương phủ.

Thái phi luôn cẩn thận chặt chẽ sợ hoàng thượng nghi kị, đương nhiên không thể để hoàng thượng cảm thấy Tần vương phủ phú quý quá mức.

Này vật liệu đá...Kỳ thật bán đi không lỗ lắm.

Đem vật liệu đá đổi thành bạc, chờ sau này còn có thể mua lại, hơn nữa có bạc mới có thể kiếm càng nhiều bạc, dù bán vật liệu đá lỗ lỗ một ít, Khương Lộ Dao tin tưởng nàng có thể kiếm trở về.

Nàng đã thuyết phục thái phi, đang chuẩn bị xuống tay xử lý vật liệu đá, đột nhiên nghe nhị phu nhân nói giá cả giảm xuống, liền hỏi:

- Giảm nhiều ít?

- Hơn một phần ba.

Nhị phu nhân nói:

- Sở hữu này đó, cái gì cũng không bằng bạc!

Khương Lộ Dao nhíu mày, một phần ba? Sao lại nhiều như vậy?

Vật liệu đá này tiêu hao không đến mức trong giây lát đã rút giá đến cỡ đó, bởi vì vật liệu đá có lợi nhuận thấp nhất, một phần ba hoàn toàn bán lỗ vốn.

- Nương, bên ngoài có tin tức gì không?

- Không nghe phụ thân người nói tới.

Nhị phu nhân thấy Khương Lộ Dao nhíu mày ngưng trọng, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Không có việc gì.

Khương Lộ Dao cười cười, kéo tay nhị phu nhân, làm nũng nói:

- Lần đầu đương gia liền mệt như vậy, lại tốn một khúc bạc, nương, ta thật oan uổng a.

- Không có việc gì, nói thái phi điện hạ ít lần lộn một chút, tốn nhiều bạc là đúng.

- Được, lần sau nương lại đến Tần vương phủ, người nói cùng thái phi một chút đi.

Khương Lộ Dao không muốn nhị phu nhân nhìn ra nàng khác thường, né đề tài vật liệu đá:

- Tổ phụ cùng tổ mẫu đã hòa hảo chưa?

Nàng lao lực tâm tư thiết kế hai vị kia đi Hương Sơn, vừa vặn trời mưa, vừa vặn hạ nhân của hai người không mang ô che, vừa vặn Hương Sơn có một tòa đình hóng gió...

Về sau phát triển như thế nào, Khương Lộ Dao cũng không biết, nàng chỉ nghe Triệu Đạc Trạch nói gần đây sẽ có mưa nên mới an bài như vậy.

Nếu không phải trời mưa to, hai vị kia gặp mặt liền cãi nhau, lão nhân lão bà tuyệt đối không nói hai câu vẫn tiếp tục hiểu lầm.

- Bọn họ?

Nhị phu nhân lắc đầu:

- Ổn ào còn lợi hại hơn, gặp mặt liền cãi nhau, ngay cả điểm tâm là mấy cái bánh bao cũng giành nhau.

- Bọn họ cùng nhau dùng điểm tâm?

Khương Lộ Dao cảm thấy hứng thú nói:

- Có thể cùng nhau dùng điểm tâm là chuyện tốt a, rất tốt.

- Người không thấy bọn họ cãi nhau, mỗi ngày Vĩnh Ninh hầu phủ đều đất rung núi chuyển, ta không biết vì sao hoàng thượng lại phong Khương gia làm Vĩnh Ninh hầu...

Nhị phu nhân lắc đầu nói:

- Ta chưa thấy ai quật cường như hai người đó, rõ ràng đều vì tốt cho đối phương, lại cố tình phân cao thấp, cần gì phải phân cao thấp đâu? Số tuổi đều một bố, lại nháo như hài tử.

- Ta thấy tổ phụ tổ mẫu muốn đem vài thập niên tiếc nuối qua đi, đền bù lại.

- Hy vọng như thế.

- Bọn họ có dọn ở cùng nhau?

- Dao Dao!

- Không phải ta đang quan tâm tổ mẫu sao.

- Người vì lão phu nhân ra chiêu số đem tổ phụ của người lăn lộn đến u đầu, phụ thân người nhìn thấy rất đau lòng.

Nhị phu nhân lôi kéo tay của Khương Lộ Dao:

- Lần đầu tiên ta nghe phụ thân người nói, chờ người về ngoại gia, sẽ giáo huấn người.

- Tổ phụ vì hiếu lắm biệt nữ, náo loạn cùng tổ mẫu nhiều năm như vậy, không giống nam nhân rộng lượng, không thu thập hân thì thu thập ai? Tổ mẫu cũng không tốt, nếu là ta, một hai phải bắt lấy bệ hạ hay Triệu Đặc Trạch nói cho rõ ràng.

- Tổ mẫu của người không to gan lớn mật bằng người.

Nhị phu nhân nhìn Khương Lộ Dao một hồi, bất đắc dĩ nghĩ, nàng cùng Khương nhị gia như thế nào dường ra nữ nhi này? Tính cách của Khương Lộ Dao không giống bọn họ.

Khương Lộ Dao rất thông minh, nếu không nhị phòng tuyệt đối không có ngày hôm nay.

Trước kia Khương nhị gia không xuất sắc như bây giờ.

Nhị phu nhân nhớ đến bọn tử muội ở ngoại gia, trong lòng hết sức đặc ý, trước kia đám tử muội ngoại gia đều nói nàng mệnh hèn, hiện giờ nàng là thế tử phu nhân, nữ nhi là Tần vương thế tử phi, nhi tử khoa cử có hi vọng, nhi tức hiếu chuyện lại có thai, nhị phu nhân trôi qua tốt nhất trong đám tử muội ngoại gia.

Các nàng trước kia đều không muốn lui tới với nhị phu nhân, sợ nhị phu nhân làm phiền hay liên lụy các nàng.

Hiện giờ trong bụng nhi tức còn không biết là bảo bối nam hay nữ đã bị rất nhiều người nhớ thương.

Khương Lộ Dao còn chưa có thai, đã có người tới dò hỏi thế tử có phải sẽ nạp trắc phi.

Đương nhiên đám tử muội hỏi này đó liền bị nhị phu nhân đánh ra khỏi phủ, nàng kêu la Triệu Đạc Trạch đối với Khương Lộ Dao là toàn tâm toàn ý, tuyệt đối không nạp trắc phi.

Lời này thực nhanh truyền khắp kinh thành, có người hỏi Tần vương thế tử chứng thực chuyện này, Triệu Đạc Trạch lạnh lùng nói.

- Không phải nhạc mẫu của ta đã nói rồi sao? Còn hỏi cái gì?

Trước kia Tần vương thế tử nổi danh phong lưu, hiện giờ hẳn chuyên nhất thâm tình, còn được hoàng thượng coi trọng giao trọng trách, lại có rất nhiều khuê tú hâm mộ Khương Lộ Dao.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 81+2: Bắt Đầu 2

Tiêu gia.

Khương Lộ Kỳ từ bãi săn trở về, vẫn luôn bị bệnh, hơn nữa bệnh thật sự nặng, hình ảnh ở kiếp trước cùng kiếp này tương giao, nàng không phân rõ đâu là chân thật.

Gần đây Tiêu Duệ Hoa bận việc chính vụ, chủ động hướng hoàng đế tỏ lòng trung thành, tuy hiệu quả không thể nào tốt, nhưng cũng may có Khương nhị gia hồ nháo chọc cười bệ hạ.

Hoàng đế vẫn đối với hần như trước kia, Tiêu Duệ Hoa rất cảm kích Khương nhị gia, cũng vui mừng vì đem muội muội gả cho Khương Mân Cẩn.

Nhưng hần biết, không thể dựa vào Khương nhị gia cả đời, bởi vậy Tiêu Duệ Hoa trừ chuyện tiếp tục theo sát hoàng đế ra, hần bắt đầu ở trong triều chậm rãi bồi dưỡng lực lượng của chính mình.

Ở vài lần thượng triều, hần biểu hiện bộc lộ mũi nhọn, châm biếm thời sự, đưa ra thượng sách, bày ra trị quốc chi tài, ở bên người hần cũng chậm rãi ngưng tụ vài vị tuổi trẻ, có chí hướng triều thần.

Tiêu Duệ Hoa căn cơ không sâu, hần sẽ không tiến nhập vào đảng phái, cho dù hần được đại lão nạp vào đảng phái, cũng rất khó trở thành thủ lĩnh phe phái.

Hắn chậm rãi hiển lộ chủ trương chính trị, không thuận theo không dựa theo, tự lập một đảng, dựa vào thanh danh tốt đẹp của hắn ở trong sĩ lâm, bên người hắn hội tụ càng ngày càng nhiều người cùng chung chí hướng.

(Yul: A Hoa rất giỏi nha, thông minh vô cùng, chỉ là bà Kỳ lâu lâu bã hổ ảnh nặng quá thôi. 🙄 🙄)

Là vì hắn quá bận rộn, hơn nữa đối với Khương Lộ Kỳ trước sau vẫn có oán khí, hắn nghe nói Khương Lộ Kỳ bị bệnh, chỉ kêu thái y, cũng dặn dò hạ nhân chiếu cố Khương Lộ Kỳ thật tốt, mà hắn cũng không tới thăm bệnh Khương Lộ Kỳ.

Lúc Khương Lộ Kỳ thanh tỉnh, thấy bên người không có ai, trong lòng bi thương, Tiêu Duệ Hoa có thể nào bạc tình như thế?

- Tiểu thư, cô gia bận quá, người đừng khóc.

- Người không cần nói tốt cho hắn, ta đã nản lòng thoái chí, không cần khuyên ta.

- Không phải nô tỳ lắm miệng, người luôn cương với cô gia, đối với người rất bất lợi, cô gia ở bên ngoài xã giao nhiều, chuyện phiền lòng cũng không ít, sau khi hồi phủ người lại bày ra sắc mặt cho hắn xem, sao cô gia có thể thổ lộ tình cảm với người?

- Ta không cần cùng hắn thổ lộ tình cảm, có bản lĩnh, ghét bỏ ta, hắn liền hừ ta đi. Ta muốn xem xem, hắn đi đâu tìm được thê tử tốt như ta.

Khương Lộ Kỳ từng bị Tiêu Duệ Hoa răn dạy, nàng cũng biết mình tiến cử Tiêu Chúc Hoa có chút không ổn.

Nhưng lúc ấy nàng thật sự vì Tiêu Duệ Hoa mà suy nghĩ, không có một chút tư tâm, cho dù Tiêu Duệ Hoa không tán đồng, không thông cảm nàng dụng tâm, cũng không nên động thủ đánh người.

Nàng dám nói như vậy vẫn là ỷ vào chuyện Tiêu Duệ Hoa không dám hừ thê phá hỏng thanh danh, nàng dám bức bội Tiêu Duệ Hoa, cũng vì nàng là chất nữ của Vĩnh Ninh hầu.

- Người không cần nói tốt cho hă, mau nói cho ta nghe một chút tin tức bên ngoài đi, bệnh tình của thái tử điện hạ như thế nào?

Khương Lộ Kỳ không được xuất môn, Tiêu Duệ Hoa không cấm nha hoàn của nàng ra cửa, bởi vậy tin tức trong kinh thành vẫn truyền vào tai nha hoàn.

- Nói là bệnh tình của thái tử điện hạ chuyển biến tốt đẹp, nhưng cụ thể như thế nào, nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, bên ngoài nói cái gì nghe cái đó.

- Ừ.

Khương Lộ Kỳ không cần hỏi, không có Tiêu Chúc Hoa chữa bệnh, bệnh tình của thái tử chỉ có thể bình ổn, đây cũng là nguyên nhân khiến Tiêu Duệ Hoa không đến phòng của nàng

Nếu Tiêu Chúc Hoa đi đến Đông Cung, nhất định Tiêu Duệ Hoa sẽ tức giận với nàng, Khương Lộ Kỳ không biết Khương nhị gia dùng biện pháp gì khiến hoàng đế không có tâm tư cứu thái tử.

Một đám bọn họ không phải là trung thần, luôn tính kế vì ích lợi, trong mắt hoàn toàn không có hoàng thượng.

Thái tử là người kế thừa một quốc gia, rõ ràng Tiêu Chúc Hoa có bản lĩnh cứu thái tử lại giả vờ nhìn như không thấy, thật là nữ nhân ác độc.

- Còn gì nữa? Còn tin tức gì, nói cho ta nghe một chút?

- Hiện giờ truyền lưu nhiều nhất, là về Tần vương thế tử.....

- Hãn? Hãn có thể có chuyện gì?

Khương Lộ Kỳ chướng mắt Triệu Đặc Trạch vô năng bình thường, tính tình tàn bạo, nàng chưa thể nói ra thân phận đề tiện của Triệu Đặc Trạch, một là không có chứng cứ, hai là không muốn đắc tội Dương gia cùng Tần vương phi, ba chính là muốn nhìn Khương Lộ Dao bị chê cười.

- Tiểu thư không biết, gần đây Tần vương thế tử được rất nhiều khuê tú nhìn đỏ mắt, hãn đối với thế tử phi yêu sâu sắc, còn nói không cần trắc phi.

-...

Không cần trắc phi? Đây là Triệu Đặc Trạch nói? Khương Lộ Kỳ có cảm giác nàng còn chưa tỉnh ngủ?

- Còn nữa, nô tỳ còn nghe nói, hoàng thượng hạ chỉ Tần vương thế tử làm chủ tể Dương Soái, trước kia đều là nam đỉnh duy nhất của Dương gia làm chủ tể, bá tánh đang nghị luận, nói là hoàng thượng có ý trọng dụng thế tử.

- Chủ tể Dương Soái? Hãn xứng sao?

- Tiểu thư!

- Người không hiểu, hãn không phải....Hoàn toàn không phải...

Không phải là ngoại tôn của Dương Soái, Khương Lộ Kỳ đem bí mật này giấu sâu trong lòng, Triệu Đặc Trạch vì bảo vệ bí mật này, không chỉ huỷ hoại đôi mắt của Triệu Đặc Dật, còn bức tử nhũ mẫu đã từng hầu hạ hãn, thậm chí còn dùng quyền cước với Dương môn thái quân, hãn hành hạ Triệu Đặc Dật vô cùng tàn nhẫn, chuyện thương thiên hại lí gì cũng dám làm.

Vậy mà kiếp này Triệu Đặc Trạch lại làm chủ tể Dương Soái?

- Dương Soái dưới tuổi vàng mà biết nhất định rất thương tâm...

- Sẽ không a, nghe nói Dương Soái rất tán đồng chuyện thế tử gia làm chủ tế, còn hiển linh.

- Cái gì? Dương Soái hiển linh?

Khương Lộ Kỳ lập tức đứng lên, bắt lấy cánh tay của tỳ nữ:

- Mau nói, nói rõ ràng cho ta biết.

Tỳ nữ nhìn Khương Lộ Kỳ có chút hoảng sợ, đem chuyện Khương nhị gia bị Dương Soái bám vào người kể ra, ánh mắt Khương Lộ Kỳ tan rã, sao có thể? Hét lớn:

- Đây là giả, là giả, sao Dương Soái có thể bám vào người hãn? Này còn không phải là gạt người sao? Ai cho hãn lá gan dám đại náo Dương gia?

- Sáng nay Khương nhị gia ở trước mặt triều thần đem trận đồ hiển cho hoàng thượng, nói là dựa theo ký ức lúc bị Dương Soái bám vào người mà họa ra.

Tiêu Duệ Hoa đẩy rèm cửa vào phòng, hãn cũng có chút áy náy với Khương Lộ Kỳ, vì bận rộn không thể chú ý tới nàng.

Cho nên hãn cố ý về sớm một chút, định gặp Khương Lộ Kỳ, mặc kệ như thế nào nàng vẫn luôn là thê tử danh chính ngôn thuận của hãn, thê tử không đủ thông minh, phạm xuân, hãn sẽ từ từ dạy dỗ, có thể sẽ khiến Khương Lộ Kỳ thông minh một chút.

Bởi vì quan hệ thân gia với Vĩnh Ninh hầu phủ, Tiêu Duệ Hoa không thể nhất Khương Lộ Kỳ cả đời, Tiêu gia không có nữ chủ nhân quản gia cũng có chút khó coi.

Nhưng hắn vừa vào cửa liền nghe Khương Lộ Kỳ nói những lời này, hắn càng thêm thất vọng, xem ra Khương Lộ Kỳ phải tiếp tục bệnh mới tốt.

- Hoàng thượng thừa nhận, ai dám nhiều lời? Về sau những lời này không được nói nữa. Phu nhân, ta không muốn phải vì người mà thu thập rắc rối, nếu người không hiểu, cũng không cần nói.

- Tướng công...

Khương Lộ Kỳ duỗi tay túm chặt ống tay áo của Tiêu Duệ Hoa:

- Không có người hoài nghi sao? Hay hoàng thượng vì trận đồ liên thừa nhận loại chuyện hoang đường này? Triệu....Tần vương thế tử có thể nào làm chủ tể? Dương gia không còn ai sao?

Nha hoàn nghe tin tức đều là nghe trên phố phường, Khương Lộ Kỳ muốn chính tai nghe Tiêu Duệ Hoa xác định tin tức.

- Sáng nay không chỉ có Khương nhị gia hiến trận đồ, còn có Vĩnh Ninh hầu dâng sổ con khấn cầu hoàng thượng ủy nhiệm Tần vương thế tử làm Chỉ Huy Sứ của Thần Cơ Doanh.

- A....

Thần Cơ Doanh? Đầu Khương Lộ Kỳ đau muốn nổ tung:

- Thần Cơ Doanh là của Khương gia chúng ta, sao có thể ở trong tay hắn?

- Người ăn nói hồ đồ, Thần Cơ Doanh là của bộ hạ, khi nào lại thành Vĩnh Ninh hầu phủ?

Tiêu Duệ Hoa áp chế sự hâm mộ đối với Triệu Đặc Trạch, hắn biết Khương nhị gia vì tiểu tể mà tranh thủ:

- Hoàng thượng ân chuẩn thỉnh cầu của Vĩnh Ninh hầu, ủy nhiệm Tần vương thế tử làm Chỉ Huy Sứ, hơn nữa còn để Bộ Binh điều binh bổ thêm chức giáo úy vào Thần Cơ Doanh, tăng thêm binh lính danh ngạch(tuyển lính). Về sau Thần Cơ Doanh là của Tần vương thế tử.

Kinh thành này chỉ có thể trông mắt nhìn Thần Cơ Doanh trở về tay hoàng tộc.

Hoàng thượng vì Thần Cơ Doanh mà điều binh, điều phái lương thực, điều phái binh khí, quá mức tính nhiệm Tần vương thế tử.

Cho dù hoàng thượng muốn tuyển Tần vương thế tử làm lương tướng phù tá thái tử, nhưng sủng tín như thế có chút quá mức, rốt cuộc Tần vương thế tử có một nửa huyết mạch Dương gia...

Cho dù Khương nhị gia kế thừa anh linh của Dương Soái, hoàng thượng không sợ Tần vương thế tử vì ngoại tổ phụ mà báo thù?

Năm đó người gây ra án oan Dương gia chính là đương kim hoàng đế.

Như thế nào lại vậy? Như thế nào lại vậy?

Thân thể Khương Lộ Kỳ mềm nhũn khóc ngã vào giường, ấp úng tự nói:

- Không giống nhau, không giống nhau.

Đột nhiên, ánh mắt Khương Lộ Kỳ sáng rực lên, thất thố hỏi:

- Triệu Đặc Dật đâu? Hắn thế nào?

Nghe tên nam nhân khác từ trong miệng Khương Lộ Kỳ, Tiêu Duệ Hoa không thể vui nổi, trước kia hắn từng để ý Triệu Đặc Dật.

Sau đó Tần vương thế tử cường thế quật khởi, các nhi tử trước kia của Tần vương cùng Tần vương phi sở sinh cũng không bằng Triệu Đặc Trạch.

Hoàng thượng tuyệt đối không muốn nhìn thấy Tần vương phủ nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

- Hắn tiếp tục làm người hầu cận bên người hoàng thượng, chỉ sợ về sau hắn sẽ bị thế tử lấn áp.

- Sẽ không, hắn mới là, mới là...

Khương Lộ Kỳ thống khổ nói:

- Người hãy tin ta, hắn mới là người tốt, người tài ba, Triệu Đặc Trạch không có cách nào so sánh với hắn.

- Làm càn, danh của Tần vương thế tử là người cũng có thể gọi?

Tiêu Duệ Hoa vung ống tay áo:

- Ta thấy bệnh của người càng ngày càng nặng.

Triệu Đặc Trạch là tiểu tử của Khương nhị gia, Tiêu Duệ Hoa mặc kệ nề mặt ai cũng không thể đối địch với Triệu Đặc Trạch.

Hắn phát tay áo bỏ đi, Khương Lộ Kỳ thống khổ khóc, đáng thương cho Triệu Đặc Dật...

Hắn bị súc sinh mạo danh đoạt hết tất cả rồi, Khương Lộ Kỳ có vài phần hối hận, nếu trước kia nàng tranh thủ gả cho Triệu Đặc Dật, có phải hiện tại sẽ tốt hơn nhiều?

Tiêu Duệ Hoa hoàn toàn không giống người trong trí nhớ của nàng, có lẽ kiếp trước Khương Lộ Dao ở trước mặt người khác cười, sau lưng lại khóc.

Cho dù gả cho Triệu Đặc Dật, nàng vẫn phải đối mặt với Tần vương phi...Khương Lộ Kỳ ôm chặt cánh tay, ngăn thân thể run rẩy:

- Nhanh, sẽ rất nhanh thôi, Khương Lộ Dao rất nhanh sẽ gặp xui xẻo, ta sẽ khiến người hiểu rõ, dù tâm cơ của người có sâu bao nhiêu, ta cũng không tin...Không tin Triệu Đạc Trạch có thể thay đổi.

Sau khi Tần vương hạ triều, liền bị Khương nhị gia bám theo, mặc kệ Tần vương vui hay không vui, Khương nhị gia vẫn mặt dày đi theo Tần vương trở lại vương phủ.

Biết Khương nhị gia rất khó chơi, Tần vương tổng cổ hủ không được, chỉ có thể ở thư phòng cùng Khương nhị gia nói chuyện.

Tần Vương im lặng uống trà, trong lòng không biết rốt cuộc Khương nhị gia tới làm cái gì, bất quá hẳn phải cẩn thận.

Khương nhị gia dùng thủ đoạn lừa đảo quá lợi hại, huống chi hẳn còn có thể triệu hồi Dương Soái...

P/s qua năm 2020 rồi, chúc các tình yêu đón năm mới vui vẻ hp bên gia đình nha.

Đừng quên ủng hộ ta, đủ 100 sao sẽ đăng 1c nhé. Yêu các nàng nhùi
nhùi♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 82: Ưu Việt

Tần Vương cùng Khương nhị gia là thân gia, hai bên ngang hàng, nếu so địa vị trong triều đình, Tần vương quý trọng hơn Khương nhị gia rất nhiều.

Nhưng hôm nay, hoàng thượng thừa nhận Khương nhị gia có thể bị Dương Soái bám vào người, hơn nữa quốc sư ở Long Hồ Sơn cũng truyền tới pháp dụ, nói Khương nhị gia sinh ra có bát tự tương tự Dương Soái, ai cũng không dao động được chuyện Khương nhị gia triệu hồi được Dương Soái.

Này nọ có thể lừa gạt bá tánh, tuy đại thần trong triều không ai tin tưởng chuyện hoang đường này, nhưng bọn hăn đều là thần tử của hoàng đế, hoàng thượng tin, đại thần dám không tin?

Hoàng thượng có ý đồ gì, ai mà không rõ, chính là mượn chuyện Dương Soái hoàn dương phấn chấn dân tâm, quân tâm, đồng thời củng cố trận tuyến phòng ngự phương bắc.

Tần vương cũng không để ý chuyện này, đột nhiên Khương nhị gia tìm tới, Tần Vương phát hiện, hăn sắp phải đối mặt với vấn đề lớn, vốn dĩ thân phận thân gia bình đẳng lại thay đổi...

Khương nhị gia tùy lúc đều có khả năng biến thành nhạc phụ của Tần vương...Dương Soái.

Nghĩ thông suốt điều này, Tần vương đối mặt với Khương nhị gia phải thật cẩn thận, thà bị Khương nhị gia lừa đảo, bị đau đầu, cũng không thể để Khương nhị gia giả dạng nhạc phụ đại nhân.

Tục truyền, Khương nhị gia uống rượu để bị Dương Soái nhập thân, Tần vương đã hạ quyết tâm, đánh chết cũng không uống rượu với Khương nhị gia.

Trước giờ thái phi luôn mặc kệ mọi chuyện, càng không ra lệnh Tần vương phải làm như thế nào, còn Tần vương phi ôn nhu hiền thực, sẵn sàng nghe lời, không giống Dương phi luôn luôn cường thế.

Tần vương trôi qua mười mấy năm không có người áp bách, chuyên quyền độc đoán, hiện giờ đột nhiên lòi ra một người bị Dương Soái bám vào, ở trước mặt nhạc phụ đại nhân, Tần vương dám phản kháng sao?

Có lúc Tần vương suy nghĩ, có phải hoàng thượng cố ý cất nhắc Khương nhị gia khiến hấn ghen khuất, khó chịu?

- Hôm nay thân gia tìm bốn vương có việc gì?

Tần vương cố ý dùng từ thân gia, ý đồ nhắc nhở Khương nhị gia, người với ta là thân gia, không phải nhạc phụ cùng tiểu tể.

- Ha, gần đây không có việc gì làm, muốn đến tìm vương gia uống hai ly.

- ...

Sắc mặt Tần vương tái rồi, lắc đầu nói:

- Thân gia không biết, bốn vương đã rất lâu không uống rượu, thái y nói bốn vương phải hạn chế.

- Thân thể thân gia không tốt?

- Ừ, có chút bệnh nhẹ.

Tần vương ngăn chặn không muốn cùng Khương nhị gia uống rượu.

Khương nhị gia tiếc nuối nói:

- Nếu thái y đã dặn vương gia phải hạn chế, ta cũng không thể miễn cưỡng vương gia, chỉ là, ta uống một mình cũng được, vương gia không cần một hai phải bồi ta cùng nhau uống rượu.

- Nay...Không tốt, để một mình thân gia uống rượu nào phải đạo đãi khách.

- Có cái gì không tốt, không phải thân thể người không thoải mái sao? Chúng ta là thân gia, thân thiết thật sự, ta sẽ không trách vương gia không thể uống rượu.

Tần vương ho khan vài tiếng, sao Khương nhị gia lại như vậy? Rõ ràng biết bản thân hần vừa uống liền có thể giả vờ Dương Soái nhập thân, hần còn dám uống rượu? Nhất định là cố ý, nhất định Khương nhị gia cố ý.

- Hoàng thượng chấp thuận cho Khương nhị gia uống rượu?

Tần vương dùng hoàng thượng áp chế Khương nhị gia:

- Lúc này chỉ sợ không thích hợp, cũng không thể không cố kỵ mà uống rượu, rốt cuộc liên lụy đến hoàng thượng cùng quốc sự, thân gia không thể vì nhất thời thống khoái, mà khiến hoàng thượng thất vọng.

- Thì ra vương gia sợ Dương Soái tới tìm người?

- Khụ khụ, bốn vương không có gì phải thẹn với nhạc phụ.

- Không thẹn?

Khương nhị gia liếc mắt, bấm ngón tay nói:

- Để ta đem những gì ta biết niệm cho vương gia nghe một chút, thứ nhất, tiểu tể của ta ba tuổi mới được nâng làm thế tử, khi đó tuy Dương phi

tự sát, nhưng nàng dù chết thì vẫn là đích phi của người, nguyên phối đích tử phải ba năm sau mới được thỉnh phong, người dám nói đối xử tốt với thế tử? Thứ hai, vương gia đem thế tử ném cho hạ nhân chăm sóc, người ngoài lại truyền ra tin tức là người tự mình chăm sóc thế tử, nhưng cụ thể tình huống như thế nào, ta nghĩ anh linh chưa tan của Dương Soái sẽ rõ ràng nhất, thứ ba, thế tử trừ danh phận Tần vương thế tử ra, người chưa từng cho hấn bất luận cái gì. Thứ tư, lúc thế tử được ủy nhiệm làm Chỉ Huy Sứ của Thần Cơ Doanh, vương gia là thân phụ(cha ruột) của thế tử, lại để hấn thừa nhận nhân tình của Vĩnh Ninh hầu, người không cảm thấy thẹn với thế tử sao? Thứ năm...

Tần vương không thể để Khương nhị gia nói thêm gì nữa, tự mình biện giải nói:

- Ta cho A Trạch vị trí thế tử, cũng quan tâm hấn, có phải thân gia đã hiểu lầm?

- Quan tâm?

Khương nhị gia mở to mắt, la lên một tiếng:

- Có cần ta gọi Dương Soái ra nói chuyện với người?

- Thân gia, người còn chưa có uống rượu...

- Không sao, lúc nào ta cũng mang theo bầu rượu.

Tần vương đứng phắc lên, bước đến trước mặt Khương nhị gia, nắm chặt tay đang cầm bầu rượu của Khương nhị gia, thấp giọng nói:

- Người đừng quá phận, đừng tưởng hoàng thượng chấp nhận, là người có thể thời thời khắc khắc để Dương Soái bám vào người, Khương nhị gia có hiểu một vừa hai phải?

- Phụ thân ta từng chỉ dạy ta, có ủy khuất phải nói ra, một vừa hai phải là cái gì? Ta đọc sách không nhiều lắm, không rõ.

Khương nhị gia vung tay thoát khỏi bàn tay của Tần vương:

- Miệng lưỡi ta không nhanh nhẹn, lại nổi danh kinh thành là hồ nháo, đạo lý này đó không hiểu nhiều lắm, vẫn nên để Dương Soái nói chuyện cùng vương gia mới tốt.

Tần vương gắt gao đè cánh tay của Khương nhị gia, trong lòng hận không thể khâu miệng Khương nhị gia lại...

Nhưng hắn không thể làm như vậy, không lẽ hắn phải chịu Dương Soái răn dạy?

Hắn không muốn giống quả phụ Dương môn.

Tần vương nhanh chóng quyết định:

- Thân gia, người cảm thấy bốn vương phải làm như thế nào, mới có thể đền bù cho A Trạch?

Khương nhị gia liếc nhìn Tần vương một cái, hỏi:

- Ta nói gì, vương gia cũng đáp ứng?

- Chỉ cần bốn vương có thể làm được, nhất định đáp ứng.

Tần vương sẽ cố gắng, chỉ cần đừng để nhạc phụ đại nhân nhập thân Khương nhị gia là tốt rồi.

Khương nhị gia đang chờ những lời này, Tần vương đủ xuân, trong lòng Khương nhị gia khinh thường phỉ nhổ Tần vương ngu xuẩn.

Nếu Dương Soái thường xuyên nhập thân, còn ai tin tưởng? Huống chi hoàng thượng cũng sẽ không vui khi anh linh Dương Soái luôn xuất hiện, một khi khiến hoàng thượng cảm thấy hẫng dựa chuyện Dương Soái nhập thân làm xằng làm bậy, hoàng thượng lật tay là có thể giết chết hẫng.

hiện giờ thanh danh của hẫng lan truyền khắp thiên hạ, bá tánh vô cùng sùng bái hẫng.

Nếu Khương nhị gia cố lộng huyền hư che dấu thánh thượng, sự việc bại lộ có bao nhiêu phần nộ.

Bởi vậy, Khương nhị gia luôn nhớ kỹ lời Dao Dao nói, nếu không phải bất đắc dĩ, tuyệt đối không được giả bộ Dương Soái nhập thân.

Chỉ là nếu không nói triệu hồi Dương Soái, có thể hù dọa Tần Vương sao? hẫng phải vì tiểu tể tổn chút nước bọt, vớt chút chỗ tốt.

Khương nhị gia nói:

- Người buông tay của ta ra.

Tần vương thật sự sợ Khương nhị gia uống rượu, cùng người đầu óc bình thường nói chuyện với nhau, Tần vương không ngại.

Nhưng đối mặt với người không trong phạm vi bình thường như Khương nhị gia, Tần vương đỡ không nổi.

- Ta nói người buông tay ta ra, người cũng không làm được, còn dám nói ta nói cái gì người cũng đáp ứng?

Khương nhị gia chỉ trích Tần vương gạt người.

Nghe Khương nhị gia nói những lời như vậy, Tần vương lập tức buông lỏng tay, lui về phía sau vài bước:

- Hiện tại thân gia có thể nói.

- Hôm nay ta tới tìm vương gia, thế tử không biết, nếu hắc nhất định sẽ ngăn đón ta, vương gia đã kêu ta một tiếng thân gia, có chút lời nói ta muốn nói thẳng với vương gia.

Khương nhị gia thu hồi bầu rượu, nghiêm trang nói:

- Làm phụ thân muốn nhi tử trôi qua ngày tháng như thế nào là thế này, nhi tử không thể muốn đông muốn tây, nếu không chính là bất hiếu.

Tần vương ngồi lại trên ghế, tâm buông lỏng một nửa, cùng Khương nhị gia giảng đạo lý cũng không sao, hắc sợ nhất là Khương nhị gia không quan tâm tự gây ra rối rắm.

- Tuy người có khúc mắc với thế tử, nhưng nghiêm khắc mà nói người đối xử với hắc vẫn không tồi, không để hắc lạnh đói, chỉ là vương gia, người giống như ta chỉ ăn no chờ chết, cầu tự tại tiêu dao, cầu miệng lưỡi chi dục. Thế tử không giống vậy, hắc muốn noi theo lão vương gia, là người có chí hướng, vương gia lại bắt hắc chịu đựng, bắt hắc nội liễm, người có từng nghĩ thế tử vui hay không vui? Đau nhi tử ít nhất phải nói cho nhi tử biết người nghĩ hay muốn cái gì, người có từng nghĩ thế tử muốn làm gì? Lúc người thương tiếc nhi tử do Tần vương phi sở sinh, có từng nghĩ người yêu cầu thế tử như thế nào?

(Yul: miệng lưỡi chi dục nghĩa là thích gì nói đó, ăn ngon uống tốt.)

- Làm thế tử phải áp chế bản tính, áp chế tài học, tầm thường vô năng, ta thấy người vẫn nên đem vị trí thế tử cho nhi tử mà người thương nhất đi. Đờ cho tương lai sau này người nhìn thấy thế tử bình thường vô năng mà bất mãn, càng ngày càng đau lòng nhi tử chịu tranh đua, tiền đồ lóa mắt do Tần vương phi sở sinh.

- ...

Sắc mặt Tần vương đỏ bừng, Khương nhị gia nói thẳng khiến hần đau đớn, ngày thường nghĩ như thế nào, đạo lý như thế nào, hiện tại Tần vương cảm thấy có chút hổ thẹn, đúng vậy, hổ thẹn.

- Dưỡng nhi tử không phải dưỡng miêu cầu, cao hứng nhìn xem, cười cười, không cao hứng liền vứt sang một bên, đặc biệt tính tình của thế tử... Rất cực đoan, dù hần hiếu thuận, hiếu chuyện vẫn cần người dạy dỗ, các vị công tử thiếu gia khác của người có Tần vương phi quan ái, nhưng thế tử đâu? Hần có cái gì? Chỉ có một nhũ mẫu thời thời khắc khắc dặn dò hần báo thù. Nhũ mẫu có trung tâm, cũng là hạ nhân, có thể giống người chí thân sao?

Khương nhị gia uống một ngụm trà, giống như đang cảm khái, kỳ thật hần quên lời cần nói tiếp.

Những lời này, đều là Dao Dao nói cho hần, bắt hần học thuộc nhớ kỹ.

Khương nhị gia nhìn gương ngâm nga đã lâu, như thế nào lại quên từ? Tiếp theo nên nói gì?

Liếc thấy Tần vương hổ thẹn, Khương nhị gia cũng không nóng nảy nhớ từ, thở dài nói:

- Vương gia có rất nhiều nhi tử, chỉ có thế tử là đáng thương nhất, ta đã đem nữ nhi gả cho hần, cho dù hần không phải là Tần vương thế tử, ta cũng không ghét bỏ tiểu tử này.

- Thân gia, ta chưa từng có ý niệm đổi thế tử.

Tần vương lập tức nói:

- Là ta xem nhẹ A Trạch, nhưng ta vẫn luôn coi hần như người thừa kế mà bồi dưỡng, hần là đích trưởng tử, sao ta có thể vứt bỏ mẫu tử bọn họ mà đổi thế tử khác?

Khương nhị gia rất muốn nói tiếp một câu, nếu A Trạch không phải đích tử, vương gia sẽ làm sao?

Hắn không nhớ Dao Dao dặn hắn nói tiếp cái gì, nhưng hắn nhớ rõ Dao Dao từng nói, chuyện hoán tử hắn không thể nói.

- Nếu vương gia không có ý đổi thế tử, lão vương gia lưu lại đồ vật này đó có phải nên đưa cho thế tử?

Khương nhị gia nhảy qua cảm hóa, trực tiếp kéo đến kết cục vì Triệu Đạc Trạch đòi được thứ tốt.

Nghe nói Tần vương phủ không có mật thám, nhưng Đại Minh đệ nhất danh môn vẫn luôn có thứ tốt, Tần vương thừa tước nhiều năm, ở trong triều đình điệu thấp thông dong, cũng bồi dưỡng một ít tú tài có gia cảnh bần hàn.

Hiện giờ những vị từng chịu đại ân của Tần vương phần lớn đã làm quan, cho dù là quan văn hay là quan viên, cũng có thể giúp đỡ thế tử này nọ.

Lão Tần vương, Dương Soái kết cục quá thảm, Tần vương bị hoàng đế dọa, một lòng vứt bỏ tướng môn, một lòng hướng tới quan văn, cũng vì vậy mới thú Tần vương phi.

- A Trạch có thể tiến đến thư phòng của phụ vương.

- Ta là hỏi thiết vệ của lão Tần vương, nghe nói thiết vệ tung hoành thiên hạ hiện giờ còn không?

- ...

Tần vương vô cùng kinh ngạc:

- Người như thế nào lại biết thiết vệ vẫn còn?

- Nghe nói, nghe nói.

Khương nhị gia ngượng ngùng cười nói:

- Vương gia cũng biết ta thường xuyên trà trộn phố phường, tin tức gì cũng có, ta nghe người khác nói tới, nhìn thái độ của người, thiết vệ vẫn còn, nếu ta có thể biết, thì người nên biết cũng đã biết, người hà tất lại cất giấu? Không bằng cho thế tử hộ thân. Vương phủ sớm muộn gì cũng của thế tử, để thế tử không chế thiết vệ, coi như là rèn luyện.

- Thiết vệ...

- Người không bỏ được?

- Không phải.

Tần vương theo bản năng phủ nhận:

- Cho A Trạch thiết vệ, sao ta lại không bỏ được, chỉ là bốn vương còn các nhi tử khác...

- Người cũng nói người thừa kế vương phủ là thế tử, hay người định đem thiết vệ cho các vị thiếu gia còn lại? Ta cả gan nói thẳng với vương gia hai câu, nhị công tử có sư phụ là cao nhân, tài học cực tốt, người không cần lo lắng tiền đồ của hắn, Tần vương phi sở ra ba vị công tử nghe nói vẫn thái nổi bật, càng nghiêng hướng văn, giống ngoại gia của Tần vương phi am hiểu đọc sách, thiết vệ ở trong tay bọn họ không phải là người tài giỏi không được trọng dụng? Huống chi, Khương gia chúng ta còn đem Thần Cơ Doanh cho hắn, hoàng thượng cũng muốn cho người ta, đòi bạc đưa bạc, chúng ta cũng không phải là thân phụ của thế tử.

Không phải thân phụ còn cho Tần vương thế tử rất nhiều, Tần vương là thân phụ lại không biết xấu hổ còn bủn xỉn?

Tần vương nghe Khương nhị gia nói như vậy, cũng ngượng ngùng vì không cho Triệu Đạc Trạch thiết vệ, gật đầu nói:

- Bốn vương sẽ suy xét ý tứ của thân gia.

- Vương gia làm việc thật không sáng khoái, đưa là đưa, không đưa là không đưa, lằng nhằng làm cái gì?

- Người sợ bốn vương thay đổi chủ ý?

- Ha.

Khương nhị gia cười nói:

- Vương gia luôn luôn thương hoa tiếc ngọc, nếu có người thổi gió bên gối, ta nói này đó, người sẽ cho rằng ta dụng tâm kín đáo, không chừng còn hoài nghi thể tử dụng tâm.

- Vương phi sẽ không làm chuyện thổi gió bên gối, nàng không phải loại người mưu đoạt vị trí thế tử.

- Nữ nhân tâm sâu như đáy biển, cho dù vương gia tín nhiệm Tần vương phi, nhưng người chưa từng nghe câu mẫu vì tử cường? Nhiều ít mẫu thân nhu nhược thiện lương vì thân sinh cốt nhục có thể trả giá hết thủy?

- Vương phi đã từng nói, vị trí thế tử là của A Trạch.

- Nếu Tần vương phi hiểu lý lẽ như thế, người còn lo lắng do dự cái gì?

Khương nhị gia lại bức Tần vương:

- Chẳng lẽ vương gia không bỏ được?

Ánh mắt của Khương nhị gia khiến Tần vương không thoải mái, nhiều năm thay đổi hướng theo sát quan văn, Tần vương cũng không coi trọng

thiết vệ mà lão vương gia lưu lại, đám thiết vệ này chỉ có 58 người, có thể kết thành một trận hình.

Tần vương ở kinh thành không thể dùng thiết vệ, không bằng nhân cơ hội này đem thiết vệ cho Triệu Đặc Trạch, cũng khiến hoàng thượng yên tâm.

- Nếu bốn vương đã để A Trạch làm thế tử, đương nhiên sẽ đem thiết vệ giao cho hắn, bốn vương cũng ngóng trông hắn có thể quản trị tốt Thần Cơ Doanh, có thiết vệ, bốn vương cũng yên tâm A Trạch sẽ an toàn.

- Vương gia anh minh.

Khương nhị gia từng nghe nữ nhi nói, thư sinh tạo phản, ba năm không thành, nói cách khác Tần vương dựa sát quan văn, chính là chủ động hao mòn hoang phí mũi nhọn.

Mục đích đã đạt, Khương nhị gia không muốn ở lại vương phủ, từ biệt Tần vương liền quay lại Vĩnh Ninh hầu phủ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 82+2: Ưu Việt 2

Đêm đó, Tần vương gọi Triệu Đặc Trạch vào thư phòng, đem Huyền Thiết lệnh bài hiệu lệnh thiết vệ đưa cho hắn:

- Về sau bọn họ sẽ bảo hộ ngươi.

Huyền Thiết lệnh bài nặng trĩu không chỉ đại biểu thiết vệ phải nghe lệnh, còn có thể lực của tổ phụ tồn lưu trong Đại Minh quân đội, Vĩnh Ninh hầu từng nói, ai có được thiết vệ, người đó có thể kế thừa nhân mạch của tổ phụ.

Tuy tổ phụ bị giết hại, nhưng chiến tích vẫn lóa mắt, cho dù Dương Soái cũng không qua được tổ phụ.

Vĩnh Ninh hầu đã nói với Triệu Đặc Trạch, chỉ cần có thứ này của lão Tần vương, những người còn tồn tại phần lớn sẽ chiến công thăng chức, Đây mới là mấu chốt nhất.

Triệu Đặc Trạch nắm chặt lệnh bài, cường chế xúc động mừng như điên, cung kính nói:

- Đa tạ phụ vương, nhi tử không dám cô phụ phụ vương cùng tổ phụ, nhi tử sẽ sử dụng thiết vệ thật tốt.

- A Trạch, về sau nhìn thấy nhạc phụ ngươi Khương nhị gia...

Tần vương lẩm bẩm một câu:

- Đừng cái gì cũng nói với hần, hần chỉ là nhạc phụ của người, ta là thân phụ.

- Nhi tử hiểu rõ.

Triệu Đạc Trạch cúi đầu, so sánh mà nói, hần thà tin tưởng Khương nhị gia, cũng không muốn tin tưởng Tần vương.

Lúc Triệu Đạc Trạch ra khỏi thư phòng, vẫn nắm chặt tay, khó áp chế được hưng phấn, nhạc phụ đại nhân quá lợi hại.

- Đại huynh?

- Là nhị đệ à.

Triệu Đạc Trạch liếc nhìn Triệu Đạc Dật, chủ động thưởng thức lệnh bài trong tay:

- Có việc?

Triệu Đạc Dật nhìn thấy Huyền Thiết lệnh bài sửng sốt một hồi, chấp tay nói:

- Phụ vương đem thiết vệ đưa cho đại huynh, tiểu đệ tại đây chúc mừng đại huynh tiền đồ như gấm.

Triệu Đạc Trạch còn định khoe khoang một phen, ai ngờ như đánh vào bông, nhìn Triệu Đạc Dật thật lâu, thiên hạ to lớn, việc lạ gì cũng có, lại có một người thiện lương, rộng lượng như Triệu Đạc Dật, Triệu Đạc Dật nghĩ gì không phải người bình thường có thể hiểu.

Triệu Đạc Trạch không còn tâm tư khoe khoang, tuy Triệu Đạc Dật rất phiền, nhưng không thể phủ nhận hần là người tốt, chỉ là Triệu Đạc Trạch

sẽ không trở thành người tốt giống như Triệu Đạc Dật.

Giống như lúc hẳn trực tiếp hỏi Triệu Đạc Dật muốn trận đồ, Triệu Đạc Dật không nói hai lời liền đưa cho hẳn, còn nói đã sớm chuẩn bị đưa cho Triệu Đạc Trạch, chỉ sợ Triệu Đạc Trạch suy nghĩ nhiều nên mới không đề cập tới trận đồ này.

Triệu Đạc Trạch không biết có nên nói mọi chuyện cho Triệu Đạc Dật biết...

Triệu Đạc Trạch vẫn chưa nói, cũng không phải sợ thân phận bị vạch trần, mà là Triệu Đạc Trạch không thiện lương như Triệu Đạc Dật.

Vì trước kia Triệu Đạc Trạch có tâm tư trả thù rất nặng.

Lúc này Triệu Đạc Trạch đã không còn chấp nhất vấn đề thân phận, càng không sợ thân phận bại lộ, nên nhìn Triệu Đạc Dật bình tĩnh hơn nhiều.

- Nhị đệ, người...Ta sẽ không để ý người báai sư đệ của Dương Soái làm sư, người có mệnh của người, ta có mệnh của ta.

- Đại huynh?

Triệu Đạc Dật rất kinh ngạc, đại huynh rất ít nói chuyện tình cảm huynh đệ với hẳn, có phải hẳn đã cảm động được đại huynh? Khiến đại huynh hiểu rõ tình thủ túc?

- Phàm là làm gì cũng nên lưu lại nội tâm, đừng cái gì cũng moi hết ra ngoài.

Triệu Đạc Trạch cất lệnh bài, vỗ bả vai Triệu Đạc Dật, nhỏ giọng nói:

- Mặc kệ người tin hay không, ta vẫn muốn nhắc nhở người một câu, đi gặp Dương môn thái quân nhiều một chút, nàng rất thích người, cũng rất coi trọng người, mẫu phi..... Nàng không phải là thân mẫu của người.

- Ta chưa từng nghĩ mẫu phi sẽ đau ta như đau bọn đệ đệ, đại huynh, ta chỉ muốn hiếu thuận với mẫu phi.

- ...

Triệu Đạc Trạch nhin không được gõ đầu Triệu Đạc Dật:

- Thiên chân.

- Đại huynh?

- Đi đi, ta không hợp nói chuyện với người thiên chân như người.

Triệu Đạc Dật " thánh khiết quang mang" khiến Triệu Đạc Trạch không thoải mái, dù hắn muốn cùng Triệu Đạc Dật nói nhiều vài câu, cũng sẽ bị tính thiên chân thiện lương của hắn đẩy đi.

- Dao Dao, nàng nói xem, có phải ta rất xấu không?

- Đáng lẽ người nên hỏi người giống Triệu Đạc Dật thánh phụ như thế, trên đời có mấy người?

Khương Lộ Dao cười nói:

- Tổ tiên Tần vương phủ có hiền linh, sẽ nói người giống hắn chỉ có một.

- Là phần mộ tổ tiên của Đại Minh hoàng tộc.

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao, khẽ nói:

- Dao Dao, nàng...

- Người muốn hỏi ta có thích hắn không?

- ...

Triệu Đặc Trạch có vài phần khẩn trương, Khương Lộ Dao nhắc chân hung hăng đạp eo Triệu Đặc Trạch, bởi vì khẩn trương nên Triệu Đặc Trạch không tránh được, trực tiếp bị nàng đá xuống giường:

- Dao Dao.

- Hừ, đây là đáp án.

Khương Lộ Dao chui vào trong chăn, quay lưng với Triệu Đặc Trạch:

- Ta sinh khí, muốn ngủ.

Triệu Đặc Trạch bò dậy, xoa xoa eo, tuy bị Dao Dao đá xuống giường, trên người cũng đau vài chỗ, nhưng trong lòng Triệu Đặc Trạch rất thoải mái, nhẹ nhàng bò lên giường, biết Khương Lộ Dao không dễ nguôi giận, liền ôn cả nàng lần chăn:

- Ngủ, ngủ.

Tay hắn dọc theo khe hở tiến vào trong chăn, trêu chọc Dao Dao.

- Người rất đáng giận, biết không?

- Ta sai rồi, Dao Dao.

- Cho dù người muốn ăn dấm, cũng không thể ăn dấm của huynh đệ, mắt của ta rất cao, người giống Triệu Đặc Dật, làm bằng hữu còn được, làm thê tử của hắn, sẽ bị hắn tức chết, tốt sao?

- Ta sai rồi, Dao Dao.

Triệu Đặc Trạch vỗ về:

- Ta xem nhẹ Dao Dao, ta sai rồi.

- Hừ.

Khương Lộ Dao xoay người đối diện với Triệu Đạc Trạch:

- A Trạch, ta nói thật, làm thê tử của Triệu Đạc Dật không phải bị hãm tức chết, chính là bị hãm hại chết. Còn không thể nói hãm sai rồi, bị chết còn buồn bực. Huống chi hãm là huynh đệ của người, người muốn sao?

Triệu Đạc Trạch hôn môi Khương Lộ Dao.

" Triệu Đạc Dật thích nàng, Dao Dao..."

Triệu Đạc Trạch không dám nói lời này ra, may mắn là lúc hãm vẫn là Tần vương thế tử thú được Khương Lộ Dao.

Nếu không có Dao Dao, liền không có Khương nhị gia, dù nhạc phụ đau lòng hãm, thì hãm cũng không vượt qua được Dao Dao.

Bởi vì chưa bao giờ có được tình thân, cho nên hãm vô cùng quý trọng.

Tần vương đem chuyện Triệu Đạc Trạch được lệnh bài thiết vệ nói cho Tần vương phi biết.

Tần vương phi bị nhiều kích thích thiếu chút nữa đã bộc lộ bản tính, lúc ánh mắt Tần vương thâm ý sâu sắc, Tần vương phi miễn cưỡng bình ổn tâm tư, tuy trong lòng khắp huyết(chảy máu), vẫn dịu dàng nói:

- Huyền Thiết lệnh bài nên đưa cho thế tử, vương gia đưa còn chậm đó.

Tần vương nhìn Tần vương phi thầm nghĩ:

" Khương nhị gia nhìn lầm rồi, hãm đã nói, hãm chọn lựa kỹ càng, Tần vương phi tuyệt đối không phải nữ nhân mưu đoạt vị trí thế tử."

Đợi lúc gặp Khương nhị gia, Tần vương nhất định sẽ tự hào nói, Tần vương phi là nữ nhân thiện lương nhất, tốt nhất.

Đêm nay, Tần vương vô cùng ôn nhu với nàng, nhưng nhìn Tần vương phi có vẻ rất mệt mỏi, hứng thú không được bao nhiêu.

Tần vương nghĩ nàng đang bệnh, này nọ qua loa cho xong việc, liền ngủ say, còn Tần vương phi thức đến hừng đông, trận đồ đã không có, thiết vệ cũng không có, Triệu Đạc Dật rất tôn trọng Triệu Đạc Trạch...

Sao Tần vương phi có thể yên tâm để nhi tử ra chiến trường chém giết?

Vốn dĩ mọi chuyện xảy ra theo ý nghĩ của nàng, lúc này những gì Triệu Đạc Trạch có được đều là của nhi tử nàng.

Có thiết vệ bảo hộ, có trận đồ khắc địch, có Triệu Đạc Dật binh pháp tinh thông phụ tá.

Tần vương phi đã sớm định ra kế hoạch vì nhi tử an bài phòng vệ mạnh nhất, đáng tiếc hiện tại đều thành người khác.

Không có thiết vệ bảo vệ, Tần vương phi sợ thân sinh nhi tử chết trận, một khi nhi tử ở trong tay Triệu Đạc Trạch...

Tần vương phi không dám tưởng tượng, Triệu Đạc Trạch có thể cố ý khiến nhi tử của nàng chịu chết, Triệu Đạc Trạch không phải Triệu Đạc Dật, Triệu Đạc Trạch hận nàng!

Đại Minh triều cố tình lấy quân công phong tước, muốn nhi tử trở lên huân quý, nhi tử của nàng cần phải có quân công.

Tình trạng trước mắt, Tần vương phi không biết an bài cái gì cho nhi tử.

Sáng sớm thức dậy, nhìn Tần vương phi suy nhược, Tần vương thương tiếc thân thể nàng mảnh mai, cũng không để nàng hầu hạ rửa mặt chải đầu,

để Tần vương phi nằm trên giường nghỉ tạm.

Tần vương phi nào ngủ được, không thể tìm cách cho nhi tử thừa tước, sao nàng có thể an tâm?

Chẳng lẽ để nhi tử vĩnh viễn dưới trướng Triệu Đặc Trạch?

Này không phải đáng chê cười sao?

Triệu Đặc Trạch chính là thứ tử, đích tử lại làm thủ hạ của thứ tử? Đại Minh triều chưa bao giờ có chuyện như vậy.

Tần vương phi nghĩ tới chuyện vạch trần chân tướng...

- Mẫu phi, như thế nào lại bị bệnh?

- Là Dật nhi?

- Dạ, mẫu phi.

Triệu Đặc Dật cầm chén thuốc đứng bên giường, vẽ mặt chân thành:

- Nếu bệnh tình của người không tốt, ta đi thỉnh thái y.

Tần vương phi miễn cưỡng ngồi dậy, hỏi:

- Hôm nay Dật nhi không đi binh doanh?

- Gần đây thượng quan nói ta ở phủ đọc sách.

- Cái gì? Đọc sách?

Tần vương phi cảm thấy không đúng:

- Dật nhi còn cần đọc sách? Luyện binh không phải là quan trọng nhất sao? Huống chi người chính là tướng lĩnh được hoàng thượng tán thưởng,

hắn dựa vào cái gì lại bắt người ở vương phủ đọc sách?

- Ta so với người khác còn đọc nhiều hơn mấy quyển sách, nhưng còn không đủ, hắn nói ta đọc sách cũng là vì tương lai sẽ được trọng dụng.

- Sư phó của người có nói gì không?

Sư phó mặc kệ chuyện này?

Triệu Đạc Dật cũng nghĩ mình không cần đóng cửa đọc sách, diễn luyện trận pháp so với đọc sách còn quan trọng hơn.

Nhưng tính tình hắn thuần hậu, có thể vì người khác tìm lý do, thương quan hạ lệnh như vậy, hắn cũng không thể ở trước mặt mọi người mà kháng mệnh, chỉ có thể trở lại vương phủ "đọc sách"

- Chút chuyện nhỏ này không nên làm phiền sư phó.

- Đây như thế nào lại là việc nhỏ? Tân binh trong binh doanh phần lớn là người quân giáo, huấn luyện ra, thật vất vả thành quân, người lại bị gạt qua một bên, ta thấy người này cố ý đoạt binh quyền của người.

- Mẫu phi đừng nghĩ quá nhiều, sao thượng quan phải đoạt binh quyền của ta? Chúng ta đều là thần tử nguyện trung thành với hoàng thượng...

- Hoàng thượng?

Sắc mặt Tần vương phi trắng bệch, suy nghĩ những chuyện xảy ra gần đây, càng nghĩ càng không thích hợp.

Triệu Đạc Trạch làm Chỉ Huy Sứ của Thần Cơ Doanh, lại nắm giữ thiết vệ, tiền đồ như gấm, mà Triệu Đạc Dật vẫn luôn ở binh doanh rèn luyện lại bị nhốt ở vương phủ đọc sách?

Hay là, hoàng thượng đã phát hiện ra điều gì?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 83: Dự Phán

Tần vương phi cảm giác thân thể lạnh lẽo.

Nếu hoàng thượng biết chuyện hoán tử, nàng an bài hết thảy lại có ý nghĩa gì?

Hoàng thượng càng nguyện ý nhìn Triệu Đặc Dật có huyết mạch Dương gia vĩnh viễn làm thứ tử, cả đời này của Triệu Đặc Dật đừng nghĩ đụng vào chiến sự.

Dương Soái là người hoàng thượng hận nhất, không gì sánh nổi.

Đừng nhìn hiện tại hoàng thượng sám hối lúc ấy đã tin lời gian thần, nếu không phải hoàng thượng ngầm đồng ý, gian thần có thể hãm hại Dương Soái?

Hoàng Thượng giết hết nam nhân Dương gia, chỉ để lại một phụ nhân có thai, nếu không phải Dương phi liều chết cầu thái hậu, Dương Gia Bảo cũng không có khả năng được sinh ra.

Trước kia hoàng thượng đối xử với Triệu Đặc Trạch là tận tình sủng nịch dung túng, không giống đối xử với Triệu Đặc Dật, hoàng thượng thờ ơ với Triệu Đặc Dật nhốt hẳn ở trong phủ đọc sách, chỉ sợ là vì Triệu Đặc Trạch có dung mạo cực giống lão Tần vương.

Là thân đệ đệ duy nhất của hoàng thượng.

Triệu Đặc Trạch rất giống lão Tần vương, cho dù trên người có huyết thống của Dương gia, hoàng đế vẫn chấp thuận hẳn làm một Tần vương thế tử ăn chơi trác táng, kiêu ngạo, hưởng thụ phú quý.

Nhưng một khi hoàng thượng biết Triệu Đặc Dật mới là thân sinh nhi tử của Dương phi, hoàng thượng tuyệt đối không có khả năng để Triệu Đặc Dật giống Triệu Đặc Trạch có được phú quý kiêu ngạo.

Tuy Triệu Đặc Dật cũng là tôn tử của lão Tần vương. Ai bảo Triệu Đặc Dật có dung mạo giống Tần vương làm chi?

- Mẫu thân, người rất lạnh sao?

Triệu Đặc Dật kéo chân đắp lên người Tần vương phi, thủ lễ thối lui hai bước, vân đạm phong khinh nói:

- Mẫu thân không cần vì nhi tử mà sầu lo, đọc nhiều sách luôn là chuyện tốt.

- Dật nhi chí hướng không phải muốn noi theo Dương Soái sao?

- Nhi tử muốn làm danh tướng, nhưng hiện giờ đại huynh tiếp chương Thần Cơ Doanh cùng thiết vệ, Dương Soái ở dưới chín tuổi cũng cảm thấy vui vẻ, thân đại huynh chảy huyết thống Dương gia cùng hoàng tộc, tương lai nhất định có thể rạng rỡ Tần vương phủ, sáng lập uy danh không kém gì tổ phụ cùng Dương Soái, đến lúc đó nhi tử dùng khả năng phụ tá đại huynh là được.

- Danh tướng không phải chỉ có một.

Triệu Đặc Dật không vì bị bắt ở trong phủ đọc sách mà uế oải, đôi mắt ôn nhuận ẩn hiện không oán không hối hận:

- Sự phó hy vọng ta có thể kế thừa di chí của Dương Soái, vì thế ta vẫn luôn sợ đại huynh hiểu lầm, hiện giờ ta thoái nhượng, đại huynh mới là người thừa kế vương phủ cùng Dương Soái. Chỉ cần đại huynh có thể ổn định phòng tuyến, bá tánh biên cảnh thái bình, giang sơn Đại Minh triều được củng cố, ta nguyện ý làm thuộc hạ của đại huynh...

Quá giống, không hổ là ngoại tôn của Dương Soái.

Triệu Đạc Dật từ lúc sinh ra đã hiểu mình là thứ tử, xếp sau đại huynh Triệu Đạc Trạch cùng nhi tử của Tần vương phi.

Hắn không tự ti, cũng không cho là sai, phụ tá Triệu Đạc Trạch có gì sai đâu, hắn không phải đích tử, không có thân phận để kiêu ngạo.

Trước kia Tần vương phi cũng cố ý xem nhẹ điều này, ngược lại còn may mắn vì Triệu Đạc Dật hiểu lý lẽ, hiện giờ Tần vương phi được nể qua đàng.

Cho dù lúc này chuyện hoán tử bại lộ khắp thiên hạ, Triệu Đạc Dật cũng sẽ không làm thế tử.

- Dật nhi không cần nói nữa, ta muốn nghỉ ngơi một chút.

Tần vương phi càng nghe Triệu Đạc Dật nói càng buồn bực:

- Người lui về đọc sách đi.

- Mẫu thân nghỉ ngơi, nhi tử cáo lui.

Triệu Đạc Dật chấp tay thi lễ, rồi rời khỏi phòng.

Tần Vương phi mở mắt ngơ ngẩn nhìn bóng dáng của Triệu Đạc Dật...

Chuyện hoán tử không thể bại lộ, chờ đến lúc Triệu Đạc Trạch đủ lông đủ cánh, sợ là ngay cả Tần vương cũng phải nhìn sắc mặt của Triệu Đạc

Trạch mà sống qua ngày.

Chuyện hoán tử cũng không thể để Tần vương phi ra mặt vạch trần, nàng không có cách nào chứng minh khi nào bản thân lại biết việc này.

Tần vương?

Chỉ sợ Tần vương cũng có cùng tâm tư với hoàng thượng, sẽ tận lực dấu diếm việc này, rồi cuộc điên đảo huyết thống tôn thất đích thứ hoàng gia rất gièm pha, Tần vương gánh vác không nổi.

Bị Dương phi trêu đùa như vậy, Tần vương còn mặt mũi?

Tần vương vẫn luôn cẩn thận chặt chẽ, có thể tránh thoát tuyệt đối không ra mặt.

Tuy Tần vương phi có đủ thủ đoạn thao túng Tần vương, nhưng Tần vương tra được chân tướng sẽ làm như thế nào, Tần vương phi không thể đoán trước.

- Chỉ có thể khiến Dương gia nhẫn nại không được phải nhảy ra công bố chân tướng, ta cũng không tin thái quân trơ mắt nhìn Triệu Đạc Dật tài hoa bị mai một.

- Chủ tử, người có ý tứ gì?

Tần vương phi xốc chăn lên, thấy ma ma hầu cận kinh ngạc, nhàn nhạt cười:

- Không có gì, người không cần biết.

Tần vương phi vuốt tóc, chải tóc mai, cầm châu thoa:

- Thế tử đã thành thân được nửa năm, ta cũng nên vì Dật nhi mà định ra hôn sự.

- Không phải chủ tử đã nói sẽ tuyển tiểu thư Khổng gia sao?

- Ta phải cẩn thận cân nhắc, tiểu thư Khổng gia không thích hợp, nhị tẩu có chút coi thường Dật nhi, ta đau lòng Dật nhi, không đành lòng để hân chịu ủy khuất.

Ma ma ngăn người một lúc, không thể hiểu, vì sao chủ tử lại thay đổi chủ ý?

Lại không chọn tiểu thư Khổng gia?

- Lão nô không đoán được, người định tuyển hộ nhân gia nào?

- Sau khi nhìn thấy nhạc phụ của thế tử, ta phát giác lời đồn đãi không thể tin, trước khi thế tử thành thân, luôn chú ý mắt Khương nhị gia, nhưng hiện tại người nhìn xem...Thế tử còn thân cận với Khương nhị gia hơn vương gia, dù Khương nhị gia văn võ không thành, nhưng lại coi thế tử như thân sinh nhi tử.

- Người định tìm nhạc phụ giống Khương nhị gia cho nhị thiếu gia?

Này cũng không dễ tìm a, nhân gia giống Khương nhị gia hồ nháo nhưng có lý, toàn bộ Đại Minh triều cũng chỉ có một mình hân.

- Ta biết muốn tìm người giống Khương nhị gia là rất khó, ta cũng không phải không giống Khương nhị gia là không được, vì Dật nhi tuyển thê, không thể không chọn môn hộ có thanh danh tốt, nề nếp chính phái, nếu cũng có người giống Khương nhị gia thì sao? Nếu nhị tẩu chú ý mắt Dật nhi, ta cần gì phải khiến Dật nhi chịu khổ?

Tần vương phi sẽ tìm người có thanh danh giống Khương nhị gia, nên tìm người giá áo túi cơm, thật sự chơi bời ăn chơi trác táng...Đến lúc đó không tin Dương gia không nhảy ra ngăn cản.

Nhưng phải phòng ngừa, nếu sau này nàng bị người hoài nghi là dụng tâm kín đáo, Tần vương phi sẽ tuyển một môn hộ nhìn như quang minh, con đường làm quan thuận lợi, hiện giờ Triệu Đặc Dật là thứ tử, sẽ không có người nghi hấn nên có đãi ngộ như thế tử.

Nếu có thể tìm được kẻ thù truyền kiếp của Dương gia, vậy càng tốt.

Quả thật có rất nhiều người kính nể Dương Soái, cũng có nhiều người thù oán Dương Soái.

Tỷ như Hưng Vinh hầu Triệu gia.

Năm đó lão hầu gia bị Dương Soái dùng quân pháp đánh tàn phế, cho tới bây giờ lão hầu gia vẫn còn què chân, muội muội nhỏ nhất của Hưng Vinh hầu đang là sủng phi trong hậu cung, tuy không có hoàng tử, nhưng vị hoàng tử nào cũng không dám đắc tội với vị sủng phi này.

Nàng nhỏ hơn hoàng thượng gần 30 tuổi, lớn lên hoa dung nguyệt mạo, là đệ nhất mỹ nhân trong hậu cung, hoàng thượng rất yêu thích mỹ mạo của nàng

Thứ nữ của Hưng Vinh hầu, dù là thứ nữ, nhưng vẫn luôn được bên người đích mẫu, cũng không kém gì đích nữ.

Còn Hưng Vinh hầu, rất giống Khương nhị gia, ăn nhậu chơi bời, dựa vào muội muội trong hậu cung, ở kinh thành làm xằng làm bậy.

Trong giới ăn chơi trác táng, thanh danh của hấn kém xa Khương nhị gia, nhưng hấn cũng sẽ không khinh nam bá nữ, không làm chuyện xấu tán tận lương tâm.

Nhưng nhân gia như vậy lại xứng với thứ tử Triệu Đặc Dật, ai cũng không thể nói Tần vương phi làm quá phận.

Hưng Vinh lão hầu gia cũng là người duy nhất biểu hiện sự khinh thường Dương Soái ở trước mặt mọi người.

Nghe nói sau vài lần say rượu, hẳn đều nói Dương Soái có tâm tư mưu nghịch soán vị, cho dù Dương Soái không muốn làm hoàng đế, cũng muốn làm quyền thần dưới hoàng thượng.

Hưng Vinh hầu phủ cùng Dương gia là kẻ thù truyền kiếp, lão thái quân có thể nhẫn?

Tần vương phi nói:

- Đưa thiệp mời cho Hưng Vinh hầu phu nhân.
- Chủ tử nhìn trúng nữ nhi của Hưng Vinh hầu?
- Cứ nhìn xem sao, ta phải vì Dật nhi tìm thê tử tính tình tốt nhất.

Tuy khuê tú kia là thứ nữ, nhưng lúc này Triệu Đạc Dật cũng là thứ tử, hai người thực xứng đôi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 83+2: Dự Phán 2

Triệu Đặc Dật ở vương phủ đọc sách, còn Triệu Đặc Trạch cả ngày đi sớm về trễ thao luyện Thần Cơ Doanh.

Hai người ít gặp nhau, chỉ là, mỗi lần nhìn thấy, Triệu Đặc Trạch nhìn thấy ánh mắt của Triệu Đặc Dật hiện đầy hâm mộ.

- Dao Dao, ta nhìn hấn như vậy, trong lòng không thoải mái.

- Người muốn làm như vậy?

- Ừ, ta cũng không hận hấn nữa.

Triệu Đặc Trạch không biết nên làm như thế nào để giúp hấn, muốn hoàng thượng một lần nữa trọng dụng Triệu Đặc Dật, không chừng sẽ liên lụy tới Triệu Đặc Trạch.

Hấn thật vất vả mới đánh hạ được cục diện tốt nhất, cũng không thể vì nhất thời mềm lòng mà phá hủy.

- Hấn muốn được trọng dụng, không phải tài học của hấn có xuất sắc hay không, cũng không phải hấn biết nắm bắt cơ hội hay không, mà phải xem ý tứ của người ngồi trên hoàng vị kia.

Khương Lộ Dao đưa tay lau mồ hôi tro bụi trên mặt Triệu Đặc Trạch, ánh mắt chứa đựng đau lòng.

Lúc đầu Triệu Đặc Trạch từ không hiểu cách luyện binh, đến bây giờ đã chỉ huy thích đáng, Triệu Đặc Trạch ăn không ít khổ, cả người vừa hắc lại

lại gây.

Nhưng thân thể rắn chắc hữu lực hơn rất nhiều, trong lời nói việc làm ẩn lộ ra một chút khí phách tướng quân.

Khương Lộ Dao sờ khuôn mặt của Triệu Đặc Trạch, thuận tay nhéo nhéo:

- Kiếp này hoàng thượng sẽ không tha thứ cho Dương Soái, hẳn là người hoàng thượng hận nhất, không gì sánh nổi.

Triệu Đặc Trạch nên cảm thấy may mắn, vì hắn lớn lên giống lão Tần vương.

Nếu lúc trước, lão Tần vương chết bất đắc kỳ tử chỉ vì ở trên chiến trường lưu lại bệnh kín, dù trong lòng hoàng thượng bất mãn Tần vương nhất mạch, cũng sẽ vì đệ đệ tử vong mà biến mất.

Hiện giờ trong lòng hoàng thượng chỉ còn lại có tưởng niệm đối với lão Tần vương, năm đó lão Tần vương dùng chiến công giúp hoàng thượng ổn định triều cục.

Người còn sống luôn nhớ rõ chỗ tốt của người đã chết, quên đi sai lầm của bọn họ.

Hoàng thượng xa cách thái hậu, thái tử thân thể ốm yếu, các vị hoàng tử muốn tranh vị, phi tần hậu cung người lừa ta gạt, hoàng đế lúc tuổi già càng khát vọng, cũng có thể nói càng tưởng niệm tình cảm chí thân, hẳn cũng sợ hãi các vị hoàng tử vì đế vị mà giết phụ.

Càng cô độc, sợ hãi, hoàng thượng càng tưởng niệm đệ đệ duy nhất.

Lúc ở bãi săn, hoàng thượng ban thưởng ngọc bội cho Triệu Đặc Trạch, trừ chuyện vì tuyển lương tướng cho thái tử ra, cũng vì Triệu Đặc Trạch

cực giống lão Tần vương, khiến hoàng đế cảm thấy thân thiết, cũng có thể vì vậy mà xem nhẹ huyết thống Dương gia của Triệu Đạc Trạch.

Hiện giờ hoàng thượng khiến Triệu Đạc Dật đọc sách, đem Thần Cơ Doanh giao cho Triệu Đạc Trạch, Khương Lộ Dao hoài nghi lúc Triệu Đạc Trạch ở ngự tiền khóc lóc kể lể đã có hiệu quả.

Hoàng thượng có thể đã phát hiện ra manh mối, chỉ cần có chút manh mối này, hoàng thượng liền có thể tiếp tục coi trọng Triệu Đạc Trạch, lạnh nhạt với Triệu Đạc Dật.

Kiếp này lão Tần vương chỉ làm sai một lần duy nhất, cũng khiến hoàng đế thương tâm phòng bị, chính là liên hôn cùng Dương Soái.

Lão Tần vương để nhĩ tử duy nhất thú nữ nhi của Dương Soái, rốt cuộc muốn làm cái gì? Hẳn không tin huynh trưởng? Hay tồn tại tâm tư oán vị?

Khương Lộ Dao dựa vào lòng Triệu Đạc Trạch, nhẹ giọng nói:

- Trừ phi người ngồi trên ngôi vị không phải là vị hoàng đế hiện giờ, Triệu Đạc Dật mới có thể thi triển tài học.

- Khó.

Triệu Đạc Trạch lắc đầu nói:

- Ai biết thái tử có bị hoàng thượng ảnh hưởng hay không? Huống chi thân thể thái tử suy nhược, ai cũng không biết hẳn có thể chịu đựng hoàng vị...Tương lai...

Tương lai cục diện trong kinh thành càng phức tạp, Triệu Đạc Trạch muốn bảo hộ Dao Dao, bảo hộ nhạc phụ cả đời ăn no chờ chết trôi qua ngày tháng an nhàn phú quý, chỉ có thể tăng cường nắm giữ thực lực trong

tay, dù hãn không thể chống lại hoàng đế, ít nhất tương lai sau này trong triều cục, có thực lực ổn định.

Thực lực mới bảo mệnh được.

- Nếu người biết được nặng nhẹ, đừng nhắc tới hãn.

Khương Lộ Dao hôn môi Triệu Đạc Trạch:

- Người nói người sinh ra trên lưng đeo tội nghiệt, hãn cũng giống vậy. Vận mệnh của hãn bị người bài bố, cho tới bây giờ hãn vẫn như cũ không thể tránh thoát, mặc dù chân tướng bại lộ, vận mệnh của hãn cũng khó sửa.

Tính cách quyết định vận mệnh, Triệu Đạc Dật quá thiện lương, không so đo, chịu hy sinh phụng hiến, cho nên kiếp này hãn ở vương phủ làm người phú quý nhàn rỗi là tốt nhất, ra cửa ngược lại có khả năng đem lại tai họa cho vương phủ.

Triệu Đạc Dật khiến người thương tiếc, nhưng này có thể trách ai?

Nếu không phải Dương phi Hoán Tử muốn hãn bình an, hãn là Tần vương thế tử ít nhất biết thân mẫu là ai, biết kẻ thù là ai, biết phòng bị người nào...

Dù ngày tháng trôi qua không tốt, ít nhất hãn cũng không giống bây giờ, ngu ngơ dần dần.

- Người nói đúng, ta không suy nghĩ nữa.

Triệu Đạc Trạch đè ái thê xuống giường:

- Dao Dao, sinh cho ta một bảo bối.

Gần đây bởi vì vội vàng thao luyện Thần Cơ Doanh, Triệu Đạc Trạch trở về liền ngủ, đương nhiên không có tinh lực cùng ái thê vật lộn.

Hiện giờ Thần Cơ Doanh mới thành hình, Triệu Đạc Trạch triển lộ quân sự, dựa theo lời Vĩnh Ninh Hầu nói:

"Tiểu tử này trời sinh chính là làm tướng, giống tổ phụ của hã... không thể nói lý."

Lão Tần vương ở trên chiến trường chính là chiến pháp không nói lý, ta vĩnh viễn so với địch nhân càng cường hơn.

Bất quá Triệu Đạc Trạch cũng chịu ảnh hưởng nhiều ít từ Vĩnh Ninh hầu, lúc dụng binh chú ý hơn lão Tần vương một ít, không giống tổ phụ theo đuổi thắng lợi là chủ.

Tuy hã không làm giống Vĩnh Ninh hầu tận lực bảo đảm tánh mạng mỗi một sĩ binh, nhưng hã sẽ nhớ kỹ lời Vĩnh Ninh hầu nói, binh lính không dễ, tình đồng chí khó có.

Đánh giặc đánh tới cuối cùng, thắng lợi quyết định là ai dư lại nhiều người nhất.

Thân theo hai phủ, bản thân lại có thiên phú, Triệu Đạc Trạch huấn luyện thành hình Thần Cơ Doanh khiến các lão tướng ở Đại Minh triều, phải hô to lão Tần vương sống lại.

Hoàng Thượng rất vừa lòng, thường xuyên ban thưởng cho Tần vương thể tử phi.

Gần đây hoàng hậu nương nương thường xuyên triệu Khương Lộ Dao vào cung nói chuyện, không hề giống trước kia nhìn Khương Lộ Dao không thuận mắt, chỉ là gần đây tâm tình của hoàng hậu nương nương không được tốt, mỗi lần Khương Lộ Dao tiến cung đều rất cẩn thận.

Bệnh tình của thái tử điện hạ không ổn định, hoàng hậu vì nhi tử duy nhất mà lo lắng.

Sáng nay, Khương Lộ Dao nghe nói Tần vương phi lại một lần nữa, thỉnh Hưng Vinh hầu phu nhân cùng tiểu thư tới vương phủ làm khách, nàng buồn sở sách, hỏi Nguyễn ma ma:

- Người đi xem, Tần vương phi đối với Hưng Vinh hầu phu nhân là thái độ gì.

- Ý tứ của người là?

- Gần đây Tần vương phi quá trầm mặc, ta loại bỏ người của nàng, nàng cũng không ra tiếng, chọn mua quần sự khác, ta nghe nói quần sự trước kia là hạ nhân hồi môn của nàng, nàng đối với hạ nhân của mình thực tốt.

Chỉ cần không chủ động câu dẫn Tần vương, Tần vương phi đối xử rất tốt, lao lực tâm tư tuyển hôn phu, an bài tương lai cho các nàng.

Sau khi loại bỏ quần sự, nha hoàn hồi môn của Tần vương phi liền đi tìm Tần vương phi, hai người nói chuyện hồi lâu.

Khương Lộ Dao đang chuẩn bị đợi Tần vương phi trả thù phản kích, vậy mà bên phía Tần vương phi lại không có động tĩnh, chuyện này không hợp với lẽ thường.

Chỉ có thể nói Tần vương phi đem tâm tư đặt ở nơi khác, không rảnh lo chuyện quần sự bị thay đổi.

- Hôm qua hoàng thượng ban thưởng cho thế tử một rổ long nhãn, Tần vương phi yến khách, người giúp ta đem long nhãn đưa qua.

- Lão nô tỳ mình đi.

Nguyễn ma ma làm việc, Khương Lộ Dao vẫn rất tín nhiệm.

Khương Lộ Dao lại nhìn sổ sách, kho hàng vật liệu đá nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết.

Cũng không thể để thái phi thừa nhận thanh danh đục lỗ phá sản, nhưng giá cả vật liệu đá lại giảm nhanh như vậy, trong đó thấy thế nào cũng không thích hợp.

Làm buôn bán yêu cầu phí tổn, hiện giờ giá cả hoàn toàn là phá giá bán tháo.

Căn bản là thâm hụt vô cớ.

Vật liệu đá là kiến trúc nhu yếu phẩm, cũng sẽ không hư, giữ lại hai năm hoàn toàn không có vấn đề, nhưng vì cái gì lại có người liều mạng bán tháo?

Này hoàn toàn không phù hợp quy luật thị trường, qua hai tháng nữa, cho dù thái hậu nương nương vẫn như cũ đề xướng tiết kiệm, nhân gia quyền quý trong kinh thành tới kỳ hôn tang gả thú, vật liệu tu sửa phòng ốc là không thể thiếu, các gia buôn hoàn toàn có thể đem vật liệu đá này tồn lã hai tháng.

Khương Lộ Dao tính ngày tháng, tháng sau là thời kỳ tu sửa đề, mỗi năm đều có đề sông...

Giống như không ổn!

Vô cùng không ổn!

Khương Lộ Dao cuống quít lật xem sổ sách, nguồn gốc của vật liệu đá, tuy vận chuyển đến kinh thành cả ngàn dặm, đường thủy cùng đường bộ.

Nhưng lũ lụt ở Lưỡng Hoài, một thời gian trước nàng còn nghe nói đề thành ở Lưỡng Hoài rất có thể vào năm nay sẽ xảy ra vấn đề...

Đương nhiên này chỉ là tin tức trên phố phường, Khương nhị gia nhàn rồi nói một câu:

- Trời a, bọn họ dám lạm phát quốc gia? Lá gan cũng quá lớn.

Khương Lộ Dao vô cùng sợ hãi, hiện tại giá vật liệu đá càng ngày càng giảm, nếu bán không quan tâm đến phí tổn thất?

Bán nhiều ít đều được.

Vật liệu đá bất kể hao phí bán tháo, có thể bọn họ biết, năm nay đề thành Lưỡng Hoài chắc chắn có tai họa lớn, muốn lấy bạc trốn chạy, hoặc là trốn đi.

Khương Lộ Dao đứng dậy nói:

- Chuẩn bị xe ngựa, ta đi kho hàng nhìn xem.

- Chủ tử, người không đợi Nguyễn ma ma?

- Hiện tại vật liệu đá là chuyện đại sự, quan hệ đến sự hưng thịnh của Tần vương phủ.

Khương Lộ Dao nào còn tâm tư suy nghĩ Tần vương phi muốn làm cái gì?

Nếu kho hàng vật liệu đá mà thái phi mua có vấn đề, Tần vương phủ có khả năng sẽ bị hoàng thượng giận chó đánh mèo! Dù không phải là vật liệu đá đề...

Lưỡng Hoài chính là cả một thể hệ phần mộ tổ tiên Đại Minh hoàng triều.

Được xưng là long hưng chi địa.

Năm trước hoàng thượng vừa mới hạ lệnh tu sửa phần mộ tổ tiên hoàng tộc, tu sửa Hoàng lăng.

Nếu ngay cả vật liệu đá dùng để tu sửa đề cũng dám đổi, bọn họ sẽ bỏ qua vật liệu đá tu sửa Hoàng lăng sao?

Dùng vật liệu đá tu sửa đề hoàng thượng sẽ không tội, nhưng một khi Tần vương phủ dùng đá tu sửa Hoàng lăng...

Nhất định hoàng thượng sẽ hỏi một câu, Tần vương nhất mạch muốn tạo phản sao?

Tần vương nhất mạch chỉ là tôn thất, không phải hoàng thượng.

Khương Lộ Dao thúc giục xe ngựa đi mau, đi vào nơi tàn trữ hàng vật liệu đá. Khương Lộ Dao xuống xe ngựa, mặc kệ nha hoàn khuyên bảo, nàng đi vào kho hàng dờ bần xem xét vật liệu đá.

Nàng dùng khăn chà lau tro bụi trên vật liệu đá, cẩn thận nhìn hoa văn trên vật liệu đá, trong lòng cảm thấy vô lực.

Chuyện tốt không linh, chuyện xấu thì linh, hiện giờ nàng không phải suy xét vấn đề bù lỗ giá cả vật liệu đá, mà lô hàng vật liệu đá này có khả năng là loại đá thượng đẳng dùng để tu sửa Hoàng lăng.

Như thế nào khiến hoàng thượng tin tưởng Tần vương phủ vô tội?

Hoàng thượng có thể tin tưởng sao?

Vụ án lớn như vậy tuyệt đối không thể dấu diếm, cho dù Tần vương phủ học theo người khác đem vật liệu đá này bán giá thấp đi, nhưng dù sao vật liệu đá cũng từ Tần vương phủ bán ra, muốn thoát khỏi can hệ, tuyệt đối không có khả năng.

Một khi đại án thành sụp đổ vỡ, hoàng thượng tức giận, Tần vương nhất mạch...Khó mà nói.

- Thế tử phi, vật liệu đá là ngoại gia của thái phi điện hạ định ra.

- ...

Khương Lộ Dao vừa mới nghĩ tới kế sách thoát thân cũng vô dụng, ngoại gia của thái phi? Còn có thể thảm hại hơn?

Việc này càng tẩy càng không rõ, cho dù thẳng thắn hay cầu khoan dung cũng không được.

Khương Lộ Dao càng nghĩ càng đau đầu, bò lên trên xe ngựa, vô lực nói:

- Hồi Tần vương phủ.

- Dạ, thế tử phi.

- Chủ tử, người xem, là tứ tiểu thư.

Khương Lộ Dao nhìn lại, Khương Lộ Kỳ ăn mặc y phục tố nhã giống như đang nói gì đó cùng quân sự, sao Khương Lộ Kỳ lại tới đây? Nàng cũng mua vật liệu đá?

- Người đi mời nàng tới đây.

- Dạ.

Khương Lộ Kỳ là thê tử của Tiêu Duệ Hoa, là tẩu tử của Tiêu Chúc Hoa, Khương Lộ Dao không biết thì thôi, nếu ở nơi này gặp được Khương Lộ Kỳ, Khương Lộ Dao không thể trơ mắt nhìn Khương Lộ Kỳ rơi vào...

Tiêu Duệ Hoa chính là người để huynh trưởng dựa vào, nếu Tiêu Duệ Hoa đơn bạc thân gia cuốn vào việc này, tất nhiên sẽ thi cốt vô tồn.

Lúc này cùng Tiêu Duệ Hoa kết hạ một phần thiện duyên, tương lai không chừng có thể sử dụng tới.

Đột nhiên thấy Khương Lộ Dao xuất hiện ở kho hàng, Khương Lộ Kỳ cũng cảm thấy ngoài ý muốn, thời gian này Tần vương phủ đã mua vật liệu đá, nhưng Khương Lộ Dao như thế nào sẽ tự mình tới xem?

Hay là Khương Lộ Dao phát hiện trong đó có biến?

Sao có thể?

Khương Lộ Kỳ tuyệt không tin Khương Lộ Dao thông minh như vậy, nhất định là trùng hợp.

Hôm nay nàng rất vất vả mới ra khỏi Tiêu gia, tới kho hàng bên này dò hỏi giá cả vật liệu đá cùng lương thực, Khương Lộ Kỳ không định nhúng tay vào vật liệu đá...

Bởi vì Tiêu gia rất nghèo, mua không nổi vật liệu đá dù tương lai chắc chắn sẽ có lời, nếu mua một chút, tác dụng không lớn.

Đối với nàng mà nói, còn không bằng mua lương thực, mấy năm nay gần đây Đại Minh triều luôn được mùa, tuy mỗi năm đều có hoạ hoang, nhưng thiên tai không nghiêm trọng lắm, giá lương thực vẫn luôn ổn định.

Lúc này nếu mua lương thực, tương lai lại bán đi, hoặc hiến cho hoàng thượng...

Khương Lộ Kỳ tin chắc Tiêu Duệ Hoa sẽ lau mắt mà nhìn nàng, không bao giờ nghĩ nàng vô dụng.

- Nhị tỷ tỷ như thế nào lại tới kho hàng? Người chính là Tần vương thế tử phi, thân phận quý trọng.

- Nhàn rồi, nên tới kho hàng đi dạo.

Khương Lộ Dao chủ động đem chung trà đưa cho Khương Lộ Kỳ, lặng lẽ đánh giá Khương Lộ Kỳ:

- Ta cũng không gạt người, thái phi mua vật liệu đá, ta chính vì việc này mà sầu lo.

- Có cái gì phải sầu? Tần vương phủ gia đại nghiệp đại, chút bạc này đáng bao nhiêu.

Khương Lộ Kỳ nhếch khóe môi, vật liệu đá này sẽ hố chết Khương Lộ Dao.

Năm đó nàng cũng vì chuyện này mà bị cướp đi quyền quản gia...Thiếu chút nữa còn bị Tần vương thế tử hưu trả về ngoại gia.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 84: Biến Số

Kiếp này Khương Lộ Kỳ chỉ nghĩ có phải nàng sẽ nhìn thấy Khương Lộ Dao cũng giống như nàng kiếp trước, số phận thê thảm bị mọi người chỉ trích?

Mới vừa rồi Khương Lộ Kỳ cũng biết giá cả vật liệu đá, lạng lẽ vì Tần vương phủ tính toán một phen, phát giác Khương Lộ Dao đối mặt với lỗ lỗ so với nàng ở kiếp trước còn lớn hơn nhiều, kiếp trước lúc này giá cả vật liệu đá cũng không giảm nhiều như vậy.

Khương Lộ Dao thật xui xẻo.

Khương Lộ Kỳ cũng vì thế mà hận không thể uống thêm hai ly rượu để chúc mừng.

- Gia đại nghiệp đại cũng không thể đem bạc ném vào trong nước.

Khương Lộ Dao cố nén xúc động muốn cho Khương Lộ Kỳ một cái tát, có tỷ muội nào như vậy? Khương Lộ Kỳ là cố ý?

- Tứ muội muội tới kho hàng cũng vì vật liệu đá? Ta thấy người cùng quản sự nói chuyện rất lâu.

- Ta không thể tiêu hao giống Tần vương phủ được.

Ánh mắt Khương Lộ Kỳ ẩn hiện phòng bị, sợ Khương Lộ Dao dò xét được tin tức từ trong miệng nàng.

- Chỉ cùng quân sự tùy tiện hàn huyên vài câu, không ngờ lại bị nhị tỷ tỷ thấy được.

Nói vậy giống như Khương Lộ Dao không có việc gì nhàn rỗi làm bà tám.

Thấy Khương Lộ Kỳ ít nhiều cũng không quan tâm tới vật liệu đá, Khương Lộ Dao cũng không còn tâm tư nhắc nhở nàng, Khương Lộ Kỳ thích như thế nào liền như thế đó đi.

Nếu nàng làm gì hồ đồ còn có Tiêu Duệ Hoa đứng sau lưng thu thập loạn xạ, liền nói:

- Nếu trong lòng tứ muội muội đã hiểu rõ, cũng không cần ta lăm miêng. Bể Nguyệt, tiền khách.

- ...

Khương Lộ Kỳ bị thỉnh lên xe ngựa còn chưa được một khắc, lúc này Khương Lộ Dao đã muốn đuổi nàng xuống xe? Trước khi màn xe hạ xuống, nàng mở miệng hỏi:

- Nhìn bộ dạng của nhị tỷ tỷ là vì kho hàng vật liệu đá mà sầu lo?

- Như thế nào? Người có thượng sách?

Khương Lộ Dao cười như không cười hỏi:

- Tứ muội muội tính dạy ta nên làm như thế nào giải quyết vật liệu đá?

- Ta cho rằng, tốt nhất nhị tỷ tỷ vẫn nên sớm an bài vật liệu đá cho thỏa đáng.

Khương Lộ Kỳ một bộ dạng vì Khương Lộ Dao mà suy nghĩ:

- Nên nhận sai với Tần vương phi điện hạ cùng thái phi điện hạ, các nàng sẽ không trách nhị tỷ tỷ, người mới gả qua có nửa năm, lại vội vàng hầu hạ thế tử, thái phi điện hạ từ ái dày rộng sẽ không khiến nhị tỷ tỷ khó coi.

- Ha.

Khương Lộ Dao cười nhạo ra tiếng:

- Ý tứ của tứ muội muội là nói ta đem chuyện này ném cho Tần vương phi? Thừa nhận ta không có cách nào xử lý nội vụ Tần vương phủ, phải không?

- Sự thật chính là như thế, nhị tỷ tỷ cãi chày cãi cối cũng vô dụng.

Về mặt Khương Lộ Kỳ không vui, nói:

- Nhị tỷ tỷ như thế nào mà tốt xấu đều không hiểu được? Lúc này chủ động nhận sai, so với việc bị thái phi kiểm tra phát hiện ra còn tốt hơn nhiều, một nét bạc này có thể đền bù được? Người đừng nghĩ lấy của hồi môn của chính mình ra đền bù phân bạc này. Của hồi môn là nhị bá phụ cùng nhị bá mẫu cho người làm vốn riêng, là căn cơ cho người ở vương phủ đứng vững gót chân, một khi dùng, người sẽ ăn nói như thế nào với nhị bá phụ?

- Nhị muội muội có một chút nói sai rồi, ta ở vương phủ đứng vững gót chân cũng không phải vì ta có nhiều ít của hồi môn, người cũng không cần vì ta mà nhọc lòng, ta chưa từng nghĩ sẽ lấy hồi môn của phụ mẫu cho ta mà bù đắp thua lỗ trong vương phủ. Đương nhiên, ta cũng không ở trước mặt thái phi chủ động nhận sai, vốn dĩ không phải ta sai, vì sao phải nhận?

Khương Lộ Dao chưa từng nghĩ sẽ đánh mất quyền chủ động, chuyện này quá lớn, quá nghiêm trọng, không phải một mình nàng là có thể làm, trước mắt không cần nói ai sai, chỉ cần trì hoãn.

Phải nghĩ ra biện pháp giải quyết vấn đề mới là quan trọng.

Chuyện này là đại sự của toàn bộ Tần vương phủ.

- Nếu thái phi truy cứu?

- Truy cứu, người mất mặt mũi cũng không phải ta, ngược lại...

Khương Lộ Dao cười nói:

- Ta còn là đại công thần của Tần vương phủ, tứ muội muội không ngại nhìn xem, ta sẽ làm như thế nào khiến thái phi điện hạ cảm động đến rơi nước mắt, làm như thế nào khiến Tần vương điện hạ yên tâm đem vương phủ giao cho ta.

- Bể Nguyệt, tiền khách.

Lúc này Khương Lộ Kỳ cũng không còn gì để nói, thất hồn lạc phách xuống xe ngựa, nhìn xe ngựa đi xa, dậm chân một chút, lẩm bẩm nói:

"Nực cười, nói như thật, đến lúc đó bị Tần vương phi làm cho mặt xám mảy tro, người cũng đừng khóc."

- Thế tử phi hỏi vương phủ?

- Không, đi một chuyến tới Lại Bộ nha môn.

- Đi Lại Bộ nha môn?

- Ta phải biết rõ ràng, việc này liên quan đến ai, phải biết rõ mới ra đối sách.

Khương Lộ Dao không biết rõ quan viên ở Lưỡng Hoài, cũng không thể phỏng đoán ngoại gia của thái phi liên lụy sâu bao nhiêu.

Tuy không biết cụ thể những quan viên này đó có đề cập đến đại án ngập trời này hay không, giá cả vật liệu đá giảm lợi hại như vậy, có thể thấy loại người muốn ích lợi tuyệt đối không chỉ một hai người.

Một hai người cũng không lừa trên gạt dưới được.

Từ kinh thành đến Lưỡng Hoài, thậm chí còn liên lụy đến Nội Vụ phủ, Công Bộ, lưới kết này cũng đủ lớn.

Nàng phải biết rõ phương hướng, mới có thể nghĩ bước tiếp theo nên làm sao bây giờ.

Ở đại môn Lại Bộ, Khương Lộ Dao có chút do dự, lấy thân phận Tần vương thế tử phi đi đến Lại Bộ điều tra quan viên vùng Lưỡng Hoài, thực khiến người chú ý.

Nếu chẳng may rút dây động rừng, sự tình càng khó phán đoán phương hướng phát triển.

Làm sao bây giờ?

Khương Lộ Dao cân nhắc chỉ có thể để Khương nhị gia tới...Cũng không tốt, hiện giờ Khương nhị gia đã trở thành đại minh tinh trong kinh thành, bị rất nhiều người chú ý.

Khương nhị gia còn ngằm oán giận nàng, hiện tại chỉ cần hấn vừa uống rượu, sẽ có một đám người đi theo hấn.

Những người đó đi theo hấn vì muốn tận mắt nhìn xem Dương Soái nhập thân như thế nào.

Khương nhị gia thậm chí nảy sinh ác độc nói với Khương Lộ Dao, chờ ngày ấy hấn sẽ triệu hồi Dương Soái ra hù chết bọn họ.

Khương nhị gia thật lòng yêu thích tự do, cầu không lo không phiền, bị các người này dùng mọi phương diện chú ý, Khương Lộ Dao không muốn vì chuyện của nàng lại kéo phụ thân xả thân vào phiền toái.

Đang lúc nàng do dự, liền nhìn thấy Tiêu Duệ Hoa từ Lại Bộ đi ra.

Khương Lộ Dao lặng lẽ xuống xe ngựa, kêu một câu:

- Tiêu muội phu.

- ...

Tiêu Duệ Hoa quay đầu lại nhìn thấy Tần vương thế tử phi, nàng kêu hân là gì? Tiêu muội phu?

Đúng rồi, hân thú đường muội của nàng, không gọi muội phu, gọi là gì?

- Thế tử phi có gì phân phó?

Tiêu Duệ Hoa chấp tay chào Khương Lộ Dao, khẽ nhú mày, sao nàng lại tới Lại Bộ nha môn?

Khương Lộ Dao cười nói:

- Thật đúng là vừa vặn, ta vừa lúc có một việc muốn phiền toái Tiêu muội phu, với ta là một chuyện vô cùng khó, nhưng đối với người mà nói chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì.

Vô sự hiển ân cần...trong lòng Tiêu Duệ Hoa có chút hụt hẫng, phàm là lúc nàng cầu đến hân, luôn cười nịnh bợ, thực ngọt, xoay người...Nàng xoay người liền không quen biết hân.

- Tiêu muội phu?

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng gọi một tiếng, dùng một câu Tiêu muội phu, mở ra khoảng cách.

Dù như thế nào, bọn họ cũng không có khả năng vượt qua muội phu cùng thể tử, thể tục đạo đức nghiêm khắc trói buộc bọn họ.

Kỳ thật Khương Lộ Dao cảm thấy Tiêu Duệ Hoa rất giống nàng, vĩnh viễn biết muốn cái gì, sẽ không mê mang, sẽ không lui về phía sau, vì đạt tới mục đích, thậm chí không từ thủ đoạn.

Bọn họ cũng không kết thành phu thê, nếu không, không biết hiện tại sẽ đầu thành cái dạng gì đâu.

Tiêu Duệ Hoa yêu cầu một thể tử lấy hãn là chủ, cẩn thận, sẵn sàng, thông minh nội trợ.

Cẩn thận, sẵn sàng, thông minh này đó Khương Lộ Dao đều có thể, nhưng nàng không có khả năng mọi chuyện đều lấy hãn là chủ, càng không thể tiếp thu vì hãn mà hy sinh thứ mình quý trọng nhất là phu thê Khương nhị gia.

Tiêu Duệ Hoa biết Khương Lộ Dao vì sao lại gọi hãn là Tiêu muội phu, nhàn nhạt nói:

- Thể tử phi có việc thỉnh nói thẳng, chỉ cần tại hạ có thể hỗ trợ, tại hạ sẽ không từ chối.

- Ta muốn thỉnh Tiêu muội phu hỗ trợ hỏi thăm một chút về quan viên vùng Lương Hoài, nguyên quán, nào một khóa...

Khương Lộ Dao còn chưa nói xong, nhìn thấy Tiêu Duệ Hoa đi đến trước mặt nàng, khuôn mặt Tiêu Duệ Hoa mang theo vài phần ngưng trọng, đôi mắt thâm thúy âm trầm nhìn thẳng nàng, Khương Lộ Dao có cảm giác như hãn đang theo dõi con mồi... liền hiểu ra:

- Tiêu muội phu, ta thật sự bội phục người. Tiêu muội phu tương lai tiền đồ không có giới hạn.

Hắn cũng nhìn ra vấn đề, quan trọng nhất là hắn suy tính có được chỗ tốt, củng cố căn cơ trong triều đình, danh vọng trong sĩ lâm, thậm chí suy tính đạt được sự cảm kích của bá tánh trong dân gian.

Này đó vừa lúc là đồ vật bù lại khiếm khuyết không có gia tộc che chở.

- Không dám nhận.

Trong mắt Tiêu Duệ Hoa ẩn hiện một chút thưởng thức:

- Người mới khiến người khác kinh ngạc, cũng may ta ở triều đình, nếu người là nam tử, ta ở trong triều đình sẽ có thêm một đối thủ, đối thủ biết người biết ta.

- Cho dù ta là thân nam nhi, chỉ sợ cũng sẽ không giống Tiêu muội phu.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt cười nói:

- Người đừng quên ta là hài tử của ai, phụ thân ta cũng không muốn ta quá vất vả. Hắn luôn nói, trên đời có rất nhiều chuyện thú vị, không phải chỉ có thăng quan phát tài mới là tốt nhất.

- Tính tình Khương nhị gia tiêu sái, tự tại nhàn nhã, khiến người hâm mộ.

Tiêu Duệ Hoa cũng rất hâm mộ Khương nhị gia có cuộc sống tự tại, nhưng hắn biết hắn không làm được Khương nhị gia, đã tâm thúc đẩy hắn không ngừng hướng về phía trước, phải hướng về phía trước, nếu kiếp này không làm được một vị đại thần đó là thất bại.

Hắn đã mất người nên quý trọng nhất, nếu lại mất đi lý tưởng cuối cùng, nhân sinh sẽ thật đáng buồn.

- Đây là danh sách quan viên Giang Nam, trong đó còn có một phần ghi chú là Nội Vụ phủ...

Tiêu Duệ Hoa không nói lời vô nghĩa, đem danh sách trong cổ tay áo đưa cho Khương Lộ Dao:

- Người tốt nhất nên trở về cùng thế tử thương lượng một phen, ta mạo muội đề cử mình, nguyện ý cùng thế tử liên thủ.

Hiện giờ Triệu Đạc Trạch quyền chương Thần Cơ Doanh, xem như tôn thất công huân đi đường binh gia, Triệu Đạc Trạch cần một minh hữu, minh hữu trong hệ thống quan văn.

Tiêu Duệ Hoa cùng Triệu Đạc Trạch đều vì ích lợi lại không xảy ra xung đột, còn có thể giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau xông tới.

- Tiêu đại nhân, ta chỉ hỏi một câu, người nghĩ chuyện này liên lụy đến bao nhiêu người?

- Ta cũng không gạt Khương biểu muội, nếu Lương Hoài vỡ đê, thủy tràn Giang Nam, việc này liên lụy cực nhiều, ta nghĩ trong đó không thể thiếu một phần thái tử. Đây cũng là nguyên nhân mà giá cả vật liệu đá giảm mạnh như thế, còn có người ở sau lưng tính kế thái tử. Lần này cho dù thái tử có thể chịu đựng, thân thể của thái tử điện hạ...Chỉ sợ là...Cái án tử này ta định làm cho thật lớn.

- Người muốn làm bao lớn?

- Có thể liên lụy bao nhiêu liền liên lụy bấy nhiêu.

Khương Lộ Dao nhíu mày, hoàng thượng như thế nào lại trêu chọc Tiêu Duệ Hoa? Chẳng lẽ Tiêu Duệ Hoa muốn làm sát thủ? Liên lụy càng nhiều, đả kích càng lớn, liên lụy đến các vị hoàng tử, cho dù hoàng thượng muốn thu tay cũng không thu được.

- Người không sợ mất khống chế? Hoàng thượng cần người thừa kế.

- Ha ha.

Quan bào trên người Tiêu Duệ Hoa không gió mà động:

- Hoàng Thượng có không ít nhi tử, luôn có người thích hợp kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Khương Lộ Dao nhớ lại trong lịch sử nhân loại, những người có thể chống lại hoàng đế cường thế thủ phụ.

Nếu người ngồi ở ngôi vị hoàng đế không đủ cường thế, có khả năng sẽ thành địa vị để Tiêu Duệ Hoa cường thế thủ phụ(áp chế vua)

Tiêu Duệ Hoa dã tâm quá lớn, quá nguy hiểm, không hề kính sợ hoàng đế.

- Tiêu đại nhân người kiềm chế một chút.

Khương Lộ Dao nhẹ giọng cảnh cáo:

- Người đừng quên, người không phải chỉ vì một người ăn no cả nhà đói bụng, người còn có thể tử, còn có sanh tôn chưa xuất thế.

- Khương biểu muội yên tâm đi, ta sẽ không liên lụy tới Vĩnh Ninh hầu phủ. Nên làm cái gì, làm được cái gì, trong lòng ta có chừng mực.

Tiêu Duệ Hoa nhàn nhạt cười:

- Ta sợ chết.

- Ta trở về cùng thế tử thương lượng.

Khương Lộ Dao phúc thân thi lễ với Tiêu Duệ Hoa, lúc định bước đi, chợt quay đầu lại nói:

- Hôm nay ở kho hàng, ta gặp tứ muội muội.

Tiêu Duệ Hoa nhìn theo bóng dáng của Khương Lộ Dao, gặp tứ muội muội? Kho hàng?

Sắc mặt của hắc trở nên rất khó coi, Khương Lộ Kỳ. Hắc không thể thả lỏng tâm tư với Khương Lộ Kỳ.

Tiêu Duệ Hoa thấy bệnh tình của nàng vừa mới chuyển biến tốt, dù sao nàng cũng là thê tử của mình, dù cho chướng mắt nàng làm việc không ra hồn, dù Khương Lộ Kỳ lo liệu một chút việc vặt trong phủ cũng không xong, chỉ cần không đề cập đến đại sự, Khương Lộ Kỳ vẫn đủ tư cách làm thê tử.

Hắc thật không ngờ, hắc cảnh cáo Khương Lộ Kỳ cũng vô dụng.

Phiền Khương Lộ Dao nói cho hắc tin tức này, nếu để Khương Lộ Kỳ ở bên ngoài nhảy nhót, lộ ra chân tướng, không nói đến chuyện hắc mưu hoa này nọ, trở thành kiểm củi ba năm thiêu một giờ, còn có khả năng bị người khác nhìn ra manh mối.

- Đại nhân?

- Về phủ.

- Dạ.

Tiêu Duệ Hoa sai hạ nhân đến Hàn Lâm Viện xin nghỉ, còn hắc ngồi kiệu chạy về phủ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 84+2: Biến Số 2

Đêm tối, Tần vương phủ treo đèn lồng chiếu sáng, Triệu Đặc Trạch một mình bước vào cửa, còn nghĩ Dao Dao đã ngủ, ai ngờ lại nhìn thấy Khương Lộ Dao cầm sổ sách nhìn nghiêm túc dưới ánh nến.

Ánh nến nhàn nhạt phản chiếu khuôn mặt nàng, trong lòng Triệu Đặc Trạch cảm thấy ấm áp.

- Dao Dao, đang đợi ta?

- Sao người biết ta đang đợi người?

Khương Lộ Dao khẽ nhếch môi:

- Ta xem sổ sách không được sao?

- Nàng từng nói buổi tối châm nến đọc sách sẽ thương tổn đôi mắt.

Triệu Đặc Trạch đuổi tay ôm Dao Dao vào lòng, nhẹ giọng nói:

- Qua hai ngày nữa, ta mang Dao Dao xuất môn du ngoạn.

Hắn đi sớm về trễ, luôn thấy thẹn với ái thiếp:

- Nếu ở trong vương phủ buồn chán, nàng thỉnh người tới, hoặc xuất môn đều được. Nếu thái phi không vui, ta sẽ đi nói với thái phi.

- Như thế nào sẽ buồn?

Khương Lộ Dao cũng không chê Triệu Đặc Trạch một thân đầy mùi mồ hôi, cười khanh khách nói:

- Vương phủ rất náo nhiệt, hôm nay Tần vương phi thỉnh Hưng Vinh hầu phu nhân.

- Hưng Vinh hầu phu nhân? Như thế nào lại thỉnh?

- Nhìn dáng vẻ có lẽ ngồi không yên, muốn buộc Dương gia tỏ thái độ.

- Nàng ta cũng giỏi bàn tính, thật sự xem quả phụ Dương gia như hoàng thượng?

- A Trạch đừng quên, Đại Minh triều tôn vinh đích tử, có đích tử, không có khả năng truyền ngôi cho thứ tử.

- ...

Triệu Đặc Trạch ôm Khương Lộ Dao, cười nhẹ nói:

- Ta biết, Dao Dao, hiện tại ta hoàn toàn không coi trọng vị trí thế tử nữa, sau khi nắm giữ Thần Cơ Doanh, ta mới biết trước kia ta có bao nhiêu hẹp hòi, tầm mắt quá thấp, vị trí Tần vương thế tử chỉ là nhìn như phú quý mà thôi.

- Thật sự không thèm để ý?

- Ừ.

Triệu Đặc Trạch nhìn Khương Lộ Dao:

- Ta chỉ để ý một mình Dao Dao.

Khương Lộ Dao dùng sức đẩy hắn ra, đỏ mặt nói:

- Mau đi rửa mặt chải đầu, ta không tin người.

- Dao Dao sốt ruột?
- Người còn chưa xong? Không chịu thôi?
- Đừng nóng giận.

Triệu Đặc Trạch cười cợt nhả, bế nàng lên:

- Đi, cùng ta tắm rửa.
- Ta tắm rồi.
- Vậy xoa lưng cho ta.

Triệu Đặc Trạch cười to, bế Khương Lộ Dao vào tịnh phòng.

Trong tịnh phòng trên mặt đất đầy nước, hơi nước lượn lờ mang theo một chút ái muội mi hương.

- Còn chưa đủ?

Khương Lộ Dao quay đầu nhìn về phía sau, Triệu Đặc Trạch đang ngo ngoe rục rịch.

- Thế lực của người thật tốt.
- Ta coi đây là khích lệ, Dao Dao, ta muốn được thưởng.

Triệu Đặc Trạch gắt gao dán chặt vào người Khương Lộ Dao, ái ân là lướt quyền rũ thật không muốn ngừng.

- Ta còn có chuyện muốn nói.

Khương Lộ Dao đối mặt với Triệu Đặc Trạch, thùng tắm lại tràn ra một ít, đẩy Triệu Đặc Trạch đang tập kích ngực môi.

- Người đoán xem, hôm nay ta đi gặp ai?

- Ai?

- Tiêu Duệ Hoa.

Triệu Đặc Trạch ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Khương Lộ Dao một lúc lâu, hít một hơi.

- Vì cái gì lại đi gặp hắn?

Khương Lộ Dao vừa lòng hôn Triệu Đặc Trạch:

- A Trạch, không tin ta sao?

- Tin tưởng, nhưng ta còn sinh khí.

- Như vậy thì sao?

Khương Lộ Dao hôn môi của hắn, đầu lưỡi dụ hoặc Triệu Đặc Trạch há mồm, thân thể giống như xà mỹ nhân quấn lấy hắn, vũ mị liêu nhân.

- Cũng không thể để A Trạch keo kiệt?

- Yêu tinh.

Triệu Đặc Trạch bất đắc dĩ đánh mông vênh của Khương Lộ Dao:

- Nói, nàng cùng hắn định mưu tính ai? Hiện giờ quả phụ Dương môn không đáng để nàng ra tay.

- Thái quân cùng các nàng để lại cho Tần vương phi.

Khương Lộ Dao chỉ muốn ở bên cạnh nhìn thái quân cùng Tần vương phi chó cắn chó, nhìn các nàng vì vị trí thế tử tranh tới đâu đi.

- Vài ngày trước thái phi mua một kho hàng vật liệu đá, hiện giờ giá cả vật liệu đá giảm rất thấp.

- Giảm nhiều ít?

- A Trạch muốn giúp thái phi đền bù sao?

Khương Lộ Dao nheo mắt, Triệu Đạc Trạch nhớ lại lời nhạc phụ từng nói, nam nhân không thể bại lộ bạc riêng, liền lấy lòng cười nói:

- Bạc đều ở trong tay Dao Dao, ta nào có bạc bù lỗ thùng cho tổ mẫu?

- Phải không? Người thật sự không có bạc?

- Không có, không có!

Triệu Đạc Trạch tuyệt đối không nhận, nhạc phụ đã dạy, đánh chết cũng không thể nói có, huống chi hắn cùng Dao Dao thành thân, trước kia tồn bao nhiêu bạc đều đưa cho Dao Dao, trong tay hắn thật sự không còn bao nhiêu.

Dao Dao sẽ không để hắn túng quẫn, chuẩn bị cho hắn không ít bạc, nhưng gần đây hắn vội vàng luyện binh, có khi phải xả giao.

- Ta còn lại bao nhiêu bạc, nàng còn không biết?

- Ta tin người.

Triệu Đạc Trạch âm thầm thở dài một cái, quả nhiên phải chịu đựng a.

- Vật liệu đá thua lỗ ta tính một chút, ước chừng mười vạn lượng.

- Bao nhiêu? Mười vạn lượng?

Triệu Đặc Trạch há to miệng, kinh ngạc nói:

- Tổ mẫu mua nhiều vật liệu đá như vậy? Không đúng...

Hắn nhíu chặt mày, vẻ mặt ngưng trọng:

- Sao vật liệu đá lại giảm giá nhiều như vậy, này hoàn toàn không hợp với lẽ thường.

- Tổng đô đốc Lương Hoài họ gì? Người biết không?

- Từng nghe qua, nhưng ta không nhớ kỹ.

- Hắn cùng khoa với Từ Nghiễm Lợi.

- A.

Sắc mặt Triệu Đặc Trạch càng ngưng trọng:

- Từ Nghiễm Lợi? Ở nơi này còn dư nghiệt Từ đảng? Hoàng thượng đã diệt trừ gần như sạch sẽ vây cánh của Từ Nghiễm Lợi.

- Hắn cùng Từ Nghiễm Lợi kết giao không sâu, ta cũng không biết hắn có phải là vây cánh của Từ Nghiễm Lợi hay không, chỉ là nhìn thấy hắn cùng khoa với Từ Nghiễm Lợi, nên trong lòng nghi ngờ, A Trạch, thái phi mua vật liệu đá không phải trao đổi từ vật liệu dê thành, mà là...Loại đá thượng đẳng dùng để tu sửa Hoàng lăng.

- Vật liệu đá tu sửa Hoàng lăng? Đây là tội lớn không thể tha thứ.

- Trước khi ta xem danh sách, ta chỉ cho rằng thái phi vô tội bị liên lụy, sau khi nhìn thấy danh sách, ta nghĩ có lẽ chuyện này nhằm vào người... Đơn giản là nhằm vào bố cục của thái tử. Từ Nghiễm Lợi ở Giang Nam kinh doanh nhiều năm như vậy, nghe nói hắn luôn hòa nhã từ ái với người khác, ở Giang Nam hắn đã dệt một mạng lưới quan hệ vẫn còn tác dụng.

Khương Lộ Dao suy đoán ban đầu bọn họ cũng không định tính kế Tần vương phủ, hay trả thù Triệu Đạc Trạch tổ giác Từ Nghiễm Lợi.

Sau đó bọn hắn phát hiện ngoại gia của thái phi có ý định mua vật liệu đá, linh cơ vừa động liền đem vật liệu đá tu sửa Hoàng lăng bán cho thái phi.

- Ý của nàng là, năm nay Lương Hoài nhất định sẽ sụp đổ? Cho nên bọn họ mới có thể không kiêng nể gì, muốn kéo càng nhiều người xuống nước?

- Khả năng sụp đổ rất cao.

Là Tổng đô đốc cai quản đường sông, lúc biết không có cách nào vãn hồi, rất có khả năng sẽ điên cuồng một phen, thuận tiện đem thái tử nhìn như không thấy Từ Nghiễm Lợi bị rơi đài, cùng Tần vương thế tử tổ giác Từ Nghiễm Lợi, cùng liên lụy vào.

- Hiện tại gia cố đô thành có kịp hay không?

- A Trạch?

- Hả?

Triệu Đạc Trạch kinh ngạc nhìn Khương Lộ Dao:

- Ta hỏi sai rồi? Đê vỡ...Sẽ khiến bá tánh trôi dạt khắp nơi? Đến lúc đó toàn bộ Giang Nam đều là nạn dân.

Khương Lộ Dao mỉm cười, tươi cười thực ấm áp, thực ngọt, nàng cười như vậy, khiến Triệu Đạc Trạch sửng sốt:

- Ta nói sai sao?

- Không có.

Khương Lộ Dao ôm cổ Triệu Đạc Trạch, chóp mũi cọ cọ lỗ tai hắn:

- Ta thật cao hứng.

Lòng dạ Triệu Đạc Trạch so với trước kia trống trải hơn rất nhiều, trong lòng hắn có thiên hạ, nhưng lại không giống Dương Soái ‘ vô tư ’ như vậy, không giống Tiêu Duệ Hoa tính kế, quyền thần khiến người kính nể, cũng làm nhân tâm rét run.

Còn Triệu Đạc Trạch khiến Khương Lộ Dao có thể an tâm sống trong lòng hắn.

- A Trạch ngày mai tốt nhất nên đi gặp Tiêu đại nhân, các người nói chuyện đi.

Có lẽ hai tính cách khác nhau có thể bổ sung cho nhau, cùng cứu bá tánh Lưỡng Hoài, Khương Lộ Dao thấp giọng nói:

- Về vật liệu đá tu sửa Hoàng lăng... Mặc kệ Tổng đô đốc đường thủy Lưỡng Hoài có phải là vây cánh của Từ Nghiễm Lợi hay không, hắn vẫn phải chịu tội. Tần vương phủ bị hãm hại, tuy ngoại gia của thái phi cũng không tránh được, nhưng Tần vương phủ là vô tội.

Đây cũng biện pháp tốt nhất sau khi Khương Lộ Dao xem được danh sách.

Nếu có thể tu sửa đề thành, tránh tai họa phát sinh, hoàng thượng sẽ thưởng thức, tán thưởng Triệu Đạc Trạch.

Còn đám người thái phi...

Khương Lộ Dao cũng không xem nặng bọn họ, dù gì cũng không chết được, cũng nên để thái phi ăn chút đau khổ, đừng tưởng tu sửa sân viên, tận tình hưởng thụ liền có thể bảo vệ Tần vương nhất mạch thái bình.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 85: Tìm Đường Chết

Mấy năm nay thái phi luôn tận sức hưởng thụ, trừ chuyện thật sự thích xa hoa thoải mái ra, cũng muốn hưởng hoàng đế chứng minh Tần vương nhất mạch không có tâm tư soán vị cầm quyền, chỉ cầu phú quý an nhàn.

Trên đời rất kỳ quái, không phải Tần vương phủ muốn âm thầm tránh xa tầm mắt của triều thần, là không có người tính kế Tần vương phủ.

Triệu Đạc Trạch nghe Khương Lộ Dao nói xong, cân nhắc một lúc lâu, nhìn danh sách quan viên, hẳn cũng không thể nghĩ được biện pháp giải quyết tốt hơn:

- Sáng mai ta thao luyện Thần Cơ Doanh xong, sẽ đi tìm Tiêu Duệ Hoa.

- Hoàng đế sẽ vì việc này mà tức giận, đây là rõ ràng, nhưng hoàng đế hạ lệnh tra rõ...Ta phỏng đoán hoàng thượng sẽ phát giác đây là một cái hố sâu không thấy đáy, có lẽ hoàng thượng sẽ giơ cao đánh khẽ, hoàng thượng tuổi già sức yếu, thân thể thái tử gầy yếu, chứ vị hoàng tử nóng lòng muốn thử, hoàng thượng chỉ muốn triều chính vững vàng, một khi trên dưới triều đã ngập trời đại án mà liên lụy cực nhiều, đối với hoàng thượng mà nói là một đả kích trí mạng.

Khương Lộ Dao phân tích khiến Triệu Đạc Trạch trầm mặc, thấp giọng hỏi:

- Có phải Tiêu Duệ Hoa còn tính toán khác?

- Người che chắn con đường thanh vân của hắc quá nhiều, gần đây hắc cũng bị không ít hoàng tử cùng các đại lão chèn ép, đây là cơ hội tốt nhất, chỉ cần trên dưới triều dã loạn thành một nồi cháo, ai cũng không ngăn được bước chân quật khởi của hắc, đại án ngập trời sợ nhất chính là gia tộc quá lớn, căn cơ quá sâu, thành viên gia tộc quá nhiều, càng dễ dàng hãm sâu trong đó. Đối với hắc mà nói, không có gia tộc giữ gìn thân phận thư sinh hàn môn ngược lại hóa thành ưu thế.

- Ý của nàng là, hắc biết rõ đề thành có vấn đề, cũng chưa từng nghĩ sẽ báo với bộ hạ?

- Nói cho bộ hạ, hắc chỉ làm một chuyện tốt mà thôi, bộ hạ không có khả năng vì chuyện tốt này liền che chở đề bạt hắc, nhưng không nói cho bộ hạ, chờ đến lúc loạn khởi...Hắc sẽ thu hoạch rất lớn. Đây là sự khác nhau giữa danh thần cùng quyền thần, đừng cho hắc cơ hội, một khi có cơ hội, hắc sẽ không bỏ qua.

Nếu nàng là Tiêu Duệ Hoa, cũng sẽ lựa chọn như vậy, bá tánh gặp tai họa không phải hắc sai...

Đương nhiên nói này đó như thế nào cũng không thể che dấu Tiêu Duệ Hoa là gian hùng.

- Một khi đã như vậy, ta hà tất phải cùng hắc thương lượng?

- A Trạch.

Khương Lộ Dao chui vào lòng Triệu Đạc Trạch, hai người đã thay nội y sạch sẽ nằm song song trên giường, Triệu Đạc Trạch cúi đầu là có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt xinh đẹp của Khương Lộ Dao.

- Nói đi, giữa ta cùng Dao Dao không có gì không thể nói.

- A Trạch có tin tưởng bản thân có thể thuyết phục Tiêu Duệ Hoa thay đổi chủ ý?

Khương Lộ Dao nghe tiếng tim Triệu Đạc Trạch đập mạnh, khóe miệng hơi nhếch lên, quả nhiên, A Trạch là nam nhân có dã tâm.

- Chuyện này ai cũng không giúp được người, ta không được, phụ thân ta cũng không thích hợp ra mặt, thậm chí tấu tử của ta cũng không thích hợp. Người khiến hãn thay đổi chủ ý, chỉ có thể là người.

- Dao Dao...

- Ta biết A Trạch muốn cái gì, muốn bảo hộ cái gì, tính tình của A Trạch không giống Tiêu Duệ Hoa, nhưng hai người các người đều muốn tìm hướng đi trong triều cục, đều không muốn làm kẻ phụ họa cho hoàng thượng. A Trạch thân phận là tôn thất hoàng tộc, hãn là thư sinh hàn môn, người bị hoàng thượng ủy thác trọng trách, còn hãn đâu, là người hoàng thượng xem trọng, hai người các người liên thủ so với đơn thân độc đấu càng dễ dàng đạt được mong muốn.

- Ta lo lắng không có cách nào khiến hãn tâm phục khẩu phục.

- Không thử sao biết? Nếu A Trạch quyết định đi lên con đường tranh quyền đoạt lợi, sẽ đối mặt với loại người muôn hình muôn vẻ, cũng không thể dựa vào xương cứng liền trốn tránh, trốn tránh đi đường vòng sẽ cách mục tiêu càng ngày càng xa, rất dễ dàng bị lạc trong phiền toái.

- Nếu ta bị hãn thuyết phục?

- Đồ ngốc, thuyết phục liền phục, làm minh hữu của Tiêu Duệ Hoa cũng không tồi.

- Không, ta muốn Tiêu Duệ Hoa phụng ta là chủ.

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao:

- Dao Dao, ta muốn tỉnh chưởng thiên hạ quyền, túy ngọa mỹ nhân tất, không muốn bị bất luận kẻ nào bài bố thao túng cuộc đời của ta.

(Yul: Tỉnh chưởng thiên hạ quyền, Túy ngọa mỹ nhân tất.

Tỉnh nắm quyền thiên hạ trong tay, say gối đùi mỹ nhân)

Bởi vì thao luyện Thần Cơ Doanh, nắm được quyền lợi mang đến "mỹ vị", Triệu Đạc Trạch bùng cháy dã tâm.

Mười mấy năm bị che dấu, bị lừa gạt, bị bài bố thao tác nhân sinh, khiến Triệu Đạc Trạch hiểu rõ quyền lợi rất quan trọng.

Muốn người khác tôn trọng sợ hãi, dựa vào thân phận Tần vương thế tử là không đủ.

- Say gối đùi mỹ nhân? Ha?

Khương Lộ Dao nhéo ngực Triệu Đạc Trạch, điều ngoa nói:

- Nói, có phải còn có mục tiêu khác?

- Dao Dao.

Triệu Đạc Trạch hi hi ha ha xoa xoa ngực:

- Trừ nàng ra, ta nhìn ai cũng là người quái dị.

Không có Dao Dao, không có hắc, điểm này Triệu Đạc Trạch vĩnh viễn không quên, hắc biết rõ Dao Dao ghét nhất cái gì, không chịu đựng cái gì, lúc này nếu Triệu Đạc Trạch đi tìm người khác, Triệu Đạc Trạch biết Dao Dao sẽ như thế nào trả thù hắc... Hắc còn dám có tâm tư?

Huống chi rời xa Dao Dao một chút, trong lòng hẫng như thiếu gì đó, cả người không thoải mái.

- A Trạch, con đường người đi sẽ rất khó, lấy thân phận Tần vương thế tử...Sẽ càng khó.

- Ta biết.

Triệu Đạc Trạch thấp giọng nói:

- Ta muốn tiếp tục đi, Dao Dao, ở bên ta được không?

- Ừ.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đạc Trạch:

- A Trạch, mặc kệ cuối cùng người bình bại bị hạch tội, hay là cuối cùng đạt thành mục đích, ta cũng ở bên người, người không buông ta, ta không buông người.

- ...

Triệu Đạc Trạch có chút chua xót, có những lời này là đủ rồi, sao hẫng có thể buông bỏ Dao Dao? Không có Dao Dao, cho dù ngồi lên vị trí kia, thì có ý nghĩa gì?

Khương Lộ Dao yên lặng suy tính, lấy thân phận Tần vương thế tử hoàn toàn không có khả năng, nhưng nếu huyết mạch của hoàng thượng đoạn tuyệt...

Triệu Đạc Trạch có hy vọng sẽ lớn hơn nhiều, muốn hoàng đế, các vị hoàng tử...

Không chừng Triệu Đạc Trạch cùng Tiêu Duệ Hoa thật sự thương lượng lượng ra một kế sách vạn toàn.

Các hoàng tử không sạch sẽ, đi tranh quyền lợi, đường lên đỉnh núi tràn ngập huyết tinh.

Sạch sẽ? Có ai ngồi ở vị trí kia, trên người lại sạch sẽ?

Triệu Đặc Trạch sẽ vì bá tánh mà từ bỏ dã tâm sao?

Khương Lộ Dao chậm rãi nhắm mắt, thật đáng mong chờ, lúc này là thời khắc mấu chốt định quân thần, nàng chỉ có thể bồi bên người Triệu Đặc Trạch, ngàn vạn lần không thể khiến hắn có cảm giác bị mệnh lệnh trói buộc.

Tiêu gia.

Tiêu Duệ Hoa đập cửa mà đi, Khương Lộ Kỳ nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, khóc không ra nước mắt:

- Ta lại làm sai cái gì?

Nàng không rõ vì sao Tiêu Duệ Hoa về phủ liền nổi trận lôi đình với nàng, hơn nữa còn nghiêm mệnh cấm nàng không được ra cửa.

Chỉ là đi một chuyến ra bên ngoài mà thôi, Khương Lộ Kỳ cũng bảo đảm với Tiêu Duệ Hoa là cái gì cũng chưa làm, nhưng ánh mắt Tiêu Duệ Hoa lạnh băng lộ ra chán ghét, hai kiếp làm người khiến Khương Lộ Kỳ bưng tỉnh đại ngộ, trong lòng Tiêu Duệ Hoa có người khác.

Người nọ nhất định mỹ mạo hơn nàng, thông minh hơn nàng, tốt đẹp hơn nàng, nếu không sẽ không khiến Tiêu Duệ Hoa nhớ thương đến như vậy.

Những người trong lòng Tiêu Duệ Hoa là ai?

Ai lại vô sỉ đến như vậy? câu dẫn nam nhân đã có thể?

Khương Lộ Kỳ cũng định đại náo một hồi, muốn đúng tình hợp lý đối chấp với Tiêu Duệ Hoa, nàng mới là thê tử mà hẳn thú hỏi đằng hoàng.

- Tiểu thư hãy nghe cô gia khuyên bảo, đừng ra cửa nữa.

- Ta...Ta không cam lòng.

Khương Lộ Kỳ lau nước mắt:

- Trước mắt có một cơ hội trợ giúp tướng công, sao ta có thể bỏ qua? Nếu cái gì cũng không làm chẳng phải sẽ khiến tướng công ở bên ngoài bị hồ ly tinh mê hoặc?

- Tiểu thư là chính thê của cô gia, chỉ cần người không phạm sai, bên ngoài có người thì thế nào, cô gia cũng không dám hù người. Người chính là tôn nữ của Vĩnh Ninh hầu, hiện giờ ở kinh thành ai mà không biết Vĩnh Ninh hầu thế tử được hoàng thượng coi trọng, là người tài ba?

- Nhị bá phụ?

Khương Lộ Kỳ cười khổ, cũng chỉ có người ngu muội mới tin tưởng Khương nhị gia có thể khiến Dương Soái bám vào người, này rõ ràng là hoàng thượng dùng tâm kế...

- Hiện tại tổ phụ còn sống, hẳn dám nói quản ta liền quản ta, còn cho ta nhìn sắc mặt, tương lai một khi tổ phụ qua đời, nhị bá phụ kế tục tước vị, trong mắt hẳn sẽ không có ta. Nhị bá phụ đối với nhi nữ cực tốt, người không phải cũng thường nói nhị bá phụ đối đãi với Triệu Đặc Trạch như thân sinh nhi tử sao? Muội muội duy nhất của tướng công hiện giờ chính là nhi tức của nhị bá phụ, một khi ta cùng tướng công nháo ra mâu thuẫn, không cần nghĩ cũng biết, nhị bá phụ sẽ nói ta không tốt.

Tình cảm huynh muội giữa Tiêu Duệ Hoa cùng Tiêu Chúc Hoa rất sâu đậm, Tiêu Chúc Hoa sẽ đứng bên phía Tiêu Duệ Hoa.

Nếu Khương nhị gia có thể coi Triệu Đạc Trạch như thân sinh nhi tử, cũng có thể coi Tiêu Chúc Hoa như thân sinh nữ nhi mà yêu thương.

- Nô tỳ nghĩ thế tử cũng sẽ không mặc kệ người...

- Nhị bá phụ không có tâm nhãn, hẳn sẽ không quên chuyện năm đó, trước kia phụ thân ta không ít lần trào phúng hẳn.

Khương Lộ Kỳ căn cứ môi, thế nhân đều nói tước vị thế tử của Khương nhị gia vững như thái sơn, nói Khương nhị gia là con nhím, chạm vào không được, Khương Lộ Kỳ không tin hẳn lợi hại như vậy.

Còn không phải là dựa vào hoàng thượng?

- Nếu ta không thể xuất môn, người đi nhân với Vĩnh Phúc quận chúa, ta muốn gặp nàng, có một phần đại lễ tiền đồ muốn chia sẻ cùng nàng.

- Tiểu thư, người đừng lẫn lộn nữa, người càng lẫn lộn, cô gia càng xa cách người.

Ma ma tận tình khuyên nhủ Khương Lộ Kỳ:

- Người chỉ cần vì cô gia sinh hạ hài tử, từ từ cô gia sẽ hồi tâm chuyển ý, tiểu thư a, nếu người lại lẫn lộn, nô tỳ sợ...

Ma ma sợ Khương Lộ Kỳ không giữ được danh phận chính thê.

- Vĩnh Phúc quận chúa trước sau vẫn là người ngoài, lại là cô nương chưa thành thân, người lại mời nàng tới Tiêu gia, chẳng may truyền ra tiếng gió, người làm sao bây giờ?

- Người nói Vĩnh Phúc quận chúa cùng tướng công?

Khương Lộ Kỳ cười to nói:

- Sao có thể? Tuyệt đối không có khả năng, quá vớ vẩn, Vĩnh Phúc quận chúa không phải loại người vong ân phụ nghĩa, ta hiểu rõ nàng, cũng hiểu rõ tướng công.

Đừng thấy Tiêu Duệ Hoa đối với Khương Lộ Kỳ không thể thế nào, nhưng Tiêu gia là người rất sĩ diện, hẳn không có khả năng đình thê tái thú, làm ra chuyện hồng thanh danh.

Huống chi Vĩnh Phúc quận chúa...kiếp trước đối xử với Khương Lộ Kỳ rất tốt, kiếp này Khương Lộ Kỳ từng giúp Vĩnh Phúc quận chúa, sao nàng có thể phản bội mình?

Khương Lộ Kỳ rất tín nhiệm Vĩnh Phúc quận chúa, Vĩnh Phúc quận chúa sẽ không khiến nàng thất vọng.

- Chỉ là truyền tin trong cung...

- Nhũ mẫu, ta không có nhiều cơ hội, chẳng lẽ người muốn ta bị tướng công ghét bỏ? Về sau chỉ làm một người có danh phận chính thê?

Ánh mắt Khương Lộ Kỳ hàm chứa nước mắt, ghen ngào nói:

- Sinh nhi tử có ích lợi gì? Ta không được tướng công yêu thích, sinh ra nhi tử cũng sẽ khiến hấn chán ghét, nếu người hấn thích làm thị thiếp, ta phải làm sao bây giờ?

Chỉ có ôm thủ nhi tử để trôi qua ngày tháng, làm nữ nhân thật đáng buồn, đáng thương?

Không, Khương Lộ Kỳ không muốn mình lại trở thành người bị đồng tình, bị thương hại.

Kiếp trước mất tôn nghiêm, tang tử, ngày tháng trôi qua thật sự quá khó khăn.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 85+2: Tìm Đường Chết 2

Nhũ mẫu cũng rất khó xử, khuyên không được tiểu thư, lại cảm thấy tiểu thư nói này đó có chút đạo lý, trái lo phải nghĩ một hồi lâu, nhũ mẫu đáp ứng truyền tin cho Vĩnh Phúc quận chúa, ra cửa liền đem chuyện này đè ép xuống, nhũ mẫu nghĩ cô gia đang nổi nóng, vẫn nên coi tâm ý cô gia rồi tính.

Tuy cô gia lãnh đạm với tiểu thư một chút, nhưng nên cho tiểu thư cái gì cũng đều cho.

Tiểu thư ở bãi săn góp lời với hoàng hậu nương nương thiếu chút liên lụy tới tiểu cô, cô gia rất tức giận, cũng không làm gì quá đáng với tiểu thư, cùng không nạp thiếp dẫn dắt mặt tiểu thư.

Cô gia là người chính trực có chủ ý, sẽ không thích tiểu thư luôn nhúng tay vào chuyện bên ngoài.

Nhũ mẫu toàn tâm thay Khương Lộ Kỳ tính toán, Khương Lộ Kỳ cũng không cảm kích, cho người giám thị nhũ mẫu, biết nhũ mẫu không truyền tin tức cho Vĩnh Phúc quận chúa, Khương Lộ Kỳ vừa tức lại vừa hận.

Nhũ mẫu phản bội nàng, kiếp trước khuê nữ của nhũ mẫu bò lên giường, phản bội nàng.

Kiếp này nàng đã đem tiện tỳ bò giường tổng cổ đến nơi rất xa, ai ngờ nhũ mẫu vẫn bằng mặt không bằng lòng.

Quá đáng giận.

Hạ nhân như nhũ mẫu sao có thể lưu trữ?

Khương Lộ Kỳ tìm một cái cốc, hung hăng đánh nhũ mẫu hơn mười đại bản, đuổi nhũ mẫu đi Giang Nam sống cùng nữ nhi tiểu tể, Khương Lộ Kỳ tuyệt tình nói:

- Nể một phần tình cảm trước kia, ta thả người đi Giang Nam, về sau người là người, ta là ta.

- Tiểu thư...

- Cút.

Người duy nhất một lòng vì Khương Lộ Kỳ suy nghĩ bị đuổi đi rồi.

Nhũ mẫu đi đến Giang Nam cũng không sao, nữ nhi rất hiếu thuận, nhiều lần ngỏ ý rước mẫu thân về sống chung, chỉ là nhũ mẫu vẫn không nỡ bỏ Khương Lộ Kỳ, nên không có đáp ứng đề nghị của nữ nhi.

Nhũ mẫu nuôi lớn Khương Lộ Kỳ, rất có cảm tình với nàng, nhũ mẫu cũng cảm kích Khương Lộ Kỳ vì nữ nhi của mình tìm một nhân duyên tốt.

Định chờ Khương Lộ Kỳ cùng Tiêu đại nhân cầm sắt hòa minh, sinh nhi dục nữ, mới yên tâm rồi đi..... Ai ngờ Khương Lộ Kỳ đã không cần nhũ mẫu nữa.

Nhũ mẫu ở ngoài cửa phủ đập đầu với Khương Lộ Kỳ, nhắc mãi một câu tiểu thư bảo trọng, nàng cầm tiền bạc mấy năm nay tích góp mua một chiếc xe ngựa, rời khỏi kinh thành.

Khương Lộ Kỳ hung hăng thay đổi hạ nhân bên người, có nhũ mẫu làm vết xe đổ, từ nay về sau không ai dám khuyên nhủ Khương Lộ Kỳ, cũng không dám "bằng mặt không bằng lòng" với nàng.

Vĩnh Phúc quận chúa vô cùng khó xử, vì nàng đắc tội với hoàng hậu, cũng vì hoàng hậu lo lắng cho bệnh tình của thái tử, nên tâm tình không tốt, hoàng hậu biến đổi biện pháp lẫn lộn Vĩnh Phúc quận chúa, khiến nàng khổ không nói nổi.

Ở trong mắt hoàng hậu, Vĩnh Phúc quận chúa là ăn cây táo, rào cây sung, không vì thái tử mà suy nghĩ.

Nếu hoàng hậu đi tìm hoàng thượng trước Khương nhị gia, khiến hoàng thượng hạ lệnh tuyên triệu Tiêu Chước Hoa chữa bệnh cho thái tử, có lẽ bệnh tình của thái tử bệnh sẽ có chuyển biến.

Vĩnh Phúc quận chúa không thể giải thích rõ ràng với hoàng hậu nương, chỉ có thể chịu đựng hoàng hậu chỉ trích.

Vĩnh Phúc quận chúa không phải là thân sinh nữ nhi của hoàng hậu, lại vì trưởng công chúa nhất mạch liên tiếp hoạt động, hoàng hậu nương càng ghen khí, cũng không biết ai nói Vĩnh Phúc quận chúa mệnh sát, sẽ khắc thái tử...

Hoàng Hậu liền nghĩ phải nhanh chóng gả Vĩnh Phúc quận chúa ra ngoài.

Đờ phải để Vĩnh Phúc quận chúa mặt báo cho người khác, ở sau lưng ngáng chân nàng.

Hoàng Hậu có cái ý tưởng này cũng không sai, nhưng hôm nay hoàng hậu nào có tâm tư vì Vĩnh Phúc quận chúa tuyển nhân gia tốt?

Trưởng công chúa cũng vì nữ nhi tìm nhân gia, chỉ là trưởng công chúa chọn được tiểu tể, hoàng hậu đều lắc đầu, một hồi nói này không tốt, một hồi nói kia không tốt.

Hoàng hậu không có khả năng để trưởng công chúa dùng Vĩnh Phúc quận chúa mượn sức triều thần.

Vĩnh Phúc quận chúa trên danh nghĩa là nữ nhi của trưởng công chúa, nàng vẫn luôn dưỡng ở trong cung, có thể nói là một tay hoàng hậu nuôi lớn, hôn sự của nàng, cho dù là trưởng công chúa cũng không thể lướt qua hoàng hậu nương nương.

- Quận chúa, hoàng hậu tuyên triệu phu nhân của Trần thị lang tiến cung.

- Là Trần thị lang nào?

Vĩnh Phúc quận chúa vô cùng mệt mỏi, thị lang? Còn đỡ, trước đó vài ngày hoàng hậu tuyển định hôn phu cho nàng thật sự là...Thật sự khiến Vĩnh Phúc quận chúa không có cách nào chấp nhận.

- Hộ Bộ Trần thị lang.

- Hẳn?

Vĩnh Phúc quận chúa vừa nghe lời này, yết hầu đau đớn:

- Là nhị công tử của Trần thị lang?

- Dạ.

-...

Vĩnh Phúc quận chúa đau khổ, hoàng hậu muốn bức tử nàng sao? Nhị công tử của Trần thị lang, bề ngoài không có gì sai lầm, hãn phẩm mạo cực tốt, tài học cũng không tồi, lại là đích thứ tử, ngoại gia của hãn thực lực cũng không yếu, đáng tiếc Vĩnh Phúc quận chúa lại biết người này đã tính khó thuần, tính tình tàn bạo, lấy chuyện tra tấn nữ tử làm vui.

Mỗi tháng trong phủ Trần thị lang đều có nô tỳ bị nâng ra khỏi phủ.

Người như vậy, sao Vĩnh Phúc quận chúa có thể nào gả?

- Truyền tin cho mẫu thân của ta.

- Chỉ sợ trưởng công chúa cũng không có biện pháp.

- Đúng vậy, nàng không có biện pháp...

Vĩnh Phúc quận chúa nhắm mắt một giọt nước mắt lăn xuống, vì bệnh tình của thái tử, mẫu thân rất vội, vội vàng cùng các ca ca, cùng đại thần có cùng khuynh hướng, cùng thương lượng đối sách, vội vàng lấy lòng hoàng thượng, sao mẫu thân có thể nghĩ đến nàng?

Cho dù nhị công tử Trần thị lang có vô vàng lời đồn không tốt, thì Trần thị lang ở Hộ Bộ là Hộ Bộ Thượng Thư... Hộ Bộ quan trọng nhất trong lục bộ, chỉ đứng sau Lại Bộ, không chỉ có hoàng hậu muốn mượn sức Trần thị lang, trưởng công chúa cũng có ý nghĩ này.

- Các nàng đều cho rằng ta rất có năng lực, là người rất bản lĩnh, có thể khiến Trần nhị thiếu gia mê đến thần hồn điên đảo, giúp các nàng mượn sức Trần thị lang...

Vĩnh Phúc quận chúa ngã xuống giường, ghen ngào nói:

- Ta chỉ nữ tử bình thường, chỉ muốn trôi qua ngày tháng bình tĩnh an nhàn, tranh quyền đoạt lợi, ai làm hoàng đế có quan hệ gì tới ta đâu?

- Quận chúa?

- ...

Vĩnh Phúc quận chúa khóc rất thương tâm, nàng là tiểu nữ tử, chỉ nghĩ cầu một hôn nhân bình thường, trưởng công chúa cùng hoàng hậu lại không chịu buông tha nàng.

Nàng cũng đã nhận mệnh, người nàng ái mộ đã thú thê tử, nàng nghĩ tùy tiện gả cho ai cũng được, nhưng Trần nhị thiếu gia...Vĩnh Phúc quận chúa không dám gả.

- Hồi bẩm quận chúa điện hạ, Khương phu nhân truyền tin cho người, thỉnh người đi Tiêu gia một chuyến, nàng lại có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng người.

- Tiêu?

Vĩnh Phúc quận chúa lau nước mắt, Khương Lộ Kỳ? Vì cái gì nàng còn muốn mình đi Tiêu gia? Nàng cự tuyệt không đủ rõ ràng sao? Vĩnh Phúc quận chúa đè nén tư tâm trong lòng, không được, Tiêu Duệ Hoa đã thành thân, hẳn là phu nhân của thân hữu nàng.

Tuy Khương Lộ Kỳ hại nàng rơi vào hoàn cảnh như vậy, cũng không thể chỉ nhớ rõ Khương Lộ Kỳ sai lầm, nếu không có Khương Lộ Kỳ, nàng đã sớm bị người khác lừa gả.

Nhưng hiện giờ hoàng hậu tuyển người cho nàng, còn không bằng cái tên thích nam phong kia.

Bóng dáng của Tiêu Duệ Hoa không ngừng xuất hiện trước mặt Vĩnh Phúc quận chúa.

Nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói:

- Ta...Ta không đi, nói với nàng, ta gần đây rất bận, không rảnh đi gặp nàng, nói nàng...Đừng tới làm phiền ta! Bốn quận chúa là người mà nàng muốn gặp liền gặp?

Nói xong câu tàn nhẫn, Vĩnh Phúc quận chúa giống như mất hết khí lực, xụi lơ trên giường, chặt đứt, nàng phải kết thúc hy vọng xa vời, không thể tái kiến Khương Lộ Kỳ...Không thể tái kiến hẳn.

Đã nói đến như vậy, Khương Lộ Kỳ sẽ hiểu rõ.

Khương Lộ Kỳ nghe lời Vĩnh Phúc quận chúa truyền lại, tức giận quăng ngã chén trà, thất vọng nói:

- Ta còn nghĩ rằng nàng khác biệt, không ngờ lại cùng dạng quận chúa khác.

Trước kia Vĩnh Phúc quận chúa không phải như thế, Khương Lộ Kỳ nhin không được mà suy nghĩ.

Có phải Vĩnh Phúc quận chúa biết nàng không được sủng, phụ thân không có cách nào kế thừa tước vị, mới...Mới khinh thường nàng?

- Có phải nàng đã quên, không có ta, nàng đã sớm bị kẻ thích nam phong lừa hôn!

- Chủ tử, nô tỳ nghe nói...Còn nghe một chuyện...

- Chuyện gì?

Khương Lộ Kỳ hỏi:

- Có gì cứ nói, đừng có dông dài.

Hiện giờ đi theo bên người nàng chỉ có nha hoàn Song Nhi là biết ăn nói, biết cách khiến Khương Lộ Kỳ vui mừng.

Song Nhi cũng có thể đoán Khương Lộ Kỳ để ý cái gì, Song Nhi có khuôn mặt thanh tú, thân thể phong lưu, mười lăm mười sáu tuổi giống như một gốc cây hải đường, rất hấp dẫn người chú ý.

- Nô tỳ nghe nói Tần vương phi muốn vì Tần vương nhị thiếu gia chọn nhân gia đính ước.

- Đính ước? Định chọn ai?

Khương Lộ Kỳ khó có thể áp chế kích động, lờ lờ hỏi:

- Là vị thiên kim tiểu thư phủ nào?

- Nghe nói là tiểu thư Hưng Vinh hầu gia.

- Không được!

Khương Lộ Kỳ buột miệng phản đối, Hưng Vinh hầu có thù oán với Dương gia, hơn nữa nữ nhi của Hưng Vinh hầu là người cực kỳ ương ngạnh, quan trọng nhất là tương lai sau này Hưng Vinh hầu phủ sẽ rất thảm...

Vô cùng thâm, sau khi hoàng đế băng hà, hoàng hậu hạ lệnh buộc sủng phi của hoàng thượng cùng tuần táng, từ nay về sau Hưng Vinh hầu phủ không còn phần chấn.

Năm đó hoàng hậu không chỉ buộc sủng phi tuần táng, còn đoạt chức vị của Hưng Vinh hầu, đại nữ nhi của Hưng Vinh hầu đang chờ xuất giá, lại nháo ra chuyện hồng hạnh xuất tường, thanh danh gia tộc toàn bộ quét rác, kỳ thật nơi nào trộm người? Còn không phải hộ nhân gia kia vì muốn hoàng hậu có niềm vui, nên mới vu oan hãm hại.

Triệu Đặc Dật tuần mỹ vô song, ôn nhuận ưu nhã, thiện lương khoan dung, hẳn tốt như vậy sao có thể để tiểu thư Hưng Vinh hầu gia đập hư?

- Ta...Ta đi tìm nhị tỷ tỷ, Tần vương thế tử phi.

Khương Lộ Kỳ tạm thời không oán hận Vĩnh Phúc quận chúa nữa, sai người chuẩn bị xe ngựa.

- Đi Tần vương phủ.

Nếu không phải vì Triệu Đặc Dật, nàng có chết cũng sẽ không bước vào Tần vương phủ.

Tần vương phủ để lại cho nàng chỉ có bi thương cùng thống khổ.

Nhìn dáng vẻ Triệu Đặc Dật đến bây giờ còn không biết thân phận của chính mình...Khương Lộ Kỳ suy nghĩ có nên nhắc nhở hắn một câu?

Đây cũng chuyện duy nhất mà Khương Lộ Kỳ có thể làm vì Triệu Đặc Dật, muốn hơn, nàng cũng không thể ra sức.

Triệu Đặc Dật không nên bị thương tổn, hắn mới là người được hưởng hạnh phúc, trên đời này không có ai ôn hòa thiện lương như hắn.

P/s trong 1 ngày đủ 100 sao là ta tặng chương nha.

Chương tặng nà. Nhớ ủng hộ ta nhiều nhiều ta 🙏🙏🙏🙏🙏

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 86

Đáng lẽ Tiêu Duệ Hoa cũng không cho Khương Lộ Kỳ xuất môn, nhưng Tiêu Duệ Hoa cũng không thể luôn luôn nhìn chăm chăm Khương Lộ Kỳ, hẳn cũng có chuyện quan trọng.

Hạ nhân nghe Khương phu nhân nói muốn đi thăm Tần vương thế tử phi, vội vàng truyền tin cho Tiêu Duệ Hoa đang ở nha môn, Tiêu Duệ Hoa cho phép Khương Lộ Kỳ đi thăm Khương Lộ Dao.

Tiêu Duệ Hoa cũng hy vọng Khương Lộ Dao có thể ảnh hưởng đến Khương Lộ Kỳ, ở Tần vương phủ, Tiêu Duệ Hoa tin tưởng Khương Lộ Dao sẽ không để Khương Lộ Kỳ làm ra chuyện gì thất lễ, một bút không viết ra hai chữ Khương.

Dù Khương Lộ Kỳ bày ra vẻ mặt xinh đẹp, muốn rời khỏi Tiêu gia cũng khó khăn.

Vì sao nàng nói đi gặp Khương Lộ Dao, Tiêu Duệ Hoa liền chấp thuận? Khương Lộ Dao rốt cuộc có gì tốt?

Chỉ là mỹ nhân dối trá, giả hiền mà thôi.

Khương Lộ Kỳ mang theo đầy ngập hận ý cùng sợ hãi đi đến Tần vương phủ, sau khi xe ngựa vào Tần vương phủ, trong lòng Khương Lộ Kỳ chỉ còn lại sợ hãi, không biết theo ai.

Đã không còn, nàng không còn là Tần vương thế tử phi thật đáng buồn đáng thương, hiện giờ nàng là thê tử của Tiêu Duệ Hoa, tương lai sẽ là phu

nhân của quyền thần thủ phụ.

Nàng không cần giao phong với Tần vương phi, cũng không bị Tần vương phi lừa gạt.

Tương lai sau này Tần vương phi cũng sẽ nịnh bợ nàng, chẳng sợ nhi tử của Tần vương phi kế thừa tước vị Tần vương.

Lúc này Khương Lộ Kỳ nắm chắc rất nhiều.

Theo sau hạ nhân dẫn đường của Tần vương phủ, Khương Lộ Kỳ lặng lẽ đánh giá Tần vương phủ biến hóa, hạ nhân cung kính với nàng, trong lòng Khương Lộ Kỳ hụt hẫng, sự tôn kính này không phải đối với nàng, cũng không phải đối với Tiêu Duệ Hoa lúc này chức quan còn chưa cao.

Chỉ vì Khương Lộ Kỳ là đường muội của Tần vương thế tử phi...

Điều này khiến Khương Lộ Kỳ không thoải mái, kiếp trước, hạ nhân trong Tần vương phủ không coi nàng là nữ chủ tử tương lai mà đối đãi.

Dù là tứ phu nhân tới Tần vương phủ thăm nàng, ma ma quản sự có thể diện trong Tần vương phủ cũng dám sắc mặt với Vĩnh Ninh hầu thế tử phu nhân, khiến tứ phu nhân mất mặt.

- Tứ cô phu nhân, thỉnh ngồi kiệu.

- Ừ.

Đi vài bước liền tới con đường nhỏ bên đường có một chiếc kiệu. Khương Lộ Kỳ biết Tần vương phủ rất lớn, chuẩn bị kiệu cũng chỉ có khách quý mới có đãi ngộ này, Khương Lộ Dao làm vậy có ý gì? Muốn dùng kiệu khoe khoang nàng ta ở Tần vương phủ rất có địa vị?

Khương Lộ Dao chỉ tạm thời đắc ý mà thôi.

Hiện tại Khương Lộ Dao nâng càng cao, tương lai ngã càng thảm.

Khương Lộ Kỳ ngồi kiệu, bên trong lót thảm ngồi rất thoải mái, bày biện trên bàn nhỏ là một chút điểm tâm, chung trà.

Khương Lộ Kỳ cười lạnh, chuẩn bị rất đầy đủ, ngày tháng phú quý xa hoa lãng phí, không biết Khương Lộ Dao còn có thể hưởng thụ được bao lâu.

Kiếp di chuyển trong Tần vương phủ, Khương Lộ Kỳ lười biếng cách màn mỏng nhìn xem cảnh trí bên ngoài.

Đêm khuya trong mộng, ngày tháng sinh hoạt trong Tần vương phủ vẫn khắc sâu trong ký ức, sáng thức dậy, khuôn mặt nàng đầm lệ...Lúc này đến Tần vương phủ, nàng mới biết, không có cách gì quên những chuyện từng xảy ra ở Tần vương phủ.

Trước mắt hiện lên một mảnh rừng trúc xanh biếc, Khương Lộ Kỳ biết trúc là thứ Triệu Đặc Dật yêu thích nhất.

Trước kia nàng cũng có thể ở trong rừng trúc nhìn thấy Triệu Đặc Dật đang khổ đọc, hoặc là chơi cờ.

Nàng chưa từng tiến tới quấy rầy hắn, cũng không cùng hắn nói một hai câu, đối diện với vườn trúc là đình hồ, nàng lẳng lặng nhìn hắn là có thể tiêu hao một buổi sáng.

Khương Lộ Kỳ bỗng nhiên nhìn thấy trong rừng trúc có thân ảnh quen thuộc, thiếu chút nữa đã kinh hô ra tiếng, Triệu Đặc Dật...thân ảnh của hắn so với trước kia còn mảnh khảnh hơn.

- Dừng lại.

- Tứ cô phu nhân không biết, còn một đoạn đường nữa mới đến Quan Sư Các.

- Ta muốn tản bộ tới đó.

- Này...

- Ta sẽ nói với nhị tỷ tỷ.

- Dạ.

Kiệu dừng lại, Khương Lộ Kỳ sửa sang lại y phục, bình ổn tim đang đập dồn dập cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực, từ từ, chậm rãi, ưu nhã đi xuống kiệu, ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh ở trong rừng trúc.

Nếu lúc trước nàng chọn gả cho Triệu Đặc Dật có phải sẽ không thống khổ giống hiện giờ?

Không phải nàng không thích Triệu Đặc Dật, mà là nàng sợ Tần vương phủ đầy áp lực, tràn ngập tính kế.

- Nhị công tử.

Lúc này Khương Lộ Kỳ không cần khiêm tốn, có tâm sự cũng không dám giấu mặt Triệu Đặc Dật, hiện giờ nàng là phu nhân của Tiêu Duệ Hoa.

- Phu nhân là?

Triệu Đặc Dật bị nhốt ở vương phủ đọc sách, chỉ ở trong rừng trúc mới có thể có được yên tĩnh, cũng chỉ ở trong rừng trúc, mới có khả năng ngẫu nhiên nhìn thấy tẩu tử Khương Lộ Dao từ Quan Sư Các tới tìm thái phi hoặc Tần vương phi.

Triệu Đặc Dật rất khinh thường hành vi rình coi tẩu tử của hắn, chỉ là hắn nhin không được sẽ ở trong rừng trúc đọc sách.

Khương Lộ Kỳ thấy Triệu Đặc Dật không biết nàng là ai, vành mắt ửng đỏ.

- Ta là...

- Hồi bẩm nhị thiếu gia, vị này chính là tứ cô phu nhân bên ngoại gia của thế tử phi.

Hạ nhân bên cạnh vội mở miệng giải thích.

Triệu Đặc Dật cười xa cách:

- Là gả cho Tiêu đại nhân, Khương phu nhân? Ta từng gặp Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân là nhân trung long phượng, tại hạ rất kính nể phẩm hạnh, tài học của Tiêu đại nhân.

- Thân phu không bằng nhị công tử.

- Không dám nhận, Tiêu đại nhân chi tài vượt xa ta.

Triệu Đặc Dật chấp tay cáo từ Khương Lộ Kỳ, nắm chặt quyền sách định trở lại rừng trúc, nhưng vào lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân.

- Ta đã nói nhất định Dật nhi sẽ ở chỗ này đọc sách.

Thân thể Khương Lộ Kỳ cứng ngắt, theo bản năng hành lễ:

- Bái kiến...Bái kiến vương phi điện hạ.

Tần vương phi mặc y phục lam thủy sắc váy dài, tóc cài trâm, trang dung đoan trang, khuôn mặt yên tĩnh điềm đạm, nhưng cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy Tần vương phi dễ khi dễ.

Đứng bên người Tần vương phi là một thiếu nữ, mi thanh mục tú, răng trắng môi hồng, một đôi mắt thu nguyệt yên tĩnh, trang dung nhẹ nhàng càng tăng thêm minh diễm.

Khương Lộ Kỳ biết nàng...Hưng Vinh hầu phủ nhị tiểu thư.

Nghe nói cực kỳ lợi hại, chỉ tiếc thời vận không tốt khiến Hưng Vinh hầu phủ rơi đài, nàng cũng rời ra tầm mắt của phu nhân quyền quý trong kinh thành.

Sau này lúc Khương Lộ khốn quẫn cùng thất vọng, ngẫu nhiên gặp Uy Xa tướng quân phu nhân, người nợ cùng nàng lớn lên có vài phần tương tự.

Chỉ là Uy Xa tướng quân là phụ tá đắc lực của Tiêu Duệ Hoa, cũng là áp lực mà Tiêu Duệ Hoa cùng Tiêu thái hậu dùng để bắt ép Tần vương nhất mạch phải trợ lực.

- Vĩnh Ninh hầu phủ tứ tiểu thư?

Tần Vương phi hòa ái cười nói:

- Không, là ta nói sai rồi, là ái thiếp của Tiêu trạng nguyên nổi danh nhất Đại Minh triều.

- Ta cũng không ngờ, năm ấy lúc thọ lễ của ta, Vĩnh Ninh hầu phu nhân mang người tới vương phủ, lúc ấy ta nhìn người còn không có gì xuất sắc, hiện giờ người lại gả cho tài tử vang dội, dung mạo càng thêm động lòng người.

Tần vương phi còn nhớ rõ Vĩnh Ninh hầu tứ tiểu thư, đáng lẽ dựa theo nàng phỏng đoán, Vĩnh Ninh hầu thế tử là của tứ phòng, ai cũng không ngờ nửa đường lại nhảy Khương nhị gia, không chỉ đoạt vị trí Vĩnh Ninh hầu thế tử, còn đem Khương Lộ Dao khó chơi gả cho Triệu Đặc Trạch.

Khiến Tần Vương phi chỉ có thể quấy rầy bài bố, buộc Dương gia công khai chân tướng, một khi Triệu Đặc Dật đủ lông đủ cánh, cho dù chân tướng lộ ra, Tần vương phi nhiều năm vì nhi tử mưu hoa, toàn bộ đều thất bại.

Chuyện hoán tử là Dương gia tạo ra, nên để Dương gia tự mình giải quyết.

Tình huống có kém cũng không kém bằng hiện tại, Tần vương phi chỉ cần làm tốt nhiệm vụ từ mẫu của Triệu Đặc Dật.

- Vương phi điện hạ quá khen.

Khương Lộ Kỳ cung kính chào hỏi Tần vương phi, làm bộ không quen biết hỏi:

- Bên người vị này chính là?

- Hưng Vinh hầu nhị tiểu thư.

- Hoàn Nương gặp qua Khương phu nhân.

- Mau miễn lễ.

Khương Lộ Kỳ vội duỗi tay đỡ nàng, thoáng nhìn Triệu Đặc Dật cùng Tần Vương phi vừa nói vừa cười, nàng ngăn không được chua xót, vì Triệu Đặc Dật đau lòng.

Hoàn Nương yên tĩnh, mỗi khi Triệu Đặc Dật nhìn qua, nàng sẽ thẹn thùng cúi đầu, làm ra bộ dạng của thiếu nữ khuê các, nhìn nàng giống như một con tiểu bạch thỏ thuần trắng.

Nhưng nàng có thể nhìn ra Tần vương phi thân thiết quan ái Triệu Đặc Dật thân lại lộ ra một tia giả dối.

Giống như đích mẫu tử ái với nàng đều không chân thật.

Nàng cùng Triệu Đặc Dật đều là thứ xuất, đích mẫu có thể quan ái thứ xuất, không bạc đãi thứ xuất, đã khiến bọn họ mang ơn đội nghĩa.

Hoàn Nương không hiểu, Tần vương phi có thân sinh nhi tử, phía trước còn có nguyên phối đích tử, vương phi đâu cần kiên nhẫn quan ái thứ tử?

Cho dù muốn thứ tử làm giá y cho nàng nổi danh, cũng không đến mức thân cận đối đãi với thứ tử như thế.

Bên ngoài ai chẳng biết, sau khi Tần vương thế tử thành thân tính tình trầm ổn hơn rất nhiều, hiện giờ là người được hoàng thượng coi trọng, trái ngược với Triệu Đặc Dật vẫn rất có tài danh, gần đây thanh danh không hiện gì nổi bật.

Nhưng nếu Triệu Đặc Dật có thanh danh hiển hách, hôn sự này cũng không tới phiên nàng.

Hoàn Nương đối với cuộc hôn sự này rất vui mừng.

Tần vương phủ dòng dõi cao, gia tư phong phú, một khi Tần vương qua đời, nhất định sẽ phân gia, Triệu Đặc Dật sẽ được phân gia tài đủ chi phí sinh hoạt cả đời, dựa theo địa vị của Tần vương nhất mạch, Triệu Đặc Dật có thể tiến vào con đường làm quan, Triệu Đặc Dật lại là tôn thất đệ tử, tiền đồ không bằng thế tử gia, nhưng so với công tử thiếu gia bình thường thì tốt hơn rất nhiều.

Thân mẫu của Triệu Đặc Dật mất sớm, sau khi phân gia Hoàn Nương chính là đương gia phu nhân, hôn sự này rất thích hợp với Hoàn Nương.

Triệu Đặc Dật có dung mạo rất tuấn tú, công tử ôn ngọc, nhìn liền thấy cảnh đẹp ý vui.

Hoàn nương đã hạ quyết tâm tranh thủ hôn sự này.

Tần vương phi quan ái Triệu Đặc Dật khiến Hoàn Nương ngoài ý muốn.

Phu nhân của Tiêu đại nhân là Khương thị khi nhìn Triệu Đặc Dật... rất đáng nghiên ngẫm, hay là Khương thị cùng Triệu Đặc Dật có quan hệ?

Nhưng nhìn Triệu Đặc Dật đối với Khương thị rất xa cách.

Hoàn Nương cũng từng gặp trạng nguyên Tiêu Duệ Hoa, cũng từng đọc thơ tứ mà Tiêu Duệ Hoa viết, nghiêm khắc mà nói nàng rất bội phục Tiêu Duệ Hoa tài học...

Khương thị có thể gả cho Tiêu Duệ Hoa, không biết được bao nhiêu khuê các hâm mộ, Khương thị lại không thấy đủ, không đối xử tử tế hầu hạ Tiêu Duệ Hoa, ngược lại còn nhìn nhị công tử...

Nếu nàng làm phu nhân của Triệu Đặc Dật, phải thu thập Khương thị.

Tần vương phi cũng nhìn ra Khương Lộ Kỳ có thần sắc biến hóa, lại một lần nữa cảm thán, nếu gả tới đây là Khương Lộ Kỳ, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Chỉ cần dựa vào chuyện Khương Lộ Kỳ để ý Triệu Đặc Dật, là có thể khiến Triệu Đặc Trạch tự phụ cực đoan tức giận đến mất lý trí.

Chỉ là, Tần vương phi xoay chuyển ý nghĩ, nếu Khương Lộ Kỳ nháo ra chuyện mất mặt, Khương Lộ Dao cũng không sáng chói được, này cũng có thể đả kích Vĩnh Ninh hầu Khương gia.

Khương gia dưỡng ra nữ nhi không giữ phụ đạo, người khác còn có thể hiếm lạ?

Huống chi Khương Lộ Kỳ đã gả cho Tiêu Duệ Hoa, trong kinh thành mơ hồ có lời đồn, nếu không phải Vĩnh Ninh hầu quá mức cường thế, người

khác đã sớm nghị luận sôi nổi.

Tần vương phi tỏ thái độ thân cận với Khương Lộ Kỳ, Khương Lộ Kỳ biết Tần vương phi rất lợi hại, nên cảnh giác Tần vương phi.

Lúc các nàng đang giăng co, Khương Lộ Dao đã ngồi kiệu đuổi tới đây.

Biết Khương Lộ Kỳ bái phỏng, Khương Lộ Dao vẫn luôn ở Quan Sư Các chờ nàng, chờ không tới, lại chờ không tới.

Sau đó nghe nói Khương Lộ Kỳ gặp phải Triệu Đặc Dật, Khương Lộ Dao cũng không để trong lòng, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến lúc còn chưa thành thân, Khương Lộ Kỳ từng nhìn lên Triệu Đặc Dật.

Tuy Khương Lộ Dao đã thay đổi hạ nhân Tần vương phủ, nhưng nàng không dám xem thường Tần vương phi.

Khương Lộ Kỳ không phải là người am hiểu che dấu cảm xúc, một khi bị Tần vương phi nhìn ra manh mối, xui xẻo không chỉ có Khương Lộ Kỳ, còn có Tiêu Duệ Hoa, thậm chí Khương gia cùng nàng đều bị người nghị luận.

Vì vậy, Khương Lộ Dao liền ngồi kiệu ra nghênh đón, phải đem Khương Lộ Kỳ tới bên nàng rồi tính tiếp.

Kiệu ngừng ở ven đường, nha hoàn nâng tay Khương Lộ Dao bước xuống, mọi người ngừng nói chuyện với nhau, cùng nhìn về hướng Tần vương thế tử phi.

Khương Lộ Dao mặc y phục mẫu đơn xuyên hoa váy dài, tóc cài trâm mẫu đơn, phong tư sừng sững, quốc sắc thiên hương.

Ở đây nữ tử trang điểm đều không tầm thường, nhưng Khương Lộ Dao giống như bách hoa vương giả...mẫu đơn, cao quý, minh diễm, hấp dẫn ánh

mắt mọi người.

Cũng không phải nói Khương Lộ Dao là tuyệt sắc mỹ nhân, mà là minh diễm, khí chất so với tuyệt sắc mỹ nhân càng hấp dẫn người.

Tần vương phi cũng cảm thán một tiếng.

Hoàn Nương rũ mắt, dâng lên một phần tâm tư tranh phong, Hoàn Nương là thứ nữ, nhưng phụ thân của thế tử phi cũng là thứ tử, Tần vương phủ có thế tử phi như vậy, Hoàn Nương đối với tương lai càng tin tưởng.

- Thì ra tứ muội muội bị mẫu phi lưu lại.

Khương Lộ Dao cười khanh khách nói:

- Ta còn nói nàng như thế nào còn chưa tới, nếu biết mẫu phi lưu nàng lại, ta sẽ không nóng nảy vội vàng chạy tới đón.

Tần vương phi cười nói:

- Người nói sai rồi, lưu lại Khương phu nhân không phải là ta, lúc ta cùng Hoàn Nương tới đây, Khương phu nhân đã bị rừng trúc hấp dẫn.

- Tứ muội muội yêu nhất là trúc, nhìn cây trúc mềm mại xanh tươi là không thể rời đi.

Khương Lộ Dao kéo Khương Lộ Kỳ tới bên người, oán trách nói:

- Đều đã gả cho người, còn khó sửa này tính tính này, may cho người là gặp được vương phi luôn quan ái đau lòng vẫn bối, nếu đổi lại là người khác không biết sẽ nói cái gì đâu.

- Ta...

- Tứ muội muội.

Khương Lộ Dao nắm chặt tay Khương Lộ Kỳ, vỗ vỗ nói:

- Người ham mê thích ngắm nhìn cây trúc cũng nên sửa lại, nhưng người cũng không cần quá lo lắng, Tần vương phủ có quy củ, vương phi cũng đau lòng người, sẽ không trách người nhất thời thất lễ.

Tần vương phi nhàn nhạt nói:

- Yêu trúc vốn là chuyện tốt, sao ta lại trách cứ tỷ muội ngoại gia của người? Phía tây vương phủ còn có một mảnh Tử Trúc Lâm, một lát nữa người dẫn nàng cùng du ngoạn đi.

- Được.

Khương Lộ Dao cười gật đầu:

- Vị thanh tú giai nhân này là ai? Lớn lên thật xinh đẹp.

- Hưng Vinh hầu nhị tiểu thư, Hoàn Nương.

- À.

Khương Lộ Dao chào hỏi Hoàn Nương, nhìn Hoàn Nương liền biết nàng không phải là nữ tử tầm thường, không chừng Tần vương phi chọn cho Triệu Đặc Dật một tức phụ không tồi, ít nhất so với Khổng gia tiểu thư Khương Lộ Dao nhìn Hoàn Nương thuận mắt hơn nhiều.

- Có rảnh đến Quan Sư Các ngồi chơi.

- Dạ.

Hoàn Nương đáp ứng.

- Ta cùng tứ muội muội còn có chuyện cần nói, không trì hoãn mẫu phi chiêu đãi Hoàn Nương.

Khương Lộ Dao kéo Khương Lộ Kỳ ngồi vào kiệu, cũng không nhìn Triệu Đặc Dật một lần nào.

Tuy Triệu Đặc Dật vẫn cười, trong lòng âm thầm đau khổ, đại tẩu lại hiểu lầm, hẳn không phải cố ý lưu lại Khương phu nhân.

Triệu Đặc Dật tín nhiệm hiếu thuận Tần vương phi, nhưng không phải hẳn nhìn không ra Tần vương phi cùng Khương Lộ Dao đang giăng co dấu điểm mũi nhọn, vì liên lụy đến Khương Lộ Dao, Triệu Đặc Dật không dám nói gì nhiều khi ở trước mặt Tần vương phi, với hẳn mà nói, vương phủ nên giao cho thế tử phi, Tần vương phi chỉ cần an tâm vinh dưỡng không phải là tốt sao?

Hắn đem ý tưởng này nói với phụ vương, Tần vương trầm mặc một lúc lâu, chỉ nói, nếu thế tử phi có thể gánh vác trọng trách, Tần vương sẽ không để Tần vương phi nhúng tay vào.

Ngụ ý, nếu thế tử phi làm không tốt, Tần vương vẫn là sẽ đem vương phủ giao cho Tần vương phi xử lý.

Triệu Đặc Dật tin tưởng Khương Lộ Dao có thể làm tốt hơn Tần vương phi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 86+2: Bí Mật

Khương Lộ Dao dẫn Khương Lộ Kỳ vào Quan Sư Các, cho hạ nhân lui xuống, Khương Lộ Dao nhìn Khương Lộ Kỳ vẫn còn mờ mịt hoang mang, bất mãn hỏi:

- Người tới vương phủ làm chi? Là tới gặp ta? Hay là tới gặp Triệu Đặc Dật?

- Ta...

- Người đừng nói với ta, là người không biết, người không có.

Khương Lộ Dao oán hận chỉ trích:

- Vẻ mặt đầy đào hoa chỉ có thể lừa gạt người mù, kẻ điếc. Hay người không biết người đã gả cho ai? Lúc người nghĩ tới nam nhân khác, có từng nghĩ tới trượng phu của người?

- Ta không làm chuyện gì có lỗi với hã.

Khương Lộ Kỳ biện bạch:

- Ngược lại là hã...Hã có người ở bên ngoài.

- Ta mặc kệ hã có dưỡng ngoại thất ở bên ngoài hay không, có thì thế nào, người cũng không thể vì vậy mà tư tâm với người khác, người không cần thanh danh, Khương gia cần.

Khương Lộ Dao thật sự muốn nói một câu, ái mộ thì cứ ái mộ, nếu Khương Lộ Kỳ thích người khác, Khương Lộ Dao cũng không sinh khí đến như vậy, cố tình lại thích Triệu Đặc Dật, còn bị Tần vương phi nhìn ra manh mối, là vì Khương Lộ Dao không cẩn thận đối đãi cạnh chừng nàng.

- Trước kia ta từng nói với người, lúc còn ở khuê phòng chưa gả, người có thể thổ lộ ái mộ với hân. Lúc này người đã là thê tử của người khác, hân cũng sắp thú thê, người lại dây dưa, không phải khiến người ta chê cười chỉ trích sao?

- Ta...Ta không có dây dưa với hân, ta biết ai là phu nhân của ta, chỉ là nhìn hân nhiều một chút mà thôi, ta cùng hân sự cái gì cũng không có.

- Ở trước mặt Tần vương phi liếc mắt đưa tình, người còn dám nói cái gì cũng không có?

Khương Lộ Dao không ngờ Khương Lộ Kỳ lại ngu xuẩn đến như vậy, Khương Lộ Kỳ không sợ bị Tần vương phi tính kế, chẳng lẽ bộ dạng sợ hãi mà Khương Lộ Kỳ biểu hiện ra ngoài khi đối mặt với Tần vương phi là giả vờ?

- Ta nói ta không có tâm tư phản bội Tiêu Duệ Hoa, người đừng oan uổng người tốt.

Khương Lộ Kỳ cừu thị Khương Lộ Dao:

- Ta là muội muội của người, có vị tỷ tỷ nào lại vũ nhục muội muội như thế?

- Cũng không có vị muội muội nào lại đến phu gia của tỷ tỷ câu dẫn tiểu thúc(em chồng) của tỷ tỷ, có muội muội như người, kiếp trước ta không có tích đức.

- Ta tới giúp người.

Khương Lộ Kỳ bày ra khẩu khí thi ân, thái độ cao ngạo thương hại mười phần:

- Đáng lẽ chuyện này ta không định nói cho người biết, sau đó lại nghĩ ta và người là đường tử muội, người trôi qua không tốt, ta nhìn cũng khó chịu, tuy hẳn sẽ không thấy, không nghe người khuyên bảo, nhưng người cũng nên có chút chuẩn bị, cũng đỡ phải đến lúc đó gà bay trứng vỡ, không duy trì được của cải chi tiêu sinh hoạt.

Vốn không thể nào để ý tới Khương Lộ Kỳ, nghe xong những lời này, Khương Lộ Dao nhíu mày, kết hợp với biểu hiện trước kia của Khương Lộ Kỳ, hay là nàng...Nàng cũng có cơ duyên giống mình?

Khương Lộ Dao biết nếu nàng càng muốn nghe, Khương Lộ Kỳ càng tỏ ra thần bí rồi giấu kín, nên nàng nhàn nhạt nói:

- Gà bay trứng vỡ? Không có bạc? Tử muội muội đây là chuyện nực cười nhất mà ta từng nghe trong năm nay, đường đường là Tần vương thế tử phi lại thiếu bạc? Ta thấy người không chỉ đầu óc không rõ ràng, mà còn rất vọng tưởng...Chớ trách tử muội phu không cho người xuất môn.

- Thế tử phi? Người cho rằng người sẽ làm thế tử phi cả đời này? Người đừng quá thiên chân.

Khương Lộ Kỳ cười lạnh một tiếng:

- Nghe nói người đuổi nhũ mẫu đúng không, trời xui đất khiến...Lại giúp hẳn tránh thoát một kiếp nạn.

Năm đó, Triệu Đạc Trạch vô tình tàn nhẫn giết chết nhũ mẫu, bị người đời mắng là súc sinh.

- Người có ý tứ gì?

- Ta nói này đó, Tần vương nhị công tử không thể nghe hay tin tưởng, ta...Ta nói cho người biết, nhị công tử mới là nhi tử của Dương Phi, thế tử hiện giờ không phải.

- ...

Khương Lộ Dao trợn mắt há mồm, khiếp sợ, không ngờ Khương Lộ Kỳ biết chuyện hoán tử, nàng càng khiếp sợ hơn khi Khương Lộ Kỳ thẳng thắn thành khẩn, kẻ ngu ngốc lớn mật nói ra chân tướng lại chính là Khương Lộ Kỳ.

Như thế nào sẽ có người tùy tiện nói ra bí mật như vậy?

- Tứ muội muội, người chưa tỉnh ngủ sao?

- Ta biết người sẽ không tin, người có thể tự đi kiểm chứng, dựa theo năng lực của nhị bá phụ có thể triệu hồi Dương Soái, có chút chuyện này không thể tra không được. Ta nói cho người biết, là vì lo lắng người trở tay không kịp, tước vị Tần vương là của nhị công tử, nếu người là người thông minh, nên khuyên Triệu Đặc Trạch chủ động từ chức, trước nay Đại Minh triều luôn tôn vinh đích tử, có đích tử, thứ tử đừng nghĩ tới chuyện kế thừa vương tước.

Khương Lộ Kỳ khuyên nhủ Khương Lộ Dao nên làm như thế nào.

Khương Lộ Dao nói thẳng:

- Nguyễn ma ma.

Nguyễn ma ma canh giữ ngoài cửa, đáp:

- Chủ tử.

- Đưa tứ muội muội về Tiêu gia, người tự mình hộ tống tứ muội muội, hơn nữa nhắc với tứ muội phu một câu, nếu hắn không muốn bước đi gian

nan, gà bay trứng vỡ, tốt nhất đừng để tứ muội muội xuất môn.

- Người không thể làm như vậy...Ta là muốn tốt cho người, mới chạy tới đây nói cho người biết. Nếu người chủ động khuyên nhủ Triệu Đặc Trạch, dựa theo tính tình của nhị công tử nhất định sẽ bỏ qua cho hắn, một khi hắn vì tước vị làm ra chuyện súc sinh không bằng heo chó, đến lúc đó người muốn thoát thân cũng khó.

- Chuyện của ta cùng A Trạch không cần người nhọc lòng.

Khương Lộ Dao lạnh lùng nói:

- Ta sẽ khiến người nhìn rõ, A Trạch vĩnh viễn không có bản hàn, gà bay trứng vỡ, không có một ngày sinh hoạt gian nan. Trên đời vốn không có đường, được nhiều người đi sẽ thành đường, đường là người đi ra, ngày cũng là người trôi qua.

- Người...

Khương Lộ Kỳ nghĩ tới kiếp trước, lẩm bẩm nói:

- Người sẽ hối hận.

Khương Lộ Dao nhất định sẽ hối hận.

Nếu không phải Khương Lộ Kỳ không có cách nào nói rõ với Triệu Đặc Dật, nàng cũng không đến mức đem bí mật này nói cho Khương Lộ Dao biết.

Hoán tử là chuyện mà Khương Lộ Kỳ coi là bí mật lớn nhất, có thể ảnh hưởng đại cục.

Khương Lộ Dao rất bình đạm, cũng rất kiên quyết để Nguyễn ma ma đưa nàng về Tiêu gia, nàng ta không thêm để ý tới bí mật này.

Khương Lộ Dao vân đạm phong khinh giống như xem nàng là đồ ngốc, Khương Lộ Kỳ bị thương tổn, gào rống nói:

- Sao người có thể không thèm để ý?

Khương Lộ Dao chậm rãi đứng dậy, bước đến bên người Khương Lộ Kỳ, thấp giọng nói:

- Nếu ta nói ta đã sớm biết, có thể người sẽ càng khổ sở?

- Người...

Sắc mặt Khương Lộ Kỳ trắng bệch:

- Sao có thể?

- Như thế nào lại không thể? Tần vương phi hành động, Dương gia hành động, còn có người quan tâm Triệu Đặc Dật, sự thật rõ ràng như vậy, lý giải cũng cần lao lực sao?

- Người không thể biết, không có khả năng.

Những lời này đã kích rất lớn tới Khương Lộ Kỳ.

- Thu hồi tâm tình cao cao tại thượng rồi lòng thương, ánh mắt bố thí thi ân đi, ta nói cho người biết, không chỉ ta biết, A Trạch cũng biết.

Khương Lộ Dao chớp mắt Khương Lộ Kỳ tự coi mình tốt đẹp, buông lời tiên tri.

- Hiện giờ A Trạch đã rời khỏi bố cục hoán tử, đem chuyện này vứt cho Tần vương phi cùng Dương gia, người cho rằng A Trạch sẽ thương tổn Triệu Đặc Dật sao? Triệu Đặc Dật có, A Trạch sẽ có. Mà A Trạch có, chưa chắc Triệu Đặc Dật sẽ có.

Khương Lộ Dao vuốt ve cổ tay áo, cười nói:

- Cho nên, người nói đã muộn. Không cần người thông báo, ta cùng A Trạch cũng sẽ càng ngày càng tốt, thật đáng tiếc a, tứ muội muội, người muốn ta cảm kích người, người muốn thương hại ta, hình như không được rồi.

Khương Lộ Kỳ hít thở không thông, bị Khương Lộ Dao tức ghen, liền ngắt xiu.

- Tổ chất tâm lý, quá kém.

Khương Lộ Dao đỡ lấy Khương Lộ Kỳ đã ngắt lịm, kêu Nguyễn ma ma tiến vào.

- Người đưa nàng hồi Tiêu gia.

- Dạ.

Nguyễn ma ma nghe trong phòng có động tĩnh, nhưng không nghe rõ thể tử phi cùng tứ cô phu nhân nói gì, dù tứ cô phu nhân đã ngắt đi, vẫn không ngừng rơi lệ, có vẻ rất thương tâm.

- Người giao nàng cho Tiêu đại nhân.

- Nô tỳ hiểu rõ.

Khương Lộ Dao nhìn Nguyễn ma ma đưa Khương Lộ Kỳ rời phủ, nàng cũng ngồi xe ngựa về Vĩnh Ninh hầu phủ

Tác giả có lời muốn nói: Viết Khương Lộ Kỳ là vì muốn nói tới kiếp trước đã phát sinh chuyện gì, ý nghĩa câu chuyện không phải trọng sinh tranh đấu với xuyên không, Khương Lộ Kỳ còn không xứng làm nữ phụ, nếu không cũng sẽ không xuân thành như vậy.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 87: Xóa Tên

Ở đình viện, lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa, vô cùng khí thế giáo huấn Vĩnh Ninh hầu:

- Đầu của người có óc không? Chuyện đơn giản như cũng không làm được? Hoa đều bị người tưới úng...

Vĩnh Ninh hầu cúi đầu, trong tay vẫn cầm ấm nước, thả cũng không được, cầm cũng không xong.

Vì hần muốn nhìn Gia Mẫn quận chúa nhiều hơn một chút, cho nên không khống chế được nước, ai ngờ cây hải đường này lại khó hầu hạ đến như vậy?

Khương Lộ Dao cầm lồng anh vũ đang treo ở hành lang gấp khúc, đưa anh vũ ra trước mặt, học theo tiếng anh vũ:

- Phu nhân, ta sai rồi, phu nhân, đừng không để ý tới ta.

Gia Mẫn quận chúa đỏ mặt, Vĩnh Ninh hầu thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, ai? Ai thông minh như vậy?

Hai người cùng quay đầu lại, Khương Lộ Dao thè lưỡi, chỉ vào anh vũ nói:

- Đều là nó nói, anh vũ này thường xuyên nói thật.

- Quý nha đầu.

Gia Mẫn quận chúa tiến lên hung hăng gõ trán Khương Lộ Dao:

- Cũng sắp làm nương rồi, vẫn còn hồ nháo như vậy? Sau này để tiểu tử của người biết nương của nó cũng rất nghịch ngợm.

- Dù ta làm nương, ở trước mặt người vẫn là tôn nữ của người.

Khương Lộ Dao vòng tay Gia Mẫn quận chúa, cẩn thận quan sát:

- Tổ phụ chiêu cố người tốt lắm, tinh thần so với trước kia còn tốt hơn nhiều.

- Hẳn không chọc tức ta là may rồi.

- Hắc hắc, chọc tức cũng là một loại yêu quý.

- Người vất vả trở về một chuyến, cũng vì chọc tức ta?

- Không dám, không dám.

Khương Lộ Dao vội vàng xin tha, kinh sợ nói:

- Tổ mẫu, đừng giận ta, ta thật ngoan ngoãn.

- Bớt dẻo miệng, đột nhiên từ Tần vương phủ về ngoại gia, là có sở cầu.

Gia Mẫn quận chúa bước chân vào trong phòng, quay đầu lại nhìn thoáng qua Vĩnh Ninh hầu còn cầm ấm nước ngâm ngốc đứng nhìn, liền chường mặt nói:

- Nhị nha đầu là tôn nữ của Khương gia các người, nàng có chuyện khó xử, người cứ đứng như vậy?

- A.

Vĩnh Ninh Hầu vội buông ấm nước, dùng nước trong rửa tay, ngoan ngoãn đi theo Gia Mẫn quận chúa vào phòng.

Khương Lộ Dao chớp mắt nhìn Gia Mẫn quận chúa, ý bảo tổ mẫu thật uy vũ! Dạy dỗ Vĩnh Ninh hầu thành công.

Gia Mẫn quận chúa lại gõ trán Khương Lộ Dao, nhị nha đầu đầu óc linh hoạt, tính tình hoạt bát, chỗ nào cũng tốt, chỉ là tình tính nghịch ngợm thích trêu đùa người, Gia Mẫn quận chúa không trấn trụ được nàng.

Nhưng Gia Mẫn quận chúa thực lòng để ý Khương Lộ Dao.

Là nàng giúp mình giải khai khúc mắc, Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh hầu không còn hiểu lầm nữa, sống chung cả đời.

Sau khi nói rõ mọi chuyện, hai người đã qua tuổi năm mươi, đầu tóc hoa râu nhìn nhau cười khỏ, vì một chuyện vô cùng đơn giản lại hiểu lầm, tra tấn lẫn nhau hơn ba mươi năm.

Sau đó Gia Mẫn quận chúa mới biết hoàng thượng ở sau lưng nàng nói gì đó với Vĩnh Ninh hầu.

Cũng may bọn họ còn có cơ hội gắn bó đi đến cuối đời, này đã là trong bất hạnh có cái may.

Hiểu lầm cũng không thể oán trách một mình hoàng thượng, cũng vì tính tình của bọn họ quá quật, Gia Mẫn quận chúa không chịu giải thích chuyện mình không thể có thai, thật ra Vĩnh Ninh hầu cũng không để ý nữ tử có phải huyết mạch của nàng cùng hãn không.

Cuối cùng Gia Mẫn quận chúa mới hiểu lời Khương Lộ Dao nói, tính tình quá quật cường, không chịu giáp mặt nói rõ ràng, không phải đạo phu thê, thẳng thắn thành khẩn một chút, không tốt sao?

Khương Lộ Dao đỡ Gia Mẫn quận chúa ngồi xuống, Gia Mẫn quận chúa quan sát Khương Lộ Dao một lúc lâu, khước miệng hơi giơ lên.

Nhị nha đầu càng có khí phách, khuôn mặt tươi đẹp tràn đầy hạnh phúc tự tin, nàng cùng Tần vương thế tử trôi qua cũng tốt lắm.

Sau khi hòa hảo, Vĩnh Ninh hầu đem thân thể của Triệu Đặc Trạch nói cho Gia Mẫn quận chúa nghe.

Lúc ấy Gia Mẫn quận chúa sửng sốt một lúc lâu, muốn vào trong cung tìm hoàng thượng nói rõ lí lẽ, Vĩnh Ninh Hầu oán hận nói hoàng thượng cái gì cũng không biết, nói nhảm nói cuội, ngăn cản Gia Mẫn quận chúa.

Cũng vì những lời này, Gia Mẫn quận chúa không ít lần cãi cọ với Vĩnh Ninh hầu.

Vĩnh Ninh hầu ngồi bên cạnh Gia Mẫn quận chúa.

Khương Lộ Dao rót trà cho hai vị lão nhân, nàng ngồi trước mặt lão phu nhân:

- Hôm nay tứ muội muội tới Tần vương phủ gặp ta.

- Ủ.

- Trên đường đi tới Quan Sư Các, tứ muội muội bị Tần vương nhị công tử Triệu Đặc Dật hấp dẫn.

- Hà?

Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh Hầu nhìn nhau một cái, Vĩnh Ninh hầu trầm mặt nói:

- Người không nhìn lầm?

- Ngay cả Tần vương phi cùng vị tiểu thư có ý muốn chọn cho Triệu Đặc Dật cũng nhìn ra, sao ta có thể nhìn lầm? Nếu không phải ta đuổi tới, chết sống túm đi tứ muội muội, không biết nàng sẽ làm ra chuyện gì, lúc nàng còn chưa có gả cho Tiêu đại nhân, ta nhìn thấy tứ muội muội tránh sau bức tường Ảnh Bích nhìn lên Triệu Đặc Dật, lúc ấy ta từng khuyên nàng, nhưng nàng giống như trốn tránh ôn dịch, trốn tránh người ở Tần vương phủ, lúc ấy ta cảm thấy rất kỳ quái.

- Có phải nàng nói gì đó với người?

Lão phu nhân hỏi.

Khương Lộ Dao nhìn thoáng qua hạ nhân xung quanh, lão phu nhân sáng tỏ liền xua tay, hạ nhân hành lễ lui ra ngoài.

- Tứ muội muội thật có bản lĩnh, không biết từ nơi nào có được tin tức, nàng nói Triệu Đặc Dật mới là nhi tử của Dương phi.

Đầu Vĩnh Ninh hầu giống như nổ tung, chuyện hoán tử, hẳn biết, nhưng một khi chuyện hoán tử từ trong miệng Khương Lộ Kỳ lộ ra ngoài, hoàng thượng sẽ thấy thế nào?

Khương gia làm sao biết được? Hiện giờ hoàng thượng rõ ràng không muốn bất luận kẻ nào công bố chuyện hoán tử này ra, ít nhất hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất.

Ai để lộ tin tức, liền chờ hoàng thượng thu thập đi.

Gia Mẫn quận chúa hỏi:

- Nàng còn nói cái gì?

- Nói ta cùng A Trạch nên thoái vị nhường hiền, nhường chỗ cho Triệu Đặc Dật, đỡ phải đến lúc đó gà bay trứng vỡ, áo cơm không còn, giống như

tứ muội muội còn hiểu biết trượng phu của ta hơn chính bản thân ta.

- Người nói với nàng?

Gia Mẫn quận chúa trừng mắt nhìn Vĩnh Ninh hầu:

- Người là lão hồ đồ sao? Chuyện như vậy giấu diếm còn không kịp, người có thể nào nói với nàng?

- Không phải ta!

Vĩnh Ninh hầu vội vàng phủ nhận:

- Từ lúc nàng gả phu, ta cũng không gặp nàng, sao có thể đem chuyện này nói với nàng? Ta cũng không phải ngốc tử, chuyện này có thể nói sao?

Hai người đồng thời nói:

- Vậy ai nói với nàng?

Khương Lộ Dao ở bên cạnh xen mồm:

- Mặc kệ là ai nói cho nàng biết, ta cho rằng nàng không thích hợp lưu lại gia phả Khương gia.

- Nhị nha đầu, người nói là?

Gia Mẫn quận chúa hơi giật mình.

Khương Lộ Dao gật đầu nói:

- Cục diện trong triều đình đã rất phức tạp, lúc này một bước đi sai có thể sẽ liên lụy rất nhiều người. Tiêu đại nhân bận tâm hầu phủ, không dám mạnh tay quản giáo tứ muội muội, tuy tứ muội muội đầu óc không thể nào dùng được, cố tình tự cho là đúng, cho rằng người khác đều là đồ ngốc phải nghe nàng bài bố. Tiêu đại nhân càng ngày càng thăng quan tiến chức, thân

là phu nhân của hần, sao tứ muội muội có thể luôn bị nhốt ở trong phủ? Một khi nàng ra ngoài xã giao, sẽ dẫn ra tai họa, liên lụy đến Tiêu đại nhân không nói, còn có thể ảnh hưởng tới hầu phủ.

- Không cần nói đâu xa, chỉ nói hôm nay, Tần vương phi mơ hồ nhìn ra tứ muội muội chung tình với Triệu Đặc Dật, nàng có thể mượn cơ hội này, dùng tứ muội muội huỷ hoại Triệu Đặc Dật? Hiện tại Tần vương phi không cần làm như thế, nhưng một khi chân tướng bại lộ, hoàng thượng bắt buộc phải nâng Triệu Đặc Dật làm thế tử, Tần vương phi sẽ trở mặt nhìn vị trí thế tử rơi lên người hần?

- Tần vương phi mưu hoa nhiều năm như vậy, ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, nếu nói nàng không thêm để ý đến vị trí thế tử, ta không tin.

Vĩnh Ninh hầu vuốt đầu tóc thừa thớt, ấp úng nói:

- Nhị nha đầu có phải nói chuyện quá giật gân? Tuy tứ nha đầu không thông minh, nhưng cũng không đến mức ngu đến nỗi biết là bầy rập còn nhảy xuống.

- Ta không cảm thấy nhị nha đầu nói chuyện giật gân.

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Dù là lúc bình thường cũng thế, cục diện trước mắt, người dám cho tứ nha đầu xuất môn? Tôn tử, tôn nữ Khương gia không phải chỉ có một mình tứ nha đầu, một khi nàng làm ra chuyện không thể văn hồi, liên lụy toàn bộ Khương gia, làm sao bây giờ?

- Hầu gia không hiểu, trước kia có nữ tử hồng hạnh xuất tường bị hưu trở về ngoại gia, khiến cho tỷ muội ngoại gia trôi qua ngày tháng thật sự gian nan, không phải các nàng sai, cũng thành các nàng sai, cuối cùng gia tộc kia không ít nữ nhi không gả được.

Khương Lộ Dao nói:

- Ta biết tổ phụ thương tiếc tứ muội muội, nhưng người cũng nên vì ta, vì Khương gia mà suy nghĩ, nếu tứ muội muội chịu nghe khuyên giải, trải qua chuyện ở bãi săn, nàng ít nhất nên thông minh một chút, cho dù không thông minh cũng phải cẩn thận một chút. Nhưng người xem nàng hôm nay.....Có thể là nghe nói Triệu Đặc Dật bị chút ủy khuất, hoặc là nghe nói Tần vương phi lựa chọn Hưng Vinh hầu nhị tiểu thư làm hôn thê cho Triệu Đặc Dật, nàng liền vội vội vàng vàng chạy tới, còn để Tần vương phi nhìn ra manh mối, tương lai Tần vương phi dùng Triệu Đặc Dật làm mồi, ai có thể bảo đảm tứ muội muội không mắc câu?

Đồng đội ngu như heo so với đối thủ mạnh như thần càng đáng sợ hơn.

Khương Lộ Dao không thể để Tần vương phi lợi dụng, có cơ hội công kích, hướng chỉ nàng đối với Khương Lộ Kỳ thật sự không có cái gì thương hại, hay đồng tình.

Khương Lộ Kỳ không có ngày lành, cũng hy vọng người khác giống nàng, không được như ý liên oán thiên oán địa, giống như toàn thế giới này đều có lỗi với nàng, là người khác sai, cũng không nghĩ lại chính mình.

Tuy Tiêu Duệ Hoa là nam nhân có dã tâm, nhưng Tiêu Duệ Hoa cũng là người coi trọng mặt mũi, sẽ không làm ra chuyện hừ thê.

Nữ tử gả cho Tiêu Duệ Hoa chỉ cần không quá xuẩn, ngày tháng trôi qua thật sự an ổn.

Tiêu Duệ Hoa cũng hy vọng thê tử có tinh thần giao lưu, cùng thê tử thương lượng như thế nào thăng quan tiến chức, ý nghĩ của thê tử cũng ảnh hưởng ít nhiều tới Tiêu Duệ Hoa, chỉ cần không gây phiền cho hắn là có thể.

Tiêu Duệ Hoa là một nam nhân một lòng muốn thăng quan tiến chức, sẽ nhìn hoa nguyệt bên ngoài rất đậm, đối với hần mà nói, nếu có nữ tử xuất hiện bên người, hần sẽ rất cảnh giác, sợ đối thủ đưa tới viên đạn bọc đường, cũng sợ vì si mê sắc đẹp, mà bị ngư sử buộc tội tổn hại danh vọng sĩ lâm.

- Nói thăng một câu, tứ muội muội không xứng với Tiêu đại nhân, một khi vì tứ muội muội phạm xuân, tiền đồ của Tiêu đại nhân chịu chắc trở, lúc chán ngán thất vọng, chưa chắc Tiêu đại nhân sẽ không có tâm tư trả thù Khương gia.

- Mặc kệ là phụ thân của ta, hay là bá phụ thúc thúc, đều không là gì với Tiêu Duệ Hoa, tẩu tử của ta là muội muội duy nhất của Tiêu Duệ Hoa, Tiêu Duệ Hoa còn có thể bỏ qua, nhưng đối với những người khác...Hần sẽ không hạ thủ lưu tình.

Sắc mặt Vĩnh Ninh hầu có chút khó coi.

Khương Lộ Dao chắc chắn nói:

- Ta đều nói những câu thật lòng, tổ phụ, người không thể gánh Vĩnh Ninh hầu phủ cả đời, người cũng không thể vì một mình tứ muội muội mà làm hỏng thanh danh của Khương gia. Thật ra ta cũng không cần nói những lời này, vì A Trạch toàn tâm toàn ý với ta, nói câu mạnh miệng, nếu ta rời khỏi A Trạch, A Trạch sẽ buồn bã mất mát, sẽ truy bắt ta trở về, ta có phần tự tin này, phụ thân ta cùng ca ca cũng có tẩu tử chiếu cố, nhị phòng sẽ sống rất tốt. Dù tứ muội muội lại lẫn lộn, liên lụy tới nhị phòng cũng không nhiều.

P/s: Chương tặng nha, 🐼 🐼 🐼 🐼

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 87+2: Xóa Tên 2

Những lời này, Khương Lộ Dao đều vì toàn bộ Khương gia mà suy nghĩ.

Vĩnh Ninh hầu gật đầu nói:

- Ta hiểu ý tứ của người, cũng biết người vì Khương gia mà suy nghĩ, chỉ là..... Chỉ là đuổi tứ nha đầu ra khỏi gia phả phải có lý do, nàng đã gả ra khỏi Khương gia...

- Ta có chủ ý.

Gia Mẫn quận chúa thở dài một tiếng:

- Chuyện này ta chưa từng nói với bất luận kẻ nào, chỉ nghĩ là có người nhất thời hồ đồ, cũng là năm đó ta không quá để ý tới thứ tử, mới khiến bọn họ có dã tâm.

- Tổ mẫu?

Khương Lộ Dao không hiểu vì sao lão phu nhân lại nói như vậy:

- Hay là bá phụ cùng thúc thúc bất kính với người?

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Không phải bất kính, bọn họ hận không thể khiến ta hiểu lầm phụ thân người, hận không thể khiến ta cùng hầu gia sớm đi.

- Mẫn nhi...

Vĩnh Ninh hầu thất thanh nói:

- Sao lại thế này?

- Hạ độc.

Gia Mẫn quận chúa chậm rãi nhắm lại đôi mắt:

- Hạ độc vào CƠM canh của ta.

- Lũ súc sinh!

Vĩnh Ninh hầu tức giận đến dậm chân tức giận mắng:

- Đứa nào? Rốt cuộc là súc sinh nào làm ra loại chuyện này?

- Người là lão đại phái đi, chủ ý là của lão tử, lão tam vui vẻ xem diễn, người có biết người đi hạ độc là ai không? Là hạ nhân mà lão nhị tín nhiệm nhất.

- A.

Lúc này ngay cả Khương Lộ Dao cũng khẩn trương:

- Người bắt được không?

Gia Mẫn quận chúa lớn lên trong phủ công chúa, sinh sống với hoàng gia, năm đó thường theo mẫu thân vào cung, nghe nói rất nhiều chuyện nham hiểm xấu xa, đối với âm thực, lão phu nhân luôn rất chú ý, bên người không ít người thử độc, hơn nữa Gia Mẫn quận chúa từng nhắc nhở Khương Lộ Dao, dã tâm là cố vũ mà có.

Nàng đã sớm phán đoán ra các thứ tử còn lại sẽ vì vị trí thế tử mà không ngừng giành lấy.

- Đương nhiên là tự sát, cái gì cũng chưa nói.

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Đáng lẽ chuyện này ta không cũng không để ý, không định quản, không định hỏi.

Nói như thế nào thì đây cũng là thiên đại gièm pha, hạ độc đích mẫu, hãm hại Khương nhị gia, thế nhân sẽ nghĩ Khương gia gia giáo như thế nào?

- Tổ mẫu, người thật hồ đồ!

Khương Lộ Dao tức giận nói:

- Đầu độc sao có thể nhẹ nhàng bỏ qua? Không cho bọn họ một cái giáo huấn, lần sau bọn họ còn dám làm ra chuyện bỉ ổi như vậy, hiện tại thân thể người còn tốt, đương nhiên có thể phát giác, một khi thân thể người không tốt, hạ nhân hầu hạ bên người bị người thu mua, phải làm sao bây giờ?

Vĩnh Ninh hầu hỏi:

- Đây là chuyện khi nào?

- Trước khi Dao Dao xuất giá.

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Nếu hầu gia không thể nghĩ ra cách đuổi bọn họ ra khỏi Khương gia, có thể dùng chuyện này..... Ta tự đi nha môn tố giác bọn họ mưu hại đích mẫu.

Vĩnh Ninh Hầu cắn chặt răng, gật đầu nói:

- Được, ta đi gặp hoàng thượng.

- Tổ phụ...

- Đám súc sinh này, không cần cũng được.

Vĩnh Ninh hầu đối với đám thứ tử cảm tình cũng không sâu, có thể nói thứ tử sinh ra chỉ vì hấn cùng Gia Mẫn quận chúa giận dữ, sau đó hấn cũng muốn tuyển một thứ tử hiếu thuận Gia Mẫn quận chúa làm thế tử.

Nếu không phải vì vụ án của Từ Nghiễm Lợi, Khương nhị gia sẽ không vừa mắt hấn.

Hấn không nghĩ, Khương nhị gia cả ngày không làm việc đàn hoàng sẽ hiếu thuận Gia Mẫn quận chúa.

Sau này mọi chuyện chứng minh hấn phán đoán sai rồi, tuy lão nhị luôn khiến hấn sinh khí, từ chỗ hấn moi thứ tốt cho tiểu tể Triệu Đặc Trạch, dù vậy lão nhị vẫn là hài tử hiếu thuận, dựa theo lão nhị nói, hấn thường hy sinh thời gian uống rượu ngoạn nhạc để bầu bạn với Vĩnh Ninh hầu.

Vĩnh Ninh hầu biết, lão nhị sợ hấn tịch mịch, cô độc.

Chỉ cần có một mình lão nhị là đủ rồi.

Vĩnh Ninh hầu cùng Gia Mẫn quận chúa liếc nhìn nhau, thấp giọng nói:

- Ta không thể làm khó lão nhị.

Gia Mẫn quận chúa gật đầu nói:

- Dao Dao, người không cần khuyên chúng ta, súc sinh là chúng ta dưỡng ra, hoàng thượng trách phạt như thế nào, chúng ta đều nhận.

Thật ra Khương Lộ Dao cũng không có ý ngăn đón Gia Mẫn quận chúa, người dám hăm hại Khương nhị gia, dù lão phu nhân không trừng trị, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, chỉ là lúc này vẫn muốn biểu hiện hữu ái, giật gật môi:

- Cũng nên xử lý.

Khương Lộ Dao bỗng nhiên nhớ lúc đại phòng cũng ký danh đích tử, lão phu nhân từng nói với nàng, đã tâm...Khương Lộ Dao hồ thẹn cúi đầu:

- Đều là ta, là ta không tốt, thiếu chút nữa liên lụy tới tổ mẫu.

Nếu đại phòng không ký danh đích tử, có lẽ sẽ không nghĩ dùng độc kế cực đoan nham hiểm đến như vậy.

- Người có thể hiểu rõ là tốt rồi, Dao Dao, về sau không được mềm lòng.

- Dạ.

Lão phu nhân sai người chuẩn bị xe ngựa, dẫn theo hạ nhân đi đến nha môn, Vĩnh Ninh hầu thay triều phục vào cung.

Trong chốc lát, chuyện bát quái trong kinh thành bay đầy trời.

Sau khi sự tình công khai, chi thứ Khương gia sẽ phân gia, đặc biệt là tứ phòng ra chủ ý, chỉ sợ sẽ bị xóa tên khỏi gia phả.

Sau này Khương Lộ Kỳ có như thế nào cũng không liên lụy đến Khương gia, Khương Lộ Dao loại bỏ đồng đội heo, cuối cùng có thể thở ra một hơi.

Nếu Khương Lộ Kỳ làm sai, Tiêu Duệ Hoa cũng chỉ có thể nhận.

Nhưng Khương Lộ Kỳ có thể an phận thành thật?

Khương Lộ Dao lắc đầu, khả năng này không lớn.

Nếu Tiêu Duệ Hoa không muốn có thể tử như Khương Lộ Kỳ, đây cũng là biện pháp không tổn hại danh dự của hân, dù hân hữu thể.

Trước kia Tiêu Duệ Hoa sẽ bận tâm Vĩnh Ninh hầu phủ, bận tâm địa vị của muội muội ở Khương gia khi gả cho Khương Mân Cẩn.

Hiện giờ tứ phòng bị xoá tên khỏi gia phả, lại là thủ phạm hãm hại Khương nhị gia, Tiêu Duệ Hoa không cần cho Khương Lộ Kỳ thêm cơ hội.

Khương Lộ Kỳ vận mệnh nhiều chông gai là chú định.

Khương Lộ Dao cũng không có tâm tư đồng tình với nàng.

Đồng tình không nên đồng tình với kẻ ngu dốt, cho địch nhân nắm lấy nhược điểm công kích chính mình, lúc bất đắc dĩ mới phản kích, chuyện như vậy, Khương Lộ Dao sẽ không làm.

Nàng đã từng nói với Triệu Đặc Trạch, nàng là một người ích kỷ, trong mắt chỉ có thân nhân, không có người khác.

Khương Lộ Dao vẫn nhớ rõ câu nói kia của Tào Tháo " thà ta phụ người trong thiên hạ, chứ không để thiên hạ phụ ta"

Chuyện Khương gia tứ phòng ra chủ ý cho Khương gia đại phòng đầu độc đích mẫu Gia Mẫn quận chúa ở kinh thành nhắc lên ngập trời đại sóng, trăm thiện chữ hiếu làm đầu cũng không phải là một câu nói suông, thứ tử độc sát đích mẫu là tội không thể thứ.

Khương tứ gia lập tức bị Đại Lý Tự truy bắt, hãm bị bãi chức quan ở Hàn Lâm Viện, Khương tứ gia ở thiên lao gào khóc, viết huyết thư kêu oan, nhưng Gia Mẫn quận chúa cung cấp đầy đủ chứng cứ để định tội, đồng thời Vĩnh Ninh hầu ở trước mặt hoàng đế tỏ rõ thái độ, dạy tử không nghiêm, khẩn cầu hoàng thượng chấp thuận cho hãn sửa chữa gia phả.

Hoàng đế có cảm tình với Gia Mẫn quận chúa, lúc ấy cũng không có ý tranh đoạt nhưng vì Vĩnh Ninh hầu mới làm như vậy.....

Gia Mẫn quận chúa là hoàng tộc, dám đầu độc tôn thất hoàng tộc, là trọng tội, hoàng đế cũng không chờ Khương tứ gia nhận tội, trực tiếp phán trăm lập quyết, ra khẩu dụ đốc thúc Vĩnh Ninh hầu sớm phân gia, sửa chữa gia phả.

Hoàng đế còn nói loại súc sinh này không xứng làm nhi tử của người.

Thuận tiện hoàng thượng cũng mượn cơ hội này gọi hoàng tử cùng thái tử tới bên người, lấy việc này cảnh báo mấy vị hoàng tử, đoạt đích cũng phải có giới hạn, giết phụ là chuyện thiên lí bất dung.

Gia Mẫn quận chúa cũng cầu tình cho Khương tứ gia, nhưng hoàng đế muốn khiến các hoàng tử biết cái gì có thể làm, chuyện gì ngàn vạn lần không thể làm, hăn bác bỏ đề nghị của Gia Mẫn quận chúa, duy trì quyết định, Khương tứ gia bị trăm lập quyết, ba ngày sau thi án.

Cùng ngày, Vĩnh Ninh hầu đem tứ phòng, đại phòng xóa tên khỏi tông tộc, tam phòng bị tống cổ tới quan ngoại(biên giới).

Đến lúc này, bên người Vĩnh Ninh hầu chỉ còn lại thế tử Khương nhị gia, không ai có thể uy hiếp địa vị thế tử của Khương nhị gia.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 88: Lại Thú

Hoàng thượng vì cảnh cáo các hoàng tử, nên mới xử lý dứt khoát nhanh nhẹn đến như vậy.

Tứ gia xúi giục đại phòng hạ độc, ba ngày sau sẽ bị trăm lập quyết, tuy đại phòng miễn cưỡng bảo vệ được tánh mạng, nhưng đại gia ở trong phòng giam ăn không ít khổ, lại bị phạt trượng, hơn nữa đại phòng còn bị sung quân đến nơi hoang dã, hẳn có thể sống tới Nam Cương hay không cũng khó nói.

Nếu không phải niệm tình hãn chủ động thả thăn nhận lỗi sau khi chuyện này bị bại lộ, thì hoàng thượng sẽ không tha cho hãn.

Mấy năm gần đây, hoàng đế rất ưu đãi triều thần, mỗi năm thu quyết(mùa thu xử tử) rất ít trăm quyết tội thần, vài lần hạ chiếu đại xá thiên hạ.

Ai cũng không ngờ hoàng đế đối với vụ án thứ xuất độc hại đích mẫu lại xử trí nghiêm khắc đến như vậy.

Các đại thần lên nói thầm, hoàng thượng muốn cảnh cáo các hoàng tử đang ngo ngoe rục rịch.

Vĩnh Ninh hầu Khương gia kiện tụng vừa lúc đụng vào vấy ngược.

Khương Lộ Kỳ biết tin phụ thân bị phán trăm lập quyết sẽ thực thi sau ba ngày nữa, khóc muốn chết đi.

Vài lần muốn lao ra, đi tìm hoàng hậu giúp phụ thân cầu tình, đều bị Tiêu Duệ Hoa ngăn cản.

Nàng khẩn cầu Tiêu Duệ Hoa để Tiêu Chúc Hoa chữa bệnh cho thái tử, đổi lấy tánh mạng của phụ thân nàng, Tiêu Duệ Hoa nghe lời này, một phần thương hại Khương Lộ Kỳ hoàn toàn tan thành mây khói.

Hắn hạ lệnh nhốt Khương Lộ Kỳ ở trong phủ, đồng thời tuyên bố ra bên ngoài, Khương Lộ Kỳ bị phản quá độ, đầu óc không còn minh mẫn, có dấu hiệu điên cuồng.

Tiêu Duệ Hoa tìm thái y chứng minh lời nói.

Tiêu Duệ Hoa cũng không làm giả, cũng không cho Khương Lộ Kỳ dùng chén dược thất hồn, Khương Lộ Kỳ vẫn đi ra ngoài thất hồn lạc phách.

Nàng luôn lăm bằm gì đó người khác nghe không hiểu, trạng thái này không phải si ngốc, thì cái gì mới gọi là si ngốc?

Vĩnh Ninh hầu xóa tên đại phòng, tứ phòng khỏi tông tộc, phụ thân Khương Lộ Kỳ không còn là người Khương gia, sao Vĩnh Ninh hầu có thể ra mặt giúp Khương Lộ Kỳ?

Gia Mẫn quận chúa không tiếc thế nhân gièm pha Khương gia, cố ý giải quyết tứ phòng chính là không muốn Khương Lộ Kỳ liên lụy đến Khương gia.

Đừng nói Tiêu Duệ Hoa khiến Khương Lộ Kỳ dưỡng bệnh, cho dù Tiêu Duệ Hoa hưu Khương Lộ Kỳ, Khương gia cũng không trách cứ Tiêu Duệ Hoa vô tình.

Tiêu Duệ Hoa vẫn muốn giữ danh vọng trong sĩ lâm, hắn chỉ khiến Khương Lộ Kỳ dưỡng bệnh, cũng không đề cập tới chuyện hưu thê.

Đương nhiên Tiêu Duệ Hoa cũng không có ý nạp thiếp, Tiêu gia ít chủ tử, lại không có thân thích để cậy nhờ, Tiêu Duệ Hoa đem chuyện trong phủ phó thác cho vị ma ma quản sự có kinh nghiệm.

Người tới cửa bãi phòng Tiêu Duệ Hoa, phần lớn sẽ không để phu nhân ra mặt.

Tiêu Duệ Hoa không muốn nạp thiếp thất đề trên đầu Khương Lộ Kỳ, sủng thiếp diệt thế, nhân phẩm sẽ bị người đời phê bình, hãnh thà chịu chút phiền toái, cũng không muốn để người khác có cơ hội phê bình hãnh.

Cũng có người khuyên bảo Tiêu Duệ Hoa hãy đem Khương Lộ Kỳ đưa đến chùa miếu, Tiêu Duệ Hoa chỉ cười cho qua.

Đưa đến chùa miếu?

Không biết Khương Lộ Kỳ còn có thể nói ra chuyện gì.

Tiêu Duệ Hoa không tin tăng nhân trong chùa miếu có thể coi chừng được Khương Lộ Kỳ, vẫn nên đặt bên người mới an tâm một chút.

Hiện giờ Tiêu Duệ Hoa muốn làm thần tử của hoàng thượng, tốt nhất nên tránh xa giao cùng các quan viên và các vị hoàng tử, mượn chuyện Khương Lộ Kỳ cần dưỡng bệnh làm cớ, Tiêu gia đóng chặt cửa, cũng không có ai nói Tiêu Duệ Hoa làm cao, xem thường đồng liêu.

Sau khi gặp Tần vương thế tử, Tiêu Duệ Hoa đối với vụ án Giang Nam có suy xét khác.

Từ trong miệng Khương Lộ Kỳ, Tiêu Duệ Hoa đứt quãng nghe được một ít chân tướng che dấu chuyện hoán tử.

Hãnh đã hiểu vì sao Gia Mẫn quận chúa không sợ thế nhân gièm pha Khương gia, quyết loại bỏ bất an.

Tiêu Duệ Hoa đối với chuyện hoán tử cũng nửa tin nửa ngờ, thừa dịp đi Khương gia thăm hỏi Tiêu Chước Hoa đang có thai, nói bóng nói gió hỏi vài câu, Tiêu Chước Hoa là muội muội của hắn, đáng lẽ không nên dấu diếm huynh trưởng, nhưng Tiêu Chước Hoa không dám nói chính xác.

Tiêu Chước Hoa chỉ có thể nhỏ giọng cảnh cáo huynh trưởng:

- Tần vương thế tử cũng là người đáng thương, may là còn có tiểu cô, nếu đổi lại là người khác, không biết hiện giờ có kết cục như thế nào đâu, ca ca, có thể giúp, nhất định phải giúp thế tử.

- Vị Tần vương thế tử của chính ta tâm tư rất lớn.

Tiêu Duệ Hoa cười cười, có chút bội phục Triệu Đặc Trạch:

- Muội muội không cần vì thế tử gia cùng thế tử phi mà lo lắng, không chừng bọn họ có tiền đồ phú quý không giới hạn.

Sau đó, Tiêu Duệ Hoa khuyên Tiêu Chước Hoa an tâm dưỡng thai, chuyện gì cũng không quan trọng bằng hài tử trong bụng nàng, Tiêu Chước Hoa nói với huynh trưởng, phu gia đối xử với nàng rất tốt.

Tiêu Duệ Hoa khảo giáo công khóa(trả bài) muội phu Khương Mân Cẩn, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Khương Mân Cẩn hồ thẹn vô cùng, ở trước mặt đại cữu tử cũng không dám ngẩng đầu.

Tiêu Duệ Hoa chỉ hy vọng sanh tôn tương lai không cần giống Khương Mân Cẩn.

Muội phu đọc sách thật không thông suốt.

Hắn nghĩ tới Khương nhị gia, đối với sanh tôn cũng không có nhiều kỳ vọng.

Khương gia nhị phòng không am hiểu đọc sách có thể là di truyền, chỉ có một muội muội thông tuệ hơn người cải tiến huyết thống, có lẽ sanh tôn sẽ hơn muội phu điểm gì đó?

- Muội phu không cần quá lo lắng, người chuyên tâm chiêu cố muội muội của ta là được.

Tiêu Duệ Hoa đã quyết định, trước khi thi hương sẽ giúp muội phu khoanh vùng phạm vi, chủ khảo thi hương...

Hắn có thể đoán là người nào, dùng miệng thám thính chủ khảo sẽ moi được từ ngữ mấu chốt, bản thân muội phu lại là nhi tử của Khương nhị gia, thông qua thi hương cũng không khó.

Còn thi hội?

Khương Mân Cẩn lại không trông cậy vào thi hội được làm quan, tước vị Vĩnh Ninh hầu không có khả năng truyền cho người khác, muội phu có thể vững vàng thừa kế tước vị, ở trong triều đình đã có hắn cùng Triệu Đặc Trạch chiêu cố, Khương Mân Cẩn mới là người có đại phúc khí.

Cái gì cũng không cần lo.

- Tiêu gia tiểu tử, tối, bồi ta uống hai ly.

- Được.

Tiêu Duệ Hoa bị Khương nhị gia kéo đi uống rượu, Khương Mân Cẩn thấy đại cữu tử đi rồi, liền áy náy nhìn thê tử, Tiêu Chúc Hoa nhẹ nhàng sờ khuôn mặt hắn, xấu hổ nói:

- Ta thích người như vậy.

- Thật sao?

- Ừ.

- Hắc hắc, Chúc Hoa không chê ta là tốt rồi.

Khương Mân Cẩn được phu nhân an ủi, liền khôi phục lòng tự trọng, dù sao cũng có người nguyện ý vì hấn nhọc lòng, hấn tội gì phải đi đọc sách?

Tiểu muội từng nói, kiếp này hấn chính là mệnh thể nô.

- Chờ nàng ở cử xong, ta cùng nàng đi Giang Nam tảo mộ nhạc phụ nhạc mẫu, thuận tiện tìm một nơi thật tốt ở Giang Nam, cho phụ mẫu tu sửa một trang viên, chuyện đại sự trong triều đình vẫn nên để lại cho người thông minh, ta chỉ ở bên cạnh phu nhân là đủ rồi.

- Đúng vậy, phải tìm một nơi thật tốt cho phụ mẫu.

Tiêu Chúc Hoa rất thích cuộc sống bình đạm như hiện giờ, hạnh phúc, lại phú quý an nhàn.

- Người cũng biết?

- Hả?

- Tiêu gia tiểu tử đừng gạt ta nha, chất nữ của ta tinh thần bất ổn, không tin người không biết.

- Chắc vậy.

Tiêu Duệ Hoa nhấp một ngụm rượu ngon:

- Nhị gia sợ ta nói ra?

- Hừ.

Khương nhị gia đếm đầu ngón tay một lúc lâu:

- Người cảm thấy hiện giờ tiểu tể của ta còn thiếu cái gì? Danh phận thế tử có thể mang lại thứ gì cho hãn? Hiện tại ta ước gì có người đem chuyện này nói ra ngoài, ta sẽ danh chính ngôn thuận đại náo một hồi, giúp tiểu tể của ta xả giận.

- ...

Tiêu Duệ Hoa rất muốn hỏi Khương nhị gia một câu, người nháo còn chưa đủ? Đánh Dương môn thái quân cũng chưa nói, còn hất một thùng cầu huyết lên nhân gia, thuận tiện lấy đi quân hồn của Dương Soái.

- Người còn có thể nháo loạn bày trò?

- Dương nhiên.

Khương nhị gia tự tin ngẩng cao đầu:

- Khương gia chúng ta bị thua thiệt như vậy, không cho Dương gia cùng Tần vương trả giá đại giới, sao được? Tần vương nhìn khôn khéo, thật ra còn hồ đồ hơn ta, ngay cả nhi tử cũng không phân biệt rõ ràng, bị hai nữ nhân chơi cả đời...Chắc chắn, nếu hãn chịu bồi ta uống rượu, ta còn có thể chỉ điểm hãn vài điều, Tần vương chướng mắt ta, cảm thấy ta là bùn lầy, chó táp phải cắt mới được làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, người nói, ta dựa vào cái gì phải nhắc nhở hãn? Dựa vào cái gì?

Nói xong, Khương nhị gia uống sạch ly rượu, oán giận nói:

- Gần đây tiểu tể của ta rất bận, không có bồi ta uống rượu.

Tiêu Duệ Hoa cầm lấy bầu rượu rót cho Khương nhị gia một chén rượu:

- Thế tử vội vàng luyện binh, chờ hãn chinh hợp Thần Cơ Doanh xong, sẽ có thời gian nhàn rỗi bồi người uống rượu.

- Này khó mà nói.

Khương nhị gia cười ha ha, nói:

- Không nói tới hần, chúng ta uống rượu.

- Khương nhị gia, người có biết ta rất bội phục người?

- Haha, ngươi là tài tử, là người thông minh tuyệt đỉnh lại bội phục ta? Bội phục một người không học vấn không nghề nghiệp?

- Người sẽ không ngu ngốc, vĩnh viễn biết khi nào nên nói cái gì.

Giọng của Tiêu Duệ Hoa trầm thấp, bưng chén rượu uống sạch.

Ánh mắt thâm thúy ẩn lộ một tia khát vọng, cùng với tiếc nuối.

Nếu lúc trước hần thú Khương Lộ Dao, hiện giờ sẽ là cái dạng gì?

Cái gì cũng không dám nói, nhưng hần biết tuyệt đối sẽ không giống hiện tại, có một thê tử thần kinh bất ổn.

Nhìn cách Khương nhị gia làm việc mà nói, hần không cần lo lắng nhục phụ kéo chân sau, lúc trước hần buông tha tâm tư thú Khương Lộ Dao, nguyên nhân lớn nhất không phải Khương Lộ Dao không tốt, cũng không phải hần không thích Khương Lộ Dao, mà là hần sợ Khương nhị gia gây rắc rối liên lụy tới hần.

Tiêu Duệ Hoa nắm chặt chén rượu, sai rồi, người luôn luôn tự tin với tính kế... Hần sai rồi, tự tin có mắt nhìn người lại mất hiệu lực với Khương nhị gia.

- Nhị gia nói thử xem, ta có nên giúp Tần vương thế tử hay không?

- Người hỏi ta?

- Ừ.

Ánh mắt Tiêu Duệ Hoa sáng quắc, ngựa đầu nói:

- Ta tin tưởng nhị gia.

Khương nhị gia sờ sờ đầu, mơ hồ hỏi:

- Tiểu tể của ta cần Tiêu gia tiểu tử hỗ trợ? Không phải ngược lại?

- ...

Tiêu Duệ Hoa cười to nói:

- Trả lời hay lắm, đúng là đáp án tuyệt diệu vô cùng.

Khương nhị gia bị hần khen có chút sửng sốt, cân trọng hỏi Tiêu Duệ Hoa:

- Tiêu gia tiểu tử, ta có nói gì đó sao?

Tiêu Duệ Hoa cười ra nước mắt, xoa xoa huyệt thái dương:

- Khương nhị gia nói không sai, là ta tự đề cao chính mình, xem nhẹ tiểu tể của nhị gia.

Hần gặp phải nan đề(vấn đề khó), lại bị Khương nhị gia nhẹ nhàng nói một câu liền giải quyết xong.

- Tiêu gia tiểu tử...

Khương nhị gia vẫn luôn kính nể người thông minh, kính nể người thông minh cái gì cũng biết, chuyện gì khó cũng có thể giải quyết.

- Người cùng Dao Dao rất giống nhau, quá thông minh.

P/s: năm mới tết đến chúc các tình yêu của ta cả năm vui vẻ hạnh phúc bên gia đình nha. Cũng đừng quên ở bên ta ủng hộ ta nha. Ôm ôm.

Tặng chương liên tục tới mừng 5 nha. 🥰 🥰 🥰 🥰 🥰

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 88+2: Lại Thú 2

Ở trong mắt Khương nhị gia, Tiêu Duệ Hoa cùng Dao Dao ở một cấp bậc trên cao, ngay cả tiểu tể của hãn cũng kém hơn một chút.

Chỉ là, Khương nhị gia càng thích Triệu Đặc Trạch, không phải vì sợ có tiểu tể thông minh, mà là Triệu Đặc Trạch có máu có thịt, có cổ chấp, chấp niệm, có tình cảm mãnh liệt, có sức sống, có hoang mang.

Nếu Tiêu Duệ Hoa làm tiểu tể của hãn, Khương nhị gia không biết như thế nào ở cùng tiểu tể thông minh.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là A Trạch tốt nhất.

Tuy gần đây A Trạch cũng thông minh hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không rảnh bởi hãn uống rượu...

Tiêu Duệ Hoa nhàn nhạt nói:

- Mặc kệ như thế nào hãn vẫn là người hoàng gia.

Triệu Đặc Trạch có thân phận, có địa vị, có nhạc gia, có thể hiền thông minh, không cần Tiêu Duệ Hoa phải hỗ trợ.

Tiêu Duệ Hoa cũng không chắc chắn có thể giúp được Triệu Đặc Trạch.

- Khương nhị gia, ta xin cáo từ.

- Chậm đã.

Khương nhị gia đột nhiên giữ lại.

Tiêu Duệ Hoa che dấu mặt mày, nói:

- Hôm nay uống rượu có chút không thoải mái, chờ qua mấy ngày nữa ta lại bồi Khương nhị gia cùng nhau uống rượu.

- Không phải chuyện uống rượu.

Về mặt Khương nhị gia khó có thể mở miệng, đến bên tai Tiêu Duệ Hoa:

- Lời này là Dao Dao dặn dò ta, nhất định phải nói cho người nghe, Dao Dao vẫn luôn cảm thấy người nên làm danh thần lưu danh sử sách.

- Thỉnh Khương nhị gia chỉ điểm.

- Chỉ điểm thì không có, những lời ta sắp nói đều là Dao Dao muốn ta thuật lại, nếu nói sai rồi, người cũng đừng trách Dao Dao.

- Mời nói.

Về mặt Tiêu Duệ Hoa nghiêm túc hơn rất nhiều, nếu Khương Lộ Dao cố ý để Khương nhị gia thuật lại, nhất định là chuyện rất quan trọng.

- Khương Lộ Kỳ ái mộ Triệu Đạc Dật.

- Ừ.

Tiêu Duệ Hoa rũ mắt, chớ trách Khương Lộ Kỳ chỉ đi một chuyến tới Tần vương phủ, Khương gia tứ phòng liền bị khai trừ tông tộc, Khương tứ gia bị mất mạng.

- Còn có chính là, Dao Dao nói có lẽ Vĩnh Phúc quận chúa chung tình với người. Trước kia Vĩnh Phúc quận chúa còn có thể nhịn xuống, hiện giờ Khương Lộ Kỳ "bệnh nặng", người lại ở trong triều từ từ hiển hách, Dao

Dao nói mặc kệ chuyện Giang Nam, người sẽ lựa chọn như thế nào, tiền đồ của người nhất định sẽ bị rất nhiều người xem trọng.

Khương nhị gia giật tóc:

- Giống như Dao Dao còn nói cái gì đó, chỉ là quá khó nhớ, ta nhớ không được. Tóm lại ý tứ là Tiêu đại nhân không hề có tiềm lực trở thành danh thần, nhân tài mới sẽ xuất hiện, mà người có thể là một nhân vật ảnh hưởng triều cực. Vì vậy, phu nhân của người là ai sẽ bị các đại lão trong triều đình coi trọng, ngay cả hoàng thượng cũng muốn tuyển cho người một lương phụ(vợ hiền)

Vĩnh Phúc quận chúa có gì đó hay không cũng không cần phải nói, chỉ cần khiến Tiêu Duệ Hoa lộ ra cảm kích, hoặc để ý.

Trưởng công chúa cũng thế, hoàng hậu cũng vậy, đều muốn dùng Vĩnh Phúc quận chúa mượn sức Tiêu Duệ Hoa.

Vì chuyện ở bãi săn, trong lòng Tiêu Duệ Hoa luôn cảm kích Vĩnh Phúc quận chúa, khó tránh sẽ lộ ra một chút quan tâm đối với Vĩnh Phúc quận chúa.

Tỷ như, Hoàng Hậu vì Vĩnh Phúc quận chúa tuyển hôn phu, Tiêu Duệ Hoa đã từng âm thầm hỏi thăm...

Thậm chí hẳn còn nghĩ tới biện pháp khiến hôn sự thất bại.

Tiêu Duệ Hoa hỏi:

- Nàng còn nói cái gì?

- Không có, Dao Dao chỉ nói chuyện này.

- Cũng đúng, nàng thông minh như vậy, sao có thể nói ta làm như thế nào?

Tiêu Duệ Hoa cười khỏ một tiếng, Khương Lộ Dao chỉ kể rõ sự thật, nếu hần không muốn đội nón xanh, bị mọi người đồng tình, khinh bỉ, tốt nhất phải canh chừng Khương Lộ Kỳ thật kĩ.

Nếu hần không muốn đặt chân vào vòng xoáy đoạt đích, tốt nhất nên rời xa Vĩnh Phúc quận chúa.

Nói cách khác, nếu hần muốn phụ tá vị hoàng tử nào thượng vị, Vĩnh Phúc quận chúa là lựa chọn tốt nhất.

Rốt cuộc trưởng công chúa nhất mạch vẫn có thực lực nhất định.

Khương Lộ Dao không có kiến nghị hần lựa chọn như thế nào.

- Tiêu gia tiểu tử.

Khương nhị gia thống khỏ nói:

- Ta không thích nói chuyện cùng các người thông minh giống như các người, nói này nọ gì đó ta nghe không hiểu, thôi, thôi, sắc trời cũng không còn sớm, người nhanh trở về đi.

- Nếu ta hữu Khương Lộ Kỳ, Khương nhị gia sẽ bênh vực nàng?

- Nàng không phải là người Khương gia, ta cần gì bênh vực kẻ yếu?

- Khương nhị gia không sợ người khác nói người vô tình tàn nhẫn?

- Không sợ.

Khương Nhị gia lắc đầu nói:

- Người khác nghị luận cũng không khiến ta mất miếng thịt nào. Sao ta phải vì ý muốn của người khác mà sống qua ngày? Nếu ta để ý suy nghĩ của thế nhân, đã sớm loại bỏ tâm tư ăn nhậu chơi bời.

Khương nhị gia nghiêm túc nhìn Tiêu Duệ Hoa, nói:

- Dao Dao đã từng nói với ta, người sẽ không hưu thê, ta cũng cảm thấy người không phải loại người dễ dàng hưu thê.

- Nhưng ta cần một thê tử hiểu chuyện, nàng có thể khờ, có thể xuẩn, nhưng không phải cái gì cũng không thể giúp.

- Người đang tìm thê tử sao? Ta thấy người đi tìm người gồ đi.

- Ha ha.

Tiêu Duệ Hoa chấp tay nói:

- Phiền toái nhị gia chuyển lời với nàng, nàng hiểu ta quá rõ.

Không thể thành phu thê, làm một đôi tri kỷ cũng tốt, tuy ở trong mắt Khương Lộ Dao, hẳn chỉ là huynh trưởng của tẩu tử, Tiêu Duệ Hoa vẫn có thể xem Khương Lộ Dao như tri kỷ.

- Ta có thể chuyển lời, chỉ là người đừng để tiểu tể của ta biết, tính tình của hắn không tốt, gần đây lại chưởng quản binh quyền, sát phạt hạ nhân, có một lần ta đi Thần Cơ Doanh, nhìn thấy hắn treo binh lính không nghe lời ở trên cây...Còn treo cả một buổi trưa, nghe nói thiếu chút nữa mất mạng.

- Người lo lắng cho ta? Hay là lo lắng cho tiểu tể của người?

- Ta lo lắng cho nữ nhi của ta.

Khương Nhị gia nói:

- Người đừng gây phiền toái cho Dao Dao.

- Đã hiểu.

Tiêu Duệ Hoa xoay người rời khỏi Khương gia.

Trở lại Tiêu gia, Tiêu Duệ Hoa ở trong thư phòng một lúc lâu, hạ lệnh cấm túc Khương Lộ Kỳ ở trong sân viện, trước khi Tần vương phi gặp xui xẻo, hẳn sẽ không thả Khương Lộ Kỳ ra ngoài.

Sao hẳn lại chắc chắn Tần vương phi sẽ gặp xui xẻo?

Còn cần phải hỏi sao?

Tần vương phi có đối thủ là Khương Lộ Dao, nàng không xui xẻo thì ai xui xẻo?

Tiêu Duệ Hoa suy nghĩ một lúc lâu, chấm bút viết thư cho lão sư ở Giang Nam, mật mờ cầu thú nữ nhi của ân sư làm thê.

Ân sư của hẳn chỉ là cử nhân, gia cảnh cũng rất bình thường, đã từng ở lúc Tiêu Duệ Hoa đạt giải Nguyên nói đùa là đem nữ nhi gả cho hẳn làm thiếp.

Lúc ấy Tiêu Duệ Hoa làm bộ nghe không hiểu, sau đó hẳn vào kinh, cũng không có nghĩ tới chuyện này, hiện giờ hẳn cần một thê tử...

Hẳn không thể thú Vĩnh Phúc quận chúa, không phải Vĩnh Phúc quận chúa không tốt, mà là thú Vĩnh Phúc quận chúa sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái.

Lúc Tiêu Duệ Hoa hạ quyết tâm trợ giúp Triệu Đạc Trạch soán vị, Vĩnh Phúc quận chúa đã không còn thích hợp gả cho hẳn.

Tuy Đại Minh triều không thừa nhận kiên chọn(cưới thay), nhưng trong dân gian có rất nhiều nhân gia vì kiên chọn, nam nhân thú hai phòng thê tử.

Đương nhiên, thê tử đầu tiên là lớn nhất, có địa vị vinh tôn, thê tử thứ sau, tuy cũng là thê tử, nhưng vẫn thấp hơn thê tử đầu tiên một bậc.

Phụ mẫu Tiêu Duệ Hoa đã song vong, trước kia hẳn không nghĩ tới chuyện kiên chọn này, chỉ nghĩ thú một vị thê tử tình đầu ý hợp, hiện giờ xem ra, hẳn cần một vị thê tử có thể xử lý tốt chuyện hậu viện.

Nữ nhi của ân sư có gia cảnh tầm thường, phụ huynh tài hoa cũng bình thường, không cần Tiêu Duệ Hoa trợ lực, nàng vào cửa cũng không chèn ép Khương Lộ Kỳ.

Nếu hẳn thú quý nữ có gia thế bối cảnh cực tốt làm thê, như vậy Khương Lộ Kỳ sẽ không có đường sống.

Tiêu Duệ Hoa không muốn khiến Khương Lộ Dao xem thường, huống chi hẳn từng đáp ứng với Vĩnh Ninh hầu, sẽ không vứt bỏ Khương Lộ Kỳ, cho dù trong lòng Khương Lộ Kỳ không có hẳn...Trong lòng hẳn cũng không có Khương Lộ Kỳ.

Không thể nói ai phải xin lỗi ai.

Tiêu Duệ Hoa từ trong rương đựng sách lấy ra một phong thư cũ nát chữ mờ nhạt.

"Không ngờ có ngày phong thư này vẫn còn hữu dụng, thật là thế sự khó liệu."

Hắn đề bút ở trên tấu chương viết rõ ngọn nguồn, cũng đem di thư phụ thân lưu lại kèm theo tấu chương dâng lên.

Hoàng đế nhận được sớ con của Tiêu Duệ Hoa, cầm lấy di thư cẩn thận nhìn, lắc đầu nói:

- Tiêu khanh thực sự là người phúc hậu.

- Bệ hạ?

- Người đi truyền khẩu dụ của trẫm cho Tiêu Khanh, nói trẫm đã biết.

- Tuân chỉ.

- Còn nữa, ở trong cống phẩm lựa chọn tơ lụa tốt nhất, đựng trong rương chúc hỉ, ban thưởng cho Tiêu Duệ Hoa.

- Tuân chỉ.

Luật pháp Đại Minh triều sẽ không thừa nhận kiên chọn, hoàng đế cũng không thể tỏ thái độ duy trì, không phải hoàng đế sẽ không hiểu Tiêu Duệ Hoa dụng tâm lương khổ.

Dựa theo địa vị hôm nay của Tiêu Duệ Hoa, đối với Khương thị lại không rời không bỏ đã rất khó có, hơn nữa thú thê khác, người được chọn, lại lựa chọn nữ nhi của cử nhân có xuất thân thấp hèn, hết thảy đã đủ chứng minh, Tiêu Duệ Hoa chỉ muốn làm trung thần của hoàng đế.

Hoàng đế vô cùng vừa lòng, ngày hôm sau, tìm một lý do, thăng chức quan cho Tiêu Duệ Hoa từ hàm chính thất phẩm tăng lên hàm ngũ phẩm, cho phép Tiêu Duệ Hoa tùy lúc tới ngự tiền.

Tùy lúc tới ngự tiền là tùy thời có thể thấy hoàng đế, chức quan này vô cùng béo bở, hơn nữa có thể tùy lúc tới ngự tiền cũng có thể tùy lúc tới lục bộ trong nội các.

Tiêu Duệ Hoa lại một lần nữa, nóng bỏng tay.

Sau khi tạ ơn, Tiêu Duệ Hoa dâng một quyển sổ con nữa, chỉ trích hậu duệ quý tộc, các vị thiếu gia tính tình thô bạo, tổn hại mạng người, tùy ý trượng tể(phạt đánh) dân nhục tỳ nữ, hãn khẩn cầu hoàng thượng làm chủ cho những bá tánh bình dân chết oan.

Hoàng thượng nhìn thấy số con, liền hạ lệnh Đô Sát Viện, Đại Lý Tự tra rõ chuyện này.

Sau khi hoàng hậu nghe nói, cũng không dám nhắc chuyện muốn gả Vĩnh Phúc quận chúa cho nhị công tử thô bạo.

Hoàng hậu cũng rất sử dụng.

- Người nói xem, Tiêu Duệ Hoa cố ý? Hay là?

- Nương nương, nếu Tiêu đại nhân có tình với Vĩnh Phúc quận chúa, ngênh thú thê tử kiên chọn sẽ là Vĩnh Phúc quận chúa.

- Nói cũng đúng, hẳn không phải loại người thích xen vào việc của người khác.

- Hiện giờ Tiêu đại nhân có danh vọng rất cao, chuyện lần này cũng có thể khiến bá tánh khen ngợi không vì quyền quý.

Hoàng hậu xoa trán:

- Thôi, bốn cung lại vì Vĩnh Phúc tuyển một "người trong sạch".

- Nương nương...Nô tỳ mới nhận được tin tức bên phía Từ Ninh Cung, thái hậu nương nương làm chủ đem Vĩnh Phúc quận chúa đính ước với An Nhạc hầu.

- Cái gì? Vĩnh Phúc quận chúa hứa gả cho An Nhạc hầu?

- Dạ, thái hậu đã tuyên triệu An Nhạc hầu phủ lão phu nhân.

- Ha ha, Vĩnh Phúc thật có phúc khí, lại gả cho An Nhạc hầu, bồi phận cũng không kém, là tôn tử của thái hậu.

Tuy An Nhạc hầu lớn hơn Vĩnh Phúc quận chúa năm sáu tuổi, lại là thú tục huyền(vợ chết cưới vợ khác), nhưng An Nhạc hầu là tôn tử được thái hậu yêu thích, cũng rất xứng đôi với Vĩnh Phúc quận chúa, trưởng công chúa cũng thế, hoàng hậu cũng vậy, đều không thể lợi dụng Vĩnh Phúc quận chúa đổi lấy ưu việt.

An Nhạc hầu là người muốn hưởng lạc, không muốn vấp vào vòng xoáy tranh đoạt của các hoàng tử.

Sau khi Tiêu Duệ Hoa nghe ý chỉ của thái hậu, hơi cong khóe môi, cũng coi như đèn bù cho Vĩnh Phúc quận chúa, An Nhạc hầu mới là người tốt nhất để Vĩnh Phúc quận chúa dựa vào.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 89: Phát Triển

Tuyển định ngày tốt, hạ sính, thành thân, liền mạch lưu loát.

Bởi vì gần đây Tiêu Duệ Hoa phong cảnh vô hạn, hôn lễ của hắn rất náo nhiệt, khách khứa đầy nhà.

Tân nương tử không có nhiều của hồi môn như lúc Khương Lộ Kỳ gả vào Tiêu gia, nhưng tân nương tử có dung mạo tú mỹ, văn tĩnh, tự nhiên hào phóng, diễn xuất phu xướng phụ tùy cũng được mọi người khen ngợi.

Tân nương tử xuất thân không bằng Khương Lộ Kỳ, nhưng thời vận xoay chuyển, hiện giờ Khương Lộ Kỳ không còn ngoại gia, phụ thân bị xử trảm, mẫu thân cùng huynh trưởng đầy đi ngàn dặm, Vĩnh Ninh hầu phủ phú quý bức người cũng không có quan hệ gì tới Khương Lộ Kỳ.

Trái lại phụ thân của tân nương tử là ân sư của Tiêu Duệ Hoa, dù gia cảnh không phú quý, nhưng vẫn là dòng dõi thi hương, lại từng có ân giúp đỡ Tiêu Duệ Hoa.

Phụ thân của Tiêu Duệ Hoa từng có một huynh đệ, vị huynh đệ này năm mười sáu tuổi đã bị chết đuối, phụ thân của Tiêu Duệ Hoa lưu lại di thư, mệnh Tiêu Duệ Hoa kiên chọn hai phòng.

Vì vậy Tiêu Duệ Hoa lại thú thê, cũng không có ai chỉ trích hắn làm không đúng.

Hoàng thượng cũng không có ý trách phạt, còn ban thưởng, ở hỉ đường bày biện bốn cảnh, nhiều vật là tiến cống, các đại thần đều đã thành tinh,

sao lại không hiểu chuyện Tiêu Duệ Hoa không chịu từ bỏ Khương Lộ Kỳ rất được lòng thánh tâm?

Huống chi Tiêu Duệ Hoa thú tâm thể tử lại có xuất thân thấp hèn, trừ chuyện chứng minh Tiêu Duệ Hoa có tình có nghĩa ra, cũng chứng minh hẳn không muốn bị các hoàng tử mượn sức.

Tần vương thế tử Triệu Đạc Trạch còn đích thân tới Tiêu gia, một thân nhung trang, oai hùng bất phàm uống với Tiêu Duệ hoa ba ly rượu, sau đó cáo từ rời đi.

Vội vàng đến, cũng vội vàng đi, nhưng Triệu Đạc Trạch lại thành tiêu điểm bị tân khách nghị luận.

Trước kia Triệu Đạc Trạch nổi danh kinh thành vì thân phận thế tử của hắn, hắn rất giống tổ phụ nhận hết sự nuông chiều của hoàng thượng cùng thái hậu.

Hắn còn là ngoại tôn của Dương Soái, khắp phố phường nói chuyện say sưa nhất chính là chuyện Tần vương thế tử lại làm ra chuyện hoang đường, phần nộ gì đó khiến Tần vương đau đầu.

Thậm chí nhi tử của Tần vương phi cùng Tần vương phi có phẩm hạnh rất tốt cũng phải làm nền cho Triệu Đạc Trạch.

Hiện giờ, trên đời này không ai còn dám xem thường Tần vương thế tử, Đô Chỉ Huy Sứ của Thần Cơ Doanh.

Mấy ngày trước ở giáo trường, Triệu Đạc Trạch huấn luyện tướng sĩ Thần Cơ Doanh tạo ra một thần thoại, 800 tướng sĩ Thần Cơ Doanh phá tan một vạn Cẩm Vệ Quân, khiến cẩm vệ lạc hoại nước chảy, tuy chỉ là luận võ ở giáo trường, không phải chiến trường chân chính, nhưng cũng vì lấy ít thắng nhiều mà chấn động kinh thành.

Hoàng đế mắng chửi Cấm Vệ Quân mắng đến máu chó phun đầy đầu, đồng thời quan khách võ tướng xem cuộc tổng binh cũng phải kinh hô, trận pháp của Dương Soái được tái hiện!

Triệu Đạc Trạch dùng trận pháp mà Dương Soái lưu lại, đồng thời kết hợp với trận pháp của Vĩnh Ninh hầu... Trận pháp bị lão Tần vương nói đùa là ô quy (rùa đen) trận pháp, công không có, nếu thủ thì như bàn thạch.

Tần vương thế tử có tài lãnh binh uy chấn triều dã.

Hắn xóa bỏ thanh danh hoàn khố trước kia, tụ tập rất nhiều ánh mắt chú ý của thế nhân.

Hoàng thượng cũng coi trọng Triệu Đạc Trạch, màn đêm buông xuống lưu Triệu Đạc Trạch lại trong cung thấp nhen tâm sự suốt đêm, cho phép Triệu Đạc Trạch nghỉ ngơi ở nội viện hoàng cung, hoàn toàn xem Triệu Đạc Trạch như tôn tử mà đối đãi.

Trong triều ẩn ẩn có tin đồn, Triệu Đạc Trạch là danh tướng mà hoàng thượng tuyển định trấn thủ thú biên, có khả năng trở thành nguyên soái tập hợp bát đại tổng binh.

Đương nhiên, này nọ chỉ là tin đồn.

Nhưng tin đồn vô căn cứ, chưa chắc không có người tin.

Không ai dám nói, Triệu Đạc Trạch không phải là người kế thừa Dương Soái.

Cũng có người nói sau khi Vĩnh Ninh hầu nhìn thấy Tần vương thế tử bày trận pháp, lúc trở về còn hung hăng đánh Khương nhị gia, trách cứ Vĩnh Ninh hầu thế tử Khương nhị gia trong đầu chỉ có tiểu tử, không có Khương gia!

Giống như vì xác minh tin đồn này chuẩn xác, mấy ngày gần đây Khương nhị gia không ra ngoài "lêu lổng"

Phải thật vất vả mới tới gặp được đám hồ bằng cầu hữu, cái trán thì dán thuốc, vành mắt thì xanh tím, nghe nói là bị Vĩnh Ninh hầu đánh.

Đương nhiên Khương nhị gia sẽ không thừa nhận.

Các tân khách suy tư cân nhắc, Tần vương thế tử tới kính Tiêu Duệ Hoa ba ly rượu có hàm nghĩa gì, chẳng lẽ Triệu Đạc Trạch cùng Tiêu Duệ Hoa có liên hệ?

Chỉ có Tiêu Duệ Hoa hiểu chuyện này như thế nào, thấy Triệu Đạc Trạch đột nhiên đến, vừa bất đắc dĩ, cũng vừa buồn cười.

Ánh nến lập lòe, sau tấm bình phong là tiếng nước ào ào, bóng người phản chiếu lên bình phong, nhàn nhạt phát họa bóng dáng đường cong quyến rũ.

- Dao Dao, mạnh một chút.

- Còn muốn?

- Ừ.

Nam nhân thoải mái thỏa mãn nói:

- Nữa đi.

Khương Lộ Dao ẩn bả vai Triệu Đạc Trạch, di chuyển theo vòng tròn nhỏ, thấy cơ bắp của hắn căng chặt liền nhấn mạnh vào hõm vai, sau đó Khương Lộ Dao mát xa đầu cho hắn, Triệu Đạc Trạch thoải mái nhắm chặt hai mắt:

- A, thoải mái, quá thoải mái.

- Không có ai thoải mái bằng người đâu.

Khương Lộ Dao dùng khuỷu tay đè ở đỉnh bờ vai, đè ép xuống, kéo hai tay của Triệu Đặc Trạch về phía sau, trán nàng đầy mồ hôi, thở hỗn hển hỏi:

- Thế nào?

- Chỉ kém hơn ở trong thân thể nàng một chút.

- Hừ.

Khương Lộ Dao nhin không được đánh bả vai của hắn:

- Trừ chuyện đó ra, người không thể nghĩ gì khác sao?

Triệu Đặc Trạch quay đầu lại hôn ngón tay của Khương Lộ Dao, khẽ gọi:

- Dao Dao.

Nhìn Dao Dao vũ mị động lòng người, hấp dẫn toàn bộ chú ý của hắn.

- Xoay người sang chỗ khác, ta xoa bên đây cho người, da của người đều bị cháy nắng hết rồi.

- Vậy lát nữa?

- Người còn sức sao?

- Dao Dao không biết ta vừa thắng một vạn cấm quân sao?

Khương Lộ Dao đẩy Triệu Đặc Trạch đang có ý hôn nàng, nhẹ nhàng tránh đi, nhẹ nhàng xoa cơ bắp căng chặt, vừa mát xa vừa hỏi:

- Chuyện ở Giang Nam người thương lượng cùng Tiêu đại nhân như thế nào?

Triệu Đặc Trạch ôm ngang người Khương Lộ Dao, đầu tóc rũ xuống, bước ra khỏi bồn tắm:

- Dao Dao muốn biết, cần phải trả giá. Mỹ nhân, muốn từ miệng bản tướng quân hỏi thăm hư thật, không hầu hạ bản tướng quân thật tốt, sao được?

- Đức hạnh.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng chọc chọc trán Triệu Đặc Trạch, thả lỏng thân thể dựa vào vai hắn:

- Ta không tin người không chịu nói, muốn ta dùng mỹ nhân kế? A Trạch, người thật sự muốn sao? Không sợ sáng mai không dậy được?

Triệu Đặc Trạch cảm giác eo có chút mềm, vài lần cùng Dao Dao đại chiến, cuối cùng hắn giống như bị ép khô... thật sự mất mặt.

- Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Vì Dao Dao, bản tướng quân phải cúc cung tận tụy.

- Không được nhắc tới từ chết.

- Được, không nhắc tới, không nhắc tới.

Triệu Đặc Trạch hôn môi Dao Dao, sao nàng có thể đáng yêu đến như vậy?

Trong màn trăn ngập hơi thở hoan ái, Triệu Đặc Trạch lại giống như bị ép khô nằm im bất động, chỉ là khóe môi vẫn vênh lên.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng dựa vào lòng Triệu Đặc Trạch, đùi trắng nõn thon dài kề sát hăn, ngón chân nhẹ nhàng vuốt ve da thịt hăn:

- Thế tử gia, chịu nói chưa?

- Yêu tinh.

Triệu Đặc Trạch xoay người ngăn chặn Khương Lộ Dao, rõ ràng cả người lười nhúc nhích, dù không chịu nổi nhưng vẫn muốn áp đảo người đang quyến rũ hăn.

- Ha ha.

Khương Lộ Dao cười vui vẻ, tay luồn qua tóc hăn:

- Thế tử gia, tha mạng.

- Dao Dao...

Triệu Đặc Trạch ôm chặt nàng, khẽ nói:

- Hoàng Thượng biết rồi.

- Hử?

- Ta muốn cứu bá tánh Giang Nam, hăn muốn cổ vũ các hoàng tử...

Ánh mắt Triệu Đặc Trạch phức tạp:

- Hăn còn điên cuồng hơn ta, càng không biết cố kỵ.

- Nói cho hoàng thượng biết?

- Không biết Tiêu Duệ Hoa nói thế nào với hoàng thượng, hoàng thượng vẫn án binh bất động, chỉ sợ là muốn chờ các hoàng tử hành động, ta nghĩ hoàng thượng chỉ muốn chứng minh nhi tử của hăn có thể vì bá tánh Đại

Minh triều mà suy nghĩ, trong lòng trong mắt không phải ngôi vị hoàng đế, mà là giang sơn Triệu gia.

- Sau đó?

- Sau đó?

Triệu Đạc Trạch chậm rãi nói:

- Bệnh tình của thái tử sẽ trở nên cực kỳ hung hiểm, tùy lúc đều có khả năng...Không có thái tử đè nặng, ai mà không muốn làm thái tử? Nàng nghĩ các vị hoàng tử tranh đấu gay gắt lâu như vậy, sao có thể nhớ tới tình nghĩa huynh đệ? Bọn họ chỉ biết càng lún càng sâu, Tiêu Duệ Hoa đã khiến bọn họ không thể thoát ly.

- Bá tánh Giang Nam đâu?

- Lúc này tu sửa gia cố đề thành đã muộn rồi, ta kiến nghị hoàng thượng canh phòng nghiêm ngặt, để bá tánh đều nguồn giúp gia cố đề, có quan viên triều đình dẫn đầu có lẽ còn có khả năng.

Khương Lộ Dao nghe xong lời này, khẽ nói:

- A Trạch, đừng khổ sở.

- Ta không khổ sở, dù Tiêu Duệ Hoa là gian thần, ta cũng không phải là người tốt. Chỉ hy vọng lời ta kiến nghị còn hữu dụng, nếu thật sự không thể, hoàng thượng sẽ khiến bá tánh rút lui sớm một chút, ít nhất sẽ có cơ hội sống.

- Hoàng thượng...Cũng là người đáng thương.

Khương Lộ Dao cảm thán một câu, lúc này hoàng thượng nhất định cầu mong có một vị hoàng tử có thể đứng ra, đáng tiếc hẳn nhất định sẽ thất vọng.

Hoàng thượng đã có chuẩn bị, như vậy các vị hoàng tử bị cuốn vào, trình độ cũng chênh lệch.

Hoàng đế có thể khống chế toàn cục, nếu hắn không muốn chuyện này xảy ra, chuyện này sẽ đình chỉ, cũng sẽ không giống bây giờ muốn ngừng cũng không thể vẫn hồi.

- Đối với thái phi, hoàng thượng nói như thế nào?
- Bệ hạ nói, sẽ để phụ vương chịu chút ủy khuất.
- Hoàng thượng tính đem vương gia làm đầu ngựa(= đầu tàu)?
- Ừ.

Triệu Đạc Trạch gật đầu:

- Mặc kệ nói như thế nào, thái phi dùng vật liệu đá tu sửa Hoàng lăng, phụ vương là chủ vị Tần vương phủ, hắn không gánh vác trách nhiệm, thì ai gánh vác?
- Ta nghĩ hoàng thượng cũng muốn cho hai chúng ta chịu một chút ủy khuất.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 89+2: Phát Triển 2

Khương Lộ Dao bĩu môi, nàng định cứu thái phi, giành được sự cảm kích của thái phi, sau đó hoàn toàn chế trụ Tần vương phủ, kế hoạch của nàng khá tốt, nhưng không chịu được biến số quá lớn, Triệu Đạc Trạch có tâm tư muốn ra khỏi Tần vương phủ, thân làm thê tử của hãn, Khương Lộ Dao chỉ có thể phụ xướng phụ tùy.

Chẳng lẽ vì không muốn chịu ủy khuất, phải truyền tin cho thái phi?

Triệu Đạc Trạch trầm mặt, âm thanh trầm thấp nói:

- Ta muốn xem rốt cuộc phụ vương đau ta bao nhiêu...Hãn có thể vì thoát tội, mà đem chuyện này đổ lên đầu ta.

- A Trạch...

Khương Lộ Dao có chút lo lắng:

- Mặc kệ như thế nào, A Trạch, người còn có ta, ta vẫn luôn bên người.

- Ta biết.

Triệu Đạc Trạch cọ đầu vào hõm vai của Khương Lộ Dao:

- Dao Dao, ta không chỉ có nàng, ta còn có nhạc phụ, quyết định của hãn, chỉ khiến ta càng kiên quyết đi lên con đường kia, nếu hãn tín nhiệm ta, quan ái ta, ta sẽ một đời làm thần tử, nếu hãn...Trong mắt không có ta, ta cần gì phải ở trước mặt hãn, chọc hãn phiền chán?

Khương Lộ Dao lo lắng Tần vương lựa chọn sẽ gây tổn thương đến Triệu Đạc Trạch, bởi vì Tần vương lựa chọn có tới bảy tám phần sẽ hy sinh bọn họ.

Vì Tần vương phủ, vì truyền thừa, Tần vương có không ít nhi tử, không phải chỉ có một mình Triệu Đạc Trạch đủ đảm nhiệm, người khác cũng không kém.

Khương Lộ Dao chậm rãi nhắm mắt, dựa đầu vào trong lòng của Triệu Đạc Trạch, nghe tiếng tim hần đập bình ổn, không biết Triệu Đạc Trạch hy vọng Tần vương chọn hần, hay là lựa chọn nhi tử khác...Nếu vào lúc này tiết lộ Triệu Đạc Trạch là thứ tử, Tần vương sẽ lựa chọn dễ dàng hơn.

Sáng sớm, đến lúc Khương Lộ Dao đưa Triệu Đạc Trạch ra vương phủ, nàng vẫn chưa có suy nghĩ cẩn thận, rốt cuộc nên làm như thế nào để giúp A Trạch.

Khương Lộ Dao yên lặng thở dài, nếu ở hiện đại, nàng nhất định sẽ đem quyền chủ động nắm trong tay, ở cổ đại, chuyện này Khương Lộ Dao chỉ có thể giao quyền lựa chọn cho Tần vương, nếu nàng ảnh hưởng tới sự chọn lựa của Tần vương, tương lai sau này có thể Triệu Đạc Trạch sẽ oán giận.

Đêm qua nàng ngủ không ổn, buổi sáng dùng ít điểm tâm, Khương Lộ Dao lại nằm trên giường, ngủ thiếp đi.

Gần đây nàng luôn cảm thấy mệt mỏi, tinh lực không tốt.

Ở trong mộng nàng mơ thấy một con tiểu hổ vây quanh nàng đi tới đi lui, là một con tiểu bạch hổ linh động đáng yêu, Khương Lộ Dao ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đầu bạch hổ, ngón tay vuốt ve trán của bạch hổ, hình thù hoa văn còn chưa hình thành rõ nét, Vương...Không đúng, không phải chữ Vương, chữ này...Chữ trên đầu bạch hổ...

Đột nhiên một đạo ánh sáng hiện lên, bạch hổ sinh ra đôi cánh, nó bay lên, Khương Lộ Dao hoảng sợ, bỗng nhiên tỉnh táo lại, đây là nơi nào, sao lại có bạch hổ?

Cái này là mộng?

Quá quý dị.

Cũng không thể tưởng tượng.

Khương Lộ Dao không nhớ nổi chữ kia là gì...Như thế nào cũng nhớ không nổi.

- Chủ tử, mới vừa rồi thái phi sai người tới đây, nói là thỉnh người đi một chuyến.

- Có biết chuyện gì không?

Nguyễn ma ma sai tiểu nha đầu múc nước chải đầu cho Khương Lộ Dao, rồi thấp giọng nói:

- Nô tỳ nghe nói, hình như thái phi rất vừa lòng vị nhị tiểu thư của Hưng Vinh hầu phủ, Hoàn Nương miệng lưỡi thực ngọt, chọc thái phi hết sức vui mừng.

- Dương gia thái quân còn chưa có động tĩnh?

- Không có.

Khương Lộ Dao nghe xong cười nhạt:

- Đi thôi, ta cũng nên đi xem vị đệ muội này.

Dương gia không có khả năng từ bỏ Triệu Đặc Dật, nhưng lúc này lại không có động tĩnh, có lẽ thái quân đã an bài gì đó, cho dù nữ nhi của

Hưng Vinh hầu được chọn, thái quân cũng có biện pháp khiến Hoàn Nương không gả cho Triệu Đạc Dật.

Có lẽ Dương môn thái quân vẫn chưa nghĩ ra cách an toàn để đổi lại thân phận của Triệu Đạc Dật cùng Triệu Đạc Trạch.

Hoàng đế càng ngày càng coi trọng Triệu Đạc Trạch, Dương môn thái quân càng không dám nói ra bí mật.

Thái quân càng bất động, Tần vương phi càng sốt ruột?

Này đúng là càng ngày càng đẹp.

Hoàn Nương tuyệt đối không phải là thứ nữ tầm thường, Tần vương phi tự tìm cho mình thêm một đối thủ.

Tần vương phủ khí phách như cũ, Khương Lộ Dao không biết tháng sau nàng sẽ ở nơi nào? Còn có thể chấp chưởng Tần vương phủ?

Mặc kệ như thế nào, bên người nàng luôn có Triệu Đạc Trạch.

Khương Lộ Dao đang suy nghĩ có phải nên làm giả sổ sách vết sạch tồn kho của Tần vương phủ?

Cho dù Triệu Đạc Trạch rời khỏi Tần vương phủ, nhiều năm bị "ủy khuất" như vậy, cũng không thể một chút gì cũng không mang theo, hẳn là thân sinh nhi tử của Tần vương, theo lý nên có một phần tài sản.

Tần vương không nói, Khương Lộ Dao có thể tự lấy.

Nàng không phải là người tham lam, chỉ lấy đi những thứ thuộc về Triệu Đạc Trạch, cũng phải tính tới lợi tức, lợi lẫn lộn, lợi ăn nói...

Khương Lộ Dao nhếch khóe môi, cũng không phải là số lượng nhỏ đâu.

Thật kỳ quái sao nàng lại chắc chắn Tần vương sẽ lựa chọn vương phủ mà từ bỏ Triệu Đạc Trạch.

Hay là Tần vương ở trong mắt nàng chỉ có thể là một phụ thân vô tình vô nghĩa?

Khương Lộ Dao còn chưa vào cửa, đã nghe thấy tiếng cười của thái phi:

- Hoàn Nương a, ta phục ngươi.

Nha hoàn canh giữ ở cửa đẩy ra màn che:

- Thái phi điện hạ, thế tử phi tới rồi.

- Từ xa đã nghe thấy tổ mẫu nói phục Hoàn Nương, như thế nào? Hoàn nương nói gì đó?

Khương Lộ Dao vào cửa liền cười nói:

- Từ khi nhìn thấy Hoàn Nương, ta thấy tổ mẫu rất vui vẻ. Xem ra Hoàn Nương có bản lĩnh chọc tổ mẫu cười, không chỉ có tổ mẫu phục nàng, tôn tức cũng bội phục.

- Thế tử phi quá khen, Hoàn Nương không dám nhận.

Hoàn Nương thấy Khương Lộ Dao vào cửa, vội đứng dậy hành lễ:

- Đảm đương không nổi thế tử phi khen ngợi.

- Vẫn là mẫu phi có mắt nhìn người, tìm được nữ tử có dung mạo xuất chúng, tính tình hoạt bát, có người bên người thái phi, ta cũng yên tâm.

- Các người đều hài tử ngoan, ai ta cũng đau.

Thái phi một tay dắt một người, bên trái nhìn xem Khương Lộ Dao điễm lệ như đào lý, khí chất nội liễm lộ ra một tia sắc bén, vừa thấy liền biết là

người trong lòng có khe rãnh, lại là nữ tử thông tuệ.

Bên phải nhìn xem Hoàn Nương, nàng là người uyển chuyển động lòng người, khi thì nghịch ngợm đáng yêu, khi thì dịu dàng nhu thuận, tuy là thứ nữ nhưng vẫn luôn dưỡng bên người đích mẫu, không thấy bản chất thứ nữ nhút nhát hèn mọn, cũng là cái tốt.

So sánh mà nói, thái phi càng thích Triệu Đạc Dật thú Hoàn Nương, tuy Hưng Vinh hầu có ân oán với Dương Soái, nhưng Triệu Đạc Trạch mới là ngoại tôn của Dương Soái, hơn nữa Dương Soái đã chết, Triệu Đạc Trạch còn có thể vì một người chết mà khó xử thể tử của huynh đệ?

Nếu là trước kia thái phi sẽ lo lắng, hiện giờ Triệu Đạc Trạch càng lúc càng cách xa Dương gia, thái phi không sợ người Dương gia chạy đến Tần vương phủ.

Trong lòng thái phi có tâm tư muốn thú nữ nhi của Hưng Vinh hầu, cũng coi như vì Tần vương phủ cho Dương gia một cái đẹp mặt.

Ngược lại, nếu Triệu Đạc Dật thú tiểu thư Khổng gia chính là cho Tần vương phi thêm một cánh tay, thái phi muốn nhi tức, tôn tức có thể lực ngang nhau, như thế nàng mới có thể an ổn ngồi ở hậu viện, ai cũng không thể bỏ qua ý kiến của thái phi.

- Đi đem châu thoa(trâm) mới làm ra mang tới đây, hai người các người mỗi người một cái.

Thái phi thúc giục ma ma đi lấy châu thoa:

- Hình thức vẫn từ trong cung truyền ra.

Hoàn Nương thấp giọng nói:

- Ta...Ta có tài đức gì, sao dám tiếp thái phi diện hạ ban thưởng?

- Người chọc thái phi vui mừng, chính là công lao lớn nhất, ta cũng không bằng Hoàn Nương tiểu thư đâu.

Khương Lộ Dao tùy tiện chọn lựa một cái châu thoa:

- Ta lớn hơn người vài tuổi, ta chọn châu thoa, đều thiên vị mẫu đơn.

- Người nha, có thứ tốt còn nhường cho người khác?

Thái phi cười thâm ý sâu sắc:

- Về sau Hoàn Nương cũng không thể khách khí với nàng.

Hoàn Nương vẫn mãi chối từ, lúc mới nhận lấy châu thoa, cúi đầu nhìn thấy châu thoa hình dạng hải đường, trong lòng nổi lên từng đợt vui sướng, hôn sự có cơ hội.

Tuy gả cho thứ tử của vương phủ, nhưng Tần vương phủ là Đại Minh đệ nhất danh môn, Triệu Đặc Dật phẩm mạo phong lưu, tài học cực tốt, cho dù tương lai sau này sẽ rời khỏi Tần vương phủ, Tần vương còn có thể bạc đãi hắn?

Sẽ cho hắn một phần tiền đồ.

Cửa hôn nhân này từ trên trời giáng xuống, so với đích mẫu tìm hôn sự cho Hoàn Nương còn thể diện hơn nhiều.

Bởi vậy Hoàn Nương vô cùng dụng tâm với thái phi, chỉ là lúc Tần vương phi chủ động mời nàng tới vương phủ chơi, không biết có phải là ảo giác hay không, nàng không cảm giác được sự chân thành của Tần vương phi.

Giống như hôm nay, tuy Tần vương phi vẫn luôn cười dịu dàng nhìn Hoàn Nương lấy lòng thái phi, nhưng tươi cười có một chút miễn cưỡng.

Lúc Khương Lộ Dao cùng thái phi nói chuyện, Hoàn Nương thu liễm biểu tình, Hoàn Nương cũng là người nội liễm, nhưng đang vui mừng hưng phấn, khó tránh khỏi sẽ lộ ra một tia sơ hở, nhìn ra Hoàn Nương thực sự hy vọng gả cho Triệu Đặc Dật.

Đối với thứ nữ chịu phần đầu, Khương Lộ Dao cũng không bài xích, cũng không có tâm tư phá hư, quan trọng là Hoàn Nương không coi trọng Triệu Đặc Trạch là được.

Việc hôn nhân này một khi kết thành, Triệu Đặc Dật thú một thê tử không dễ lừa gạt, có tâm cơ, Tần vương phi có rảnh dọn cục đá ngáng chân?

Trên đời này không chỉ có một người thông minh.

- Vương phi điện hạ, trong cung truyền đến ý chỉ, hoàng hậu nương nương thỉnh người lập tức tiến cung.

Nha hoàn hồi báo, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Tần vương phi nhếch mày mang theo một tia đắc ý, nói:

- Có lẽ hoàng hậu nương nương có việc muốn nói cùng ta.

Thái phi gật gật đầu nói:

- Người cùng hoàng hậu nương nương cũng có duyên phận, nếu hoàng hậu nương nương triệu kiến người, người mau đi đi, tiến cung cẩn thận một chút, đừng nói gì sai.

- Dạ, mẫu phi.

Tần vương phi đứng dậy uốn gối, sau đó đối mặt với Khương Lộ Dao:

- Một lát nữa, làm phiền thể tử phi đưa tiễn Hoàn Nương.

- Được, vừa lúc ta cũng muốn thân thiết với Hoàn Nương nhiều một chút.

Khương Lộ Dao cười khanh khách, ánh mắt Tần vương phi chột lóe:

- Hoàn Nương ở vương phủ, nên thỉnh giáo thể tử phi nhiều một chút, cũng không cần khách khí với nàng, thể tử phi thật sự rất hiếu khách.

- Dạ.

Hoàn Nương ngoan ngoãn đáp ứng, đứng dậy cung tiễn Tần vương phi rời đi.

Thái phi buồn bực nói một câu:

- Sao hoàng hậu nương nương lại triệu kiến nhi tửc vào lúc này?

Gần đây tâm tình của hoàng hậu nương nương vì bệnh tình của thái tử ngày càng trầm trọng nên vô cùng không tốt, cả ngày không phải bái Phật cầu phúc, chính là canh giữ bên người thái tử, đối với thái tử phi cũng chưa có sắc mặt tốt, cho rằng thái tử phi không chiếu cố thái tử thật tốt, đồng thời còn oán trách thái tử phi không thể sinh hạ hoàng tôn, thành tội không hiền vô năng là tội lớn.

Hoàng hậu nương nương rất ít khi khách khí với quan thần mệnh phụ, đột nhiên triệu kiến Tần vương phi, thật sự có chút đột ngột.

Khương Lộ Dao giật mình, không chừng Dương Môn thái quân xuất chiêu.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 90: Nhắc Nhớ

Lúc này hoàng hậu bận tâm về chuyện của thái tử, nếu không liên quan tới bệnh tình của thái tử, hoàng hậu sẽ không triệu Tần vương phi vào cung.

Nhưng cũng có thể vì trong lòng hoàng hậu buồn khổ, muốn Tần vương phi vào cung tâm sự.

Khương Lộ Dao càng chờ đợi Dương môn thái quân ‘ trả thù ’ Tần vương phi.

Chuyện hoán tử, Triệu Đặc Trạch cùng Triệu Đặc Dật đều vô tội, bọn họ không nên vì những người thao tác hoán tử mà phải gánh vác tội nghiệt.

Tần vương phi rõ ràng biết chuyện hoán tử, cũng vì thân phận lập trường nên không để ý, làm bộ không biết cũng có thể hiểu, dù gì Tần vương phi cũng không phải thánh mẫu.

Nhưng Tần vương phi lại ở sau lưng quạt gió thêm củi, mượn chuyện hoán tử thao túng vận mệnh của Triệu Đặc Dật cùng Triệu Đặc Trạch, khiến huynh đệ bọn họ căm thù lẫn nhau, muốn thân sinh nhi tử của nàng làm ngư ông đắc lợi, Tần vương phi làm như vậy mà không bị trả thù, thiên lý khó dung!

Tần Vương phi muốn nhi tử trở nên nổi bật, danh lợi song thu(được cả 2), điểm này người làm mẫu thân đều sẽ hy vọng như thế, nhưng nàng muốn nhi tử tốt, không phải có thể dẫm lên nhi tử của người khác, dẫm lên Triệu Đặc Trạch cùng Triệu Đặc Dật để bò về phía trước.

Xem bọn họ như đá kê chân.

Dựa vào cái gì?

Đơn giản là vì Tần vương sủng ái Tần vương phi?

Khương Lộ Dao mỉm cười liếc nhìn Hoàn Nương, tiểu cô nương này xuất thân không cao, nhưng tính tình được, mưu trí cũng không tồi, ít nhất nàng ta không bị Tần vương phi lừa gạt.

Bỏ qua chuyện Hưng Vinh hầu là kẻ thù truyền kiếp của Dương gia, thì Hoàn Nương rất thích hợp với tính tình thuần hậu của Triệu Đặc Dật.

Đều nói Hưng Vinh hầu là kẻ thù truyền kiếp của Dương Soái, Hưng Vinh hầu oán giận Dương Soái...

Không chịu tể diện Dương Soái, nói Dương Soái có tâm tư mưu nghịch, nhưng Hưng Vinh hầu cũng là tướng lĩnh của quân đội Đại Minh, từng theo Dương Soái xuất chinh, trên chiến trường tranh chấp, đối với tướng lĩnh mà nói, tốt nhất nên giải quyết trên chiến trường thắng bại.

Hưng Vinh hầu có thể quản gia nghiệp truyền thừa đi xuống, không đơn giản chỉ dựa vào sủng phi ở hậu cung, lúc Hưng Vinh hầu được phong tước, sủng phi còn chưa có vào cung.

Đại Minh triều trừ ngoại gia của hoàng hậu được gia phong huân tước ra, còn lại chỉ có thể lấy quân công chiến công phong tước.

Quan văn làm được thủ phụ, mới có khả năng trước khi cáo lão có được tước vị, không nhất định mỗi một đời thủ phụ đều có đãi ngộ này.

Đại Minh triều đối với chuyện ban thưởng thừa kế tước vị vô cùng bủn xỉn.

- Tôn tức, người dẫn Hoàn Nương đi ra ngoài dạo đi, ta có chút mệt mỏi.

- Dạ.

Khương Lộ Dao từ biệt thái phi, cùng Hoàn Nương ra cửa:

- Hậu viện trong vương phủ có một chỗ gọi là Thính Âm Các, ta dẫn Hoàn Nương muội muội đi xem?

- Làm phiền thế tử phi.

- Không thể nói là phiền, ta cũng đã mấy ngày rồi không đi Thính Âm Các, có chút tưởng niệm.

Khương Lộ Dao dẫn Hoàn Nương xuyên qua hành lang gấp khúc, dọc theo đường nhỏ đi về phía hậu viện.

Dọc theo đường đi Khương Lộ Dao sẽ nói chủ yếu về kiến trúc trong vương phủ cho Hoàn Nương biết, nơi này đã làm gì đó, kia chỗ đã tu sửa vào lúc nào.

Hoàn Nương nghiêm túc nghe, đem này đó ghi nhớ trong lòng.

Nàng có chút thẹn thùng, có lẽ thế tử phi không phản đối hôn sự giữa nàng cùng nhị công tử.

Ý kiến của người thừa kế Tần vương cũng rất quan trọng, trưởng huynh như phụ, nếu Triệu Đặc Trạch vì chuyện Dương Soái cùng tổ phụ của nàng mà phân tranh, tỏ thái độ phản đối, như vậy việc hôn nhân này, chỉ sợ ngay cả Tần vương phi cũng không dám dễ dàng hạ sính Hưng Vinh hầu phủ.

Nghe nói Tần vương thế tử cực kỳ sủng ái thế tử phi, xem thế tử phi như bảo bối mà cưng chiều, thế tử phi đối xử với nàng lại hiền lành, xem ra Tần vương thế tử cũng không tính toán chi li chuyện trước kia.

Hoàn Nương nghĩ, qua được cửa của Tần vương thế tử, việc hôn nhân này đã thành một nửa.

Vì vậy nàng càng thêm thân cận với Khương Lộ Dao, kính cẩn nghe theo, trông cậy có thể để lại ấn tượng tốt với Khương Lộ Dao.

Thính Âm Các là một kiến trúc hai tầng, đỉnh gác mái là ngói lưu ly, mái hiên tứ giác là tứ thú ngụ ý cát tường rất sống động.

Mỗi ngày đều có nha hoàn tới dọn dẹp, đẩy cửa Thính Âm Các, đập vào mặt là hương khí nhàn nhạt.

Nha hoàn đã chuẩn bị sẵn đệm ngồi, chung trà điểm tâm.

Khương Lộ Dao ngồi xuống đệm, yên lặng ăn điểm tâm, cửa sổ được mở rộng, từng đợt thanh âm phiêu lãng như sóng biển ủa vào.

Khương Lộ Dao chỉ vào vị trí đối diện:

- Hoàn Nương muội muội, người cũng ngồi xuống đi.

Hoàn Nương cũng ở trong phú quý mà lớn lên, cũng coi như có kiến thức rộng rãi, tuy trong lòng đã chuẩn bị, vẫn bị sự phú quý và đông đúc của Tần vương phủ làm trấn động.

Nhìn Khương Lộ Dao rất tự nhiên, Hoàn Nương hiểu, loại hưởng thụ này đối với chủ tử trong Tần vương phủ mà nói là cực kỳ bình thường.

Nàng cười cười ngồi đối diện với Khương Lộ Dao, cũng không hỏi tiếng sóng biển từ đâu mà đến, học theo diễn xuất của Khương Lộ Dao, chậm rãi nghe âm sắc hương trà, mùi hương trà cho biết loại này là cực phẩm.

Lại dùng ly bạch ngọc không tì vết đựng trà, dù có dùng tay bưng trà cũng không cảm thấy phỏng tay.

Hoàn Nương nhìn ra loại trà này bất phàm.

Nếu đổi lại người khác, Hoàn Nương sẽ nghĩ có phải cố ý khoe khoang phú quý.

Nhưng nhìn Tần vương thế tử phi, Hoàn Nương không cảm thấy nàng đang khoe khoang, hay muốn áp đầu mình, hết thấy đều rất tự nhiên, giống như ngày tháng trôi qua chính là như vậy, tình xảo, xa hoa, lại thoải mái.

Hoàn Nương thả lỏng thân thể, học theo Khương Lộ Dao dựa vào đệm mềm:

- Thế tử phi...

Khương Lộ Dao ôn nhuận không hề có tính công kích, xâm lược, đôi mắt còn hàm ẩn ý cười.

- Nói thật, Hoàn Nương muội muội ta rất thích người.

- Thích người có dã tâm, người có đấu tranh, thích người từng bước mưu hoa.

- Phải không?

Hoàn Nương cũng không thề thốt phủ nhận, ngần đầu hỏi:

- Người không cảm thấy ta quá đáng sợ? Không biết tốt xấu?

- Chỉ cần người không dẫm lên người khác mà bò về phía trước, hại người kiếm lợi, ta sẽ không cảm thấy người có cái gì đáng sợ, là con người đều mong ngày tháng trôi qua thật tốt đẹp. Sinh làm thứ nữ, không muốn mệnh vận bài bố, nhất định phải tranh thủ tiền đồ, điều này cũng không sai.

Khương Lộ Dao khẽ cười nói:

- Tuy hiện giờ phụ thân ta là Vĩnh Ninh hầu thế tử, trước kia hẳn là thứ tử, ta có thể hiểu sự khác nhau giữa thứ tử cùng đích tử. Nếu phụ thân ta

không hướng về phía trước, thì ta cũng không gả vào Tần vương phủ.

Hoàn Nương nói:

- Ta không dám so sánh cùng lệnh tôn.

Khương nhị gia đâu phải thứ tử tầm thường nào cũng có thể so sánh? Cho dù là học phú ngũ xa, kỳ tài ngút trời cũng không hơn được Khương nhị gia.

Hắn đã là quý nhân trong kinh thành, là tấm gương mà thứ xuất huân quý nhân gia muốn học theo.

- Không phải không thể so sánh, mà phụ thân ta...Làm sao có thể nói đây, lúc gây chuyện cũng có thể sâu chết người, cũng vì tổ mẫu của ta dung túng, tổ phụ coi phụ thân ta như tiểu tử không hiểu chuyện mà đối đãi, nếu đối lại là phủ khác thì đã sớm...

Lúc Khương Lộ Dao nhắc tới Khương nhị gia, vẻ mặt bất đắc dĩ, dung túng, cùng với kiêu ngạo:

- Đối lại là phủ khác, ta cũng sẽ không để phụ thân ta lẩn lộn như vậy.

Hoàn Nương trầm mặc một lúc, hỏi:

- Nếu thế tử phi không thấy phiền, thỉnh chấp thuận ta hỏi một câu, vì sao hôm nay người lại nói này đó với ta?

- Hoàn Nương, ta hy vọng người có thể làm phu nhân của nhị công tử, hẳn cái gì cũng tốt, làm người có lễ, đối xử hiền lành, đối với người thân nhân có thể nói là đào tim đào phổi, đặc biệt là đối với Tần vương phi diện hạ, càng xem nàng như thân mẫu mà hiếu thuận. Hẳn không giống các thứ xuất khác, ở vương phủ hẳn rất có địa vị, rất được vương gia yêu thương, có đôi khi thế tử cũng hâm mộ hẳn. Nhưng hẳn quá mức thiện lương, vẫn

bị vây trong thân phận thứ đích, không biết tranh thủ, không biết bảo hộ quyền lợi cùng địa vị của chính mình.

- Người...

- Người đừng ngắt lời, nghe ta nói hết đã.

Khương Lộ Dao rũ mi, nhìn chăm chăm chuỗi ngọc trên cổ tay, vòng trân châu này xuyên mười tám viên trân châu, là sáng nay lúc nàng ngủ say Triệu Đặc Trạch đã trộm đeo cho nàng, vòng trân châu rất mượt mà, lớn nhỏ giống nhau, khó được chính là mỗi một hạt châu đều có một dấu vết nhọt nhạt, giống như khắc kinh Phật cầu phúc, bởi vậy vòng tay này mang vào có vẻ rất trân quý.

Không biết Triệu Đặc Trạch làm sao có, Khương Lộ Dao có thể cảm nhận sự thâm tình hậu nghị(tình sâu nghĩa nặng) của hắn.

Nếu không hao hết tâm tư, tuyệt đối không tìm được vòng tay đặc biệt đến như thế.

- Có những lời ta có thể nói với người, nếu đổi lại là nơi khác, người khác, ta sẽ không nói.

Khương Lộ Dao cười đầm đìa, có lẽ vì cảnh trong mơ thấy bạch hổ mà bị ảnh hưởng, tâm của nàng so với trước kia đã mềm mại hơn rất nhiều, trên người ấm áp thoải mái, Khương Lộ Dao loáng thoáng nhớ lại chuyện về Triệu Đặc Dật...

Y phục bay phất phơ, kiếm pháp của hắn cực tốt, mà tiếng đàn của nàng cũng có thể hòa cùng kiếm pháp của hắn.

Hình ảnh tốt đẹp này, trước sau đều là chuyện của người khác.

(Yul: a Dật từng gặp chính chủ trước kia của Dao tử, trước khi Dao tử xuyên không)

Khương Lộ Dao sẽ cảm động, nhưng sẽ không để ý tới Triệu Đặc Dật, bởi vì nàng đã bị Triệu Đặc Trạch cướp tâm.

Nàng có hôn nhân hạnh phúc, có người đau nàng, sủng nàng.

Khương Lộ Dao cũng không hy vọng trên đời này chỉ có một mình nàng hạnh phúc, khiến người khác thủ phần tình cảm vô vọng với mình.

Triệu Đặc Dật nên có nhân sinh của riêng hẳn.

- Hôm nay ta nói cùng người, chỉ vì ta không muốn nhìn thấy hẳn trở thành người bị chê cười.

- Chê cười?

Hoàn Nương mang vài phần khiếp sợ:

- Là loại chê cười gì?

Khương Lộ Dao cười nói:

- Có thể nói đều đã nói, không thể nói, Hoàn Nương có hỏi ta cũng vô dụng.

Hoàn Nương đỏ mặt, chỉ nghe Khương Lộ Dao nhỏ giọng cảm thán:

- Tần vương phủ rất lớn, tuy chủ tử không nhiều lắm, ai cũng tự cho là có khổ tâm, có thể ở trong vương phủ phát hiện sơ hở, giành được tiền đồ cầm tú, còn phải dựa vào chính mình, dựa vào người khác sẽ không có hy vọng.

- Đa tạ thế tử phi đề điểm.

Hoàn Nương chân thành đứng dậy nói lời cảm tạ, Hoàn Nương không nói những lời cảm tạ sáo rỗng, nói ra chỉ có vẻ dối trá, cảm kích không cần phải nói ra.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt cười nói:

- Ta chưa nói cái gì. Hoàn Nương muội muội có am hiểu tú hoa? Ta có một bản vẽ, như thế nào cũng tú không đẹp, người có thể giúp ta nhìn xem?

- Không dám nói am hiểu, nhưng có từng đọc qua.

Hoàn Nương ngoài miệng khiêm tốn, thâm thù châm tặc là kiến thức cơ bản của thứ nữ, cũng vì lấy lòng địch mẫu không thể thiếu kỹ năng cơ bản, sao Hoàn Nương có thể không tinh thâm?

Sau đó, Khương Lộ Dao cùng Hoàn Nương chỉ nói đến thâm thù, nói phong nói nguyệt.

Thấy canh giờ không còn sớm, Khương Lộ Dao tự mình tiễn Hoàn Nương ra phủ, Hoàn Nương cảm tạ, rồi ngồi lên xe ngựa hầu phủ phái tới mà rời đi.

P/s: 100sao nha các tình yêu 🥰🥰🥰🥰🥰🥰

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 90+2: Nhắc Nhở 2

Nguyễn ma ma nhẹ giọng hỏi:

- Thế tử phi rất thích nàng?

- Phải nói nàng là người thích hợp nhất để làm thê tử của hần, vương phi diện hạ lại làm một "chuyện tốt"

Khương Lộ Dao cong khoe môi, một khi Hoàn Nương gả cho Triệu Đặc Dật, Tần vương phi nhất định sẽ hối hận chuyện dùng Hưng Vinh hầu tử Dương môn thái quân nói ra bí mật hoán tử, nhi tức cùng bà bà sẽ nổi ra phân tranh.

- Nô tỳ nhìn nhị thiếu gia, không nhất định sẽ hướng về Hoàn Nương.

- Ha ha.

Khương Lộ Dao bước về hướng Quan Sư Các, cười nói:

- Không có ai ngay từ đầu đã có thể khiến trượng phu hoàn toàn hướng về chính mình, lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối, bọn họ coi như còn đỡ, có biết bao nhiêu đôi tân phu thê chỉ ở lúc động phòng mới thấy được mặt nhau? Dù tân nương tử vừa lòng hợp ý, cũng không có khả năng khiến trượng phu bỏ qua mẫu thân, nếu làm như vậy, đó gọi là bất hiếu, nam nhân không hiếu thuận không đáng phó thác chung thân.

- Ý của chủ tử là từ từ tới?

- Cũng không nhất định, thế tử thông minh sẽ làm ngắn giai đoạn quá trình này, chỉ có người quá mức thành thật mới chịu khổ, chịu đựng, chịu đựng, hao tổn tâm huyết, mới có thể tu thành chính quả, nếu không, chỉ khiến hai người chán ghét lẫn nhau, chỉ có danh phận lão phu nhân mà thôi.

- Ta thấy Hoàn Nương linh động hiểu chuyện, nhị thiếu gia có lẽ sẽ bị nàng ảnh hưởng.

Có thể nói Hoàn Nương có phần lãnh đạm, trầm ổn, phong độ nội liễm đúng tâm ý của Triệu Đặc Dật.

Nghe người mình thích nói, có lẽ Triệu Đặc Dật sẽ nghe lời.

- Đêm nay nói thiện phòng làm sườn chua cùng cá chua ngọt.

Khương Lộ Dao nói:

- Gần đây ta không có khẩu vị, muốn ăn đồ ăn kích thích vị giác.

Nguyễn ma ma vui vẻ, sau đó lại ảm đạm, thế tử phi mới trẻ hai ngày, cũng không thể vì trẻ hai ngày này là có.

Người một lòng vì Khương Lộ Dao, đều ngóng trông nàng sớm có tin tốt.

Chỉ cần vì thế tử gia khai chi tán diệp, sinh hạ nhi tử, địa vị của Khương Lộ Dao sẽ vững như thái sơn, thế tử gia tuổi tác cũng không còn nhỏ, nếu không phải thành thân trẻ, chỉ sợ nhi nữ đã sớm đầy đàn.

Khương Lộ Dao biết Nguyễn ma ma đang nghĩ cái gì, thật ra nàng cũng rất sốt ruột, nhưng loại chuyện này không phải sốt ruột là có thể có, tấu tử lại nói nàng là cung hàn, không dễ dàng có thai...

Tuy chưa nói nàng vô sinh, nhưng tấu tử Tiêu Chước Hoa đã dặn nàng, không thể quá sốt ruột.

Nàng chỉ hy vọng mình không giống Gia Mẫn quận chúa, trễ một chút liền trễ một chút, nếu sinh không được, nàng cũng sẽ không cho Triệu Đặc Trạch nạp thiếp.

Thà cứ như vậy, chứ nàng không muốn nhìn thấy Triệu Đặc Trạch cùng người khác sinh hạ hài tử, chẳng sợ lưu tử đi mẫu(giữ con giết mẹ) cũng không được.

Khương Lộ Dao nghĩ có nên nói chuyện này cho Triệu Đặc Trạch biết?

Nghĩ nghĩ, nàng lại từ bỏ.

Hiện tại là thời điểm mấu chốt, không thể khiến hấn phân tâm vì chuyện nổi dòng.

Triệu Đặc Trạch rất muốn có nhi nữ...

Khương Lộ Dao sờ sờ bụng nhỏ, như thế nào lại là cung hàn? Trước kia nàng cũng không có bệnh xấu này?

Chẳng lẽ vì thân thể không tốt?

Lúc ở hiện đại, nàng cũng không nghĩ tới vấn đề sinh sản, bên người nàng không thiếu bạn trai, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ tiến tới hôn nhân, càng không nghĩ sẽ vì thằng nào mà kéo dài thế hệ, dù người theo đuổi nàng là quan nhị đại, hay là phú nhị đại cũng không thể đả động Khương Lộ Dao.

(Yul: quan nhị đại là thế hệ thứ 2 trong gia đình quan chức. Phú nhị đại là thế hệ siêu giàu thứ 2.

Không ngờ sau khi tới cổ đại, nàng lại bị một nam nhân cực đoan, tùy hứng, cuồng dã, lỗ mãng, lại đầy ý xấu giam lỏng.

Nàng muốn sinh hài tử cho hãn, muốn có nhi nữ cùng huyết thống để dưỡng dục...Nàng cam tâm tình nguyện.

Duyên phận thật kỳ diệu.

Dương gia.

Dương môn thái quân ném tách trà xuống đất, cả giận nói:

- Dương Gia Bảo, sao ngươi lại ngu xuẩn đến như vậy? Trận đồ đơn giản như vậy cũng nhìn không hiểu?

- Tổ mẫu.

Dương Gia Bảo sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch, thân thể gầy yếu không ngừng run rẩy:

- Tôn nhi...Tôn nhi rồi quá.

Thái quân cầm cây roi trong tay, cũng không thể đánh Dương Gia Bảo, không phải thái quân không muốn dạy dỗ Dương Gia Bảo, mà là thân thể Dương Gia Bảo quá gầy yếu giống như một trận gió thổi qua cũng có thể thổi bay hãn, nếu không xem được phải làm sao bây giờ?

Dương Gia Bảo mới là huyết mạch duy nhất của Dương gia, là người thừa kế.

“Bang.”

Thái quân ném roi lên bàn:

- Rồi, nếu ngươi xem mà vẫn không hiểu, thì đi quỳ tổ tông đi.

- Dạ, tổ mẫu.

Dương Gia Bảo kinh ngạc sợ hãi, trong đầu hẳn đã loạn thành một đoàn, nào còn tâm trí giải trận đồ?

Tuy trước kia tổ mẫu cũng rất nghiêm khắc với hẳn, nhưng không giống mấy ngày gần đây luôn hỉ nộ bất thường, cũng sẽ không giống gần đây luôn buộc hẳn học trận đồ, học võ nghệ.

- Mẫu thân, thân thể Gia Bảo không tốt, từ từ hãy học.

Đại cữu mẫu vào cửa liền thấy bộ dạng Gia Bảo rất đáng thương, mềm lòng nói:

- Mẫu thân đừng ép Gia Bảo.

Dương môn thái quân trừng mắt nhìn đại tức (dâu cả), tướng mạo đã khô gầy, có âm khí yêu lão, lúc này nhìn thái quân giống như lão quái muốn ăn thịt người, cho dù đã nhìn thấy nhiều lần, Đại cữu mẫu vẫn cảm thấy cả người rét run:

- Mẫu thân.

Dương Gia Bảo sợ tới mức trốn sau lưng đại cữu mẫu:

- Bá mẫu.

Hẳn nhớ biểu ca, nhớ Khương nhị gia, hẳn không muốn ở lại Dương gia nữa.

- Gia Bảo, người đi thư phòng trước đi.

- Dạ.

Dương Gia Bảo nhút nhát sợ sệt nhìn thoáng qua thái quân, vâng theo lời bá mẫu, xoay người chạy nhanh ra ngoài, bộ dáng nghiêng ngả lão đảo, càng khiến thái quân tức giận, cả giận nói:

- Người cứ sùng hấn, hấn lại không có tiến bộ, tương lai phải làm sao bây giờ? Ta phải trơ mắt nhìn tạp chủng cướp lấy đồ vật của Dương gia? Mắt thấy tạp chủng trở nên nổi bật?

- Mẫu thân...Người đừng nói như vậy, là chúng ta có lỗi với A Trạch.

Đại cữu mẫu biết, từ khi Khương nhị gia tới nháo loạn, tính tình thái quân càng ngày càng cực đoan, thô bạo hơn rất nhiều, cũng phải, quả phụ thủ quân hồn truyền thừa Dương gia, lại để Khương nhị gia lấy đi rồi.

Các nàng thủ tiết, ru rú trong phủ hơn hai mươi năm, lại thành trò cười.

Rồi sau đó các nàng nghe nói Triệu Đặc Trạch chương quản Thần Cơ Doanh, dùng 800 phá một vạn.

Sau khi thái quân nghe nói, đã đập phá rất nhiều đồ vật, không hề cố kỵ chửi ầm lên, kêu Triệu Đặc Trạch là tạp chủng, còn đối với Dương Gia Bảo càng ngày càng nghiêm khắc, hoàn toàn không suy xét Dương Gia Bảo có thể thừa nhận hay không.

- Xin lỗi hấn? Sao chúng ta phải xin lỗi hấn? Không có chúng ta, hấn có thể an ổn làm thế tử nhiều năm như vậy sao? Hấn không biết cảm ơn, thoái nhượng, lại liên hợp với tên nhạc phụ cầu tạp chủng khinh nhục Dương gia, trên đời này còn thiên lý hay không?

- Không có ta, hấn có thể tồn tại? Hấn có thể sinh ra? Không hổ là uống sữa súc sinh mà lớn lên, không có nhân tính, không có lương tri!

Thái quân nhắc tới Triệu Đặc Trạch cùng Khương nhị gia lửa giận không thể áp, dù có một tia lý trí cũng vì cừu hận mà biến mất, mắng:

- Bọn chúng tâm địa đen tối, sẽ không có kết quả tốt, một đám nguy quân tử, xấu xa lừa gạt.

Đại cữu mẫu đóng cửa phòng lại, bất đắc dĩ đứng nghe, thái quân, nàng khuyên không được, cho dù nàng thực sự đau lòng Triệu Đạc Trạch, lại không dám nói cho Triệu Đạc Trạch biết chân tướng.

Thái quân lập đi lập lại lời mắng chửi đến nửa nén hương, thở hỗn hển, cảnh cáo đại tức:

- Về sau ta quản giáo Gia Bảo, người không được cầu tình cho hắn, nếu hắn không biết cố gắng, ta mất nhiều năm tâm huyết trù tính, hoàn toàn bị huỷ hoại. Chỉ có Dương Gia Bảo mới có thể cướp đoạt quân hồn từ tay Khương tạp chủng.

- Nhưng tình trạng thân thể của Gia Bảo...

- Không có quân hồn truyền thừa Dương gia, ta cần hắn làm gì?

- ...

Đại cữu mẫu không biết nên nói như thế nào, vâng vâng dạ dạ khuyên nhủ:

- Nếu Gia Bảo có gì bất trắc, Dương gia cái gì cũng không có, nhi tức nghĩ lúc ấy công công thà rằng chịu thiên đao vạn quả, cuối cùng cũng vì truyền thừa Dương gia...

- Người biết cái gì? Đồ vật của Dương gia sao có thể nào rơi lên đầu người khác?

- Chỉ là mẫu thân...

- Câm mồm!

Thái quân cả giận nói:

- Người dám tranh luận với ta?

Đại cữu mẫu chậm rãi cúi đầu:

- Nhi tức không dám.

- Ta biết ngươi là người mềm lòng, nhưng ngươi phải phân rõ ràng tốt xấu, đối với Triệu Đặc Trạch mà ngươi cũng có thể mềm lòng? Hẳn khi dễ Dương gia còn chưa đủ? Rõ ràng là nghiệt chủng xuất thân ti tiện lại chiếm cứ tất cả mọi thứ của Dật nhi, còn cướp quân hồn của chúng ta, tương lai sau này nhất định sẽ chết không được tử tế, ngũ lôi oanh đỉnh.

(Yul: ngũ lôi oanh đỉnh nghĩa là 5 tia sét đánh vào đầu, ý chỉ sự trừng phạt của trời cao.)

- Dạ, mẫu thân, người nói đúng.

Đại cữu mẫu không dám phản bác lời thái quân nói, chỉ có thể nói theo, muốn thái quân bớt giận, nếu thái quân lại càng quấy (điên đại), quả phụ Dương gia đều không được yên lành.

Ngày tháng đóng cửa thủ tiết đã rất khổ, nàng không thể trơ mắt nhìn các vị đệ muội trôi qua ngày tháng run sợ khủng bố.

Thái quân bình ổn hô hấp, nhấp một ngụm trà, đè ép hỏa khí trong lòng, hỏi:

- Gần đây Dật nhi vẫn còn ở trong vương phủ đọc sách?

- Nghe nói là vậy.

- Ta đã thỉnh sư phó của hắc hổ trợ, sư phó của hắc hổ có thể diện, hoàng thượng không thể không bận tâm, huống chi Dật nhi rất giống Dương Soái, có tài năng kinh thiên vĩ địa, hẳn mới là người được chọn làm nguyên soái chương quân thú biên. Triệu Đặc Trạch là thứ gì? Hắc cũng xứng? Nghiệt chủng, súc sinh!

- Nhi tức lo lắng, có thể hoàng thượng đã nhìn ra manh mối?

- Lời này hồ đồ! Sao hoàng thượng biết được? Năm đó Dật nhi báii sư, chúng ta an bài rất tốt, là Triệu Đạc Trạch không được việc, tham ngủ, tính tình không tốt, Dật nhi mới bị thu vào sừ môn.

- Chỉ là Khương nhị gia...Không, Khương Thừa Nghĩa sẽ không đem chuyện này nói cho bệ hạ? Khương Thừa Nghĩa cũng biết.

- Bọn họ không dám.

Thái quân cười lạnh:

- Một khi thân phận bị vạch trần, bọn họ còn được hoàng thượng coi trọng? Bọn họ sợ ta vạch trần chuyện này hơn bất cứ ai, nếu không phải vì Dật nhi mà suy nghĩ, nếu không phải ta muốn giải quyết Tần vương phi trước...Ta đã sớm nói ra chân tướng với hoàng thượng, hoàng thượng hồ thẹn với Dương gia, hiện tại hoàng thượng đối xử với Triệu Đạc Trạch càng tốt, về sau càng hận hằn lừa gạt, đến lúc đó hoàng thượng mới có thể bồi thường Dật nhi.

- Hiện giờ Tần vương phi ở trong cung chịu không ít trắc trở, ta muốn xem thử, nàng sẽ giải thích như thế nào với thái hậu cùng hoàng hậu.

Thái quân cười lạnh:

- Tần vương phi, ta sẽ không buông tha người!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 91: Cản Nhau

Hoàng đế ở trước mặt triều thần, bá tánh vẫn luôn biểu hiện cực kỳ hoài niệm Dương Soái.

Còn năm lần bảy lượt sám hối, hẳn không nên tin vào lời gian thần ngộ sát Dương Soái.

Có mấy lần hoàng đế ở nghi thức tế lễ Dương Soái khóc rống thất thanh, hoài niệm hồi ức cùng Dương Soái, năm lần bảy lượt nói cùng triều thần, nếu Dương Soái còn sống, Đại Minh triều sẽ không bị Man Di uy hiếp, thời gian trước, trong cung có truyền thuyết, hoàng đế vài lần mơ thấy Dương Soái.

Hoàng đế tưởng niệm trung thần lương tướng, không thể quên Dương Soái.

Bởi vậy Dương môn thái quân thực sự tin hoàng đế áy náy với Dương Soái, trượng phu, nhi tử của nàng hy sinh tánh mạng đổi lấy Đại Minh triều hôm nay.

Nếu hoàng đế không biết cảm ơn, có khác gì bạo quân? Không sợ sách sử ghi chép chửi mắng hẳn sao?

Bạc đãi cô nhi quả phụ của Dương Soái, không sợ thế nhân xem hoàng đế như Kiệt, Trụ mất nước hại dân?

Dương môn thái quân thủ tiết nhiều năm, tin tức có chút bế tắc, lại một mặt cho rằng hoàng đế sẽ không dám bạc đãi Dương gia, có tâm bồi thường

Dương gia, thái quân không hề suy nghĩ xem hoàng đế có phải chỉ có bề ngoài hay không.

Thái quân nghĩ cho dù hoàng đế ghi hận Dương gia, mấy năm nay cũng đã tan thành mây khói.

Mấy ngày trước thái quân vào cung tìm thái hậu nương nương, từ trong miệng thái hậu nương nương hỏi thăm được chút tin tức, thái quân biết hoàng thượng vẫn để ý coi trọng Dương gia, chỉ là Khương nhị gia liên hệ tới Tần vương thế tử, hoàng thượng không dễ xử trí thế tử có huyết mạch Dương gia.

Thái quân nhin một lúc lâu mới không đem chân tướng nói cho thái hậu nương nương biết.

Tội danh lẫn lộn huyết mạch hoàng gia, thái quân cũng hiểu được vài phần, thái quân vẫn luôn chờ Triệu Đặc Dật lập công trên chiến trường hoặc là nổi danh có căn cơ nhất định mới vạch trần chân tướng.

Thái quân cùng Tần vương có chung một ý niệm, vị trí Tần vương thế tử cũng không dễ làm, trừ tập trung sự thù địch chú ý về Dương Soái ra, hoàng thượng không nhất định sẽ trọng dụng Tần vương thế tử.

Hoàng đế không muốn bồi dưỡng ra một lão Tần vương khác.

Tần vương thế tử bình thường điệu thấp là tốt nhất.

Thái quân không muốn ngoại tôn bình thường, muốn chờ ngoại tôn lập công lớn, khiến hoàng thượng cùng bá tánh không thể bỏ qua công lớn kia, mới nói về việc này, đến lúc đó hoàng thượng không thể không nhận Triệu Đặc Dật mới là đích tử của Tần vương.

Chỉ cần hoàng đế thừa nhận Triệu Đặc Dật là đích tử, Triệu Đặc Trạch có giống lão Tần vương cũng vô dụng.

Đại Minh triều, đích tử kế thừa tước vị, có đích tử, huân quý hậu duệ, quý tộc truyền thừa, tuyệt đối sẽ không tới lượt thứ tử.

Tuy thái quân biết, làm như vậy là tranh công bức ép hoàng đế sẽ bị ghét bỏ, nhưng đây cũng là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Vì vậy thái quân không thể để Triệu Đặc Dật bị nhốt ở vương phủ đọc sách, Dương Gia Bảo cùng Triệu Đặc Dật là toàn bộ hy vọng của thái quân.

Thậm chí thái quân còn đặt nhiều kỳ vọng vào Triệu Đặc Dật hơn là Dương Gia Bảo, vì thân thể Dương Gia Bảo không tốt, khả năng ra chiến trường lãnh binh là không cao.

Trượng phu lưu lại di sản quý giá, thái quân tuyệt đối không để lại cho Triệu Đặc Trạch!

Cũng bởi vì có cơ hội tiến cung, thái quân đề cử Tần vương phi với thái hậu cùng hoàng hậu.

Thái quân chỉ nói, nhị vương tử Triệu Đặc Dật từ nhỏ thân thể đã không tốt, có hai lần bệnh nặng đều được Tần vương phi chăm sóc, lúc Triệu Đặc Dật bá sư, sư phó từng bắt mạch cho hắn, cẩn thận hỏi Triệu Đặc Dật dùng được liệu gì.

Triệu Đặc Dật nói tất cả đều là Tần vương phi an bài.

Cho dù Tần vương phi không biết y thuật, cũng sẽ có bí pháp dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe.

Thân thể Tần vương cũng rất tốt, thái phi càng sống càng có tinh thần, này đó tất cả đều là công lao của Tần vương phi.

Dương môn thái quân sợ hoàng hậu không tin, liền nói cao nhân từng nói Tần vương phi có y dược giống đệ tử thánh thủ...

Bị bệnh tình của thái tử ép muốn điên rồi, sao hoàng hậu nương nương có thể buông tha một chút cơ hội?

Cho dù Tần vương phi không phải là đệ tử của thánh thủ, nàng cũng muốn gọi Tần vương phi vào cung hỏi một phen, thái hậu vẫn luôn nhân nhượng với Tần vương phi, không thể nói là thích nàng, nên duy trì ý tưởng của hoàng hậu.

Dương môn thái quân mượn cơ hội này vì hoàng hậu ra chủ ý, dùng nước trà chứa dược thử Tần vương phi.

Y nữ có địa vị quá thấp, dựa theo lời Dương môn thái quân nói, Tần vương phi không muốn người khác biết nàng hiểu y thuật, cho dù lo lắng cho thái tử, cũng sẽ cố thủ mình trước.

Thái hậu thường thức Dương phi, cũng thường thức Dương Soái trung nghĩa, đối với Dương môn thái quân vẫn luôn hữu hảo, đồng thời cũng thương tiếc Dương môn thái quân thủ tiết nhiều năm nay.

Tuy tính cách của thái quân có vẻ bề tặc, quái đản, lại có chút cực đoan, Thái hậu vẫn nguyện ý đem những tật xấu này coi là bệnh chung của các lão quả phụ.

Có Dương môn thái quân kiến nghị, thái hậu duy trì, hoàng hậu tự tin mười phần, vì thế nàng tuyên triệu Tần vương phi vào cung.

Hoàng Hậu nhìn Tần vương phi trước sau như một, có vẻ rất thân hòa, nhưng đáy mắt hoàng hậu hiện lên một tia hận ý khó nhìn, Tần vương phi không hiểu y thuật dưỡng sinh liền thôi, nếu nàng hiểu, còn rất tinh thông, hoàng hậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Tần vương phi vẫn luôn tỏ lòng trung thành với mình.

Thái tử bệnh lâu năm, từ lúc sinh ra thân thể thái tử đã không tốt, Tần vương phi rõ ràng có bản lĩnh cứu mạng, cố tình nhìn thái tử chịu khổ, nhìn

hoàng hậu đi theo thái tử dốc hết sức lực, này là trung tâm?

Là lòng mang dị tâm, bất trung bất nghĩa.

- Gần đây bốn cung bận tâm về thái tử, đối với người có chút sơ sẩy.

- Không dám.

Tần vương phi nhu hòa vẻ mặt mang theo lo lắng:

- Thân thể thái tử quan trọng, nường nường gần đây khổ cực nhiều.

- Người cũng có nhi tử, đương nhiên hiểu được, nếu nhi tử bị bệnh, thân làm nường, trong lòng sẽ không dễ chịu.

Hoàng hậu khó nén thống khổ, than nhẹ:

- Người có ba nhi tử, một đứa bị bệnh, còn chờ một chút, nhưng bốn cung chỉ có một nhi tử, nếu thái tử có gì bất trắc, sau này bốn cung có thể dựa vào ai? Người cũng biết, các vị hoàng tử đều muốn leo lên vị trí kia, Đại Minh triều cố tình coi trọng đích tử, năm đó bốn cung bị phong làm hoàng hậu, nếu thái tử...Hoàng thượng vì tương lai, có thể trục xuất hậu vị của bốn cung, sắc lập người khác. Nếu năm đó bốn cung có thể sinh thêm một nhi tử nữa thì tốt rồi.

Không phải hoàng hậu không muốn sinh, mà là hoàng thượng không sủng nường, nường sinh thế nào?

Hoàng hậu cũng đã hơn năm mươi tuổi, bảo dưỡng có tốt, cũng có thể so với thiếu nữ nọ hoa mới nở?

Hoàng đế đi hậu cung phần lớn đều tìm nữ tử trẻ tuổi bầu bạn, tuy mỗi tháng mừng một mười lăm sẽ đến cung hoàng hậu, nhưng bọn họ chỉ đơn thuần nằm ngủ cùng nhau.

Tần vương phi vội vàng trấn an hoàng hậu:

- Nương nương có một mình thái tử, so với thần phụ có ba hài tử còn mạnh hơn rất nhiều, nhi tử của thần phụ không có bản lĩnh bằng thái tử, hiền hiếu. Thái tử điện hạ đau lòng hoàng hậu nương nương sẽ vượt qua ải này, thái tử điện hạ chịu đựng qua lần này, chắc chắn sẽ nhật nguyệt chói lòa, vạn sự hài lòng.

- Bốn cung sợ hãi qua không được.

Hoàng hậu thở dài một tiếng:

- Cao tăng từng nói thái tử muốn qua ải này cần có quý nhân tương trợ, nhưng vị quý nhân này ở đâu? Bốn cung biết đi đâu tìm? Không có một chút phương hướng...Đúng rồi, ta nghe nói trưởng tử của người mệnh cách rất tốt?

- Không dám nói như vậy, mệnh cách của hần chỉ bình thường.

- Không phải người nói lúc sinh hạ ra hần sao trời xoẹt bay? Có lẽ hần chính là quý nhân của thái tử.

- Cái này...

Tần vương phi vì tiền đồ của nhi tử, tránh đá động tới Tần vương, nàng sẽ nói dễ nghe:

- Tiểu khuyến chỉ là tầm thường, nào có tư cách làm quý nhân của thái tử điện hạ? Hoàng hậu nương nương quá nâng cao tiểu khuyến.

- Gần đây bốn cung thường kêu thiếu niên có phúc tướng đến bầu bạn với thái tử, mấy nhi tử của người đều là châu tròn ngọc sáng, trời sinh phúc khí, không bằng đi theo bên người thái tử làm thư đồng.

Tần vương phi biết được làm thư đồng của thái tử là con đường rất tốt, chỉ cần thái tử đăng cơ, thư đồng sẽ được trọng dụng, nếu thân thể thái tử khỏe mạnh, chuyện này là chuyện tốt, Tần vương phi cầu còn không kịp, nhưng hiện giờ thái tử tùy thời đều có khả năng qua đời.

Nếu lúc này để nhi tử làm thư đồng cho thái tử, tiền đồ đời này coi như hủy.

Đại Minh triều không có khả năng không thay thái tử khác, một khi thái tử qua đời, mặc kệ là hoàng tử nào tiếp chưởng vị trí thái tử sẽ không trọng dụng thư đồng của thái tử trước kia.

Tần vương phi càng nguyện ý để nhi tử bầu bạn bên người hoàng thượng.

Hoàng hậu mang theo cảnh cáo, nói:

- Như thế nào? Người không vui? Không muốn làm thư đồng của thái tử?

Tần vương phi chần chờ, hoàng hậu nhìn rất rõ ràng, trong lòng càng kiên định suy đoán Tần vương phi hiểu y thuật.

Sợ là Tần vương phi nhìn ra thái tử không ổn, thậm chí nhìn ra thái tử đoán mệnh, mới không dám để nhi tử làm thư đồng.

- Thần phụ không dám, các nhi tử đều bị thần phụ nuông chiều hư rồi, tính tình quá quật, thần phụ sợ bọn họ thất lễ với thái tử điện hạ, khiến thái tử điện hạ sinh khí.

- Đây cũng có khả năng, dù gì bọn họ cũng là ái tử của Tần vương.

Hoàng hậu cong khóe môi:

- Bốn cung đã nhiều ngày chưa nhìn thấy bọn họ, hay là hôm nay nhân cơ hội này gọi bọn họ tiến cung, để bốn cung khảo giáo tài học của bọn họ, xem có đủ tư cách làm thư đồng của thái tử hay không.

- Tần vương phi, người vẫn không muốn sao?

- Thần phụ không dám, bọn họ có thể bá kiến nương nương, là chuyện may mắn, thần thiếp đa tạ hoàng hậu nương nương nâng đỡ.

Tần vương phi tin tưởng các nhi tử của mình, chỉ cần thoáng để lộ ra ý đồ của hoàng hậu, ba nhi tử sẽ biểu hiện ít nhiều không ảnh hưởng tới toàn cục, nhưng lại không thích hợp đi theo thái tử vì nhiều khuyết điểm.

P/s: 😊 các nàng nhớ vote cho ta nha. Đủ 100 sao ta sẽ đăng chương mới, chương nào cũng vậy nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 91+2: Cẩn Nhau 2

Một lát sau, ba nhi tử của Tần vương phi chỉnh tề nề nếp xếp thành một hàng, quỳ gối trước mặt hoàng hậu nương nương:

- Bái kiến hoàng hậu nương nương.

Nhi tử của Tần vương phi lớn nhất là mười bảy tuổi, nhỏ nhất là mười ba tuổi, bọn họ mặt mày tuấn lãng, răng trắng môi hồng, mắt như sao sáng, dáng người mạnh mẽ, điều khiến hoàng hậu bất bình chính là bọn họ đào dạt hơi thở khỏe mạnh.

Bọn họ đều rất khỏe mạnh.

So với thái tử còn khí phách hăng hái hơn nhiều.

Thái Tử bị bệnh tình tra tấn, thân thể khô gầy, tinh thần uể oải, không hề có nhuệ khí mũi nhọn của thanh thiếu niên.

Hoàng hậu nhìn bọn họ, thiếu chút nữa đã cắn nát khăn trong tay.

- Đứng lên, mau đứng lên.

Hoàng hậu mỉm cười, khen:

- Bọn họ càng ngày càng giống Tần vương, trở mã thực tốt, cũng rất giống người.

- Hoàng hậu nương nương quá khen.

Tần vương phi khiêm tốn, thuận tiện liếc nhìn mấy vị nhi tử một cái.

Tam tử ngẫm hiểu, tâm tình có chút khẩn trương.

Hoàng hậu ban thưởng ngồi, rồi cười nói:

- Hôm nay bốn cung cần phải khảo giáo các người, vừa vặn trước đó vài ngày, ở Giang Nam tiến cống một rổ anh đào, hôm nay lấy anh đào làm đề mục, các người vừa nhấm nháp anh đào, vừa làm hai câu thơ từ. Gần đây tâm tình của bốn cung không được tốt, nếu các người làm ra thơ hay ta sẽ trọng thưởng.

- Chúng thần tuân chỉ.

Tam tử đồng thanh đáp lời.

Cung nữ cầm khay tiến vào, trên khay là ba đĩa anh đào, mỗi một đĩa bày biện anh đào đỏ thắm ánh hồng thật sự tươi sáng.

- Nếm thử xem, anh đào cực kỳ tươi mới.

- Tạ hoàng hậu nương nương.

Bọn họ không thích ăn anh đào, nhưng anh đào là hoàng hậu nương nương ban thưởng, bọn họ không dám không ăn, đành cầm anh đào lên bỏ vào miệng.

Tần vương phi ngồi nhìn, cảm thấy có chút không thỏa đáng, nhưng không nói nên lời, chỗ nào không ổn.

Không đợi bọn họ làm thơ, một cung nữ nghiêng ngả lão đảo chạy vào:

- Không được, không được, nương nương, anh đào không thể dùng, anh đào có độc.

- Cái gì?

Tần vương phi khiếp sợ, bước nhanh tiến tới, theo bản năng sờ mạch cho ba nhi tử, liều mạng ép bản thân phải bình tĩnh, nếu có độc, cần phải... Cần phải nôn:

- Đi chuẩn bị nước muối hoặc trứng gà sống, mau đi.

- Để làm gì?

- Thúc giục nôn.

Tần vương phi ngẩn đầu nhìn thấy hoàng hậu nương nương thoải mái thành thơi, sau đó cẩn thận sờ mạch của nhi tử, Tần vương phi liền hiểu rõ:

- Nương nương...Ta...

- Các người lui xuống đi.

Hoàng hậu phát tay, cung nhân vội đi ra ngoài.

- Ba người các người cũng lui xuống đi, không cần xuất cung.

- Tuân chỉ.

Tam tử lo lắng nhìn thoáng qua mẫu thân, muốn giúp mẫu thân nói chuyện, lại không biết nói từ đâu, chỉ có thể chấp tay lui ra ngoài.

Tần vương phi cắn môi, hoàng hậu hỏi:

- Mới vừa rồi người nói lấy cái gì?

- Thần thiếp chỉ học theo thái y...

- Người có tin bốn cung hạ độc nhi tử của người?

- Nương nương...

- Người nghĩ gì, bốn cung cũng hiểu được, y nữ có địa vị quá thấp, người muốn dấu đi, bốn cung có thể hiểu.

Hoàng hậu chậm rãi đứng dậy:

- Người yêu thương nhi tử của mình, bốn cung cũng yêu thương thái tử, vì thái tử, bốn cung thà bản thân bị trời phạt. Tần vương phi, chỉ cần người có thể trị liệu tốt cho thái tử, hoặc là giúp bệnh tình của thái tử điện hạ giảm bớt, bốn cung sẽ quên chuyện ngày hôm nay, người cùng bốn cung vẫn giống như trước kia, bốn cung vẫn sẽ cất nhắc người, thậm chí tương lai... Bốn cung được thế, có thể giúp người đạt thành tâm nguyện.

- Bốn cung đều nói những câu thật lòng, dám thề với trời đất, không cô phụ hôm nay người ra tay chi ân.

- Nương nương, thần phụ chỉ biết một chút bên ngoài, tuyệt đối không dám nói là tinh thông, càng không dám tùy tiện bắt mạch cho thái tử.

- Lời này là không đúng rồi, ta thấy người chỉ hiểu biết một chút mà so với danh y tầm thường cũng không kém gì. Nếu người không dựa theo lời bốn cung nói...Hiện tại bốn cung còn là hoàng hậu nương nương, Tần vương phi, bốn cung tức giận người chịu không nổi. Nếu thái tử...Bốn cung không ngại tìm người bầu bạn với thái tử, đỡ để thái tử ở dưới mà cô độc, không ai nói chuyện với hắn.

- Thần phụ sẽ tận lực thử một lần.

- Chữa khỏi bốn cung sẽ không bạc đãi người, trị liệu không tốt, bốn cung cũng sẽ không trách người, người tận lực là tốt rồi.

- Nương nương.

Tần vương phi quỳ gối trước mặt hoàng hậu, thấp giọng nói:

- Thần phụ chỉ cầu nương nương có thể giữ bí mật, thần phụ từng nói với người ta, không đọc mấy quyển y thư, hơn nữa tình huống trong vương phủ rất phức tạp, thần phụ không thể để Tần vương điện hạ biết việc này.

- Có thể, người cùng bốn cung đi tới Đông Cung, nếu bốn cung đã thành người xem bệnh cho thái tử, đương nhiên sẽ bảo vệ người bình yên vô sự.

- Đa tạ nương nương.

Nhi tử bị hoàng hậu nương nương giữ làm con tin, sao Tần vương phi dám không tận lực?

Cho dù nàng không vui, vẫn biết nếu không trị hết bệnh cho thái tử, hoàng hậu tuyệt đối sẽ không nói nhẹ nhàng như vậy, cho dù chữa khỏi bệnh cho thái tử, hoàng hậu cũng không dễ dàng buông tha nàng.

Tần vương phi biết bệnh tình của thái tử không có khả năng trị tốt, chỉ có thể kéo dài mệnh mà thôi. Cũng vì vậy mà Tần vương phi mới hy vọng thái tử đăng cơ làm đế, có một hoàng đế ốm yếu, so với một hoàng đế cường thế thì tốt hơn nhiều.

Hoàng đế quá cường thế, Tần vương phủ sẽ không có kết quả tốt.

- Thật đúng là phải cảm tạ Dương môn thái quân, nếu không phải thái quân nhắc tới, bốn cung cũng không biết Tần vương phi biết y thuật.

Hoàng hậu nhìn Tần vương phi chăm chú cho thái tử, nhàn nhạt nói:

- Bốn cung biết người cùng Dương môn thái quân có khúc mắc, người cứ yên tâm, bốn cung đứng về phía người.

Tần vương phi tươi cười rất miễn cưỡng, Dương môn thái quân..... Ta không tha cho người.

Sau khi Tần vương phi thi triển châm cứu, bệnh tình của thái tử rõ ràng chuyển biến tốt lên, Tần vương phi bảo đảm lần sau sẽ tiếp tục châm cứu cho thái tử, hoàng hậu cười vui vẻ đưa tiễn Tần vương phi rời Đông Cung, sau đó gọi ba nhi tử của Tần vương phi tới Đông Cung bầu bạn bên người thái tử.

Tần vương phi vừa hận lại vừa bức, nhưng cũng không có biện pháp nào.

Nàng có thể nói hoàng hậu làm như vậy thật không có đạo đức?

Hoàng hậu vì thái tử như thế nào cũng dám làm, Tần vương phi luyện tiết nhi tử, chỉ có thể tận lực làm chậm lại bệnh tình ốm đau của thái tử.

Nếu Tần vương phi dám ở lúc thi châm mà hạ độc thủ, hoàng hậu có thể đẩy Tần vương phủ vào hố lửa, rốt cuộc một câu Tần vương nhất mạch mưu hại Đông Cung, hoàng đế cũng không có khả năng buông tha cho Tần vương.

Sau khi trở lại vương phủ, Tần vương phi lại nghe nói thái phi thích Hoàn Nương thế nào, thế tử phi lại cùng Hoàn Nương đi Thính Âm Các, trong lòng Tần vương phi hỏa khí càng lớn, nàng dùng Hưng Vinh hầu bực thái quân, thái quân liền dùng âm hiểm chiêu số khiến nàng vào thế khó xử.

Sao Tần vương phi có thể không hận Dương môn quả phụ?

- Mẫu phi...

- Là Dật nhi a.

Tần vương phi miễn cưỡng lộ ra tươi cười, để Triệu Đạc Dật ngồi xuống, hỏi:

- Gần đây người đọc sách thế nào?

- Ta thấy sắc mặt của người không tốt, có phải có tâm sự?

Triệu Đạc Dật rất lo lắng:

- Bọn đệ đệ ở Đông Cung cũng tốt, hoàng thượng vẫn luôn tín nhiệm thái tử, các hoàng tử còn lại cũng không bằng thái tử điện hạ.

Triệu Đạc Dật rất muốn nói, chỉ cần thân thể thái tử điện hạ có thể chịu đựng tới lúc làm hoàng đế, Tần vương phi sở sinh ra tam tử sẽ có tiền đồ rất tốt.

Tần vương phi cười khổ nói:

- Chỉ sợ thái tử thọ mệnh không dài lâu, thôi, không nói chuyện này nữa.

Dật nhi gần đây có tin gì của sư phó không?

- Không có.

- Vậy gần đây Dật nhi có đi Dương gia không?

- Cũng không có.

Triệu Đạc Dật nhàn nhạt nói:

- Ta đối với Dương Soái chỉ có kính ngưỡng, đại huynh mới là huyết mạch của Dương gia, ta không thể vì sư phó mà luôn đi tới Dương gia.

Thấy Tần vương phi vì hấn nhắc tới Dương gia mà nhíu mày, Triệu Đạc Dật thấp giọng nói:

- Có phải Dương môn thái quân ở trước mặt hoàng hậu nương nương nói người cái gì?

- Dật nhi...

Ánh mắt Tần vương phi hiện ra vài phần bất đắc dĩ:

- Ta vẫn luôn biết bản thân chỉ là kế phi, chưa từng nghĩ sẽ so sánh với Dương phi tỷ tỷ, nhưng thái quân luôn hiểu lầm ta có tâm tư thay thế Dương phi tỷ tỷ, sợ ta bạc đãi thế tử gia.

Tần vương phi chậm rãi rũ mi:

- Ta thật không biết nên làm như thế nào mới có thể khiến Dương môn thái quân yên tâm? Làm như thế nào mới có thể khiến thái quân hiểu rõ, ta chưa từng nghĩ sẽ hại thế tử gia, cũng không muốn khiến Dương phi tỷ tỷ ở dưới chín suối mà không an tâm. Dù phụ vương của người đối với ta rất tốt, nhưng vương gia vẫn không quên Dương phi tỷ tỷ.

- Thái quân thủ tiết nhiều năm, không hiểu tâm ý của mẫu phi.

Triệu Đạc Dật trấn an nói:

- Chờ có cơ hội, ta sẽ nói với thái quân vài câu, thái quân sẽ hiểu rõ tâm tư của người.

- Thôi, đỡ phải liên lụy người cũng bị thái quân phiền chán. Dương phi tỷ tỷ vẫn luôn không thích thứ xuất, quản vương gia quá nghiêm, không phải ta nói Dương phi tỷ tỷ không tốt, chỉ là Dương phi tỷ tỷ không biết vương gia sẽ khó xử, lấy thân phận Dương gia quý nữ tự cho mình đúng, vương gia cùng nàng...Mâu thuẫn rất nhiều. Nay đó thái quân đều không hiểu được, chỉ biết trách ta, xem nhẹ ta.

Tần vương phi từ ái sờ sờ đầu Triệu Đạc Dật:

- Dật nhi cũng đừng quá oán hận Dương phi tỷ tỷ, thân mẫu của người....Không nhất định là Dương phi tỷ tỷ hại chết, nữ nhân sinh sản rất

hung hiểm, như vào quỷ môn quan, nàng rong huyết mà chết, chắc là ngoài ý muốn. Nếu sư phó của Dật nhi là huynh đệ của Dương Soái, Dật nhi phải xua tan hận ý mới tốt.

Sao Triệu Đặc Dật có thể quên thân mẫu? Quên ngày tháng trôi qua ở thôn trang?

Hắn xem Tần vương phi như thân mẫu mà đối đãi, một là vì Tần vương phi đối xử với hắn thật sự tốt, từ nhỏ đã xem hắn như thân sinh nhi tử mà thương tiếc, hai là nếu không có Tần vương phi, có khả năng cả đời này hắn sẽ không được trở về Tần vương phủ.

Hắn sinh ra chỉ vì Dương phi sợ nàng sinh ra nữ nhi, Dương phi dùng phương thức bỏ mẫu lấy tử để giữ địa vị của chính mình.

Chuyện lớn vui mừng, Dương phi sinh hạ ra đại huynh, hắn trở thành vô dụng, tùy ý hắn ở thôn trang tự sinh tự diệt.

- Ai tốt với ta, ta sẽ nhớ rõ, mẫu phi yên tâm, ta kính nể là Dương Soái, sư phó cũng nói ta chiếu cố Dương gia, nhưng chuyện năm đó ta không thể quên, ta đối với Dương môn thái quân chỉ có tôn kính.

Ít nhất Triệu Đặc Dật sẽ không đối xử với Dương môn thái quân giống như đào tim đào phổi đối xử với Tần vương phi.

Tần vương phi cảm động nói:

- Tuy người không phải là thân sinh của ta, nhưng có những lời này, ta đã thấy đủ, Dật nhi, người cùng thân sinh nhi tử của ta cũng không kém cái gì, về sau người có gì khó xử liền nói với ta, biết không?

- Mẫu phi, người khóc?

- Đây là nước mắt vui mừng.

Tần vương phi lau khôe mắt, lòng còn sợ hãi nói:

- Từ lúc biết sư phó của người là sư đệ của Dương Soái, ta liền lo lắng...Lo lắng người sẽ xa cách với ta, vì muốn người có tiền đồ tốt, người phải tôn trọng thái quân nhiều hơn, nhưng Dật nhi, người là do ta nuôi lớn, sao ta có thể bỏ được người.

Triệu Đặc Dật cảm động:

- Mẫu phi...

- Dật nhi, ta thật sự luyến tiếc người. Hôm nay người có thể nói những lời này, ta rất cao hứng, về sau ai ở cùng người, nói ta không tốt, người có thể tin tưởng sao?

- Mẫu phi, ta không phải đồ ngốc.

- Tốt.

Tần vương phi gật đầu, Dương môn thái quân, người chờ tiếp chiêu đi, Triệu Đặc Dật sẽ là vũ khí sắc bén khiến người bầm tím, ta muốn nhìn xem, người có thể nhẫn nại bao lâu?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 92: Tiến Trình

Thân thể Dương Gia Bảo không tốt, nếu Dương môn thái quân muốn hưng thịnh Dương gia thì phải dựa vào Triệu Đặc Dật.

Nếu không Dương môn thái quân sẽ không hao hết tâm tư khiến Triệu Đặc Dật báỉ sư.

Năm chắc Triệu Đặc Dật, Tần vương phi liền nắm chặt cổ Dương gia.

- Dật nhi, chúng ta dùng bữa đi.

- Dạ.

Triệu Đặc Dật thấy Tần vương phi với bớt sầu lo, có vài phần an tâm, liền khuyên nhủ:

- Mẫu phi không cần lo lắng cho bọn đệ đệ, ở Đông Cung là ai cũng không dám bạc đãi nhi tử của phụ vương, gần đây đại huynh có uy danh rất lớn, người ở Đông Cung không dám đối xử không tốt với bọn đệ đệ.

Vốn dĩ tâm tình đang tốt lên, Tần vương phi nghe thấy câu này, nước mắt lại muốn trào ra.

Đích tử lại lưu lạc đến nỗi phải xem sắc mặt thứ nghiệt(thứ xuất+ nghiệt chủng), ở Đại Minh triều là chuyện chưa từng nghe thấy.

Đích thứ khác biệt, ở huân quý nhân gia vô cùng khắc nghiệt.

Cho dù Tần vương phi là kế phi, nàng sinh nhi tử cũng là đích tử, so với Triệu Đạc Trạch còn cao quý hơn vài phần.

- Dật nhi ăn thử đi.

Tần vương phi nhin xuống khó chịu, gấp đồ ăn cho Triệu Đạc Dật:

- Phần lớn đều là thức ăn người thích, ăn nhiều một chút.

Triệu Đạc Dật biết Tần vương phi cùng Triệu Đạc Trạch có khúc mắc, cũng không nhiều lời nữa, chuyên tâm ăn đồ ăn.

Dùng bữa xong, Tần vương phi lại nói:

- Tiểu thư của Hưng Vinh hầu phủ người cũng gặp rồi, người thấy tốt không?

- Hết thấy đều để mẫu phi làm chủ.

Triệu Đạc Dật cười thẹn thùng, chấp tay nói:

- Mẫu phi nhìn thấy tốt, nàng liên tốt, mẫu phi sẽ không hại ta.

- Hoàn Nương phẩm mạo xuất sắc, tính tình thân hòa hoạt bát, tổ mẫu của người rất thích, chỉ là liên lụy đến sủng phi hậu cung...Ta sợ vương gia không thích. Người cũng nói thái tử điện hạ rất được bề hạ tín nhiệm, mấy năm gần đây cô cô của Hoàn Nương sủng quan lục cung, nhiều lần cùng hoàng hậu nương nương tranh phong, ta lo lắng...Lo lắng chuyện Hán Sơ lại tái hiện.

- Hoàng thượng không phải là Hán Cao Tổ, hoàng hậu nương nương cũng không phải là Lữ hoàng hậu.

Triệu Đạc Dật khẽ than thở:

- Dù được sủng ái, không có hoàng tử thì có tác dụng gì? Chỉ là chuyện mẫu phi lo lắng cũng có đạo lý, hoàng hậu luôn là quốc mẫu, cô cô của nàng thực sự quá phận.

- Trừ cô cô của nàng ra, Hoàn Nương thật sự rất tốt. Trên đời này không có người vạn toàn.

Tần vương phi suy nghĩ nói:

- Ta muốn giúp người tìm một thể tử giống thể tử phi..... Đáng tiếc nếu nhân gia bình thường cũng có thể dưỡng ra thể tử phi, thì đã không được thể tử gia đau sủng đến như vậy. Thể tử gia xem thể tử phi như bảo bối mà đối đãi, từ khi có thể tử phi, thể tử gia cũng không tìm người khác.

Triệu Đạc Dật cười nhàn nhạt, nói:

- Bởi vì đáng giá.

Bộ dáng của hãn vân đạm phong khinh giống như hoàn toàn buông xuống.

Tần vương phi có chút không cam lòng, nếu Triệu Đạc Dật từng thích thể tử phi, sao có thể không có cảm giác? Hay là hãn đã không còn dùng khí nhớ thương thể tử phi?

Nghĩ đến Khương Lộ Dao trầm ổn xinh đẹp, trong lòng Tần vương phi đau xót, luôn tự cho mình rất cao, lại ở trước mặt Khương Lộ Dao chịu không ít ám toán.

Vương phủ bị Khương Lộ Dao thẩm thấu tầng tầng lớp lớp, hiện giờ bị thiệt hại không ít, dù nước lụt vẫn ở trong tay nàng.

(Yul: các nàng hiểu nước lụt là gì k? K hiểu thì lần sau ta đổi từ khác)

Nhưng Khương Lộ Dao ra những điều lệ chế độ, bức thân tín của Tần vương phi không dám vượt qua giới hạn, cho dù thân tín làm quản sự, cũng khó giống như trước kia tùy tâm sở dục.

Đám thân tín này phần lớn đều là lão nhân trong vương phủ, cũng có rất nhiều người là hạ nhân hồi môn của Tần vương phi, ở trước mặt chủ tử cũng rất có thể diện, lại bị tân quý củ trời buộc, đương nhiên bọn họ muốn nháo sự, Tần vương phi để cho bọn họ đi tới trước mặt thái phi khóc lóc kể lẽ ủy khuất.

Kết quả, không đợi bọn họ khóc lóc kể lẽ xong, Khương Lộ Dao đã mang theo sổ sách đi gặp thái phi.

Nợ cũ nhiều năm, Khương Lộ Dao chỉ dùng một canh giờ liền tính ra rành mạch, này tính toán không quan trọng, quan trọng là đám người này tham ô không ít bạc, khiến thái phi tức giận muốn bắt ngừa, vừa lúc thân mẫu của Khương Lộ Dao là nhị phu nhân cũng ở đó, nói một đồng lời nói, còn mắng to hạ nhân vương phủ không biết xấu hổ, dám đào góc tường vương phủ.

Nhị phu nhân hận nhất chính là loại nô tài này, nói chuyện không hề khách khí, cũng kiến nghị thái phi không thể lưu lại đám nô tài như thế.

Tần vương phi vốn định cầu tình cho bọn chúng, nếu vương phủ đối đãi với nô tài quá khắc nghiệt, sẽ khiến người ngoài nghị luận.

Nhị phu nhân lại nói, tham ô bạc, còn phải khách khí? Đối với hạ nhân tham ô bạc còn phải phóng túng tha thứ, chủ tử không phải là gốc bình thường, mà chính là đại đại gốc.

Nhị phu nhân nhìn Tần vương phi như kẻ gốc còn ẩn hiện thương cảm.

Thái phi cũng buông tay mặc kệ, Khương Lộ Dao cũng không bắt đám người này làm như thế nào, chỉ muốn bọn họ truy hồi(tìm trả) lại số bạc mà

bọn họ đã tham ô, nhưng bạc đều đã dùng hết, bọn họ làm gì còn bạc mà trả?

Khương Lộ Dao vẫn có biện pháp khác, chính là lấy công gán nợ, mỗi tháng trừ bạc tiêu vật tất yếu trong sinh hoạt ra, còn lại tiền công toàn bộ khấu trừ, khiến bọn họ làm như con ở.

Hạ nhân trong vương phủ bị chải vuốt một phen, lúc này không còn ai dám xem thường thế tử phi.

Sửa trị hạ nhân còn không phải khiến Tần vương phi tức giận, càng khiến nàng cảm thấy ghen khuất chính là, Khương Lộ Dao không cho nàng một chút cơ hội, bên này nàng mới vừa thuyết phục các phòng còn lại trong Khương gia, bên kia Khương gia đã nháo ra chuyện thứ xuất mưu hại đích mẫu là chuyện bất hiếu bị gièm pha.

Khương gia sẽ phân gia, hiện giờ Vĩnh Ninh hầu phủ chỉ có một nhà Khương nhị gia, Tần vương phi mưu hoa này nợ đều để nước chảy mây bay.

Tần vương phi còn tính dùng chuyện Khương Lộ Kỳ cùng Triệu Đặc Dật có tư tình, hoặc là bắt chết Tiêu Duệ Hoa, hoặc là mượn chuyện này bôi đen Khương Lộ Dao, cũng từng nghĩ sẽ mượn chuyện về Khương Lộ Kỳ kéo Khương Lộ Dao cùng Triệu Đặc Dật vào với nhau...Còn không chờ nàng hành động.

Bên kia Tiêu Duệ Hoa kiên chọn hai phòng, lại thú một vị thê tử, Khương Lộ Kỳ lấy danh nghĩa dưỡng bệnh đóng cửa không ra.

Mỗi một lần, Khương Lộ Dao đều đi trước Tần vương phi, khiến mọi kế sách của Tần vương phi không thể tiến hành, mỗi lần đều buồn bực không thôi.

Tần vương phi có đôi khi suy nghĩ, có phải Khương Lộ Dao có thuật đọc tâm? Mỗi lần nàng định làm cái gì, nàng ta đều loại bỏ các nhược điểm một cách sạch sẽ?

Không cho Tần vương phi một cơ hội nào?

Không thể chờ Tần vương phi ra chiêu, rồi sau đó Khương Lộ Dao phản kích lại sao?

Tần vương phi xoa trán:

- Thế tử phi cũng rất thích Hoàn Nương, thế tử phi so với Hoàn Nương càng thông tuệ hơn, muốn kéo quan hệ với sủng phi hậu cung.

- Mẫu phi...

Triệu Đặc Dật không muốn nói xấu tấu tử:

- Tấu tử chỉ đơn thuần coi trọng tiểu thư Hưng Vinh hầu phủ.

- Dật nhi a, ta lo lắng sau này thế tử của người so với thế tử phi sẽ không có địa vị.

- Tấu tử là thế tử phi, địa vị ở vương phủ theo lý nên cao hơn thế tử của nhi tử.

- Người?

Tần vương phi lại bị Triệu Đặc Dật làm ghen, thêm buồn bực nữa rồi:

- Thôi, nếu thái phi cùng vương gia đồng ý, ta cũng không nói gì nữa.

Triệu Đặc Dật gật đầu nói:

- Nhi tử khiến mẫu phi nhọc lòng rồi.

- Không sao, chỉ là không biết vương gia có thể coi trọng Hoàn Nương hay không.

Nếu Tần vương phi dám chọn Hoàn Nương để kích thích thần kinh đám người Dương môn quả phụ, thì nàng đã biết Tần vương có khả năng đồng ý hôn sự này.

Tần vương cũng không phải coi trọng cô cô sủng phi của Hoàn Nương, mà là coi trọng ân oán giữa Hưng Vinh hầu cùng Dương Soái.

Tần vương chỉ muốn tiêu trừ sự ảnh hưởng từ liên hôn với Dương Soái.

Thú ái nữ Hưng Vinh hầu có ân oán với Dương Soái, cũng có thể tỏ thái độ với hoàng thượng, Tần vương vô tâm tiếp nhận Dương Soái.

Đồng thời bệnh tình của thái tử cũng khiến Tần vương lo lắng, một khi thái tử bệnh chết, hoàng thượng nhất định sẽ phế hậu lập hoàng hậu khác, lấy hoàng hậu ghi danh thái tử đời kế tiếp, gần đây cô cô Hoàn Nương có tâm thu dưỡng bát hoàng tử mất mẫu.

Chỉ cần hoàng thượng đem bát hoàng tử ghi tạc dưới danh nghĩa của nàng, nàng liền có khả năng bước lên hậu vị.

Nếu tương lai bát hoàng tử có thể làm thái tử, lại dám buông lời bất kính với nàng, nước miếng cũng có thể dìm chết bát hoàng tử.

Tần vương ân chuẩn việc hôn nhân này, có thể nói là tìm cho vương phủ một con đường khác.

Một khi thái tử đăng cơ, hoàng hậu trả thù cô cô của Hoàn Nương, Tần vương có thể để Triệu Đặc Dật hưu thê...

Tuy Triệu Đặc Dật rất được Tần vương để tâm, nhưng đến thế tử cũng phải vì tương lai của Tần vương phủ mà hy sinh, huống chi là một tức phụ

của thứ xuất.

Dương môn thái quân cũng biết Tần vương là người vô tình, cho nên Tần vương phi muốn dùng Hoàn Nương bức bách Dương môn thái quân vạch trần chuyện hoán tử, ai ngờ Dương môn thái quân cố tình nhin xuống.

Ban đêm, Tần vương phi xác định tin tức từ trong miệng Tần vương, Tần vương nói nàng chuẩn bị sinh lễ... Tần vương phi cười đáp ứng:

- Vương gia, trước đó vài ngày thái phi còn nhắc tới vật liệu đá, sao thế tử phi lại không có động tĩnh? Lô hàng vật liệu đá này chính là gia mẫu của thái phi thu mua, tiện nghi cho chúng ta.

Tần vương không thể giống như Khương nhị gia tung hoành phố phường, thám thính giá cả vật liệu đá đang dao động, đối với Tần vương mà nói, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, là tục vật.

- Chắc thế tử phi bận tâm thái hậu nương nương ở trong cung, thái phi muốn thu xếp tu sửa sân vườn đợi qua mấy ngày nữa cũng không sao.

Tần vương phi rúc vào trong lòng Tần vương:

- Thiếp thấy thời gian cần kiệm(tiết kiệm) đã qua, lúc này động thổ là thời điểm tốt nhất.

Tần vương cũng không phản đối chuyện thái phi muốn tu sửa lâm viên, tận tình ham hưởng lạc cũng có thể khiến hoàng thượng thả tâm một chút.

Gần đây Tần vương thế tử Triệu Đặc Trạch uy danh hiển hách, sau khi Tần vương nghe nói Triệu Đặc Trạch suất quân 800 phá một vạn, không chỉ không kinh hỉ, vì tử mà tự hào, ngược lại sợ tới mức thiếu chút nữa thưởng triều thỉnh tội.

Nếu không phải hoàng đế tỏ vẻ rất vừa lòng Triệu Đạc Trạch, thì Tần vương có khả năng sẽ thỉnh gia pháp với nhi tử đang nổi danh.

Chưa thấy thế tử nào lại thích gây rắc rối đến như vậy.

- Ngày mai nàng nói cùng nhi tức đi, mau tu sửa lâm viên, để mẫu thân sớm ngày chuyển vào.

- Lời này thiếp khó mà nói, hay là vương gia nói cùng thế tử đi? Dù mọi chuyện thế tử đều nghe thế tử phi nói, nhưng có thể không nghe theo mệnh lệnh của vương gia?

Tần vương bực bội nhíu mày, Tần vương phi nhắc nhở hần, người kế thừa Tần vương phủ sao có thể bị thế tử quản chế

- Nhìn vương gia nhíu mày sầu lo...tâm thiếp thật đau.

Tần vương phi nhẹ nhàng xoa chân mày của hần, ôn nhu ôm lấy eo hần:

- Vương gia vì sao lại phiền não? Là bên ngoài có chuyện gì sao?

Tần vương thở dài nói:

- Nếu nhi tức có thể hiểu chuyện thuận theo như vương phi thì tốt rồi. A Trạch không thể khiến ta yên tâm, hần không làm ra chút động tĩnh, cả người liền không thoải mái, người bên ngoài đều nói A Trạch là Dương Soái tái sinh. Dương Soái...

Có cái gì tốt?

Dương gia còn chưa đủ thảm?

Tần vương không muốn Tần vương phủ có một ngày lại bước vào vết xe đổ của Dương gia.

- Thiếp biết vương gia thương tiếc thế tử.

Tần vương phi đau lòng nói:

- Người ưu tư hổng thân mình, thế tử vẫn không hiểu, Khương nhị gia cái gì cũng dám nói với thế tử, vương gia lại quá nội liễm, điểm này không bằng nhạc phụ của thế tử.

Tần vương cho tới bây giờ vẫn như cũ, vô cùng chú ý mắt Khương nhị gia.

Đối với Khương nhị gia, hắn luôn kính nhi viễn chi(xa cách), chỉ cần Khương nhị gia còn có thể dùng danh nghĩa của Dương Soái, Tần vương liền không muốn nhìn thấy Khương nhị gia.

Hắn không muốn trên đầu còn có thêm một vị " nhạc phụ ".

Tần vương phi nhìn thấu tâm tư của Tần vương, vương gia vô dụng, lại bị Khương nhị gia dọa rồi.

Tần vương nói:

- Qua hai ngày nữa, chờ A Trạch nhàn nhã, ta sẽ nói cùng hắn.

- Thiếp chỉ mong vương gia không phiền lòng.

- Bốn vương hiểu tâm ý của vương phi...

Tần vương giải khai y phục của Tần vương phi, ôm lấy thân thể mềm mại, đóng đưa lên xuống, trong lúc nhất thời trong màn âm thanh yêu kiều rên rỉ không ngừng bên tai.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 92+2: Tiến Trình 2

- Dao Dao, ngủ rồi à, không bồi ta sao.

Triệu Đạc Trạch căn vành tai của ái thể, thân thể kề sát Khương Lộ Dao, đáng thương nói:

- Ta thật vất vả mới trở về sớm một chút, nàng chỉ lo ngủ không để ý tới ta.

- Thực phiền.

Khương Lộ Dao né tránh Triệu Đạc Trạch đang quấy rầy, sờ đầu hần:

- Ngoan, để ta ngủ.

Triệu Đạc Trạch giống như lão hổ bị trấn an, cọ cọ vào lòng bàn tay của Khương Lộ Dao, cẩn thận nhìn ái thể, đôi mắt lo lắng:

- Dao Dao tìm thái y chưa? Có thể nàng...

- Không đâu, ta khi nào tới người còn không biết?

- Nhưng cũng nên tìm thái y.

Trong lòng Triệu Đạc Trạch vui sướng hơn phân nửa, lo lắng nói:

- Có phải nàng bị bệnh?

- Người mới bị bệnh.

Khương Lộ Dao dùng tay che kín miệng Triệu Đặc Trạch:

- Câm miệng, ngủ.

Triệu Đặc Trạch ảo não:

- Được rồi, ngủ, đi ngủ.

Ôm ái thê, Triệu Đặc Trạch lại nghĩ, ngày mai nhất định phải tìm thái y đến xem, Dao Dao cứ buồn ngủ như vậy đối với thân thể thật sự không tốt.

Cả ngày bên ba, Triệu Đặc Trạch không cảm thấy buồn ngủ, ở Giang Nam truyền đến tin tức, nước sông đã dâng cao, nha môn đường sông cũng đã sai người mật thám với hoàng thượng...

Triệu Đặc Trạch có tâm tư muốn tự mình đi đến ven bờ sông Hoài một chuyến, chỉ là không biết hoàng thượng có thể tin tưởng hãn hay không.

Nếu hoàng thượng phái hãn rời kinh, một khi chuyện thạch tài(vật liệu đá) bị lộ, Khương Lộ Dao sẽ thừa nhận chỉ trích nhiều nhất.

Triệu Đặc Trạch luyện tiết Dao Dao chịu khổ, chỉ là...Đi ven bờ sông Hoài thật sự là một cơ hội rất tốt, hãn không đành lòng từ bỏ.

Nên làm cái gì bây giờ?

Triệu Đặc Trạch nhìn chăm chăm Khương Lộ Dao đang ngủ say, thôi, cơ hội về sau sẽ có, để Dao Dao chịu trách nhiệm, hãn còn đáng làm trượng phu của nàng sao?

Sau khi xảy ra chuyện, Tần vương, thái phi nhất định sẽ đẩy người ra chịu tội thay, để hãn tự nhận lấy sự chọn lựa của phụ vương đi.

Trà lâu trong kinh thành.

Triệu Đặc Trạch ngồi đối diện với Tiêu Duệ Hoa, nói:

- Người đi Giang Nam, ta lưu lại kinh thành.

Tiêu Duệ Hoa xoay chén trà trong tay, nói:

- Ta đi? Không phải nên là...

- Ta lưu lại kinh thành.

Triệu Đặc Trạch kiên quyết nói.

- Là vì Tần vương điện hạ? Hay là vì thế tử phi?

- Cả hai.

- Cái nào quan trọng?

- Dao Dao.

Bộ dạng Triệu Đặc Trạch có gì nói hết, không có nửa lời dấu diếm, không hề có ý chần chờ.

Tiêu Duệ Hoa cười nói:

- Nói quá rồi, thế tử điện hạ.

Không cần ở trước mặt hân biểu hiện bản thân rất coi trọng Khương Lộ Dao, hân đã nhận thua.

Triệu Đặc Trạch nói:

- Một chút cũng không nói quá.

Người thân cận hơn nữa, cũng không biết Dao Dao đối với hân quan trọng đến cỡ nào, nếu không có Dao Dao, lấy đâu ra hân như ngày hôm nay?

- Nghe nói nhị đệ của thế tử sắp nghênh thú Hưng Vinh hầu nhị tiểu thư?

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch gật đầu nói:

- Tần vương phi vì nhị đệ tìm được một cộc nhân duyên thật tốt.

- Dương môn thái quân có thể nhẫn?

- Không muốn nhẫn cũng phải nhẫn!

Triệu Đạc Trạch trào phúng nói:

- Hiện tại Dương gia có tư cách gì bàn điều kiện cùng hoàng thượng? Thái quân thấy hoàng thượng áy náy chuyện xưa, nhưng lại không dám dùng sự áy náy của hoàng thượng đối với Dương gia, không thể nắm chắc vận toàn, thái quân sẽ không dám vạch trần việc này.

- Huống chi Vĩnh Ninh hầu từng nói, Hưng Vinh hầu cùng Dương Soái cũng không phải là thù địch không chết không ngừng, Hưng Vinh hầu mắng Dương Soái nói...Là...

- Là nhất thời tức giận nói ra?

- Quan niệm ý tưởng bất đồng, kỳ thật ngày Dương Soái chết, Hưng Vinh hầu cũng không dễ chịu.

- Giữa bọn họ, chỉ sợ cả đời này cũng không thể lý giải.

Tiêu Duệ Hoa yên lặng nghĩ, quan văn cùng võ tướng có bản chất khác nhau.

Quan văn đối ngoại đều nhất trí, canh phòng võ tướng đề trên đầu bọn họ.

Võ tướng phân tranh trên chiến trường, phân thắng bại bằng trận chiến với địch.

Nhưng trong quan văn, băng đảng phân tranh, không chết không ngừng.

Triệu Đạc Trạch chậm rãi nói:

- Dao Dao nói, nếu hôn sự này có thể thành, đối với hãn mà nói lại là chuyện tốt, Hoàn Nương là nữ tử tinh xảo đặc sắc.

- ...

Tiêu Duệ Hoa cười ha hả hỏi:

- Thế tử gia muốn chuyện hôn nhân này thành? Hay là trơ mắt nhìn hãn bị Tần vương phi lợi dụng?

- Ta không đề tiện như người nghĩ, cũng không cao thượng không so đo ân oán như người nghĩ.

Không biết từ khi nào, Triệu Đạc Trạch đã xem Tiêu Duệ Hoa như tri kỷ mà đối đãi, có chút lời nói có thể ở trước mặt hãn nói hết ra, không phải không thể nói cùng Dao Dao, mà là Triệu Đạc Trạch hy vọng bản thân ở trước mặt Dao Dao làm một nam nhân đỉnh thiên lập địa, có thể vì Dao Dao che đậy hết thảy mưa gió.

Cho dù Dao Dao rất kiên cường, không cần hãn bảo hộ.

Ở trước mặt Khương nhị gia, Triệu Đạc Trạch càng không thể nói hết tâm sự, một là sợ nhạc phụ xem thường chính mình, hai là sợ nhạc phụ lại nháo ra chuyện gì, ba là nhạc phụ đã cho hấn đủ nhiều, trong tâm Triệu Đạc Trạch tồn cảm kích không dám yêu cầu quá nhiều.

Bởi vậy Tiêu Duệ Hoa, không chỉ thành minh hữu, còn thành "tri kỷ" của hấn.

Ai có thể ngờ hai người bọn họ sẽ tâm bình khí hòa, cùng ngồi uống trà, nói chuyện phiếm, thành thật với nhau?

- Ta sẽ không nhúng tay, không phá hư, đây đã là cực hạn.

Triệu Đạc Trạch vẫn không thể nào thích Triệu Đạc Dật, đây cũng là lời thật lòng, nhìn thấy Triệu Đạc Dật, hấn liền nghĩ đến mười mấy năm trước, nghĩ đến kiếp sống khổ bức, hấn không có cách nào tha thứ cho Dương phi, cũng không thể khoan dung với Triệu Đạc Dật.

Nhưng nhìn Triệu Đạc Dật bị Tần vương phi lợi dụng tính kế, Triệu Đạc Trạch cũng không dễ chịu.

Dao Dao nói, hấn vẫn luôn nhớ rõ.

Hai người bọn họ không sai, sai là người khác, nếu hấn có được Dao Dao, có được hạnh phúc, cần gì phải nghĩ tới Triệu Đạc Dật?

Nên có người xuất hiện kéo hấn một phen, nếu để Triệu Đạc Dật tiếp tục thiện lương, Triệu Đạc Trạch không biết tương lai sau này của Triệu Đạc Dật sẽ là cái dạng gì.

Tiêu Duệ Hoa đổ đầy ly trà, đẩy đến trước mặt Triệu Đạc Trạch, trình trọng hỏi:

- Chuyện vật liệu đá, người có nắm chắc? Chơi lửa có ngày chết cháy sẽ bị ta cười chết.

- ...

Triệu Đạc Trạch trầm mặc một hồi, lắc đầu nói:

- Không có mười phần nắm chắc.

- Vậy người còn lưu lại kinh thành?

- Không ở trước mặt phụ vương, ta không cam tâm. Người hiểu rõ, Tiêu Duệ Hoa, ta không cam lòng.

- Người muốn được Tần vương thừa nhận, hay là muốn rời đi?

- Đều có.

- Ta tình nguyện nhìn người tâm vô từ bỏ vị trí thế tử.

Tiêu Duệ Hoa nhìn chăm chăm điểm tâm trên bàn, cảm giác Triệu Đạc Trạch đang nhìn chăm chú, da đầu có chút tê dại, thấp giọng nói:

- Vị trí thế tử cùng cừu hận trói buộc người lâu lắm, chỉ có tránh thoát trói buộc, người mới có khả năng đi đến vị trí quyền khuynh thiên hạ, ta gia nhập vào người, cũng có khả năng thành công. Nếu người chỉ có thể làm một vị vương gia, ta...Ta sẽ không cam lòng.

- Người có gì không cam lòng? Tương lai thủ phụ các lão?

- Không cam lòng phụ tá không công một cái bao cỏ vô dụng.

- Ha ha.

Triệu Đạc Trạch cười to:

- Tiêu Duệ Hoa, người là một diệu nhân.

- Rất buồn cười sao?

Tiêu Duệ Hoa khẽ nhếch môi:

- Người đừng nghĩ phụ tá một cái bao cỏ là dễ dàng, so với đế vương bao cỏ yếu đuối, ta càng nguyện ý cùng anh chủ khai sáng thịnh thế, năm đó bệ hạ không đủ quyết đoán, chỉ có thể tiêu tu tiêu bố, hiện giờ long thế đã không cho phép hãn cách tân(đổi mới), tuy Đại Minh triều so với lúc bệ hạ đăng cơ ảnh hưởng chính trị bị giảm sút, nhưng hiện giờ loạn nội hoạ ngoại, các vấn đề cần giải quyết có rất nhiều.

Tiêu Duệ Hoa nhìn thẳng Triệu Đạc Trạch:

- Ta cần một quân chủ tín nhiệm ta, ta cũng tín nhiệm quân chủ, nếu ta từ bỏ ý tưởng làm quyền thần, vì sao không thể cầu một đoạn giai thoại thiên cổ truyền tụng quân thần?

(Yul: có gì không hiểu cứ cmt ta giải thích nha. Nhiều câu hay quá thay thuần viết ta thấy k đủ giảng giải câu từ.)

- Người cảm thấy ta thích hợp?

- Nếu người không thích hợp, ta sẽ không cùng người ngồi ở chỗ này phẩm trà, nghe người khoe khoang bản thân người rất khá, khoe thế tử phi rất tốt, nghe người nói...Nói chuyện dong dài phiền lòng.

Tiêu Duệ Hoa nhấp một ngụm nước trà, chậm rãi nói:

- Ta rất bận, không phải sao?

Triệu Đạc Trạch hiển lộ đắc ý, bị Tiêu Duệ Hoa đánh giá có tiềm chất anh chủ, trong lòng vui như ăn mật ngọt.

Chỉ là dáng vẻ của hân quá mức đặc ý, khiến Tiêu Duệ Hoa nhìn rất khó chịu, bỏ thêm một câu:

- Đúng rồi, còn có một chuyện quan trọng, chính là người thú một vị thê tử đủ để danh tiêu sử sách, khiến đời sau biết như thế nào làm hoàng hậu, làm thê tử tốt. Điểm này so với tài hoa của thê tử còn quan trọng hơn.

- ...

Triệu Đạc Trạch tươi cười có chút cứng đờ, Tiêu Duệ Hoa nhất định cố ý nói như vậy:

- Ta biết người hâm mộ ta, ta không tức giận.

Tiêu Duệ Hoa thầm mắng một câu, da mặt dày!

- Nếu người đem chuyện đi Giang Nam nhường cho ta, ta hy vọng lúc ta trở lại kinh thành, người vẫn như cũ tung tăng nhảy nhót, thê tử của người...Nàng vẫn như cũ hạnh phúc mỹ mãn.

Tiêu Duệ Hoa đứng dậy, cuối cùng nói:

- Nếu người đã chọn, thì không cần hối hận, mặc kệ kết quả như thế nào, người cũng không cô đơn một mình.

- Ta nhớ rõ.

- Cáo từ.

Tiêu Duệ Hoa đẩy cửa ra khỏi trà lâu.

Một lát sau, Triệu Đạc Trạch tính tiền xong, cũng lặng lẽ rời đi.

P/s chương tặng nha. Ở bên ta ủng hộ ta nha các tình yêu 🥰 🥰 🥰 🥰

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 93: Bệnh Đường Sinh Dục

Hai ngày sau, Tiêu Duệ Hoa được hoàng thượng bổ nhiệm tuần tra Giang Nam thuế muối, rời khỏi kinh thành.

Các vị hoàng tử nghe nói Tiêu Duệ Hoa sẽ tuần tra vụ thuế muối, trong lòng yên tâm không ít.

Chuyện vật liệu đá tu sửa đền thành ở Lương Hoài bị trộm đổi, bọn họ phần lớn đều đã biết. Các hoàng tử xoa tay hăm hè, chuẩn bị xuất kích cuối cùng.

Triệu vương ở kinh thành vui chơi rất sinh động không biết như thế nào, gần đây lại cảm thấy không vui, rất ít ra bên ngoài, thường xuyên nhìn chăm chăm tấm biển Triệu vương phủ mà ngây ngốc.

- Ta nói vương gia điện hạ, rốt cuộc người sâu cái gì?
- Khương lão nhị, người nói thử xem, bốn vương sâu chuyện gì?
- Ta đâu có tâm tư quản vương gia sâu chuyện gì?

Khương nhị gia bị gọi vào Triệu vương phủ, vẻ mặt không vui:

- Gần đây ta phiền muốn chết, một cái đầu phải chịu ít nhất ba cái đầu, thật sâu người!

Triệu Vương tự rót tự uống, hỏi:

- Người phiền cái gì?

- Còn không phải lão phụ của ta sao? Không có ai lẫn lộn nhiều như vậy đâu, người không biết lão phụ của ta cùng Gia Mẫn quận chúa cứ ba ngày cãi nhỏ, năm ngày cãi lớn, hai ngày trước thiếu chút nữa đã trình diễn vai võ hiệp, bao nhiêu tuổi rồi? Đã lão muốn thêm đất, còn cảm thấy mình tuổi còn trẻ. Ta chết sống ngăn đón không cho lão phụ chơi đại đao.

Khương nhị gia nhớ tới chuyện kiện tụng trong phủ, trước kia lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa còn có thể chơi đùa thứ xuất, châm ngòi tức phụ của thứ xuất, hiện giờ hầu phủ chỉ còn lại một phòng của Khương nhị gia, lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa giao quản gia cho nhị phu nhân, nàng không có gì chơi, liền cả ngày cùng lão phụ chơi đùa.

Trước kia bọn họ không chạm mặt, không nói lời nào, hiện giờ đâu..... Hận không thể đem hơn hai mươi năm trước kia trở về, nên cãi nhau, khắc khẩu cho đỡ lỗ.

Khiến Khương nhị gia đau đầu nhất là, hai vị kia muốn cãi liền cãi đi, lại cứ thích túm Khương nhị gia làm bình phán(trọng tài).

- Gần đây vương gia không ra ngoài chơi, ta cũng vậy, nhưng không phải ta không muốn đi chơi, mà là trốn không thoát, cũng không thể để nhi tức đang có thai phải lẫn lộn đến trước mặt lão phu nhân Gia Mẫn quận chúa, vì tương lai của tiểu tôn tử, ta...Ta chỉ có thể cố gắng ăn xôi.

Triệu vương ngồi nghe, khóe miệng hơi nhếch lên:

- Nói chuyện với Khương lão nhị luôn rất vui vẻ, không uổng công ta gọi người tới đây.

Khương nhị gia uống một ngụm rượu, há to mồm dùng bữa, mỹ thực trong vương phủ so với hầu phủ càng tinh xảo hơn.

- Ta rất hâm mộ vương gia, hoàng thượng ở trong cung, cứ mười ngày nửa tháng người lại đi một chuyến vào trong cung, hoàng thượng còn khen

người hiếu thuận, nhưng ta đâu? Cả ngày đối mặt với lão phụ cùng mẫu thân...Không được, nếu ta nói với người khác là ta oán giận, người khác nhất định nói ta không có lương tâm. Nhưng hai vị kia...Thôi, thôi, coi như ta thiếu nợ bọn họ.

- Nếu bốn vương tiến cung nhiều, sẽ không có ngày tháng nhàn nhã như hiện tại.

Ánh mắt Triệu vương nội liễm thâm trầm:

- Nếu bốn vương không phải là Triệu vương, người nói xem bốn vương sẽ là dạng người gì?

- Còn có thể là dạng gì? Giống các vị hoàng tử còn lại, bày ra bộ mặt sầu đau, nhìn chán cực kỳ.

- Ha ha.

Triệu Vương tay chụp tay lên bàn:

- Hay, nói rất hay, bộ mặt sầu đau? Có thể không sầu đau sao. Lúc nào cũng muốn biết tin tức ở Đông Cung, lại vì chuyện Giang Nam, phải luôn sẵn sàng chuẩn bị cho đối phương một đòn trí mạng, còn phải ở trước mặt phụ hoàng bày ra bộ dạng huynh hữu đệ cung. Sống thật mệt, mặt có thể không khổ sao?

- Chỉ là...

Triệu vương cười khổ có phần chua xót:

- Cũng có người đã thoát ly khổ hải, nhưng vẫn muốn đi ‘ chịu khổ ’

Triệu vương giống như giận dỗi uống cạn ly rượu, ngẩng đầu lên trời, lẩm bẩm nói:

- Đều là phượng tử long tôn(con vua), dựa vào cái gì bọn họ có thể, ta không thể? Trước kia không nhìn thấy cơ hội, ta cảm thấy bản thân trôi qua ngày tháng như thế này là khá tốt, hiện giờ chỉ sợ thái tử sẽ... Không được, vì cái gì mà hiện tại bốn vương chỉ có thể ngồi ở Triệu vương phủ uống rượu?

Sinh là hoàng tử, tranh đoạt để vị đối với bọn họ mà nói chính là bản năng.

Cho dù Triệu vương đã sớm bị hoàng đế từ bỏ nhưng đối mặt với thế cục trước mắt, trong lòng khó áp chế dã tâm đang bùng nổ.

Hắn biết rõ bản thân phải tránh xa cách vị huynh đệ còn lại, nhưng vẫn nhìn không được mà muốn thử xem.

Ngôi vị hoàng đế dụ hoặc quá lớn.

Quân chủ thiên hạ nằm trong tay quyền bính đối với tôn thất đệ tử mà nói chính là dụ hoặc khó có thể kháng cự.

Nắm giữ quyền lợi chí cao liền có thể tùy tâm sở dục bài bố người khác, định đoạt nhân sinh tử, thế nhân chỉ có thể ở trước mặt hoàng đế dập đầu xưng thần.

Không bước lên địa vị cao, tánh mạng, nhân sinh, phú quý đều không thể bảo đảm.

Người sinh sống trong hoàng thất đối với thế cục này như đại lễ hội tràn đầy.

Khương nhị gia cuối cùng cũng hiểu vì sao Triệu vương buồn khổ, theo ý tứ của Dao Dao, gần đây tiểu tể Triệu Đặc Trạch cũng không thành thật, dã tâm bừng bừng ‘ mưu đồ gây rối ’.

Khương nhị gia muốn khuyên tiểu tể đừng mơ tưởng những đồ vật không thể chiếm được, hoàng thượng còn có vài vị hoàng tử, cho dù các vị hoàng tử đều tử tuyệt(chết), còn có tôn tử... Như thế nào cũng không tới lượt hẳn.

Nếu soán vị bằng vũ trang, danh không chính ngôn không thuận, đến lúc đó thiên hạ nhất định đại loạn.

Khương nhị gia không có tâm tư ưu quốc ưu dân, chỉ là đơn thuần không thích tiểu tể làm nghịch thần soán quốc, bị đời sau chửi mắng.

Triệu Đạc Trạch ở trước mặt người ngoài càng ngày càng dối trá, càng ngày càng giống như chính khách tranh quyền đoạt lợi, đối mặt với Khương nhị gia còn đỡ một chút.

Khương nhị gia không ngăn được tiểu tể, trong lòng càng cáu giận Dương môn quả phụ, nếu không phải thái quân khiến tiểu tể cảm nhận nhận sâu sắc sự mềm yếu liền bị người bài bố, thì tiểu tể cũng sẽ không muốn bị bất luận kẻ nào bài bố mà bước lên con đường kia.

Nhưng trở thành người quyền khuynh thiên hạ, sẽ hạnh phúc sao?

Chỉ sợ chưa chắc.

Lời này Khương nhị gia không thể nói ra.

Khương nhị gia nhìn Triệu vương buồn khổ vì không chiếm được, nói:

- Bởi vì ngươi là Triệu vương, cho nên phải ở trong Triệu vương phủ uống rượu.

Triệu vương cười to:

- Khương lão nhị, ta tìm người tới uống rượu quả nhiên là chính xác.

- Hôm nay chúng ta không say không về.

Triệu vương rót một chén rượu:

- Người nói xem, Yến Thân vương suy nghĩ cái gì? Nếu năm đó hãn không tranh, nhi tử của hãn cũng không tử tuyệt, một khi Đông Cung có biến, ai cũng không tranh lại hãn.

Khương nhị gia nhún vai,

- Nếu ta là Yến Thân vương cái gì cũng sẽ không nghĩ...

- Ha?

Triệu Vương cảm thấy hứng thú hỏi:

- Cái gì cũng không nghĩ?

- Cũng không thể nói cái gì cũng không nghĩ, chỉ là ta sẽ không nghĩ đến chuyện mà hiện giờ các hoàng tử đều nghĩ.

Khương nhị gia buồn rầu gãi gãi đầu tóc:

- Ta sẽ nghĩ tương lai sau này nên làm sao bây giờ? Ta chết, ai sẽ hiển tể hoá vàng mã cho ta.

- Ha ha.

Triệu vương cười ra tiếng:

- Lúc sống còn hiểu không rõ, chuyện sau khi chết ai hiểu được?

- Vương gia nhi nữ song toàn, đương nhiên sẽ không lo lắng chuyện sau này. Người không có nhi tử, sợ nhất không có ai cung phụng hương khói.

- Hiện giờ hãn chỉ có tước vị Yến Thân vương, trừ tước vị thân vương ra, cái gì cũng không có, phụ hoàng đã hoàn toàn xem nhẹ hãn, hãn thậm chí còn không bằng ta, tốt xấu gì bốn vương cũng có thể thường xuyên tiến cung gặp phụ hoàng, Yến Thân vương đóng cửa từ chối tiếp khách lâu như vậy, phụ hoàng cũng không hỏi hãn một câu. Rốt cuộc lúc ấy..... Lúc ấy đường phố xảy ra thảm án, tuy hãn mất hai nhi tử, nhưng cũng đem chuyện này nháo loạn cũng đủ lớn, phụ hoàng đã sớm không còn coi hãn như hoàng tử mà đối đãi.

Triệu vương nghe Khương nhị gia nói như vậy, càng thêm đồng tình với Yến Thân vương, không có nhi nữ, thủ một tòa vương phủ trống trải, ngày tháng trôi qua có ý tứ gì?

Yến Thân vương khác xa Triệu vương, năm đó cũng là hoàng tử ưu tú nhất của hoàng thượng, là trưởng tử, thân mẫu lại bị truy phong làm hoàng hậu, hãn là người duy nhất có thể sánh vai với thái tử.

Hiện giờ bên ngoài tranh đoạt lợi hại như vậy, Yến Thân vương chỉ có thể vây trong bốn bức tường...Hãn nhất định sẽ không cam lòng.

Nhưng không cam lòng thì thế nào?

Hãn không có một chút cơ hội.

Khương nhị gia nói:

- Tuy nhi nữ có đôi khi khiến người hận đến nỗi muốn đem bọn chúng nhét trở lại trong bụng của phu nhân, nhưng bên người không có ai nói chuyện, sẽ rất tịch mịch cô độc.

- Hiện giờ Yến Thân vương...

Triệu vương thở dài nói:

- Không phải không thể quá kế(= nhận nuôi) nhi tử của các huynh đệ còn lại làm nhi tử nối dòng, đáng tiếc...

- Đúng vậy, đáng tiếc hãn đã trở thành vô dụng, có vị hoàng tử nào chịu để nhi tử quá kế cho Yến Thân vương?

Khương nhị gia lắc đầu nói:

- Huống chi thảm án lúc trước, trong đó có bao nhiêu hoàng tử quạt gió thêm củi? Cho dù các hoàng tử bỏ được, Yến Thân vương cũng sẽ không quá kế nhi tử của kẻ thù hại chết nhi tử của chính mình. Yến Thân vương đã sớm nghĩ, mặc kệ ai đăng cơ, hãn cũng không có kết quả tốt. Thân phận hoàng trưởng tử đối với mỗi vị hoàng đế mà nói chính là đại địch, cho dù tôn thất đệ tử không biết đến cũng không dám qua kế ghi tạc dưới danh nghĩa của hãn.

Yến Thân vương phủ không có tương lai.

Hoàng thượng còn tồn tại một ngày, Yến Thân vương có thể hưởng thụ một ngày, một khi hoàng thượng giá hạc tây thiên(chết), trên dưới Yến Thân vương phủ sẽ chôn cùng hoàng thượng.

Đoạt đích chính là thảm thiết như thế, người thắng đối với kẻ thất bại sẽ không có tâm tư đồng tình, chỉ còn lại trả thù và trả thù.

Sau lưng Triệu vương phía đồ đầy mồ hôi lạnh, từng luồng lạnh lẽo từ chân thẳng tiến lên đầu óc, hàn khí xua tan ý niệm trong đầu, khiến hãn phải cẩn thận suy nghĩ...

Một khi không chịu được cô đơn mà duỗi tay tranh đoạt, khoan nói đến chuyện có thể thành công hay không, một khi hãn đắc tội với hoàng đế tương lai, hãn sẽ giống Yến Thân vương, không có tương lai.

Yến Thân vương nhi tử tử tuyệt, toàn bộ vương phủ chỉ có một mình hần, nhưng Triệu vương có nhi nữ thành đàn...

Vì một ngôi vị hoàng đế mờ ảo, Triệu vương phải đem tất cả mọi thứ hiện giờ để đánh đổi?

- Khương lão nhị, đa tạ.

Triệu Vương đứng dậy cong một vòng cung, ánh mắt tràn ngập dã tâm không cam lòng đã chậm rãi biến mất:

- Đa tạ.

Nếu không có Khương nhị gia nói những lời này, có lẽ hần sẽ đâm đầu vào ngõ cụt không có đường ra.

P/s: các nàng nhớ vote ủng hộ ta nha. Trong 1 ngày đăng chương mà dc 100 sao ta tặng thêm chương liền.

Hic ta buồn lắm á, cứ ngồi ngóng các nàng đủ 100 sao 😞 😞 😞 buồn lắm cơ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 93+2: Bệnh Đường Sinh Dục 2

Khương nhị gia lại sờ sờ đầu, mình có nói gì sao? Còn không phải là thảo luận một chút về tương lai của Yến Thân vương phủ sao?

- Vương gia, ngại chết ta, đừng như vậy.

Khương nhị gia nâng Triệu vương lên:

- Người lại khách khí, ta sẽ không dám tới cửa.

Triệu vương vỗ vỗ cánh tay của Khương nhị gia, đem phần ân tình này ghi tạc trong lòng, nói nhiều chỉ có vẻ dối trá, Khương nhị gia nhắc nhở hần, tương lai hần sẽ báo đáp.

Nếu Triệu vương biết tương lai sau này sẽ báo đáp Khương nhị gia bằng phương thức...

Không biết hần có hối hận hay không, chỉ là khi đó Triệu vương không thể lựa chọn, dù có hối hận, hần cũng không thể lựa chọn, trừ phi hần muốn nhìn giang sơn Đại Minh bị hủy diệt, bá tánh Trung Nguyên bị binh tai chiến hỏa.

Triệu vương nghĩ thông suốt lúc uống rượu thần sắc thả lỏng hơn rất nhiều, cũng chậm rãi nếm trái tư vị rượu ngon.

- Khương lão nhị, gần đây tiểu tể của người phong cảnh vô hạn.

- A, đừng nhắc tới hần, gần đây hần vội đến nỗi không rảnh cùng ta uống rượu.

Khương nhị gia bụng đầy bức tức:

- Người khác đều nói có tức phụ sẽ quên nường, nhưng hãn có Thần Cơ Doanh liền quên nhạc phụ, nhi nữ muốn tiến tới, người cũng không thể ngăn cản, nhìn hãn vội vã, không thể hưởng thụ, ta...Ta nhìn rất khó chịu.

- Chuyện vật liệu đá, chắc tiểu tể của người cũng biết.

- ...

Khương nhị gia chớp chớp mắt, hỏi:

- Biết cái gì?

- Khương lão nhị, người còn giả ngu với bốn vương?

Triệu vương giơ tay tán đầu Khương nhị gia một cái:

- Tiểu tể của người thật sự thông minh, khuê nữ của lại bị người khen trên trời mới có, trên mặt đất không có, nếu lúc này còn không biết bản thân rơi vào bẫy bị người khác tính kế, bốn vương nên vì người mà lo lắng.

- Những cái đó đều là chuyện sầu lo của những người thông minh, ta không muốn biết, bọn họ cũng sẽ không nói chuyện khó khăn với ta, vương gia không biết, ta sợ nhất là phiền toái sao? Đã không giúp được gì, còn không bằng giả vờ hồ đồ cái gì cũng không biết, khuê nữ của ta chỉ dặn ta gần đây nên ở hầu phủ chơi đùa, người khác nói gì cũng không cần tin. Còn lại...Khuê nữ của ta cái gì cũng không nói.

Khương nhị gia nhấp một ngụm rượu, chặc lưỡi nói:

- Nếu không phải vương gia mời ta uống rượu, hiện giờ ta còn ở trong phủ chơi đùa.

Gần đây Khương nhị gia không chơi Quắc Quắc nữa, mà chuyên tâm dưỡng điều, tuy dưỡng chim chóc tốn rất nhiều công lực, Khương nhị gia không sánh bằng Triệu vương, nhưng Khương nhị gia dụng tâm chuyên chú bồi dưỡng, chim tước cũng tăng bản lĩnh, hẳn dưỡng mấy con điều mệnh lười cũng không tòi, đã bắt đầu học nói học hát.

- Dưỡng điều bốn vương giáo(dạy) người hai tay.

Triệu vương cười tiêu sái:

- Chờ người dưỡng tốt chim sơn ca của người, bốn vương lại đưa người một con anh vũ(vẹt) cực tốt, biết ca hát, có thể nói chuyện, còn biết ngâm thơ.

- Được, ngâm thơ là tốt.

Khương nhị gia cười vui vẻ:

- Ngâm thơ là được, khuê nữ của ta thích nhất là chim chóc biết ngâm thơ.

- Người lấy thứ tốt từ tay bốn vương đều cho nữ nhi của người?

- Như thế nào? Dù sao vương gia cũng cho ta, ta thích cho ai liền cho.

Triệu vương bất đắc dĩ cười nói:

- Chỉ sợ Tần vương thế tử phi không có tâm tư dưỡng chim tước.

- Sao vương gia lại nói như vậy?

Khương nhị gia nghiêm mặt, hỏi:

- Vương gia nghe được tin tức gì?

Triệu vương suy nghĩ một hồi, thấp giọng nói:

- Dận khuê nữ của người cần thận chuẩn bị, Đông Cung không có khả năng giữ bí mật, ngay cả bốn vương đều biết, thì người biết được càng nhiều, Tần vương phi biết y thuật! Bệnh tình của thái tử hoàn toàn dựa vào Tần vương phi.

- Kế phi đối xử với nguyên phối đích tử như thế nào cũng sẽ không giống như thân sinh nhi tử, gần đây Tần vương thế tử áp nhi tử của Tần vương phi tới thờ không nổi, Tần vương thế tử còn vài lần được hoàng thượng khen ngợi, trong lòng Tần vương phi sẽ không thoải mái. Trước kia Tần vương thế tử trẻ người non dạ, Tần vương phi rộng lượng từ ái, đối xử tử tế với thứ tử, nuôi nấng thân sinh nhi tử, hiếu thuận với thái phi, kết giao với mệnh phụ, chưa từng nghe nói nàng có chỗ nào bạc đãi Tần vương thế tử. Đương nhiên sẽ không có người nào nói nàng ngắn dài.

- Hiện giờ thì khác, sau khi Tần vương phi gả cho Tần vương, chỉ có nàng sinh hạ ra nhi tử, duyên cớ trong đó thật làm người ta cảm giác dư vị.

- Tôn thất đệ tử tuyệt đối không nạp y nữ vào hậu viện, Khương lão nhị, người nói xem là vì sao? Một là địa vị y nữ quá ti tiện, hai là ở hậu trạch xưa nay luôn có chuyện tranh sủng, ai cũng sợ đem huyết mạch phân diệt... Nam nhân sợ bản thân bị mắc mưu.

Khương nhị gia lập tức đứng lên, kinh ngạc nói:

- Người nói Tần vương phi biết y thuật? Cho nên sẽ cho khuê nữ của ta...

- Khuê nữ của người thành thân hơn nửa năm, vẫn không có động tĩnh, người không nóng nảy? Dựa vào độ tuổi của nàng cùng Tần vương thế tử vừa lúc là tuổi sinh sản, không nên một chút dấu hiệu cũng không có.

- Sẽ không, khuê nữ của ta chỉ là chưa tới lúc có tử, cũng có người thành thân ba năm mới có.

- Đúng là có người thành thân thật lâu mới có, nhưng như vậy phần lớn đều là thân thể nữ tử không tốt, thân thể nữ nhi của người không tốt?

Triệu vương giữ chặt Khương nhị gia, thấp giọng nói:

- Bốn vương chỉ nói như vậy thôi, người đừng có gấp, phải nhớ rõ một câu, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền, dặn khuê nữ của người cẩn thận một chút, luôn là chuyện tốt. Tần vương phi biết y thuật, bốn vương chỉ nói như vậy với người, tin hay không tùy người.

(Yul: Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền (cẩn thận dùng được vạn năm thuyền) ý là: ngư ông cẩn thận năm năm chắc mái chèo, có thể lái thuyền vạn năm. Làm bất cứ chuyện gì đều phải cẩn thận, mới có thể đảm bảo cục diện nhất định sẽ thành công.)

- Nàng có thể trị liệu tốt cho thái tử điện hạ sao?

Khương nhị gia thấp giọng hỏi.

- Không biết.

Triệu vương lắc đầu:

- Có lẽ có thể, có lẽ không thể, mặc kệ có thể hay là không thể, Tần vương phi đã đắc tội với một đám người, cho dù may mắn trị liệu tốt cho thái tử, hoàng hậu nương nương cũng không cảm kích nàng bao lâu. Chuyện nàng biết y thuật cũng không phải là ngày một ngày hai, huống chi ở Đông Cung còn có các vị hoàng tử như hổ rình mồi, Tần vương phủ gặp phiền toái lớn.

Triệu vương càng có khuynh hướng suy nghĩ Tần vương phi trị không hết bệnh cho thái tử.

Cũng không phải hãn ngóng trông thái tử qua đời, mà là bệnh tình của thái tử thật sự phiền toái, cho dù kéo dài tánh mạng, chỉ sợ cũng không thể lưu lại nhi tử nối dõi.

Thái tử bị bệnh tra tấn nhiều năm, chỉ sợ thân thể nguyên khí vì bệnh lâu năm mà tan biến.

Có lẽ trong lòng phụ hoàng đã sớm có tâm tư từ bỏ thái tử.

Chỉ có hoàng hậu nương nương vẫn không chịu hiểu, muốn dùng hết toàn lực cứu trợ thái tử.

Khương nhị gia vỗ đầu, tức giận nói:

- Ta về hầu phủ, tìm lão gia tử tính sổ.

- Khương lão nhị, không phải người nên đi Tần vương phủ mật báo với khuê nữ của người sao?

Triệu vương cảm giác hãn theo không kịp ý nghĩ của Khương nhị gia.

- Nếu Tần vương phủ gặp phiền toái, ta sẽ không đi xem náo nhiệt.

Khương nhị gia bước chân rời đi:

- Nếu không phải tại lão gia tử dính hạ hôn ước với lão Tần vương, ta cần phải gả khuê nữ cho Tần vương thế tử sao?

Tuy tiểu tể cũng không tồi, Khương nhị gia cũng không hối hận khi để Triệu Đặc Trạch làm tiểu tể của hãn, nhưng Tần vương phủ quá loạn, quá phức tạp.

Này còn chưa có tuôn ra chuyện hoán tử đâu.

Một khi chuyện này bùng nổ, Tần vương không bị người đời cười đến rụng răng? Bị hai nữ nhân đùa bỡn hay đến muốn vỗ tay, ai biết Tần vương có thể cực đoan hay không?

Khương nhị gia muốn mượn cơ hội này tìm Vĩnh Ninh hầu để cò kè mặc cả, nhìn xem còn có thể từ trong tay Vĩnh Ninh hầu vòi được thứ tốt, cho nữ nhi, tiểu tể dùng để phòng thân.

Nếu thật sự không được, hắn sẽ tiến cung tìm hoàng thượng ôn chuyện, giúp hoàng thượng thông khí, đỡ để sau này hoàng thượng trách tội tiểu tể.

Tuy Dao Dao đã nói, hoàng thượng có khả năng đã biết tình hình cụ thể, nhưng ai cũng không dám bảo đảm hoàng thượng vẫn sẽ tín nhiệm, trọng dụng Triệu Đạc Trạch.

Khương nhị gia cười ngựa hướng về Vĩnh Ninh hầu phủ, vừa lúc đi ngang qua đại môn Yến Thân vương phủ luôn đóng chặt cửa, Khương nhị gia ngồi trên lưng ngựa nhìn vào, Yến Thân vương phủ như một phần mộ, hoang vắng, cô tịch, chỉ sợ Yến Thân vương không khác gì người chết.

Hắn cũng chỉ ăn no chờ chết mà thôi, nhưng hắn sống rất tự tại, tuy Yến Thân vương ở Đại Minh triều là thân vương duy nhất, chỉ sợ cảm giác chờ chết cũng không tốt.

- Ta như thế nào lại đa sầu đa cảm thế này?

Khương Nhị gia nắm thật chặt dây cương, có phải đầu óc nóng lên? Hay là uống nhiều quá?

Hình như qua mấy ngày nữa chính là sinh thần của Yến Thân vương, Khương nhị gia còn nhớ rõ hình ảnh ở đường phố, Yến Thân vương ôm nhi tử thống khổ khóc rống, đều là người làm phụ thân, nếu Khương Mân Căn cùng Dao Dao xảy ra chuyện, Khương Nhị gia có thể cầm đao giết người vì nhi nữ mà báo thù.

Yến Thân vương bị hoàng thượng đè ép ở trong phủ, không dám động, cũng không thể động, cho dù biết kẻ thù là ai.

Khương nhị gia giật giật lỗ tai, giống như nghe thấy từng đợt tiếng cười thê lương...Cẩn thận nghe, lại cảm thấy chính mình nghe lầm, Khương nhị gia lắc đầu, là nghe lầm.

Phóng ngựa giờ roi, hăn rời khỏi đại môn Yến Thân vương phủ.

Ở đại môn Vĩnh Ninh hầu phủ, nhìn thấy hạ nhân từ Tần vương phủ tới báo tin:

- Người không phải luôn theo Dao Dao gả vào Tần vương phủ sao?

- Hồi bẩm nhị gia, thế tử phi sai nô tài tới đưa tin tức cho người, vương phủ náo nhiệt, thế tử phi thỉnh người lập tức...

- Đi Tần vương phủ?

Khương nhị gia vừa nghe náo nhiệt, đôi mắt liền tỏa sáng.

- Thế tử phi nói người lập tức hồi phủ, ba ngày không thể ra cửa, thế tử phi còn nói người đừng dễ dàng uống rượu.

- A.

Khương nhị gia xuống ngựa đi vào Vĩnh Ninh hầu phủ, không dễ dàng uống rượu, liền có ý nghĩa không thể triệu hồi Dương Soái xem náo nhiệt.

- Đúng rồi, rốt cuộc vương phủ có gì náo nhiệt?

- Cũng không biết từ đâu xuất hiện bá tánh bị bệnh, bọn họ nâng thân nhân cả người thối rửa, quỳ gối trước cửa vương phủ, khẩn cầu Tần vương phi đại từ đại bi cứu mạng, trong miệng nhắc mãi, Tần vương phi am hiểu nhất chính là trị liệu bệnh đường sinh dục.

- Phụng.

Khương nhị gia lão đảo, này là bút tích của vị nào?

Là Dương môn lão quả phụ, hay là các vị hoàng tử?

Có phải ngại thanh danh của thái tử quá tốt?

Chuyên môn trị liệu bệnh đường sinh dục, có ý nghĩa thái tử...Khương nhị gia lắc đầu, vô tình nhất là hoàng gia đế vương, quả nhiên không có nói sai, không biết vị hoàng thượng tuổi già sức yếu kia có thể bị cục diện trước mắt chọc tức chết hay không.

- Dao Dao còn nói cái gì?

- Cục diện mất khống chế. Thế tử phi thỉnh người cẩn thận một chút, ngoan ngoãn ở trước mặt Gia Mẫn quận chúa mà tần hiếu, những chuyện còn lại không cần để ý.

Khương nhị gia gật đầu đáp ứng, hẳn phải nghe lời, đặc biệt là nghe lời nữ nhi, Dao Dao không cho hẳn lẫn lộn, hẳn tuyệt đối không ra ngoài lẫn lộn, chờ Dao Dao ra mệnh lệnh, chỉ là Dao Dao nói, mất khống chế? Là cái gì?

- Người trở về nói với Dao Dao một tiếng, đừng bỏ qua Yến Tần vương.

- Dạ

Hạ nhân vội vã rời đi.

Khương Lộ Dao nghe hạ nhân hồi báo, nhíu mày:

- Yến Thân vương sao?

Những việc này có bút tích(dấu vết) của Yến Thân vương?

Sẽ không, không phải hãn đã lui về an dưỡng?

Phụ thân như thế nào lại nói câu không đầu không đuôi như vậy? Trong đầu Khương Lộ Dao đầy nghi vấn, chỉ là hiện tại không phải thời điểm nàng nên trở về ngoại gia, ngoài cửa đang có đám "bệnh hoạn".

Khương Lộ Dao có tới tám phần nắm chắc là Dương môn thái quân tìm tới, các vị hoàng tử cho dù muốn bại hoại danh dự của thái tử, cũng phải suy xét tình trạng long thể của hoàng thượng.

Một khi hoàng thượng vì thế mà tức giận đến thẳng thiên, người được lợi nhiều nhất chính là thái tử.

Đừng thấy thân thể thái tử không tốt mà nghĩ là xong, hãn một ngày vẫn là thái tử, một ngày vẫn là người kế thừa chính thống Đại Minh triều.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 94: Đế Vương

Một khi thái tử sống lâu hơn hoàng đế, dù chỉ sống lâu hơn mấy ngày, thì hẳn cũng có khả năng nghịch chuyển cục diện.

- Thế tử phi, người nói đi, phải làm sao bây giờ? Bên ngoài nháo quá lợi hại.

- Làm sao bây giờ?

Lúc này Khương Lộ Dao không có tâm tư nhìn Tần vương phi náo nhiệt, Tần vương phi vì chuyện như vậy mà không còn mặt mũi, bọn họ ở Tần vương phủ có thể còn mặt mũi sao?

- Thái phi ở đâu?

- Sau khi thái phi nghe được tin tức bên ngoài, lập tức ngất đi, vương phi cũng khóc muốn hỏng người, Tần vương điện hạ nhốt mình trong thư phòng...

Khương Lộ Dao nghe xong, trong mắt lộ ra một chút khinh thường, đại sự trước mặt một đám đều héo, kẻ yếu cũng có thể bắt nạt chủ tử Tần vương phủ, hoàng thượng còn cảnh giác Tần vương nhất mạch sao?

Hoàng thượng thật sự nhìn lầm Tần vương nhất mạch rồi.

- Truyền tin cho thế tử gia.

- Chủ tử.

- Chọn vài thị vệ, cùng ta ra phủ.
- Người cẩn thận.
- Không có việc gì, chỉ là một đám đám ô hợp mà thôi.

Khương Lộ Dao không muốn nổi bật, chủ tử vương phủ không muốn gánh vác trách nhiệm, nàng cũng không thể không cơn sóng dữ phá hủy thanh danh.

Thanh danh là tự mình tạo ra, cơ hội tốt như vậy, trăm ngàn năm cũng không nhất định sẽ có một lần.

Có thanh danh hiển huệ, địa vị của nàng ở Tần vương phủ sẽ bất bại, cho dù tương lai sau này Triệu Đặc Dật làm thế tử, người bên ngoài cũng sẽ không xem thường nàng cùng Triệu Đặc Trạch.

Huống chi việc này còn liên lụy tới vấn đề thể diện của hoàng thượng cùng thái tử, chỉ sợ hoàng đế đang giận dữ, lúc này ai có thể bình định, người đó chính là " trung thần " công thần " của hoàng đế.

Khương Lộ Dao suy đoán người sau lưng là Dương môn thái quân.

Thái quân dẫn Dương gia vào con đường càng đi càng hẹp, nhìn như khôn khéo, bố cục dụng tâm không phóng khoáng, chỉ nghĩ ghê tởm Tần vương phi, lại không nghĩ rằng Tần vương phi chữa bệnh cho ai...Mấy năm nay tự coi mình tốt đẹp, thái quân đầu óc thật choáng váng.

Thiên đại công lao này, Khương Lộ Dao muốn.

Cuối cùng thái quân cũng cho Triệu Đặc Trạch chút ưu việt, không uổng Triệu Đặc Trạch gọi thái quân là ngoại tổ mẫu nhiều năm như vậy.

Tuy cho Triệu Đặc Trạch ưu việt không phải là ý tứ của thái quân, nhưng kết quả là tốt, không chừng có thể khiến Dương môn thái quân buồn bực

đến học máu.

- Tầu tử.

- Hử?

Khương Lộ Dao quay đầu lại, Triệu Đặc Dật đứng ở trước cửa.

Nàng một thân sạch sẽ nhanh nhẹn, y phục có vẻ anh khí bừng bừng, một đôi mắt sáng bộc lộ mũi nhọn, nàng khác lần đầu tiên gặp mặt hẳn, hiện giờ nàng càng hấp dẫn ánh mắt.

- Nhị đệ cũng muốn ra cửa?

- Ta...

Về mặt Triệu Đặc Dật có chút do dự:

- Ta muốn đưa người gây sự trước cửa đi quan phủ.

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Khương Lộ Dao cong khóe môi:

- Nhị đệ cùng ta không mưu mà hợp, không biết là người ra mặt? Hay là ta ra mặt?

Chuyện nàng có thể nghĩ đến, người khác cũng có thể nghĩ đến, đặc biệt là Triệu Đặc Dật, tuy hẳn thánh phụ một chút, cũng không phải là người vụng về.

Cũng vì hẳn là người hiền lành, luôn thay người khác suy nghĩ, cho nên Khương Lộ Dao mới dám giáp mặt hỏi thẳng:

- Nhị đệ về sau còn có cơ hội lập công, hôm nay...

- Tẩu tử cứ đi ra ngoài sửa trị điều dân đi.

Triệu Đặc Dật lui ra phía sau một bước, chấp tay nói:

- Nếu là thời điểm mấu chốt, tiểu đệ nguyện trợ giúp tẩu tử một tay.

Khương Lộ Dao uốn gối cảm tạ, xoay người ra cửa, một câu dư thừa cũng chưa nói, tính cách thánh phụ quả nhiên khó sửa, cơ hội tốt như vậy nói từ bỏ liền từ bỏ, nếu Triệu Đặc Dật có thể bình ổn chuyện này, hoàng thượng cùng thái tử sẽ có vài phần hảo cảm với hắn.

Đừng xem thường vài phần hảo cảm này, ở thời điểm mấu chốt còn có thể cứu mạng, có thể thăng quan phát tài.

Nếu nhận Triệu Đặc Dật sẽ phong cảnh vô hạn, nhưng bỏ qua cơ hội liền bỏ lỡ, hiện giờ hắn bị nhốt ở vương phủ đọc sách, đúng là thời điểm tăng hảo cảm cho đế vương, tăng thanh danh, hắn cố tình dễ dàng buông tha.

Khương Lộ Dao có chút tiếc hận, nhưng tuyệt đối sẽ không vì đồng tình Triệu Đặc Dật mà đem cơ hội này nhường cho hắn.

Cơ hội chỉ có một cái, ai biết còn có cơ hội tiếp theo hay không?

Trải qua thương trường chém giết, dẫm đạp lên đối thủ cạnh tranh, lúc nào Khương Lộ Dao cũng " đoạt lấy " đã thành lệ thường, cái gì trung dung, đạo lý khiêm tốn, đợi lúc công thành danh toại mới bồi dưỡng ra.

Nàng so với người ở triều đại này càng biết cạnh tranh mang tính tàn khốc, cũng rất mỏng lạnh.

Không hãm hại đối thủ cạnh tranh, nàng cảm thấy bản thân có phẩm đức quá tốt, không cần dùng khiêm tốn tạo ra khuyết điểm.

Tần Vương phủ chiếm hơn phân nửa đường phố, bá tánh thường lui tới, rất ít đi ngang qua trước cửa Tần vương phủ, dinh thự đường phố bên cạnh cư trú nhiều người có quan hệ với Tần vương, bá tánh tầm thường không có khả năng tới Tần vương phủ.

Hôm nay người " khẩn cầu " Tần vương phi chữa bệnh có rất nhiều, quỳ trước cửa vương phủ cả một mảnh.

Đặt ở trên mặt đất, nằm trên cáng là người nhiễm bệnh đường sinh dục, từ cánh tay đã có thể thấy thối rữa..... Bọn họ quỳ gối trước cửa vương phủ, một bên khóc, một bên cầu xin.

Bởi vì trận náo nhiệt này, có rất nhiều bá tánh nhàn rỗi bu lại đây xem náo nhiệt.

Tin tức Tần vương phi trị bệnh đường sinh dục truyền khắp kinh thành.

Khắp nơi đều đặt tiêu điểm ở Tần vương phủ.

Kéo kẹt cả đời, Tần vương phủ chỉ có đại sự mới mở đại môn, một đám thị vệ vây quanh, một vị phu nhân trẻ tuổi, quý trọng đi ra. Có người nhận thức Khương Lộ Dao, thấp giọng nói:

- Là Tần vương thế tử phi.
- Nhìn thật trẻ, rất có khí thế.
- Nhưng không, lớn lên không thể nói là tuyệt sắc, bị nàng nhìn trong lòng có chút run sợ.
- Đúng vậy, đúng vậy.

Bá tánh nghị luận sôi nổi theo bản năng vẫn luôn kính sợ chủ tử Tần vương phủ, dù gì Tần vương phủ cũng là Đại Minh triều đệ nhất danh môn,

lúc lão Tần vương còn trên đời, khắp kinh thành ai dám chọc lão Tần vương?

Năm đó lão Tần vương không chỉ ở chiến trường nổi danh là sát thần, ở kinh thành cũng nổi danh là Diêm Vương sống.

Không chỉ thái hậu nương nương sùng hãn, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng rất sùng hãn.

Các bá tánh thấy thế tử phi ra mặt, kính sợ Tần vương phủ uy nghiêm, lui về phía sau vài bước, cách xa một chút, ít nhất cũng đủ an toàn.

Không nói tới Tần vương thế tử phi nhìn rất lợi hại, chỉ cần nói gần đây Tần vương thế tử uy phong hiển hách.

Tần vương thế tử năm Thần Cơ Doanh, động miệng một cái là có thể đem đám người xem náo nhiệt, đầu rơi xuống đất.

Khương Lộ Dao nhìn bá tánh sợ hãi, trong lòng cảm thấy hụt hẫng, ở thời đại này, địa vị của nữ nhân còn phải dựa vào nam nhân, nếu Triệu Đặc Trạch không biết cố gắng, ai cũng có thể khi dễ nàng, nếu Triệu Đặc Trạch thành danh, nàng sẽ giống như cọp cái cắn thêm cánh, muốn thế nào cũng được.

- Ta là Tần vương thế tử phi.

Khương Lộ Dao nhìn đám người quỳ gối trước cửa tìm người trị bệnh, cười lạnh nói:

- Các người dựa vào ai mà dám tới Tần vương phủ gây chuyện? Các người từ nơi nào nghe nói vương phi điện hạ biết y thuật? Nghe tin đường phố, liền dám nâng người nhiễm bệnh tới Tần vương phủ, người nghĩ Tần vương phủ là cục bột?

- Thế tử phi, tiểu dân không dám, không dám.

Người quỳ gối dưới đất, khóc rống nói:

- Tiểu nhân thật sự không còn cách nào, chỉ nghĩ Tần vương phi điện hạ vẫn luôn thiện lương, tâm địa từ bi, cho nên tiểu dân mới cả gan tới cầu vương phi điện hạ trị liệu, bệnh này tất cả đại phu đều nói là chờ chết, tiểu dân nghe nói vương phi có diệu chiêu...Tiểu dân không dám mạo phạm Tần vương phủ, chỉ cầu một cách chữa bệnh.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Đám người đồng hành(đi theo) lau nước mắt:

- Đều nói y giả phụ mẫu tâm, vương phi điện hạ có bản lĩnh diệu thủ hồi xuân, coi như thương hại chúng ta, vương phi cứu mạng chi ân, kiếp sau chúng ta sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình.

- Thế tử phi điện hạ cho tiểu dân trông thấy vương phi đi, tiểu dân dập đầu với người, dập đầu cầu xin người.

- Vương phi có thể trị liệu cho thái tử, vì sao không thể cứu ta? Không phải Phật gia đã nói chúng sinh bình đẳng sao?

- Vương phi từ bi sẽ vì tiểu dân mà chữa bệnh, thế tử phi, người vẫn nên để vương phi điện hạ ra mặt mới thỏa đáng.

Khương Lộ Dao cười lạnh:

- Các người chớ mắt ta?

- Không dám, không dám.

- Ta thấy lá gan của các người thật sự lớn, không có chuyện gì không dám làm.

Khương Lộ Dao hiểu rất rõ, đám người này chỉ muốn hất một chậu nước bẩn lên người Tần vương phi, một chút bản lĩnh cũng không có, chỉ biết lẩn qua lộn lại cầu Tần vương phi trị bệnh đường sinh dục.

- Thái tử điện hạ thân thể khỏe mạnh, ai dám nói thái tử điện hạ bị bệnh? Ta là thế tử phi, là tức phụ của hoàng gia cũng chưa nghe nói thái tử điện hạ ốm đau không dậy nổi, các người chỉ là đám tiểu dân, nghe từ chỗ nào? Còn dám tới Tần vương phủ bịa đặt, thật to gan. Thái tử điện hạ là trụ cột quốc gia, sao có thể tha thứ cho các người, đám người tùy ý bôi nhọ, nguyên rủa?

- Nguyên rủa hoàng gia tội không thể tha, người đâu, đem bọn họ đến Kinh Triệu phủ doãn, để phủ doãn đại nhân thẩm vấn bọn họ một phen, rốt cuộc ai đứng sau lưng cố ý điên đảo triều cương, bại hoại thanh danh thái tử điện hạ.

- Tuân mệnh.

Thị vệ như lang như hổ trối chặt đám người này, bá tánh xem náo nhiệt vừa thấy Tần vương phủ động thủ, sợ tới mức hai chân nhũn ra, bọn họ không phải không muốn chạy, nhưng bọn họ giống như bị Tần vương thế tử phi định trụ, không dám nhúc nhích.

- Các vị bá tánh đừng vội rời đi, mới vừa rồi đám người kia vu hãm thái tử điện hạ bệnh nặng, bọn họ nói những gì, cần các người làm chứng.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt nói:

- Các người có bằng lòng giúp ta làm chứng?

- Nguyên ý, nguyên ý, tiểu dân nguyên ý.

Lúc này ai dám nói không muốn?

Tuy đám bá tánh này nghe thế nào cũng không hiểu, vì sao Tần vương phi chữa bệnh lại lẫn xả đến bệnh tình của thái tử điện hạ, nhưng nếu thế tử phi đã nói như vậy, bọn họ chỉ có thể nghe lệnh, nếu không...

Bọn họ sẽ bị họa thành điều dân nguyện rửa thái tử điện hạ.

Lộc cốc, từng đợt vó ngựa từ xa tới gần.

Dưới ánh nắng chói chang, Tần vương thế tử một thân nhung trang dẫn hơn trăm binh lính Thần Cơ Doanh giống như nước lũ vọt tới đây.

Bọn họ mặc giáp trụ sáng ngời rất lóa mắt, có bá tánh sợ hãi đến mức xụi lơ trên mặt đất, run rẩy nói:

- Tần vương thế tử...

Đám người kia vội hô lớn:

- Tần vương bất công, tổn hại mạng người, tiểu dân không phục, không phục.

Trong đó có vài tên căn lười, tự sát.

Tứ tung ngang dọc thi thế nằm trên mặt đất, nhìn thấy có chút ghê người.

Triệu Đặc Trạch muốn xuống ngựa, muốn kéo Khương Lộ Dao ra sau lưng để bảo hộ, lại nghe nàng lạnh lùng lên tiếng:

- Sắp chết vẫn không quên oan uổng Tần vương điện hạ, vu oan Tần vương phủ, hừ, các người nghĩ rằng chết sẽ xong việc? Vu oan vương gia cũng không phải là tội nhỏ, tự sát muốn chiếm tiện nghi. Đưa đi, đều đưa đến Kinh Triệu phủ, bốn thế tử phi muốn nhìn bọn họ có phải sẽ không bận tâm cử tộc, tự sát? Cho rằng chết là có thể xong hết mọi chuyện? Nằm mơ đi.

Khương Lộ Dao hoàn toàn không sợ bọn họ lấy cái chết bại hoại Tần vương phủ, bại hoại thanh danh của nàng, nàng phải đem tội danh nguyên rủa thái tử thành thật.

Chỉ cần hoàng thượng tin tưởng chuyện này, cho dù lúc này Khương Lộ Dao giết hết đám người này, hoàng thượng sẽ không nhiều lời, không chừng còn khích lệ nàng quả quyết, không để sự tình nháo lớn.

Sinh trưởng ở thời đại hoà bình, Khương Lộ Dao không thích nhìn người tìm chết, phát thiện tâm cũng phải đúng lúc, thật ra Khương Lộ Dao cảm thấy người hiện đại so với cổ đại càng ích kỷ, càng lạnh nhạt.

Nàng thật sự không thể học bản lĩnh bên này nhìn người tử vong, bên kia lại tỏ ra sấm hối, rơi lệ "thiện lương".

Có lẽ nàng trời sinh đã không phải là người tốt.

Đám người này đáng chết, cũng là tự họ tìm chết, sao nàng phải đồng tình với bọn họ? Khoan dung với bọn họ?

Cho rằng chết, nàng sẽ buông tha bọn họ?

P/s chương này đủ 100sao ta tặng chương đăng liền 2 chương nha. Ủng hộ ta nha các tình yêu 🥺🥺🥺🥺🥺

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 94+2: Đế Vương

Chuyện này không thể chỉ như vậy, không đem sự tình nháo lớn, tương lai không chừng còn có đầu trâu mặt ngựa nhào tới gây loạn.

- Dao Dao.

Triệu Đặc Trạch nhảy xuống ngựa, cẩn thận nhìn Khương Lộ Dao:

- ...Nàng không có việc gì?

- Người nhìn ta có việc gì sao?

Khương Lộ Dao hỏi lại, thấp giọng nói:

- Có phải cảm thấy ta nên tránh ở một bên rút hai ba giọt nước mắt mới là bình thường?

- Không phải, ta chưa từng nghĩ như vậy.

Ánh mắt Triệu Đặc Trạch hiển lộ áy náy, lôi kéo tay Khương Lộ Dao:

- Sao ta không hiểu được nàng? Chỉ là lo lắng cho nàng.

Khương Lộ Dao oán trách liếc mắt nhìn hắn:

- Người mau đi vào cung đi, chuyện còn lại, ta không tiện nhúng tay, tốc chiến tốc thắng, đem tội danh thành thật, ta không tin trong đám người kia không có người không sợ tử vong. Chỉ cần có người sống, vẫn có thể có được khải cung.

- Cho dù không có khẩu cung, ta cũng sẽ làm người nào đó ăn không hết gói đem đi.

Triệu Đạc Trạch không thêm để ý tới chứng cứ, giả tạo chứng cứ, không phải hẳn chưa từng làm qua? Nếu giảng nhân nghĩa đạo đức, hẳn sẽ không có ngày hôm nay.

Khương Lộ Dao nói:

- Náo loạn một lúc lâu, ta có chút mệt mỏi, ta vào nghỉ ngơi, người tiến cung...Đừng tìm thái hậu, trực tiếp tìm hoàng thượng...

Thấy Triệu Đạc Trạch hiểu rõ, Khương Lộ Dao tự giễu nói:

- Ta lo lắng có vẻ dư thừa, phụ thân ta nói, người càng ngày càng dối trá, khôn khéo.

- Dao Dao mau đi nghỉ ngơi, chuyện này hãy giao cho ta, cho dù là ai, ta cũng không thủ hạ lưu tình.

- Ừ.

Dao này Khương Lộ Dao rất dễ mệt mỏi, mới vừa rồi còn có thể cường ngạnh chống đỡ, Triệu Đạc Trạch tới đây, nàng liền thả lỏng tinh thần, mệt mỏi lại kéo tới...

Trạng thái này thật sự không thích hợp, Khương Lộ Dao cảm thấy thân thể của nàng có vấn đề.

Không muốn Triệu Đạc Trạch phân tâm, Khương Lộ Dao cười nói:

- Người đừng lo lắng.

- Một lát nữa ta sẽ trở về với nàng, hôm nay nhất định phải kê thái y đến đây, vừa lúc, liền nói nàng bị việc này chọc giận mà bị bệnh, hoặc là

đang mang bệnh còn phải xử lý việc này...

- Giáo hoạt.

- Ta học theo Dao Dao nha.

Triệu Đặc Trạch cởi áo choàng khoác lên người Khương Lộ Dao:

- Nàng mặc quá ít, sau này phải che kín một chút.

- Có phải ta che luôn khuôn mặt, người mới vui vẻ?

- ...

Triệu Đặc Trạch lắc đầu, sai hạ nhân đưa Khương Lộ Dao vào phủ, hân phân một phần thủ hạ vây bá tánh xem náo nhiệt đưa tới nha môn Kinh Triệu phủ, phân phó phó tướng:

- Mệnh Kinh Triệu phủ doãn cho bốn thế tử một công đạo.

- Thuộc hạ lĩnh mệnh.

Phó tướng hiểu ý tứ của thế tử gia là báo cho Kinh Triệu phủ doãn cứ việc dùng đại hình, thế tử gia chỉ cần một đáp án, không câu nệ thủ đoạn như thế nào, phái phó tướng tới đây, cũng là giám thị Kinh Triệu phủ doãn tránh nặng tìm nhẹ.

Thế tử gia muốn một đáp án, mặc kệ người chủ mưu việc này là ai, thế tử gia cũng không dễ dàng bỏ qua.

Triệu Đặc Trạch hạ lệnh đám binh lính còn lại về trạm dừng chân, hân tự cưỡi ngựa vào hoàng cung, mang theo lệnh bài tùy thời gặp hoàng đế.

Hoàng đế đã sớm nhận được tin tức, vừa mới bắt đầu, hoàng đế còn cảm thấy Tần vương phủ làm trò khôi hài coi rất vui vẻ.

Sau lại liên lụy đến thái tử, hoàng đế từ trong miệng hoàng hậu biết được chuyện Tần vương phi chữa bệnh cho thái tử, hoàng đế vừa tức lại vừa giận, đập rất nhiều đồ vật để phát tiết.

Nếu không phải cung nhân bên người liễu mạng che chở, trấn an, không chừng hoàng thượng sẽ tức giận mà hộc máu.

Hoàng đế vô lực dựa vào đệm mềm, nhắm chặt mắt, cánh tay không tự chủ mà run rẩy, không thể loạn, không thể loạn!

Lúc này nếu hắn có gì tốt xấu, đám hoàng tử kia sẽ đem tổ tông giang sơn lật qua.

- Bệ hạ, Tần vương thế tử cầu kiến.

- Không gặp...

Hoàng đế suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Cho hắn tiến vào.

Triệu Đặc Trạch đem bảo kiếm đeo bên hông giao cho nội thị canh cửa, rồi bước vào cửa cung.

Vừa lúc hoàng đế ngãng đầu, Triệu Đặc Trạch phản quang chiếu sáng, như ánh mặt trời làm bối cảnh, một thân nhung trang, anh khí bức người, khuôn mặt tuấn tú không hề có nếp nhăn, thanh xuân phi dương(tuổi trẻ khỏe mạnh), khí phách hăng hái.... Hoàng đế không tự giác xoa xoa đôi mắt già nua mơ hồ, môi mấp máy:

- Tiểu đệ.

Trong nháy mắt, hoàng đế nghĩ tới ấu đệ mà một tay hắn nuôi lớn.

Trước kia lúc ấu đệ còn chưa liên hôn cùng Dương gia, có cái gì cũng nói cùng hoàng đế, muốn cái gì, cũng sẽ nói thẳng, luôn vây quanh hoàng đế gọi hoàng huynh, hoàng huynh.

Hắn không biết từ lúc nào, tiểu đệ xa lạ, xa cách với hắn, ấu đệ mà mình đã từng tín nhiệm, trong đáy mắt nổi lên cảnh giác, phòng bị, cũng có vài phần dã tâm, sao hoàng đế lại nhìn không ra?

Vì thấy rõ ràng, hoàng đế mới thương tâm, hắn có thể ra tay tàn nhẫn với bất cứ triều thần nào, bởi vì đám người kia đều là thần tử, là thần tử của hắn, hắn muốn thần tử chết, thần tử phải chết.

Lão Tần vương lại là tiểu đệ của hắn, huynh đệ chí thân, đều nói hoàng gia vô tình, hoàng đế cũng không hoài nghi ấu đệ quá nhiều, trừ chuyện ấu đệ là hắn nuôi lớn ra, càng quan trọng hơn là tính tình của ấu đệ không thích hợp làm hoàng đế.

Vị trí hoàng đế này, nhìn thì phong cảnh vô hạn, nhưng ngòi trên cao trừ quyền bính ra, cái gì cũng không có, hơn nữa cũng không dễ làm.

- Thần bái kiến bệ hạ.

- A.

Hoàng đế bưng tỉnh, tiểu đệ đã chết, chết bất đắc kỳ tử, mẫu hậu trách hắn tâm tàn nhẫn, tuy bá tánh ngoài miệng không nói, trong lòng nhất định nghĩ hắn không dung được ấu đệ công cao chấn chủ, hoàng đế có giải thích như thế nào cũng không có ai tin tưởng.

Sẽ không có ai tin tưởng, sau khi tiểu đệ chết bất đắc kỳ tử, hắn đã không ăn uống ba ngày, sẽ không có ai tin tưởng vì ấu đệ chết, hắn khóc ròng mỗi đêm, đem đồ vật ấu đệ lưu lại thiêu đốt, ấu đệ tự tay hắn dạy dỗ...

Khi còn nhỏ bọn họ cũng từng cùng tắm cùng thực(cùng ăn uống, tắm rửa).

- A Trạch?

- Dạ.

- Người lớn lên rất giống tiểu đệ.

Thanh âm hoàng đế trầm thấp, tràn đầy hoài niệm:

- Năm đó hắn cũng giống như ngươi, khí phách hăng hái nói với trẫm đang lúc lâm vào khốn cảnh, phải vì hoàng huynh bình định Man Di. Khi đó giang sơn ngoại ưu nội loạn, tuy có Vĩnh Ninh hầu cùng Dương...Có hắn, trẫm không tin bọn họ, cho nên trẫm đem tất cả cho tiểu đệ, hắn không làm trẫm thất vọng, lãnh binh xuất chinh mười trận thắng mười, trẫm kiêu ngạo, trẫm tự hào. Đáng tiếc hắn càng ngày càng xa cách trẫm, chiến công cao, tâm cũng lớn.

- Trẫm hối hận a, hối hận để hắn lãnh binh xuất chinh, nếu hắn ở bên người trẫm, trẫm còn có người có thể trò chuyện.

- Bệ hạ, tổ phụ sẽ không hối hận, người cũng vậy.

Triệu Đặc Trạch sẽ không bị hoàng đế nói mấy câu liên tin, giang sơn trước mặt, ai cũng có thể hy sinh.

Hoàng thượng không tín nhiệm thần tử, lại không muốn tổ phụ xuất chinh, chẳng lẽ trở mắt thấy giang sơn đình trệ? Chờ Man Di đánh tới kinh thành?

Hoàng đế cười trầm thấp:

- Cũng chỉ có người mới dám nói như vậy với trẫm, người cùng tiểu đệ không chỉ có lớn lên giống nhau, tính tình cũng giống. A Trạch, người tin

tướng trăm không có tâm tư hại tổ phụ của người không?

- Người tin tướng không?

Ánh mắt hoàng đế thâm trầm, lúc này nào có dáng vẻ già cả mệt mỏi?

- Tin tướng.

Triệu Đặc Trách ngẩng đầu nói:

- Thần tin tướng bệ hạ, nếu thời gian trở lại, bệ hạ vẫn như cũ sẽ phái tổ phụ xuất chinh, chỉ là lúc đó có lẽ người sẽ an bài vài hộ vệ ở bên người tổ phụ.

- Hộ vệ chưa cần nói tới, trăm nhất định sẽ không để tiểu đệ ở bên tên họ Dương kia.

Hoàng đế hận Dương Soái, thậm chí cũng không muốn che dấu, nếu không phải tiểu đệ quá thân cận với tên họ Dương, sao tiểu đệ lại sợ hãi, xa cách hẳn?

Nếu không phải Dương Soái dùng kinh thành làm mồi dụ để củng cố phòng tuyến phương bắc, sao hoàng đế có thể bị Man Di bắt làm tù binh sợ tới mức thiếu chút nữa tức ghen bỏ mình?

Nếu không phải Dương Soái mệnh lệnh tiểu đệ tiến công hướng tây, không cho ấu đệ chi viện, thì sao lão Tần vương lại trúng độc được mà lưu lại tai hoạ ngầm?

Từng chuyện, từng sự kiện, sao hoàng đế có thể có hảo cảm với Dương Soái?

Năm đó hẳn phái ấu đệ đi làm quân lương lại bị Dương Soái an bài tới địa phương nguy hiểm nhất, hẳn chỉ là huynh trưởng muốn quan tâm ấu đệ mà thôi...

Dương Soái một chút lương thảo cũng không cho lão Tần vương, là vì lão Tần vương có thể đánh lén đoạt lấy, mà tướng sĩ thú biên còn cần lương thảo cung cấp nuôi dưỡng.

Hắn nói lời lẽ rất chính đáng, hoàng đế có thể nói cái gì?

Chỉ có thể bóp mũi khen ngợi Dương Soái.

Sau đó lão Tần vương cũng vì vậy mà bị trúng độc chết bất đắc kỳ tử, hoàng đế càng cừ hận Dương Soái.

Hiện tại trên danh nghĩa Triệu Đạc Trạch vẫn là ngoại tôn của Dương Soái, nghe hoàng thượng nói lời này, Triệu Đạc Trạch ngẩng đầu:

- Bệ hạ...

Hoàng đế cong khóe môi:

- Người biết, đúng không.

- Thần...

Triệu Đạc Trạch rung mình, cúi đầu:

- Thần không biết nên làm như thế nào nói cùng bệ hạ.

- Có những lời này, người không cần nói gì cùng trẫm nữa.

Hoàng đế vui mừng cười nói:

- Trẫm lợi dụng thần tử, có đôi khi thần tử cũng sẽ lợi dụng trẫm. Người là cốt nhục của tiểu đệ, điều này trẫm vẫn luôn nhớ rõ, nếu không phải người rất giống tiểu đệ, trẫm sẽ không đem Thần Cơ Doanh giao cho người. Người may mắn, vì cực kỳ giống tiểu đệ.

Vì vậy, hoàng thượng sẽ bảo hộ hắn, hậu đãi hắn.

Tần vương kế phi cũng có nhi tử, nhưng nhi tử của nàng không giống lão Tần vương, không có biện pháp khiến hoàng đế dâng lên cảm giác thân cận.

Triệu Đặc Dật rất có tài, chỉ tiếc tính tình rất giống tên họ Dương, huyết thống không tốt, nếu không phải hoàng đế niệm tình hãn có một nửa huyết mạch của lão Tần vương, thì hãn đã nâng tay trừ bỏ sinh mệnh của Triệu Đặc Dật

Vì sao thân thể Dương Gia Bảo lại không tốt?

Hoàng đế vẫn còn hận Dương Soái, thân thể của hãn có thể tốt sao?

Thứ hoàng đế muốn chính là Dương gia đoạn tử tuyệt tôn!

Dương phi dùng hết ám vệ mà lão Tần vương lưu lại, tuy bảo hộ được Dương Gia Bảo, nhưng hoàng đế cũng hạ độc trên người thân mẫu của Dương Gia Bảo, từ trong bụng mang theo bệnh kín, cho dù Dương Gia Bảo có thể sống thành niên, tuyệt đối không có khả năng có nhi nữ.

- Trẫm đã già rồi, tương lai còn phải nhìn các người.

Hoàng đế cười chua xót:

- Trẫm nói với người một câu thật lòng, thái tử nhiễm bệnh không thể trị, trẫm không muốn che chở hãn nữa.

- Bệ hạ?

Triệu Đặc Trạch chỉ cảm thấy kinh sợ, chuyện đại sự như vậy, hãn không nên nghe.

- Người đừng sợ, trẫm còn chưa có ý sách ai làm hoàng hậu, trẫm muốn nhìn thật kỹ, hôm nay trẫm nói cùng người những lời này, chỉ muốn người

giúp trẫm ổn định kinh thành, đừng để đám người kia tìm đường chết mà dùng phương thức nhĩ tử bức cung giết phụ.

- Trẫm chỉ muốn chết già.
- Thần hiểu rõ.
- Chuyện hôm nay, trẫm nghĩ là Dương gia làm, người nói xem?
- Thần nghe theo bệ hạ.

Hoàng đế đứng dậy, nhìn Triệu Đạc Trạch một lúc lâu, cười nói:

- Người thực tốt, rất tốt.

Tác giả muốn nói: xây dựng vị hoàng đế không phải là minh quân, cũng không phải là vị hoàng đế tùy tiện bị chơi đùa đến ngu ngốc, lời hăn nói có thực có giả, dù lúc hăn suy yếu nhất, người tin lời hăn nói đều đã chết.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 95: Người Đứng Phía Sau

- Bệ hạ.

Triệu Đặc Trạch tiến lên hai bước đỡ lấy hoàng đế đang lung lay sắp đổ, ho khan không ngừng.

- Người nghỉ một lát đi, từ từ nói.

- Người uống chút nước trà.

- Không cần.

Hoàng đế đẩy Triệu Đặc Trạch, khàn khàn nói:

- Chuyện A Trạch muốn nói, trẫm đã biết, trẫm nói những gì, người phải đặt ở trong lòng.

- Tuân chỉ.

Triệu Đặc Trạch dập đầu, lặng lẽ lui ra ngoài.

Hoàng đế dựa vào đệm mềm, nhắm mắt lại, tiểu đệ, A Trạch cùng người cũng có chỗ không giống nhau.

Triệu Đặc Trạch rời hoàng cung, những gì hoàng đế nói, hắn cũng không dám hoàn toàn tin tưởng, cũng không thể không tin, đưa tay sờ gương mặt, may là hắn lớn lên giống tổ phụ, nếu không nhất định sẽ bị hoàng thượng từ

bỏ, dù lúc hoàng thượng cho rằng hắn là ngoại tôn của Dương Soái, vẫn rất ‘nuông chiều’ hắn.

Mặc kệ hoàng đế có ý niệm gì với Tần vương phủ, nếu hoàng thượng muốn mặt sát Tần vương phủ, tùy lúc đều có thể làm.

Thái hậu nương nương che chở, chỉ là hoàng đế cho thái hậu nương nương một chút mặt mũi mà thôi.

Triệu Đặc Trạch xoay người lên ngựa, nếu hoàng thượng đem chuyện này giao cho hắn xử lý, Triệu Đặc Trạch không dám nói thêm gì nữa.

Thần Cơ Doanh không thể ổn định kinh thành, trong tay hoàng thượng vẫn có hậu chiêu.

Hoàng đế không có khả năng đem tất cả trứng gà đều đặt trong một cái rổ, người ngồi ở ngôi vị hoàng đế nhiều năm như vậy, hắn nói những gì, chỉ có thể tin một chút.

Triệu Đặc Trạch tin tổ phụ không phải do hoàng thượng cố ý hại chết, không khí vừa rồi, Triệu Đặc Trạch có thể cảm giác vài phần.

Triệu Đặc Trạch phóng ngựa chạy nhanh, đi ngang qua đại môn Yến Thân vương phủ, vừa lúc nhìn thấy đại môn Yến Thân vương phủ mở ra, một hạ nhân đi ra ngoài:

- Tần vương thế tử điện hạ.

- Người là?

Triệu Đặc Trạch kéo chặt dây cương, đối với Yến Thân vương, hắn có đồng tình, cũng có vài phần cẩn thận.

Trước kia hoàng thượng tử không kém gì thái tử điện hạ, hiện giờ Yến Thân vương vì tang tử mà đóng cửa không ra, nhưng ai cũng không thể bỏ

qua Yến Thân vương.

- Gần đây thân thể vương gia có tốt không?

- Thật là trùng hợp, mới vừa rồi vương gia còn nhắc tới thể tử điện hạ.

Hạ nhân chấp tay nói:

- Nếu thể tử điện hạ không vội, thỉnh theo tại hạ vào phủ.

Triệu Đặc Trạch suy nghĩ, người khác coi Yến Thân vương như châu chấu sau mùa thu, cho rằng Yến Thân vương không còn nhiều thời gian, hẳn không có cách nào cự tuyệt Yến Thân vương triệu kiến.

Lúc xảy ra huyết án, hình ảnh vẫn còn rõ nét trong đầu hắn, cũng chính từ lúc huyết án bắt đầu, Triệu Đặc Trạch mới hiểu rõ lý lẽ, so với trước kia hắn càng có dã tâm.

- Được, vừa lúc bốn thể tử cũng muốn gặp Yến Thân vương.

Ở kinh thành Triệu Đặc Trạch bị rất nhiều người nhòm ngó, chỉ cần hắn bước vào Yến Thân vương phủ, sẽ có rất nhiều người biết chuyện này, sẽ bị chú ý.

Yến Thân vương bị hoàng thượng từ bỏ, hắn đã làm hoàng trưởng tử hơn bốn mươi năm, kết hạ không ít thù hận với vài vị hoàng tử, tới gần Yến Thân vương đối với Triệu Đặc Trạch mà nói là hại nhiều hơn lợi.

Người không thể sống mà bỏ qua ưu việt.

Triệu Đặc Trạch xuống ngựa theo hạ nhân vào Yến Thân vương phủ, lúc này không gặp Yến Thân vương, hắn sẽ hối hận.

Cũng không phải Triệu Đặc Trạch muốn chiếm ưu việt từ Yến Thân vương, mà là hắn không biết vì sao bản thân khó có thể quên hình ảnh Yến

Thân vương khóc rống ôm nhi tử người đầy huyết...

Yến Thân vương từng nói, hối hận, nếu sớm biết tranh vị với thái tử sẽ có kết quả tang tử không người sống chung, hãn thà học theo Triệu vương, chỉ làm vương gia an nhàn.

Triệu Vương có thể làm vương gia nhàn nhã.

Yến Thân vương lại không được, trừ chuyện hãn là trưởng tử ra, mẫu thân của hãn cũng được truy phong làm hoàng hậu.

Trong đám hoàng tử, chỉ có hãn đủ tư cách gõ nhịp cùng thái tử.

Đáng tiếc, hãn thất bại.

Trong thư phòng, là một vị thân xuyên y phục màu vàng đất, đầu tóc hoa râm.

- Yến Thân vương?

Triệu Đặc Trạch không dám tin tưởng hỏi:

- Là người?

Lão giả đầu tóc hoa râm cười khố:

- A Trạch, chúng ta lại gặp nhau, không thể ngờ là người chịu đến đây?

- Vương gia, có phải người bị bệnh? Sao không tìm thái y?

- Ta nhiễm là tâm bệnh, ai cũng cứu không được, nhi tử của ta ở dưới âm phủ chờ ta lâu rồi.

- Vương gia...

- Người đừng sợ, bốn vương không điên, đầu óc bốn vương rất thanh tỉnh.

Yến Thân vương mang theo hơi thở bệnh tật, đôi mắt như giếng cạn đột nhiên bộc phát ra một chút sắc bén:

- Người có thể tới gặp bốn vương, bốn vương rất cao hứng. Nếu người không tới, bốn vương...Bốn vương cũng sẽ không đối với người như thế nào, chỉ là tương lai sau này người nhất định sẽ hối hận.

Trên án thư là một chồng sách, Yến Thân vương tùy tay rút ra một quyển, ném về phía Triệu Đạc Trạch:

- Nhận lấy.

Triệu Đạc Trạch tiếp quyển sách, liếc nhìn bìa sách, mở ra vài trang, nhìn vài lần:

- Đây...

- Người không thể ngờ đi.

- Sao vương gia có thể cố động bọn họ?

- Trên đời này chỉ có muốn làm hoặc là không muốn làm.

Yến Thân vương cười lạnh nói:

- Không có gì là không thể.

Triệu Đạc Trạch nắm chặt sổ sách, hỏi:

- Yến Thân vương, vì sao lại cho ta xem? Người không sợ ta sẽ đem sổ sách này giao cho hoàng thượng? Ta nói thật với người, ta mới rời khỏi hoàng cung.

- Phụ hoàng nói gì với ngươi? Có phải hắc nói chỉ cầu chết già? Có phải hắc nói không muốn nhìn các vị hoàng tử gà nhà đá nhau, nói chúng ta không thể hiểu tâm tư của phụ hoàng, mới có thể khiến hắc đã là lão nhân còn sống trong gia cảnh thế lương? Khiến hắc lo lắng bản thân không thể chết già?

- Ngươi tin sao? Triệu Đặc Trạch?

- ...

- Ngươi cũng không tin hắc, đúng rồi, đúng rồi, này là đúng rồi, ngàn vạn lần đừng tin hắc.

Yến Thân vương vô cùng hối hận:

- Lúc ta bằng tuổi ngươi, ta đã tin hắc, tin hắc đối với ta cũng giống như đối với thái tử, tin hắc hồ thẹn với mẫu phi của ta, kết quả đâu? Hai nhi tử của ta chết thảm như vậy, hắc chỉ hỏi ta một câu, vì cái gì lại muốn tranh?

Yến Thân vương đập mạnh tay lên án thư, hai mắt đỏ đậm gào rống:

- Vì sao ta phải tranh, hắc không biết sao? Nếu hắc sớm phong chư tử làm vương, huynh đệ chúng ta sẽ an phận rất nhiều.

- Ngươi hỏi ta vì cái gì lại thiết lập ra cục diện này, vì cái gì muốn cố động dư đảng của Từ Nghiễm Lợi điên cuồng mua vật liệu đá, khiến Giang Nam biến thành một mảnh đại dương mênh mông, ha ha, ta có thể nói cho ngươi biết, vì ta không cam lòng, ta phải vì tử mà báo thù, cũng vì... Vì ta muốn cho cái vị cao cao tại thượng kia biết rõ, không phải hắc không cho ta chơi, là ta sẽ không thể chơi, hắc muốn các hoàng tử thu tay lại, muộn, quá muộn.

- Ta sống không được bao lâu, có thể ta sẽ đi trước phụ hoàng, nhưng dù có chết ta cũng muốn khiến phụ hoàng cảm nhận được thống khổ thân thủ

diệt sát thân tử(tự tay giết con)! Khiến hãn hiểu rõ cái gì gọi là nỗi đau tang tử, không có người kế thừa để nghiệp. Không phải hãn rất để ý tới giang sơn xã tắc sao? Không phải vì Đại Minh triều cái gì cũng có thể hy sinh sao?

- Lúc hãn không có người truyền thừa để vị, không biết hãn có còn nhớ chúng ta là nhi tử của hãn.

Triệu Đặc Trạch nhìn Yến Thân vương nổi điên, phát cuồng, trong lòng không biết ra sao.

- Nhưng người cũng thật thông minh, đem chuyện này nói cho phụ hoàng biết.

Yến Thân vương bình phục tâm tình, khàn khàn nói:

- Chỉ là người cho rằng phụ hoàng có thể khống chế cục diện? Hoàn toàn sai rồi, chuyện này sẽ liên lụy đến rất nhiều người, người không cứu bá tánh nổi.

- Vương gia...

- A Trạch, người không nên có lòng dạ nữ lưu(đàn bà), ta còn nghĩ người đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sẽ hiểu rõ, không ngờ người vẫn tin tưởng lấy đức thu phục người. Tin tưởng dân tâm. Nếu dân tâm hữu dụng, Dương Soái sẽ không bị phụ hoàng thiên đao vạn quả! Bá tánh Đại Minh triều người từng chịu ơn Dương Soái còn ít sao? Cuối cùng...Cho dù là bá tánh ở thú biên khi Dương Soái bị thiên đao vạn quả có ai đứng ra nói một câu?

- Sau khi Dương Soái chết, phụ hoàng vì Dương gia sửa lại án xử sai, lúc này bá tánh mới tới tế điện Dương Soái, này đó hữu dụng sao? Nếu không phải vì Đại Minh triều, Dương Soái cũng sẽ không nảy sinh ác độc đặc tội với phụ hoàng. Trong mắt hãn không có phụ hoàng, chỉ có giang sơn Đại

Minh, có một thần tử trong lòng trong mắt chỉ lấy dân tâm, xã tắc làm trọng, phụ hoàng không thể nào yên tâm, ai làm hoàng đế cũng không thể an tâm.

Triệu Đạc Trạch cảm giác ánh mắt Yến Thân vương thâm ý sâu sắc, hỏi:

- Vương gia đã biết gì?

- Ta biết rất nhiều.

Yến Thân vương nhìn thẳng Triệu Đạc Trạch:

- So với người nghĩ còn biết nhiều hơn.

Trong lòng Triệu Đạc Trạch nổi lên chua xót, còn nghĩ chuyện này rất cơ mật, không ngờ người biết bí mật này lại rất nhiều:

- Ta còn nghĩ có thể dấu diếm.

- Người phải biết rằng, trên đời này không có không tường nào không lộ gió, bí mật không có khả năng che dấu, huống chi ở hoàng gia...Ta không thể xác định còn ai biết chuyện này, nhưng ta có thể nói cho người biết, phụ hoàng đối xử với người càng bất đồng, càng tín nhiệm, thân phận bí mật của người càng sớm bị bại lộ khắp thiên hạ. Khác biệt chỉ ở chỗ, là ai đâm thủng bí mật này.

- Yến Thân vương nghĩ ai sẽ đâm thủng bí mật này? Dương môn thái quân? Tần vương phi? Phụ vương của ta? Hay là tổ mẫu của ta?

- Ta rất thất vọng.

Đôi mắt Yến Thân vương như giếng cổ không gợn sóng:

- Người thật khiến bốn vương thất vọng, chỉ là, cũng khó trách, người vẫn luôn lớn lên ở Tần vương phủ, tính tình cực đoan cố chấp, có khi lại rất xúc động, người có thể có hôm nay cũng không dễ dàng. Nếu người không muốn lại bị người khác bài bố vận mệnh của người, muốn nắm giữ lực lượng có được thiên hạ, hiện tại người còn chưa đủ thực lực, còn cách rất xa.

Triệu Đặc Trạch mới hai mươi tuổi, hoàn cảnh trưởng thành ở Tần vương phủ không bằng hoàng cung hiểm ác.

Tuy Tần vương, Tần vương phi, cùng với Dương môn thái quân đều tính kế Triệu Đặc Trạch, nhưng bọn họ tính kế này nọ đối với Yến Thân vương mà nói thật sự không đủ xem.

(Yul: 2 đại boss lớn nhất trong chuyện là ai? Các nàng biết chưa nè. Tần vương phi chỉ là boss cấp độ 1 thôi)

Tần vương vì chuyện lão Tần vương chết bất đắc kỳ tử, hoàng đế lãnh đạm, cùng với vụ án Dương gia khiến hấn sợ tới mức không dám nhúc nhích, bản thân năng lực tài cán liền không đủ, lại trải qua liên tiếp khúc chiết, hấn hành sự càng thêm cẩn thận chặt chẽ.

Từ chuyện Tần vương chủ động từ bỏ cơ sở quân đội mà lão Tần vương thiết hạ, từ bỏ thân phận võ tướng, thân cận với văn thần, Yến Thân vương liền hiểu rõ, Tần vương đã thành người tầm thường, cho dù giữ được vương vị, muốn duy trì Tần vương phủ phú quý trường tồn, Tần vương làm không được.

Dương môn thái quân là hạng nữ lưu, năm đó Dương Soái thà tự mình giáo dưỡng nhi nữ, cũng không đem nhi nữ giao cho nàng giáo dưỡng, liền biết Dương Soái không tin nàng.

Sau khi Dương Soái chết, nàng thủ tiết nhiều năm, tính tình càng ngày càng cổ quái, đầu óc càng ngày càng xơ cứng.

Trong chuyện hoán tử, tuy Dương phi không phúc hậu, nhưng an bài hạ thủ cũng đủ chuẩn bị về sau, đáng tiếc, đều bị Dương môn thái quân tự hủy trường thành, nàng thậm chí còn tự cho là thông minh, lúc Dương gia sửa lại án xử sai, cũng không nói rõ chuyện hoán tử.

Dương môn thái quân ngu xuẩn tội đỉnh, nàng lại xem người khác đều làm đồ ngốc mà đối đãi.

Lúc Dương gia sửa lại án xử sai, là lúc bá tánh hoài niệm Dương Soái nhiều nhất, lúc phải cảm kích Dương Soái, hoàng thượng sẽ không thống hận Dương Soái, nên làm tư thái hồi hận bù đắp cũng muốn bày ra cho thiên hạ thấy.

Chuyện hoán tử thực sự có thể khiến hoàng thượng thông cảm, ít nhất sẽ không có người dùng chuyện lẫn lộn huyết thống đích thứ mà phê bình Dương phi này nọ.

Nhưng nàng cố tình không nói, cho rằng Triệu Đặc Dật sẽ được càng nhiều chiếu cố, chẳng nghĩ Tần vương phi dễ lừa gạt?

Đến nỗi Tần vương phi rất có danh vọng...lại là một nữ nhân nội trạch, tầm mắt không đủ.

Còn có Tần vương thái phi, nàng so với hai nữ tử kia còn không bằng, một lòng muốn hưởng lạc, là loại chủ nhân sợ phiền toái.

Lúc bình thường còn có thể chơi trò cân bằng, ở thời điểm mấu chốt, nàng sẽ trốn đi, đem phiền toái nguy hiểm đẩy cho người khác.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 95+2: Người Đứng Phía Sau

- Yến Thân vương nói:

- Người muốn này nọ, dựa theo thực lực hiện tại của người còn lâu mới đạt được.

- Vương gia, hôm nay người kêu ta tới đây là nói này đó?

Triệu Đặc Trạch cũng biết bản thân đang ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng hắn mới hai mươi tuổi, ít nhất còn có hai cái hai mươi năm, hắn cũng không uế oải, ngẩng cao đầu nói:

- Ta đến độ tuổi của vương gia, tuyệt đối không sẽ giống như vương gia.

- Người cười nhạo ta?

Yến Thân vương tức giận nói:

- Người có tư cách gì cười nhạo ta?

- Cá chết lười rách mà thôi, vương gia, người làm ra chuyện lớn như vậy, chỉ sợ không muốn sống tiếp.

Triệu Đặc Trạch cất cao giọng nói:

- Ta cho rằng người làm đại sự còn phải sống thật tốt, mới là điều quan trọng nhất, ta có khiến người thất vọng hay không, đối với ta mà nói chẳng hề quan trọng.

Triệu Đạc Trạch chấp tay nói:

- Ta tới gặp người, chỉ vì ta đồng tình với vương gia về nỗi đau tang tử.

Bỏ cuốn sách lên bàn, Triệu Đạc Trạch xoay người rời đi:

- Chuyện hôm nay, ta sẽ không nói với bất luận kẻ nào, thỉnh vương gia lấy cẩn thận làm đầu, tuy dân tâm không thể quyết định ai chương quản thiên hạ, nhưng người có thể ngồi an ổn trên vị trí nắm giữ thiên hạ tuyệt đối không thể không có dân tâm. Đây cũng là nguyên nhân mà hoàng thượng vì Dương Soái lật lại bản án, vương gia, xin cáo từ.

Yến Thân vương nghĩ mình là ai? Triệu Đạc Trạch hiểm lạ hắc? Phải quan tâm hắc có thất vọng hay không?

Tuy nhìn Yến Thân vương rất có tài năng, nhưng Yến Thân vương có quan hệ gì với hắc sao?

Ánh mắt Yến Thân vương hiện lên một chút ý cười:

- A Trạch, bốn vương đành phải tính kế người.

Nếu không phải tính kế Triệu Đạc Trạch, Yến Thân vương sẽ không sai người gọi hắc tới đây.

Thật ra Yến Thân vương định áp chế Triệu Đạc Trạch, khiến Triệu Đạc Trạch đối với hắc là tâm tồn kính sợ, phải nghe hắc an bài...

Yến Thân vương lại quên mất một chuyện, Triệu Đạc Trạch đã trải qua nỗi đau hoán tử, Triệu Đạc Trạch sẽ không để bất luận kẻ nào bài bố vận mệnh của hắc.

Hắc sẽ không để người khác tùy tiện kiến nghị.

Ít nhất hắc sẽ không để Yến Thân vương "kiến nghị" cùng "mệnh lệnh".

- Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ khụ.

Yến Thân vương đưa tay đè ép ngực, lồng ngực hẫng đau đớn vô cùng, mỗi lần ho khan giống như xé rách lá phổi, lấy khăn che miệng ho khan, Yến Thân vương cảm giác khăn nóng lên, lấy ra vừa thấy, chiếc khăn tuyết trắng nở rộ từng đóa huyết hoa.

Ho ra huyết, ngực hẫng nhẹ nhàng không ít.

- Sống không được bao lâu, phụ hoàng, chỉ sợ nhi thần sẽ đi trước người, giúp người hỏi thăm đường tới âm phủ...

Yến Thân vương khàn khàn nói:

- Đừng vội, đừng nóng vội, nhi tử ngoan hãy đợi vi phụ mấy ngày nữa, chờ kéo hạ thái tử...Vi phụ sẽ đi cùng các người.

Giống như hã đã nói với Triệu Đặc Trạch, không kéo thái tử cùng chết, hã không cam lòng!

Không để hoàng đế tru sát hoàng tử, hã càng không cam lòng.

Trái phải đều phải chết, kéo thêm mấy người chôn cùng, thì hã chết mới có giá trị, hã mới có thể cho nhi tử chết thảm một công đạo.

Yến Thân vương lấy cuốn sổ cuối cùng trong chồng sổ sách, mở ra cẩn thận nhìn vài lần, mặt trên viết tên người sẽ quá kế nối dõi kéo dài hậu đại hương khói...

Người hã xem trọng, lại vô tâm với hã:

- Nhân gia chương mắt tước vị Yến Thân vương.

Ai sẽ đâm thùng bí mật hoán tử?

Vì sao không thể là Triệu Đạc Trạch?

Chỉ cần hần đem bí mật này nói ra, chủ động từ bỏ vị trí thế tử, thanh danh, địa vị, ưu việt hoàn toàn tới tay.

Yến Thân vương xoa xoa trán, đem sổ con ném vào chậu than, mồi lửa ném vào chậu, chữ viết tràn ngập, trong khoảnh khắc bốc cháy lên, ánh lửa đỏ phản chiếu khuôn mặt của Yến Thân vương.

- Bốn vương muốn nhìn xem, tương lai sau này người phải đi con đường nào.

Sổ con biến thành tro tàn, Yến Thân vương nằm xuống, cuộn tròn thân hình, thư phòng chậm rãi rơi vào yên tĩnh, Yến Thân vương cô độc một mình đã thành thói quen.

Hôm nay hần nói rất nhiều, cổ họng hơi đau đớn, đã lâu hần chưa nói nhiều đến như vậy.

Dương gia.

Dương môn thái quân nghe nói trước đại môn Tần vương phủ rất náo nhiệt, khóe miệng cong lên lộ ra tươi cười, đôi mắt lập loè trào phúng, dám tính kế ngoại tôn của Dương gia, ta cho người biết thế nào là lợi hại.

Lần này là bệnh đường sinh dục, bệnh tình tiếp theo sẽ khiến Tần vương phi không dám ngừng đầu.

Mặc kệ lần này Tần vương phủ sẽ xử trí như thế nào, chuyện Tần vương phi biết chữa bệnh nhất định sẽ truyền khắp kinh thành, bọn tiểu dân không thể thỉnh Tần vương phi, người khác đâu? Hậu duệ quý tộc có giao tình tâm đầu ý hợp với Tần vương cũng không ít đâu.

Ai cũng sợ chết, ai cũng muốn tranh thủ một cơ hội sống.

Dương môn thái quân tin tưởng Tần vương phi sẽ càng ngày càng vội, càng ngày càng khó từ chối lời mời của người khác.

- Thái quân, thái quân.

Trung bá chạy vào, hoảng hốt thất sắc nói:

- Đám người tới trước đại môn Tần vương phủ nháo sự đều bị thế tử phi sai người đưa tới Kinh Triệu phủ.

- Ha?

Dương Môn Thái Quân không hề hoang mang hỏi:

- Không có người kêu oan rồi chết? Có phải Tần vương phủ đã quá xem nhẹ mạng người?

- ...Thế tử phi sai người đến đây nói một câu...

- Nói cái gì? Nói nghe một chút.

- Chính là câu người vừa mới nói, đừng quá xem nhẹ mạng người... Sẽ bị báo ứng.

- Hồn trưởng! Nữ nhân hạ tiện.

Dương môn thái quân đập chung trà:

- Ai cho nàng lá gan? Nàng dựa thế ai? Nghĩ là dựa vào Triệu Đặc Trạch cái thứ nghiệt chủng do tiện tì sinh ra, liền dám đối nghịch với ta? Đừng nghĩ phụ thân của nàng còn có thể hồ nháo, anh linh của phu quân ta không thể để bọn họ vấy bẩn.

- Thế tử phi lấy tội danh bôi nhọ thái tử đem đám người nháo sự đưa đến Kinh Triệu phủ, lão nô nghe nói...Nghe nói Kinh Triệu phủ doãn sẽ lập tức định án, chuyện này đề cập đến thái tử điện hạ, sợ là trong cung cũng sẽ hạ ý chỉ.

- ...

Sắc mặt Dương môn thái quân biến đổi:

- Thái tử điện hạ? Như thế nào lại đề cập tới thái tử điện hạ?

- Người đừng quên, Tần vương phi đang chữa bệnh cho thái tử điện hạ.

Trung bá vô cùng trung thành với Dương gia, đối với Dương môn thái quân đều là nói gì nghe nấy.

Lúc Dương môn thái quân ra kế sách hất bát nước bắn, trung bá đã cảm thấy không ổn, nhưng ở Dương gia cạ sát lâu lắm, tuổi tác cũng lớn, đầu óc chuyển động chậm, có một số việc nghĩ không sâu, chỉ cảm thấy nên giáo huấn Tần vương phi một phen, hẳn thật không ngờ Khương Lộ Dao sẽ đem chuyện này liên quan tới thái tử điện hạ.

Sao nàng dám họa thủy đông dẫn?

(Yul: họa thủy đông dẫn nghĩa là dẫn chuyện xấu từ nơi này đến nơi khác lại gây hại cho bản thân mình.)

Sao nàng dám tổn hại thanh danh của thái tử điện hạ?

Sắc mặt Dương môn thái quân xám trắng:

- Người chết cũng là chết vô ích?

- Liên quan đến thái tử điện hạ, lại có rất nhiều bá tánh vì Tần vương thế tử phi mà làm chứng, người tự sát... Không chỉ chết vô ích, nghe nói còn

muốn tru di tam tộc. Thái quân người mau nghĩ biện pháp, tuy chúng ta mua chuộc một ít người, nhưng nếu để lộ tiếng gió...

- Sẽ không, bên ngoài Dương gia nổi danh trung liệt là hiền danh, ai dám tới Dương gia? Nếu có người bôi nhọ Dương gia, ta sẽ mang linh vị của lão gia lên Kim Loan điện kêu oan, không ai dám tùy tiện vũ nhục quả phụ chúng ta.

Thái quân vì Dương Soái thủ tiết nhiều năm, thanh danh lan rộng ra bên ngoài, một khi nàng kêu la oan khuất, cũng đủ khiến hoàng thượng đau đầu.

Nàng không tin Kinh Triệu phủ doãn dám tìm tới Dương gia, nhưng nàng cũng biết, thủ đoạn này không thể dùng tiếp.

- Không ngờ nghiệt chủng kia lại thú được một vị thê tử lợi hại...

Ánh mắt Dương môn thái quân hiện lên xúc động phần nộ:

- Ta đã xem thường Khương thị.

Đại cữu mẫu yên lặng đứng một bên, cúi đầu suy nghĩ, nếu lúc trước dựa theo ý của tiểu cô, lúc Dương gia sửa lại án xử sai để hai người bọn họ ai về chỗ người nấy, có phải Triệu Đặc Dật có thể danh chính ngôn thuận hiếu thuận với các nàng? Thân cận với các nàng?

Triệu Đặc Dật sẽ có tư cách thú ái nữ của Vĩnh Ninh hầu thế tử.

Trước giờ đại cữu mẫu luôn cho rằng Khương thị không giống nữ tử tâm thường.

Lúc thái phi đang thịnh nộ, nàng không dám nhiều lời, Tần vương phi tìm thê tử cho Triệu Đặc Dật, cũng là thứ nữ...

Nếu tiểu cô cùng công công biết Dật nhi sắp sửa nghênh thú thứ nữ của Hưng Vinh hầu gia không chừng sẽ rất thương tâm.

Lúc này, Dương gia không có lập trường thay Triệu Đạc Dật làm chủ.

- Mẫu thân, hay là nhân cơ hội này đem chân tướng chuyện hoán tử nói ra đi.

Đại cữu mẫu đột nhiên quỳ gối trước mặt thái quân:

- Chuyện này càng dấu diếm, càng không tiện mở miệng.

- Không được, Dật nhi còn chưa lập công lao, Nếu hoàng thượng... hoàng thượng tức giận, ai có thể thừa nhận?

- Nhi tức hiếu tâm tư của người, Dật nhi vẫn luôn ở vương phủ đọc sách, hãn nào có cơ hội lập công lao? Mẫu thân, chuyện này không thể kéo dài, một khi A Trạch công thành danh toại, cho dù chân tướng bị vạch trần, hoàng thượng vẫn như cũ sẽ trọng dụng công thần, người đừng quên A Trạch là cốt nhục của Tần vương.

Tuy Triệu Đạc Trạch là thứ tử, nhưng hãn vẫn là nhi tử của Tần vương, là tôn tử của lão Tần vương, cũng là tôn tử của hoàng thượng.

Cho dù mang thân phận thứ tử vẫn có thể đánh hạ một mảnh cơ nghiệp, huống chi gần đây A Trạch rất tranh đua.

- Nghiệt chủng hạ tiện...Hãn phong cảnh không được bao lâu.

Thái quân nắm chặt tay:

- Ông trời sẽ không đui mù, để hãn luôn đắc ý.

"Ầm ầm"

Bên ngoài đại môn có âm thanh đập cửa, sau đó kèm theo tiếng la:

- Mở cửa, Dương môn thái quân, mở cửa, tại hạ là Kinh Triệu phủ doãn.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 96: Thế Nào Là Nhân Tâm

- Lão phu nhân.

Trung bá sốt ruột.

Đám người kia là hăn ra mặt mua chuộc, Kinh Triệu phủ doãn đích thân tới đây, chứng tỏ hăn đã nắm giữ chứng cứ nhất định.

Nếu không Kinh Triệu phủ doãn sẽ không dám tới Dương gia nháo sự.

Trung bá làm hạ nhân trong Dương gia, đã đem mệnh bán cho Dương gia, hăn kinh hoàng là có nguyên nhân, không phải sợ chết, mà là hăn sợ Kinh Triệu phủ doãn có thể nghi ngờ Dương môn thái quân, hăn thà chết, cũng không muốn chủ tử khó xử.

Dương môn thái quân không muốn hy sinh trung bá, nói:

- Người đừng hoảng hốt.

Nàng dùng quái trượng chống đỡ thân thể, nói với trưởng tức:

- Gọi tất cả mọi người tới đây.

- Mẫu thân...

- Gọi tới.

Đại cữu mẫu có chút khó xử không tán đồng, không chịu từ bỏ khuyên nhủ:

- Vẫn nên điệu thấp một chút mới thỏa đáng, Kinh Triệu phủ doãn tới Dương gia cũng chỉ dựa theo quy củ hỏi một câu, huống chi cái gì cũng không biết, chính ta lại gọi các vị đệ muội tới đây, nếu đế hoàng thượng biết được, dù chúng ta có nói gì cũng vô dụng.

Dương môn thái quân trầm tư một lát, quả quyết nói:

- Ta không thể trơ mắt nhìn người khác khi dễ trên đầu Dương gia, thanh danh của Dương gia không thể bị tiểu nhân vũ nhục.

Đại cữu mẫu đành ngậm miệng, xoay người ra cửa triệu tập các vị đệ muội.

Dương gia càng ngày càng xuống dốc, các nàng thủ tiết cả đời, rốt cuộc là vì cái gì?

Đại cữu mẫu đột nhiên có tâm tư muốn tìm tới cái chết, tùy thái quân lăn lộn đi, nếu đem Dương gia lăn lộn đến tan nát, có lẽ ngày tháng sau này có thể bình tĩnh một chút.

Nếu công công Dương Soái biết Dương gia rơi xuống tình trạng hiện giờ, không biết có hối hận hay không?

Hối hận năm đó thúc thủ chịu trời?

Đại cữu mẫu yên lặng thở dài, đáng lẽ Dương gia phải xin lỗi hai huynh đệ Triệu Đặc Trạch cùng Triệu Đặc Dật, khiến bọn họ điên đảo hai mươi năm, Dương gia thiếu bọn họ này đó... Nên trả.

- Mở cửa.

Dương môn thái quân anh khí mười phần hô to:

- Mở cửa.

Kinh Triệu phủ doãn dẫn nha dịch tiến vào, đập vào mắt là Dương môn thái quân xuyên một thân triều phục nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, trong tay giữ long quả trượng, khuôn mặt túc sát, nhìn rất có khí thế, ở phía sau nàng là các vị nữ tử, thân xuyên đồ tang, nhưng các nàng đều là cáo mệnh, tước vị còn cao hơn Kinh Triệu phủ doãn.

Năm đó Dương gia sửa lại án xử sai, hoàng thượng truy phong quả phụ Dương gia thành cáo mệnh, cũng vì hoàng thượng muốn biểu hiện sám hối, cho nên hân phong đám quả phụ này có phẩm cấp cáo mệnh rất cao.

Đại Minh triều không ngại vinh dưỡng một đám quả phụ cáo mệnh.

Uy phong này khiến các nàng thật đáng thương, cũng thật đáng buồn, các nàng thủ tiết nhiều năm, khuôn mặt trắng nõn tràn đầy đau khổ, da thịt tuy trắng, nhưng lại rất yếu ớt, mang hơi thở bệnh tật, các nàng đem cả đời giam cầm trong Dương gia.

Kinh Triệu phủ doãn không dám thất lễ, chấp tay nói với Dương môn thái quân:

- Hạ quan gặp qua thái quân.
- Người xông vào Dương gia là vì chuyện gì?
- Hạ quan chỉ là ấn theo lệ thường tới phủ hỏi thái quân một sự kiện.

Kinh Triệu phủ doãn đối với Dương Soái là kính nể cũng có đồng tình, đối với đám nữ tử thủ tiết này trong lòng luôn thương hại cùng thương cảm, nhưng hẳn biết rõ ai cho hẳn bổng lộc, địa vị. Trong cung có ám chỉ, sao hẳn có thể không tới Dương gia?

Tần vương thế tử cũng nói muốn có đáp án, vốn dĩ hần có thể lừa gạt qua đi, nhưng sau khi Tần vương thế tử rời hoàng cung, hần nghĩ chỉ cần qua loa kết án, thái giám trong cung lại tới nha môn của hần, chỉ nói một câu, bệ hạ không cho người kết án, tiếp tục truy tra.

Kinh Triệu phủ doãn có muốn xử qua loa, cũng không làm được.

Hần chỉ có thể căng da đầu tiếp tục thẩm vấn đám bá tánh nháo loạn do Tần vương phủ đưa tới, sau khi nghiêm hình bức cung, đủ loại khẩu cung đều chỉ thẳng tới Dương gia.

Kinh Triệu phủ doãn không dám sai nha dịch tới Dương gia gọi lão quả phụ tới nha môn, hần tự mình dẫn người tới đây.

Hần định nói lời ám chỉ cho Dương môn thái quân hiểu, ám chỉ thái quân xin Tần vương thế tử giúp đỡ, ai ngờ hần mới vừa vào cửa, Dương môn thái quân liền dùng thân phận, phẩm cấp cáo mệnh ra đàn áp hần, cái này khiến cho Kinh Triệu phủ doãn cảm thấy rất khó coi.

Nam tôn nữ ti, dù chức quan của Kinh Triệu phủ doãn thấp, cũng là phụ mẫu của bá tánh kinh thành, là nam tử.

Dương môn thái quân bày ra trận này thật quá xem thường hần!

Thế nhân công nhận kiếp trước làm chuyện xấu, kiếp này mới có thể làm tri huyện, huyện thái gia ở đâu cũng là phụ mẫu, chỉ có ở kinh thành...

Tùy tiện đưa ra một quan viên huân quý là có thể đánh rớt mũ quan của Kinh Triệu phủ doãn.

Nhưng đám người khiến Kinh Triệu phủ doãn kính sợ, không bao gồm quả phụ Dương môn tị thế thủ tiết đã lâu.

Nói trắng ra là, hoàng thượng kính trọng người là Dương Soái, người có thể khiến hoàng đế nể tình cũng là Dương Soái, quả phụ Dương môn có tư cách gì mà đòi phô trương?

Hiện giờ Khương nhị gia có thể triệu hồi Dương Soái, quả phụ Dương gia càng trở nên vô dụng.

Kinh Triệu phủ doãn búng búng quan bào, cất cao giọng nói:

- Mới vừa tra thăm đám người nháo sự trước đại môn Tần vương phủ, bọn họ nói là bị..... Bị Dương Trung xúi giục, bản quan không dám ra chủ ý, cho nên mới tới Dương gia dò hỏi Dương Trung.

Dương Trung đứng sau đám quả phụ Dương gia, vừa nãy thái quân vừa công đạo, hết thấy đều nghe thái quân phân phó.

Vì vậy hẳn không có bước ra ngoài, Dương Trung thấy Kinh Triệu phủ doãn như thế, hẳn rất lo lắng cho Dương môn thái quân.

Trước kia chức quan giống như Kinh Triệu phủ doãn khi nói chuyện với thái quân đều có vẻ kính sợ, thậm chí thái quân nói gì cũng là cất nhắc bọn họ.

Hiện giờ Kinh Triệu phủ doãn dám ở trước mặt thái quân ngửa đầu ưỡn ngực, Dương Trung thực sự vì Dương gia mà khổ sở.

Hậu duệ của đại anh hùng Dương Soái lại bị khi dễ, sao Dương Soái có thể an giấc ngàn thu?

Dương môn thái quân cười lạnh nói:

- Ngông cuồng, chỉ dựa vào lời nói của bọn tiểu nhân, phiên diện một bên liền dám thăm vấn Dương Trung? Người xem Dương gia chúng ta là cái gì? Sau khi Dương Soái qua đời, lão thân cùng nhị tước đóng cửa ở trong

Dương gia giữ đạo hiếu, có bao giờ người thấy ta sai sử người khác nháo sự?

- Thái quân...Dựa theo lệ thường, hạ quan chỉ muốn hỏi một câu.

- Lệ thường? Ai chẳng biết Dương gia có quan hệ thân gia với Tần vương nhất mạch? Ai cũng có khả năng hãm hại Tần vương phủ, chỉ có Dương gia không có khả năng, ngoại tôn của ta là người kế thừa Tần vương phủ, tổn hại thanh danh của Tần vương phủ, đối với Dương gia chúng ta có gì tốt?

Dương môn thái quân gõ mạnh quả trượng xuống đất:

- Người nói lệ thường có thể lớn hơn lễ thường? Vì mấy tên lừa đảo mà dám đụng chạm tới Dương gia, ta thấy người làm được chức Kinh Triệu phủ doãn cũng làm cho có lệ.

- Thái quân...

- Thức thời, mau nhanh chóng rời đi, cẩn thận tìm ra hung thủ, nếu không thức thời...

Thái quân nhượng mày trừng mắt:

- Đừng trách lão thân tự mình mang linh vị của vong phu đến Kim Loan Điện dâng tấu người một quyển sổ con, khiến mũ quan trên đầu người khó giữ được.

Kinh Triệu phủ doãn nói:

- Dù người có ngàn vạn loại lễ thường, hạ quan cũng phải làm việc dựa theo luật lệ của Đại Minh, người vô tâm không có tư thù với Tần vương phủ, nhưng sao người dám bảo đảm Dương Trung không có tâm tư bôi nhọ

Tần vương phi? Vụ án này còn liên lụy đến thái tử, người vẫn nên thận trọng một chút.

Trong lời nói của Kinh Triệu phủ doãn có ý tứ nhắc nhở Dương môn thái quân bỏ tốt giữ xe.

Hiện giờ bệnh tình của thái tử, người nên biết, hay không nên biết, đều đã biết.

Mặc kệ thái tử có thể nhìn qua cửa ải sống chết trước mắt hay không, chỉ cần liên lụy tới thái tử, án tử sẽ thành đại án tử, hoàng thượng không có khả năng được chẳng hay chớ.

(Yul: được chẳng hay chớ nghĩa là chỉ làm việc thiếu trách nhiệm, kết quả ra sao cũng mặc.)

- Hạ quan cho rằng người nên giao Dương Trung ra đây mới là thỏa đáng, nếu hãn trong sạch, người cần gì sợ hãn đi theo hạ quan đến nha môn? Hỏi rõ ràng chuyện này, là có thể cho Dương gia một công đạo, hạ quan cũng có thể cho Tần vương thế tử một công đạo. Lúc thế tử phi dẫn người tới nha môn, từng nói muốn hạ quan tra thăm rõ ràng.

Hiện giờ Kinh Triệu phủ doãn cũng không dám đắc tội với phu thê Tần vương thế tử.

Hãn không đề cập tới phu thê Triệu Đặc Trạch còn đỡ, vừa nhắc tới bọn họ, Dương môn thái quân trợn trắng mắt, vô cùng tức giận nói:

- Là Khương thị sai sử người tới đây khiến ta khó xử? Bất hiểu a, Khương thị thật bất hiểu dám khi dễ lên đầu Dương gia.

- Thái quân...

Kinh Triệu phủ doãn thật sự không rõ vì sao nhắc tới ngoại tức phụ, thái quân sẽ mất khống chế:

- Thế tử phi chỉ nhằm vào thái tử...

“Phanh.”

Dương môn thái quân hung hăng ném quả trứng xuống đất:

- Người cút đi cho ta, đi nói với Khương thị, Dương gia không có loại ngoại tức phụ bất hiếu, bất trung, bất nhân, bất nghĩa như nàng, nếu để ta biết được, nàng lại muốn hãm hại trung phó của Dương gia, quan báo tử thù, ta liền dùng quả trứng này đánh nát đầu nàng.

(Yul: quan báo tử thù là dùng việc công để trả thù cá nhân)

- Khương thị không chỉ không hiền, phạm đố, còn châm ngòi quan hệ giữa ta cùng thế tử.

Kinh Triệu phủ doãn còn định nói một hai câu, nhưng nhìn thấy Dương môn thái quân có ý tứ đánh người, hắn chỉ có thể chạy vắt giò lên cổ, chật vật rời khỏi Dương gia.

- Đại nhân, người không sao chứ?

- Bản quan không sao, Dương môn thái quân thật sự phiền toái.

Kinh Triệu phủ doãn lao ra khỏi Dương gia còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng Dương môn thái quân gào rống, mắng chửi, lắc đầu thở dài:

- Ngay cả bản quan còn biết Vĩnh Ninh hầu thế tử rất đau nữ nhi, chỉ cần người khác nói một câu không tốt về thế tử phi, Khương nhị gia liền hạ thẳng tay đập thẳng chân, Dương môn thái quân mắng chửi thế tử phi như vậy, sao Khương nhị gia có thể bỏ qua? Nếu là người bình thường thì cũng thôi, nhưng thái quân dựa vào Dương Soái, người khác sẽ không dám nói

thái quân thế nào, nhưng Khương nhị gia...Lại là người mà hoàng thượng cùng quốc sư thừa nhận có thể triệu hồi Dương Soái.

Dù Dương môn thái quân cường thế còn có thể cường thế hơn Dương Soái?

Khương nhị gia vì ái nữ chuyện gì mà không dám làm?

Kinh Triệu phủ doãn làm thổ địa trong kinh thành, thường xuyên nghe nói Khương nhị gia kéo bè kéo lũ đánh nhau, ăn chơi trác táng đã thành tánh.

Gặp đám ăn chơi trác táng ấu đả, Kinh Triệu phủ doãn phái nha dịch chạy đến đều phải đi đường vòng, bọn họ phải né tránh đám công tử ăn chơi trác táng.

Rốt cuộc người có gan đánh nhau trên đường phố đều có xuất thân rất tốt, không phải vọng tộc chính là huân quý, Kinh Triệu phủ doãn chỉ là quan lục phẩm, hẳn đặc tội không nổi.

Khương nhị gia cùng Triệu vương uy danh thế nào, hẳn vẫn luôn nhớ rõ, hai vị này là người tuyệt đối không thể đắc tội.

- Người nói đi, phải làm sao bây giờ?

- Làm sao bây giờ?

Kinh Triệu phủ chinh lại mũ quan, dù có đồng tình với Dương Soái vẫn không thể so với công danh lợi lộc, hoàng thượng sẽ không dễ dàng buông tha việc này.

Xưa kia Kinh Triệu phủ doãn đối mặt với quyền quý luôn yếu đuối, vô dụng, lúc này một thân chính khí nói:

- Tiến cung diện thánh.

- Đại nhân?

- Bản quan có lỗi với bề hạ, chỉ có thể giáp mặt thỉnh tội.

Kinh Triệu phủ doãn có phần nắm chắc, nếu hoàng thượng có ý đồ muốn đem chuyện này nháo lớn lên, sao hãn có thể không tuân chỉ.

- Người sai người lạng lẽ truyền tin tức cho Tần vương thế tử cùng thế tử phi, nói việc này liên quan tới Dương gia, hạ quan không thể giúp Dương gia thoát tội, thỉnh thế tử phi thông cảm.

Kinh Triệu phủ doãn thấy sư gia còn đang ngăn người, vội nói:

- Sao người còn hồ đồ như thế? Bọn họ đều là đại nhân vật, bản quan chỉ cầu không liên lụy vào trong đó, chuyện mà bản quan nên làm, bản quan sẽ làm, nếu sau này Tần vương thế tử vì Dương gia mà hỏi trách bản quan, bản quan cũng có lý do thoái thác.

- Thuộc hạ hiểu rõ, đại nhân, chiêu này thật sự cao, thuộc hạ tự mình đưa tin tức tới Tần vương phủ, thuận tiện đem chuyện Dương môn thái quân mắng chửi thế tử phi nói luôn một lần. Cũng không phải đại nhân không muốn châm chước, mà là Dương gia đã quá phận.

- Đúng, mau đi đi.

Kinh Triệu phủ doãn vừa lòng nhìn sư gia một cái, đúng là người thông minh.

Kinh Triệu phủ doãn tiến cung thỉnh tội, sư gia của hãn đi Tần vương phủ.

Tần vương phủ là Đại Minh triều đệ nhất danh môn, sư gia không có phẩm cấp, cho dù hãn tới đưa tin tức cũng không có khả năng nhìn thấy Tần vương thế tử phi.

Chỉ có ma ma bên người thế tử phi tiếp đãi hẳn, sư gia đem mọi chuyện nói hết ra, sau đó được ma ma thưởng bạc, sư gia lấy cớ nha môn có chuyện gấp cần xử lý, rồi vội vàng rời khỏi Tần vương phủ.

Chỉ cần phu thê Tần vương thế tử nhớ rõ hẳn đã tới là đủ rồi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 96+2: Thế Nào Là Nhân Tâm 2

Lúc Nguyễn ma ma vào cửa định thông bẩm, vừa lúc nhìn thấy thế tử gia ôm thế tử phi chơi đùa, chơi đùa, môi thế tử phi hơi mập mạp, nhìn qua là biết đã được thế tử gia yêu thương.

Triệu Đặc Trạch gối đầu trên đùi Khương Lộ Dao, nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hảnh.

- Dao Dao, Đã đỡ chưa?

Khương Lộ Dao cúi đầu nhìn hảnh:

- Có người ở đây, có gì mệt nhọc.

- Hay là gọi...

- A Trạch.

Khương Lộ Dao cười nói:

- Thân thể của ta, ta rõ ràng nhất, không có việc gì, không cần gọi thái y tới đây, ta rất quý trọng tánh mạng.

Thế cục tương lai còn chưa nhìn thấy, còn chưa tận hiểu với phu thê Khương nhị gia, sao Khương Lộ Dao bỏ được?

Trong lòng nàng loáng thoáng có chút chờ đợi, tuy biết rất ít khả năng, nhưng vẫn không nhịn được mà chờ đợi, gọi thái y tới cũng không nhìn ra

gì, ngày quá ngắn, nếu sau một tháng nữa nàng vẫn không có, có lẽ nàng có tiểu A Trạch.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh mộng bạch hổ phi cánh kia, Khương Lộ Dao cảm thấy tin vui không xa.

Bởi vì nàng vừa có, lẽ ra không có khả năng có tin hỉ, nhưng Khương Lộ Dao nhớ rõ trước kia từng xem qua một quyển sách, có nữ tử mới mang thai cũng sẽ chảy máu, nàng chờ đợi mong bản thân là loại đặc thù này.

Nàng đã trộm thỉnh giáo tẩu tử, trong thư nàng kể lại mọi chuyện đã được tẩu tử chứng thật, chưa qua hai tháng, tẩu tử Tiêu Chúc Hoa cũng sờ không ra hỉ mạch, Khương Lộ Dao chỉ có thể chịu đựng, lại chịu đựng, không dám nói với bất luận kẻ nào.

Nàng sợ đến lúc đó không phải như nàng mong chờ.

Hôm nay Triệu Đạc Trạch trở về rất sớm, vừa vào cửa sắc mặt có chút khó coi, giống như bị kích thích rất lớn, sao Khương Lộ Dao có thể để thái y nói những câu khiến Triệu Đạc Trạch phiền lòng?

Nếu hẳn không chịu nói, Khương Lộ Dao cũng không hỏi, cho dù là phu thê thân cận nhất cũng sẽ có bí mật.

Chỉ cần Triệu Đạc Trạch không phiền lòng vì nữ nhân khác là được.

Khương Lộ Dao không sợ Triệu Đạc Trạch ra chủ ý, lúc nên theo hẳn, nàng sẽ theo, dù gì cũng là nam ngoại, nữ nội.

Nếu luôn thuyết giáo hẳn phải làm như thế nào, cần làm như thế nào, chuyện gì cũng dò hỏi tới cùng, chuyện gì cũng muốn giúp trượng phu quyết định...Thê tử như vậy, chỉ khiến bản thân mất đi tâm của trượng phu.

- Dao Dao.

- Hử?

- ... Không có gì.

Triệu Đạc Trạch không nói đến chuyện Yến Thân vương tìm hắc, càng không nói người đứng sau sự tình vật liệu đá là Yến Thân vương, người mà mọi người đều bỏ qua.

Hôm nay Yến Thân vương nói những lời này là có ý tứ gì, không phải Triệu Đạc Trạch không hiểu, nhưng hắc không có cách nào không làm nhĩ tử của Tần vương.

Hắc vẫn xem Tần vương như phụ thân mà đối đãi, chỉ cần Tần vương coi hắc là nhĩ tử, chẳng sợ con đường trước mặt rất khó đi, chẳng sợ cả đời này hắc không thể đứng ở nơi tối cao nhất, hắc vẫn như cũ sẽ không hối hận về sự lựa chọn ngày hôm nay.

Chuyện vật liệu đá, sẽ chứng minh hắc có chọn sai hay không, hắc có thể sẽ bị Tần vương cùng thái phi từ bỏ.

- Thế tử phi.

Nguyễn ma ma khom người nói:

- Kinh Triệu phủ doãn phái sứ gia đưa tin tức tới đây, nô tỳ nghe nói Kinh Triệu phủ doãn ở Dương gia cũng không thuận lợi, Dương môn thái quân hung hăng không cho Kinh Triệu phủ doãn thể diện, Kinh Triệu phủ doãn vừa thẹn vừa giận, đã đi vào cung xin từ quan.

- Lại là một người rất thức thời.

Khương Lộ Dao khen:

- Có thể ở kinh thành làm quan phụ mẫu nhiều năm như vậy, quả nhiên có chút tài năng.

Triệu Đặc Trạch nằm trên đùi của Khương Lộ Dao, chậm rãi nhắm mắt, Yến Thân vương nói đúng..... Dương Soái dùng sinh mệnh đổi lấy nhân tâm, nhân tâm ở trước công danh lợi lộc, lại không đáng nhắc tới.

Trước kia có ai dám tới Dương gia gây phiền toái? Ai nhìn thấy Dương môn thái quân mà không tất cung tất kính? Ai dám nói một câu không tốt về Dương Soái?

Cho dù là Hưng Vinh hầu cũng chỉ dám ở lúc say rượu chửi mắng Dương Soái vài câu.

Bá tánh nhớ rõ ân đức của Dương Soái, đủ loại quan lại khen ngợi quả phụ Dương gia trung hiếu tiết nghĩa, tán thưởng Dương Soái trung liệt.

Nhưng hôm nay đâu?

Vì công danh lợi lộc, Kinh Triệu phủ doãn dám vào cung cáo trạng Dương môn thái quân.

Triệu Đặc Trạch hận Dương môn thái quân, nhìn thái quân gặp xui xẻo, hẳn rất vui vẻ, nhưng vì những lời mà Yến Thân vương đã nói, trong lòng hẳn rất nặng nề, hay là hẳn kiên trì là sai rồi?

Nguyễn ma ma nhỏ giọng nói:

- Nghe nói Dương môn thái quân mắng chửi thế tử phi rất khó nghe...
- Hử? Chuyện này là thật?
- Dạ, sư gia nhắc mãi, nô tỳ nghĩ sư gia không dám lừa gạt người.

Khương Lộ Dao dựa người vào đệm mềm:

- Không muốn chết sẽ không chết! Dương môn thái quân quá tự phụ, quá coi trọng công huân dĩ vãng xa xưa của Dương Soái, nơi này là kinh thành,

không phải biên quan, hưởng chi thái quân là quả phụ, là goá phụ, nàng không có tư cách dựa vào Dương Soái mà kiêu ngạo bừa bãi. Ở Dương gia người duy nhất có thể được Dương Soái phù hộ là Dương Gia Bảo, không phải Dương môn thái quân.

- Dao Dao có nghĩ dân tâm vô dụng?

Triệu Đặc Trạch xoay người ngồi dậy, nhìn Khương Lộ Dao:

- Nàng nói thử xem, rốt cuộc dân tâm hữu dụng? Hay là vô dụng?

- Có được dân tâm sẽ có được thiên hạ lời này cũng đúng cũng không. Bá tánh quá thiện lương, quá nhẫn nhục chịu đựng, chỉ cần ngày tháng còn có thể trôi qua, bọn họ tuyệt đối sẽ không đặt đầu xuống lưng quần mà tạo phản, cho nên chỉ cần Quân chủ không quá tàn bạo, đều được vạn dân quy tâm.

Vương triều phong kiến, quyền lợi tối cao tập chung số ít người, từ xưa đến nay có mấy vị hoàng đế xuất thân chân chính là hoàng đế?

Khương Lộ Dao dựa vào lòng Triệu Đặc Trạch:

- Dân tâm là loại chuyện hư vô mờ mịt, chờ quyền bính trong tay, người thi ân bá tánh, người sẽ được bá tánh ủng hộ, nếu người còn ở trước mặt người khác xưng thần, lại muốn dân tâm...Dân tâm không có chút tác dụng nào với người. Thế nhân dễ dàng quên đi ân đức, qua một trăm năm, ai còn có thể nhớ rõ Dương Soái? Bọn họ chỉ có thể từ trong sách sử tìm kiếm Dương Soái mà thôi. Nhưng nếu Dương Soái truyền thừa Quân hồn, vậy lại khác. Ta thấy Dương Gia Bảo không có cơ hội...Hắn cũng vậy.

Triệu Đặc Dật đến tận bây giờ còn không rõ thân phận của chính mình, dựa theo tính cách của hắn mà nói, tương lai sau này đạt được thành tựu rất hữu hạn, không bị người khác lừa gạt, lợi dụng là may rồi.

Triệu Đặc Trạch cười trầm thấp, càng cười càng vui vẻ, khiến Khương Lộ Dao có chút sửng sốt:

- Làm sao vậy?

- Dao Dao, ta phát giác kiếp này ta có được may mắn lớn nhất chính là thú được nàng.

- Đương nhiên rồi, người cũng không nhìn xem ta là ai?

Khương Lộ Dao không hề khiêm tốn, kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

- A Trạch.

- Hử?

- Những lời này cũng là nói người.

Triệu Đặc Trạch ôm ái ân, nhẹ nhàng hôn trán nàng:

- Nàng nói thử xem, hoàng thượng sẽ làm như thế nào?

- Hay là chúng ta viết vào lòng bàn tay của nhau đi?

Khương Lộ Dao cười nói:

- Để xem chúng ta có phải là tâm hữu linh tê.

- Được.

Triệu Đặc Trạch gật đầu đáp ứng.

Hai người nhẹ nhàng viết chữ trong lòng bàn tay của đối phương, sau đó nhìn nhau cười ha hả, không sai, bọn họ viết...nhạc phụ (phụ thân).

- Thái phi điện hạ đã thanh tỉnh, gọi người đi qua.

- Được.

Sau khi Khương Lộ Dao xử lý trò khôi hài ngoài cửa liền trở về phòng, cũng không biết thái phi ngất thật hay là giả vờ, suy tính canh giờ, thái phi cũng nên tỉnh rồi.

- Ta đi cùng nàng.

- Muốn nghe thái phi điện hạ khen ta? Khen ngợi ta?

Khương Lộ Dao đứng dậy, đi gặp thái phi phải rửa mặt chải đầu, lại phải thay đổi một thân y phục.

Nàng mang vòng tay, nhường mày nói:

- Ta nghĩ người sẽ thất vọng.

- Vì sao?

- Một là thái phi điện hạ cùng Tần vương điện hạ không rảnh quản ta, hai là ta dùng phương pháp không phù hợp với phương pháp hành sự của bọn họ.

Khương Lộ Dao tô son chét phấn:

- Bọn họ sẽ nghĩ ta quá tàn nhẫn, quá kiêu ngạo, quá miệt thị mạng người, không hiền huệ, không thiện lương, thậm chí không đủ khiêm tốn dịu ngoan.

Tần vương phủ đã sớm không còn hành xử kiêu ngạo như lúc xưa, Tần vương vẫn luôn tránh né phiền toái, tránh nặng tìm nhẹ, dựa vào văn nhược, điệu thấp mượn sức nhân tâm.

Triệu Đạc Trạch cầm một cây trâm lên tóc nàng:

- Nếu đã như vậy, ta càng phải đi cùng nàng.

- Nhìn ta bị răn dạy?

- Không, là bảo hộ nàng.

Triệu Đạc Trạch cầm tay của Khương Lộ Dao:

- Có ta ở đây, cho dù là tổ mẫu cũng đừng nghĩ trách móc nàng nặng nề. Bọn họ không ủng hộ nàng, ta ủng hộ nàng.

Không có người nào xử lý thỏa đáng hơn Khương Lộ Dao.

Chỉ dựa vào tha thứ, nhẫn, thi ân không thể khiến Tần vương phủ có được sự tôn trọng, nếu chuyện hôm nay không xử lý thật nặng, ngày mai sẽ có nhiều chuyện phiền toái tìm tới cửa.

- Mền năn răn buông, là bản tính của con người.

Khương Lộ Dao thấp giọng nói:

- Mặc kệ bọn họ nói như thế nào, ta vẫn không thay đổi nguyên tắc làm việc, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ khi dễ lên đầu ta.

Nên tranh, vì sao phải tránh?

Người thiện bị người khinh, mã thiện bị người cười, cả đời Khương Lộ Dao không muốn làm người "thiện lương", nàng không chỉ ích kỷ, mà lá gan cũng rất lớn.

P/s chương tặng nha 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 97: Đào Hồ

Hậu viện Tần vương phủ.

Sau khi thái phi thân nhiên tỉnh lại, vội dò hỏi tình hình xảy ra, nghe nói thế tử phi ra mặt đưa đám người nháo sự đến Kinh Triệu phủ, thái phi yên lặng thở dài.

Lại nghe nói thế tử phi Khương Lộ Dao "bức tử" điều dân nháo sự, thái phi liên tiếp niệm a di đà Phật.

Về mặt thái phi không vui, nhắc mãi:

- Sao có thể bức tử người? Chuyện này khiến người khác nói Tần vương phủ thế nào? Ngự sử có thể lấy chuyện này buộc tội vương gia?

Hạ nhân hầu hạ thái phi phần lớn là lão nhân trong phủ, sau khi Khương Lộ Dao chinh đồn Tần vương phủ, nước lược bị giảm mạnh, còn bị Tần vương phi ăn bớt, nhìn thái phi không vui, liền to gan nói:

- Chuyện này đáng để thế tử phi ra ngoài đối chất cùng điều dân? Nhị thiếu gia còn ở trong phủ đọc sách, không lẽ thế tử phi đã quên.

- Nàng không quên.

Thái phi vô cùng không vui:

- Nàng giống Gia Mẫn quận chúa, luôn tự nhận mình thông minh, ai cũng không bằng các nàng, rõ ràng là nữ tử lại cứ thích nổi bật, tranh phong

cùng nam tử, trước kia ta thấy nàng còn được, lại quên nàng là tôn nữ của Gia Mẫn quận chúa.

Lúc Gia Mẫn quận chúa còn trẻ tuổi vẫn luôn kiêu ngạo, kiêu căng, thái phi vẫn còn nhớ rõ, chỉ cần một câu không hợp ý, Gia Mẫn quận chúa liền vung tay đánh người.

Sau đó mẫu thân của Gia Mẫn quận chúa qua đời, nàng cũng thu liễm một chút.

Mà đương kim đệ hạ lại quan ái, tín nhiệm Gia Mẫn quận chúa hơn các biểu muội còn lại.

Lúc ấy công tử huân quý nhân gia không ai dám ngênh thú Gia Mẫn quận chúa, vốn tưởng rằng Gia Mẫn quận chúa sẽ tiến cung.

Ai ngờ nàng nhìn trúng Khương giáo úy gia cảnh tầm thường, chức quan cũng không cao.

Gia Mẫn quận chúa lựa chọn như vậy khiến mọi người trong kinh thành cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau đó tên giáo úy kia trở thành tam đại danh tướng, làm Vĩnh Ninh hầu, người khác bội phục Gia Mẫn quận chúa có mắt nhìn người.

Nhưng người hiểu biết cuộc hôn nhân này, tỷ như thái phi lại cảm thấy thương hại Gia Mẫn quận chúa.

Gia Mẫn quận chúa bất hòa với trượng phu Vĩnh Ninh hầu, tin tức hai người còn phân phòng mà ngủ, truyền khắp kinh thành.

Nhưng Gia Mẫn quận chúa có hoàng thượng giữ gìn, người muốn trào phúng Gia Mẫn quận chúa cũng không dám quá phận.

Gia Mẫn quận chúa có cuộc hôn nhân bất hạnh, cả đời vô tử, giống như báo ứng chuyện năm xưa nàng quá kiêu ngạo cố chấp.

Dù không giáp mặt nói thẳng với nàng, nhưng các mệnh phụ phu nhân hiền huệ đoan trang lại ngầm chê cười sau lưng Gia Mẫn quận chúa.

- Tần vương phủ không thể chấp nhận Khương thị làm càn.

Gần đây thái phi nghe rất nhiều lời phê bình thế tử phi Khương Lộ Dao, nhìn Khương Lộ Dao đè ép Tần vương phi, mà Tần vương phi lại có ý tứ hành quân lạng lẽ.

Thái phi ở hậu trạch chơi trò cân bằng, sao có thể chấp thuận một bên quá cường?

Tần vương phi bị phiền toái thái phi cũng rất bất mãn, nhưng nếu có khuyết điểm nhược điểm, Tần vương phi sẽ càng nghe lời, càng hiếu thuận.

Thái phi chỉ muốn làm người có địa vị tối cao trong vương phủ, tôn tức cùng nhi tức tự kiềm chế lẫn nhau, nàng mới có thể thoải mái buông cần.

Vì vậy thái phi mới sai người gọi "công thần" thế tử phi Khương Lộ Dao tới đây, cũng vì giáo huấn Tần vương phi, cho nên thái phi hờ hững phạt Tần vương phi đứng ngoài hành lang.

Tần vương phi chỉ có thể đứng chờ ở hành lang gấp khúc, không dám rào bước tiến vào cửa phòng của thái phi.

Tần vương phi nghe chuyện bên ngoài, nàng so với Khương Lộ Dao còn hiểu rõ thái phi cùng Tần vương hơn.

Lúc này nếu có ai xuất đầu giải quyết việc này, không nhất định sẽ khiến thái phi cùng Tần vương vừa lòng, không chừng bọn họ còn oán trách ghi hận.

Tần vương thích nữ tử nhu nhược nghe lời, có Dương phi ở phía trước, Tần vương càng thêm phiền chán nữ tử cường thế mọi chuyện nổi bật không muốn dựa vào nam nhân.

Vì thế, Tần vương phi thà vô dụng một chút, chịu chút ủy khuất, cũng không muốn lục đục nội bộ với Tần vương.

Hậu viện tranh đấu, trừ tước vị ra, nữ nhân không thể rời khỏi nam nhân.

Tần vương phi mất thể diện, ngày tháng trôi qua cũng không sao, nhưng nếu phòng không gối chiếu, không có trượng phu yêu thương, ngày tháng buồn tẻ khó qua.

Tần vương phi cũng không thể dùng thị thiếp giữ chân Tần vương, một khi Tần vương sủng ái lâm hạnh thị thiếp, trong lòng Tần vương phi sẽ không thoải mái.

Tuy thị thiếp không thể uy hiếp địa vị của nàng, nhưng nàng không muốn nhìn thị thiếp cậy sủng mà kiêu, hậu viện trong vương phủ lại xuất hiện sủng thiếp.

Trước khi tới phòng thái phi chịu phạt, nàng đã đi tới thư phòng gặp Tần vương, khóc lóc giải thích một phen, nói nàng bị oan uổng, nàng chỉ muốn bảo hộ mấy vị nhi tử bị giữ như con tin, nên bất đắc dĩ mới giúp thái tử bắt mạch, nàng chỉ biết một ít phương thuốc cổ truyền...

Tần vương phi khiến Tần vương càng thêm hoài nghi phu thê Triệu Đặc Trạch dụng tâm.

Tuy Tần vương đối với Tần vương phi vẫn không nóng không lạnh, nhưng Tần vương phi nhìn ra Tần vương nghe lời nàng nói, nàng có chút an tâm.

Thái phi phạt nàng càng tàn nhẫn, nàng càng được Tần vương giữ gìn thương hại, bởi vậy tuy đứng ở ngoài cửa bày ra bộ dáng thình tội, trong lòng vẫn có chừng mực.

Đương nhiên đối với Dương môn thái quân hắt bát nước bẩn này, nàng luôn tự hỏi nên trả thù quả phụ dương môn như thế nào.

Tần vương phi nghe tiếng bước chân, nâng đôi mắt sưng đỏ nhìn qua, thấy Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao đi vào sân viện.

Trong mắt hắc ẩn chứa thương tiếc nhu tình, tận tình chiếu cố Khương Lộ Dao, mỹ nhân kiều tiểu nhu mỹ, tính tình quả quyết cương liệt gần bó bầu bạn.

Hai người giống như trời sinh một đôi, tình tố không thể hòa tan.

Tần vương phi không thích Khương Lộ Dao, lại không cách nào phủ nhận năng lực làm việc của Khương Lộ Dao.

Nàng càng oán giận Triệu Đặc Trạch thật có vận khí, như thế nào lại có tình thú được Khương Lộ Dao?

Vĩnh Ninh hầu phủ không còn vị tiểu thư nào thông minh như Khương Lộ Dao.

Nếu nhi tử của nàng lớn hơn hai tuổi, hoặc là làm Tần vương thế tử, có phải là có thể thú Khương Lộ Dao?

Khương Lộ Dao làm nhi tức của Tần vương phi, nàng có năm mơ cũng sẽ cười tỉnh, sẽ nhìn Khương Lộ Dao thuận mắt hơn rất nhiều.

Khương Lộ Dao cũng chỉ lớn hơn trưởng tử của Tần vương phi phân nửa tuổi mà thôi.

- Mẫu phi.

Khương Lộ Dao mỉm cười, uốn gối chào hỏi Tần vương phi, Triệu Đạc Trách chấp tay, xem như chào hỏi Tần vương phi.

Tần vương phi né tránh bước qua nửa bước, đôi mắt sưng đỏ càng có vẻ đáng thương, cảm kích nhẹ giọng nói:

- Mới vừa rồi đa tạ thể tử phi ra mặt, thái phi...Thái phi chỉ không suy nghĩ nhiều, sau này thái phi sẽ hiểu rõ hảo tâm của thể tử phi.

- Chuyện này không đơn giản chỉ liên quan đến mẫu phi, mà còn liên quan đến thể diện của toàn bộ Tần vương phủ.

Khương Lộ Dao nhìn xuyên thấu qua màn che mớ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh của thái phi, thái phi nhất định nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cất cao giọng:

- Người không cần cảm tạ ta, ta chỉ vì tôn nghiêm của Tần vương nhất mạch.

Nếu chỉ liên lụy đến Tần vương phi, Khương Lộ Dao sẽ không ra tay hỗ trợ, dù có thể mượn chuyện này lấy được thanh danh hiệu thuận, nàng cũng sẽ không ra mặt.

Tần vương phi nói:

- Mặc kệ nói như thế nào, ta cũng sẽ nhớ rõ thể tử phi, chỉ là, ta chỉ muốn nói một câu, thể tử phi cần gì phải đem người đưa đến Kinh Triệu phủ? Việc này chỉ sợ là dấu không được.

- Nháo ra động tĩnh lớn như vậy, người còn nghĩ có thể dấu diếm được?

- Dù sao cũng dễ chịu hơn đi nha môn...

- Người nói lời này thật hồ đồ, kinh triệu phủ chính là nơi dễ dàng tra thẩm đạo lý, huống chi chuyện này còn liên quan đến danh dự của thái tử

điện hạ, không phải vương phủ chúng ta có thể xử trí.

Giọng Khương Lộ Dao càng lúc càng cao vút, thái phi ngồi trong phòng nghe rất rõ ràng.

- Là tôn tức? Người tiến vào đi.

- Ta đi vào trước, nếu tâm tình thái phi tốt một chút, ta sẽ cầu tình giúp người, việc này...Nháo thật sự quá lớn.

Khương Lộ Dao học theo bộ dạng ngày xưa Tần vương phi hay biểu hiện ra ngoài là khoan dung, rộng lượng, có tình cảm, nàng diễn xuất giống như phiên bản của Tần vương phi, Triệu Đặc Trạch nhìn đến trợn mắt há mồm, Dao Dao có thể cương vừa có thể nhu, ngay cả bộ dạng tốt mã dẽ cùi của Tần vương phi cũng có thể học được, thật sự...Quá lợi hại.

Đương nhiên, Triệu Đặc Trạch đối với bộ dạng trước kia của Tần vương phi làm bộ hiền lành nói tốt, trên thực tế là diễn xuất vu oan hãm hại cũng rất ghê tởm.

Về sau nếu hắn gặp phải nữ tử giống như Tần vương phi, nhất định sẽ đánh các nàng không cần lý do.

Tần vương phi cũng biết Khương Lộ Dao đang bắt chước chính mình, xấu hổ nói:

- Ta nên chịu một chút giáo huấn, thái phi tức giận bất mãn với ta cũng phải, là ta đã quá sơ suất.

- Người có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, sau này cẩn thận một chút, phải biết đúng mực, như vậy chuyện thế này sẽ không phát sinh. Ta không biết người có am hiểu y thuật hay không, nhớ rõ một câu ngụ ngôn, không có lửa, làm sao có khói. Gần đây ta thấy thân thể vương gia không được tốt, nếu người có y thuật thần kỳ, có thể giúp vương gia giảm bớt ốm đau.

- Tất cả đều là hiểu lầm, sao ta có thể biết y thuật?

- Cũng không hẳn vậy.

Khương Lộ Dao làm ra bộ dạng khổ sở:

- Trước kia lúc mẫu thân còn trên đời này, vương gia còn có nhị đệ, người vào cửa mấy năm nay...Lâu rồi vương phủ không nghe được tin vui. Ta cũng không phải nói người như thế nào, chỉ là người không cảm thấy chuyện này thật quá xảo(trùng hợp) sao?

Tần Vương phi thật sự không ngờ Khương Lộ Dao dám đối mặt nói như vậy, mang theo vài phần tức giận:

- Thế tử phi định nhọc lòng về chuyện hậu viện của vương gia?

- Thật ra ta chỉ muốn Tần vương phủ náo nhiệt đông đúc, có câu ra trận phụ tử binh, đánh giặc thân huynh đệ. Thế tử gia vẫn luôn hy vọng có nhiều đệ đệ muội muội, vương phủ không khí hòa thuận, cho dù là thứ xuất cũng sẽ được vương phi quan ái.

Khương Lộ Dao không tin thái phi nghe mà không cân nhắc.

- Dao Dao, chúng ta đi vào đi.

Triệu Đặc Trạch vén lên rèm cửa, che chở Khương Lộ Dao vào cửa, Tần vương phi ở bên ngoài hận không thể cho Khương Lộ Dao một cái tát.

Hiện tại nàng chỉ có thể trông cậy vào thái phi có thể áp chế khí thế kiêu ngạo của Khương Lộ Dao.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 97+2: Đào Hổ 2

- Thình an tổ mẫu.

Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao hành lễ với thái phi:

- Tổ mẫu mạnh khỏe.

- Mạnh khỏe?

Sắc mặt thái phi trầm như nước, chỉ vào Triệu Đạc Trạch nói:

- Người thú được tức phụ xuất sắc, lợi hại như vậy, còn hỏi ta mạnh khỏe hay không?

Triệu Đạc Trạch nói:

- Tức phụ lợi hại không tốt sao? Tổ mẫu, chỉ có nàng mới có thể trấn trụ người khác dám tính kể Tần vương phủ.

- Ta chỉ thấy nàng muốn nổi bật, đứng ở cửa cãi nhau với điều dân, còn đánh tới thanh danh của thái tử, nếu...Nếu chẳng may hoàng thượng nghĩ chúng ta không biết tiến thoái, có ý phê bình thái tử điện hạ, phải làm sao bây giờ? Nghe nói còn chết người?

Thái phi đập mạnh tay lên bàn:

- Sao người có thể tàn nhẫn như vậy? Người bức tử người đang sống sờ sờ, họ không phải là a miêu a cầu, mà là mạng người.

Khương Lộ Dao kéo ống tay áo của Triệu Đạc Trạch, chuyện hậu trạch, vẫn nên giao cho nàng xử lý mới thỏa đáng.

Triệu Đạc Trạch càng che chở nàng, thái phi càng hoài nghi Triệu Đạc Trạch bị thê tử quản chế, ảnh hưởng tới chuyện vương phủ truyền thừa, sợ Khương gia thao túng vương phủ, thái phi sẽ càng tức giận.

- Ấn theo luật lệ Đại Minh, thường dân bá tánh dám tới trước cửa nháo sự với người thừa kế vương tước, tôn thất hoàng thân quốc thích đều phải bị phạt nặng. Nếu bọn họ dám đến trước cửa vương phủ thỉnh vương phi trị bệnh đường sinh dục, liền phải nghĩ đến Tần vương phủ không phải dễ khi dễ. Tôn tức nghĩ nếu tổ phụ còn tồn tại, bọn họ không cần tới Kinh Triệu phủ...Đã sớm bị mất mạng.

- Lúc này sao có thể so với lúc tổ phụ người còn sống? Người chỉ biết xả giận cho hả giận, liền không nghĩ tới suy nghĩ của hoàng thượng?

- Suy nghĩ? Tôn tức vẫn luôn cho rằng, bệ hạ vẫn luôn giữ gìn thái tử điện hạ, ai bại hoại thanh danh của thái tử điện hạ, liền phạm vào tội mưu nghịch. Mặc kệ đám điều dân kia nghe tin tức từ đâu, nếu luôn miệng nói vương phi chữa bệnh cho thái tử, chẳng lẽ còn không phải dùng bệnh đường sinh dục mưu hại thái tử điện hạ? Tôn tức cho người bịt miệng bọn họ, cũng đem họ tới nha môn, bệ hạ sẽ không trách cứ tôn tức, chuyện nên làm đều đã làm, biểu hiện Tần Vương nhất mạch rất trung thành với hoàng thượng.

Khương Lộ Dao càng nói càng tự tin:

- Nếu cứ nhẫn nhục cho qua chuyện, không vì hoàng thượng bài ưu giải nạn, không giữ gìn thanh danh cho thái tử điện hạ, lại còn không biết xấu hổ nói bản thân là trung thần?

Thái phi xoa trán:

- Miệng lưỡi sắc bén, ta nói không lại người!

- Tổ mẫu, nếu hoàng thượng trách tội, tôn tức nguyện ý một mình gánh chịu, không dám liên lụy tới vương phủ.

- Nói thật dễ nghe, người gánh vác nổi?

- Còn không phải là mấy tên điêu dân nháo sự? Cho dù bọn họ tự sát bỏ mình, cũng không thể đổ lên đầu tôn tức.

- Người không nghĩ ngự sử có thể nói gì?

- Người đừng quên, hiện giờ thái tử điện hạ bệnh trở nặng, có ngự sử triều thần nào rảnh rỗi để ý tới ta? Nếu lúc này ngự sử nói ta không từ(từ bi), ta cũng có thể hỏi lại hân, mưu hại trử quân(người kế thừa) là tội gì?

- Người...Người...

Giọng nói của thái phi mang theo run rẩy:

- Người một lòng vì thái tử điện hạ, chẳng phải là..... Chẳng phải đưa Tần vương phủ vào tầm ngắm của các vị hoàng tử khác? Chuyện này không biết là bút tích của vị nào đâu.

- Mặc kệ là ai, tuyệt đối không phải là hoàng tử. Các vị hoàng tử luôn cung kính thái tử điện hạ, lại là thân huynh đệ, như thế nào sẽ làm ra chuyện dơ bẩn bỉ ổi đến như vậy? Không phải Tần vương phủ vẫn luôn trung thành với bệ hạ, trung thành với thái tử điện hạ sao?

Khương Lộ Dao hồ nghi nhìn Triệu Đạc Trạch, hỏi:

- Ta nói sai sao?

Triệu Đạc Trạch nói:

- Không sai, không sai, phụ vương vẫn luôn là trung thần.

Thái phi nhìn bọn họ một đáp một xướng thiếu chút nữa bật ngửa, ngoài mặt Tần vương vẫn luôn trung thành với bệ hạ, kỳ thật bọn họ vẫn luôn đợi, xem ai là người kế thừa ngôi vị hoàng đế...

Thái phi có thể nhìn ra các vị hoàng tử luôn bất hòa, âm thầm phá đám lẫn nhau, thái không tin Khương Lộ Dao không nhìn ra.

Khương Lộ Dao cố ý ở trước mặt nàng giả ngu.

Khương Lộ Dao càng giả ngu thái phi càng giận.

Thái phi nói:

- Nếu người hiểu chuyện như thế, vì sao không để Dật nhi ra mặt? Người là nữ nhân đã học nữ tắc còn hành động như vậy?

- Cũng vì tôn tức lấy nữ tắc nghiêm khắc yêu cầu chính mình, mới có thể xuất đầu lộ diện.

Khương Lộ Dao nói:

- Xem trượng phu như trời đất, Tần vương phủ gặp nạn, thanh danh của thế tử sẽ bị tổn hại, đối với tôn tức mà nói giống như trời cao sụp xuống, dù tôn tức hao phí hết tâm lực, cũng muốn khởi động một mảnh trời đất, vì thanh danh của phu quân. Còn nhị đệ...Lúc ấy tôn tức chỉ lo giữ gìn ‘ thiên địa ’, không nhớ nhị đệ vẫn ở trong phủ.

- Trong đầu tôn tức trừ thế tử ra, không thể nghĩ đến người khác, đương nhiên không bằng thái phi điện hạ suy nghĩ rất chu toàn.

Khương Lộ Dao biểu hiện chân thành:

- Nhị đệ chỉ là huynh đệ với thế tử, là tiểu thúc của tôn tước, tôn tước dựa theo nữ tặc mà nói, tấu tử cùng tiểu thúc, đặc biệt là tuổi tác còn gần, không cần gặp mặt mới thỏa đáng.

Triệu Đặc Trạch cố nén cười, nữ giới nữ tặc còn có thể giải thích như vậy? Còn giải thích khiến thái phi á khẩu không trả lời được, thật là giáo biện.

Thái phi che ngực, Khương Lộ Dao kêu to:

- Mẫu phi, mẫu phi.

Tần Vương phi nghe thấy động tĩnh, vội chạy vào, chỉ nghe Khương Lộ Dao nói:

- Người mau xem mạch cho tổ mẫu, Tổ mẫu...Tổ mẫu bị chuyện của người chọc tức.

Cái gì mà bị chuyện của ta chọc tức?

Tần vương phi hận không thể bịt miệng Khương Lộ Dao, thái phi rõ ràng bị Khương Lộ Dao chọc tức.

Khương Lộ Dao một tay đỡ thái phi, một tay ấn động mạch cổ của thái phi, thái phi cảm giác trước mắt mờ, đầu choáng váng:

- Như thế nào...Như thế nào...

- Mẫu phi mau xem giúp tổ mẫu, cho dù người thô thiển y thuật cũng biết ít phương thuốc cổ truyền, cũng có thể giúp tổ mẫu giảm bớt thống khổ, thái y, một lát nữa mới có thể đến đây, nếu tổ mẫu...Người làm như thế nào ăn nói với vương gia?

Khương Lộ Dao vừa nói chuyện, vừa thuận tay đẩy thái phi vào lòng Tần vương phi:

- Thế tử gia, mau báo tin cho vương gia.

Triệu Đạc Trạch không biết Khương Lộ Dao muốn làm cái gì, nhưng rất ăn ý gật đầu nói:

- Ta liền đi tìm phụ vương.

Tần vương phi thấy tình trạng thái phi không tốt, cũng biết nếu lúc này thái phi xảy ra chuyện gì, người đầu sỏ gây tội nhất định là nàng, không thể để thái phi xảy ra chuyện, ít nhất không thể vì chuyện này, Tần vương phi đưa tay bắt mạch cho thái phi...

Khương Lộ Dao đứng bên cạnh khẽ cong khoe môi, đào hố Tần vương phi cảm giác thật quá sáng.

Nàng cũng không phải là người có đạo đức hay cao thượng.

Khương Lộ Dao không biết y thuật, nhưng lại biết nếu động mạch cổ bị áp chế, não không đủ máu, sẽ đầu vầng mắt hoa, hơn nữa thái phi còn đang nổi nóng, người đang tức giận sốt ruột huyết áp sẽ cao, nàng lại ấn cổ, thái phi liền rơi vào tình huống này.

Này không phải y thuật, chỉ là người bình thường đều biết kiến thức bảo vệ sức khỏe mà thôi.

- Mẫu phi bắt mạch kết quả như thế nào? Tổ mẫu có phải không khỏe? Nhìn sắc mặt tổ mẫu thật tái nhợt... Người hãy nói gì đi, tổ mẫu bị bệnh rất nghiêm trọng?

- Ta...

Sau khi thái phi được Tần vương phi bắt mạch, cảm giác đầu óc thanh tỉnh không ít, hay là nhi tức biết y thuật lại rất cao siêu?

Biết y thuật là y nữ sao có thể làm vương phi?

Cho dù thái phi được Tần vương phi cứu, trong lòng cũng không vui, ngược lại đối với thân thể của nhi tử càng thêm lo lắng, nhiều năm như vậy tuy Tần vương không sủng ái thị thiếp nhiều, nhưng lúc Tần vương phi vào cửa, Tần vương cũng có thị thiếp thị tẩm, như thế nào lại không có thị thiếp nào có thai?

Hay là Tần vương chỉ có thể cùng Tần vương phi sinh nhi dục nữ? Cùng người khác liên sinh không được?

Một khi Tần vương phi biết y thuật, thái phi biết sẽ có rất nhiều người tới Tần vương phủ hỏi khám, đến lúc đó nàng nên từ chối như thế nào?

Tần vương phủ tồn tại nhiều năm như vậy, rất ít khi đắc tội với người khác, vẫn luôn điệu thấp, ham hưởng lạc.

Mới vừa rồi Tần vương phi nhìn thấy sắc mặt thái phi không tốt, liền bắt mạch, ai ngờ tuy mạch có chút loạn, nhưng không phải bệnh:

- Mẫu phi...

- Mẫu phi thế nào?

Tần vương được Triệu Đặc Trạch báo tin, vừa lúc vào cửa liền nhìn thấy Tần vương phi bắt mạch cho thái phi.

Hắn có chút kinh ngạc, sau đó nhú mày, đối với chuyện Tần vương phi biết y thuật, trong lòng hắn cũng có ngăn cách, nếu nàng là y nữ, ai biết y nữ có thể dùng được gì đó hay không?

Lòng dạ Tần vương cũng không trống trải, cả đời hắn cẩn thận chặt chẽ, càng như thế, tâm nhãn càng nhỏ, lúc tính kế luôn cân nhắc được mất, sẽ càng hoài nghi Tần vương phi.

- Vương gia...Ta sờ cũng không chuẩn mạch, hay là thỉnh thái y tới bắt mạch cho mẫu thân đi.

Tần Vương ừ nhẹ một tiếng, hỏi:

- Mẫu thân, người cảm giác thế nào?

Thái phi chống thân thể rời xa Tần vương phi, gật đầu chỉ nói:

- Mới vừa rồi còn đầu váng mắt hoa, nhưng hiện tại nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tần vương phi thật sự oan uổng cùng ủy khuất, nàng không hề làm bộ, nhìn về phía Khương Lộ Dao, có phải nàng phá rồi?

Khương Lộ Dao bày ra bộ dáng thiên chân vô tà, chấp tay trước ngực nói:

- A di đà phật, hù chết ta, tổ mẫu, người cũng không thể vì chuyện của mẫu phi mà tức giận hại mình, nếu không có mẫu phi ở đây, ta cùng thế tử cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Thái phi không có ấn tượng tốt với Tần vương phi, đối với Khương Lộ Dao cũng không thể nào đặc ý.

Chỉ là mới vừa rồi Khương Lộ Dao cãi lại, thái phi cũng biết mình nói không lại tôn tức, ở trước mặt Tần vương, thái phi còn phải lưu lại vài phần thể diện, cũng không thể để Khương Lộ Dao nói cho á khẩu không trả lời được.

- Được rồi, ta...

- Hồi bẩm vương gia, hoàng thượng có ban thưởng.

- Cái gì?

- Công công bên người hoàng thượng tới vương phủ truyền khẩu dụ ban thưởng cho thế tử phi.

Tần Vương cùng thái phi, cùng với Tần vương phi đều ngây ngẩn cả người, thái phi hỏi:

- Ban cho thế tử phi?

- Dạ, nghe công công truyền khẩu dụ của hoàng thượng nói, thưởng thế tử phi cao thượng trung thành, đồng thời đưa tới một bàn tiệc rượu, nói là ban cho thế tử phi.

Hạ nhân tiếp tục nói:

- Ngoài ra còn có hoàng hậu nương nương cũng hạ ý chỉ ban thưởng thế tử phi điện hạ, thái tử thi cũng sai người tới nói thỉnh thế tử phi lúc nào rảnh rồi đến Đông Cung hàn huyên với thái tử phi.

Có rất nhiều quý nhân chống lưng cho Khương Lộ Dao, Tần vương cùng thái phi có bất mãn hơn nữa, cũng chỉ có thể nhịn xuống.

- Hoàng hậu nương nương còn nói, mời vương phi điện hạ vào cung.

- Nương nương có nói vào cung làm gì không?

- Người được phái tới chỉ nói, chuyện liên quan tới thái tử điện hạ, thỉnh vương phi mau chóng vào cung.

Tần vương phi căn môi, Đế hậu cùng nhau cất nhắc Khương Lộ Dao, lại khiến nàng chứng thực chuyện nàng biết chữa bệnh, trong lòng Tần vương phi huyệt huyệt.

Thái phi chậm rãi nói:

- Nếu bệ hạ cùng nương nường ban thưởng cho người, chứng tỏ hoàng thượng không có ý trách tội người làm vậy, nhưng về sau người cần phải cẩn thận một chút, đừng làm chuyện nổi bật.

- Tuân mệnh.

Sao hoàng đế lại chống lưng cho nàng?

Dựa theo trí tuệ khí phách của hoàng thượng mà nói, nhiều lắm sẽ không đề cập tới chuyện này, hay là có người ở cạnh hoàng thượng?

Hai người nhìn nhau trong đầu hiện ra một cái tên...Khương nhị gia.

Hoàng cung.

Hoàng đế nói:

- Trẫm đáp ứng người, chuyện người cầu, trẫm cũng đã làm.

Khương nhị gia dập đầu xuống đất, cất cao giọng nói:

- Thần nguyện ý vì bệ hạ vượt lửa qua sông, cũng không chối từ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 98: Nhị Gia

Khương nhị gia nghe lời Khương Lộ Dao, hăn vẫn luôn ở hầu phủ chơi đùa, khi thì dạy dỗ nhi tử, khi thì đi khuyên can Vĩnh Ninh hầu cùng Gia Mẫn quận chúa, lúc rảnh rỗi, hăn liền chơi điếu, giáo điếu.

Cho tới lúc thái giám tới Vĩnh Ninh hầu truyền chỉ, mệnh Khương nhị gia lập tức vào cung.

Khương nhị gia thay triều phục thể tử, đi theo thái giám bá kiến hoàng đế, từ trong miệng hoàng đế, Khương nhị gia nghe nói trước đại môn Tần vương phủ có trò khôi hài, cùng với tin tức có người tự sát.

Hăn đầu tiên là giận không thể át, thiếu chút nữa đã liều mạng lao đi.

Hoàng thượng lại đem kết quả thẩm vấn mà Kinh Triệu phủ doãn đưa tới, giao cho Khương nhị gia.

Tuy không xác minh chỉ ra người sai sử điều dân nháo sự là ai, nhưng trong lời nói có thể nhìn ra người đứng phía sau chính là quả phụ Dương gia.

Sau đó hoàng đế lại nói với Khương nhị gia, Kinh Triệu phủ doãn tới Dương gia chịu nhục, cùng với chuyện Dương môn thái quân chửi mắng Tần vương thể tử phi.

Lúc ấy Khương nhị gia liền nói:

- Ý tứ của người thần hiểu rõ, thần cả gan cầu hoàng thượng ban thưởng ân điển.

- Nói, chỉ cần hợp tình hợp lý, trăm sẽ thỏa mãn người.

Hoàng đế thích Khương nhị gia trực tiếp thẳng thắn, thế gian ai cũng muốn hoàng đế ban ân điển, nhưng bọn họ không chịu nói, cứ chờ hoàng thượng chủ động ban thưởng, hoàng đế lại không thích thỏa mãn tâm tư của bọn họ, không nói liền không ban thưởng.

Hắn cũng không phải không thể ban thưởng cho triều thần.

Nếu các triều thần muốn giả vờ vô dục vô cầu, hoàng đế sẽ thành toàn cho bọn họ thể hiện cao thượng không cầu hồi báo.

Có thể nói hoàng đế đối với chuyện ban thưởng tước vị, chức quan là cực kỳ bủn xỉn, sau khi Dương Soái qua đời, rất ít người có thể được hoàng thượng ban thưởng.

- Thần hiểu tính tình của Tần vương thái phi, cũng biết Tần vương điện hạ tâm tư nặng, dù ái nữ của thần vì Tần vương phủ dốc hết tâm huyết, vì thái tử điện hạ tẩy thoát thanh danh, ở trước mặt thái phi điện hạ không nhất định là chuyện tốt.

Khương nhị gia dập đầu nói:

- Hiện giờ thần không lo sinh kế, phú quý nhàn nhã, thần chỉ không chịu nổi ái nữ bị ủy khuất, thỉnh bệ hạ ban thưởng cho tiểu nữ.

- Ban thưởng?

- Người tùy tiện ban thưởng một ít đồ vật cho tiểu nữ là được, thần cảm kích ân tình của bệ hạ.

- Khương Thừa Nghĩa, người thật thú vị.

- Thần không thú vị.

Khương nhị gia nghiêm trang ngẩng đầu, nhìn thẳng hoàng thượng, chân thành nói:

- Thần văn không được võ không xong, không có tài năng xuất chúng, không cao thượng đức hạnh, chỉ là hạng người tầm thường, nhưng hoàng thượng không chê trách còn cho thần yên ổn làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, cho thần hưởng thụ vinh hoa phú quý, kiếp này thần vô cùng cảm kích người. Thần chỉ biết tuân thủ pháp luật, không để hoàng thượng thêm phiền, dùng chân thành trung tâm hồi báo bệ hạ.

Những lời này là trước đây Khương Lộ Dao viết ra giao cho Khương nhị gia học thuộc lòng.

Đáng lẽ lúc Khương nhị gia được sắc phong làm thế tử sẽ nói ra, đáng tiếc lúc ấy hoàng thượng chỉ lo " phân cao thấp" cùng Vĩnh Ninh hầu, xem nhẹ Khương nhị gia, cho nên những lời này cũng không kịp nói.

Sau khi Khương nhị gia trở về còn oán giận một phen, học thuộc những lời như vậy, đối với hắn mà nói thật sự không dễ dàng, vậy mà lại không có đất dụng võ.

Khương Lộ Dao vừa bực vừa buồn cười, an ủi Khương nhị gia, sẽ có cơ hội nói những lời này.

Hôm nay, cuối cùng Khương nhị gia cũng bắt được cơ hội, đem một tên ăn chơi trác táng lại trung thành cảm kích đối với Đại Minh, đối với hoàng đế, này nọ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Hoàng đế cảm khái:

- Tuân thủ pháp luật, chân thành hồi báo trăm, nói rất đúng. Khương Thừa Nghĩa, người không phải không có, nhiều người có thanh danh hiển

hách lại không rõ điểm này, không rõ không phải trẫm không thể không có bọn họ phụ tá, nếu không có trẫm tín nhiệm, bọn họ cái gì cũng làm không được.

Tỷ như Dương Soái.

Năm đó hoàng đế ban cho hãn chuyên quyền độc đoán, binh mã trên dưới Đại Minh triều đều giao cho Dương Soái, thậm chí thị vệ trong tay hoàng đế cũng cho hãn.

Nhưng Dương Soái lại cô phụ sự tín nhiệm của hoàng đế, cô phụ hoàng đế liên tiếp giết mười tám vị ngự sử đứng ra buộc tội Dương Soái có tâm làm phản.

Dương Soái tràn ngập chân thành, nhưng hãn chân thành là Đại Minh triều, còn tuân thủ pháp luật, kính sợ đế vương thì chưa từng có.

Trong mắt hãn, hoàng đế chỉ là người ngồi trên long ỷ mà thôi, đổi lại là người khác, thì vẫn là thiên hạ Đại Minh triều.

- Bọn họ còn không bằng người, không bằng người!

Những lời này quanh quẩn trong đại điện, cũng vì kích động, hoàng đế thở có chút khó khăn, vui mừng nói với Khương nhị gia:

- Trẫm không nhìn lầm người, Khương Thừa Nghĩa, về sau người hãy thường tiến cung trò chuyện với trẫm.

- Tuân chỉ.

Có cây lớn mà không dựa, thì không phải là tác phong của Khương nhị gia.

Hãn không biết hoàng thượng nghĩ cái gì, cũng không biết hoàng thượng có hiểu lầm gì không, tiến cung bầu bạn với Quân đủ để đề cao địa vị của

hắn, hắn củng cố địa vị, đối với nhi nữ rất có lợi.

Thân phận của tiểu tể vẫn chưa bị vạch trần, nếu ai đem chuyện hoán tử nói cho hoàng thượng...

Tuy hiện giờ bọn họ đã chuẩn bị, nhưng ai cũng không thể xác định hoàng thượng có tức giận hay không, nếu có sẽ liên lụy đến Triệu Đặc Trạch.

Khương Nhị gia biết nhi tử của hắn cả đời này sẽ giống hắn, chính là ăn no chờ chết, ăn nhậu chơi bời.

Tiểu tể lại khác, tiểu tể chí hướng cao xa, có dã tâm, có năng lực, nếu hắn có thể thường xuyên bầu bạn bên người hoàng thượng, đối với tiểu tể mà nói chính là ưu việt.

Bởi vậy Khương nhị gia muốn nhập vai Dương Soái mà không gây mâu thuẫn, lúc rảnh rỗi còn đi thỉnh giáo Vĩnh Ninh hầu về thói quen đặc thù trước kia của Dương Soái.

Khương nhị gia học theo Vĩnh Ninh hầu, dù cố gắng vẫn là ngoài khét trong sống.

Cũng phải chịu, vì hiện giờ còn người nào khác hiểu biết Dương Soái hơn Vĩnh Ninh hầu?

Cũng chỉ có Vĩnh Ninh hầu đã từng ở cùng Dương Soái một khoảng thời gian rất dài.

Lần đầu tiên lúc Khương nhị gia muốn bắt chước Dương Soái mà đi tìm Vĩnh Ninh hầu, hắn bị Vĩnh Ninh hầu truy đuổi đến gà bay chó sủa, trên mông ăn vài cây gậy gộc.

Khương nhị gia không nhụt chí, không lùi sức, dừng cảm lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư tiếp tục đi tìm Vĩnh Ninh hầu.

Cho tới lúc Vĩnh Ninh hầu đánh mà hăn không chạy, chửi mà hăn không nhục, làm gì cũng không lại hăn, mới chậm rãi nói một ít chuyện liên quan đến Dương Soái mà rất ít người biết.

Đối với Vĩnh Ninh hầu mà nói, loại người thánh nhân giống như Dương Soái lại bị nhi tử của hăn cái loại vô năng, ham ăn biếng làm, ham chơi sợ chết "giả mạo", hăn thật xin lỗi đồng chí khi xưa, xin lỗi Dương Soái.

Nhưng đồng chí đã chết, nhi tử...

Hiện giờ Khương nhị gia là nhi tử duy nhất giữ lại bên người hăn, Khương gia hầu phủ truyền thừa còn phải trông cậy vào Khương nhị gia.

Tuy ngoài miệng Vĩnh Ninh hầu chửi mắng không cao hứng, nhưng trong lòng đối với tương lai của Khương gia lại càng thêm yên tâm.

Khương nhị gia nắm bắt thuộc tính đặc trưng, đủ để phát huy hiệu suất, hăn không chỉ học rất nghiêm túc, mà bắt chước còn cực kỳ giống, có đôi khi thậm chí còn dọa Vĩnh Ninh hầu muốn bật ngửa.

Vĩnh Ninh hầu tuyệt đối không thể ngờ nhi tử nhị hóa này lại có khả năng này.

Nhìn Khương nhị gia, Vĩnh Ninh hầu đã từng cảm thán với lão thê, thân mẫu là ca kỹ, tuy lão nhị không học diễn, nhưng biểu diễn cũng không tồi.

Gia Mẫn quận chúa hung hăng tán đầu Vĩnh Ninh hầu một cái, nàng nói, hiện giờ lão nhị là nhi tử của ta.

Vĩnh Ninh hầu liên tục nhận lỗi mới đỡ Gia Mẫn quận chúa bớt giận, Gia Mẫn quận chúa đối với hăn mà nói, chính là xem lão nhị như thân sinh nhi

tử đối đãi rất thiết tình, dặn hăn về sau không được nhắc đến chuyện về thân mẫu của lão nhị nữa.

Vĩnh Ninh hầu vội vàng đáp ứng, đối với Khương nhị gia càng thêm cẩn thận, dụng tâm phụ đạo.

Khương nhị gia từ biệt hoàng thượng rời khỏi hoàng cung, sai người đi mua một ít vàng mã cùng rượu ngon, còn hăn thuận tiện về hầu phủ thay đổi một thân xiêm y, ngồi tựa râu cho đẹp, tóc mai cũng vuốt vào nếp.

- Nàng nhìn xem có phải ta không giống trước?

Khương nhị gia hỏi nhị phu nhân đang ngồi đếm ngân phiếu:

- Nhìn ta đi.

- A?

Nhị phu nhân chẳng thèm nâng mắt, nói thẳng:

- Người đi chơi đi, đêm nay ta làm thêm đồ ăn ngon cho người.

- Nàng lại kiếm được bạc?

- Ừ.

Nhị phu nhân cười không thấy mắt:

- Kiếm bạc, là chuyện thực nhẹ nhàng.

Khương nhị gia cũng không quấy rầy nhị phu nhân nữa, liền nói ra yêu cầu:

- Ta muốn ăn vịt nướng, muốn ăn thịt hầm, muốn ăn tay hùm, muốn ăn sườn cừu.

Nhị phu nhân nói:

- Chỉ có thể chọn một món, nếu để Dao Dao biết người chuyên ăn thịt, sẽ giáo huấn người.

Khương nhị gia suy nghĩ:

- Nàng có thể dặn phòng bếp làm, cùng lắm thì nói làm tất cả thành một món.

- ...

- Ha ha.

Khương nhị gia cười vui vẻ rời khỏi phòng.

Hắn đi tới thư phòng lắc lư trước mặt nhị tử vài vòng, nhị tử nhìn thư tịch mà mặt ngu ra, căn bản không thấy hắn.

Khương nhị gia nhìn thoáng qua tên cuốn sách, vỗ vỗ vai nhị tử:

- Lúc này mà người còn lo lắng cho nhị tử, người thật đủ mệt.

- Phụ thân, trong sách nói nữ nhân sinh sản rất nguy hiểm, Hay là...Hay là...

Khương Mân Cần lo lắng:

- Đừng để Chúc Hoa sinh?

Hắn sợ mất ái thể.

- Nguy hiểm là người khác, nhi tức sẽ không có nguy hiểm, người đừng tự dọa mình, huống chi bụng nàng đã lớn, lúc này nói không sinh không phải càng nguy hiểm?

Khương nhị gia lắc đầu nói:

- Nếu người luyện tiếc nàng, biết nàng vất vả, lại nguy hiểm, sau này đối xử với nhi tức thật tốt là được.

- Mặc kệ là nam hay là nữ, ta sẽ không để nàng sinh tiếp.

- Người nói lời này là sai rồi.

Khương nhị gia cười nói:

- Người có thể kiềm chế không thân cận cùng nhi tức? Tiểu tử, ta nói cho người biết, trong sách nói đến nguy hiểm là thai đầu, lần thứ hai sẽ trôi chảy hơn nhiều. Sinh người ra, nường người đau cả ngày, sinh muội muội của người, còn chưa được nửa canh giờ. Lúc Dao Dao ở trong bụng nường của người, đến lúc sinh ra còn hiểu chuyện hơn người nhiều. Huống chi nếu sinh nữ nhi, người không cho nhi tức sinh nữa, tương lai sau này nhi tức biết dựa vào ai? Người có thể hiểu thuận hiểu chuyện như phụ thân người là quá ít.

- Người chỉ cần suy nghĩ, như thế nào đối với nhi tức mới là tốt nhất, đừng dễ dàng quyết định, làm tổn thương nhi tức

- Dạ.

Khương nhị gia ra khỏi thư phòng, mới nhớ, hắn tới tìm Khương Mân Căn làm gì đó, định quay trở lại, nhưng lại nghĩ thôi đừng quấy rầy nhi tử đang bị ngu.

Hắn lại đi gõ cửa phòng phu thê Vĩnh Ninh hầu, học theo tư thế của Dương Soái, đứng dưới tàng cây, lôi kéo cổ họng:

- Phụ thân, người xem ai tới...

Cửa sổ đột nhiên đẩy ra, Vĩnh Ninh hầu thuận tay ném một quân cờ, trúng ngay đầu Khương nhị gia.

- Câm miệng, cút đi.

- Phụ thân, người lại thua mẫu thân? Ta nói người cũng thật là, rõ ràng biết đánh không lại mẫu thân, còn...

“Ầm ầm ầm.”

Một nắm quân cờ đập thẳng vào người Khương nhị gia.

Khương Nhị gia ôm đầu chạy ra khỏi viện:

- Phụ thân ngay cả quân cờ cũng ném, ngài cũng nên dập đầu nhận thua đi, mẫu thân, đừng la nhi tử, hãy hung hăng giáo huấn phụ thân đi.

Gia Mẫn quận chúa cong khóe môi, cười nói:

- Lão nhị càng ngày càng thú vị.

Thấy Vĩnh Ninh hầu đứng im không phản ứng, Gia Mẫn quận chúa hỏi:

- Làm sao vậy?

Vĩnh Ninh hầu xoay người, giống như nhìn thấy quỷ, lẩm bẩm nói:

- Quá giống, khuôn mặt lão nhị không giống Dương Soái, nhưng vừa rồi hắn đứng dưới tàng cây, quả thực giống như Dương Soái sống lại. Thật không ngờ hắn trang điểm, sẽ như vậy...Lão nhị thật thông minh, chỉ tiếc bị ta trì hoãn.

Nếu hần bồi dưỡng lão nhị từ nhỏ, có lẽ trên đời sẽ xuất hiện một vị tướng quân trác tuyệt.

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Nếu người không trì hoãn, lão nhị cũng không có ngày hôm nay, Tái ông mất ngựa, nào biết là phúc hay họa, hầu gia, lão nhị hiện giờ rất tốt.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Vĩnh Ninh hầu ngồi trở bên cạnh lão thê, nắm chặt tay nàng:

- Chúng ta cũng khá tốt, chỉ hy vọng cuộc sống này có thể trôi qua lâu một chút.

Vĩnh Ninh hầu hồi hận nhất chính là cùng Gia Mẫn quận chúa náo loạn, xa cách ba mươi năm, nếu không phải Khương nhị gia thường xuyên khuyên hần, khiến hần dờ khóc dờ cười, thì hần sẽ không biết đường nhị tử lại lạc thú đến vậy.

Nếu không phải Khương Lộ Dao giúp hần giải khai khúc mắc với Gia Mẫn quận chúa, thì hần hiện giờ còn đang phòng không gối chiếu.

Có lẽ đến chết cũng không thể xác định tâm ý của Gia Mẫn quận chúa.

Còn tôn tử Khương Mân Căn thú được tôn tức rất tốt, giúp hần điều dưỡng thân thể, khiến bệnh cũ trước kia dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Thế nhân chỉ thấy Vĩnh Ninh hầu đem hết thảy để lại cho nhị phòng, lại không biết nhị phòng mang lại gì cho hần.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 98+2: Nhị Gia 2

- Nhị gia, người đi đâu?

- Tế báai Dương Soái.

Khương nhị gia mang theo vàng mã, cống phẩm, cùng với rượu ngon, đi tới Bắc Sơn ngoài kinh thành tế điện Dương Soái.

Ở Bắc Sơn có thể nhìn thấy bắc cương, đây cũng là nơi mà Dương Soái nhớ thương nhất.

Khương nhị gia kêu tùy tùng, cùng với người trông coi lăng tẩm của Dương Soái cưỡng chế rời đi.

"bùm" một tiếng, hần quỳ gối bên cạnh bia mộ, đem cống phẩm từng cái dâng lên, bỏ vàng mã vào chậu than, bậc lửa:

- Dương bá phụ, ta biết người hận ta.

- Ta kêu người là Dương bá phụ, người sẽ không tức giận đúng không, luận theo vai vế của phụ thân ta, thì ta cũng là chất tử của người.

Khương nhị gia vừa nói chuyện, vừa uống rượu:

- Một lát nữa, ta phải làm một chuyện, có thể người sẽ tức giận. Cho dù ta cũng cảm thấy bản thân thực vô sỉ, rất đáng giận, nhưng vẫn kiên trì làm tiếp, ta không giống người có tài năng, có lý tưởng, ta chỉ là người bình thường tài trí bình thường, vô dụng đến cực điểm, sợ chết, sợ đau, ham hưởng lạc...Chuyện phiền lòng ta thấy có thể trốn liền trốn, nhưng hiện tại

ta tránh không được, khuê nữ của ta...Đúng ra là ngoại tôn tức của người, đáng tiếc khuê nữ của người lại tráo đổi ngoại tôn tử, người cũng gặp Dương phi rồi đi, mắng nàng là được, đừng đánh khuê nữ...Nữ nhi phải đau tiếc, phải được sủng ái.

Lại rót một ngụm rượu, Khương nhị gia vuốt văn tự trên bia mộ:

- Khuê nữ của ta là Dao Dao, nàng rất hiếu thuận, đối xử với ta cực kỳ tốt, có nữ nhi như tri kỷ, ta đã thấy đủ. Lúc nàng khó xử, sao ta có thể không ra tay bảo hộ nàng? Giúp nàng một phen? Dương bá phụ trong lòng người có thiên hạ, lòng ta chỉ có thân nhân, cho nên người là mây trên trời, ta là bùn đất dưới đất, sau khi người chết sẽ đi Tây Thiên, còn ta không bị xuống địa ngục là may rồi.

- Ta mới rời khỏi hoàng cung, nhìn dáng vẻ...Dao Dao cũng từng phân tích, hoàng thượng sẽ không tha thứ cho Dương gia, một lát nữa, ta sẽ đi Dương gia đùa giỡn một phen, người hãy thứ lỗi cho ta, dù người không chịu tha thứ cho ta, ta cũng không thể không đi.

- Chờ sau khi ta chết, tùy tiện người muốn xả giận thế nào cũng được.

- Người xem, người xem, còn sống thật tốt? Muốn như thế nào cũng được, người nha, lúc trước như thế nào lại lựa chọn cái chết?

- Thôi, ân oán giữa người cùng hoàng thượng ai cũng nói không rõ.

Một vò rượu ngon đã uống cạn, Khương nhị gia cả thân đầy mùi rượu, lắc lư đầu.

- Dương bá phụ, ta.....Ta sẽ tranh thủ mang Dương Gia Bảo đi, Dương phi hao hết tâm huyết mới giữ được huyết mạch của Dương gia, nếu lại để đám quả phụ Dương gia nuôi dưỡng tiếp, hẳn không chỉ bị dưỡng phế, còn có khả năng sống không thành niên.

Khương nhị gia quỳ thẳng thân mình, dập đầu nói:

- Đây cũng là điều duy nhất mà tiểu chất có thể làm thay người, huyết mạch Dương gia sẽ không đoạn tuyệt.

Cây thanh tùng bên lăng mộ lắc lư rung động, giống như Dương Soái đáp lời Khương nhị gia.

- Mặc kệ người tin hay không, tiểu chất vẫn luôn kính nể người, đáng tiếc...Người thú một thê tử hồ đồ, sinh sôi huỷ hoại hết thảy, còn có ngoại tôn của người, ta cũng sẽ hỗ trợ chăm sóc, tính tình của hã cực kỳ giống người, không ai trông coi, sẽ dễ bị người tính kế. A Trạch đã không còn cừu hận hã, cũng sẽ không trả thù hã, nếu A Trạch rồi rã, ta sẽ đánh hã thanh tỉnh, người yên tâm hã sẽ tốt, ít nhất sẽ khỏe mạnh thi triển một thân tài hoa.

Khương nhị gia đập bể bình rượu, thân thể hoàng thượng càng ngày càng không tốt, không biết có thể qua năm nay hay không, nếu thay đế vương khác, sẽ không oán hận Dương gia như thế, Triệu Đặc Dật sẽ có cơ hội đền đáp Đại Minh.

- Tuy ta bất tài, nhưng nguyện ý trừ bỏ mầm tai họa trong Dương gia, Dương bá phụ, ta đi đây.

- Hy vọng đây là lần duy nhất mà ta không có tự tin đến thăm người.

Khương nhị gia đứng dậy, dùng nhánh cây chạm rãi quấy chậu than, ngọn lửa mỏng manh chiếu sáng đôi mắt, chờ vàng mã hóa thành tro tàn, Khương nhị gia cũng không quay đầu, rời khỏi Bắc Sơn.

“Ầm ầm ầm.”

Đại môn Dương gia lại một lần nữa bị gõ vang.

Dương môn thái quân vừa mới thả lỏng thân thể, muốn nghỉ ngơi một chút, lại nghe hạ nhân hồi bẩm:

- Khương nhị gia tới rồi.

Nàng tức giận đến đau ngực, chống đỡ thân thể suy nhược, nói:

- Dương gia là nơi tự do? Ai muốn tới liền tới?

- Khương nhị gia nói có chuyện muốn nói với người.

- Không gặp.

- Khương nhị gia nói Dương Soái muốn gặp người.

- ...

Dương môn thái quân bị những lời này chọc đến đau cuống phổi, thật đúng là vạch áo cho người xem lưng, nếu không phải cầu tặc Khương Thừa Nghĩa giả thần giả quỷ, Dương gia sẽ ra nông nổi này? Bị một chức quan nho nhỏ là Kinh Triệu phủ doãn "khi dễ" "ép hỏi"?

Còn không phải vì cầu tặc cướp đi Quân hồn của Dương Soái?

Tuy Dương môn thái quân cố chấp, cũng biết hoàng thượng dám ngó lơ Dương gia, là vì nàng vô dụng.

Nếu nàng đối với phu thê Triệu Đạc Trạch là khinh thường, thì đối với Khương Thừa Nghĩa cướp đi hết thủy tinh quang của Dương gia chính là hận thấu xương.

Dương môn thái quân gõ mạnh quả trượng xuống đất, hung tợn nói:

- Nếu hắt lại đến giả thần giả quỷ, ta sẽ gõ bể đầu hắt, mổ bụng nhìn xem bên trong chứa hắc tâm can(tim đen tối) như thế nào.

- Mở cửa.

- Dạ.

Dương môn thái quân chống gươm đi về phía Khương nhị gia.

Lúc nàng nhìn thấy Khương nhị gia đứng trước cửa đại sảnh, không thể tin được xoa xoa đôi mắt, như thế nào? Sao hắt lại biết Dương Soái trạm tư(đáng đứng) là chân trái ở phía trước? Bả vai hơi nghiêng?

Mấy năm nay Dương môn thái quân vẫn luôn hoài niệm phu quân, lúc nào cũng nghĩ tới phu quân.

Đại cữu mẫu thất thanh nói:

- Dương Soái...

- Nói bậy, sao hắt có thể là Dương Soái?

Dương môn thái quân hận chết Khương nhị gia dám giả mạo Dương Soái, nàng không chịu thừa nhận Khương nhị gia đã gọi lên hồi ức dĩ vãng trong đầu nàng.

Khương nhị gia học theo Dương Soái khẽ cong khóe môi, tươi cười ôn hòa luôn treo trên khuôn mặt, vui vẻ cũng thế, tức giận cũng vậy, Dương Soái vẫn luôn tươi cười:

- Mới vừa rồi Khương Thừa Nghĩa đi Bắc Sơn báo tử ta, ta nghe hắt nói một chút chuyện.

- Người còn muốn giả mạo tới khi nào?

Dương môn thái quân giơ cao quả trượng, mắng:

- Súc sinh!

Khương nhị gia không chút hoang mang nói:

- Phượng Tiên, người như thế nào lại trở nên thô tục như thế? Mấy năm nay ta không nhập mộng, chẳng lẽ người còn không rõ?

- Người...

- Ta cái gì? Chẳng lẽ người từng mơ thấy ta?

Dương môn thái quân bị lời này kích thích mặt đỏ bừng, một quả phụ cho dù mơ thấy vong phu cũng là chuyện vô cùng mất mặt, chứng tỏ nàng lúc nào cũng nghĩ tới nam nhân, không phải thật tình thủ tiết.

- Khương Thừa Nghĩa.

- Người đừng nhắc tới hắn mãi, ta có thể mượn thể xác của hắn mà hiện thân, ta rất cảm kích hắn. Nếu không có hắn, ta sẽ không có cách nào nói ra những lời chưa từng nói.

Khương nhị gia chấp tay về hướng hoàng cung, sắc mặt Dương môn thái quân trắng bệch, nếu nói lần đầu tiên Khương nhị gia diễn trò còn lộ ra dấu vết, lần này...

Nàng giống như gặp được Dương Soái, sao có thể?

Trong ánh mắt ẩn hiện vài phần mê mang, tay nắm chặt quả trượng, không đúng, hắn không phải là Dương Soái, không phải trượng phu của nàng, mà là Khương Thừa Nghĩa là cầu tặc, hạ tiện vô sỉ giả mạo phu quân của nàng, gõ mạnh quả trượng xuống đất, gào rống nói:

- Ta đánh chết người!

- Mẫu thân.

Đại cữu mẫu nhanh tay nắm chặt quả trứng trong tay thái quân:

- Người không thể, không thể.

Mặc kệ người trước mặt là Dương Soái, hay là Khương nhị gia, Dương gia cũng không thể đánh người.

Hoàng thượng ở trong cung đang nhìn chăm chăm Dương gia, nếu thái quân nhất thời tức giận dám thương tổn Khương nhị gia, sẽ khiến cho ngật trời đại sóng, đặc biệt là lúc Khương nhị gia càng ngày càng giống Dương Soái.

- Đại tức phụ thực hiểu lý lẽ, không hổ là hiền thê mà bốn soái vì lão đại tuyển chọn, năm đó ta từng lưu lại lời nói, lướt qua bà bà của người đem Dương gia giao cho người trông quản.

Giọng nói của Khương nhị gia tràn ngập nghi vấn:

- Không ai nói với người?

- Người nói bậy!

Thái quân hét lớn:

- Người nói lúc nào?

- Xem ra mẫu thân của người không có nói cho người biết.

Ánh mắt Khương nhị gia ẩn hiện mất mát tiếc nuối nhìn Dương môn thái quân:

- Trước kia người còn có chỗ đáng khen, hiện giờ càng thêm bất kham(không chịu nổi), biết rõ Dương gia trung liệt, bốn soái vì hoàng

thượng có thể xả thân liều chết, người lại...Lại hoài nghi hoàng thượng dụng tâm, tự giữ công lao dĩ vãng nhục mạ mệnh quan triều đình, hại nữ nhi còn chưa đủ? Người còn muốn tổn hại thanh danh của Dương gia?

- Loại phụ nhân giống như người, thô tục, ngu xuẩn, vô tri, không cần cũng thế.

- Cái gì? Người không cần ta?

- Không sai, lần này ta trở về chỉ muốn nói một chuyện, người có thể ở Dương gia vinh dưỡng, nhưng ta cùng người không còn quan hệ, ta sẽ giao Dương gia cho đại nhi tức.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 99: Tâm Kế

Dương môn thái quân tức giận nói:

- Người dựa vào cái gì?

Nàng thủ tiết nhiều năm như vậy, hắn nói không cần nàng là không cần?

Không đúng, ánh mắt Dương môn thái quân giống như có thể ăn thịt người, dù người này hành sự rất giống Dương Soái, hắn cũng không phải Dương Soái, hắn là cầu tặc vô sỉ Khương Thừa Nghĩa.

- Khốn kiếp! Người chỉ là vai hề nhảy nhót mà thôi.

- Ta biết người không tin, không tin ta có thể nương nhờ thân thể của Khương Thừa Nghĩa để tái hiện dương gian.

Ánh mắt Khương nhị gia hiện rõ thất vọng, tiếc nuối:

- Người không tin, chỉ vì người không thêm để ý tới ta.

- Người...

Dương môn thái quân tức giận, chưa thấy người nào vô sỉ như Khương nhị gia.

Nàng vì Dương Soái thủ tiết, lo liệu Dương gia, bảo hộ Dương Gia Bảo, còn không phải muốn cho Dương gia có người kế tục?

Khương nhị gia nói:

- Nói đúng lòng người rồi đúng không, vốn dĩ lời này không định nói ra, muốn giúp người lưu lại chút thể diện trước mặt các nhi tức, nể tình người thủ tiết nhiều năm như vậy, ta cũng không muốn trách móc nặng nề người. Ở trước mặt ta, người còn nhục mạ Khương Thừa Nghĩa, người còn dám nói người hiểu ta?

- Hay là người không biết, ta xem Khương Thừa Nghĩa như chất tử, người mắng hằn là cầu tặc, người cũng mắng ta là cầu tặc bá phụ? Huống chi Khương Thừa Nghĩa trợ giúp ta tái hiện dương gian, ta cảm kích hằn còn không kịp. Nếu người một lòng nghĩ tới ta, như thế nào lại luôn mềm nhục mạ ta là vai hề nháy nhót, là hỗn cầu? Nhìn thấy vong phu hiển linh, không phải rất cao hứng sao?

- ...

Thân thể Dương môn thái quân lắc lư quơ quơ.

- Xảo ngôn lệnh sắc tiền hỉ nhân, giả danh Dương Soái khi dễ Dương gia, vũ nhục ta, còn dám nói hết thảy đều là ta sai?

(Yul: Xảo ngôn lệnh sắc tiền hỉ nhân là người nói năng khôn khéo, có vẻ bề ngoài, nhưng nhân đức không nhiều!)

Có người không biết đạo lý đến như vậy sao?

Khương nhị gia thở dài:

- Không phải người sai, là ta, năm đó ta không nên thú người, không nên bởi vì nhất thời mềm lòng mà lưu người lại.

Thái độ tự trách hối hận... Hẳn biểu hiện chuẩn mười phần.

Đám nhi tức Dương gia bắt đầu hồ nghi, hay là năm đó bà bà làm chuyện gì có lỗi với công công? Nếu không, sao công công lại nói như vậy?

Nếu không then với tâm, mặc kệ công công nhập thân ai, bà bà phải cao hứng mới đúng.

Đại cữu mẫu muốn tiến lên nâng đỡ thái quân, bị Khương Thừa Nghĩa dùng ánh mắt thâm ý sâu sắc ngăn cản lại.

Đại cữu mẫu chậm rãi thu hồi đôi tay, chậm rãi buông xuống, cũng không giống trước kia luôn trấn an đám đệ muội, cũng không giúp bà bà nói chuyện.

Nàng hiểu rõ, Khương nhị gia có tư tâm, cũng muốn xả giận thay A Trạch cùng Khương thị, nhưng hôm nay Khương nhị gia nói những lời này, cũng là cứu Dương gia.

Nếu Dương môn thái quân vẫn là người cầm quyền Dương gia, Dương gia chỉ có con đường tử, bởi vì thái quân đã điên cuồng.

Không chỉ Dương gia bị tai họa ngập đầu, Dương Gia Bảo thân thể gầy yếu cũng sẽ bị thái quân trách móc nặng nề mà chết đi, còn có ngoại tôn chân chính của Dương Soái là Triệu Đặc Dật...

Những chuyện này khiến đại cữu mẫu không có cách gì biện giải thay Dương môn thái quân.

Dương Gia Bảo được tiểu cô đổi tất cả để bảo lưu huyết mạch của Dương gia, một khi Gia Bảo có gì tốt xấu, đại cữu mẫu khó có thể chuộc tội.

Trong lòng đại cữu mẫu áy náy với Khương nhị gia, cũng đồng tình với Triệu Đặc Trạch cùng Triệu Đặc Dật có vận mệnh thực đáng buồn.

Nàng không thể tiếp tục đứng bên phía Dương môn thái quân nữa.

Cho nên nàng trầm mặc.

Tùy ý Khương nhị gia mượn danh Dương Soái chỉ trích Dương môn thái quân.

Dương môn thái quân cũng là nữ tử trinh liệt, chỉ là thủ tiết nhiều năm, ở Dương gia ngồi trên vị trí cao khiến thái quân có chút kiêu ngạo, tự cho mình rất cao.

- Không nên thú ta? Ta làm cái gì? Mà người nói ta như vậy? Năm đó người lãnh binh trên chiến trường, ta sinh nhi dục nữ cho người, người... không có lương tâm.

Khương nhị gia không hề có chút đồng tình nào với Dương môn thái quân, trừ chuyện Dương môn thái quân đối xử không tốt với Dao Dao ra, hẳn luôn cho rằng, nếu không có Dương môn thái quân, trên đời này sẽ không có nhiều chuyện phiến toái đến như vậy.

Hắn không muốn giả dạng Dương Soái nhập thân. Người khác chỉ biết hâm mộ hẳn có thể triệu hồi Dương Soái.

Ai biết hẳn khó xử, hẳn thẹn với anh linh của Dương Soái.

- Người vì bốn soái làm rất nhiều, nhưng ta thú ai, cũng sẽ vì ta mà sinh nhi dục nữ.

Khương Nhị gia lãnh đạm phản bác:

- Chuyện năm đó, ta có thể chuyện cũ bỏ qua, nhưng chuyện trước mắt, ta không thể mặc kệ.

Khương nhị gia nâng cánh tay chỉ về phía trung bá đang ngơ ngẩn.

- Như thế nào trung phó? Dương Trung, người nói cho bốn soái nghe thử xem, người biết nàng dùng độc kế tính kế Tần vương nhất mạch, sao người

không khuyển nhủ nàng? Người khác không biết, chẳng lẽ người cũng không biết ta cùng lão Tần vương tình như thủ túc?

- Nguyên Soái...

Trung bá hoàn toàn tin tưởng anh linh Dương Soái trở về dương gian, hẳn đi theo Dương Soái thời gian dài nhất, giọng điệu và dáng vẻ nụ cười của Dương Soái vẫn luôn khắc sâu trong đầu hẳn, nếu nói trước kia Khương nhị gia biểu diễn còn lộ dấu vết, lúc này hẳn chính là Dương Soái tái sinh.

Trung phó chính là người trong đầu chỉ có chủ tử, không thể có người khác.

Trung bá quỳ gối bên người Khương nhị gia:

- Nô tài đáng chết, đáng chết.

- Trước kia người không ngăn được nàng, ta không trách người, dù sao cũng vì nữ nhi mà quyết định, nếu lúc trước nàng đã ra quyết định kia, kết quả như thế nào cũng không thể hối hận.

Khương nhị gia nói:

- Hai ngày trước người sai người tới đại môn Tần vương phủ nháo sự, người muốn huỷ hoại Dương gia? Dù chức quan Kinh Triệu phủ doãn thấp, thì hẳn vẫn là mệnh quan triều đình, là quan phụ mẫu trong kinh thành, người đối đãi với hẳn thế nào? Trong mắt các người có còn hoàng thượng hay không?

- Năm đó ta thà bị hàm oan mà đền tội, là vì cái gì? Chính là muốn nói cho thế nhân, quân vi thần cương! Quân kêu thần chết, thần vui vẻ chịu chết.

(Yul: quân vi thần cường nghĩa là vua sẽ bao dung thần tử, thần tử phải phục tùng và biết ơn.)

Vẻ mặt Khương Thừa Nghĩa tràn đầy đại nghĩa, Dương Soái a, lời này ta nói giúp người, hoàng thượng tin hay không, ta không quản được.

- Tam cương luân thường, trung hiếu tiết nghĩa là cả đời ta kiên trì tín niệm, cho dù bị tan xương nát thịt, thiên đao vạn quả cũng không chần chờ hối hận.

Khương nhị gia chỉ vào Dương môn thái quân tức ghen sắp ngất, rồi chỉ vào trung bá đang rơi lệ sấm hối, cuối cùng chỉ vào đám quả phụ Dương gia đang đứng nghe mà choáng váng đầu óc.

- Các người huỷ hoại ta cả đời trung nghĩa, khiến bốn soái đã chết còn bị chê cười, mang tiếng xấu trong miệng thế nhân, khiến bốn soái trở thành tiểu nhân, Dương gia chịu không ít ủy khuất, nhưng ủy khuất này đó, Dương gia cam tâm tình nguyện thừa nhận, nếu vì điều này mà muốn đòi nói điều kiện với hoàng thượng, miệt thị triều thần, bốn soái thành quý cũng không an tâm.

Loảng xoảng một tiếng, Dương môn thái quân té lăn trên đất, môi tím tái, đôi mắt hoảng sợ:

- Người...Người...

Quá giống, những lời này chỉ có Dương Soái mới có thể nói ra.

Lúc này thái quân rất hoang mang, hay là Khương Thừa Nghĩa có thể khiến vong phu nhập thân?

- Nếu anh linh của người không thể tiêu tan, như thế nào...Như thế nào lại trơ mắt nhìn nữ nhi hao tổn tâm huyết đều chảy sông chảy biển? Trơ mắt nhìn Tần vương kế phi hại hãn?

- Hao phí một mảnh tâm huyết của nữ nhi, không phải ta, mà là người cái đồ không biết tốt xấu, tự cho mình thông minh.

Khương nhị gia nhắc tới chuyện hoán tử là một bụng khí.

- Nếu không phải người cái gì cũng muốn, như thế nào lại xuất hiện tình trạng khó xử như hiện giờ? Người nghĩ hoàng thượng cái gì cũng không biết?

Dương môn thái quân mấp máy môi lại không phát ra âm thanh.

Khương nhị gia nói với đại cữu mẫu:

- Về sau cái gia này sẽ giao cho người, nếu nàng an phận, người cho nàng ăn uống, một khi nàng không an phận...Người đưa nàng đến am ni cô đi, dù gì nàng cũng muốn vì bốn soái mà thủ tiết.

- ...

Đại cữu mẫu không gật đầu, chỉ là đem những lời Khương nhị gia nói ghi tạc trong lòng.

- Còn người, lập tức đi Kinh Triệu phủ thỉnh tội, đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, nhớ rõ không được liên lụy tới phu thê Tần vương thế tử... Cùng Triệu Đặc Dật.

- Nguyên soái...

- Ta chưa bao giờ hổ thẹn với người, lại vì các người ta không còn mặt mũi đối mặt với Vĩnh Ninh hầu, đối mặt với lão Tần vương, càng không có cách nào đối mặt với huynh đệ bọn họ.

- Nô tài đi ngay.

Trung bá lau nước mắt, đừng nói bắt hãn đi đầu thú, cho dù bắt hãn tự sát, hãn cũng không chần chờ.

- Khoan đã.

Khương nhị gia ngăn trung bá:

- Người phải nhớ bệnh tình của thái tử điện hạ, mặc kệ ai hỏi người, người đều phải nói là không hề hay biết, người hoàn toàn không biết thái tử điện hạ bị bệnh.

- Thuộc hạ hiểu rõ.

- Còn nữa người có thể nói vài câu thị phi về Tần vương kế phi.

Khương nhị gia lòng dạ hẹp hòi không cần bàn cãi, tiết tháo rơi đầy đất.

Đuổi trung bá đi rồi, Khương nhị gia đi tới bên người Dương Gia Bảo, tôn tử duy nhất của Dương Soái bị Dương môn thái quân dưỡng phế đi, không chỉ thân thể ốm yếu, tinh thần cũng không tốt, trước kia một trận gió cũng có thể thổi hãn lão đảo, hiện giờ không cần gió, cũng có thể thả diều.

Nếu Dương Gia Bảo ở Dương gia thêm một tháng, nhất định sẽ mất mạng.

Trước kia Khương nhị gia nhìn Dương Gia Bảo còn có chút linh tính, hiện giờ bị quả phụ Dương gia quản giáo giống như đầu gỗ.

Nhìn bộ dạng Dương Gia Bảo như thế này, thật sự khiến người thương tiếc.

- Dương gia đều là quả phụ, Gia Bảo lại là nam đinh, ở cùng các người, chỉ sợ không thích hợp.

Khương nhị gia nắm cổ tay Dương Gia Bảo gầy như que củi:

- Người đi cùng ta đi.

- Dừng tay, người không thể mang Gia Bảo đi.

P/s từ đây tới trước 0h đủ 100 sao đăng liền 2 chương luôn nha các ty

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 99+2: Tâm Kế 2

Dương môn thái quân nhìn tôn tử duy nhất sắp rời đi, cuống quýt bò dậy, dưới chân mất trọng lực, nàng xém té ngã, loạng choạng hai ba bước chân mới đứng vững, nắm chặt ống tay áo của Khương nhị gia:

- Không được, người không thể mang Gia Bảo đi.

- Trong lòng trong mắt người còn có Gia Bảo? Tự người nhìn xem nhân gia nào giáo dưỡng tôn tử giống như người? Người quan tâm Gia Bảo cái gì? Chỉ vì hắn là người nối dõi tông đường của Dương gia?

Khương nhị gia đẩy Dương môn thái quân qua một bên:

- Người biết rõ thân thể của hắn không tốt, còn không ngừng bức bách hắn đọc sách, luyện võ, có phải người muốn nhìn hắn chết người mới tâm an?

- Không phải, không phải.

Thái quân biện giải nói:

- Ta chỉ muốn chấn hưng Dương gia.

- Người không hiểu, ta chỉ muốn Gia Bảo trôi qua ngày tháng đơn giản, vui sướng, cho dù sau này Dương gia hưng thịnh, hay sa sút, ta chỉ cầu Dương Gia Bảo có thể bình an sống sót, huyết mạch Dương gia có thể truyền thừa. Trải qua nhiều như vậy người còn không rõ, phú quý công danh chỉ là một giấc mộng.

Khương nhị gia thương cảm thở dài:

- Giấc mộng phú quý này, trói buộc rất nhiều người, người nên tỉnh.

- Gia Bảo, ta mang người đi tìm A Trạch, về sau người hãy ở cùng biểu ca của người đi, nhớ nghe lời biểu tấu của người, đừng đem phiền toái đến cho biểu tấu của người.

- Người là tổ phụ sao?

Khương nhị gia nhìn đôi mắt Dương Gia Bảo hồn nhiên đến cực điểm, trong lòng có chút chua xót, không thể ở trước mặt hãnh thừ nhận bản thân là Dương Soái, nâng tay sờ đầu Dương Gia Bảo:

- Đi thôi.

- ... Công...

Đại cứu mẫu như bị người bịt miệng, không thể gọi hai chữ công công, nàng hỏi:

- Đưa Gia Bảo đi Tần vương phủ ổn sao?

- Tạm thời để hãnh ở lại Tần vương phủ một thời gian, có A Trạch cùng Dật nhị, không ai dám bạc đãi hãnh. Tần vương không có bản lĩnh, cũng không có can đảm dám không chiêu đãi Gia Bảo. Tuy gần đây A Trạch rất bận, nhưng vẫn có thời gian phụ đạo võ nghệ cho Gia Bảo, ba người bọn họ độ tuổi không sai biệt lắm, Gia Bảo ở cùng bọn hãnh, sẽ giống nam tử hán, không phải là hài tử đi theo đám phụ nhân các người.

- Ta đã không trông cậy vào chuyện chấn hưng Dương gia, cũng không thể nhìn huyết mạch Dương gia sống cuộc đời hèn mọn, yếu đuối, vô năng.

Vì Khương nhị gia hổ thẹn với Dương Soái, mới muốn mang Dương Gia Bảo đi, lẽ ra hãnh có thể tự dưỡng.

Sau đó hăn lại nghĩ, nếu giáo Dương Gia Bảo thành ăn chơi giống hăn, không chừng Dương Soái tức giận mà sống lại, dù gì anh linh Dương Soái hiện thân, sẽ hù chết rất nhiều người.

Vì thế nhân suy nghĩ, hăn vẫn nên đưa Dương Gia Bảo đến Tần vương phủ mới thỏa đáng.

Dao Dao biết dạy người.

Nếu không có Dao Dao thường xuyên chỉ điểm, Khương nhị gia cũng không đi đến ngày hôm nay.

- Người cũng có thể tùy lúc tới Tần vương phủ thăm Gia Bảo, chỉ là nàg ta không cho phép xuất môn!

Khương nhị gia chỉ vào Dương môn thái quân nói:

- Nhớ kỹ, không được cho nàg ta tới Tần vương phủ.

- ... Dạ.

- Còn nữa, đám đệ muội của người... Nếu muốn trở về nhà, người sai người đưa các nàg về ngoại gia đi.

Khương nhị gia nói với một đám quả phụ:

- Là Dương gia bạc đãi các người. Dù các người không muốn về ngoại gia, ngày thường cũng có thể ra cửa thăm thân nhân thăm bằng hữu, không cần thủ Dương gia, thủ một tòa phủ đệ không có hy vọng.

Một trận gió thổi qua, Khương nhị gia dẫn Dương Gia Bảo rời khỏi Dương gia, phía sau truyền đến tiếng khóc la của Dương môn thái quân:

- Trả Gia Bảo lại cho ta.

Ngay sau đó "phốc" một tiếng, Dương Gia Bảo quay đầu lại:

- Tổ mẫu học máu.

- Nàng xứng đáng!

- Chỉ là tổ mẫu...

- Gia Bảo muốn hiếu thuận tổ mẫu?

- Dạ.

Dương Gia Bảo gật đầu, tuy tổ mẫu rất nghiêm khắc, nhưng hắn vẫn muốn hiếu thuận tổ mẫu.

Khương nhị gia rất thích hài tử hiếu thuận, hiếu thuận mới là đạo làm nhi tôn, sờ đầu Dương Gia Bảo:

- Tốt, Gia Bảo muốn hiếu thuận tổ mẫu là đúng, chỉ là hiện tại người lấy cái gì để hiếu thuận với tổ mẫu người? Tình trạng của Dương gia, người cũng nên hiếu biết vài phần, chỉ có người chân chính đứng lên, Dương gia mới có thể khôi phục sinh cơ. Người không chỉ hiếu thuận tổ mẫu của người, còn có bá mẫu thâm thâm, nếu người là huyết mạch duy nhất của Dương gia, thì phải gánh vác trách nhiệm chiếu cố các nàng.

- Hiện giờ, người có thể gánh vác sao?

- Không thể.

- Cho nên ta đem người giao cho biểu ca của người, hắn sẽ giúp người làm một nam nhi.

- Ta nhất định sẽ nghe lời biểu ca.

- Tốt.

Khương nhị gia sai người đưa Dương Gia Bảo đến Tần vương phủ, nghĩ đến Dao Dao, A Trạch cùng Triệu Đặc Dật nhất định sẽ chiêu cố hân.

- Nhị gia, người còn đi đâu?

- Đi hoàng cung.

Khương nhị gia cười chua xót, đại náo Dương gia, mang huyết mạch duy nhất của Dương gia đi, không chừng trong lòng hoàng thượng sẽ nghĩ hân như thế nào, trời đất chứng giám, tuy Khương Nhị gia cũng có ý tứ nắm chắc mạch máu của Dương gia, nhưng hân muốn vì Dương Soái giữ huyết mạch duy nhất này.

Hoàng thượng hận Dương gia như vậy, sao có thể để Dương Gia Bảo thành niên?

Có thể trở mặt nhìn Dương Gia Bảo thành tài?

Không tiêu trừ cây kim trong lòng hoàng thượng, Khương nhị gia sợ hân nhất thời mềm lòng mà đem lại phiền toái cho nữ nhi cùng tiểu tể.

Huống chi hân diễn vai Dương Soái, diễn có chút nhập thần, nếu hoàng thượng thật sự coi hân như Dương Soái, hoặc là cho rằng hân có dã tâm, Khương nhị gia khóc không ra nước mắt.

Khương nhị gia không muốn vì vậy mà bị hoàng thượng xử lý.

Hân vẫn là Khương Thừa Nghĩa, vĩnh viễn làm không thể thành Dương Soái.

Về sau hoàng thượng hạ lệnh, hân mới nhập vai Dương Soái, không có mệnh lệnh của hoàng thượng, đánh chết hân cũng không giả danh Dương Soái nhập thân.

Khương Nhị gia quỳ ngoài cửa cung, dùng sức đập đầu:

- Hoàng thượng, thần thỉnh tội với người.

Trong hoàng cung, hoàng đế cầm mật báo ném vào chậu than, ánh mắt hàm chứa một chút cảm giác phức tạp, hận Dương Soái vài thập niên, hôm nay hẳn phát giác...

Ở trong hận ý, hẳn đối với Dương Soái cũng có vài phần nói không rõ, nói không rõ cảm xúc hỗn loạn trong đó.

- Không phải đối với người, mà là đối với Khương Thừa Nghĩa!

Hoàng đế tự nói với chính mình:

- Trẫm cho người lưu lại một phần huyết mạch đã là phá lệ khai ân, tuy Khương lão nhị không bằng người, không có khả năng, vì hẳn một lòng trung thành với trẫm, trẫm mới nghĩ tới năm đó...

Ai cũng không biết năm đó hoàng đế bắt đầu dùng Dương Soái, hẳn sẽ đối mặt với áp lực cùng tín nhiệm.

Nếu không phải Dương Soái lấy kinh thành ra đặt cược. Không hề để ý tới hoàng đế, nếu không phải Dương Soái khiến lão Tần vương nhiễm bệnh, cùng cừu thị hoài nghi hoàng đế, hoàng đế sẽ không đến mức xử hẳn thiên đao vạn quả, đoạn tuyệt nhi tử nối dòng của hẳn.

- Bệ hạ?

- Để hẳn quỳ.

Hoàng đế chậm rãi nhắm mắt, ai dám nói Khương Thừa Nghĩa không đúng?

Tài trí bình thường có thể nghĩ đến chuyện diễn trò ở cửa cung?

Hiện giờ bắc cương phòng tuyến không xong, thái tử bệnh nặng, lúc hoàng đế long thể bất an, Dương Soái đột nhiên hiển linh, sẽ ủng hộ dân tâm sĩ khí, có thể giúp hoàng đế ổn định kinh thành.

Khương Nhị gia ở cửa cung quỳ một canh giờ, toàn bộ kinh thành đều chú ý tình trạng ở cửa cung, lúc này Khương Thừa Nghĩa chính là Dương Soái.

Vĩnh Ninh hầu không còn tâm tư chơi cờ cùng Gia Mẫn quận chúa, phái người ra ngoài nghe tin tức, Vĩnh Ninh hầu cười khổ nói:

- Nhìn xem, ai có thể dưỡng ra lão nhị? Hắn đem Dương Gia Bảo rời khỏi Dương gia, có gì mà hắn không dám làm?

Dương Gia Bảo là huyết mạch cuối cùng của Dương Soái, cũng là trụ cột của Dương gia, hiện giờ Dương môn thái quân đau khổ nhìn rể và măm bị nhổ đi, đem tới trồng bên người phu thê Triệu Đạc Trạch, ảnh hưởng quá lớn.

- Lão nhị là người thiện tâm, nếu không phải thật lòng hổ thẹn với Dương Soái, thương tiếc Dương Gia Bảo, hắn sẽ không đưa Dương Gia Bảo cho Dao Dao.

Gia Mẫn quận chúa vỗ vỗ tay Vĩnh Ninh hầu:

- Vì hắn là người tri ân báo đáp, chúng ta mới không chọn sai thế tử, Khương gia mới có thể có người kế tục.

Vĩnh Ninh hầu gật đầu:

- Là ta xem nhẹ lão nhị, cũng xem nhẹ tấm lòng của Dao Dao cùng A Trạch.

- Hầu gia, nhị gia đi cửa cung.

- Cái gì? Cửa cung?

- Dạ.

Vĩnh Ninh hầu trợn tròn mắt, vỗ án tán dương:

- Lão nhị kỳ tài.

Gia Mẫn quận chúa cũng cảm thán liên tục:

- Thật khó cho hần có thể nghĩ như thế, cho dù là người thông minh đến cực điểm cũng khó có thể làm tới bước này, ngày thường hoàn toàn nhìn không ra lão nhị lại có năng lực này.

- Hần sợ chết, sợ liên lụy nhị nữ tôn tử, cho nên không nghĩ nhiều bằng người khác, hoàn toàn làm việc theo cảm giác. Sẽ ít băn khoăn đắn đo hơn người khác.

Người thường làm việc bằng trực giác so với người có tâm cơ thâm trầm càng dễ tiếp cận chân tướng.

Gia Mẫn quận chúa gật đầu, dù là Dao Dao cũng không nhất định có thể nghĩ đến.

- Người nói xem, có phải lão nhị sợ Dao Dao trách cứ hần chuyện hần đem Dương Gia Bảo ra khỏi Dương gia, mới cố ý đi cửa cung? Dao Dao thấy hần vừa ăn mệt lại còn bị phạt, nhất định đau lòng, làm sao trách hần?

- Rất có khả năng.

Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh hầu nhìn nhau cười, Gia Mẫn quận chúa nói:

- Trước kia ta cho rằng lão nhị dưỡng không ra Dao Dao, hiện giờ xem ra là ta nghĩ sai rồi, không có lão nhị, sẽ không có Dao Dao.

Đối lại phụ thân khác, sẽ không hoàn toàn tin tưởng nữ nhi như thế, càng sẽ không nghe lời nữ nhi nói.

- Bọn họ có duyên phận tu luyện từ kiếp trước, đối ai cũng không được.

Vĩnh Ninh hầu cũng không hâm mộ:

- Có lão nhị cùng tôn nữ tôn tử cũng là phúc khí của chúng ta, thân sinh nữ nhi cũng không hiếu thuận đến như vậy, bọn họ so với thân sinh còn tốt hơn.

- Hừ.

Gia Mẫn quận chúa xụ mặt nói:

- Bọn họ không phải thân sinh cốt nhục của người? Người đừng có giả ngu với ta?

- Không có, không có.

Vĩnh Ninh hầu vội vã dỗ ngọt Gia Mẫn quận chúa.

Tần vương phủ.

Sau khi Tần vương biết chuyện Dương Gia Bảo bị đưa đến vương phủ, cơn đau đầu càng kịch liệt, Khương nhị gia, rốt cuộc bốn vương thiếu người cái gì?

- Hay là người đi nói với Khương nhị gia đi?

Thái phi cũng không muốn tiếp nhận Dương Gia Bảo:

- Hắn cũng lớn rồi, cho dù là biểu đệ của A Trạch, cũng không thể ở lại vương phủ, tình ngay lý gian, dễ bị thị phi, chúng ta cũng vì tôn tức mà suy nghĩ.

- Ta không thể đi.

Tần vương đỡ trán thống khổ nói:

- Hiện tại hắn là Dương Soái, là nhạc phụ của bốn vương, chỉ cần hắn nói một câu khiến bốn vương chăm sóc Dương Gia Bảo, bốn vương dám không đáp ứng sao? Mẫu phi, đừng nghĩ hắn làm không được. Bốn vương...Thật sự không muốn tái kiến nhạc phụ đại nhân.

Thái phi nhut chí thở dài:

- Nhi tử của ta mệnh thật khổ a, như thế nào lại để cho hắn làm Dương Soái?

- Mẫu phi, đừng nói nữa. Tóm lại Dương Gia Bảo sẽ để phu thê A Trạch chiếu cố, người coi như không nhìn thấy đi. Nếu hắn ở cửa cung thỉnh tội, chỉ cần hoàng thượng không nói hắn có tội, bốn vương cũng không thể đem Dương Gia Bảo trả về Dương gia.

Tần vương biết hoàng thượng sẽ không phán người bị Dương Soái nhập thân là có tội, cuối cùng nhất định là giai đại vui mừng, Quân thần ôm nhau chum đầu khóc lóc, cùng nhau tâm sự, sinh ly tử biệt.

Khương nhị gia quỳ càng lâu, càng thể hiện ra Khương nhị gia...Không đúng, phải là Dương Soái trung thành, hiện ra hoàng thượng hối hận khi sát hại Dương Soái.

Để cho Tần vương phần hận chính là chỗ này, hắn cũng không thể ngờ được.

Tần vương phủ phải lao tâm lao lực, còn phải dưỡng Dương Gia Bảo thật tốt, nhưng ưu việt này nọ một mình Khương nhị gia chiếm hết, trong lòng Tần vương một bụng hỏa khí.

- Chuyện về Khương nhị gia tạm thời để qua một bên, chuyện kể phi hiểu biết y thuật, nhi tử của ta nghĩ như thế nào?

- Mẫu phi...

Tần vương vẫn còn cảm tình với Tần vương phi, hăn lại luôn tỏ ra tình thâm ý trọng với thê tử, thấp giọng nói:

- Nàng chỉ hiểu biết một chút.

- Không phải một chút.

Thái phi khẳng định nói:

- Tuyệt đối không phải chỉ hiểu biết một chút.

- Không phải người cũng đã sai thái y bắt mạch rồi sao? Thân thể nhi tử rất tốt.

- Hôm nay người rất tốt, ngày mai đâu?

Thái phi nói:

- Không có người làm nương nào lại không vì thân sinh nhi tử mà suy xét, ta biết người không có tâm tư phế địa vị thê tử của A Trạch, nhưng nếu nàng...Độc kinh cùng y kinh cũng tinh thông...Ta nạp cho người hai vị trắc phi, về sau cách xa nàng một chút.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 100: Có Thai

Tần vương phi dùng nhu tình, trí thức, sẵn sóc, thông tuệ từng bước chinh phục Tần vương.

Cho dù xuất thân của nàng không hiển hách bằng Dương phi, nhưng tính tình của nàng dịu dàng hơn Dương phi rất nhiều.

Nàng chính là nữ nhân nhu tình như nước.

Tần vương đối với sắc đẹp cũng không có nhiều nhu cầu, trước kia Dương phi ngăn đón không cho hấn nạp thiếp, hấn lại rất muốn nạp thiếp, sau này Tần vương kể phi lại mặc kệ hấn, phóng túng hấn, hấn lại cảm thấy Tần vương phi rất hiểu tâm ý của hấn, tuy trong vương phủ cũng có hai thị thiếp, chỉ là trang trí mà thôi.

Các nàng được Tần vương phi rộng lượng hiền huệ tuyển chọn làm vật trang trí.

Dùng thanh xuân, cô độc của các nàng đổi lấy thanh danh hiền huệ cho Tần vương phi.

Tần vương đã rất nhiều năm không đi tới phòng các nàng, Tần vương phi không đề cập tới, Tần vương cũng không đề cập tới, chỉ là thị thiếp ăn ngon uống tốt được nuôi dưỡng mà thôi.

Vì Tần vương phi yêu cầu các nàng phải trầm mặc, thành thật đứng yên vị trí thị thiếp.

Nếu Tần vương không có thị thiếp, chẳng phải chứng minh Tần vương phi ghen tị?

Tần vương không đi tìm các nàng là tốt, một khi các nàng nhảy ra tranh sủng, không còn thành thật, Tần vương phi sẽ có biện pháp khiến các nàng khổ mà không nói nên lời.

Đây cũng điều khiến Khương Lộ Dao chướng mắt Tần vương phi.

Lúc tình nùng ý mật với Triệu Đạc Trạch, Khương Lộ Dao đã từng nói, thanh xuân, hạnh phúc là thứ quý giá nhất của nữ tử.

Nàng không cần một đám nữ nhân đáng thương thật đáng buồn, vô sủng vô ái tô điểm thanh danh, thà để người bên ngoài nói nàng là đồ phụ, nàng cũng không để Triệu Đạc Trạch nạp mấy vị thị thiếp về trang trí.

Nàng vĩnh viễn không thích thị thiếp, nhưng cũng sẽ không vì chính mình mà hy sinh hạnh phúc cả đời của người khác.

Tần vương thấy thái phi rất kiên quyết, nói:

- Mẫu phi, hay là chờ ta nói cùng nàng đã.

- Nàng bị hoàng hậu nương nương gọi vào Đông Cung, người còn tin nàng vô tội? Cho dù người không tin lời ta nói, hoàng hậu nương nương xem thái tử như mạng, nếu không nắm chắc, hoàng hậu nương nương sẽ không để một người nửa chay nửa mặn trị liệu cho thái tử điện hạ?

Thái phi chỉ vào Tần vương nói:

- Sao người lại hồ đồ như thế? Người vì sắc đẹp mà không màng tới tương lai của Tần vương phủ? Người không thấy hổ thẹn với phụ thân của người sao?

Tần vương là người hiếu thuận, thái phi nước mắt lưng tròng nghẹn ngào chỉ trích, hăn quỳ gối trước mặt thái phi ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

- Mẫu phi đừng nóng vội, người từ từ nói.

- Tạm thời không nói tới thân phận y nữ của nàng, chỉ nói hiện tại, chữa khỏi cho thái tử điện hạ sẽ có người vui kẻ sầu, người đừng quên, trước kia người nói thế nào với ta? Vương phủ muốn phú quý trường tồn, không thể trộn lẫn vào vòng đoạt đích, Tần vương phủ phải tìm cách thoát thân, hết thấy đều nghe hoàng thượng an bài. Cho nên người bắt A Trạch điệu thấp, hành sự tầm thường, người để các nhi tử còn lại tiến vào con đường làm quan, tăng cường căn cơ cho vương phủ, chính người cũng vứt bỏ nhân mạch mà phụ vương người lưu lại cho người, toàn lực hướng về phía văn thần.

- Những lời này người đã quên rồi sao?

- Nhi tử không dám quên.

- Không dám quên? Ta thấy người bị nàng mê hoặc đến nỗi không còn nhớ bản thân là Tần vương điện hạ, không còn nhớ bản thân còn có mẫu thân, một khi người có gì bất trắc, người nói xem ta phải dựa vào ai? Tôn tử có tốt, cũng không bằng người, người hiếu chưa?

- Nhi tử hiểu rõ.

- Một khi bệnh tình của thái tử điện hạ chuyển biến tốt đẹp, hoàng hậu nương nương cũng sẽ không cảm kích nàng, tuy nàng giảm bớt bệnh tình của thái tử, nhưng trước kia nàng vẫn luôn dấu diếm bản thân am hiểu y thuật, mà hoàng hậu nương nương còn nhìn thái tử chịu khổ nhiều năm, vài lần thiếu chút nữa liền...

Thái phi khó có lúc thông minh thế này, phân tích sự mâu thuẫn mà hoàng hậu nương nương đối với Tần vương phi, nói có sách mách có

chứng:

- Tiền triều vị danh y ở Hoài Châu cứu người vô số, cứu được công chúa tiền triều, nhưng kết quả đâu? Hẳn bị vị công chúa mà mình ra tay cứu chữa chém giết, đơn giản là hẳn biết quá nhiều, nếu không có hẳn, vị công chúa kia đã sớm chết, vị danh y ở Hoài Châu có ân cứu mạng công chúa, nhưng lúc người hoàng tộc xuống tay, sẽ để ý là ân nhân hay là huynh đệ tỷ muội sao?

- Mẫu phi...Nhi tử nghĩ nàng chỉ muốn giấu nghề.

Tần vương phi cũng không phải đồ ngốc, lúc thái tử bệnh tình trở nặng nàng còn giấu nghề.

- Vậy càng đáng sợ, nàng ngay cả y đức cũng không có, người như vậy nằm bên gối, người không sợ sao?

- ...

Thái phi nói câu y đức khiến Tần vương không thể trả lời, thái phi kéo Tần vương ngồi xuống bên cạnh, lời nói thâm thía:

- Ta không biết thân thể thái tử điện hạ rốt cuộc như thế nào, có thể chịu đựng hoàng thượng hay không, nhưng ta biết các vị hoàng tử còn lại sẽ không từ bỏ ý niệm tranh ngôi vị thái tử. Nếu bệnh tình thái tử điện hạ chuyển biến tốt đẹp, sẽ có bao nhiêu người hận nàng, nàng trước sau vẫn là vương phi của người, có thể đại biểu lập trường phương hướng của Tần vương phủ. Sau khi chữa khỏi bệnh cho thái tử điện hạ, ai còn tin người? Điểm này người không nghĩ tới sao?

Thái tử có thể sống đến lúc đăng cơ còn đỡ, một khi trên đường xuất hiện đường rẽ, thái tử mất vị trí thái tử, hoặc là qua đời, hoàng thượng sẽ lập hoàng tử khác, đến lúc đó Tần vương phủ chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của tân thái tử.

Còn có một loại khả năng chính là người khác sẽ mượn tay Tần vương phi hãm hại thái tử điện hạ.

Một khi có vị hoàng tử nào đó tìm tới cửa, Tần vương sẽ đáp ứng hay là không đáp ứng?

Nếu Tần vương có nhược điểm bị các vị hoàng tử nắm trong tay?

Biến số trong đó, tất cả đều vì Tần vương phi là y nữ, nếu chỉ là phụ nhân bình phàm, cũng không đến mức trêu chọc thị phi.

Thái phi nói:

- Ta biết người đau nàng, ta cũng không phải là người bất cận nhân tình, chỉ là không thể vì một mình nàng mà huỷ hoại Tần vương nhất mạch, người không tiện mở miệng nạp trắc phi, ta sẽ nói cùng nàng, nếu nàng là người hiểu chuyện, sẽ không oán hận người. Ngược lại còn phải cao hứng mới đúng, trắc phi là ta tuyển cho người, ta là thân mẫu của người, ai hại người, ta cũng sẽ không hại người, người cứ việc yên tâm, ta nhất định sẽ tuyển cho người hai nữ tử ôn nhu hiền thực. Về sau người sủng các nàng nhiều một chút, mặt khác ta đã tìm ma ma có kinh nghiệm trong thâm cung, đặt ở bên người người cùng tân trắc phi mới vào cửa.

Lão ma ma trong thâm cung không chỉ có kinh nghiệm, còn có bản lĩnh am hiểu thức độc(thức ăn có độc) thuộc hàng nhất đẳng

Đặc biệt là đối với mê dược, dược liệu trợ hứng, bí dược tổn thương thân thể, tuyệt tình, tuyệt tử đều có thể phân biệt được.

- Ta đã nói với thái hậu nương nương, thái hậu nương nương sẽ làm chủ ban thưởng người, trong đó có một người thái hậu chỉ danh điểm họ ban cho phu thê A Trạch.

Thái phi biết rõ, là vì A Trạch cực giống lão Tần vương:

- Người còn không rõ sao? Thái hậu vẫn không yên tâm về Tần vương phi, lo lắng A Trạch bị người hãm hại. Hôm nay Khương nhị gia lại nháo ra chuyện như vậy, A Trạch...Không phải ta và người là có thể quản được, Khương thị hay ra chủ ý, có tài ăn nói, có can đảm, cũng thực thông minh, nếu người bị kẻ phi liên lụy, hoàng thượng có thể để A Trạch sớm kế thừa tước vị.

Sắc mặt Tần vương cứng đờ, thừa tước trước?

Hắn còn sống sờ sờ, lại để nhi tử thừa tước?

Dù sao hắn cũng biết thái phi sẽ không bắn tên mà không trúng đích, hiện giờ A Trạch rất phong cảnh, được thái hậu cùng hoàng thượng coi trọng sủng ái, hoàng thượng có khả năng khiến Tần vương vinh dương, để Triệu Đặc Trạch làm tân Tần vương.

Hắn không có tâm tư phế đi địa vị thế tử của Triệu Đặc Trạch, nhưng cũng không muốn bị ép từ bỏ tước vị Tần vương.

- Ta...Ta nghe mẫu phi.

- Đây là đúng rồi.

Thái phi vui mừng:

- Người tuổi tác cũng vừa lúc, không phải nói nhi tức thế nào, cho dù nhi tức lớn lên hoa dung nguyệt mạo, am hiểu giả dạng, nàng còn có thể so với khuê tú mười lăm mười sáu tuổi sao? Ta thấy Khương thị còn thanh tú, đẹp hơn nàng nhiều, có trang điểm hoa dung cũng không bằng.

Thấy Tần vương gật đầu đồng ý nạp trắc phi, thái phi suy tính trong đầu, tuy chỉ là trắc phi, nhưng Tần vương trắc phi có thể thượng hoàng gia tông điệp(gia phả), danh phận không thể hơn chính phi, còn lại phô trương, ăn

mặc, bài trí chỗ ở cũng có định chế, trắc phi là mệnh phụ nhị phẩm, chỉ thấp hơn chính phi một phẩm cấp.

Chỉ cần Tần vương phủ lộ ra tiếng gió muốn nạp trắc phi cho Tần vương, không sợ người có nữ nhi trong sạch lại không động tâm, Tần vương phủ chính là đệ nhất danh môn.

Cho dù là thứ tử so với đích tử nhân gia bình thường còn quý trọng hơn.

Nhìn Triệu Đạc Dật là rõ.

- Vương gia, hoàng thượng...hoàng thượng tự ra cửa cung, dẫn Khương nhị gia...Không, dẫn Dương Soái vào trong hoàng cung, nghe nói, hoàng thượng cùng Dương Soái ôm nhau khóc rống, hoàng thượng trách cứ Dương Soái sao lâu như vậy cũng không tới tìm hân, cũng...Nô tài còn nghe nói, hoàng thượng ở cửa cung nói lời xin lỗi Dương Soái, hoàng thượng nói mình sai lầm khi giết trung thần lương tướng.

Tần vương thấy đau đầu, quả nhiên là mình quân trung thần mò ra trò hay,

Quân thần bọn họ ở cửa cung diễn trò, chính là kíp nổ toàn bộ kinh thành.

Tướng lãnh vùng ngoại thành, binh lính đóng quân sẽ không điên cuồng cúng bái hoàng thượng?

Các hoàng tử có thể thu mua thống quân tướng lãnh, nhưng đánh giặc cũng vậy, phản đối bằng vũ trang cũng thế, trước sau đều phải dựa vào binh lính, mà phần lớn binh lính đều coi Dương Soái như lãnh tụ tinh thần.

Hoàng thượng dựa vào nhất chiêu diêu cờ này khiến các hoàng tử mưu tính nhiều năm đều tan biến.

Tần vương đang suy đoán có phải Khương nhị gia cố ý vì chuyện này, chuyện Dương Soái nhập thân, người thông minh sẽ không tin tưởng, nhưng trên đời này bá tánh ngu xuẩn, nghe lời vĩnh viễn nhiều hơn người thông minh, nhiều hơn rất nhiều.

Hoàng thượng thừa nhận, quốc sư tán thành, Khương nhị gia có thể triệu hồi Dương Soái, cái ý niệm này đã ăn sâu bén rễ.

Chỉ cần bá tánh tin tưởng, rất khó thay đổi ý tưởng ý niệm của bọn họ.

Tần vương chưa xót lắc đầu,

- Haiz, Khương nhị gia, bốn vương không phục không được.

- Mẫu phi, đối xử tốt với Dương Gia Bảo một chút.

- Ta biết.

Thái phi yên lặng thở dài, tuy giáo dưỡng Dương Gia Bảo cũng không dễ dàng, nhưng Khương thị có thêm Dương Gia Bảo là có thêm bùa hộ mệnh.

Tuy Dương gia không bằng trước kia, nhưng uy danh của Dương Soái vẫn còn, Triệu Đặc Trạch có thêm Dương Gia Bảo, như hổ thêm cánh.

Thái phi tuyển chọn trắc phi, cũng muốn chọn lựa phụ huynh biết tranh đua, cũng là một phần trợ lực, nếu có một hai nhân gia gần giống Khương nhị gia, thái phi nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Khương nhị gia đã thành mục tiêu tuyển chọn nhạc phụ, không chỉ Tần vương phủ, nhân gia khác tuyển thê tử lựa chọn ngoại gia cũng lấy Khương nhị gia làm tiêu chuẩn.

Càng có nhiều người nhìn chăm chăm thê tử của Khương Mân Căn, mặc kệ là nam hay nữ, đều phải tính toán, nhạc phụ khó có, tổ phụ cũng rất khó có.

P/S chương tặng nè 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄 🙄

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 100+2: Có Thai 2

Nghe nói hoàng thượng cùng "Dương Soái" thấp nển tâm sự suốt đêm, giống như ngày xưa Quân thần tâm ý.

Nghe nói hoàng thượng khóc đến hôn mê bất tỉnh, là "Dương Soái" khổ khuyên mới khuyên được hoàng đế.

Nghe nói "Dương Soái" tỏ vẻ, hắn không thể thường xuyên nhập thân, về sau chỉ sợ rất khó tái hiện, khẩn cầu hoàng thượng chiếu cố Dương gia nhiều hơn, thuận tiện dìm dặt Khương nhị gia, theo lời "Dương Soái" nói, Khương nhị gia vì triệu hồi hắn mà thiệt hại tuổi thọ, tổn thương nguyên khí.

Nghe nói hoàng thượng rất cảm động, tỏ vẻ nhất định sẽ chiếu cố Khương nhị gia thật tốt.

Nghe nói...

Nghe nói...

Tóm lại kinh thành nghe nói bay đầy trời, đủ loại truyền thuyết về hoàng thượng, Dương Soái, Khương nhị gia không dứt bên tai.

Có chút truyền thuyết khiến người khác nhin không được mà cười ầm lên, tỷ như nói về quan hệ sâu xa giữa Khương nhị gia cùng Dương Soái...

Khương Lộ Dao nghe tin tức thu thập từ bên ngoài, cười ngửa tới ngửa lui, đương nhiên cũng có người nói Khương nhị gia cùng hoàng thượng

không thể không nói chuyện xưa...

Cái này khiến Khương Lộ Dao rất phiền chán.

Nàng không thích đoạn tụ chi tích, cho dù người nọ là hoàng thượng cũng không được.

Triệu Đặc Trạch nhìn thấy nàng không vui, kiên quyết tỏ thái độ nhất định sẽ đem tin tức này áp xuống, sẽ không để tin tức này tràn lan.

Chỉ là Khương nhị gia thật sự ở trong hoàng cung đến ba ngày, hoàng thượng cũng không rời Khương nhị gia nửa bước.

- Biểu đệ, ăn cơm thôi.

Triệu Đặc Trạch tới sân viện của Dương Gia Bảo, thấy hắc còn đang ngủ trên giường, nhẹ nhàng lay hắc tỉnh.

- Sau khi dùng bữa xong, ta dẫn người xuất môn cưỡi ngựa chạy hai ba vòng.

- Tổ mẫu nói cưỡi ngựa, ta chịu không nổi...

- Cưỡi tiểu mã, sẽ không có việc gì.

Triệu Đặc Trạch để nha hoàn hầu hạ Dương Gia Bảo rửa mặt chải đầu.

- Người cũng nên luyện cưỡi ngựa.

- Dạ, dạ, dạ.

Tuy chỉ ở cùng biểu ca có ba ngày, hắc cảm giác so với lúc ở Dương gia còn tự tại hơn nhiều, trên người cũng có chút lực.

Trong phòng không có mật mờ u tối, mà lại tràn ngập ánh mặt trời, tràn ngập cảm giác tươi sáng.

Mỗi ngày rời giường, tâm tình của Dương Gia Bảo rất tốt.

Sáng sớm hăn sẽ thấy biểu ca ở trong sân luyện kiếm, biểu tẩu chạy chậm vòng quanh Triệu Đặc Trạch, sau đó bọn họ sẽ cùng nhau dùng điểm tâm sáng.

Biểu ca không cho hăn luyện kiếm, hăn liền đi theo biểu tẩu tập chạy chậm, đuổi chân vận eo.

Sau khi dùng điểm tâm sáng xong, hăn sẽ uống một chén dược, uống dược đối với hăn mà nói cũng không xa lạ, từ lúc có ký ức, hăn đã không ngừng uống dược, uống dược.

Nhưng biểu tẩu chuẩn bị chén dược cho hăn, không chỉ không đắng, còn thực ngọt lành, giống như uống nước đường, uống vào bụng ấm lên.

Thời gian còn lại, biểu tẩu rất ít để hăn uống dược, sai đầu bếp biến đổi dược thiện đa dạng, theo lời biểu tẩu nói, dược bổ không bằng thực bổ.

Lúc biểu ca rảnh rỗi cũng sẽ dạy hăn đọc sách, nhưng Dương Gia Bảo thích nghe biểu tẩu giảng bài hơn.

Một là vì biểu ca rất bận, Dương Gia Bảo không thể quấy rầy biểu ca bận rộn chính sự, hăn sẽ khiến biểu ca thêm phiền, không thể để biểu ca vì hăn mà trì hoãn tiền đồ.

Hai là biểu tẩu giảng giải công khóa rất sinh động thú vị, thanh âm của biểu tẩu cũng dễ nghe, lại rất có kiên nhẫn.

Luôn cổ vũ khen ngợi Dương Gia Bảo, cũng không nói hăn ngốc hay là xuẩn.

Cổ vũ hăn nói nhiều, nghĩ nhiều, nghe nhiều, hơn nữa biểu tẩu còn nói với hăn, nghĩ nhiều, nghe nhiều đầu óc sẽ càng linh hoạt.

Cũng không phải Khương Lộ Dao cố ý nói láo để Dương Gia Bảo tin tưởng, mà là trong số những người được Khương Lộ Dao "dạy học và giáo dục", Dương Gia Bảo là học sinh xuất sắc nhất, nghe lời nhất.

Nhớ tới tình cảnh năm đó, nàng đốc xúc Khương nhị gia cùng Khương Mân Cần, Khương Lộ Dao chỉ muốn khóc.

Giáo đồ vật này nọ nói cả chục lần, vậy mà hai vị kia lại nghe như không nghe.

Dương Gia Bảo nghe lời, hiếu học, nghiêm túc, ngoan ngoãn, quả thực là loại đệ tử mà lão sư nào cũng hy vọng có thể gặp phải.

- Hôm nay có món mà biểu đệ thích ăn nhất, là vịt nướng, chỉ là biểu đệ không thể ăn nhiều.

Ba ngày nay, Khương Lộ Dao vẫn luôn giúp Dương Gia Bảo dưỡng dạ dày, có thể ăn được một ít vịt nướng dầu mỡ.

- Nhạc phụ cũng thích ăn vịt nướng.

- Khương nhị gia sao?

Dương Gia Bảo đã có thói quen nói chuyện khi dùng bữa, đôi mắt sáng lấp lánh, Khương nhị gia có thể giúp tổ phụ hiển linh, lại mang hắc đi, hắc thật sự rất kính nể Khương nhị gia, Khương nhị gia ở trong lòng hắc có địa vị còn cao hơn biểu ca cùng biểu tẩu.

- Phụ thân ta không chỉ thích ăn vịt nướng, tất cả những gì liên quan đến thịt hắc đều thích.

Khương Lộ Dao gấp hai khối vịt nướng bỏ vào trong bánh tráng, gấp thêm dưa chuột cùng hành tỏi, bôi tương lên bề mặt, sau đó cuộn lại đưa cho Dương Gia Bảo.

- Ăn thử xem.

- Đa tạ biểu tâu.

- Không cần nói đa tạ, người một nhà không cần tạ tới tạ đi, biểu đệ không cần khách khí với ta.

Khương Lộ Dao đem một khối vịt nướng nhét vào miệng Triệu Đặc Trạch, sau đó nhét dưa leo với tỏi vào miệng hắn, cười tủm tỉm nói:

- Ăn ngon không?

- Ăn ngon, ăn ngon.

Tuy Triệu Đặc Trạch bất mãn không được nàg đãi ngộ như Dương Gia Bảo, nhưng đồ ăn trong miệng hắn là Dao Dao tự tay đút cho, da mặt dày há mồm nói:

- Còn muốn, còn muốn.

Dương Gia Bảo thấy biểu tâu như nhét rác vào miệng biểu ca, mà biểu ca lại cười không thấy mắt, không thấy mắt nha.

Biểu ca không giống những lời người ta hay nói là táo bạo, dễ giận, háo sắc, phong lưu, biểu ca thật lòng thích biểu tâu.

Cũng đúng, nữ nhân giống như biểu tâu, ai mà không thích?

Dương Gia Bảo trộm nhìn biểu tâu một cái, nếu thê tử tương lai của hắn cũng giống biểu tâu thì tốt quá.

Có chút khẩn trương, Dương Gia Bảo thở hơi khó khăn, quơ tay đụng chén đĩa rơi xuống đất, loảng xoảng một tiếng, Dương Gia Bảo nói:

- Ta không phải...Không phải cố ý.

- Không sao, không sao, chỉ là một đôi chén đũa mà thôi, ta sai người mang ra đôi khác.

Khương Lộ Dao an ủi nói:

- Biểu đệ chỗ nào cũng tốt, chỉ là quá khách khí, không giống người một nhà, người không biết đâu, phụ thân ta cùng ca ca ta ở trước mặt ta còn tranh giành đồ ăn, qua mấy ngày nữa chờ phụ thân ta nghỉ ngơi dưỡng tốt thân thể, ta để phụ thân dẫn người ra ngoài dạo phố, trong phố phường không ít thứ thú vị, nhiều chuyện vui vẻ, biểu đệ sẽ thích.

Dương Gia Bảo chủ động gấp một đũa đồ ăn cho Khương Lộ Dao.

- Biểu tẩu cũng ăn đi.

- Được.

Lúc Khương Lộ Dao chuẩn bị dùng bữa, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, chiếc đũa rơi xuống đất, che miệng nói:

- Ống nhỏ.

- Dao Dao.

Triệu Đặc Trạch cuống quít đứng dậy vỗ vỗ sau lưng nàng, lo lắng hỏi:

- Làm sao vậy? Nàng làm sao vậy?

Dương Gia Bảo vô cùng lo lắng:

- Biểu tẩu, ta...

- Không liên quan đến người...

Khương Lộ Dao miễn cưỡng cười một cái, sau một trận ói mửa, đồ vật đều nhỏ ra, mới cảm thấy thoải mái một chút, nhưng vẫn cảm thấy ghê tởm,

sau khi súc miệng xong, Khương Lộ Dao nói:

- Lấy chút nước mơ chua lại đây.

- Dao Dao?

Triệu Đạc Trạch có chút kinh hỉ:

- Có phải hay không, có phải hay không, a, có phải hay không.

Dương Gia Bảo không hiểu cái gì có phải hay không?

Khương Lộ Dao nói:

- Không biết, chỉ là phản ứng có chút giống.

- Tốt quá, ha ha.

Triệu Đạc Trạch ôm ngang Khương Lộ Dao, xoay tròn ba vòng, Khương Lộ Dao vỗ lưng hẳn.

- Buông, buông, đầu ta choáng váng.

- A.

Triệu Đạc Trạch lập tức ngừng lại, ôm Khương Lộ Dao đặt lên giường, cẩn thận nói:

- Còn choáng váng sao?

- Còn chưa có xác định, người cao hứng cái gì? Nếu không phải, làm sao bây giờ? Sẽ khiến biểu đệ chê cười.

- Biểu tẩu, biểu ca.

Dương Gia Bảo không biết làm sao, thật sự hẳn không biết bọn họ vui mừng cái gì.

Vừa rồi biểu tấu mới vừa phun ra, biểu ca lại rất vui vẻ? Biểu ca không lo lắng cho biểu tấu sao?

Triệu Đạc Trạch giơ tay xoa đầu Dương Gia Bảo:

- Tiểu tử ngốc, có lẽ biểu tấu của người có thai, sang năm người liền làm biểu tấu.

- Có thai?

Dương Gia Bảo ngây thơ nhìn biểu tấu:

- Có tiểu chất?

Khương Lộ Dao đỏ mặt, thấp giọng nói:

- Đừng nghe hẳn, có lẽ không phải, không phải nôn mửa đều sẽ có thai.

- Thịnh thái y tới đây.

- Chờ thêm đi.

Khương Lộ Dao phản đối, Triệu Đạc Trạch lại nói:

- Ta một ngày cũng chờ không được, Dao Dao, thái y chỉ cần một tháng là có thể suy đoán.

- Nhưng nếu không phải...

- Không phải thì không phải, nàng cùng ta còn rất trẻ, không nóng nảy. Có thai là tốt nhất, nếu không có, còn có sang năm, năm sau, cứ để thái y tới nhìn xem, ta cũng yên tâm, gần đây ta nhìn nàng ăn rất ít, cũng hay mệt mỏi.

Triệu Đạc Trạch kiên quyết thỉnh thái y tới phủ, cho dù không phải có thai, cũng phải để thái y xác định xem thân thể Dao Dao có vấn đề hay không.

Bên này bọn họ vừa tìm thái y, bên kia thái phi cùng Tần vương đều nghe được tin tức, còn Tần vương phi...

Từ lúc bị hoàng hậu triệu kiến tới giờ, vẫn chưa trở về, nghe nói bệnh tình của thái tử trở nặng, hoàng hậu giữ Tần vương phi ở lại Đông Cung tùy thời cứu trợ thái tử.

Tần vương phi mới hơn ba mươi, nhan sắc vẫn luôn bảo dưỡng, nàng lưu lại Đông Cung, ở bên người thái tử, trong lòng Tần vương cảm giác không thoải mái.

Luôn có cảm giác đội nón xanh trên đầu.

Tần Vương đối với chuyện thái phi chủ trương nạp trắc phi cho hẳn, cũng không tỏ vẻ lãnh đạm.

Thái phi sai người đi dò hỏi nguyên nhân tuyên triệu thái y, tưởng là Dương Gia Bảo phát bệnh, không ngờ là thân thể thể tử phi không thoải mái.

Thái phi nói thầm hai câu:

- Tuổi còn trẻ, sao thân thể lại không tốt? Ngày thường nhìn nàng không phải rất tốt sao?

Thật ra thái phi còn trông cậy Khương Lộ Dao lo liệu tu sửa thôn trang với lo hỉ sự cho Tần vương nạp trắc phi.

Thái phi đã lớn tuổi, không muốn nhọc lòng, đem này đó giao cho Khương Lộ Dao là thích hợp nhất.

Từ lúc biết Tần vương phi là y nữ, hạ nhân hồi môn của Tần vương phi càng mất nhiều nước luộc.

Thay đổi nhân sự, chọn mua, chức vị quan trọng trong phòng bếp... Thái phi thay đổi toàn bộ hạ nhân trong Tần vương phủ.

Cũng đem người của Tần vương phi tổng cổ đến nơi rất xa.

Tần Vương phi thật vất vả mới rời khỏi Đông Cung, cả thân mệt mỏi, mới vừa bước vào vương phủ, liền nghe thấy tiếng châm ngòi pháo nổ, Tần vương phi hỏi:

- Sao lại thế này?

- Hồi bẩm vương phi, thế tử phi có thai, thế tử gia thưởng toàn bộ hạ nhân vương phủ, mỗi người mười lượng bạc.

- Có thai?

Tần vương phi nhú mày, Khương thị có thai? Chẳng phải chuyện vật liệu đá đã để nàng phụ trách xử trí?

Cố tình có thai ngay lúc này, số mệnh của Khương thị sao lại tốt đến như vậy?

Tần vương phi càng thêm trầm trọng, trở về phòng, nàng nghe nói hạ nhân hồi môn đều bị đuổi đi nơi khác, tức giận hỏi:

- Là ý tứ của thế tử phi?

- Không phải, là thái phi định ra.

Ma ma hồi môn thấp giọng nói:

- Lão nô nghe nói thái phi vì Tần vương điện hạ tuyển chọn trắc phi.

- Trắc phi

- Dạ.

- Tần vương đồng ý?

Tần vương phi không dám tin, mở to hai mắt, nàng vì Tần vương trả giá nhiều như vậy, dùng nhiều tâm tư như vậy, sao Tần vương có thể đồng ý nạp trắc phi?

- Tần vương điện hạ cũng không phản đối.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 101: Sắc Phong

Ma ma hồi môn cúi đầu không dám nhìn chủ tử, suy nghĩ một lúc, khuyên nhủ:

- Vương gia bị thái phi điện hạ ép bức, cho dù trắc phi vào cửa, còn có thể lướt qua người sao? Còn không phải ở trước mặt người lập quy củ?

- Trước kia có lẽ thế, hiện giờ chỉ sợ chưa chắc.

Tần vương phi vô lực nằm xuống giường, tinh thần của nàng giống như bị rút cạn.

Trước kia nàng nắm chắc Tần vương sẽ không nạp trắc phi, chỉ xem trắc phi như vật trang trí tùy ý bài bố.

Hiện giờ nàng bị lộ chuyện hiểu biết y thuật, thái phi sẽ không để nàng quá mức thân cận với Tần vương cùng tân trắc phi.

Chính phi không được sủng, chính là tương lai sau này của nàng.

Bên ngoài tiếng pháo nổ không dứt bên tai, Tần vương phi rất khó chịu, vào lúc nhân sinh mất mát, rơi vào hố sâu, Khương Lộ Dao lại tuôn ra tin vui có thai.

Tương phản mãnh liệt, khiến tâm tình của Tần vương phi càng thêm trầm trọng.

- Người lui xuống đi.

- Chủ tử.
- Lấy một phần lễ mừng đưa cho thế tử phi đi.
- Chủ tử...
- Đừng để xảy ra sơ sót.

Tần vương phi nhắm mắt, nước mắt lăn xuống.

- Nếu ta chỉ còn danh phận cùng thế diện, lại lật mặt với Khương thị, ta còn cái gì?

- Người còn các vị thiếu gia, bọn họ đều hiếu thuận với người.
- Ừ, bọn họ rất hiếu thuận với ta, nhưng ở phía trước bọn họ còn có thế tử gia, nhi tử của ta có thể so cùng thế tử gia sao? Người biết không ở Đông Cung... Thái tử cùng hoàng thượng không hề triệu kiến bọn họ dù chỉ một lần, bọn họ là con tin để kiềm chế ta.

Tần vương phi thiếu chút nữa cắn nát môi, nếu không phải cố kỵ tánh mạng của nhi tử, nàng sẽ châm sai thái tử hai ba châm, khiến hoàng hậu hiếu được thống khổ mất đi nhi tử.

Càng khiến Tần vương phi không thể chịu đựng được, chính là nàng không thể giống Khương nhị gia trở thành sủng thần.

Lúc rời khỏi Đông Cung, Tần vương phi vừa lúc ân hận thấy Khương nhị gia xuất cung, nàng chính là người tài ba cứu thái tử điện hạ, nhưng nàng không thể so sánh với Khương nhị gia giả thần giả quỷ, lừa dối người trong thiên hạ.

Đơn giản là Khương nhị gia có thể triệu hồi Dương Soái, hoàng thượng không chỉ ban thưởng rất phong phú cho hắn, còn sai ngự tiền thị vệ hộ tống hắn về Vĩnh Ninh hầu phủ.

Khương nhị gia diều võ dương oai đi trước mặt nàng, bộ dạng tiểu nhân đắc chí thật khiến Tần vương phi đau đớn tâm can.

Không phải Tần vương phi một hai phải so sánh cùng Khương nhị gia, mà là Khương nhị gia càng phong cảnh vô hạn, địa vị của Triệu Đặc Trạch càng vững như thái sơn.

Chỉ cần nghĩ như vậy, trong lòng Tần vương phi giống như căn phải hoàng liên, tràn đầy hương vị chua xót.

Dù gian nan như thế nào, ngày tháng cũng có thể qua đi.

Tần vương phi khàn giọng phân phó:

- Tuyển nhiều đồ vật quý trọng, đừng để thế tử phi xem thường.

Ma ma hồi môn gật đầu, chậm rãi rời khỏi phòng.

Triệu Đặc Dật ngoài cửa phòng, chấp tay hỏi:

- Mẫu phi thế nào?

- Vương phi vừa mới ngủ, nhị thiếu gia lát nữa hãy đến.

- Nếu vậy ta không quấy rầy mẫu phi...

- Dật nhi sao?

Tần vương phi nghe tiếng hỏi, Triệu Đặc Dật trả lời:

- Là nhi tử.

- Vào đi, Dật nhi, người vào đi

- Dạ.

Triệu Đạc Dật bước vào phòng, nhìn thấy Tần vương phi, hấn ngần người một chút, chưa bao giờ thấy mẫu phi tinh lực vô dụng đến như thế, thần sắc uest oải không phấn chấn.

- Mẫu phi...

Tần vương phi mới ba ngày không hồi phủ, liền gây một vòng, cặp mắt từ ái nhu hòa hằm sâu vào hốc mắt, Triệu Đạc Dật nhìn mà trong lòng cảm thấy rất khó chịu, ngồi trên ghế bên cạnh giường, rốt cuộc hấn chỉ là thứ tử của Tần vương phi, cũng không thể thân cận ngồi trên giường.

Tần vương phi miễn cưỡng cười:

- Dật nhi không đi chúc mừng thế tử gia sao?

- Đại ca sợ quấy rầy đại tẩu dưỡng thai, cũng không cho đại tẩu nhúc nhích.

Triệu Đạc Dật cười ôn nhuận:

- Đại huynh rất đau tẩu tử, mẫu phi không cần vì tẩu tử mà lo lắng.

Ai lo lắng cho Khương Lộ Dao?

Tần vương phi nhìn ra Triệu Đạc Dật đã buông xuống tất cả kỉ niệm về Khương Lộ Dao.

Nghĩ lại Triệu Đạc Dật làm người như thế nào, Tần vương phi lại có vài phần không thoải mái, Triệu Đạc Dật thà bản thân chịu khổ, cũng hy vọng người khác có thể trôi qua thật tốt.

Cho dù hấn còn nghĩ tới Khương Lộ Dao, vì muốn Khương Lộ Dao trôi qua thật tốt, hấn sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Chỉ biết đem hết thảy chôn dấu trong lòng.

- Nghe nói Khương nhị gia đem Dương Gia Bảo rời khỏi Dương gia?

- Dạ, hiện giờ Dương Gia Bảo ở cùng đại huynh, đại huynh an bài chỗ ăn ở cho hắn.

- Tôn tử duy nhất của Dương Soái lại ở vương phủ...Chỉ sợ bọn họ cũng không tiện, Khương nhị gia cũng thật là, chiếm được ưu việt lại đem Dương Gia Bảo ném cho nữ nhi đã xuất giá, thật sự là quá...Nếu hắn không thể quản, một hai bắt hắn ra làm chi?

- Là Dương Soái nói đưa Gia Bảo đến bên cạnh đại huynh, Dương Soái cũng muốn Gia Bảo được cường tráng, ngày tháng sinh hoạt phong phú, Dương gia đóng cửa lâu lắm rồi, Dương Gia Bảo không thể sinh hoạt giống bọn người thái quân.

Triệu Đặc Dật đối với cách làm của Khương nhị gia cũng rất tán đồng, hắn cảm thấy Dương Gia Bảo ở bên người Triệu Đặc Trạch sẽ tốt hơn ở Dương gia.

- Dương Soái?

Tần vương phi nhàn nhạt nói:

- Dật nhi cũng tin sao?

- Ta tin hay không cũng không quan trọng, bá tánh cùng tướng sĩ Đại Minh đều tin, Khương nhị gia chính là Dương Soái.

- Thế tử gia thật là người có phúc khí.

Trong lòng Tần vương phi càng hụt hẫng, nói sang chuyện khác:

- Gần đây người có gặp sư phó của người không? Nghe nói Dương môn thái quân bị bệnh?

- Sư phó dặn ta an tâm đọc sách, những chuyện còn lại chớ có để ý.

Triệu Đặc Dật tâm tình bình tĩnh, cũng không bài xích chuyện phải ở vương phủ đọc sách.

- Đọc nhiều sách mới thấy mình thiếu hụt, trước kia ta luôn cho rằng mình đã thành tài, hiện giờ nhìn kỹ lại, ta cũng chỉ biết một chút mà thôi, gần đây ta đối với chiến sách binh pháp lại có nhận thức mới. Đại huynh nghe ý kiến của ta xong, đại huynh thống lĩnh Thần Cơ Doanh có sức chiến đấu càng dũng mãnh.

- Dật Nhi, đó là chiến pháp do người nghĩ ra?

Trong lòng Tần vương phi rĩ máu, sao lại đưa cho Triệu Đặc Trạch?

- Hiện giờ nhi tử không dùng được, không bằng giao cho đại huynh.

Triệu Đặc Dật nói như chuyện này là đương nhiên là lẽ thường. Tần vương phi không muốn nghe nữa, chỉ khiến tâm tình nàng càng không tốt.

- Dật nhi quá thiện tâm, chưa chắc người khác sẽ cảm kích.

- Đại huynh là huynh trưởng của ta, ta chỉ làm chuyện nên làm.

- Dật nhi có nghe tổ mẫu của người nói gì không? Về hôn sự của người?

- Tổ mẫu nói tổ mẫu sẽ lo liệu.

Triệu Đặc Dật khuyên nhủ:

- Thân thể người không khỏe, đừng quá quan tâm tới nhi tử, nghỉ ngơi điều dưỡng thân thể cho thỏa đáng.

- Sư phó của người biết cuộc hôn nhân này không?

- Sư phó sẽ không phản đối, dù sao cũng là phụ vương cùng tổ mẫu định ra.

- Người đâu? Thực sự nhìn trúng tiểu thư Hưng Vinh hầu phủ? Hoàn Nương?

- Nhi tử nghe lời trưởng bối.

Ấn tượng của Triệu Đặc Dật đối với Hoàn Nương không tốt cũng không xấu, nếu các trưởng bối nhìn trúng Hoàn Nương, hẳn cũng không phản đối.

Thân là thứ tử trong vương phủ, hẳn không giống đại huynh cùng bọn đệ đệ, có quyền tùy hứng.

Tuy Triệu Đặc Dật xem Tần vương phi như mẫu thân mà đối đãi, nhưng vẫn luôn ghi nhớ thân phận của mình, cũng chưa từng nghĩ sẽ so sánh với đại huynh cùng bọn đệ đệ.

Tần vương phi chậm rãi nói:

- Dật nhi, ta muốn người trôi qua ngày tháng thật tốt.

- Mẫu phi thường nói gia hòa vạn sự hưng, ta biết nên làm như thế nào, người nghỉ ngơi đi, ta có hẹn với Dương Gia Bảo, ý tứ của tẩu tử cùng Đại huynh là muốn mấy ngày này, để ta chiêu cố Dương Gia Bảo. Tẩu tử không tiện hoạt động, mới này đại huynh còn nhắc tới quyền quản gia trong phủ...

- Cái gì? Thế tử phi còn tính giao cho thái phi?

- Đại huynh nói thái phi tự thu hồi lệnh bài, có lẽ sẽ tự xử lý công việc trong phủ.

- Đúng không.

Tần vương phi có chút thất vọng, cũng có một chút may mắn, tuy nàng mất quyền lợi quân gia, nhưng cũng không cần đối mặt với vấn đề vật liệu đá.

Dựa vào năng lực của thái phi, vật liệu đá lỗ lã, thái phi nhận không nổi, đến lúc đó lại có một phần não nhiệt để xem.

- Mẫu phi nghỉ ngơi đi, nhi tử...

Triệu Đặc Dật suy nghĩ nói:

- Chuyện phụ vương nạp trắc phi người không cần quá để ý, mới vừa rồi ở thư phòng, nhi tử nhìn ra phụ vương vẫn để ý tới người, chỉ là... Chỉ là gần nhất bệnh tình của thái tử điện hạ liên lụy tới mẫu phi, chịu đựng qua khoảng thời gian này, mẫu phi khổ tâm, nhất định phụ vương sẽ hiểu, đến lúc đó phụ vương lại sẽ ở cùng mẫu phi.

Tần vương phi cũng biết, nếu nàng trị liệu hết cho thái tử, một lần nữa sẽ nắm giữ chủ động mẫu chốt, một khi thái tử bệnh chết, nàng tuyệt đối không thoát được can hệ, sẽ bị hoàng hậu chèn ép cùng trả thù.

- Dật Nhi tin tưởng mẫu phi sao?

Tần vương phi nước mắt lưng tròng:

- Tin tưởng mẫu phi sẽ không hại người?

- Tin tưởng.

Triệu Đặc Dật kiên định nói:

- Người đối xử với nhi tử rất tốt, nhi tử vĩnh viễn sẽ không quên. Cho dù người khác không tin người, nhi tử vẫn tin tưởng mẫu phi, xem người như mẫu thân mà đối đãi.

- Dật nhi...

Tần vương phi cảm động rơi nước mắt, lúc này nàng không có giả vờ, vì muốn lợi dụng Triệu Đạc Dật, nàng đối xử tốt với Triệu Đạc Dật đã mười mấy năm, mười mấy năm cho dù đường miêu đường cầu cũng có cảm tình, huống chi Triệu Đạc Dật thuần túy thiện lương, chí thuần chí hiếu.

Lúc tất cả mọi người cảnh giác Tần vương phi hạ độc hại người, Triệu Đạc Dật lại tín nhiệm nàng, trong lòng Tần vương phi nổi lên từng đợt ảm áp.

- Dật nhi, ta...Ta...

Tần Vương phi nhấp máy môi, nàng vẫn không có cách nào nói rõ chuyện hoán tử với Triệu Đạc Dật.

- Nhi tử xin cáo lui.

Triệu Đạc Dật nghĩ Tần vương phi lại muốn nói đến tẩu tử Khương Lộ Dao, liền đứng dậy rời đi.

Tần vương phi nhìn chằm chằm cửa phòng một lúc lâu, chậm rãi nhắm mắt lại đôi mắt, thôi, về sau ít lợi dụng Triệu Đạc Dật một chút.

Hiện giờ thời gian cấp bách, chuyện hoán tử không thể kéo dài. Một khi Khương Lộ Dao ở vị trí Tần vương thế tử phi sinh hạ đích tử, tương lai cho dù huyện hoán tử bị vạch trần, Tần vương có khả năng sẽ cam chịu để Triệu Đạc Trạch tiếp tục làm thế tử.

Trừ chuyện Triệu Đạc Trạch có thực lực ra, tôn tử cũng là mấu chốt.

Triệu Đạc Dật...Hắn rất khó có nhi tử nối dõi, trong lòng Tần vương phi có chút hối hận, nàng xuống tay quá sớm.

Thái phi chỉ chú ý tới Tần vương, Tần vương thế tử, cũng không nghĩ tới tình trạng thân thể của Triệu Đạc Dật, Triệu Đạc Dật là thứ tử, ai sẽ tin Tần vương phi sẽ uy hiếp hãm hại thứ tử?

Một khi chuyện hoán tử bị vạch trần, thân phận Triệu Đạc Dật sẽ thay đổi, nhất định thái phi sẽ thỉnh danh y bắt mạch cho Triệu Đạc Dật, Tần vương phi không thể dấu diếm danh nghĩa.

Vương phủ chỉ có nàng biết y thuật, nàng rất khó giải thích vì sao Triệu Đạc Dật không thể kéo dài hậu đại nối dòng, Triệu Đạc Dật là một tay Tần vương phi nuôi lớn.

Triệu Đạc Dật không thể kéo dài cốt nhục, cho dù hãn mới là đích tử cũng sẽ không được Tần vương coi trọng, đến nỗi Tần vương phi sở sinh ra nhi tử, cũng vì nàng không thể chứng minh chính mình vô tội, mà mất đi cơ hội bước lên vị trí thế tử.

Tần vương phi nghĩ đến đây sắc mặt trắng bệch, vạch trần hay không vạch trần đối với nàng cũng không có gì tốt, vốn tưởng rằng...

Có thể mượn cơ hội đả kích Triệu Đạc Trạch.

Tần vương thà nâng đỡ Triệu Đạc Trạch có nhạc gia để dựa vào, cũng sẽ không để nhi tử của y nữ kế thừa tước vị.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 101+2: Sắc Phong

Nàng ngồi dậy, thân thể run rẩy, từ nơi bí ẩn lấy ra một viên thuốc, cười chua xót, viên thuốc này đưa cho Triệu Đặc Dật, nàng sẽ không có lỗi với Triệu Đặc Dật.

Tần vương phi thừa dịp dùng bữa, đem viên thuốc này hòa vào canh bổ cho Triệu Đặc Dật uống, thấy Triệu Đặc Dật không hề phòng bị uống hết.

Trong lòng nàng thoáng an ổn một chút, giống như vì muốn chứng minh cho thái phi cùng Tần vương biết, nàng sẽ không dùng độc.

Ba ngày liên tiếp nàng đều kêu Triệu Đặc Dật tới cùng nàng dùng bữa.

Đáng tiếc...Tần vương phi thực sự không gặp may.

Ngày thứ tư, Triệu Đặc Dật bệnh không dậy nổi, một hồi đau đầu, một hồi đau họng, một hồi đau ngực, một hồi đau bụng...Tần vương phi không rõ vì sao sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Nàng còn cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi chiếu cố Triệu Đặc Dật, lại bị thái phi ngăn trở.

Trước kia thái phi rất thương yêu ba nhi tử do Tần vương phi sở sinh, sau khi biết Tần vương phi là y nữ, thái phi đối với ba người bọn họ tình cảm phai nhạt không ít, cũng phòng bị không ít.

Hiện giờ Tần vương trừ nhi tử do Tần vương phi sở sinh ra, chỉ còn thể tử cùng Triệu Đặc Dật, sao thái phi có thể trơ mắt nhìn Tần vương phi

thương tổn Triệu Đạc Dật?

Tần vương phi có miệng mà khó giải thích.

Sau khi thái phi quản gia, cũng không có hỏi tới vấn đề vật liệu đá, mà lo chuẩn bị đính hạ hôn sự cho Triệu Đạc Dật cùng tiểu thư của Hưng Vinh hầu, trưởng bối hai phủ gặp mặt, định ra hôn ước, thái phi cũng rất yêu thương coi trọng Triệu Đạc Dật, biết Triệu Đạc Dật là thứ tử có bản lĩnh, không thể đối đãi như thứ tử tầm thường.

Chỉ là thái phi cũng không thể giúp Triệu Đạc Dật tổ chức hôn lễ long trọng, nếu Khương nhị gia tìm tới cửa thì sao?

Hiện giờ thái phi cùng Tần vương sợ nhất chính là Khương nhị gia được thánh sủng cực cao, tùy thời có thể hóa thân làm Dương Soái.

Tuy Tần vương từng phán đoán, hoàng thượng sẽ không dễ dàng cho phép Khương nhị gia triệu hồi Dương Soái, nhưng không chịu nổi một khi...

Hơn nữa gần đây hoàng thượng thường xuyên tuyên triệu Khương nhị gia tiến cung, nghe nói hoàng thượng rất tín nhiệm sủng ái Khương nhị gia.

Nghe nói Dương Soái yêu cầu..... Dù sao kinh thành đệ nhất ăn chơi trác táng lẫn mình biến hoá thành sủng thần của hoàng đế.

Sau khi Khương Lộ Dao biết Triệu Đạc Dật đã định hôn sự, khẽ thở dài một hơi, liếc nhìn Triệu Đạc Trạch ngây ngô cười, lúc này, cuối cùng hẳn cũng có thể yên tâm, tuy hẳn không nói gì, nhưng trong lòng nhất định để ý.

Triệu Đạc Trạch tâm nhãn rất nhỏ, hận không thể khiến Khương Lộ Dao chỉ nhìn một mình hắn.

- Dương phi lưu lại của hồi môn...

Triệu Đạc Trạch suy nghĩ nói:

- Có phải nên đưa qua cho Triệu Đạc Dật?

Vì Tần vương phi luôn tỏ vẻ hiền huệ, sau khi Khương Lộ Dao vào cửa liềm đem của hồi môn của Dương phi đưa cho nàng, hiện giờ của hồi môn của Dương phi đều nằm trong tay Khương Lộ Dao.

- Người tính lấy có gì đưa cho hắn?

Cũng không thể nói đây là thân mẫu của hắn lưu lại.

Triệu Đạc Trạch lắc đầu nói:

- Vì không thể nghĩ ra lý do nên mới phiền lòng, ta cũng không muốn bất cứ thứ gì của Dương phi, nhìn thấy...Liền phiền lòng.

Hắn đã trùng tu bãi tha ma, đem toàn bộ hài cốt ở bãi tha ma an táng, tuy hắn không tìm thấy hài cốt của mẫu thân, nhưng theo lời Dao Dao nói, bọn họ làm bạn bên người thân mẫu nhiều năm như vậy cũng là hàng xóm.

Trên triều không phải không có ai nghị luận, chỉ là lúc này Triệu Đạc Trạch được đế sủng, quản chương Thần Cơ Doanh, vì một mảnh thiện tâm trùng tu bãi tha ma, cũng không ai dám ở trước mặt Triệu Đạc Trạch nói cái gì.

Chỉ là có rất nhiều người suy đoán dụng ý của Triệu Đạc Trạch khi làm như vậy, là vì dân tâm?

Hài cốt ở bãi tha ma phần lớn xuất thân đê tiện, hoặc là hạ nhân phạm sai, an táng hài cốt này đó có thể mua chuộc dân tâm?

Loại giả thiết này bị phủ quyết.

- Thế tử phi, thế tử phi.

- Chuyện gì?

Khương Lộ Dao hỏi:

- Không phải đang hạ sát sao?

- Hoàng hậu nương nương truyền phượng chỉ, nói là muốn ngợi khen thân mẫu của nhị thiếu gia, tôn nàng làm trắc phi, ban phong hào Đức.

- ...

Khương Lộ Dao cùng Triệu Đạc Trạch nhìn nhau thật lâu, hiện giờ Triệu Đạc Dật còn ở trên giường dưỡng bệnh, thái y từng nói, bệnh của hắn không được ra gió, nếu không điểm đỏ trên mặt khó có thể đóng vảy, hoàng hậu truyền phượng chỉ không thể truyền tới trước giường Triệu Đạc Dật.

Triệu Đạc Trạch nói:

- Ta thay nhị đệ tiếp phượng chỉ.

- Ta cũng đi.

Khương Lộ Dao kéo tay Triệu Đạc Trạch:

- Hoàng hậu nương nương ân điển cũng không thể qua loa.

- Thân thể của nàng.

- Không sao.

Khương Lộ Dao thấp giọng nói:

- Ta cũng muốn hành lễ.

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch tràn ngập nhu tình, nắm chặt tay Khương Lộ Dao, nói:

- Chúng ta cùng đi.

Hoàng hậu nương nương đột nhiên truyền phượng chỉ khiến thái phi cùng Tần vương buồn bực vô cùng, như thế nào lại nâng thân mẫu của Triệu Đạc Dật làm trắc phi? Còn thưởng phong hào?

Đây là đánh mặt Tần vương phi?

Hay là chuyện thái phi vì Tần vương tuyển chọn trắc phi, khiến hoàng hậu không hài lòng?

Thân mẫu của Triệu Đạc Dật chỉ là tiện tì, hiện giờ lại làm trắc phi, còn có phong hào, thái phi vì Tần vương tỉ mỉ chọn lựa khuê tú, bọn họ vào cửa còn phải cho dâng hương cho nàng?

Thái phi rất bất mãn với cách làm của hoàng hậu nương nương, nhưng bất mãn cũng phải có người tiếp phượng chỉ, thái phi không dám đắc tội với mẫu nghi thiên hạ.

- Phụ vương, để ta tiếp ý chỉ đi.

Phu thê Triệu Đạc Trạch không nói hai lời liền quỳ gối tiếp chỉ, cao giọng nói:

- Khấu tạ hoàng hậu nương nương ân điển.

Thái giám truyền chỉ đem phượng chỉ giao cho Triệu Đạc Trạch, nói:

- Hoàng thượng có một câu truyền cho thế tử gia, chớ quên ân sinh dưỡng.

- Thần tuân chỉ.

Triệu Đặc Trạch dập đầu, cúi đầu nhìn ý chỉ trong tay, hăn tiếp rất nhiều ý chỉ, chỉ có ý chỉ lần này là nặng nhất, hoàng thượng nhắc nhở hăn nhớ rõ thân mẫu, quên đi hoặc là đừng oán hận Tần vương.

Tần vương? Triệu Đặc Trạch không biết, nếu hăn biết chân tướng sẽ chọn lựa như thế nào.

Hăn là nhanh, sắp tới...

Triệu Đặc Trạch tính ngày Tiêu Duệ Hoa đến Hoài Nam, Tần vương phủ liên tiếp hỉ sự cũng không thể hòa tan tai họa giáng xuống Tần vương phủ.

- A Trạch, Hoàng thượng nói lời này là có ý tứ gì?

Tần vương nghe rõ lời truyền chỉ, nhin không được hỏi:

- Đạo ý chỉ này là ai cầu hoàng thượng?

- Nhi tử không biết.

- Ta thấy...

Thái phi lên tiếng:

- Hoàng thượng nhắc nhở A Trạch chớ quên thân mẫu của hăn, hoàng hậu nương nương bỗng nhiên nâng một nô tỳ mất sớm, hoàng thượng sợ là không tốt sẽ khiến hoàng hậu mất mặt mũi, liền nhắc nhở A Trạch một câu.

Nhắc tới Dương phi, trong lòng Tần vương vô cùng khó chịu, người ngoài không biết, phu thê bọn họ thiếu chút nữa đã trở mặt thành thù, đoạn

ấn tình này Tần vương không nói với bất luận kẻ nào.

Triệu Đặc Trạch cầm ý chỉ trong tay đi đến từ đường cung phụng, linh vị thân mẫu của hắn đã được điêu khắc tỉ mỉ, Đức trắc phi...

Triệu Đặc Trạch nhìn bài vị của thân mẫu đặt song song với Dương phi, không, vẫn thấp hơn đích phi một đường.

Có đạo ý chỉ này cũng có thể khiến thân mẫu của hắn vĩnh viễn được hậu duệ của Tần vương nhất mạch cung phụng hương khói.

Triệu Đặc Trạch mượn chuyện dâng hương cho Dương phi, tự thả cho thân mẫu ba nén hương.

Khương Lộ Dao cùng hắn quỳ xuống, tất cung tất kính dập đầu với linh vị thân mẫu của hắn, ai cũng không biết đôi phu thê này tỏ vẻ cái gì.

Tần vương cảm thấy Triệu Đặc Trạch quá mức thận trọng, thái phi thì khịt mũi coi thường, chỉ có Triệu Đặc Dật đang dưỡng bệnh đã viết một phong thư cảm kích đưa tới đây.

Triệu Đặc Trạch nhìn Khương Lộ Dao, cũng không xem trực tiếp đem thư ném vào chậu than.

- Ta làm như vậy chỉ vì ta mới là nhi tử của nàng.

- Nương sẽ hiểu.

Khương Lộ Dao ôm Triệu Đặc Trạch, hạ giọng nói:

- A Trạch, nương sẽ vì ngươi mà kiêu ngạo.

Triệu Đặc Trạch chịu thừa nhận xuất thân, chứng minh hắn đã thoát khỏi chuyện hoán tử, về sau hắn đi con đường sẽ càng đi càng rộng, sẽ không vì

người khác tính kế mưu hại Triệu Đạc Dật, Khương Lộ Dao vẫn luôn lo lắng, cuối cùng hoàn toàn thả tâm.

- Dao Dao sẽ không ghét bỏ ta, còn nhi nữ? Bọn chúng có thể hay không?

- Nếu bọn chúng dám ghét bỏ tổ mẫu của chính mình, ta sẽ giúp người đánh bọn chúng!

- Nàng nữ sao?

- Sao phải luyến tiếc? Tiểu hài tử không thể quá sùng, nên giáo dục phải giáo dục, A Trạch, ta hiểu tâm tư của người, người đã đáp ứng với ta, mặc kệ là nhi tử hay nữ nhi, chúng ta phải dạy dỗ bọn chúng thật tốt, không thể quá mức phóng túng với bọn chúng.

Quá hậu đãi, sùng nịch, tiểu hài tử sẽ không dễ quản giáo.

Triệu Đạc Trạch gật đầu nói:

- Nghe nàng, đều nghe lời Dao Dao.

Nhìn Dao Dao chăm sóc nhạc phụ cùng đại cữu tử rất tốt, Triệu Đạc Trạch không có lý do gì không tin trình độ giáo dục của Dao Dao.

Ba ngày trước khi thành thân, Triệu Đạc Dật cũng dưỡng tốt thân thể, nhìn thấy trong phòng chất đầy đồ vật quý trọng, buồn bực hỏi:

- Đại huynh, người đây là?

Trong đó có rất nhiều đồ vật đều là của hồi môn của Dương phi

- Mẫu phi xin lỗi Đức trắc phi, năm đó...Năm đó sau khi Đức trắc phi sinh sản xong liền chết, đem qua mẫu phi báo mộng cho ta, nói ta đem hồi môn của nàng phân thành hai, một nửa để lại cho ta, một nửa cho người, nói là bồi thường mong Đức trắc phi bỏ qua.

- Báo mộng?

- Là báo mộng.

Triệu Đạc Trạch gật đầu nói:

- Người hãy thu đồ vật này đó, đây cũng là một phần tâm ý của mẫu phi.

- Chỉ là...

Triệu Đạc Dật hỏi Triệu Đạc Trạch:

- Chỉ có ta có?

- Ta nói người hỏi nhiều lần chẳng làm cái gì? Của hồi môn của Tần vương phi chỉ có thể để lại cho thân sinh nhi tử, người còn muốn sao? Lúc người sinh ra mẫu phi chưa có qua đời, lẽ ra người cũng là hài tử của mẫu phi, phân người một phần của hồi môn, cũng không có sai.

Triệu Đạc Trạch dừng lại một lúc, đưa lưng về phía Triệu Đạc Dật nói:

- Đây đó đều là người nên có, người...Hãy tự ngẫm lại, thật sự không nghĩ ra được thì hãy đi hỏi sư phó của người, ta không muốn người làm một kẻ đáng thương bị người khác thao túng.

Trước khi Triệu Đạc Dật thành thân, thái quân luôn bị đại cữu mẫu trông giữ, không biết dùng phương pháp gì, đột nhiên chạy ra khỏi Dương gia, ôm linh vị của Dương Soái, vào cung gặp hoàng thái hậu...

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 102: Vạch Trần

Triệu Đặc Dật sắp thành hôn, Dương môn thái quân rất vất vả mới chạy ra khỏi Dương gia, thái quân cũng không phải hoàn toàn vì hôn sự này.

Sau khi Dương Gia Bảo bị Khương nhị gia đưa đến Tần vương phủ, Khương nhị gia phá hủy mọi mưu tính của thái quân, thái quân không thể nhịn xuống.

Sau khi nghe nói Khương Lộ Dao mang thai, thái quân càng không thể nhẫn nại.

Một khi Khương Lộ Dao sinh hạ nhi tử, ngoại tôn tử của nàng phải làm sao bây giờ?

Dương gia chỉ còn cốt nhục duy nhất lại đi thân cận với Triệu Đặc Trạch.

Triệu Đặc Trạch hận Dương phi, một lòng nhớ thương thân mẫu, điều này khiến thái quân khó có thể thừa nhận.

Nếu cứ để Dương Gia Bảo tiếp cận Triệu Đặc Trạch, thái quân lo lắng sau này cho dù chuyện hoán tử bị vạch trần, Dương Gia Bảo cũng sẽ không rời không bỏ Triệu Đặc Trạch, xem Triệu Đặc Trạch như huynh trưởng mà đối đãi.

Thái quân vì Dương gia trần trọc khó ngủ, càng nghĩ càng kinh hãi.

Dương Gia Bảo tính tình thuần hậu, thiện lương, sao có thể đấu lại đối thủ xảo trá như Khương nhị gia cùng Triệu Đặc Trạch?

Dương môn thái quân cũng không thể bất chấp hậu quả mà vạch trần chân tướng, nhưng Dương Soái vừa mới hiển linh, gần đây bá tánh kinh thành cũng thường nghị luận Dương Soái cùng hoàng đế quân thần chi tâm, không bằng dựa vào chuyện còn nóng hổi này, vạch trần chuyện hoán tử.

Cho dù hoàng thượng trách tội, thái quân cũng định một mình gánh chịu.

Mặc kệ là Dương Gia Bảo, hay là Triệu Đặc Dật, bọn họ đều vô tội, niệm tình Dương Soái cùng lão Tần vương, hoàng thượng cũng chỉ có thể trừng phạt một mình thái quân.

Hiện giờ thanh danh của thái quân đã bị Khương nhị gia huỷ hoại, thái quân không tiếc bất cứ thứ gì, cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh, cũng phải vạch trần chuyện này, khiến Triệu Đặc Trạch cùng Triệu Đặc Dật ai về chỗ người nấy.

Ánh mắt thái hậu phức tạp nhìn chăm chú người quỳ trước mặt:

- Người nói là sự thật?

- Thần phụ không dám lừa gạt thái hậu nương nương, ngàn sai vạn sai đều là thần phụ cùng thần nữ, người cũng làm nương, tình cảnh lúc đó, thần nữ chỉ muốn Dật nhi sống sót, chẳng sợ Dật nhi là thứ xuất, chỉ cần có thể tồn tại là đủ rồi.

- Ý của người là Tần vương táng tận thiên lương muốn giết đích tử?

- Thần phụ không dám.

Thái quân vội vàng dập đầu, tuy thái hậu bất mãn Tần vương, nhưng Tần vương là huyết mạch duy nhất của tiểu nhi tử mà thái hậu yêu thương nhất,

thái hậu vẫn luôn giữ gìn Tần vương, Dương phi tiến hành kế hoạch hoán tử còn không phải tỏ rõ ý nghĩa nàng không tin Tần vương?

Thái hậu là tổ mẫu của Tần vương, sao có thể đứng về phía Dương phi.

Năm đó giúp Dương phi, là vì hoàng thượng đã quá phạm, cũng vì Dương phi dùng danh nghĩa của lão Tần vương, thái hậu không đành lòng nhìn lão Tần vương chết không nhắm mắt, liền ra tay giúp Dương gia lưu lại huyết mạch duy nhất.

Thái hậu cười lạnh hai tiếng:

- Không dám? Ai gia xem ra Dương gia có lá gan thật sự lớn, lẫn lộn đích thứ huyết mạch hoàng thất cũng dám làm ra, các người còn cái gì không dám làm?

- Nương nương, thần nữ nhất thời suy nghĩ sai lầm, cũng không phải cố ý lẫn lộn đích thứ. Lúc thần nữ ra quyết định hoán tử, cũng rất khó chịu, thân là mẫu thân ai lại muốn nhi tử từ bỏ sinh mạng?

- Nói đến nói đi, nàng vẫn không tin Tần vương, không tin bộ hạ!

- Nương nương...

Thái hậu xoa trán, nói:

- Hiện giờ người đem chân tướng chuyện này nói cùng ai gia, có ích lợi gì? Người muốn ai gia làm như thế nào? Dật nhi cũng vậy, A Trạch cũng thế, đều là tăng tôn(chặt) của ai gia, ai gia đau tiếc A Trạch mấy năm nay, ai gia cũng không gạt người, ta thương yêu A Trạch còn nhiều hơn Triệu Đạc Dật, hơn rất nhiều.

Thái quân lão lệ tung hoành, giống như tiếng than:

- Thần phụ chỉ muốn thế nhân biết rõ, ai mới là ngoại tôn của Dương Soái.

Thái hậu cầm chén trà ném về phía thái quân:

- Hồn trưởng, nếu người sớm nghĩ như vậy, sau khi Dương Soái sửa lại án xử sai, sao người không nói? Lúc A Trạch thành thân, sao người không nói? Hiện tại người nói ra chuyện này, người khiến ai gia biết làm như thế nào ăn nói với Khương gia? Còn mặt mũi nào nhìn Gia Mẫn quận chúa?

- Thần phụ liệu chết nói một câu, hiện giờ người còn không rõ sao? Chỉ sợ Vĩnh Ninh hầu đã sớm biết. Bọn họ vẫn không nói, chính là... Là rắp tâm hại người.

- Cho dù bọn họ đã biết, người lại có thể trách cứ bọn họ cái gì? Không chịu nói ra tình hình thực tế? Hay là muốn Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh hầu tìm người tính sổ?

Thái hậu quá thất vọng, giống như Khương nhị gia từng nói, Dương môn thái quân thủ tiết nhiều năm, đầu óc như hồ nhão.

- Rốt cuộc có hiểu hay không, chuyện này có thể trách lên đầu Khương gia?

- Nương nương người hẳn tâm nhìn Dật nhi làm thứ xuất? Hẳn mới là đích tằng tôn của người.

Dương môn thái quân từ trong cổ tay áo móc ra huyết thư trước kia Dương phi đã viết, dâng qua đỉnh đầu:

- Đây là huyết thư thần nữ viết lúc sắp chết, khẩn cầu thái hậu nương nương ngự lãm.

- Lấy lại đây.

Thái hậu không có cách nào cự tuyệt Dương phi, tiểu nhi tử lão Tần vương trước khi chết, đã nhờ thái hậu nương nương chiếu cố Dương gia, chiếu cố Dương phi, thái hậu không cứu được lão Tần vương, không muốn hấn ra đi còn không an lòng.

Mở huyết thư, vì đã nhiều năm, vết máu biến màu vàng ố, có mấy chỗ thậm chí vẫn còn nguyên sắc, trang thư mỏng manh nhàn nhạt chưa từng tiêu tán huyết khí, giống như chấp niệm cuối cùng của Dương phi, thái hậu vẫn còn cảm tình với Dương phi, nghiêm túc đọc huyết thư, yên lặng thờ dài một tiếng:

- Chứng cứ là có, nhưng hoàng thượng...Sẽ không tin tưởng.
- Nương nương.
- Người có kêu ai gia cũng vô dụng.

Thái hậu gấp huyết thư lại, nói:

- Hoàng thượng đã cho A Trạch chương quản Thần Cơ Doanh, khiến Triệu Đặc Dật đọc sách, người có biết hay không, Khương nhị gia tùy lúc đều có thể vào cung? Người có biết hay không, hoàng thượng xem Khương Thừa Nghĩa như thần tử thân cận nhất? Lúc bệnh tình của thái tử trầm trọng, các vị hoàng tử không thành thật, hoàng thượng...Hắn có lời gì, không thể nói với ai gia, nhưng có thể nói cùng Khương Thừa Nghĩa. Khương Thừa Nghĩa có địa vị cực kỳ đặc thù, có thanh danh bao che bảo hộ nhi nữ, một khi chuyện hoán tử bị vạch trần, người cho rằng Khương Thừa Nghĩa sẽ hướng về Triệu Đặc Dật?

Năm đó thái hậu nhúng tay bảo vệ huyết mạch Dương gia, đã từng bảo đảm với hoàng thượng, đó là lần cuối cùng.

Chuyện hoán tử nhìn một cách đơn thuần chỉ là chuyện riêng của Tần vương phủ, nhưng chuyện này lại liên lụy vài người, thậm chí có khả năng

thay đổi ngôi vị hoàng đế.

- Ai gia khuyển người, cứ như vậy đi.

- Có thể nào duy trì hiện trạng? Dật nhi mới là đích tử của Tần vương.

- Nữ nhi của người ở trong huyết thư chỉ muốn thân sinh nhi tử được sống sót, cam nguyện từ bỏ thân phận đích tử, hiện giờ Triệu Đạc Dật sống rất tốt, cho dù là thứ xuất, vẫn ở vương phủ hưởng phú quý, thú được thê tử cũng là danh môn chi tú, nữ nhi của người đã thực hiện được nguyện vọng, còn đưa ra yêu cầu với ai gia?

- Huống chi chuyện này bị vạch trần khắp thiên hạ, người muốn bá tánh thiên hạ đối đãi với Tần vương nhất mạch như thế nào? Đối đãi hoàng thất như thế nào?

Thái hậu quyết định duy trì hiện trạng, cứ để yên như vậy, nếu vạch trần chuyện này phải trả giá đại giới, ai cũng không nhận nổi.

- Bịt miệng của dân còn nguy hiểm hơn chặn sông phòng lũ, không phải ai gia không muốn giúp người, mà chuyện này ai gia không có cách nào giúp người.

Thái quân mặt xám như tro tàn, bộ dạng vô cùng đáng thương, trong lòng thái hậu cũng không dễ chịu, sai cung nữ thân tín nâng thái quân lên.

- Người đừng quá buồn sầu, có cơ hội ai gia sẽ khuyên nhủ hoàng thượng vì Triệu Đạc Dật mưu cầu một chức quan, hãn là hoàng thất đệ tử, hoàng thượng sẽ không cô phụ tài hoa của hãn.

Nghe ý tứ của thái hậu, là muốn Triệu Đạc Dật từ bỏ vị trí thế tử.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện Triệu Đạc Trạch trắng trợn tảo bạo chiếm đoạt vị trí thế tử của Triệu Đạc Dật, trong lòng thái quân như bị đao cắt.

Thấy thái hậu kiên định, thái quân không dám nhiều lời, lau nước mắt, thở dài nói:

- Thần phụ nghe người, chuyện này...Cứ như vậy đi.

- Hiện giờ chỉ có thể đâm lao phải theo lao, chỉ là, nếu Triệu Đạc Trạch đã biết chuyện này, người cũng có thể đau sủng Triệu Đạc Dật nhiều hơn, gần đây A Trạch bận rộn công vụ, hơn nữa ai gia nhìn hãn cũng rất tiến bộ, sẽ không vì người yêu thương Triệu Đạc Dật mà khó chịu, huynh đệ bọn họ cùng đồng tâm, sẽ bảo vệ Tần Vương phủ một đời phú quý.

- Thần phụ nhớ kỹ, tương lai tiền đồ của Dật nhi, cầu thái hậu nương nương lo lắng.

- Ai gia sẽ xem hãn như đích tăng tôn mà đối đãi, danh phận có chút thua thiệt, nhưng trong lòng ai gia, hãn cùng A Trạch giống nhau, không có vị trí Tần vương thế tử ràng buộc, đối với Triệu Đạc Dật mà nói cũng không phải là chuyện xấu. Không chừng tương lai sau này hãn sẽ tạo ra thành tựu, hãn bá được danh sự, lại được Tần vương coi trọng, hoàng thượng...Cũng sẽ không khó xử hậu bối.

- Nương nương nói đúng.

Nhìn vẻ mặt của thái quân giống như đã hoàn toàn buông bỏ ý đồ vạch trần chân tướng.

Gần đây thái hậu vì bệnh tình của thái tử làm cho đau đầu, cũng không chú ý thần sắc biến hóa của thái quân quá nhiều.

- Khởi bẩm thái hậu nương nương, bệnh tình của thái tử diện hạ chuyển biến xấu, hoàng hậu nương nương thỉnh người đi Đông Cung.

- Ai.

Ở trong lòng thái hậu, thái tử có địa vị cực kỳ quan trọng, năm đó phù chính hoàng hậu hiện giờ, cũng vì hoàng hậu cùng thái hậu có chút quan hệ huyết thống.

- Tần vương phi có thỉnh đến Đông Cung?

- Hồi thái hậu nương nương, Tần vương phi đang dưỡng bệnh, không thích hợp đi tới Đông Cung.

- Chuẩn bị kiệu, ai gia đi Đông Cung.

- Tuân chỉ.

Thái hậu nói với Dương môn thái quân:

- Ai gia sai người đưa người rời cung.

- Nương nương không cần quá lo lắng, thái tử điện hạ cát nhân thiên tướng, sẽ tự chuyển nguy thành an. Thần phụ không dám trì hoãn thái hậu nương nương, thần phụ tự mình xuất cung.

- Cũng được.

Thái hậu nói:

- Nếu người không tiến cử Tần vương phi, ai gia còn không biết Tần vương phi có bản lĩnh này. Ai gia biết người luôn cảnh giác nàng, chờ bệnh tình thái tử được chữa khỏi, ai gia sẽ khiến nàng thành thật một chút, sẽ không dám tính kế huynh đệ bọn họ.

- Thần phụ bái tạ thái hậu nương nương.

Về mặt Dương môn thái quân lộ ra vui sướng, chậm rãi rời khỏi Từ Ninh Cung.

Không thể trông cậy vào thái hậu.

Muốn nàng nhận mệnh? Nhìn một nguyệt chủng chiếm cứ vị trí thế tử?

Sao nàng có thể chịu được?

Khương nhị gia, Triệu Đặc Trạch, Khương Lộ Dao là ba người mà Dương môn thái quân thống hận nhất.

Có đôi khi thái quân hận không thể lột da lóc xương bọn họ để hòa tan ý hận trong lòng.

Trong hoàng cung, Dương môn thái quân không dám đi loạn, ra khỏi hậu cung, thái quân hỏi cung nữ đưa ra cửa.

- Hoàng thượng ở nơi nào?

Cung nữ nói:

- Nghe nói ở Càn Thanh cung triệu kiến triều thần.

- À.

Dương môn thái quân gật đầu, cơ hội này rất tốt, chỉ cần ở trước mặt triều thần nói ra chân tướng, hoàng thượng không cam lòng, cũng phải thừa nhận Triệu Đặc Dật là đích tử, thái hậu nương nương già rồi, đã không thể quản thúc tâm tư của hoàng đế.

Trong lòng thái hậu chỉ có thái tử điện hạ, có từng nghĩ tới Dật nhi?

Dương môn thái quân càng nghĩ càng cảm thấy nên bỏ qua thái hậu, trực tiếp đi Càn Thanh Cung.

Thái quân trừ ô huyết thư ra, còn ô linh vị của trượng phu, có linh vị của Dương Soái đủ để thái quân vào Càn Thanh Cung.

Huống chi thái quân còn là nhất phẩm cáo mệnh, toàn bộ Đại Minh triều có mấy vị phu nhân nhất phẩm cáo mệnh?

Dương môn thái quân nói thẳng nói:

- Ta có chuyện muốn gặp hoàng thượng.
- Thái quân...Thái hậu nương nương có ý tứ là...
- Ta muốn gặp hoàng thượng.

Thái quân giọng cao linh vị của trượng phu, cất cao giọng nói:

- Ai dám ngăn cản ta?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 102+2: Vạch Trần 2

Cung nữ sợ hãi uy danh của Dương Soái, gần đây hoàng thượng năm lần bảy lượt nói Dương Soái trung liệt như thế nào, anh hùng như thế nào, các cung nữ không biết Dương môn thái quân muốn nói gì với hoàng thượng, cung nữ sợ hãi khi nhìn thấy linh vị của Dương Soái bị đưa vào hoàng cung.

Nếu thái hậu biết Dương môn thái quân sẽ làm ra chuyện như vậy, thái hậu nhất định sẽ hối hận, hận không sai người bịt miệng cột chân lão quả phụ đưa về Dương gia, đại cữu mẫu cũng sẽ hối hận không nghe lời Khương nhị gia, đưa Dương môn thái quân vào chùa miếu.

Dựa theo lời Khương nhị gia nói, nếu Dương môn thái quân có một chút cơ hội sẽ làm ra chuyện đại ngu xuẩn.

Càn Thanh Cung.

Hoàng đế cùng trọng thần thương lượng về vụ Giang Nam, tình hình tai họa ở ven bờ Lưỡng Hoài, Tiêu Duệ Hoa đã đến Giang Nam, báo tin mật cho hoàng thượng về tình hình cụ thể.

Tiêu Duệ Hoa bẩm báo tình hình tai họa cực kỳ ác liệt, cũng nói đến vật liệu đá, bùn đất, dê đập, bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.

Hoàng đế thật sự coi trọng, lúc hăn phái Tiêu Duệ Hoa rời kinh cũng không ngờ trạng huống sẽ ác liệt như thế.

Tiêu Duệ Hoa cùng Triệu Đạc Trạch đều xem nhẹ đám quan viên điền cuồng kia, cũng có chút xem nhẹ dã tâm của các vị hoàng tử.

- Các người nói xem, chuyện này phải làm sao bây giờ?

Hoàng đế bức bối đi tới đi lui, phần lớn các triều thần đều cúi đầu im lặng, sợ hoàng đế gọi tên bọn họ.

- Khởi bẩm bệ hạ, Dương môn thái quân cầu kiến.

- Người nào?

- Dương môn thái quân khẩn cầu gặp mặt bệ hạ, thái quân nói, thái quân có thể giải quyết nan đề của bệ hạ.

Hoàng đế chỉ cảm thấy đầu lại lớn một vòng, quả phụ Dương môn còn không bị Khương nhị gia tức chẹn đến hồng rồi sao? Sao còn tinh lực vào trong cung làm ầm ỹ?

Khương nhị gia thực lực không đủ rồi.

Hoàng đế quyết định lần sau chờ Khương Thừa Nghĩa vào cung sẽ giáo huấn hẳn.

Đối với lão quả phụ, xuống tay phải thật tàn nhẫn.

Nghĩ đến thủ đoạn của Khương nhị gia, hoàng đế thấy Dương môn thái quân còn có thể sống khỏe mạnh có chút giật mình, đôi lại là người khác đã sớm trốn né đi chỗ khác.

- Bệ hạ?

- Tuyên.

Nếu hoàng đế biết thái quân ôm linh bài của Dương Soái, lại không cho thái quân vào cửa, mấy ngày trước hoàng thượng cùng Khương nhị gia diễn kịch đều uốn phỉ.

Dương môn thái quân đi vào Càn Thanh Cung, đem linh vị của Dương Soái đặt xuống đất, Dương môn thái quân quỳ xuống tất cung tất kính dập đầu với hoàng thượng:

- Thần phụ thỉnh tội với bệ hạ.
- Thỉnh tội? Có tội gì?
- Thần phụ thỉnh hoàng thượng xem huyết thư.

Hoàng đế nhận huyết thư từ trong tay thái quân, nhìn thoáng qua, tay siết chặt huyết thư, hoán tử...Chân tướng hoán tử thì ra là như thế này?

- Bệ hạ, thần phụ lẫn lộn huyết thống đích thứ hoàng tộc, tội đáng chết vạn lần, đêm qua vong phu báo mộng, thần phụ không dám giấu diếm nữa, hoàng thượng, khẩn cầu người thông cảm cho thần nữ một mảnh ái tử chi tâm, nhị công tử Triệu Đặc Dật mới là đích trưởng tử của Tần vương, thế tử hiện giờ chính là tỷ nữ sở sinh ra, năm đó thần phụ làm chủ hoán đổi thân phận của bọn họ.

Các triều thần đều giật mình, đây là tình huống gì?

Thế tử gia là thứ tử, nhị thiếu gia Triệu Đặc Dật là đích trưởng tử?

Là Dương phi có lá gan quá lớn, hay là Dương gia coi hoàng thượng như gốc tử?

Lúc này hoàng đế hận không thể khâu miệng Dương môn thái quân:

- Im miệng!

- Hoàng thượng...Thần phụ nói sự thật, cầu người chính danh đích tử cho Tần vương.

Dương môn thái quân nói xong lời này, chậm rãi đứng dậy, trực tiếp đâm đầu vào trụ cột ở Càn Thanh Cung:

- Thần phụ lấy cái chết để chuộc tội, chỉ cầu bệ hạ đừng quên vong phu, để ngoại tôn chân chính của Dương gia có thể kế thừa tước vị Tần vương, lấy chính đại Minh triều đích huyết vi tôn...

Phanh đến một tiếng, Dương môn thái quân đụng đầu vào cây cột.

Hoàng thượng suy sụp buông tay, hắc định kêu một tiếng giữ chặt Dương môn thái quân.

Hắn chậm một bước, đầu lão quả phụ đầy huyết, vết thương ào ạt chảy ra máu tươi, nhiễm hồng cột Càn Thanh Cung.

Về mặt triều thần ẩn hiện thương cảm, thì ra thế tử Triệu Đặc Trạch là thứ tử, nhị thiếu gia Triệu Đặc Dật mới là đích tử.

Huyết thư trong tay hoàng thượng chính là chứng cứ.

Các đại thần lặng lẽ nhìn hoàng thượng, chờ hắn quyết định.

- Nâng xuống, đưa về Dương gia.

Hoàng đế vung long bào:

- Sau này ai dám ở Càn Thanh Cung tìm chết, trẫm tuyệt đối không nhẹ nhàng tha thứ, trọng địa triều đình...Xem trọng địa triều đình như cái gì?

- Chúng thần tuân chỉ.

Hoàng đế có tức giận cũng không thay đổi được gì, Dương môn thái quân cái gì có thể nói đều đã nói, tin tức không thể tiếp tục dấu diếm, hoàng đế hận chết lão quả phụ.

- Truyền chỉ, tuyên triệu Tần vương, Tần vương thái phi, Tần vương thế tử, Triệu Đạc Dật, tiến cung.

- Tuân chỉ.

- Hôm nay chỉ bàn tới đây, các người lui về nghĩ đối sách cho trẫm, ngày mai trẫm lại hỏi các người.

- Tuân chỉ.

Triều thần nhìn hoàng thượng rời khỏi Càn Thanh Cung, có người thở dài:

- Thời buổi rối loạn, thời buổi rối loạn.

- Dương Phi cũng quá lợi hại, lại nghĩ ra chuyện hoán tử bảo toàn tánh mạng cho thân sinh nhi tử, khiến Tần vương phủ lẫn lộn đích thứ.

- Hoàng thượng sẽ phán như thế nào còn không biết đâu, nhìn hoàng thượng rất yêu thương Tần vương thế tử, cũng không phải giả vờ.

- Không sai, không sai.

Triều thần vừa nghị luận, vừa rời khỏi hoàng cung.

Đông Cung.

Tần vương phi vừa mới bị hoàng hậu cùng thái hậu liên thủ mời vào Đông Cung, Tần vương phi còn chưa kịp thi châm, thái giám truyền ý chỉ

nói:

- Hoàng thượng triệu kiến Tần vương phi.

Trong lòng thái hậu lộ bộ một tiếng, thầm nghĩ có phải Dương môn thái quân đã làm chuyện gì?

- Sao hoàng thượng lại triệu kiến Tần vương phi? Dò hỏi bệnh tình của thái tử?

- Hồi bẩm thái hậu nương nương, mới vừa rồi Dương môn thái quân ôm linh vị của Dương Soái đi Càn Thanh Cung...

Thái hậu lung lay thân thể, hoàng hậu vội đỡ lấy.

- Mẫu hậu.

Sắc mặt thái hậu trắng bệch, môi run rẩy:

- Nàng nói gì? Mau nói nàng nói gì?

Tần vương phi cúi đầu đứng một bên, khước miệng hơi nhếch lên, xem ra Dương môn thái quân nhẫn nại không nổi.

Cuối cùng chuyện hoán tử cũng bại lộ, khiến người trong thiên hạ nhìn xem nữ nhân Dương gia được thể nhân xưng tụng, lại miệt thị mạng người.

Nàng đã chuẩn bị tốt, kể lại chuyện năm đó, Dương phi như thế nào sinh sôi bức tử mười thai phụ, như thế nào thiết kế tính kế Tần vương.

Lúc này Tần vương không còn chút cảm tình gì với Dương phi, bị xem như gốc tử mà chơi đùa, Tần vương mất hết mặt mũi.

- Dương môn thái quân nói, thế tử gia là thứ tử, nhị thiếu gia mới là đích tử.

Hoàng hậu vừa nghe lời này, kinh ngạc há to miệng.

- Trời a.

Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hồ đồ, hồ đồ.

Tần vương phi nước mắt lưng tròng, thất thanh nói:

- Như thế nào lại vậy? Có phải người nghe lầm? Sao Dật nhi có thể là đích tử? Ta không tin, ta không tin Dật nhi là thân sinh nhi tử của Dương tử tỹ.

- Hoàng thượng triệu kiến Tần vương phi.

- Thái hậu nương nương...

- Đi đi, cùng đi giải quyết gia sự trong Tần vương phủ cho rõ ràng.

- Tuân chỉ.

Tần vương phi hành lễ, vội theo đám người thái hậu rời khỏi Đông Cung, lúc nàng chạy tới, Tần vương, thái phi, Triệu Đặc Dật cùng Triệu Đặc Trạch đã tới rồi, bốn người quỳ gối trước mặt hoàng thượng, Tần vương phi quỳ sau Tần vương:

- Bái kiến bệ hạ.

Hoàng thượng đập mạnh tay xuống ngự án, cao giọng hỏi:

- Các người có nghe trẫm nói hay không?

- Thần cho rằng chỉ dựa vào lời Dương môn thái quân nói, không đủ tin.

“Bang.”

Hoàng Thượng đem huyết thư mà Dương phi lưu lại ném cho Tần vương, cả giận nói:

- Người tự xem đi, thê tử của người đến lúc cuối cùng, vẫn không tin người sẽ đối xử tử tế với đích tử, nàng vì nhi tử mưu hoa hết thảy đúng là mẫu thân tốt, người đâu? Nam nhân tông tộc hoàng thất ngay cả súc sinh cũng không bằng?

Tần vương đỏ mặt, vội tiếp nhận huyết thư nhìn thoáng qua, hổ thẹn cúi đầu:

- Thần đã khiến bệ hạ khó xử, thần thật sự không ngờ nàng sẽ làm ra chuyện hoán tử, thần có tội...

- Người không chỉ có tội, người còn đáng chết!

Về mặt hoàng thượng dữ tợn:

- Trẫm từng nói cùng hoàng đệ, nữ nhân Dương gia không thể thú, hần không nghe trẫm, một hai định ra hôn sự cho người cùng nữ nhân như vậy, không chỉ huỷ hoại hoàng đệ một đời anh minh, còn...Khiến cho...Khiến cho hoàng tộc vì chuyện này mất hết thể diện, trẫm không cần nghe liền biết, người bên ngoài nói hoàng tộc như thế nào.

- Thần tội đáng chết vạn lần.

- Các người đâu?

Hoàng thượng lười để ý Tần vương đang dập đầu thỉnh tội, trực tiếp hỏi Triệu Đạt Đạt, Triệu Đạt Trạch:

- Các người nghĩ thế nào?

- Thần không tin.

Triệu Đặc Dật giống như từ trong ác mộng tỉnh lại, lắc đầu nói:

- Thần không tin, không tin...

Triệu Đặc Trạch sớm biết sẽ có ngày này, cho dù Dương môn thái quân cùng Tần vương phi không ngừng lấn lộn sức mạnh, thì chuyện hoán tử không có khả năng che dấu mãi.

Trước kia hắn cũng suy đoán, một khi bí mật bị vạch trần, hắn sẽ rất thống khổ, rất khó chịu, cũng rất khẩn trương.

Hôm nay chuyện hoán tử bại lộ khắp thiên hạ, hắn trừ cảm giác buồn cười ra, không hề khẩn trương, nôn nóng, bất bình, giống như chuyện này không quan hệ gì đến hắn.

Tâm tình của hắn hết sức bình tĩnh, không hề gợn sóng.

- Thần nghe theo bệ hạ, nghe theo phụ vương. Các người nói thần làm như thế nào, thần sẽ làm như thế này.

Tần vương thái phi ôm Triệu Đặc Trạch, khóc ròng nói:

- A Trạch, tôn tử đáng thương của ta.

Thái phi là người nhìn rõ nhất, hoàng thượng có cảm tình với Triệu Đặc Trạch hơn Triệu Đặc Dật.

Huống chi Dương phi làm ra chuyện bại hoại thanh danh của Tần vương phủ, thái phi càng hận Dương phi.

- Hoàng thượng, Tần vương phủ sẽ không thay đổi thế tử, A Trạch được nuôi dưỡng như đích tử, mặc kệ hắn có phải hay không...Đều là đích tôn của thần phụ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 103: Kế Tiếp

Tần vương thái phi nói câu này còn có chút dễ nghe, hoàng thượng hòa hoãn sắc mặt.

Tần vương thái phi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng đánh cược chính xác.

Cho dù hoàng thượng cùng Dương Soái quân thần tương ái, cũng không thể yêu ai yêu cả đường đi lối về, mà tha thứ cho Dương phi làm ra chuyện hoán tử gièm pha, khiến hoàng thất mang tai mang tiếng, vì vậy hoàng đế đối với Triệu Đặc Dật cũng không có hảo cảm.

Lúc này đầu óc Tần vương thái phi chuyển động cực nhanh, ở hậu trạch thái phi nhìn rõ ràng hơn Tần vương rất nhiều.

Triệu Đặc Trạch chủ động đem của hồi môn của Dương phi đưa cho Triệu Đặc Dật, nói là hai người phân một nửa, Tần vương thái phi sai người xem qua, trên cơ bản của hồi môn của Dương phi đều đưa cho Triệu Đặc Dật.

Thái phi vẫn luôn hoài nghi Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao có tư tâm, lo lắng Triệu Đặc Trạch dùng quỷ kế tính kế Triệu Đặc Dật.

Lúc này thái phi đã hiểu rõ, Triệu Đặc Trạch đã sớm biết chuyện hoán tử, hẳn không muốn chiếm ưu việt từ Dương phi.

Lại nghĩ đến chuyện Triệu Đặc Trạch thiện tâm mai táng siêu độ hài cốt thi thể ở bãi tha ma.

Thái phi đưa ra kết luận, thân mẫu của Triệu Đạc Trạch bị Dương gia vứt bỏ thi thể ở bãi tha ma.

Chớ trách Triệu Đạc Trạch không thể thân cận với Dương môn thái quân, nhìn Khương nhị gia lẫn lộn Dương gia cũng không lên tiếng, trong lòng hằn hận Dương phi.

Người bị vứt bỏ là thân mẫu của Triệu Đạc Trạch.

Năm đó vì Dương phi gặt đầu, vài nha hoàn mới có thể thay phiên phụng dưỡng Tần vương.

Thì ra khi đó, Dương phi đã biết Dương gia sẽ bị đại họa, nên bắt đầu an bài chuyện hoán tử.

Lúc ấy, Tần vương thái phi còn tưởng rằng, Dương phi đã nghĩ thông suốt, hiểu được cách làm hiền thê, ai ngờ Dương Phi chỉ muốn nha hoàn thị tẩm mang thai.

Sau khi Dương phi mang thai, liền đem mấy nha hoàn có thai kia đưa đến thôn trang, Tần vương thái phi bận tâm Dương gia, không dám hỏi một câu.

Cho nên Dương phi cùng Dương gia mới thuận lợi hoán tử.

Ánh mắt hoàng thượng ẩn lộ vài phần thương tiếc, nói:

- Nếu không phải A Trạch lớn lên giống hoàng đệ, thì người khác giả mạo cũng không được, nữ nhân Dương gia còn có thể dùng nhi tử của bá tánh bình dân lẫn lộn huyết thống hoàng tộc.

- Ai gia...

Thái hậu nường nường vì Dương môn thái quân tự ý hành động làm lộ ra chân tướng, khiến cho ấn tượng của thái hậu đối với Dương phi không còn

sót lại chút gì.

- Ai gia nhìn A Trạch từ nhỏ đã gặp nhiều tai nạn, cũng may đệ đệ của người ở trên cao che chở, nếu không, không biết Tần vương phải dường nhĩ tử cho ai đâu.

Tần vương hoàn toàn không giống lão Tần vương, nhưng vẫn là tôn tử của thái hậu nương nương.

Lúc lão Tần vương qua đời, đã phó thác thái hậu chiếu cố Tần vương nhất mạch, không ngờ được thái hậu che chở, vậy mà Dương Phi cùng Dương gia lại làm ra chuyện này?

Thái hậu nghĩ Dương phi muốn phối hợp sinh sản, nhất định sẽ sai người giục sinh thai phụ, như thế mới có thể thiên y vô phùng(k sai sót) tiến hành hoán tử.

Thai phụ sinh sản vô cùng nguy hiểm, lại giục sinh, rất ít có thai phụ nào có thể sống sót.

Năm đó nàng mang thai thị thiếp chỉ có vài người, cuối cùng đều chết vì khó sinh, vì bảo đảm có thể sinh ra nam hài, Dương phi chỉ có thể chuẩn bị nhiều thai phụ, thái hậu cũng không thể nói Dương phi tâm tàn nhẫn, tình huống lúc ấy quá mức hung hiểm.

- Tóm lại, nàng không tín nhiệm trượng phu, không tín nhiệm hoàng thượng.

- Mẫu hậu không cần nói giúp nàng.

Hoàng đế vỗ mạnh tay xuống bàn.

- Dương Soái có nữ nhĩ làm ra chuyện tổn hại mạng người, lẫn lộn huyết thống hoàng thất thật sự khiến trẫm quá đau lòng.

Hoàng đế nói những lời này là định luận chuyện hoán tử.

Thanh danh Dương phi tang tẫn, truy vấn nguyên nhân không thể không nhắc tới công lao của Dương môn thái quân, nếu không phải thái quân làm trò vạch trần trước mặt trọng thần, hoàng thượng cũng không đến mức cảm hận Dương phi như thế.

- Sai thái y đi xem, đã chết hay chưa?

- Hồi bẩm hoàng thượng, thái y vừa thông bẩm, thái quân chỉ hôn mê, vết thương trên đầu không nguy hiểm tới tánh mạng.

- Thái quân?

Hoàng đế nhíu mày nói:

- Nếu nàng đã nhận tội, làm hỏng thanh danh hoàng gia, trăm tước đoạt phẩm cấp cáo mệnh, về sau trên đời này không còn thái quân.

- Dạ.

- Các mệnh phụ còn lại trong Dương gia, dấu điểm triều đình, đồng dạng có tội, đoạt phẩm cấp cáo mệnh, Dương gia...

Hoàng đế suy nghĩ, khai ân nói:

- Thôi, chỉ phạt bọn họ thế thôi.

Nam nhân Dương gia đều đã chết, có thể cùng chết người phân cao thấp, nhưng người chết có tước vị hay không, có gì khác nhau?

Năm đó lúc Dương gia sửa lại án xử sai, hoàng thượng vì tỏ vẻ sám hối, đã từng đại phong nam nhân Dương gia.

Dù tiểu nhi tử chỉ mới một lần ra chiến trường còn chưa lập công đều phong làm bá hầu, không thể nói hoàng thượng không hào phóng.

- Tuân chỉ.

Nội thị đi tuyên ý chỉ.

Đạo ý chỉ này, khiến Dương gia sở hữu uy vọng toàn bộ hóa thành vô hình.

Nên đoạt tước thì đoạt tước, nên giam cầm thì giam cầm, về sau Dương gia...Chỉ có thể trông cậy vào Khương nhị gia.

Khương nhị gia là nhạc phụ của Triệu Đặc Trạch, Khương thị đã gả cho Triệu Đặc Trạch, cho dù Triệu Đặc Trạch không phải đích tử, Khương thị còn có thể hòa ly?

Khương nhị gia vì tiểu tể, cũng sẽ không đem Quân hồn của Dương Soái trả lại cho Dương gia.

- Tần vương, người tính làm như thế nào? Nói chuyện!

- Hoàng thượng...

Thái hậu muốn cầu tình giúp Tần vương, hoàng đế nói:

- Trẫm muốn nghe câu trả lời của Tần vương, người luôn che chở hãn, khi nào hãn mới có thể tự lập? Bị đám nữ nhân Dương gia chơi đùa như vậy, trừ chuyện không tin hãn ra, còn không phải vì hãn yếu đuối, vô dụng? Đường đường là nam nhân ngay cả thân sinh nhi tử cũng phân không rõ, xem không rõ, trẫm xấu hổ thay người. Nếu tiểu đệ biết người thừa kế hãn lại là một cái kẻ bất lực, không chừng sẽ bỏ khỏi quan tài.

- Thần biết tội.

Tần vương bị hoàng đế nói như vậy, mặt lúc đỏ lúc trắng, hận không thể tìm cái lỗ chui vào, trước có kế phi là y nữ, hơn nữa còn am hiểu y thuật, sau lại tuôn ra chuyện Dương phi hoán tử.

Một đám các nàng đều xem hắn như ngọc tử, tùy ý trêu đùa.

Hắn cũng là nam nhân, tuy không uy danh hiêm hách bằng lão Tần vương, nhưng cũng có chút danh tiếng.

Từ lúc Đại Minh triều lập quốc tới nay chưa bao giờ xuất hiện chuyện gièm pha thế này, cố tình để hắn chịu nhục, chuyện hoán tử là vết dơ mà cả đời này Tần vương khó có thể rửa sạch.

Chuyện ly kỳ thế này, sẽ bị thế nhân không ngừng nhắc tới, thậm chí người đời sau cũng sẽ biết đã từng có một vị vương gia bị nữ nhân chơi đùa.

Thái hậu nói đúng, may có tổ tông phù hộ, A Trạch là cốt nhục của hắn, nếu không hắn đã giúp ai đó dưỡng nhi tử, như vậy sẽ càng mất mặt.

- Trẫm không hỏi người có tội hay không có tội, trẫm hỏi người sẽ đối đãi như thế nào với hai nhi tử của người.

Hoàng đế hờ hững hỏi,

- Người tính để ai làm thế tử?

Tần vương lạnh sống lưng.

- Thần...

Cắn chặt răng:

- Thần xin nghe theo quyết định của hoàng thượng, chuyện sắc phong thế tử thần khẩn cầu hoàng thượng định đoạt.

Triệu Đặc Trạch rũ mắt xuống, Tần vương đoạn vĩ cầu sinh, đem quyền lợi sắc phong thế tử giao cho hoàng thượng.

(Yul: đoạn vĩ cầu sinh nghĩa đen là thần lẩn bỏ lại đuôi khi gặp nguy hiểm, nghĩa bóng là hi sinh cục bộ để bảo vệ toàn thể)

Có Tần vương làm tiền lệ, hoàng đế có thể danh chính ngôn thuận đem quyền lợi tôn thất thỉnh phong thế tử thu về tay, lập ai làm thế tử, hoàng thượng có quyền định đoạt, này cũng là cơ hội để hoàng thượng nắm chặt cổ đấm tôn thất vương gia, không nghe lời? Đối người khác.

Triệu Đặc Trạch bội phục sự quyết đoán của hoàng thượng, khó trách nhạc phụ ngầm cảm thán, ai xem hoàng thượng như hôn quân, Quân chủ tầm thường, người đó chính là đại ngốc tử.

Người có thể chơi đùa cùng hoàng thượng không nhiều lắm.

Hoàng đế khẽ cong khóe môi, nhàn nhạt nói:

- Người lại phiền toái ném cho trẫm, nể tình hoàng đệ, trẫm giúp người giải quyết nhọc lòng.

Tần vương tràn đầy chua xót, ngoài biện pháp này ra, hẳn không thể nghĩ được biện pháp nào có khiến hoàng thượng vừa lòng.

Hoàng thượng không vui, Tần Vương nhất mạch sẽ bị chèn ép, thà hy sinh tương lai, cũng phải giữ được Tần vương phủ hiện tại, Dương phi...

Hại hẳn, Tần vương càng hận không thể bóp chết Dương môn thái quân.

- Triệu Đặc Dật.

Hoàng đế nhìn Triệu Đặc Dật hỏi:

- Người nghĩ như thế nào?

Lúc này Triệu Đạc Dật vẫn còn ngây ngốc, chuyện hoán tử điên đảo khiến hắn không thể tiếp thu, chuyện này đối với hắn mà nói không khác gì trời quang sét đánh.

Hắn cũng không phải ngốc tử, hắn đã hiểu những lời ẩn ý sâu sắc của Triệu Đạc Trạch.

Hắn đã hiểu vì sao Triệu Đạc Trạch đột nhiên xuất hiện ở bãi săn, thậm chí vài lần còn muốn lấy mạng hắn.

Thì ra Triệu Đạc Trạch đã sớm biết, Khương nhị gia cũng biết, hoàng thượng cũng biết, chỉ có hắn không biết.

Đối với Dương phi, Triệu Đạc Dật không hận không oán, cũng không thân cận, hiện giờ đột nhiên có người nói với hắn, hắn mới là nhi tử của Dương phi, đích trường tử....

Hoàng thượng hỏi hắn nghĩ gì, hắn có thể nói cái gì?

Triệu Đạc Dật dập đầu cười khổ nói:

- Nếu Dương phi chọn cách sinh thần ra liền mất thân phận đích tử, đời này thần thà vĩnh viễn làm thứ tử, phụ tá đại huynh hưng thịnh Tần vương phủ.

Ánh mắt hoàng đế ánh mắt am hiểu sâu xa, cũng không vì Triệu Đạc Dật nói ra những lời này mà lộ ra thần sắc sung sướng, Triệu Đạc Dật khiến hắn nghĩ tới một người, một người khiến hắn hận thấu xương.

Người nọ vĩnh viễn đứng bên phía đại nghĩa, giống như trừ bá tánh Đại Minh ra, trong lòng trong mắt của hắn không có tục vật.

Tuy hắn chưa từng chỉ trích hoàng đế là hôn quân, nhưng hắn biểu hiện, lời nói thời thời khắc khắc đều nhắc nhở hoàng đế.

Dương Soái...Triệu Đạc Dật có khí chất rất giống Dương Soái.

Vốn dĩ hoàng đế còn có chút đồng tình với Triệu Đạc Dật vừa sinh ra đã bị mất thân phận, nhưng nhìn Triệu Đạc Dật "cao thượng", một phần đồng tình này hoàn toàn biến mất.

- Người không hận A Trạch chiếm cứ vị trí thế tử? Vị trí Tần vương thế tử đáng lẽ là người.

- Thần hiểu Đại huynh trôi qua không dễ dàng, thần cho rằng đại huynh mới là người phù hợp kế thừa vương phủ.

Triệu Đạc Dật cất cao giọng nói:

- Thần không oán, cũng không phải là không dám, mà là không thể, nếu thần là thân sinh nhi tử của Dương phi, thần nên vì mẫu thân chuộc tội, đại huynh...

Nghĩ đến bãi tha ma đầy những oan hồn, trong lòng Triệu Đạc Dật rất thống khổ, Đức trắc phi bỏ thi ngoài bãi tha ma hai mươi năm, cho dù Triệu Đạc Trạch muốn báo thù, Triệu Đạc Dật cũng phải chịu, đây là mẫu tử bọn hăn nợ Triệu Đạc Trạch.

- Xin lỗi.

Triệu Đạc Dật xin lỗi:

- Ta...

- Không liên quan tới người.

Triệu Đạc Trạch đánh gãy lời Triệu Đạc Dật:

- Người không cần xin lỗi ta.

Thái hậu vui mừng nói:

- Cho dù chuyện hoán tử xảy ra, huynh đệ bọn họ vẫn thân cận, thông cảm lẫn nhau, hoàng thượng, đây mới là nhi tử của đệ đệ ngươi, là tăng tôn ngoan của ai gia, cả hai người các người.

Hoàng đế chăm chú nhìn Triệu Đặc Dật một lúc lâu, chậm rãi nói:

- Suy nghĩ của ngươi, trẫm đã hiểu, nên xử trí huynh đệ các người như thế nào... Trẫm muốn suy nghĩ thêm chút nữa, chỉ là ngươi đã là thân tử của nữ nhân Dương gia, trẫm... Trẫm sẽ ở trên gia phả ghi lại một bút.

- Hoàng thượng...

- Ngươi không cần cảm tạ trẫm, trẫm chỉ không muốn để bá tánh nghị luận hoàng tộc.

Hoàng đế xoa xoa trán, lộ ra vài phần mệt mỏi, chuyện Giang Nam, chuyện hoán tử, bệnh tình của thái tử, từng chuyện kéo tới không một cái bớt lo.

- Mẫu hậu, một lát nữa người tuyên triệu Gia Mẫn quận chúa, chuyện này cần cho Khương gia một công đạo.

- Thay hoàng đệ cho Vĩnh Ninh hầu một công đạo.

- Ai gia hiểu được.

Thái hậu không dám nói, có thể Khương nhị gia đã sớm biết chuyện này.

- Gia Mẫn là ngoại tôn nữ của tiên đế, sau khi đại trưởng công chúa qua đời, nàng cả đời mệnh khổ, thật vất vả mới lập được nhi tử hiệu thuận nối dòng, lại xảy ra chuyện hoán tử, ai gia sẽ nói rõ cùng nàng.

Hoàng đế ho khan hai tiếng:

- Các người lui xuống đi, trẫm nghỉ ngơi một lát, thái tử trẫm giao cho hoàng hậu, cần phải khiến bệnh tình của thái tử chuyển biến tốt đẹp.

- Tuân chỉ.

Đám người thái hậu theo thứ tự rời khỏi, hoàng hậu túm tay Tần vương phi nói:

- Người đi cùng bốn cung.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 103+2: Kế Tiếp

Vừa rồi Tần vương phi vẫn luôn chờ hoàng thượng dò hỏi nàng, nhưng hoàng thượng cũng không liếc nhìn nàng một cái, Tần vương cùng thái phi đối với nàng giống như người xa lạ, Tần vương phi rất mất mát.

- Hoàng hậu nương nương xin chậm rãi, cho phép thần phụ nói cùng Dật nhi hai ba câu.

- Ừ.

Hoàng hậu không định khó xử Tần vương phi, huống chi nàng cũng muốn nhìn xem Tần vương phi sẽ như thế nào đối với Triệu Đạc Dật đột nhiên biến thành đích tử.

Chuyện hoán tử này đã không còn là bí mật, hoàng hậu thậm chí còn hoài nghi Tần vương phi đã sớm biết.

- Dật nhi.

Tần vương phi đứng bên người Triệu Đạc Dật:

- Có gì ủy khuất hãy nói với ta.

- Mẫu thân, ta không cảm thấy ủy khuất.

Triệu Đạc Dật cười nhàn nhạt, thấp giọng nói:

- Trong chuyện này, thiệt hại lớn nhất không phải ta, mà là đại huynh. Ta chỉ nghĩ nên làm như thế nào để bồi thường đại huynh.

- ...

Tần vương phi vô ngữ với sự thiện lương của Triệu Đặc Dật, xảy ra loại chuyện thế này, Triệu Đặc Dật còn có thể nghĩ như vậy?

- Mẫu phi, ta biết nên làm như thế nào, vị trí thế tử là của đại huynh, ta không cần, cũng không tranh.

Triệu Đặc Dật chấp tay từ biệt Tần vương phi:

- Hôn sự của ta cùng Hưng Vinh hầu phủ tiếp tục tiến hành, mẫu phi không cần lo lắng cho nhi tử.

Tần vương phi biết hoàng hậu đang nhìn, không dám dây dưa cùng Triệu Đặc Dật, gật đầu nói:

- Người nghĩ như vậy, ta an tâm rồi, người về phủ trước đi, hết thủy chờ ta trở về lại nói.

- Vương gia.

- Chuyện gì?

Sắc mặt Tần vương ngưng trọng, lộ ra không kiên nhẫn:

- Người muốn nói cái gì?

- Thiếp thân khẩn cầu vương gia đối xử tử tế với Dật nhi, trong lòng hân cũng khổ.

Tần vương phi nói rất nhu hòa, từ lúc rời khỏi đại điện, Tần vương thái phi vẫn luôn nói chuyện với Triệu Đặc Trạch, ném Triệu Đặc Dật qua một bên, Tần vương cũng hờ hững với Triệu Đặc Dật.

- Dương tử tử sai, không nên để Dật nhi gánh vác, người đau tiếc Dật nhi hai mươi năm, còn không hiểu Dật nhi sao? Hắc thuần túy, thiện lương, vương gia..... Dật Nhi cũng cần người quan ái.

- Trong lòng bốn vương có chừng mực.

Lẽ ra Tần vương sẽ cảm động khi Tần vương phi vẫn quan ái Triệu Đạc Dật, nhưng hắc lại nghĩ bản thân bị hai nữ nhân chơi đùa, trong lòng Tần vương đối với sự nhu tình của Tần vương phi phai nhạt đi rất nhiều, lạnh nhạt nói:

- Bốn vương không cần người phải nói cho bốn vương biết, bắt bốn vương phải làm như thế nào.

- Vương gia...

- Người mau đi chữa bệnh cho thái tử điện hạ đi.

Tần vương phất tay áo bỏ đi, thân phận y nữ, là bức tường ngăn cách bọn họ.

Tần vương phi ngày đêm làm bạn bên người thái tử điện hạ, trong lòng Tần vương có thể thoải mái?

Muốn dùng tam tông tứ đức ở cổ đại để lý giải bác sĩ là một phần nghề nghiệp cao thượng, rất gian nan.

Hầu hạ người sống chỉ có bần dân mới có thể làm, cho dù Tần vương phi chiếu cố chẩn trị thái tử điện hạ, ở Đông Cung có rất nhiều người, Tần vương phi cũng không thể làm chuyện gì cầu thả cùng thái tử, dù vậy Tần vương vẫn không thoải mái.

- Người tự xử lý cho thỏa đáng.

- Dạ, hoàng hậu nương nương.

Tần vương phi nói:

- Thần phụ cùng người đi Đông Cung.

Hoàng hậu vỗ vỗ tay Tần vương phi, trấn an nói:

- Chỉ cần người có thể trị liệu tốt cho thái tử, bốn cung sẽ làm chủ chống lưng cho người, tương lai thái tử đăng cơ, ta sẽ không quên ân nhân.

- Tận trung vì thái tử điện hạ, là bổn phận của thần phụ, thần phụ không dám đòi hỏi yêu cầu.

- Như thế nào là yêu cầu? Những cái đó là ai gia cùng thái tử thưởng cho người.

Hoàng hậu dẫn Tần vương phi hồi Đông Cung, Tần vương phi rũ mắt che chặn đáy mắt lạnh lùng, thái tử...

Huỷ hoại nàng nhiều năm mưu tính, nếu không cho thái tử...

Không được, Tần vương phi nghĩ đến tam tử bị giữ làm con tin, từ từ làm, không thể để hoàng hậu nhìn ra manh mối.

- A Trạch, có rảnh tới Từ Ninh Cung tìm ai gia.

Trước khi thái hậu rời đi, đã nói như vậy với Triệu Đạc Trạch, có thể thấy thái hậu vẫn xem Triệu Đạc Trạch như tôn tử của lão Tần vương.

- Tuân chỉ.

Triệu Đạc Trạch đáp ứng, tiễn đưa xa giá của thái hậu, hắn vừa mới quay đầu lại.

- Tổ...

- A Trạch, khổ người rồi, là tổ mẫu không tốt, không nhìn ra Dương phi bày ra bầy rập, không thấy nàng dụng tâm hiểm ác, khiến người...khiến người còn nhỏ đã chịu rất nhiều ủy khuất.

Thái phi túm chặt Triệu Đặc Trạch, hai mắt đăm lẹ:

- Nếu lúc trước có thể biết Dương phi tâm địa tàn nhẫn như vậy, ta như thế nào cũng không bỏ người a.

Tần vương thái phi biểu hiện thật sự đau Triệu Đặc Trạch, dù Triệu Đặc Trạch sống thân phận thứ tử, không có vị trí thế tử, thì hẳn sẽ không có thơ ấu thống khổ.

Từ trong huyết thư, năm đó Dương phi có ý tứ mang theo Triệu Đặc Trạch cùng nhau chết đi, khiến Triệu Đặc Trạch thay Triệu Đặc Dật theo nàng tự sát, chỉ là cuối cùng, có lẽ nàng không đành lòng, có lẽ nàng muốn lưu lại cho nhi tử một tấm mộ, cho nên mới thả tay.

- Tổ mẫu hết thảy đều đã qua.

Triệu Đặc Trạch như vơi bớt gánh nặng, thái phi càng coi trọng hẳn, hẳn càng cảm thấy buồn cười, nếu Dương phi còn sống, sẽ bị tình cảnh trước mắt mà tức chết.

Hắn từng không cam lòng, từng oán hận, lúc này tất cả đều tan thành mây khói.

Thái phi nói, hẳn cũng không tin, hơn nữa hẳn cũng không muốn nghe tới chuyện hoán tử nữa.

- Tổ mẫu, phụ thân, nhị đệ, chúng ta hồi Tần vương phủ đi.

Hắn muốn nhìn thấy Dao Dao, nói cảm ơn nàng.

Người khiến Triệu Đạc Trạch cảm kích nhất, không phải thái phi, cũng không phải Tần vương, mà là Dao Dao cùng nhạc phụ.

Nếu không có bọn họ từng bước kéo hẳn thoát ly khỏi vận mệnh thật đáng buồn, hiện tại hẳn sẽ là cái dạng gì?

Cực đoan muốn bảo thủ bí mật hoán tử, cừu thị Triệu Đạc Dật...Đó là con đường tự mình hủy diệt.

Thiếu chút nữa hẳn đã không thể quay đầu lại.

- Đại huynh.

- Nhị đệ không cần phải nói, mặc kệ hoàng thượng ra quyết định gì, ta cũng không trách người, người cũng không cần vì Dương phi mà phải xin lỗi hoặc chuộc tội, tuy ta trôi qua không tự tại nhẹ nhàng bằng người, nhưng ta thú được nữ nhân rất tốt, có nhạc phụ tốt nhất.

Nếu hẳn không làm Tần vương thế tử, sao có ngày hôm nay?

Triệu Đạc Trạch vỗ vai Triệu Đạc Dật, thấp giọng nói:

- Ta đã sớm biết chuyện hoán tử, vẫn luôn chịu đựng không nói, cũng không phải ta muốn chiếm đoạt vị trí thế tử, mà là chuyện này quá lớn, quá nghiêm trọng, ta không dám nói, hôm nay ngoại tổ mẫu của người đâm thủng bí mật này, đưa chứng cứ mà Dương phi lưu lại, chân tướng đã rõ, ta cũng không cần áy náy với người. Nhị đệ, hôm nay ta nhiều lời một câu, chúng ta đều bị vận mệnh bài bố, hiện giờ ta đã nhảy ra ngoài, người đâu? Còn tiếp tục bị người bài bố?

- Đại huynh...

- Người không phải người ngu xuẩn, trở về suy nghĩ kỹ một chút.

Triệu Đạc Trạch nhắc nhở Triệu Đạc Dật, đây cũng là lần cuối cùng hắn nhắc Triệu Đạc Dật.

Chuyện hoán tử truyền khắp kinh thành, các tôn thất phủ đệ bắt đầu bài tra khả năng bị hoán tử, các vị phu nhân kêu la oan uổng, các nam nhân cũng không để ý các nàng có phải oan uổng hay không oan uổng, vẫn gia tăng điều tra mấy vị nhi tử xem có phải hay không.

Các vị phu nhân huân quý hận chết Dương gia.

Bá tánh trong dân gian càng nghị luận sôi nổi, trước kia chỉ nghe nói thâm long chuyển phượng, chưa từng nghe đích thứ đổi chỗ, các bá tánh cảm khái chuyện này thật hiếm lạ.

Tần vương điện hạ cũng thật vô dụng, mất hai mươi năm còn không nhìn ra sơ hở, nếu không phải Dương môn thái quân liều mạng tố giác chuyện này, có phải Tần vương sẽ hồ đồ cả đời?

Tần vương trở thành nam nhân vô dụng, không gì sánh nổi.

Đương thời nam nhân rất ít bị nữ tử đùa bỡn như thế.

Tần vương vì văn hồi thánh sủng của hoàng thượng, lại đem quyền lợi thỉnh phong thế tử giao cho hoàng thượng, này là cơ sóng lớn nổi lên trong tôn thất.

Tần vương phủ luôn được xưng tụng kinh thành đệ nhất danh môn, Tần vương giao quyền lợi nâng thế tử, vậy tôn thất đâu?

Có phải bọn họ phải làm giống Tần vương?

Từ lâu hoàng thượng vẫn muốn thu hồi quyền lợi sắc phong thế tử, vẫn luôn bị đám tôn thất phản đối, hiện giờ hoàng thượng dùng Tần vương làm

tấm gương, có cái cố giành quyền.

Tôn thất càng thêm bất mãn Tần vương, bọn họ âm thầm thúc đẩy, chuyện hoán tử càng truyền càng vang, càng truyền càng hiếm lạ.

Càng ly kỳ càng có người tin tưởng, bá tánh nhiệt tình tặng vọt, năm đó chuyện hoán tử dần dần bị đào ra.

Tỷ như Dương phi ở thôn trang lưu trữ rất nhiều thai phụ chờ sinh nở, vì hoán tử, thậm chí không tiếc phá vỡ bụng(mổ) thai phụ...

Mấy tin tức này đủ để bại hoại thanh danh của Dương gia, phần lớn bá tánh đều khinh bỉ Dương phi tàn nhẫn, sôi nổi nghị luận phẩm hạnh cao khiết như Dương Soái sao lại dưng ra nữ nhi như vậy?

Bọn họ sẽ không hoài nghi Dương Soái, rốt cuộc bọn họ vẫn luôn kính trọng chịu ân Dương Soái, nhưng đối với Dương gia lại không thể kính trọng như vậy.

Vì nghi tử của chính mình lại xuống tay với đám thai phụ vô tội, dù là ai cũng sẽ nói Dương phi cùng Dương môn thái quân quá ác độc.

Tần vương nghe tin tức bên ngoài liền ngã bệnh, cả ngày đóng cửa không ra, thậm chí không gặp bất luận kẻ nào.

Triệu Đặc Dật ở vương phủ có địa vị vô cùng xấu hổ, cũng may tâm tính hẩn trầm ổn, không bị lời đồn đãi bên ngoài làm ảnh hưởng, một lòng ở trong thư phòng nghiên cứu trận đồ, phương pháp hành quân bày trận, tuy đại huynh không cần bồi thường, nhưng hẩn muốn đem này đó giao cho đại huynh.

Rời khỏi hoàng cung, hẩn liền hiểu rõ, chỉ cần hoàng thượng còn sống, mặc kệ hẩn có phải là Tần vương thế tử hay không, hẩn cũng không thể dương uy chiến trường, cầm binh xuất chinh.

Hắn có đầy ngập cấm tú, không đem này đó viết ra, chẳng phải sẽ tiếc nuối?

Hắn không có cách nào xuất chinh, nhưng đại huynh có cơ hội, đại huynh đi cũng giống hắn đi, chỉ cần có thể đánh đuổi Man Di, hộ vệ non sông, hắn chịu chút ủy khuất cũng không đáng gì:

- Huống chi ta vốn không phải là người theo đuổi vinh hoa phú quý.

Triệu Đạc Trạch đem chiến sách mà Triệu Đạc Dật đưa tới giao cho Khương Lộ Dao, bất đắc dĩ nói:

- Dao Dao, nàng nói ta nên nói hắn xuân, hay là nói hắn quá thiện lương?

- Nay nọ chúng ta làm không được.

Khương Lộ Dao thấp giọng nói:

- Trăm ngàn vạn người chỉ có một mình hắn, ai bảo hắn làm ngoại tôn Dương Soái làm chi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 104: Hào Ý

Huyết mạch ẩn chứa gien rất cường đại, chỉ là Triệu Đạc Trạch được ưu việt, Khương Lộ Dao chỉ có thể cảm thán cũng không thể nói gì khác.

- Tương lai sau này người đừng quên ý tốt của hân là được.

Khương Lộ Dao nhắc nhở Triệu Đạc Trạch, nhận ân huệ của Triệu Đạc Dật, không thể lợi dụng hân.

Tần vương phi khiến nàng khinh thường chính là điểm này.

- Ta hiểu được.

Triệu Đạc Trạch đỡ Khương Lộ Dao ra cửa, mỗi ngày đều tản bộ, từ lúc Khương Lộ Dao có thai, mỗi ngày Triệu Đạc Trạch giành chút thời gian cùng Khương Lộ Dao tản bộ.

Hoặc là hân nằm bên người Khương Lộ Dao đọc sách, kể chuyện xưa cho hài tử trong bụng nghe.

Tuy Khương Lộ Dao cảm thấy khả năng là nữ nhi, nhưng Triệu Đạc Trạch thề son sắt, nói nhất định là nhi tử.

Chờ đến lúc sinh ra không phải nhi tử, hân cũng không thể đem nữ nhi nhét trở lại trong bụng nàng.

Lúc tản bộ, Triệu Đạc Trạch rất ít nhắc tới chuyện phiên lòng, chỉ nói chuyện vui vẻ nhất, đối với Triệu Đạc Trạch mà nói nguy hiểm lớn nhất đã

qua đi, những chuyện còn lại, nếu Triệu Đặc Trạch không thể chuyển hóa ưu thế làm việc trọng đại, hẳn còn đáng làm nam nhân?

Hắn muốn hướng về phía trước, không muốn bị người khác bài bố vận mệnh, còn có thể bảo hộ thê nhi.

Hắn phải đủ cường đại, thê nhi mới không chịu khổ, bi kịch của Dương gia sẽ không tái hiện.

Hưng Vinh hầu phủ đã hạ sính, nhưng Tần vương phủ nháo ra chuyện hoán tử bị chê cười, Hưng Vinh hầu có chút khẩn trương, Triệu Đặc Dật từ thứ tử biến thành đích tử, lại liên lụy đến vị trí thế tử, ân oán giữa Hưng Vinh hầu cùng Dương Soái, Hưng Vinh hầu cũng không cảm thấy có gì khó xử.

Hắn tự biết tầm mắt không đủ, liền đi hỏi lão hầu gia đang dưỡng bệnh, lão hầu gia hồi đáp, chỉ cần Tần vương phủ không tới từ hôn, thì Hoàn Nương phải gả qua, dặn dò Hưng Vinh hầu chuẩn bị thêm nhiều của hồi môn cho Hoàn Nương, của hồi môn so với lúc ban đầu còn nặng thêm ba phần.

Hưng Vinh hầu cũng không phải luyến tiếc bạc, hắn biết lão hầu gia muốn cùng Vĩnh Ninh hầu phủ phân cao thấp.

Chỉ là Hưng Vinh hầu phủ dù rộng rãi vẫn kém hơn Khương gia, Vĩnh Ninh hầu thế tử Khương nhị gia đã cho một phần của hồi môn chấn động toàn bộ kinh thành là núi vàng núi bạc.

Cho dù hắn có ngân phiếu, biết chạy đi đâu đổi nhiều bạc như vậy?

Huống chi Hưng Vinh hầu không phải chỉ có một mình Hoàn Nương là nữ nhi, hắn còn có năm sáu thứ nữ, nếu đem thật nhiều gia sản cho Hoàn

Nường, chẳng phải là kêu thê nhi uống gió tây bắc?

Hoàn nương lại là thứ nữ....Hưng Vinh hầu đáp ứng với lão hầu gia sẽ làm hết sức.

Khương nhị gia chỉ có nhất tử nhất nữ, các phòng còn lại đều bị phân phát, lưu đầy, Vĩnh Ninh hầu gia nghiệp to lớn như vậy đều của Khương nhị gia.

Hưng Vinh hầu nhắc tới gia sản của Vĩnh Ninh hầu cùng Gia Mẫn quận chúa hâm mộ muốn chảy nước miếng.

Năm đó Gia Mẫn quận chúa là nữ nhi mà đại trưởng công chúa quan ái nhất, lúc xuất giá mang theo của hồi môn cực kỳ phong phú.

Gia Mẫn quận chúa lại giỏi kinh doanh, mấy năm nay tích lũy ruộng đất cửa hàng nhất định không ít.

Vĩnh Ninh hầu chinh chiến hơn mười năm, có câu nói giết người phóng hỏa kim đai lưng, tu kiêu bố lộ vô thi hài, hẳn làm tướng quân xuất chinh nhiều năm nước lược có rất nhiều, thu được chiến lợi phẩm cũng rất nhiều.

(Yul: "giết người...thi hài" nghĩa là giết người phóng hỏa đai lưng vàng, xây cầu sửa đường chết mất xác, câu này đại ý là những kẻ xấu giết người phóng hỏa thì đều thanh danh hiển hách, đại phú đại quý, còn những người tốt thì lại chết mất xác)

Ai cũng không biết Vĩnh Ninh hầu thu được nhiều ít, nhưng ai cũng nhìn ra đó không phải là số lượng nhỏ.

Tướng lĩnh lãnh binh lấy mệnh chém giết, cũng không có ai đui mù đi truy cứu chiến lợi phẩm thiếu hay đủ, chỉ cần không quá đáng, hoàng thượng sẽ mở một mắt nhắm một mắt.

Hưng Vinh hầu đi tìm muội muội sủng phi trong hậu cung.

Muội muội cũng tán thành chuyện gả Hoàn Nương cho Triệu Đặc Dật, còn liên tục nói Hoàn Nương là người có phúc.

- Muội muội có nghe được chút tin tức gì không? Hoàng thượng có định đổi Tần vương thế tử?

Ánh mắt Hưng Vinh hầu sáng ngời, nếu nữ nhi làm Tần vương thế tử phi, đối với Hưng Vinh hầu phủ mà nói là chuyện vô cùng tốt, Tần vương là Đại Minh đệ nhất danh môn, vàng bạc gì đó nhất định không ít.

- Hoàng thượng cũng chưa nói cái gì, chỉ là Đại Minh triều luôn luôn trọng đích khinh thứ, nếu chuyện hoán tử có chứng cứ xác thực, dù hoàng thượng coi trọng Triệu Đặc Trạch cũng không thể vi phạm đích thứ chi đạo, ta nghĩ hoàng thượng sẽ bồi thường Triệu Đặc Trạch, nhưng vị trí thế tử có lẽ sẽ dừng trên người Triệu Đặc Dật. Tổ huấn cùng lễ pháp trước sau không thể làm trái, nghe nói đám ngự sử đã cố động muốn dâng sổ con.

Sủng phi suy nghĩ, thấp giọng nói:

- Chỉ là hiện tại chúng ta cũng không thể đặc ý, cũng không được ôm cột nịnh bợ Tần vương phủ, hôn sự này nếu bọn họ đồng ý liên tiếp tục, nếu không đồng ý, Hoàn Nương cũng không phải không thể gả.

- Tần vương luôn coi trọng thể diện, ta nghĩ Tần vương phủ sẽ không dám hối hôn, vốn dĩ Tần vương đã bị mất hết mặt mũi, lại còn hối hôn, hân còn dám ra cửa? Ta nghĩ Tần vương có khả năng đâm lao phải theo lao.

Hưng Vinh hầu rất hiểu bản tính của Tần vương.

- Muội muội nói thử xem, rốt cuộc Hoàn Nương sẽ tranh hay là không tranh?

- Trước khi hoàng thượng ra quyết định, tốt nhất đừng manh động. Ta nghe nói Triệu Đạc Dật phụng dưỡng Tần vương phi như thân mẫu, vẫn luôn xem nhẹ đích mẫu, sau khi chân tướng bị vạch trần, hắn đã chịu đả kích quá lớn, không biết hắn có thể lại xem Tần vương phi như mẫu thân hay không, ca ca trở về nhất định phải dặn Hoàn Nương để ý Tần vương phi, Hoàn Nương ăn dùng, nhất định phải dùng người của mình, Tần vương phi không chỉ là vương phi, còn là y nữ, thái tử bị bệnh nặng như vậy mà nàng có thể duy trì, y thuật nhất định rất cao.

- Trong phủ thiếu nô bộc có kinh nghiệm...Hoàn Nương nơi đó...

- Ta sẽ giúp Hoàn Nương chuẩn bị, nếu hoàng thượng có thể đáp ứng Khương nhị gia, vì sao không thể đáp ứng ta?

Nàng chính là sủng phi của hoàng thượng, Khương nhị gia chỉ là sủng thần không đáng là gì, chỉ là một vai hề nhảy múa chọc cười.

Sủng phi chướng mắt Khương nhị gia, nhưng nàng rất thông minh không biểu hiện ở trước mặt hoàng thượng.

- Để Hoàn Nương đứng vững vàng, là của nàng, ta sẽ giúp nàng tranh tới tay.

Sủng phi cũng muốn mượn thực lực của Tần vương phủ củng cố địa vị của nàng trong hậu cung.

Hoàng thượng long thể càng bất kham, đã muốn chảy hết sinh mệnh, tuy sủng phi vẫn phong nhã hào hoa, nhưng hạt giống của hoàng thượng lại không tốt, cho dù nàng đất đai phì nhiêu cũng không thể nở hoa kết trái, nàng đã từ bỏ ý niệm sinh hoàng tử, chỉ muốn đem hoàng tử tang mẫu quá kế dưới danh nghĩa của nàng.

Một khi thái tử chết bệnh, hoàng thượng sẽ lập hoàng hậu khác, đó là cơ hội tốt mà nàng cần nắm bắt.

Hưng Vinh hầu tán đồng ý nghĩ của muội muội, bảo đảm trở về sẽ dẫn dò Hoàn Nương chu đáo tử tử.

Tần vương thái phi vẫn không sai người tới thông tri Hưng Vinh hầu phủ hồi hôn hoặc chậm hôn kỳ, hôn kỳ sắp tới gần, Hưng Vinh hầu phủ tích cực trừ bị hôn sự.

Sau khi Hoàn Nương nghe chuyện hoán tử, nàng không muốn gả cho Triệu Đặc Dật có thân phận xấu hổ, nàng nhìn rất rõ ràng, phu thê Triệu Đặc Trạch đồng tâm hiệp lực, thấu hiểu lẫn nhau, người khác chen chân không được.

Khương Lộ Dao thông minh nhạy bén, tuy Hoàn Nương có tâm cùng nàng ganh đua cao thấp, cũng chỉ muốn chứng minh bản thân cũng là nữ tử có nét đẹp nội tâm.

Chứng minh nàng có tài tình, tài hòa không kém gì Khương Lộ Dao.

Gả cho thứ tử Triệu Đặc Dật, dựa vào Tần vương phủ, Hoàn Nương trôi qua ngày tháng sẽ tương đối thư thái.

Hiện giờ, Triệu Đặc Dật từ thứ tử biến thành đích tử, thân phận quá mức miễn cảm xấu hổ, còn có Tần vương phi, Hoàn Nương không thể nào xem trọng Triệu Đặc Dật.

Nàng muốn hồi hôn, nhưng phụ huynh sẽ không đồng ý, bọn họ đều ngóng trông nàng có thể gả vào Tần vương phủ, cướp danh hiệu thế tử phi từ trên tay Khương thị, Hoàn Nương thống khổ xoa trán, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Dương gia như thế nào lại không có chút động tĩnh?

Tùy ý ngoại tôn Dương Soái thú tôn nữ của kẻ thù sao?

Nếu Hoàn Nương đơn độc hồi hôn, đời này nàng cũng đừng nghĩ gả cho người khác.

- Tiểu thư, nô tỳ giúp người hỏi thăm, nghe nói Dương gia rất lộn xộn, thái quân...Không phải...

Nha hoàn thấp giọng nói:

- Sau khi lão quả phụ thanh tỉnh lại, biết chuyện hoàng thượng không sách Triệu nhị thiếu gia làm thế tử, rất tức giận, điên cuồng nhắc mãi đích thứ lễ giáo, thế tử thủ tiết của Dương đại lang trị không được, vì không muốn lão quả phụ nói bậy, liền nhốt lại, nhưng làm thế này, liền truyền ra thanh danh bất hiếu, các vị phu nhân thủ tiết còn lại trong Dương gia cũng có chủ trương, hiện giờ Dương gia đã loạn thành một đoàn, chỉ sợ là không rảnh để ý tới chuyện hôn nhân này.

- Tần vương phủ đâu?

- Tần vương vẫn không ra cửa, thái phi hồi phủ chỉ vào linh bài của Dương phi mắng to một hồi, sau đó nghe nói bị bệnh, chuyện trong phủ nói là giao cho thế tử phi, nhưng thế tử phi vừa mới hoài thai, nghe nói thai còn chưa ổn định, phu thê Khương nhị gia cùng Gia Mẫn quận chúa tới tìm thái phi, cũng không biết nói gì đó, thái phi miễn cưỡng lo liệu vương phủ.

Nha hoàn vui sướng nói:

- Tiểu thư vào cửa, nội trạch vương phủ sẽ về tay người.

Hoàn Nương phản bác nói:

- Ta thà không cần, người nghĩ nội trạch vương phủ dễ dàng nắm giữ? Thế tử phi mang thai không thể tiếp tục quản hậu viện bếp núc, người không nghĩ trong này có huyền cơ? Huống chi thân phận của hãn rất miễn

cảm, ta xử lý hậu trạch chẳng phải sẽ khiến người khác cho rằng hân có dã tâm với vị trí thế tử?

- Không phải các vị phu nhân đã nói, đích tử sẽ thừa tước sao?

- Vấn đề là trong lòng hoàng thượng không có hân, chỉ có Tần vương thế tử Triệu Đặc Trạch. Khương nhị gia được bệ hạ coi như sủng thần, cho dù cô cô thường xuyên hầu hạ bệ hạ, cũng không thể đuổi kịp Khương nhị gia. Năm nay hoàng thượng đã sáu mươi, hậu cung giai lệ đông đảo, hân đối với nữ tử chỉ sợ đã sớm phai nhạt, cô cô thẳng ở tuổi trẻ mỹ mạo, tính tình hợp ý hoàng thượng, nếu không cũng không đến mức sủng quan hậu cung, sủng phi không có nhi tử, kết cục có thể tốt?

P/s: ta về r nè. Nhớ vote ta nha, xí ta ra chương nữa.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 104+2: Hào Ý

Lúc trước Hoàn Nương cực lực tranh thủ mối hôn sự với Tần vương phủ vì tương lai có thể tìm đường lui, lấy Triệu Đặc Dật ít nhất sẽ không vì Hưng Vinh hầu phủ xuống dốc mà không hề để ý tới nàng.

Hoàng hậu nương nương bận tâm sức ảnh hưởng của Tần vương nhất mạch, cũng sẽ không bức nàng quá sâu.

Cục diện hiện giờ, Hoàn Nương suy tính khả năng thất bại rất cao.

Trong Tần vương phủ nhất định sẽ khúc chiết không ngừng, khắc khẩu không thôi, Hoàn Nương không biết vấn đề cụ thể ở nơi nào, nhưng gần đây vì chuyện hoán tử, Tần vương phủ không thể bình tĩnh trở lại.

Cho dù Hoàn Nương muốn chống lại Khương Lộ Dao, nàng có tư cách gì so cùng Khương Lộ Dao?

Hưng Vinh hầu phủ chỗ dựa lớn nhất chính là vị sủng phi trong hậu cung.

Còn Vĩnh Ninh hầu có căn cơ trong quân đội, Khương nhị gia lại là sủng thần của hoàng thượng, tổ mẫu của Khương Lộ Dao là Gia Mẫn quận chúa, vị quận chúa này có sức ảnh hưởng tới hoàng thượng.

Chỉ có Tần vương phi tham niệm mới muốn tranh phong cùng Khương Lộ Dao.

Biết rõ chống không được, cần gì một hai phải đi tranh?

Hoàn Nương lại dò hỏi một ít tin tức, bình lặng tâm tình, mặc kệ có muốn hay không, nàng cũng phải gả vào Tần vương phủ, các vị tiểu thư khác trong Hưng Vinh hầu phủ rất hâm mộ Hoàn Nương, có mấy vị thậm chí nói những lời không dễ nghe.

Nàng chỉ cười bỏ qua, đám người này chỉ thấy Tần vương phủ phú quý, không ai nhìn thấy vương phủ đầy rẫy phiền toái?

Không cần chấp nhặt đám người vô tri ngu xuẩn.

Hôn kỳ càng đến gần, Tần vương phi cũng thoát khỏi Đông Cung, hơn mười ngày ở bên người thái tử điện hạ, khiến Tần vương lạnh nhạt, thậm chí không muốn thấy Tần vương phi.

Thái phi nhân cơ hội này, tuyển chọn ngày lành, vì Tần vương nạp thêm ba vị trắc phi, trong đó có một người là chất nữ phương xa của thái phi, ba vị trắc phi như hoa như ngọc vào cửa an ủi Tần vương, ánh mắt của các nàng thiên chân, ngây thơ tràn ngập hâm mộ, khiến Tần vương khôi phục vài phần tự tin phong độ.

Này đó trắc phi so với Dương phi cùng Tần vương phi đều có vẻ đơn thuần, thiên chân hơn rất nhiều.

Hiện giờ Tần vương phiền chán nhất chính là nữ nhân thâm trầm, luôn bày ra bộ dạng vì hãn mà suy nghĩ.

Lúc ba vị trắc phi kính trà cho Tần vương phi, Tần vương đích thân tới đây, thái phi cũng đuổi hãn qua đây, phải nhìn chăm chăm Tần vương phi, sợ nàng dựa vào y thuật cao siêu mà động tay động chân.

Tần vương phi vừa tức lại vừa giận, cũng vì bản thân mà bất bình, nàng vất vả gần mười năm vì cái gì?

Nếu không có nàng giúp Tần vương trị liệu thân thể, sao Tần vương có thể có nhi tử nối dõi?

Nhưng lời này nàng không dám nói với bất luận kẻ nào, bởi vì chỉ cần nàng nói ra, liền chứng tỏ nàng đã sớm biết chuyện hoán tử, cũng am hiểu trị bệnh nam tính, y nữ đã đủ đề tiện, lại am hiểu điều trị thân thể nam nhân...

Tần vương phi không chừng sẽ bị hoàng thượng hạ làm trắc phi.

Cho nên dù nàng có muôn vàn ủy khuất, cũng không dám nói với bất luận kẻ nào.

Hơn nữa hiện giờ thái tử còn chưa có nhi tử nối dõi, nếu hoàng hậu nương nương biết việc này, nhất định sẽ tức giận nàng điều trị cho thái tử.

Lúc bình thường ngoại gia của Tần vương phi sẽ ra mặt giúp nàng, từ khi chuyện nàng hiểu biết y thuật lộ ra ngoài, nữ nhân Khổng gia xuất giá hay chưa gả đều bị chỉ trích.

Tần vương phi trở thành tội nhân của Khổng gia, Khổng gia vì trấn an quan hệ thông gia, ốc còn không mang nổi mình ốc, đương nhiên sẽ không ra mặt giúp Tần vương phi.

Không có ngoại gia để dựa vào, Tần vương phi chỉ có thể tự mình nhắm nháp hậu quả.

Cũng may nàng còn có danh phận đích thân, địa vị của trắc phi dù có lớn hơn nữa, cũng không dám vô lễ trước mặt nàng, nàng trầm trọng, cũng có thể đấu với ba vị trắc phi.

- Ba vị muội muội mau đứng lên.

Tần vương phi biểu hiện rộng lượng, dịu dàng, coi ba vị trắc phi như muội muội mà đối đãi.

Nếu Tần vương phi phiếm toan(ghen tỵ, ghen tuông), Tần vương còn có một phần hảo cảm với nàng, ghen tỵ chứng tỏ Tần vương phi để ý Tần vương, ái mộ Tần vương, nhưng Tần vương phi lại bày hiện rộng lượng, sao Tần vương có thể dễ chịu?

Mấy ngày trước thái phi ngầm nói, Tần vương phi là người giỏi giả trang, nói Tần vương phải cẩn thận.

Tần vương càng ngày càng cảm thấy mẫu phi nói đúng, đừng nhìn Tần vương phi ngày thường nhu tình vạn loại, bộ dạng tình sâu biển lặng, có thể nàng chưa bao giờ thật tâm với hắn, hết thảy chỉ là giả vờ.

Tần vương càng nghĩ càng uể oải, đối xử với trắc phi càng tốt.

Tần vương phi nếm tư vị phòng không gối chiếu, trơ mắt nhìn trắc phi mỗi ngày trang điểm xuân ý dạt dào tới thỉnh an nàng, nàng chỉ có thể đem hết ủy khuất nuốt vào trong bụng.

- Dật Nhi, Dương gia không có nói gì sao?

Tần vương phi dò hỏi Triệu Đạc Dật:

- Chỉ còn ba ngày nữa là tới ngày thành thân của người.

- Dương gia là Dương gia, ta là nhi tử của phụ vương, hôn sự phải nghe phụ thân cùng tổ mẫu, huống chi hiện giờ Dương gia ốc còn không mang nổi mình ốc, các nàng cũng không rảnh để ý tới ta, mẫu phi người không cần vì nhi tử mà lo lắng, người chịu ủy khuất là tiểu thư Hưng Vinh hầu.

- Nàng có gì úy khuất? Thứ nữ gả cho người, nàng có bao nhiêu phúc khí a.

- ...Ta là đích tử sao? Vừa không phải đích tử, cũng không phải thứ tử, không chỉ thân phận xấu hổ, còn có rất nhiều phiền toái, tổ mẫu oán ta, phụ vương không để ý tới ta, chỉ có người vẫn đối xử với ta giống như trước kia.

- Dật nhi.

Tần vương phi cảm động, trấn an nói:

- Hết thảy sẽ có một ngày, hoàng thượng sẽ hiểu nỗi khổ của người, Dương gia...Chờ ngoại tổ mẫu của người thanh tỉnh lại, có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

- Không tốt lên được, đại cữu mẫu đã quyết định dựa theo lời ngoại tổ phụ đem thái quân đưa vào chùa miếu.

- Đó là ngoại tổ phụ của người nói? Hay chỉ là Khương nhị gia trả thù mà thôi.

- Ở trong mắt thế nhân, hẳn chính là Nguyên Soái.

Triệu Đặc Dật cũng cảm thấy đem ngoại tổ mẫu tới chùa miếu là quá tàn nhẫn, hẳn lại không có lý do gì nói ra, tuy hẳn là ngoại tôn của Dương Soái, nhưng gần hai mươi năm không ở cùng Dương gia, lúc này hẳn lại vì thái quân mà ra mặt thật sự không thích hợp.

- Dương Gia Bảo đâu? Hẳn không nói gì?

- Hẳn bị Khương nhị gia dẫn đi rồi.

Trong mắt Triệu Đặc Dật ẩn hiện âm mưu:

- Khương Nhị gia nói mang Dương Gia Bảo đi thể nghiệm lạc thú nơi phố phường.

- Hãn muốn dưỡng người kế thừa Dương gia thành người ăn chơi trác táng, ý đồ xấu xa, ý đồ xấu xa.

Tần vương phi phản nộ nói:

- Dật nhi, nếu hãn là biểu đệ của người, người không thể mặc kệ, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn Dương gia sa cơ thất thế? Nhìn Dương Gia Bảo trở thành người chỉ biết ăn nhậu chơi bời?

- Mẫu phi suy nghĩ nhiều rồi, Khương nhị gia không phải người xấu, có hãn, Dương biểu đệ mới có khả năng tránh thoát kiếp nạn, thành tài hay không đối với Dương gia cũng không quan trọng, ta chỉ cầu Dương gia không bị đoạn tuyệt huyết mạch là được, biểu đệ đi theo Khương nhị gia sẽ rất tốt.

Triệu Đạc Dật cũng suy nghĩ ý đồ của hoàng đế đối với Dương gia, Dương Gia Bảo tận tình hưởng lạc không phải điều xấu.

Ít nhất có thể tránh thoát bệ hạ vào những năm cuối quỹ dị.

- Vương phi điện hạ, các vị trắc phi tới trò chuyện với người.

- Mẫu phi có việc, ta không quấy rầy người nữa.

Triệu Đạc Dật đứng dậy cáo từ, đám trắc phi vào cửa, ánh mắt hứng thú nhìn hãn, đây là nhi tử của Tần vương, giả thứ tử, là đích tử?

Tần vương phủ xảy ra chuyện gièm pha các nàng cũng rất dễ ý.

- Dật nhi.

Tần vương phi thà đối mặt với Triệu Đặc Dật, cũng không muốn đối mặt với đám trắc phi.

- Người chờ một chút, ta có một phần lễ vật muốn đưa cho người.

- Các vị muội muội đi sương phòng uống trà trước đi, ta cùng Dật nhi nói vài lời, sau đó sẽ trò chuyện cùng các vị muội muội.

- Vương phi xin cứ tự nhiên.

Các vị trắc phi thanh xuân thiếu nữ, dáng người quyến rũ, Tần vương phi trang điểm thế nào cũng không bằng, tuổi tác quá chênh lệch, Tần vương phi trang điểm nhìn có vẻ già rồi.

Vì nàng là kế phi, nàng đã nhỏ hơn Tần vương gần mười tuổi, chờ lúc nàng hết xuân xanh Tần vương đã không còn tâm tư lại tìm nữ nhân, nàng đã sớm năm chọn Tần vương trong tay, nhưng ai biết vì nàng là y nữ, Tần vương liền nạp ba vị trắc phi, tương lai còn có thêm nhiều.

Trong lòng Tần vương phi thực khổ, trắc phi nhập môn đánh nát mộng đẹp của nàng.

- Mẫu phi, người đừng quá để ý, trong lòng phụ vương vẫn có người.

- Có ta? Dật nhi, người không cần an ủi ta, ta cùng phụ vương người đã có mấy năm tình cảm, vẫn kém lời đồn đãi bên ngoài, kém hơn mấy câu tổ mẫu người nói, hiện giờ ta không muốn so đo, chỉ muốn người cùng đệ đệ của người có thể bình an. Bọn họ cho tới bây giờ còn ở Đông Cung, ta...rất lo lắng.

- Hay là để ta đi nói cùng đại huynh? Đại huynh nói, có lẽ hoàng thượng có thể nghe.

- Này...Không tốt, ta không thể nhìn Dật nhi cúi đầu khom lưng trước thế tử gia, vốn dĩ người mới là...

- Mẫu phi.

Triệu Đạc Dật ý bảo Tần vương phi đừng nói nữa.

- Hoàng thượng đã phán đoán suy luận, đại huynh mới là thế tử, ta không phải. Người không cần vì ta mà oán giận, so với đại huynh, thơ ấu của ta trôi qua đã quá hạnh phúc. Chuyện về bọn đệ đệ ta sẽ nghĩ cách giúp người.

- Nếu Dật nhi không muốn nói, ta sẽ không nhiều lời nữa.

Tần vương phi đạt được mục đích, cuối cùng sẽ có thu hoạch, đi từng bước khơi mào Triệu Đạc Dật nổi lên tâm tư tranh vị trí thế tử, không thể nóng vội.

Triệu Đạc Dật đi tìm Triệu Đạc Trạch, vừa lúc đụng phải Tần vương, nghĩ mới vừa rồi mẫu phi cố gắng cười vui, Triệu Đạc Dật tiến lên ngăn đường Tần vương.

- Phụ vương.

Trước kia Tần vương rất thích Triệu Đạc Dật, lúc này hẳn chỉ cần nghĩ đến Triệu Đạc Dật mới là nhi tử của Dương phi, tình cảm thương tiếc với đi rất nhiều, vì giữ thể diện Tần vương lãnh đạm hỏi:

- Chuyện gì?

- Mới vừa rồi các vị trắc phi đến trò chuyện cùng mẫu phi.

- Ừ.

- Người không định nói một câu công bằng vì mẫu phi sao?

- Chuyện riêng của bốn vương, khi nào đến phiên người tới hỏi?

Tần vương không vui, quan hệ giữa Triệu Đặc Dật cùng Tần vương phi có phải hay quá thân cận?

- Nhi tử không có hỏi phụ vương sủng ái vị trắc phi nào, nhưng người không thể quên mẫu phi, mẫu phi chỉ chữa bệnh cho thái tử điện hạ, là người có y đức, sao người có thể vì vậy mà vắng vẻ mẫu phi? Tin lời người khác châm ngòi ly gián?

- Hồn trưởng!

Tần vương bạo nộ nói:

- Người khác châm ngòi ly gián? Người ám chỉ ai?

Hiện giờ Tần vương phiên nhất chính là người khác nói hấn có lỗi tai mềm(dễ dụ), bị nữ nhân quản chế, người bên ngoài trào phúng hấn thế nào, ngay cả nhi tử của hấn cũng nghĩ như vậy, Tần vương giơ tay tán Triệu Đặc Dật một cái.

- Người đừng quên nàng là kế mẫu của người, người không có việc gì làm, lại đi bầu bạn bên người kế mẫu? Người cũng dám ở trước mặt ta bất bình thay kế mẫu? Triệu Đặc Dật...Lẽ nghĩa của người đâu? Hiếu tâm đâu?

- Phụ vương, nhi tử chỉ muốn người cùng mẫu phi hòa thuận tương ái, nhi tử đối với mẫu thân chỉ có hiếu tâm.

- Người đối với mẫu phi chỉ có hiếu tâm, vậy người đối với thân mẫu của người thế nào? Đối với Dương gia thế nào? Đối với bốn vương thế nào? Bốn vương chưa từng thấy người đối với chúng ta có gì hiếu tâm đâu.

Tần vương chậm rãi nói:

- Người cũng là người sắp thú thê, chờ tức phụ của người vào cửa, người nên thương tiếc tức phụ của người mới đúng, chuyện của ta và mẫu phi của người, không cần người nhọc lòng.

- Nhi tử...

- Được rồi, bốn vương liền đi tìm mẫu phi của người.

Tần vương tránh Triệu Đặc Dật, đi tới sân viện của Tần vương phi.

Nàng đang bị đám trắc kích thích quá sức, lại nghe thấy Tần vương giá lâm nên rất cao hứng, không cần nghe đám trắc phi khoe khoang Tần vương sủng ái các nàng thế nào.

- Ta đi gặp vương gia, phiền các vị muội muội chờ một lát.

Tần vương phi nhu tình mật ý đón tiếp Tần vương, bám vào người hăn nói:

- Vương gia.

- Bốn vương có chuyện muốn nói cùng người.

Tần vương cực kỳ lạnh nhạt, giống như có chút phẫn nộ, cái này khiến Tần vương phi khó hiểu, Tần vương bị ai chọc tức.

Tần vương đuổi hết hạ nhân ra ngoài, trực tiếp nói với Tần vương phi:

- Mới vừa rồi bốn vương gặp Dật nhi, hăn nói rất nhiều chuyện về người, bất bình thay người, bốn vương muốn hỏi người một chút, người xem Dật nhi như nhi tử mà nuôi dưỡng, hay là thế nào? Chuyện khuê phòng, người cũng nói cho hăn biết?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 105: Đến Đông Đủ

Tần vương phi nghe những lời này, mặt đỏ bừng, dù nàng có ngu xuẩn cũng không đến mức nói chuyện khuê phòng giữa nàng cùng Tần vương cho thứ tử nghe.

- Sao vương gia lại nói như vậy? Thiếp cùng Dật nhi giống như thân mẫu tử, sao thiếp lại nói với hần những loại chuyện này? Vương gia hiểu lầm thiếp như vậy sao? Người đã quên ngày tháng vui vẻ với thiếp rồi.

Tần vương phi đôi mắt phỉm hồng, nước mắt chứa đầy khóe mắt, nước mắt cũng không lăn xuống, chỉ giống như thủy tinh ngừng ở đáy mắt.

- Chỉ có thiếp nhớ rõ? Vương gia, người thật nhẫn tâm.

Tần vương làm phu thê cùng Tần vương phi cũng mười mấy năm, tuy hần hoài nghi Tần vương phi dụng tâm, nhưng nhìn bộ dạng Tần vương phi quật cường, ủy khuất, hần cũng có chút đau lòng, không nổi.

- Người đi đi, thiếp làm người ngay thẳng, đối với Dật nhi chỉ có thương tiếc, không sợ người ngoài nói dài nói ngắn.

- Vương phi...

Tần vương hòa hoãn sắc mặt, nếu Tần vương phi kêu la oan uổng, hoặc là giáo biện, hần sẽ càng hoài nghi.

Tần vương phi bày ra bộ dạng cực kỳ bi thương, thương tâm, lại có vẻ vô cùng trình liệt, Tần vương cũng không thể nói thêm gì nữa.

Mười mấy năm sớm chiều tương ái, như tri kỷ tình nùng ý mật, sao Tần vương nữ buông?

Tần vương đặt tay lên vai Tần vương phi, vừa định nói chuyện, Tần vương phi ngã đầu vào lòng Tần vương, nghẹn ngào nói:

- Người có biết thiếp có bao nhiêu ủy khuất? Người oán giận thiếp gạt người, thiếp không dám oán trách vương gia, nhưng sao người không nghe thiếp giải thích? Thiếp từ nhỏ thân thể đã không tốt, có câu nói bách bệnh thành lương y, vì giảm bớt thống khổ, thiếp đọc mấy quyển y thư...

Tần vương phi buồn bã tự giễu:

- Có lẽ là thiên phú, rõ ràng y thư trúc trắc khó hiểu, thiếp lại dễ dàng tiếp thu, thiếp biết địa vị y nữ không cao, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ trị bệnh cứu người, chỉ muốn dùng một chút y thuật hỗ trợ người thân cận, thiếp chưa bao giờ nghĩ sẽ hại người, càng không nghĩ sẽ hại vương gia.

Tần vương siết chặt cánh tay, Tần vương phi khẽ thở dài nhẹ nhõm, tuy bắt đầu không thuận lợi, nhưng kết quả tốt là được.

Tần vương phi khẽ nâng mặt, nước mắt như trân châu rơi xuống.

- Thiếp đối với vương gia như thế nào, người không cảm giác được sao? Thiếp có khi nào hại người?

- Vương phi...

- Thiếp chịu ủy khuất trừ người không tin thiếp ra, còn có chính là...Chính là không biết ai đem tin tức thiếp hiểu biết một chút y thuật nói cho hoàng hậu nương nương, thiếp cũng biết thiếp khiến vương gia mất thể diện, nhưng hoàng hậu nương nương gọi tam tử vào Đông Cung, trên danh nghĩa làm bạn bên người thái tử điện hạ, nhưng thực tế là bị giữ làm con tin, thiếp vì tam tử nào dám không tận tâm tận lực? Thiếp buồn khổ, sợ hãi

muốn nói với vương gia, nhưng lại nháo ra chuyện Dương tử tở hoán tử, vương gia tâm phiền ý loạn, thiếp thân không muốn vương gia phiền lòng.

Tần vương phi đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tần vương:

- Vương gia, người gầy.

Những lời này khiến Tần vương rất cảm khái, cùng Tần vương phi ngồi xuống, Tần vương phi rót chung trà, chuẩn bị điểm tâm, giống như chỉ muốn bồi bổ Tần vương.

- Người chỉ hiểu biết một chút?

- Dạ.

- Thái tử, bệnh tình như thế nào?

- Chỉ có thể cố hết sức, có thể qua được cửa này hay không, còn phải xem ý trời.

Tần vương phi thấp giọng nói:

- Nếu hết thầy đều vững vàng, mấy ngày này vì thái tử điều dưỡng, có lẽ thái tử có thể chống đỡ qua đi, nếu xảy ra trạng huống, hoặc các vị hoàng tử không thành thật, chỉ sợ bệnh tình của thái tử sẽ chuyển biến xấu, đến lúc đó thần tiên cũng khó cứu.

Tần vương thấy Tần vương phi thẳng thắn thành khẩn, hân vô cùng vừa lòng, nếu Tần vương phi ở lại Đông Cung một thời gian, chuyện ở Đông Cung, không ai quen thuộc bằng Tần vương phi, Tần vương phi chỉ nói mấy câu này, cũng khiến Tần vương thoải mái hơn rất nhiều.

Rốt cuộc những lời này, người bên ngoài sẽ kiêng kị. Chỉ có phu thê thân cận mới có thể nói cùng nhau.

- Bốn vương nhìn thấy triều đình vẫn bình tĩnh, thái tử điện hạ cát nhân thiên tướng, sẽ được thần Phật, tổ tông phù hộ.

- Vương gia nói rất đúng.

Hiện giờ người bên ngoài đều nghị luận chuyện hoán tử ở Tần vương phủ, nhìn triều đình có vẻ gió êm sóng lặng, chỉ là Giang Nam xảy ra lũ lụt, có chút phiền toái, nhưng hoàng thượng rất coi trọng, lại phái năng thần Tiêu Duệ Hoa đi xem xét, chắc sẽ bình an vượt qua.

Huống chi không ai ngờ được, màn thiên tai này lại che dấu âm mưu quỷ kế, không thể tưởng được trong đó chất chứa nhân họa.

Càng không ngờ trận kinh biến này sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Ít nhất Tần vương phi một lòng muốn vẫn hồi tình cảm của Tần vương sẽ không thể ngờ được.

Tần vương cũng không quá chú ý chuyện lũ lụt ở Giang Nam, hẳn thật lòng hy vọng thái tử có thể sống sót, một khi thái tử chết bệnh, nâng trử quân, sách hoàng hậu không chỉ rất phiền toái, còn khảo nghiệm triều thần.

Tần Vương không cầu công ủng lập(ủng hộ lập vị), chỉ muốn giảm bớt phiền toái.

Nâng trử quân, chuyện này người khác có thể không nói lời nào, nhưng Tần vương không thể không tỏ thái độ.

Đoán đúng còn đỡ, nhưng nếu đoán sai?

Sau khi chuyện hoán tử bùng nổ, Tần vương càng thêm điệu thấp, cẩn thận chặt chẽ, rất sợ làm sai, khiến hoàng thượng tức giận.

Nếu thái tử có thể sống sót, Tần vương không cần phải lựa chọn.

- Nếu người giúp thái tử điện hạ ổn định bệnh tình, cứ tiếp tục làm đi, người khác nói...Người không cần nghe, một lòng cứu trị thái tử là được.

- Thiếp hiểu.

Tần vương phi cười dịu dàng, tay nắm tay Tần vương, thấp giọng xấu hổ nói:

- Thiếp nghe theo vương gia.

Tuy trong lòng Tần vương phi muốn giết chết thái tử trả thù hoàng hậu, có cơ hội nàng nhất định sẽ khiến hoàng hậu hiểu rõ, y nữ không thể uy hiếp đắc tội.

Hiện tại không phải thời điểm thích hợp, hoàng thượng đã có ấn tượng xấu với Tần vương nhất mạch, nếu Tần vương lại phạm sai, tước vị Tần vương có khả năng sẽ rơi xuống đầu Triệu Đặc Trạch.

Chuyện này khiến Tần vương phi khó có thể tiếp thu.

Khương Lộ Dao có thai, mặc kệ cái thai này là nam hay nữ, bọn họ cũng sẽ sinh ra người thừa kế.

Chỉ cần Triệu Đặc Trạch kế thừa vương vị, Tần vương phi không còn cơ hội cướp đoạt tước vị.

Khiến Tần vương ít phạm sai lầm, khiến Triệu Đặc Trạch phạm nhiều sai lầm, mới là điều Tần vương phi muốn làm nhất.

- Sau này vương phi có chuyện gì hãy nói cùng bốn vương, Dật nhi....Cũng sắp thú thê, lại luôn ở bên người vương phi mà tấn hiếu, thật không thỏa đáng.

- ...Thiếp hiểu rõ.

Tần vương phi biểu hiện như vậy vẫn không khiến Tần vương hoàn toàn tín nhiệm, Triệu Đạc Dật cũng thật là, nói cái gì không nói? Một hai phải giảng giải này đó?

Rốt cuộc hẳn nói gì với Tần vương?

Nếu không phải nàng ứng biến kịp thời, nàng đã bị Triệu Đạc Dật hại chết.

- Vương gia.

Ngoài cửa truyền vào một giọng nói kiêu mị, Tần vương phi nhìn sắc mặt Tần vương có vài phần biến đổi, trong lòng nàng rất khó chịu, biết rõ trắc phi được sủng ái là một chuyện, trắc phi tranh sủng tranh tới trước cửa chính thê lại là chuyện khác.

Vị trắc phi biểu muội này không biết đây là phòng chính thê?

Làm trò trước mặt Tần vương phi câu dẫn Tần vương, quá kỳ cục, đối lại là nhân gia tầm thường khác, đã sớm đem vị sủng thiếp cậy sủng mà kiêu này giáo huấn một trận.

Tần vương phi nhú mày, vừa định tức giận, Tần vương liền nói:

- Nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện, vương phi ôn trọng thiện tâm, chắc sẽ không trách tội nàng.

- Trắc phi muội muội ngây thơ hồn nhiên, thiếp cũng rất thích, hay là gọi nàng tiến vào?

- Hử?

Tần vương nghĩ đến đám trắc phi thân thể quyến rũ phần nộn, tâm liền nhộn nhạo.

- Không cần, bốn vương ra tìm nàng là được. Hôm nay bốn vương không thể bồi vương phi, nàng sớm nghỉ ngơi đi.

- Vương gia...

- Chuyện gì?

Tần vương đi tới cửa liền quay đầu lại, hồ nghi nhìn Tần vương phi:

- Nàng còn chuyện gì muốn nói?

Tần vương phi miễn cưỡng tươi cười:

- Hôn sự của Dật nhi...Người xem, có nên thay đổi?

- Nếu hồi hôn, còn không phải bị thế nhân phỉ nhổ? Chuyện này nếu đã định rồi, liền dựa theo lễ nghĩa thành thân là được, Dật nhi có thân mẫu để lại của hồi môn, cũng đủ để hăn cả đời cơm áo không lo. Hưng Vinh hầu phủ cũng là liệt hầu huân quý, dù không bằng Vĩnh Ninh hầu, nhưng cũng không kém, nếu thân mẫu của Dật nhi chỉ muốn hăn bình an, bốn vương liền thành toàn cho nàng, cũng đỡ để nàng ở dưới tuổi vàng còn oán hận bốn vương không hiểu nàng.

Ánh mắt Tần vương phức tạp, có hận, có oán, lại có vài phần giải thoát.

- Bốn vương chưa bao giờ có lỗi với nàng.

Nói xong lời này, Tần vương dặt vị trắc phi mỹ mạo trẻ tuổi rồi đi.

Đứng ở cửa, Tần vương phi giá lạnh tâm can, Tần vương đã có thói quen tam thê tứ thiếp?

Trước sau vẫn nhớ kỹ Tần vương phi, nhưng không chịu khống chế bản thân, muốn sủng ái tiểu thiếp kiều mị, khả nhân.

Tần vương thật khiến nàng thất vọng.

C

hỉ vì nàng là y nữ, liền từ bỏ nàng?

Tần vương phi thống hận Tần vương, thống hận Dương môn thái quân nói cho hoàng hậu biết chuyện nàng biết y thuật.

Tuy nghe nói Dương môn thái quân bị đưa đến chùa miếu, này là xứng đáng! Nếu đổi lại là Tần vương phi, nàng sẽ trực tiếp ban một chén thuốc độc giết chết thái quân hay gây hoạ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 105+2: Đến Đông Đủ 2

- Gia Bảo làm sao vậy?

Khương Lộ Dao nhìn Dương Gia Bảo nhú mày nhú mắt, cười hỏi:

- Phụ thân ta dẫn người tới chỗ chơi không vui?

- Không phải, biểu tấu...

Dương Gia Bảo do dự mở miệng:

- Ta còn có thể kêu người là biểu tấu sao?

- Dương nhiên có thể.

Khương Lộ Dao để Dương Gia Bảo ngồi xuống, sai người chuẩn bị điểm tâm:

- Mặc kệ nói như thế nào, thế tử cũng đã làm ngoại tôn của Dương gia hơn hai mươi năm, coi Dương phi như thân mẫu, dù hãn không phải do Dương phi sở sinh, nếu Dương phi còn sống, hãn cũng phải kêu Dương phi là mẫu phi. Dương gia có quan hệ thân gia với Tần vương phủ, người chính là biểu đệ của thế tử gia.

Dương Gia Bảo ăn điểm tâm, cúi đầu nói:

- Hôm nay ta ở phố phường, nghe rất nhiều nhàn ngôn toái ngữ, nói biểu ca đáng thương, nói Dật biểu ca đáng thương, cũng có người nói cô cô quá

tàn nhẫn, còn nói tổ mẫu của ta không phải là người tốt, rõ ràng biết rõ chân tướng, lại không chịu nói ra.

- Người ngoài nói gì, người nghe một chút là được, không cần để trong lòng. Dương phi có cách suy nghĩ của Dương phi, tổ mẫu người bạn tâm giao đó, ta không thể nói các nàng làm đúng, nhưng Dương phi đã chết, một khi đã chết đi, ân oán nên xóa bỏ toàn bộ, so đo đúng sai cùng người chết, không có gì thú vị, cũng rất hẹp hòi.

- Chỉ là...Chỉ là tổ mẫu đem thân mẫu của biểu ca táng ở...Ta nghe cũng không dễ chịu.

Dương Gia Bảo lớn lên ở Dương gia, đương nhiên biết mỗi lần Triệu Đặc Trạch đi tới Dương gia, đều đem mặt nóng dán mũi lạnh.

Tổ mẫu rất lãnh đạm với Triệu Đặc Trạch, trước kia hẳn nghĩ là vì Tần vương không làm gì giúp Dương gia giải nỗi oan, tổ mẫu mới ghét ai ghét cả tông chi họ hàng, chớ nói mặt biểu ca.

Không ngờ tổ mẫu không thích biểu ca chỉ vì biểu ca không phải là ngoại tôn của Dương gia.

Triệu Đặc Trạch rất hiếu thuận, Dương Gia Bảo nhớ những chuyện trước kia, nhin không được đau lòng thay biểu ca.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt nói:

- Bất bình khó chịu thì như thế nào? Trong lòng thế tử cũng không dễ chịu, nếu người quan tâm hẳn, không nên nói những chuyện oán hận, thân mẫu của thế tử là thiếp, dựa theo luật lệ Đại Minh, số mệnh sinh tử của thiếp tất đều do Dương phi nắm giữ, ta chỉ có thể tận lực thuyết phục chính mình, thuyết phục hẳn. Gia Bảo, người ngàn vạn lần đừng ở trước mặt hắn nhắc lại chuyện trước kia, người cũng vậy, không cần phải xin lỗi

ai, cố gắng đọc sách, làm việc đến nơi đến chốn, nếu người hồ thẹn với thế tử, tương lai sau này có việc cần giúp hẳn là được.

- Thân là nam nhi, tầm mắt phải rộng rãi, nam tử hán phải có trí tuệ, bụng dạ hẹp hòi, chấp nhất tình thù trong nội trạch, ghi hận, oán trách, cũng không có thể diện, nam nhân như vậy không thể gọi là nam nhân.

- Vậy gọi là cái gì?

- Ngụy nương.

- ...

Dương Gia Bảo bị hai chữ ngụy nương trấn trụ, thông qua mặt chữ có thể lý giải, chính là nữ tử dối trá? Không đúng, là nữ tử ngụy trang.

Khương Lộ Dao rót trà cho Dương Gia Bảo:

- Bá mẫu của người truyền lời, ba ngày nữa sẽ đưa tổ mẫu của người đi chùa miếu thanh tu, người nên đi đưa tiễn tổ mẫu của người.

- Nhưng biểu ca có thể...Có thể không cần ta?

Dương Gia Bảo ở đây quá thoải mái, quá phong phú, hẳn thích đi theo biểu ca biểu tấu, thích nghe bọn hắn nói chuyện, càng thích nghe biểu tấu dạy dỗ đạo lý làm người, dạy hẳn đọc sách viết chữ.

Ở Dương gia, cũng có rất nhiều người đối xử tốt với hắn, nhưng loại quan tâm này lại khiến hắn có cảm giác hít thở không thông, không hề thoải mái.

- Sao lại vậy? Tổ phụ của người thông qua phụ thân của ta nói là đem người giao cho thế tử gia. Chỉ là Gia Bảo, ta hy vọng tương lai sau này người sẽ không hiểu lầm thế tử, hẳn thật lòng muốn dạy người, đốc xúc

người thành tài, cũng không phải muốn lợi dụng người để che dấu bí mật không ai biết, hoặc là huỷ hoại người để trả thù Dương gia.

- Ai đối tốt với ta, ta biết rõ.

Dương Gia Bảo nghiêm mặt nói:

- Mặc kệ ai nói cái gì, ta vẫn không hoài nghi biểu ca dụng tâm, nếu ta oán hận hoài nghi biểu ca, ta so với súc sinh còn không bằng.

Thậm chí Dương Gia Bảo còn nghĩ, Quân hồn của Dương gia chỉ ở trong tay biểu ca mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Khương Lộ Dao nhìn Dương Gia Bảo nói chuyện rất chân thành, nàng tin hơn phân nửa, Dương Soái giên rất cường đại, Dương Gia Bảo cũng có tiềm chất thánh phụ.

Chỉ là Khương Lộ Dao sẽ không hoàn toàn tin tưởng Dương Gia Bảo, nên phòng bị vẫn phải phòng bị.

- Dật biểu ca...

- Không phải nói hăn cũng là người đáng thương? Sẽ có ngự sử bất bình thay hăn.

Khương Lộ Dao biết trên đời này ngự sử tự xưng là công chính, ôm khuôn mẫu không chịu thay đổi, bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Có một đám người không quan tâm ưu việt, không để tâm tánh mạng, chỉ để ý lý tưởng mờ ảo công chính, thậm chí bọn họ tồn tại với mục đích méo mó tình cảm, chứng minh mọi người đều say, chỉ bọn hăn tỉnh.

Tuy bọn họ không ảnh hưởng tới đại cục, nhưng bọn họ nhảy ra cũng thực ghê tởm.

Bọn họ sẽ một lần lại một lần khơi gợi vết thương của Triệu Đạc Trạch cùng Triệu Đạc Dật.

Khương Lộ Dao sợ Triệu Đạc Trạch tính tình không quá trầm ổn sẽ bị những người này kích thích, trong lúc xúc động, sẽ làm ra chuyện gì quá kích.

Cho nên nàng dựa vào chuyện mang thai, luôn bắt Triệu Đạc Trạch bầu bạn bên cạnh, muốn Triệu Đạc Trạch hiểu được, tuy nàng có khả năng, nhưng nhi nữ không thể không có phụ thân, cũng muốn cho Triệu Đạc Trạch cảm thụ thân tình, hóa giải phần bạo lực, nôn nóng còn sót lại trong lòng hắn.

- Ta sẽ nói với Dật biểu ca? Hay là nói với đám người kia? Dương Gia Bảo rất muốn giúp biểu ca.

- Không cần.

Khương Lộ Dao cười nói:

- Người chỉ cần quan tâm tới bản thân, bên người thế tử đã có ta, bên người Dật biểu ca của người cũng có tiểu thư Hưng Vinh hầu phủng, sau khi hắn thành thân, có lẽ sẽ khác.

Khương Lộ Dao vẫn có ấn tượng rất tốt với Hoàn Nương, chỉ cần Hoàn Nương suy sâu tính kỹ, ít nhất Triệu Đạc Dật sẽ không bị ai thương tổn.

- Ta biết người muốn giúp thế tử gia, nhưng người cũng phải học được bản lĩnh mới được, tranh cãi cùng ngự sử thật sự mất mặt, người là tôn tử của Dương Soái, chỉ dựa vào bản lĩnh đấu võ mồm, xứng đáng sao? Điều dưỡng thân thể cho tốt, luyện tập võ nghệ, mới không phụ bản thân mang họ Dương.

- Dạ, dạ, dạ.

Vành mắt Dương Gia Bảo phiếm hồng, biểu tấu có trí tuệ không kém gì nam nhân, không, rất nhiều nam nhân cũng không bằng biểu tấu.

Chớ trách Khương nhị gia luôn nói Dao Dao tốt như thế nào, biểu ca cũng luôn nói, hẳn thú được nữ tử tốt nhất làm thê.

Từ phương diện này mà nói, Dương phi hoán tử cũng thành toàn cho biểu ca.

Dương Gia Bảo không biết tiểu thư Hưng Vinh hầu phủ như thế nào, dù nàng xuất sắc hơn nữa cũng không đuổi kịp biểu tấu.

- Ta đi đọc sách, biểu tấu.

- Đi đi.

Chờ đến lúc Dương Gia Bảo đi xa rồi, Khương Lộ Dao thở dài một hơi, Nguyễn ma ma hỏi:

- Người cần gì phải nói những lời này với hẳn? Nếu hẳn hiểu lầm, phải làm sao bây giờ?

- Đem này đó nói cho rõ ràng, về sau mới dễ tính sổ.

Khương Lộ Dao xoa xoa trán, sau khi mang thai cả người không thoải mái, thật vất vả, nàng được trải nghiệm quá trình thai sản.

Tiên lễ hậu binh, luôn là nguyên tắc xử sự của Khương Lộ Dao, đối với Dương Gia Bảo cũng đặc biệt như thế.

(Yul: Tiên lễ hậu binh là trước lễ sau lực. Ý chỉ trước dùng lý sau dùng võ lực.)

Khương Lộ Dao không thể chắc chắn Dương Gia Bảo, sẽ không bị người khác xúi giục.

Chờ đến lúc Dương Gia Bảo suy nghĩ lệch lạc, không hiểu chuyện, nàng lại đúng tình hợp lý trả thù Dương Gia Bảo...Làm như vậy khác gì ngụy quân tử? Ân oán tình thù không phải chơi như vậy.

Đem này nợ nói cho rõ ràng, nếu Dương Gia Bảo nghe theo ai đó, làm ra chuyện sai lầm, Khương Lộ Dao xuống tay cũng không nhẹ, hơn nữa sẽ không bị lương tâm khiển trách.

- Người quá tốt.

- Dương Gia Bảo rất đáng thương, có thể giúp đỡ liền giúp đỡ, chúng ta được không ít ưu việt từ Dương gia, Dương Soái người nợ...

Khương Lộ Dao dựa vào cái đệm nhắm mắt nghỉ ngơi:

- Khiến người khác cúng bái.

Cúng bái, sùng bái như thần, thân cận không được.

Dương Soái theo đuổi lý tưởng cao thượng, cho dù Khương Lộ Dao hiểu rõ, cũng không thể làm theo.

Cho nên nàng là phạm phu tục tử, Dương Soái là anh hùng quốc gia.

Nếu một quốc gia không có người anh hùng như Dương Soái, cũng rất đáng sợ, Khương Lộ Dao chỉ muốn giúp đỡ hậu nhân của vị anh hùng này, làm chút chuyện có thể làm.

Nguyễn ma ma thở dài một tiếng, đắp chăn mỏng cho thế tử phi, nhìn thế tử phi nhọc lòng chuyện này chuyện kia, thế tử phi đã gầy một vòng.

Lúc này Tần vương phủ phân tranh vừa mới bắt đầu.

Tần vương phi sẽ không cam tâm nhận mệnh.

Chỉ là Nguyễn ma ma không biết thế tử phi đang nghĩ cái gì, giống như không để ý tới Tần vương phi.

Nguyễn ma ma chỉ cầu thế tử phi ít nhọc lòng một chút, bình an sinh hạ nhi tử nối dòng cho thế tử gia.

Trong nháy mắt, sắp tới ngày Triệu Đặc Dật thành hôn. Thái phi cùng Lễ Bộ vì an bài nghi thức thứ tử cho Triệu Đặc Dật lại gặp chuyện khó xử.

Lễ ra Triệu Đặc Dật là đích tử, hôn phối nghi thức khác biệt thứ tử, nhưng hoàng thượng vẫn chưa ra quyết định chỉ thị, ai cũng không dám đem nghi thức đích tử dùng cho Triệu Đặc Dật, nhưng nếu dùng nghi thức thứ tử cũng không ổn.

Quan viên Lễ Bộ cùng thái phi thương lượng sau một lúc lâu, cuối cùng quyết định dùng hỗn đản(trộn chung nghi thức nửa đích nửa thứ)

Kết quả vẫn không đâu vào đâu, Triệu Đặc Dật chủ động nói:

- Liền dùng nghi thức thứ tử là được.

- Không được.

Khương Lộ Dao rất ít khi ra mặt phản đối:

- Dù sao nhị đệ cũng là đích tử, mặc kệ hoàng thượng có thừa nhận hay không, ngươi là thân sinh của Dương phi, thân phận đích huyết xác định không sai lầm, tuy nhị đệ có tâm vì thế tử gia mà suy nghĩ, không muốn thế tử gia khó xử, nhưng thế tử gia cũng không phải loại người miễn cưỡng huynh đệ tự hạ thấp thân phận.

Thái phi bị chuyện này nháo đến đau đầu, thật vất vả mới được Triệu Đặc Dật chấp nhận, không ngờ Khương Lộ Dao tới thỉnh an lại tỏ vẻ phản

đối, không cao hứng hỏi:

- Này không được, kia không được, người nói phải làm sao bây giờ? Như thế nào mới có thể khiến mọi thứ đều vừa lòng?

Thái phi đem nan đề ném cho Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao chỉ vì Triệu Đặc Trạch, nàng không muốn hôn lễ vạn chúng chú mục, lại khiến thế nhân nghị luận Triệu Đặc Trạch chiếm cứ địa vị, danh phận, tước vị của đích tử, bức đích tử chân chính chỉ có thể làm thứ tử.

Đừng tưởng những người đó sẽ không nghĩ như vậy.

- Thật ra chuyện này cũng không có gì khó xử, nhị đệ sinh sau thế tử gia, không phải lấy nghi thức thừa kế vương tước, dùng nghi thức đích trưởng tử là được?

Khương Lộ Dao đối với chỉ số thông minh của thái phi không có chút hy vọng, vấn đề đơn giản như vậy, mà cũng khó xử?

Triệu Đặc Dật là đích tử, cũng là đích trưởng tử của Tần vương, dùng nghi thức đích trưởng tử, ai cũng không thể nói ngắn dài, cũng sẽ không thấy bất bình thay hân.

Tần vương phi sinh hạ nhị tử cũng là đích tử, nhưng so dài so ngắn, so vinh so quý lại không bằng Triệu Đặc Dật.

Đến nỗi Triệu Đặc Trạch, vẫn là Tần vương thế tử, cũng không cần vào lúc này tranh luận đích thứ.

Thái phi vui mừng gật đầu nói:

- Cái này là chủ ý hay, tôn tức quả nhiên suy nghĩ linh hoạt, xử sự công bằng.

- Đa tạ tổ mẫu khen ngợi, tôn tức cũng không có làm cái gì.

Khương Lộ Dao cúi đầu khiêm tốn, Tần vương phi có chút kinh ngạc, vô cùng đơn giản đã có thể hóa giải nan đề, Khương thị quả nhiên lợi hại.

Đám trắc phi đứng sau lưng Tần vương phi cũng chú ý thế tử phi.

Tuy các nàng được sủng ái, nhưng chưa có hài tử, ở vương phủ trừ dựa vào Tần vương ra, cũng phải nhìn xem ai có thể chiếm được quyền to trong vương phủ, ai lợi hại, các nàng sẽ hướng về người đó, Tần vương vẫn không giải quyết được nan đề.

Tuy thế tử Triệu Đặc Trạch có thân phận xấu hổ, nhưng thế tử phi rất lợi hại, không hề thoái nhượng.

Hôn lễ vô cùng náo nhiệt, Triệu Đặc Dật thú tiểu thư Hưng Vinh hầu phủ vào Tần vương phủ.

P/s Truyện sắp hoàn rồi nha.

Tiện đây ta cực lực đề cử bộ TTMT và HTCTLTD...

Bộ HT... rất hay có vui có buồn là song trọng sinh, ngắn gọn xúc tích là hay đáng đọc, các nàng qua nghĩa cho ta đỡ buồn nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 106: Bùng Nổ

Hỉ đường nển đỏ, y hương tấn cảnh, tràn ngập phú quý.

(Yul: Y hương tấn cảnh miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa)

Đám người Hưng Vinh hầu phu nhân mang của hồi môn của tân nương tử đến đây, đều nhìn về phía Khương Lộ Dao, ánh mắt có phần xem kỹ, có người khắc nghiệt chứa vài phần địch ý, tất cả đều vì chuyện hoán tử ở Tần vương phủ.

Khương Lộ Dao cười bình đạm, không hướng về phía trước xem nào nhiệt, cũng không trách cứ Hưng Vinh hầu phu nhân vô lý.

Nàng chỉ nghĩ Hoàn Nương đừng bị đích mẫu cùng các vị đường tử muội làm ảnh hưởng.

Vì nàng có thai, thái phi đột nhiên coi trọng Khương Lộ Dao, cố ý sai hai vị ma ma có kinh nghiệm phong phú đến bảo hộ Khương Lộ Dao, bất luận kẻ nào muốn tiếp cận nàng cũng rất khó khăn.

Sau khi Triệu Đặc Dật đem Hoàn Nương vào tân phòng, hẩn liền ra cửa đãi khách, thái phi sai người truyền lời, để Khương Lộ Dao trở về nghỉ ngơi.

Khương Lộ Dao cười nói với Hoàn Nương:

- Đệ muội, ta đi trước.

- Tẩu tử đi thông thả.

Tuy Hoàn Nương không thể xuống giường đưa tiễn, nhưng biểu hiện cũng đủ thiện ý cùng tôn trọng.

- Hôm nay là ngày lành của đệ muội, đừng bước, đừng bước.

Khương Lộ Dao đề tay Hoàn Nương, rồi rời khỏi tân phòng.

- Ta nói người cũng thật là, người mới là phu nhân đích tử, cần gì phải cho nàng sắc mặt?

Đường tử của Hoàn Nương nói:

- Người ngoài đều nói nàng hiền huệ như thế nào, tốt đẹp như thế nào, nếu thật sự hiền huệ, vì sao hiện tại còn chiếm cứ vị trí thế tử phi? Đại Minh triều vẫn còn đích tử, nhưng lại không có quy củ lập thứ tử. Hiện giờ ai không biết muội phu mới là nguyên phối đích tử? Thân phận của muội phu có địa vị cao hơn các nhi tử còn lại của Tần vương điện hạ, hẳn mới là người thừa kế tước vị.

- Đúng vậy, đúng vậy

Các vị đường muội hâm mộ chêm vào:

- Tỷ tỷ không thể bị nàng lừa gạt, ta thấy nàng chính là loại tham lam, mới vừa rồi tỷ tỷ không thấy bộ dạng kiêu ngạo tôn quý của nàng đâu, toàn bộ vương phủ đều phải vây quanh nàng. Thái phi điện hạ chỉ nói một câu, nàng liền cầm lông gà coi như lệnh tiễn, cũng không đứng dậy nghênh đón tỷ tỷ, thể hiện vị trí thế tử phi tôn quý, ta thấy nàng muốn ra oai phủ đầu tỷ tỷ.

Hoàn Nương cúi đầu yên lặng, mũ phượng đè ép nàng không thể ngẩng đầu.

Từ khi chuyện hoán tử tuôn ra, các vị đường tử muội không ngừng cố động nàng tranh đoạt vị trí thế tử phi.

Trước kia các nàng cảm thấy Hoàn Nương gả cho Triệu Đặc Dật cũng không tệ lắm, sau khi Triệu Đặc Dật thành đích tử, các nàng đều cho rằng Hoàn Nương chó táp phải ruồi mới có thể gả cho đích trưởng tử.

Ở Hưng Vinh hầu phủ, có đường muội muốn thay nàng gả cho Triệu Đặc Dật.

Nhưng hiện giờ Hưng Vinh hầu là phụ thân của Hoàn Nương, nếu Tần vương phủ vẫn thực hiện hôn ước, Hưng Vinh hầu không dám dùng nữ nhi khác gả thay, một khi đắc tội với Tần vương, Hưng Vinh hầu không gánh nổi trách nhiệm.

Đừng thấy gần đây thanh danh của Tần vương chẳng ra gì, tài danh cũng không hiện mà lắm, Tần Vương phủ trước sau vẫn là Đại Minh đệ nhất vọng tộc, thái hậu nương nương có tâm giữ gìn Tần vương nhất mạch, cho dù là hoàng thượng vẫn phải niệm tình lão Tần vương, mà khoan dung với Tần vương.

Chuyện hoán tử xảy ra giữa Tần vương cùng Dương phi, đổi lại là phu thê khác thử xem?

Nhẹ thì đoạt tước, nặng thì lẫn lộn huyết thống hoàng thất, sẽ bị tông tộc xoá tên.

- Đa tạ các vị tử muội có ý tốt, ta sẽ ghi nhớ trong lòng.

Hoàn nương chỉ là thứ nữ dưỡng bên người Hưng Vinh hầu phu nhân, tự biết bản thân không cần so sánh với đường tử muội này đó, càng biết dám

đường tử muội này có tâm tư hâm mộ ghen ghét, nàng cúi đầu xấu hổ nói:

- Tướng công không chịu, thân là thê tử của hãn nào có biện pháp nào? Tam tông tứ đức chúng ta từ nhỏ đã học, xuất giá tòng phu... Phu quân đối với phu thê thế tử vô cùng tôn trọng, ta cũng chỉ có thể tôn trọng theo, một khi làm chuyện nổi bật, bị phu quân ghét bỏ, ngày tháng sau này ta biết trôi qua như thế nào?

- Hoàn Nương...

- Ta biết các người muốn tốt cho ta, nhưng ta cùng các vị tử muội xuất thân bất đồng, ngoan một chút, nghe lời một chút, mới có thể ở vương phủ đứng vững gót chân. Thái phi điện hạ lo lắng thế tử phi mang thai vất vả, ta nào dám nói gì? Hiện giờ trong bụng thế tử phi là tôn tử đầu tiên của Tần vương phủ, thái phi muốn ôm tăng tôn tử đã lâu rồi.

- Ta thấy nàng hoài thai giống như nữ nhi. Hoàn Nương không cần nhụt chí, người nhất định sẽ sinh hạ nhi tử trước nàng.

- Chúng ta đều vì Hoàn Nương mà bất bình, dựa vào cái gì ưu việt này nọ đều để nàng ta độc chiếm?

- Để sau rồi nói.

Hoàn Nương ý bảo bọn tử muội nên một vừa hai phải, dù sao nơi này cũng là Tần vương phủ, ở vương phủ lại quang minh chính đại thảo luận thứ tử đích tử, còn phải ở Tần vương phủ rải muối vết thương?

Chuyện hoán tử không chỉ khiến Tần vương mất mặt mũi, còn khiến cho tôn thất huân quý liệt hầu mất đi quyền lợi thịnh phong thế tử.

Trước kia bọn họ chỉ cần đem người được chọn làm thế tử dâng lên số con cho hoàng thượng, hoàng thượng liền hạ chỉ sắc phong.

Hiện giờ hoàng thượng có quyền chọn ra thế tử, tuy đích thứ khác biệt, nhưng hoàng thượng là người tuyển, đích thứ tử, ấu tử cũng có cơ hội.

Nếu hoàng thượng cố ý ghê tởm người, tuyển nhi tử mà người không thích để kế thừa tước vị, liệt hầu tôn thất sẽ buồn bực chết.

Triệu Đặc Dật thành thân, liệt hầu tôn thất không dám không đến, chỉ là bọn họ tới đây, vẫn treo bộ mặt vô cùng nghiêm túc khó chịu, thật sự không giống tham gia hôn lễ.

Tần vương cũng biết tâm tư của bọn họ, có tâm giải thích, lại không biết mở miệng như thế nào, hắn chỉ có thể giả bộ hồ đồ, trong lòng càng oán hận Dương phi chơi hắn.

Trước kia Tần vương rất yêu thương Triệu Đặc Dật, hiện giờ phần yêu thương này đã vơi hơn phân nửa.

Cũng may là Triệu Đặc Dật rất giống Tần Vương, nếu không, không biết Tần vương sẽ như thế nào đâu.

Triệu Đặc Dật thân xuyên hỉ phục, bộ dáng văn nhã tuấn lãng, ôn nhuận như ngọc, mặt mày càng giống Tần vương.

Chỉ có đôi mắt là không giống.

Triệu Đặc Dật có khí chất nho nhã, bụng đầy văn thao võ lược, cho dù là người hà khắc cũng không thể có ác cảm với hắn.

Người khác âm thầm nói thầm, không hổ là ngoại tôn của Dương Soái, có người còn nhớ rõ giọng nói và dáng điệu nụ cười của Dương Soái.

Triệu Đặc Dật có dung mạo không giống Dương Soái, nhưng khí chất lại không sai biệt, ở chiến trường, có lẽ hắn chính là một vị nho soái.

Đáng tiếc, hắn khó có thể được hoàng thượng tín nhiệm.

- Các người ai muốn rót rượu cho hần?

Triệu Đạc Trạch cầm theo bình rượu, ngồi ngay ngắn, nói:

- Cùng ta uống, buông tha hần.

Hôm nay Triệu Đạc Trạch không mặc triều phục thể tử, cũng không mặc hoa phục, mà là một thân nhung trang, mũ giáp bị hần ném qua một bên, áo choàng trên vai được cuộn lên, búi tóc có chút hỗn độn, một đôi mày kiếm ngạo khí nhếch lên, đôi mắt đen nhánh đựng đầy khí thế bá đạo.

Nếu Triệu Đạc Dật là một thanh Quân Tử Kiếm, vậy Triệu Đạc Trạch chính là Bá Vương Dao.

Quân Tử Kiếm lấy đức thu phục người, Bá Vương Dao không phục liên chiến, bá đạo vô cùng, cũng mũi nhọn vô cùng.

Lão thần tử nhìn Triệu Đạc Trạch đến ngây người, quá giống, rất giống lão Tần vương, trước kia chỉ cảm thấy Triệu Đạc Trạch có vài phần giống lão Tần vương, ai ngờ hần không chỉ có dung mạo rất giống, ngay cả phương thức nói chuyện, hành vi cử chỉ đều cực kỳ giống lão Tần vương.

- Đại huynh...

- Đừng có dài dòng với ta, bọn họ ai muốn rót rượu cho người, phải qua ta trước.

Triệu Đạc Trạch đem bảo kiếm ném lên bàn:

- Đến đây đi, ai đến ta cũng không cự tuyệt.

- A Trạch.

Tần vương nhíu mày, nhìn về phía Triệu Đạc Trạch, ánh mắt tràn đầy phức tạp, hần thật sự chương mắt Triệu Đạc Trạch bộc lộ mũi nhọn.

- Không có chuyện gì, nhị đệ thành thân, đại ca cao hứng, phụ vương...
Người không cần nhọc lòng vì huynh đệ chúng ta.

Triệu Đạc Trạch túm Triệu Đạc Dật, cười ha hả nói:

- Chúng ta rất tốt, có phải không nhị đệ?

Triệu Đạc Dật cười ôn nhu, gật đầu tán đồng.

Huynh đệ bọn họ quan hệ thân cận, lại khiến rất nhiều người tới xem náo nhiệt trong lòng vắng vẻ.

Khương nhị gia cùng Vĩnh Ninh hầu ngồi ở bàn tiệc quan hệ thân gia, ngoại tôn của Dương Soái thành thân, Vĩnh Ninh hầu cần phải đến.

- Phụ thân a, dùng bữa, dùng bữa.

Khương nhị gia lấy lòng đem món cá chua Tây Hồ mà Vĩnh Ninh hầu thích nhất, gắp một miếng, nịnh bợ nịnh nọt bỏ vào chén của Vĩnh Ninh hầu, nháy mắt hỏi:

- Phụ thân không thích?

- Thích cái đầu người.

Vì đang ở Tần vương phủ, nếu không Vĩnh Ninh hầu đã đánh hấn nằm một đồng.

Mấy ngày trước, Khương nhị gia tìm hiểu tập tính của lão Tần vương, lúc ấy Vĩnh Ninh hầu rất hồ nghi, không phải nhi tử cải trang Dương Soái sao?

Chẳng lẽ nhi tử cũng muốn triệu hồi lão Tần vương?

Vĩnh Ninh hầu sợ Khương nhị gia một nhọc, liền đem chuyện mà lão Tần vương không muốn người khác biết nói hết ra.

Hôm nay Vĩnh Ninh hầu nhìn thấy Triệu Đạc Trạch, liền hiểu, hoá ra đôi nhạc phụ tiểu tể này sắm vai người khác đến nghiệm rồi, Triệu Đạc Trạch bị Khương nhị gia dạy hư.

- Phụ thân a, ta cũng không thể thời thời khắc khắc đều là Dương Soái. A Trạch cũng có tính tình, chỉ là hôm nay có quá nhiều người muốn xem náo nhiệt, nếu A Trạch không biểu hiện khiến bọn họ á khẩu không trả lời được, không chừng bọn họ sẽ nói A Trạch thế nào đâu.

Khương nhị gia lại đem một khối xương sườn, bỏ vào đĩa nhỏ trước mặt Vĩnh Ninh hầu, nhỏ giọng nói:

- Hôm nay là ngày đại hỉ, ta nghĩ Dương Soái không cần lên sân khấu, nếu không sẽ gặp nhiều xui xẻo? Huống chi ta đã nói cùng bộ hạ, về sau chuyện gì cũng nghe theo hoàng thượng, ta không dám tự chủ trương.

- Người là Khương nhị gia uy danh hiển hách lại có bản lĩnh này? Bản lĩnh ăn nhậu chơi bời, làm xằng làm bậy của người đi đâu rồi?

- Người quá nhiều, ta đánh không lại. Huống chi ta cũng không thể đánh các vị tân khách thành đầu heo, chỉ là nếu phụ thân giúp ta một phen, phụ tử chúng ta tuyệt đối có thể quét ngang toàn bộ Tần vương phủ, thật ra ta rất muốn cùng phụ thân liên thủ đối địch, đáng tiếc Dao Dao không cho, còn bắt ta ít gây chuyện.

- Chủ ý là Dao Dao ra?

- Phụ thân a, người còn không hiểu biết nhi tử sao? Sao nhi tử có thể nghĩ ra chủ ý này? Dao Dao dám để cho nhi tử làm cái gì, nhi tử liền làm cái đó.

- Người là phụ thân của Dao Dao.

- Nhi tử đâu có nói Dao Dao là nữ nhi của người khác, phụ thân, ai dám đoạt Dao Dao của nhi tử, nhi tử sẽ liều mạng với hã.

Vĩnh Ninh hầu khẽ cong môi, đồ ngu!

Hã vẫn cảm thán Khương nhị gia không học thành tài, nhưng ở thời điểm mấu chốt lại không hồ đồ.

Vĩnh Ninh hầu lắc đầu nói:

- Sau khi kính rượu xong, người cùng ta hồi hầu phủ.

- Nhi tử muốn cùng ta tiểu tể vui chơi, đã lâu rồi hã chưa bồi nhi tử uống rượu.

- Hã đang hỗ trợ ứng phó khách khứa.

- Không có việc gì, nhi tử ngồi ở một bên, sẽ không có ai đui mù tới tìm A Trạch.

- Người đối với hã thật tận tâm tận lực.

- Tiểu tể sao, A Trạch đã...

Khương nhị gia nhìn thoáng qua Tần vương ở cách đó không xa:

- Như thế nào cũng phải có người thay phụ thân hã, đau tiếc A Trạch, tuy nhi tử không có bản lĩnh gì, nhưng đánh nhau uống rượu, ở trước mặt hoàng thượng làm sủng thần vẫn có thể làm được.

- Sủng thần? Người?

Vĩnh Ninh hầu bày ra bộ dạng không thể tin, khi nào Khương lão nhị thành sủng thần?

- Đương nhiên là nhi tử, hoàng thượng cũng thừa nhận rồi.

Khương nhị gia cũng không ngờ hoàng thượng lại thừa nhận, tuy Vĩnh Ninh hầu không cao hứng khi hẳn thân cận với hoàng thượng.

Nhưng thân cận với hoàng thượng có rất nhiều ưu việt, Khương Nhị gia cảm thấy vì những ưu việt này đó, cũng đáng giá.

Đến nỗi Vĩnh Ninh hầu cùng Gia Mẫn quận chúa hiểu lầm nhau ba mươi mấy năm, thật ra nguyên nhân chủ yếu là do tính cách của hai người.

Tuy hoàng thượng làm ra chuyện không có đạo đức, nhưng hai vị kia tính tình quá quật cũng đủ sâu người.

Vĩnh Ninh hầu tán đầu Khương nhị gia một cái:

- Người thành thật trở về cùng ta, không được tìm tiểu tể của người uống rượu.

- Phụ thân...

- Người cái gì cũng muốn làm, vậy khuê nữ của người làm cái gì? Lúc này là cơ hội để khuê nữ của người biểu hiện, người cùng tiểu tể của người trôi qua cả đời là Dao Dao, không phải người! Người chỉ là nhạc phụ lại luôn đi theo không phải thêm phiền sao? Cho dù tiểu tể của người hiểu thuận với người, lại có thể như thế nào? Người đừng quên, người có nhi tử, còn có tôn tử.

- Phụ thân thật thông minh.

Khương nhị gia nhếch miệng cười:

- Nhi tử nghe người, không sai người đi hỏi Dao Dao nữa.

- Khương lão nhị...

Vĩnh Ninh hầu thật sự bất đắc dĩ, nói nhẹ không được, nói nặng cũng không xong.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 106+2: Bùng Nổ 2

Tần vương cùng Vĩnh Ninh hầu nói được mấy câu, liền vội vàng rời đi xã giao cùng bằng hữu, Vĩnh Ninh hầu biết Tần vương có khúc mắc với Khương nhị gia, cũng không giữ Tần vương lại.

Cẩn thận nghĩ lại Tần vương cũng thật đáng buồn, trước sau bị hai vị phụ nhân chơi đùa, lại còn luôn cho rằng thân gia có thể triệu hồi nhạc phụ Dương Soái.

Vĩnh Ninh hầu chắc lưỡi cảm thán Tần vương một câu, mệnh cũng khổ.

Triệu Đặc Trạch uống say nằm sấp xuống, cuối cùng hấn bị người nâng về Quan Sư Các.

Triệu Đặc Dật không yên tâm liền theo hạ nhân cùng đưa Triệu Đặc Trạch về sân viện.

Khương Lộ Dao không ra mặt, Dương Gia Bảo vẫn luôn ở khách viện bên cạnh Quan Sư Các, sai người nâng Triệu Đặc Trạch vào phòng.

- Nhị biểu ca.

- Ừ.

Triệu Đặc Dật nhìn Dương Gia Bảo gật đầu một cái, tuy hai người không nói gì, ngăn cách cũng không nhiều, nhưng muốn bọn họ lập tức thân cận, lại làm không được.

Hiện giờ Dương Gia Bảo có khí sắc hồng nhuận, thân thể cũng không còn gầy ốm như trước, tinh khí thần lực cũng rất tốt.

Dương Gia Bảo rất cảm kính phu thê Triệu Đạc Trạch:

- Chúc mừng nhị biểu ca tân hôn chi hỉ, mới vừa rồi ta không thể tự mình đi tới chúc mừng nhị biểu ca, hiện tại chúc bù vậy.

- Người có tâm là đủ rồi, không cần đi ra chúc mừng.

Triệu Đạc Dật cũng không trách cứ Dương Gia Bảo, nếu ba người bọn họ cùng xuất hiện trước mặt khách khứa, ngày mai lời đồn đãi nhất định sẽ bay đầy trời.

- Ta trì hoãn nhị biểu ca động phòng.

Lúc Dương Gia Bảo định trở về khách viện, nghe thấy Quan Sư Các truyền ra thanh âm tiếng đàn, Triệu Đạc Dật nhú mày, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, là đoạn khúc kia, nàng đã từng đàn khúc này cho hắn nghe.

- Là biểu tấu.

Dương Gia Bảo cười nói:

- Biểu ca rất thích nghe đoạn khúc này, luôn nắn nỉ biểu tấu đàn tấu, mỗi một lần đều nắn nỉ ỉ ôi rất lâu, biểu tấu mới bằng lòng đáp ứng, hôm nay... Biểu ca đã uống nhiều đến như vậy, vẫn còn giả say muốn đạt được mục đích.

- ...

Triệu Đạc Dật đã sớm từ bỏ kỉ niệm dĩ vãng với Khương Lộ Dao, hiện giờ hắn cũng đã thành thân, kiếp này bọn họ có duyên nhưng không có phận, hắn đã thu hồi hết thủy, muốn cùng Hoàn Nương trôi qua ngày tháng,

chỉ là nghe thấy đoạn khúc này, hấn vẫn nhìn không được mà suy nghĩ rất nhiều.

Xin cho hấn ở khoảng khắc này làm càn trong chốc lát, về sau nàng chỉ là đại tẩu của hấn.

Triệu Đặc Dật đứng nghe đoạn khúc một lúc lâu, lúc tiếng đàn chưa dừng lại, hấn đã lặng lẽ xoay người rời đi, ý cảnh bất đồng, người đánh đàn người nghe đàn tâm tình cũng bất đồng.

Trước kia hấn có thể từ trong tiếng đàn cảm giác được một cổ nhu tình mật ý, hiện giờ cũng là đoạn khúc đó, nhưng hấn lại không cảm giác được nhu tình như lúc trước.

Có lẽ cũng có nhu tình, chỉ là không phải đối với hấn, mà là đối với Triệu Đặc Trạch.

- A Trạch, đừng nháo, đừng nháo.

- Dao Dao, ta muốn.

Triệu Đặc Trạch kéo Khương Lộ Dao ôm vào trong lòng, phun hơi thở cực nóng bên tai nàng:

- Dao Dao.

- Không được.

Khương Lộ Dao túm tay hấn đặt lên bụng nhỏ của nàng, ôn nhu nói:

- Đừng để hài tử chê cười người.

Triệu Đặc Trạch áp xuống ham muốn vì rượu mà dâng lên, hấn nằm trên giường mềm mại, nhắm mắt nói:

- Nàng mặc kệ ta đi.

- Tranh giành tình cảm cùng hài tử, thật không biết xấu hổ mà.

Khương Lộ Dao nằm trong lòng hắn, dùng hơi thổi mạnh vào gương mặt hắn:

- Mau nói với ta, có phải có người khi dễ A Trạch của ta đúng không?

Triệu Đạc Trạch mắt trợn trắng:

- Ta là người dễ bị khi dễ đến như vậy? Sau hôm nay, ta nghĩ người nào muốn nghị luận ta lấy thân phận thứ tử chiếm cứ vị trí thế tử cũng phải cẩn thận một chút.

Đêm nay Triệu Đạc Trạch biểu hiện quá tốt, rất nhiều người cẩn thận khi uống rượu cùng hắn.

Tuy lúc này Triệu Đạc Trạch nắm trong tay quyền bính ngày càng thịnh, uy phong mười phần, nhưng khách khứa phải cẩn thận là vì lão Tần vương vẫn còn dư lại uy danh.

Uy danh của lão Tần vương ảnh hưởng vẫn chưa tan, đã từng là ấu tử được thái hậu yêu thương nhất, lại còn là ấu đệ do một tay hoàng đế nuôi lớn, lão Tần vương ở trong kinh thành được xưng là kinh thành bá vương, không ai dám nhẹ giọng đắc tội lão Tần vương.

- Ý vào mặt mũi của tổ phụ, thật sự tốt sao?

- ... Dao Dao!

- Người cũng muốn nhi nữ sau này phải ý vào lão Tần vương?

- Ta hiểu ý tứ của nàng.

Triệu Đạc Trạch vỗ lưng Khương Lộ Dao:

- Ta sẽ làm phụ thân thật tốt, làm người phụ thân khiến nhi nữ kiêu ngạo.
- Ừ, ta tin tưởng A Trạch.
- Hoàn Nương là dạng người thế nào? Nàng ta có thể hay không...
- Lẽ ra sẽ không, chỉ là khó đoán nhất chính là nhân tâm, giặc tới thì đánh, nước lên thì nâng nền.

Khương Lộ Dao không muốn cùng Hoàn Nương tính kế tới, tính kế đi, nhưng không có ý nghĩa là nàng sợ Hoàn Nương.

Tần vương phủ có một mình Tần vương phi đã đủ loạn rồi, Khương Lộ Dao muốn cùng Hoàn Nương làm đồng bọn!

Huỳnh đệ Triệu Đạc Trạch đều bị vận mệnh trêu đùa.

Chỉ hy vọng Hoàn Nương có thể hiểu rõ.

Hôm sau, Hoàn Nương theo Triệu Đạc Dật chào hỏi thái phi, Tần vương, Tần vương phi, phu thê thế tử.

Tần vương phi tặng lễ vật chào hỏi cho Hoàn Nương, vật phẩm là bộ châu thoa rất sáng tạo, có thể thấy Tần vương phi đã tỉ mỉ chuẩn bị.

- Thế tử phi đừng trách ta bất công với Hoàn Nương, hôn sự này ta được xem như một nửa mai mối, lúc ta mới nhìn thấy Hoàn Nương liền cảm giác nàng rất xứng đôi với Dật nhi, bọn họ đứng chung một chỗ, giống như kim đồng ngọc nữ, trời sinh một đôi.

- Mẫu phi sao lại nói như vậy? Sao ta lại vì một kiện trang sức mà ăn mùi vị? Nhị đệ muội tính tình tốt, bộ dáng cũng tốt, ta cũng rất coi trọng nàng.

- Ta sẽ học tập theo tâu tử.

Hoàn Nương cúi đầu, thế tử phi nhẹ nhàng liền lấp hố do Tần vương phi đào ra, thật là lợi hại.

Tần vương phi nói những lời này có ý nàng rất để ý Triệu Đặc Dật, để thế tử phi hiểu rõ, Triệu Đặc Dật coi nàng như thân mẫu mà đối đãi.

Nhưng thế tử phi cũng không mắc lừa, cũng không thêm để ý tới vị mẫu thân Tần vương phi này, cũng không thêm để ý Tần vương phi châm ngòi.

Hoàn Nương trộm ngẩng đầu, nhìn thế tử gia trước sau như một, trong mắt chỉ có một mình thế tử phi, đối với bọn người Tần vương là nhàn nhạt, xa cách.

Không biết như thế nào Hoàn Nương lại có cảm giác thế tử gia không thêm để ý tới tước vị Tần vương thế tử.

Chỉ là thế tử gia cũng không dễ dàng giao ra tước vị dù hẳn không thêm để ý.

Loại này nhìn rất mâu thuẫn, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không thấy mâu thuẫn, không thêm để ý không phải có ý nghĩa sẽ dễ dàng nhường cho, tướng công phẩm hạnh thiện lương, cho dù có tước vị cũng không nhất định có thể giữ được.

- Hoàn Nương cũng là người thông minh, hay là để nàng giúp đỡ người?

Tần Vương phi kiến nghị với thái phi:

- Nhi tức thấy gần đây mẫu thân có vẻ hơi gầy.

Thái phi thật sự không thể kiên nhẫn xử lý công việc vặt, trước kia có Dương phi, sau lại có Tần vương phi, nàng chỉ muốn hưởng thụ, thái phi lướt qua Tần vương phi hỏi Khương Lộ Dao:

- Người xem thế nào? Nàng có thể gánh vác hậu viện bếp núc trong vương phủ không?

- Nhị đệ muội vừa mới vào cửa, vương phủ gia lớn nghiệp đại, bỗng nhiên giao cho nhị đệ muội chỉ sợ không ổn.

Khương Lộ Dao liếc nhìn Hoàn Nương một cái, suy nghĩ nói:

- Lúc tôn tức vào cửa, cũng luống cuống tay chân một lúc lâu, vương phủ cùng hầu phủ luôn khác biệt.

- Nhưng ta không thấy thế tử phi có gì luống cuống tay chân.

- Đó là vì tổ mẫu của ta là Gia Mẫn quận chúa đã từng dạy dỗ ta, tuy phụ thân ta được sắc phong làm thế tử cách đây không bao lâu, nhưng từ ngày sắc phong, tổ mẫu đã dạy ta nên như thế nào chủ trì bếp núc, xử lý công việc vặt. Nhị đệ muội có thể làm, cũng cần có người ra tay chỉ dạy.

Khương Lộ Dao lại một lần cho Tần vương phi một cái nhìn không cứng không mềm, giọng nói vừa chuyển:

- Chỉ là khiến thái phi càng thêm mệt mỏi, là tôn tức bất hiếu, hay là để nhị đệ muội cùng mẫu phi cùng nhau xử lý? Như thế mẫu phi cũng có thể thuận tay dạy dỗ nhị đệ muội.

Cho dù Hưng Vinh hầu phu nhân giáo dưỡng Hoàn Nương, cũng không thể mọi chuyện đều dạy dỗ nàng, tóm lại vẫn cách một cái bụng.

Tần vương phi vội nói:

- Ta cũng không giỏi dạy dỗ người, vẫn nên để thái phi dạy dỗ Hoàn Nương đi.

- Người không phải nói gần đây tổ mẫu gầy đi sao? Sao người có thể nhìn tổ mẫu lao tâm lao lực?

Khương Lộ Dao tính tới ngày tháng, chuyện vật liệu đá đã sắp bạo phát, lúc này sao nàng có thể để Tần vương phi đứng sang một bên để xem náo nhiệt? Nếu Tần vương phi muốn chơi, phải có giác ngộ tự rước lấy họa.

Thái phi thấy Khương Lộ Dao ra ý kiến vẫn có thể tin được, gật đầu đồng ý.

- Ta cùng nhi tức cùng dạy dỗ người.

- Dạ.

Hoàn Nương nghe như mây mù dày đặc, nhưng nhạy bén cảm giác được mỗi nguy hiểm, liền nói:

- Có mẫu phi ở phía trước, nhi tức nhất định sẽ nghe theo sự chỉ đạo của mẫu phi.

Trước cứ để Tần vương phi nắm giữ vị trí chủ đạo, về sau nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, Hoàn Nương mới có thể an toàn thoát thân.

Tần vương phủ cũng không thể trách một tân tức phụ vừa mới vào cửa không bao lâu.

Ánh mắt Khương Lộ Dao lộ ra vài phần tán thưởng, Hoàn Nương rất thông minh, lại vô cùng cẩn cảm, là người thích hợp nhất để giúp đỡ Triệu Đặc Dật, tuy huynh đệ bọn họ có vận mệnh khác nhau, nhưng đều thú được thê tử tốt.

Ba ngày sau, đệ đệ ngoại gia của thái phi tới Tần vương phủ, Khương Lộ Dao sai người nhòm ngó tin tức, liền tới báo tin:

- Thế tử phi, Tần vương điện hạ đánh đệ đệ ngoại gia của thái phi, hơn nữa muốn đem hắc đưa tới quan phủ, thái phi... Thái phi học máu hôn mê bất tỉnh.

- Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi.

Khương Lộ Dao ổn định tâm thần, chuyện này liên quan đến sự hưng thịnh của Tần vương phủ, nàng có thể trơ mắt nhìn?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 107: Gánh Tội Thay

Lúc nàng tới sân viện của thái phi, còn chưa bước vào phòng đã nghe tiếng chửi ầm ĩ bên trong, tiếng thái phi mắng chửi không dứt bên tai, cùng với tiếng nam nhân cầu xin tha thứ.

Khương Lộ Dao nghe giọng nam nhân xa lạ, hình như là giọng đệ đệ của thái phi.

Nàng dừng bước, nghiêm túc lắng nghe, lẽ ra chuyện Giang Nam còn chưa tới lúc bộc phát, sao đệ đệ của thái phi lại phát hiện ra tin tức?

Dựa theo tư chất của đệ đệ thái phi, nếu hẳn có thể phát hiện miêu mị, lúc trước đã không bị trúng kế.

Khương Lộ Dao tính đem chuyện vật liệu đá xảy ra vấn đề đổ lên đầu đệ đệ của thái phi.

Hiện giờ xem ra đệ đệ của thái phi có cao nhân chỉ điểm, đệ đệ của thái phi tìm đến vương phủ, người bên ngoài đều biết, đến lúc đó đẩy hẳn ra, như vậy vẫn không đủ.

Người khác sẽ cho rằng đệ đệ của thái phi gánh tội thay Tần vương phủ.

- Đại tẩu.

Hoàn Nương cũng chạy tới, lên tiếng chào hỏi Khương Lộ Dao đang đứng ở cửa, thấp giọng nói:

- Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Sao nghe nói tổ mẫu học máu ngất xỉu?

Mới vừa nghe thái phi học máu, nhưng người đang mắng chửi trong phòng chính là thái phi.

Tuy Hoàn Nương học tập quản gia với thái phi cùng Tần vương phi, nhưng vẫn không chính thức tiếp nhận quyền quản gia, hơn nữa Hoàn Nương mới vào cửa còn không rõ ràng chuyện vật liệu đá.

Lại nghe thái phi mắng chửi người bên ngoại gia, mắng thật sự ác, Hoàn Nương có chút sợ hãi, cũng có vài phần khó hiểu.

Chỉ cần đứng cùng phía với thế tử phi chắc sẽ không có vấn đề.

Khương Lộ Dao nói:

- Ta cũng không biết vì sao thái phi tỉnh lại, chỉ là thái phi tỉnh, lại không bằng ngất đi.

- Đại tẩu, chúng ta có nên đi vào?

- Vào thôi.

Khương Lộ Dao gật đầu, vén lên rèm cửa, dẫn đầu vào phòng.

Thái phi vỗ mạnh tay xuống kháng trác, sắc mặt xám trắng, chửi:

- Người còn không biết xấu hổ, dám tới gặp ta? Người không nhìn thấy Tần vương phủ gặp xui xẻo, có phải sẽ không thoải mái? Hử? Cái gì vàng bạc không dễ kiếm? Ta cho người bạc còn không đủ dùng? Hay là chưa cho người vàng bạc mua vật liệu đá, cho nên người hổ ta như vậy.

- Tỷ tỷ...

- Ta bị lật đổ đối với người có ưu việt gì?

- Ta chưa từng nghĩ như vậy.

Đệ đệ của thái phi đã một bó tuổi, đầu tóc hoa râu, khuôn mặt chữ điền, hàng năm sống trong nhung lụa nên nhìn hẳn có vẻ rất phúc hậu.

Lúc này hẳn vội vàng muốn làm thái phi ngôi giện, không rảnh lo hẳn bị thái phi giáo huấn như tôn tử.

- Ta cũng bị người hãm hại, cho rằng mua vật liệu đá chiếm chút tiện nghi, ai biết bọn họ lại có gan tày trời, dám đánh tráo vật liệu đá tu sửa Hoàng lăng cùng đường sông, tỷ tỷ, ta chỉ muốn tiết kiệm cho tỷ tỷ một chút bạc, ai biết sẽ phát sinh ra chuyện như vậy?

Nghe hẳn nói xong, Hoàn Nương theo sau Khương Lộ Dao vừa vào cửa, liền hoảng sợ, người khác mua vật liệu đá chỉ vì tham tài, nhưng Tần vương phủ lại dùng vật liệu đá tu sửa Hoàng lăng, sẽ bị hoàng thượng coi như có lòng mưu nghịch.

Hoàn Nương biết chuyện này nghiêm trọng, cũng âm thầm cảm thấy may mắn vì nàng không chưởng quản quyền to trong vương phủ.

Lúc này, hoàn Nương nhìn thế tử phi vẫn bình tĩnh, trầm ổn, chuyện phát sinh như vậy cũng không khiến nàng hoảng loạn, đột nhiên Hoàn Nương có cảm giác, có phải thế tử phi đã biết trước?

Có thể sao?

Hoàn Nương vẫn luôn nghĩ Khương Lộ Dao suy nghĩ rất lợi hại, nhưng chuyện trước mắt nói cho nàng biết, nàng vẫn quá xem nhẹ thế tử phi.

Ngày đó ở lúc chào hỏi, thế tử phi cũng không phải đào hố Tần vương phi, có khả năng là chiếu cố Hoàn Nương, ngăn cản Hoàn Nương tiếp

chưởng quyền quân gia.

Nếu lúc này chuyện vật liệu đá xảy ra trong tay Hoàn Nương, nàng thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Chuyện này đã hoàn toàn vượt qua năng lực cùng phạm vi của Hoàn Nương.

Nàng quyết đoán đứng sau lưng Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao cười thầm, mặt trầm như nước:

- Tổ mẫu, xin người bớt giận, để cửu gia nói cho rõ ràng.
- Người mau nói cùng thế tử phi.

Thái phi thở hồn hển, nói với Khương Lộ Dao:

- Người nghe thử xem, chờ bọn họ tới rồi, chúng ta cùng nhau nghĩ cách, chuyện này có ảnh hưởng quá lớn tới vương phủ, thật là đóng cửa ở trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Thái phi hận không thể tìm người hỗ trợ chia sẻ, Khương Lộ Dao rất thông minh, thái phi hận không thể ngắt xiu đi, đem hết thầy dạy cho người khác.

Nếu không phải vì thái phi quân gia, nếu không phải vật liệu đá do thái phi mua vào, thì thái phi đã không phí sức đến như vậy.

- Việc này...Việc này...

Cửu gia khó xử nói:

- Nói ra thì rất dài, ta biết thái phi muốn mua một ít vật liệu đá để tu sửa sân viện, vừa lúc bên phía Giang Nam có một lô hàng vật liệu đá giá cả

phải chăng, ta liền liên hệ với thương nhân bên Giang Nam....

- Người liền mua kho vật liệu đá kia?

Tần vương cùng Tần vương phi đi vào phòng, lạnh lùng nói:

- Ta nên nói người cái gì mới tốt? Trông cây trời cao rớt xuống bánh có nhân?

- Cũng không rớt bánh có nhân.

Hắn tốt xấu gì vẫn là cữu cữu của Tần vương, tuy hắn ở trước mặt Tần vương không đáng làm trưởng bối, nhưng lúc này không chỉ có Tần vương, còn có hai tiểu bối, không cho hắn mặt mũi, không cho hắn thể diện, hắn không nhin được.

Tần vương nhú mày, hận không thể đưa chân đá chết vị cữu cữu không biết cố gắng, chỉ biết gây chuyện này.

Cữu cữu luôn không học vấn không nghề nghiệp, trước kia chỉ tham ô một ít bạc trong vương phủ, Tần vương còn có thể chịu đựng, rốt cuộc Tần vương phủ gia đại nghiệp đại, không tiếc chút bạc vụng này.

Nhưng lần này cữu cữu làm ra chuyện quá lớn, không cẩn thận sẽ liên lụy đến toàn bộ Tần vương phủ.

Khương nhị gia cũng là người hồ nháo ăn chơi trác táng, nhìn Khương Nhị gia làm ra chuyện gì, còn cữu cữu của hắn có thể làm gì?

Đều là người, như thế nào lại chênh lệch lớn như vậy?

Tần vương trừng mắt, cữu gia không dám nói tiếp nữa, ấp úng đứng sang một bên.

Tần vương ngồi bên người thái phi, mày nhú chặt, thấy khoe miệng của thái phi có vết máu, nói:

- Mẫu phi hãy yên tâm, chuyện này nhi tử sẽ nghĩ cách.

- Ai.

Thái phi lau nước mắt:

- Ta thật đáng chết, như thế nào lại muốn tu sửa sân việp? Nếu không cũng sẽ không xuất hiện chuyện như vậy, không đến mức để người bị người khác tính kế.

Khương Lộ Dao nói:

- Ta nghĩ tổ mẫu nói rất đúng, vương phủ bị người khác tính kế.

- Lời này có ý gì?

Tần vương nhìn Khương Lộ Dao:

- Nói rõ xem.

- Phụ vương, để nhi tử nói.

Triệu Đạc Trạch một thân nhung trang bước vào cửa, có thể đoán hẳn vừa nhận được tin tức liền gấp rút trở về, trên má còn dính một chút tro bụi.

Triệu Đạc Dật cũng Triệu Đạc Trạch vào cửa, Tần vương phủ trừ tam tử ở Đông Cung bị giữ làm con tin ra, tất cả chủ tử đều đến đông đủ.

Triệu Đạc Trạch vào cửa liền nhìn Khương Lộ Dao, thấy nàng bình yên vô sự, tâm tình buông xuống hơn phân nửa, cầm khăn lụa do Khương Lộ Dao đưa tới, hẳn lau mồ hôi cùng bụi đất trên mặt, chậm rãi nói:

- Ta nghe được tin tức, chuyện ở Giang Nam phần lớn là thao tác của tàn đảng Từ Nghiễm Lợi.

Từ Nghiễm Lợi?

Tần vương suy nghĩ xuất thần:

- Nói như vậy là vì người?

Triệu Đạc Trạch cười khổ nói:

- Ta nghĩ ta không có làm gì sai, hay ở trong mắt phụ vương, chuyện này là ta sai? Lúc ấy ta báo thù thay ngoại tổ phụ, có gì sai? Dù là hiện tại, ta cũng có thể kêu Dương Soái một tiếng ngoại tổ phụ.

Dương phi là nguyên phối chính phi, hiện giờ nhi tử của Tần vương đều là ngoại tôn của Dương gia, thậm chí nhi tử do Tần vương phi sở sinh ra cũng có thể gọi Dương Soái là ngoại tổ phụ.

Triệu Đạc Trạch không cam lòng yếu thế khi đối diện với Tần vương, phụ tử hai người tính cách bất đồng, tướng mạo bất đồng, ai cũng không chịu thoái nhượng.

Thái phi thấp giọng khóc:

- Lại là Dương gia, lại là Dương Soái!

Sắc mặt Triệu Đạc Dật rất khó coi, há miệng thở dốc muốn nói, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, Triệu Đạc Trạch đã làm chuyện mà hẳn phải làm, Triệu Đạc Dật áy náy vô cùng.

Hoàn Nương hơi có vài phần an tâm, sau khi thành thân, Triệu Đạc Dật đối với nàng rất tốt, rất săn sóc.

Tuy Hoàn Nương ngại thân phận xấu hổ của hần sẽ gây phiền toái, nhưng cũng vui sướng vì có tướng công ôn tồn lễ độ, biết thương tiếc người, vì vậy nàng đối với Triệu Đạc Dật có thêm vài phần thiết tình.

Tuy phu thê bọn họ không giống Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao, đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện, cùng thổ lộ tình cảm với nhau, nhưng cũng có thể coi là cầm sắt hòa minh, hai bên đều vì cuộc hôn nhân này mà nỗ lực.

Hoàn Nương biết trong lòng Triệu Đạc Dật không dễ chịu, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của hần, tính tình Triệu Đạc Dật quá tốt, quá mức thiện lương, không phải hần sai, hần cũng tự nhận cái sai về mình, thế tử gia bị Tần vương trách tội, người khó chịu nhất chính là Triệu Đạc Dật.

Triệu Đạc Dật cúi đầu nhìn bàn tay đang kéo ống tay áo của hần, hần then với Hoàn Nương, nhưng nên nói, hần vẫn muốn nói, cũng không thể nhìn vương phủ bị tai ương, trở mắt nhìn đại huynh gánh vác hết thảy.

- Phụ vương, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn, đại huynh cũng không làm gì sai, dư đảng của Từ Nghiễm Lợi tính kế vương phủ, có thể nói rõ với hoàng thượng.

- Nói rõ? Nói rõ thế nào?

Tần vương nói:

- Vương phủ mua vật liệu đá dùng để tu sửa Hoàng lăng, bốn vương nói mình bị người hãm hại, hoàng thượng sẽ tin?

- Cũng không thể để một mình đại huynh gánh vác.

- Bốn vương có nói sẽ để A Trạch gánh vác không?

Tần vương trừng mắt nhìn Triệu Đạc Dật, nếu năm đó Dương phi không lưu lại nhi tử nổi dòng thì tốt rồi, đáng tiếc trên đời này không có nếu như.

Triệu Đạc Trạch nói:

- Người nói đi, phải làm sao bây giờ?

Triệu Đạc Trạch ngăn Triệu Đạc Dật hát đệm, nói tiếp:

- Hoàng thượng sẽ thông cảm Tần vương nhất mạch vô tội, ta cùng người cứ nói thật ra, chuyện Giang Nam có lẽ sẽ nháo ra chuyện lớn.

- Sao người biết?

Tần vương có chút hoài nghi Triệu Đạc Trạch dụng tâm, Triệu Đạc Trạch có thể cố ý?

Lúc đó hãn vẫn là nhi tử của Dương phi, hận Tần vương lúc Dương gia xảy ra oan án cái gì cũng không làm.

- Nghe nói, người không nhớ hoàng thượng phái khâm sai đi tới Giang Nam là Tiêu đại nhân sao? Ta cùng hãn cũng coi như liên khâm(anh em cột chèo), hãn thua thiệt Vĩnh Ninh hầu, trước khi rời kinh, ta tiễn biệt hãn, ta đã từng nói, nếu ở Giang Nam có tin tức gì, nhất định phải báo cho ta biết, hôm qua ta nhận được tin tức của hãn, đề thành ở Giang Nam đã khó giữ.

- A...

Tần Vương hít hà một hơi, Giang Nam bị vỡ đê, bao phủ rất nhiều ruộng tốt, sẽ có rất nhiều nạn dân nháo loạn, lúc này hoàng thượng không đủ bạc cứu tế nạn dân...

Người bị liên lụy vào chuyện này, sẽ trở thành bao cát để hoàng thượng trút giận.

Không chừng Tần vương nhất mạch sẽ bị hoàng thượng bắt chịu tội thay.

Tần vương phi đứng bên cạnh lắng nghe, lòng rối như tơ vò, nàng chỉ muốn hỏi Khương Lộ Dao, khiến thái phi cùng Tần vương biết Khương Lộ Dao không có năng lực quản gia, thuận tiện hỏi một chút bạc hồi môn phong phú của Khương Lộ Dao.

Nàng hoàn toàn không biết chuyện vật liệu đá sẽ liên lụy sâu như vậy, sâu đến nỗi uy hiếp căn cơ trong vương phủ.

Nếu nàng nói vài lời với thái phi lúc quyết định mua vật liệu đá, có lẽ sẽ không có cục diện như hôm nay, nhưng người chứ không phải thần tiên, sao có thể biết trước tương lai hung hiểm?

Lúc này, nàng không thể nhiều lời, nếu để vương gia biết, nàng biết có vấn đề, còn để im cho thái phi mua vật liệu đá, nàng sẽ bị Tần vương vứt bỏ.

Nàng so với người khác càng hy vọng chuyện này mau chóng qua đi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 107+2: Gánh Tội Thay 2

Tần vương hỏi:

- Giữ không được?

- Rất khó.

- ...

Tần vương nhắm mắt, tuyệt vọng lắc đầu:

- Chuyện này quá lớn, không có biện pháp giải quyết.

Khương Lộ Dao thấy Tần vương nhìn về phía Triệu Đặc Trạch trong mắt lộ ý tính kế, trong lòng nàng lạnh băng, Tần vương chọn người chịu tội thay là Triệu Đặc Trạch sao?

- A Trạch, chuyện này là người khác cố ý thiết kế hãm hại, nhưng hiện tại vật liệu đá đang ở trong vương phủ, vương phủ làm thế nào cũng tẩy không sạch, kết quả tốt nhất chính là...

- Làm người nhận tội?

Triệu Đặc Trạch nhếch mày kiểm:

- Vật liệu đá không phải ta mua, vương phủ không phải ta làm chủ, người cảm thấy để ta đi nói với hoàng thượng, thích hợp sao?

- Nhi tức thấy không bằng để cữu gia gánh vác mới thỏa đáng, rồi cuộc người mua vật liệu đá là cữu gia.

- Ta...Ta không.

Cữu gia trực tiếp trợn mắt té xiu, nhìn bộ dạng này là biết hẳn cùng thái phi đúng là huynh muội.

Thái phi liếm môi khô ráo, do dự nói:

- Không phải ta hướng về huynh đệ ngoại gia, mà chuyện này rõ ràng vì A Trạch mà tới, cữu gia không gánh vác nổi cái tội này.

- Ý tứ của người là thế tử gia có thể gánh vác nổi?

- Tôn tức a.

Thái phi bình thản nói:

- Không phải gánh vác nổi hay không, mà là A Trạch được hoàng thượng tín nhiệm sủng ái tin cậy, người khác gặp phải chuyện này, còn không phải lấy chết đền tội sao? Nhưng chuyện này đối với A Trạch mà nói, chưa chắc không có cơ hội. Hẳn là Tần vương thế tử...phải gánh vác trọng trách.

Thái phi có thể ở trước mặt hoàng thượng cùng thái hậu biểu hiện yêu thương A Trạch, rất để ý A Trạch, thậm chí biểu hiện Tần vương phủ chỉ có A Trạch là thế tử, nhưng đó là ở lúc thái bình, hiện giờ có chuyện khó xử, thái phi muốn người bị hy sinh trước nhất, chính là Triệu Đạc Trạch.

- Hẳn có tước vị thế tử, lại là thống lĩnh chương quản Thần Cơ Doanh, cho dù hoàng thượng trách tội, cũng chỉ bãi miễn chức quan. Thái hậu nương nương rất thích A Trạch, sau khi hẳn ra mặt, thái hậu nương nương có thể trơ mắt nhìn A Trạch chịu ủy khuất? Thái hậu sẽ nói hai ba câu cầu tình thay A Trạch với hoàng thượng, chuyện này có lẽ sẽ qua đi.

Thái phi càng nói càng nắm chắc, giãy giụa đứng lên:

- A Trạch, không phải tổ mẫu không thương người, chỉ có người mới có thể cứu vương phủ, mới có thể hóa giải tình thế nguy hiểm, cho dù phụ vương của người ra mặt, cũng không thể nhịn đựng hoàng thượng chất vấn.

Triệu Đặc Trạch đẩy thái phi, ngoài cười nhưng trong không cười:

- Người coi trọng tôn nhi như thế, tôn nhi thật quá cảm động.

- A Trạch, cho dù tổ mẫu không cầu người, chẳng lẽ người muốn vương vị bị tước đi? Không có tước vị Tần vương, người có thể làm thế tử?

- Tổ mẫu có từng nghĩ, ta ra mặt nhận tội, hoàng thượng có thể tin tưởng hay không? Người cũng không nghĩ tới, ta vì vậy mà mất đi địa vị thế tử?

- A Trạch.

Thái phi đỏ mặt, nói:

- Vương phủ sẽ không quên người.

- Sẽ không quên ta? Ha ha.

Triệu Đặc Trạch cười vang:

- Còn nói sẽ không quên ta?

- A Trạch!

Tần vương chậm rãi nói:

- Trừ biện pháp nói người nhất thời hồ đồ ra, còn có biện pháp gì?

- Nhưng mới vừa rồi không phải người nói sẽ không để ta gánh tội thay? Người coi ta là nhi tử?

(Yul: A Trạch quá thất vọng Tần vương nên ta thay từ người thành từ người nhé, hết tình cảm rồi)

- ...

Tần vương hồ thẹn không dám đối mặt với Triệu Đạc Trạch, ánh mắt nhìn chăm chăm bình phong trong phòng, nói:

- Tuy chuyện này do cứu gia của người gây ra, nhưng dư đảng của Từ Nghiễm Lợi vì người mà tới, chuyện này người cũng không thể phủ nhận. Vì phụ biết người bị ủy khuất, một khi người bị hạch tội, vì phụ sẽ liều mạng, tước vị cũng không cần, sẽ không trơ mắt nhìn người bị xử tội.

- Người nói bị hạch tội là chỉ cái gì? Là bị đoạt tước? Hay là vì chuyện vật liệu đá mà bị xử trảm?

- ...

Tần Vương không thể trả lời.

Triệu Đạc Dật muốn xen mồm, Tần vương phi giành nói:

- Dật nhi, người muốn nói cái gì, một lát nữa hãy nói. Hoàn Nương người trông chừng Dật nhi.

Hoàn Nương lo lắng nhìn Khương Lộ Dao, cuối cùng tư tâm chiếm thế thượng phong, giống như lời Tần vương nói, Triệu Đạc Trạch đi thỉnh tội, còn có cơ hội sống, nếu người khác đi thỉnh tội, chỉ sợ chịu không nổi cơn giận của hoàng thượng.

- Người không cần phải nói!

Triệu Đạc Trạch quay đầu quát Triệu Đạc Dật:

- Chuyện của ta không cần người nhọc lòng, lật đổ Từ Nghiễm Lợi, ta không thẹn với lương tâm.

Hắn cũng không khiến Dương gia thất vọng.

Triệu Đặc Dật hồ thẹn, bàn tay nắm chặt thành quyền, này đó vốn dĩ là hắn gánh vác, vì sao lại để đại huynh gánh vác? Vì cái gì? Nếu đại huynh thật sự là nhi tử của Dương phi, gánh vác hết thảy cũng là cam tâm tình nguyện, nhưng hắn mới là...

Đại huynh từ đầu tới cuối đều là công cụ bị người khác lợi dụng.

Hắn biết hắn không khuyển được Tần vương, cất cao giọng nói:

- Ta cùng đại huynh cùng vào cung thỉnh tội.

Ánh mắt Tần vương phi sáng ngời, nếu bọn họ chọc giận bệ hạ, tước vị của Tần vương chỉ có thể truyền cho nhi tử của nàng.

- Dật nhi, người quá...

Tần vương phi thở dài:

- Các người huynh đệ tình thâm, ta biết nói người như thế nào mới tốt đây?

Hoàn Nương suy nghĩ, cuối cùng thu hồi cánh tay muốn ngăn cản Triệu Đặc Dật, cũng thế, nàng cũng không muốn làm thế tử phi.

Nếu Triệu Đặc Trạch có thể chịu đựng trừng phạt, Triệu Đặc Dật cũng có thể giữ được tánh mạng, cũng coi như Triệu Đặc Dật hoàn lại ân sinh cho Dương phi.

Chỉ cần còn sống, nàng vẫn có thể trôi qua ngày tháng tốt đẹp, hai người bình bình đạm đạm sống bên nhau có gì không tốt.

Thái phi giật giật môi, Triệu Đạc Dật là nhi tử của Dương phi, cũng nên vì vương phủ mà cố gắng.

- Để huynh đệ bọn họ cùng đi, có lẽ hoàng thượng sẽ phạt nhẹ một chút.

Tần vương trầm mặc đó là thái độ của hắn.

Triệu Đạc Trạch nói:

- Người cam tâm nhận mệnh, ta lại không cam lòng, dư đảng của Từ Nghiễm Lợi làm ra chuyện này, chúng ta không có chứng cứ chứng minh bản thân trong sạch, nhưng ta sẽ không vì, không phải tội của ta, mà phải đi thỉnh tội với hoàng thượng.

- Muốn đi, tự người đi.

Triệu Đạc Trạch không cho Triệu Đạc Dật hy sinh vì người khác.

- Vật liệu đá không phải ta mua, đơn giản vì hoàng thượng thích ta, các người liền bức ta chịu tội thay?

- A Trạch, đây là vì Tần vương phủ.

- Vương phủ? Đã cho ta cái gì?

Triệu Đạc Trạch nắm tay Khương Lộ Dao, bỏ lại mọi người, xoay người ra cửa.

- Ta tuyệt đối không đi.

Tần vương thở dài một tiếng, thái phi nước mắt chảy thành dòng:

- A Trạch quá...Ích kỷ, một chút ý tưởng hy sinh vì vương phủ cũng không có, hắn chỉ nhớ hắn là Tần vương thế tử, không có vương phủ, có vị trí thế tử cho hắn sao.

- Đại huynh nói cũng có đạo lý, hắn không đi, ta đi.

- Không được.

Tần vương cùng Tần vương phi lên tiếng phủ định, đẩy Triệu Đặc Dật ra, không khác gì cùng tìm chết, Tần vương nói:

- Chỉ nghe hắn nói chuyện này do dư đảng của Từ Nghiễm Lợi làm ra, cũng không biết là thật hay là giả, chuyện này bốn vương nghĩ sẽ nháo loạn không nhỏ, Tiêu đại nhân cũng là người thuận lợi mọi bề, hắn có thể đem tình hình cụ thể, nói tỉ mỉ toàn bộ cho A Trạch biết?

- Vương gia nói đúng.

Tần vương phi quay đầu nói với Triệu Đặc Dật:

- Dật nhi hãy nghe lời, ta cùng vương gia, thái phi sẽ không hại người.

Triệu Đặc Dật cũng không vì trường bối quan ái mà cao hứng, bọn họ ẩn hàm ý tứ là hắn không đủ tư cách, ngay cả làm người chịu tội thay cũng không đủ tư cách.

Thái phi nói:

- Lúc này nhi tử của ta phải nói chuyện với A Trạch.

- Ta hiểu, mẫu thân.

Tần vương cũng hạ quyết định, sớm để A Trạch đi thỉnh tội, mới có thể cứu vãn chuyện này.

Nếu chuyện này tiếp tục phát triển, không biết sẽ nháo ra chuyện lớn thế nào đâu.

Các vị hoàng tử cũng không phải là đèn dầu sắp tắt, một khi các vị hoàng tử trộn lẫn vào, Tần vương phủ càng lún càng sâu.

- Vương gia mau đi nói chuyện cùng A Trạch, thiếp thấy A Trạch không phải là người không hiểu nhân tình.

Tần vương phi thiện lương kiến nghị:

- Đừng hờ một chút liền dựng thẳng lông mày, A Trạch ăn mềm không ăn cứng.

Tần vương gật đầu nói:

- Bốn vương là phụ thân của A Trạch.

Phụ thân hạ lệnh cho nhi tử, nhi tử phải vâng theo, cho dù sai, nhi tử cũng phải vâng theo.

Đại Minh triều, trong tam cương ngũ thường có minh xác điều mục... phụ vì tử cương.

- A Trạch.

- Ta không sao.

- Còn nói không sao, vành mắt đã đỏ.

Khương Lộ Dao nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Triệu Đặc Trạch:

- Đừng tức giận, người không phải đã sớm chuẩn bị rồi sao? Tức điên thân thể, này không đáng? Hiện tại người đã là người có thể nhi, càng phải quý trọng thân thể của mình, người không chỉ có thể nhi, còn có nhạc phụ chờ người hiếu thuận chiếu cố, người sẽ mặc kệ phụ thân ta?

Nhắc tới Khương nhị gia, trong lòng Triệu Đặc Trạch ấm áp, lôi kéo Khương Lộ Dao ngồi xuống.

- Ta chỉ thất vọng, Dao Dao, ta quá thất vọng rồi, sao bọn họ không hỏi ta có biện pháp giải quyết hay không? Chỉ muốn ta dựa vào sự sủng ái của hoàng thượng mà đi thỉnh tội! Hoàng thượng sủng ái có thể giải quyết mọi chuyện? Thái phi không hiểu đại sự, cả đời chỉ muốn hưởng lạc thái bình, nhưng sao hắn lại có ý nghĩ giống thái phi?

Đế sủng hư vô mờ mịt, người trông cậy vào đế sủng đều đã chết!

Dương Soái công lao lớn như vậy, là đại thần, là cánh tay đắc lực của Đại Minh triều, Hoàng thượng có nường tay?

Triệu Đặc Trạch chậm rãi nói:

- Thần Cơ Doanh là nhạc phụ giao cho ta, ta thà mất đi tước vị thế tử, cũng không thể mất chức thống lĩnh Thần Cơ Doanh.

- A Trạch không thêm để ý tước vị thế tử?

- Không phải nàng đã sớm đoán được rồi sao? Dao Dao, không phải ta không thêm để ý, cũng rất không cam lòng, không cam lòng ta trả giá nhiều như vậy, mà cái gì cũng không có, không cam lòng bọn họ chỉ biết lợi dụng ta, chưa bao giờ xem ta là nhi tử. Sau khi chuyện hoán tử bị vạch trần, hắn nói hắn rất đau ta, thái phi cũng nói đau ta nhất, tuy ta không hoàn toàn tin tưởng bọn họ, nhưng trong lòng cũng vui mừng. Ta không phải là người không ai muốn...

- Ai nói người là người không ai muốn? Ta muốn a.

Khương Lộ Dao ôm Triệu Đặc Trạch, ôn nhu nói:

- Ta vẫn luôn muốn người.

- Nhạc phụ cũng muốn ta làm nhi tử!

Triệu Đạc Trạch hoàn toàn từ bỏ kỳ vọng đối với đám người Tần vương:

- Dao Dao, ta sẽ không hy vọng xa vời nữa, chuyện này...Coi như là lần cuối cùng ta hồi báo Tần vương phủ ân sinh dưỡng.

Khương Lộ Dao suy nghĩ, nói:

- Chúng ta cùng đi, phải khiến người trong thiên hạ biết ai phải xin lỗi ai, tuy phụ vì tử cương, nhưng ngu hiếu, cũng bị người khinh bỉ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 108: Mười Tử

Quả thật, ở trong Tần vương phủ, chỉ có Triệu Đạc Trạch được hoàng thượng sủng ái, cũng chỉ có Triệu Đạc Trạch mới có thể khiến thái hậu nường nường ra mặt cầu tình.

Nếu người khác ra mặt cũng không có hiệu quả, còn có khả năng chết cũng là chết vô dụng.

Nhưng này cũng không thể trở thành lý do bắt Triệu Đạc Trạch hy sinh vì Tần vương phủ.

Triệu Đạc Trạch đi thỉnh tội có thể bị mất tước vị, người khác ra mặt sẽ liên lụy toàn bộ Tần vương phủ, đây cũng là nguyên nhân mà Tần vương cùng thái phi quyết định để Triệu Đạc Trạch gánh tội thay.

Đối với bọn họ mà nói, Triệu Đạc Trạch mất đi tước vị thế tử, mất chức quan, hẳn vẫn như cũ là nhi tử của Tần vương, vẫn có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Nếu vì chuyện vật liệu đá, vương phủ bị hạch tội mất tước vị, Triệu Đạc Trạch cũng không thể làm thế tử, còn mất đi Tần vương phủ, phú quý thành không.

Này nợ Triệu Đạc Trạch đều không thể làm thế tử, còn không bằng hy sinh một mình Triệu Đạc Trạch bảo tồn Tần vương nhất mạch.

Nếu Tần vương đối xử tốt với Triệu Đạc Trạch, vì gia tộc hy sinh không phải không thể, nhưng Tần vương có đối xử tốt với hắn sao?

Trước kia Tần vương một lòng muốn Triệu Đạc Trạch điệu thấp, xem hằm như mầm mống gây hoạ mà đối đãi.

Vì Dương phi không được Tần vương yêu thích, lúc Triệu Đạc Trạch còn rất nhỏ, Tần vương cố ý vô tình xem nhẹ hằm, loại tình huống này kéo dài đến lúc Dương gia sửa lại án xử sai.

Tần vương bất đắc dĩ phải sách Triệu Đạc Trạch làm thế tử sau đó cũng không cải tiến được bao nhiêu.

Rồi sau đó chuyện hoán tử bại lộ, cảm tình của Tần vương đối với Triệu Đạc Trạch càng thêm phức tạp, không biết như thế nào ở cùng Triệu Đạc Trạch, quan hệ giữa phụ tử hai người càng thêm xa cách.

Cũng vì Tần vương đối với Triệu Đạc Trạch cảm tình cũng không sâu, cho nên Tần vương mới không thương tiếc muốn Triệu Đạc Trạch gánh tội thay.

Khương Lộ Dao ôn nhu an ủi Triệu Đạc Trạch:

- Ta biết tâm tình của người không tốt, cũng không thêm để ý bọn họ, nhưng ngu hiếu sẽ bị người khinh bỉ, tuy có câu phụ vì tử cương, nhưng chỉ là một câu ngạn ngữ, vì phụ không hiền, A Trạch chịu ủy khuất, nên để người khác biết mới đúng.

- Nàng định làm thế nào?

- Cứ chờ thêm một chút.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt nói:

- Chuyện này khiến bọn họ sốt ruột, chuyện vật liệu đá nháo càng lớn, càng loạn, bọn người Tần vương sẽ càng bức bách người nhận tội, đến lúc đó người đại náo một hồi, toàn bộ kinh thành sẽ biết.

- Hoàng thượng sẽ tin tưởng chuyện vật liệu đá là ta làm?

- A Trạch còn nghĩ hoàng thượng quan tâm vật liệu đá chỉ vì đề thành cùng bá tánh sao?

Khương Lộ Dao cười chua xót:

- Yển Thân vương đã kéo các vị hoàng tử vào vòng xoáy, đảm đương trách nhiệm này là thái tử, bởi vì đề thành cũng thế, tu sửa hoàng lăng cũng vậy, đều là thái tử kiến nghị với hoàng thượng, này nọ đều có chứng cứ xác minh, quan viên cũng do thái tử đề cử, xảy ra chuyện lớn như vậy, thái tử có thể không nóng nảy? Tần vương phi chỉ có thể ổn định bệnh tình của thái tử, nhưng bệnh của thái tử không thể hoàn toàn chữa khỏi.

Điều này Khương Lộ Dao đã dò hỏi đại tẩu Tiêu Chúc Hoa.

Tiêu Chúc Hoa từng nói, thái tử bệnh đoán mệnh, không có cách nào chữa trị tận gốc, Tần vương phi làm không được, Tiêu Chúc Hoa cũng làm không được.

Lúc này lại tuôn ra chuyện ở Giang Nam, thái tử sẽ bị các hoàng tử công kích, đến lúc đó hoàng thượng sẽ vứt bỏ thái tử, bệnh tình của thái tử càng thêm nghiêm trọng, nói không chừng sẽ đi đời nhà ma.

Thái tử tồn tại, ít nhất có cái bia đứng trước mặt các vị hoàng tử.

Một khi thái tử chết đi, ai có thể áp chế đám hoàng tử vì ngôi vị hoàng đế muốn giết nhau đến đỏ cả mắt?

Hoàng thượng long thể bất an, một khi làm ra chuyện bức vua thoái vị, hoàng thượng còn có tâm tư quan tâm bá tánh Giang Nam cùng Hoàng lăng?

Hoàng thượng chỉ cầu chết già, đừng để cuối cùng lại bị các hoàng tử giết chết.

Triệu Đặc Trạch cũng nghĩ đến điều này:

- Nói như vậy Yến Thân vương có khả năng sẽ thành công?

Nói xong lời này, Triệu Đặc Trạch liền lắc đầu:

- Sẽ không, Yến Thân vương điên rồi, hắc hoàn toàn điên rồi.

- Nếu Yến Thân vương để ý ngôi vị hoàng đế, hắc sẽ không làm như vậy, hắc chỉ muốn báo thù cho mấy vị nhi tử đã chết, trả thù đám huynh đệ cùng thái tử đám tính kế hắc, thậm chí trả thù người ở thời khắc quan trọng lựa chọn một sự nhịn chín sự lành, hy sinh một mình hắc chính là hoàng thượng.

Ánh mắt Triệu Đặc Trạch ẩn hiện đồng cảm với Yến Thân vương, bọn họ có vài phần tương tự nhau, đều bị phụ thân dùng làm vật hy sinh.

Yến Thân vương so với Triệu Đặc Trạch còn đỡ hơn một chút, ít nhất hoàng thượng còn phong cho hắc làm thân vương, trên danh nghĩa Yến Thân vương trấn thủ bắc cương.

Hắc đâu?

Hắc có cái gì?

Tần vương cho hắc cái gì?

Khương Lộ Dao cầm tay Triệu Đặc Trạch, thấp giọng nói:

- Cho nên ta mới nói tạm thời kéo dài thời gian, kéo tới lúc không thể vãn hồi nữa...Chúng ta hung hăng gõ nát vương phủ, tuy người có được thiết vệ, nhưng vương phủ gia đại nghiệp đại, không phải vương gia đã nói

sẽ bảo vệ một nhà chúng ta cả đời phú quý tôn vinh sao? Ta quản sổ sách trong vương phủ, vương phủ có vài mỗi kiểm bạc mua bán, có phần lớn ruộng tốt, trân bảo trong tư kho cũng rất nhiều.

- Làm đi, nàng liệt ra danh sách, ta sẽ đi đòi bọn họ.

Triệu Đạc Trạch không hề cảm thấy Khương Lộ Dao tham tài.

Khương Lộ Dao nghiêm túc hỏi:

- Người thật sự không thèm để ý tước vị thế tử?

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch gật đầu:

- Muốn hoàng thượng càng thêm tin tưởng, ta không làm thế tử mới là tốt nhất, huống chi...Dao Dao, ở kinh thành một nhọc đã lâu, ta phải đi ra ngoài thao luyện, nếu tiếp tục làm Tần vương thế tử, hoàng thượng sẽ không yên tâm để ta chưởng quân quân sĩ thú biên. Không có Tần vương phủ, ta càng tự do, muốn thế nào liền như thế này.

Trước kia hắn không bỏ được vị trí thế tử, là vì hắn không biết trừ tước vị ra, hắn còn cái gì.

Hiện giờ hắn đã tìm được phương hướng phấn đấu, Tần vương thế tử trở thành vật trời buộc tay chân hắn.

Huống chi còn có thái phi, có thân nhân như bọn người Tần vương, Triệu Đạc Trạch phiền chán thấu xương, cả ngày không có việc gì tranh tới đầu lui, tầm mắt càng ngày càng hạn hẹp.

- Ta có thể mất tước vị thế tử, nhưng ta không thể mất Thần Cơ Doanh.

Hắn dụng tâm thao luyện Thần Cơ Doanh là căn cơ dừng chân cho hậu thế.

- Trước vị thế tử trả cho Triệu Đặc Dật, ta sẽ không bao giờ thua thiệt hẳn, người thiếu nợ chúng ta, vĩnh viễn thua thiệt chúng ta, nếu tiếp tục ở lại Tần vương phủ, ta sẽ bị bọn người Tần vương phi tính kế, không có một lúc ngừng nghỉ.

- Ta biết Dao Dao muốn trôi qua ngày tháng như thế nào, Dao Dao không sợ bất luận kẻ nào tính kế, nhưng luôn sống trong vòng xoáy tính kế sẽ rất mệt.

Triệu Đặc Trạch hôn Khương Lộ Dao, bàn tay vuốt ve bụng nhỏ của nàng.

- Ta muốn bọn nhỏ sống trong hoàn cảnh tốt đẹp, cho tới lúc lớn lên, ta sẽ cho bọn nhỏ biết cái gì mới là người chí thân, cái gì là huyết mạch tương liên, Dao Dao, ta không muốn bọn nhỏ bị người thân thương tổn, khát cầu thái phi thương tiếc. Bởi vì bọn họ thương tiếc ta đều là giả.

Sau khi Tiêu Duệ Hoa rời khỏi kinh thành, Triệu Đặc Trạch vẫn luôn chờ ngày này...Có thể không hề vương bận mà rời đi.

Hắn muốn cuộc sống sau này giống như nhạc phụ nhạc mẫu, mỗi ngày trôi qua rất phong phú, hạnh phúc.

Tuy cũng có lúc khắc khổ, nhưng sẽ không có thương tổn, tính kế, lợi dụng, có chuyện khó xử cả nhà cùng nhau giải quyết, ồn ào nhốn nháo, cuộc sống tốt đẹp như thế mới thích hợp với Khương Lộ Dao.

Triệu Đặc Trạch nhìn ra Khương Lộ Dao ở Tần vương phủ không vui vẻ, tuy nàng không bị thua thiệt, nhưng nàng không vui, vì Triệu Đặc Trạch, Khương Lộ Dao nhịn xuống, Triệu Đặc Trạch cảm động, sao hắn có thể để Khương Lộ Dao nhẫn nại cả đời?

Chỉ cần hắc còn ở Tần vương phủ, hắc không thể không hiểu thuận Tần vương, thái phi, nếu hắc rời đi, rời xa Tần vương phủ, bọn người ở Tần vương phủ xảy ra chuyện gì, hắc cũng có thể thoái thác.

Hắc lại không phải không có bạc, không phải không thể sống riêng, cần gì phải để Khương Lộ Dao nhẫn nại với loại bầy đàn thân thích tràn đầy tính kế?

Triệu Đặc Dật thú Hoàn Nương nhìn cũng là người thông minh, nhưng người thông minh muốn này nợ rất nhiều.

Hiện tại nàng đang thành thật, tôn kính Dao Dao, tương lai đâu?

Xa hương, gần xú.(xa thơm gần thúi)

Triệu Đặc Trạch ở Tần vương phủ một ngày, Hoàn Nương sẽ có khả năng bị Tần vương phi châm ngòi, hắc chính là bia ngắm trong phủ, cũng giống như thái tử, hấp dẫn mọi người tính kế, một khi hắc rời đi...

Mất đi "thù địch" lớn nhất, thái phi cùng Tần vương phi, Tần vương phi cùng trác phi, Hoàn Nương cùng Tần vương phi, Hoàn Nương cùng nhi tức tương lai của Tần vương phi sẽ tranh loạn thành một đoàn.

Các nàng sẽ triển khai báo thù lẫn nhau.

Triệu Đặc Trạch ôm ái thiếp, cười nhẹ nói:

- Xem người khác tranh đấu so với chính mình tự mặc giáp trụ ra trận còn thú vị hơn nhiều.

Khương Lộ Dao chậm rãi gật đầu:

- Gần đây trên triều đình có động tĩnh gì không? Tuy Khổng gia không để ý tới Tần vương phi, nhưng đám người kia chú ý đích huyết cũng chưa nói gì sao?

- Có bóng gió, nhưng bọn hăn bận tâm hoàng thượng thương tiếc ta, không dám dăng sỏ con. Cũng vì ta chưởng quản Thần Cơ Doanh, bọn họ không dám tùy tiện nhúc nhích, chỉ là qua mấy ngày nữa, ta nghĩ bọn họ sẽ dăng sỏ.

Hăn có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là thứ xuất, không thể so sánh với Triệu Đạc Dật.

Đại Minh triều đích thứ quá khắc nghiệt, dù không phải Triệu Đạc Trạch sai, chỉ cần thân mẫu của hăn không phải là chính phi, hăn sẽ không có tư cách kế thừa tước vị.

Vô đích mới có thể lập hiền, Triệu Đạc Trạch muốn thuận lợi kế thừa vương tước, chỉ có một khả năng, Triệu Đạc Dật cùng nhi tử của Tần vương phi chết sạch, nếu là trước đây, Triệu Đạc Trạch có lẽ sẽ ra tay tàn nhẫn với bọn người Triệu Đạc Dật.

Nhưng hiện tại hăn đã có con đường khác, không cần ôm chặt vị trí Tần vương thế tử như cây thắt cổ.

Hăn là hậu duệ hoàng thất, thân mẫu có danh phận, có phong hào trắc phi, chỉ cần hăn có thể chiến lập công lao, sẽ có khả năng phong vương, làm vương gia tay cầm thực quyền, có thể so với Tần vương thế tử còn vinh quang hơn nhiều.

Tần vương thân thể rất tốt, vô bệnh vô tai ít nhất còn có thể sống thêm hai ba mươi năm, dùng hai ba mươi năm chôn vùi ở Tần vương phủ, thì Triệu Đạc Trạch đúng là ngu xuẩn tới tột đỉnh.

Lại có một chút chuyện thúc đẩy Triệu Đạc Trạch vứt bỏ Tần vương phủ chính là y nữ Tần vương phi.

Tần vương phi đối với phu thê Triệu Đạc Trạch tuyệt đối là không đội trời chung.

Từ khi biết Tần vương phi am hiểu y thuật, Khương Lộ Dao luôn rất cẩn thận, Triệu Đạc Trạch nhìn rất đau lòng, chỉ có ngàn ngày làm tặc, nào có đạo lý ngàn ngày phòng tặc?

Trước mắt bọn họ chỉ có hai người, tương lai sinh hài tử ra, không phải Khương Lộ Dao sẽ càng khẩn trương?

Triệu Đạc Trạch không muốn ủy khuất thê nhi, kiên định thoát ly khỏi Tần vương phủ.

Khương Lộ Dao thở dài:

- Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, A Trạch, ngươi để ý sao?

- Ha ha.

Triệu Đạc Trạch cười ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói:

- Ta chỉ để ý các ngươi.

Đúng vậy, hắn chỉ nên để ý tới thê nhi, tước vị Tần vương thế tử đối với hắn mà nói chỉ là râu ria, từ bỏ nó có thể nhìn thấy càng nhiều trò hay, chờ đến lúc hắn công thành danh toại, hắn sẽ ngạo nghễ đứng thẳng người trước mặt Tần vương cùng thái phi...Một ngày này sẽ không xa.

P/s Chương tặng 8/3 nha các tình yêu của ta 🍻 🍻 🍻 🍻 chúc các nàng luôn luôn tươi trẻ vui vẻ trong cuộc sống.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 108+2: Mười Từ 2

Yến Thân vương phủ.

Trong thư phòng lại truyền ra từng tiếng ho khan.

- Vương gia.

- Không sao...

Yến Thân vương so với lúc gặp Triệu Đặc Trạch càng thêm gầy ốm, chỉ có đôi mắt vẫn sáng ngời, không ho khan, hẳn sẽ đau như xé rách lá phổi.

- Tần Vương phủ có tin tức gì không?

- Vương gia nghỉ ngơi một chút đi, người đừng như thế.

- Bốn vương đợi đến lúc chết là có thể nghỉ ngơi rồi, hiện tại...Đúng là thời điểm mấu chốt, sao bốn vương có thể nghỉ ngơi?

- Chỉ là hẳn vô tâm làm nhi tử nối dòng của người, người cần gì...

- Bốn vương chỉ có hai nhi tử, mỗi đêm bọn chúng đều đi vào giấc mộng của bốn vương, muốn bốn vương báo thù cho bọn chúng, muốn bốn vương đi theo bọn chúng.

Yến Thân vương mỉm cười hàm chứa một chút điên cuồng:

- Bốn vương cũng muốn đi theo bọn chúng, nhưng trên đời này còn quá nhiều kẻ thù, không kéo bọn họ xuống nước, khiến phụ hoàng hiểu được

nổi đau tang tử, bốn vương có thể nào cam tâm?

- Không đúng, trong lòng phụ hoàng không coi chúng ta là nhi tử, nếu hãn không có, như vậy chúng ta sẽ biến mất, đều đã chết, là bị hãn tự tay bức tử, có lẽ phụ hoàng trước khi chết sẽ hiểu rõ nhi tử quan trọng như thế nào, đáng tiếc...Muộn, hết thầy đều đã muộn.

Yến Thân vương cười to, cười ra nước mắt, cười đến khàn cả giọng, hãn cười nhưng nước mắt đầy mặt, lăm bầm nói:

- Người khác muốn quá kế ta, bọn họ không xứng...Không xứng làm nhi tử nối dòng của ta. Bốn vương thà không cần người cung phụng, cũng sẽ không để bọn họ đạp hư tâm huyết cả đời của bốn vương, để nhi tử của kẻ thù ngồi lên vương vị.

- Vương gia?

- Chỉ là bốn vương sợ a, sợ nhi tử cùng ta không có người cung phụng, sẽ không có người nhớ tới bốn vương cùng bọn họ, âm phủ quá lạnh, không có vàng bạc, sao có thể phát cho tiểu quý?

Yến Thân vương có vẻ bồn thần:

- Không có hậu nhân cung phụng hương khói, chẳng phải chúng ta sẽ làm cô hồn dã quỷ? Ở dương gian chúng ta là hoàng tộc, hưởng thụ vinh hoa phú quý, ở âm phủ sao có thể bị tiểu quý khi dễ? Huống chi...A Trạch là người có bản lĩnh, có nghị lực, có lẽ sẽ đại phúc báo ân.

- Không sai, nếu hãn...Nếu thật sự đi đến bước kia, bốn vương cùng mấy nhi tử sẽ được truy phong, bốn vương sống không được, không lẽ đến chết cũng không thành. Bốn vương không có lỗi với mẫu thân, mẫu thân mới là hoàng hậu.

Yến Thân vương thương cảm thở dài:

- Mẫu hậu, người mới là hoàng hậu.

- Vương gia...

- Cho nên, huynh đệ của bốn vương nên chết đi, cho dù không chết, cũng phải bị phụ hoàng biếm làm thứ dân.

- Nô tài nhìn vị Tần vương thế tử kia, chỉ sợ trôi qua cũng không dễ chịu, nếu Tần vương thế tử đối với Tần vương còn nhớ tình phụ tử...

- Ha ha, tình phụ tử?

Yến Thân vương giống như nghe thấy một chuyện hết sức chê cười, ho khan nói:

- Sao có thể còn tình phụ tử, Tần vương để A Trạch gánh tội thay, người hiểu không? A Trạch là người kiêu ngạo, không có vị trí thế tử phải dựa vào người khác, xem sắc mặt người khác sống qua ngày, hăn thà điên cuồng rồi chết...Bốn vương chọn hăn, trừ chuyện hăn cứu bốn vương ra, quan trọng nhất là hăn rất giống bốn vương, hơn nữa hăn cũng là người có thực lực, có năng lực tranh đấu. Nhìn cách hăn đối xử với Khương nhị gia là biết, hăn là người có lương tâm, không giống Tần vương là tốt, thật quá tốt.

Ngày đó Triệu Đạc Trạch cự tuyệt Yến Thân vương, Yến Thân vương cũng thiêu hủy tấu chương, chỉ là thiêu hủy sổ con không đại biểu là hăn sẽ vứt bỏ, hăn đang chờ đợi cơ hội, chờ Tần vương hy sinh Triệu Đạc Trạch.

Không phải hăn một hai phải để Triệu Đạc Trạch làm nhi tử nối dòng, chỉ có Vĩnh Ninh hầu cùng Khương nhị gia toàn lực tương trợ Triệu Đạc Trạch mới có tư cách kế thừa tước vị của Yến Thân vương.

Yến Thân vương kém cỏi nhất cũng phải bảo toàn nhất mạch truyền lưu, được thế nhân tương truyền, hăn mới có thể hưởng thụ hậu nhân cung

phụng.

Huống chi Triệu Đạc Trạch còn kết minh với Tiêu Duệ Hoa, người mà sau này sẽ là thủ phụ quân thần.

Sao Yến Thân Vương không coi trọng hần?

Vì thế, Yến Thân vương không tiếc ở sau lưng thúc đẩy, trợ giúp Dương môn thái quân vạch trần chuyện hoán tử, khiến Tần vương không thể không đối mặt với khốn cảnh, hần thậm chí sai người đề điểm đệ đệ của Tần vương thái phi...

Kể từ đó, Tần vương chỉ có thể lựa chọn hy sinh nhi tử để bảo toàn vương phủ.

Mà người bị hy sinh chỉ có thể Triệu Đạc Trạch luôn được thánh sủng.

Triệu Đạc Trạch ở trong Tần vương phủ có địa vị xấu hổ, quá kể là sự lựa chọn tốt nhất, hoàng thượng cũng có thể danh chính ngôn thuận trọng dụng Triệu Đạc Trạch chương quân sĩ thú biên.

Yến Thân vương trên danh nghĩa có đất phong ở bắc cương.

Hiện giờ Yến Thân vương không có nhi nữ, tuy có vương phi cơ thiếp, nhưng các nàng vô tử, tương lai cho dù là Yến Thân vương phi cũng phải dựa vào Triệu Đạc Trạch mà sống qua ngày...

Các nàng không dám tìm phu thê Triệu Đạc Trạch gây phiền toái, mà Yến Thân vương cũng biết bản thân không sống được bao lâu, hần không thể kiềm chế Triệu Đạc Trạch.

Nếu Triệu Đạc Trạch đủ thông minh, nhất định sẽ lựa chọn làm nhi tử nối dòng của hần.

- Chỉ là bốn vương không thể không ngại tính tình quá quật của hần.

Yến Thân vương thở dài một hơi:

- Bốn vương sẽ tự thỉnh phụ hoàng ban chỉ, phụ hoàng...Đây chỉ sợ là lần cuối cùng nhi tử khẩn cầu người.

Lúc các hoàng tử đang bận dây dưa với thái tử, Yến Thân vương rời khỏi vương phủ, chạy vào trong cung.

Người khác đã sớm đem Yến Thân vương như người chết mà đối đãi, tuy các hoàng tử kinh ngạc không hiểu vì sao Yến Thân vương lại vào cung, nhưng cũng không quá chú ý.

Chỉ là nhìn bộ dạng Yến Thân vương lúc này già cả như sắp chết, khiến các vị hoàng tử chấn động.

Vì thể hiện tình huynh đệ " hữu ái", các vị hoàng tử sôi nổi vây quanh hỏi han trưởng huynh Yến Thân vương, giống như mọi người đều rất quan tâm Yến Thân vương, mỗi người biểu hiện rất đúng chỗ.

Triệu vương bị chen lấn xô đẩy ra bên ngoài, nhìn Yến Thân vương ở trong đám người văng vẳng dậm dậm, đã già nua đến cực điểm, trong lòng Triệu vương cũng không dễ chịu, đại ca chỉ lớn hơn hắn ba tuổi mà thôi, hiện giờ Yến Thân vương so với phụ hoàng còn có vẻ già yếu hơn.

Triệu vương rất đồng tình với Yến Thân vương, đồng thời cũng vô cùng cảm kích Khương nhị gia.

Nếu không có Khương nhị gia nhắc nhở, có lẽ hắn cũng sẽ cuốn vào vòng đoạt đích, cũng sẽ tranh, tranh liền có khả năng thất bại, một khi thất bại Triệu vương so với Yến Thân vương còn thảm hơn.

Triệu vương âm thầm lắc đầu, bản thân hắn rất vô dụng, không thấy thành công, chỉ thấy thất bại, quả nhiên hắn không phải là người làm đại sự.

- Vương gia, nhìn gì vậy?

Khương nhị gia thân cận tới gần Triệu vương, cười nói:

- Hai ngày trước huynh trưởng của nhi tức ta đang ở Giang Nam, có mang về vài bình rượu Trần Nhưõng ủ trăm năm, hay là hôm nay ta cùng vương gia không say không về? Là ủ trăm năm nha, vương gia không thèm?

- Tự lau nước miếng đi.

Triệu vương muốn che mặt làm bộ không quen biết Khương nhị gia.

Chỉ là Khương nhị gia thường xuyên bị phụ hoàng kêu tiến cung, thành sủng thần của phụ hoàng, nói ra, có rất nhiều người không phục.

Nhưng dù không phục, người khác cũng không thấy được hoàng thượng, chỉ có Khương nhị gia có thể nhìn thấy, người khác có những lời không dám nói với hoàng thượng, Khương nhị gia lại dám nói, người khác không thể triệu hồi Dương Soái, Khương nhị gia có thể...

Triệu Vương thấy Khương nhị gia lau khóe miệng, hỏi:

- Người không chừa cho tiểu tử của người sao?

Khương nhị gia luôn xem Tần vương thế tử như nhi tử mà đối đãi, sau khi chuyện hoán tử bị bại lộ, Triệu vương còn vì Khương nhị gia mà bất bình, Khương nhị gia lại nói, hấn nhậ được tiện nghi, là tiện nghi trời ban, nhậ được tiểu tử hiếu thuận, hiếu chuyện.

- Khuê nữ của ta có hỉ, tính tình dễ nóng, nếu biết ta đưa rượu cho hấn, khuê nữ của ta có thể không cho ta vào cửa.

- ...Vậy luôn.

Triệu vương lại quên Khương nhị gia là người rất yêu thương nữ nhi:

- Một lát nữa người mang theo rượu ủ trăm năm tới vương phủ, ta sai đầu bếp làm cho người vài món ăn ngon.

- Ta muốn ăn cá chua Tây Hồ, muốn ăn vịt nướng, muốn ăn thịt viên, muốn ăn...

- Được, được, được, người muốn ăn cái gì, ta sai bọn họ làm cái đó.

Nơi này là hoàng cung, Khương nhị gia đừng la làng muốn ăn đồ ăn ngon được không?

Tuy Triệu vương cầm đầu đám ăn nhậu chơi bời, nhưng ở trước mặt các vị huynh đệ hân vân vẫn cần giữ thể diện.

Khương Nhị gia nhìn thoáng qua các vị hoàng tử:

- Người bị vây quanh là ai?

Ăn mặc y phục bình thường, nhìn có vẻ già nua vô cùng, người này là ai? Nhìn rất quen mắt.

- Người nọ là Yến Thân vương.

- Yến Thân vương?

Khương Nhị gia chấn động, sao có thể là Yến Thân vương? Huyết án trải qua còn chưa đến hai năm, năm đó Yến Thân vương khí phách hăng hái, như thế nào lại trở thành như vậy? Nhìn thân thể của hân không hề tốt, Khương nhị gia có chút đồng tình với Yến Thân vương.

Bị các hoàng tử vây quanh "quan tâm săn sóc", nhất định Yến Thân vương rất khổ sở.

Khương nhị gia biết thân phận của hãn không thích hợp ra mặt.

- Vương gia chờ ta một chút.

- Người làm gì?

- Ta có chút đồ vật muốn đưa cho hoàng thượng.

Khương nhị gia tránh thoát cánh tay của Triệu vương, hãn biết hãn không được, nhưng hoàng thượng có thể, chỉ cần hoàng thượng chịu gặp là có thể giúp Yến Thân vương thoát khỏi hoàn cảnh xấu hổ.

Triệu vương nhìn Khương nhị gia vội vàng rời đi, thở dài một tiếng, Khương lão nhị tâm quá nhân hậu, khó trách có ngày hôm nay, ông trời hậu đãi người trung hậu.

Nếu mới vừa rồi Khương nhị gia tiến lên, chỉ làm mọi chuyện không thể vẫn hồi.

Yến Thân vương bị vây quanh vẫn luôn âm thầm chú ý Khương nhị gia, khéo môi chậm rãi gợi lên độ cong, đáy lòng lạnh băng dâng lên một chút ấm áp, huyết án trên đường phố, cảnh tượng thời thời khắc khắc hiện lên trước mặt hãn, lúc ấy hãn ngồi trong kiệu, đều nhìn thấy rõ.

Khương nhị gia cùng Triệu Đặc Trạch nhạc phụ tiểu tế biểu hiện, hãn cũng biết, A Trạch có nhạc phụ tốt như vậy, không thành công đúng là gặp quý.

- Hoàng thượng không muốn gặp Yến Thân vương sao?

- Chuyện của trăm tới nghìn người hỏi đến?

- Chỉ là hoàng thượng a, Yến Thân vương là nhi tử của người, nếu thần một ngày không thấy nhi tử, nhi tử đã già đến như vậy, thần sẽ đau lòng, nhất định sẽ bồi bổ cho nhi tử.

- Người là trẫm sao? Cái gì cũng không hiểu, người không phải là trẫm?

- Thần không dám so sánh với bệ hạ, chỉ là người ngoài làm thiên tử của Đại Minh triều ra, người vẫn là một vị phụ thân, thần không biết y thuật cũng nhìn ra Yến Thân vương sống không được bao lâu, đến lúc này mà người vẫn không chịu gặp mặt, người nhất định sẽ hối hận, hiện giờ Yến Thân vương còn có thể trông cậy vào ai? Người...Quá nhẫn tâm.

- ... Cút, người cút đi cho trẫm.

- Thần tuân chỉ.

Khương nhị gia ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Hoàng đế tự hỏi một hồi, nói:

- Truyền Yến Thân vương.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 109: Quyết Liệt (Thượng)

Khương Nhị gia dùng câu cuối cùng đả động hoàng đế, người quá nhẫn tâm.

Hoàng đế cũng là phụ thân của Yến Thân vương.

Nếu lúc trước hắn có tâm sách phong thân mẫu của Yến Thân vương làm hoàng hậu, ít nhất cũng có cảm tình với mẫu tử bọn họ, đặc biệt là thân mẫu của Yến Thân vương lại vì cứu hắn mà chết.

Nếu không phải vậy, hoàng đế cũng sẽ không sách hoàng trưởng tử làm Yến Thân vương.

Hoàng đế cảm thấy hắn không có gì hổ thẹn với Yến Thân vương, ở thời điểm mấu chốt, Yến Thân vương lại rời khỏi vương phủ chạy đến hoàng cung, hoàng thượng rất không kiên nhẫn.

Vốn định không gặp Yến Thân vương, nhưng Khương Nhị gia lại xuất hiện lại nói những lời này đó, hoàng đế không thể không gặp ái tử ngày xưa.

- Bị phụ hoàng đuổi ra ngoài?

- Không có việc gì, sau này ta không tiến cung là được, thật ra ta ở trong cung cũng không được tự nhiên.

Khương Nhị gia nhắc tới chuyện này một bụng ủy khuất, cũng không muốn tiến cung bầu bạn với hoàng thượng, có rất nhiều người nói hắn là

tiểu nhân, lộng thần, hăn văn không thành, võ không được lộng cái lông.

Một chút ưu việt cũng chưa vớt được, không chỉ tổn hại thanh danh, còn trì hoãn hăn ăn nhậu chơi bời.

Hoàng thượng ban thưởng đồ vật này đó cho hăn, nhưng ban thưởng này đó lại không thể dùng, chỉ có thể đặt ở trong phủ trưng bày.

Nếu Khương nhị gia không vì nữ nhi cùng tiểu tể, hăn sẽ không tiến cung đâu.

Triệu vương vỗ trán, vô ngữ một lúc lâu, hăn hiểu Khương nhị gia, Khương nhị gia có loại ý tưởng này không biết chọc tức xui bao nhiêu người, Khương nhị gia được đãi ngộ vào cung, biết bao nhiêu người ghen tỵ đến đỏ mắt.

- Đi thôi.

Khương nhị gia túm chặt Triệu vương:

- Không phải vương gia đã đáp ứng mời khách, bời ta uống rượu sao?

- Hoá ra người không tìm được bạn rượu?

- Cũng không phải, gần đây bọn họ đều bận, trước kia thường xuyên chơi với đám hỗn đản kia, lúc này một đám thấy ta liền trốn, cũng không chơi bời với ta.

Khương nhị gia bực bội xoa xoa mặt:

- Cũng không biết sao lại thế này.

Triệu vương có thể nói cho hăn biết, Khương nhị gia đã trở thành kinh thành ăn chơi trác táng trong giới truyền kỳ sao?

Nhiều vị ăn chơi trác táng bị người trong phủ buộc học tập theo Khương nhị gia, nhưng trên đời chỉ có một Khương nhị gia, Khương nhị gia nào có hiểu học?

Đám ăn chơi trác táng ở trước mặt Khương nhị gia rất tự ti, cho nên không thèm chơi với hần...

- Người không đi gặp Yến Thân vương? Hoàng huynh của bốn vương luôn nhớ tri ân.

- Ta không có làm gì, không cần được hồi báo.

Khương nhị gia suy nghĩ nói:

- Lúc này hoàng thượng sẽ không gặp ta ít nhất phải mấy tháng, ta có thể ở phủ chơi với tôn tử, vương gia, tiểu tôn tử của ta cũng sắp sinh ra, gần đây nhi tử của ta còn khẩn trương hơn cả nhi tức, cả ngày chuyển động trong phòng, khoa cử cũng không tham gia, chờ Tiêu đại nhân hồi kinh, ta sẽ tìm hần nói chuyện, nhi tử của ta không có tài. Làm quan quá mệt mỏi, quá hao tổn tâm huyết, không bằng ở phủ chơi bời.

Nếu không có Tiêu Duệ Hoa cùng Triệu Đặc Trạch, có lẽ Khương nhị gia sẽ đốc xúc nhi tử tiến tới, rốt cuộc muốn trôi qua càng thêm tự tại, cần phải có bối cảnh, hoàn cảnh cũng phải có thân phận.

Cứ lấy Khương nhị gia ra mà nói, trước kia hần ăn chơi đều là nơi có phẩm cấp thấp, hiện giờ hần làm Vĩnh Ninh hầu thế tử, lập tức trở thành tề danh ngoại chủ cùng Triệu vương.

Ngoạn chủ?(đại gia ăn chơi)

Từ này thật hay.

Sau khi nghe nữ nhi nói ra câu này, Khương nhị gia luôn tự xưng là ngoạn chủ.

Hiện giờ ngoạn chủ đã truyền khắp kinh thành, đám ăn chơi trác táng luôn cho rằng ngoạn chủ so với hoàn khố, công tử phóng đảng còn cao cấp đại khí, hơn mấy cấp bậc.

Ngọc thạch ngoạn chủ, chim tước ngoạn chủ, quắc quắc ngoạn chủ, mỹ nhân ngoạn chủ câu từ giống như vậy như măng mọc sau mưa ồ ạt nhảy ra.

Khương nhị gia cùng Triệu vương trở thành thâm niên ngoạn chủ.

Hai người cười hì hì, người nói một câu, ta nói một câu hi hi ha ha rồi cung.

Mặc kệ là đại thần, hay là hoàng tử huân quý nhìn thấy bọn họ vẫn không dấu được vài phần hâm mộ, có người cúi đầu nhìn chòm râu hoa râm, bọn họ tính kể cả đời, nhọc lòng cả đời, ngày tháng trôi qua còn không bằng Triệu vương cùng Vĩnh Ninh hầu thế tử, nhân gia trôi qua ngày tháng như thế mới gọi là thoải mái.

Một phen vất vả vì ai bận rộn? Bao nhiêu mưa gió bấy nhiêu sầu.

Các hoàng tử vẫn vây quanh quan tâm Yến Thân vương, cũng có thể nói họ đang "chế nhạo" Yến Thân vương.

Ai bảo hẳn luôn bày ra bộ dạng hoàng trưởng tử, phải biết rằng vào rừng làm cướp phượng hoàng không bằng kê (gà), không lông tiểu hùng(gấu) bị người bắt nạt.

Hiện giờ hoàng thượng còn khỏe mạnh, chờ đến lúc hoàng thượng băng hà, mặc kệ là ai đảng cơ cũng sẽ loại bỏ người đã từng là đối thủ lớn nhất.

Yến Thân vương tiến cung một lúc lâu, hoàng thượng vẫn không có động tĩnh, có hoàng tử hỏi:

- Hay là để ta đi tìm phụ hoàng?

- Không cần, không cần.

Yến Thân vương chưa xót ngăn cản nói:

- Thân chịu tội đáng lẽ không còn mặt mũi gặp phụ hoàng, nếu các chư vị đệ đệ vì ta mà khiến phụ hoàng không vui, ta có chết muôn lần cũng khó chuộc tội.

- Lần này tiến cung cũng không phải một hai phải gặp phụ hoàng, khụ khụ khụ...

Yến Thân vương ho khan vài tiếng, tuy các hoàng tử không biết y thuật, nhưng nghe Yến Thân vương nặng nề ho khan liền biết Yến Thân vương bị bệnh cũng không nhẹ.

Ho khan một lúc lâu, Yến Thân vương giấu khăn lụa nhiễm huyết đi, dù động tác của hắn nhanh, người nên nhìn thấy đều thấy.

- Ta tự biết thời gian không còn nhiều, ta muốn gặp hoàng tổ mẫu.

Yến Thân vương toát lên vẻ giải thoát hồng trần, chấp tay với các vị huynh đệ nói:

- Trước kia ta có chỗ nào đắc tội với chư vị đệ đệ, mong chư vị đệ đệ không cần so đo cùng ngu huynh.

- Nào có, nào có.

Có thể khiến Yến Thân vương luôn tự cao tự đại lộ ra bộ mặt này, các hoàng tử rất hả giận.

Nhưng vào lúc này, thái giám truyền khẩu dụ của hoàng thượng chạy tới:

- Hoàng thượng có ý chỉ, tuyên triệu Yến Thân vương yết kiến.

- ...

Yến Thân vương giống như không thể tin được, xoa xoa khóe mắt, thân thể run run rẩy rẩy quỳ xuống đất, nói:

- Khẩu tạ phụ hoàng, nhi thần...Khẩu tạ phụ hoàng thiên ân.

- Vương gia, người mau đứng lên, hoàng thượng còn đang chờ người.

- Ừ, ừ.

Yến Thân vương vừa kích động, lại vừa khẩn trương, vội đứng dậy, thân thể loạng choạng, nếu không có thái giám nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy, Yến Thân vương đã ngã ngòai trên mặt đất.

- Vương gia cẩn thận.

- Không sao, không sao.

Yến Thân vương muốn đẩy thái giám không cần nâng đỡ, nhưng thân thể không biết cố gắng, hần nói với các vị hoàng tử:

- Ta đi trước.

Các hoàng tử nhìn thái giám nâng Yến Thân vương gầy yếu rời đi.

Có người nhin không được nói thầm:

- Hần là thật hay là giả?

Đây là nghi vấn trong lòng các vị hoàng tử, nhưng nghĩ đến vừa rồi Yến Thân vương già nua, ho ra máu, cũng không giống giả vờ.

Hoàng trưởng tử từ khí phách hăng hái đến Yến Thân vương bị tuyệt hậu, phần đả kích này không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Yến Thân vương sẽ chết trước phụ hoàng, cũng tốt, đỡ để bọn họ phải động thủ.

- Nhi thần khấu kiến phụ hoàng.

- Lão đại?

Hoàng đế bị Yến Thân Vương già cả dọa rồi, không thể tin được xoa xoa đôi mắt, cao giọng nói:

- Như thế nào lại vậy? Lão đại, ai bạc đãi người!

Yến Thân vương thân thể gầy yếu rũ xuống, trán chạm vào mặt đất, ai bạc đãi hử? Trừ phụ hoàng cao cao tại thượng ra, còn có người khác sao?

- Là thân thể của nhi thần không biết cố gắng, không ai bạc đãi nhi thần.

Yến Thân vương ngẩng đầu:

- Hôm nay nhi thần có thể nhìn thấy phụ hoàng, nhi thần có chết cũng không hối tiếc.

Diễn kịch sao, sống trong hoàng cung, ai mà không biết diễn?

Hoàng đế đứng dậy nâng Yến Thân vương lên, lúc này thấy khuôn mặt của nhi tử còn nhiều nếp nhăn hơn chính mình, đầu tóc lơ lửng hoa râu:

- Ở trước mặt trẫm, không được nhắc tới cái chết.

- Phụ hoàng...

Yến Thân vương đỏ vành mắt, lẩm bẩm nói:

- Nhi thần cũng không sợ chết, nhi thần sợ sau khi chết không có người cung phụng nhi thần.

- Lão đại? Người muốn trăm chọn cho người người quá kể nhi tử nổi dòng?

Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại.

(ba tội bất hiếu, không có con là bất hiếu nhất.)

Hoàng thượng có không ít tôn tử, nhưng Yến Thân vương chỉ có hai nhi tử đều đã bỏ mạng.

Hiện giờ nhìn Yến Thân vương đã như vậy, cũng không có khả năng có thêm nhi tử nổi dõi, người không có hậu nhân cung phụng hương khói thật đáng buồn.

Ở Đại Minh triều người bị mắng là vô hậu hoặc tuyệt hậu là lời mắng chửi rất nặng nề.

Yến Thân vương bi thống gật đầu:

- Từ sau khi nghe phụ hoàng giáo huấn, nhi thần ở trong vương phủ chuyên tâm tĩnh ngộ, cũng vì quá tưởng niệm nhi tử, thân thể ngày càng lụn bại, nhi thần tự biết thời gian không còn nhiều, cũng biết nhi thần có thân phận xấu hổ, sẽ không có người chủ động tới quá kể nhi thần, chỉ có thể thỉnh phụ hoàng giúp nhi thần tuyển nhi tử nổi dòng.

- Lão đại...

Thật ra hoàng thượng hoài nghi Yến Thân Vương dụng tâm kín đáo, muốn mượn chuyện chọn nhi tử nổi dòng khơi gợi gợi sủng.

Sau đó hoàng thượng dần dần đánh mất lòng hoài nghi, lão đại đã như vậy, cho dù muốn tranh ngôi vị hoàng đế còn có thể mấy ngày?

Nhi tử đã chết, không lẽ vất vả lắm mới giành được ngôi vị hoàng đế, lại truyền cho người khác?

Hoàng đế âm thầm lắc đầu, này không hợp với lẽ thường, lão đại sẽ không trợn lăn.

Hoàng đế lôi kéo Yến Thân vương ngồi xuống, nói:

- Nhi tử nổi dòng? Lão đại, người đã nghĩ thông suốt?

- Phụ hoàng.

Yến Thân vương cười khổ:

- Hiện giờ nhi thần đã thành bộ dạng này, còn có gì không thể nghĩ thông? Nhi thần biết nhi tử của các vị đệ đệ rất quý giá, lại phải quá kể cho nhi thần cái người vô dụng thế này, sẽ hao phí tài học của chất nhi, nhi thần chỉ mong phụ hoàng suy xét trong đám tôn thất. Nhi thần...Nhi thần không nghĩ...Làm chuyện có lỗi với các đệ đệ.

Hoàng đế thở dài một tiếng, cảm động vỗ vỗ tay Yến Thân vương:

- Ai dám nói người vô dụng? Lão đại, người là hoàng trưởng tử của trẫm, cho dù là Tần vương tước vị còn kém hơn người.

- ... Phụ hoàng, nhi thần không muốn làm đoạt nhi tử của bọn đệ đệ, nếu vì tư tâm của nhi thần chiếm đoạt nhi tử của bọn đệ đệ, nhi thần sẽ càng hổ thẹn với các vị đệ đệ.

Nếu không quá kể Triệu Đặc Trạch, Yến Thân Vương thà cả đời này không người cung phụng, cũng sẽ không quá kể nhi tử của các vị hoàng tử khác.

Hắn tuyệt đối sẽ không để nhi tử của kẻ thù chiếm cứ tước vị Yến Thân vương, có được di trạch mà hắn lưu lại.

Hoàng đế không ngờ Yến Thân vương sẽ có phần tư tâm này, chỉ là hắn cũng không định đem nhi tử của các vị hoàng tử còn lại quá kế cho Yến Thân vương.

Một là hoàng đế không muốn vì chuyện quá kế nối dòng, lại khiến Yến Thân vương trộn lẫn vào vòng xoáy đoạt đích tranh vị.

Yến Thân vương thân phận thực sự đặc thù, lúc thái tử bệnh tình không xong, thân phận Yến Thân vương hoàng trưởng tử đặc biệt bị người nhòm ngó.

Hai là hoàng đế không yên tâm về Yến Thân vương.

- Trẫm đáp ứng ngươi, giúp ngươi tuyển một nhi tử hiếu thuận nối dòng.

Hoàng đế nói:

- Lão đại hãy giữ gìn thân thể, trẫm không muốn mất thêm nhi tử nào nữa.

Nói đến chỗ này, hoàng đế cũng không thể không rơi lệ.

Yến Thân vương ghen ngào nói:

- Phụ hoàng, đều là nhi tử không tốt, khiến phụ hoàng nhọc lòng vì nhi tử.

Hắn cũng không đề cập tới chuyện quá kế Triệu Đạc Trạch, Tần vương còn chưa bức Triệu Đạc Trạch đến mức tận cùng.

Lúc này nếu hắn nhắc tới chuyện này, sẽ khiến hoàng thượng hoài nghi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 109+2: Quyết Liệt (Thượng) 2

Từ khi Yến Thân vương định ra kế sách này, luôn rất cẩn thận, mỗi một bước không thể sai, hôm nay lấy bộ dạng già nua tiến cung, được các vị hoàng tử "quan ái", nhất định hoàng thượng sẽ nhận được tin tức.

Hoàng thượng sẽ đồng tình với Yến Thân vương đã sắp chết, chọn nhi tử quá kế cho hần, sẽ càng thận trọng.

Không quá ba tháng, hoàng thượng sẽ chọn được người thích hợp trong đám tôn thất, nhưng qua mười ngày nữa, chuyện ở Giang Nam sẽ bùng nổ, đến lúc đó hoàng thượng sẽ bị một cơn sóng gió làm cho sứt đầu mẻ trán.

Bị các hoàng tử cùng thái tử thay phiên kích thích, sao hoàng thượng có thể giúp hần tuyển nhi tử nối dòng?

Tần vương sẽ bức bách Triệu Đặc Trạch gánh tội thay, đến lúc đó Triệu Đặc Trạch lưu lại Tần vương phủ sẽ không thích hợp, quá kế cho hần là lựa chọn tốt nhất...

Một lát nữa, hần còn phải đi tới Từ Ninh Cung gặp thái hậu nương nương.

Nếu thái hậu cùng hoàng thượng đối với chuyện quá kế Triệu Đặc Trạch mà không có gì dị nghị, cho dù Triệu Đặc Trạch không vui...Cũng không có cách nào khác.

Chỉ là, hần vẫn phải tìm cơ hội gặp mặt Triệu Đặc Trạch.

Hoàng thượng hỏi hần rất nhiều về vấn đề ăn dùng, ban thường rất nhiều được liệu trân quý.

- Lão đại, hãy chuyên tâm dùng được, đừng để trầm lại đau lòng vì người.

- Dạ, phụ hoàng.

Yến Thân vương trả lời tất cung tất kính:

- Nhi thần nhất định sẽ chờ đến lúc quá kế nhi tử nối dòng rồi...

- Không được nói lời này.

- Dạ, phụ hoàng, nhi thần nhớ rõ.

Yến Thân vương cùng hoàng thượng nói thêm mấy câu, liền đi Từ Ninh Cung.

Hoàng đế nhìn hần rời đi, có chút trầm tư, nên tìm người như thế nào để quá kế cho Yến Thân vương?

Các nhi tử của hoàng tử không thích hợp, trong đám tôn thất, người có huyết mạch thân cận nhất chính là Tần vương nhất mạch.

Tần vương phi có ba nhi tử đều loại bỏ, hoàng thượng không có ấn tượng tốt với Dương phi, nhưng ấn tượng đối với Tần vương phi lại càng không tốt.

Tần vương phi là y nữ, chỉ dựa vào điều này, hoàng đế sẽ không có khả năng tuyển chọn nhi tử của nàng.

Triệu Đặc Dật là ngoại tôn của Dương Soái...

Hoàng thượng chỉ cần tưởng tượng tước vị của Yến Thân vương giao cho ngoại tôn Dương Soái, trong lòng liền bài xích.

Công thần khác họ không được phong vương, cho dù quốc công to lớn.

Hoàng thượng trước sau vẫn không thể tha thứ cho Dương Soái.

Triệu Đặc Trạch đâu?

Hoàng đế dè dè trán, thở dài một hơi, nhìn qua nhìn lại, thật sự chỉ còn A Trạch có thể quá kế cho Yến Thân vương, hoàng đế cùng lão Tần vương là đồng bào huynh đệ, so với đám vương gia huyết mạch càng gần.

Hiện giờ tôn thất cũng không có mấy hậu duệ xuất sắc, cho dù đem hậu duệ tôn thất quá kế cho Yến Thân vương, bọn họ cũng không thể giữ được tước vị.

Yến Thân vương muốn qua kế, chỉ vì không muốn bản thân sau khi chết lại không có người cung phụng hương khói.

Triệu Đặc Trạch không chỉ có huyết mạch gần, còn có năng lực xuất chúng, chương quản Thần Cơ Doanh, là lãnh tướng được hoàng thượng coi trọng.

Hoàng đế cũng biết Triệu Đặc Trạch ở Tần vương phủ trôi qua ngày tháng cũng không tốt, quan hệ phụ tử với Tần vương lại vô cùng xấu hổ, xa cách.

Nếu không Triệu Đặc Trạch có chuyện gì cũng sẽ không đi tìm nhạc phụ...

Nghĩ đến Khương nhị gia, hoàng đế khẽ mỉm cười, nếu Triệu Đặc Trạch quá kế cho Yến Thân vương, hẳn cùng Khương nhị gia sẽ trở thành thân gia.

Còn có Gia Mẫn quận chúa...Là nữ nhân mà hoàng đế đã từng chung tình nhất.

Để Triệu Đạc Trạch thoát ly khỏi Tần vương phủ phiên toái không ngừng, cũng có thể khiến Gia Mẫn quận chúa trôi qua ngày tháng nhẹ nhàng một chút.

Cũng có thể khiến Vĩnh Ninh hầu không còn lời nào để nói.

Chỉ là muốn quá kể Triệu Đạc Trạch cho Yến Thân vương còn cần một lý do.

Lần trước sau khi Tần vương nói muốn Triệu Đạc Trạch nhận tội thay, hần vẫn luôn nhắc nhở thôi thúc, tới nay Triệu Đạc Trạch vẫn không có động tĩnh.

Tần vương có chút bức bối, bên người lại có thái phi cùng Tần vương phi cổ động, Tần vương cũng biết chuyện này không thể kéo dài.

Hắn sợ đêm dài lắm mộng, chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng, nếu ngay cả Triệu Đạc Trạch vẫn gánh vác không nổi, đem Triệu Đạc Trạch đẩy ra thì có ý nghĩa gì?

Độ đệ của Tần vương thái phi chính là cữu cữu của Tần vương, vị cữu cữu này đột nhiên nhận được tin tức từ đâu đó, còn vài lần truyền tin đến vương phủ, đều không phải tin tốt.

Tần vương suy đoán, kho vật liệu đá kia chính là đại họa.

Tuy mỗi lần thái phi đều sẽ mắng to độ đệ của chính mình, nhưng sau khi mắng xong, lại hối thúc Tần vương mau giải quyết chuyện này.

- Nếu cứ để yên như thế, mệnh của ta cũng không còn.

Thái phi gặp Tần vương một lần, sẽ khóc một lần, gần đây thái phi ăn không ngon, ngủ không yên, luôn nghi thần nghi quỷ, nửa đêm bừng tỉnh, thái phi có chút gầy ốm, tinh thần uể oải không phấn chấn.

- Lúc này để A Trạch ra mặt là thích hợp nhất, một khi chuyện này nháo lớn, toàn bộ vương phủ không gánh vác nổi.

- Nếu người không thể nói động A Trạch, ta sẽ tự đi, ta quỳ xin hần, cầu hần.

- Mẫu phi...

Tần vương có vẻ rất khó xử, A Trạch có thể dễ dàng đả động?

Tần vương phi ở bên cạnh khuyên nhủ:

- Vương gia cũng rất khó xử, thế tử không muốn ra mặt, ai nói cũng không nghe, người không thấy thế tử phi vì mang thai mà không tới thỉnh an người?

Thái phi nghe tới thế tử phi, trước mắt sáng ngời,

- Gọi thế tử phi Khương thị tới đây, ta tự nói với nàng.

Có lẽ có thể để Khương thị khuyên nhủ Triệu Đạc Trạch, cũng có thể nghe một chút xem Triệu Đạc Trạch như thế nào mới bằng lòng" hy sinh" vì vương phủ.

Tần vương suy nghĩ, cũng cảm thấy đây là biện pháp tốt, gật đầu nói:

- Để mẫu phi nói chuyện cũng tốt.

Cũng vì nhi tức sắp tới, Tần vương rời đi trước.

Tần vương phi cũng muốn rời đi, nhưng bị thái phi ngăn cản:

- Người lưu lại, một lát nữa người nói trước, rốt cuộc đây là chuyện liên quan đến toàn bộ vương phủ, người cũng không thể đem hết thảy ném cho ta.

- Thân phận của nhi tức, chỉ sợ là khó có thể nói.

Tần vương phi không muốn bị Khương Lộ Dao làm cho á khẩu, nàng đã từng lĩnh giáo sự lợi hại của Khương Lộ Dao, nàng không dám đối mặt với Khương Lộ Dao.

- Người là chính phi, cho dù là thế tử phi vẫn là nhi tức của người.

Tần vương phi biết Khương Lộ Dao lợi hại, thái phi lại không biết?

Sao thái phi có thể để Tần vương phi dễ dàng né tránh? Muốn ở một bên xem kịch? Nằm mơ đi.

- Chỉ là...

- Không có chỉ là, vương gia đã có trắc phi phụng dưỡng, người không cần nhọc lòng.

Thái phi nhắc nhở Tần vương phi, từ khi trắc phi vào cửa, Tần vương rất ít ở lại phòng Tần vương phi, cho dù là mừng một mười lăm phải ở cùng chính phi, thì Tần vương nhiều lúc ở thư phòng nghỉ ngơi một mình.

Hắn lấy lý do chính vụ bận rộn, Tần vương phi luôn lấy danh hiên huệ, sao có thể không để Tần vương nghỉ ngơi ở thư phòng?

Tần vương ở thư phòng không người thị tẩm, Tần vương phi muốn thân cận cũng không được.

Cho nên Tần vương phi cũng không thể chủ động mời sủng Tần vương.

Thái phi hòa hoãn ngữ khí:

- Tuy A Trạch là thế tử, nhưng cho tới bây giờ hoàng thượng vẫn chưa định luận cái gì, vận mệnh có thể an bài hẳn làm Tần vương thế tử, vận mệnh không thay đổi được thân phận thứ tử của hắn, người cứ lấy thân phận đích mẫu đè ép, đỡ phải để Khương thị xem thường người.

- Dạ, mẫu phi.

- Hồi bẩm thái phi, thế tử phi tới rồi.

Khương Lộ Dao cất bước vào cửa, nàng mặc y phục cánh sen rộng thùng thình, trân ngọc cắm trên đầu tóc đen bóng, thân thể nhanh nhẹn, bụng nhỏ hơi nhô lên cũng đủ chứng minh nàng đang hoài thai.

Khương Lộ Dao có thai cũng không gầy ốm như người khác, phản ứng mang thai cũng không nặng, ngược lại so với ngày thường càng thêm vài phần phúc hậu, tường hòa.

- Tổ mẫu, mẫu phi.

Khương Lộ Dao lúc thỉnh an mới xuất hiện, tìm ghế thêu ngồi xuống, mang thai phản ứng không nặng, không thể hiện ý nghĩa nàng phải vì lễ nghĩa ủy khuất chính mình, ủy khuất hài tử:

- Không biết nhị vị tìm ta tới, là có gì chuyện quan trọng?

Nhi tử nổi dõng là nặng nhất, nếu thái phi bắt Khương Lộ Dao lập quy củ, truyền ra bên ngoài sẽ hiềm nghi quan hệ mẫu tử.

Khương nhị gia nổi tiếng với bản lĩnh hồ nháo, không chừng sẽ đánh tới vương phủ.

Thái phi quan tâm dò hỏi trạng thái của Khương Lộ Dao, năm lần bảy lượt muốn đổi đề tài lôi kéo đến vật liệu đá, Khương Lộ Dao làm bộ nghe

không hiểu, liên tiếp nói chút chuyện vặt về ăn uống tiêu dùng, thái phi sốt ruột vô cùng.

Thái phi năm lần bảy lượt ý bảo Tần vương phi, Tần vương phi vốn định làm bộ cái gì cũng nhìn thấy, ai ngờ Tần vương thái phi nhìn nàng nguy hiểm, cho nên nàng chỉ có thể điểm danh chủ đề:

- Không biết thế tử suy xét như thế nào? Vương gia cũng không tiện nói cùng thế tử...

- Vương gia là phụ thân của thế tử, vương gia cũng không thể nói cùng thế tử, mẫu phi tìm ta hữu dụng sao?

Khương Lộ Dao nhàn nhạt nói:

- Vương gia lấy phụ vì tử cương áp chế thế tử, mẫu phi luôn luôn hiền huệ, lại không hiểu phụ vi thế cương sao, thế tử gia phản kháng vương gia không được, người cho rằng ta lại có năng lực phản kháng quyết định của thế tử sao? Nếu ta có thể ra lệnh cho thế tử, chẳng phải sẽ làm tam cương ngũ thường lộn xộn? Thế tử gia lại có thể không để ý tới vương gia...Cái này thật khiến người khác chê cười.

- Người có thanh danh hiền huệ, chắc cũng không hy vọng nhi tức ở trong miệng người khác trở thành nữ nhân đánh đá, sư tử Hà Đông.

Tam cương ngũ thường còn có thể dùng như vậy?

[Yul: Tam cương gồm quân thần cương, phụ tử cương, phu phụ cương. Ở thời phong kiến là quân xử thần tử, thần bất tử bất trung (vua khiến bầy tôi chết, không chết không trung); phụ xử tử vong, tử bất vong bất hiếu (cha khiến con chết, con không chết không hiếu). Còn mỗi quan hệ vợ chồng thì "phu xướng phụ tùy" (chồng nói ra, vợ phải theo)

Ngũ thường là năm điều phải hằng có trong khi ở đời, gồm: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

1. Nhân: Lòng yêu thương đối với muôn loài vạn vật.
2. Nghĩa: Cư xử với mọi người công bình theo lẽ phải.
3. Lễ: Sự tôn trọng, hòa nhã trong khi cư xử với mọi người.
4. Trí: Sự thông biết lý lẽ, phân biệt thiện ác, đúng sai.
5. Tín: Giữ đúng lời, đáng tin cậy.]

Tần vương phi bội phục Khương Lộ Dao giáo biện, dù biết nàng giáo biện, thì Tần vương phi vẫn bị Khương Lộ Dao đê bẹp đến khó chịu.

Khương Lộ Dao nhấp một ngụm nước trà, cái đám người này mặt trong mặt ngoài đều muốn, rõ ràng muốn A Trạch hy sinh vì vương phủ, cố tình bày ra bộ dạng bất đắc dĩ, thật sự đáng giận vô cùng.

Không gõ bộn họ một phen, Khương Lộ Dao cảm thấy thực có lỗi với chính mình.

Thái phi nói:

- Nếu người hiểu được tam cương ngũ thường, chẳng lẽ người không biết hiếu thuận? Hiện giờ Tần vương phủ rất nguy hiểm, người cùng A Trạch lại trở mặt nhìn?

- Lời này người nói cùng tôn tức cũng vô dụng, chỉ cần thế tử ra quyết định, tôn tức sẽ nghe lệnh, tôn tức nói không nhất định thế tử sẽ nghe.

Khương Lộ Dao phản lại một câu:

- Có lẽ tôn tức lớn lên trong hòa thuận, phụ tử tử hiếu Vĩnh Ninh hầu phủ, nhận hết yêu thương của phụ mẫu cùng tổ mẫu, tôn tức thật sự không thể ngờ thể gia huân quý lại làm ra chuyện bắt nhi tử hy sinh gánh tội thay, nói ra...Thật sự khiến người khác thốn thức không thôi. Chuyện này tôn tức cũng không dám nói cùng phụ mẫu...Sợ phụ mẫu tức giận.

- Trước kia ta chỉ nghe nói hàn gia vì một ngục cớ mà bán nhi bán nữ, nhưng dù là bán nhi nữ, phụ mẫu vẫn sẽ chọn cho nhi nữ nhân gia tốt, còn nghĩ tương lai sau này nếu có bạc sẽ chuộc lại nhi nữ. Vương phủ không thiếu bạc, lại buộc thể tử ra mặt, đường đường là Đại Minh đệ nhất danh môn, lại chỉ nghĩ ra chủ ý tìm người gánh tội thay, thật sự là...

Về mặt thái phi lúc đỏ lúc trắng, vật liệu đá là thái phi làm chủ thu mua, chuyện này là đệ đệ của thái phi gây ra, chủ ý gánh tội thay là thái cùng Tần vương đề ra, trong đó người vô tội nhất chính là Triệu Đặc Trạch.

Bị Khương Lộ Dao trách móc như vậy, thái phi nhịn không được:

- Không phải ta không đau A Trạch, mà là chuyện này chỉ có hãn mới có thể làm được, đổi lại là người khác sẽ không được.

- Thế tử được người coi trọng như thế, thật là vinh hạnh.

- Làm càn!

Tần vương phi nói:

- Khương thị, có phải người đã quên người đang nói chuyện cùng thái phi? Miệng đầy âm dương quái khí, trào phúng...Hiếu tâm của người đâu? Vĩnh Ninh hầu phủ dạy dỗ người như vậy sao? Ta thấy thế tử biến thành bộ dạng như hôm nay, chỉ vì không thú được hiền thê, có phải người lại ở sau lưng châm ngòi ly gián, khiến thế tử xa cách thái phi?

Thái phi nói:

- Tôn tức, người còn gì để nói?
- Muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do?
- Người còn dám ngồi?
- Người bắt ta quỳ xuống sao?

Khương Lộ Dao chậm rãi đứng dậy:

- Lời nói không hợp, nửa câu cũng ngại nhiều, tôn tức không có gì để nói nữa.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 110: Quyết Liệt (Trung)

Tần vương phi không ngờ Khương Lộ Dao lớn mật như thế, nói đi là đi, quay qua gọi thái phi:

- Mẫu phi?

- Người đứng lại cho ta.

Thái phi không nhịn được nữa, kêu to:

- Đứng lại.

Khương Lộ Dao dừng bước, nhàn nhạt nói:

- Bụng ta đau...Người từng nói nhi tử nổi dãi là quan trọng nhất, nếu để thế tử biết ta không thèm để ý nhi tử nổi dãi, thế tử có thể sẽ trách cứ ta.

Bụng đau? Thái phi tức giận muốn học máu, nhìn thế nào cũng không thấy Khương Lộ Dao đang đau bụng, hơn nữa Khương Lộ Dao cũng không sợ thái phi cùng Tần vương phi biết nàng nói dối.

Khương Lộ Dao cũng không để ý tới thái phi, chậm rãi đưa cổ tay tới trước mặt Tần vương phi:

- Mẫu phi muốn sờ mạch giúp ta sao? Bụng ta đau quá, đau quá đau.

Tần vương phi:

- ...

- Nếu tổ mẫu cùng mẫu phi không có chuyện gì nữa, nhi tức cáo lui.

- Vô lễ.

Thái phi cầm chung trà ném mạnh xuống đất, ngón tay chỉ thẳng mặt Khương Lộ Dao:

- Người thật to gan, mồm mép thật lợi hại, ta chỉ muốn hỏi người một câu, trong mắt người có ta hay không? Còn có vương phi hay không? Đừng nghĩ hoàng thượng quan sủng thế tử, thì người dám ở trước mặt ra làm càn. Còn chưa nói xong, đã muốn đi? Đây là cách Vĩnh Ninh hầu phủ dạy bảo nữ nhi sao? Ta thật không thể ngờ, người sẽ xảo quyết bất hiếu đến như thế, người đặt tay lên ngực mà tự hỏi xem, từ lúc người bước vào vương phủ, ta đối với người như thế nào? Người lại hời hợt ta như thế nào? Hôm nay ta chỉ muốn người khuyên nhủ A Trạch lấy đại sự làm trọng, người không chỉ ra sức khước từ, còn giả bệnh làm càn?

Khương Lộ Dao đột nhiên im lặng không lên tiếng phản bác, nàng luôn nhanh mồm dẻo miệng, lại bày ra bộ dạng nghe lệnh cam chịu?

Trong lòng Tần vương phi lộ bộ một tiếng, thật sự không thể đoán ra Khương Lộ Dao đang có chủ ý gì.

Chỉ là nghe thái phi mắng Khương Lộ Dao, trong lòng Tần vương phi rất thống khoái, thân phận của thái phi so với Tần vương phi còn quý trọng hơn, là thân tổ mẫu của Triệu Đạc Trạch, có lẽ Khương Lộ Dao cũng không dám tùy tiện phản bác thái phi.

Ít nhất Khương Lộ Dao sẽ không dám đối đãi với thái phi như đối đãi với Tần vương phi.

Thái phi mắng chửi cũng rất vui sướng, nếu không thể mắng Khương Lộ Dao khóc lóc cầu xin tha thứ, thái phi cảm thấy có chút tiếc nuối.

- Vương phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, người không khuyên thế tử hỗ trợ vương phủ giải quyết chuyện khó xử, người lại ở sau lưng chơi trò ly gián, còn không phải là vì luyện tiếm vị trí thế tử phi? Ta nói cho người biết, nếu vương phủ không qua nổi cửa này, ta sẽ không tha cho người, cho dù cuối cùng vương phủ vẫn bình yên vô sự, người cũng đừng nghĩ được yên ổn làm thế tử phi, từ khi A Trạch thú người, càng thêm bừa bãi không nghe lời, nếu không phải nể tình người đang mang cốt nhục của A Trạch, ta sẽ gọi Khương gia tới dẫn người đi, Tần vương phủ chúng ta không lưu tức phụ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa.

Khương Lộ Dao im lặng, cúi đầu nhìn bàn chân, bộ dạng đuối lý không nói lên lời, thái phi thấy thế càng chửi càng hăng:

- Người quái đản, ích kỷ, cực đoan, cố chấp, nữ nhân giống như người không nên gả phu, chỉ biết đem tai họa tới phu gia.

- Người đâu, mau truyền tin tới Vĩnh Ninh hầu phủ, mau nói bọn họ đi lãnh Khương thị...

- Mẫu phi.

Tần vương phi vội vàng ngăn cản thái phi:

- Xin người bớt giận, tức giận hại thân.

Lúc này truyền tin tới Vĩnh Ninh hầu phủ, không phải sẽ đem chuyện này nháo lớn lên sao?

Vĩnh Ninh hầu thế tử Khương nhị gia nổi danh yêu thương ái nữ, bao che nhi nữ.

Trên dưới vương phủ không ai chịu nổi Khương nhị gia lấn lộn, huống chi Khương nhị gia còn có thể triệu hồi Dương Soái...

Hiện giờ trong kinh thành người không thể đắc tội nhất chính là Khương nhị gia.

Người khác trốn tránh còn không kịp, ai dám mời Khương nhị gia tới cửa.

Tần vương phi nói:

- Còn không mau...

Khương Lộ Dao im lặng chờ đợi là vì những lời này của thái phi, nàng biết rõ tính tình của thái phi, khi thì thông minh, khi thì hồ đồ, mắng chửi người đến nghiện rồi, tư duy đang phấn khởi, mở miệng ăn nói không biết chừng mực.

Cho dù Khương Lộ Dao không thể đợi thái phi nói muốn hưu nàng đuổi về ngoại gia, thì nàng cũng sẽ dẫn đường khiến thái phi nói những lời này ra.

Không ngờ thái phi cũng không cô phụ Khương Lộ Dao.

Sao Khương Lộ Dao cho Tần vương phi có cơ hội cứu nguy?

Nàng quỳ xuống đất, dập đầu hai cái, nghẹn ngào nói:

- Tôn tước chỉ vì đau bụng, không muốn huyết mạch vương phủ xảy ra chuyện, cũng không phải cố ý bất kính bất hiếu với thái phi, người nói tôn tước như vậy... Tôn tước thà trở về ngoại gia cũng không dám lưu lại Tần vương phủ. Mặc kệ người có thể nghe lọt tai hay không, tôn tước vẫn muốn nói một câu, chuyện để thế tử gánh tội thay, tôn tước quản không được, người có bức bách tôn tước cũng vậy thôi. Thế tử là tôn tử của người, người không thể từ ái với thế tử sao? Thế tử trôi qua đã đủ khổ, nhiều lần khúc chiết, thật vất vả con đường làm quan của thế tử mới có chút khởi sắc, người còn muốn hủy diệt tiền đồ của thế tử.

- Thế tử phi Khương thị...

Tần vương phi bỏ lại thái phi, đứng dậy kéo Khương Lộ Dao:

- Người không thể hồi Vĩnh Ninh hầu phủ.

- Tôn tức vô dụng...

Lúc Tần vương phi đụng vào người Khương Lộ Dao, Khương Lộ Dao thét chói tai:

- Đau, bụng ta đau quá, đau chết mất, mẫu phi...Đừng chạm vào ta, người đừng chạm vào ta...Ta chỉ muốn bình an sinh hạ hài tử cho thế tử, ta cùng thế tử cái gì cũng không muốn, chỉ cầu có thể sống yên ổn thái bình, a...

Trước kia lúc Khương Lộ Dao xem TV, luôn cảm thấy phim truyền hình đầy cảnh cầu huyết, nàng thấy nữ phụ ác độc hay dùng phương pháp này để hãm hại nữ chính thiện lương, vô tội.

Khương Lộ Dao lúc còn trẻ từng hận không thể đá chết nữ phụ dám tính kế nữ chính, nhưng hiện tại nàng không khác gì nữ phụ ác độc, hãm hại Tần vương phi thật sáng khoái, có đồ chơi vì sao không chơi? Còn sợ mất mặt?

Dùng chiến thuật nhỏ đối lấy kết quả to lớn, mới là phương án mà Khương Lộ Dao cần suy xét.

Thấy Tần vương phi sợ tới mức mặt mày trắng bệch, muốn biện bạch lại nói không ra lời, Khương Lộ Dao diễn giống như đúc:

- Mẫu phi, người đừng hại hài tử của ta, ta sẽ nói với thế tử nhường lại vị trí thế tử, mẫu phi, người cũng làm mẫu thân, hài tử là vô tội mà.

- Người im miệng...Ta hại người hồi nào.

- A, bụng ta đau.

Gặp vấn đề, Khương Lộ Dao liền chơi xấu nói mình đau bụng, thấy thời cơ không sai biệt lắm, Khương Lộ Dao xé rách túi huyết giấu trong ống tay áo, máu tươi nhuộm hồng làn váy, trong phòng mùi vị huyết tinh tràn ngập.

Thái phi cũng hoảng sợ, hét lớn:

- Nhi tức, người đã làm gì?

- Nhi tức không làm gì hết, tự nàng xuất huyết...Mẫu phi, người tin tưởng nhi tức, nhi tức không có làm gì.

Thừa dịp Tần vương phi giải thích với thái phi, Khương Lộ Dao giống như miễn cưỡng giãy giụa đứng dậy, đỏ mắt nói:

- Được, ta đi, ta đi là được, chỉ cầu các người có thể buông tha cho thể tử, hãn vô tội, các người đừng dùng thủ đoạn bức ta để bức thể tử.

- Người không thể đi...

- Người không chỉ muốn ta sinh non, còn muốn mệnh của ta sao? Vương phi, sao người lại hận thể tử? Sao lại hận ta?

Tần vương phi biết rõ, chỉ cần Khương Lộ Dao rời khỏi Tần vương phủ, ngày mai toàn bộ kinh thành đều nghĩ Tần vương kế phi, am hiểu y thuật dùng bí pháp có ý đồ hãm hại thể tử phi sinh non, hại Tần vương thể tử Triệu Đặc Trạch tuyệt tự, ý đồ muốn tranh đoạt vị trí thể tử.

Tuy những chuyện này, Tần vương phi đều nghĩ tới, nhưng nàng chưa thực hiện được, đây là vu oan hãm hại.

Khương Lộ Dao điên cuồng đẩy ngã Tần vương phi, nghiêng ngã lão đảo chạy ra ngoài, Tần vương phi am hiểu y thuật, nhưng không am hiểu vũ

lực, nàng bị Khương Lộ Dao đẩy một cái té ngã trên mặt đất, Tần vương phi cố gắng đứng dậy, cất cao giọng:

- Mau ngăn thế tử phi, nhất định phải ngăn nàng lại.

Chỉ là Khương Lộ Dao ngay cả túi huyết cũng chuẩn bị tốt, sao có thể không an bài nhân thủ?

Sao Khương Lộ Dao có thể bị ngăn cản?

Nàng kéo váy áo bị nhiễm huyết thuận lợi chạy ra cửa hông của Tần vương phủ, cũng không chuẩn bị xe ngựa, trực tiếp ngã xuống nhuễn kiệu đã sớm chuẩn bị.

Dương Gia Bảo dựa theo ước định, ở ngoài cửa hông vương phủ kêu to:

- Biểu tấu, biểu tấu, làm sao vậy?

- Người đâu, mau truyền tin cho Vĩnh Ninh hầu cùng biểu ca.

Dương Gia Bảo đi theo nhuễn kiệu, vừa đi vừa khóc, vừa nói vừa la:

- Biểu tấu, người phải cố gắng chịu đựng a, biểu ca rất để ý tới người, trong bụng của người còn có hài tử, sao Tần vương phi lại tàn nhẫn như vậy? Một hai phải giết chết các người? Thế tử biểu ca quá khổ, thật vất vả... Ô ô...Biểu tấu...Ô ô...

Hắn mặt mày phẫn nộ, tuy được Khương nhị gia dạy dỗ, nhưng Dương Gia Bảo vẫn muốn thể diện, nhìn thấy trên đường càng ngày càng có nhiều người chú ý tới chuyện này, Dương Gia Bảo chỉ biết khóc, hắn dùng tay áo che mặt, đem nước gừng xoa vào mắt, khóc như mưa...

Nằm ở trong nhuễn kiệu, Khương Lộ Dao hơi bĩu môi, Dương Gia Bảo còn phải bồi dưỡng thêm, chút chuyện này mà còn sợ mất mặt, tương lai sao có thể làm đại sự?

Đối với Khương Lộ Dao mà nói, từ xưa đến nay người có thể ở trở thành nhân vật chính trị đều là da mặt dày, lúc không cần biết xấu hổ, nhất định không thể bận tâm mặt mũi.

Các bá tánh nhìn cảnh này có chút sợ ngây người, sôi nổi thám thính tình hình cụ thể và tỉ mỉ, một hồi các loại bát quái về Tần vương phủ bay khắp kinh thành.

Tỷ như Tần vương phi vì tước vị thế tử, hại thế tử phi sinh non, hại thế tử gia tuyệt tự.

Tỷ như thái phi vì nhất thời tức giận, quở trách phạt đánh tôn tức có thai.

Lại tỷ như gần đây Tần vương phủ bị phiền toái quần thân, chỉ có thể trông cậy vào Tần vương thế tử.

Còn tỷ như Tần vương có ý kiến với Tần vương thế tử, có tâm muốn Tần vương thế tử nhường tước vị cho người khác...

Tóm lại, này đó lời đồn đãi giống thật mà lại giả, có rất nhiều người tin tưởng.

Yến Thân vương rời cung trở về phủ, liền nhận được tin tức, hẳn vẫn luôn sai người chú ý hướng đi của Tần vương phủ.

Sau khi nghe những lời đồn đãi như vậy, Yến Thân vương cất tiếng cười to:

- Ha ha, A Trạch, A Trạch thú được phu nhân tốt, tốt, thật tốt quá.

Sau khi cười xong, Yến Thân vương càng ngày càng tin tưởng tương lai, A Trạch là người có bản lĩnh, hơn nữa còn có thể tử cơ trí như vậy, tầm mắt sẽ càng trở trải, tương lai... Tương lai có vô hạn khả năng.

- Bốn vương sẽ giúp người một phen.

Yến Thân vương sai thủ hạ hỗ trợ Khương Lộ Dao phát tán tin tức, đồng thời Yến Thân vương còn gọi Yến Thân vương phi tới, cùng vương phi mật thám hồi lâu, Yến Thân vương đỏ mắt rời đi.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 110+2: Quyết Liệt (Trung) 2

Thế tử phi trốn đi, Tần vương phủ phái người đuổi theo, người đuổi theo Khương Lộ Dao, còn không kịp nói chuyện, đã bị Dương Gia Bảo sai người đánh, Dương Gia Bảo nói:

- Chủ tử của các người còn muốn hại biểu tẩu thế nào nữa? Có thể buông tha biểu tẩu được không? Biểu tẩu chảy nhiều máu như vậy đã rất đáng thương, các người muốn bức tử biểu tẩu sao?

- Thế tử phi, nô tài không dám, là vương gia muốn người trở về, vương gia nói...

- Dám khi dễ khuê nữ của ta, cho dù vương gia các người không nói, ta cũng sẽ tới cửa tìm hân!

Khương nhị gia dựa theo ước định chạy tới, khí phách hăng hái đánh hạ nhân của Tần vương phủ chạy vắt giò lên cổ:

- Dao Dao, đừng sợ, phụ thân mang người về phủ, có phụ thân ở đây, không ai dám hại người. Dao Dao...Phụ thân tới rồi.

Khương nhị gia bế Khương Lộ Dao đang hôn mê bất tỉnh từ trong nhuyển kiệu ra ngoài, đi về hướng Vĩnh Ninh hầu phút.

Bá tánh vây xem nhìn thấy sắc mặt thế tử phi tái nhợt, hơi thở mỏng manh, cùng với làn váy nhiễm huyết, liền cảm thấy đồng tình, đáng thương cho thế tử phi.

Nghiêm túc mà nói, Tần vương nhất mạch lừa hôn, nhưng vì Tần vương không biết chuyện hoán tử, Khương gia cũng không thể truy cứu, chuyện lừa hôn không cần nói tới, nhưng Tần vương phủ vẫn luôn đui lý với Vĩnh Ninh hầu phủ.

Thật không ngờ Tần vương phi cùng thái phi vì một chút chuyện nhỏ mà trách móc nặng nề thế tử phi dù nàng đang mang thai, Tần vương phi còn muốn khiến thế tử phi sinh non, muốn thế tử gia tuyệt tự mới cam tâm...

Quả thực phát điên rồi.

Nhân gia bình thường còn đối xử tốt với nhi tức có thai, ai cũng không dám dùng quy củ trách móc nặng nề nhi tức có thai, rốt cuộc huyết mạch gia tộc mới là chuyện quan trọng nhất.

Tần vương phủ lại làm ngược, trách móc nặng nề nhục mạ thế tử phi...

Nếu Khương nhị gia có thể nhịn xuống, thì hẳn đã không phải là Khương nhị gia.

Đừng nói Khương nhị gia, đổi lại là phụ thân khác cũng sẽ cầm gạch tới cửa, nào có thân gia nào không có nhân tính đến như vậy? Nghĩ ngoại gia không có ai sao?

Nếu Vĩnh Ninh hầu nịnh bợ Tần vương phủ, đương nhiên sẽ là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Trên thực Vĩnh Ninh hầu không hiển hách bằng Tần vương nhất mạch, nhưng Vĩnh Ninh hầu thế tử được thánh sủng, giao hữu rộng rãi, đồng thời Vĩnh Ninh hầu là người duy nhất còn tồn tại trong tam đại danh soái, ở trong quân đội có địa vị cao.

Vĩnh Ninh hầu phu nhân là Gia Mẫn quận chúa, là biểu muội của hoàng thượng, là người rất có địa vị.

Nghiêm túc mà nói Vĩnh Ninh hầu có tài nguyên không thể kém hơn Tần vương mấy năm gần đây nội liễm điều thấp.

Vĩnh Ninh hầu nhất định sẽ không cho qua dễ dàng.

- Dao Dao, không sao chứ?

- Không sao.

- Á.

Khương Lộ Dao bị Gia Mẫn quận chúa đánh một cái, nàng cúi đầu xoắn vạt áo:

- Tổ mẫu.

- Chơi, chơi, có ai giống như người lấy nhi tử trong bụng ra chơi? Có thể đừng chơi như vậy được không? Người có thân thể không tốt có thể bị người hù chết.

Gia Mẫn quận chúa lại hung hăng chọt trán của Khương Lộ Dao:

- Người nha, khi nào mới có thể không cần âm mưu quỷ kế?

- Là các nàng bức ta, chẳng lẽ ta cam chịu cho các nàng khi dễ? Các nàng làm mừng một, không cho ta làm mười lăm sao? Như vậy mới công bằng.

Khương Lộ Dao ngã vào lòng Gia Mẫn quận chúa:

- Người không biết các nàng đáng hận đến thế nào đâu, không chỉ tính kế ta, còn buộc A Trạch gánh tội thay, A Trạch đã đủ đáng thương, bọn họ còn không có tâm tư quan ái A Trạch. Ta chỉ quá tức giận mà thôi, còn A

Trạch...Hắn muốn rời khỏi Tần vương phủ, ta không muốn yên lặng rời đi, phải để thế nhân biết các nàng vô sỉ thế nào.

- Dao Dao...

- Người thường nói, lấy ơn báo oán, dùng cái gì trả ơn? Rõ ràng bọn họ có lỗi với A Trạch, dựa vào cái gì mà bắt A Trạch thừa nhận bêu danh.

Khương Lộ Dao bất bình nói:

- A Trạch khiến người ta đau lòng, tổ mẫu, ta chưa từng hối hận gả cho hắn, cũng không biết...Tâm duyệt hắn.

Gia Mẫn quận chúa ôm Khương Lộ Dao:

- Được rồi, được rồi, ta nói một câu, người liền nói trăm câu, ngàn câu, ta nhìn thấy, người không bị thiệt thòi, nhưng về sau không được lẫn lộn như thế.

- Về sau chỉ còn ta cùng A Trạch, đương nhiên cuộc sống sẽ rất tốt đẹp. Ta mua tòa dinh thự bên cạnh Vĩnh Ninh hầu phủ, làm hàng xóm với tổ mẫu.

- Năm mơ, ta không cho người dọn đến bên cạnh.

- Người không thích ta sao?

- Nói bậy.

Gia Mẫn quận chúa lắc đầu nói:

- Người nên suy xét thể diện của hắn, hắn là người làm đại sự, dọn đến bên cạnh nhạc gia sẽ bị người khinh thường, hắn cũng không phải chuế tể?

- Ta cũng không có dọn về ngoại gia? Không phải ở phủ bên cạnh sao?

- Kia cũng không được! Ngự sử trong triều đình không có chuyện gì làm cũng có thể sinh sự, A Trạch quyền bính càng nặng, càng phải cẩn thận mới được.

- Dao Dao...

Triệu Đạc Trạch xông vào, Gia Mẫn quận chúa nói:

- Người đừng hoảng hốt, nàng không có chuyện gì.

Thấy Khương Lộ Dao an ổn, Triệu Đạc Trạch thở dài nhẹ nhõm, bỗng nhiên nghĩ đến, Dao Dao không có chuyện gì, có phải hài tử có chuyện?

Hắn cũng không cố kị Gia Mẫn quận chúa, trực tiếp ôm Khương Lộ Dao, ngồi ở một bên, bàn tay cẩn thận vuốt ve bụng Khương Lộ Dao, là nhô lên, nhi tử còn ở đây, không phải ảo giác, không phải ảo giác.

Gia Mẫn quận chúa đứng dậy nhường không gian riêng tư cho bọn họ.

Gia Mẫn quận chúa vì Khương Lộ Dao mà cao hứng, lại có chút chua xót, không có nhi tử nối dõi, là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời Gia Mẫn quận chúa.

Cũng may...Cũng may còn có hắn, Gia Mẫn quận chúa ngẩng đầu, Vĩnh Ninh hầu đứng ở trong viện, Vĩnh Ninh hầu đang nhéo lỗ tai của Khương nhị gia, mắng to:

- Người cứ nghe lời khuê nữ của người đi, hai người các người cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm!

Vĩnh Ninh hầu nghe Khương nhị gia kể lại mọi chuyện xảy ra, hắn vừa tức lại vừa giận, hắn đường đường là danh tướng sao lại dưng ra nhi tử cùng tôn nữ chuyên sử dụng mánh khéo?

Hay là gen di truyền của hắn không tốt?

Quý kẻ âm hiểm, không biết xấu hổ như thế cũng nghĩ ra được?

Khương nhị gia nhếch miệng:

- Mẫu thân.

Vĩnh Ninh Hầu nghe thấy câu này, liền buông lỏng tay, Khương nhị gia lập tức lên ra sau lưng Gia Mẫn quận chúa:

- Người xem, người xem, phụ thân khi dễ ta! Nương a, người mau giúp nhi tử đi.

- Khương lão nhị, người còn cần mặt mũi không? Người đã bao lớn? Mau lại đây cho ta.

- Phụ thân, đừng nóng giận.

Khương nhị gia rung đùi đắc ý đứng sau lưng Gia Mẫn quận chúa:

- Người không đau ta, thì có nương đau ta.

Lúc này trong lòng Gia Mẫn quận chúa tiếc nuối chua xót, lúc này đã không còn sót lại chút nào, cho dù Khương nhị gia không phải thân sinh của nàng, cũng không khác thân sinh là bao.

Khương nhị gia thiết lòng xem nàng như mẫu thân mà hiếu thuận, có ăn ngon, có thứ tốt luôn nghĩ đến nàng.

Tuy nàng có ánh mắt thương thức cùng khẩu vị chênh lệch rất lớn với Khương nhị gia, mỗi lần Khương nhị gia hiếu kính đồ vật, đều khiến Gia Mẫn quận chúa dở khóc dở cười, nhưng nàng lại vì một nhà nhị phòng mà trôi qua ngày tháng vui sướng phong phú.

Nhìn Vĩnh Ninh hầu la hét dạy dỗ nhi tử, nhị phu nhân thường theo nàng đi chùa miếu dâng hương.

Lúc nàng cãi nhau với Vĩnh Ninh hầu, Khương nhị gia luôn đứng về phía nàng, chộc Vĩnh Ninh hầu tức giận đến thở hổn hển, cũng không thể làm gì.

- Được rồi, hầu gia.

Gia Mẫn quận chúa giống thường ngày tới giúp Khương nhị gia nói chuyện:

- Người cứ tức giận như vậy, không sợ sẽ dọa hài tử sao?

- Hẳn là hài tử? A, ngày mai hẳn còn tính đi Tần vương phủ đại nào.

- Người thật hiểu nhi tử.

Khương nhị gia từ trong cổ tay áo lấy ra quyển sách, run rẩy một chút:

- Dao Dao đã ghi danh mục các nơi mà vương phủ kiếm bạc mua bán, ngày mai ta phải đi tìm Tần vương để thu bạc.

Vĩnh Ninh hầu vỗ trán, khổ bức cực kỳ, về sau về dưới tuổi vàng nếu gặp phải lão Tần vương cùng Dương Soái, hẳn nên giải thích thế nào?

Tần vương phủ có này nợ đều bị Khương nhị gia lấy đi rồi, Vĩnh Ninh hầu thầm than thở, hai người này xuống tay vừa chuẩn lại vừa hận.

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Nếu đã đến nước này, cũng không thể để bọn họ được ưu việt, đem nước bắn hắc lên người A Trạch cùng Dao Dao.

- Ai, ta sợ hoàng thượng...

- Ngày mai ta tiến cung.

- Ta cũng đi.

Vĩnh Ninh hầu cầm tay Gia Mẫn quận chúa, chấp nhất nói:

- Ta đi cùng nàng, ta sẽ không bao giờ buông tay nàng nữa.

Gia Mẫn quận chúa đỡ khóc đỡ cười, Vĩnh Ninh hầu có tính tình cũng đủ sâu người, nàng đã một bó tuổi, hoàng thượng còn có phần tư tâm sao?

Chỉ là, nếu hãn nguyên ý cùng đi, liền đi, đỡ phải trở về còn phải giải thích với hãn.

Dựa theo lời Dao Dao nói, Vĩnh Ninh hầu tuyệt đối thuộc về muện tao.

(Yul: Muện tao là bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa.)

Tần vương đang ở thư phòng chờ kết quả, ai ngờ lại nháo ra cục diện thế tử phi nhiễm huyết trốn đi.

Tần vương vừa tức lại vừa bức, không dám thế nào với thái phi, Tần vương tán Tần vương phi hai cái tát:

- Hồ đồ, hồ đồ! Sao người dám xuống tay hại thế tử phi? Người không biết nàng có thai?

Hay là Tần vương phi giả vờ hiền huệ?

Tần vương phi ủy khuất buồn bức, nàng khóc nói:

- Vương gia trách ta? Người trách ta? Thiếp không có hại thế tử phi, hết thảy đều là thế tử phi Khương thị hãm hại, lúc ấy thái phi cũng ở đó, người không tin thiếp thì đi hỏi thái phi đi, thiếp có chạm vào thế tử phi hay không?

- Người y thuật cao siêu, cái gì mà làm không được?

- Dù là thần y cũng phải dùng dược, dùng châm, sao có thể nắm tay thế tử phi, nàng liền sinh non.

Tần vương phi là y nữ không sai, nhưng nàng cũng là người, không phải thần tiên, tùy tiện dùng mấy ngón tay, thế tử phi liền sinh non, nếu nàng có bản lĩnh này, còn cần phải lao lực như vậy sao?

Đã sớm thu thập Triệu Đặc Trạch cùng Khương thị.

Thái phi biết mình gây rắc rối, thái phi dùng phương pháp gia truyền là giả vờ hôn mê bất tỉnh, đem mọi chuyện giao cho Tần vương cùng Tần vương phi, chờ thái phi tỉnh lại, chuyện phiền lòng này đó sẽ kết thúc, thái phi vẫn có thể an ổn làm Tần vương thái phi.

Tần vương bực bội phui tay:

- Người nói xem, hiện tại phải làm sao bây giờ? Không cần phải đoán, Khương nhị gia nhất định sẽ tới vương phủ, chuyện vật liệu đá còn chưa giải quyết, A Trạch đi tới Khương gia, nhìn dáng vẻ của hắn sợ là không định trở lại, hiện giờ thanh danh của Tần vương nhất mạch... Đã vụt hết xuống đất.

- Vương gia vẫn nên nói rõ ràng cùng Khương nhị gia cho thỏa đáng.

Tần vương phi lau nước mắt:

- Còn thế tử gia, người là phụ thân của hắn, hắn không thể vĩnh viễn ở lại Vĩnh Ninh hầu phủ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 111: Quyết Liệt (Hạ)

Tần Vương tính mượn dùng Triệu Đạc Trạch được thánh sủng, giúp Tần vương phủ vượt qua cửa ải khó khăn này, cũng từng nghĩ nếu Triệu Đạc Trạch bị mất tước vị thế tử, hẳn nên bồi thường Triệu Đạc Trạch như thế nào, nên làm như thế nào để nhi tử kế thừa vị trí thế tử hậu đãi Triệu Đạc Trạch.

Hắn suy nghĩ rất nhiều, chỉ không nghĩ tới, Triệu Đạc Trạch sẽ rời khỏi vương phủ.

Mất đi tước vị, bọn họ thành thân chưa đủ hai năm, phu thê son của cải không nhiều, cho dù Khương Lộ Dao có của hồi môn phong phú, dựa vào tính tình của Triệu Đạc Trạch có thể dựa vào hồi môn của thê tử mà sống qua ngày?

Lúc này Tần vương phi lại nói với Tần vương, Triệu Đạc Trạch có thể dọn về Vĩnh Ninh hầu phủ, giống như chuế tể.

Tần vương cả giận nói:

- Người nói vậy đấy, sao A Trạch có thể ở Vĩnh Ninh hầu phủ?

Nếu A Trạch rời khỏi vương phủ, mặc kệ đi tới nơi nào, Tần vương cũng mất hết mặt mũi, đã bị nói là vi phụ không từ, bỏ lơ huyết mạch nhi tử nối dõi, trách móc nặng nề nhi tử.

Tần vương đang sứt đầu mẻ trán, không thể thừa nhận hậu quả nếu Triệu Đạc Trạch rời khỏi vương phủ.

Hiện tại chỉ nghe đồn, không có chứng cứ rõ ràng, một khi Triệu Đạc Trạch rời đi, như vậy người bên ngoài sẽ điên cuồng công kích Tần Vương.

Tuy phụ vì tử cương, nhưng cũng có câu hồ dữ không ăn thịt con, lão hồ còn bảo hộ hồ con, chẳng lẽ Tần vương còn không bằng súc sinh?

- Mẫu phi rất ít quản chuyện trong phủ, nếu không phải người bên cạnh cố động, mẫu phi cực kỳ yêu thương tôn tức, như thế nào lại trách móc nặng nề tôn tức?

Tần vương chỉ trích Tần vương phi:

- Ai cho phép người chạm vào nhi tức? Người không biết thân phận của người?

Tần vương phi ngàn vạn lần không thể ngờ Tần vương sẽ nói những lời này, nàng chịu đả kích rất lớn.

- Thân phận? Ta là chính phi của vương gia.

Tần vương hừ lạnh nói:

- Bốn vương không có nói người không phải là chính phi, về sau chuyện trong phủ giao cho vài vị trắc phi cùng quản lý, để tức phụ của Dật nhi chủ trì vương phủ. Người...Bốn vương thấy người không đủ năng lực quản lý gia vụ trong vương phủ.

Tần vương phi cười lạnh nói:

- Nghe vương gia.

Ánh mắt nàng lạnh băng, Tần vương cảm thấy khó chịu:

- Bốn vương làm như vậy cũng vì vương phủ mà suy nghĩ, chờ đến lúc gió êm sóng lặng, bốn vương sẽ để người xử lý gia vụ, xảy ra chuyện như

vậy, cần người gánh vác.

- Cho nên vương gia chọn người gánh vác là thiếp?

Tần vương phi hoàn toàn thất vọng rồi, mười mấy năm mưu tính, không chỉ không thể đổi lấy Tần vương chuyên nhất thâm tình, đến thời điểm mấu chốt, nàng luôn bị Tần vương bắt hy sinh.

Tần vương phi đã từng hy vọng xa vời, nàng có thể được Tần vương yêu thương cả đời, hiện giờ vài vị trắc phi vào cửa gần bó keo sơn đánh nát hy vọng xa vời của nàng.

Tần vương sủng ái mỹ nhân trẻ tuổi, hẳn chưa từng suy xét cảm thụ của Tần vương phi.

Sau khi trắc phi vào cửa, Tần vương phi lui về, chỉ muốn làm hiền thê xử lý gia vụ cho Tần vương, giúp hắn ổn định cục diện, lo liệu vương phủ, giống như các vị danh môn phu nhân khác, thân phận tôn quý nhưng cuộc sống lại đạm nhiên, thờ ơ lạnh nhạt nhìn thị thiếp cùng trắc phi tranh sủng, ai ngờ Tần vương lại đánh nát hy vọng cuối cùng này.

Tần vương xem thường nàng, xem thường mười mấy năm phu thê, nàng vì hắn sinh nhi dục nữ, chủ trì vương phủ.

Tần vương phi đột nhiên hiểu rõ lúc đó Triệu Đặc Trạch đã thống khổ thế nào, đây là báo ứng sao?

Tần vương lạnh mặt, nói:

- Cái gì là hy sinh người? Nếu người không chữa bệnh cho thái tử điện hạ, sẽ bị thế tử phi lợi dụng người hiểu biết y thuật sao? Nếu bốn vương không tỏ thái độ, người ngoài sẽ nghĩ thế nào?

- Bốn vương cũng vì tốt cho người, không phải đã nói chờ gió êm sóng lặng, bốn vương lại để người chấp chương quyền to?

- Vương gia...

- Trước kia người chưa từng để ý này đó, nhưng hôm nay như thế nào lại cố tình tính toán chi li với bốn vương?

Tần vương thất vọng lắc đầu:

- Người trở thành người bốn vương không hề quen biết.

- Là thiếp chưa từng hiểu rõ vương gia.

Tần vương phi thất hồn lạc phách, lấm bầm nói:

- Chưa từng hiểu.

Trước kia nàng tự cho mình rất cao, cho rằng có thể dựa vào hiền huệ, tri kỷ, ôn nhu sẽ chinh phục được Tần vương.

Không chỉ được Tần vương thâm tình, còn có thể có được toàn bộ Tần vương phủ, hiện giờ đã chứng minh, nàng sai rồi, mười phần sai.

Nàng không nên quá xem trọng Tần vương.

Nàng trả giá rất nhiều, vẫn không đổi được tình thâm, lao lực tâm tư mưu tính, trượng phu bản tính đã như thế, nàng làm hết thảy đều uổng phí.

Xây dựng kiêu diệp tình thâm cũng chỉ là không trung lầu các, hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi.

Tần vương có thể bỏ rơi Dương phi, đối với Dương phi chỉ làm ra vẻ bề ngoài, vứt bỏ hy sinh nàng, có gì kỳ quái?

Trước kia nàng nghĩ Dương phi làm không tốt, cho nên Tần vương không hiểu phong tình.

Hiện giờ nàng đã hiểu, không phải Dương phi cùng nàng làm không tốt, mà là Tần vương không đáng...Hắn không xứng!

Tần vương phi đi tới cửa, quay đầu lại nhàn nhạt nói:

- Phu thê nhiều năm, ta nhắc nhở vương gia một câu cuối cùng, cẩn thận Khương nhị gia.

Khương Lộ Dao là hòn ngọc quý trên tay Khương nhị gia, Tần vương còn muốn ngày lành?

Kẻ mềm sợ kẻ cứng, kẻ cứng sợ kẻ ngang ngạnh, kẻ ngang ngạnh sợ kẻ liều mạng, Khương nhị gia vừa cứng vừa ngang ngạnh, vì Khương Lộ Dao có thể không muốn sống.

Tần vương quá để ý thể diện, căn bản không chơi lại Khương nhị gia.

Trong lòng Tần vương phi có vài phần thống khoái, lúc này không để ý tới những thứ này mới tốt, ít nhất không cần đối mặt với Khương nhị gia.

Nàng không chống đỡ nổi phụ tử Khương Lộ Dao, người khác càng không được.

Tần vương nghe những lời này, sắc mặt càng ngưng trọng, Khương nhị gia quả nhiên là nước nóng phỏng tay.

Chỉ là chàng vạng lại có tin tức tốt, Triệu Đạc Trạch trở về Tần vương phủ, vẫn như cũ tất cung tất kính với Tần vương cùng thái phi, chỉ nói thân thể Khương Lộ Dao không khỏe, nhạc phụ nhạc mẫu lưu nàng ở lại hầu phủ dưỡng thai.

Tuy thái phi cùng Tần vương bị Khương Lộ Dao làm mất hết mặt mũi, nhưng lúc này bọn họ không dám làm gì Khương Lộ Dao.

Thái phi tỉnh táo lại liền nắm tay Triệu Đặc Trạch, há miệng đều nói là Tần vương phi châm ngòi, còn thái phi như thế nào đau lòng tăng tôn còn chưa xuất thế.

Tần vương thấy khí sắc Triệu Đặc Trạch còn tốt, nhin không được hỏi:

- Chuyện lần trước, người suy xét như thế nào?

Để Khương Lộ Dao ở lại Khương gia dưỡng thai cũng tốt, đỡ phải làm ra chuyện gì, trước kia Triệu Đặc Trạch vẫn rất nghe lời Tần vương, từ sau khi thú Khương Lộ Dao, tính tình của Triệu Đặc Trạch càng ngày càng quật cường, địa vị ở trong triều càng ngày càng cao.

Tần vương khó có thể ảnh hưởng đến Triệu Đặc Trạch, đừng nói tới ra lệnh.

Triệu Đặc Trạch đã sớm thất vọng, trong lòng vẫn hơi co rút đau đớn:

- Phụ vương nhất định phải để nhi tử đi thỉnh tội với hoàng thượng?

- Người như thế nào còn không rõ? Bốn vương nói không đủ rõ ràng sao? Đây là vì vương phủ mà suy nghĩ, để người đi, chỉ vì bốn vương tin tưởng người, A Trạch, trừ người ra, bốn vương không tin ai khác.

- Nhi tử cảm thấy vinh hạnh quá.

Triệu Đặc Trạch trào phúng nói:

- Cũng không biết phụ vương lại coi trọng nhi tử đến như vậy, chỉ là chuyện tốt, sao từ trước tới nay người không nghĩ tới ta? Chuyện vật liệu đá, một không phải ta sai cữu gia thu mua. Hai sân viện không phải ta muốn tu sửa. Ba người bị trúng tể không phải ta, người dựa vào cái gì bắt ta

đi nhận tội với hoàng thượng? Phụ vương coi hoàng thượng như người ngu xuẩn nói gì cũng tin?

- Ngay cả cửu gia cũng có thể biết được tin tức, hoàng thượng lại không biết?

Hoàng thượng đã sớm phát hiện, chỉ là không thể ngờ chuyện này đã nghiêm trọng đến nông nỗi này, cũng không thể ngờ sẽ nhắc lên biết bao cơn sóng gió.

- Ta cho rằng phụ vương đi thỉnh tội, cũng được...

“Bang.” Tần vương tát Triệu Đặc Trạch một cái:

- Nghiệt tử. Nếu không phải vì ngươi, tổ mẫu của ngươi sẽ bị dư đảng của Từ Nghiễm Lợi tính kế?

- Ha...

Triệu Đặc Trạch cười to, khuôn mặt có vài phần dữ tợn:

- Trách ta? Ta vì Dương Soái báo thù, người trách ta? Ta từ sinh ra đã bị người thay đổi thân phận, người trách ta? Ta sống mười mấy năm vẫn luôn sống trong báo thù rửa hận cho Dương gia, người trách ta? Người ngay cả ai là đích thứ cũng không phân rõ được, người có tư cách gì đánh ta?

- Người...

Tần vương tức giận đến đỏ mặt, thân thể run rẩy không ngừng:

- Nghịch tử, ngươi dám chỉ trích vi phụ? Người mượn thế ai?

Triệu Đặc Trạch nói những lời này đâm thẳng tâm Tần vương, Tần Vương để ý thể diện đều bị bóp nát, Tần vương tức giận nắm tay Triệu Đặc Trạch kéo hẳn tới từ đường:

- Quỳ xuống, nghịch tử, người quỳ xuống cho bốn vương.

Trong từ đường chỉ thờ phụng linh vị của lão Tần vương, Triệu Đặc Trạch quỳ thẳng tắp:

- Không lẽ phụ vương không biết cuộc đời này tổ phụ kính nể nhất chính là Dương Soái, nếu tổ phụ biết nguyên nhân mà người trách đánh ta, không chừng tổ phụ sẽ giáo huấn lại người?

Tần vương giơ cao cây roi giáo tử:

- Tổ phụ của người chỉ nhìn thấy người lớn mật làm bậy, nhìn người bất kính với bốn vương, với gia tộc, người vô dụng, ích kỷ, bị thê tộc quản chế...

Tần vương tự tìm lý do giáo huấn Triệu Đặc Trạch, hôm nay cho dù đánh Triệu Đặc Trạch bất tỉnh, Tần vương cũng phải bắt hẵn đi thỉnh tội với hoàng thượng, chuyện ở Giang Nam thật sự không thể kéo dài, Tần vương nhận được tin tức, chuyện ở Giang Nam đã rất nghiêm trọng.

Sớm một ngày thoát tội, sớm một chút lên bờ.

- Bốn vương không then với phụ thân, không then với Tần vương nhất mạch, càng không then với người.

Tần Vương chính khí lẫm liệt:

- Để người đi thỉnh tội, chẳng lẽ ta không đau lòng? Người không phải là bốn vương, đương nhiên không hiểu tâm tư của bốn vương, không thấy bốn vương khó xử.

- Nhi tử đúng là không nhìn ra.

Lần này Triệu Đặc Trạch trở lại vương phủ là vì chộc giận Tần vương, hoàn toàn chặt đứt tình phụ tử với Tần vương, hẵn nói những câu khiến Tần

vương khó xử, những câu khiến Tần vương tức giận.

Tần vương nói thời gian không còn nhiều, Triệu Đạc Trạch cũng tán đồng, hơn nữa thời gian hẳn ở kinh thành cũng không còn nhiều.

Vừa rồi Triệu Đạc Trạch nhận được tin tức của Tiêu Duệ Hoa, trong vòng năm ngày hẳn phải lãnh binh tới Lưỡng Hoài, hợp tác với Tiêu Duệ Hoa giúp bá tánh rút đi, đây cũng là chuyện mà bọn họ đã thương lượng từ trước.

Tuy dân tâm không quyết định được ngôi vị hoàng đế, nhưng có đôi khi dân tâm tô trang vẻ bề ngoài vô cùng tốt.

Triệu Đạc Trạch ngẩng cao đầu, cười lạnh nói:

- Không biết tổ phụ có nói người vô dụng hay không? Cơ nghiệp tổ phụ để lại đều bị người từng bước đánh rớt, chuyện vật liệu đá...Nếu tổ phụ còn sống, chuyện này cũng kêu là đại sự? Còn phải thỉnh tội? Chỉ cần tổ phụ tiến cung nói cùng hoàng thượng, chuyện vật liệu đá liên lụy đến ai cũng không liên lụy đến Tần vương phủ! Người làm vương gia thái bình hơn hai mươi năm, tính tính người như thế sao có thể làm ra đại sự? Chỉ biết điệu thấp, một lòng hướng về văn thần, người được gì? Người coi trọng văn thần, lúc bản thân khó bảo toàn, bọn họ sẽ giúp người?

- Hồn trưởng!

P/s: ta edit bộ này Hoàn rồi nha. Chỉ chờ các nàng vote đủ sao là đầy chương ngay nè. 🥰 🥰 🥰 🥰 các tình yêu ơi nhớ vote ủng hộ ta.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 111+2: Quyết Liệt (Hạ)

Tần vương nỗ lực lại bị Triệu Đặc Trạch phủ định, trong lòng vừa tức, lại vừa thẹn, người khác nói như vậy, Tần vương còn có thể cười cho qua, nhưng người khác cũng không dám nói như vậy.

Triệu Đặc Trạch dám chỉ trích hần, đúng là bất hiếu.

Tần vương hung hăng quất roi xuống người Triệu Đặc Trạch:

- Bất hiếu tử! Người có còn coi ta là phụ thân của người không?
- Người xứng làm phụ thân của ta sao?
- Hồn trưởng.
- Người đã cho ta cái gì?
- Nghịch tử! Bốn vương không cho người ăn người dùng? Nếu người là Tần vương thế tử, là nhi tử của bốn vương, nếu đã hưởng thụ vinh hoa phú quý, lúc vương phủ gặp chuyện khó xử, người chỉ lo cho bản thân? Ta đánh chết người cái đồ bất hiếu tử.
- Ha ha, hưởng thụ phú quý? Phụ vương, ta thừa nhận thống khổ, ta ủy khuất, người biết không?

- ...

Tần vương thấy Triệu Đặc Trạch không chịu nhận sai, không chịu thua, xuống tay càng ngày càng nặng, mỗi một roi rơi xuống sẽ mang theo một

vết đỏ.

Sau lưng Triệu Đạc Trạch bị đánh đến da tróc thịt bong, Tần vương ra tay thật tàn nhẫn, cũng không bận tâm người chịu roi là nhi tử của chính mình.

Lúc này Tần vương bạo nộ muốn dùng vũ lực khiến Triệu Đạc Trạch khuất phục.

Triệu Đạc Trạch quá bất hiểu, khiến hãn quá thất vọng, hãn đánh Triệu Đạc Trạch là sai sao?

Triệu Đạc Dật đứng ngoài từ đường, cánh tay hãn bị Hoàn Nương gắt gao nắm lấy:

- Phu quân.

Hoàn Nương cảm kích Khương Lộ Dao đề điểm, cũng muốn báo đáp Khương Lộ Dao, nhưng không phải vào lúc này.

Trong từ đường tiếng roi xé gió, khiến người hãi hùng khiếp vía, Tần vương có bao nhiêu cừ hận với thế tử, bọn họ giống phụ tử sao?

Căn bản là địch nhân!

Triệu Đạc Trạch có thân phận xấu hổ, Triệu Đạc Dật cũng có thân phận xấu hổ, Hoàn Nương sợ Triệu Đạc Dật vọt vào sẽ bị liên lụy.

Hoàn Nương thấp giọng nói:

- Đừng đi, được không?

- Buông tay.

Triệu Đạc Dật tránh tay Hoàn Nương, thấp giọng nói:

- Nàng yên tâm ta sẽ không vào từ đường, ta hiểu tâm tư của đại huynh, hắc không muốn ở lại Tần vương phủ, Tần Vương phủ quá nhỏ, trói buộc hắc quá nhiều, tâm của hắc đã không còn ở Tần vương phủ, đã không còn.

Hoàn Nương không rõ hắc nói gì, nhưng có thể nhìn ra Triệu Đặc Dật đang hâm mộ, linh quang chợt lóe:

- Phu quân có phải cũng muốn rời đi?

- Không rời đi.

Ánh mắt Triệu Đặc Dật ảm đạm vài phần, đưa tay cầm tay Hoàn Nương:

- Đại huynh đi rồi, ta phải lưu lại làm chuyện nên làm, đây là ta nợ đại huynh.

Triệu Đặc Dật sẽ lưu lại cùng Tần vương phủ trầm luân, vì thế hắc thà từ bỏ mộng tưởng, đại huynh sẽ làm thay hắc...

- Người định làm gì?

- Đi gặp hoàng thượng.

Triệu Đặc Dật nhìn Hoàn Nương nói:

- Nàng trở về trước đi, không cần lo lắng cho ta, hoàng thượng sẽ ra quyết đoán, về sau không chừng ta sẽ làm thế tử, nàng làm thế tử phi.

Hoàn Nương biết Triệu Đặc Dật rất khó chịu, lại nghĩ tới Triệu Đặc Trạch bị Tần vương, Tần vương phi tính kế như thế, nàng biết vị trí Tần vương thế tử không tốt, chỉ là Triệu Đặc Dật lại muốn đi lên.

- Phu quân...

- Đây là chuyện ta nên làm.

Triệu Đạc Dật rời khỏi Tần vương phủ, Hoàn Nương cười khổ, quá ngốc, Triệu Đạc Dật quá ngốc, sao không học theo Triệu Đạc Trạch cùng rời đi?

Thế tử phi từng nói Triệu Đạc Dật quá thiện lương, phần thiện lương này quá đả thương người.

Hoàn Nương nhìn quanh, Tần vương phủ vẫn phú quý như cũ, nàng chỉ cảm thấy thê lương, nghèo túng.

Chờ đến lúc Triệu Đạc Trạch rời đi, toàn bộ Tần vương phủ thanh danh bị huỷ hoại, đây là một tòa vương phủ không có hy vọng.

Hoàn Nương cười chua xót, cũng may ngày tháng còn có thể chống trả trôi qua.

Chỉ là thái phi, trắc phi, Tần vương phi sẽ thành thật sao?

Triệu Đạc Dật rõ ràng biết rõ, Hoàn Nương trở về phòng, thôi, hiện giờ cũng chỉ có thể theo hăn, để hăn ít bị tính kế.

Người khác trúng bẫy bị người tính kế, nhưng Triệu Đạc Dật chủ động đưa tới cửa, biết rõ là bẫy còn nhảy vào bên trong...Hăn làm người vừa hận lại vừa thương.

Lúc này Triệu Đạc Trạch đã không còn cảm giác đau đớn, sau lưng bị Tần vương đập nát, dựa theo giả thiết ban đầu, hăn nên giả bộ bất tỉnh.

Chỉ là hăn cố tình muốn biết Tần vương hận hăn bao nhiêu, muốn biết Tần vương có hạ thủ lưu tình hay không.

Tuy hăn luôn phản nghịch, nhưng với phụ thân sao có thể không có cảm tình?

Đáng tiếc Tần vương hận không thể đánh chết hẳn, tâm Triệu Đặc Trạch dần dần chìm vào đáy cốc.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài từ đường truyền tới thanh âm của thái giám:

- Hoàng thượng giá lâm.

Tần vương run rẩy xem đánh rơi roi nhiễm huyết, hoàng thượng? Sao hoàng thượng lại đến?

Triệu Đặc Trạch cũng rất buồn bực, lẽ ra hoàng thượng sẽ không đích thân tới...

Cửa từ đường được đẩy ra, hoàng đế thân xuyên long bào đi vào từ đường.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua linh vị của lão Tần vương, hoàng đế, tôn tử duy nhất giống người, trầm muốn, trầm không thể nhìn người bị họ Dương huỷ hoại, A Trạch lại bị Tần vương huỷ hoại.

Đối với Triệu Đặc Trạch, hoàng đế ký thác cảm tình đối với lão Tần vương, trước kia hoàng đế nghĩ Triệu Đặc Trạch là ngoại tôn của Dương Soái, hoàng thượng nỗ lực khắc chế sự quan ái.

Hiện giờ xác định Triệu Đặc Trạch chỉ là tôn tử của lão Tần vương, hoàng đế sẽ không để Triệu Đặc Trạch chịu khổ.

- Bệ hạ, thần không biết bệ hạ giá lâm, không thể từ xa tiếp đón, thỉnh bệ hạ thứ tội.

Tần vương quỳ xuống hành lễ với hoàng thượng.

Hoàng đế cũng không nhìn Tần vương, ánh mắt chuyển từ linh vị của lão Tần vương xuống người Triệu Đặc Trạch.

Vừa lúc nhìn thấy lưng của Triệu Đạc Trạch máu tươi rơi rớt, huyết nhục mơ hồ...Trong lòng hoàng đế đau xót:

- Người đang giáo tử(dạy con)? Hay là muốn đánh chết A Trạch?

- Bệ hạ, chỉ vì hấn bất hiếu...

- Đủ rồi, bất hiếu? Trẫm thấy người mới là bất hiếu tử.

Hoàng đế cúi người ôm vai Triệu Đạc Trạch, sắc môi Triệu Đạc Trạch trắng bệch:

- Hoàng thượng...

- A Trạch, đừng sợ, trẫm sẽ không để người chịu ủy khuất.

Hoàng đế nói với Tần vương:

- Người đánh A Trạch thành như vậy, còn không phải là vì chuyện vật liệu đá?

- Thần có tội, dường ra nghịch tử, hoàng thượng, chuyện này...Chuyện này...Lúc đầu thần thật sự không biết gì hết.

- Nghịch tử? Nói như vậy là người chướng mắt hấn?

Hoàng Thượng lầm bầm lâu bầu:

- Cũng đúng, nếu thật lòng thương tiếc A Trạch, người sẽ không đánh hấn đến nỗi huyết nhục mơ hồ, nếu người không để ý nhi tử này, trẫm cũng không muốn nghe Tần vương phủ các người rải rác tin đồn, tính tính của người như thế, Tần vương phủ có thể thái bình sao? Lúc chính phi của người còn sống, cũng là phiền toái không ngừng, sau khi người thú kế phi, bình tĩnh được một đoạn thời gian, nhưng người chọn kế phi lại am hiểu y

thuật...Tuy nàng chữa trị cho thái tử, nhưng người có thấy vương gia nào có kẻ phi như người không?

- Về sau chuyện hoán tử bị bại lộ, lẫn lộn huyết thống hoàng gia, còn người vi phụ không từ, tùy ý tàn hại nhi tử nối dõi, buộc Khương thị đang mang thai phải về ngoại gia, người... Người khiến trẫm thất vọng còn chưa nói, người còn khiến hoàng thất mất hết thể diện, Tần vương, người khiến trẫm quá thất vọng rồi.

- Hoàng thượng...

- Nếu người xem A Trạch là mầm mống gây họa, có nộ sử nói với trẫm, A Trạch làm Tần vương thế tử danh không chính ngôn không thuận, trẫm nghĩ tới nghĩ lui, tổ tông định ra quy củ, cũng không thể vì người mà phá hủy, trẫm càng không thể lập thân mẫu của A Trạch làm chính phi.

Hoàng đế ý bảo thái giám nâng Triệu Đạc Trạch lên, thở dài nói:

- Về sau Triệu Đạc Trạch không còn là nhi tử của người nữa, trẫm đem mầm mống gây họa này đi, người chướng mắt hẳn, lại có người nhìn trúng hẳn, trẫm cũng không tin A Trạch cực giống hoàng đế lại là người vô dụng phế vật.

Tần vương cuống quýt nói:

- Bệ hạ. Không phải thần không cần A Trạch.

- Người có nói gì, trẫm cũng không muốn nghe.

Hoàng đế suy nghĩ, nói:

- Trẫm chỉ công đạo với một mình người, trẫm sẽ không bạc đãi A Trạch, hẳn là huyết mạch hoàng thất, Yến Thân vương vô tử thừa tước, trẫm nhớ trường án lúc đó, A Trạch đã cứu Yến Thân vương, người có không ít nhi

tử, không phải chỉ có một mình A Trạch, Tần vương nhất mạch có huyết mạch gần trăm nhất, mấy ngày gần đây trăm luôn tìm chọn nhi tử nối dòng cho Yến Thân vương, vừa lúc người chướng mắt A Trạch, người để A Trạch quá kế Yến Thân vương đi.

Tần vương bị tin tức này làm cho choáng váng, Yến Thân vương? Tương lai sau này Triệu Đạc Trạch sẽ làm Yến Thân vương?

Tuy hiện giờ Yến Thân vương không có quyền thế, nhưng hãn là thân vương duy nhất ở Đại Minh triều, tước vị so với Tần vương còn cao hơn.

Đại Minh triều tước vị là thừa kế, không người thì hủy tước.

Không đúng, hiện tại hãn không thể nghĩ này đó, Yến Thân vương đặc tội quá nhiều người, A Trạch quá kế cho Yến Thân vương làm thế tử quả thực chính là con đường chết.

- Hoàng thượng, thần không muốn...

- Không muốn? Nếu trăm đến chậm một bước, A Trạch đã bị người đánh chết, huống chi người có ngũ tử(5 con), A Trạch làm quá kế, người còn tử tử ở bên người tần hiếu, trăm nghe nói người mới nạp vài vị tân trắc phi, qua hai ba năm sẽ có tin vui.

Hoàng đế chậm rãi nói:

- A Trạch quá kế Yến Thân vương làm nhi tử nối dòng, đây là quyết định của trăm, người mau lãnh chỉ tạ ơn đi.

- ... Hoàng thượng, khuyến tử vô tài, vô đức không xứng quá kế cho Yến Thân vương.

- Trăm thấy A Trạch tài mạo song toàn, xứng làm Yến Thân vương thế tử.

Hoàng đế sai người nâng Triệu Đạc Trạch vào cung, nói:

- Thái hậu vẫn luôn nhớ thương A Trạch, trẫm để A Trạch vào cung bồi thái hậu, chuyện quá kể, trẫm chỉ nói với một mình người, nếu truyền ra bên ngoài tin tức gì đó...Trẫm sẽ nghĩ là người truyền ra.

- Thần tuân chỉ.

Tần vương bắt đặc dĩ lãnh chỉ.

Nếu hoàng thượng đã nói như vậy, hãn có thể phản bác sao?

Chỉ hy vọng Triệu Đạc Trạch có thể bình an, tuy Yến Thân vương tôn quý, nhưng địch nhân quá nhiều, tương lai chỉ sợ là...

Hoàng đế đã rời đi, Tần vương còn chưa phục hồi tinh thần, để A Trạch quá kể, hoàng thượng sẽ không nhắc lại chuyện vật liệu đá, như thế cũng coi như đã qua một ải khó khăn nhất.

Tần vương nhìn cây roi nhiễm huyết, có vài phần may mắn, cũng có vài phần không nở.

Chỉ là hoàng thượng cũng không nói sai, hãn còn tứ tử, tương lai có khả năng sẽ có thêm nhi tử, A Trạch...

Rời đi cũng tốt, đỡ phải gây chuyện sinh sự liên lụy đến toàn bộ vương phủ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 112: Đòi Nợ

Lúc Triệu Đạc Trạch ở Tần vương phủ, Tần vương không cảm thấy thế nào, nhìn Triệu Đạc Trạch chỉ thấy khuyết điểm, có khi Tần vương nghĩ không có nhi tử này thật tốt.

Hiện giờ hoàng thượng làm chủ muốn đem Triệu Đạc Trạch quá kế Yến Thân vương, Tần vương lại cảm thấy có chút luyến tiếc.

Triệu Đạc Dật rời cung trở về Tần vương phủ, nếu không phải hấn chủ động vào cung thuyết minh tình huống, chủ động thỉnh tội, cho nên hoàng thượng mới giá lâm Tần vương phủ, trong lúc nguy cơ mang Triệu Đạc Trạch đi.

- Nghịch tử!

Tần vương đem nguyên nhân mất đi Triệu Đạc Trạch đổ lên đầu Triệu Đạc Dật, phất tay đánh Triệu Đạc Dật hai cái tát:

- Người một hai phải khiến bốn vương mất đi A Trạch, người mới vui lòng?

Triệu Đạc Dật cúi đầu, gắt gao cắn môi, khuôn mặt tuần tú còn in hằn vết bàn tay.

Tần vương mắng chửi Triệu Đạc Dật rất lâu, cuối cùng buồn bực rời đi, nếu sau này chuyện quá kể bị người khác biết, người khác cũng không thể trách hấn.

Là Triệu Đạc Dật ghen ghét nhân tài, đuổi Triệu Đạc Trạch, "cáo trạng" với hoàng thượng, cho nên hoàng thượng mới đem Triệu Đạc Trạch đi quá kế, kế thừa Yến Thân vương làm nhi tử nối dòng.

Hoàn Nương đau lòng xoa má sưng đỏ của Triệu Đạc Dật, nhin không được oán trách:

- Người có tội gì? Được ưu việt là người khác, chỉ có người chịu ủy khuất.

- Hoàn Nương.

Triệu Đạc Dật chua xót cười nói:

- Ta không sao.

- Không sao, không sao, người luôn nói như vậy, người thật sự ổn sao?

Hoàn Nương tức giận ngồi sang một bên, xoay đầu không đi nhìn hăn.

Nếu Triệu Đạc Dật đối xử với nàng không tốt, nàng có thể thờ ơ với Triệu Đạc Dật, chỉ cần ngày tháng có thể trôi qua là đủ rồi.

Nhưng từ lúc thành thân, Triệu Đạc Dật vẫn luôn săn sóc, rất ôn nhu với nàng, Hoàn Nương xem hăn như người thân cận nhất.

Cho dù không phải vì tương lai, Hoàn Nương vẫn hy vọng Triệu Đạc Dật có thể trôi qua thật tốt.

- Đừng nóng giận, Hoàn Nương.

Triệu Đạc Dật ôm Hoàn Nương từ phía sau, thấp giọng nói:

- Đây là lần cuối cùng, ta sẽ không như vậy nữa.

Nói xong lời này, ánh mắt Triệu Đạc Dật mịt mờ không rõ, hẳn thật sự không còn cơ hội.

Nếu hoàng thượng sắc phong hẳn làm Tần vương thế tử, thanh danh cường chế đuổi đi Triệu Đạc Trạch đè trên người hẳn, thanh danh bị tổn hại, hẳn còn có thể lãnh binh?

Được danh hiệu thế tử, người khác giáp mặt không dám mắng hẳn, sau lưng nhất định sẽ mắng chửi hẳn.

- Phu quân...

Hoàn Nương không nở nhần tâm, quay đầu nhìn Triệu Đạc Dật:

- Mặc kệ người khác nói cái gì, ta biết ngươi là người tốt nhất, là phu quân của ta, này thật sự là lần cuối cùng sao? Người luôn nói đây là chuyện mà ngươi nên làm, ngươi nợ người khác, ngươi có từng nghĩ tới ta? Nghĩ tới hài tử sau này của chúng ta?

Triệu Đạc Dật vì người khác tự hỏi, có khi nào tự suy xét chính mình? Suy xét thế nhi.

Hoàn Nương biết rất khó thay đổi được Triệu Đạc Dật, nhưng dù sao cũng phải đi từng bước một, khiến hẳn nhớ rõ hẳn cũng có thế nhi.

Triệu Đạc Dật cười nhàn nhạt nói:

- Ta đã không còn gì có để mất, Hoàn Nương không chê ta, nguyện ý sống cùng ta, sau này ta nhất định suy xét nàng trước.

- Phu quân, một lời đã định?

- Ừ, một lời đã định.

Hoàn Nương dựa đầu vào lòng Triệu Đạc Dật:

- Người đã đáp ứng ta, nhớ rõ, nhất định phải nhớ rõ.

Triệu Đặc Dật ôm chặt Hoàn Nương, hẳn cảm thấy may mắn vì có một thê tử tốt, hẳn không thể cô phụ Hoàn Nương...

Chỉ là hẳn có thể không màng những người khác sao? Có thể coi nhẹ Tần vương phi sao?

Có lẽ chỉ có ông trời mới biết.

- A Trạch, A Trạch.

Thái hậu rưng rưng nước mắt cầm tay Triệu Đặc Trạch:

- Sao lại bị đánh thành như vậy? Đây có bao nhiêu tàn nhẫn? A Trạch chính là nhi tử của hẳn a.

Lúc Triệu Đặc Trạch bị đưa vào trong cung, đã hôn mê bất tỉnh, sau lưng bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, thái y cẩn thận đắp miếng vết thương, Tần vương phủ giáo tử quả nhiên lợi hại.

Sau khi rửa sạch vết thương máu loãng cũng mang ra vài bồn.

Thái hậu đau tiếc tiểu nhi tử lão Tần vương nhất, thấy khuôn mặt Triệu Đặc Trạch như lão Tần vương đang trắng bệch không còn huyết sắc, đau lòng không thôi:

- Đi, gọi Tần vương tới cho ai gia.

- Nương nương, ý tứ của bệ hạ là Tần vương đã nhận sai, vẫn nên chừa cho Tần vương một chút mặt mũi, rốt cuộc đã đánh nhi tử thành như vậy, một khi truyền ra ngoài, đối với hoàng thất mà nói cũng không dễ nghe. Tần vương phủ đang ở trong thời rối loạn, nên ít có thị phi mới thỏa đáng.

- Nếu Tần vương hiểu chuyện, đã không làm ra những chuyện như vậy?

Tuy nói như vậy, thái hậu cũng không sai người đi tìm Tần vương, hừ lạnh một tiếng:

- Tiện nghi hửn.

- Mẫu hậu vẫn còn tức giận?

Hoàng đế đi vào Từ Ninh Cung, nhìn thoáng qua A Trạch đang hôn mê, thần sắc của hoàng đế có vài phần hoảng hốt, trước kia tiểu đệ cũng ngủ trên giường của thái hậu...

- Hửn như thế nào?

- Không tốt.

Thái hậu hàm chứa oán niệm, nói:

- Thái y nói bị thương không nặng, nhưng mất máu nhiều, A Trạch vẫn chưa tỉnh lại, mới vừa rồi ai gạt trán hửn, cảm giác nóng lên.

Hoàng đế đến gần đưa tay đặt lên trán A Trạch, nghe Triệu Đặc Trạch lẩm bẩm tự nói:

- Lạnh, ta lạnh quá.

- A Trạch...

Hoàng đế theo bản năng kéo chăn đắp lên người hửn, ngồi bên cạnh hửn, nghiêm túc nghe hửn thất thần lẩm bẩm.

Triệu Đặc Trạch một hồi kêu nường, một hồi kêu phụ vương, thanh âm thực nhẹ lại có thể khơi mào sự mềm mại trong lòng đế vương.

- Mẫu hậu, trẫm có một chuyện muốn nói cùng người.

- Chuyện gì?

- Trẫm tính để A Trạch quá kế Yến Thân vương.

- ... Này?

Tuy Yến Thân vương đã tới Từ Ninh Cung thỉnh an thái hậu, cũng nói đến chuyện quá kế nhi tử nối dòng.

Thái hậu cũng tán thành Yến Thân vương nên có nhi tử nối dòng, nhưng thái hậu ngàn vạn lần không thể ngờ hoàng thượng sẽ để Triệu Đặc Trạch quá kế Yến Thân vương.

Thái hậu nói:

- Ai gia không phải không đồng ý, A Trạch cùng Tần vương phụ tử tương tàn tới nông nỗi này, ai gia nhìn cũng đau lòng, nhưng A Trạch chỉ là nhi tử của Tần vương, Yến Thân vương là hoàng trưởng tử, ai gia lo lắng người khác sẽ không phục.

- Mẫu hậu không cần lo lắng, trẫm biết Yến Thân vương không thân cận với các hoàng tử còn lại, ngày ấy nhìn thấy lão đại, trẫm đau lòng hẳn, trẫm muốn chọn cho hẳn một nhi tử có năng lực, có hiếu tâm, lại bớt gây phiền toái, năng lực của A Trạch không cần phải nói, Thần Cơ Doanh hẳn xử lý thật sự chu toàn, trẫm cũng tin tưởng hẳn. Còn hiếu tâm? Tần vương cùng A Trạch có quan hệ không thân cận, A Trạch cần một phụ thân thật lòng đau tiếc hẳn, Yến Thân vương cần một nhi tử nối dòng, nếu trẫm đem nhi tử của các hoàng tử còn lại quá kế cho Yến Thân vương, chính là ép chết lão đại.

Lúc Yến Thân vương tiến cung, hoàng đế đã nghe nói, hẳn bị đám hoàng tử vây quanh.

Hẳn không nói, không đại biểu hẳn không đau lòng Yến Thân vương.

Chỉ là vì Yến Thân vương mà trừng trị một đám hoàng tử, hoàng đế không hạ thủ được.

Dù đau lòng Yến Thân vương, cũng không quan trọng bằng chuyện hoàng đế thái bình vượt qua tuổi già.

Tần vương đánh Triệu Đạt Trạch thành như vậy, Triệu Đạt Trạch còn có thể thân cận thân phụ?

Yến Thân vương chỉ cần quan ái Triệu Đạt Trạch một chút, đương nhiên sẽ đổi lấy sự hiếu thuận của Triệu Đạt Trạch, hoàng đế nói:

- Nhìn Khương lão nhị, hẳn đau tiếc A Trạch, A Trạch rất hiếu thuận với hẳn, trăm nghĩ lão đại sẽ không kém hơn Khương lão nhị.

- Triệu vương đâu? Hoàng thượng không suy xét Triệu vương? Nhi tử của hẳn rất nhiều.

- Trẫm không muốn có thêm một hoàng tử có dã tâm.

Hoàng đế thở dài:

- Mẫu hậu, Triệu vương trôi qua ngày tháng thật sự tự tại, trẫm không muốn vì lão đại mà kéo hẳn vào vòng đoạt đích, huống chi hẳn dưỡng ra nhi tử, phần lớn đều rất bình thường, an bình hưởng lạc, bản lĩnh kém xa A Trạch. Trẫm quá kể A Trạch cho Yến Thân Vương còn vì một chuyện, biên cảnh không yên ổn, trẫm không biết có thể chống đỡ được bao lâu, sẽ có một ngày trẫm phải chọn đại tướng lãnh binh bảo vệ thú biên, hiện giờ còn bát đại tổng binh, trẫm không tin tưởng được, A Trạch lấy danh nghĩa của Yến Thân vương lãnh binh xuất chinh là danh chính ngôn thuận, mặt khác hẳn chỉ là nhi tử nối dòng, cũng không phải huyết mạch của Yến Thân vương, cũng không phải thân tôn tử của trẫm, cho hẳn binh quyền, trẫm có thể tùy thời thu hồi.

Nếu quá kể nhĩ tử của các hoàng tử khác, sẽ không dễ dàng thu hồi.

Thái hậu xoa xoa trán:

- Hoàng thượng suy nghĩ chu toàn, theo ý bề hạ cứ để A Trạch quá kể Yến Thân vương làm nhĩ tử nổi dòng đi, ai gia sẽ duy trì quyết định của hoàng thượng, đám tôn thất bên kia ai gia sẽ ra mặt nói rõ. Thân phận của A Trạch lưu lại Tần vương phủ rất xấu hổ. Chỉ là để A Trạch quá kể, Tần vương thế tử ai làm?

- Đương nhiên là Triệu Đặc Dật.

Hoàng đế nhàn nhạt nói:

- Trừ hần ra, còn có ai khác? Không phải đã có người bất bình thay Triệu Đặc Dật sao? Trẫm thành toàn tâm ý của bọn họ, đây cũng là lần cuối cùng bọn họ đòi công đạo cho Dương phi.

Thái hậu hiểu, đây này là lần cuối cùng hoàng thượng ban ân cho Dương gia.

- Cũng đúng, hần cũng coi như danh chính ngôn thuận.

- Chuyện này còn thỉnh mẫu hậu đừng để lộ ra ngoài, chờ A Trạch dưỡng thương xong, trẫm muốn đích thân chủ trì lễ quá kể, đồng thời sắc phong A Trạch làm Yến Thân vương thế tử.

- Ai gia theo ý hoàng thượng.

Thái hậu không thể nghĩ ra lý do phản bác, chỉ là thái hậu tiếc hận thay tiểu nhĩ tử lão Tần vương, có được tôn tử giỏi tranh đua lại trở thành nhĩ tử của người khác, về sau nhìn thấy lão Tần vương chỉ có thể kêu thúc tở.

Thấy ý tứ của hoàng thượng là muốn sửa lại tông điệt, ngay lúc mọi người chứng kiến Triệu Đặc Trạch quá kể, đỡ cho tương lai sau này Triệu

Đặc Trạch vì kế thừa tước vị của Yến Thân vương mà rước lấy phiền toái.

Hoàng đế lại hỏi bệnh tình của thái tử, thái hậu thấy thần sắc của hoàng đế vô cùng mệt mỏi, quan tâm nói:

- Hoàng thượng cũng đừng quá mệt mỏi, long thể quan trọng, gần đây thân thể của thái tử chuyển biến tốt lên, chỉ là cho tới bây giờ thái tử phi vẫn chưa có động tĩnh, ai gia có chút lo lắng.

- Từ từ tới, thái tử dường tốt thân thể, sẽ có nhi tử nối dõi.

Hoàng đế nói rất bình đạm, trong lòng thái hậu nghĩ thầm, hoàn toàn không giống phụ thân kỳ thác kỳ vọng vào nhi tử.

Gần đây hoàng hậu vẫn luôn nói thầm bên tai thái hậu, hoàng thượng thất vọng thái tử rồi.

Thái hậu còn không tin, hiện giờ xem ra hoàng đế chỉ còn hình thức, nếu hoàng đế phế thái tử, sẽ sách ai?

- Hoàng nhi...

- Mẫu hậu có chuyện gì sao?

Thái hậu suy nghĩ nói:

- Trữ quân là căn cơ quốc gia, không thể dễ dàng dao động, bệnh tình của thái tử sẽ có một ngày chuyển biến tốt đẹp.

- Trẫm hiểu, trẫm sẽ không dễ dàng thay đổi trữ quân.

Hoàng đế nói sẽ không dễ dàng thay đổi, không phải nói nhất định sẽ không thay đổi, nếu thái tử vẫn không biết cố gắng, không chừng hoàng thượng sẽ tuyển hoàng tử có thân thể khỏe mạnh, nhiều tử nhiều phúc làm thái tử.

Thái tử vô tử là bị bệnh tình liên lụy, cho dù thái hậu biết hoàng đế có tâm tư thay đổi thái tử, thái hậu cũng không thể ra mặt phản đối.

P/s Thanks nàng @LamHngHunhNgc tặng bìa truyện cho ta.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 112+2: Đòi Nợ 2

Hoàng đế đi rồi, Thái hậu thở dài một hơi, thái hậu không thể quản quá nhiều, rốt cuộc chuyện này không phải thái hậu có thể làm được chủ.

- ... Khụ khụ.

Triệu Đặc Trạch chậm rãi mở mắt, bóng người đang đưa trước mắt, hần nhìn sắc đậm mình hoàng, là hoàng cung?

Trước khi hần ngất đi, đã gặp hoàng thượng, chẳng lẽ hoàng Thượng đưa hần hồi cung?

- A Trạch? Người tỉnh?

- Thái hậu...Nương nương.

Triệu Đặc Trạch muốn đứng dậy hành lễ, tác động khiến vết thương đau đớn, đau đến nỗi hần phải nghiêng răng nghiêng lợi. Thái hậu dè vai hần:

- Nằm, không cần động dậy.

Thái hậu nhìn Triệu Đặc Trạch nói:

- Nếu hoàng thượng đã giao người cho ai gia, ai gia sẽ chiều cố người thật tốt, A Trạch a, về sau người ở bên người ai gia đi, ai gia muốn nhìn xem ai lại dám đánh người.

- ...

Triệu Đạc Trạch mím môi chua xót:

- Đa tạ thái hậu nương nương thương xót.

- Người cũng thật là, Tần vương đánh người, vì sao không né?

- Ở trước mặt linh vị của tổ phụ, thần không dám trốn, cũng không muốn trốn. Thần đã sắp làm phụ thân, muốn đòi công đạo cho nhi tử còn chưa sinh ra, có lẽ thái hậu nương nương cũng nghe nói, thê tử của thần bị đuổi về Vĩnh Ninh hầu phủ.

- Sáng nay Vĩnh Ninh hầu cùng Gia Mẫn quận chúa đã tiến cung gặp hoàng thượng.

Thái hậu buồn bã nói:

- Không ngờ Gia Mẫn tái kiến hoàng thượng là vì chuyện này, khó trách hoàng thượng tức giận.

Vì chuyện hoán tử, thái hậu thấy có lỗi với Vĩnh Ninh hầu phủ, hiện giờ tôn nữ của Vĩnh Ninh hầu đang có mang, bị đám người thái phi đuổi về ngoại gia, quan trọng là Khương Lộ Dao không có phạm sai lầm, hoàng thượng còn thể diện?

Huống chi liên lụy tới Gia Mẫn quận chúa, sao hoàng thượng lại không ra mặt cho nàng một cái công đạo?

Gia Mẫn quận chúa coi Khương Lộ Dao như thân tôn nữ mà thương tiếc, phu thê Khương Lộ Dao ở trong lòng hoàng thượng càng tăng thêm ấn tượng.

Hiện giờ tam đại danh tướng chỉ còn lại Vĩnh Ninh hầu, hoàng thượng sẽ không để ba người lập công đều chết hết, rốt cuộc thanh danh phi điều tẫn,

lượng cung tàn cũng không dễ nghe, một khi Vĩnh Ninh Hầu kêu la ủy khuất, nhất định sẽ dao động sĩ khí trong quân đội.

Hoàng thượng không thể không suy xét sự ảnh hưởng của Vĩnh Ninh hầu.

Hiện giờ quá kế Triệu Đạc Trạch làm Yến Thân vương thế tử là sự lựa chọn tốt nhất, từ hoàng thất trở thành hoàng tôn của hoàng thượng, từ Tần vương thế tử thành Yến Thân vương thế tử, địa vị của Triệu Đạc Trạch so với trước kia càng cao, thân phận càng quý trọng.

Vĩnh Ninh hầu cùng Gia Mẫn quận chúa cũng không nói gì.

Triệu Đạc Trạch nói:

- Là thần không tốt, khiến hoàng thượng phiền lòng.
- A Trạch a, về sau người phải sống thật tốt.

Thái hậu sờ trán Triệu Đạc Trạch:

- Người phải khỏe mạnh, Tần vương phủ mới có thể tốt đẹp.

Triệu Đạc Trạch cũng không hoàn toàn hôn mê, hoàng thượng nói gì, hẳn nghe hơn phân nửa, không ngờ chuyện này nháo đến cuối cùng, hẳn phải đi lên con đường quá kế.

Lúc ấy hẳn nói lời chính đáng cự tuyệt Yến Thân vương, về sau hẳn lại phải Yến Thân vương là phụ vương...Hắn có chút khó mở miệng.

Nhưng con đường này là con đường tốt nhất.

Nếu từ lúc bắt đầu, không biết phải phấn đấu bao lâu mới có thể không bị bất luận kẻ nào bài bố vận mệnh, có lẽ cả đời này vẫn không làm được, ở Đại Minh triều, xuất thân cực kỳ quan trọng.

Yến Thân vương mọi cách tính kế, tất cả mưu hoa cũng không phải chỉ muốn Triệu Đặc Trạch quá kế làm nhĩ tử nổi dòng.

Nếu kế hoạch của hắn thực hiện được, không biết các vị hoàng tử còn dư lại nhiều ít?

Đến lúc đó, có phải hắn sẽ có cơ hội?

Triệu Đặc Trạch hoàn toàn thất vọng Tần vương, giờ khắc này đã tâm chôn sâu trong lòng hắn lại bộc phát, phải nhanh chóng ổn định, phải nắm giữ binh quyền.

Tần vương vô tình với hắn, Triệu Đặc Trạch cũng sẽ không lưu luyến Tần vương, có lẽ bọn họ không nên làm phụ tử, xa chút, mỗi người trôi qua càng tự tại.

Triệu Đặc Trạch ở trong hoàng cung dưỡng bệnh, ăn dùng cực kỳ tinh xảo, thái hậu đối đãi với hắn tốt vô cùng.

Khương Lộ Dao ở Vĩnh Ninh hầu phủ an thai đợi sinh, nhị phu nhân sai người chú ý chăm sóc Khương Lộ Dao, nhị phu nhân bận rộn để ý nhi tức Tiêu Chúc Hoa sắp lâm bồn.

Nghe thái y bắt mạch, Tiêu Chúc Hoa hoài song sinh, chuyện này khiến toàn bộ Khương gia khẩn trương muốn hỏng rồi, sinh một đứa đã rất khó, thai đầu liền sinh hai, nguy hiểm quá cao.

Khương Mân Cẩn mất ngủ vài ngày, Tiêu Chúc Hoa dờ khóc dờ cười, thân thể của nàng, nàng là người rõ ràng nhất, hơn nữa nàng còn biết điều dưỡng, so với các thai phụ khác nàng càng thêm nắm chắc.

Khương Lộ Dao biết nhị phu nhân phải chiều cố hai thai phụ rất vất vả, nàng không muốn tẩu tử bận tâm về mình, nữ nhân mang thai rất miễn cảm.

Cho nên nàng ở trong phòng tổ mẫu Gia Mẫn quận chúa, cả ngày quần lầy tổ mẫu, khiến tổ phụ Vĩnh Ninh hầu tức giận đến dậm chân.

Vĩnh Ninh hầu đếm ngón tay, khi nào Triệu Đạc Trạch có thể mang Khương Lộ Dao đi, hắn cùng Gia Mẫn quận chúa không còn nhiều thời gian, cố tình có thêm Khương Lộ Dao chen một chân vào.

Tuy có tôn nữ hiểu chuyện linh động cũng không tồi, nhưng lúc hắn muốn tìm Gia Mẫn quận chúa nói chuyện, đều bị Khương Lộ Dao phá đám.

Khương Lộ Dao còn âm thầm ngáng chân Vĩnh Ninh hầu, giáo tổ mẫu thuật dưỡng nô phu.

Vĩnh Ninh hầu muốn hỏi Khương Lộ Dao một câu, người có phải họ Khương không? Hắn là thân tổ phụ của Khương Lộ Dao, không phải sao?

Chỉ là từ khi Khương Lộ Dao vào phủ, Gia Mẫn quận chúa vui vẻ hơn rất nhiều, cười càng nhiều, thân thể càng tốt, vì có Khương Lộ Dao lo liệu trên dưới, Gia Mẫn quận chúa không cảm thấy mệt, ngược lại rất hưng phấn, niệm tình này đó, Vĩnh Ninh hầu không oán giận Khương Lộ Dao nữa.

Gia Mẫn quận chúa vui vẻ là đủ rồi.

Khương nhị gia chờ đến lúc Triệu Đạc Trạch bị đưa vào cung, ôm sổ sách vào trong lòng, gõ đại môn Tần vương phủ, thấy Tần vương cũng không hai lời, nói thẳng:

- Vương phủ các người thiếu chút nữa đã khiến khuê nữ của ta tức ghen xém sinh non, định như thế nào?

- Thân gia...

- Đừng gọi, tại hạ chịu không nổi.

Khương nhị gia cười lạnh nói:

- Nữ nhi của ta được yêu thương mà lớn lên, ta vẫn luôn xem nàng như bảo bối mà thương tiếc, dựa theo hôn ước gả vào Tần vương phủ, người tính xem nàng chịu bao nhiêu uất ức? Bị bao nhiêu ủy khuất? Vương gia không chỉ không cần nhi tức mang thai, còn đuổi tiểu tể của ta đi. Vương gia, cho dù phân gia người cũng không thể để A Trạch ra đi mà không mang gì theo.

- Không phải bốn vương đuổi A Trạch...Hoàng thượng...

Tần vương nhớ lời hoàng thượng dặn dò, không dám đem chuyện quá kể A Trạch nói cho Khương nhị gia biết:

- Bốn vương không định phân gia.

- Không phải người bắt A Trạch đi gánh tội thay? Hiện giờ Tần vương phủ tránh được đại nạn, A Trạch đã bị người thương tổn, người bên ngoài đều nói người muốn phân gia, muốn phế địa vị thế tử của A Trạch, A Trạch mặt mỏng, không dám nói cùng ta, ta lại nổi danh khắp kinh thành là da mặt dày, hôm nay tới cửa cũng không vì chuyện gì khác, A Trạch không còn vị trí thế tử, lại không được người yêu thích, tương lai sau này cũng không thể chỉ dựa vào cửa hồi môn của thế tử mà sống qua ngày, vương gia, nếu người để A Trạch không có gì mang đi, người còn mặt mũi nhìn thế nhân?

- Người muốn như thế nào?

- Rất đơn giản, các cọc sinh ý này đó để lại cho A Trạch, hẳn xã giao bên ngoài, còn phải ban thưởng cho thủ hạ tướng sĩ, đều phải tiêu tốn bạc, nếu không được ưu việt, ai chịu theo A Trạch cùng nhau liều mạng? Vương phủ gia đại nghiệp đại, không thiếu chút này đó, nhưng mấy cọc sinh ý này đối với A Trạch mà nói, lại rất quan trọng.

Khương nhị gia đem sổ sách ném cho Tần vương.

Tần vương từ trước đến nay không hề quan tâm sổ sách trong hậu trạch, hậu trạch vương phủ đều giao cho thái phi cùng Tần vương phi, chỉ là hẳn cũng nhìn ra Khương nhị gia muốn mấy cọc sinh ý này đều là những cọc kiếm được nhiều bạc:

- Nay...

Triệu Đạc Trạch sắp quá kế rời đi, nếu đem sinh ý này đó cho hẳn, chẳng phải là cho Yến Thân vương sao?

Nhưng Tần vương chỉ có thể đem chuyện quá kế chôn sâu trong lòng.

- Vương gia luyện tiếc? Có cần ta tìm thái phi nói chuyện?

- ...

Tần vương thật sự sợ Khương nhị gia uy hiếp, thân thể thái phi vừa chuyển biến tốt, lúc này thái phi thật sự không thể gặp Khương nhị gia.

Một khi Khương nhị gia ở trước mặt thái phi chơi trò Dương Soái nhập thân, nhất định thái phi sẽ bị Khương nhị gia chinh thê thảm.

Dương môn thái quân bị đưa vào chùa miếu tĩnh dưỡng, chính là vết xe đổ.

Dương môn thái quân còn khôn khéo hơn thái phi, nhưng vẫn không chịu nổi Khương nhị gia lấn lộn.

Tần vương nhìn Khương nhị gia hai ba vòng, không thấy Khương nhị gia mang theo cầu huyết gì đó:

- Chỉ có mấy cọc sinh ý này thôi?

Khương nhị gia gật đầu nói:

- Sinh ý là của tiểu tể, Vĩnh Ninh hầu phủ chúng ta không chiếm tiện nghi của A Trạch, A Trạch như thế nào cũng đã kêu người là phụ thân hơn hai mươi năm, hiện giờ người không cần hấn, dù sao cũng phải để hấn sinh sống tiếp. Mất đi vương phủ che chở, người muốn A Trạch như thế nào trôi qua cuộc sống như trứng chọi đá?

- Nếu vương gia không chịu, vậy chúng ta có thể đi tìm hoàng thượng, để hoàng thượng phân xử, rốt cuộc người có bồi thường cho A Trạch hay không? Làm phụ thân không có ai tâm tàn nhẫn như người. Hoàng thượng còn là một vị từ phụ yêu thương hoàng tử.

Lời này ẩn hàm uy hiếp, lúc này Tần vương sợ gặp hoàng thượng nhất, hơn nữa hấn cũng biết ở trước mặt hoàng thượng, hấn không bằng Khương nhị gia.

Tuy Tần vương cảm thấy tiếc, nhưng đối với hấn mà nói sinh ý này đó cũng không thể uy hiếp căn cơ của Tần vương phủ.

Hiện giờ thanh danh của Tần vương đang không tốt, không bằng hào phóng cho Triệu Đặc Trạch nhiều vàng bạc, có lẽ thanh danh có thể tốt một chút.

Chờ đến lúc tin tức Triệu Đặc Trạch quá kể truyền ra ngoài, Tần vương sẽ tìm lý do thu hồi sinh ý này đó chỉ thuộc về Tần vương phủ.

Hiện tại phải ổn định Khương nhị gia trước, đỡ để Khương nhị gia tiếp tục nháo sự.

Tần vương gật đầu nói:

- Bốn vương cũng thương tiếc A Trạch, nếu người đã mở miệng, bốn vương liền đem mấy cộc sinh ý này để lại cho A Trạch.

- Còn phòng ốc ở phía đông kinh thành, vương gia không cho A Trạch sao?

- Bốn vương cho.

Sinh ý này dó đều cho, đất đai kế ước cũng không thể bủn xỉn.

Khương nhị gia thấy mục đích đã đạt thành, tiếc hận thở dài, Tần vương quá kém, hăn chơi chưa tận hứng, nếu Tần vương tiếp tục kiên trì, hăn càng có thêm nhiều lý do đại náo vương phủ.

Tần vương thống khoái đưa bạc, Khương nhị gia rất khó chịu. Nhưng Tần vương cũng không phải ngốc tử, chỉ nghĩ xài bạc tiêu tai.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 113: Tình Thế Nguy Hiểm

Mục đích đã đạt thành, tuy Khương nhị gia tiếc nuôi, cũng không thể làm chuyện dư thừa, mang theo kế ước tài sản, sinh ý mà Tần vương phê duyệt đắc ý dào dạt rời đi.

Tần vương vẫn đau lòng mấy chỗ sinh ý bị Khương nhị gia lấy đi, tâm tình của hắn thật sự không tốt.

Ở hậu viện thái phi nghe chuyện này xong, nâng tay che ngực, nàng so với Tần vương càng biết mấy cục sinh ý này quan trọng như thế nào với Tần vương phủ:

- Bạch nhãn lang, đừng không bạch nhãn lang, ta không nên đem chuyện trong phủ giao cho Khương thị.

Nếu lúc trước thái phi không cho Khương Lộ Dao nhúng tay vào hậu viện, Khương Lộ Dao có thể xuống tay vừa tàn nhẫn lại vừa chuẩn xác như vậy sao?

Tần vương phi vô tội năm không cũng bị trúng đạn, thái phi chỉ vào nàng nói:

- Nếu người hữu dụng một chút, Khương thị cũng không thể biết sinh ý kiếm bạc của vương phủ.

Tần vương phi đối với Tần vương đã là nản lòng thoái chí, đối với thái phi cũng không còn bận tâm, thanh danh của vương phủ đã mất hết, nàng còn gì phải sợ?

- Người chưa từng tin ta, nghĩ ta sẽ tham ô bạc, nhúng tay vào chuyện trong vương phủ, nhưng tính tính của người...Từ khi ta vào cửa, ta giúp vương phủ kinh doanh còn ít bạc? Để người tận tình hưởng thụ vinh hoa phú quý...Thế tử phi vừa vào cửa, người liền đem công lao ngày xưa ta vất vả xây dựng đều quên hết, là người làm chủ cho thế tử phi chủ trì hậu viện.

- Không phải ta chủ động đem sổ sách giao cho thế tử phi, lúc trước nếu ta không đưa sổ sách, nhất định người sẽ nói ta dụng tâm kín đáo, hiện tại người trách ta?

- Người dám trừng mắt lớn giọng với ta?

Thái phi bị kích thích:

- Trước kia người hiền huệ này nọ đều là giả vờ?

- Ta muốn hiếu thuận, cung kính với người, nhưng người có làm chuyện gì khiến ta cung kính không? Không màng tình trạng thân thể của Tần vương, không màng thể diện của ta, tuyển cho Tần vương ba vị trắc phi xinh đẹp như hoa, liều mạng nâng đỡ chất nữ bên ngoại gia...Có phải người muốn để nàng thay thế ta?

Tần vương phi cũng không muốn tiếp tục giả vờ hiền huệ nữa, hiện giờ nàng là đại phu của thái tử, cho dù ở Tần vương phủ nháo loạn long trời lở đất, Tần vương cũng không dám hừ thê, Tần vương vô tình, cũng đừng trách nàng vô nghĩa.

- Tần Vương phủ xảy ra chuyện hoán tử, chuyện bức đuổi thứ tử cũng làm ra, thì chuyện để trắc phi phù chính cũng không khiến thế nhân cảm thấy ngoài ý muốn.

- ...

Thái phi tức đỏ mặt:

- Người...Người...

- Người cũng biết ta am hiểu y thuật, người vẫn nên cẩn thận mới tốt, tuy y nữ có địa vị không cao, nhưng ở thời điểm mấu chốt có thể cứu tánh mạng của người, không chừng sẽ có lúc người phải cầu ta, làm người nên lưu một đường lui, ngày sau còn có thể gặp mặt, vương phủ mất đi sinh ý, người rất khổ sở, nhưng có ai mà không khó chịu, nhưng người muốn đem oán khí này đổ lên đầu ta, ta khuyên người tốt nhất không cần bàn tính như thế.

Tần vương phi ngạo nghễ dựng thẳng lưng, hơi hất cằm:

- Nếu người thật sự có bản lĩnh, liền đi tìm Khương nhị gia lấy lại sinh ý, nếu không, người hãy câm miệng đi.

- Phản, phản rồi, ta sẽ nói vương gia hưu người.

- Người có thể gọi nhi tử của người tới đây, hỏi một chút xem, hắn có dám hưu thế?

Tần vương phi cười lạnh nói:

- Không có ta, người nghĩ Tần vương có thể thuận lợi?

Nàng mặc kệ thái phi, bỏ đi ra cửa, ngoài cửa Tần vương phi thiếu chút nữa đã đụng phải Triệu Đặc Dật, đối với Triệu Đặc Dật, cảm tình của Tần vương phi rất phức tạp:

- Người tìm thái phi có chuyện gì sao?

- Ta nghĩ...Muốn hỏi mẫu phi, năm đó lúc người vào cửa, có nhìn ra thân thể phụ vương có gì khác thường?

- Người muốn hỏi ta có biết chuyện hoán tử hay không?

- ... ừ.

Triệu Đạc Dật gật đầu:

- Mẫu phi, thỉnh người nói cho ta biết.

- Ta...

Tần vương phi nhàn nhạt nói:

- Ta không biết chuyện hoán tử, ta đối với người là tốt hay là xấu, trong lòng người hiểu rõ, hôm nay Dật nhi tới hỏi ta câu này, ta rất thương tâm, hay không phải ta sinh, ta đối với người có tốt cỡ nào cũng không thể khiến người lấy chân thành đối đãi ta?

- Mẫu phi...Ta...

Lý trí nói cho Triệu Đạc Dật biết, hẳn không nên tin tưởng Tần vương phi, nhưng nhiều năm xem Tần vương phi như mẫu thân, cảm tình lại thúc đẩy hẳn tin tưởng lời Tần vương phi nói.

Có phải hay không, đối với hiện giờ mà nói đã không còn quan trọng.

Triệu Đạc Dật thấp giọng nói:

- Người không nên dây vào tổ mẫu.

- Dật nhi, ta khiêm nhượng bao nhiêu năm? Xảy ra chuyện liên đấy lên đầu ta, ta là nơi để bọn họ trút giận sao? Ta không dám trách cứ thái phi, mới vừa rồi thật sự khinh người quá đáng, vương gia không giữ được sinh ý cho Tần vương phủ, thì liên quan gì tới ta? Vương gia sợ Khương nhị gia, chỉ muốn hao bạc tiêu tai, sinh ý khế đất này đó không phải vì ta mà giao ra, thái phi chỉ vì ta giao hậu viện cho Khương thị liên trách ta? Thái phi có từng nghĩ tới, nếu lúc ấy ta không giao ra, sẽ là cái dạng gì? Khương thị khôn khéo như thế lại không biết sinh ý kiếm bạc của vương phủ?

Tần vương phi nói:

- Toàn bộ vương phủ đều bị phu thê Triệu Đặc Trạch chơi đùa, chơi từ đầu đến đuôi. Rõ ràng bọn họ không màng vương phủ nhất mạch, rồi Tần vương phủ mà đi, ưu việt đều bị bọn họ chiếm hết, Triệu Đặc Trạch ở Từ Ninh Cung dưỡng thương, gần đây rất hiếu thuận với thái hậu cùng bệ hạ, Khương thị trở về ngoại gia, thế nhân đồng tình bọn họ, nhưng ai biết bọn họ thiếu chút nữa đã phá hủy căn cơ của Tần vương phủ? Cho tới cuối cùng, bị bôi danh chính là ta, là vương gia, là người, phu thê bọn họ chiếm hết ưu việt, lấy hết thanh danh.

- Mẫu phi...

- Ta không tin người không nhìn ra, lúc ấy sao người lại tiến cung nói cho bệ hạ biết?

- Ta chỉ không muốn đại ca bị phụ vương đánh chết...Đại ca tính tình quá quật, phụ vương càng ép buộc hãm, hãm càng kháng cự.

- Người cẩn thận một chút mới thỏa đáng, gần đây phụ vương người nhìn ai cũng không vừa mắt, ta tốt xấu gì cũng là hãn thú sủng hoàng, lại có nhi tử, bản thân không làm gì có lỗi với vương gia, vương gia nhiều lắm sẽ vắng vẻ ta, sẽ không đối với ta thế nào, nhưng người lại khác...Dật nhi, nhìn dáng vẻ của Triệu Đặc Trạch chỉ sợ không muốn trở về vương phủ, nếu hoàng thượng không tước địa vị của hãn, nếu không ban phủ đệ khác cho hãn...Nếu không tước vị, chúng ta cùng lắm thì xem sắc mặt phu thê bọn họ mà sống qua ngày. Có hiếu đạo, Khương thị cũng không dám quá mức trách móc nặng nề chúng ta, nhưng nếu là loại kia...Chỉ sợ vị trí thế tử sẽ rơi lên đầu người.

Tần vương phi chậm rãi nói:

- Vương gia có khúc mắc với Dương phi, trước kia vương gia thương người, chỉ vì người không phải là thân sinh nhi tử của Dương phi, vương

gia đối với Triệu Đạt Trạch như thế nào, người cũng thấy rõ, ta chỉ nói thế thôi, người cùng Hoàn Nương thương lượng mà làm.

- Mẫu phi muốn đi đâu?

Triệu Đạt Dật nghe khẩu khí của Tần vương phi giống như muốn đi xa.

- Ta đi Đông Cung.

Tần vương phi không muốn lưu lại vương phủ nhìn Tần vương sủng ái trắc phi, đến bước này, nàng không còn tâm tư trả thù hoàng hậu cùng thái tử.

Chỉ có toàn lực cứu chữa thái tử, khiến thái tử thuận lợi đăng cơ, Tần vương phi mới có hy vọng.

Mới có khả năng vì tam tử mà mưu cầu tiền đồ.

Lúc này đối với tước vị Tần vương, Tần vương phi đã không còn coi trọng, nói ra cũng thật nực cười, tước vị mà nàng tính kế cả đời, hiện giờ lại có cảm giác như râu ria.

Tần vương phi nhìn Triệu Đạt Trạch, nàng thấy được quyền bính cùng thánh sủng rất quan trọng.

Một khi nàng làm ân nhân cứu mạng thái tử, thái tử đăng cơ làm đế, bệnh tình sẽ rất ỷ lại Tần vương phi, suy nghĩ đến thân thể của thái tử, có lẽ thái tử cũng sẽ không quá bạc đãi Tần vương phi.

Lúc này rời xa Tần vương phủ, đối với Tần vương phi mà nói cũng có chỗ tốt.

Không phải chỉ có Khương Lộ Dao có ngoại gia, có Khương nhị gia giúp Khương Lộ Dao ra mặt.

Sau lưng Tần vương phi có Khổng gia, tuy không lợi hại bằng Khương nhị gia, không thể chi viện nhiều cho Tần vương phi, chỉ là Khổng gia trải qua nhiều năm, thông qua liên hôn dệt mạng lưới quan hệ cũng không phải nhìn cho đẹp mắt, muốn có ưu việt, Khổng gia sẽ vì ưu việt mà gây khó dễ với Tần vương phủ.

Tần vương phi sai người thu thập y phục, ngồi trên xe ngựa tiêu sái rời khỏi Tần vương phủ.

Khương Lộ Dao lấy thịt, còn không cho Khổng gia đi theo uống nước canh? Ít nhất có thể để Khổng gia lấy được ít ưu việt từ trong tay Tần vương.

Tương lai sau này nàng sẽ được Khổng gia duy trì, không có ngoại gia duy trì, thật quá khó khăn.

Tần vương phủ vì phu thê Triệu Đặc Trạch cùng Tần vương phi cùng nhĩ tử rời đi mà quạnh quẽ không ít.

Tuy Tần vương vẫn còn trắc phi, nhưng toàn bộ vương phủ có vẻ mịt mờ không rõ.

Thái phi bị một loạt đả kích đánh ngã, luôn nằm trên giường dưỡng bệnh, chuyện trong vương phủ giao cho các vị trắc phi cùng Hoàn Nương xử trí.

Trong đó trắc phi tranh quyền đoạt lợi, Hoàn Nương quản không được, cũng không muốn quản, nàng chỉ cố gắng vì vương phủ bảo vệ một phần nguyên khí, không để vương phủ lụi tàn.

Từ khi người bên Khổng gia tới tìm Tần vương, Hoàn Nương phát hiện tính tình của Tần vương càng ngày càng không tốt.

Có đôi khi nàng nghĩ nếu nàng cùng Triệu Đạc Dật cùng nhau rời đi thì thật tốt?

Hoàn Nương biết Triệu Đạc Dật sẽ không rời đi.

Lại qua mấy ngày, cuối cùng vương phủ cũng khôi phục chút sinh cơ, một trận phong ba đến từ Giang Nam chấn động toàn bộ kinh thành.

Tiêu Duệ Hoa cấp báo hoàng thượng, đề thành rất nguy hiểm, khẩn cầu hoàng thượng sớm ra quyết định.

Đồng thời Tiêu Duệ Hoa có đầy đủ các loại chứng cứ về vụ trộm đổi vật liệu đá, đề thành đường sông.

Tiêu Duệ Hoa bắt giữ hơn hai trăm quan viên, chỉ mới thẩm vấn, mà chứng cứ phạm tội đã cao hơn ba thước.

Này không chỉ ở Giang Nam, quan viên ở kinh thành không biết liên lụy bao nhiêu.

Tiêu Duệ Hoa khẩn cầu hoàng thượng điều binh chi viện, bởi vì đề sắp vỡ, sẽ xảy ra chuyện loạn đảng cổ động bá tánh.

Lúc đề thành sắp vỡ chỉ cần cứu tế thích đáng, đủ để trấn an bá tánh, nhưng một khi nạn dân bị loạn đảng cổ động, sẽ có khả năng tạo phản.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 113+2: Tình Thế Nguy Hiểm 2

Giang Nam là nơi cực kỳ quan trọng ở Đại Minh triều, một khi Giang Nam chiến loạn, Man Di sẽ đánh vào nam hạ, có lẽ Đại Minh triều sẽ diệt vong.

Hoàng đế nhận được sớ con như vậy, sao có thể không tức giận?

Tuy Tiêu Duệ Hoa không nói rõ, nhưng từ trong chứng cứ có thể thấy được trong đó có bút tích của thái tử, cái đám quan viên dao động nền tảng lập quốc phần lớn là người do thái tử đề cử.

Quan viên của thái tử ở Giang Nam trộm đổi vật liệu đá, ôm không ít bạc.

Hoàng đế vừa tức lại vừa giận, chất vấn thái tử vì sao phải làm như vậy?

Thái tử bệnh tình đã không tốt, còn bị hoàng đế dọa một trận, bệnh cũ tái phát, bất tỉnh nhân sự.

Hoàng thượng cũng không vì vậy mà bỏ qua cho thuộc thần của thái tử, toàn bộ thuộc thần ở Đông Cung đều bị thay đổi...

Lúc hoàng thượng chinh đốn thuộc thần của thái tử, các vị hoàng tử còn lại thấy được cơ hội lật đổ thái tử.

Phạm là hoàng tử có dã tâm sẽ sôi nổi nhảy ra chỉ trích thái tử, đem chứng cứ phạm tội của thái tử đưa cho hoàng đế.

Hoàng đế đang rất cao hứng, ai ngờ chứng cứ bất lợi với thái tử càng ngày càng nhiều, chuyện này nháo càng lúc càng lớn.

Lúc này hoàng thượng muốn ngừng cũng không thể ngừng, các vị hoàng tử cùng công kích thái tử, bọn họ bộc phát ra lực lượng chính trị, khiến hoàng thượng cảm thấy sợ hãi.

Đối với thái tử bọn họ không có một chút tình nghĩa huynh đệ, như vậy đối với hần?

Hôm nay bọn họ đồng lòng hợp lực đối phó thái tử, ngày mai có thể bọn họ sẽ đồng lòng hợp lực đối phó hần?

Hoàng đế cảm thấy chuyện này không thể khống chế, triều thần đã ấp ủ tâm tư phế thái tử.....

Hoàng đế gọi Khương nhị gia tới, bắt hần trấn trụ đại doanh Kinh Giao, hoàng thượng chỉ có thể thông qua Dương Soái nắm giữ binh quyền trong kinh thành.

- Hoàng thượng, thái tử diện hạ cũng khổ, huynh đệ quá tranh đua, thái tử không dễ làm.

- Ai, trăm biết.

Hoàng đế già nua không ít, nói:

- Trăm cũng không phải muốn phế hần, chỉ là hiện tại hần không có nhi tử, sao trăm có thể yên tâm đem ngôi vị hoàng đế cho hần?

- Nhưng nếu không có thái tử, chẳng phải người khác sẽ tranh càng lợi hại hơn? Không phải người càng nguy hiểm? Hoàng thượng, thần không sợ vất vả, chỉ là luôn phiên tới Dương Soái, cũng không tốt.

Khương nhị gia cũng lo lắng Dương Soái nhập thân quá nhiều, hiệu quả càng kém, nếu không đạt được yêu cầu mà hoàng thượng mong muốn, Khương nhị gia sợ hoàng thượng sẽ uy hiếp tánh mạng của hắn.

Nếu hoàng thượng muốn chém đầu người vô dụng, hắn biết tìm ai nói lí lẽ?

Khương nhị gia còn chưa sống đủ đâu, sao có thể chịu chết?

Hoàng đế vội vã nói:

- Người nói cũng có vài phần có lý, khó trách bọn họ nói người không học mà có tài.

- Hoàng thượng nói thật sao? Không phải thần tầm thường vô thức?

- Không phải.

- Thần tạ chủ long ân, sau này người cho thần một cái kim bài, mặt trên liền viết bốn chữ không học có tài, thần cầm khối lệnh bài này đi khoe khoang, cũng đỡ nghe người ta nói thần là tiểu nhân, người vô năng.

- Ai nói người?

- Rất nhiều người đều nói như vậy.

Hoàng đế nhàn nhạt an ủi Khương nhị gia:

- Chờ qua trận này, trẫm sẽ ban thưởng kim bài cho người.

- Thần sẽ nhớ kỹ.

- Trẫm sẽ giữ lời.

- Đa tạ hoàng thượng.

Khương nhị gia dập đầu tạ ơn, ngoan ngoãn đi đại doanh Kinh Giao làm "linh vật".

Từ nay về sau, trong cung truyền ra, hoàng thượng thường xuyên đi Đông Cung thăm hỏi thái tử, phóng thích thuộc thần của thái tử, càng có người nói, hoàng thượng cùng thái tử ôm nhau khóc rống...

Các đại thần tiếp tục quan vọng, các hoàng tử lại không có cách nào quan vọng tiếp, không lập đổ thái tử, chẳng phải bọn họ đã bận rộn không công?

Các hoàng tử hành sự càng thêm liều lĩnh, thề phải lôi thái tử xuống ngựa.

Yến Thân vương phủ.

Yến Thân vương vừa ho ra máu, vừa nghe thuộc hạ hồi bẩm tin tức bên ngoài.

Tuy sắc mặt Yến Thân vương tái nhợt, chỉ là gương mặt lại vì hưng phấn mà đỏ ửng, thân thể khô gầy rũ xuống, con ngươi sáng rực đến kinh người.

- Khụ khụ...Khụ khụ...

Yến Thân vương ném khăn nhiễm huyết xuống đất, lại lấy khăn sạch sẽ khác, che miệng nói:

- Khởi động kế hoạch cuối cùng, bốn vương muốn cho bọn đệ đệ hiểu rõ nỗi thống khổ bị phụ hoàng quở trách, khi đó bốn vương có thể thoát thân, còn có thể có được tước vị Yến Thân vương, nhưng bọn họ không có vận khí tốt như bốn vương.

- Vương gia, một khi Man Di tiến binh?

- Không cần lo lắng, bốn vương không tin Man Di nhỏ lại có thể đoạt được Trung Nguyên, khụ khụ, bốn vương không phải là người tốt, nếu giang sơn vì vậy mà mất đi, bốn vương cũng không hối hận.

Yến Thân vương chỉ chấp nhất báo thù, người như vậy đủ điên cuồng, cũng đủ đáng sợ.

- Dựa theo chỉ thị của bốn vương mà làm.

- Dạ vương gia.

- Chỉ là đại doanh Kinh Giao...

- Không cần để ý tới, để cho Khương nhị gia ở đại doanh giả thần giả quỷ đi, thân thể bốn vương đã không thể chống đỡ được bao lâu, không muốn đăng cơ làm hoàng đế, bốn vương làm này đó chỉ vì muốn phụ hoàng cảm nhận được nỗi đau tang tử, cảm nhận thế lương không còn nhi tử.

Tuy hoàng thượng có khả năng sẽ còn lại Triệu vương, chỉ là Triệu vương rất vô dụng, Yến Thân vương cười khổ:

- Khương nhị gia làm hỏng chuyện của bốn vương, nếu không có hắn, sao Triệu vương có thể đứng ngoài cuộc? Nếu Khương nhị gia biết hắn giúp A Trạch tăng thêm một đối thủ, không biết có hối hận ngày đó đã khuyên nhủ Triệu vương?

Có lẽ sẽ có, càng có khả năng là không.

Khương nhị gia trôi qua ngày tháng rất tiêu sái, làm theo bản tính, rất ít tự hỏi...

Ánh mắt Yến Thân vương thâm thúy, hắn có thể làm được đều đã làm, làm không được, phải xem Triệu Đạc Trạch có thể đi đến bước nào.

Lúc Đại Minh mưa gió phiêu diêu, Man Di đột nhiên tấn công biên cảnh, bát đại tổng binh dâng sổ con cầu cứu đã đưa đến ngự án của hoàng thượng.

Hoàng thượng định điều phái tổng binh đi Giang Nam bình叛, hiện giờ biên quan báo nguy, hoàng thượng không tìm ra nhân thủ phái đi Giang Nam.

Binh mã đại doanh Kinh Giao có thể điều động, nhưng các hoàng tử quá dã tâm, sao hoàng thượng dám để binh mã đại doanh Kinh Giao rời kinh?

Vì vậy, trong lòng hoàng thượng càng thống hận các vị hoàng tử không hiểu chuyện, chỉ có dã tâm, bỏ mặc tổ tông giang sơn.

Lúc các phương diện đều không thuận, tính tình của hoàng đế luôn không tốt, hãn ban một đạo thánh chỉ, đem tam hoàng tử thích nhảy nhót trực tiếp biếm làm thứ dân.

Trong thánh chỉ hãn nghiêm khắc chỉ trích tam hoàng tử bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, không xứng làm hoàng tử.

Tam hoàng tử cũng là người có tính tình, ngày bị biếm làm thứ dân, khi màn đêm buông xuống, liền phóng hỏa đốt cháy vương phủ, toàn gia cùng tự sát.

Hoàng đế nghe xong hồi báo, lại thấy bầu trời nhiễm hồng ngọn lửa, hoàng đế phun một ngụm máu tươi:

- Lão tam, trẫm không muốn người bị như thế, người như thế nào...Như thế nào lại ngu như vậy?

Trong lòng hoàng đế đau không nói lên lời, chỉ là lúc này, hãn cần phải giết gà dọa khỉ, áp chế dã tâm của các hoàng tử.

Cho dù đau lòng toàn gia lão tam tự sát, hãn cũng không thể biểu hiện ra ngoài, ở trên triều đình, hoàng đế tỏ vẻ tam hoàng tử sợ tội tự sát.

Thậm trí hoàng đế còn xóa tam hoàng ra khỏi tông điệp gia phả.

Hành động này khiến các vị hoàng tử khác kinh sợ, ra sức củng cố vị trí thái tử, nhưng bệnh tình của thái tử thường xuyên lặp lại.

Cho dù Tần vương phi dùng hết sở trường, cũng không thể khiến bệnh tình của thái tử chuyển biến tốt đẹp.

Hoàng hậu cẩn thận hỏi Tần vương phi, thái tử có thể lưu lại nhi tử nối dõi?

Tần Vương phi suy nghĩ rất lâu, nói:

- Không phải không thể có nhi tử nối dõi, chỉ là mạnh mẽ hành phòng đối với bệnh tình của thái tử vô cùng bất lợi.

Nàng ngụ ý chính là nếu mạnh mẽ hành phòng, sẽ khiến bệnh tình của thái tử càng nghiêm trọng, hơn nữa cũng không thể khẳng định sẽ có nhi tử nối dõi.

Hoàng hậu suy nghĩ một lúc lâu, nói:

- Bốn cung suy nghĩ thêm chút nữa.

Nếu thái tử lưu lại nhi tử nối dõi, sẽ có khả năng lập hoàng thái tôn, cục diện hiện giờ, hoàng thượng sẽ không dễ dàng động vào thái tử.

Nhưng thái tử vô tử, hoàng đế không có khả năng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho thái tử.

Hoàng hậu không dám làm lẫn lộn huyết thống hoàng gia, chỉ có thể để thái tử tự làm, nhưng thân thể thái tử không thể thừa nhận được hồ lang chi

được(xuân được).

Hoàng hậu rất khó xử, có phải nếu không đánh cuộc sẽ không có xác xuất thành công?

Tần vương phi ở phương diện này cũng không dám nói bậy, bởi vì nàng nói cái gì cũng sai, nghe lệnh hoàng hậu nương nương...Tương lai nếu thái tử có gì tốt xấu, người bị hạch tội đầu tiên chính là nàng.

Nàng càng thêm cẩn thận, khổ tư suy nghĩ phương pháp đẹp cả đôi đường.

Chuyện ở Giang Nam càng ngày nguy hiểm, Tiêu Duệ Hoa thỉnh cầu hoàng đế điều binh đã đưa lên mấy phần, mà ở biên cảnh chiến sự càng ngày càng kịch liệt, bát đại tổng binh cũng dâng sớ con kể lể gian nan, hoàng đế xoa trán, hẳn không có người dùng...

Lúc hăn khó khăn, Triệu Đạc Trạch thân xuyên áo giáp thỉnh chỉ:

- Bệ hạ, thần nguyện ý lãnh Thần Cơ Doanh gấp rút tiếp viện Giang Nam, vì người cứu tế bình định.

- Chỉ là vết thương của người...

Hoàng đế không phải không nghĩ tới Triệu Đạc Trạch cùng Thần Cơ Doanh, mà là Triệu Đạc Trạch bị Tần vương đánh quá nặng, thái y từng nói, đi đường dài sẽ ảnh hưởng tới vết thương.

Sao hoàng thượng có thể nhẫn tâm để Triệu Đạc Trạch ngàn dặm gấp rút tiếp viện?

- Nuôi binh ngàn ngày dùng trong một giờ, thần chỉ bị chút thương tích không đáng ngại, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, thần chịu long ân

của bệ hạ, lại là hậu duệ tôn thất, theo lý nên đền đáp bệ hạ, vì nước tận trung.

(Yul: Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách nghĩa là nước nhà lúc hưng thịnh hay lúc suy vong, một người dân thường cũng phải có trách nhiệm lo lắng.)

Triệu Đạc Trạch nói lời chuẩn xác, khí vũ hiên ngang, một thân chính khí, hoàng đế ngồi trên long y, cảm thán một câu:

- Quốc nạn hiện trung thần, khổ chiến sinh lương tướng, A Trạch, trầm nhớ kỹ phần trung tâm này của người, chờ người bình an trở về, trẫm sẽ phong thưởng cho người.

- Nay đó là thần nên làm, thần không cầu phong thưởng.

- Thưởng phạt phân minh, người muốn trẫm thành hôn quân sao?

- Thần không dám.

Triệu Đạc Trạch cúi đầu nhận sai, hoàng thượng ban thưởng cho hãn là đem hãn quá kế cho Yến Thân vương làm nhi tử nối dòng?

Làm nhi tử nối dòng của Yến Thân vương có nhiều ưu việt, Triệu Đạc Trạch hiểu rõ hơn bất luận kẻ nào, hãn đã tuyệt vọng với Tần vương, chỉ là trong giây lát lại có thêm một phụ thân.

Tuy Yến Thân vương sống không được bao lâu, Triệu Đạc Trạch vẫn có chút xa cách.

Chỉ là, hiện tại những chuyện này suy xét có chút sớm, hết thảy chờ hãn bình an trở về rồi nói.

Lường Hoài Giang Nam sinh mệnh hơn mười vạn bá tánh đè nặng trên vai Triệu Đạc Trạch, hãn không biết hãn có thể gánh vác nổi không, Tiêu

Duyệt Hoa đã dựng xong sân khấu, nếu ở thời khắc mấu chốt còn do dự thiếu sót, còn nói cái gì mà làm người quyền khuynh trong thiên hạ?

Gánh vác cần phải gánh vác, gánh vác không nổi, có liều mạng cũng phải chịu đựng.

Hoàng đế gật đầu chấp thuận cho Triệu Đạc Trạch lãnh năm ngàn binh mã Thần Cơ Doanh rời kinh.

Trước khi đi, hoàng đế quyết đoán giao quyền lợi cho Triệu Đạc Trạch, cũng hạ lệnh binh mã của các phủ huyện Giang Nam toàn quyền Triệu Đạc Trạch điều động.

Hoàng đế hầu như đã đem toàn bộ Giang Nam giao cho Triệu Đạc Trạch.

Chuyện này khiến các vị hoàng tử nhìn đến đỏ mắt.

Tần vương nhìn Triệu Đạc Trạch ngồi trên lưng ngựa khí phách hăng hái, quyền chưởng Giang Nam, trong lòng rất hụt hẫng.

Gió cuốn mây bay mạnh mẽ thay,

Xưa nay chinh chiến mấy ai về...

Nam tử hán đại trượng phu, ai không muốn công danh lợi lộc? Ai không muốn quyền bính hiển hách?

Cả đời Tần vương không làm được chuyện gì, Triệu Đạc Trạch lại làm được, tâm tình của Tần vương rất phức tạp cùng mất mát.

Triệu Đạc Trạch rời khỏi Tần vương phủ, càng ngày càng xuất sắc, sao có thể?

P/s: nhớ vote các tình yêu ơi... 🙏 🙏 🙏 🙏

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 114: Hết Thuốc Chữa

Nhi tử bị hãn từ bỏ năm giữ quân quyền Giang Nam, Tần vương khó có thể tiếp thu.

Hãn không hề nhìn ra Triệu Đạc Trạch có tài lãnh binh.

Trở lại vương phủ, Tần vương vẫn cảm thấy không thể tin được, nhìn Triệu Đạc Dật ở trong phủ đọc sách, Tần Vương cũng không phải chỉ có một mình Triệu Đạc Dật là nhi tử.

Trước kia hãn nhìn Triệu Đạc Trạch không vừa mắt, hiện giờ nhìn thế nào cũng thấy Triệu Đạc Dật không vừa mắt.

- Người đọc sách có ích lợi gì? Hoàng thượng sẽ không trọng dụng người, hoàng thượng thà trọng dụng tin tưởng A Trạch, cũng sẽ không trọng dụng người.

Tâm tình của Tần vương đang không tốt, mới vừa rồi các triều thần trào phúng nhìn hãn, khiến hãn rất khó chịu, bọn họ đều cười nhạo hãn từ bỏ nhi tử ưu tú, ánh mắt khinh thường giống như kim châm vào lòng hãn.

Triệu Đạc Dật nhàn nhạt nói:

- Đọc nhiều sách luôn có chỗ lợi.
- Hôn trưởng, người cũng muốn ngỗ nghịch với bốn vương?
- Phụ vương, xin người bớt giận.

Triệu Đạc Dật bất đắc dĩ nói:

- Vương phủ đang trong tình trạng không tốt, nhi tử biết người tức giận, nhưng càng như thế, người càng không thể sốt ruột, hoàng thượng vẫn rất coi trọng người, đại huynh phong cảnh, cũng là vương phủ phong cảnh, mặc kệ nói như thế nào thì hãn vẫn là nhi tử của người, điều này dù là ai cũng không thể phủ nhận. Tuy đại huynh có khúc mắc, nhưng vẫn rất hiểu thuận, qua trận này có lẽ đại huynh sẽ nghĩ thông suốt, sẽ chủ động dọn về vương phủ. Hãn vẫn lấy thân phận Tần vương thế tử lãnh binh xuất chinh. Người ngoài cũng không biết tình hình cụ thể trong vương phủ, chẳng qua chỉ có một chút lời đồn đãi mà thôi.

- Bốn vương không cần người giáo huấn.

- Phụ vương nếu muốn đại huynh trở lại vương phủ, người như vậy chỉ đẩy đại huynh ra xa mà thôi, không chừng người sẽ bị nhiều người cười nhạo.

- Hồn trưởng!

Tần vương then quá hóa giận đánh Triệu Đạc Dật một cái tát:

- Bốn vương không cần người giáo huấn.

Triệu Đạc Dật yên lặng cúi đầu:

- Nhi tử cáo lui.

Nếu lưu lại, thật sự tổn thương phai nhạt tình cảm phụ tử.

Trở về phòng, Hoàn Nương phát hiện trên mặt trượng phu có dấu vết, yên lặng bồi dưỡng cho hãn.

- Bọn họ không đau lòng người, nhưng ta đau lòng.

- Hoàn Nương, ta không sao.

Triệu Đặc Dật an ủi thế tử, thấp giọng nói:

- Trước kia phụ vương không phải như thế, có lẽ chuyện hoán tử kích thích quá lớn, một vị vương gia quyền cao chức trọng lại bị thân mẫu của ta chơi đùa, hấn oán hận nương của ta.

- Nhưng vương gia cũng không thể vì thế mà đánh người, luôn răn dạy người.

- Đến tận hôm nay ta mới hiểu, đại huynh trôi qua ngày tháng như thế nào.

- Vương gia cũng đánh thế tử gia?

- Có lẽ không đánh, nhưng có đôi khi mắng chửi so với đánh đập còn đã thương người hơn, đại huynh thay ta thừa nhận mười tám năm, hiện giờ cũng nên tới lượt ta thừa nhận Dương gia...Tội nghiệt.

Sao Triệu Đặc Dật lại không biết hoàng thượng có khúc mắc với Dương Soái?

Hoàn Nương cũng hiểu vài phần, nói:

- Phu quân chỉ là ngoại tôn Dương gia, Dương Gia Bảo mới là truyền nhân chính thống của Dương gia, hoàng thượng mặc kệ Dương Gia Bảo ở lại Vĩnh Ninh hầu phủ, phóng túng Dương Gia Bảo, vì sao lại không buông tha cho phu quân? Trên người người có huyết mạch hoàng thất, là chất tử của hoàng thượng, cũng giống như thế tử gia.

- Có đại huynh, hoàng thượng không cần ta.

Thần sắc Triệu Đặc Dật âm trầm đến mức tận cùng, đáy mắt nổi lên chí khí chua xót khó phai.

- Hoàng thượng sẽ không tăng thêm địa vị của Dương gia ở trong quân đội, đuôi to khó vẫy, đối với tân Quân mà nói là chuyện rất phiền toái. Gia Bảo có thể ở Vĩnh Ninh hầu phủ, chỉ vì hắn đi theo Khương nhị gia. Hoàng thượng tin tưởng Khương nhị gia cùng Vĩnh Ninh hầu, tin tưởng bọn họ sẽ không phản bội.

Tam đại danh soái cuối cùng chỉ còn lại Vĩnh Ninh hầu, cũng không phải chỉ vì Vĩnh Ninh hầu có phương pháp lãnh binh quá mức "bảo thủ".

Vĩnh Ninh hầu rất thông minh cũng rất thức thời là đức tính mà Dương Soái cùng lão Tần vương không có.

Vĩnh Ninh hầu cũng là người để hoàng thượng chứng minh hắn là minh quân, nếu tam đại danh soái đều chết oan chết uổng, mặc kệ hoàng thượng tô điểm bản thân đẹp đẽ như thế nào, sách sử cũng sẽ nói hoàng thượng là hôn quân tá ma sát lư(= qua cầu rút ván).

Hiện giờ biên cảnh không yên, một khi Man Di đánh vào kinh thành, hoàng thượng sẽ bị sách sử sỉ nhục.

Bởi vậy hoàng thượng phải bảo đảm địa vị của Vĩnh Ninh hầu, mặt khác hắn sẽ đề bạt coi trọng tướng lĩnh xuất chinh khác.

Chuyện ở Giang Nam chẳng qua chỉ là nơi mở đầu khảo thí Triệu Đặc Trạch, một khi hắn có thể giải quyết chuyện ở Giang Nam, hoàng thượng sẽ ban trọng trách.

Đừng nhìn Triệu Đặc Dật an ủi Tần vương nói Triệu Đặc Trạch sẽ trở lại vương phủ, Triệu Đặc Dật biết rõ hơn bất cứ ai khác, trở lại vương phủ chỉ có tước vị thế tử, đại huynh thật vất vả mới thoát khỏi trói buộc, sao có thể tiếp tục làm cá chậu chim lồng?

Nhất là khi trải qua cảm giác bay cao nhìn phong cảnh, phàm là nam nhân muốn có công tích đều sẽ không lui về chỗ cũ.

Hoàn Nương chỉ cảm thấy đau lòng:

- Phu quân...

- Không sao, mọi chuyện sẽ qua.

Triệu Đặc Dật cố gắng an ủi Hoàn Nương:

- Nàng không cần lo lắng cho ta, nói câu thật tâm, một đời Quân một đời thần, hoàng thượng long thể...Cũng không thể nào tốt, hiện giờ nội họa ngoại xâm, biên cương cùng Giang Nam đều không ổn định, cục diện càng phức tạp sẽ càng hao tổn tâm huyết của hoàng thượng, hơn nữa ở trong triều đình, các vị hoàng tử đều có tư tâm, sau khi tam hoàng tử thất bại, lấy toàn gia tước thiêu đã lý giải hết thảy, này đối với hoàng thượng mà nói là đả kích rất lớn, mặc kệ nói như thế nào, tam hoàng tử cũng là thân sinh nhi tử của hoàng thượng.

Tam hoàng tử chọn phương tức quyết tuyệt để chết, người không thể tiếp thu kết quả này chính là hoàng đế.

Nếu không phải cục diện hiện giờ quá phức tạp, chỉ sợ hoàng thượng đã sớm ngã bệnh.

Ánh mắt Triệu Đặc Dật nghi hoặc, thật ra hẳn từng hoài nghi chân tướng vụ tự thiêu, nhưng ai cũng không thể đụng chạm vào chân tướng này...

Chỉ là, nếu thực sự có người ở sau lưng thao tác hết thảy, người đứng phía sau màn sẽ thu tay lại sao?

Sẽ không, Triệu Đặc Dật tin tưởng chuyện này chỉ mới bắt đầu, về sau sẽ liên lụy càng ngày càng nhiều người.

Kinh thành quá loạn, quá phức tạp, Tần vương phủ đã không còn tư cách chơi một ván cờ, cũng không thể chiếm được ưu việt.

Triệu Đặc Trạch lãnh binh tới nam hạ, Tần vương phi sở sinh ra tam tử lại bị giam giữ ở Đông Cung.

Hiện giờ người có thể khởi động Tần vương phủ chỉ còn một mình hắc, dù Tần vương đối xử với hắc không tốt, hắc cũng không thể trơ mắt nhìn vương phủ sụp đổ.

- Hoàn Nương, sau này mặc kệ ai tới vương phủ, nàng đừng để cho thái phi gặp khách.

- Ta sẽ tận lực, thái phi không nhất định sẽ nghe ta.

Triệu Đặc Dật sâu kín thở dài:

- Tận lực là được.

- Vương gia đâu? Hắc có thể hay không?

- Phụ vương luôn cẩn thận cầu toàn, hắc sẽ không đề cập đến các vị hoàng tử, chỉ là cũng không thể thả lỏng, ta đi nói cùng phụ vương xem sao.

- Phu quân vất vả rồi.

Càng khiến người khác khó chịu chính là, Triệu Đặc Dật vất vả không người nào biết, cũng sẽ không có ai xưng tán hắc vì vương phủ mà làm hết thảy.

Hết thảy chỉ đơn giản vì hắc là nhi tử của Dương phi, Tần vương cũng thế, thái phi cũng vậy, thậm chí trong lòng Triệu Đặc Dật cũng nghĩ, mẫu nợ tử trả, Triệu Đặc Dật làm này nợ chỉ muốn hoàn lại cái nợ mà Dương phi thiếu bọn họ, là bốn phận.

Hoàn Nương đau lòng ôm trượng phu, nghẹn ngào nói:

- Nếu ta tranh đua một chút, nếu phụ thân ta cũng giống Khương nhị gia là có thể giúp đỡ người.

Nếu năm đó Khương Lộ Dao gả cho Triệu Đặc Dật, nhất định sẽ không giống nàng cái gì cũng không thể giúp.

Triệu Đặc Dật im lặng, ngăn chặn đáy lòng trào lưu tư tưởng, nói:

- Không phải ai cũng có thể làm Khương nhị gia, cũng không phải ai cũng là Hoàn Nương.

- Phu quân...

- Hoàn Nương không chê ta, ta cũng sẽ không ghét bỏ nàng, chúng ta cùng nhau sinh hoạt, không cần nghĩ tới người khác thế nào.

- Ừ.

- Chỉ là Hoàn Nương nên nhắc nhở cô cô của nàng một chút, lúc này ngàn vạn lần đừng liên lụy đến các vị hoàng tử, ta cảm thấy có người điên rồi, chỉ là không biết là ai mà thôi.

- Ta nói cô cô sẽ không nghe, cô cô sợ một khi thái tử đăng cơ, hoàng hậu làm thái hậu sẽ không tha cho nàng.

- Thái tử?

Triệu Đặc Dật chậm rãi nói:

- Địa vị so với trước kia càng không ổn.

- Vậy chẳng phải vương phi đã uổng phí tâm cơ?

- ...

Triệu Đặc Dật thở dài:

- Chỉ có Tần vương phủ an ổn, mới có thể bảo đảm mẫu phi an toàn.

Hoàn Nương nghe xong lời này lại yên tâm không ít, nếu thái tử có gì bất trắc, hoàng hậu cũng xong rồi.

Nhưng hoàng hậu xong rồi, không có ý nghĩa là cô cô có thể thăng vị, nàng phải tìm cơ hội vào cung khuyên nhủ cô cô.

Chỉ là cô cô rất cố chấp, Hoàn Nương cảm thấy đau đầu.

Triệu Đạc Dật thấp giọng nói:

- Từ từ tính.

Tần vương phủ rơi vào khốn cảnh như vậy, sao có thể hấp dẫn đại huynh?

Triệu Đạc Trạch lãnh binh xuất chinh, mới ra khỏi kinh thành, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa ngừng ở con đường bên cạnh.

Hắn nói khẽ với phó tướng một hai câu, một mình đi tới bên cạnh xe ngựa, vén lên màn xe, chui vào.

- Dao Dao.

Triệu Đạc Trạch gắt gao ôm ái thiếp vào lòng, nhẹ nhàng hôn trán ái thiếp:

- Vừa rồi nàng thấy không?

- A Trạch rất uy phong.

Khương Lộ Dao khích lệ Triệu Đạc Trạch:

- Rất oai hùng, như một đại anh hùng ngăn cơn sóng dữ.

- Tương lai sau này ta sẽ càng uy phong.

Triệu Đạc Trạch bộc lộ hưng phấn, cuối cùng hẳn đã hiểu, từ xưa đến nay rất nhiều người theo đuổi quyền lực, chỉ có nhăm nháp qua mị lực quyền lợi, khiến người ta cảm giác loại này có bao nhiêu mỹ diệu, khiến người trầm mê.

- Người...

Khương Lộ Lộ suy nghĩ, nhẹ giọng nói:

- Quyền lực tuy tốt, nhưng chúng ta phải làm người khống chế quyền lực, chứ không phải làm nô lệ cho quyền lực.

- Ta biết, có Dao Dao ở bên cạnh, ta sẽ không trầm mê lạc lối.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 114+2: Hết Thuốc Chữa

Hắn không chỉ có Dao Dao, còn có nhạc phụ, còn có nhi nữ chưa xuất thế, này đó so với quyền lực càng quý giá hơn.

Hắn vẫn luôn nhớ rõ, thu hoạch quyền lực chính là nguyên nhân khiến hắn hành động, chỉ muốn người hắn để ý được trôi qua ngày tháng tốt đẹp.

Hy vọng nhi nữ không trải qua cuộc sống giống hắn.

Nhi nữ nên có hạnh phúc, có tuổi thơ được phụ mẫu quan ái.

Khương Lộ Dao cười gật đầu:

- Ta biết ngươi là người có chủ ý, bùa bình an này tuy có chút tục khí, nhưng là ta thành tâm cầu khẩn, A Trạch, ta hy vọng ngươi có thể bình an.

Nàng đem bùa bình an đeo lên cổ Triệu Đặc Trạch, thuận thế hôn bờ môi của hắn:

- Đừng để ta lo lắng. Ta thà có một trượng phu tay đầy huyết tinh, cũng không muốn thấy ngươi bị người khác nâng vờ, ngươi hiểu không?

- Ừ, ta nhớ rõ.

Sao Triệu Đặc Trạch có thể quên Khương Lộ Dao từng đánh giá Dương Soái? Sao hắn có thể quên, hắn đã đáp ứng nàng những gì?

Phu quân tàn bạo huyết tinh ở trong mắt người khác là tội không thể tha, nhưng Dao Dao lại không để ý, chỉ cần bọn họ tốt đẹp, Dao Dao không sợ

bị người đời chửi mắng.

- Chuyện ở Giang Nam, người nên thương lượng cùng Tiêu đại nhân.

- Ta nhớ rõ.

- Chỉ là ta nghĩ A Trạch nhất định sẽ chiếm thế chủ động, ta sớm thấy Tiêu đại nhân là người không gì không dám làm, A Trạch phải hung hăng bức ép hắn, để hắn mưu tính không lộ chút sơ hở, để hắn nắm chặt nơi mấu chốt nhất, nhân tài thế này mà không trọng dụng, chẳng phải thật có lỗi với hắn?

- Được, ta nhớ rõ.

Triệu Đạt Trạch thích nhìn Dao Dao tính kế người khác, đặc biệt là giúp hắn tính kế người khác, ngọt ngào chảy vào lòng, sao hắn có thể không để ý Dao Dao, sao có thể không yêu nàng.

- Còn có nha, ở Giang Nam có rất nhiều mỹ nhân, người cũng đừng quên ta đang mang thai rất vất vả.

- Ta nhớ rõ.

- Không được đến gần mỹ nhân, thấy người xinh đẹp hơn ta, người phải tự mặc niệm mười lần, Dao Dao là xinh đẹp nhất, ai xinh đẹp hơn Dao Dao đều là ảo ảnh, ảo giác.

- Được.

Triệu Đạt Trạch cong khoe môi, cánh tay càng siết chặt, nếu không phải hắn lãnh binh xuất chinh, ở kinh thành cần người lưu lại, thì hắn đã dẫn Dao Dao cùng đi, thấp giọng lặp lại:

- Dao Dao là xinh đẹp nhất, ai xinh đẹp hơn Dao Dao đều là ảo ảnh, ảo giác.

Không thể trách Khương Lộ Dao quá mẫn cảm, nữ nhân mang thai luôn thích suy nghĩ miên man, xã hội phong kiến nam tôn nữ ti, lại cho Triệu Đạc Trạch quyền lợi tam thê tứ thiếp, sao Khương Lộ Dao có thể không để ý, không lo lắng?

Triệu Đạc Trạch hợp mưu cùng Tiêu Duệ Hoa, không chừng sau khi trận chiến này kết thúc, hai người bọn họ có thể nắm giữ hơn phân nửa Giang Nam.

Quan viên ở Giang Nam lại không đưa mỹ nhân cho bọn họ?

Mỹ nhân Giang Nam đều chuẩn bị cho bọn hắn.

- A Trạch, ta không có nói đùa, ta không thể chịu đựng nhất, chính là chia sẻ người với người khác.

- Chia sẻ? Ta?

Sao hắn nghe Dao Dao nói, như kiểu hắn là nam nhân nhất định phải tìm nữ nhân mới vui sướng?

- Đúng vậy, chính là chia sẻ.

Khương Lộ Dao ôm Triệu Đạc Trạch:

- Người của ta, người là người của ta, không thể để người khác chạm vào.

Triệu Đạc Trạch nói:

- Dao Dao tin tưởng ta..... Ta từng hoàn khố, từng phong lưu, từng lang bạc, nhưng nàng kéo ta thoát khỏi vận mệnh thật đáng buồn, ta...Sao ta có thể đi tìm người khác?

Nếu không có Dao Dao, Triệu Đạc Trạch không dám nghĩ hiện giờ hân sẽ là bộ dạng gì.

Có đôi khi hân nhớ lại vài lần nghìn cân treo sợi tóc, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, hân càng thêm quý trọng ngày tháng hạnh phúc bên nàng.

- Người thích ta, hay là muốn báo ân?

- Thích nàng, yêu nàng.

Triệu Đạc Trạch thâm tình nói:

- Chỉ thích một mình nàng, thích mọi thứ thuộc về nàng.

- Được rồi, người có thể đi rồi.

Khương Lộ Dao đá chân Triệu Đạc Trạch:

- Ta cùng hài tử trong bụng ở kinh thành chờ người.

Triệu Đạc Trạch áy náy nói:

- Ta có thể sẽ không thấy nàng sinh sản...

- Nghe nói nữ nhân sinh hài tử nhìn rất xấu, ta không muốn để người nhìn thấy ta xấu.

Tiệc nuôi nhất định là có, nhưng người sống cả đời sao có thể mọi chuyện đều như ý?

Khương Lộ Dao nhìn hân nói:

- Cười đi, ta thích nhìn A Trạch tươi cười, mỗi tối, ta sẽ nhớ người tươi cười như mộng, A Trạch, chúng ta đã rất hạnh phúc, hạnh phúc quá sẽ bị ông trời ghen ghét. Phụ mẫu, ca ca cùng tẩu tử, còn có tổ phụ tổ mẫu đều ở đây, người còn lo lắng ta chịu không nổi sao?

- Chỉ cần nghĩ đến người, nghĩ đến ta sinh ra cốt nhục của chúng ta, ta sẽ tràn đầy động lực, ta muốn sinh hài tử cho A Trạch.

- Ủ.

Triệu Đạc Trạch cay khóe mắt, cười sáng lạn:

- Dao Dao, chờ ta.

- Ủ.

- Nhất định phải chờ ta.

- Nhất định, chờ người.

Triệu Đạc Trạch hôn môi Khương Lộ Dao, rồi xoay người xuống xe ngựa. Ngồi lên lưng ngựa, hắn chạy quanh xe ngựa hai vòng, rồi giục ngựa gior roi đuổi theo binh sĩ Thần Cơ Doanh.

Năm ngàn binh sĩ giúp Triệu Đạc Trạch tranh dân tâm bá tánh trong thiên hạ.

Hiện giờ hắn đã có thê nhi, không thể giống như trước kia xử sự tùy ý, hắn phải cho Dao Dao trải qua cuộc sống thật tốt đẹp.

Lần này tới Giang Nam, hắn không được phép sai lầm.

Đến khi không còn nhìn thấy Triệu Đạc Trạch, Khương Lộ Dao mới sai người đánh xe hồi kinh.

Con đường rất bình thản, Khương Lộ Dao không cảm thấy xóc nảy, nàng vuốt ve bụng nhỏ, hơi buồn ngủ.

Gần đây nàng rất dễ ngủ, lần này mang thai, hài tử rất ngoan, rất ít lặn lội nàng, chỉ có khuyết điểm duy nhất chính là thích ngủ.

- Thế tử phi, thế tử phi.

- A.

Khương Lộ Dao bị tiếng la bên ngoài đánh thức:

- Đã đến hầu phủ?

Triệu Đặc Trạch vẫn là Tần vương thế tử, Khương Lộ Dao vẫn là Tần vương thế tử phi, nàng không biết khi nào hoàng thượng sẽ quá kế A Trạch.

Chỉ là sau khi A Trạch bình định Giang Nam, quá kế...Nàng cũng từ Tần vương thế tử phi nhảy lên Yến Thân vương thế tử phi.

- Không phải, là...Là Khương phu nhân.

- Khương phu nhân nào?

- Phu nhân của Tiêu đại nhân, là tứ tiểu thư.

- Khương Lộ Kỳ?

Khương Lộ Dao hoàn toàn thanh tỉnh, từ khi Tiêu Duệ Hoa thú hai phòng, nàng không còn nghe gì về Khương Lộ Kỳ.

- Nàng ở bên ngoài?

- Không phải, là nha hoàn của Khương phu nhân.

- Nàng có chuyện?

- Khương phu nhân bệnh tình trầm trọng, nha hoàn của nàng trộm ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài xe ngựa truyền tới tiếng khóc:

- Thế tử phi, cầu xin người cứu tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư sắp chết.

- Sắp chết?

Khương Lộ Dao vén màn xe, thấy nha hoàn khô gầy quỳ gối bên cạnh xe ngựa:

- Người là người hầu hạ nàng?

- Dạ, nô tỳ là Bích Ngân được phân đến bên người tiểu thư, người chắc đã nhìn thấy nô tỳ.

- Những người còn lại đâu?

- Phần lớn đều rời đi, cũng có tỷ tỷ xa gả, hiện giờ bên người tiểu thư chỉ còn một mình nô tỳ.

Khương Lộ Dao hỏi:

- Là nàng sai người tới tìm ta?

Vì tứ gia bị xử trảm, toàn bộ tứ phòng xóa tên khỏi gia phả, Khương Lộ Dao sẽ không gọi Khương Lộ Kỳ là tứ muội muội.

Chỉ là nàng không biết Khương Lộ Kỳ tìm nàng làm gì? Lúc ấy không phải đã nói rõ ràng rồi sao?

- Phu nhân sắp bị nhị phu nhân bức tử...Nô tỳ tới cầu cứu, tiểu thư nói người nhất định sẽ hỗ trợ...

- Người nói lời này, ta không tin.

- Nô tỳ nói thật, nô tỳ không dám lừa gạt thế tử phi.

- Ta so với người còn hiểu biết Tiêu đại nhân hơn, nếu hãn quyết định vai chọn cũng sẽ không hưu thê tái thú, hãn sẽ không thú tân phu nhân để bức

tử nàng, huống chi ta vẫn luôn cho rằng, không ai có thể bước ai đến đường cùng, nàng rơi vào kết cục hiện giờ, chỉ vì nàng mãi luẩn quẩn trong lòng mà thôi. Người tới cầu ta, không bằng khuyên nàng suy nghĩ thoáng một chút, có lẽ nàng còn có thể cứu chữa.

- ...

Bích Ngân khó trả lời, tuy nhị phu nhân không cho Khương phu nhân ra cửa, nhưng ăn uống tiêu dùng đều cung cấp đầy đủ cho Khương phu nhân, cũng không trách móc nặng nề Khương phu nhân.

Trước kia thậm chí nàng còn đi thỉnh an Khương phu nhân, ở đâu cũng tôn Khương phu nhân là tỷ tỷ.

Nhưng Khương Lộ Kỳ không muốn để ý đến nhị phu nhân, có khi còn chửi ầm lên, nhị phu nhân cũng không đi thỉnh an nữa, nhưng ăn uống tiêu dùng vẫn an bài thật sự chu toàn.

Cho dù ăn ngon uống tốt cũng không cứu được Khương Lộ Kỳ, cho dù nàng hưởng dụng hoa phục mỹ thực, vẫn như cũ cốt sấu như sài(gãy trơ xương), luôn mặc niệm là Khương Lộ Dao hại nàng.

Tin tức bên ngoài, Khương Lộ Kỳ cũng không biết, chỉ là hôm nay Khương Lộ Kỳ tản bộ hoa viên, nghe bên ngoài tường vô cùng náo nhiệt, cách vách hậu viện Tiêu gia là đường lớn.

Khương Lộ Kỳ nghe có người nghị luận Tần vương thế tử, nghị luận hãn lĩnh binh xuất chinh, nghị luận ân oán giữa hãn với Tần vương...Thậm chí nghị luận chuyện hoán tử...

Khương Lộ Kỳ giống như nổi điên ép hỏi hạ nhân Tiêu gia, hiểu rõ mọi chuyện, nàng sai Bích Ngân đi thỉnh Khương Lộ Dao tới đây, hạ nhân có thể trả lời chỉ là lời đồn đãi bên ngoài, Khương Lộ Kỳ muốn biết vì sao

chuyện hoán tử bùng nổ, Triệu Đạc Trạch lại có thể vẻ vang lãnh binh xuất chinh.

Ai cũng biết, chỉ cần Triệu Đạc Trạch bình định Giang Nam, hẳn sẽ có một phần tiền đồ cầm tú.

Thậm chí so với chuyện hẳn làm Tần vương thế tử càng phong cảnh hơn nhiều.

Khương Lộ Kỳ không thể tiếp thu điều này, là ông trời lừa gạt nàng, hay nàng đã trải qua cuộc sống chỉ là một cơn ác mộng hư vô mờ ảo?

Nếu là ác mộng, vì sao nàng lại có cảm giác đau đớn?

Bích Ngân dập đầu nói:

- Nô tỳ thật sự không dám lừa gạt thế tử phi, nếu người không đi thăm phu nhân, nàng thật sự sẽ chết, cầu thế tử phi niệm phần tình cảm ngày xưa, đi gặp phu nhân đi, nàng...Nàng đã rất thảm.

- Hiện tại không phải lúc thích hợp.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt nói:

- Ta chỉ cho người cách trị liệu bệnh tình của nàng, chỉ cần nói với nàng một câu, nàng phải sống mới có thể nhìn thấy kết cục cuối cùng của Tần vương thế tử, mới có thể hiểu ra cái gì là thế sự vô thường, nàng không nhìn thấy A Trạch ưu tú, ta có thể nhìn thấy, nếu lúc này nàng tự ghen ghét mà chết đi, như vậy nếu nàng lại có kiếp sau, vẫn như cũ sẽ gặp kết quả như kiếp này, bởi vì nàng hoàn toàn không rõ, như thế nào là nhân sinh.

Buông xuống màn xe ngựa, Khương Lộ Dao nói:

- Đi thôi.

- Thế tử phi...

Bích Ngân muốn tiến lên ngăn cản xe ngựa, thị vệ hầu phủ liền đẩy Bích Ngân ra xa.

Mới vừa rồi thế tử phi không nói gì, bọn họ cũng không dám ngăn cản Bích Ngân, lúc này thế tử phi đã biểu lộ thái độ, nếu thị vệ vẫn để Bích Ngân tiến lại gần, chính là thất trách, trở về sẽ bị Khương nhị gia trách mắng.

Làm việc trong Vĩnh Ninh hầu phủ, có thể đắc tội bất luận kẻ nào, nhưng không thể đắc tội nhị tiểu thư Tần vương thế tử phi.

Khương Lộ Dao xoa xoa trán, thật sự không thể hiểu Khương Lộ Kỳ nghĩ cái gì trong đầu.

Lúc này Khương Lộ Kỳ không nên hỏi Triệu Đặc Trạch như thế nào, mà nên dưỡng tốt thân thể, tranh thủ văn hồi tình cảm của Tiêu Duệ Hoa, Tiêu Duệ Hoa mới là trợ thủ của nàng.

Khương Lộ Kỳ vẫn chiếm ưu thế, Tiêu Duệ Hoa rất để ý thanh danh, đương nhiên sẽ không vì phụ thân của Khương Lộ Kỳ xảy ra chuyện mà hờn nàng.

Chỉ cần Khương Lộ Kỳ chịu đựng tâm, dù không thể khiến Tiêu Duệ Hoa hồi tâm chuyển ý, nhưng ngày tháng cũng sẽ từ từ tốt lên, nếu có thể có hài tử...Nửa đời sau cũng có chỗ dựa vào.

Khương Lộ Dao thở dài một hơi, Khương Lộ Kỳ đại đột hết thuốc chữa.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 115: Cung Biển

Cho dù Khương Lộ Dao đi gặp Khương Lộ Kỳ thì có thể như thế nào?
Có thể thay đổi tư tưởng của Khương Lộ Kỳ?

Khương Lộ Kỳ tự trôi qua ngày tháng thành như vậy, trừ nàng suy nghĩ luẩn quẩn ra, Khương Lộ Dao không nghĩ được nguyên nhân nào khác, nàng chỉ quan tâm chuyện hoán tử bại lộ Triệu Đặc Trạch sẽ như thế nào, chứ không tự ngẫm lại nửa đời sau của nàng sẽ trôi qua như thế nào.

Khương Lộ Dao sẽ đi gặp Khương Lộ Kỳ, nhưng không phải lúc này.

- Dao Dao, người đã trở lại.

Khương nhị gia cẩn thận nâng đỡ nữ nhi, hẳn ở cửa hầu phủ chuyển động hơn nửa canh giờ, ngoài miệng oán giận:

- Tiểu tử chỉ xuất chinh thôi, người cần gì đích thân đưa tiễn? Dao Dao a, hiện giờ người đang có mang, có gì muốn nói cùng tiểu tử, ta có thể nói thay.

- Phụ thân...

Khương Lộ Dao cảm thấy bất đắc dĩ, lại có vài phần cảm động:

- Ta có vài câu muốn nói cùng A Trạch, không thích hợp để người chuyển lời.

Khương nhị gia bĩu môi:

- Cái gì không thích hợp, là người không yên tâm về ta.
- Phu thê nói lời âu yếm không cần người hỗ trợ.
- Dao Dao cùng A Trạch nói gì đó?

Khương nhị gia hứng thú hỏi, Khương Lộ Dao lạnh mặt nhìn hẳn, Khương nhị gia cười ngượng ngùng:

- Không nói thì thôi.
- Đương nhiên không thể nói với người.
- ... Buổi tối phòng bếp có chuẩn bị đồ ăn mà người thích, ăn nhiều một chút, ngủ ít thôi.
- Phụ thân.
- Được rồi, được rồi, ta không nói nữa. Tiểu tể đi Giang Nam cũng tốt, đỡ phải thấy người mơ màng muốn ngủ, không muốn nói chuyện với tiểu tể.
- Người còn bảo không nói?

Khương nhị gia cười ngây ngô, nâng Khương Lộ Dao vào cửa, đao to búa lớn ngồi trên chủ vị, chờ dùng bữa.

Tuy Khương Lộ Dao ngủ cũng tương đối nhiều, nhưng vẫn quan tâm đến chuyện bên ngoài, đặc biệt là gần đây bên ngoài gió nổi mây phun, biến hóa quá nhanh.

Khương nhị gia được bề hạ tín nhiệm, nhưng này cũng có ý nghĩa Khương nhị gia có khả năng sẽ bị cuốn vào phong ba.

Khương nhị gia không phải là người đủ tư cách chính trị, không đủ tàn nhẫn, không đủ vô sỉ, có đôi khi xử trí theo cảm tính, Khương nhị gia làm việc theo cảm tính sẽ dễ bị người tính kế.

Trước kia Khương Lộ Dao chỉ ngóng trông Khương nhị gia ăn được chơi vui là đủ.

Hiện giờ Khương nhị gia vì nàng mà phải bầu bạn với hoàng thượng, tuy có Dương Soái làm bùa hộ mệnh, nhưng cũng không thể an toàn, Khương Lộ Dao rất sợ Khương nhị gia vì ai nói mấy câu mà chọc phải thị phi.

Triệu Đạc Trạch ở kinh thành còn đỡ, hẳn có thể giúp Khương Lộ Dao trông chừng Khương nhị gia.

Hiện giờ Triệu Đạc Trạch lãnh binh xuất chinh, Khương nhị gia bị khắp nơi chú ý càng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Bắc cương không yên ổn, nhưng có bát đại tổng binh trấn thủ, một chỗ một lát còn chưa uy hiếp đến kinh thành.

Nhưng chuyện ở Giang Nam lại khác, trừ Giang Nam rất quan trọng ra, đề thành Giang Nam cùng Hoàng lăng đều liên lụy đến hoàng tử.

Càng có khả năng liên lụy thái tử thay đổi địa vị.

Khương Lộ Dao hỏi:

- Phụ thân ở bên ngoài có nghe được tin tức gì không?

- Không có.

Khương nhị gia vừa ăn vừa nói:

- Dao Dao không cần lo lắng cho ta, cho dù có xảy ra chuyện cũng không liên lụy đến ta được.

- Người hay gặp hoàng thượng, thường xuyên vào cung, sao ta có thể không quan tâm, hiện giờ A Trạch xuất chinh lãnh binh, mặc kệ là hoàng thượng, hay là hoàng tử đều sẽ "lau mắt mà nhìn" phụ thân, đừng nghĩ ngoài mặt hoàng thượng luôn ôn hoà với người, nghĩ là thành thật với nhau, là người có thể an toàn, làm hoàng đế có ai là người đơn giản.

Làm hoàng đế đều vô tình, điểm này Khương Lộ Dao nhất định phải khiến Khương nhị gia hiểu rõ.

Khương nhị gia nhìn thì cứng rắn, nhưng tâm địa rất mềm, hoàng đế bị các vị hoàng tử làm thương tâm, không chừng Khương nhị gia sẽ an ủi hoàng thượng, này là không được.

Hoàng đế có hôm nay cũng không thể trách các vị hoàng tử, hoàng đế cũng phải gánh vác một phần trách nhiệm.

Nếu hấn sớm nhận định thái tử, phong vương cho các hoàng tử còn lại, không khơi mào dã tâm của các vị hoàng tử, sẽ không xuất hiện loạn cục như hôm nay.

- Phụ thân, chuyện tam hoàng tử tự thiêu, người nhớ kĩ không thể trộn lẫn, nhất định phải nhớ rõ.

- Toàn gia tam hoàng tử quá thảm thiết, có người làm ra chuyện này?

Khương nhị gia nhớ đêm hôm đó ngọn lửa thiêu đốt đến nửa đêm, sau lưng lạnh ngắt:

- Ta tình nguyện tin tưởng tam hoàng tử tự làm...Nếu có người tính kế, bọn họ không có nhân tính.

- Muốn tranh ngôi vị hoàng đế phải là người tàn nhẫn độc ác, phụ thân, đám người kia không giống chúng ta.

- Ủ, ta nghe Dao Dao, tuyệt đối không nhắc hay nhiều lời về vụ tam hoàng tử tự thiêu.

- Gần đây người dừng tiến cung, lúc này hoàng thượng dễ dàng bạo nộ, không chừng sẽ giết người, nếu hoàng thượng triệu kiến...phụ thân, phải nhớ rõ nói nhiều chuyện phong nguyệt, chuyện triều chính không được đề cập tới. Dù sao hoàng thượng cũng không trông cậy người có thể nhìn rõ thế cục trong triều, ngoài ra không cần tự đưa nước trà, thức ăn cho hoàng thượng. Những việc này có người khác làm.

- Ủ.

Khương nhị gia thiếu chút nữa đã đi tìm quyển vở ghi lại những gì Khương Lộ Dao nói.

Khương nhị gia đầu óc không đủ dùng, nhưng vẫn biết ai thiệt tình đối đãi với hắn, ai có khả năng hại hắn, chỉ có Dao Dao sẽ không bao giờ hại hắn.

Dao Dao nói rất nhiều chuyện, hắn không hiểu được, chỉ là không hiểu, không phải có ý nghĩa là hắn sẽ không làm theo lời Dao Dao nói.

- Còn nữa ta có giáo người mấy phương pháp cấp cứu, người nhất định phải nhớ rõ, nếu gặp phải lúc hoàng thượng bị kích thích khó thở, người liền tiến lên hỗ trợ, ta là nói trong tình huống khẩn cấp, nếu không đừng dùng.

- Không phải Dao Dao đã nói, cái gì cũng không cho ta quản sao?

- Nếu chẳng may hoàng thượng vì tức giận mà bệnh nặng hoặc là...Đối với Đại Minh triều không phải là chuyện tốt, bắc cương bất bình, Giang Nam hỗn chiến, thiên hạ sẽ đại loạn. Có một câu nói thà làm chó thời bình, không làm người thời loạn, hiện giờ thực lực của A Trạch cùng chúng ta không đủ bảo đảm bình an. Có thể không chiến loạn là tốt nhất.

Khương Lộ Dao có tàn nhẫn, cũng không muốn Trung Nguyên hỗn chiến.

Nếu Khương nhị gia có thể cứu được hoàng thượng lúc tức giận mà khó thở, cứu giúp hoàng thượng là chủ yếu.

Hoàng thượng có tật xấu là tức ngực khó thở, còn có suyễn là tai hoạ ngầm, Khương Lộ Dao thỉnh thoảng cho chút nước được kìm hãm bệnh này, nàng kết hợp với công cụ hiện đại là bình xịt nhỏ giao cho Khương nhị gia.

- Người cầm đi, nếu hoàng thượng triệu kiến người, người phải nhớ là lấy ra tự xịt bản thân hai cái, rồi nói gần đây người hay thở trầm trọng, ngực đau, khí đoản, cảm thấy thở dốc khó khăn.

- ...Được.

Khương nhị gia tò mò tiếp nhận bình được, mặt sau còn có một cái túi hơi, rất thú vị, hần nhéo túi hơi một cái, bình được phun ra "hơi nước"

- Thú vị, thú vị.

- Phụ thân.

Khương Lộ Dao xụ mặt hỏi:

- Chơi rất vui sao?

- A, không vui.

Khương nhị gia lập tức thu hồi bình được:

- Ta hiểu ý tứ của Dao Dao, ở trong cung mang theo được là kiêng kị, ta tự xịt chính mình, về sau lại dùng cho hoàng thượng cũng có thể nói rõ được, có phải không, Dao Dao? Thật ra phụ thân người rất thông minh nha.

Khương Lộ Dao dờ khóc dờ cười nói:

- Ừ rất thông minh.

- Còn gì nữa?

Khương nhị gia cẩn thận hồi tưởng những gì Dao Dao đã nói:

- Ta thấy ta tốt nhất đừng tiến cung, tiến cung quá nhiều phiền toái, phải chú ý nhiều chuyện như vậy, mà ta trước giờ tiến cung cũng không được tự nhiên...

- Không phải người không muốn đi, là có thể không đi.

Hoàng thượng có chỉ, Khương nhị gia có thể kháng chỉ bất tuân sao?

- Biểu tấu.

- Gia Bảo, vào đây.

Khương nhị gia rất nhiệt tình với Dương Gia Bảo, lôi kéo tay Dương Gia Bảo nói:

- Có cái gì không thích cứ nói cùng ta, đừng có khách khí, trước khi biểu ca của người xuất chinh có nhờ ta chiếu cố người thật tốt.

- Khương bá phụ, ta rất tốt.

Tuy gần đây Dương Gia Bảo chịu nhiều đả kích, nhưng tinh thần, thân thể của hắn so với trước kia tốt hơn rất nhiều, các phương diện đều không tồi, đi theo Khương nhị gia cũng coi như là thấy việc đời, lại bị Khương Lộ Dao sai sử này nọ, Dương Gia Bảo phát giác lúc này mới gọi là nhân sinh.

Là tốt hay là xấu, tóm lại hắn không bị hại.

Khương Lộ Dao dạy dỗ hần công khóa chính là muốn vì nước nhà mà cống hiến, thì phải bảo toàn chính mình, tánh mạng không còn, sao có thể vì nước nhà mà cống hiến?

Binh giả quý đạo giả cũng thế, chỉ cần có thể đạt được mục đích, thủ đoạn đề tiện cũng là binh pháp phù hợp, dùng tiêu hao ít nhất đổi lấy chiến quả to lớn mới là điều ta phải làm.

(Yul: binh giả quý đạo giả nghĩa là chiến tranh là con đường ma quỷ. Ngụ ý là phải gian trá.)

Gần đây tư tưởng của Dương Gia Bảo đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tuy hần chưa làm được bộ mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng thừa nhận năng lực đã rất mạnh.

- Mân Cẩn biểu ca đối xử với ta rất tốt, vẫn hay dẫn ta đi chơi, Vĩnh Ninh hầu cùng Gia Mẫn quận chúa cũng rất quan ái ta, Khương bá phụ yên tâm, ta ở hầu phủ không bị ai khi dễ.

- Gia Bảo có muốn đi nơi khác chơi không?

Khương nhị gia dụ hoặc Dương Gia Bảo:

- Tiểu tử Mân Cẩn kia cũng chỉ biết chuyển động vây quanh tức phụ, thời gian nhàn rỗi cũng không nhiều, phụ thân của ta cùng mẫu thân luôn... Đó là phương thức ở chung của bọn họ, làm văn bối không thể nhiều lời, bên ngoài rất vui, ngày mai ta mang người đi...

- Khụ khụ.

Khương Lộ Dao ho khan hai tiếng:

- Phụ thân muốn mang biểu đệ đi đâu?

- ... Nơi nào cũng không đi.

Khương nhị gia suy sụp cúi mặt:

- Không đi đâu hết.
- Phụ thân, người từng đáp ứng với ta, sẽ không bao giờ đi nơi đó chơi đùa.
- Nhớ rõ, nhớ rõ.

Khương nhị gia hận không thể chỉ trời thề thốt, Dương Gia Bảo rất hoang mang, Khương Lộ Dao nói:

- Biểu đệ đừng nghe phụ thân ta nói, nơi đó không thích hợp với người, gần đây biểu đệ tốt nhất nên ở hầu phủ, ta lo lắng phong ba bên ngoài sẽ liên lụy đến biểu đệ.
- Biểu tẩu có hảo ý, ta hiểu rõ, ta sẽ báo tin cho bá mẫu, để các vị bá thẩm cẩn thận.
- Các nàng không cần quá lo lắng.

Khương Lộ Dao luôn có thói quen xem xét các biến số có khả năng xuất hiện nguy hiểm mà tận lực suy nghĩ.

Làm như vậy sẽ hao phí rất nhiều tâm huyết, nhưng đã có dự phán, lúc bị nguy hiểm cũng sẽ không luống cuống tay chân, không biết theo ai.

Hiện giờ Dương gia chỉ còn một môn quả phụ, không có giá trị tính kế lợi dụng, các nàng sẽ trôi qua ngày tháng bình tĩnh hơn nhiều.

Không giống Dương Gia Bảo đang ở hầu phủ, vì Khương nhị gia có thể triệu hồi Dương Soái, nguy hiểm cùng quỹ dị đều ở Khương gia.

Cho nên nói có được sẽ có mất, được ưu việt, đương nhiên cũng phải trả giá đại giới.

Năng lực phải đủ, mới có thể áp dụng, bầu trời rớt xuống bánh có nhân? Chuyện này không có khả năng xuất hiện.

- Chỉ là người viết một phong thư đưa qua cũng tốt, quan trọng nhất là thỉnh đại bá mẫu trông chừng thái quân...

Khương Lộ Dao chậm rãi nói:

- Nói câu thật lòng, tổ mẫu của người luôn sống trong quá khứ, sống trong cừ hận cùng quá khứ tôn vinh, thái quân cho rằng người trong thiên hạ đều thua thiệt tổ phụ người, thua thiệt Dương gia, cho nên thái quân nghĩ, mặc kệ bản thân làm ra chuyện gì cũng sẽ được tha thứ, người trong thiên hạ phải báo đáp Dương gia, đi theo Dương gia.

- Đây là điều đáng sợ nhất, cũng là nơi đáng buồn nhất.

- Tổ phụ người vì nước hy sinh, vì an nguy của bá tánh mà hy sinh, hẳn chưa từng nghĩ mưu cầu báo đáp. Dương Soái là người cao thượng, là anh hùng, sau trăm năm, ngàn năm, đời sau sẽ không nhớ rõ dương kim hoàng thượng, nhưng lại không quên Dương Soái.

Nếu sách sử không bị huỷ hoại.

Khương Lộ Dao đã từng nói, nàng kính nể Dương Soái vì nước hy sinh, nhưng không hy vọng bản thân có thân nhân như Dương Soái, nàng không có cách nào dạy dỗ Dương Gia Bảo thành người giống như Dương Soái, nàng chỉ có thể giúp Dương gia kéo dài huyết mạch.

Dương Gia Bảo gật đầu nói:

- Ta hiểu.

- Hoàng thượng vẫn có khúc mắc với Dương Soái...Điều này ta nghĩ người cũng biết, mấy ngày trước thái quân lẫn lộn này nọ đã giết sạch sự

khoang dung cuối cùng mà hoàng thượng đối với Dương gia, nếu thái quân lại lẫn lộn tiếp...Ta lo lắng Dương gia cầu chết già cũng khó.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 115+2: Cung Biến 2

Khương Lộ Dao càng nghĩ càng cảm thấy đầu óc thái quân không bình thường, nhất định sẽ làm ra chuyện hoang đường gì đó, hoặc là bị ai đó lợi dụng.

- Người mau trở về Dương gia thử xem, nhất định phải dặn dò bá mẫu của người trông coi thái quân thật kỹ, ngàn vạn lần đừng vì nhất thời mềm lòng, mà hủy hoại căn cơ cuối cùng của Dương gia.

Dương Gia Bảo nghe Khương Lộ Dao nói những lời này, hăn rất khẩn trương, nói:

- Ta liền đi Dương gia.

- Ủ, đi nhanh về nhanh.

Khương Lộ Dao không yên tâm Dương gia, càng không yên tâm để Dương Gia Bảo ra ngoài, dùng di trạch của Dương Soái, như thế nào cũng phải giữ được Dương Gia Bảo.

- Ủ, ta sẽ nhanh trở về.

Chờ đến lúc Dương Gia Bảo đi rồi, Khương nhị gia nói:

- Gia Bảo không tồi.

- Là hài tử ngoan, đơn thuần mà không mù quáng.

Khương Lộ Dao cũng thỉnh thoảng Tiêu Chước Hoa lên xem mạch cho Dương Gia Bảo, Tiêu Chước Hoa nói thân thể Dương Gia Bảo không tốt, lưu lại nhi tử nối dõi sẽ rất khó, nhưng nếu điều dưỡng thật kỹ, có lẽ có cơ hội.

Dương Gia Bảo không chỉ mang bệnh kín từ trong bụng mẫu thân, còn từng bị trúng độc, Tiêu Chước Hoa chỉ có thể nhìn ra này đó, đối với bệnh tình của Dương Gia Bảo cũng chỉ có thể lấy điều dưỡng làm chủ, bản thân Dương Gia Bảo khí huyết không đủ, nếu tùy tiện dùng dược, sẽ nguy hại sinh mệnh.

Tiêu Chước Hoa không muốn vì nối dòng mà không màng thân thể tánh mạng của hân.

Không có nhi tử nối dõi có thể quá kể, nhưng không còn mạng, cái gì cũng không có.

Điểm này Khương Lộ Dao cũng tán thành.

Người cũng đang gặp tình trạng phải chọn lựa giữa nhi tử nối dõi hay là tánh mạng của nhi tử là hoàng hậu nương nương.

Sau khi nói chuyện với Tần vương phi, hoàng hậu vẫn luôn do dự, nên để thái tử dùng dược lưu lại nhi tử nối dõi, hay là giữ mạng thái tử?

Lúc hoàng hậu còn chưa thể quyết định, nàng nghe được một tin tức khiến người sờn tóc gáy, một tin tức có thể hủy diệt thái tử.

- Cái gì? Chuyện tam hoàng tử tự thiêu có liên quan tới thái tử?

- Nô tỳ nghe được tin tức này liền bẩm báo với chủ tử, nô tỳ nghĩ rất nhanh hoàng thượng sẽ biết. Gần đây hoàng thượng thường mơ thấy ác mộng, nghe nói là vì toàn gia tam hoàng tử chết oan mà oan hồn không thể tiêu tan.

Hoàng hậu lung lay thân thể, sắp duy trì không được, sắc mặt trắng bệch, làm sao bây giờ?

Nếu người bức tam hoàng tử tự thiêu là thái tử, hoàng thượng sẽ tha cho thái tử sao?

Sẽ không, cho dù hiện tại hoàng thượng đang sốt ruột duy trì thái tử làm bia đỡ, cũng sẽ không tha cho thái tử.

- Mẫu hậu...

- Hoàng nhi.

Thái tử cũng nghe được tin dữ, hẩn giãy giụa đứng dậy, lắc đầu nói:

- Nhi thần không có làm.

- Ta tin tưởng người, thái tử, chuyện này...

- Người tin tưởng nhi thần, nhưng phụ hoàng sẽ không tin tưởng nhi thần.

Khuôn mặt thái tử có vài phần dữ tợn:

- Nhi thần không muốn bị phế, một khi để người khác kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhi thần chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

- Người muốn làm cái gì?

- Bức Quân thoái vị, bức phụ hoàng thoái vị.

Thái tử ho khan hai tiếng:

- Nếu không làm, nhi thần sẽ không còn cơ hội, phụ hoàng chỉ xử lý thuộc thần bên ngoài của nhi thần, nhi thần còn nhân thủ, phụ hoàng không biết, hẩn không biết Từ Nghiễm Lợi lưu lại nhân mạch cho nhi thần.

- Chỉ là thân thể của người...

- Cho dù nhi thần chỉ có một ngày làm hoàng đế, thì nhi thần vẫn là hoàng đế, nhi thần đã làm thái tử mười mấy năm, mưu hoa kiên trì lâu như vậy, nếu nhi thần không thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nhi thần không cam lòng. Mẫu hậu, nhi thần cầu người hỗ trợ nhi thần một tay.

- Không phải ta ngăn cản người, ta có nằm mơ cũng mơ thấy người ngồi trên ngôi vị hoàng đế, chỉ là cho dù người có được ngôi vị hoàng đế, người tính truyền cho ai? Vô duyên vô cớ tiện nghi người ngoài.

- Sẽ không.

Thái tử nói:

- Tần vương phi y thuật chỉ có như vậy, nhi thần biết một người có thể giúp nhi thần lưu lại nhi tử nối dõi, chỉ là người này, lấy thân phận hiện tại của nhi thần không có cách nào có được nàng, mẫu hậu, cục diện hiện giờ nếu không tranh đua, nhi thần cùng người sẽ bị phụ hoàng phế đi, chẳng lẽ người hi vọng nhi thần sẽ giống tam hoàng huynh chết oan chết uổng?

Hoàng hậu lùi lại hai bước, ngã ngồi trên ghế:

- Để ta suy nghĩ lại, suy nghĩ lại.

- Nếu người cứ do dự, nhi thần liền đi thỉnh tội với phụ hoàng, nói tam hoàng huynh là nhi thần thiêu chết.

Thái tử bước ra bên ngoài:

- Phải ngồi chờ chết, còn không bằng chết quang minh chính đại.

- Trở lại, người trở lại.

Hoàng hậu sai người túm chặt thái tử:

- Dù sao cũng phải có kế hoạch chu toàn mới được, tùy tiện nói bức Quân thoái vị, người nghĩ phụ hoàng người mấy năm nay ngồi trên ngôi vị hoàng đế rất dễ dàng? Người có biết hay không, năm đó ngay lúc nguy hiểm nhất, phụ hoàng người vẫn cố nhịn trôi qua, hoàng nhi không thể vì phụ hoàng người đã lão mà coi khinh hãn. Hoàng nhi hãy nói với ta, người tính thế nào? Có bao nhiêu người có thể sử dụng? Có bao nhiêu đại thần có thể theo người?

Bức Quân thoái vị không phải là kết quả, quan trọng nhất chính là các đại thần phải thừa nhận thái tử có thể kế thừa ngôi vị đế vương.

Thái tử đem kế hoạch của hãn nói kỹ càng tỉ mỉ, sau khi truyền ra tiếng gió thái tử sẽ bị phế, thái tử vẫn luôn chuẩn bị kế hoạch để phản một kích, kế hoạch đăng cơ bức Quân thoái vị.

Hoàng hậu cẩn thận suy nghĩ, đúng là không thấy có gì sơ sót, thái tử mưu hoa có thể nói chu đáo tinh tế.

Thái tử nói:

- Nếu thiên mệnh ở bên phía nhi thần, tất nhiên chuyện này có thể thành, nếu thiên mệnh không ở đây, nhi thần có chết cũng không tiếc.

Ít nhất hãn đã từng tranh, từng nỗ lực, thất bại cũng chỉ vì thiên mệnh không ở chỗ hãn, cũng không giống bây giờ như cá nằm trên thớt bị người tính kế.

Đám huynh đệ của hãn như lang như hổ, hãn không thể lập tức kéo hãn xuống ngựa, hãn không thể dẫm chân lên hãn.

- Mẫu hậu, nhi thần không phải đại ca, u sầu bệnh tật mà chết, cũng không muốn khuất nhục vô năng, để người khác giẫm đạp.

- Không cho nói chết, hoàng nhi, chúng ta sẽ sống, sống trong phú quý.

Hoàng hậu ôm thái tử, thấp giọng nói:

- Mẫu hậu duy trì người.

- Người đồng ý?

- Chuyện đã tới bước này, ta còn lý do cự tuyệt sao?

Hoàng hậu biết đây là cơ hội cuối cùng của mẫu tử bọn nàng, nếu chứng cứ mưu hại tam hoàng tử rơi vào tay hoàng đế, bọn họ muốn bức Quân thoái vị cũng làm không được, thừa dịp gần đây hoàng thượng thả lỏng đề phòng thái tử bệnh tật vô dụng, bọn họ có khả năng điên đảo ngôi vị hoàng đế, cung biến thành công.

- Qua mấy ngày nữa, ta sẽ triệu kiến Tần vương thế tử phi, giữ nàng lại, mặc kệ Tần vương thế tử Triệu Đặc Trạch đang ở Giang Nam, hay là Khương Thừa Nghĩa ở đại doanh Kinh Giao làm linh vật, bọn họ đều phải nghe lệnh hoàng nhi.

- Làm phiền mẫu hậu.

Thái tử gật đầu tán thành hoàng hậu, vì cung biến đoạt vị mà chuẩn bị, phải ai vây quanh phủ đệ của các vị hoàng tử mới là mấu chốt.

Thái tử đối với các vị ca ca có dã tâm đã rất hận ý, lần cung biến này sẽ tiêu diệt hết các vị ca ca này, tương lai sau này đỡ gặp phiền toái, bức Quân thoái vị danh không chính ngôn không thuận.

Nhưng sau cung biến chỉ còn một mình thái tử để lựa chọn, hoàng thượng không tình nguyện cũng phải nhận.

Trước có Lý Thế Dân làm ra Huyền Vũ Môn chi biến, sao thái tử lại không thể noi theo Đường Thái Tông?

(Yul: vụ Huyền Vũ Môn là Lý Thế Dân giết hết huynh đệ ruột thịt, Đường Cao Tổ không còn cách nào khác ngoài lập Lý Thế Dân làm vua.)

Một đêm này, Đông Cung thắp đèn suốt đêm, thái tử vì cung biến hao phí toàn bộ tinh lực, chuẩn bị khua chiêng gõ mõ tiến hành.

Yến Thân vương phủ.

Yến Thân vương bị mọi người bỏ qua giống như một thích khách hành tẩu trong bóng đêm, vung chủy thủ sẽ lấy được mạng người.

- Chủ tử, thái tử điện hạ...

- Hẳn sốt ruột, bốn vương đã sớm biết hẳn sẽ đi lên con đường bức Quân thoái vị, tam hoàng tử đã chết, mượn thái tử điện hạ làm đao phủ, sẽ có vài vị đệ đệ chết oan chết uổng, ha ha, thật sự tốt, bốn vương hy vọng phụ hoàng có thể sống, trơ mắt nhìn các vị hoàng tử vì ngôi vị hoàng đế mà giết hại lẫn nhau.

Đôi mắt Yến Thân vương sáng ngời:

- Phụ hoàng hỏi bốn vương vì sao tranh, chờ đến lúc hẳn nhìn thấy thái tử đi vào, có thể sẽ hỏi thái tử như hỏi ta? Bốn vương thật muốn chính tai nghe thử, tận mắt nhìn thấy...Khụ khụ...Khụ khụ

- Chủ tử.

- Không sao, chưa nhìn thấy thái tử cùng các vị đệ đệ chết đi, sao bốn vương nỡ chết? Ông trời sẽ để bốn vương chờ đến lúc A Trạch hồi kinh...

Yến Thân vương căn viên thuốc, cái lọ đựng viên thuốc càng ngày càng ít, ý nghĩa thời gian của hẳn không còn nhiều, trận này diễn xuất sắc nhất,

thảm thiết nhất còn chưa tới, Yến Thân vương không nỡ chết, cũng không thể chết.

- Theo lệnh của bốn vương toàn lực duy trì thái tử, thái tử để bọn họ làm cái gì liền làm cái đó.

- Dạ.

- Cần truyền tin cho Khương thị...

Yến Thân vương lắc đầu nói:

- Không cần truyền tin cho nàng, tránh rút dây động rừng.

Nếu Khương Lộ Dao thông minh, đương nhiên có thể từ trong cung biến thoát thân ra ngoài, nhân tiện vì nàng cùng A Trạch giành càng nhiều ưu việt.

Nhưng nếu Khương Lộ Dao ngu xuẩn, nàng không xứng làm thê tử của A Trạch, chết lại càng tốt.

Yến Thân vương chậm rãi nhắm mắt:

- Chứng cứ chứng minh thái tử mưu hại tam hoàng tử, từ từ hãy giao cho hoàng thượng...

- Dạ, vương gia.

Nếu không phải vì chứng cứ, muốn bức bách thái tử bức Quân thoái vị không dễ dàng như vậy đâu.

Yến Thân vương khẩn cầu ông trời cho hắn thêm chút thời gian, hắn muốn lôi tất cả kẻ thù cùng xuống địa ngục.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 116: Điều Khiển

Yến Thân vương bị cừu hận bức điên rồi, nếu không phải hãn ngẫm giúp đỡ thái tử, thái tử muốn bức Quân thoái vị sẽ không thuận lợi như thế.

Lúc thái tử cùng hoàng hậu khua chiêng gõ mõ chuẩn bị kế hoạch, hoàng đế vì chuyện Giang Nam cùng biên cương khiến cho sức cùng lực kiệt, long thể càng không tốt, nếu không phải hãn mạnh mẽ chống đỡ, không chừng hoàng đế đã sớm ngã xuống.

Tuy hoàng đế cố gắng giữ tinh thần, không muốn bất luận kẻ nào nhìn ra hãn mệt mỏi, nhưng hoàng đế tuổi tác đã cao, lại vì chuyện tam hoàng tử tự thiêu thảm thiết mà chết, sao đó Đại Minh liên tiếp phát sinh nhiều chuyện rung chuyển, hoàng đế cố gượng cũng khó.

Hãn nhanh chóng gầy đi, triều thần cùng các vị hoàng tử đều nhìn ra hoàng đế đang đau khổ chống đỡ, giống như nỗ lực hết đà.

Các hoàng tử mưu tính kéo thái tử xuống ngựa, còn thái tử cũng ngẫm mưu hoa bức Quân thoái vị.

Chỉ có một mình hoàng đế một lòng muốn giải quyết tất cả tai họa ngấm ảnh hưởng Đại Minh triều là không biết gì, hãn tự phụ có thể khống chế toàn cục, tự phụ các vị hoàng tử cùng thái tử vẫn ở trong phạm vi khống chế của hãn.

Trong hoàng cung, hoàng hậu nương nương tỏ ý cùng thái hậu:

- Nguyên nhân là vì quốc sự mà gian nan, mới bị ngừng tụ sĩ khí. Hiện giờ trọng thần quyền quý trong kinh thành, nhân tâm bất ổn, không bằng nhân cơ hội này, để bọn họ vào cung dự yến náo nhiệt chúc mừng, thần thiếp nghe nói Tần vương thế tử tiến binh thần tốc, mới ngăn ngừa nửa tháng đã đến Giang Nam. Bá tánh đều nói Tần vương thế tử có phong phạm của lão Tần vương.

Nhắc tới lão Tần vương, là có thể khiến thái hậu vui vẻ.

Hoàng đế tinh lực vô dụng, thái hậu còn lớn tuổi hơn hoàng đế nhiều.

Tuy nhiều năm sống trong nhung lụa, nhưng thân thể cũng không thể nào tốt, tuổi tác càng cao thái hậu càng sợ cô độc. Hoàng hậu kiến nghị như vậy cũng đã động được thái hậu.

Càng gian nan, hoàng thượng cùng triều thần càng nên đoàn kết nhất trí.

- Thế tử phi đã lâu không vào cung, nghe nói tấu tử của nàng bình an sinh đôi nhi nữ, Vĩnh Ninh hầu thế tử vui mừng không khép được miệng, vốn dĩ song sinh không phải là chuyện cát lợi, nhưng mẫu tử bình an, lại là đại cát đại lợi. Gần đây Vĩnh Ninh hầu thế tử vội vàng chăm sóc tôn nữ tôn tử không thể vào cung, hoàng thượng nhắc rất nhiều lần, ai có thể ngờ trong tất cả văn võ hậu duệ quý tộc, hoàng thượng lại thân với Vĩnh Ninh hầu thế tử nhất.

Hoàng hậu cười khanh khách nói:

- Hay là để Tiêu thị ôm hài tử vào cung?

- Nàng vào cung làm chi?

- Thái hậu nương nương lại quên thái tử phi?

Hoàng hậu phai nhạt vui mừng:

- Thần thiếp nghĩ tân sinh hài tử có thể giúp thái tử phi đổi vận? Thân thể của thái tử cũng không phải không thể lưu lại nhi tử nối dõi, thân thể thái tử phi cũng rất tốt, vậy mà bọn họ vẫn không có động tĩnh, hoàng thượng ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng cũng sốt ruột, thần thiếp cũng vậy, nhưng nói ra, lại khiến thái tử phi khóc lóc nỉ non.

Thái hậu nương nương trầm ngâm một lúc lâu:

- Cũng không phải là không được, chỉ là hài tử quá nhỏ, ai gia sợ tổn thương hài tử, sẽ tổn thương Vĩnh Ninh hầu thế tử, đừng nhìn Vĩnh Ninh hầu thế tử cái gì cũng không thèm để ý mà lắm, cả ngày trừ ăn nhậu chơi bời ra, nhìn như kẻ lỗ mãng, nhưng thật ra trong lòng luôn có chừng mực, rất để ý người chí thân. Nhi tức của hân không sợ nguy hiểm sinh hạ một đôi tôn tử, là lúc hân cao hứng nhất, nếu vì tiến cung mà nguội lạnh...Ai gia không còn mặt mũi gặp Gia Mẫn quận chúa, nghe nói Gia Mẫn quận chúa cũng rất đau tích tăng tôn.

Ở Đại Minh triều trong dân gian có một loại cách nói, quá kể hay ghi tạc dưới danh nghĩa của mình làm nhi tử nối dòng, chung quy vẫn là hài tử của người khác, nhưng nhi tử nối dòng sinh hạ tôn tử, nếu dưỡng bên người của mình, cũng không khác gì thân tôn tử.

Tuy Gia Mẫn quận chúa không đem tăng tôn tử nuôi dưỡng bên người, nhưng cũng thường xuyên đi thăm, luôn quan tâm.

Vì chuyện hoán tử, thái hậu trước sau vẫn cảm thấy lão Tần vương thua thiệt Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh hầu.

Gia Mẫn quận chúa cả đời vô tử, thật vất vả mới có được tăng tôn tử, thái hậu phải thận trọng, vì bọn họ mà suy xét.

- Hiện giờ cuối thu mát mẻ, sao có thể bị cảm lạnh? Huống chi trong hoàng cung có không ít nô tài hầu hạ, hài tử để Tiêu thị ôm, người còn không yên tâm?

Hoàng hậu lau chùi khéo mắt:

- Mẫu hậu, thần thiếp chỉ muốn thái tử phi lây dính chút không khí vui mừng.

Thái hậu thở dài một hơi, vẫn rất yêu thương thái tử, cũng biết gần đây mọi chuyện đều không tốt, nếu có khả năng, thái hậu cũng không muốn hoàng thượng phế thái tử.

Nếu thái tử phi có thai, có lẽ hoàng thượng sẽ nghiêng về thái tử, không chừng thái tử có thể chịu đựng qua nguy cơ này.

Thái hậu lo lắng cho thái tử, cũng lo lắng cho hoàng đế, phế thái tử, tổn thương tình phụ tử, thái tử không ổn, hoàng đế có thể ổn sao?

Hoàng đế tuổi tác đã cao, không chịu nổi lăn lộn, hoàng đế rất thích nói chuyện cùng Khương nhị gia, là vì Khương nhị gia thuần túy, không yêu cầu đòi hỏi gì từ hoàng thượng.

Khương nhị gia sẽ nói một ít chuyện thú vị nơi phố phường, hoàng đế có thể khuây khỏa một chút.

- Ai gia có thể hạ chỉ để Tiêu thị ôm hài tử tiến cung, chỉ là, người đi theo bên người Tiêu thị phải thật chú ý, hài tử là quan trọng nhất, người hiểu không?

- Thần thiếp hiểu.

Hoàng hậu vô cùng cảm kích thái hậu, nghĩ thầm cuối cùng cũng có thể nắm giữ Tiêu thị cùng hài tử của nàng vào tay.

Từ trong miệng thái tử, hoàng hậu hỏi thăm được tin tức, người duy nhất có thể cứu thái tử chính là Tiêu Chước Hoa, thái tử cũng từng nói cao nhân

đã xem bát tự của Tiêu Chước Hoa, mệnh cách vượng phu vượng tử, nàng cũng là người duy nhất có thể sinh hạ nhi tử nối dõi cho thái tử.

Quân đoạt thần thể, làm người trơ trẽn, nhưng thái tử đang ở tình huống đặc thù, chỉ cần có một phần hy vọng, hoàng hậu cũng không muốn từ bỏ.

Dùng hoàng tộc uy hiếp Tiêu Chước Hoa chỉ sợ nàng sẽ không nghe lệnh, nếu có hài tử?

Mặc kệ là Tiêu Chước Hoa, hay là Tiêu Duệ Hoa cùng Tần vương thế tử đang ở Giang Nam làm việc cho hoàng thượng cũng không thể cự tuyệt.

- Còn có Tần vương thế tử phi, thần thiếp cũng muốn gặp, không biết có phải nàng cũng hoài song thai, nghe nói cũng sắp sinh.

- Đúng vậy, có lẽ còn nửa tháng.

Thái hậu nói:

- Hay là đừng để nàng lẫn lộn...

- Mẫu hậu lời này không ổn, Tần vương thế tử lãnh binh bên ngoài, trong triều đình đồn đãi rất nhiều, rốt cuộc thân phận của A Trạch không giống các thế tử ở vương phủ khác, trong cung mở tiệc, ai có thể không đến, chỉ có Tần vương thế tử phi nhất định phải đến.

- Cũng được.

Thái hậu gật đầu:

- Nếu nàng đã gả cho A Trạch, sẽ có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Sai người hầu hạ nàng thật tốt, ai gia cho phép nàng ngồi kiệu vào cung.

- Mẫu hậu thật đau tiếc nàng.

- Nàng đang hoài thai, ai gia cũng không thể để trung thần lương tướng thất vọng buồn lòng.

Thái hậu phân tích nói:

- Biên cương cùng Giang Nam đều không yên ổn, nhưng chuyện ở Giang Nam mới là chuyện mà hoàng thượng coi trọng nhất, mấy năm nay biên cương vẫn không yên ổn, nhưng Man Di không thể đánh tới kinh thành. Còn Giang Nam là nơi chịu một nửa thuế quốc gia của Đại Minh triều, một khi Giang Nam rung chuyển, Đại Minh sẽ nội loạn không ngừng. Hoàng thượng đã từng nói, người có thể hủy diệt Đại Minh không phải là Man Di, mà là người Đại Minh.

Hoàng hậu cái hiểu cái không nói:

- Hoàng Thượng luôn nhìn thế sự tinh chuẩn, chắc đã sớm an bài, chỉ là, nếu hoàng thượng đem Giang Nam giao cho Tần vương thế tử cùng Tiêu đại nhân, nhất định rất tin tưởng hai người bọn họ. Bọn họ cũng sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của hoàng thượng, mẫu hậu vinh sủng gia quyến của bọn họ, bọn họ dám không tận lực sao? Người xem Tiêu đại nhân có hai phòng, có phải cũng nên mời đến?

- Tuy Tiêu khanh gia vai chọn, nhưng hoàng thất không thể thừa nhận nhị phu nhân của hắn, nếu triệu kiến, đương nhiên phải triệu kiến Khương thị, chỉ là nghe nói bệnh tình của nàng...

- Mẫu hậu, thần thiếp nghe nói bệnh tình của Khương thị chuyển biến tốt đẹp, chỉ là gần đây ít gặp người mà thôi.

- Vậy để các nàng cùng nhau tiến cung.

- Dạ.

Hoàng hậu đã đạt được mục đích, đem Khương Lộ Kỳ tiến cung, nàng muốn dùng Khương Lộ Kỳ chứng minh Tiêu thị biết y thuật, mặt khác nàng cũng muốn chế trụ khuyết điểm của Tiêu Duệ Hoa, chờ sau khi thái tử đăng cơ, Tiêu Duệ Hoa đang ở Giang Nam cũng phải cúi đầu áp tai.

Giống như thái hậu đã nói, Giang Nam không thể loạn, Giang Nam loạn, Đại Minh vong.

Thái hậu muốn mở yến tiệc, tin tức truyền khắp kinh thành, hoàng tử, hậu duệ quý tộc, gia quyến trọng thần đều phải vào cung, để khích lệ sĩ khí, hoàng đế biết thái hậu dụng tâm lương khổ, gật đầu tán đồng:

- Người truyền lời cho thái hậu, nói là trăm khiến mẫu hậu nhọc lòng... Khụ khụ...

Hoàng đế long thể ngày càng sa sút, luôn cảm giác tức ngực khó thở, hơn nữa thường xuyên ho khan, thái y dùng được điều trị thân thể cho hoàng thượng, nhưng hiệu quả cũng không tốt, hoàng đế cảm thấy thời gian của hắn chỉ sợ không còn nhiều.

Hắn không muốn chết, hắn phải làm hoàng đế, hắn chưa chọn được người tốt nhất để kế thừa Đại Minh.

- Tuyên Vĩnh Ninh hầu thế tử Khương Thừa Nghĩa.

- Tuân chỉ.

Khương Nhị gia bị tuyên triệu vào cung, hắn rất không cao hứng, chơi đùa với tiểu tôn tử rất vui, ai rảnh vào cung?

Nếu hoàng thượng trực tiếp hạ chỉ, hắn không có tư cách phản đối, đừng nói hoàng đế tuyên triệu hắn vào cung, cho dù bắt hắn chết...À, chuyện này

hắn phải cân nhắc, có thể không chết là tốt nhất.

- Hoàng thượng...

Khương nhị gia bị bộ dạng ốm yếu của hoàng thượng dọa cho hoảng sợ:

- Sao người lại gầy như vậy?

Thái giám tổng quản ở bên cạnh phụng dưỡng hoàng thượng dùng được, hơi nhúu mày, đúng là kẻ lỗ mãng cái gì cũng dám nói.

Bọn họ hầu hạ hoàng thượng trăm phương nghìn kế chứng minh hoàng thượng long thể rất tốt, hiện giờ lại bị Khương nhị gia vạch trần.

Đổi lại là người khác, cũng không dám trực tiếp nói ra lời này, Khương nhị gia thật sự không sợ chết nha.

Hoàng đế đẩy chén được qua một bên, cười một mẻ:

- Chỉ có người mới dám nói thật với trẫm.

- Người phải bảo trọng.

Khương nhị gia nói:

- Triều đình không thể thiếu người.

- Được rồi, lời này người khác nói còn êm tai hơn người nhiều.

Hoàng đế kêu Khương nhị gia lại gần:

- Nếu trẫm không hạ chỉ, có phải người sẽ không tiến cung gặp trẫm? người là người hay gây náo loạn. Không có trẫm giữ gìn, chỉ sợ...Khụ khụ...

- Thần chỉ bận rộn, không phải cố ý.

- Cũng chỉ có người mới dám nói như vậy với trẫm.

- Thần nói thật.

Khương nhị gia biểu hiện rất chân thành, đúng là hãn nói thật, tuy luôn miệng nói không quên hoàng đế, nhưng có ai không có việc gì mà vẫn nghĩ tới hoàng đế?

Hãn mới có thêm một đôi tôn nhi, Dao Dao lại sắp lâm bồn, hãn nào có tâm tư ứng phó hoàng đế? Nói bận rộn nên quên, đã đủ lý do thoái thác.

- Nói thật là tốt, hiện giờ trẫm muốn nghe lời nói thật.

Hoàng đế bị đám nô tài cùng các vị thái y luôn miệng nói long thể không việc gì, tinh thần to lớn chống đỡ thân thể, nhưng hãn là người mù, không thấy tình trạng của mình, hãn không muốn người khác biết hãn tinh lực vô dụng.

Chỉ là hãn cũng hiểu, hãn cố chống cự nữa cũng không thể dấu diếm người thời thời khắc khắc chú ý long thể của hãn.

- Bên ngoài nhất định bàn tán rất sôi nổi náo nhiệt?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 116+2: Điều Khiển 2

Hoàng đế hỏi câu này, đám nội thị rất khẩn trương, rất sợ Khương nhị gia có một nói một, có hai nói hai, không phải bọn họ không muốn nói cho hoàng đế biết, mà là sợ hoàng đế tức điên thân thể, khiến bệnh tình càng thêm trầm trọng.

Khương nhị gia nói:

- Người hỏi chuyện nào?
- Không có ai nói trăm long thể không tốt?

Hoàng đế nhìn chăm chăm Khương nhị gia:

- Người luôn nói thật với trăm.

Khương nhị gia nói:

- Thần thật sự không nghe chuyện này, nếu không lúc thần vào cung nhìn thấy người còn có thể hoảng sợ sao? Bên ngoài.....Thần đã lâu không ra ngoài, ngày đó người nói thần ở đại doanh Kinh Giao chờ đợi, sau đó nhi tức của thần sinh sản, thần chăm sóc tôn tử, càng không có thời gian ra ngoài.

Quan trọng nhất là Dao Dao không cho hắc ra cửa, cho dù hắc trèo tường, Dao Dao cũng có thể sai người kéo hắc trở về, đừng nói không đi phố phường chơi, Triệu vương còn vài lần mời hắc, hắc đều tìm cơ sút sẹo để cự tuyệt.

Hoàng đế chăm chú nhìn Khương nhị gia thật lâu, nói:

- Cho dù không ra cửa, cũng không nghe được chút tin tức?
- Người long thể có chút bệnh nhẹ, ai dám nói, nghĩ cũng biết, ai nói...

Khương nhị gia khoa tay múa chân làm động tác chém đầu:

- Bá tánh trên phố phường rất thông minh, biết cái gì có thể nghị luận, cái gì đánh chết cũng không được nói. Huống chi người có thể biết được tình hình gần đây của hoàng thượng phải là người vô cùng phú quý, sao có thể ra phố phường chung chạ? Thần nghĩ bọn họ sẽ ở trong tối chú ý hướng đi của người, loại chuyện này.....Rất ít ai thương lượng, có câu...Đợi thần nghĩ lại, đúng rồi, đúng rồi, thần nữ từng nói, hòa quang đồng trần.

(Yul: hòa quang đồng trần, nghĩa đen trong ánh sáng luôn có bụi bẩn, nghĩa bóng xấu và tốt luôn trộn lẫn.)

- Thật khó cho người còn hiểu được hòa quang đồng trần?
- Người đừng xem thường thần được không? Gần đây thần còn đọc sách cho tôn tử nghe, trình độ đã rất tiến bộ.
- Người đọc sách cho tôn tử?

Hoàng đế thay đổi tư thế, tinh thần tốt hơn rất nhiều:

- Trẫm nhớ hài tử mới sinh ra, còn không biết nói, nghe hiểu sao?
- Thần nữ nói giáo dục phải dạy từ nhỏ tới lớn, thần chọn Kinh Thi, thơ Đường ngâm cho hần nghe, nỗ lực bồi dưỡng hần có hứng thú đọc sách, người cũng biết thần cùng thần tử đời này cũng chỉ như vậy, dù sao tôn tử của thần cũng phải có chút tiến bộ, rốt cuộc hài tử có cừu cừu là Tiêu đại nhân, đều nói tôn tử giống cừu cừu, thần cũng hy vọng hần có tài học giống Tiêu đại nhân.

- Tiêu khanh? Hẳn có tài học thật sự bất phàm, chỉ là trầm coi trọng tính tình của người, tôn tử của người giống người là tốt nhất.

Hoàng đế chậm rãi nói:

- Khương lão nhị, hôm nay trầm gọi người tới, trừ hỏi một chút tin tức bên ngoài ra, trầm còn có một chuyện muốn phó thác cho người.

Sắc mặt Khương nhị gia nổi lên chua xót:

- Người hiếu thần mà, tay không thể xách, vai không thể khiêng, người bảo thần ăn nhậu chơi bời còn được, có chuyện đại sự, người thật sự không nên tìm thần...

- Lúc người có thể để cho Dương Soái nhập thân, thì chuyện này chỉ có người mới có thể làm.

- Hoàng thượng...

Khương nhị gia khổ bức nhận mệnh, năm đó hẳn thật sự chỉ muốn trả thù Dương môn thái quân, không ngờ hiện giờ lại không thoát thân được.

- Người nói đi.

- Sau khi rời cung, lập tức đi Đại Đồng.

- Đi Đại Đồng?

- Đúng vậy, là đi Đại Đồng, lấy khí thế đối phó Dương môn quả phụ, bắt giữ tổng binh Đại Đồng cho trầm, lưu lại một bộ phận nhân mã trấn thủ Đại Đồng...Không được, người đem toàn bộ binh mã của tổng binh Đại Đồng về đây cho trầm.

- Nhưng không phải người có đại doanh Kinh Giao sao? Còn cần trấn binh Đại Đồng?

- Trầm không tin tưởng đại doanh Kinh Giao, bọn họ ở kinh thành đóng quân lâu lắm, trầm lo lắng bọn họ đã sớm bị người thu mua.

- Sao người lại chọn Đại Đồng?

- Bởi vì đóng quân ở Đại Đồng là vây cánh của Dương Soái, hiểu không? Bọn họ từ trong xương cốt đã khắc chữ Dương, trầm thay đổi rửa sạch rất nhiều lần, nhưng đám trấn binh này trước sau vẫn theo Dương Soái, trầm không thể tiêu trừ, sau đó vì mệt mỏi cũng không nghĩ tiêu trừ, vì bọn họ trung thành tín nhiệm với Dương Soái.

Hoàng đế thở dài nói:

- Trung Quân ái quốc, người cảm thấy trầm có thể tiêu trừ dấu vết này sao.

Dương Soái trung Quân với hoàng thượng khó có thể lý giải, có lẽ hẳn trung thành là hoàng thất Đại Minh, chứ không phải hẳn.

Trước kia hoàng đế chỉ có thể đem lực lượng này bỏ qua một bên, hiện giờ có Khương Nhị gia, hẳn có thể sẽ dùng lực lượng này.

- Thần hiểu rõ.

Khương Nhị gia do dự nói:

- Thần sẽ tận lực đem bọn họ về kinh thành, nhưng thần không dám bảo đảm là thần có thể làm được. Thần không phải Dương Soái, cũng không học theo Dương Soái được.

- Tận lực mà làm.

Nếu không phải hoàng đế cảm giác được nguy hiểm, hẳn sẽ không dễ dàng vận dụng lực lượng này, bởi vì một khi lực lượng này hồi kinh, bình

định sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu bị Dương gia cố động sinh ra ý phản, cục diện sẽ không thể thu thập.

Nói cách khác lực lượng này là một thanh kiếm hai lưỡi, ngoài giết địch còn có khả năng thương tổn chính mình.

Nếu không phải vì bất đắc dĩ, hoàng thượng sẽ không lựa chọn như vậy, có lẽ Khương Thừa Nghĩa có thể khiến hoàng thượng nắm giữ một phần thắng lợi.

Khương nhị gia từ biệt hoàng đế ra tới cửa cung, đáng lẽ hần phải trực tiếp ra khỏi thành, nhưng hần lại về Vĩnh Ninh hầu phủ, thị vệ theo hần rất bất đắc dĩ:

- Hoàng thượng muốn thế tử gia trực tiếp đi Đại Đồng.

- Ta phải chuẩn bị chút đồ vật, còn phải cáo biệt tiểu tôn tử.

- Hoàng thượng ý tứ...

- Hay là người tiến cung đi hỏi hoàng thượng?

- ...

- Ta sẽ nhanh chóng rời khỏi thành, không cần người thúc giục, sẽ không trì hoãn chuyện của hoàng thượng.

Khương nhị gia tự biết chỉ số thông minh không đủ, lần này rời kinh luôn có một loại cảm giác không ổn.

Nếu hần không đi hỏi ý kiến của Dao Dao, trong lòng không yên, Khương nhị gia cũng sợ kinh thành xuất hiện biến cố.

Hôm nay nhìn ý tứ của hoàng thượng, kinh thành có biến vô cùng cao.

Triệu Đạc Trạch lãnh binh bên ngoài, Tiêu Duệ Hoa ở Giang Nam giúp Triệu Đạc Trạch.

Khương nhị gia lại phải đi Đại Đồng điều binh, một khi kinh thành có biến, Vĩnh Ninh hầu phủ già trẻ lớn bé, ngày thường còn đỡ, Dao Dao cũng đủ ứng phó biến cố, nhưng hiện giờ Dao Dao sắp lâm bồn, nếu...Cho dù bọn họ nắm binh quyền, lại không ở kinh thành cũng chỉ là nước xa không cứu được lửa gần.

Không đem những chuyện này nói cho Dao Dao biết, sao Khương nhị gia có thể an tâm?

Cho nên hẩn liều chết cũng phải về hầu phủ.

Thị vệ cũng không còn biện pháp nào với Khương nhị gia, trước khi đi hoàng thượng công đạo ra ngoài làm việc, lấy Khương nhị gia làm chủ, bọn họ có thể vì Khương nhị gia về phủ cáo biệt thân nhân mà đi cáo trạng với hoàng thượng?

Hiện giờ hoàng đế đang trông cậy vào Khương nhị gia.

Bọn họ không thể so với Khương nhị gia, huống chi tiểu tử của Khương nhị gia là Tần vương thế tử đâu phải người dễ chọc.

Lúc này theo Khương nhị gia mà hành động, về sau cũng đỡ gặp phải chuyện phiền phức.

Ai cũng biết, chỉ cần Tần vương thế tử bình định Giang Nam, sau khi hồi kinh sẽ được trọng dụng, thứ tử thì sao? Vẫn có thể phong vương!

Thời gian vẫn còn nhiều, bọn thị vệ cam chịu để Khương nhị gia hồi phủ.

Lúc này Khương Lộ Dao đã nhận được ý chỉ của thái hậu, muốn nàng cùng tấu tử ôm hài tử vào cung dự yến, nàng đang suy tư trận yến hội này, phía sau màn là ai.

Đột nhiên Khương nhị gia xông tới, nói:

- Dao Dao, người nói thử xem có phải hoàng thượng sợ các vị hoàng tử bức Quân thoái vị?

- Sao vậy?

- Hoàng thượng sai ta đi Đại Đồng điều binh, hắn không tin nhiệm tướng lãnh đại doanh Kinh Giao.

Khương nhị gia uống một ngụm nước trà, lau trán đầy mồ hôi:

- Ta không muốn đi, nhưng hoàng thượng một hai phải bắt ta đi, không đi chỉ sợ không được, nếu chuyện này không nghiêm trọng, hoàng thượng sẽ không điều trấn binh khắc sâu dấu vết của Dương Soái vào kinh.

- Hoạ tử trong nhà, quả nhiên là như thế.

Khương Lộ Dao nói:

- Hoàng thượng để người đi, người chỉ có thể đi, chỉ là trên đường phải để ý một chút, có thể điều được binh mã là tốt nhất, nếu không thành...Người tìm nơi mà trốn đi, ngàn vạn lần phải nhớ rõ không thể đánh bừa với người khác.

- Đánh ai?

- Ta cảm thấy là Dương môn thái quân hoặc là Triệu Đặc Dật, nếu là Dương môn thái quân...Người xem tình huống mà quyết định, nếu là Triệu Đặc Dật....Người nói với hắn, Dương Soái thà bị hàm oan mà chết, cũng không muốn nhìn thấy thiên hạ đại loạn.

- Triệu Đặc Dật sẽ nghe ta nói?

- Không phải hần nghe người nói, mà là nghe Dương Soái nói, hần giống Dương Soái, cho dù hần trói người lại, cũng sẽ không muốn mạng của người. Chỉ là Dương môn thái quân... Thái quân hận chúng ta nhất, cho nên nếu có thể chế trụ được thái quân phải ra tay tàn nhẫn, nếu bắt không được... Phụ thân, người nhất định phải trốn đi, không cần phải xen vào chuyện ở kinh thành, ta vẫn có thể bảo vệ toàn bộ hầu phủ.

- Ta nhớ kỹ, chỉ là không phải Dương môn thái quân đang ở chùa miếu xuất gia sao? Người còn cho Dương Gia Bảo truyền tin tức cho Dương gia, Dương gia không trông chừng được?

- Không được.

Khương Lộ Dao cười khổ nói:

- Không muốn chết sẽ không chết! Dương môn thái quân không đem Dương gia lẫn lộn, sao thái quân có thể cam tâm? Vì hận chúng ta, muốn trả thù chúng ta, thái quân là một quân cờ tốt nhất, dù sao thái quân cũng là góa phụ của Dương Soái, vì Dương Soái thủ tiết nhiều năm như vậy, kinh thành nháo ra chuyện lớn truyền tới Đại Đồng không biết diễn biến thành cái dạng gì, nếu tướng sĩ Đại Đồng rất quan trọng, nhất định Dương môn thái quân sẽ đích thân tới đó.

- Dao Dao ý tứ là, lực lượng này sẽ nghe theo ai, là kết quả mà ta quyết đấu cùng quả phụ?

- Không sai.

Khương Lộ Dao gật đầu nói:

- Có thể là Triệu Đặc Dật, nhưng hần rất giống Dương Soái, rất dễ đối phó, có thể nắm giữ lực lượng này hay không, phải xem phụ thân có thể

ngăn chặn lão quả phụ kia hay không.

Khương nhị gia nói:

- Tuy ta không thích lão quả phụ, nhưng áp chế lão quả phụ không cần phải thương lượng, Dao Dao, đối phó với người khác có lẽ sẽ không thành, nhưng đối phó với lão quả phụ, hắc hắc, sao ta có thể để lão quả phụ chiếm tiện nghi? Lần này ta sẽ khiến cho Dương Soái hưu nàng.

- Phụ thân, người vẫn nên cẩn thận một chút.

- Ta biết.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 117: Bắt Cóc

Khương Lộ Dao nỗ lực nhớ lại những thứ mà nàng đã quên, tuy Khương nhị gia có năng lực ứng biến tương đối cao, cũng rất nghe lời nàng nói, nhưng Khương nhị gia sẽ đối mặt với không ít nguy hiểm.

Đời này Khương nhị gia tâm nguyện lớn nhất chính là ăn no chờ chết, nhưng vì nàng cùng Triệu Đặc Trạch, khiến Khương nhị gia cuốn vào thị phi, làm thế thân cho Dương Soái uy phong bát diện, nhưng luôn gặp phải nguy hiểm.

- Phụ thân...

Khương Lộ Dao đang mang thai, miễn cưỡng đứng lên:

- Ta nghĩ dù kế hoạch chu toàn cũng không lại sự biến hóa, người phải nhớ kĩ một câu, mặc kệ người có thể điều động binh mã Đại Đồng hay không, nữ nhi chỉ hy vọng người có thể bình an.

- Được.

Khương nhị gia đỡ Khương Lộ Dao ngồi xuống, lo lắng nói:

- Ta thấy người mới phải cẩn thận một chút, đừng vì mọi chuyện mà nhọc lòng, nếu hoàng thượng để ta đi điều binh, đương nhiên sẽ bảo vệ Vĩnh Ninh hầu phủ bình an, A Trạch lãnh binh bên ngoài, dù là hoàng thượng hay là các vị hoàng tử cũng không dám dễ dàng động vào các người. Nhưng nếu gặp chuyện khó xử, Dao Dao nhớ rõ nhất định phải thương lượng cùng tổ phụ tổ mẫu, bọn họ ăn muối còn nhiều hơn người ăn

gạo, tổ mẫu của người lại là quận chúa, rất quen thuộc hoàng cung, đừng thấy tổ phụ người luôn bị tổ mẫu người khi dễ mà lầm, dù sao hãn cũng là tam đại danh tướng, thanh danh vẫn dùng tốt, ta ở kinh thành... Không ít lần dùng tên tuổi của hãn đi hù dọa người khác.

Khương Lộ Dao nhìn ra cửa, sắc mặt Vĩnh Ninh hầu thật xuất sắc, nếu không phải Gia Mẫn quận chúa túm chặt hãn, có lẽ hãn đã xông tới tấn Khương nhị gia hai bạt tay, dám bại hoại thanh danh Vĩnh Ninh hầu, Khương nhị gia tuyệt đối đứng thứ nhất.

- Phụ thân, tổ phụ đang...

- Cho dù tổ phụ của người ở đây, ta cũng dám nói.

Khương nhị gia đề cao thanh âm:

- Nếu tổ phụ người là trưởng bối phải biết yêu quý vãn bối, hãn đã phong cảnh cả đời, còn không cho chúng ta dùng chút uy danh dư thừa của hãn mà tác oai tác phúc? Tuy tổ phụ người đem Thần Cơ Doanh cho A Trạch, nhưng ở trong quân đội Đại Minh cũng không phải không có sức ảnh hưởng, chỉ là hãn lười nhác, không thích gặp người. Thật ra rất có thể là hãn ngượng ngùng...

- Khương Thừa Nghĩa.

- A.

Khương Nhị gia quay đầu lại, đôi mắt chớp chớp:

- Thỉnh an phụ thân, ta đang nói với Dao Dao về công tích vĩ đại của người.

- Đứng im.

- Phụ thân, đánh người a.

Khương Nhị gia chạy vắt giò lên cổ:

- Nhi tử là khâm sai của hoàng thượng, là khâm sai, sao người có thể đánh khâm sai của hoàng thượng? Lớn mặt.

- Người còn nói?

Vĩnh Ninh hầu tức giận nói:

- Sao hoàng thượng lại để cho người làm khâm sai? Không sợ người đem binh mã Đại Đồng loạn thành một đồng hồ nháo?

- Hoàng thượng từng nói, hăn rửa sạch rất nhiều lần, binh mã đại đồng vẫn không thể tiêu trừ sự ảnh hưởng của Dương Soái, hơn nữa hoàng thượng cũng luyện tiệc đám đông sĩ không có tín ngưỡng, cho nên...Mới để nhi tử đi, hoàng thượng cũng không thể thay đổi chuyện này, sao nhi tử có thể ảnh hưởng đến binh mã Đại Đồng?

- Khó nói.

Vĩnh Ninh hầu đối với trình độ hồ nháo của Khương nhị gia vẫn rất xem trọng.

- Nếu người làm khâm sai, còn không mau rời kinh, người muốn hoàng thượng tìm người vấn tội?

- Phụ thân a, ta đem Dao Dao giao cho người, chờ ta trở lại, nếu Dao Dao thiếu một cọng tóc, ta...

- Người không tha cho ta? Người có nhớ ta là phụ thân của người?

- Dao Dao là nữ nhi của ta nha.

Khương nhị gia đúng tình hợp lý nói:

- Cũng không phải đến mức không tha cho người, dù sao nhi tử sẽ không để người trôi qua ngày tháng tốt đẹp là được.

- Người dám uy hiếp ta?

- Uy hiếp? Ta nào dám uy hiếp người? Không phải Dao Dao cũng là tôn nữ của người sao, nhìn thấy nàng gặp nguy hiểm, người không đau lòng? Ta biết cho dù ta không nói, người cũng sẽ chiều cố Dao Dao.

Khương nhị gia không da không mặt, thật sự khiến Vĩnh Ninh hầu hận đến ngứa răng, lại hoài nghi Khương Nhị gia có phải là nhi tử của người ta?

Sao Vĩnh Ninh hầu có thể sinh ra nhi tử vô sỉ, da mặt dày đến như vậy?

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Được rồi, được rồi, ở kinh thành đã có ta, lão nhị, người yên tâm đi.

- Đa tạ mẫu thân.

Khương nhị gia rất tôn trọng Gia Mẫn quận chúa, lúc đối mặt với Gia Mẫn quận chúa, hẳn sẽ thu liễm vài phần hồ nháo.

- Chuyện trong phủ làm phiền mẫu thân lo lắng, nhi tử thật sự bất hiếu, nhưng trừ mẫu thân ra, ai cũng không thể tin.

Gia Mẫn quận chúa gật đầu:

- Ta biết người đau tiếc Dao Dao.

- Tuy Dao Dao rất thông minh, nhưng tính tình quá cường, bén nhọn.

Khương nhị gia thể hiện mình là phụ thân tốt, liếc nhìn Khương Lộ Dao, khiến nàng chỉ có thể im lặng nuốt lời phản bác vào bụng.

- Nàng vẫn còn trẻ tuổi, suy xét mọi chuyện không đủ chu toàn, cũng vì nàng quá tự tin, có lẽ là sẽ xuất hiện sơ hở, nhi tử khẩn cầu mẫu thân áp chế Dao Dao, chỉ có người mới có thể khiến Dao Dao tín nhiệm, người nói gì nàng cũng nghe theo, người khác nói, nàng chưa chắc đã nghe, Dao Dao thật sự cố chấp.

Khuôn mặt Khương Lộ Dao có chút hồng, hắn nói nàng giống như rất bảo thủ, thật ra...Thật ra nàng quyết định cũng không phải đều chính xác.

Gia Mẫn quận chúa thở dài:

- Biết nữ bằng phụ, lão nhị nhìn rất rõ ràng, Dao Dao nơi nào cũng tốt, chỉ là có chút tự phụ, trước kia nàng trôi qua quá thái bình.

Khương Lộ Dao trước nay chưa từng thất thủ, tuy nàng cũng nhắc nhở chính mình không thể xem thường người khác, nhưng cũng vì quá tự tin, nàng rất ít nghe ý kiến của người khác, nếu không làm theo lời nàng nói, nàng sẽ tức giận...

Khương Lộ Dao vỗ trán nghĩ lại, hình như nàng có loại xu thế này, nữ nhân quá cường thế, ở thời đại nào cũng không tốt.

Khương nhị gia chấp tay cáo từ:

- Phụ thân, mẫu thân, Dao Dao, ta đi đây, các người bảo trọng.

- Dao Dao, trên đời này người giống phụ thân người chỉ nghe người nói, tín nhiệm người chỉ có một, chính là ta! Đối xử tốt với A Trạch một chút, đừng quá cường, A Trạch không giống ta, nên viết cho A Trạch một hai phong thư, nên nói những chuyện mà người khó xử, nhớ nhung gì, đừng tưởng chỉ viết thư cho có, cũng nên tùy tiện viết hai ba câu thơ.

- Ủ...

- Nếu không biết viết, nhờ tâu tử của người hỗ trợ.

- Có phải người có ý tứ muốn ta nhắc nhở nương cũng viết mấy câu thơ cho người đọc?

- ...Thôi.

Khương nhị gia lắc đầu nói:

- Ta chỉ nhận thức vài chữ, thơ từ gì đó dốt đặc cán mai, nương của người còn kém hơn ta, viết thơ loại này quá cao siêu, không thích hợp với chúng ta, nhưng A Trạch không giống vậy, trước kia hấn văn thái nổi bật, là hoàn khố phong lưu, tuy hiện giờ gác bút tòng quân, nhưng vẫn hiểu được thơ từ. A Trạch ở Giang Nam cũng không dễ dàng, Dao Dao, hấn cần người.

- Ta nhớ rõ.

Khương Lộ Dao ngoan ngoãn gật đầu.

Khương nhị gia lại công đạo Khương Mân Cần vài câu, rồi rời khỏi Vĩnh Ninh hầu phủ.

Vĩnh Ninh hầu dùng gậy gõ xuống đất:

- Lão nhị, ai cũng nhìn không thấu.

Cứ nghĩ hấn cái gì cũng không rõ, thật ra hấn cái gì cũng hiểu, chỉ là nếu người nghĩ hấn cái gì cũng hiểu rõ, hấn sẽ giả bộ hồ đồ, ai cũng không biết khi nào hấn hiểu rõ, khi nào hấn hồ đồ.

Gia Mẫn quận chúa lại nói:

- Ta cho rằng hầu gia đời này anh minh nhất chính là có lão nhị làm nhitử.

- ... Chẳng lẽ bản hầu còn phải cảm kích hân?

Vĩnh Ninh hầu rất muốn nói một câu, lão nhị có khi nào không khiến hầu tức giận đến dở khóc dở cười.

- Hầu gia cùng Mân Cẩn đi trước đi, ta ngồi với Dao Dao một lát.

Gia Mẫn quận chúa nói với Khương Mân Cẩn:

- Tuy tức phụ của người đã qua cỡ, vẫn phải để ý nhiều một chút, qua mấy ngày nữa, trong cung sẽ có yến hội, nếu thái hậu đã truyền ý chỉ, tức phụ của người cùng hài tử không thể không đi.

- Tổ mẫu...

Khương Mân Cẩn thật sự luyến tiếc Tiêu Chước Hoa cùng nhị nữ.

- Nếu là lúc khác, ta có thể tiến cung nói rõ khó xử, nhưng hôm nay phụ thân người phải đi Đại Đồng điều binh, muội phu của người ở Giang Nam bình định, cừu ca của người cũng làm khâm sai cho hoàng thượng, còn chém giết giam cầm nhiều vị quan viên, Vĩnh Ninh hầu lại là danh tướng duy nhất còn sót lại, phủ chúng ta ở đầu ngọn gió, lúc này kháng chỉ sẽ ảnh hưởng quá lớn, dễ dàng bị người khác nghị luận. Cho dù ngoài miệng hoàng thượng không nói gì, không biết trong lòng có thể nghĩ gì hay không.

- Chước Hoa còn đỡ, nhưng tiểu muội sắp lâm bồn, bộ dáng này mà phải vào cung, thật sự làm khó người khác, nếu tiểu muội có gì tốt xấu, phải làm sao bây giờ?

Khương Mân Cẩn nói:

- Hay là tiểu muội đừng đi, nói là đột nhiên đau bụng?

Gia Mẫn quận chúa cũng không phản đối, chăm chú nhìn Khương Lộ Dao:

- Người nói đi?

- Ta muốn đi.

Khương Lộ Dao kiên định nói:

- Lần yến hội này ta cần phải đi.

- Tiểu muội đã quên lời phụ thân vừa nói?

- Không quên.

Khương Lộ Dao cắn môi:

- Lúc bình thường ta cũng không thích bị vạn nhân chú mục, nhưng hiện tại không giống bình thường, hoàng thượng đã nghĩ đến chuyện điều binh mã Đại Đồng bảo vệ kinh thành, có thể thấy, hãn đối với toàn bộ cục diện đã...Mất khống chế.

- Nếu đã như vậy, không phải ở trong cung còn an toàn hơn ngoài cung sao?

- Kinh thành loạn thành một đoàn, hoàng cung mới là nơi an toàn nhất.

Khương Lộ Dao cẩn thận tự hỏi một phen, muốn Khương gia bình an rút khỏi kinh thành tuyệt đối không có khả năng, nếu chạy không thoát, chỉ có thể chạy về nơi tương đối an toàn.

- Tuy hoàng thượng có muôn vàn không tốt, A Trạch cùng phụ thân, cùng với tiêu đại ca đều bị hãn trọng dụng, đối lại là người khác, chỉ sợ toàn gia chúng ta không thể tự tại như ngày hôm nay, cho dù vì tương lai mà suy nghĩ, chúng ta cũng phải đứng về phía hoàng đế.

Gia Mẫn quận nhìn Vĩnh Ninh hầu.

- Nhìn ta làm chi?

Vĩnh Ninh hầu mang theo vài phần tức giận:

- Ta cũng không phải là kẻ ngu dốt.

- Người gào cái gì, nếu kinh động Dao Dao phải làm sao bây giờ?

- Nàng còn lớn giọng hơn ta...

Gia Mẫn quận chúa lạnh lùng nhìn Vĩnh Ninh hầu:

- Phải không?

- Thôi thôi, ta sai rồi.

Vĩnh Ninh hầu thở dài nói:

- Các người nói gì ta đều hiểu rõ, nhưng nếu nói mấy năm nay ta không hận hoàng thượng, đúng là nói dối, nhưng chuyện đã tới nước này, ta tự biết nặng nhẹ, ta đã từng vì Đại Minh triều chém giết, đồng chí của ta vì Đại Minh mà chết trận sa trường, anh linh của bọn họ không thể tiêu tan, bọn họ đang nhìn ta...Bọn họ hy sinh tánh mạng vì Trung Nguyên. Ta càng không muốn nhìn Trung Nguyên nội loạn.

Huống chi hoàng thượng đã bị báo ứng, lần này nguy cơ tứ phía, sao có thể không ảnh hưởng tới các vị hoàng tử?

Cốt nhục tương tàn đối với một lão nhân mà nói là thương tổn lớn nhất.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 117+2: Bắt Cóc 2

Vĩnh Ninh hầu suy nghĩ, nếu hoàng đế bình an vượt qua lần nguy cơ này, chỉ sợ cũng không sống được lâu, hơn nữa còn phải tự tay tru sát thân tử, cho dù hoàng đế có ý chí sắt đá, cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Nếu Trung Nguyên rối loạn, Man Di thừa cơ xâm lấn, bá tánh Trung Nguyên sống trong nước sôi lửa bỏng, này nọ Vĩnh Ninh hầu không muốn nhìn thấy.

Hiếu lâm năm đó, nguyên nhân là vì hoàng thượng, nhưng nếu Vĩnh Ninh hầu buông xuống lòng tự trọng, có cần đấu khí với Gia Mẫn quận chúa nhiều năm như vậy?

Gia Mẫn quận chúa chủ động cầm tay Vĩnh Ninh hầu:

- Chúng ta hộ tống Dao Dao vào cung.

Khương Lộ Dao cười nói:

- Cũng không cần suy nghĩ quá mức nghiêm trọng, có lẽ yến hội lần này chỉ muốn khích lệ sĩ khí mà thôi, hoàng thượng có thể để phụ thân ta rời kinh, chứng tỏ chuyện cũng không quá nghiêm trọng.

- Dao Dao, người nói thử xem, là ai ở sau màn thao túng hết thảy?

Gia Mẫn quận chúa nhíu mày:

- Ta thấy thế nào cũng quý dị khó lường.

- Ai biết được, chỉ là khi hạ xuống quân cờ cuối cùng, hắn sẽ thò đầu ra.

Khương Lộ Dao cũng từng hỏi thăm, tuy lần yến hội này lấy danh nghĩa của thái hậu mà an bài, nhưng người đưa ra ý kiến mở tiệc lại là hoàng hậu...

Hoàng hậu liên quan tới thái tử, hiện giờ tuy hoàng đế vẫn tín nhiệm thái tử, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra, thái tử đã trở thành vật bài trí, chờ hoàng thượng bình định Giang Nam cùng bắc cương, nhất định sẽ phế thái tử.

Làm thái tử mười mấy năm, hoàng đế lại không cho hắn làm thái tử, hắn sẽ ngoan ngoãn dọn khỏi Đông Cung?

Người bình thường sẽ tranh đua một phen, từ xưa đến nay thái tử bị phế đều không có kết cục tốt.

Này nọ đều phải chết, tranh một phen còn có khả năng thành công, không tranh sẽ trở thành cá trên thớt, mặc người xâu xé.

Ở trong lịch sử đây cũng là nguyên nhân mà mỗi vị thái tử không thể giữ được địa vị đều sẽ lựa chọn mưu phản.

Chỉ là thái tử muốn mưu phản xác suất thành công không cao, tuy thái tử thân phận quý trọng, dưới một người, trên vạn người, chỉ kém hơn hoàng thượng, nhưng vẫn kém hơn một đường.

Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh hầu liếc nhau:

- Ta thấy chuyện này không đơn giản như vậy, dù thái tử có tâm, nếu không người quạt gió thêm củi, sẽ không làm được, hoàng thượng vẫn luôn phòng bị thái tử rất nghiêm.

Nhưng thái tử xử lý hoàng đế, là có thể làm hoàng thượng.

Hoàng thượng bị uy hiếp không phải là hoàng tử mà là thái tử.

Khương Lộ Dao chống cằm, người sau lưng thao túng hết thảy là ai? Thật khiến người ta khó hiểu, nhìn mấy manh mối có vẻ không liên quan với nhau, một khi xâu chuỗi lên...Đây căn bản chính là một cái hố, đem thái tử cùng các vị hoàng tử đẩy xuống hố sâu.

Người phía sau màn hình như cố ý muốn hoàng thượng cùng các vị hoàng tử cốt nhục tương tàn.

Khương Lộ Dao sai người tiễn Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh hầu, nàng ngồi bên án thư, nhớ Khương nhị gia kiến nghị, cầm lấy giấy bút, nên viết cho A Trạch một phong thư.

Trước kia nàng sợ A Trạch phân tâm, luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

Phong thư này...Viết một chút chuyện khiến nàng khó xử, A Trạch ở Giang Nam không dễ dàng, nàng ở kinh thành sẽ dễ dàng sao?

Nàng còn đang mang thai.

Chỉ là cũng không thể như oán phụ chỉ lo tố khổ, có thể nắm chắc trọng điểm mới là mấu chốt...

Khương Lộ Dao xoa trán, trọng điểm?

Thật là không dễ tìm, Khương nhị gia muốn nàng sống sao, bắt viết thơ... thơ tình sao?

Ở lĩnh vực văn học, danh môn khuê tú ở Đại Minh khuê bả Khương Lộ Dao vài con phố. Nếu không sao chép danh ngôn thơ từ ở hiện đại, nàng chỉ có thể làm mấy câu vè.

Nếu Triệu Đạc Trạch có trình độ thưởng thức thơ từ rất cao, nàng vẫn nên giấu dốt mới tốt.

Còn sao chép danh ngôn thơ từ, Khương Lộ Dao làm không được, do dự một lúc lâu, nàng viết dòng cuối cùng trong thư từ, ta rất nhớ người, A Trạch, cho dù rất khó, ta vẫn như cũ vẫn yêu người, chờ người trở về.

Quá buồn nôn!

Quá lộ liễu.

Nhưng trừ này đó ra, Khương Lộ Dao không thể nghĩ được gì khác.

Xếp thư từ cẩn thận, nàng sai người đưa tới Giang Nam, nếu có thể bình an vượt qua nguy cơ, nàng quyết định cứ các ba ngày sẽ gửi thư cho hần, nàng còn muốn đem dấu chân của hài tử đưa cho Triệu Đạc Trạch, nhắc nhở hần, hần đã làm phụ thân, là nam nhân đã có thể.

Cũng không biết mỹ nữ Giang Nam mỹ đến cỡ nào? Cho dù rất đẹp A Trạch cũng sẽ không nhìn.

Khương Lộ Dao rất tin tưởng A Trạch, cũng hy vọng Triệu Đạc Trạch đáng giá với phần tín nhiệm này.

- ...Thái quân.

Triệu Đạc Dật khiếp sợ nhìn lão nhân trước mặt, thân thể Dương môn thái quân rũ xuống, gầy ốm đến nỗi chỉ còn lại xương cốt.

Trước kia Dương môn thái quân bị Khương nhị gia gọi là lão yêu bà, hiện giờ ở chùa miếu chịu khổ, thái quân càng giống như yêu quái, đủ để dọa đám tiểu hài tử không dám khóc nỉ non.

- Sao người lại ở chỗ này?

Triệu Đặc Dật rất buồn bực, không phải nghe nói thái quân bị trông giữ cẩn thận rồi sao?

Sao đại cữu mẫu lại để thái quân chạy khỏi chùa miếu? Trước đó hai ngày, hắc đưng phải Dương Gia Bảo, Triệu Đặc Dật cố ý dò hỏi, Dương Gia Bảo cũng nói Khương Lộ Dao nhắc nhở Dương gia phải canh chừng Dương môn thái quân.

- Dật nhi ngay cả ngoại tổ mẫu cũng không gọi?

- ...

Triệu Đặc Dật luôn ở trong vương phủ đọc sách, nhưng hoàng thượng không phải không cho phép hắc xuất môn, ở trong vương phủ quá ngột khuất, luôn thấy trắc phi tranh giành tình cảm, Tần vương tính tình cũng không tốt, thái phi thì bệnh...

Hôm nay rảnh rỗi, Triệu Đặc Dật mang theo Hoàn Nương lặng lẽ xuất môn, một là giải sầu, hai là cũng muốn hai người dạo chơi vui vẻ.

Hoàn Nương chơi rất vui, chỉ vì nàng không thể rời vương phủ quá lâu, vì không muốn thái phi cùng Tần vương biết bọn họ cùng nhau xuất môn du ngoạn.

Cho nên Hoàn Nương về vương phủ trước Triệu Đặc Dật.

Triệu Đặc Dật đi thư điểm mua hai quyển sách, không ngờ mới ra khỏi thư điểm bị người dùng lệnh bài của sư phó thỉnh hắc tới trà lâu, mà trong phòng trà chỉ có một người...Dương môn thái quân.

Dương môn thái quân thương tâm nói:

- Dật nhi, ta đối với người như thế nào? Ai cũng có thể hận ta, nhưng người không có tư cách, nếu không phải ta kiên trì, người có thể có ngày hôm nay sao? Trước kia Triệu Đạc Trạch chịu khổ sở, chẳng lẽ người không nhìn thấy?

- Nhìn thấy, cho nên ta nợ đại huynh, thái quân đừng lẫn lộn nữa, ta không biết người làm như thế nào rời khỏi chùa miếu, cũng không muốn biết ai ở sau lưng duy trì người, ta chỉ cầu người đừng hủy hoại thể diện cuối cùng Dương gia. Chuyện lần trước hoàng thượng có thể không so đo, nếu người lại gây ra phiền toái, hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho Dương gia, cũng sẽ không bỏ qua cho ta.

- Hoàng thượng ngu ngốc vô năng, trọng dụng súc sinh Triệu Đạc Trạch, hăn...Ngôi vị hoàng đế hăn ngồi cũng không được bao lâu.

Sắc mặt thái quân lộ rõ điên cuồng:

- Ngoại tổ phụ của người chết quá thảm, mẫu thân người vì người mà tự sát, vì người mà bức tử thai phụ... Dật nhi, bọn họ đều vì người, hiện giờ Quân hồn của Dương gia bị Khương Thừa Nghĩa cướp đi rồi, người không muốn hỗ trợ đoạt lại sao?

- Thái quân...

- Hiện giờ chỉ có một lần cơ hội, Dật nhi, chỉ có một lần, ta thật sự không đành lòng nhìn người cả đời chỉ có thể bị nhốt trong vương phủ đọc sách, chỉ cần hoàng thượng còn sống, hăn sẽ không trọng dụng người, cho dù người làm Tần vương thế tử, hăn cũng không trọng dụng người.

- Chuyện đại nghịch bất đạo Dương Soái sẽ không làm, thái quân, ta coi như không nghe thấy những lời này, người thật sự không hiểu Dương Soái, nếu hăn có ý làm phản, sẽ không cúi đầu nhận mệnh.

- Dật nhi...

Thân thể thái quân lung lay, sắc mặt trắng như tờ giấy, tinh thần khô héo:

- Á, đau.

Triệu Đặc Dật dừng bước, quay lại đỡ lấy thái quân:

- Ngoại tổ mẫu...

- Dật nhi, cuối cùng người cũng chịu nhận ta.

- Tạm thời đừng nói này đó, ta tìm đại phu cho người, phải chẩn trị thật tốt.

- Ta sẽ không trở về chùa miếu, không quay về.

Thái quân gắt gao túm chặt cánh tay của Triệu Đặc Dật, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta muốn từ trong tay thứ nghiệt Triệu Đặc Trạch đoạt lại Quân hồn của Dương gia, ta không thể để ngoại tổ phụ của người hy sinh vô ích, nếu không có hãn, sẽ không có Đại Minh triều hôm nay, còn có mẫu thân người...Nữ nhi của ta, bị Tần vương vô tình vô nghĩa bức tử, nếu năm đó Tần vương viện thủ(viện trợ+thủ hộ) ngoại tổ phụ của người, thì mẫu thân của người, sao có thể không yên tâm là hãn sẽ bảo hộ người? Chuyện hoán tử, không thể trách mẫu thân người tâm tàn nhẫn, trêu đùa Tần vương, mà là Tần vương không đáng tin nhiệm, người hiểu không? Hãn vì quyền thế sẽ hy sinh người.

Triệu Đặc Dật phát giác, chịu đủ loại đả kích, đầu óc thái quân đã không bình thường.

Nếu lúc này giảng đạo lý với thái quân sẽ vô dụng, Triệu Đặc Dật cũng không thể bỏ mặc thái quân mà không để ý, hãn khẽ nói:

- Ta đưa người trở về. Người cũng biết, hiện giờ Gia Bảo đi theo đại huynh cùng tẩu tử ngày tháng trôi qua rất tốt, thân thể cũng rắn chắc hơn rất nhiều, tuy đại huynh có khúc mắc với người, nhưng hẳn tự coi bản thân như ngoại tôn của Dương gia cũng mười mấy năm, vẫn có cảm tình với Dương gia.

- Nói vậy, không phải hẳn giúp Gia Bảo, mà là muốn hại Gia Bảo.

Thái quân hung tợn nói:

- Gia bảo bị dạy hư, trong mắt hẳn không có ta, không nghe lời ta nói... Dật nhi, hiện giờ ta chỉ có thể trông cậy vào người.

Triệu Đặc Dật đột nhiên cảm giác cổ đau nhói, trước mắt tối sầm, "loảng xoảng", hẳn ngã xuống mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Dương môn thái quân nói:

- Mang Dật nhi đi.

- Dạ.

Phòng trà bên cạnh có mấy vị đại hán, bọn họ công Triệu Đặc Dật, nói:

- Người còn gì cần phân phó? Ý tứ của chủ tử là muốn người mau chóng đi tới Đại Đồng.

- Yên tâm, chỉ cần ta cùng Dật nhi tới Đại Đồng, vây cánh của phu quân ta sẽ không nghe lệnh bất luận kẻ nào.

Dương môn thái quân rất nắm chắc:

- Chuyện ta đáp ứng với chủ tử các người, ta sẽ làm được, cũng hy vọng chủ tử các người có thể tuân thủ hứa hẹn.

- Chủ tử sẽ không khiến người thất vọng.

- Hy vọng như thế.

Dương môn thái quân chống quái trượng ra cửa.

" Ta mất đi hết thảy, ta sẽ đoạt lại tất cả, Triệu Đạc Trạch... Khương Thừa Nghĩa, ta vĩnh viễn không tha thứ cho các ngươi! Không nhìn thấy các ngươi thống khổ xui xẻo, sao ta có thể cam tâm?"

Thái quân đã từ bỏ Dương Gia Bảo, người duy nhất có thể chấn hưng Dương gia, chỉ còn lại Triệu Đạc Dật.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 118: Vào Cung

Dương gia bảo nghe lời Khương Lộ Dao, Dương gia sai người truyền tin tới chùa miếu, Dương môn thái quân càng bị canh giữ nghiêm ngặt.

Thái quân không thể ra khỏi cửa chùa, nếu không phải có người âm thầm tương trợ, phái thị vệ tới giải cứu thái quân, thái quân cũng không kịp làm chuyện đại sự.

Thái quân hiểu chỉ cần thay đổi hoàng đế, Dương gia mới có hy vọng phục hưng, thái quân mới có thể chèn ép sức sinh Triệu Đặc Trạch.

Cướp danh hiệu thế tử từ trên tay Triệu Đặc Trạch, để Triệu Đặc Trạch hiểu rõ hẳn chỉ là thế thân, là nghiệt chủng, là thứ nghiệt đề tiện.

Từ trước tới nay thái quân không có một chút hảo cảm với Triệu Đặc Trạch, hiện giờ càng hận hẳn cùng Khương nhị gia tới thấu xương.

Bọn họ được hoàng đế sủng tín, cướp đi tất cả của Dương gia, chỉ có tân quân đăng cơ, thái quân mới có thể từ trong tay bọn họ đoạt lại vinh quang cho Dương gia.

Thuận tiện cũng có thể cho hoàng thượng một cái giáo huấn, Dương gia không phải dễ khi dễ.

Thái quân chưa từng quên hoàng đế thiên đao vạn quả Dương Soái.

Tân chủ bức cung oán vị, phải cần Dương gia duy trì, thái quân nhẹ nhàng sờ khuôn mặt của Triệu Đặc Dật:

- Dật nhi, ngoại tổ mẫu chỉ có thể dựa vào người.

Chỉ có tân chủ, Triệu Đặc Dật mới có thể có địa vị.

Triệu Đặc Dật hôn mê bị đưa tới Đại Đồng, hắn không phòng bị thái quân, cho nên hắn bị thái quân mang ra khỏi kinh thành.

Hắn bị hoàng thượng vây ở kinh thành, hiện giờ đột nhiên biến mất, Tần vương vô cùng bất an, gần đây triều đình gió nổi mây phun, biến hóa thật sự nhanh.

Cho dù Tần vương không rõ sóng gió gợn sóng trong đó, không biết chân tướng, hắn cũng sẽ lựa chọn bo bo giữ mình, co đầu rút cổ ở vương phủ không dám làm chuyện gì dư thừa.

Lúc hắn tránh né nổi bật, lo lắng gây họa hại thân, Triệu Đặc Dật đột nhiên mất tích, chuyện này khiến Tần vương vô cùng phẫn nộ.

Nếu Triệu Đặc Dật vẫn là thứ tử, Tần vương sẽ không quá để ý, hiện giờ Triệu Đặc Dật là người có huyết mạch của Dương Soái, hắn đột nhiên biến mất khỏi kinh thành, không chừng hoàng thượng sẽ hoài nghi Tần vương muốn làm gì đó.

- Dật nhi ở đâu? Nhi tức... Chẳng lẽ người không biết?

- Không biết.

Hoàn Nương rưng rưng nước mắt, quỳ gối trước mặt Tần vương cùng thái phi, nghẹn ngào nói:

- Ta thật sự không biết, có lẽ phu quân bị ai bắt đi, phụ vương, thái phi, cầu xin các người cứu phu quân, cầu xin các người, phu quân không thể có chuyện.

Nếu lúc này nàng nói buổi chiều nàng cùng Triệu Đặc Dật ở bên nhau, nhất định sẽ bị Tần vương nghiêm hình bức cung, không phải Hoàn Nương sợ chịu khổ, mà nếu nàng cũng mất đi tự do, phu quân phải làm sao bây giờ?

Sẽ không có ai giúp phu quân.

Tần vương thấy ép hỏi không được, nói:

- Hẳn tự ý rời kinh, một khi hoàng thượng biết được, vương phủ sẽ bị đại họa.

Thái phi ho khan hai tiếng:

- Vẫn nên bế khẩu(bịt miệng) hạ nhân trong phủ mới thỏa đáng, hiện giờ hoàng thượng không còn tâm tư chú ý vương phủ quá nhiều, chỉ cần chúng ta che lại tiếng gió, có lẽ có thể chịu đựng qua cửa này. Tuy Dật nhi là ngoại tôn của Dương Soái, nhưng hẳn rất ít tiếp xúc với Dương gia, trong mắt người ngoài chỉ sợ hẳn còn không hữu dụng bằng A Trạch.

- Có thể là sư phó của Dật nhi?

Tần Vương đưa ra ý nghĩ khác:

- Hẳn là sư đệ của Dương Soái, có thể hẳn gọi Dật nhi, hay là cần Dật nhi làm chuyện gì đó?

Thái phi suy nghĩ, gật đầu nói:

- Cũng không phải không có khả năng này.

- Nếu lúc trước biết hẳn là sư đệ của Dương Soái, ta tuyệt đối sẽ không để Dật nhi bái hẳn làm sư, Dương gia... Quả thực tính kế Tần vương phủ từ trong xương cốt.

Sắc mặt Tần vương tối tăm cực kỳ khó coi, Dương phi cùng Dương gia giống như u ám bao trùm toàn bộ Tần vương phủ, bọn họ là âm hồn không tan luôn dây dưa với Tần vương phủ.

Mặc kệ Tần vương trốn tránh thế nào cũng trốn không thoát.

Lúc này Hoàn Nương đã về phòng, cũng may Tần vương cùng thái phi còn không có bí ối giám thị nàng.

Vì nàng có ngoại gia làm chỗ dựa, cho nên Tần vương cùng thái phi không dám dễ dàng động tới nàng.

Hoàn Nương lo lắng cho Triệu Đặc Dật, dựa theo tài trí của Triệu Đặc Dật nếu rời kinh vào lúc này, sẽ chọc hoàng thượng tức giận.

Hoàn Nương cảm thấy Triệu Đặc Dật bị người bắt đi, chuyện không phải như Tần vương phân tích, rốt cuộc là ai? Ai bắt Triệu Đặc Dật?

Hoàn Nương đi thư phòng của Triệu Đặc Dật, tìm kiếm dấu vết để lại, là sư phó của Triệu Đặc Dật?

Không giống, nếu sư phó có năng lực, hoàng thượng sẽ chịu đựng hẳn? Cao nhân chỉ là nói cho dễ nghe, thật ra đám cao nhân này cũng chỉ nhàn vân dã hạc, ở trong triều đình không có chút ảnh hưởng.

(Yul: Nhàn vân dã hạc nghĩa là mây thành thoir nhàn rồi, hạc hoang dã tự do, chỉ những con người sống tự do, an nhàn)

Nếu không phải là sư phó của Triệu Đặc Dật, vậy là ai?

Hoàn Nương đột nhiên nghĩ tới một người...Dương môn thái quân, Khương Lộ Dao đã từng ám chỉ nàng phải để ý Dương môn thái quân sẽ lợi dụng Triệu Đặc Dật, còn có một người...Tần vương phi.

Tần vương phi ở Đông Cung bắt mạch cho thái tử, có thể không đứng về phía thái tử sao?

Hiện giờ cục diện trong triều đình ai cũng thấy được, hoàng thượng vinh sủng thái tử đều là giả dối.

Hoàng thượng đang chờ Giang Nam cùng bắc cương vững vàng, sẽ bàn tới chuyện phế lập thái tử.

Hoàng đế không muốn lúc quốc nạn, lại tạo ra trử quân khác, vì vậy mấy ngày gần đây hoàng đế không ngừng tín nhiệm thái tử, chèn ép các vị hoàng tử nhảy nhót lung tung.

Tâm tư của hoàng đế, các đại thần cũng có thể đoán ra, thái tử lại không rõ?

Hoàn Nương lật tìm trong thư phòng của Triệu Đặc Dật, nếu Tần vương phi trở thành phụ tá đắc lực của thái tử, sẽ có khả năng trừ bỏ Triệu Đặc Dật, dù gì Triệu Đặc Dật mới là người danh chính ngôn thuận thừa kế Tần vương phủ, không có Triệu Đặc Dật, nhi tử của Tần vương phi sẽ có cơ hội.

Nếu thái tử muốn đi tới bước cuối cùng?

Hoàn Nương rùng mình:

- Phu quân, người đang ở đâu?

Thái tử muốn đi tới bước cuối cùng, không thể không lợi dụng sự ảnh hưởng của Dương Soái.

Trước kia này đó nguy hiểm đều là Triệu Đặc Trạch thừa nhận, hiện giờ đổi thành Triệu Đặc Dật.

Chớ trách Triệu Đặc Trạch bất bình, hắn ở trong huyết vũ tinh phong vượt qua hai mươi năm, thừa nhận hết thảm phê bình cùng ám hại.

Ai...Hoàn Nương muốn tìm người thương lượng, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nghĩ đến Khương Lộ Dao.

Nhưng nếu lúc này nàng đi Vĩnh Ninh hầu phủ sẽ bị người chú ý, đúng rồi còn có yến hội, nghe nói Khương Lộ Dao cũng đi, đến lúc đó nàng có thể tìm cơ hội nói với Khương Lộ Dao một hai câu.

Hoàn Nương biết phải dấu diếm chuyện Triệu Đạc Dật mất tích, hạ lệnh hạ nhân trong vương phủ không được lăm miêng.

Trước khi yến hội xảy ra, Khương Lộ Kỳ vẫn luôn đóng cửa dưỡng bệnh lại có thể ra cửa hít thở không khí.

Tuy thân thể của nàng gầy ốm, nhưng tinh thần không tồi, đôi mắt sáng ngời có thần, hiện lên thần thái tự tin.

Nhị phòng phu nhân vẫn rất kính trọng Khương Lộ Kỳ, vì hoàng hậu hạ chỉ, nhị phòng phu nhân cũng không dám không cho Khương Lộ Kỳ ra cửa.

Khương Lộ Kỳ luôn cảnh giác nhị phòng phu nhân, đồng thời cũng coi nàng là tiện nhân phá hư hôn nhân của nàng cùng Tiêu Duệ Hoa.

Nàng tin tưởng có hoàng hậu nương nương làm chỗ dựa, nên không để mắt tới nhị phòng phu nhân.

- Đại tỷ...

- Ta không có muội muội như người, đừng gọi quá thân thiết.

Khương Lộ Kỳ ăn diện lộng lẫy tấn hiện mỹ mạo, khí chất, trang điểm tỉ mỉ khiến nàng khôi phục tiêu chuẩn phu nhân huân quý.

Tuy khó che đậy gây ố, nhưng cũng có vài phần nhu nhược động lòng người, Khương Lộ Kỳ lớn lên ở Vĩnh Ninh hầu phủ, lại trải qua hai kiếp làm người, trang điểm, bày diễn xuất tiểu thư quý tộc...Này đó đã ăn sâu vào xương cốt rất khó tiêu trừ.

Tiêu Duệ Hoa thú nhị phòng phu nhân là hàn gia thi hương, xuất thân bối cảnh đều không bằng Khương Lộ Kỳ, vì vậy ở trước mặt Khương Lộ Kỳ, nhị phòng phu nhân nhìn có vẻ rất bình thường.

Gần đây, Khương Lộ Kỳ càng chướng mắt nàng.

Cũng may nhị phòng phu nhân có tính tình rất tốt, cũng tự biết thân, sau khi vào cung, nàng cũng không muốn cướp sự nổi bật của Khương Lộ Kỳ, an phận đi theo sau Khương Lộ Kỳ.

Cho dù người khác chú ý tới nàng, nàng cũng không nói chuyện, chỉ né tránh qua đi, hay là cười cho qua chuyện.

Khương Lộ Kỳ thật vất vả mới hết khổ, ở trong đám mệnh phụ có vẻ như cá gặp nước.

Cũng vì hiện giờ Tiêu Duệ Hoa rất quan trọng, rất nhiều mệnh phụ chủ động nói chuyện với Khương Lộ Kỳ để hỏi thăm tin tức.

Cuối cùng Khương Lộ Kỳ cũng hưởng thụ được khoái cảm trở thành tiêu điểm, được mọi người vây quanh xu nịnh, Khương Lộ Kỳ nghĩ đây mới là thứ mà nàng khát cầu, chứ không phải vì Khương Lộ Dao nói mấy câu kích phát ý chí chiến đấu của nàng.

Có lẽ Khương Lộ Dao không thể ngờ hoàng hậu, thái tử lại giúp nàng, càng không thể ngờ nàng sẽ ra khỏi cửa Tiêu gia.

Kiếp trước Khương Lộ Dao có thể làm được, sao nàng lại không làm được?

Tiêu Duệ Hoa ở Giang Nam tận trung với hoàng thượng, nàng nên ở kinh thành giúp hăn một phen, như thế mới có thể có được tâm của Tiêu Duệ Hoa...

Nàng phải phú quý, tôn quý, trở thành tâm phúc của hoàng đế, thì nàng mới có khả năng khiến Khương Lộ Dao hâm mộ ghen ghét, cúi đầu xưng thần.

Có lẽ Triệu Đạc Trạch thoát khỏi vận mệnh kiếp trước, sẽ không có kết quả thâm như kiếp trước, nhưng Triệu Đạc Trạch trôi qua tốt, nàng càng muốn trôi qua tốt hơn.

Chỉ có như thế, nàng mới có thể ở trên cao nhìn xuống phu thê Triệu Đạc Trạch.

- Tần vương thế tử phi đến.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 118+2: Vào Cung 2

Đại điện đang náo nhiệt bỗng yên tĩnh, mệnh phụ vây quanh Khương Lộ Kỳ đều im lặng, cùng nhìn về cửa đại điện, Tần vương thế tử phi...

Hiện giờ Tần vương thế tử có địa vị không phải nhỏ, thậm chí so với Tần vương còn quan trọng hơn một ít.

Mới vừa rồi các nàng đều nghe nói, Tần vương thế tử phi được thái hậu nương nương đồng ý cho ngồi kiệu vào cung.

Còn đi từ cửa cung tới Thái Hòa Điện, đãi ngộ này đủ để sánh vai cùng hoàng hậu, thái tử phi.

Tuy Tần vương thế tử phi có thai, nhưng loại vinh sủng này xưa nay chưa từng có.

Ai cũng biết Triệu Đặc Trạch ngồi trên vị trí Tần Vương thế tử không còn bao lâu, rất nhiều quan viên muốn lấy lễ giáo đích thứ mà đuổi Triệu Đặc Trạch

rời khỏi vị trí thế tử.

Trước kia Triệu Đặc Trạch đắc tội không ít văn thần, đối với Khương Lộ Dao mà nói, hẳn đã kéo một tay cừu hận có giá trị.

Trước kia người trong triều đình nghĩ Triệu Đặc Trạch là ngoại tôn Dương Soái nên vẫn luôn phòng bị hấn, hận hấn, hiện giờ cho dù Triệu Đặc

Trạch không phải là ngoại tôn của Dương Soái, bọn họ vẫn nhìn Triệu Đạc Trạch không thuận mắt.

Chỉ là bọn hắn có thuận mắt hay không, cũng không thể quyết định tâm ý của hoàng thượng, chỉ cần Triệu Đạc Trạch bình định Giang Nam, cho dù mất vị trí Tần vương thế tử, hắn cũng sẽ được hoàng thượng sắc phong

Có lẽ hoàng thượng sẽ phong hắn làm vương, dù gì tôn thất đệ tử lập được chiến công căn cứ theo tổ chế(chế độ dòng tộc) là có thể trực tiếp phong vương.

Cho dù Triệu Đạc Trạch phong vương, một đám văn thần cổ hủ cũng không hy vọng Triệu Đạc Trạch lấy thân phận thứ nghịệt tiếp tục chiếm cứ vị trí Tần vương thế tử.

Nếu quy cũ đích thứ bị đánh vỡ, bọn họ kiên trì lễ giáo sẽ có tì vết, có một thì có hai, cho nên bọn họ thà làm lơ Triệu Đạc Trạch, dù hắn là người thích hợp làm thế tử, họ vẫn muốn kéo Triệu Đạc Trạch xuống.

Khương Lộ Dao đặt tay lên bàn tay của Nguyễn ma ma, bước xuống kiệu, nhẹ nhàng xoa ống tay áo, ngồi cổ kiệu cực kỳ thoải mái.

Tuy nàng sắp lâm bồn, nhưng bụng lại nhỏ hơn những người khác một chút, tẩu tử Tiêu Chúc Hoa cũng hâm mộ Khương Lộ Dao, hài tử còn trong bụng đã biết đau lòng mẫu thân, hài tử nhỏ, có lợi cho sinh sản, sản phụ sẽ ít nguy hiểm một chút.

Nàng ăn mặc triều phục thế tử phi, y phục dày nặng che dấu bụng nhỏ, người không biết còn nghĩ nàng không phải là thai phụ.

Khương Lộ Kỳ nhìn thấy Khương Lộ Dao liền sửng sốt, nàng nhìn Khương Lộ Dao vẻ mặt không có dấu vết mang thai để lại.

Khuôn mặt Khương Lộ Dao trừ đầy đặn ra, so với lúc bình thường cũng không có gì biến hóa, vẫn như cũ trấn định trầm ổn, cao quý, liễm diễm.

Trong lòng Khương Lộ Kỳ âm thầm oán hận, vì sao ông trời lại hậu đãi nàng? Nữ nhân xấu nhất khi mang thai, Khương Lộ Dao lại mỹ lệ, phong tư quanh co khúc khuỷu.

- Thế tử phi.

Nội thị dẫn Khương Lộ Dao tới gần vị trí của đế hậu, Tần vương thái phi đã tới rồi, vị trí của nàng ở ngay sau Tần vương thái phi.

- Tôn tức.

- Tổ mẫu an.

Khương Lộ Dao lễ nghĩa chu toàn, nhưng mặt lại không thẹn mà ngồi ở vị trí tốt, cũng không biết khiêm tốn, còn bày ra bộ dáng cao quý, Tần vương thái phi khẽ nhíu mày:

- Tôn tức vẫn nên khiêm nhượng mới tốt.

- Thái hậu nương nương ban thưởng ơn trạch, ta không dám không tuân?

Khương Lộ Dao không cảm thấy lúc này phải khiêm tốn, nàng có được vinh quang một là dựa vào Triệu Đặc Trạch, hai là dựa vào phụ thân Khương nhị gia, ba là dựa vào địa vị của Vĩnh Ninh hầu phủ.

Nếu nàng khiêm nhượng, không phải trượng phu, phụ thân, tổ phụ trả giá vô ích sao?

Huống chi nếu cẩn trọng nghiêm cẩn mà hành sự, càng khiến hoàng đế hoài nghi cảnh giác, khiêm nhượng cũng không phải là chuyện tốt, mấu chốt là phải phân rõ khi nào nên làm, khi nào một bước cũng không nhường.

Hoàng đế giao trọng trách cho Khương nhị gia cùng Triệu Đặc Trạch, nhưng hẳn đối với hai người bọn họ có thể hoàn toàn yên tâm?

Nếu hoàn toàn yên tâm, cũng sẽ không bắt Khương Lộ Dao đang mang thai trắc trở còn phải tiến cung.

Bên ngoài Vĩnh Ninh hầu phủ có thêm nhiều mật thám, những chuyện này Khương Lộ Dao không nói, không đại biểu là nàng không biết.

Tần vương thái phi lắc đầu nói:

- Người luôn có đạo lý, A Trạch lãnh binh bên ngoài, người tính ở ngoại gia đến bao giờ?

- Không phải ta một hai phải ở ngoại gia, mà là vương phủ không thể an ổn.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt nói:

- Thế tử có thân phận xấu hổ, là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt người khác, lúc bình thường cũng không sao, nhưng ta mang thai, sao có thể nào không cẩn thận? Thỉnh thoảng mẩu thông cảm, tôn tức rất khó xử, chờ sau khi thế tử hồi kinh, tôn tức sẽ hỏi ý kiến của thế tử rồi tính tiếp. Lần trước...Thật sự khiến tôn tức sợ hãi không thôi, về ngoại gia điều dưỡng thật lâu mới ổn định được một chút, nếu lại xảy ra...không chừng sẽ thành chuyện lớn.

Còn dám nói đến chuyện lần trước? Tần vương thái phi vô cùng không vui, lần trước thái phi cùng Tần vương phi không chỉ không chiếm được tiện nghi, còn phải mang ác danh không từ, bức ép tôn tức đang có thai.

Khương nhị gia lại mượn chuyện này đòi bồi thường vài cọc sinh ý kiếm bạc, khiến Tần vương thái phi đau hết tâm can.

Đại Minh đề cao hiếu đạo, nhưng cũng rất coi trọng nhi tử nối dõi kéo dài, Khương Lộ Dao dựa vào chuyện mang thai, đâm Tần vương thái phi cùng Tần vương phi một kích thật mạnh, khiến bọn nàng chịu ác danh được tuyên dương khắp kinh thành.

Chuyện xảy ra Tần vương phi cũng định giải thích, nhưng không có ai tin tưởng, rốt cuộc Khương Lộ Dao thật sự nhiễm huyết, bị phản trở về Vĩnh Ninh hầu phủ.

Hơn nữa thế nhân đối với kế mẫu vẫn luôn cảnh giác, kế mẫu khó làm, đặc biệt là nhân gia có tước vị, kế thê càng không dễ dàng, hơi vô ý sẽ bị người phê bình.

Tần vương phủ nháo ra nhiều chuyện rất náo nhiệt, toàn bộ kinh thành đều chú ý tới Tần vương phủ, để nghe chuyện bát quái, mà mỗi cái tin tức truyền ra sẽ được mọi người gia công thêm mắm thêm muối.

- Tổ mẫu, người uống trà đi.

Hoàn Nương không muốn không khí quá căng thẳng, chủ động đưa chung trà cho Tần vương thái phi.

Khi nào Tần vương thái phi mới nhận ra bản thân đâu không lại Khương Lộ Dao?

Các nàng không cùng một cấp bậc, Hoàn Nương cảm thấy Khương Lộ Dao còn chưa dùng sức, nếu muốn thái phi không còn mặt mũi, giống như chỉ cần một hai câu.

Tuy thái phi ghen một bụng khí, cũng biết không thể tiếp tục, nếu không bản thân càng khó xem, thái phi chậm rãi uống trà, giống như lão tăng nhập định, không để ý tới Khương Lộ Dao nữa.

- Tẩu tử.

Hoàn Nương thấy bên người Khương Lộ Dao không còn nhiều người, bưng một đĩa mơ chua tới gần:

- Người nếm thử xem, chua ngọt rất ngon miệng.

- Ừ.

Khương Lộ Dao không cự tuyệt Hoàn Nương, bỏ một miếng mơ chua vào trong miệng, chua ngọt thích hợp, quả nhiên không tòi, dính mắt:

- Đệ muội đặt cái đĩa xuống đi, không cần cầm.

Hoàn Nương cười nghe lệnh, đặt cái đĩa xuống bàn, thuận thế thấp giọng nói:

- Ta không dám dấu diếm tẩu tử, vương phủ truyền ra bên ngoài, nói là phu quân bị nhiễm phong hàn đang vương phủ dưỡng bệnh, thật ra đã mất tích...

- Ừ.

Khương Lộ Dao khẽ nhắm mắt, tình huống xấu nhất đã xảy ra, Dương gia vẫn không thể trông coi Dương môn thái quân.

Lúc này người dám bắt Triệu Đặc Dật trừ Dương môn thái quân ra, thì không còn ai khác.

Nàng đã để Dương Gia Bảo truyền tin, nhưng Dương gia vẫn không coi trọng, chỉ là nàng đã đề điểm Khương nhị gia, để Khương nhị gia chuẩn bị phương pháp đối phó Dương môn thái quân.

- Đệ muội không cần lo lắng cho nhị đệ, ta nghĩ hiện tại hẳn vẫn bình an.

- Tẩu tử, ta sợ là...Sợ phu quân xảy ra chuyện.

- Sợ cũng không giải quyết được vấn đề, nên trấn định, chuyện này không thể để người khác nhìn ra manh mối.

Khương Lộ Dao mỉm cười, đưa một khối điểm tâm cho Hoàn Nương, cười nói:

- Đệ muội cũng nếm thử xem, món điểm tâm này ăn cũng được.

Hoàn Nương ngăn nước mắt, không thể khóc, không thể để người khác nhìn ra, nâng khuôn mặt tươi cười, tất cung tất kính nói:

- Đa tạ tâu tử.

- Không cần khách khí.

Khương Lộ Dao thuận tay cầm tay Hoàn Nương, ở trong lòng bàn tay của nàng viết nhanh hai chữ..... thái quân.

Hoàn Nương chưa xót, là thái quân sao? Vì sao thái quân lại bắt cóc phụ quân?

Lúc nàng định hỏi lại vài câu, phát hiện Khương Lộ Dao đã đi đến bên cạnh mệnh phụ khác, nói chuyện với họ.

Tần vương thế tử phi loá mắt cực kỳ, nàng bày ra cái gì gọi là mạnh vì gạo, bạo vì tiền, thuận lợi mọi bề.

Chỉ nói mấy câu ngắn ngủn, là có thể khiến các mệnh phụ đang tán gẫu với nàng tươi cười rạng rỡ.

Mệnh phụ tới hỏi thăm tin tức đều có thể có được đáp án vừa lòng, chỉ là khi các nàng trở về cẩn thận suy nghĩ, mới phát giác "đáp án" trong miệng Khương Lộ Dao cũng không đề cập tới nội dung thật sự, nghe rất êm tai, thật ra cũng chỉ là phiên bản đồn đãi bên ngoài mà thôi.

Các nàng phần lớn đều thầm kêu một tiếng Tần vương thế tử phi thật lợi hại, Tần vương thế tử thú được một vị thê tử khó lường.

“Khụ khụ, khụ khụ.” Yến Thân vương thân thể gầy yếu, tuy hãn có tước vị tối cao, cũng là thân vương duy nhất, nhưng hãn có được vị trí rất thấp, vị trí còn sau các vị hoàng tử chưa sắc phong.

Hãn tận lực không để mọi người chú ý, ai tới nói chuyện cùng hãn, hãn đều đáp lễ, rất nhiều người đều nhìn ra Yến Thân vương sống không được bao lâu.

Nhìn khăn tay của Yến Thân vương nhiễm huyết, không có ai hoài nghi Yến Thân vương đang giả vờ.

Thái y đã chẩn bệnh, khí sắc Yến Thân vương cực kỳ không tốt, cả người tử khí trầm trọng, giống như chỉ cần ho khan hai tiếng sẽ ngừng thở bỏ mình.

Các hoàng tử đem sự chú ý tập trung vào thái tử, hôm nay nhìn nét mặt của thái tử có vẻ toả sáng, hình như có chuyện gì vui.

Chuyện này khiến mọi người âm thầm nói thầm, có phải thái tử được hoàng thượng bảo đảm?

Ngày nào hoàng thượng chưa phế thái tử, thì thái tử chính là người duy nhất thừa kế ngôi vị hoàng đế, chẳng lẽ hoàng thượng thay đổi chủ ý?

Yến Thân vương giống như cúi đầu tự ti, che dấu ý cười trào phúng, trong ly rượu giống như nhuộm thành màu đỏ.

Đêm nay là một đêm huyết tinh, cả hoàng cung đều tràn ngập huyết sắc.

Hắn hít sâu một hơi, huyết quang vấy ra, từng trận than khóc, đây là kiểu thê mỹ gì?

Qua tối nay, ở đại điện này còn mấy người?

Yến Thân vương nhìn hoàng đệ nhỏ tuổi nhất, tiểu hoàng đệ không có thù với hắn, đáng tiếc...Ai bảo tiểu hoàng đệ làm nhi tử của phụ hoàng làm chi, tất cả nhi tử của phụ hoàng đều đáng chết...

Nếu bọn họ không chết, sao hắn có thể cam tâm? Sao có thể khiếm phụ hoàng cảm nhận được thống khổ tang tử?

Hắn đã chịu thống khổ, phụ hoàng cũng nên ném thử.

Khương Lộ Dao hấp dẫn ánh mắt của Yến Thân vương, những gì biểu hiện trước mắt, nàng thật sự xứng làm thê tử của A Trạch, chỉ là, hiện tại vẫn ca vũ thăng bình(ca múa mừng cảnh thái bình), thời điểm khảo nghiệm Khương Lộ Dao còn chưa tới...

Yến Thân vương nhìn lướt qua bụng nhỏ của Khương Lộ Dao, ánh mắt trầm tư, suy nghĩ thật lâu, đưa khăn lên môi ho khan hai tiếng.

- Chiều cố Tần vương thế tử phi.

Hạ nhân đi theo Yến Thân vương nhẹ giọng đáp ứng.

Yến Thân vương không đành lòng để A Trạch ném thử nỗi đau mất đi hài tử, nếu hắn không tuyệt tự, cũng không đến mức điên cuồng đến nông nỗi này.

- Chủ tử, bên ngoài có người điều động.

- Im lặng.

Yến Thân vương lắc đầu ngăn thủ hạ thông bẩm, bưng ly rượu chậm rãi nhấp nháp, nên tính kế đã tính kế rồi, nên bố trí đã bố trí xong, hiện tại là lúc để hân hưởng thụ thành quả thắng lợi.

Nếu bên ngoài gió êm sóng lặng, sao thái tử có thể làm ra chuyện bức Quân thoái vị.

Hoàng hậu mượn danh nghĩa của thái hậu triệu tập mệnh phụ của các trọng thần, triệu tập toàn bộ hoàng tử.

Phải gom đủ người, xuống tay mới thuận tiện.

Bọn họ xem thường sự quyết tâm của thái tử bệnh tật, bị người bức đến mức tận cùng, nếu muốn làm ra chuyện cái cá chết lưới rách cũng đủ khiến người khiếp sợ.

P/s: 🙏 Ta muốn tặng chương lắm, mà các nàng vote chậm quá à.

Các nàng mau vote chương này đủ 100sao ta sẽ đăng 2 chương nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 119: Dự Mưu

Sau khi đế hậu cùng thái hậu nương nương giá lâm, yến tiệc chính thức bắt đầu.

Khinh ca mạn vũ(hát hay múa giỏi), vũ cơ múa lượn lờ, nhạc khúc nhẹ nhàng phú quý "thái bình thịnh thế", chỉ là nhạc khúc "thái bình thịnh thế" không che dấu được không khí quý dị trong đại điện.

Thái tử ngồi bên cạnh hoàng đế, khí phách hăng hái, còn liên tiếp đối ẩm với hoàng đế, dù khuôn mặt mang thần sắc bệnh tật, lại vì mùi rượu dâng lên, khiến khuôn mặt ửng đỏ, nhìn cực kỳ có tinh thần.

Vị trí Khương Lộ Dao ngồi, cách vị trí của thái hậu nương nương cùng hoàng hậu nương nương một khoảng rất gần, đương nhiên cũng gánh vác nhiệm vụ tán gẫu với thái hậu cùng hoàng hậu, đối với người khác mà nói, chuyện này cực kỳ vinh quang, nhưng đối với Khương Lộ Dao mà nói, lại rất vất vả.

Không biết có phải ảo giác hay không, hay là nữ nhân có giác quan thứ sáu, Khương Lộ Dao có thể cảm giác từng luồng hàn khí.

Mỗi lần nàng muốn tìm kiếm ngọn nguồn hàn khí khi, vẫn không thu hoạch được gì, nhưng trong lòng cảm thấy bất an, cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt.

Thậm chí nàng nhìn khuôn mặt hòa ái, đoan trang của hoàng hậu nương nương cũng không thể thoải mái.

- Thế tử phi, nghe nói tấu tử của người vì Vĩnh Ninh hầu thế tử sinh một đôi tôn nhi song thai?

- May mắn mà thôi, tấu tử của thần phụ chịu rất nhiều khổ.

Khương Lộ Dao rất thích đôi chất nhi này, chất tử khoẻ mạnh khẩu khinh, đáng yêu, chất nữ có khuôn mặt bụ bẫm, mi thanh mục tú, hai đũa nhỏ khoẻ mạnh hoạt bát, lại không quấy khóc, rất thích gần người, ai ôm cũng cười.

Chỉ là, bọn chúng đặc biệt thích Khương Lộ Dao, mỗi lần Khương Lộ Dao đi nhìn bọn chúng, bọn chúng rất vui vẻ.

Khương Lộ Dao rất kiên nhẫn với bọn nhỏ.

Có lẽ vì nàng cũng mang thai, trước kia nàng không kiên nhẫn vui đùa cùng tiểu hài tử, với hài tử của người khác rất khó thiết tình yêu thương.

- Hay là người kêu tấu tử của người ôm hài tử lại đây, để bốn cung nhìn xem, ai cũng nói đôi song sinh này có bộ dạng vô cùng tốt, rất có phúc khí.

Hoàng hậu cười khanh khách nói:

- Cũng là giúp thái tử phi lây dính không khí vui mừng từ tấu tử của người.

So sánh với thái tử khí phách hăng hái, thì thái tử phi có vẻ tâm sự nặng nề.

Tuy mặc một thân hoa phục, nhìn nàng không có tinh thần, người khác cũng không cảm thấy kỳ quái, thái tử trữ vị không xong.

Thái tử phi vô tử cũng là tội lỗi nhất, hơn nữa bị thái tử cùng hoàng hậu nương nương đổ lỗi.

Cho dù thái tử có nhi tử, hoàng thượng còn có các hoàng tử khác, không chắc sẽ sắc lập hoàng thái tôn.

Nam nhân luôn đem tội lỗi đẩy cho nữ nhân, tỷ như Đường Minh hoàng cùng Dương Ngọc Hoàn.

Nghe hoàng hậu nói xong, sắc mặt thái tử phi trắng bệch, vội cúi đầu nhìn xuống nước mắt, ở trước mặt nhiều người như vậy, hoàng hậu nói như thế, chính là không cho nàng mặt mũi.

Không có hài tử, cho dù nàng dịu dàng kính cẩn nghe theo cũng là một thân sai lầm.

Đáng lẽ thái tử phi còn có thể dựa vào ngoại gia, đáng tiếc phụ thân của nàng lại chết bệnh, huynh đệ tranh đua không nhiều lắm, hiện giờ ngoại gia chỉ có thể dựa vào thái tử.

Mẫu thân ra chủ ý muốn nàng nạp trắc phi cho thái tử, muốn nàng rộng lượng, hiền huệ, thậm chí còn để nàng dẫn theo đường tỷ muội tiến cung gặp thái tử.

Đối với nữ nhân mà nói, giúp trượng phu nạp thiếp, cho dù là nữ nhân hiền huệ cũng sẽ khổ sở.

Nếu thái tử có ích, nàng cùng nữ nhân Đông Cung sao lại không thể sinh hài tử?

Nhưng ai dám nói thái tử vô dụng?

Có sai chỉ có thể là các nàng.

Các nàng không phải bị truyền có bệnh kín, chính là các nàng nhạt nhòa không thú vị, không hấp dẫn được sự sủng ái của thái tử, còn có người nói

nàng tâm tàn nhẫn, sinh không được liền hạ được các nữ nhân còn lại, khiến các nàng không thể mang thai.

Trời đất chứng giám, thái tử phi không thêm để ý thứ hay đích được sinh ra, chỉ cần thái tử có nhi tử, nàng sẽ coi như thân sinh nhi tử mà đối đãi.

Có nhi tử vẫn cường hơn không có nhi tử.

Thái tử luôn nói thái tử không dễ làm, chẳng lẽ thái tử phi liền dễ dàng?

Nàng còn bị hai người chèn ép.

Lúc thái tử phi ủy khuất đầy bụng, Tiêu Chước Hoa ôm một đôi song sinh đến gần.

Tuy mới vừa rời hoàng hậu dùng khẩu khí dò hỏi, nhưng ai dám nói hoàng hậu ra lệnh lại như dò hỏi?

Thái hậu cố ý hạ chỉ để Tiêu Chước Hoa ôm tử vào cung, còn không phải là vì hoàng hậu muốn giúp thái tử phi có vận khí mang thai sao?

Thái tử phi ngẩng đầu nhìn lại, Tiêu Chước Hoa mặc theo phẩm cấp mệnh phụ, bởi vì Khương Mân Căn có chức quan không cao, triều phục mệnh phụ trên người nàng cũng không hoa mỹ, nhưng Tiêu Chước Hoa có khí thế trầm ổn cũng đủ hơn rất nhiều mệnh phụ.

Mặt mày hàm chứa ý cười, đôi mắt thủy linh, thân hình quyến rũ đầy đà, nhìn Tiêu Chước Hoa giống như cảnh đẹp ý vui, khiến người ta không rời được mắt.

Thái hậu cùng hoàng hậu lần đầu tiên thấy Tiêu Chước Hoa, trước kia chỉ biết Tiêu Chước Hoa là muội muội duy nhất của Tiêu Duệ Hoa.

Hôm nay vừa thấy Tiêu Chước Hoa, hai người không biết như thế nào, trong lòng lại dâng lên vài phần khác thường.

Thái hậu đã hơn tám mươi tuổi, cho dù bảo dưỡng thật tốt, ánh mắt cũng có chút mờ, vậy tay gọi Tiêu Chước Hoa:

- Tới gần đây, tới đây, để ai gia nhìn người cho rõ.

- Dạ.

Tiêu Chước Hoa cũng không rụt rè giấu dốt, dựa theo lời Gia Mẫn quận chúa nói, nếu quý nhân muốn gặp người, người phải có phong độ ứng phó, Khương gia không sợ bất luận kẻ nào.

Tiêu Chước Hoa đi đến bên người thái hậu, hành đại lễ nói:

- Tham kiến thái hậu nương nương.

- Được, được, rất tốt.

Thái hậu nói như vậy, đối với mệnh phụ mà nói là lời khen thưởng tốt nhất.

Ánh mắt của các mệnh phụ gần đó lộ ra hâm mộ, các nàng vì muốn thái hậu ưu ái tổn không ít tâm sức, không ngờ lại bị Tiêu Chước Hoa đoạt hết nổi bật.

Thái hậu chỉ vào Tiêu Chước Hoa, nói với Khương Lộ Dao:

- Tấu tử của người nhìn là biết rất có phúc khí, mới vừa rồi ta còn cảm thấy nàng quen thuộc, lại gần, ai gia phát giác nàng rất giống một người.

Hoàng hậu khẽ giật mình, nhìn Tiêu Chước Hoa cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Trước kia nghe thái tử cùng Khương Lộ Kỳ nói, Tiêu Chước Hoa có mệnh phượng hoàng, đối với lời Khương Lộ Kỳ nói, hoàng hậu nửa tin nửa ngờ.

Thái tử lại nói Tiêu Chước Hoa có thể sinh nhi tử cho hắn, hoàng hậu không đành lòng đánh nát hy vọng duy nhất của thái tử, cũng thuận theo tâm ý của thái tử, đem Tiêu Chước Hoa cùng nhi nữ của nàng cùng nhau tiến cung.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Chước Hoa, hoàng hậu cũng cảm thấy tướng mạo của nàng có một chút quen thuộc.

Đối với lời Khương Lộ Kỳ nói, lại tin hơn phân nửa, trời xui đất khiến mới để Tiêu Chước Hoa gả cho Khương Mân Cần...

Có lẽ Vĩnh Ninh hầu Khương gia có tâm tư mưu phản?

Sẽ không, cho dù Tiêu Chước Hoa có mệnh phượng hoàng, người khác cũng không biết.

Ở Đại Minh triều, huân quý muốn tạo phản mưu nghịch, khả năng này rất thấp, Vĩnh Ninh hầu thoái ẩn nhiều năm, cho dù trong quân đội còn chút thực lực, nhưng muốn tạo phản cũng không có khả năng thành công.

Hoàng hậu nhìn Tiêu Chước Hoa, đúng là người dễ dàng sinh dưỡng, chớ trách thái tử tin tưởng Tiêu Chước Hoa có thể sinh dưỡng cho hắn.

Hoàng hậu cũng từng nghe nói vài thai phụ song sinh, phần lớn đều chết lúc sinh sản, hài tử cũng khó bảo trụ.

- Mẫu hậu nói giống ai?

Hoàng hậu ở bên cạnh nói tiếp:

- Thần thiếp nhìn nàng cũng cảm thấy quen thuộc.

Khuôn mặt thái hậu đầy nếp nhăn:

- Giống ai gia, không phải nói nàng có tướng mạo giống ai gia, mà là giống khí chất, nhìn thấy nàng, ai gia nhớ tới lúc còn trẻ tuổi, tiên đế cũng nói ai gia thẳng ở trầm ổn, hào phóng. Năm đó ai gia cũng vì vậy mà sách làm hoàng hậu...Nhoáng cái đã bảy mươi năm, nếu không nhìn thấy nàng, ký ức tuổi trẻ của ai gia chỉ sợ là nhớ không nổi.

- Nương nương, thần phụ bồ liễu chi tư sao dám so sánh cùng phượng nghi thiên hạ? Người quá đề cao thần phụ.

Tiêu Chước Hoa vội quỳ xuống thỉnh tội, thái hậu nói câu này có lớn có nhỏ, đều không phải là điều mà Tiêu Chước Hoa muốn.

Thái hậu ngồi trên cao tại thượng, là nữ nhân quý trọng nhất trong thiên hạ, ở trong cung đấu đá chìm nổi có thể dễ dàng? Tiêu Chước Hoa rất vừa lòng với cuộc sống hiện giờ, hoàn toàn không cảm thấy vào cung có gì tốt.

Khương Mân Cẩn không có khuynh thế chi tài, nhưng hẩn toàn tâm toàn ý, sủng ái che chở nàng, tuy bà bà keo kiệt nhưng rất thiện lương, coi nàng như thân sinh nữ nhi mà thương tiếc, công công luôn hồ nháo, nhưng đối với gia nhân luôn bảo hộ bao che, Vĩnh Ninh hầu cùng Gia Mẫn quận chúa lại xem nhị phòng như nhi tử nối dõi mà đối đãi.

Gia Mẫn quận chúa cầm tay nàng dạy dỗ nàng quản gia, chủ trì công việc vặt, ứng phó quan hệ thân gia, bằng hữu đồng chí xưa, thậm chí đem sinh ý của Khương gia phó thác cho nàng.

Tiêu Chước Hoa học được rất nhiều thứ từ Gia Mẫn quận chúa.

Khương Lộ Dao không chỉ là tiểu cô, còn là tri kỷ, hai người ở chung cũng như thân tỷ muội, phú quý, an bình như vậy, cho dù cho nàng làm hoàng hậu, nàng cũng không đổi.

Từ nhỏ Tiêu Chước Hoa đã mất phụ mẫu, nàng rất khát vọng thân tình cùng sự quan ái của trưởng bối.

Vĩnh Ninh hầu Khương gia cho nàng thân tình, yêu quý, tôn trọng, thương tiếc là thứ quý giá mà nàng có nằm mơ cũng không dám mơ.

Thái hậu cũng thấy bản thân nói lỡ lời, nếu không phải quá cao hứng, thái hậu sẽ không nói những lời này, Tiêu Chước Hoa giống thái hậu lúc còn trẻ tuổi, mũi nhọn nội liễm, lấy hào phóng đoan trang làm đầu.

Thái hậu nhìn ra Tiêu Chước Hoa là người có khe rãnh, nếu trước khi nàng gả cho Khương Mân Căn, thái hậu gặp được Tiêu Chước Hoa, tất nhiên sẽ đem nàng xứng cho tôn tử.

Tiêu Chước Hoa nghi thất nghi gia, là một vị nữ tử khó được.

Thái hậu đánh giá Tiêu Chước Hoa còn cao hơn Tần vương thế tử phi, Khương Lộ Dao...

Thái hậu nhìn Khương Lộ Dao không đủ trung dung, góc cạnh quá mức cũng quá cường thế.

Nếu không phải Khương Lộ Dao cùng Triệu Đạc Trạch trải qua rất nhiều chuyện, trong lòng Triệu Đạc Trạch chỉ có Khương Lộ Dao, thì Khương Lộ Dao cũng sẽ không có ngày hôm nay, đối với tương lai của Khương Lộ Dao cùng Triệu Đạc Trạch, thái hậu không quá xem trọng, sao nam nhân có thể thích thê tử bọc lộ mũi nhọn?

Thái hậu đâu biết Khương Lộ Dao bọc lộ mũi nhọn vì muốn người khác nhìn thấy, ở trước mặt Triệu Đạc Trạch nàng nhu tình như nước, ôn nhu điềm mỹ, đem sự cường thế thông minh đặt lên người Triệu Đạc Trạch, thậm chí nàng có thể làm được chuyện "lấy phu vì thiên".

Cho dù Triệu Đạc Trạch tàn sát thành tánh, nàng cũng sẽ đi theo hắn, nhân tiện mài dao cho hắn.

Chỉ cần Triệu Đạc Trạch không nạp thiệp, không thương tổn người mà Khương Lộ Dao để ý, nàng sẽ vĩnh viễn ở cùng Triệu Đạc Trạch.

Thái hậu nói:

- Ai gia nhìn người rất vừa lòng, đứng lên đi, ai gia chỉ tùy tiện nói mấy câu mà thôi.

- Tuân chỉ.

Tiêu Chúc Hoa đứng dậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

- Đây là đôi nhi nữ của người? Bộ dạng thật khả ái đáng yêu.

Hoàng hậu sai người ôm hai đứa nhỏ đến gần:

- Mẫu hậu, người xem, đứa nhỏ này lớn lên thật tốt, thiên đình no đủ, khuôn mặt hài hòa, nhìn là biết có phúc.

Hài tử trắng nõn sạch sẽ, khoẻ mạnh khác khĩnh, không hay khóc thật sự khiến người yêu thích.

Thái hậu tuổi tác đã lớn, rất thích tiểu hài tử:

- Ai gia đã lâu rồi không thấy hài tử nào đáng yêu như vậy, Vĩnh Ninh hầu có hậu, Gia Mẫn người là người được hạnh phúc cuối đời, người có đôi tiểu tôn tử tiểu tôn nữ thế này, nhân gia nào có được?

Gia Mẫn quận chúa vội đứng dậy nói:

- Thái hậu nương nương quá khen.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 119+2: Dự Mưu 2

Tuy Gia Mẫn quận chúa có thái độ rất khiêm tốn, nhưng khóe mắt đặc ý lại không thể nào giấu diếm được mọi người?

Trước kia Gia Mẫn quận chúa là người nghiêm túc, cả người có mộ khí trầm trầm, hiện giờ nhìn Gia Mẫn quận chúa rất sáng rọi, tràn đầy hạnh phúc, an bình.

Muội muội của Gia Mẫn quận chúa có cảm xúc nhiều nhất, mới vừa rồi hai người ngồi gần nhau, Gia Mẫn quận chúa luôn nhắc tới Khương nhị gia, nhị phu nhân, tôn tức cùng chất nữ, luôn miệng khen gọi đôi tân sinh tăng tôn cứ khen rồi lại khen, đến nỗi nàng cũng cảm thấy hâm mộ.

Cả đời tỷ tỷ không có nhi nữ lại thật sự hạnh phúc, lúc tuổi già có hiếu tử hiền tôn phụng dưỡng, có người chung tình bầu bạn, tỷ tỷ so với người khác còn hạnh phúc hơn nhiều.

Muội muội của Gia Mẫn quận chúa là hầu phủ thái phu nhân cuối cùng cũng hiểu những lời trước kia của tỷ tỷ, nếu năm đó nàng không ghét bỏ phụ thân Khương Lộ Dao chỉ là thứ tử, vì tôn tử của mình mà định ra hôn sự thì tốt rồi, Khương Lộ Dao ở trong miệng Gia Mẫn quận chúa chính là người rất có năng lực.

Gia Mẫn quận chúa tiến lên định ôm đôi tăng tôn về, hài tử vẫn nên đặt ở bên người mới có thể yên tâm:

- Nương nương không biết, lúc bọn nhỏ khóc nháo lên, cũng đủ sầu người, một đứa khóc, đứa kia nhất định sẽ khóc theo, tiếng khóc ồn ào

khiến người đau đầu.

- Đương nhiên, bọn chúng là song sinh mà, nghe nói song sinh luôn có cảm ứng?

Thái hậu có ý bảo trả hài tử lại cho Gia Mẫn quận chúa, nhưng hoàng hậu nường nường lại bế hài tử lên, ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm khuôn mặt trẻ nhỏ mới sinh, đôi mắt hoàng hậu càng ngày càng trầm.

Nếu năm đó thái tử kiên trì với Tiêu Chước Hoa, hiện giờ đôi hài tử đáng yêu này có phải sẽ là cốt nhục của thái tử?

Hoàng hậu đã nghe thái tử nói đến chuyện năm đó, nếu lúc trước Khương Mân Cẩn không chặn ngang, Thái Tử nhất định sẽ nạp Tiêu Chước Hoa làm trắc phi.

Thái tử nói, Tần vương phi có y thuật tinh diệu hơn nữa cũng không bằng Tiêu Chước Hoa.

Đáng tiếc hoàng thượng sủng ái tín nhiệm Khương nhị gia, căn bản không nghe hoàng hậu góp lời, hoàng thượng cũng không định để Tiêu Chước Hoa chữa bệnh cho thái tử.

Hoàng thượng không tin Tiêu Chước Hoa biết y thuật!

Mà hoàng hậu trừ nghe Khương Lộ Kỳ nói ra, cũng không tìm được chứng cứ hữu lực.

Gia Mẫn quận chúa nhú mày, nói:

- Chuyện này thần phụ không có nghe nói.

Bản thân tự cảm ứng lẫn nhau, chẳng phải là yêu quái?

Hoàng hậu nói:

- Thái tử phi tới ôm đôi hài tử này đi.

Hoàng hậu thuận tay đưa hài tử cho thái tử phi, thấp giọng ám chỉ:

- Một lát nữa, người ôm đôi hài tử này đi thay y phục, hiểu không?

- ...

Thái tử phi cắn môi, gật gật đầu:

- Dạ.

Từ sau khi Tiêu Chước Hoa xuất hiện, Thái tử phi có cảm giác nguy hiểm, thái hậu nương nương cùng hoàng hậu đều vừa lòng Tiêu Chước Hoa, điều này khiến thái tử phi cảm giác nguy cơ mãnh liệt, đặc biệt là nàng lên đánh giá thái tử...

Tâm nàng hoàn toàn chìm vào đáy cốc.

Thái Tử nhìn Tiêu Chước Hoa, bằng ánh mắt cực nóng tràn đầy khát vọng, lại ẩn hàm điên cuồng, hắn vẫn luôn chăm chú nhìn Tiêu Chước Hoa.

Giống như Tiêu Chước Hoa có thể đem đến cho thái tử tất cả những thứ hắn cần.

Thái tử phi ôm chặt hài tử, vì cái gì? Thái tử điên rồi sao? Tiêu Chước Hoa là thần thê, là phụ nhân có phu, thái tử có thể nạp rất nhiều danh môn khuê tú, nhưng duy nhất không thể đoạt thần thê!

Thái tử còn muốn làm hoàng đế?

Thái tử phi không hề biết kế hoạch của thái tử cùng hoàng hậu, là muốn bức Quân thoái vị, nàng chỉ đơn thuần cho rằng thái tử muốn Tiêu Chước Hoa.

Nàng cũng không biết thái tử đã chuẩn bị tốt kế hoạch làm nghịch tử giết phụ, nếu ngay cả thân sinh phụ hoàng còn dám tru sát, đoạt thần thể thì có là gì?

Yến Thân vương vì báo thù cho nhi tử mà điên cuồng, thái tử cũng vì muốn có nhi tử thừa tự mà đánh đổi hết cả.

Chỉ cần có thể có nhi tử, thái tử thà bị bêu danh trong sách sử, Tiêu Chước Hoa là người duy nhất có thể cho hãn nhi tử huyết thống, trừ nàng ra, dù người khác có mỹ, có vũ mị, cũng không thành.

Thái tử không thiếu nữ nhân hầu hạ, Tiêu Chước Hoa cũng không phải khuynh quốc khuynh thành, thái tử một hai không phải nàng là không được, nguyên nhân chỉ vì sinh nhi tử!

Nam nhân quá mức coi trọng hương khói, không có nhi tử nối dõi thừa tước, sẽ bị người cười nhạo.

Hoàng hậu vừa lòng gật đầu, nghiêng đầu nói với Gia Mẫn quận chúa cùng Tiêu Chước Hoa:

- Để thái tử phi ôm một lát, tuy nàng chưa sinh hài tử cho thái tử, nhưng thái tử phi làm người rất cẩn thận chu đáo, hài tử ở trong lòng thái tử phi sẽ không bị ủy khuất.

- Tiêu phu nhân, người nói cho bốn cung nghe một chút thú sự về bọn nhỏ đi, bốn cung nhìn bọn nhỏ tâm tình rất vui vẻ.

- ...Tuân chỉ.

Tiêu Chước Hoa vừa âm thầm liếc nhìn nhi nữ đang an tĩnh nằm trong lòng thái tử phi, vừa hàn huyên cùng hoàng hậu nương nương.

Nói này nọ phần lớn đều là phương pháp dưỡng nhi dục nữ, hoàng hậu nhìn có vẻ rất có hứng thú, thường thường cẩn thận hỏi một vài nghi vấn.

Gia Mẫn quận chúa bồi thái hậu nường nường, hai người nói chuyện rất vui vẻ.

Khương Lộ Dao vừa yên lặng phẩm trà, vừa nhú chặt mày, cảm giác bất an càng ngày càng nặng, hay là yến tiệc trong cung sẽ xảy ra đại sự?

Thái tử...Thái tử không nhịn được?

Khương Lộ Dao nắm chặt chén trà, cũng đúng, thái tử cũng không phải là Ninja rùa, lại bị hoàng đế ép khô, khi hết giá trị lợi dụng liền đá văng đi.

Không bằng thừa dịp có cơ hội cuối cùng giao tranh một phen, ít nhất còn có khả năng thành công, không tranh chỉ có thể chờ chết.

Năm đó hoàng đế sách hoàng hậu, sách thái tử cũng suy xét đến vấn đề tuổi tác, thái tử cùng hoàng đế quá chênh lệch tuổi tác, sẽ xuất hiện chuyện phụ nhược tử tráng(cha yếu con khỏe).

Chờ đến lúc hoàng đế già nua, vừa lúc thái tử phong nhã hào hoa, trưởng thành nhiếp chính, ngôi vị hoàng đế thuận lợi giao cho thái tử.

Đáng tiếc hoàng thượng không tính đến tình trạng thân thể của thái tử, cũng không tính đến chuyện hấn khơi gợi dã tâm của các vị hoàng tử, lại không thể áp chế.

Thái tử vì củng cố vị trí, lao tâm lao lực, so trí đấu dũng với các huynh đệ còn lớn hơn hẳn nhiều, điều này khiến thân thể gầy yếu của thái tử khó có thể chống đỡ.

Đây cũng là người tính không bằng trời tính.

Khương Lộ Dao nhìn người ngồi ở địa vị cao thượng, không biết hiện giờ vị đế vương kia đang suy nghĩ cái gì?

Là Giang Nam cùng bắc cương xảy ra nguy cơ?

Hay là nên sách vị hoàng tử nào làm thái tử?

Hoặc là hoàng đế đang suy nghĩ đến vấn đề chết già...

Khương Lộ Dao có thể cảm giác nguy hiểm, hoàng đế sẽ không cảm giác được sao?

Không ai có thể hoàn toàn dấu diếm hoàng đế, nếu ván cờ này là thái tử thiết kế, hoàng đế không thể không biết, nếu không phải là thái tử? Vậy là ai?

Trong đại điện vẫn ca vũ thăng bình, nhưng không khí càng ngày càng áp lực.

Khương Lộ Dao nhìn thoáng qua thái tử, người này...Có chút không thích hợp, thái tử không thích hợp.

Mới vừa rồi, lúc khai yến, Khương Lộ Dao chỉ cảm thấy thái tử khí phách hăng hái, có vẻ rất hay nói, mà hiện giờ ánh mắt thái tử hiển lộ một phần điên cuồng, hẳn không hề cố kỵ, không hề đè áp chính mình, xuất hiện tình huống như vậy, chỉ có một chuyện...đó chính là thái tử đã chuẩn bị chu toàn.

Sống hay chết tất cả ở hôm nay.

Đột nhiên, một tiếng anh hề(tiếng trẻ nhỏ khóc) đánh nát phần quý dị này.

Đứa trẻ trong lòng thái tử phi khóc một tiếng, sau đó lại cười khanh khách. Hoàng đế nhìn về bên này:

- Sao lại thế này?

Trước ngực thái tử phi bị ướm một mảnh, ngượng ngùng nhẹ giọng nói:

- Cho phép nhi thần đi thay y phục.

Thái hậu cười nói:

- Nước tiểu đồng tử, là dấu hiệu tốt, thật tốt a. Bệ hạ, có lẽ không lâu nữa, thái tử phi sẽ có tin tốt.

Hoàng đế cười tới:

- Trẫm vẫn luôn mong trông tin tốt như vậy.

Thái tử phi đỏ mặt đứng dậy, ôm hai đứa trẻ đi ra ngoài, Tiêu Chước Hoa là mẫu thân của hài tử đương nhiên sẽ theo sau, nàng nhìn Khương Lộ Dao, cẩn thận!

Khương Lộ Dao gật đầu, nghiêm túc quan sát động tĩnh trong đại điện.

- Nhị tỷ tỷ có khỏe không?

Khương Lộ Dao quay đầu nhìn thấy Khương Lộ Kỳ, nói:

- Ngày tháng vẫn trôi qua được, chỉ là không ngờ người sẽ đến chào hỏi ta.

Khương Lộ Kỳ ngồi xuống bên cạnh Khương Lộ Dao, cười nói:

- Những chuyện nhị tỷ tỷ chưa nghĩ đến còn nhiều lắm, không chỉ có một hai chuyện này đâu.

- Ta không có khả năng cái gì cũng có thể nghĩ đến, chỉ là người có tư cách gọi ta là nhị tỷ tỷ sao?

- ... Nhị tỷ tỷ vẫn sắc bén như vậy.

Khương Lộ Kỳ ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Qua đêm nay, có lẽ người cũng không thể hưởng thụ tôn vinh, ta khuyên người vẫn nên nhận mệnh mới tốt.

- Người trôi qua ngày tháng thành như vậy cũng không chịu nhận mệnh, còn tới khuyên ta nhận mệnh?

Khương Lộ Dao cũng không định khiêm nhượng:

- Ta nghe nói Tiêu đại nhân đem chuyện xã giao xử lý hậu trạch đều giao cho nhị phòng phu nhân, không phải người đang dưỡng bệnh sao?

Lời này chọc trúng chỗ đau của Khương Lộ Kỳ, nàng từ thiên kim hầu phủ trở thành nữ nhi của tội nhân bất hiếu, từ nữ chủ nhân duy nhất của Tiêu gia chỉ có thể ở trong sân "dưỡng bệnh" xem sắc mặt của nhị phòng phu nhân mà trôi qua ngày tháng.

Nếu không phải nàng còn giữ liên lạc với hoàng hậu, chỉ sợ nàng bệnh chết ở trong viện cũng không ai biết.

Cũng vì liên hệ cùng hoàng hậu, Khương Lộ Kỳ mới có hy vọng xoay người.

Khương Lộ Kỳ nhàn nhạt nói:

- Ta đã sớm hết bệnh.

- Nhưng ta thấy bệnh của người càng ngày càng nặng, tuy Tiêu đại nhân là văn thần, nhưng hãn nhãn nại cũng chỉ hữu hạn, đừng nghĩ hãn thật sự sẽ không hưu thê.

- Người suy nghĩ nhiều, phu quân của ta, tương lai sau này sẽ cảm kích ta, hẳn sẽ không rời khỏi ta.

Khương Lộ Kỳ cười tự tin:

- Nhưng còn người, không biết người có thể làm thế tử phi trong bao lâu? Tần vương thế tử ở Giang Nam, ta nghĩ đã vui đến quên cả trời đất.

- Nói như vậy, giống như phu quân của người không ở Giang Nam, bọn họ đều là nam tử.

- Phu quân của ta sao có thể giống Tần vương thế tử? Thế tử có hoa danh bên ngoài, phong lưu phóng khoáng, nhị tỷ tỷ phải tự khai sáng chính mình cho thỏa đáng, đỡ phải tức điên thân thể.

Khương Lộ Kỳ nhìn chăm chăm bụng nhỏ của Khương Lộ Dao, nếu nói không ghen ghét là không đúng.

- Hài tử này nếu là nam oa(bé trai), nhị tỷ tỷ có thể miễn cưỡng giữ chặt tâm hãn, một khi là nữ oa... Người...

Đột nhiên, Khương Lộ Dao đứng dậy, vị trí của thái tử đã trống không, Thái tử? Hẳn đi đâu?

P/s Chương tặng nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 120: Huyết Sắc

Vị trí thái tử trống không?

Khương Lộ Dao rất lo lắng, hôm nay cảm giác bất an là về tẩu tử? Nhìn Khương Lộ Kỳ bày ra bộ dáng khoe khoang, Khương Lộ Dao túm chặt tay Khương Lộ Kỳ, nhàn nhạt nói:

- Nơi này có chút buồn chán, người cùng ta đi ra ngoài, đi dạo một lúc được không?

Trong cung mở tiệc cũng cho phép mệnh phụ triều thần ra ngoài, chỉ là mọi người chỉ tới hành lang gấp khúc gần cửa điện mà thôi, sẽ không có ai tùy tiện đi lại trong cung.

Khương Lộ Dao đang có thai, ngồi lâu thân thể sẽ không thoải mái, ra ngoài điện hít thở không khí, cũng không khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn.

Khương Lộ Kỳ không muốn đi, nhưng Khương Lộ Dao nắm tay nàng rất chặt, giống như nếu nàng không đi, sẽ không bỏ qua, hoàng hậu nói:

- Nếu thể tử phi không thoải mái, Khương phu nhân hãy bồi thể tử phi đi dạo đi.

- Dạ, nương nương.

Khương Lộ Kỳ cũng không dám đắc tội hoàng hậu, cũng biết hoàng hậu muốn nàng nhân cơ hội này trông giữ Khương Lộ Dao:

- Thế tử phi, ta đi cùng người.

Khương Lộ Dao uốn gối hành lễ xong, dẫn theo Khương Lộ Kỳ rời khỏi yến tiệc.

Ra cửa, Khương Lộ Dao kéo Khương Lộ Kỳ qua một bên:

- Người muốn làm cái gì?

- ... Không ngờ nhị tỷ tỷ cũng phát hiện ra.

Khương Lộ Kỳ nhìn Khương Lộ Dao đang giận dữ, nàng cũng không cảm thấy sợ hãi, bình đạm nói:

- Ta chỉ là muốn mọi chuyện hồi phục như cũ mà thôi, tiểu cô của ta là mệnh phượng hoàng, ca ca người có thể chịu nổi sao?

Khương Lộ Dao cả giận nói:

- Người có nhớ nàng là tẩu tử của ta? Bọn họ đã có nhi nữ, người quả thực...Quả thực không thể nói lý.

- Nhị tỷ tỷ tài học đa tài, lại chưa từng nghe chuyện xưa về tiên triều Hiếu Văn hoàng hậu? Thái tử tương lai là thiên tử, người muốn đường ca Mân Cẩn tranh cùng thiên tử sao?

- Người làm ra chuyện này, không nghĩ tới Tiêu Duệ Hoa?

- Phu quân của ta cũng sẽ tán đồng, bởi vì ta làm như vậy là vì muốn tốt cho hắc cùng Chúc Hoa, chỉ cần Chúc Hoa có thể sinh hạ nhi tử cho thái tử điện hạ, nàng chính là hoàng hậu tương lai, phu quân của ta sẽ là quốc cữu, là trọng thần quyền khuynh triều dã, hắc không phải là người bị thứ nghiệt áp chế.

Sâu trong ký ức của Khương Lộ Kỳ chính là Triệu Đạc Trạch làm ra những chuyện súc sinh không bằng heo chó, sao Triệu Đạc Trạch có thể trở thành tướng lãnh khiến binh sĩ tin phục?

Hắn có tư cách?

Nhất định là người khác thời phồng, kiếp trước Khương Lộ Kỳ theo Triệu Đạc Trạch cả đời, chưa từng thấy hắn có bản lĩnh gì đáng giá khen ngợi, trừ tính tàn nhẫn thích tranh đấu, táng tận thiên lương ra, hắn không làm gì đúng, không có một chút ưu điểm.

Ở Giang Nam hắn tiến binh thuận lợi, nhất định muốn chiếm cứ công lao của Tiêu Duệ Hoa.

Lấy địa vị Tần vương thế tử bức bách Tiêu Duệ Hoa đem công lao nhường cho hắn, Khương Lộ Kỳ tin tưởng chuyện này tuyệt đối không nghi ngờ.

- Phu quân của ta tài hoa hơn người, thiên phú chi tài, người lại để một phế vật vô năng đè trên đầu hắn, thật sự đúng sao?

Khương Lộ Kỳ ép hỏi Khương Lộ Dao:

- Có ta ở đây, người đừng mơ để Triệu Đạc Trạch khi dễ phu quân của ta.

Hết thảy vinh quang đều thuộc về Tiêu Duệ Hoa.

Hiện giờ nhất định Tiêu Duệ Hoa đang rất nóng giận chuyện bị cướp công mà không dám nói, Khương Lộ Kỳ chỉ muốn giúp phu quân đạt được sự duy trì của thái tử, sao phu quân có thể oán hận nàng?

Tương lai làm cữu cữu của hoàng đế, làm trọng thần quyền khuynh triều dã, danh thần, không phải là mục tiêu của Tiêu Duệ Hoa sao?

Kiếp trước hắn vì thế cũng không tiếc hy sinh hết thảy.

Khương Lộ Dao đột nhiên xoay người bỏ đi, đối với Khương Lộ Kỳ nàng thật sự không còn gì để nói, nàng cho rằng, nàng cho rằng...

Hết thấy đều là Khương Lộ Kỳ nghĩ ra, có lẽ ở trong đầu Khương Lộ Kỳ thái tử bức Quân thoái vị, giết phụ có thể thành công, trước khi thái tử thành công, đem nữ nhân mà thái tử ngày đêm thương nhớ dâng lên, tỏ vẻ trung tâm, đây là mục đích của Khương Lộ Kỳ.

- Người đi làm gì?

Khương Lộ Kỳ túm chặt Khương Lộ Dao:

- Người muốn phá hư sao? Ta làm như vậy cũng vì tốt cho các người, lúc này Chúc Hoa cùng thái tử ở bên nhau, Khương gia có thể miễn bị trách phạt, một khi thái tử làm hoàng đế, đường ca Mân Cẩn có thể sống sao? Khương gia còn có thể tiếp tục làm Vĩnh Ninh hầu?

Thái tử một hai phải có Tiêu Chúc Hoa, Khương gia trốn không được, không bằng bây giờ thành toàn cho thái tử, còn có khả năng lưu lại một con đường sống.

Khương Lộ Dao quay đầu lại cười lạnh:

- Người không nghĩ, hiện giờ người có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế đã không phải là thái tử!

Khương Lộ Kỳ phản bác:

- Thái tử không có khả năng thất bại, hẳn nhất định sẽ thành công.

- Ha ha.

Khương Lộ Dao cười khế.

Tiếng cười khê truyền vào tai Khương Lộ Kỳ lại cực kỳ chói tai, giống như nàng đã ra quyết định ngu xuẩn nhất, Khương Lộ Kỳ nhìn chăm chăm bóng dáng của Khương Lộ Dao, mà thôi, cứ để Khương Lộ Dao nếm thử sự lợi hại của thái tử, thái tử..... Sao có thể thất bại?

Thái tử có rất nhiều thủ đoạn, hẳn tuyệt đối sẽ không thất bại.

Khương Lộ Dao không biết thái tử phi đem Tiêu Chước Hoa tới nơi nào, nếu nàng cứ như ruồi bọ không đầu chạy loạn hậu cung, thì sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra sự cố, suy nghĩ một lát, nàng bình thản dò hỏi cung nữ đi ngang qua:

- Người có thấy thái tử phi ở đâu không?

Gần đây Tần vương thế tử phong cảnh vô hạn, trong ngoài cung đều nói về Tần vương thế tử, lúc này cung nữ sẽ không đặc biệt với Tần vương thế tử phi, tất cung tất kính nói:

- Thái tử phi diện hạ đi đến Bảo Nguyệt Lâu.

- Thật là, vừa này thái tử phi truyền lời gọi ta đi qua, nhưng cung nữ kia đột nhiên đau bụng, bỏ ta lại nơi này.

Khương Lộ Dao tùy tiện tìm lý do.

Cung nữ cũng không hoài nghi Khương Lộ Dao, nếu thái tử phi không triệu kiến Khương Lộ Dao, đi Bảo Nguyệt Lâu liền lộ, như vậy nàng cũng bị xui xẻo theo, nhưng nếu lúc này không dẫn thế tử phi đi, thì nàng cũng gặp xui xẻo.

Sắp tới Bảo Nguyệt Lâu, Khương Lộ Dao nói:

- Người đi trước đi.

Thuận tay cho cung nữ mấy lượng bạc, cung nữ cảm tạ rồi rời đi.

Bảo Nguyệt Lâu im ắng, rất ít người qua lại, trong lòng Khương Lộ Dao vô cùng bất an, nhưng nghĩ đến tẩu tử có thực lực không yếu, nếu thái tử dùng sức mạnh, không phải Tiêu Chước Hoa không có đối sách.

Khương Lộ Dao ổn định tâm tư, đẩy cửa Bảo Nguyệt Lâu.

Tầng hai im ắng, không có một chút động tĩnh, Khương Lộ Dao chậm rãi đi tới trước cửa chính, vẫn không có hạ nhân đi ra ngăn cản nàng.

Đây là...Giống như có chút không ổn.

Nhưng chờ đến lúc Khương Lộ Dao hoàn toàn đẩy cửa phòng, thấy rõ tình hình bên trong phòng, nàng há to miệng, chỉ nghĩ một câu, nữ vương.

Tiêu Chước Hoa dùng một thanh đoản kiếm đặt lên yết hầu của thái tử, dám thị vệ không dám phát ra động tĩnh, thái tử phi ở bên cạnh cũng không biết làm sao.

Nghe tiếng bước chân, Tiêu Chước Hoa nhìn thấy Khương Lộ Dao, nói:

- Thái tử phi, đưa nhi tử của ta cho nàng.

- Người...

Thái tử phi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch:

- Đừng thương tổn thái tử điện hạ.

- Đem nhi tử của ta giao cho nàng.

Tiêu Chước Hoa cười lạnh nói:

- Thái tử phi, hiện tại ta đang rất tức giận, nếu người không làm ta vừa lòng, thái tử có giữ được mạng...

Thái tử kinh ngạc, hẳn không thể ngờ, hẳn đã dùng mê dược cùng xuân dược, lại dùng hài tử bức nàng, nhưng Tiêu Chước Hoa nói như thế nào?

Thái tử nói:

- Trong lòng người không có hài tử.

- Không phải không có hài tử, nhưng thái tử điện hạ đừng nghĩ dùng hài tử bức ta đi vào khuôn khổ, trong lòng tướng công của ta chỉ có ta, hài tử cũng không quan trọng bằng ta, hài tử ta có thể cùng hẳn sinh tiếp, nhưng nếu ta bị người...Ta sống không bằng chết, người còn bỏ thêm xuân dược, muốn ta mất đi kiềm chế?

Tiêu Chước Hoa suy tính rất rõ ràng, nàng càng cường ngạnh, càng không thèm để ý đến hài tử, càng có thể khiến thái tử cùng thái tử phi ném chuột sợ vỡ đồ, ở thời điểm mấu chốt, phải làm một nữ nhân "nhẫn tâm", như thế mới có thể chờ được viện quân, bảo đảm trinh tiết của nàng cùng tánh mạng của hài tử.

Nàng quyết định như vậy, cũng đại biểu nàng rất tín nhiệm Khương Lộ Dao, tin tưởng Khương Lộ Dao sẽ tìm thấy nàng.

Khương Lộ Dao đi đến trước mặt thái tử phi, trước kia đối với thái tử phi nàng đã từng đồng tình, nhưng chỉ vì vị trí thái tử phi, mù quáng thuận theo thái tử mà không biết khuyên nhủ thái tử.

- Người mềm yếu như vậy, không chỉ hoang hậ thất vọng về người, chỉ sợ hoang thượng cũng không coi người như nhi tức mà đối đãi.

Khương Lộ Dao ôm ôm thái tử cùng thái tử phi, nói:

- Thái tử, ta ở cửa chờ người.

Tiêu Chước Hoa cười gật đầu, đây mới là tri kỷ bằng hữu khuê mật, không cần phải nói, đối phương vẫn có thể thấu hiểu.

- Thái tử điện hạ, đuổi người của người ra ngoài.
- Tiêu Chước Hoa, ta sẽ không bỏ qua cho người.
- Người có thể chịu đựng qua đêm nay rồi hãy nói.

Khương Lộ Dao nói với thái tử một câu:

- Người thật sự cho rằng vạn vô nhất thất sao? Nên nói người ngốc? Hay là quá tự tin?
- Các người...Hai yêu nữ!

Thái tử tức muốn học máu, không ngờ hẫng lại bị các nàng phản chế:

- Ta đã chuẩn bị hoàn toàn...Tiêu Chước Hoa, người sớm hay muộn cũng là người của ta, thoát được hôm nay, trốn không được ngày mai...

Roi múa may xoẹt qua không trung, Khương Lộ Dao dùng dây lưng bao chất nữ chất tử ở trước ngực, lấy dây roi dẫu bên hông, trực tiếp quất lên người thái tử, luận về võ nghệ, Tiêu Chước Hoa cách xa Khương Lộ Dao đến vài con phố, nhưng Khương Lộ Dao dám đánh thái tử...

Dù Tiêu Chước Hoa có tức giận hơn nữa cũng không dám thương tổn thái tử.

Khương Lộ Dao lại không bận tâm nhiều, đối với thái tử cái gì mà kính sợ chi tâm hoàn toàn không có, thái tử ở trong mắt Khương Lộ Dao chính là tên khốn kiếp, sắc lang, súc sinh đoạt thê thần, không cho hẫng một chút giáo huấn, không thể hết giận.

Tiêu Chước Hoa không khỏi trợn mắt há mồm:

- Dao Dao.

- Không có việc gì, các người tiếp tục, ta ôm hài tử đi trước một bước.

Khương Lộ Dao quất không dưới mười roi, trên người thái tử vết thương chồng chất:

- Khương Lộ Dao!

- Dù gì người cũng nói là không chịu buông tha cho ta, trước khi bị người trả thù, còn không cho ta thống khoái một phen?

Không đánh thái tử, lúc bị hấn trả thù, ít nhất đã từng đánh hấn trong lòng sẽ thoải mái hơn một chút.

Cho dù thái tử bức Quân thoái vị thất bại, hoàng thượng cũng không để người khác làm nhục thái tử.

Cho dù thái tử thất bại, Khương Lộ Dao cũng không có cơ hội đích thân báo thù.

Báo thù vẫn nên tự mình ra tay mới thích.

Tuy Tiêu Chúc Hoa khiếp sợ Khương Lộ Dao đánh thái tử, nhưng đoàn kiếm đặt trên yết hầu của thái tử chưa từng di động, mạng của thái tử nằm trong tay Tiêu Chúc Hoa, đám người bảo hộ thái tử ai dám hành động thiếu suy nghĩ?

Một khi thái tử có gì tốt xấu, bọn họ sẽ chết không toàn thân, cả tộc bị sao trảm.

Khương Lộ Dao chậm rãi rời khỏi Bảo Nguyệt Lô, Tiêu Chúc Hoa buộc thái tử đi tới gần cửa.

Trước khi Tiêu Chước Hoa xoay người, giơ tay tát thái tử hai cái, nếu Khương Lộ Dao đã đánh, sao nàng phải khách khí?

- Muốn chết, ta sẽ cùng trượng phu của ta chết cùng một chỗ, đời này, ta sẽ không hầu hạ bất luận kẻ nào.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 120+2: Huyết Sắc

Tiêu Chước Hoa cầm tiểu cầu ném xuống mặt đất, nổ một tiếng vang lớn, sương khói tràn ngập, chờ sương khói tan đi, mọi người nhìn thấy thái tử nằm trên mặt đất.

- Thái tử điện hạ.

Thị vệ cùng thái tử phi vội vàng tiến lên, thái tử ngồi dậy, đẩy thái tử phi:

- Tiêu Chước Hoa, Khương Lộ Dao, ta không tha cho các người!

Trước kia thái tử chỉ có hứng thú với Tiêu Chước Hoa, hiện giờ nhìn Khương Lộ Dao cũng không tồi, có tính tình, có cá tính, nếu này nào đó, hắt dùng roi quất lên người nàng, buộc nàng cầu xin tha thứ, nghe nàng ní non rên rỉ, không biết có phải sẽ rất hưng phấn.

- Điện hạ...

- Ta không sao, đại sự quan trọng.

- Chỉ là các nàng có phải sẽ nói cùng hoàng thượng?

- Hiện giờ phụ hoàng còn có thể nghe người khác nói?

Thái tử đứng lên, sờ sờ vết thương bị Khương Lộ Dao dùng roi gây ra.

- Những mê dược này đó không có tác dụng với Tiêu Chước Hoa, không ý nghĩa không có tác dụng với phụ hoàng, Tần vương phi dùng dược, cho

dù kém xa Tiêu Chước Hoa, nhưng đối phó với phụ hoàng cùng đám người muốn kéo ta xuống ngựa, cũng đủ rồi.

Còn Tiêu Chước Hoa cùng Khương Lộ Dao, chờ hăn ngồi lên ngôi vị hoàng đế rồi nói.

- Truyền lệnh đi xuống, không được để hai người các nàng ra khỏi cửa cung nửa bước.

- Dạ, điện hạ.

Thái tử xoay người đi nội điện, một lần nữa thay đổi trang phục, hăn định trước khi ép cung đoạt đế, hăn sẽ hưởng dụng Tiêu Chước Hoa, để giảm bớt khẩn trương, nôn nóng, cùng sợ hãi.

Thái tử sắp sửa đổi mặt với hoàng đế, là phụ hoàng của hăn, là người đã làm hoàng đế mấy chục năm.

Hoàng đế cũng không phải là minh quân, nhưng hoàng đế trải qua không ít khốn cảnh, vài lần gặp phải hoàn cảnh sinh tử, hoàng đế đều cố nhịn trôi qua, thái tử là nhi tử của hoàng đế, từ nhỏ đã cảm thấy phụ hoàng là người lợi hại nhất, hình tượng hoàng đế cao lớn vẫn luôn tồn tại trong đầu thái tử.

Nếu không phải vì trữ vị khó giữ, thái tử cũng không dám dẫn đầu làm khó dễ, bức Quân thoái vị, giết phụ!

- Điện hạ, các tướng lĩnh đã nắm giữ Thần Võ Môn, cửa thành cũng đã khống chế.

- Đại sự thành.

Thái Tử yên tâm không ít, hăn giả mạo chỉ dụ của hoàng đế khống chế cửa cung cùng cửa thành.

Dù phụ hoàng có chuẩn bị, chỉ sợ cũng là nước xa không cứu được lửa gần, chờ đến lúc hãn tru sát toàn bộ nhi tử của phụ hoàng, tôn tử này đó một người cũng không lưu, phụ hoàng trừ hãn ra, còn có thể lập ai?

Lúc trước Lý Thế Dân làm được, sao hãn lại không thể làm.

- Tẩu tử, người không sao chứ.

Khương Lộ Dao đỡ Tiêu Chước Hoa lưng lay sắp đổ, cảm giác trên người nàng truyền tới độ ấm cực nóng:

- Tẩu tử?

Lúc này Tiêu Chước Hoa mới lộ ra một chút yếu ớt:

- Mê được không ảnh hưởng tới ta, nhưng xuân được...Mới vừa rồi ta chỉ cố nén mà thôi, Dao Dao, hài tử, hài tử như thế nào?

- Không sao, bọn nhỏ rất khỏe.

Khương Lộ Dao chỉ hai bảo bối ở trước ngực:

- Bọn nhỏ ngủ say rồi.

- Người cũng phải để ý, thân thể của người cũng không tốt, đừng để bọn nhỏ đá bụng người.

- Không sao, bọn nhỏ biết ta là ai, sẽ không đá tiểu biểu muội đâu

Khương Lộ Dao lo lắng nói:

- Tẩu tử thân thể...

- Tạm thời không sao.

Tiêu Chước Hoa đầu óc hơi trầm:

- Chúng ta có thể ra cung?

- Chỉ sợ không được, thái tử chắc đã khóa cửa cung, nếu không thể chiếm cứ ưu thế, thái tử sẽ không dám xuống tay với người.

Khương Lộ Dao suy nghĩ, đỡ Tiêu Chước Hoa đi tới Từ Ninh Cung, vốn dĩ trong cung tùy ý có thể thấy được cung nhân, không biết như thế nào, không thấy bóng dáng cung nhân nào, Tiêu Chước Hoa yên tâm đem hết thảy giao cho Khương Lộ Dao:

- Chúng ta đi đâu?

- Ta muốn đem tẩu tử cùng hài tử an bài ở Từ Ninh Cung.

Mặc kệ thái tử có thành công hay không, Từ Ninh Cung là nơi thái tử sẽ tới cuối cùng:

- Người tạm nghỉ ngơi một lát, một khi binh biến, nếu thân thể của người có thể chấp nhận, liền sẵn loạn ra cung.

Khương Lộ Dao đem lệnh bài giao cho Tiêu Chước Hoa:

- Tẩu tử, nhớ rõ ngàn vạn đừng dùng sức mạnh, giữ được rừng xanh sợ gì không có củi đốt. Tuy ta không nghĩ thái tử có thể thành công, nhưng tối nay, trong cung nhất định huyết tinh tràn ngập.

Thái tử điên rồi, mà người bức điên thái tử, bản thân hẳn cũng là một người điên, hai kẻ điên va chạm cùng nhau, không biết có bao nhiêu người tao ương.

- Người nói hoàng thượng có biết hay không?

- Chắc có thể cảm giác được một chút, nhưng hoàng thượng tuyệt đối không ngờ thái tử sẽ điên cuồng cùng kẻ điên phía sau màn sẽ làm mọi chuyện khó có thể khống chế.

Đầu óc Khương Lộ Dao linh quang chợt lóe, nhớ Triệu Đặc Trạch từng nói với nàng về Yến Thân vương.

Hết thủy đáp án giống như xua mây nhìn thấy mặt trời, có lẽ kẻ điên phía sau màn chính là Yến Thân vương.

Mất đi nhi tử Yến Thân vương đã trở thành kẻ điên không có nhân tính, hẳn đã chuẩn bị tất cả để kéo mọi người xuống địa ngục.

Giấu Tiêu Chúc Hoa vào một gian phòng ở Từ Ninh Cung, Khương Lộ Dao thấp giọng nói:

- Ta phải trở lại nhìn xem, nếu...Có lẽ ta có thể giúp đỡ, tẩu tử có thể chiếu cố hài tử sao?

- Có thể.

Tiêu Chúc Hoa cố gượng tinh thần:

- Ta trúng được cũng không nặng, vừa rồi đã dùng một ít thuốc giải, thể lực sẽ chậm rãi khôi phục, huống chi trên người ta còn có đồ vật bảo mệnh, người bình thường không hại được hài tử của ta.

- Ừ.

Khương Lộ Dao cũng không thể mang theo hài tử đi vào đại điện, đem hài tử giao cho Tiêu Chúc Hoa:

- Ta đi đây.

Tiêu Chúc Hoa trịnh trọng gật đầu:

- Người phải cẩn thận đấy.

Nàng đem lệnh bài trả lại cho Khương Lộ Dao:

- Ta không dùng, nhưng Dao Dao, người mới là người cần khối lệnh bài này.

Khương Lộ Dao cũng không khách khí, thu lại lệnh bài, lặng lẽ rời khỏi Tử Ninh Cung, lúc này đi đại diện, hay là cầm lệnh bài đi điều binh?

Khối lệnh bài có thể hiệu lệnh Thần Cơ Doanh, tuy binh sĩ ở Thần Cơ Doanh đã bị Triệu Đạc Trạch mang đi hơn phân nửa, nhưng cũng có một ngàn người được Triệu Đạc Trạch lưu lại kinh thành.

Bề ngoài. Triệu Đạc Trạch nói bọn họ không phù hợp yêu cầu của Thần Cơ Doanh vì vậy lưu lại kinh thành tiếp tục huấn luyện, đối với Khương Lộ Dao, Triệu Đạc Trạch luôn nói thật, phần nhân mã này là để lại cho nàng.

Triệu Đạc Trạch lưu lại bọn họ để bảo hộ Khương Lộ Dao.

Chỉ cần lệnh bài xuất hiện, đám người này hoàn toàn trung thành với Triệu Đạc Trạch, dù đối mặt với hoàng đế cũng sẽ giơ cao bảo đao bảo hộ Khương Lộ Dao.

Một khi kinh thành có biến, một ngàn người này có thể che chở Khương Lộ Dao cùng đám người Khương nhị gia rời khỏi kinh thành.

Hiện giờ Triệu Đạc Trạch ở Giang Nam hô mưa gọi gió, bọn người Khương Lộ Dao chạy tới Giang Nam, cho dù là hoàng đế cũng chỉ ngoài tầm tay với.

Khương Lộ Dao tự hỏi một lúc lâu, quyết định vẫn thử một phen, mặc kệ hoàng thượng có biết kế hoạch của thái tử hay không, nàng cùng Vĩnh Ninh

hầu phủ cần phải thể hiện tâm tư cứu giá, nàng cùng thái tử có thù oán, căn bản không có khả năng đứng về phía thái tử.

Điều khiến Khương Lộ Dao khó có thể quyết định chính là, trong tay hoàng đế rốt cuộc còn bao nhiêu quân bài chưa đánh ra?

Nàng có thể nắm phần thắng là bao nhiêu?

Không có nhiều thời gian để nàng suy xét cân nhắc.....Phú quý cầu trong hung hiểm, nếu thái tử thành công, cho dù bọn họ đi Giang Nam cũng có một phen sóng gió, huống chi nếu người phía sau màn thúc đẩy chuyện này là Yến Thân vương, hẳn có thể nhìn thái tử đăng cơ?

Nếu luận về mối thù khắc cốt ghi tâm với các hoàng tử khác, thì thái tử chính là người Yến Thân vương hận nhất.

Tuy nhi tử của Yến Thân vương chết đi, sau lưng có còn các vị hoàng tử quạt gió thêm củi, nhưng người chủ yếu xuống tay có thể là thái tử, huống chi Yến Thân vương đã từng lấy thân phận hoàng trưởng tử không ít lần khó xử thái tử, bọn họ kết cừu hận rất sâu, hận không thể đẩy đối phương vào chỗ chết.

Yến Thân vương thà để người khác kế thừa ngôi vị hoàng đế, cũng sẽ không để thái tử kế vị.

Khương Lộ Dao quyết định hỗn cung đi điều binh, đem hết thủy đứng về phía hoàng đế, cũng là tín nhiệm Yến Thân vương.

Chỉ là cửa cung bị thái tử phong bế, Khương Lộ Dao muốn đi ra ngoài rất khó, hơn nữa nàng còn mang thai, cũng không thể trèo tường ra ngoài, cũng không có khả năng uy hiếp thị vệ thả nàng ra ngoài, nàng không có thể diện lớn như vậy.

Lúc ấy nên moi lệnh bài từ trên người thái tử...Chỉ là đợi thái tử tỉnh táo lại, một đạo khẩu dụ liền khiến lệnh bài này trở thành phế thải, không chừng Khương Lộ Dao còn chui đầu vô lưới.

Khương Lộ Dao tránh ở một bên nhìn tình hình, cũng không phát hiện kịch bản cầu huyết thường thấy là mấy xe đưa đồ ăn ra khỏi cung, kịch bản cầu huyết đúng là cầu huyết, người phát động chính biến, sao có thể để xe đưa đồ ăn linh tinh ra khỏi cung?

Khương Lộ Dao âm thầm khinh thường chính mình đã nghĩ quá nhiều, đồng thời cảm thán hiện thực quá mức tàn khốc, lúc nàng xoay người chuẩn bị rời đi, có người đột nhiên xuất hiện:

- Thế tử phi.

- A, người không phải là người bên cạnh hoàng thượng sao?

- Đúng vậy, nô tài là thái giám tổng quản.

- Vết thương trên người người?

- Thái tử dẫn binh bức Quân thoái vị, bị hoàng thượng ngăn cản ngoài điện, nô tài phụng ý chỉ của hoàng thượng từ mật đạo ra ngoài điều binh, chỉ là nô tài...

Tổng quản thái giám chỉ mũi tên ngay bụng:

- Nô tài chỉ sợ không được, may mắn gặp thế tử phi...Người cũng muốn xuất cung sao?

Khương Lộ Dao xé váy áo, quần lên vết thương của thái giám tổng quản, lấy ra hai viên thuốc cầm máu, đây là mới vừa rồi Tiêu Chúc Hoa đã đưa cho nàng, trước khi bọn họ tiến cung, đã từng chuẩn bị.

- Ta xem qua, vết thương không sâu, người không chết được.

- ...

Tổng quản thái giám nuốt viên thuốc:

- Đa tạ thế tử phi.

- Ta còn trông cậy vào người dẫn ta ra cung điều binh, người cũng không thể chết.

Khương Lộ Dao vì nghe thấy mật đạo, đối với chuyện điều binh càng tin tưởng hơn rất nhiều.

- Hoàng thượng có cho người cầm theo thánh chỉ cứu giá? Chúng ta đi ra, cũng phải đi vào.

Có thánh chỉ, nàng mới có thể lãnh binh đánh vào hoàng cung.

Thái giám tổng quản cực kỳ thán phục Tần vương thế tử phi, hẳn chưa thấy thai phụ nào lại cường hãn như thế.

Đến lúc này, còn rất bình tĩnh, xem ra mới vừa rồi hẳn đi tìm thế tử phi là chính xác, chỉ dựa vào một mình hẳn, không cứu được hoàng đế.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 121: Hồ Bằng Cầu Hữu

Khương Lộ Dao nói:

- Tổ phụ còn không đi điều binh sao?
- Ta đi liền.

Vĩnh Ninh hầu cầm roi ngựa, giương giọng nói:

- Chuẩn bị ngựa, đem ngựa của lão phu ra đây.

Vĩnh Ninh hầu giống như gió xoáy chạy ra khỏi Vĩnh Ninh hầu phủ, có tam đại danh tướng tọa trấn, Khương Lộ Dao càng tin tưởng có thể ứng phó cung biến.

Vĩnh Ninh hầu chiến thuật tu dưỡng, võ tướng kiên nhẫn mưu lược không người có thể địch.

Cho dù thái tử chuẩn bị chu toàn, cũng không chịu được sự tức giận của Vĩnh Ninh hầu!

Trên đời này có rất nhiều võ tướng, nhưng được tôn xưng là danh tướng chỉ có ba vị mà thôi.

Khương Lộ Dao ngồi xuống giường, dấm dấm hai chân, nên an bài đều đã an bài, nàng chỉ có thể ở phía sau màn, nói không tiếc nuối là gạt người, rốt cuộc nhân sinh có mấy lần có thể gặp được chuyện đại sự?

Nàng tự nhận nàng là mấu chốt, nhưng không ai biết nàng đã làm cái gì.

- Làm một chuyện tốt không khó, khó là làm chuyện tốt lại không được lưu danh...Ta chỉ là phàm phu tục tử, tâm tư muốn nổi danh cũng không ít đâu, đáng tiếc...Đáng tiếc...

Nếu lúc này nàng không có thai, có lẽ sẽ đi lên con đường khác.

Khương Lộ Dao sờ sờ bụng:

- Bảo bối, nương vì người bị tổn thất không nhỏ đâu.

Tuy nói như vậy, Khương Lộ Dao luôn hàm chứa ý cười, chỉ cần hài tử có thể bình an, thanh danh cùng cứu giá ghi công chẳng qua chỉ là mây khói mà thôi.

Cũng không biết Khương nhị gia ở Đại Đồng có tiến hành thuận lợi hay không, cho dù không thể điều binh, cũng không thể để Dương môn thái quân nắm giữ lực lượng này.

Khương Lộ Dao nhú mày, cũng không phải sợ Dương môn thái quân có thể dựa vào lực lượng này mà xoay người, một khi Dương môn thái quân thành công, sẽ có rất nhiều người hy sinh, vô duyên vô cớ hy sinh.

Hy vọng phụ thân ở thời điểm mấu chốt có thể đạt được.

Khương Lộ Dao suy tính thời gian, nếu hết thấy đều thuận lợi, có lẽ thái giám tổng quản đã đem binh mã dẫn tới cửa thành, thái giám tổng quản lãnh binh xuất hiện ở cửa thành, sẽ làm đám người kia hoài nghi, không chừng người thiết kế chuyện bức Quân thoái vị cũng sẽ biết.

Từ bên ngoài đánh vào kinh thành cũng không dễ dàng, nếu thái tử đóng cửa thành, kinh thành chính là một tòa chiến lược lâu đài, dễ thủ khó công.

Khương Lộ Dao cắn chặt răng, đứng dậy dẫn thị vệ của Vĩnh Ninh hầu phủ đi đón thái giám tổng quản lãnh binh vào cửa thành.

Thái tử lực lượng có chút đơn bạc, có lẽ Yến Thân vương cũng không muốn thái tử thành công, nhân mã của thái tử không có khả năng vô thanh vô tức khống chế cửa thành.

Tất nhiên sẽ có sơ hở, Khương Lộ Dao lại đi tìm hồ bằng cầu hữu của Khương nhị gia ở nơi phố phường, đám người này ngày thường vẫn luôn ăn nhậu chơi bời, đánh nhau ẩu đả, không có bản lĩnh gì, nhưng ở thời điểm mấu chốt để bọn họ theo Khương Lộ Dao đánh vào cửa thành...Ừ, bọn họ cũng dám làm.

Huống chi Khương Lộ Dao lại truyền " thánh chỉ", cái hoàn cảnh này bình thường thích gây chuyện thị phi ăn chơi trác táng sẽ bạo phát, theo nữ nhi của Khương nhị gia thuận lợi đoạt được cửa thành.

- Ừ, chứ vị thúc bá huynh đệ, cũng là người làm đại sự.

Khương Lộ Dao khen đám người này, thân nhiên đứng ở đầu tường, sau khi thấy thái giám tổng quản, hạ lệnh mở cửa thành, thái giám tổng quản đang không biết làm cách nào để vào thành, lại nhìn thấy cửa thành chậm rãi mở ra, vẫn không biết làm sao, có phải có quỷ kế?

Cho dù nhân thủ của thái tử không thể khống chế cửa thành rộng lớn, cũng không đến mức tùy tiện mở rộng cửa ra.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 121+2: Hồ Bằng Cầu Hữu 2

- Là ta, công công vào thành đi.

Khương Lộ Dao ở đầu tường thành vẫy tay với thái giám tổng quản liêu sống liêu chết điều binh trở về:

- Mau vào thành, trong cửa cung còn một trận chiến.

Thái giám tổng quản nhìn thấy Tần vương thế tử phi, nhìn nhân gia, lại nhìn mình cả người đầy huyết, thiếu chút nữa bị đóng quân giết.

Chênh lệch a.

Tần vương thế tử phi hoàn toàn có thể vào trong cung tiếp tục tham gia yến tiệc.

Thái giám tổng quản thương lượng cùng tướng lĩnh, để bọn họ phóng ngựa tiến vào kinh thành.

- Thế tử phi vất vả rồi.

- Không vất vả.

Khương Lộ Dao cười nhàn nhạt, nói:

- Ta không vất vả bằng công công, người chân chính xuất lực là bọn họ.

Thái giám tổng quản nhìn quanh một vòng, trước mắt phần lớn là đám người khiến hoàng thượng thật sự cảm thấy đau đầu, đám công tử hoàn khổ

này không ngờ bọn họ có thể làm đại sự.

- Hoàng thượng sẽ không quên chư vị, chờ mọi chuyện bình ổn, bệ hạ sẽ hậu thưởng chư vị.

- Ha ha.

- Ta mà cũng có thể cứu giá làm công thần? Lương thần chi tài?

- Đúng vậy, đúng vậy.

Bọn người này luôn bị người coi khinh, đám công tử hoàn khổ thật sự rất vui, đúng là phải khiến lão nhân lau mắt mà nhìn, bọn họ không phải không làm chuyện gì đáng hoàng, chỉ là chưa tới thời điểm mấu chốt.

Bọn họ không có tư cách vào cung dự tiệc, cũng là người từng bị gia tộc từ bỏ, lão nhân trong nhà phần lớn sợ bọn họ vào cung làm chuyện mất mặt, cho nên bọn họ mới có thể lưu lại bên ngoài, ở trà lâu tán gẫu.

Tái ông mất ngựa, nào biết là phúc hay họa.

Tuy thái giám tổng quản cảm thấy đau đầu, nhưng có thể thuận lợi vào kinh thành không phải là chuyện dễ dàng, thế tử phi người nào cũng dám dùng, cũng có thể dùng, thái giám tổng quản rất bội phục.

Đám người này không phải loại người dễ dàng nghe lời, thế tử phi có thể khiến bọn họ không bị tổn thương vẫn đoạt được cửa thành, thật không hổ là nữ nhi tướng môn, tôn nữ của Vĩnh Ninh hầu.

Tuy ở cửa thành lực lượng của thái tử rất bạc nhược, nhưng cũng không phải người nào cũng có thể thành công.

- Tổ phụ của ta sắp điều Thần Cơ Doanh vào kinh.

- Vĩnh Ninh hầu cũng điều binh?

- Thần Cơ Doanh bảo vệ xung quanh kinh thành, nguyện trung thành với bệ hạ.

Khương Lộ Dao nói:

- Từ lúc công công rời đi, ta lập tức hồi hần phủ đem mọi chuyện phát sinh trong cung nói cho tổ phụ biết, tổ phụ nghe nói xong, lo lắng cho hoàng thượng, tự mình phủ thêm áo giáp, cưỡi ngựa ra khỏi thành điều binh, ta nghĩ Thần Cơ Doanh cũng sắp tới rồi, hai phương hợp lại, sẽ thuận lợi đoạt được cửa cung.

- Thế tử phi nói đúng.

Thái giám tổng quản gật đầu nói:

- Nô tài cả gan thỉnh thế tử phi cùng đi cửa cung.

Khương Lộ Dao nhìn đám bằng hữu của phụ thân:

- Các người không cần phải đi cửa cung.

- Vì sao?

- Một khi cửa cung có chém giết, kinh thành sẽ đại loạn, các người đi Kinh Triệu phủ doãn, Đô Hộ phủ nha môn, dẫn theo nha dịch thông báo với bá tánh không cần chạy loạn, phụng theo mệnh lệnh của hoàng thượng, toàn kinh thành giới nghiêm, lúc này ai dám gây xích mích, phá phách cướp bóc, các người liền chặt đầu người đó, bệ hạ giao cho các người quyền tiền trạm hậu tẩu.

- Chỉ là...

- Chuyện này rất quan trọng.

Khương Lộ Dao nói lời chuẩn xác:

- Thậm chí so với trận chiến ở cửa cung còn quan trọng hơn, các người cũng không muốn hoàng thượng nhìn thấy kinh thành rách nát, nếu bá tánh kinh thành gây rối loạn dẫn họa vào kinh thành, sau này các người biết chạy đi đâu mà chơi bời? Bảo hộ kinh thành, là trách nhiệm của mỗi người.

Cửa cung tranh đoạt quá mức tàn khốc, này đó công tử hoàn khố chỉ nhất thời anh dũng, đối phó với bá tánh còn được, nhưng đối mặt với binh lính chân chính, bọn họ hoàn toàn không năng lực.

Đám người này đều là băng hữu của phụ thân, lúc khó xử đã ra tay giúp Khương Lộ Dao, sao Khương Lộ Dao nhẫn tâm nhìn bọn họ hy sinh?

Bọn họ đã lập đủ công lao bảo đảm cả đời ăn no chờ chết, lại còn bảo vệ kinh thành, trấn an bá tánh, sao hoàng thượng lại không ban thưởng cho bọn họ?

Đem từng người an bài ở nơi mấu chốt nhất, tài nguyên phân phối hợp lý, chính là yêu cầu cơ bản của người lãnh đạo nhân sự.

Khương Lộ Dao ở hiện đại chính là nhân vật bá đạo, nữ cường, sao có thể không biết tận dụng tài nguyên nhân lực?

- Được, chúng ta nghe thế tử phi.

Đám người này tin tưởng Khương Lộ Dao, phải nói là tin tưởng Khương nhị gia.

Khương nhị gia cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng hố bọn họ, như vậy nữ nhi của Khương nhị gia cũng sẽ không hố người.

Thật muốn tham gia cung biến, dù trong lòng bọn họ có chút sợ hãi, nhưng không đã ghiền bằng uy hiếp bá tánh, tuy có người không cam lòng, nhưng phần lớn đều đáp ứng đề nghị của Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Dao lại cẩn thận đem bản đồ kinh thành phân chia thành mấy mảnh, nói rõ từng người bọn họ phụ trách khu vực nào.

Trong đó một người hỏi:

- Thế tử phi, sao người biết chúng ta sẽ ở nơi này?

- Phụ thân ta nói.

Khương Lộ Dao thẳng thắn thành khẩn nói nguyên nhân cho bọn họ biết, sự an toàn của Khương nhị gia cũng là điều khiến Khương Lộ Dao bận tâm, đương nhiên nàng biết đám băng hữu của Khương nhị gia có thực lực thế nào, Khương Lộ Dao đều biết bọn họ, còn biết rõ hơn rất nhiều người.

Mọi người không khỏi có thêm vài phần tri kỷ, thế tử phi đối đãi với bọn họ như thế, bọn họ có thể không nghe lời sao?

Khương nhị gia thường nói, hễ nghe lời khuê nữ nên mới có ngày hôm nay, bọn họ nghe lời thế tử phi, có phải cũng có thể hiển hách lên? Có thể chứng minh cho thế nhân biết, bọn họ cũng không phải chỉ có ăn nhậu chơi bời?

Bọn họ đối với kinh thành càng thêm vài phần trách nhiệm.

Phân công xong hết, Vĩnh Ninh hầu cùng Thần Cơ Doanh cũng chạy tới đây.

Vĩnh Ninh hầu nghe Khương Lộ Dao bố trí xong, cười to nói:

- Không hổ là tôn nữ của ta, giỏi, thật sự rất giỏi, so với phụ thân của người, thì người còn giống ta hơn.

Khương nhị gia có thể mang tới cho Vĩnh Ninh hầu một tôn nữ như vậy, đối với Vĩnh Ninh hầu mà nói, đã rất đáng giá để khoe khoang.

- Tổ phụ, nhanh vào cung đi.

Hoàng thượng còn đang chờ người.

Khương Lộ Dao thúc giục Vĩnh Ninh hầu, nếu còn trì hoãn, chỉ sợ các vị hoàng tử không còn lại ai, thái tử cũng sợ danh không chính ngôn không thuận, cho nên sẽ xử lý đối thủ cạnh tranh trước, hoàng thượng không muốn truyền ngôi cho hãn cũng không được.

Vĩnh Ninh hầu gật đầu, trực tiếp thu hết binh lính vào trong tay, đoạt quyền chỉ huy, không ai có năng lực chỉ huy hơn Vĩnh Ninh hầu.

- Đi, theo bản tướng quân tấn công hoàng cung. Cần Vương cứu giá!

- Dạ

Đông đảo tướng sĩ theo Vĩnh Ninh Hầu đi về phía hoàng cung.

Ở yến tiệc, triều thần huân quý im lặng như ve sầu cuối thu, hoàng đế suy sụp sụp lơ trên long ý, môi run rẩy:

- Diên rồi, diên rồi! Súc sinh cũng không bằng!

Hoàng đế không cử động được cánh tay, chỉ trích thái tử, ở trước mặt hãn, thái tử không chỉ lãnh binh bức Quân thoái vị, còn ở trước mặt mọi người chém đầu mấy vị hoàng tử...

Hiện giờ các vị hoàng tử thi thể tứ tung ngang dọc bày biện trước mặt hoàng đế.

- Phụ hoàng, nhi thần chỉ vì người.

Thái tử điên cuồng, mặt mày dữ tợn:

- Người ngấm lại xem, không phải vì bọn họ, người sẽ khó xử sao? Hôm nay nhi thần làm ra hạ sách này đều vì bọn họ bức ép! Hơn nữa chuyện ở Giang Nam cũng là bọn họ giở trò sau lưng, bọn họ muốn cho nhi thần mất vị trí thái tử, vì thế không màng đến giang sơn xã tắc, phụ hoàng...Bọn họ không xứng làm hoàng tử long tôn, nhi thần thay người, thay tổ tông thanh lý môn hộ!

Hoàng đế chậm rãi nhắm mắt, nhi tử rơi đầu, hình ảnh này không ngừng hiện lên trước mắt hần, trên mặt đất đọng lại máu tươi, giống như đang trào phúng hần.

Hần đã từng tự tin có thể cân bằng đám hoàng tử? Vô cùng tự tin sẽ không đến mức họa tử trong nhà?

- Lão tam tự thiêu có phải là người?

Hoàng đế hỏi:

- Có phải người làm?

Tam hoàng tử chết quá mức thảm thiết, hoàng đế không có cách nào không nhớ rõ.

Thái tử nói:

- Không phải nhi thần, hiện giờ nhi thần cũng không có gì dấu diếm người, chuyện ở Giang Nam cùng tam hoàng huynh tự thiêu không liên quan đến nhi thần, đều là đám nhi tử của người làm ra, cho nên hôm nay nhi thần vì người thanh lý môn hộ.

- Yến Thân Vương, huynh trưởng tốt của cô vương, tiếp theo tới phiên người.

Thái tử cầm bảo kiếm nhiễm huyết chỉ vào Yến Thân vương:

- Hoàng trưởng huynh đè ép cô vương bao nhiêu năm? Đừng tưởng thân mẫu của người được truy phong làm hoàng hậu là có thể chống lại cô vương.

Yến Thân vương chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt hoàng đế, đưa lưng về phía thái tử quỳ xuống nói:

- Phụ hoàng, nhi thần đi trước một bước, nếu người may mắn thoát được đại nạn, thỉnh phụ hoàng vì nhi thần quá kể nhi tử nổi dối, nhi thần không muốn không có người cung phụng.

- Lão đại...

Hoàng đế vô cùng áy náy:

- Là trầm, là trầm trì hoãn người.

- Hoàng huynh, cô vương nên chặt đứt chân của người trước, hay là cánh tay...

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa cung truyền đến âm thanh chém giết, ngoài cửa có người hồi bẩm:

- Thái tử, không tốt, Vĩnh Ninh hầu lãnh binh xông vào, chỉ sợ huynh đệ không chống đỡ được.

Yến Thân vương khẽ cong khóe môi, quả nhiên là Vĩnh Ninh hầu.

Thái tử không quan tâm đến Yến Thân vương, tiến lên định đâm hoàng đế, Yến Thân vương đột nhiên bạo phát, che trước người thái tử:

- Không được thương tổn phụ hoàng!

P/s: Các nàng nhanh vote để có chương mới nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 122: Cứu Người

Yến Thân vương lấy thân thể ốm yếu đến mức tận cùng để chống đỡ, hăn vọt tới trước mặt hoàng đế, ngăn chặn thái tử điện hạ.

Lúc này hoàng đế vì bị thái tử phản bội, đang rất thương cảm, Yến Thân vương liều mình cứu giúp, dùng thân thể ốm yếu tề sống chết ngăn cản thái tử cuồng bạo không còn nhân tính, hình ảnh tương phản, không chỉ khiến hoàng đế cảm động, các đại thần huân quý cũng rất bội phục Yến Thân vương hiếu tâm với hoàng đế.

- Thái tử, người không thể thương tổn phụ hoàng.

Yến Thân vương suy yếu nắm chặt bảo kiếm trên tay thái tử, vết thương trên tay rơi xuống từng giọt máu, để lại từng đóa huyết hoa trên mặt đất.

Yến Thân vương không còn sống được bao lâu, mấy ngày nay đã ép khô thể lực cùng tinh lực của hăn, này đó đều là đáng giá.

Chuyện hăn suy tính mưu hoa đã thành công, vừa rồi còn một phen biểu diễn, lúc này không cần liều mạng hộ giá, hoàng đế cũng sẽ qua kế Triệu Đặc Trạch làm nhi tử nối dòng cho hăn.

Hăn còn có thể hưởng thụ mấy ngày được Triệu Đặc Trạch chiếu cố, đem của cải mà hăn sở hữu dù không nhiều lắm vẫn để lại cho A Trạch, bồi dưỡng tình cảm với A Trạch.

Nhưng lúc hoàng thượng gặp nguy hiểm, Yến Thân vương vẫn không màng sinh tử lao tới.

Cũng không phải hãn còn tình cảm sâu nặng với hoàng đế, mà là hãn muốn lưu lại cho A Trạch một phần cơ hội.

Mới vừa rồi thái tử huyết nhiễm đại diện, giết hết các vị hoàng tử hàng năm vẫn luôn uy hiếp địa vị của thái tử, hơn nữa nhi tử của các vị hoàng tử cũng không tránh được lưỡi đao của thái tử.

Hiện giờ còn sống, trừ Yến Thân vương cùng Triệu vương ra, chỉ còn một hai vị hoàng tử mới mười tuổi.

Hai vị hoàng tử này thân mẫu có địa vị hèn mọn, có lẽ hoàng thượng không còn tâm tư bồi dưỡng bọn họ, thân thể bọn họ cũng không tốt.

Yến Thân vương nhìn ra hai vị hoàng tử này khó có thể sống thành niên, cho dù sống được, hai vị hoàng tử cũng sẽ vì ngôi vị hoàng đế mà phân tranh, đến lúc đó ai thua ai thắng, rất khó nói.

Một khi hai người bọn họ vì tranh vị trí thái tử mà bị hạch tội...Như vậy quá kể trên danh nghĩa của hãn, A Trạch sẽ có cơ hội.

Yến Thân vương muốn lưu lại ấn tượng với triều thần, Yến Thân vương nhất mạch là trung thần hiếu tử, tuy hết thảy chỉ là có khả năng, nhưng Yến Thân vương nguyện ý đánh cược một phần khả năng này.

Những thứ hãn để lại cho A Trạch cũng không nhiều lắm, chỉ hy vọng A Trạch có thể thuận lợi đoạt được đế vị, hãn sẽ được truy phong làm hoàng thượng.

Hãn nỗ lực hơn phân nửa đời người, mục tiêu chính là làm hoàng đế!

Vì mục tiêu này hãn đã mất đi rất nhiều, cho dù lúc còn tồn tại hãn không thể làm hoàng đế, chết rồi cũng hy vọng có thể làm một lần hoàng đế cho đã ghiền.

Cho nên Yến Thân vương liều mạng cũng sẽ ngăn cản thái tử, hơn nữa ở trước mặt triều thần hậu duệ quý tộc, hấn hiên ngang lẫm liệt khuyên nhủ nói:

- Thái tử...Hoàng đế, nghe vì huynh khuyên một câu, buông hạ binh khí, quay đầu là bờ, hãy thỉnh tội với phụ hoàng, chớ gây thêm lỗi lầm.

- Người tránh ra!

Thái tử nhắc chân đá văng Yến Thân vương:

- Cô vương sẽ không thua, sẽ không thua.

- Lão đại.

Hoàng đế nhìn Yến Thân vương bị thái tử đá vào ngực, hấn lui về phía sau vài bước, khoe miệng chảy ra máu tươi, ho khan một tiếng, máu tươi phun ra, hoàng đế đau lòng vô cùng.

- Hoàng nhi...

Ánh mắt hoàng đế lạnh băng nhìn về phía thái tử:

- Ngự Long Vệ, bắt súc sinh làm việc ngang ngược lại cho trẫm.

Ở bên người hoàng đế nhảy ra tám người giả trang thái giám, bọn họ vẫn luôn ở trong đại điện, không khiến ai chú ý, tất cả mọi người đều coi bọn họ như thái giám bình thường, không ngờ bọn họ lại là người có danh kỳ vang dội, Ngự Long Vệ.

Ngự Long Vệ danh như ý nghĩa, chính là thị vệ thủ vệ hoàng đế, cũng là ám vệ cuối cùng, bọn họ không có nhiều người, nhưng võ nghệ cao cường, mỗi người đều có một thân công phu tuyệt đỉnh.

Mới vừa rồi thái tử chiếm thế thượng phong, hoàng đế không dám dễ dàng khởi động Ngự Long Vệ, dù bọn họ có võ công cao cường, cũng không có khả năng ngăn trở thiên quân vạn mã, hơn nữa Ngự Long Vệ là lá bài cuối cùng của hoàng đế.

Nếu không ở thời điểm mấu chốt, hoàng đế tuyệt đối sẽ không lấy ra.

Vì vậy hoàng đế thà trở mặt nhìn nhi tử bị thái tử tru sát, nhìn hoàng tôn chết oan chết uổng, hẳn cũng không gọi Ngự Long Vệ ra cứu mấy vị hoàng tử.

(Yul: đế vương vô tình...)

Chờ đến lúc thích hợp, Vĩnh Ninh hầu mang theo người vào cung cứu giá, hoàng đế thấy được cơ hội, thấy được hy vọng, vì thế hẳn quyết đoán đánh ra lá bài cuối cùng, Ngự Long Vệ lưu lại hai người hộ vệ hoàng đế cùng Yến Thân vương, những người còn lại nhào về phía thái tử.

Tuy bên người thái tử cũng có nhiều người, nhưng võ nghệ không bằng Ngự Long Vệ, cận vệ bên người thái tử tận lực chống lại Ngự Long Vệ, tình huống cũng coi như chiếm thế thượng phong.

Nhưng bên ngoài đại điện truyền vào tiếng hét hò, khiến thái tử dâng lên cảm giác cùng đường bí lối.

Lúc cung biến, hoàng hậu luôn đứng phía sau thái tử, sắc mặt hoàng hậu xám trắng, than nhẹ một tiếng.

- Hoàng nhi, chúng ta thua.

- Mẫu hậu...Cô vương không cam lòng, sao cô vương lại thua? Sao có thể?

Thái tử nâng lên bảo kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng hướng hoàng đế, cả giận nói:

- Nhi thần làm thái tử mười mấy năm, vẫn luôn cẩn trọng, có từng bất hiếu với phụ hoàng chưa? Phụ hoàng vì sao còn muốn bồi dưỡng các ca ca phân quyền của cô vương? Những người chết ở đây, không phải cô vương giết, là người... Phụ hoàng, bọn họ vì người mới chết.

- Tam hoàng huynh tự thiêu, không phải cô vương thiết kế, không phải cô vương giết tam hoàng huynh.

Thái tử hung hăng ném bảo kiếm xuống đất, thanh âm Vĩnh Ninh hầu chỉ huy thủ hạ càng ngày càng gần, thái tử biết đại sự qua rồi, chờ đến lúc Vĩnh Ninh hầu tiến vào, thái tử muốn chết cũng khó.

- Cô vương là thái tử, là hoàng đế tương lai, cả đời vẫn vậy, nếu ông trời không đứng về phía cô vương, cô vương thà chết, cũng không muốn bị tiểu nhân vũ nhục.

Thái tử xoay người cầm tay hoàng hậu:

- Mẫu hậu, nhi thần xin lỗi người, nếu có kiếp sau, nhi thần nguyện làm nhi tử của người, chỉ là nhi thần khẩn cầu người, đừng vào cung, nhi thần không muốn sinh ở hoàng gia, thiên gia vô tình, vô tình nhất là hoàng gia đế vương...Hôm nay cuối cùng nhi thần đã hiểu.

Hoàng hậu bình đạm nói:

- Được, ta đáp ứng người.

Nàng nhìn về phía hoàng đế, ánh mắt tràn ngập lạnh lẽo:

- Ta cùng nhi tử đi trước một bước, chúng ta ở âm phủ chờ người.

Hoàng hậu cắn nát ngón tay:

- Ta lấy huyết làm tế(tế văn), lấy tánh mạng làm cống phẩm, nguyên rửa dương kim bệ hạ, tuyệt tử tuyệt tôn, ngôi vị hoàng đế truyền cho người ngoài.....Đại Minh triều, giang sơn rách nát...

Thái tử thấy thân ảnh của Vĩnh Ninh hầu, bọn họ đã chém giết đến dưới bậc thang, hấn phát tay:

- Châm lửa, phóng hỏa!

- Dạ.

Lúc này người có thể đi theo thái tử phần lớn là tử sĩ, bọn họ nghe thái tử hạ lệnh, bọn họ bực lửa dùng hỏa tiễn, bắn lên trần nhà đại điện.

"phanh, phanh, phanh", liên tiếp nổ mạnh không dứt bên tai, hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, rơi xuống mặt đất liền nổ tung.

Trong đại điện, đại thần có người bị buộc chặt, có người không bị buộc, bọn họ nhìn thấy hỏa cầu, cố gắng chạy ra bên ngoài.

Hoàng đế được Ngự Long Vệ bảo vệ chạy ra khỏi đại điện.

Thái tử đỡ hoàng hậu đi từng bước lên địa vị cao, nghe trong đại điện tiếng mọi người la khóc, tuyệt vọng cầu cứu, ngọn lửa thiêu đốt căn nóc hết thấy thanh âm, thái tử cất tiếng cười to:

- Thiêu đi, thiêu đi, cũng cho ta ném thử tư vị tự thiêu.

Hắn ngồi lên long ỷ, cười điên cuồng đến khi toàn bộ ngọn lửa nuốt sống đại điện, người bên ngoài vẫn có thể được thấy.

Hoàng đế trốn ra khỏi đại điện, hắn không nhớ tới những vị hoàng tử còn sót lại, đến lúc nhìn thấy Vĩnh Ninh hầu, hoàng đế nước mắt rưng rưng, thất thanh khóc rống:

- Hoàng nhi, hoàng nhi của trăm, đau lòng chết trăm.

Vĩnh Ninh hầu âm thầm bấu môi, giả vờ tiến lên an ủi hoàng đế cũng không muốn làm.

Nếu hoàng đế thiệt tình để ý tánh mạng của nhi tử, thì lúc nổi lửa, sao không để Ngự Long Vệ cứu viện các vị hoàng tử còn sống? Ngược lại mệnh lệnh Ngự Long vệ hộ vệ hãn đào tẩu?

Nếu hoàng thượng không thềm để ý, Vĩnh Ninh hầu cũng không muốn xuất lực vì các hoàng tử, làm bộ sai thủ hạ cứu hoả, chỉ cần thái tử chết, sẽ không còn ai nhớ thương tôn tức cùng tôn nữ của hãn, mặc kệ tương lai sau này ai sẽ làm hoàng đế, Vĩnh Ninh hầu nhất mạch sẽ được trọng dụng.

Hoàng đế khóc ngã xuống đất:

- Cứu nhi tử của trăm, cứu nhi tử của trăm.

Vĩnh Ninh hầu nói:

- Thần đã sai người dập lửa, người... Các hoàng tử cát nhân thiên tướng, sẽ không có việc gì.

“Ô ô, ô ô.” Hoàng đế than khóc có vẻ rất bi thương.

Vĩnh Ninh hầu sai người nhìn chăm chăm cửa cung, lo lắng thái tử nương theo mấy người hỗn loạn chạy ra đại điện mà rời khỏi cung.

Nếu thái tử chạy thoát sẽ tổn hại tôn tức cùng tôn nữ của hãn, Vĩnh Ninh hầu không thể chịu đựng, hãn tuyệt đối không nguyện ý nhìn thấy chuyện của hãn cùng Gia Mẫn quận lại tái hiện.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 122+2: Cứu Người 2

Lúc nổi lửa, Yến Thân vương nhìn hoàng đế bỏ lại hần, một mình chạy trốn, hần căng căng thân thể, lao lực khí lực cũng không thể đứng dậy nổi.

Tùy tùng của hần bị hần phái đi bảo vệ Tần vương thế tử phi, người lưu tại bên cạnh, cũng bị những người chạy loạn phân ra tứ tán.

Yến Thân vương nghe thái tử cười điên cuồng, hần nhắm mắt chờ chết, không ngờ hai huynh đệ bọn họ sẽ cùng đi Diêm Vương Điện.

Cũng tốt, cũng tốt, tới âm phủ, bọn họ có thể tính rõ ràng ai thua thiệt ai...

- Yến Thân vương?

- Người...

Lúc Yến Thân Vương nhắm mắt chờ chết, cánh tay bị một người giữ chặt.

- Người lên đi, ta công người.

Nương ánh lửa, Yến Thân vương nhìn rõ ràng người tới:

- Người là Khương...

- Là đại cứu ca của Thế tử gia, Khương Mân Căn.

Từ lúc thái tử phát động cung biến, Khương Mân Cẩn vẫn luôn trầm mặc, hẩn ghi khắc lời Dao Dao nói.

"Ca có thể làm chuyện gì? Giữ được tánh mạng mới quan trọng."

Trước khi tiến cung, Dao Dao cùng Chúc Hoa đều nói, lần này vào cung nguy hiểm vạn phần, nhất định phải cẩn thận.

Hẩn tin tưởng Chúc Hoa sẽ bảo hộ được bản thân, Khương Mân Cẩn biết hẩn có thể làm gì, chỉ cần không thêm phiền, không cần cường ngạnh ra mặt.

Bởi vậy ở trong cung biến, Khương Mân Cẩn lẫn mình vào đám người, không phải thái tử không muốn bắt hẩn để trút giận.

Nhưng thái tử tìm một vòng, cũng không thấy Khương Mân Cẩn, người thái tử thù hận có rất nhiều, Khương Mân Cẩn không bằng mấy người đó.

Thái tử chỉ coi Khương Mân Cẩn là tiểu tử may mắn thú được Tiêu Chúc Hoa, Thái tử đem tức giận cùng hận ý trút lên người các vị hoàng tử.

Khương Mân Cẩn tránh được một kiếp nạn.

Hẩn thấy thái tử tàn sát huynh đệ, thấy Yến Thân vương cứu giá, thậm chí thấy thái tử thà làm ngọc nát đá tan, lúc này hẩn từ trong đám người lao tới, đến bên người Yến Thân vương:

- Đi, ta công người.

Khương Mân Cẩn công Yến Thân vương, che miệng bước nhanh ra ngoài, Yến Thân vương tựa đầu vào vai hẩn, ho khan khàn khàn nói:

- Người không nên cứu bốn vương, bốn vương chỉ là người có tiếng không có miếng, người không nên cứu ta! Đi cứu thái hậu đi. Ngu ngốc,

sao A Trạch lại có đại cữu tử khờ như người? Người không giống muội muội của người...Khụ khụ...

- Người có thể bớt nói lại được không?

Khương Mân Cần không chỉ né tránh người trên mặt đất, còn phải né tránh ngọn lửa thiêu đốt, càng phải phân biệt phương hướng, thật sự không có tâm tư nghe Yến Thân vương giáo huấn.

- Người nghĩ ta muốn cứu người? Còn không phải thế tử nói ta phải nhìn người?

- Nhìn ta?

- Ủ, ai biết muội phu nghĩ cái gì? Dù sao ta là người không thông minh, nếu muội phu đã nói, ta sẽ làm, thái hậu...Sẽ có người cứu.

Lúc Khương Mân Cần đang chạy ra bên ngoài, gặp phải Triệu vương bị gãy xương đùi:

- Triệu vương diện hạ, đắc tội.

Hắn cũng không nói hai lời, trực tiếp đỡ Triệu vương cùng chạy ra bên ngoài, ba người nghiêng ngả lão đảo, chạy ra khỏi biển lửa, Khương Mân Cần thấy đã bình an, hắn ngã nằm xuống mặt đất, mệt đến le lưỡi.

Y phục của Triệu vương bị thiêu hủy, trên mặt bị ngọn lửa thiêu bỏng, vết thương rất sâu, thở hổn hển nói:

- Không ngờ, bốn vương còn sống, có thể sống tiếp.

Tuy vết thương trên mặt hắn cả đời này cũng không thể khôi phục, nhưng so với các vị hoàng tử còn lại, Triệu vương cảm thấy rất may mắn.

Nếu trước kia không có Khương nhị gia khuyên nhủ, có lẽ hãn sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên bị thái tử tiết hận.

- Năm đó, tiểu tử của ta đánh nhau với người, không ngờ hãn đánh ra cho bốn vương một ân nhân cứu mạng. Mân Cẩn hiền chất, ân cứu mạng bốn vương khắc trong tâm.

- Triệu vương, ta rất mệt, người nhớ kỹ là được rồi, đừng nói nữa.

Khương Mân Cẩn thở phì phò, hãn ở biển lửa mang theo hai người chạy như điên, là rất dễ dàng sao?

- Người còn mạng là tốt rồi, ta cũng không phải cố ý cứu người.

Lúc đó Triệu vương nhìn Khương Mân Cẩn, khiến hãn muốn làm bộ không nhìn thấy cũng không được, nếu không cứu Triệu vương, chờ lão phụ từ Đại Đồng điều binh trở về, Khương Mân Cẩn không bị lão phụ đánh gãy chân mới lạ?

Triệu vương chính là tri kỷ được lão phụ thừa nhận.

So với đám hồ bằng cầu hữu còn cao hơn một bậc.

Yến Thân vương trầm thấp cười, hãn không hề hình tượng nằm ngửa trên mặt đất, ngửa đầu nhìn không trung, A Trạch lại dặn Khương Mân Cẩn chú ý mình, chứng tỏ A Trạch cũng có tâm tư muốn quá kế, hoặc là A Trạch để ý Yến Thân vương.

Hãn không có cơ hội lại đau tiếc nhi tử, A Trạch muốn hiếu thuận phụ mẫu lại không được, hai người bọn họ nên làm phụ tử.

Vận mệnh chú định, giống như ý trời.

Yến Thân vương không nghĩ hãn có thể chính tai nghe thấy A Trạch kêu hãn là phụ vương, không nghĩ có thể tận mắt nhìn thấy A Trạch sinh nhi

dục nữ, thậm chí hẳn không nghĩ có thể tự tay đưa cho A Trạch vị trí thế tử.

Hết thảy hẳn chưa từng trông cậy, hẳn đã mưu tính tốt nhất, ngày mưu kế thành công, chính là ngày hẳn chết.

Hiện giờ hẳn không còn nhiều thời gian, nhưng lại có thể nhìn thấy rất nhiều, Yến Thân vương đã thấy đủ, ông trời vẫn hậu ái hẳn.

- Lão đại, lão nhị.

Hoàng đế nghe nói Yến Thân vương cùng Triệu vương thoát khỏi biển lửa, vội vàng chạy tới, giữ chặt hai nhi tử chặt vật bất kham, hoàng đế khóc nói:

- Trẫm...Trẫm còn cho rằng, trẫm sẽ không còn nhìn thấy các người.

- Phụ hoàng.

Triệu vương nước nở hai tiếng, Yến Thân vương cũng rưng rưng nói:

- Phụ hoàng bình an là tốt rồi, người bình an là tốt rồi...Khụ khụ...

Yến Thân vương phun một ngụm máu tươi vào long bào của hoàng thượng.

- Nhi thần...Nhi thần chỉ sợ là không được...Phụ hoàng...Đáp ứng nhi thần...

- Trẫm nhớ rõ, chờ A Trạch bình an hồi kinh, trẫm sẽ đem hẳn quá kế cho người, trẫm sẽ để A Trạch làm Yến Thân vương thế tử!

- A Trạch? Cũng tốt, nhi thần còn thiếu hẳn một mạng.

Yến Thân vương được hoàng đế bảo đảm, cuối cùng có thể yên tâm té xỉu, ở đây có không ít người, hoàng đế khó thay đổi chủ ý.

Triệu Đạc Trạch biến thành người hoàng gia, hoàng đế sẽ càng tín nhiệm hẳn.

Ở trong lòng hoàng thượng, Yến Thân vương nhất mạch chỉ có thể làm phụ quốc công thần.

Hoàng đế không thể lập Yến Thân vương, cũng không thể lập Triệu vương, nếu các hoàng tử còn tồn tại, thậm chí hoàng tôn...

Hoàng đế sẽ lựa chọn một cái ấu chủ, nhi tử thành niên điên cuồng đã đủ dọa hoàng đế đau gan.

Vĩnh Ninh hầu kéo tôn tử Khương Mân Cẩn, nhìn trên nhìn dưới, không thiếu tay, không thiếu chân, chỉ có vẻ hơi chật vật, kéo tôn tử qua một bên, hỏi:

- Sao người lại đi cứu Yến Thân vương?

- Muội phu dặn ta chú ý Yến Thân vương nhiều một chút, ta nghĩ có lẽ muội phu để ý hẳn, mới vừa rồi lúc nổi lửa, ta vẫn luôn nhìn Yến Thân vương, suy nghĩ một chút...

Khương Mân Cẩn liếc nhìn phụ tử ba người:

- Ta nghĩ có thể giữ được tánh mạng là tốt nhất, nghĩ cứu được Yến Thân vương, cho nên ta liền cứu, lúc này ta cũng có thể ăn nói với muội phu.

Đờ để muội phu cùng đại cữu tử Tiêu Duệ Hoa vẫn phải chiếu cố hẳn, Khương Mân Cẩn cũng muốn báo đáp hai vị kia một phen.

Vĩnh Ninh hầu lại hỏi:

- Còn Triệu vương?

- Thuận tay thôi, không phải Triệu vương là tri kỷ của phụ thân ta sao.

- Sao người không thuận tay cứu thái hậu?

Vĩnh Ninh hầu đối với phương thức giáo dưỡng độc đáo của nhị phòng rất bất đắc dĩ, cảm thấy răng đau.

- Không phải không thấy thái hậu sao.

Lúc nổi lửa, Khương Mân Cần chỉ chú ý tới Yến Thân vương:

- Đầu của ta chuyển động chậm, chỉ có thể nghĩ một chuyện thôi. Đúng rồi, thái hậu nường nường ra chưa?

Vĩnh Ninh hầu xoa đầu tôn tử:

- Tiểu tử ngốc, có công lao lại không đoạt, ai, người giống y hệt phụ thân người, không thể bớt lo.

- Thái hậu nường nường bị phu nhân Khương thị của đại cữu tử người cứu ra.

- Kia không phải tử...

- Một nhà bọn họ không còn là người của Vĩnh Ninh hầu phủ.

Vĩnh Ninh hầu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đám người dám độc hại Gia Mẫn quận chúa.

Cho dù người đó là thân sinh của hần, nếu hần trực xuất tam phòng ra khỏi tông tộc, hần sẽ không nhận Khương Lộ Kỳ, đừng nói Khương Lộ Kỳ chỉ là phu nhân của Tiêu Chúc Hoa, cho dù Khương Lộ Kỳ là hoàng hậu, hần cũng sẽ không nhận.

Đương nhiên Khương Lộ Kỳ sẽ không làm hoàng hậu.

- Đúng rồi, tổ mẫu.

Khương Mân Cần nói:

- Lúc nổi lửa, không đúng, lúc thái tử dẫn người vào đại điện, ta không thấy tổ mẫu...

- Ta không có chuyện gì.

Gia Mẫn quận chúa một tay ôm đứa nhỏ, một tay đỡ Tiêu Chước Hoa, sau khi Khương Lộ Dao rời đi, Gia Mẫn quận chúa cũng cảm thấy không ổn, tìm lý do rời khỏi đại điện.

Gia Mẫn quận chúa không kịp lúc bằng Khương Lộ Dao, bởi vậy Gia Mẫn quận chúa ở trong cung chuyển động một lúc lâu cũng không tìm được Tiêu Chước Hoa.

Vì Gia Mẫn là quận chúa, lúc Gia Mẫn quận chúa tìm người, cung nữ cũng không dám tiến lên hỏi.

Đến lúc Gia Mẫn quận chúa phát hiện thái tử dẫn người đi vào đại điện, hoàng cung phong bế cửa cung, Gia Mẫn quận chúa mới biết có chuyện xấu, thấy thời cơ không đúng, liền trốn đi, cũng không trở lại đại điện.

Sau đó lại nổi lửa, Gia Mẫn quận chúa nhìn thấy trượng phu Vĩnh Ninh hầu dẫn binh đánh vào hoàng cung cứu giá, tâm tình mới thả lỏng, Gia Mẫn quận chúa cùng Vĩnh Ninh Hầu tương hội, Khương Lộ Dao dẫn Gia Mẫn quận chúa tới nơi Tiêu Chước Hoa ẩn thân.

Đã qua kiếp nạn sinh tử, Khương gia đều còn sống, bình an, thái bình chịu đựng qua thời khắc nguy hiểm, hơn nữa còn làm người khác hâm mộ, là bọn họ đều lập công lao, chờ đến lúc hoàng đế phục hồi tinh thần, nhất định sẽ phong thưởng cả nhà Vĩnh Ninh hầu.

- Phu quân...

- Chúc Hoa, không khóc, không khóc a.

Khương Mân Cẩn luống cuống tay chân lau nước mắt cho thái tử, Tiêu Chúc Hoa khóc không ngừng.

Khương Mân Cẩn ôm thái tử trong lòng nâng đưa cho Vĩnh Ninh hầu, sau đó ôm Tiêu Chúc Hoa vào lòng, nhỏ giọng ôn nhu:

- Bảo bối, ta ở đây.

Tiêu Chúc Hoa vừa muốn khóc, vừa muốn cười, càng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng lúc này nàng không nỡ rời sự ôm ấp của Khương Mân Cẩn, thà bị người khác cười nhạo, nàng cũng muốn ở trong lòng Khương Mân Cẩn, chỉ có như thế, nàng mới có thể quên thái tử có tâm tư xấu xa với nàng.

Vĩnh Ninh hầu ôm tặng tôn tử, Gia Mẫn quận chúa ôm tặng tôn nữ, hai vị qua tuổi nửa trăm, lão nhân bất đắc dĩ liếc nhìn nhau, bọn tiểu bối thật sự có thể mặt dày ân ái, hai người kia có phải đã quên nơi này là hoàng cung?

Khương Lộ Kỳ chết sống kéo thái hậu ra khỏi đám cháy, đang đứng nhìn Tiêu Chúc Hoa cùng Khương Mân Cẩn, trong lòng rất hụt hẫng, Tiêu Chúc Hoa thà làm một người bình phàm, dựa vào nam nhân bình thường, cũng không muốn liên quan đến thái tử?

Thái tử...Khương Lộ Kỳ không ngờ thái tử sẽ bức Quân thoái vị, càng không ngờ thái tử sẽ thất bại.

Chẳng lẽ là vì Tiêu Chúc Hoa không làm trắc phi?

Khương Lộ Kỳ phân không rõ kiếp trước kiếp này, chỉ là lúc nổi lửa, nàng quyết đoán vọt tới trước mặt thái hậu nương nương, thái hậu nhìn thấy thái tử tàn sát các vị hoàng tử sợ hãi mà ngất đi, nàng kéo thái hậu ra khỏi biển lửa.

Khương Lộ Kỳ hiểu rõ, nàng cùng hoàng hậu có quan hệ, cho dù có thể dấu diếm mọi người, Khương Lộ Dao cũng sẽ không bỏ qua cho nàng vì dám tính kế Tiêu Chước Hoa.

Nhất định Khương Lộ Dao sẽ nói với mọi người, người duy nhất có thể giữ được tánh mạng của nàng, chính là thái hậu nương nương.

Bởi vậy Khương Lộ Kỳ thà chịu bồng cũng phải cứu thái hậu ra ngoài.

Còn Tần vương phi, người nàng lựa chọn là Tần vương cùng thái phi...

Ở lúc nguy hiểm, mọi người sẽ đưa ra lựa chọn khác nhau.

Khương Lộ Kỳ là vì giữ mạng mới liều chết cứu thái hậu nương nương, Tần vương phi lại muốn vẫn hồi địa vị của nàng trong lòng Tần vương cùng thái phi.

Thái tử thất bại, Tần vương phi từng chữa bệnh cho thái tử cũng phải tìm một đường lui, nếu không phải hoàng đế có Ngự Long Vệ, Tần vương phi sẽ liều mạng cứu hoàng đế.

P/s: Chương này đủ 100sao sẽ tặng chương nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 123: Lâm Bồn

Ngọn lửa thiêu đốt hoàng cung bị dập tắt, thị vệ thu dọn tiêu thi, trong đó vẫn có thể phân biệt được thi thể của thái tử cùng hoàng hậu, cùng với thi thể của các hoàng tử bị thái tử giết chết.

Tuy xác chết đều được vải bao trùm, nhưng tình trạng quá thê thảm, những người trải qua kinh biến lần này cũng không dám nhìn thẳng.

Hoàng đế chống đỡ không nổi, bi thương hộc máu hôn mê.

Vĩnh Ninh hầu cứu giá là công thần, mọi người đều nghe theo Vĩnh Ninh hầu:

- Truyền thái y.

Nhìn hoàng đế hôn mê, Vĩnh Ninh hầu vui sướng cực kỳ, hân hận hơn ba mươi năm, hôn nay đã có thể phát tiết.

Cung biến lần này đối với hoàng đế mà nói, là đả kích quá lớn, hoàng đế phải thừa nhận một đòn nghiêm trọng.

Các hoàng tử còn sống, tuy cũng từ biến lửa chạy ra, nhưng bọn họ có thân thể gầy yếu, trải qua trận cung biến như vậy, tinh lực càng thêm không tốt, chỉ là cuối cùng hoàng đế cũng không có tuyệt tự, cũng vì Vĩnh Ninh hầu tiến binh quá nhanh, nếu chậm trễ một chút, hoàng tử sẽ bị thái tử tàn sát không còn một ai.

Vĩnh Ninh hầu không biết tình hình cụ thể trong cung, nếu biết được, hẳn nhất định sẽ trì hoãn.

Hoàng đế bị nâng về tẩm cung, thái hậu tỉnh lại, nhìn thấy cảnh thế lương trước mắt, thái hậu lại ngất đi, thật sự không ngờ thái tử điên loạn như thế, càng không thể ngờ thái tử lại quyết tuyệt đến vậy.

Tần vương phi chủ động gánh vác trách nhiệm chăm sóc thái hậu, nàng cùng Khương Lộ Kỳ một trái một phải không rời khỏi thái hậu.

Rốt cuộc hai người các nàng có quan hệ thiên ti vạn lữ(ngàn tơ vạn sợi) với hoàng hậu, chỉ có thái hậu mới có khả năng bảo vệ bọn họ.

Tần vương ngay lúc thái tử giết người, lần đầu lớn gan đứng ra chỉ trích thái tử làm việc ngang ngược, vì vậy hẳn bị thủ hạ của thái tử đánh gãy chân, thái tử cười mỉa hắc là vô năng phế vật, bị nữ nhân chơi đùa.

Nếu không phải Tần vương ngày thường vẫn điệu thấp thái bình, có lẽ thái tử đã một đao giết hẳn.

Thái tử nói những lời này khiến Tần vương xấu hổ đỏ mặt, muốn chui xuống đất, tuy thái tử nói là sự thật, nhưng chưa từng có ai giáp mặt trào phúng Tần vương vô năng, này so với chuyện bị thái tử đánh gãy chân còn khó chịu hơn.

Lúc ấy thái tử không ra tay tàn nhẫn với Tần vương, nguyên nhân chủ yếu là vì thái tử bận tâm Khương nhị gia ở Đại Đồng, cùng Triệu Đặc Trạch đang ở Giang Nam.

Hắn còn chưa khống chế toàn cục, nên sẽ không giết Tần vương.

Vì vậy Tần vương tránh được một kiếp, sau đó đại diện nổi lửa, Tần vương bị gãy chân chạy không thoát, lúc hẳn đang chờ chết, Tần vương phi xông tới dùng thân thể nhu nhược đỡ Tần vương ra ngoài.

Tuy đi ra bên ngoài vô cùng hung hiểm, nhưng Tần vương phi vẫn không buông Tần vương.

Tần vương nhờ Tần vương phi mới có thể chạy thoát, sau khi ra khỏi biển lửa, hẳn rất cảm kích Tần vương phi.

Thái phi cũng được nhi tử của Tần vương phi cứu ra khỏi biển lửa.

Quá trình gian nan, kết quả lại tốt.

Thái phi nhìn tam tử do Tần vương phi sở sinh, thuận mắt hơn rất nhiều, Tần vương đối với Tần vương phi cảm tình cũng đổi mới, rốt cuộc hoạn nạn thấy chân tình.

Vĩnh Ninh hầu hạ lệnh cho thị vệ rửa sạch tàn cục, mới nhớ này giờ chưa thấy Khương Lộ Dao, hẳn hỏi Gia Mẫn quận chúa:

- Dao Dao đâu?

- Nàng quá mệt mỏi, ta để nàng nghỉ ngơi ở cung điện bên cạnh, bên này nổi lửa, kết cục nhất định rất thảm thiết, nàng thân mình trọng, ta lo lắng nàng sẽ bị kinh hách, lần này nàng đã lao tâm lao lực, lại bị kinh hách, vậy sao được?

Gia Mẫn quận chúa đau lòng nói:

- Không có nàng an bài từ trên xuống dưới, không biết kinh thành sẽ loạn thành cái dạng gì đâu.

Vĩnh Ninh hầu kiêu ngạo gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ sợ ai cũng không thể ngờ được đám hồ bằng cầu hữu của lão nhị ngay thời điểm mấu chốt lại dùng được, người tin lời Dao Dao nói, đều sẽ được phong thưởng, những người tự cho là đúng...Không chừng lúc này rầu thúi ruột, phú quý đưa tới cửa còn đẩy ra bên ngoài.

Không phải những hoàn khố công tử đều nghe Khương Lộ Dao kiến nghị, nhưng những người lưu lại, đời này dù có ăn chơi trác táng cũng không bị ai chỉ trích.

Khương Lộ Dao trong tay không nhiều nhân thủ lại làm thành đại sự, điểm này Vĩnh Ninh hầu tự nhận hẳn làm không được, chỉ sợ ai cũng không ngờ đám ăn chơi trác táng liên hợp lại cũng có thể bộc phát năng lực kinh người.

Hoàng cung nổi lửa, tuy kết cục không tốt, nhưng kinh thành vẫn vững vàng, cũng không xuất hiện loạn cục phá phách cướp bóc, bá tánh không bị tổn thất.

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Chỉ cần nàng có thể bình an sinh hạ hài tử, ta cái gì cũng không cầu.
- Ta thấy nàng có chừng mực, nàng rất để ý hài tử trong bụng. Đối lại là người khác...

Vĩnh Ninh hầu ám phúng Tần vương phi:

- Nhất định sẽ ở trước mặt hoàng thượng khoe khoang, sợ người khác quên công lao của nàng.

Gia Mẫn quận chúa đánh tay Vĩnh Ninh hầu:

- Nhỏ giọng một chút, để người khác nghe được sẽ chê cười người.
- Ta sợ các nàng?

Vĩnh Ninh hầu càng nâng cao thanh âm:

- Ai dám chê cười ta? Có bản lĩnh bọn họ cũng dưỡng ra tôn nữ như Dao Dao đi! Còn có lão nhị...Đừng nhìn hẳn luôn làm việc không đàng hoàng

mà lắm, ở thời khắc mấu chốt, rất đáng tin.

- Vì sao lại nói như vậy? Đại Đồng có tin tức?

- Ừ.

Vĩnh Ninh hầu gật đầu, Đồng Quan, Đại Đồng kinh đô và vùng lân cận, hiện giờ đã bị Khương nhị gia khống chế, lúc đấu với Dương môn thái quân Khương nhị gia thắng tuyệt đối, thậm chí Khương nhị gia còn cứu được Triệu Đặc Dật từ trong tay thái quân.

Mà Triệu Đặc Dật không hổ là người từng học binh pháp, cũng không hổ là ngoại tôn của Dương Soái, hẳn kiến nghị Khương nhị gia gửi thư cho bát đại tổng binh, tỏ rõ chiến lược tư tưởng của Triệu Đặc Dật, bắc cương phòng tuyến được củng cố không ít.

Vĩnh Ninh hầu là tướng lĩnh, tin tức sẽ nhanh hơn người khác, đối mặt với Gia Mẫn quận chúa, hẳn thấp giọng nói:

- Lão nhị có lẽ sẽ có lỗi với bá tánh trong thiên hạ, nhưng tuyệt đối sẽ được hoàng thượng tín nhiệm, Triệu Đặc Dật rất giống Dương Soái. Cho dù lần này hẳn có công với xã tắc, chỉ sợ hoàng thượng chỉ phong thưởng hẳn làm người kế tục tước vị thế tử, dù muốn vì triều đình chinh chiến, ngàn vạn lần không thể, trừ phi quốc gia đổi mới, nếu không đời này hẳn đừng nghĩ rời kinh nữa bước.

- Như thế nào?

- Lão nhị nói hẳn cùng rời khỏi Đại Đồng, trực tiếp lãnh binh khống chế kinh đô và vùng lân cận, suốt đêm chạy về kinh thành.

- Triệu Đặc Dật còn ở Đại Đồng?

- Hẳn đi phía bắc, nghe nói lão nhị muốn trói hẳn về kinh, đáng tiếc... Lão nhị không phản kháng được Triệu Đặc Dật một thân chính khí, khuyên cũng khuyên không được, nói như thế nào trong mắt lão nhị chỉ có hoàng đế mà không có thiên hạ là không có đạo lý.

Vĩnh Ninh hầu thở dài:

- Năm đó ta đã bị Dương Soái... Thôi, ta có thể an hưởng vinh hoa phú quý, hưởng thụ hiệu tâm của nhi tử tôn tử, tôn nữ, có được sẽ có mất, đời sau người ta nói ta là rùa đen cũng được, là chó săn cho hoàng thượng cũng thế, ít nhất ta còn tồn tại.

Còn Dương Soái chết vì thiên đạo vạn quả.

Khương gia làm người rất thức thời, cũng là "đại trung thần" của hoàng thượng.

Gia Mẫn quận chúa thở dài một hơi, không biết nên nói Triệu Đặc Dật thế nào mới tốt.

- Không chừng trong lòng lão nhị cũng không dễ chịu.

Triệu Đặc Dật nhất định sẽ nói Khương nhị gia chỉ nghĩ vinh hoa phú quý, lại không màng thiên hạ an nguy, Khương nhị gia ngàn dặm xa xôi đi Đại Đồng điều binh, từ trong tay Dương môn thái quân cứu Triệu Đặc Dật, khiến Triệu Đặc Dật không cần cùng thái quân đồng quy vu tận, lại đối lấy trách cứ như vậy...

Nếu Khương nhị gia thật sự là tiểu nhân cũng thôi, Gia Mẫn quận chúa biết Khương nhị gia làm việc có chừng mực.

Khương nhị gia nhất định sẽ bị hẳn thương tổn.

Gia Mẫn quận chúa nghĩ như vậy, cũng cảm thấy khó chịu, che chở gia tộc, thế thì có gì sai? Chẳng lẽ phải làm giống Dương gia, như vậy mới gọi là đại anh hùng?

Không phải ai cũng có thể trở thành Dương Soái, chỉ làm chuyện mà khả năng cho phép là đủ rồi, Khương Lộ Dao đã từng dạy dỗ Khương nhị gia như thế, mà Khương nhị gia cũng đem lời nữ nhi nói mà ghi tạc trong lòng, đổi lại là người khác giả dạng Dương Soái nhập thân? Không chừng đã tâm sẽ càng lúc càng lớn, muốn đồ vật này nợ càng ngày càng nhiều.

Vĩnh Ninh hầu từng nói, hoàng thượng sẽ tìm một người thích hợp làm Dương Soái.

Khương nhị gia chỉ muốn có cuộc sống vui sướng bên thân nhân, sợ gánh vác trách nhiệm, nhưng lúc nguy cơ, nên gánh vác hẳn sẽ gánh trách nhiệm, hẳn cũng không thoái thác.

- Đây cũng không nhất định, lão nhị tính tình khiêu thoát, người có từng thấy hẳn vì chuyện gì mà không thở ngắn than dài?

- Chưa từng.

Gia Mẫn quận chúa nhin cười, bình đạm nói:

- Người xem đi, lão nhị ở trước mặt hoàng thượng nhất định có vẻ rất "áy náy" "hoang mang", không chừng hoàng thượng sẽ phong thưởng thật nhiều cho hẳn, lấy hẳn trấn an nhân tâm.

Vĩnh Ninh hầu vuốt đầu, cười to nói:

- Không sai, không sai, tiểu tử này có bản lĩnh làm bộ làm tịch rất mạnh, có lợi sẽ không ngại nhảy ra.

- Cũng không biết hẳn giống ai, hai chúng ta mà hẳn cũng không...

Gia Mẫn quận chúa nhìn Vĩnh Ninh hầu, hai người nhìn nhau cười, giống ai? Dao Dao, người khác đều là phụ thân dạy dỗ nữ nhi, mà Khương nhị gia bị Dao Dao ảnh hưởng rất sâu.

Cũng chỉ có Dao Dao mới có thể ảnh hưởng tới Khương nhị gia.

Vĩnh Ninh hầu nói:

- Chuyện ở Đại Đồng khiến ta nhận ra lão nhị cũng không phải vô dụng, đối mặt với góa phụ cùng ngoại tôn của Dương Soái, hẳn chỉ lấy chuyện Dương Soái nhập vào người là có thể lãnh binh hồi kinh, điểm này không phải người bình thường nào cũng có thể làm được, phải đủ bình tĩnh cơ trí mới được.

Tướng soái ở Đại Đồng cũng không phải là ngốc tử, nếu Khương Nhị gia không có chút bản lĩnh, sao bọn họ có thể dễ dàng tin tưởng Khương nhị gia chính là Dương Soái?

Dương môn thái quân thủ tiết nhiều năm trung nghĩa tiết phụ, rất được tướng sĩ tôn trọng.

Đoạt quyền chỉ huy từ trong tay Dương môn thái quân, cũng đem binh lực hoàn chinh mang về kinh thành, ai dám nói Khương nhị gia chỉ là hình thức?

Ít nhất cuối cùng người đi theo Triệu Đạc Dật rời đi là số ít.

Gia Mẫn quận chúa hỏi:

- Giang Nam đâu? A Trạch ở bên kia như thế nào?

- Nghe nói bình định rất thuận lợi, có A Trạch ở phía trước bình định, Tiêu Duệ Hoa ở phía sau chinh đồn trấn an bá tánh, xử quyết quan viên, Giang Nam rất nhanh sẽ ổn định, quan trọng nhất là...Nàng hiểu được sao?

A Trạch tự mình dẫn người đập đê dẫn nguồn Tiết Hồng, mà phương hướng Tiết Hồng chính là tế điền của Tần vương phủ. Tuy quyền quý trong kinh thành cũng bị tổn thất, nhưng tổn thất lớn nhất chính là Tần vương phủ. Vì A Trạch nhanh chóng quyết định đập đê Tiết Hồng, mở mương máng, dùng diệu pháp dẫn nước sông, bá tánh Lương Hoài gặp tai họa không nghiêm trọng lắm, Hoàng lăng cũng được bảo vệ, bá tánh tán thưởng Tần vương thế tử...

Vĩnh Ninh Hầu ý cười càng ngày càng đậm:

- Đại công vô tư.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 123+2: Lâm Bồn 2

Này nọ tổn thất đều là Tần vương phủ, Triệu Đạc Trạch thật sự không đau lòng.

- Nàng đừng xem thường dân tâm.

Vĩnh Ninh hầu hạ giọng nói:

- Ở Giang Nam A Trạch có thanh danh tuyệt đối vang dội, Tiêu Duệ Hoa thanh tẩy bao nhiêu quan viên liền đề bạt bấy nhiêu, trong đó chú ý những gì, A Trạch cũng có thể hiểu, hai tiểu tử này muốn đem Giang Nam khống chế trong tay. Giang Nam là căn cơ của Đại Minh, nắm trụ Giang Nam liền nắm trụ nửa giang sơn Đại Minh.

- Kia có ích lợi gì? A Trạch sớm hay muộn cũng sẽ hồi kinh, hoàng thượng có thể để hãn trấn thủ Giang Nam?

- Sẽ không, hoàng thượng không yên tâm để hãn ở lại Giang Nam, chỉ là hiện tại nhìn thì không có gì dùng, tương lai đâu? Hoàng thượng hoàng tử...

Gia Mẫn quận chúa ngẫm hiểu, hai người trầm mặc một lúc, không còn đàm luận việc này.

Nếu A Trạch quá kế Yến Thân vương làm nhi tử nối dòng, hãn chính là hoàng tôn danh chính ngôn thuận, ở trong cung biến, Yến Thân vương biểu hiện là hoàng tử đầy hiếu tâm, hơn nữa thân mẫu của Yến Thân vương còn

được truy phong hoàng hậu, hiện giờ hoàng tử còn tồn tại có ai quý trọng hơn Yến Thân vương?

Hoàng đế sẽ không có khả năng truyền ngôi cho Yến Thân vương sắp chết, nhưng lúc Đại Minh không có người thừa kế, A Trạch có ưu thế liền hiện ra.

Cũng may còn hai vị hoàng tử còn sống, Triệu Đạc Trạch còn chưa thấy được, còn có không gian mưu tính, nếu hoàng tử đều tử tuyệt, chỉ sợ hoàng đế thà nuốt lời, cũng sẽ không đem Triệu Đạc Trạch quá kế cho Yến Thân vương.

Dù hoàng đế yêu thích Triệu Đạc Trạch, cũng không có khả năng đem ngôi vị hoàng đế giao cho hắn.

Hoàng tử thành niên cũng có hoàng tôn hiền danh, tuy tử tuyệt, nhưng hoàng thượng không phải không có hậu nhân, còn có hoàng tôn.

Hoàng đế có khả năng sẽ lập hoàng tôn...

Gia Mẫn quận chúa biết rõ hiện tại nói những cái đó còn quá sớm, tương lai biến số rất lớn, ai cũng không biết trải qua lần cung biến này, thân thể hoàng thượng có thể chống đỡ bao lâu, nếu hoàng đế long thể bất kham, Triệu vương có khả năng kế thừa đế vị, nhưng nếu hoàng đế long thể khôi phục rất tốt...

Hoàng tôn cùng tiểu hoàng tử mới là mục tiêu để hoàng đế bồi dưỡng.

Rốt cuộc Triệu vương chưa từng được hoàng đế giáo dưỡng, bản thân tài cán năng lực không đủ, vị trí hoàng đế không phải ai cũng có thể ngồi ổn định.

Gia Mẫn quận chúa thở dài:

- Yến Thân vương đáng tiếc.

Chỉ cần thân thể của Yến Thân vương tốt một chút, hoàng đế sẽ lựa chọn hân.

Vĩnh Ninh hầu chậm rãi nói:

- Cũng không thể nói là đáng tiếc.

Gia Mẫn quận chúa có chút nghi hoặc, Vĩnh Ninh hầu trước sau vẫn luôn hoài nghi Yến Thân vương, hết thấy sự tình quá xảo diệu, đầu tiên là vụ án Giang Nam liên lụy đến thái tử, tiếp theo là tam hoàng tử tự thiêu toàn gia mà chết, hết thấy chứng cứ đều chỉ về hướng thái tử, bức thái tử không thể không xài hiểm chiêu, cuối cùng thái tử điên cuồng tàn sát hoàng tử, thái tử cũng tự thiêu mà chết.

Người được lợi là ai?

Có thể nói trận cung biến này không có người thắng.

Dù giữ được đế vị hoàng đế cũng bị thương nặng, nhi tử tôn tử bị thái tử chém giết, cốt nhục tương tàn đến tận đây, trong lòng hoàng đế có thể dễ chịu?

Vĩnh Ninh hầu nghĩ hiện tại hoàng đế mới ngất đi, đã là rất kiên cường vững tâm.

Bất quá này đó đều không có chứng cứ, Vĩnh Ninh hầu không muốn nói cùng Gia Mẫn quận chúa, cũng không phải là hân không tin Gia Mẫn quận chúa, mà hân sợ gặp phải phiền toái không cần thiết.

Cục diện hiện giờ xem ra Triệu Đạc Trạch quá kể Yến Thân vương là kết cục đã định.

Khương gia cùng Yến Thân vương phủ không thể dứt bỏ liên hệ, một khi Yến Thân vương có gì không ổn, Triệu Đạc Trạch có thể tốt được sao?

Vĩnh Ninh hầu cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu:

- Nàng đi nhìn thái hậu nương nương đi, có lẽ hoàng thượng có khúc mắc cần thái hậu nương nương khuyên nhủ, lúc này nếu thái hậu nương nương... Chỉ sợ hoàng thượng sẽ không chịu nổi thống khổ mất đi thân nhân.

Gia Mẫn quận chúa gật đầu đáp ứng, đi nhìn thái hậu nương nương, sau đó lại đi tìm Dao Dao.

Đưa hai đứa trẻ cho nhũ mẫu, Gia Mẫn quận chúa đánh gãy phía bên kia đang bận ân ái:

- Mân Cẩn người trông chừng hài tử, tôn tức đi chăm sóc Dao Dao đi, một lát nữa ta sẽ qua.

Tiêu Chúc Hoa đỏ mặt e thẹn cúi đầu:

- Dạ.

Gia Mẫn quận chúa vỗ vỗ tay Tiêu Chúc Hoa, ý bảo mình cũng không trách cứ nàng, ngược lại trừng mắt nhìn Khương Mân Cẩn, giáo huấn:

- Nếu không chiều cổ được tôn tức cùng Dao Dao, ta đánh gãy chân người!

- Tổ mẫu yên tâm, ta không dám rời các nàng nửa bước

Khương Mân Cẩn ưỡn ngực bảo đảm, Thái tử có ý đồ với Tiêu Chúc Hoa, Khương Mân Cẩn không biết, mà Tiêu Chúc Hoa cũng không muốn Khương Văn Cẩn biết, Khương Lộ Dao là người thông tuệ, Tiêu Chúc Hoa tin tưởng nàng sẽ không nói.

Chuyện này Tiêu Chước Hoa muốn vĩnh viễn trở thành bí mật.

Khương Mân Cẩn đối xử với nàng rất tốt, chuyện này nếu nói ra, không chừng ở trong lòng hắn sẽ lưu lại khúc mắc, dù gì tên đầu sỏ gây tội cũng đã chết, chuyện này sẽ không có người biết.

Vĩnh Ninh hầu suy tư một lúc lâu, dạo bước đến các mưu sĩ còn sót lại của thái tử, lấy mưu đồ gây rối, ý đồ phản kháng ban độc dược cho các mưu sĩ này.

Lúc này hết thảy đều bị Vĩnh Ninh hầu khống chế, hắn không biết chuyện này có đề cập đến Yến Thân vương hay không, không còn người sống sẽ không sai.

Thừa dịp hoàng thượng còn chưa tỉnh lại, Vĩnh Ninh hầu đem hết thảy tiêu trừ sạch sẽ.

Nghe xong tin tức, Yến Thân vương vừa ho khan, vừa cười khố, khó trách Vĩnh Ninh hầu có thể chết già, đúng là lão cáo già tàn nhẫn độc ác.

Đồng thời Yến Thân vương cũng biết Vĩnh Ninh hầu làm như vậy cũng không phải vì hắn, mà là vì tôn nữ tể.

- Được rồi, không cần sai người đi.

Yến Thân vương xua tay:

- Bốn vương cũng giảm không ít phiền toái.

Cho dù hoàng thượng bất mãn Vĩnh Ninh hầu tiêu diệt người sống, cũng không còn biện pháp nào với Vĩnh Ninh hầu, Vĩnh Ninh hầu cứu giá ghi công, nếu hoàng thượng trách tội hắn, sao có thể lấp kín miệng của dân chúng?

Huống chi Vĩnh Ninh hầu còn có Khương nhị gia cùng Triệu Đặc Trạch một nam một bắc tung hứng, hoàng đế chỉ có thể coi như Vĩnh Ninh hầu nhất thời tức giận mới giết người diệt khẩu.

Vĩnh Ninh hầu vì Yến Thân vương dọn sạch chương ngại, dễ dàng lưu lại nhược điểm, Yến Thân vương sờ sờ khóe miệng nhiễm huyết:

- Ai đang ở bên cạnh phụ hoàng? Triệu vương?

- Không phải Triệu vương điện hạ, là hai vị tiểu hoàng tử, còn có sủng phi của bộ hạ...

- Nếu trước kia Triệu vương không tranh, lúc này sẽ không nhảy ra, để tiểu hoàng đệ ở bên cạnh phụ hoàng khoe mẽ cũng không tồi, còn sủng phi của phụ hoàng? Cũng thế, bốn vương thành toàn cho nàng.

Cho dù nàng ký danh hoàng tử nào đó, lại có thể thế nào?

Nàng cho rằng quyền lực ở Đại Minh vẫn bị hoàng thượng khống chế trong tay?

Trải qua lần cung biến này, hoàng đế không chỉ tang tử bị thương tổn, hẳn còn đem quyền lợi cho người ngoài, nhưng lại không thể thu hồi, giang sơn Đại Minh tạm thời ổn định, nhưng một khi thiên cơ có biến, ai làm chủ giang sơn còn chưa biết đâu.

- Sai người đem thân mẫu của hoàng tử...

Yến Thân vương ho khan hai tiếng:

- Nếu Triệu vương là người thông minh, hẳn sẽ nhường chuyện dưỡng thương lui về vương phủ, phụ hoàng không có sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể lập tiểu hoàng đệ.

- Nhưng nếu hoàng thượng có tâm lập hoàng tôn?

- Ha ha.

Yến Thân vương lấy một quyển sách trong chồng sách trên bàn:

- Nay đó đều là chứng cứ phạm tội của các vị hoàng tử đã chết đi, bọn họ phạm phải sai lầm, có gì đáng giá để khoan thứ?(khoan dung + tha thứ) Tham ô bạc, bán quan bán tước, cưỡng áp thái tử, làm lơ bá tánh...Nhi tử của bọn họ có thể giữ lại tông điệp là may rồi, còn muốn làm hoàng thái tôn? Phụ hoàng ngài đại thần triều đình đều là người chết sao? Ngài là hãn muốn nói cái gì, đại thần chỉ có thể nghe lệnh?

Lần này các đại thần mệnh phụ tổn thất cũng không nhỏ, truy cứu nguyên nhân, nếu không phải các hoàng tử bức áp thái tử tới đường cùng, thái tử sẽ không tới nỗi bí quá hoá liều.

Nếu văn thần liên hợp phản đối, hoàng thượng cũng không có cách nào lập hoàng thái tôn, huống chi hoàng đế vẫn còn hoàng tử, lập hoàng thái tôn sẽ náo động ra diêm báo.

Hoàng đế cũng không dám va vào đá ngầm.

- Thuộc hạ lo lắng Triệu vương điện hạ, ngài ông đặc lợi.

- Nếu hãn không thành thật, bốn vương vẫn còn chút sức lực.

Thân thể của Yến Thân vương có thể kéo dài mấy tháng, lúc cuối cùng, hãn sẽ giải quyết Triệu vương.

Hoàng đế vì ổn định dân tâm, trấn an đại thần trong triều đình, tất nhiên sẽ mau lập trữ quân.

Yến Thân vương giọng nói trầm thấp:

- Tần vương thế tử phi...Nàng thế nào?

- Hồi bẩm chủ tử, nàng rất mạnh khỏe.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, sai người trông chừng nàng, đừng để người khác thương tổn tới nàng.

- Dạ.

Yến Thân vương nhắm mắt, bàn tay khô gầy siết chặt đệm chăn, vẻ mặt đầy thống khổ...

Hắn chịu đựng ồm đau tra tấn, nhưng hắn phải cố chịu, mới có khả năng nghe Triệu Đạc Trạch kêu hắn là phụ vương...Hắn cũng là người có nhi tử nối dõi.

Ai cũng không biết, Yến Thân vương ngay lúc mọi người còn chưa coi trọng tiểu hoàng tử, hắn đã động tay lên người bọn họ, hắn mưu tính lâu như vậy, chính là muốn cho phụ hoàng đoạn tử tuyệt tôn, sao hắn để phụ hoàng còn nhi tử?

Triệu vương là ngoài ý muốn, đáng lẽ Triệu vương phải chết trong biển lửa.

Nếu Triệu vương được Khương Mân Cứu, Yến Thân vương nể mặt mũi Khương gia, sẽ cho Triệu Vương

một phần sinh cơ, Triệu Vương không tranh còn đỡ, một khi nhẫn nại không được...Yến Thân Vương sẽ không hạ thủ lưu tình.

Khương Lộ Dao bị từng đợt cơn đau làm tỉnh, thấy Tiêu Chúc Hoa ở trước mặt:

- Tẩu tử, ta hình như...Hình như muốn sinh.

- Cái gì? Người muốn sinh?

Tiêu Chức Hoa vội đề tay Khương Lộ Dao, vội vàng bắt mạch, lại sờ sờ bụng của Khương Lộ Dao, nói:

- Mân Cẩn, Dao Dao muốn sinh, mau đi tìm bà mụ, chuẩn bị nước ấm, vải bông, mau truyền tin cho tổ mẫu, nhanh lên.

- A.

Khương Mân Cẩn nhanh chóng chạy ra bên ngoài, trời ạ, Dao Dao thật lợi hại, sinh hài tử cũng có thể sinh trong hoàng cung!

Toàn bộ mệnh phụ ở Đại Minh triều, ai có thể sinh hài tử trong hoàng cung?

Khương Mân Cẩn đột nhiên có loại cảm giác kiêu ngạo tràn đầy trong lòng, chỉ có một mình muội muội của hần thôi.

Gia Mẫn quận chúa nghe xong tin tức, không rảnh tiếp tục hàn huyên cùng thái hậu, vội vàng chạy qua, thái hậu cũng vội hạ lệnh sai cung nữ nội thị chiếu cố Tần vương thế tử phi.

P/s: Chương tặng nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 124: Anh Đề

Tin tức Tần vương thế tử phi sắp sinh, rất nhanh lan truyền khắp cung.

Mọi người đầu tiên là cả kinh, sau đó có vài phần hâm mộ, mệnh phụ có thể ở trong hoàng cung sinh hạ hài tử, chỉ có một mình Tần vương thế tử phi.

Lúc này, hoàng đế vẫn chưa tỉnh, thái hậu vô lực, hoàng tử tổn thất hầu như không còn, tôn thất huân quý kinh hoảng chưa ổn định.

Đương nhiên không có ai dám nói Tần vương thế tử phi sinh sản ở hoàng cung là không hợp lý hợp tình, càng không có ai dám ra ý kiến đưa Tần vương thế tử phi ra ngoài cung.

Hiện giờ người có thể xử lý giải quyết hậu quả là Vĩnh Ninh hầu, ai không biết Tần vương thế tử phi là tôn nữ duy nhất của Vĩnh Ninh hầu? Là bảo bối trong tay Khương nhị gia?

Chỉ có nhân tài không sợ chết mới dám nói.

Bọn họ sống qua cung biến cũng không dễ dàng, đối mặt với Khương gia có ân với bệ hạ, ai dám nói bậy.

Vĩnh Ninh hầu nghe được tin tức, sai thủ hạ an bài giải quyết hậu quả, còn hẩn chạy đến bên ngoài cung điện mà Khương Lộ Dao đang sinh sản, đi tới đi lui, lẽ ra Dao Dao còn một tháng nữa mới có thể sinh, lúc này sinh sản, đối với cơ thể mẫu thân cùng hài tử đều có nguy hiểm.

Một khi Dao Dao chịu không nổi cửa này, lão nhị cùng A Trạch hồi kinh, Vĩnh Ninh hầu biết ăn nói thế nào với bọn họ?

Hơn nữa bọn họ sẽ điên.

Khương Lộ Dao kêu la đau đớn khiến người nghe mà đáy lòng tê dại, một trận cao hơn một trận, Vĩnh Ninh hầu càng lo lắng, hơn nữa máu loãng liên tục đưa ra, cùng với bà mụ luôn mang sắc mặt thận trọng, thật sự khiến Vĩnh Ninh hầu không thể an tâm.

- Dao Dao...

Vĩnh Ninh hầu bực bội gãi đầu, người nhất định phải chịu đựng.

Đau, rất đau, Khương Lộ Dao chưa từng trải qua cơn đau liên miên không dứt như thế này.

Nàng còn cho rằng, nàng là nữ hán tử, có thể nhẫn được, ai ngờ nàng cũng không khác gì các nữ tử tầm thường khác, cơn đau tra tấn, thống khổ bất kham.

Nếu ở hiện đại còn có thể dùng thuốc giảm đau hoặc tiêm thuốc sinh không đau, hiện giờ ở cổ đại cái gì cũng không có.

Khương Lộ Dao trán đầy mồ hôi rơi tí tách như giọt mưa, tóc dính nhớp.

- Đau, ta đau quá.

Tiêu Chước Hoa cũng gấp đến độ xoay quanh, tuy nàng là mẫu thân của hai đứa nhỏ, nhưng không biết làm bà mụ:

- Tổ mẫu, làm sao bây giờ?

Gia Mẫn quận chúa cả đời vô tử, sao nàng biết làm gì?

- Đừng vội, nghe thử xem bà mụ nói như thế nào.

Gia Mẫn quận chúa cố gắng bình tĩnh, bắt lấy bà mụ hỏi:

- Tôn nữ của ta như thế nào?

Bà mụ được nội thị dẫn từ ngoài cung vào, trong cung từ lâu đã không có cung phi sinh sản, tuy chộp được bà mụ từng đỡ sinh cho phú quý nhân gia, chỉ là lần này lại là người hoàng gia.

Nghe các cung nữ nói sản phụ là thế tử phi, bà mụ đang ở trong hoàng cung, luôn nơm nớp lo sợ, một khi thế tử phi có gì tốt xấu, mạng của bọn họ nhất định khó giữ.

Dù các bà mụ có kinh nghiệm phong phú, lúc này cũng không dùng được, thái độ hoảng loạn không thua gì Gia Mẫn quận chúa.

- Nói đi, tôn nữ của ta như thế nào?

Gia Mẫn quận chúa bị tiếng la đau đớn của Khương Lộ Dao làm tâm phiền ý loạn.

Tuy Gia Mẫn quận chúa có Tiêu Chước Hoa cùng nhị phu nhân vô cùng hiếu thuận, nhưng người Gia Mẫn quận chúa đau nhất vẫn là Khương Lộ Dao, vẫn luôn coi Khương Lộ Dao như người thân cận nhất mà đối đãi.

Một khi tôn nữ có gì tốt xấu, Gia Mẫn quận chúa nhất định không chịu nổi đả kích như vậy.

Bà mụ xoa xoa mồ hôi trên trán:

- Mới vừa rồi dân phụ sờ soạn thai vị của thế tử phi, hết thấy đều rất bình thường, nhưng lại sinh sản không được, dân phụ cũng không biết sao lại như vậy...

Nói xong, bà mụ bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Gia Mẫn quận chúa, dập đầu nói:

- Dân phụ đã tận lực, sinh không được có lẽ là...Không tốt.

- Không còn biện pháp nào khác?

- Được trợ sản không dám cho thế tử phi dùng loạn, dân phụ thật sự không nghĩ ra biện pháp nào khác. Cầu xin quận chúa nương nường tha mạng cho dân phụ.

Bà đỡ dập đầu bang bang, chỉ cầu Gia Mẫn quận chúa xem trời cao có đức hiếu sinh, tha thứ các nàng vô năng.

- Dao Dao.

Gia Mẫn quận chúa nước mắt rơi xuống, gục ngã:

- Làm sao bây giờ? Tổ mẫu nên làm thế nào giúp người? Nếu tổ mẫu có thể thay người chịu đau đớn, thật tốt biết bao.

- Dao Dao...Tổ mẫu nên làm cái gì bây giờ?

Gia Mẫn quận chúa cường ngạnh cả đời, lúc này mới biết có một số chuyện Gia Mẫn quận chúa không có cách nào, tranh nổi ông trời.

Tuy Tiêu Chước Hoa không có kỹ thuật đỡ đẻ, nhưng nàng tinh thông y thuật, sai người nấu chén thuốc, đút cho Khương Lộ Dao uống.

- Dao Dao, người phải bảo trì thể lực, chờ phía dưới mở rộng, nhất định có thể sinh hạ, gắng nhịn một chút.

Khương Lộ Dao đau đến nỗi cái gì cũng không ăn uống nổi, chén thuốc căn bản nuốt không được.

- Đau, đau a.

Tần vương thế tử phi khó sinh, tin tức này chỉ lưu truyền trong hoàng cung, có rất nhiều người nghị luận Tần vương thế tử phi không chịu nổi tôn quý trong cung mới có thể khó sinh.

Khương Lộ Kỳ đối với những lời nghị luận này luôn tin tưởng không nghi ngờ, nghĩ thầm nhất định là Khương Lộ Dao muốn được ưu việt, mới một hai phải sinh sản trong hoàng cung, lúc này hay rồi, diễn hay lắm.

Khương Lộ Kỳ ngăn chặn cao hứng trong lòng, lau nước mắt khuyên thái hậu nghĩ thoáng một chút, đồng thời vì Khương Lộ Dao rút vài giọt nước mắt.

Nàng nghe nói hoàng thượng muốn Triệu Đặc Trạch quá kể cho Yến Thân vương làm nhi tử nối dòng, nếu chịu đựng qua ải sinh sản này, chẳng phải Khương Lộ Dao so với kiếp trước còn phong cảnh hơn?

Yến Thân vương thế tử phi, toàn bộ Đại Minh triều chỉ có một Thân vương thế tử phi!

Dựa vào cái gì Khương Lộ Dao có thể có được địa vị cao thượng?

Càng khiến Khương Lộ Kỳ tức giận bất bình là không chỉ Vĩnh Ninh hầu cứu giá ghi công, Triệu Đặc Trạch ở Giang Nam làm việc cũng không tồi.

Khương Lộ Dao ở trong cung biến cũng cố gắng không ít, nghe nói nếu không phải nàng lập tức quyết đoán giành được cửa thành, bảo hộ kinh thành, không biết lúc này kinh thành sẽ loạn thành cái dạng gì đâu.

Khương Lộ Kỳ nghe người khác khen ngợi Khương Lộ Dao, trong lòng nàng càng bất mãn, Khương Lộ Dao chỉ có vận khí tốt mà thôi.

Nếu không phải nàng bị Khương Lộ Dao ném ra, người lập hạ công lớn hẳn là nàng...là Khương Lộ Kỳ.

Nếu nàng có thể gặp được thái giám tổng quản đi điều binh, nàng làm nhất định còn tốt hơn Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Kỳ không muốn Khương Lộ Dao làm Thân vương thế tử phi.

- Thái hậu nương nương, hay là để thần phụ đi xem thế tử phi?

Tần vương phi mở miệng lên tiếng, ngoài dự kiến của mọi người:

- Thần phụ hiểu chút y thuật, có lẽ có thể giúp đỡ thế tử phi.

Thái hậu nhìn Tần vương phi thật lâu:

- Người có thể cứu tức phụ của A Trạch?

- Nàng cũng là nhi tức của thần phụ, thần phụ sẽ dốc hết toàn lực.

- Được.

Thái hậu gật đầu nói:

- Người tới, dẫn Tần vương phi đi gặp tức phụ của A Trạch, nếu Tần vương phi có thể giúp thế tử phi chuyển nguy thành an, ai gia sẽ trọng thưởng, hoàng thượng cũng sẽ nhớ Tần vương phi thiện tâm.

- Không dám, thần phụ cũng không biết có thể giúp đỡ hay không, thần phụ không dám cầu hoàng thượng cùng nương nương ban thưởng, tức phụ của A Trạch chính là nhi tức của thần phụ, thần phụ hỗ trợ là thiên kinh địa nghĩa.

- Người có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, cứu thế tử phi mới là chuyện quan trọng.

- Dạ.

Tần vương phi phúc lễ, xoay người ra khỏi Từ Ninh Cung, Khương Lộ Kỳ há to miệng, sao Tần vương phi có thể cứu Khương Lộ Dao? Mặt trời mọc hướng tây sao?

Thái hậu chậm rãi nhắm mắt, thở dài:

- Khó trách nàng có thể ở vương phủ hô mưa gọi gió nhiều năm như vậy, ở thời điểm mấu chốt...đầu óc quả nhiên rõ ràng.

- Nương nương...

- Người kém nàng rất xa.

Thái hậu nói:

- Nói như thế nào thì người cũng coi như cứu ai gia, ai gia sẽ không quên người, ai gia nói thẳng với người, ai gia có thể giúp người chỉ là hữu hạn, trong lòng hoàng thượng cũng oán hận ai gia, cho dù ai gia có thể giữ được tánh mạng của người, cũng không có khả năng bảo hộ người cả đời vinh hoa phú quý.

Khương Lộ Kỳ có vẻ khẩn trương:

- Thần phụ chưa từng nghĩ sẽ phản bội bệ hạ.

- Người nói lời này với ai gia cũng vô dụng, không bằng ngấm lại nên làm như thế nào giải thích với Tiêu đại nhân, chuyện ở Giang Nam tiến hành rất thuận lợi, hoàng thượng sẽ không để A Trạch cùng Tiêu đại nhân lưu lại Giang Nam quá lâu. Quá lâu, hoàng thượng sẽ không thể yên tâm. Tuy ai gia là nữ nhân tôn quý nhất Đại Minh triều, cũng từng làm thái hậu

nường nường ảnh hưởng triều cực, nhưng ai gia rõ ràng, ai gia có thể làm nữ nhân quý trọng nhất là vì nhi tử của ai gia làm hoàng đế. Không được hoàng đế tôn trọng, ai sẽ nghe lệnh ai gia?

Cho nên thái hậu chỉ có thể trơ mắt nhìn Dương Soái bị thiên đao vạn quả, trơ mắt nhìn lão Tần vương chết bất đắc kỳ tử, thái hậu trừ nói vài câu tuyệt tình ra, cái gì cũng không làm được.

Tuy hoàng đế hiếu thuận, nhưng cũng không muốn thái hậu nhúng tay vào chuyện triều chính, lúc hoàng đế mới đăng cơ, thái hậu có thể nói hai ba câu, từ lúc hoàng thượng ngồi yên ổn ngôi vị hoàng đế, thái hậu đã không thể nói, nếu thái hậu nói quá nhiều, hoàng thượng sẽ nhốt thái hậu ở Từ Ninh Cung hưởng phúc.

- Có lẽ hoàng thượng sẽ nể mặt ai gia, sẽ không truy cứu người, Tiêu đại nhân đối với trận binh biến lần này sẽ như thế nào, ai gia cũng không nắm chắc, ai gia cũng không có khả năng mệnh lệnh hoàng thượng sủng thần Tiêu Duệ Hoa. Tần vương phi so với người còn thông minh hơn nhiều, ít nhất nàng biết tìm chỗ dựa khác, Khương gia có phân lượng còn quan trọng hơn ai gia.

Thái hậu lộ ra thần sắc mệt mỏi, lẩm bẩm nói:

- Thái tử lợi dụng ai gia, thiết kế ai gia mở trận yến hội...Địa vị của ai gia ở trong lòng hoàng đế đã xuống dốc không phanh, nếu không phải ai gia là thân mẫu của hắn, có lẽ hoàng đế sẽ cho rằng ai gia cố ý hợp mưu cùng thái tử bức Quân thoái vị.

Nâng đỡ thái tử ốm yếu bước lên ngôi vị hoàng đế, trong tay thái hậu sẽ nắm được chút quyền lợi.

Chỉ là thái hậu thật sự bị thái tử cùng hoàng hậu lợi dụng, thái hậu không có tâm tư lật đổ hoàng đế, nâng đỡ tôn tử đăng cơ.

- Nghe ai gia khuyên một câu, người đi tìm Vĩnh Ninh hầu, dù sao hãn cũng là tổ phụ của người, nói vài câu ý hay, Vĩnh Ninh hầu phủ địa vị cao cả, trượng phu của người sẽ không mạo hiểm đắc tội Vĩnh Ninh hầu mà xử trí người.

- Thần phụ...

Khương Lộ Kỳ không dám đi, từ lúc nàng tính kế Tiêu Chước Hoa hầu hạ thái tử, nàng đã không dám đối mặt với tổ phụ Vĩnh Ninh hầu.

Thái hậu còn nghĩ Khương Lộ Kỳ cũng bị hoàng hậu lợi dụng, không thiệp xúc thân cận với hoàng hậu, nhất thời hồ đồ phụ thuộc vào hoàng hậu...

Nếu thái hậu biết tình hình cụ thể, chỉ sợ đã sớm đuổi Khương Lộ Kỳ đi, cũng sẽ không nói những lời này.

- Hoàng Thượng đã nói sẽ để A Trạch quá kế Yến Thân vương, A Trạch cùng Tần vương phi đã không còn xung đột, đương nhiên Tần vương phi sẽ tận tâm cứu tức phụ của A Trạch, không chỉ khiến nàng có được thanh danh từ ái, còn có thể được A Trạch cùng Vĩnh Ninh hầu cảm kích, tuy Triệu Đặc Dật là đích tử, nhưng hãn không xuất hiện ở kinh thành, cũng không xuất hiện ở cung biến, ai gia nghĩ chỉ sợ hãn cùng Dương môn quả phụ rời khỏi kinh thành, cho dù hãn trở về, địa vị thế tử chỉ sợ cũng...

- Chẳng lẽ Tần vương phi không ghen ghét thế tử gia thành Yến Thân vương thế tử?

- Ghen ghét thì có biện pháp gì? Nếu phản kháng không được, sao không nhận mệnh, thắng được một phen thiện duyên?

Thái hậu lắc đầu:

- Người so với tức phụ của A Trách còn kém xa, khác nhau một trời một vực.

Nói Khương Lộ Kỳ không bằng Khương Lộ Dao, còn khó chịu hơn giết chết Khương Lộ Kỳ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 124+2: Anh Đề

Thái hậu nói:

- Có thể nói ai gia đều đã nói, nếu người là đồ ngu, ai gia nói thêm nữa cũng thế, người tự giải quyết cho tốt đi.

Tuy Khương Lộ Kỳ bất mãn, nhưng cũng nghe được ý tứ của thái hậu, thái hậu có thể giúp nàng hữu hạn, hơn nữa thái hậu sẽ không vì cứu nàng mà đối kháng cùng hoàng thượng.

Thái hậu đã không còn lực ảnh hưởng như ngày xưa đối với hoàng thượng, thái tử bức Quân thoái vị, khiến các vị hoàng tử tổn thất hầu như không còn, cho dù thái hậu không biết gì, chỉ bị thái tử lợi dụng, hoàng đế cũng sẽ oán hận, bất mãn đối với thái hậu.

- Người đi đâu?

- Thái hậu nương nương sai nô tỳ đưa nhân sâm cho Tần vương thế tử phi.

Trong tay cung nữ cầm một cái khay không chỉ có nhân sâm, còn có rất nhiều đồ vật trân quý, đều đưa cho Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Kỳ gắt gao căn môi, ngay cả thái hậu cũng phải "lấy lòng" Khương Lộ Dao sao?

Nàng dựa vào cái gì? Có gì đáng giá?

Khương Lộ Kỳ tức giận bất bình đi tới cung điện mà Khương Lộ Dao đang sinh sản, hoàng cung bị hư tổn cũng không quá nghiêm trọng, cũng vì Vĩnh Ninh hầu dẫn binh kịp thời khống chế, cung nữ nội thị phần lớn đều sống qua cung biến.

Chỉ là hiện tại các nàng có thể bảo vệ tánh mạng, nhưng nếu hoàng thượng điều tra rõ ràng, những người liên lụy đến vụ án thái tử bức Quân thoái vị, bọn họ cũng không sống được bao lâu.

Người ở trong hoàng cung đều rất rõ ràng sự biến hóa của hướng gió, nịnh cao dâm thấp là thái độ rất bình thường.

Hiện giờ Vĩnh Ninh hầu nóng bỏng tay, bọn họ phải hướng về Khương Lộ Dao...

Cung nữ nội thị phần lớn đều cầu nguyện thế tử phi bình an sinh sản.

Không chỉ có cung nữ nô tài nghĩ như thế, ngay cả mệnh phụ huân quý đang ở trong cung cũng chú ý tới Khương Lộ Dao.

Khương Lộ Kỳ rót đầy lỗ tai đều là những lời tán dương Khương Lộ Dao, cùng với âm thanh của mọi người đều cầu phúc thay Khương Lộ Dao.

Những người này nịnh nọt Khương Lộ Dao, khiến Khương Lộ Kỳ khinh thường các nàng.

Lúc nàng đi tới cung điện mà Khương Lộ Dao đang sinh sản, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng la đau đớn, Khương Lộ Kỳ thậm chí cảm thấy Khương Lộ Dao cứ như vậy khó sinh mà chết là tốt nhất.

Nàng không bao giờ sống dưới bóng của Khương Lộ Dao nữa, không bao giờ lo lắng Khương Lộ Dao nói ra chuyện nàng khuyến khích thái tử cướp đoạt thân thể cho người khác biết.

Đương nhiên nàng sẽ không cần hành lễ với Khương Lộ Dao người sắp biến thành Yển Thân vương thế tử phi.

Nếu Khương Lộ Dao chết, Triệu Đạc Trạch sẽ biến thành cái loại súc sinh không bằng heo chó khiến người khinh thường.

Như thế cũng có thể chứng minh, kiếp này Khương Lộ Kỳ lựa chọn phu quân không có sai, ai gả cho Triệu Đạc Trạch, đều gặp xui xẻo.

Trọng sinh một lần, còn không phải là dựa vào tiên tri thay đổi vận mệnh của chính mình?

Khương Lộ Kỳ không cảm thấy nàng làm gì sai, chỉ là kiếp trước những gì nàng trải qua lại không giống nhau? Sao sự cố ngoài ý muốn cứ rơi xuống đầu nàng?

- Người nói ta không biết sống? Người biết sống, hiện tại người nửa sống nửa chết... Ha ha, người sẽ chết, có phải cũng không cam lòng? Cho dù ta không bằng người, nhưng ta còn sống, vẫn là phu nhân của Tiêu Duệ Hoa... Có ta ở đây, ta tuyệt đối sẽ không để Triệu Đạc Trạch cướp đi chiến công của phu quân ta, Giang Nam có thể bình định, là công lao của phu quân ta...

“Bang. Bang, bang.”

Ba cái tát trầm trọng đánh lên mặt Khương Lộ Kỳ còn đang lăm bắm tự nói, Khương Lộ Kỳ bị mấy cái tát đánh tỉnh, bùm mặt nhìn lại, chỉ thấy Vĩnh Ninh hầu hai mắt đỏ ngầu, nàng sợ tới mức lui về phía sau hai bước:

- Tổ phụ...

- Ta không phải là tổ phụ của người.

Vĩnh Ninh hầu thấy Khương Lộ Kỳ tới đây, trong lòng không thoải mái, rốt cuộc đã từng là tôn nữ của hắn, hắn cho rằng Khương Lộ Kỳ lo lắng cho Dao Dao nên mới tới đây, đang nghĩ ngợi cho là Khương Lộ Kỳ còn chút lương tâm.

Ai ngờ hắn lại nghe được những lời nguyên rủa của Khương Lộ Kỳ đối với Dao Dao, Khương Lộ Kỳ lắm bầm tự nói đã thành thói quen, cho rằng người khác không chú ý tới nàng, sẽ không nghe được?

- Cút đi, súc sinh, người cút đi cho ta, cút ra ngoài!

Vĩnh Ninh hầu tức muốn học máu, nếu không phải có người túm chặt hắn, có lẽ hắn sẽ rút đao đâm chết Khương Lộ Kỳ:

- A Trạch tranh công với Tiêu đại nhân lúc nào? Đồ vô tri ngu xuẩn, người biết cái gì? Người rốt cuộc biết cái gì?

- Khương phu nhân, người nhanh rời đi đi.

Cung nữ tiến lên sống chết kéo Khương Lộ Kỳ đi.

Vĩnh Ninh hầu nói:

- Về sau đừng để ta nhìn thấy người, đồ súc sinh, người cùng phụ thân của người đều vô tình vô nghĩa, ghen ghét nhân tài, táng tận thiên lương!

Khương Lộ Kỳ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, giãy giụa muốn tránh thoát cung nữ lôi kéo.

- Buông ta ra, để ta giải thích cùng tổ phụ, buông ta ra.

Nếu Vĩnh Ninh hầu đánh giá nàng mà truyền ra ngoài, đời này coi như xong rồi.

Cung nữ nói:

- Người hiện tại nên đi đi, nếu không Vĩnh Ninh hầu sẽ giết người.

- Sẽ không, tổ phụ sẽ không.

- Thế tử phi vừa mới có hi vọng chuyển nguy thành an, người đừng đi thêm phiền.

Vài cung nữ cùng kéo Khương Lộ Kỳ tới một góc hẻo lánh, nhàn nhạt nói:

- Tất cả mọi người đều ngóng trông thế tử phi có thể bình an, chỉ có người...Thật không biết thế tử phi như vậy sao lại có muội muội giống như người.

- Các người không phải đều muốn quỳ lạy nàng? Còn không phải muốn dựa vào nàng để được ưu việt sao? Ta nói cho các người biết, nàng tâm rất tàn nhẫn, sẽ không cho các người cái gì, cũng sẽ không nhớ rõ các người là ai.

- Khương phu nhân người nói sai rồi.

Tiểu cung nữ sắc mặt trang trọng:

- Chính xác, chúng ta muốn hầu hạ thế tử phi, muốn có một chút ưu việt, ai mà không muốn ngày tháng trôi qua thật tốt? Được các quý nhân ưu ái là kỹ năng thứ nhất cần phải học khi vào cung, nhưng này đó không phải là nguyên nhân mà chúng ta khẩn cầu ông trời phù hộ thế tử phi, chuyện lần này, chúng ta đều vì thế tử phi mới có thể sống sót, nếu không phải thế tử phi nhanh chóng quyết định, không biết sẽ có bao nhiêu người chết, hoàng cung cũng sẽ không chỉ có một tòa cung điện bị nổi lửa, phá hư nghiêm trọng. Hơn nữa thế tử phi bảo vệ kinh thành, có bao nhiêu bá tánh sẽ cảm kích thế tử phi? Này đó người có biết không?

- Tuy chúng ta hèn mọn, là hạ nhân hầu hạ chủ tử, cũng làm không ít lần a dua nịnh hót, nhưng chúng ta cũng là người, sẽ cảm kích, sẽ biết ơn.

- Không sai, chúng ta là người, không phải súc sinh. Thế tử phi bảo hộ chúng ta, chúng ta cầu nguyện nàng có thể bình an, có cái gì không đúng?

- Thế tử gia thà bỏ xuống tình cảm chân thành để thế tử phi một mình ở kinh thành, mà rời đi Giang Nam bình định, chẳng lẽ thế tử gia không muốn ở cạnh thế tử phi đang mang thai? Nếu không phải vì bá tánh ở Giang Nam, thế tử gia sẽ không rời kinh thành...Ta chính là người Giang Nam, toàn gia ở ven sông Lưỡng Hoài, thế tử gia thà vứt bỏ tể điền của Tần vương, để bảo vệ đồng ruộng cùng phòng ốc của bá tánh, phần ân nghĩa này, biết làm sao chi ân. Người nói thế tử gia không bằng Tiêu đại nhân, Tiêu đại nhân rất lợi hại, nhưng hấn dám đập Tiết Hồng sao? Dám đổ về tể điền của Tần vương huân quý sao?

- Ngoài Tần vương thế tử ra, không ai làm như vậy.

Khương Lộ Kỳ ngã ngòai trên mặt đất, nàng hai kiếp làm người, lại bị mấy cung nữ giáo huấn, muốn há mồm phản bác, yết hầu như bị ngăn chặn, không nói được một câu.

Bá tánh cũng biết cảm kích, Triệu Đặc Trạch dựa vào lần cung biến này cùng bá tánh ở Giang Nam, cùng gieo một hạt mầm.

- Làm phi tần Tần vương phi lo lắng.

Gia Mẫn quận chúa lãnh đạm nói:

- Mới vừa rồi Yến Thân vương phi dẫn một vị ma ma có kinh nghiệm phong phú tới đây, tôn nữ của ta đã chuyển biến tốt đẹp không ít, không phi tần Tần vương phi nhọc lòng.

- A di đà phật.

Tần Vương phi cũng không để ý Gia Mẫn quận chúa lãnh đạm, nàng tới là vì biểu hiện thái độ:

- Thế tử phi không có chuyện gì là tốt rồi.

Nàng cũng đoán Gia Mẫn quận chúa sẽ không yên tâm để nàng tới gần Khương Lộ Dao, không ngờ Yến Thân vương phi lại tận dụng mọi thứ, có lẽ Yến Thân vương đã sớm xem trọng Triệu Đặc Trạch, có tâm quá kể hẩn.

Tần vương phi cũng đổ kỵ Triệu Đặc Trạch tương lai có thể kế thừa tước vị Thân vương, chỉ là nàng luyện tiếc đem nhi tử quá kể ra ngoài, quá kể Triệu Đặc Trạch đối với nàng mà nói, chỉ có chỗ tốt, nhi tử của nàng sẽ mất một đối thủ cường lực.

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Lúc này ta không có tâm tình nói chuyện cùng vương phi điện hạ, chờ Dao Dao bình an, ta sẽ nói rõ ràng tỉ mỉ với người.

- Gia Mẫn quận chúa cứ bầu bạn bên thế tử phi đi, nếu cần hỗ trợ, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta, ta cũng muốn vì thế tử phi góp một phần sức lực.

- Ừ.

Gia Mẫn quận chúa đến bên cạnh Khương Lộ Dao, nói với Yến Thân vương phi:

- Người vất vả rồi.

Yến Thân vương phi nói:

- Không vất vả, ta ngóng trông nàng có thể sinh tôn tử cho ta ôm.

Bởi vì Yến Thân vương không được coi trọng, Yến Thân vương phi cũng điệu thấp hơn rất nhiều.

Yến Thân Vương sớm dặn nàng chuẩn bị bà mụ cho thỏa đáng, trước kia nàng còn không rõ, hiện giờ đã hiểu rõ.

Vì sao Yến Thân vương dặn nàng phải đích thân đưa bà mụ tới đây, được tức phụ của nhi tử nổi dòng cảm kích, chờ Yến Thân vương qua đời, nàng trôi qua ngày tháng cũng có thể dễ chịu một chút.

Nếu có thể làm người đầu tiên ôm tôn tử, Yến Thân vương phi sẽ rất có hảo cảm với tiểu tôn tử.

Gia Mẫn quận chúa ở một bên thăm than, Yến Thân vương thực sự hao tổn tâm huyết, vì Yến Thân vương phi mà suy nghĩ, sao có thể không phải vì Triệu Đạt Trạch cùng Dao Dao mà suy nghĩ?

Đều trải qua sinh tử, Dao Dao lại là người tri ân báo đáp, sao nàng lại không hiếu thuận với Yến Thân vương phi?

Khương Lộ Dao mơ mơ màng màng nhìn thấy tổ mẫu cùng một lão phụ nhân xa lạ:

- Người...

- Người đừng nói chuyện, giữ gìn sức lực, sinh hài tử rất khó, chỉ là người nhất định có thể trôi qua, năm đó ta so với người còn hung hiểm hơn nhiều, ta đau ba ngày mới sinh hạ được...

- Yến Thân vương phi?

- Không phải đã dặn người đừng nói chuyện sao, giữ gìn sức lực, nghe theo bà mụ.

Yến Thân vương phi nắm chặt bàn tay của Khương Lộ Dao:

- Nghe lời, hết thầy đều sẽ tốt.

Cũng vì nàng đau ba ngày mới sinh hạ nhi tử, thân thể nhi tử cũng không quá khỏe mạnh, nếu Yến Thân vương quyết định để Triệu Đặc Trạch quá kế, nàng cũng ngóng trông Khương Lộ Dao có thể sinh hạ tôn tử khỏe mạnh.

- A...

Khương Lộ Dao nghe lời bà mẹ, dùng sức, lại dùng lực, cuối cùng hét lớn một tiếng, cắn môi, rốt cuộc cảm giác thân thể ngày càng nhẹ.

- Ta không bao giờ sinh nữa.

- Nha đầu ngốc.

Yến Thân vương phi cùng Gia Mẫn quận chúa đều nở nụ cười, sinh hay không sinh Khương Lộ Dao nói sẽ được tính?

Sau khi thấy hài tử, ai làm mẫu thân cũng sẽ nói câu oán hận.

- Chúc mừng vương phi, chúc mừng Gia Mẫn quận chúa, thế tử phi sinh hạ tiểu thiếu gia, nô tỳ chưa từng thấy tiểu thiếu gia nào đáng yêu đến như vậy.

- Tốt, tốt, tốt, thưởng, trọng thưởng.

Vĩnh Ninh hầu ở ngoài cửa thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng sinh.

Cùng lúc đó, hoàng đế vẫn luôn hôn mê đột nhiên mở mắt, giống như hẳn bị tiếng trẻ nhỏ khóc nỉ non làm bừng tỉnh:

- Ai đang khóc?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 125: Hồi Kinh

Hoàng đế tỉnh lại, cố sức chống đỡ thân thể, hỏi:

- Sao lại có tiếng khóc của trẻ mới sinh?

Thái giám tổng quản cùng thái y nhìn nhau, bọn họ đâu có nghe thấy gì đâu?

Hoàng cung đại nội, đặc biệt là tẩm cung của hoàng thượng, sao có thể có tiếng trẻ nhỏ khóc, thấy hoàng đế vẻ mặt trầm trọng, thái giám tổng quản cũng không dám nhiều lời, ý bảo thái y tiến lên bắt mạch cho hoàng thượng.

- Bệ hạ cho phép thần bắt mạch cho người.

- Không đúng, có tiếng khóc.

Hoàng đế nâng cao giọng:

- Có tiếng khóc, tra, điều tra rõ cho trẫm, rốt cuộc là ai khóc.

Lúc hoàng đế mới tỉnh dậy từ trong ác mộng, nơi nơi đều là máu tươi, tiếng khóc đau đớn không dứt bên tai, hoàng tử hoàng tôn bị thái tử giết chết khuôn mặt đầy huyết trộn tròn mắt nhìn hoàng đế, hoàng đế rất sợ, muốn di chuyển lại không thể nhúc nhích.

Lúc ấy thân thể hắc giống bị đông cứng, hoàng tử hoàng tôn đã chết chậm rãi tới gần hắc.

Lúc hoàng đế đang tuyệt vọng, một tiếng trẻ nhỏ khóc nỉ non giống như xuyên thấu huyết sắc...

Hắn tỉnh, hoàng đế không nhớ hồi ức ác mộng, lại nhớ rõ ràng tiếng khóc nỉ non xưa tan ác mộng.

Không tìm được thanh âm này, hoàng đế ngủ không an ổn.

Hoàng đế đẩy thái y:

- Trẫm không có bệnh, trẫm không cần người!

Thái giám tổng quản nói:

- Bệ hạ chờ một lát, nô tài liền đi tìm tiếng khóc, nô tài nhất định sẽ tìm được tiếng khóc.

Hắn không dám trì hoãn nữa, ra khỏi tấm cung của hoàng thượng, đang nghĩ xem sẽ dùng biện pháp gì qua loa lấy lệ trả lời hoàng đế, thì tiểu thái giám chạy tới báo tin:

- Đại tổng quản, thế tử phi sinh, sinh hạ tiểu thiếu gia, mẫu tử bình an.

- Ừ.

Thái giám tổng quản vì phải tìm tiếng trẻ nhỏ khóc nỉ non mà tâm phiền ý loạn, thế tử phi bình an là tốt rồi... Còn sinh ra nam oa, thế tử gia hồi kinh nhất định rất cao hứng...

Thái giám tổng quản nắm chặt tay tiểu thái giám tới báo tin, mặt đầy hồng quang hỏi:

- Thế tử phi vừa mới sinh hạ tiểu thiếu gia?

- Dạ, nghe được tin này nô tài liền tới báo tin cho đại tổng quản.

Thái giám tổng quản nhận được tin tức, buông tay tiểu thái giám nhanh chân chạy về tẩm cung của hoàng đế, nhìn bộ dạng của hoàng đế, không giống trách tội trẻ nhỏ sinh, ngược lại muốn tìm đứa trẻ này, lại hợp với canh giờ mà Tần vương thế tử phi sinh hạ.

Cho dù canh giờ sai biệt, trong hoàng cung đại nội trừ Tần vương thế tử phi ra, cũng không có ai có thể sinh hài tử.

Từ mười năm trước, hoàng đế đón vị hoàng tử cuối cùng, hoàng cung đã rất nhiều năm không có hài tử sinh ra.

Hoàng đế nghe tiếng bước chân dồn dập, mở to mắt hỏi:

- Tìm được rồi?

- Hồi bẩm bệ hạ, nô tài nghe nói Tần vương thế tử phi Khương thị vừa mới sinh hạ một vị tiểu thiếu gia, nô tài nghĩ thế tử phi ở tẩm cung không xa, có lẽ người nghe được tiếng khóc chính là...Tiếng khóc của ái tử Tần Vương thế tử, nghe nói tiểu thiếu gia bộ dạng rất tốt, trời sinh mỹ ngọc, tiếng khóc to lớn vang dội...

- Bệ hạ, người không thể đứng dậy.

- Trẫm muốn đích thân đi xem, chuẩn bị kiệu, mau đi.

- Bệ hạ long thể.

- Trẫm không có chuyện gì.

- Nô tài đi chuẩn bị nhuyễn kiệu, bệ hạ chờ một lát.

Thái giám tổng quản không dám ngăn cản hoàng đế, liếc nhìn thái y dò hỏi, thái y lắc đầu, ý bảo tốt nhất làm theo lời hoàng thượng.

Lúc này hoàng đế vì nỗi đau tang tử, cần an ủi, hòa tan cảm xúc bị thương so với dùng được còn quan trọng hơn.

Hoàng đế muốn ra ngoài, cổ kiệu đã chuẩn bị thỏa đáng, thái giám tổng quản hầu hạ hoàng đế rửa mặt chải đầu, đổi mới thường phục, hoàng đế được thái giám tổng quản nâng ra khỏi tấm cung, sau một phen lăn lộn, lúc này đã là đêm khuya, bầu trời đầy sao, gió đêm lành lạnh.

Hoàng đế hít một hơi:

- Người không thấy.

- Bệ hạ?

- Trẫm không người thấy mùi huyết tinh.

Hoàng đế nhìn về phía cung điện bị ngọn lửa cắn nuốt, hẳn không nghe thấy tiếng khóc than của mấy vị hoàng tử, cũng không người thấy mùi huyết tinh, lúc ấy hẳn ngất đi cũng vì khó chịu nỗi đau tang tử.

Tang tử rất thống khổ, hoàng đế tận mắt nhìn thái tử giết các vị hoàng tử, cốt nhục tương tàn, họa từ trong nhà, điều này khiến hoàng đế thống khổ.

Tuy hẳn đã làm hoàng đế nhiều năm, nhưng cũng là người, tuy lợi dụng mấy vị hoàng tử, nhưng hẳn vẫn là phụ thân, hổ độc không thực tử, hẳn ngàn vạn lần không thể ngờ thái tử sẽ phát điên, như thế...Cho hẳn đả kích thật lớn.

Hiện giờ hẳn chỉ còn hai nhi tử.

Hoàng đế đã đến gần nhân sinh cuối cùng, lão niên tang tử chính là bi kịch.

Hoàng tử giết hại lẫn nhau, hoàng đế tự trấn an bản thân, hết thảy đều là thái tử phạm sai, thái tử tàn nhẫn.

Hắn không áy náy, nếu không phải hắn gọi lên đã tâm của các vị hoàng tử để chống lại thái tử, thì sao lại có trận cung biến này? Nếu hắn sớm định ra trừ quân, thái tử sẽ không có cơ hội bức Quân thoái vị.

Vì hoàng đế muốn chứng minh hắn không có tâm tư phế thái tử, hoàng đế cho thái tử rất nhiều quyền lợi, trọng sủng thái tử, vì vậy thái tử mới có thể ở thời điểm cuối cùng bí quá hoá liều.

Đã xảy ra mọi chuyện, hoàng đế có thể không áy náy? Có thể không tự trách? Sao hắn có thể không gặp phải ác mộng?

Vì vậy hoàng đế rất coi trọng tiếng khóc khiến hắn thoát khỏi ác mộng, hắn ở độ tuổi này càng tin tưởng mệnh nhi, cũng vô cùng cố chấp cực đoan.

Có lẽ đứa nhỏ này sinh ra sẽ xua tan khói mù trong hoàng cung.

Khương Lộ Dao ôm nhi tử cẩn thận nhìn, nói với Gia Mẫn quận chúa:

- Ta nhìn thế nào cũng thấy giống phụ thân của ta? Hắn giống ngoại tổ phụ?

Gia Mẫn quận chúa cẩn thận quan sát một chút, không thể không gật đầu nói:

- Tuy nhìn tương tự phụ thân người, nhưng mặt mày tinh xảo hơn phụ thân người nhiều.

Đứa trẻ này có làn da trắng nõn, khuôn mặt hồng hào ít nếp nhăn, Khương Lộ Dao thấy lạ.

- Sao lại vậy? Sao lại giống phụ thân?

Khương Lộ Dao nhìn thật kỹ, tuy Khương nhị gia có tướng mạo cũng đường đường, nhưng tuyệt đối không tuấn mỹ bằng Triệu Đạc Trạch, nhi tử giống ngoại tổ phụ? Đây là nguyên lý gì?

Yến Thân vương phi ở bên cạnh che miệng cười, Gia Mẫn quận chúa chưa sinh nhi nữ, đương nhiên không biết...

- Tân sinh đứa trẻ phần lớn đều giống ngoại tổ phụ, qua một trận mở ra, sẽ giống phụ mẫu, người cùng thế tử lớn lên rất tốt, hắc sẽ không kém, mới vừa nãy nghe hắc khóc to vang dội, cũng biết là lợi hại.

- Thật ra giống phụ thân ta cũng không sao. Phụ thân ta cũng không khó coi, có phải hay không, tiểu hồ?

- ... Tiểu hồ?

- Đây là nhũ danh mà ta cùng A Trạch đặt cho hắc.

Khương Lộ Dao cũng không nói về giấc mộng nhìn thấy bạch hồ.

- Hắc gọi là tiểu hồ.

Gia Mẫn quận chúa vỗ trán, tên này thật dễ nhớ a.

Yến Thân vương phi nói:

- Cũng không tồi, tướng môn hồ nữ đương nhiên sinh hạ ra tiểu hồ tử, huống chi A Trạch cũng bỏ bút tông quân, rất có phong phạm của lão Tần vương, bọn họ sinh hài tử, không phải hồ tử, thì là cái gì?

- Mới vừa rồi đa tạ Yến Thân vương phi.

Khương Lộ Dao cảm tạ, nếu không có bà đỡ có kinh nghiệm, không biết nàng còn đau bao lâu nữa.

- Không sao, vừa lúc có thể dùng, người cùng hài tử bình an, đã đủ khiến ta vui mừng...

- Hoàng thượng giá lâm.

Khương Lộ Dao sững sốt một lúc, hoàng thượng giá lâm?

Tuy phòng sinh đã tẩy rửa sạch sẽ, nhưng cổ nhân xưa nay tin tưởng phòng sinh là nơi dơ bẩn nhất, nam nhân sẽ không tiến vào phòng sinh.

Cho dù Vĩnh Ninh hầu cực kỳ quan tâm Khương Lộ Dao cũng chỉ đứng ở ngoài cửa, sao hoàng đế lại đến?

Tổng quản tổng quản chạy vào, hành lễ với đám người Khương Lộ Dao:

- Thánh giá ngừng ở bên ngoài, hoàng thượng có khẩu dụ, muốn gặp tiểu thiếu gia do thể tử phi vừa sinh hạ.

Khương Lộ Dao theo bản năng ôm chặt nhi tử:

- Bên ngoài gió lớn, ta sợ hấn chịu không nổi, hay là chờ trăm ngày lại bái kiến thánh thượng.

- ... Hồi thể tử phi, hoàng thượng ở bên ngoài chờ, không thấy tiểu thiếu gia, chỉ sợ...

Thái giám tổng quản cũng rất khó xử, tuy thể tử phi nói rất có lý, nhưng thể tử phi cũng không thể cãi thánh ý.

- Hay là để tiểu thiếu gia mặc thêm một kiện y phục?

Khương Lộ Dao cắn môi, hoàng đế không có chuyện gì làm, rất nhàn rồi sao? Chạy tới xem nhi tử của nàng?

Gia Mẫn quận chúa là sẽ không gặp hoàng đế, Khương Lộ Dao không yên tâm đem nhi tử giao cho thái giám tổng quản chiếu cố, càng không muốn tổ mẫu ôm nhi tử chạm mặt hoàng thượng.

Tuy tổ mẫu cùng tổ phụ đã giải khai khúc chiết, nhưng ở trước mặt Vĩnh Ninh hầu, tổ mẫu không nên gặp hoàng thượng là tốt nhất.

Khương Lộ Dao suy nghĩ, đem nhi tử giao cho Yến Thân vương phi, tín nhiệm nói:

- Vẫn là làm phiền Yến Thân vương phi ôm tiểu hổ đi gặp hoàng thượng.

Gia Mẫn quận chúa biết Khương Lộ Dao khổ tâm, trong lòng có chút ấm áp, Dao Dao vì người thân cận mà suy nghĩ, đây là ưu điểm lớn nhất của Khương Lộ Dao.

Nàng rất ít khi khiến thân nhân cảm thấy khó xử, ngược lại mọi chuyện đều tự suy xét.

Yến Thân vương phi là hoàng tước của hoàng thượng, là trưởng tẩu của các hoàng tử, gặp hoàng thượng cũng không khẩn trương, nàng chỉ không ngờ ở thời điểm mấu chốt Khương Lộ Dao lựa chọn tin tưởng nàng, tiếp nhận tiểu tôn tử nói:

- Người yên tâm, ta sẽ chiếu cố hần, hần cũng là tôn tử của ta.

Đây là nói cho Khương Lộ Dao nghe, Triệu Đặc Trạch quá kế là kết cục đã định, nàng hại ai, cũng sẽ không hại tiểu tôn tử tương lai tiếp truyền tông điệt.

Không ai nói cho Khương Lộ Dao biết quyết định của hoàng thượng, chờ đến Yến Thân vương phi ôm tôn tử ra cửa, nàng hỏi:

- Tôn tử?

- Người nghĩ nàng gấp gáp hừng hực mang theo bà mụ tiến cung là vì cứu Tần vương thế tử phi?

Gia Mẫn quận chúa ngồi bên người Khương Lộ Dao, thấp giọng nói:

- Hoàng thượng đã hạ khẩu dụ, chờ tôn nữ tế hội kinh, sẽ đem tôn nữ tế quá kế cho Yến Thân vương.

- Thật là Yến Thân vương?

- Ừ.

Khương Lộ Dao dựa vào người Gia Mẫn quận chúa:

- Ta...Ta không hề cao hứng.

- Vì sao?

- Yến Thân vương cho ta cảm giác không tốt, nếu chúng ta từ Tần vương phủ tách ra, đương nhiên có thể tự trôi qua ngày tháng, quá kế cho Yến Thân vương làm nhi tử nối dòng, chẳng phải trên ta lại có thêm hai tòa núi lớn? Quá kế cho người khác là chuyện rất dễ dàng?

Tuy Khương Lộ Dao đã nghe Triệu Đặc Trạch nói qua, nhưng nàng không quá để ý tới chuyện quá kế.

Nếu Triệu Đặc Trạch cự tuyệt Yến Thân vương, Yến Thân vương sẽ tìm người khác, lần này cung biến, Yến Thân vương biểu hiện rất tốt, hoàng tử có thù hận với Yến Thân vương đều bị thái tử giết hết, chỉ còn lại hai vị tiểu hoàng tử cũng sẽ không sống được bao lâu.

Vì vậy Yến Thân vương quá kế nhi tử nối dòng không thể so với trước kia, này là vị trí phú quý, Yến Thân vương nhất mạch sẽ không vì hoàng đế qua đời mà bị tân Quân nhổ cỏ tận gốc.

Nhưng sao lại rơi trên đầu Triệu Đạc Trạch?

Người khác nhìn thấy tốt, luôn luôn có thói quen lấy đường gia làm chủ, nhưng nàng không thích phía trên có người đè nặng chính mình, Khương Lộ Dao không hề vui thích.

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Ta thấy phu thê Yến Thân vương là người hiểu biết, họ sẽ không khó xử người, Yến Thân vương cũng chỉ còn mấy tháng...Dao Dao, nhìn hăn, khiến nhiều người tiếc hận, tuy tôn nữ tể có lão nhị, nhưng lão nhị chỉ là nhạc phụ, không thể thay thế phụ thân, Tần vương lại như vậy, ta thấy tôn nữ tể quá kể Yến Thân vương là tốt nhất. Ta nghĩ Yến Thân vương đã nói rõ với Yến Thân vương phi, chờ đến lúc Yến Thân vương đi rồi, Yến Thân vương phi cũng không dám tìm người gây phiền toái.

- Ai, phiền toái.

Khương Lộ Dao lắc đầu thở dài, Yến Thân vương cũng không phải là người thành thật, lần cung biến này, nếu nói sau lưng không có bút tích của hăn, Khương Lộ Dao tuyệt đối không tin.

Yến Thân vương không chỉ mưu tính kẻ thù, báo thù cho nhi tử, còn cho hoàng thượng một đòn trí mạng, lại còn nhặt được A Trạch làm nhi tử nối dòng, từ đó mà xem, Yến Thân vương cũng có thể gọi là người thắng nhân sinh.

Gia Mẫn quận chúa nói:

- Người sinh trong phúc mà không biết hưởng phúc, người có biết bên ngoài có bao nhiêu người hâm mộ người? Hôm nay hoàng thượng đến thăm tiểu hồ của người, ta thấy thế nhân có lẽ sẽ ghen tị đỏ mắt, hiện giờ Yến Thân vương phủ chính là xưa đâu bằng nay. Tổ phụ người cũng nói quá kể

Yến Thân vương, đối với tương lai của tôn nữ tể là vô cùng tốt, Dao Dao dừng vì nhất thời thống khoái, mà trì hoãn A Trạch, khiến hằn trách người.

- Ta chỉ nói vài lời oán giận với người, lời này ta sẽ không nói với người khác.

Khương Lộ Dao cũng không phải đồ ngốc, biết A Trạch có dã tâm, mặc kệ nói như thế nào trở thành hoàng tôn so với làm nhi tử của Tần vương càng tiếp cận đỉnh cao quyền lực.

Nếu Tần vương đối xử tốt với Triệu Đạc Trạch còn đỡ, Tần vương chỉ xem Triệu Đạc Trạch như phiền toái, mấy lần tính kế Triệu Đạc Trạch, rồi khỏi Tần vương phủ là tất nhiên.

Khương Lộ Dao không muốn nhìn Triệu Đạc Trạch vì nhất thời mất khống chế mà công kích Tần vương.

Phụ sát tử là tội, tử sát phụ là đại nghịch bất đạo, tính chất hoàn toàn không giống nhau.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 125+2: Hồi Kinh

Hoàng đế ôm tiểu hồ quan sát một lúc lâu:

- Giống, rất giống Khương Thừa Nghĩa? Tốt a, Khương Thừa Nghĩa là phúc tướng của trẫm, đứa nhỏ này tương lai cũng là người có đại phúc khí.

- Đa tạ bệ hạ.

Yến Thân vương phi cảm giác nở mày nở mặt.

- Thưởng.

Hoàng đế đem hài tử trả lại cho Yến Thân vương phi:

- Cẩn thận giáo dục, trẫm sẽ nhớ kỹ tăng tôn này, trẫm phải về suy nghĩ một chút, ban cho hần một cái danh thật hay.

Một câu tăng tôn, hoàn toàn đặt Triệu Đặc Trạch vào địa vị Yến Thân vương thế tử, hiển nhiên hoàng đế sẽ không suy xét người khác, chẳng sợ tôn thất đệ tử biểu hiện thật tốt, hoàng đế cũng sẽ không thay đổi chủ ý.

Yến Thân vương phi cẩn thận ôm tiểu tôn tử:

- Tiểu hồ khấu tạ hoàng thượng.

- Tiểu hồ?

- Đúng vậy, đây là thế tử phi cùng thế tử đã sớm thương lượng đặt ra nữ danh.

- Ha ha, thú vị, thú vị.

Hoàng đế cười hai tiếng, lại nghĩ tới chuyện thương tâm, nói:

- Trẫm thưởng cho hãn một con kim hồ.

Hoàng đế cũng không ở lâu, sau khi gặp nhi tử của Khương Lộ Dao, liền khởi giá hồi tẩm cung.

Một lát sau, trước mặt Khương Lộ Dao bày đầy đồ vật ban thưởng, trên khay còn có một con con kim hồ bằng bàn tay sinh động như thật vô cùng hấp dẫn ánh mắt, toàn bộ đều dùng hoàng kim làm ra, nếu ném xuống đất, không chừng có thể tạo ra một cái hố.

Hoàng đế cũng quá hào phóng.

- Công công truyền chỉ nói là hoàng thượng cùng thái hậu nương nương chấp thuận cho người ở cũ trong cung, chờ qua cử hỷ rời cung. Hoàng thượng còn nói qua hai ngày nữa Giang Nam yên ổn một chút sẽ điều thế tử gia hồi kinh.

- Bệ hạ long ân mệnh mong cuồn cuộn.

Khương Lộ Dao chịu đựng ê răng nói vài câu cảm động đến rơi nước mắt.

Yến Thân vương phi luyện tiếc tiểu tôn tử, nhưng hiện giờ nàng danh bất chính, ngôn không thuận, không thể ở trong cung, hôn hôn tiểu tôn tử, nàng càng ngóng trông tới ngày quá kế Triệu Đặc Trạch, tiểu hồ thật sự quá đáng yêu, nhìn hãn trong lòng liền ấm áp.

Chờ đến lúc Yến Thân vương phi đi rồi, Vĩnh Ninh hầu nhần nại không được vọt vào, ôm ngoại tăng tôn, cười không thấy mắt:

- Giống ta, hãn giống ta!

(Yul: ha ha)

Gia Mẫn quận chúa bất đắc dĩ cười nói:

- Tăng tôn tử giống người, tăng tôn nữ cũng giống người, hiện giờ ngoại tăng tôn cũng giống người? Người có chỗ nào tốt?

- Đúng là giống ta!

Vĩnh Ninh hầu vô cùng cố chấp.

Gia Mẫn quận chúa lười để ý tới hần, nói:

- Hoàng thượng cũng cho người ở trong cung?

- Ừ, hoàng thượng nói để ta ở lại hộ vệ hoàng cung hai ngày, chờ hần an bài người tiếp nhận vị trí này, nếu không phải vì Dao Dao cùng tiểu tăng tôn, ta mới lười làm thống lĩnh thị vệ.

- Sinh ở trong phúc mà không biết hưởng phúc.

- Ta không quen nhìn thấy hần!

- Được rồi, nói mạnh miệng, cũng không nhìn xem mình đang ở đâu.

Gia Mẫn quận chúa nhéo Vĩnh Ninh hầu:

- Về sau tôn nữ tể chính là hoàng tôn của hoàng thượng, người cần thận một chút, đừng gây họa cho đế tôn nữ tể, khiến Dao Dao khó xử. Chuyện đó cũng không phải đều do hoàng thượng...

- Hừ.

Vĩnh Ninh hầu hừ lạnh một tiếng, vừa định nói lại vài câu, tiểu hổ nhìn về phía Vĩnh Ninh hầu.

Vĩnh Ninh hầu đang trừng hai mắt, tiểu hổ đôi mắt rưng rưng, cái miệng nhỏ mấp máy, lập tức muốn khóc lớn, Vĩnh Ninh hầu cười to:

- Không có việc gì, không sao, tiểu hổ ta không trách người, không khóc, không khóc.

Chỉ là Vĩnh Ninh hầu nói này đó tiểu hổ nghe không hiểu, liền oa oa khóc nỉ non.

- Không phải ta đã nói là không trách hã rồi sao?

Vĩnh Ninh hầu đem tiểu hổ đưa cho Gia Mẫn quận chúa:

- Sao lại khóc nhiều như vậy? Tăng tôn tử của ta không có thích khóc a.

- Hã không thoải mái đương nhiên muốn khóc.

Gia Mẫn quận chúa thay tã lót khác cho đứa nhỏ, quay đầu nhìn Vĩnh Ninh hầu:

- Người cũng đi thay đổi y phục đi.

- Người Triệu gia đều thích khóc, ta nói cho người biết, lão Tần vương được gọi là sát thần, lần đầu hã ở chiến trường giết người cũng rơi lệ, có vài đêm mơ thấy ác mộng, nếu không có Dương Soái ở bên cạnh an ủi, không biết hã có thể nhìn qua hay không.

- Lão Tần vương là hoàng tử, lại được hoàng thượng cùng thái hậu quan sủng, đương nhiên tinh quý.

Gia Mẫn quận chúa hôn ngoại tăng tôn:

- Tiểu hổ của chúng ta không phải thích khóc.

Vĩnh Ninh hầu thấy Gia Mẫn quận chúa mỉm cười, nghĩ thầm nếu nàng có hài tử, nhất định sẽ là mẫu thân tốt nhất.

Sắc trời tờ mờ sáng, trong hoàng cung lặng yên không một tiếng động, bắt đầu một ngày mới.

Vì có nhũ mẫu, Khương Lộ Dao không cần uy nãi cho hài tử, nàng rất muốn tranh trách nhiệm làm mẫu thân, nhưng Gia Mẫn quận chúa nói với nàng, đây là quy củ, chỉ có nhân gia thô tục mới có thể tự dưỡng hài tử.

Khương Lộ Dao bị khó sinh, thể lực không tốt, cũng không tranh luận với Gia Mẫn quận chúa, chỉ có thể tạm thời buông bỏ suy tính nuôi nấng hài tử.

Nàng nằm trên giường ngủ rất trầm, một tiếng hô từ bên ngoài truyền đến:

- Mau cho ta vào xem...Ta một nắng hai sương gấp gáp trở về, sao Dao Dao lại sinh non?

- Người câm miệng.

Vĩnh Ninh hầu nhéo lỗ tai của Khương nhị gia:

- Người muốn đánh thức Dao Dao sao.

- Phụ thân a, sao người lại đem Dao Dao vào cung? Còn sinh non, nếu tiểu tôn tử của ta thân thể không tốt, người phải bồi thường cho ta a.

- ... Người cái đồ nghịch tử!

- Mau cho ta vào xem.

- Người gặp hoàng thượng chưa?

- Hoàng thượng đang ngủ, ta không dám kinh động bệ hạ.

- Cho nên người liền tới trước cửa phòng của nữ nhi người đòi gặp ngoại tôn?

- ...

Khương nhị gia bịt miệng, thấp giọng nói:

- Ta chỉ muốn nhìn một chút, ngoại tôn thế nào, ta chưa từng nghe ai gọi ta là ngoại tổ phụ đâu.

- Hắn không biết nói!

Vĩnh Ninh hầu tức giận:

- Người muốn nghe hắn gọi người là ngoại tổ phụ còn phải chờ hai năm nữa.

- Sẽ không a, Dao Dao biết nói rất sớm, còn chưa được một tuổi, chỉ là học đi đường có chút chậm, lúc nàng còn nhỏ rất thích để ta ôm, chỉ là không thích đi đường, khiến ta lo lắng nàng không biết đi, ta cùng phu nhân sầu lo rất lâu. Dao Dao sinh nhi tử đương nhiên sẽ giống nàng, biết đi chậm một chút cũng không sao, để cho A Trạch ôm.

Ánh mắt Vĩnh Ninh hầu rất phức tạp, Khương nhị gia nhớ chuyện về nhi nữ như lòng bàn tay, mà hắn lại không biết Khương nhị gia lớn lên như thế nào.

Khương Lộ Dao đem nhi tử giao cho nữ mẫu:

- Người ôm ra cho phụ thân ta nhìn đi.

- Dạ, thế tử phi.

Khương Lộ Dao khẽ mỉm cười, Khương nhị gia nhìn thấy ngoại tôn cực kỳ giống hần, không biết sẽ vui vẻ thế nào đâu.

- Phụ thân ta đã trở lại, A Trạch, sao người còn chưa hồi kinh? Chuyện ở Giang Nam khó khăn lắm sao? Ta... Rất nhớ người.

Cho dù Khương Lộ Dao có rất nhiều người bầu bạn, nàng vẫn nhớ thương A Trạch ở Giang Nam.

- Thế tử gia, ngựa không thể chạy.

Triệu Đạc Trạch lau trán đầy mồ hôi, nhìn tuần mã tứ chi run lên, có khả năng sẽ ngã xuống, xoay người xuống ngựa, nói:

- Lại đổi một con ngựa khác, không cần tới trạm dịch, mua một chút lương khô trực tiếp lên đường.

- Chỉ là, huyện lệnh sẽ nghênh đón thế tử gia...

- Nghe lệnh hành sự.

- Dạ.

Triệu Đạc Trạch nhìn về hướng kinh thành, cho dù ngày đêm di chuyển, hần phải mất hai ngày mới có thể chạy về kinh thành, hần nhận được tin cấp báo, biết Dao Dao sinh hài tử cho hần, Triệu Đạc Trạch vui mừng muốn hỏng rồi.

Nhận được lệnh hồi kinh, hần lập tức thu xếp, đem hết thầy mọi chuyện rườm rà cần giải quyết ném cho Tiêu Duệ Hoa, phú thương, quan viên ở

Giang Nam muốn mở tiệc chiêu đãi Tần vương thế tử, Triệu Đạc Trạch cũng không để ý tới.

Tiểu hổ của hắn bị rất nhiều người ôm, thân sinh phụ thân lại chưa ôm lần nào.

Triệu Đạc Trạch hận không thể có cánh bay về kinh thành, ôm chặt Dao Dao, cảm tạ nàng sinh nhi tử cho hắn.

- Hừ.

Khương Lộ Dao bị đánh thức, thấy rõ ràng người trước mặt, nói:

- A Trạch?

- Dao Dao, ta đã trở về.

Triệu Đạc Trạch cởi giày tràn đầy bùn đất, chui vào chăn, ôm Dao Dao vào lòng:

- Ta đã trở về.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 126: Đứt Tình Phụ Tử

- Cả người đầy mùi mồ hôi, khó ngửi.

- ... Dao Dao.

Hắn nghĩ Khương Lộ Dao sẽ cảm động, ai ngờ Triệu Đạc Trạch lại nghe nàng nói những lời này, sờ sờ bụng của Khương Lộ Dao:

- Nàng đây là?

Khương Lộ Dao oán trách liếc Triệu Đạc Trạch một cái:

- Còn không phải là vì tương lai phúc lợi của người mà suy nghĩ? Cả ngày buộc chặt vải bông, người nghĩ ta rất thoải mái sao?

- Vậy gỡ ra đi.

Triệu Đạc Trạch muốn giúp Khương Lộ Dao cởi bỏ trói buộc.

- Không được.

Khương Lộ Dao vỗ tay Triệu Đạc Trạch, hung hăng nhéo một cái, nữ nhân thích đẹp là thiên tính, Khương Lộ Dao cũng không ngoại lệ.

Nếu thân thể vì sinh hài tử mà biến dạng, nàng chịu không nổi, đã từng là nữ nhân dẫn dắt thời thượng tuyệt đối không chấp thuận có tì vết.

- Ta sẽ không ghét bỏ nàng, nàng chịu khổ làm chi?

- Tổ mẫu nói những lời nam nhân nói đều không thể tin, ai biết tương lai sau này người có ghét bỏ hay không?

- Dao Dao, ta thề sẽ không lừa nàng.

- Không tin.

Khương Lộ Dao nhìn Triệu Đạc Trạch:

- Hiện tại người chỉ là Tần vương thế tử, tương lai...Người đã nghe nói?

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch trầm mặt rất nhiều:

- Tin tức đã truyền tới Giang Nam, dọc theo đường đi rất nhiều quan viên phủ huyện đều muốn nịnh hót chiêu đãi ta.

Vì hoàng thượng nói một câu quá kể, thân phận của Triệu Đạc Trạch liền khác xưa, tuy Yến Thân vương không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng ở Đại Minh triều chỉ có một Thân vương duy nhất, bọn họ không thể không coi trọng.

Khương Lộ Dao hỏi:

- Người nghĩ như thế nào?

- Một lát nữa, ta sẽ đi gặp phụ vương.

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao ngửi mùi thơm trên người nàng, Khương Lộ Dao đẩy hắn ra:

- Cả người đầy mùi mồ hôi, có cái gì mà ngửi?

Khương Lộ Dao muốn tranh thủ, Gia Mẫn quận chúa cũng không cho nàng tắm rửa, trải qua một trận khó sinh, cả người nàng đầy mồ hôi, dù

chưa uy nãi cho nhi tử lần nào, nhưng sau khi sinh sản phải hút sữa ra, khiến một thân nàng đầy mùi chua, rất khó ngủ.

- Dao Dao thân thể rất thơm.

- Đẹp người đi.

Triệu Đặc Trạch mặt dày tới gần Khương Lộ Dao, thấp giọng nói:

- Không cần ta hỗ trợ?

- Không cần, không cần.

Khương Lộ Dao đưa hai tay che trước ngực, nàng không muốn tiện nghi cho Triệu Đặc Trạch.

- Không phải người đã thất vọng với phụ vương người rồi sao? Còn đi gặp hắn?

- Chuyện Tiết Hồng ở Giang Nam, ta phải nói với hắn một câu.

- Nếu ở đó là tế điền của người khác, người cũng sẽ đập Tiết Hồng?

- Đương nhiên.

Triệu Đặc Trạch nói:

- Dao Dao biết không, sau khi ta hạ lệnh đập Tiết Hồng, bá tánh đang tuyệt vọng lại nổi lên hưng phấn, bọn họ...Coi ta làm như thần tiên mà bái lạy, ai cũng không thể ngờ ta sẽ bảo vệ đất đai của bá tánh, mà suốt đêm sai thủ hạ đào dòng sông từ tế điền của vương phủ tới Tiết Hồng.

Triệu Đặc Trạch sẽ không nói cho Khương Lộ Dao biết, nước sông quá mạnh nhìn Tần vương phủ bị chôn vùi ngàn mẫu tế điền, trong lòng hắn vô cùng cao hứng!

Chỉ cần nghĩ đến Tần vương vô cùng phần nộ lại không dám nói lời nào, Triệu Đạc Trạch cảm thấy rất thống khoái.

Khương Lộ Dao nhìn ra Triệu Đạc Trạch có điều dấu diếm, nhưng cũng không nói ra, Triệu Đạc Trạch bản thân tính tình thiên về vô tình, tàn nhẫn, hăn đối với Tần vương oán hận chất chứa quá sâu, nếu không cho hăn phát tiết một phen, hăn sẽ ghen tới bệnh.

Nàng chỉ có thể khống chế Triệu Đạc Trạch giảm bớt nẩy sinh ác độc, giống như chuyện hủy tế điền, vừa được danh lại vừa được lợi, còn có thể khiến Tần vương cực khổ, mới là điều mà Triệu Đạc Trạch nên làm.

- A Trạch làm rất tốt, ta ở kinh thành cảm thấy nở mày mở mặt, sao người có thể nghĩ ra? Trước khi rời kinh có phải đã quyết định chủ ý này? Cố tình dấu diếm ta...

Khương Lộ Dao lộ ra bất mãn:

- Hừ, hại ta lo lắng vô ích.
- Dao Dao tức giận?
- Ta nào dám tức giận với đại thiên tài?

Khương Lộ Dao chống thân thể, ngã vào lòng hăn:

- Nói cho tiểu nữ nghe một chút, thiên tài đại nhân nghĩ như thế nào? Ta phí sức chín trâu hai hổ cũng chưa nghĩ ra, phu quân của ta ngay cả trị thủy cũng biết?

- Dao Dao thật sự không nghĩ tới?
- Người cho là ta cũng giống người?

Án mắt Khương Lộ Dao lộ ra bội phục:

- Có khi nào ta lừa gạt người chưa?

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao chặt hơn một chút:

- Cũng không biết như thế nào liền nghĩ tới, không phải thiên tài, Dao Dao mới là thiên tài.

Khương Lộ Dao có thể vui vẻ, Triệu Đạc Trạch cũng rất vui vẻ.

Vài lần đều bị Dao Dao khen ngợi, tuy hắn cũng cao hứng, nhưng hắn là đại trượng phu đỉnh môn lập hộ, sao có thể để thê tử "dẫn đường" chỉ hắn nên làm như thế nào?

Lần này tự hắn nghĩ ra biện pháp giải quyết, cũng nhận được hiệu quả vô cùng tốt, hắn rất thỏa mãn, nếu không phải hắn ở Giang Nam kiến công lập nghiệp, hiện giờ chỉ sợ hắn trở lại kinh thành, sẽ cảm thấy vô cùng nan kham.

Khương Lộ Dao cười nói:

- Người có thấy tiểu hổ chưa?

- Tiểu hổ?

- Ừ, là nhi tử của chúng ta.

Khương Lộ Dao chột trán Triệu Đạc Trạch:

- Không ngờ người đoán đúng rồi, quả thật là nhi tử, không phải nữ nhi. Ta rất muốn có một nữ nhi ngoan ngoãn, đáng yêu, xinh đẹp.

- Không sao, lần sau chúng ta cùng nhau sinh nữ nhi.

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch nóng bỏng nhìn chăm chăm Khương Lộ Dao, hắn vừa ra khỏi cửa là đi hơn nửa năm, trải qua nửa năm khổ hạnh, đối với

thế tử gia huyết khí phương cương mà nói, cấm dục lâu như vậy rất khó chịu đựng.

Tuy ở Giang Nam rất bận rộn, nhưng luôn có người nhàn rỗi nắm bắt thời cơ, hẳn cùng Tiêu Duệ Hoa lại là khâm sai được hoàng thượng phái đến Giang Nam, nhiều ít quan viên không sạch sẽ muốn nịnh bợ bọn họ.

Không phải Triệu Đạc Trạch khoe khoang, Tiêu Duệ Hoa cũng hưởng thụ mấy vị mỹ nhân, trong đám mỹ nhân hương sắc, hẳn luôn giữ mình, không để mỹ nhân nào tới gần thân thể hẳn.

Khiến cho người ở Giang Nam đều lén nghị luận, không phải thế tử gia không được, mà là thế tử gia sợ thê, nếu không phải thế tử phi quá bừa hãn, hoặc quá mỹ, thì sao đám yên chi tục phấn này lại không thể lọt vào mắt thế tử gia.

Đương nhiên những chuyện này, Triệu Đạc Trạch sẽ không nói với Khương Lộ Dao, sẽ có người truyền tới tai Dao Dao.

Đến lúc đó Dao Dao nhất định sẽ cao hứng, sẽ khen thưởng hẳn, chuyện này để người khác nói tốt hơn hẳn nói.

- Người đã nhìn thấy tiểu hổ chưa?

- Ta nói Dao Dao, nhi tử của chúng ta có thể không gọi là tiểu hổ được không? Kêu hổ tử cũng được.

- Không được, phải kêu là tiểu hổ, ta thích.

- ...

Triệu Đạc Trạch muốn vì nhi tử tranh thủ một phen, nhưng bị Khương Lộ Dao rất có khí thế trấn áp.

Tiểu hổ thì tiểu hổ đi, ít nhất tiểu hổ lớn lên sẽ là lão hổ.

- Nhạc phụ ôm nhi tử không buông tay, không cho ta xem, ta đoạt không lại nhạc phụ, ta cũng sốt ruột muốn tới nhìn nàng...

- Người không bế được nhi tử?

- Ừ.

Triệu Đặc Trạch ủy khuất dụi mặt vào lòng Khương Lộ Dao, từ nhỏ đến lớn hẳn chưa từng được mẫu thân uy nãi...Lúc trước nhũ mẫu lấy sữa động vật cho hẳn uống:

- Dao Dao, nhạc phụ quá bá đạo.

Khương Lộ Dao trong lòng mềm mại, vuốt ve lưng Triệu Đặc Trạch:

- Chờ lát nữa, ta nói tổ mẫu nói với hẳn.

- Nghe nói nhi tử rất giống nhạc phụ?

- Ừ, mấy ngày này cũng không còn giống lắm.

- Là vì nhi tử giống nhạc phụ, Dao Dao không biết nhạc phụ vui mừng đến thế nào đâu, nghe nói ngay cả Gia Mẫn quận chúa cũng không ôm được, nhạc phụ nói nàng là một tay hẳn nuôi lớn, thật vậy chẳng?

- ...

Khương Lộ Dao nào có ký ức trước kia?

- Nương của ta nói như thế nào?

- Nhạc mẫu ở hầu phủ chiếu cố tấu tử cùng hai đứa nhỏ, ta còn chưa nhìn thấy nhạc mẫu, chỉ là nhạc mẫu nhất định sẽ hướng về nhạc phụ.

- Điều này cũng đúng, nương của ta rất ít khi phản bác phụ thân ta. Ta nghĩ từ khi ta còn rất nhỏ, phụ thân ta rất đau ta, người cũng biết, trước kia

phụ thân ta ở hầu phủ không được coi trọng, thứ gì tốt sẽ không rơi xuống người chúng ta, chỉ là ta cùng ca ca sống rất khỏe mạnh.

Mẫu thân của Khương Lộ Dao không có nhiều của hồi môn, của hồi môn của nhị phu nhân phần lớn trước khi Khương Lộ Dao xuyên qua đều đã dùng hết.

Trước kia nhị phu nhân ở hầu phủ dù một văn tiền cũng phải nỗ lực tích góp, làm rất nhiều chuyện khiến các phòng còn lại coi khinh.

Nhưng Khương Lộ Dao lại cảm thấy ấm áp, cũng vì nhị phu nhân cùng Khương nhị gia rất yêu thương nhi nữ, cho nên nàng coi bọn họ như thân nhân ruột thịt.

- Dao Dao...

- Ta rất hạnh phúc, người không cần đau lòng vì ta, tuy trước kia cuộc sống hơi khó khăn, nhưng phụ mẫu thiết tình đau ta, tuy A Trạch sống trong cấm y ngọc thực, nhưng ở vương phủ không có trường bồi thiện tâm chăm sóc.

Khương Lộ Dao khẽ nói:

- A Trạch, tuy ta thấy Yến Thân vương điên rồi, nhưng hãn thiết tình muốn có một nhi tử nối dòng thừa tông, người ở trên đường phổ huyết án cứu mạng hãn, trong lòng hãn có người, chúng ta hãy hiếu thuận hãn, để hãn vượt qua mấy ngày cuối cùng bình an mỹ mãn, tương lai chúng ta cũng không thẹn với lương tâm khi kế thừa những gì hãn lưu lại. Người khác nói này đó, là vì bọn họ hâm mộ ghen tị với chúng ta, nên chỉ có thể dùng lời nói châm ngòi.

- Ta hiểu.

Triệu Đạc Trạch nói:

- Yên tâm, ta sẽ không để Yến Thân vương mang theo tiệc nuôi mà rời đi.

Triệu Đặc Trạch đi tìm Tần vương chỉ muốn nói với hắn một tiếng, rời khỏi Tần vương phủ, cũng phải quang minh chính đại mà đi.

- Nàng ngủ tiếp đi, ta đi một lát sẽ trở về.

- Chúng ta ở lại hoàng cung thật sự không sao?

- Không sao.

Triệu Đặc Trạch cười nói:

- Ta dựa vào phúc của nàng cùng tiểu hồ, trước kia tuy thái hậu quan sủng ta, nhưng cũng không cho ta ở lại hoàng cung. Ai ghen ghét nàng cứ để bọn họ đổ mắt đi, ta có thể bảo hộ nàng cùng tiểu hồ, ừ, nhi nữ tiếp theo của chúng ta gọi là tiểu hồ ly thế nào?

Khương Lộ Dao nói:

- Không dễ nghe.

- Tiểu hồ với tiểu hồ ly nghe rất hay, nếu lão nhị không gọi là tiểu hồ ly, ta sợ lão đại sẽ nghĩ chúng ta là phụ mẫu bất công.

- Vậy lão tam gọi là gì?

- À, tiểu hầu.

- ... Nhũ danh càng ngày càng khó nghe, người không sợ lão nhị, lão tam sẽ oán trách người?

- Bọn họ dám!

Triệu Đạc Trạch lau mồ hôi trên trán Khương Lộ Dao, lấy cây quạt nhẹ nhàng quạt cho nàng, gần đây thời tiết nóng bức, Khương Lộ Dao ở cử vô cùng oi bức, nằm một chút cả người đầy mồ hôi, nhưng không ai dám để gió lùa vào, nếu bị khí lạnh, chính là đại sự cả đời.

Khương Lộ Dao dựa vào lòng Triệu Đạc Trạch, Triệu Đạc Trạch thấy nàng ngủ say, lặng lẽ di động cánh tay tê dại, xoay người xuống giường, nhẹ chân rời đi.

P/s Chương tặng nha. Vote đều tay cho mau hoàn nha các tình yêu 🥰 🥰
🥰 🥰 🥰

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 126+2: Đứt Tình Phụ Tử 2

Nhi tử để Khương nhị gia chăm sóc, Triệu Đặc Trạch cũng không lo lắng.

Khiến Triệu Đặc Trạch có chút không hiểu chính là, không biết Khương nhị gia nói thế nào cùng hoàng đế, Vĩnh Ninh hầu giao lại binh quyền trở về hầu phủ, còn Khương nhị gia lưu lại hoàng cung, này quả thực là kỳ tích.

- A Trạch.

- Nhạc phụ đại nhân.

Triệu Đặc Trạch nhìn xung quanh:

- Tiểu hồ đâu?

- Ngủ rồi, ta nói cho người biết, ngoại tôn của ta rất ngoan, tuy khóc rất to, chuyên môn rải nước tiểu đồng tử lên người khác, chỉ là ngoại tôn của ta bộ dạng rất tốt, thân thể khỏe mạnh khá khinh rất hợp với nhũ danh, Dao Dao đặt nhũ danh thật hay.

- Người nói ngoại tôn, hình như là nhi tử của ta.

Triệu Đặc Trạch đau đầu, có cần khi dễ tiểu tử vậy không? Dù là khoe khoang cũng không nên khoe khoang với phụ thân đứa nhỏ.

Khương nhị gia chớp chớp mắt, giống như suy nghĩ về mối quan hệ giữa ngoại tôn cùng tiểu tử:

- Người trở về trẻ hơn ta, cho nên người không thể đoạt tiểu hổ với ta.

- ... Người ở Đại Đồng, ta ở Giang Nam, người so khoảng cách với ta?

- Ta đang giảng đạo lý, nói sự thật, có so sánh gì với người đâu?

- Nhạc phụ đại nhân.

- Ta biết A Trạch bận rộn, không phải ta nên giúp người chiếu cố tiểu hổ sao, ai bảo đứa nhỏ này giống ta làm chi.

- Nhạc phụ...

- Được rồi, được rồi, người mau đi đi, chiều tối, ta sẽ cho người ôm tiểu hổ một lúc.

Khương nhị gia bày ra bộ dạng từ bi, Triệu Đặc Trạch muốn phát điên, tiểu hổ là nhi tử của hắn.

- Đúng rồi.

Khương nhị gia nghiêm túc, chậm rãi nói:

- Dương môn thái quân đã bị hoàng thượng giam trong đại lao, nếu người có cơ hội, cầu tình cho thái quân vài câu, hoàng thượng nghe hay không cũng không liên quan tới người, A Trạch, miệng người đáng sợ, người đã làm rất nhiều người hâm mộ ghen ghét, chỉ cần làm sai một chút, sẽ phiền toái quần thân.

- Tự làm tự chịu, ta cũng...

- A Trạch, đừng để cừu hận che mờ đôi mắt, không phải ta nói người phải khoan dung độ lượng, mà là người là người có chí hướng cao xa, cần gì phải so đo cùng người đã ngã xuống một thân ô danh? Thái quân dù dùng cả đời người cũng không thể chạm vào góc áo của người, qua lần này,

Dương gia...Xong rồi, để thái quân tồn tại nhìn người hiền quý, đối với thái quân mà nói chỉ sợ đó mới là tra tấn lớn nhất. Dù gì chúng ta cũng chiếm được ưu việt từ Dương Soái.

- Nương của ta...

- Hoàng thượng đã cho nương của người phẩm cấp cáo mệnh, cũng xử trí thái quân tội sát hại thai phụ, cho dù người cầu tình, hoàng thượng cũng không chắc sẽ tha cho thái quân, vì mặt mũi, nhất định phải làm, dù sau này người trả thù thái quân, giáp mặt cũng vậy...Người trên quan trường đều là kẻ dối trá, cho nên ta không muốn làm quan.

Triệu Đạc Trạch suy nghĩ hồi:

- Triệu Đạc Dật đâu?

- Qua hai ngày nữa, hẳn sẽ hồi kinh.

- Phía bắc phòng tuyến đã ổn định?

- Ai, hẳn đã tận lực, nhưng quân đội thú biên đã không còn là quân đội của Dương Soái năm xưa, chiến pháp của hẳn, nghe phụ thân ta nói cũng không sai, đáng tiếc chấp hành không được, bát đại tổng binh sao có thể nghe mệnh lệnh của hẳn?

Khương nhị gia lắc đầu thờ dài:

- Ta muốn lôi hẳn trở về, nhưng nhìn dáng vẻ của hẳn, ta không hạ thủ được, hẳn thuần túy giống như thánh nhân, ta chỉ là tiểu nhân đưng phải hẳn chỉ sợ sẽ bị nướng chín.

- Hoàng thượng sẽ xử trí hẳn thế nào?

- Rốt cuộc hẳn cũng có công, ít nhất chiến sách không có vấn đề, lại có uy danh của Dương Soái còn sót lại, hoàng thượng sẽ hậu thưởng hẳn,

người quá kế xong, chỉ sợ vị trí thế tử sẽ rơi lên người hần, chỉ là Tần vương phủ quyền thế bị suy yếu, đệ nhất danh môn nên thay đổi người khác.

- Một lát nữa, ta lại tìm nhạc phụ.

- Làm gì? Đoạt tiểu hổ với ta?

- Không phải, ta muốn nghe về phòng tuyến phương bắc, nhạc phụ đi Đại Đồng, người hiểu rõ hơn ta.

- A Trạch...

- Có lẽ thú biên cũng là sứ mệnh của ta, Yến Thân vương có đất phong ở bắc cương. Gần đây, ta đã có thói quen lãnh binh, quen ở cùng tướng sĩ, chờ Yến Thân vương đi rồi, ta...Sẽ tự thỉnh đi thú biên. Đại Minh đệ nhất danh môn, ta không cần.

- Người muốn tách khỏi Dao Dao?

- Không, ta sẽ dẫn Dao Dao cùng đi.

Triệu Đạc Trạch chậm rãi nói:

- Tiểu hổ sẽ lưu lại.

- Người để mẫu tử bọn họ chia lìa, Dao Dao...

- Nàng là thê tử của ta.

Ánh mắt Triệu Đạc Trạch ẩn hiện sự không đành lòng:

- Nếu nàng muốn lưu lại, ta cũng không phản đối, nhưng ta hy vọng nàng có thể đi cùng ta, tiểu hổ giao cho nhạc phụ đại nhân, ta rất yên tâm.

Khương Nhị gia giật giật môi, đã sớm biết người có chí hướng cao xa đối xử với nhi nữ sẽ không giống hẳn.

Nếu nói Triệu Đạc Trạch quyết định sai rồi, Khương nhị gia lại nói không nên lời, giống như Dao Dao nói, mỗi người có cá tính bất đồng, chọn con đường cũng bất đồng.

Khương nhị gia thở dài nói:

- Thôi, chỉ cần Dao Dao đồng ý, ta không ngăn cản người.

- Đa tạ nhạc phụ.

Triệu Đạc Trạch rời đi, hưởng qua tư vị nắm quyền lực trong tay, lại muốn hẳn ở kinh thành an hưởng phú quý, hẳn sẽ không vui.

Quá kế Yến Thân vương rút ngắn con đường quật khởi của hẳn, đem quân đội thú biên nắm chặt chẽ trong tay, Giang Nam cùng bắc cương cùng nhau hô ứng.

Hoàng thượng cũng không có biện pháp nào khác, chỉ cần thực lực đủ mạnh, tiểu hổ ở kinh thành vững như thái sơn, có lẽ hoàng thượng sẽ đưa tiểu hổ về chỗ hẳn.

Sau cung biến, hoàng tử tổn thất hầu như không còn, hoàng đế trải qua đại nạn, không mượn cơ hội này nắm giữ quyền lợi, tương lai sau này hẳn nhất định sẽ hối hận.

- Vương gia, bớt giận, bớt giận.

Tần vương phi trấn an Tần vương đang bạo nộ:

- Vết thương còn chưa lành, nóng giận sẽ bất lợi cho thương thế.

- Bớt giận? Sao bốn vương có thể không tức giận?

Tần vương bị gãy hai chân, ngồi trên ghế:

- Triệu Đạc Dật không tuân thánh chỉ bỏ đi bắc cương, người nói xem, hoàng thượng sẽ nghĩ bốn vương thế nào? Mấy năm nay bốn vương tích lũy thanh danh đều bị hãn huỷ hoại. Còn có Triệu Đạc Trạch...Hãn lại phá hủy tế điền dẫn thủy, hãn muốn hủy diệt căn cơ của Tần vương nhất mạch sao?

Hai nhi tử không có một đứa bớt lo, Tần vương vô cùng buồn bực, táo bạo, càng khiến Tần vương không thể chịu đựng được, chính là người khác nhìn hãn bằng ánh mắt thương hại, vui sướng khi người gặp họa.

Lúc hãn từ bỏ nhi tử Triệu Đạc Trạch, bọn họ đều khen ngợi, giống như hãn phạm vào sai lầm rất lớn.

Tần vương phi nói:

- Thế tử gia sắp quá kế, vương gia, sau này người muốn mắng hãn chỉ sợ cũng mắng không được.

- Bốn vương phản đối hãn quá kế...

- Hoàng thượng đã hạ khẩu dụ, vương gia vẫn nên tuân theo.

Tần vương phi cũng đau lòng tế điền bị huỷ hoại, trải qua mấy lần lặn lội, Tần vương phủ của cải lụi bại hai phần ba.

Hiện giờ vương phủ ngoài mặt vinh quang đều xả xuống đường, Tần vương phi rất thất vọng, nhưng nàng nỗ lực cả đời mà không chiếm được vị trí thế tử, nàng trả giá, mưu tính, chẳng phải quá thua thiệt?

- Vương gia, thế tử gia tới gặp người.

- Cho hăn tiến vào!

Tần Vương xụ mặt, theo bản năng dựng thẳng lưng bày ra bộ dạng phụ thân, Triệu Đạc Trạch còn dám gặp hăn?

Ngoài cửa hiện lên một thân ảnh cao lớn, phu thê Tần vương cùng nhìn ra, Triệu Đạc Trạch phong trần mệt mỏi, trên giày còn dính bùn lầy, búi tóc có vẻ rời rạc, nhìn có vẻ rất chật vật, nhưng lúc này Triệu Đạc Trạch bình đạm ẩn hàm một khí thế sắc bén.

Không hổ là người ở Giang Nam hô mưa gọi gió, cho dù ăn mặc tầm thường, cũng giống như hùng ưng giương cánh, khiến mọi người dưới mặt đất phải ngẩng đầu nhìn trên cao.

- Phụ vương.

Triệu Đạc Trạch chấp tay nói:

- Chuyện tế điền ở Giang Nam, nhi tử cho rằng vẫn nên giải thích với người cho thỏa đáng.

- Vương gia.

Tần vương phi đẩy tay Tần vương, thấp giọng nói:

- Hoàng thượng cũng chưa nói gì, lúc này người trách tội thế tử gia sẽ không ổn. Thế tử gia cứu bá tánh Giang Nam...

Điều này khiến Tần vương vô cùng buồn bực, thừa nhận tổn thất lớn nhất chính là Tần vương, người được ưu việt lớn nhất lại là Triệu Đạc Trạch.

Tần vương phi nhắc nhở xong, Tần vương cũng biết lẽ phải, áp xuống phần nộ:

- Bốn vương cũng không phải là người keo kiệt, chuyện ở Giang Nam... Người làm rất đúng, nếu bốn vương đi Giang Nam, cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như người.

- Ta kính nể người thâm minh đại nghĩa.

Triệu Đạc Trạch nhàn nhạt nói:

- Chờ có cơ hội, ta sẽ hướng hoàng thượng thỉnh công cho người.

Sắc mặt Tần vương lúc đỏ, lúc trắng, hẳn phải nhờ Triệu Đạc Trạch thỉnh công? Hẳn bị tổn thất, không phải hoàng thượng nên đền bù sao?

Triệu Đạc Trạch nói:

- Người không cần lo lắng vụ án ở Giang Nam, ai đề cập tới chứng cứ phạm tội của vương phủ ta đều xử lý, cũng đã chào hỏi Tiêu đại nhân, người nên phong khẩu(bịt miệng) cũng đã phong khẩu, quan trường ở Giang Nam dù nháo lợi hại, cũng không liên lụy đến người. Nay cũng coi như là lần cuối cùng ta làm giúp người, qua mấy ngày...Ta chỉ có thể gọi người là đường thúc.

- A Trạch, người muốn quá kế? Người bỏ Tần vương phủ được sao?

- Không phải người luôn coi thánh mệnh là cao nhất sao? Hoàng thượng truyền khẩu dụ, người dám không tuân? Huống chi ta ở bên người, luôn khiến người tức giận, rồi đi có lẽ mới là tấn hiếu.

Triệu Đạc Trạch vén lên vạt áo, quỳ trên mặt đất:

- Phụ vương, nhi tử dập đầu vì người.

- Người...

Tần vương không muốn hấn quá kế, nhưng Triệu Đạc Trạch dập đầu tỏ vẻ tình phụ phụ tử đã đứt, nhi tử tranh đua tiền đồ, có khả năng chấn hưng vương phủ đã không còn là nhi tử của hấn.

Trong lòng Tần vương không thoải mái, nếu Triệu Đạc Trạch bình thường, hấn sẽ không luyến tiếc, nhưng hấn lại muốn làm Yến Thân vương thế tử.

- Người không có lương tâm sao? A Trạch, người là nhi tử của ta, ta đi nói với hoàng thượng, ta không thể để người quá kế.

- Trước khi chuyện hoán tử bùng nổ, chỉ cần người coi ta như nhi tử, sau khi hoán tử bại lộ, chỉ cần người yêu thương ta một chút, trước khi Giang Nam xảy ra chuyện, nếu người không bắt ta đi gánh tội thay, hiện giờ ta thà kháng chỉ, ta cũng sẽ không rời khỏi người, đáng tiếc...Người cái gì cũng không làm, hiện giờ nếu người thương ta dù chỉ một chút, tốt nhất cái gì cũng không cần làm.

Triệu Đạc Trạch chậm rãi đứng dậy,

- Cáo tử, Tần vương điện hạ.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 127: Quá Kế

Triệu Đạc Trạch rời khỏi Tần vương phủ, hắn không tiếc nuối, nhưng trong lòng có vài phần không rõ, không rõ cảm giác chua xót.

Triệu Đạc Trạch ngồi trên lưng ngựa chăm chú nhìn Tần vương phủ, từ lúc hắn vẫn luôn cho rằng sẽ ở trong vương phủ sinh lão bệnh tử, sẽ kế thừa Tần vương, quang diệu môn mi(sáng rọi cửa nhà), báo thù vì Dương Soái.

Khi đó hắn như lời Dao Dao đã nói, hắn rất ngốc rất thiên chân.

Không sinh ở Tần vương phủ, sớm rời khỏi nơi không thuộc về mình cũng tốt.

Triệu Đạc Trạch phóng ngựa giờ rời đi.

Nhạc phụ có tốt, thì cũng có những lời Triệu Đạc Trạch không thể nói ra.

Phóng ngựa vòng quanh kinh thành ba vòng, lúc hoàng hôn xế tà, Triệu Đạc Trạch ngồi trong tửu lâu, một ly uống tiếp một ly, hình ảnh trước mắt đong đưa, hắn thà say một lần, rồi tỉnh.

Có rất nhiều chuyện sẽ quên đi, chờ tới lúc hắn tỉnh lại, hắn sẽ không vì những chuyện không vui mà thương tâm.

- Khụ khụ.

- Yến Thân vương điện hạ.

Thuộc hạ của Triệu Đạc Trạch chấp tay hành lễ:

- Thủ hạ đi thông báo với tướng quân.

- Không cần.

Yến Thân vương càng thêm gầy ốm, chỉ là sau khi báo được đại thù, thần sắc bình thản hơn nhiều, tinh thần cũng tốt lên.

- Bốn vương tự đi vào.

- Điện hạ...

- Người yên tâm, bốn vương quen biết A Trạch đã lâu, tương lai sẽ là phụ tử.

- Thịnh.

Thị vệ đứng sang một bên, Yến Thân vương giống như một người phụ thân tới tìm nhi tử còn chưa trở về nhà. Tướng quân cả ngày bi phần, thị vệ lo lắng cho tướng quân.

Yến Thân vương sắp quá kế tướng quân, toàn bộ kinh thành đều biết, hoàng thượng miệng vàng lời ngọc sẽ không thay đổi.

Đẩy cửa tửu lâu, Yến Thân vương bước vào, Triệu Đạc Trạch vẫn một ly uống tiếp một ly, nói là chuốc rượu phù hợp hơn là uống rượu.

- Người uống rượu như vậy rất dễ say.

- Say mới tốt.

- Ta cho rằng người sẽ nói với Khương nhị gia.

- Nhạc phụ rất tốt, nhưng ta...

Mùi rượu nhiễm hồng hai mắt Triệu Đạc Trạch, khàn khàn nói:

- Ta muốn có phụ thân, muốn phụ thân đau ta.

Hơn hai mươi năm hãn vẫn luôn chờ Tần vương có thể nhìn thẳng vào hãn, vì hãn mà kiêu ngạo.

Hiện giờ hãn rời khỏi thân sinh phụ thân, hãn vì tương lai, cũng vì tiền đồ, càng vì hãn không muốn trở mặt thành thù với Tần vương.

Nếu hãn ở lại Tần vương phủ sinh hoạt qua ngày, Triệu Đặc Trạch có thể nghĩ tương lai sau này hãn cùng Tần Vương sẽ càng mâu thuẫn xung đột.

Cuối cùng sẽ biến thành phụ tử tương tàn.

Yến Thân vương ngồi bên cạnh Triệu Đặc Trạch, cánh tay khô gầy nắm lấy tay Triệu Đặc Trạch đang cầm chén rượu, tự đề cử chính mình:

- A Trạch, người thấy ta thế nào? Thích hợp làm phụ thân của người không?

- ... Yến Thân vương, ta không rõ, sao người lại coi trọng ta?

- Người đã cứu ta, ta là người xem trọng cừu hận, cũng là người xem trọng ân tình. Người khuyết thiếu một phụ thân, ta thiếu nhi tử thừa tự.

- Người cũng biết trường phổ huyết án chỉ là vừa vặn, ngay lúc đó ta có tâm tư cũng không thuần túy, cũng được ưu việt, người không nợ ta.

- Người chướng mắt tước vị Yến Thân vương sao?

Yến Thân vương chậm rãi buông lỏng tay, cầm ly rượu uống một ngụm, thân thể hãn không chịu nổi kích thích:

- Khụ khụ, khụ khụ.

Hãn ho khan nặng nề.

Triệu Đặc Trạch chậm rãi buông ly rượu, nâng cánh tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng Yến Thân vương.

Yến Thân vương khẽ cong khóe môi:

- Làm người ai mà không có tư tâm, người có, ta cũng có. A Trạch không cần tự coi khinh mình, chỉ cần người là nhi tử của ta, ta sẽ không trách người có tư tâm, người cần một cơ hội, một cơ hội danh chính ngôn thuận gia nhập tôn thất, còn bốn vương lại nhặt được một nhi tử ưu tú xuất sắc, nghiêm túc mà nói, bốn vương vẫn còn lời.

- Người biết ta muốn gì sao?

- Chúng ta đều là người từng trải, nếu cái gì cũng không muốn, tiếp tục để người khác tùy ý bài bố, bốn vương cũng sẽ không hao hết tâm tư quá kể người làm nhi tử nối dòng.

Ánh mắt Yến Thân vương bình tĩnh ẩn hiện cuồng nhiệt:

- Người biết không? Tuy bốn vương cả đời này không có cơ hội ngồi lên vị trí kia, thân sinh cốt nhục đoạn tuyệt, nhưng bốn vương hy vọng lúc ở âm phủ gặp gỡ các huynh đệ, vẫn có thể vững vàng đè áp bọn họ.

- Hoàng thượng còn hai vị hoàng tử, còn có Triệu vương.

- Nhạc phụ người hồi kinh, ngày thứ hai liền đi tìm Triệu vương. Ta không biết hẳn nói gì với Triệu vương, Triệu vương đã đi thôn trang dưỡng thương, có lẽ Khương nhị gia cái gì cũng chưa nói, Triệu Vương mượn danh dưỡng thương rời khỏi triều dã, phụ hoàng sẽ chọn một trong hai vị hoàng tử còn lại làm người bồi dưỡng.

Triệu Đặc Trạch vừa mới hồi kinh, chưa nghe nói hướng đi của Triệu vương, nhú mày nói:

- Chẳng lẽ hoàng thượng không hiểu đạo lý quốc lại trường quân? Triệu vương là sự lựa chọn tốt nhất.

(Yul: Quốc lại trường quân nghĩa là quốc gia muốn thịnh vượng cần có quân chủ lớn tuổi cai trị.)

- A Trạch, phụ hoàng còn có thể sống thêm chín mươi năm.

Yến Thân vương cười trào phúng:

- Hẳn có thể tin tưởng Triệu vương sẽ chờ thêm chín mươi năm? Trận cung biến lần này đã khiến phụ hoàng sợ hãi. Tiểu hoàng đệ chín mươi năm sau, vừa lúc là phong hoa hào nhã, nếu ta là phụ hoàng, ta cũng sẽ tuyển người dễ giáo dưỡng, trọng điểm là bồi dưỡng tiểu hoàng tử, chứ không lựa chọn Triệu vương luôn ham mê ngoạn nhạc, thanh danh hoang đường, chưa từng được hoàng thượng bồi dưỡng.

- Làm hoàng đế cũng không phải là chuyện dễ dàng, Triệu vương tính tình đã định hình, muốn sửa đổi chỉ sợ rất khó.

Cũng không phải ai cũng giống Khương nhị gia, chơi rất vui, làm việc gì cũng được.

Yến Thân vương còn có một câu chưa nói, một khi hướng gió trong triều đình thay đổi, Triệu vương thật sự là đối thủ của Triệu Đặc Trạch...

Chỉ là khi đó, Triệu Đặc Trạch cánh chim đã đầy đặn, Triệu vương trừ danh nghĩa có thể tranh, dựa theo thực lực mà nói, rất khó chống lại Triệu Đặc Trạch.

Khi đó phải xem bá tánh cùng triều thần tuyển ai.

Chỉ là lúc đó hẳn đã sớm về tây thiên, nhìn không thấy cũng quản không được.

Triệu Đạc Trạch thu liễm dị sắc:

- Nếu thất bại, bị vứt ra khỏi phần mộ tổ tiên, xóa danh khỏi hoàng tộc tông diệp, người đừng trách ta.

- Chết đều đã chết, ta còn có thể bò ra tìm người tính sổ?

Yến Thân vương cười ha ha, khuôn mặt có chút hồng hào:

- Đôi mắt của bốn vương sẽ không vì cuối đời, mà gửi gắm sai người, A Trạch có năng lực, có dã tâm, lại được giúp đỡ, người so với bốn vương đi càng xa hơn.

- Rõ ràng như vậy sao?

Triệu Đạc Trạch buồn bực hỏi:

- Người biết, hoàng thượng có thể không biết?

- Phụ hoàng tự tin đến mức tận cùng, hẳn tự nhận là không có ai có thể lừa gạt hẳn, dấu diếm qua được đôi mắt đế vương.

Yến Thân vương chậm rãi nói:

- Xưa đâu bằng nay, phụ hoàng già rồi, người luôn khôn khéo cường ngạnh sẽ có chuyện không kịp suy tính.

Vì vậy Yến Thân vương mới có thể thành công tính kế hoàng đế.

- Ta đưa người hồi vương phủ.

- Không sợ người khác nói người lấy lòng?

- Không sợ.

Triệu Đặc Trạch nâng Yến Thân vương, ưỡn ngực, không thẹn với lương tâm, sao phải sợ miệng đời?

- A Trạch, người phải nhớ kỹ không bị người ghen ghét thì chỉ là người có tài trí bình thường, lải nhải dài dòng nói lý với bọn người đó làm chi?

- Ừ.

- Còn nữa, nhạc phụ của người là người tài ba, cũng là diệu nhân, sau cung biến, phụ hoàng sẽ càng tín nhiệm hẳn, có lẽ còn tín nhiệm hơn người cùng ta.

- Ta sẽ hiếu thuận nhạc phụ, không phải vì đế sủng.

Yến Thân vương nhìn Triệu Đặc Trạch, cười nói:

- Ta tin tưởng người.

Khương nhị gia có thể lưu lại trong cung, trừ hoàng đế tín nhiệm ra, còn có một nguyên nhân quan trọng, chính là bá tánh cùng binh lính đóng giữ bảo vệ xung quanh kinh thành đều tin tưởng Khương nhị gia có thể triệu hồi Dương Soái.

Chuyện ở Đại Đồng, Khương nhị gia ở trong quân đội tăng cao danh vọng, hoàng thượng muốn dùng anh khí trên người Khương nhị gia áp đi quỷ mị trong cung đình.

Tuy hoàng đế tỉnh lại trong ác mộng, nhưng cốt nhục tương tàn, hoàng tử thành niên đều toàn vong, sao hoàng thượng có thể ngủ được?

Giống như trong hoàng cung có không ít linh hồn hoàng tử chết oan còn chưa tiêu tán.

Có lẽ chỉ có Khương nhị gia giữ cửa, hoàng đế mới có thể đi vào giấc ngủ.

Triệu Đạc Trạch từ biệt Tần vương, lại trắng trợn tảo bạo đưa Yến Thân vương hồi vương phủ, còn ở vương phủ dùng bữa tối rồi mới rời đi.

Chuyện này khiến bọn người luôn chú ý hướng đi của hãn nghị luận sôi nổi, có người nói Triệu Đạc Trạch hiếu thuận, cũng có người nói hãn vì vinh hoa phú quý vứt bỏ thân phụ, càng có người ám chỉ Triệu Đạc Trạch rắp tâm bất lương.

Trước kia Yến Thân vương không được coi trọng, nhưng nay đã khác xưa, tôn thất đệ tử có không ít người muốn làm Yến Thân vương thế tử.

Triệu Đạc Trạch đoạt trước, khiến bọn họ không thoải mái, dùng thủ đoạn cường ngành, bọn họ lại không có thực lực tranh chấp cùng Triệu Đạc Trạch.

Vì thế bọn họ suy tính dùng lời đồn đãi, dùng ác ý hãm hại bức bách Triệu Đạc Trạch chủ động từ bỏ cơ hội quá kế Yến Thân vương.

Nếu Triệu Đạc Trạch không muốn quá kế, hoàng thượng cũng không thể khăng khăng hạ chỉ thúc đẩy việc này.

Người có tâm nhớ thương tước vị Yến Thân vương sẽ luôn cố động bên tai Tần vương.

Tần vương luôn muốn dung nhập vào hệ thống quan văn, rất nhiều đại nho đức cao vọng trọng nói với hãn, phụ tử là thiên tính, huyết thống không thể dứt bỏ.

Tần vương cũng không muốn Triệu Đạc Trạch quá kế, cũng không phải vì hãn luyện tiếc nhi tử, mà là không muốn Triệu Đạc Trạch làm Yến Thân vương thế tử, áp hãn một đầu.

Chỉ là Tần vương nghĩ gì, đã không còn ảnh hưởng đến Triệu Đạc Trạch.

Từ khi Triệu Đạc Trạch rời khỏi Tần vương phủ, mặc kệ Tần vương lấy danh nghĩa gì muốn gặp hắn, Triệu Đạc Trạch cũng nhìn như không thấy, càng khiến Tần vương phần nộ hơn chính là...Không phải Triệu Đạc Trạch bận rộn chính vụ, mà là hắn thà đến bầu bạn bên người Yến Thân vương, cũng không muốn đến Tần vương phủ.

Nếu không có Tần vương phi nấu được hạ hỏa cho hắn, Tần vương có thể bị Triệu Đạc Trạch vô tình bất hiếu khiến hắn tức chết.

- Nghịch tử, nghịch tử.

Đây là câu mà Tần vương thường xuyên nhắc mãi.

Khương Lộ Dao ở cử trong cung, Triệu Đạc Trạch thường xuyên bầu bạn bên Yến Thân vương, trên dưới triều dã nghị luận sôi nổi.

Chuyện có quan hệ tới Yến Thân vương quá kể nhĩ tử nổi dôi áp đảo tất cả chuyện khác, không phải bọn họ không quan tâm hoàng đế lập ai làm trữ quân.

Chỉ là chuyện này cũng trong danh sách trữ quân, các triều thần may mắn tránh được kiếp nạn cung biến không dám dễ dàng lên tiếng, một khi nói không hợp ý, bọn họ sẽ bị hoàng đế trút giận.

- Bệ hạ, thần cho rằng nên xem xét huyết mạch thân cận, hay là quá kể cho Yến Thân vương từ nhĩ tử của các huynh đệ làm nhĩ tử nổi dòng.

- Thần cũng nghĩ vậy.

- Thần cũng nghĩ vậy.

Đứng ở trong đám võ tướng, Triệu Đạc Trạch trầm mặc không nói, giống như không quan tâm chuyện quá kể.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 127+2: Quá Kế 2

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, trầm mặc nghe triều thần nghị luận, đột nhiên trong đám ngự sử có người nhảy ra:

- Thần khải tấu bệ hạ, hoàng tử thương tiếc, thần cũng không muốn bệ hạ càng thêm thương cảm, nhưng hoàng tử bị lận thái tử tru sát, cũng có mưu đồ bất chính, không xứng làm phượng tử long tôn.

Thái tử đã bị hoàng đế phế đi, phần lớn mọi người đều xưng hô là lận thái tử vì cung biến thất bại tự thiêu mà chết.

Ngự sử quỳ trên mặt đất, đôi tay nâng lên chứng cứ:

- Khẩn cầu bệ hạ ngự lãm.

Hoàng đế tiếp nhận chứng cứ phạm tội, chỉ là thoáng liếc mắt một cái, hẳn đã bị chứng cứ phạm tội tức chết đi được, hoàng đế không thể tìm được lý do bi thương vì các hoàng tử:

- Đám nghịch tử, nghịch tử!

Chứng cứ biểu hiện, tam hoàng tử toàn gia tự thiêu không phải lận thái tử làm, mà là các vị hoàng tử bị lận thái tử tru sát làm ra, vụ án quan trường ở Giang Nam, cũng là các vị hoàng tử này ở sau lưng bán quan bán tước, trộm đổi vật liệu đá, kiếm một đồng vàng bạc, thậm chí bọn họ còn bắt tay đuổi về Hoàng lăng.

Hoàng đế dùng vật liệu đá tu sửa lăng tẩm.

Bọn họ có khác gì quật phần mộ tổ tiên?

Hoàng đế ném chứng cứ phạm tội cho các đại thần:

- Các người nhìn xem, nhìn xem đám súc sinh này làm gì. Trẫm thật hối hận vì đã truy phong cho bọn chúng... Người đâu, tra rõ cho trẫm, bọn chúng bất trung bất hiếu, không xứng làm nhi tử của trẫm.

- Bệ hạ...

Các lão muốn khuyên bảo hoàng đế, các vị hoàng tử đã đi, dù truy cứu hành vi phạm tội thì có ý nghĩa gì.

Nhìn chứng cứ xong, các đại thần hút một ngụm khí lạnh, không ngờ các hoàng tử cái gì cũng dám làm, chỉ cần xác định một phần chứng cứ phạm tội, cho dù các hoàng tử đã chết, cũng bị trục xuất khỏi tông điệt.

Hoàng đế buồn bã nói:

- Hôm nay trẫm mới biết, vì sao thái tử... Vì sao sẽ điên cuồng đến vậy, thì ra đều bị đám súc sinh bày áp bức. Yến Thân vương là hiếu tử, sao trẫm lại để hậu nhân của một đám bất hiếu này thừa tự Yến Thân vương? Một khi tra rõ ràng là sự thật, hoàng thất cũng không dung nổi đám nhi tử ngỗ nghịch này.

Các triều thần không dám nói nữa, trải qua cung biến, hoàng đế không còn khoan dung, xử sự vô cùng nghiêm khắc.

Thậm chí còn hay nghi ngờ, hiện giờ trừ Khương nhị gia ra, người có thể được hoàng thượng tín nhiệm đã ít còn hiếm.

Lão hoàng đế đa nghi sẽ rất hung tàn, dù giết triều thần cũng là chết oan uổng.

Vì Yến Thân vương quá kể nhĩ tử nổi dòng mà chọc giận hoàng đế, thật sự không đáng, bọn họ làm đại quan triều đình, cần gì vì mấy tôn thất nhàn tản khiến thánh nhan tức giận?

Trừ nhĩ tử của các vị hoàng tử ra, Triệu Đạc Trạch cùng Yến Thân vương có huyết mạch thân cận nhất.

Huống chi hoàng thượng quá kể thứ tử của Tần vương, chỉ là thứ tử, bị Tần vương từ bỏ.

Các triều thần cũng là người khôn khéo, bọn họ dự trữ sức lực tranh luận cùng hoàng thượng xem ai có giá trị làm thái tử, Yến Thân vương có tước vị hiển hách, cũng vô duyên với đế vị.

- Phụ hoàng, nhĩ thần nói vài câu được không?

Yến Thân vương kéo thân thể bệnh tật đứng dậy:

- Trước kia nhĩ thần đóng cửa ăn năn, không có người nào tới vương phủ, chỉ có phu thê A Trạch ngày lễ, hoặc là ngày thọ của nhĩ thần vẫn đưa lễ vật tới phủ, nhĩ thần có thể cảm nhận phu thê bọn họ rất chân thành. Nhĩ thần không thể thượng triều, tôn thất hoàng tộc tránh nhĩ thần giống như ôn dịch, ở trong cung biến, nhĩ thần chỉ làm chuyện mà một nhĩ tử nên làm, được phụ hoàng buông vài câu khích lệ, nhĩ thần liền biến thành mặt ngọt trong mắt bọn họ, phụ hoàng, người như vậy, nhĩ thần dám quá kể sao?

- Nhĩ thần không cầu quá kể một nhĩ tử xuất sắc, chỉ muốn tìm một người hiếu thuận, hiếu chuyện, chịu bầu bạn bên nhĩ thần trôi qua mấy ngày cuối cùng.

- Bọn họ để mắt tới nhĩ thần, trừ tước vị Yến Thân vương ra, nhĩ thần chỉ có hai bàn tay trắng.

- Lão đại...

Vành mắt hoàng đế phiếm đỏ, hoàng trưởng tử bị chính tay hấn huỷ hoại, nếu hoàng đế thất vọng phần nộ với các hoàng tử đã chết, thì đối với Yến Thân vương trong lòng hấn tràn đầy hổ thẹn.

Thái y đã từng chẩn bệnh, Yến Thân vương không sống được nửa năm, sao hoàng đế nỡ để trưởng tử ở mấy ngày cuối cùng còn không được thư thái?

Để cho tiểu nhân vì vinh hoa phú quý mà tính kế hoàng trưởng tử ồm yếu?

Huống chi hoàng thượng cũng có tư tâm, Triệu Đặc Trạch rất xuất sắc, hoàng đế sẽ giao trọng trách cho hấn, nhưng hoàng đế không yên tâm vì hấn là tôn tử của lão Tần vương.

Không bằng để hấn làm hoàng tôn, hoàng đế sẽ không lập Triệu vương, cũng biết long thể còn có thể chịu được mấy năm, nhưng một khi long thể không tốt, hấn cần lưu lại cho ấu tử một đại thần phụ chính, mà Triệu Đặc Trạch chính là người được chọn làm đại thần phụ chính.

Hoàng đế không chỉ suy xét Yến Thân vương, hấn cũng phải suy xét giang sơn Đại Minh.

Nếu không có đại thần phụ chính phù tá ấu chủ, loạn trong giặc ngoài, Đại Minh giang sơn rất có khả năng sẽ mất trong tay hấn.

Yến Thân vương quỳ gục trên mặt đất:

- Thần không dám xa cầu nhi tử quá xuất sắc, chỉ cầu quá kế A Trạch làm nhi tử nối dòng, Tần vương đường đệ, người có ngũ tử, đem A Trạch cho ta được không?

Tần vương chân còn bị thương, vì chuyện quá kế, hấn không thể không thượng triều.

Hắn còn cho rằng chuyện quá kể sẽ có biến động, hắn đã nghĩ kỹ rồi, một khi hoàng thượng hỏi hắn, hắn sẽ khóc lóc nói là luyến tiếc A Trạch.

Nếu Triệu Đặc Trạch không thể quá kể, Tần vương có thể tiếp tục dùng quyền lợi phụ thân trừng trị nghịch tử không hiểu thuận.

Ai ngờ phong vân đột biến, Triệu Đặc Trạch quá kể đã là chuyện không thể đỡ.

Yến Thân vương đột nhiên hỏi một câu như vậy, bức cho Tần vương không thể không tỏ rõ thái độ, vội vàng nâng Yến Thân vương:

- Tuy ta quý trọng A Trạch, cũng cảm thấy thẹn với đứa nhỏ này, nhưng nếu bệ hạ coi trọng A Trạch, bốn vương không dám không tuân.

- Đường đệ có ngũ tử, ta chỉ cầu một nhi tử, còn khiến người khó xử như thế, là ta không tốt.

Yến Thân vương cười đau khổ:

- Không nên vì khẩu dụ của phụ hoàng mà cầu một nhi tử, mấy ngày nay có A Trạch bầu bạn, ta...Cũng thỏa mãn, về sau ta...Ta sẽ không quấy rầy đường đệ cùng A Trạch.

- Lão đại.

Hoàng đế nhìn Yến Thân vương ngất trên triều đình.

Tần vương chân tay luống cuống, sao Yến Thân vương mới nói mấy câu liền hôn mê?

- Bệ hạ, không phải thần...

- Người đâu, truyền thái y.

Hoàng đế nôn nóng quát:

- Nếu Yến Thân vương có gì tốt xấu, trẫm sẽ không tha cho các người.

- A Trạch, người còn thất thần làm cái gì? Còn không đưa phụ vương người đi?

- ... Thần tuân chỉ.

Triệu Đặc Trạch yên lặng công Yến Thân vương, nhìn Tần vương bình đạm xa cách nói:

- Xin nhường đường.

Tần vương thân thể lay động, té ngã về phía sau, hấn mất A Trạch, hoàn toàn mất đi nhi tử ưu tú nhất.

Chỉ có lúc mất đi, Tần vương mới có thể thừa nhận Triệu Đặc Trạch là nhi tử xuất sắc nhất của hắn, nhất giống phụ thân của hắn...lão Tần vương.

Triều thần nhìn Triệu Đặc Trạch công Yến Thân vương rời đi, bọn họ nhìn lẫn nhau.

Lúc Yến Thân vương té xỉu, hoàn toàn đánh nát khả năng khiến hoàng đế sửa đổi chủ ý, hoàng đế sẽ không nghe người khác kiến nghị.

Không phải hoàng thượng đã kêu Triệu Đặc Trạch công phụ vương đi xuống sao?

Miệng vàng lời ngọc, hoàng đế còn có thể sửa lại?

Hoàng đế không cho triều thần có cơ hội mở miệng, cất cao giọng nói:

- Khâm Thiên Giám.

- Có thần.

- Tuyển chọn ngày lành, trăm muốn đích thân chủ trì nghi lễ Yến Thân vương quá kế nhi tử nối dòng.

- Đêm qua thần nhìn hiện tượng thiên văn, mừng một tháng sau là ngày đại cát đại lợi tốt nhất trong năm nay.

- Tốt, ẩn hạ mừng một tháng chín, ngày ấy cũng là trăng tròn(đầy tháng) của tiểu hổ A Trạch.

Lúc hoàng đế nhắc tới tiểu hổ, bên môi ẩn chứa ý cười, tiếng khóc của tiểu hổ kéo hẳn ra khỏi ác mộng, hoàng đế rất khó quên ký ức này, đặc biệt là Khương nhị gia thường nhắc tới ngoại tôn sinh động như thế nào, so sánh mà nói, hoàng đế cũng muốn tiểu hổ biến thành tăng tôn của hẳn.

- Lễ Bộ.

- Có thần.

- Lễ quá kế, người phải làm thành sự kiện nổi bật nhất, trăm không thể ủy khuất Yến Thân vương.

Lễ Bộ Thượng Thư nói:

- Thần tuân chỉ, thần không dám làm bệ hạ thất vọng.

Tần vương nghe hoàng thượng hạ lệnh, thân thể nhịn không được xụi lơ, thần sắc tuyệt vọng.

Sau khi hoàng đế hạ lệnh xong, liếc nhìn Tần vương một cái:

- Tuy trăm đem A Trạch quá kế cho Yến Thân vương, nhưng người còn tử tử, mỗi nhi tử đều có tài không thua gì A Trạch, trăm đoạt của người một nhi tử, trăm sẽ bồi thường người.

- Bệ hạ, thần không dám.

- Người oán trầm, trầm cũng không trách người, A Trạch lớn như vậy, người cũng tổn không ít tâm huyết, trầm cũng rất thích A Trạch, thái hậu cũng đem hân như thân tăng tôn, hiện giờ hân quá kể cho lão đại, chính danh hoàng tôn, ta nghĩ người cũng sẽ vì hân mà cao hứng.

Tần vương ấp úng nói:

- Là cao hứng.

- Chờ đích tử của người là Triệu Đặc Dật từ bắc cương trở về, trầm sẽ chọn giữa hân cùng nhi tử do kế phi sinh hạ, chọn ra một người làm thế tử.

Hoàng đế cũng không hứa hẹn lập Triệu Đặc Dật làm thế tử, Khương nhị gia nâng mắt, hân đã đoán sai, xem ra hoàng đế vẫn hận Dương Soái đủ mười phần, tước vị Tần vương thế tử có thể làm Tần vương phi khắp nơi thiết mưu hạ kế.

Ai cũng không biết Triệu Đặc Dật có thể chịu nổi Tần vương phi tính kế hay không? Khương nhị gia đứng ra:

- Thần cho rằng đích tử của Dương phi nên làm Tần vương thế tử!

Ánh mắt hoàng đế như lưỡi dao sắc bén, nhìn chăm chăm Khương nhị gia:

- Người nói cái gì?

- Dương Soái có công với quốc gia, tuy Dương phi đức hạnh có tì vết, nhưng nàng chết ở thân phận Tần vương đích phi, nàng sở sinh nhi tử, danh chính ngôn thuận kế thừa vị trí thế tử.

- Người lặp lại lần nữa?

- Thần cho rằng Tần vương thế tử là vị trí của Triệu Đặc Dật, khẩn cầu hoàng thượng minh giám.

Hoàng đế nhìn Khương nhị gia một lúc lâu:

- Bãi triều.

- Cung tiền bệ hạ.

Hoàng đế đi ngang qua Khương nhị gia, hơi dừng lại:

- Người đi theo trăm.

- Tuân chỉ.

Khương nhị gia đi theo sau hoàng đế, từ nay về sau trong cung có truyền thuyết, hoàng đế la mắng Khương nhị gia, hơn nữa còn phạt Khương nhị gia quỳ thật lâu.

Khương Lộ Dao nghe chuyện này, ôm tiểu hồ lắc đầu nói:

- Ngoại tổ phụ của người cũng có nhiệt huyết, chỉ là, có được tất có mất, hoàng thượng long súng quá nặng, này cũng không phải là chuyện tốt, ngoại tổ phụ của người chỉ muốn làm hoàn khố ăn chơi trác táng.

Gần đây Khương nhị gia ngồi quá cao, Khương Lộ Dao luôn lo lắng đề phòng, Khương nhị gia không có chí hướng vĩ đại như Triệu Đạc Trạch, người bình phàm làm chuyện gì cũng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 128: Kết Thúc Buổi Lễ

Thánh sủng sẽ khiến Khương nhị gia có thể có được quyền thế, nhưng cũng đem đến không ít phiền toái.

Gần đây Khương Lộ Dao luôn lo lắng Khương nhị gia vì đế vương sủng tín mà cuốn vào phiền toái.

Giảm hạ thánh sủng, đối với Khương nhị gia mà nói chỉ có ưu việt, Khương nhị gia chỉ muốn trôi qua ngày tháng thoải mái, chứ không phải muốn làm sủng thần bị người chú ý.

Điều khiến Khương Lộ Dao ngoài ý muốn là, Khương nhị gia nói giúp Triệu Đặc Dật.

Hoàng đế đứng ở cửa đại điện, thâm trầm nhìn Khương nhị gia quỳ gối dưới bậc thang.

Thái giám tổng quản đứng bên người hoàng thượng, không dám lên tiếng. Hoàng thượng phạt Khương nhị gia, nhưng hoàng thượng cũng đứng ở đây rất lâu.

- Người nói hăn rút ra khỏi hoàng cung, tạm thời trăm không muốn nhìn thấy hăn.

- Tuân chỉ.

Thái giám tổng quản vội chạy ra cửa, truyền khẩu dụ của hoàng đế cho Khương nhị gia.

Khương nhị gia dập đầu, rồi đứng dậy rời đi.

Hoàng đế nhìn theo bóng dáng của hần, Khương nhị gia là một người trung hậu tri ân báo đáp, hần giữ gìn Triệu Đạc Dật.

Tuy hoàng đế rất bất mãn, nhưng trong lòng lại ảm áp, không quan hệ tới ân oán giữa hoàng đế cùng Dương Soái, chỉ vì Khương nhị gia chiếm ưu việt từ Dương gia, nên che chở Dương Gia Bảo, muốn Triệu Đạc Dật kế thừa tước vị Tần vương.

- Hồn cầu, trăm cổ tình lại không muốn để hồn cầu này đi tìm chết!

- Bệ hạ bớt giận.

Hoàng đế buồn bã lắc đầu, Triệu Đạc Dật sắp trở về kinh thành, hần nên xử lý người có công với quốc gia, bất trung với Quân như thế nào đây?

Cũng may Triệu Đạc Dật không quá giống Dương Soái, biết ngừng đúng lúc, cũng biết sai khi hồi kinh sẽ bị trừng phạt, hần thỉnh tội dâng lên sớ con, nói lời biện bạch về việc không quay lại kinh thành.

Hoàng đế cẩn thận nhìn sớ con vài lần, hần có chút hoài nghi, có phải Khương nhị gia nói hần làm việc này trước khi rời đi biên cương.

Hoàng đế trầm tư một lúc lâu, vài lần muốn thiêu hủy sớ con, cuối cùng vẫn không ném vào chậu than.

Thôi, dù sao Triệu Đạc Dật cũng không thể lãnh binh xuất chinh, cho dù Triệu Đạc Dật làm thế tử, tính tình của hần không nhất định có thể chịu được Tần vương phi tính kế...

Hoàng đế định hỏi trách Tần vương phi, nhưng Tần vương phi phải rất sạch sẽ.

Nàng nói mình chỉ tiến cung cứu trị thái tử, chuyện lận thái tử bức Quân thoái vị, Tần vương phi không hề biết.

Từ tin mật báo, Tần vương phi đúng là nói thật, chỉ là nếu hoàng thượng một lòng hỏi trách Tần vương phi, cũng không phải không được.

Hoàng đế muốn lưu lại phiên toái cho Triệu Đặc Dật, đỡ để Triệu Đặc Dật làm Tần vương thế tử trôi qua ngày tháng quá bình đạm.

Hơn nữa hoàng thượng đã quá kể Triệu Đặc Trạch, lại đi hỏi tội Tần vương kể phi, hoàng đế cảm thấy có lỗi với lão Tần vương.

Vì thế, hoàng đế mở một mắt, nhắm một mắt tùy ý Tần vương phi.

Còn Khương Lộ Kỳ, hoàng đế càng không có hứng thú, chỉ là tiểu nhân a dua nịnh hót, hoàng đế lười xử lý Khương Lộ Kỳ, để nàng lại cho Tiêu Duệ Hoa xử trí.

Vụ án ở Giang Nam, Triệu Đặc Trạch có công lớn, nhưng Tiêu Duệ Hoa có công lao dù không bằng Triệu Đặc Trạch, nhưng công lao này cũng không nhỏ.

Hoàng đế cũng xem Tiêu Duệ Hoa như người phụ chính thái tử, nên sẽ không khiến Tiêu Duệ Hoa mất thể diện, nói như thế nào thì Khương Lộ Kỳ vẫn là phu nhân của Tiêu Duệ Hoa.

Nghe nói Khương nhị gia chỉ bị đuổi ra hoàng cung, Khương Lộ Dao thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng sắp ở cử xong, nàng không cần ở trong cung bị "vạn chúng chú mục".

Người khác hâm mộ nàng có thể ở cử trong cung, nhưng ai biết nàng gian nan?

Nếu có một phần khả năng, Khương Lộ Da tuyệt đối không sinh hài tử trong hoàng cung.

- Mừng một tháng chín, nghi lễ quá kể vào mừng một tháng chín.

- Ủ.

Khương Lộ Dao gật đầu, Triệu Đạc Trạch ngồi bên người nàng, thấp giọng nói:

- Ta sẽ xem hắn như phụ thân mà đối đãi, Dao Dao, Yến Thân vương..... Phụ vương dạy ta rất nhiều.

- Ủ.

Khương Lộ Dao sẽ vì A Trạch mà hiếu thuận với Yến Thân vương.

- Hắn sống không được bao lâu, hắn từng nói, cho dù hắn qua đời, Yến Thân vương phi cũng không can thiệp vào chuyện của chúng ta.

Cũng vì Yến Thân vương thẳng thắn thành khẩn, an bài sau này, mới khiến Triệu Đạc Trạch không còn cảnh giác với Yến Thân vương, mà thiệt tình kính nể Yến Thân vương.

Khương Lộ Dao hỏi:

- A Trạch nhìn thấy tiểu hổ chưa? Phụ thân của ta đã bị đuổi ra cung, lúc này không ai đoạt tiểu hổ với người.

- Tiểu hổ a.

Triệu Đạc Trạch hưng phấn nói:

- Thật ra cũng không giống Khương nhị gia, tiểu hổ càng ngày càng giống ta, thật không biết những người nói hắn giống nhạc phụ, đôi mắt có

vấn đề như thế sao mà lớn lên, rõ ràng mặt mày rất giống ta.

- ...

- Dao Dao.

Triệu Đạc Trạch thấp giọng hỏi:

- Nếu ta rời kinh đi thú biên, nàng có bằng lòng đi cùng ta không?

- Hải tử đâu?

- ... Lưu tại kinh thành.

Triệu Đạc Trạch cắn răng nói ra những lời này:

- Ta biết nàng luyện tiếu tiểu hổ, nhưng hãn lưu lại kinh thành là tốt nhất, biên cương nghèo khổ, tiếu hổ khó có thể thừa nhận, ta bảo đảm, mỗi năm đều đưa nàng hồi kinh, nhiều nhất là năm năm, không chỉ ba năm, chúng ta sẽ vinh quang trở về kinh thành, chờ đến lúc chúng ta trở về, trên đời này không còn bất luận kẻ nào có thể uy hiếp chúng ta.

Dù là hoàng thượng cũng không được.

Một bên là trượng phu, một bên là nhi tử, Khương Lộ Dao thật khó xử.

Nàng biết con đường mà Triệu Đạc Trạch muốn đi, cũng biết con đường này là chính xác, là nhanh nhất.

Nhưng không nhìn thấy nhi tử, nàng rất khó chịu, không nhìn thấy Triệu Đạc Trạch, nàng cũng khó chịu.

- Tách ra khỏi kinh thành còn tới một hai năm nữa, Dao Dao, ta chỉ muốn nói với nàng một tiếng, mặc kệ nàng lựa chọn như thế nào, nàng vẫn là thê tử của ta.

Triệu Đạc Trạch vẫn như cũ sẽ để ý Khương Lộ Dao.

- Một hai năm?

Khương Lộ Dao dựa vào lòng Triệu Đạc Trạch:

- Người không tìm được biện pháp đẹp cả đôi đường sao?

- Sao có thể có biện pháp đẹp cả đôi đường?

- Biện pháp do người nghĩ ra, vì sao không cố gắng nghĩ cách.

Khương Lộ Dao tự tin chỉ trong một năm nàng sẽ nghĩ ra biện pháp giải quyết.

- Không có ai hoặc là chuyện gì có thể tách chúng ta ra, A Trạch là của ta, nhi tử cũng là của ta, ta không tin cá cùng gấu không thể ở cùng.

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao, hẳn có niềm tin vào tương lai.

Sắp tới ngày mừng một tháng chín, cũng chính là ngày Triệu Đạc Trạch chính thức quá kế.

Tần vương cả đêm không ngủ, ngồi một mình ở thư phòng, trong thư phòng đèn đuốt sáng cả đêm.

Thừa dịp Triệu Đạc Dật chưa hồi kinh, Tần vương phi cùng tam tử ở bên giường bệnh phụng dưỡng Tần vương, làm đủ bộ dạng hiếu tử.

Tần vương bị thương hai chân, vì đi lại không tiện, trưởng tử của Tần vương phi làm quái trạng cho Tần vương, Tần vương muốn đi nơi nào, hẳn sẽ chịu thương chịu khó công Tần vương đi.

Hai nhi tử còn lại cũng phát huy tinh thần hiếu tử, quay quanh khiến Tần vương vui vẻ.

Nếu là trước kia, Tần vương sẽ vui mừng tam tử hiếu chuyện, hiếu thuận, cũng rất vui khi ở cùng tam tử, nhưng mỗi khi hắc nhĩ tới Triệu Đặc Trạch không còn là nhĩ tử của hắc nhĩ nữa.

Cả chuyện Triệu Đặc Trạch hạ lệnh hủy tế điền, Tần vương tức giận không nguôi.

Tần vương phi thường xuyên nghe Tần vương nhắc tới A Trạch, ngoài mặt nàng tỏ ra bi thương, trong lòng thì âm thầm trào phúng Tần vương.

Lúc Triệu Đặc Trạch ở vương phủ, Tần vương nhìn thế nào cũng thấy hắc nhĩ không vừa mắt, hiện giờ hắc nhĩ sắp quá kế, trong mắt Tần vương lại là một ngọt, Tần vương khổ sở, luyện tiết cũng không thay đổi được gì.

- Vương gia.

Tần vương phi mang y phục của hắc nhĩ đi vào thư phòng, đau lòng nói:

- Thiếp biết vương gia luyện tiết A Trạch, nhưng chuyện đã tới nước này, dù vương gia luyện tiết hắc nhĩ, cũng không thể trì hoãn tiền đồ của A Trạch, nếu hoàng thượng đã hạ lệnh, lại trịnh trọng đem A Trạch quá kế cho Yến Thân vương, người vì A Trạch mà suy nghĩ, cố gắng phấn chấn tinh thần.

Tần vương gương mặt gầy ốm hăm sâu đôi mắt ảm đạm không ánh sáng:

- Bốn vương luôn nghĩ, hình như ta chưa từng ôm A Trạch. Dương phi lừa gạt bốn vương... Là nàng khiến bốn vương coi thường A Trạch.

Tần vương luôn quan niệm, ngàn sai vạn sai đều là người khác sai.

Tần Vương phi đã quen cách suy nghĩ của Tần vương, sẵn sàng nói:

- Tuy A Trạch quá kế Yến Thân vương làm nhĩ tử nổi dòng, nhưng hắc nhĩ sẽ không quên thân phụ mẫu, càng không quên vương gia, Yến Thân vương

thân thể không tốt, nói câu thật lòng, hắc cũng không chăm sóc A Trạch được bao lâu, hắc chỉ muốn có nhi tử nối dòng, lưu lại nhất mạch truyền thừa, tương lai A Trạch còn cần vương gia, huyết mạch thân cận là danh phận không thể dứt bỏ.

Tần vương buồn bã nói:

- Bốn vương cũng không muốn A Trạch khó xử, thôi, thôi.
- Tuy vương gia nhớ thương A Trạch, nhưng thiếp khẩn cầu vương gia cũng đừng bỏ rơi Dật nhi, chuyện hắc ở bắc cương, thiếp sợ...
- Hắc?

Tần vương phẫn nộ:

- Hắc có bộ dạng như ngoại tổ phụ của hắc, chỉ biết gây hoạ quấy thân, người là kẻ mẫu của hắc, về sau chuyện của hắc, người ít hỏi thôi.

Tần vương phi nhịn xuống:

- Thiếp chỉ lo lắng cho hắc mà thôi, nếu Vương gia đã nói, chuyện liên quan đến Dật nhi, thiếp mặc kệ là được.

Tần vương phi giúp Tần vương thay y phục, nàng hỏi:

- Cũng không biết vì sao Khương nhị gia luôn xen vào chuyện của chúng ta? Chuyện riêng của vương phủ mà hắc cũng dám xen mồm, thà bị hoàng thượng đuổi ra hoàng cung, cũng phải xen mồm nhiều chuyện, thiếp thật sự chưa thấy ai giống như hắc.
- Cũng không kỳ quái, hắc bị Dương Soái nhập thân.

Tần vương nói với Tần vương phi:

- Tam tử của người dụng tâm với bốn vương, bốn vương hiểu. Nếu Dật nhi hiểu chuyện, lập hẳn làm thế tử, không phải không được, nhưng bốn vương lo lắng khi đem vương phủ giao cho hẳn...

- Vương gia, thiếp chưa từng nghĩ sẽ có được vị trí thế tử, bọn nhỏ hiểu thuận vương gia, chỉ vì người là phụ vương của bọn chúng, bọn chúng cũng không sờ cầu cái gì, nếu vương gia vì vậy mà hiểu lầm nhi tử nổi lên tâm tư tranh đoạt vị trí thế tử, thiếp... Chẳng phải thiếp sẽ không hiền?

Tần vương phi lắc đầu cự tuyệt hảo ý của Tần vương:

- Người cũng không nghĩ, thiếp thân chịu nhiều thị phi, A Trạch thì quá kè, không chừng người ngoài sẽ nói thiếp không hiền, dung không được thứ tử, hiện giờ lại bị người ta nói thiếp vì nhi tử mà mưu cầu vị trí thế tử, thiếp thân nào còn mặt mũi gặp ai? Tam tử của thiếp không tài hoa bằng Dật nhi cùng A Trạch, nhưng bọn chúng có sở trường riêng, tương lai nhất định sẽ tạo lập một phần tiền đồ, từ nhỏ thiếp đã nói với bọn họ, vị trí thế tử là của huynh trưởng, tiền đồ của bọn họ phải tự mình phấn đấu.

- Chiếm vị trí thế tử của người khác, chẳng phải thiếp thân dạy dỗ bọn họ vô ích?

Tần vương phi nói rất khẩn thiết, thần sắc vừa đủ, trong lòng Tần vương có vài phần do dự, hay là hẳn nhìn lầm Tần vương phi?

Tần vương nhớ tới chuyện hoán tử, tuy ở đám cháy Tần vương phi cứu Tần vương, nhưng Tần vương vẫn duy trì cảnh giác với nàng.

- Thế tử phế hay lập, hiện giờ bốn vương có nói gì cũng không được tính.

Tần vương cười khổ nói:

- Hết thầy đều phải tùy ý hoàng thượng.

Tần vương phi cười dịu dàng:

- Như vậy thật tốt, hoàng thượng luôn công chính nghiêm minh.

Hoàng thượng rất hận Dương Soái, Triệu Đặc Dật có thể làm thế tử mới lạ, Tần vương phi nhìn ra hoàng đế sẽ không bỏ qua huyết mạch Dương Soái, chỉ cần tam tử của nàng biểu hiện thật tốt, chuyện lập thế tử như nước chảy thành sông.

Tuy Tần vương phủ nay không bằng xưa, nhưng Tần vương thừa kế vương tước, ở Đại Minh triều chỉ cần Tần vương không tạo phản hoặc phạm sai quá lớn, tước vị mãi mãi truyền thừa.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 128+2: Kết Thúc Buổi Lễ 2

Yến Thân vương biểu hiện trong cung biến, khiến Tần vương phi bội phục vô cùng.

Tần vương phủ qua vài lần rung chuyển tổn thất không ít, ruộng tốt bị hủy, căn cơ Tần vương phủ bị lung lay, chỉ cần Tần vương vẫn còn tước vị, bạc vẫn có thể kiếm trở về, không có vương tước, cho dù Tần vương phi có nhiều thủ đoạn kiếm bạc, cũng không có năng lực vì thương đạo(kinh doanh) mà hộ giá hộ tống.

- Phụ vương, mẫu phi.

Hoàn Nương nâng thái phi, Tần vương phi chọn Tần vương, Hoàn Nương chọn thái phi, sau khi Triệu Đặc Dật rời đi, Hoàn Nương luôn ở bên cạnh thái phi tần hiếu, chịu thương chịu khó nghe thái phi oán giận, bầu bạn bên người thái phi, thành công chiếm được hảo cảm.

- Mẫu thân thân thể tốt không?

Tần vương rất hiếu thuận với thái phi.

- Tốt?

Thái phi hung hăng trừng mắt nhìn Tần vương:

- Người không chỉ đem A Trạch quá kế ra ngoài, còn chẳng quan tâm Đặc nhi, người muốn ta ngủ ngon thế nào?

Tuy trừng mắt với Tần vương, trong lòng thái phi càng oán giận Tần vương phi.

Tần vương phi đứng bên người Tần vương chậm rãi cúi đầu, thái phi vô cớ chỉ trích nàng cũng không nói lời nào.

Tần vương nói:

- Chuyện về A Trạch, nhi tử cũng thương tâm, thánh mệnh khó cãi, nhi tử cũng không còn cách nào, còn Dật nhi...Không phải nhi tử không quan tâm hãn, mà là hãn nghĩ gì, nhi tử không thể hiểu được, đang yên đang lành, vì sao lại chạy tới bắc cương? Vô duyên tạo cớ khiến hoàng thượng hoài nghi nhi tử dụng tâm.

- Hãn là vì Đại Minh.

Thái phi thở dài nói:

- Nghe nói, hoàng thượng cũng tán thành chuyện hãn làm ở bắc cương.

Tần vương phi nghe lời này, liếc nhìn Hoàn Nương một cái, hiện giờ cô cô của Hoàn Nương rất nổi bật vô cùng thịnh sủng, sủng phi đã đem hai vị hoàng tử quá kế trên danh nghĩa.

Hoàng thượng ngầm đồng ý cho sủng phi làm như vậy, trên dưới triều đã đồn đãi sôi nổi, cô cô của Hoàn Nương sẽ làm hoàng hậu.

Thái phi cũng vì thế mới để ý tới Hoàn Nương, vì trong cung có tin tức, cho nên ấn tượng của thái phi đối với Triệu Đạc Dật thay đổi rất nhiều.

Hoàn Nương không chỉ có chỗ dựa, còn rất có tâm kế, Tần vương phi nhắc nhở:

- Canh giờ tới rồi.

Thái phi đỡ tay hoàn nương, nói:

- Chỉ một lần này thôi, để tôn tử của ta đi quá kế, chỉ một lần này thôi, Dật nhi trở về, các người phải chiếu cố hân!

- Dạ, mẫu phi.

Tần vương phi túm ống tay áo của Tần vương, dịu ngoan nói:

- Dật nhi sẽ được chiếu cố thật tốt.

Tần vương thở dài một tiếng:

- Đi thôi.

Trước Thái Miếu, tụ tập đủ loại quan lại, hoàng thượng tổ chức nghi lễ quá kế ở đây.

Tất cả quan lại ở kinh thành toàn bộ đều đi tới Thái Miếu, cả huân quý danh môn cũng vậy.

Người có thể tiến vào đại điện Thái Miếu, trừ hoàng thân quốc thích ra, không còn người nào khác.

Cho dù là tôn thất đệ tử cũng không có cơ hội vào đại điện Thái Miếu.

Quan viên cùng huân quý xếp thành hai hàng đứng hai bên, hoàng thân quốc thích cũng đứng ngoài cửa chờ hoàng đế giá lâm.

Tần vương đứng bên cạnh Yến Thân vương, thấy Yến Thân vương rất có tinh thần, trong lòng Tần vương rất khó chịu.

"Đồ đoạt nhi tử của người khác."

(Yul: trong "... " là suy nghĩ của nhân vật nhé.)

Yến Thân vương cũng không muốn biểu hiện quá đặc ý, chỉ là nhin không được, có thể được A Trạch làm nhi tử nối dòng, là điều hẳn luôn mong chờ, đối với Tần vương, Yến Thân vương càng tỏ vẻ đặc ý.

- Hoàng thượng giá lâm.

Ngự giá ngừng trước Thái Miếu, hoàng đế bước xuống cỗ kiệu, một thân phục sức tế bái tổ tông khiến hoàng đế có vẻ rất trang trọng.

Triệu Đạc Trạch đi theo sau hoàng đế, Khương Lộ Dao mặc y phục tố sắc, đỡ tay thái hậu đứng ở phía trước. Triều thần, huân quý, cùng với thị vệ quỳ sát đất, tung hô vạn tuế.

Tiếng tung hô như rung chuyển cả Thái Miếu.

Khương Lộ Dao rũ mắt, nhin không được ói mửa trong lòng, này là quá kể sao?

Chỉ là lễ nghi quá kể sửa đổi gia phả mà thôi, cũng không cần làm trang trọng như thế?

Hoàng đế cất nhắc Yến Thân vương cùng A Trạch, hay là giúp A Trạch kéo cừu hận?

Mặc kệ nói như thế nào, Triệu Đạc Trạch kế nhiệm làm Yến Thân vương thế tử sẽ bị những người ở đây hâm mộ ghen tị, bao gồm cả tam tử do Tần vương phi sở sinh.

Đáng lẽ trong lòng Tần vương vẫn còn luyến tiếc Triệu Đạc Trạch, nhưng thấy trường hợp này, lại hoài nghi có phải Triệu Đạc Trạch cố ý, cố ý làm như thế để khiến hẳn mất mặt.

Hoàng đế để hai vị hoàng tử quá kế sủng phi, cũng chưa làm trang trọng đến thế này, hai vị hoàng tử kia chính là người được chọn làm thái tử.

Triều thần nhìn về phía Triệu Đặc Trạch ánh mắt suy nghĩ sâu xa, hoàng đế cho Triệu Đặc Trạch vinh quang như vậy.

Hay là hoàng đế muốn bồi dưỡng Triệu Đặc Trạch thành phụ chính? Ai có thể nghĩ Tần vương thế tử ngày xưa mang ác danh khắp kinh thành sẽ có ngày hôm nay?

Không còn là Tần vương thế tử.

Từ hôm nay trở đi, bọn họ nên xưng hô Triệu Đặc Trạch là Yến Thân vương thế tử.

Sau khi chuyện hoán tử bùng nổ, tuy không ai dám đối mặt trào phúng Triệu Đặc Trạch, nhưng vẫn ngầm trào phúng Triệu Đặc Trạch là thứ tử, bị Dương phi trêu đùa vận mệnh, cũng nhận định kiếp này Triệu Đặc Trạch chỉ phí thời gian, nhưng Triệu Đặc Trạch vẫn luôn biểu hiện, khiến người ta không ngừng khiếp sợ.

Đầu tiên là chương quản Thần Cơ Doanh, sau đó đi Giang Nam bình định, về kinh lại quá kế Yến Thân vương, trở thành nhân vật không thể bỏ qua.

- Yến Thân vương, A Trạch, phụ tử các người đi theo ta.

- Tuân chỉ.

Triệu Đặc Trạch đỡ Yến Thân vương, đi theo hoàng đế vào Thái Miếu, những người còn lại không được hoàng thượng chấp thuận, không được tiến vào Thái Miếu.

Khương Lộ Dao cùng thái hậu đứng ở bên ngoài Thái Miếu, mới vừa rồi còn có Triệu Đạc Trạch hấp dẫn hỏa lực, hiện giờ hắt vào trong, Khương Lộ Dao cảm giác áp lực rất lớn, đủ loại hâm mộ, ánh mắt ghen ghét như lưỡi kiếm, hận không thể lột da nàng.

Thái hậu vỗ vỗ tay Khương Lộ Dao:

- Không sao, kệ bọn họ đi.
- Thần phụ hiểu.

Khương Lộ Dao cười thanh đạm, tuy áp lực rất lớn, nhưng ngày tháng bị vạn chúng chú mục, không phải nàng chưa từng trải qua, sao có thể rụt rè?

Thái hậu nhìn Khương Lộ Dao cảm thán nói:

- A Trạch thú người, xem như thú đúng rồi, thể diện phu quý, trước kia A Trạch hành sự ngang ngược, cực đoan, từ khi thú người, ai gia nhìn hắt hành sự trầm ổn hơn rất nhiều.

Nếu không phải Triệu Đạc Trạch tranh đua, cho dù hoàng đế biết hắt không phải là ngoại tôn Dương Soái cũng sẽ không trọng dụng, càng không để hắt quá kế Yến Thân vương.

- Tần vương, người cũng tiến vào.
- Tuân chỉ.
- Các hoàng thân quốc thích, cũng tiến vào Thái Miếu.
- Tuân chỉ.

Hoàng thượng mệnh lệnh, hoàng thân quốc thích đi theo sau Tần vương cùng vào đại điện, còn lại triều thần huân quý vẫn quỳ bên ngoài, có không ít người trộm nhìn vào Thái Miếu.

Có thể tiến vào Thái Miếu đều là nhân vật tôn quý nhất.

Hoàng đế đối mặt với linh vị tổ tông hoàng thất, đưa lưng về phía Yến Thân vương, Triệu Đạc Trạch, hoàng thượng hỏi Tần vương:

- Trẫm quá kể A Trạch cho Yến Thân vương làm nhi tử nối dòng, người có gì dị nghị không?

- Thần không dám dị nghị.

Tần vương quỳ dài trên mặt đất:

- Thần tử được hoàng thượng coi trọng, thần cảm thấy vinh hạnh vô cùng.

- Yến Thân vương, người thật sự tán đồng A Trạch quá kể?

- Dạ, nhi thần không hối hận.

Hoàng đế nói:

- Như thế, trẫm sẽ sửa lại tông điệp gia phả.

Tông điệp gia phả được thỉnh xuống, mở ra đặt trên bàn dài, hoàng đế cầm bút trịnh trọng ở chi nhánh danh nghĩa nối dõi Tần vương, gạch bỏ chữ kế thừa, Triệu Đạc Trạch bị gạch tên, ở dòng chính, hoàng đế đề bút viết tên Triệu Đạc Trạch xuống dưới chi chính Yến Thân vương, trừ hai nhi tử đã chết ra, lại thêm một người...Triệu Đạc Trạch.

Hoàng đế dừng một chút:

- Trẫm thuận tiện ban tên cho đích tử của A Trạch là Diệp Vĩ, Triệu Diệp Vĩ.

- Đa tạ bệ hạ.

Tiếp theo chuyển hậu duệ hoàng thất đều là mạng hỏa, thiên sinh đều là hỏa, hoàng gia lấy danh là kim mộc thủy hỏa thổ luân hồi, khai quốc hoàng đế muốn dùng ngũ hành sinh vạn vật, Đại Minh triều sinh sôi không ngừng.

Triệu Diệp Vĩ tên này, cũng dễ nghe.

Khương Lộ Dao nghe xong cũng yên tâm một chút, hoàng thượng ban danh là vinh sủng, nhưng nếu tên không dễ nghe, cũng đủ sầu người.

Hoàng đế đem Triệu Diệp Vĩ viết dưới danh Triệu Đặc Trạch, ở bên cạnh Triệu Đặc Trạch viết thêm một cái tên, thú thê Khương thị.

Chờ bút mực khô lại, hoàng đế nói:

- Nâng gia phả lên cung phụng.
- Tuân chỉ.

Hoàng đế xoay người, đầu tiên là nâng Yến Thân vương, sau đó nâng Triệu Đặc Trạch, đặt tay bọn họ vào nhau, vỗ vỗ:

- Phụ tử các người ở chung hòa thuận, đừng khiến trẫm thất vọng.

Yến Thân vương cảm động nói:

- Đa tạ phụ vương thành toàn.
- Bệ hạ...
- Hử?
- Hoàng tổ phụ.

Triệu Đặc Trạch sửa lời nói:

- Bái kiến hoàng tổ phụ.

- Tốt, A Trạch, hôm nay trẫm rất cao hứng.

Hoàng đế cười nói:

- Từ hôm nay trở đi, người không chỉ là nhi tử của lão đại, tôn tử của trẫm, còn là..... Đại Minh triều duy nhất Thân vương thế tử, trẫm phong người làm Yến Thân vương thế tử.

- Khấu tạ hoàng tổ phụ.

Triệu Đạc Trạch lại quỳ xuống, nâng đôi tay tiếp nhận kim ấn Yến Thân vương thế tử.

Từ hôm nay trở đi, Tần vương chỉ là đường thúc của hãn, bọn họ không còn ràng buộc phụ tử, Triệu Đạc Trạch yên lặng thề, hãn sẽ không cô phụ Yến Thân vương hao tổn tâm huyết vì hãn.

Tần vương chậm rãi cúi đầu, nắm tay thật chặt, A Trạch...Đây mới là điều hãn muốn, Thân vương thế tử so với Tần vương thế tử còn cao hơn nhiều, có lẽ chỉ có hãn để ý tình phụ tử, Triệu Đạc Trạch hận hãn, cũng không thêm để ý đến hãn.

P/s: Chương tặng nha.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 129: Bắc Cường

Quá kể kết thúc, các tôn thất từng người đều chào hỏi Yến Thân vương thế tử Triệu Đạc Trạch.

Mặc kệ trong lòng bọn họ nghĩ Yến Thân vương thế nào, không ai dám tỏ ra coi khinh, ít nhất ở bên ngoài là như thế.

Hoàng thượng cực kỳ coi trọng Triệu Đạc Trạch, đương nhiên người khác sẽ tươi cười chào đón Thân vương thế tử, cố gắng nịnh bợ nịnh hót.

Cũng không còn ai nghĩ Triệu Đạc Trạch là thứ tử của Tần vương có vận mệnh đáng buồn, đáng thương.

Cũng không còn ai nhắc tới chuyện hãm lấy thân phận thứ tử đảm đương thân phận đích tử.

Lúc Tần vương chào hỏi Yến Thân vương thế tử, ánh mắt mọi người đều tập trung tại đây, so với các nhi tử còn lại của Tần vương, hiện giờ Triệu Đạc Trạch có công danh, năng lực tốt nhất.

Tần vương để nhi tử ưu tú nhất quá kể, thật khiến mọi người đồng tình.

Nhưng gần đây Tần vương nhất mạch năm lần bảy lượt xảy ra chuyện, Tần vương đối với Triệu Đạc Trạch là vi phụ không từ, rất nhiều người biết, hoàng thượng đem Triệu Đạc Trạch quá kể cũng vì Tần vương mà suy nghĩ.

- Gặp qua Tần vương vương thúc.

- Thế tử điện hạ không cần đa lễ.

Vẻ mặt Tần vương mang theo hình thức, giống như người đứng trước mặt chỉ là nhi tử nối dòng của đường huynh, chứ không phải là thân sinh cốt nhục của hần.

Triệu Đặc Trạch khom mình hành lễ sau đó tiếp tục chào hỏi cùng người khác.

Hoàng đế khẽ nhú mày, nói với Yến Thân vương:

- A Trạch rất đáng thương, nếu trăm đem hần quá kể cho người, lão đại, trăm hy vọng các người có thể giống như thân sinh phụ tử.

- Nhi thần ghi nhớ lời phụ hoàng dạy bảo.

Yến Thân vương ho khan hai tiếng, dạo bước đến bên người Tần vương, lại tỏ vẻ cảm kích.

Quá kể xong, Khương Lộ Dao tăng cao địa vị, trước kia tuy nàng là tức phụ của Đại Minh đệ nhất danh môn, nhưng tức phụ quý trọng đệ nhất danh môn cũng kém hơn tôn tức của hoàng thượng, đặc biệt là nàng còn là Đại Minh duy nhất Thân vương thế tử phi.

Người quay chung quanh nàng, là mệnh phụ, là tức phụ hoàng gia cùng tôn tức hoàng gia.

Cũng may Khương Lộ Dao cũng là người có thể trấn trụ, không kiêu ngạo không siểm nịnh ứng phó mọi người, hơn nữa có thái hậu ở bên cạnh chỉ điểm vài câu, nàng không quen thuộc lễ nghi hoàng thất cũng không có sai sót, còn được khen ngợi.

Trong đó cũng có người hàm chứa ghen tuông nghị luận Khương Lộ Dao vận khí cực tốt, bởi vì Triệu Đặc Trạch quá kể, nàng cũng biến thành tôn

tức của hoàng thượng, tương lai là Yến Thân vương phi.

Chỉ là nghĩ đến trận cung biến, Khương gia biểu hiện không tồi, Khương Lộ Dao đã từng trợ giúp thái giám tổng quản điều binh, người khác dù hâm mộ cũng chỉ dám nhỏ giọng nghị luận.

Hoàng đế vẫn lãnh đạm với Khương nhị gia, Khương nhị gia cũng không dám lại gần hoàng thượng, an phận đứng trong đám người huân quý, vì hắn là nhạc phụ của Triệu Đặc Trạch, người khác cũng không dám bỏ đá xuống giếng coi khinh Khương nhị gia.

Khương nhị gia bản tính lạc quan, cũng không cần lắc lư bên người hoàng đế, hắn trôi qua ngày tháng càng vui vẻ, cả ngày cùng bằng hữu cưỡi ngựa uống rượu, chọc miêu ghẹo cầu, hoặc là chơi đùa cùng tôn tử cùng ngoại tôn, hắn sống rất phong phú, không hề mất mát.

Trước khi thánh giá rời khỏi Thái Miếu, thái giám tổng quản thấp giọng nói bên tai hoàng đế:

- Tần vương nhị công tử tới rồi.

Hoàng đế cau mày, hỏi:

- Không phải trẫm đã nói hắn ba ngày sau mới hồi kinh?

- Hắn nói muốn tự mình chào hỏi Yến Thân vương thế tử, rốt cuộc bọn họ cũng từng là huynh đệ.

- Trẫm nghĩ hắn tới là vì muốn nhắc nhở trẫm, hắn mới là đích tử của Tần vương.

- Bệ hạ, người xem?

- Tuyên, nếu hắn gấp trở về, trẫm còn sợ hắn?

Thái giám tổng quản bước nhanh rời đi, Triệu Đạc Dật cũng đáng giá đồng tình, rõ ràng là đích tử lại bị thân mẫu đối thân phận, khiến cho thân phận xấu hổ, lại vì Dương gia mà bị hoàng thượng oán hận, hắn làm cái gì hoàng thượng cũng thấy hắn sai, không phải hắn sai, cũng là sai!

Tuy hắn có nhạc phụ là Hưng Vinh hầu, muội muội của Hưng Vinh hầu cũng là người muốn cạnh tranh ngôi vị hoàng hậu, nhưng Hưng Vinh hầu không bằng Khương nhị gia.

Hoàng thượng ngoài mặt không thích Khương nhị gia, trong lòng lại chưa từng phiền chán Khương nhị gia.

Đến nỗi hiện giờ sủng quan lục cung, vị sủng phi quá kế hai vị hoàng tử..... Có thể làm hoàng hậu hay không còn chưa biết đâu.

Triệu Đạc Dật phong trần mệt mỏi đi vào Thái Miếu, đông đảo triều thần có thể nhìn ra vẻ mặt Triệu Đạc Dật đầy tang thương, hốc mắt của hắn hăm sâu, thân thể gầy ốm không ít, chỉ là đôi mắt đã từng rất ôn nhu lúc này lộ ra mấy phần quả quyết, không thẹn.

Hoàn Nương thấy hắn về kinh, rơi nước mắt vui sướng, chỉ cần hắn trở về là đủ rồi, Hoàn Nương mặc kệ cái gì là quân đội thú biên, Triệu Đạc Dật bình an trở về, nàng liền có người tâm phúc, càng thêm tự tin cùng Tần vương phi ganh đua cao thấp.

Nếu Triệu Đạc Dật có gì tốt xấu, Hoàn Nương có tư cách gì mà tranh?

Khương nhị gia vẻ mặt rất phức tạp, nói khẽ với Vĩnh Ninh hầu:

- Phụ thân a, ta cảm kích Dương phi ích kỷ.

- Như thế nào?

- Nếu ta có tiểu tể không nghe lời như hắn, ta sẽ sầu chết.

Khương nhị gia chep miệng oán giận, ánh mắt bỗng nhiên thâm thúy thâm trầm:

- Tuy dung mạo không giống, nhưng người không cảm thấy hãn có khí chất rất giống Dương Soái sao? Ta rõ ràng đã nhắc nhở hãn, đừng khiến hoàng thượng nhớ tới Dương Soái.

Vĩnh Ninh hầu thở dài một tiếng, đối với những lời Khương nhị gia nói, hãn cũng không có lời gì để nói, chính xác, rất giống Dương Soái, đặc biệt là ở Thái Miếu....

Năm đó Man Di bức hoàng đế thiếu chút nữa treo cổ tự sát ở Thái Miếu, Vĩnh Ninh Hầu nghe nói là có người khuyên ngăn hoàng thượng, người này theo Vĩnh Ninh hầu suy đoán có khả năng là Từ Nghiễm Lợi.

Hoàng đế nắm chặt tay thành nắm đấm giấu trong cổ tay áo, nhìn Triệu Đạc Dật tất cung tất kính hành lễ, áp xuống lửa giận trong lòng, nói:

- Người còn biết trở về? Trẫm cho người ra kinh lúc nào?

- Hồi bẩm bệ hạ, nghĩa dẫn lối, thần không dám không đi.

- Nghĩa? Như thế nào là nghĩa?

- Nghĩa với quốc gia.

Triệu Đạc Dật cố chấp nói:

- Thần cũng biết thần có tội, nhưng vào lúc ấy, thần không có sự lựa chọn nào khác.

- Hay cho một câu không còn sự lựa chọn nào khác! Người làm tốt lắm, làm tốt lắm!

Hoàng đế từng hỏi Dương Soái, hắn cũng trả lời giống như Triệu Đạc Dật.

Triệu Đạc Trạch suy nghĩ, đi đến trước mặt hoàng đế:

- Hắn tính tình luôn như thế, mong hoàng tổ phụ bao dung.

Hoàng đế nhìn chăm chăm Triệu Đạc Trạch thật lâu, nói:

- Cũng may người khác hắn, không giống hắn.

- Hoàng tổ phụ....

- Thôi.

Hoàng đế xua tay nói:

- Triệu Đạc Dật tự mình rời kinh, tự đi thú biên bắc cương gia tăng phòng tuyến, trăm niệm tình người có một chút công lao, sẽ không truy cứu, chỉ là, người tốt nhất an phận ở kinh thành cho trăm, một khi trăm biết người rời khỏi kinh thành, trăm không tìm người, trăm tìm phụ thân Tần vương của người.

- Thần không dám lại mạo phạm thánh thượng.

Triệu Đạc Dật dập đầu, hắn có đi bắc cương hay không cũng thế, Dương Soái vẫn còn uy danh trong lòng binh lính bắc cương, nhưng hắn không cách nào dùng uy danh của Dương Soái mà làm việc, hắn không thể thay thế Dương Soái, cho dù kế sách của hắn là đúng, cũng không có ai chịu nghe.

Vì trong lòng Triệu Đạc Dật có vài phần hy vọng xa vời cho nên hắn mới trở nên nặng nề.

Hắn có đi bắc cương hay không đối với cục diện chiến đấu cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng, trừ phi hắn có thể cầm binh, nhưng sao hoàng thượng có thể cho hắn chạm vào binh quyền?

Ở thời điểm mấu chốt hắn sẽ lựa chọn giống như Dương Soái.

Khương nhị gia từng nói hắn, từng mắng hắn, Triệu Đạc Dật biết Khương nhị gia muốn tốt cho hắn, nhưng hắn không thể đưa ra chọn lựa giống như Khương nhị gia, dù hắn biết sự lựa chọn của hắn sẽ phật lòng hoàng thượng.

Hoàng đế nói:

- Khởi giá hồi cung.

- Tuân chỉ.

Triệu Đạc Dật dời thân thể qua bên cạnh, hoàng đế cùng triều thần, huân quý rời khỏi Thái Miếu, vì chuyện quá kể, hoàng đế mở yến tiệc trong cung, cũng ăn mừng Yến Thân vương thế tử có thêm đích trưởng tử.

- Chúc mừng Đại huynh.

- Người đã thấy rõ chưa?

Triệu Đạc Trạch không biết nên nói gì với Triệu Đạc Dật, hiện giờ địa vị cùng quyền lợi đều chênh lệch, Triệu Đạc Trạch nhìn Triệu Đạc Dật sự hâm mộ, bất bình ghen ghét đã không còn tồn tại.

Triệu Đạc Dật cười nói:

- Xem rõ thì có thể thế nào? Ta nên làm, đều đã làm, về sau phải xem đại huynh, Yến Thân vương thế tử... Đại huynh có thể làm được rất nhiều chuyện.

- Hy vọng như thế.

Triệu Đạc Trạch từ biệt hẳn, đi vào hoàng cung, Triệu Đạc Dật đứng ở Thái Miếu một lúc lâu, đến lúc cánh tay bị Hoàn Nương nắm lấy.

- Phu nhân, chúng ta hồi vương phủ đi, ta sẽ không rời khỏi nàng, sẽ không khiến nàng lo lắng hãi hùng.

- Phu quân có muốn tước vị thế tử không?

- Không muốn.

Triệu Đạc Dật lắc đầu:

- Thật sự không muốn tước vị thế tử.

Hoàn Nương do dự một lúc, rồi nói:

- Nếu ta nói ta muốn làm thế tử phi?

- Kia...

Triệu Đạc Dật chậm rãi nhắm mắt:

- Vị trí Tần vương thế tử chỉ ở trong tay đại huynh mới có thể sáng rọi, ta cùng bọn đệ đệ đều không được, ta bị nguy vì thân phận, mà bọn đệ đệ lại bị phụ vương dưỡng thành văn võ kiêm tu, mà theo văn võ kiêm tu(theo cả văn lẫn võ) chứng tỏ văn võ cũng không xuất sắc, Tần vương uy danh ở trên chiến trường, dùng huyết cùng giết chóc đúc kết lên nền tảng, hiện giờ Tần vương phủ không bằng trước kia, cũng không phải bị hoàng thượng chèn ép, mà là phụ vương vứt bỏ căn cơ.

- Dù sao tước vị Tần vương cũng là vương tước.

Hoàn Nương nói:

- Sẽ không bị người khi dễ, phu quân trước kia không tranh, ta hiểu, hiện giờ không tranh chẳng phải sẽ tiện nghi người khác?

- Nàng nói người khác là ai? Bọn họ cũng là đệ đệ của ta...

- Tần vương phi cũng không xem người như thân sinh nhi tử mà đối đãi, phu quân cũng nhận ra.

- Ừ.

- Nếu phu quân vẫn còn lý tưởng lãnh binh xuất chinh, chấn hưng vương phủ, người không thể lùi bước, hiện giờ hãn quá kế làm Yến Thân vương thế tử, người phu quân thấy có lỗi nhất đã có tiền đồ gấm vóc, trừ Yến Thân vương thế tử ra, phu quân không làm ai thất vọng. Phu quân mới vừa rồi cũng nói bọn đệ đệ cũng không được, chẳng lẽ phu quân trơ mắt nhìn tổ phụ đánh hạ một phần cơ nghiệp lại chậm rãi bị tiêu vong?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 129+2: Bắc Cường

Hoàn Nương chỉ vào Thái Miếu:

- Phu quân, người có thể khiến anh linh tổ phụ bất an? Một khi Tần vương phủ mất đi địa vị, người có thù với tổ phụ sẽ trả thù vương phủ, chẳng phải người sẽ trở thành tội nhân của Tần vương nhất mạch? Người vì nước tận trung rời khỏi kinh thành, ta không ngăn cản người, hiện giờ trung thành đã hết, có phải nên vì Tần vương nhất mạch mà suy xét?

Triệu Đặc Dật không thể nói lời phản bác:

- Tranh cùng mẫu phi...

- Phu quân làm thế tử vẫn có thể hiếu thuận mẫu phi, ai cản trở người hiếu thuận? Hay là phu quân cho rằng chỉ có đem tước vị nhường cho bọn đệ đệ mới là hiếu thuận? Người luôn nói mẫu phi không cầu tước vị, người còn... Chẳng phải sẽ khiến mẫu phi khó xử? Người khác đã nghị luận mẫu phi không hiền, bức thứ tử rời đi, nếu tước vị thế tử không phải là người, không biết người khác sẽ nói mẫu phi âm ngoan dấu diếm tâm cơ đến thế nào đâu.

- Trở về rồi nói.

Thấy Triệu Đặc Dật không phản đối, Hoàn Nương tìm đúng hướng khuyên phục hân, không chừng có thể xoay chuyển tâm tư của Triệu Đặc Dật, nàng sẽ từ từ khuyên giải.

Sau cung yến, phu thê Yến Thân vương thế tử mang theo tiểu hồ mới vừa trắng tròn dọn vào Yến Thân vương phủ.

Luận về xa hoa, Yến Thân vương phủ kém hơn Tần vương phủ, chỉ là lúc Khương Lộ Dao vào cửa ngày đầu tiên, Yến Thân vương vượt mặt vương phi cùng trắc phi, đem gia vụ trong phủ giao cho phu thê thế tử, Khương Lộ Dao nắm được quyền khống chế tuyệt đối.

- Ta tích lũy vàng bạc không nhiều lắm, cũng không có sinh ý để lại cho các người, đem hậu viện giao cho nhi tức, ta cũng bớt lo, đỡ phải nhìn một đám người từ trên xuống dưới tìm ta muốn ăn muốn uống, nếu đã làm thế tử, về sau người trong phủ ăn uống thế nào đều để các người quản.

Yến Thân vương cười:

- Mới vừa rồi ta đã hạ mệnh lệnh thu chi hàng tháng, tháng sau vương phủ chi ra sẽ nhiều hay ít, nhi tức, đừng nói ta không nhắc nhở người.

- Phụ vương...

Khương Lộ Dao cười nói:

- Nhi tức chắc chắn tận lực, sẽ không khiến người cùng mẫu phi thất vọng.

Yến Thân vương phi cười nói:

- Sớm biết người lợi hại như vậy, ta đã có thể phải tay không cần làm chương quây.

Phu thê Yến Thân vương duy trì phu thê thế tử, không so đo phu thê thế tử vừa vào cửa đã nắm lấy quyền lợi, đám trắc phi cũng không dám nhiều lời.

- Tới đây, đưa tiểu hồ cho ta ôm một cái, ai cũng nói đứa nhỏ này giống thân gia, ta nhìn tiểu hồ rất giống A Trạch.

- A, a, a.

Tiểu hồ ở trong lòng Yến Thân vương ọ tới ọ lui, một hồi vắn vẹo thân thể, một hồi đá chân lung tung, hoặc bắt lấy chòm râu của Yến Thân vương.

Yến Thân vương cười rất thoải mái, từ sau khi nhi tử qua đời, hẳn chưa từng cười vui vẻ như thế.

Yến Thân vương phi cũng rất chú ý tới tiểu hồ, rốt cuộc dựa theo tục lệ mà nói, tiểu hồ được nuôi lớn, chính là thân tôn tử của nàng.

Triệu Đặc Trạch cùng Khương Lộ Dao nhìn nhau cười, để tiểu hồ lại cho phu thê Yến Thân vương, bọn họ nắm tay rời đi.

Yến Thân vương ý cười càng ngày càng đậm:

- Hành sự khí khái, rất xứng đôi với A Trạch.

Người bình thường không thể không bận tâm mà đem nhi tử duy nhất lưu lại bên người phu thê Yến Thân vương, Yến Thân vương phi nói:

- Thiếp nghe theo vương gia, hết thảy đều nghe theo người, chỉ cầu vương gia có thể...Có thể...

- Tận lực, ta cũng muốn hưởng thụ mấy ngày thiên luân chi nhạc, ta cảm thấy tiểu hồ giống A Trạch, cũng giống nhi tử của chúng ta.

(Yul: thiên luân chi nhạc là thú vui của gia đình)

- Đúng vậy, rất giống.

Dù không giống, bọn họ vẫn nhìn thấy giống.

Phu thê bọn họ cần một ký thác(gửi gắm nỗi niềm).

- Về sau, nơi này chính là nhà của chúng ta.

Triệu Đặc Trạch ôm Khương Lộ Dao từ phía sau:

- Dao Dao, thích sao?

- Rất đẹp, nhìn bố trí liền biết mẫu phi hao tốn nhiều tâm tư.

Khương Lộ Dao rất vừa lòng, bọn hạ nhân cũng rất cung kính.

Trước khi bọn họ vào phủ, nhất định Yến Thân vương phi đã quản giáo mấy người này.

Khương Lộ Dao nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói:

- Yến Thân vương thật sự là người cực kỳ thông minh, hẳn biết phải trả giá mới có thể có được hồi báo.

- Đó là đối với nàng cùng ta, hẳn có tâm địa từ phụ, nhưng đối với người khác...Hẳn chính là người điên.

Sắc mặt Triệu Đặc Trạch hàm chứa một chút nhu tình, tuy hẳn gọi Yến Thân vương là người điên, nhưng hẳn cũng xem Yến Thân vương như phụ thân mà đối đãi.

- Nhạc phụ đứng đầu đám ăn chơi trác táng, phụ thân là kẻ điên cuồng, nhi nữ vì bọn họ mà vất vả.

- Ha ha, ha ha.

- Dao Dao cười gì vậy?

- Người không biết vì sao ta cười?

Khương Lộ Dao quay đầu lại:

- Đương nhiên là cười đắc ý, trên đời này ai có phúc khi bằng chúng ta? Mặc kệ bọn họ đối với người khác như thế nào, chỉ cần có tâm địa từ phụ là đủ.

- Phụ thân...Thật xa lạ.

Triệu Đạc Trạch từ lúc thất vọng về Tần vương, vẫn luôn xem Khương nhị như phụ thân mà đối đãi.

Nhưng Khương nhị gia có đối xử tốt với hãn thế nào, cũng chỉ là nhạc phụ, hãn vĩnh viễn không có vị trí bằng Dao Dao, cho nên hãn hy vọng có thể có một vị phụ thân đặt hãn ở vị trí đầu tiên.

Yến Thân vương lấy chân thành cùng điên cuồng xuất hiện trước mặt Triệu Đạc Trạch.

Hãn trả thù điên cuồng đến mức tận cùng, nhưng cũng khiến Triệu Đạc Trạch cảm động...Bị vị phụ thân điên cuồng yêu thương, cũng là hạnh phúc.

- Từ từ người sẽ không còn cảm thấy xa lạ.

Khương Lộ Dao cười khế:

- Vị phụ thân kia của chúng ta cũng không cho phép người xa lạ với hãn, hãn còn chờ hưởng phúc.

Yến Thân vương không còn bao nhiêu ngày nữa, Khương Lộ Dao cùng Triệu Đạc Trạch đều hy vọng mấy ngày cuối cùng này hãn có thể trôi qua

vui vẻ.

- Phụ thân rất thích tiểu hổ.

- Chưa thấy phụ thân nào còn ăn dấm với nhi tử, sao người không nói tiểu hổ rất đáng yêu? Khỏe mạnh hoạt bát, hẳn có chỗ nào không tốt?

- Đều tốt, chỗ nào cũng tốt.

Triệu Đạc Trạch vội nói:

- Nàng chuẩn bị tháng sau sẽ phát bạc như thế nào?

- Không phải có người sao.

- Ta?

Khương Lộ Dao túm chặt ống tay áo của Triệu Đạc Trạch, lười biếng nói:

- Người đừng nói với ta, người ở Giang Nam ngoài lập chiến công cùng dân tâm ra, cái gì cũng chưa vớt được.

- Cái này..... Chút bạc kia ta còn có...

- Phụ thân của ta không nhắc nhở người sao? Nam nhân muốn dưỡng gia, không thể lưu đồ riêng, vàng bạc riêng.

Thấy Khương Lộ Dao sắp hóa thân thành cọp cái, Triệu Đạc Trạch vội nhắc tay đầu hàng:

- Đã dạy, đã dạy, thừa dịp Tiêu Duệ Hoa còn ở Giang Nam, ta đem thương đạo giao cho nàng, còn bạc...Ta đều dùng hết, thật sự không còn.

Khương Lộ Dao vỗ vỗ khuôn mặt của Triệu Đạc Trạch:

- Ngoan, thế tử gia thật ngoan, có thương đạo vậy là đủ rồi.

Triệu Đạc Trạch hung hăng hôn môi nàng, thân thể nóng lên:

- Dao Dao, ta muốn nàng.

- Gắng nhin một chút đi, ta còn chưa dưỡng xong đâu.

- Ta biết.

Triệu Đạc Trạch cưỡng chế ép xuống, gắt gao ôm Khương Lộ Dao.

- Ta chờ nàng.

Từ sau khi Khương Lộ Dao mang thai, Triệu Đạc Trạch biểu hiện rất đáng thưởng thức, Khương Lộ Dao rất coi trọng nam nhân chung tình, phần trung thành này không chỉ là cảm tình chuyên nhất, thân thể cũng phải trung thành, nếu ngay cả ham muốn bản thân cũng không quản được, tình cảm chuyên nhất gì đó chỉ đáng chê cười!

Nàng rất hận nam nhân một bên nói tình cảm, một bên sung hạnh thiếp thị

Từ sau khi quá kế, Triệu Đạc Trạch dần rời xa chuyện triều chính, mọi người cứ nghĩ là nương theo chiến công ở Giang Nam, Triệu Đạc Trạch sẽ chiếm cứ một vị trí nhỏ trong triều đình, ai ngờ hăn trừ chuyện thao luyện Thần Cơ Doanh ra, thì cả ngày ở vương phủ bầu bạn với thê nhi hoặc là ở bên người Yến Thân vương tần hiếu.

Triệu Đạc Trạch có phải thật sự hiếu thuận hay không, người khác không thể biết, chỉ là có rất nhiều người thường xuyên nhìn thấy Triệu Đạc Trạch dẫn Yến Thân vương ra cửa thưởng thức cảnh đẹp trong kinh thành.

Con đường uốn lượn trên núi, cũng có thể nhìn thấy Triệu Đạc Trạch công Yến Thân vương chậm rãi đi trước.

Thế nhân đồn đãi nói Triệu Đạc Trạch hiểu thuận Yến Thân vương là diễn trò, những lời này đối với phụ tử bọn họ mà nói cũng không có gì quan trọng.

Yến Thân vương tươi cười rất nhiều, nhưng bệnh tình lại không chuyển biến tốt đẹp.

Chỉ là Yến Thân vương sớm nhìn thấy sinh tử, có thể đem tất cả kẻ thù giết chết, còn quá kể một nhi tử xuất sắc, hẳn so với các vị hoàng tử khác còn hạnh phúc hơn nhiều.

Vì hẳn chuẩn bị tài liệu đầy đủ, hoàng đế trong cơn tức giận, đem các vị hoàng tử bị lận thái tử giết chết khai trừ ra khỏi tông điệt gia phả.

Hẳn làm như vậy, cũng vì lót đường cho tiểu nhi tử, tiểu hoàng tử nhỏ tuổi hơn các vị hoàng tử đã chết, các hoàng tôn của hoàng đế đa phần đều lớn tuổi hơn tiểu hoàng tử.

Đem các vị hoàng tử đã chết khai trừ khỏi tông điệt gia phả, nhi tử còn lại của bọn họ cũng không còn là hoàng tôn.

Chờ sau này tiểu hoàng tử đăng cơ sẽ không bị hoàng tôn lớn tuổi quản thúc.

Hoàng đế lập thập ngũ hoàng tử mới vừa mười một tuổi làm thái tử, truy phong mẫu phi của thái tử làm hoàng quý phi, hoàng đế nói rõ, hẳn không muốn lập hậu, sau khi chết sẽ hợp tán cùng thân mẫu của Yến Thân vương.

Vì lận thái tử mưu phản, hoàng hậu bị lột danh hiệu hoàng hậu, thậm chí không được chôn cất trong Hoàng lăng.

Sủng phi suy tính nương chuyện thu dưỡng thái tử mà tấn phong hoàng hậu, sủng phi hoàn toàn thất vọng, nàng từng nháo loạn với hoàng đế, từng tranh đấu, hoàng đế chỉ nói một câu:

- Nếu nháo loạn lần nữa, trăm sẽ tước quyền quá kế thái tử của người, trong hậu cung người muốn làm mẫu phi của thái tử không phải chỉ có một mình người.

Tuy hoàng đế thích sủng phi trẻ tuổi mạo mỹ, nhưng ở thời điểm mấu chốt, hẳn tuyệt đối sẽ không vì yêu thương sủng phi mà rối loạn triều cương.

Đặc biệt là sau khi lận thái tử cung biến thất bại, hẳn cần ổn định triều cục, tận lực bồi dưỡng thái tử.

Thời gian trôi như nước, ngày tháng thoi đưa, nhoáng cái đã qua nửa năm, tuy Triệu Đạc Trạch tận tâm chiếu cố Yến Thân vương, nhưng Yến Thân vương vẫn đi tới nhân sinh cuối cùng.

Từ nửa tháng trước, hẳn liên tục ốm đau không thể rời giường, mặc kệ tiểu hồ chơi đùa cùng hẳn như thế nào, Yến Thân vương cũng không có tinh lực, luôn hôn mê, rất ít thanh tỉnh.

Thái y đã sớm nói qua, nhắc Triệu Đạc Trạch an bài hậu sự.

Triệu Đạc Trạch ngay cả Thần Cơ Doanh cũng không đi, vẫn luôn ở bên giường phụng dưỡng Yến Thân vương, người bên ngoài xưng tán Yến Thân vương quá kế được hiếu tử!

Nghe thấy lời này, Tần vương rất chua xót, A Trạch quả nhiên vô tâm với hẳn, chỉ đối xử tốt với người khác, xem người khác như thân phụ.

Một khi Yến Thân vương qua đời, thế lực của Yến Thân vương phủ nhất định không bằng nay, Tần vương thấy có hy vọng giữ được danh hiệu đệ nhất danh môn, càng đốc xúc mấy vị nhi tử tiến tới, vẫn hồi Tần vương nhất mạch càng ngày càng suy tàn.

Ngày này, Yến Thân vương rất có tinh thần, bồi tiểu hồ chơi nửa canh giờ, rồi gọi phu thê Triệu Đặc Trạch tới đây, thấy sắc mặt Yến Thân vương hồng hào, Khương Lộ Dao biết đây là hồi quang phản chiếu, Triệu Đặc Trạch khàn khàn nói:

- Phụ thân...

- A Trạch, đồ vật mà ta có thể để lại cho người cũng không nhiều lắm, thật ra trước kia ta có rất nhiều của cải, chỉ là cuối cùng lại liều mạng cá chết lưới rách, các người rất thông minh, hiểu ta đang nói cái gì, người có thể sử dụng cùng thế lực, ta đều dùng.

- Người cho ta chính là thứ mà ta khuyết thiếu nhất.

Yến Thân vương cầm tay Triệu Đặc Trạch, cười nói:

- Nửa cuộc đời ta bị người chơi đùa, lúc cuối đời ta lại có thể chơi đùa người trong thiên hạ, tuy trải qua nỗi đau tang tử, nhưng ta còn có người, A Trạch, ta thấy đủ. Mấy ngày trước ta nói với người về danh của những người kia, người phải nhớ kỹ, ta đã nói cho người biết quan viên yêu thích cái gì, người cũng phải nhớ kỹ, có lẽ tương lai có thể sử dụng.

- Trong hộp này có một phong thư hưu thê.

Yến Thân vương trình trọng giao cho Khương Lộ Dao:

- Nếu mẫu phi của người không cam lòng, người hãy đem phong thư này công bố ra ngoài.

- Không đến mức như thế.

- Ta cũng chỉ phòng hoạn chưa xảy ra, rốt cuộc A Trạch là người phải làm đại sự. Cầm đi.

Khương Lộ Dao nhận lấy thư hưu thê.

- Còn nữa, hôm qua ta đã dâng sổ con cho hoàng thượng về vụ khất hải cốt(nơi thờ phụng), chờ sau khi ta đi rồi, người cùng nhi tức đến đất phong ở bắc cương đi, không cần lưu lại kinh thành.

- Phụ thân...

- A Trạch, đây cũng là chuyện duy nhất mà ta có thể làm giúp người.

Thần sắc Yến Thân vương dần dần tiêu tán:

- Lúc ta phong vương, phụ vương nói chiến trường chinh chiến không dễ dàng, hắn đem bắc cương phong cho ta chính là muốn cho ta biết ta làm không được, A Trạch...Phải khiến phụ vương của ta biết, không phải ta làm không được, mà là hắn chưa từng cho ta cơ hội...Bắc cương, Đại Minh đế quốc, A Trạch...Đi tranh đi.

P/s: Các tình yêu ơi muốn hôm nay hoàn k nè? Mau vote nha đủ 100sao ta đăng 2 chương.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 130: Thiên Hạ

Yến Thân vương vì báo thù dùng hết quân bài, hăn tiếc nuối không có cách nào trợ giúp Triệu Đạc Trạch thật nhiều.

Nhưng hăn cũng sẽ không kéo chân Triệu Đạc Trạch, lao lực tâm tư an bài cho hăn, giải trừ tai họa ngầm giúp Triệu Đạc Trạch.

Hăn cũng muốn hoàng đế biết, nhi tử của hăn có năng lực trấn thủ bắc cương.

- Phụ vương.

Triệu Đạc Trạch chậm rãi quỳ xuống, đặt khuôn mặt vào lòng bàn tay của Yến Thân vương, nước mắt rơi như mưa.

Yến Thân vương cho hăn những thứ mà hăn khát cầu cả đời. Tuy chỉ có nửa năm, nhưng nửa năm này Triệu Đạc Trạch rất vui sướng.

Tuy Khương nhị gia rất đau hăn, đối xử với hăn rất tốt, nhưng Khương nhị gia ở chính trị mưu lược lại không bằng Yến Thân vương.

Người âm ngoan đoạt vị, không ai có thể từ thung lũng bò lên như Yến Thân vương, không ai có thể so sánh.

Yến Thân vương đúc kết kinh nghiệm từ thất bại cùng thành công, để lại cho Triệu Đạc Trạch kinh nghiệm tài phú quý giá.

Hăn dạy dỗ Triệu Đạc Trạch nên bố cục như thế nào, dạy hăn nên làm như thế nào, thậm chí giảng giải biện pháp giúp hăn xuyên qua cục diện

quỷ dị, ở trong loạn thủ thắng.

Người khác chỉ thấy Triệu Đạc Trạch hiếu thuận Yến Thân vương, cho rằng Triệu Đạc Trạch trả giá nhiều hơn Yến Thân vương, chỉ có Triệu Đạc Trạch biết, Yến Thân vương cho hắn những gì.

- Hải tử ngoan...A Trạch, ngươi là hải tử tốt...

Thanh âm của Yến Thân vương càng ngày càng trầm thấp, khóe môi khẽ cười thỏa mãn...Mỉm cười mà chết.

Tuy tới cuối cùng hắn chỉ có thể quá kế nhi tử nối dòng, nhưng lại quá kế một nhi tử xuất sắc hiếu thuận.

Tuy hắn có rất nhiều địch nhân, rất cường đại, nhưng hắn trả thù thành công, không thẹn với mấy nhi tử mất sớm, lặn thái tử đã giết chết bọn đệ đệ vô năng.

Đời sau sách sử chỉ viết vài câu về Yến Thân vương, nhưng hắn là người thay đổi hướng gió trong Đại Minh triều.

Hậu nhân hâm mộ Yến Thân vương có vận khí tốt, bọn họ không thể biết gì từ trong sách sử, Yến Thân vương đã trả giá đại giới.

Lúc Yến Thân vương phi tới, Yến Thân Vương đã đi rồi, Yến Thân vương phi khóc đến ngất đi, Khương Lộ Dao sai người đỡ vương phi về hậu trạch điều dưỡng.

Nhìn dáng vẻ của Yến Thân vương phi khó có thể bình ổn tâm tình, chuyện tang ma chỉ có thể dựa vào nàng.

Triệu Đạc Trạch không chịu để hạ nhân mặc áo liệm cho Yến Thân vương, hắn vẫn luôn quỳ.

Khương Lộ Dao nhìn rất đau lòng, nàng đi đến bên người Triệu Đạc Trạch:

- A Trạch, đừng để phụ vương đi mà không yên lòng.
- Dao Dao, vì sao hã phải chết? Vì sao hã không sớm quá kế ta?
- A Trạch.
- Ta còn chưa làm đủ nghĩa vụ nhi tử...sao hã có thể đi.
- Vì ngươi đã trưởng thành, hã yên tâm đem hết thầy giao cho ngươi.

Khương Lộ Dao chậm rãi ngồi xuống nhẹ giọng nói:

- Hã yên tâm đem nguyện vọng lớn nhất của hã giao cho ngươi, A Trạch không thể khiến phụ vương thất vọng.

Triệu Đạc Trạch nhắm hai mắt lại, nước mắt vẫn không ngăn được:

- Dao Dao.

Khương Lộ Dao ôm Triệu Đạc Trạch:

- Cứ khóc đi, khóc không phải là tội, ta biết đây là lần cuối cùng A Trạch rơi lệ.

Hã vẫn luôn thực khát vọng có trường bối thiết tình đối đãi, chợt mất đi Yến Thân vương, nhất thời không chịu nổi đả kích, khóc rống thất thanh cũng rất bình thường, Khương Lộ Dao sẽ không vì điều này mà xem thường hã.

Yến Thân vương là một người rất kiên nhẫn, cũng rất hàm dưỡng, lúc hã không điên, hã là một vị từ phụ, hã cũng không khác gì Khương nhị gia.

(Yul: Hàm dưỡng là chuyển hóa những gì không tốt còn tồn đọng bên trong chúng ta.)

Bọn họ đều đáng giá để nữ hiếu thuận cùng tôn kính.

Khương Lộ Dao cũng học được nhiều điều từ Yến Thân vương, nàng cùng Triệu Đạc Trạch vì Yến Thân vương mặc vào áo liệm, Triệu Đạc Trạch nói:

- Ta muốn lưu lại bồi phụ vương.
- Ta đi an bài lo chuyện tang ma, A Trạch, cẩn thận thân thể.
- Ta biết.

Khương Lộ Dao thấy Triệu Đạc Trạch không còn yếu ớt bi thống, nàng xoay người rời đi, sai người vào cung báo tang, rồi an bài người bố trí linh đường.

Ở Đại Minh triều, rất chú trọng tang lễ, trước kia Khương Lộ Dao cảm thấy người chết đều đã chết, tang lễ có chu toàn, xa hoa cũng không vẫn hồi được sinh mệnh.

Lúc này nàng thay đổi quan điểm, Yến Thân vương đáng giá được thứ tốt nhất, tang lễ long trọng nhất.

Nàng muốn cho mọi người biết, Yến Thân vương là Đại Minh triều đệ nhất Thân vương, dù hắt đi, địa vị vẫn cao hơn các vị hoàng tử còn lại, bao gồm lặn thái tử.

Nửa năm tích lũy bạc cũng đủ đưa Yến Thân vương tới cuối đoạn đường.

Nàng tìm năm trăm đạo sĩ, hòa thượng, đến Yến Thân vương phủ niệm tụng kinh văn, Khương Lộ Dao cũng thỉnh người có kinh nghiệm chỉ điểm

chính mình, ở trong lễ mai táng, Khương Lộ Dao tuyệt đối không cho phép bản thân phạm sai lầm.

Nghe tin Yến Thân vương mất, hoàng đế lão lệ tung hoành:

- Lão đại.

Không ngừng gọi tên Yến Thân vương, hoàng đế đã sớm biết trường tử sẽ có ngày này, sẽ đi sớm hơn hẳn, ngày này đã đến, hoàng đế trừ bi thương, hẳn càng thêm áy náy với Yến Thân vương.

Hoàng đế muốn xin lỗi trường tử:

- Cả đời này trăm sai lầm lớn nhất, chính là năm đó không sắc phong hẳn làm thái tử.

Nếu không phải hoàng đế lúc tuổi già tử tráng phụ nhược, Yến Thân vương mới là người tốt nhất được chọn vào vị trí thái tử.

Hoàng đế rất hối hận lúc Yến Thân vương tang tử, hẳn lại không quan tâm tới Yến Thân vương, nếu lúc ấy hẳn quan tâm một câu, hoặc là vì Yến Thân vương điều tra rõ chuyện trường phổ huyết án, có lẽ trường tử sẽ không chết sớm như vậy.

- Bệ hạ, nén bi thương.

- Trăm muốn đích thân đi, tự mình đi đưa lão đại tới cuối đoạn đường.

Hoàng đế run rẩy cánh tay, giống như cầm sổ con cũng không xong:

- Đây là sổ con mà lão đại muốn khát hải cốt, là sổ con cuối cùng lão đại viết cho trăm.

- Bệ hạ...

- Lão đại là một nhân tài, là trẫm không thấy tài hoa của lão đại, Đại Minh triều mất một vị minh chủ.

Hoàng đế đánh giá Yến Thân vương, nếu là lúc khác sẽ khiến trên dưới triều dã phân tranh, lúc này ở trước mặt hoàng đế không chỉ có thái giám tổng quản, còn có đại quan nội các, đại thần lục bộ, cùng Tiêu Duệ Hoa với trở về từ Giang Nam.

Tất cả mọi người đem những lời này ghi tạc trong lòng.

Tiêu Duệ Hoa rũ mắt, một khi cục diện trong Đại Minh có biến, Triệu Đạc Trạch hoàn toàn có thể chiếm cứ đế vị.

Các vị hoàng tử đã từng cuốn vào vòng đoạt đích đều đã chết, mà nhi tử của bọn họ đã không còn thân phận hoàng tôn, ai có thể tranh vị với Yến Thân vương nhất mạch?

Tân thái tử tuổi còn nhỏ, bản thân rất nhút nhát, còn chưa có phong độ trừ quân, thấy hoàng đế khổ sở, hẳn chỉ có thể nơm nớp lo sợ đứng yên tại chỗ, không hề có phong phạm chủ trì đại cục, các vị đại thần đối với tân thái tử cũng không thấy vừa lòng.

Chỉ là thánh mệnh khó cãi, bọn họ cũng không dám vi phạm ý chỉ của hoàng đế.

- Yến Thân vương viết cho trẫm di chiết(di thư) khẩn cầu cho nhi tử trở về đất phong.

Hoàng đế bi thương nhìn số con của Yến Thân vương:

- Các người nghĩ như thế nào? Để hoàng tử về đất phong chính là thượng sách?

Hoàng tử trở về đất phong dựa theo miêu tả của Yến Thân vương viết trong sổ con, chỉ là thống trị đất phong trên danh nghĩa, quan viên nhận quyền, quân quyền, quyền sở hữu tài sản, phiên vương đều không có, có thể nói phiên vương sẽ trở thành heo dường, ăn được, uống tốt, bị các quan viên địa phương giám sát.

(Yul: vương gia có tước vị thân vương sẽ có đất phong, khi về đất phong của mình sẽ được gọi là phiên vương.)

Lận thái tử phát động cung biến đã khiến hoàng đế suy nghĩ lại, nếu không phải hấn lưu các vị hoàng tử bên người, sớm phong vương cho bọn họ để bọn họ trở về đất phong, cũng không đến mức bức diên lận thái tử.

Tiêu Duệ Hoa nói:

- Thần cho rằng chuyện này là thượng sách.
- Nhưng nếu phiên vương có tâm mưu nghịch?

Lão quan hỏi ngược lại.

- Chưa bao giờ nghe nói, có vị phiên vương nào dám uy hiếp kinh thành, hưởng chi mỗi năm đều báo cáo công tác, hoàng thượng tuyệt đối có lực khống chế phiên vương, phiên vương chỉ có vương phủ, ngoài ra cái gì cũng không có, sao bọn họ có thể mưu phản? Bệ hạ phú khả thiên hạ, trong tay nắm trăm vạn binh sĩ, ngàn vạn lê dân, sao lại sợ hãi phiên vương?

Tiêu Duệ Hoa phân tích đạo lý rõ ràng:

- Yến Thân vương thế tử thiện chiến, nhưng tướng quân chỉ huy binh sĩ bắc cương là người được bệ hạ ủy nhiệm, sao bọn họ có thể nghe một phiên vương điều phái?

- Trở về đất phong?

Hoàng đế nói:

- Trẫm muốn suy nghĩ thêm chút nữa.
- Nếu lưu thế tử ở lại kinh thành hưởng phúc...
- Vậy đem các phiên vương lưu lại kinh thành có gì khác nhau?

Tiêu Duệ Hoa nhớ lại phong thư mà Khương Lộ Dao đã gửi cho hần:

- Bắt thế tử ở lại, sẽ rét lạnh nhân tâm phiên vương, hơn nữa nếu là phiên vương có tâm mưu nghịch, sẽ để ý nhi tử sinh tử sao? Có vị phiên vương nào mà không có nhi nữ thành đàn? Lưu lại thế tử chỉ khiến phiên vương hận ý, ngược lại sẽ gặp rất nhiều phiền toái, chẳng phải thế nhân sẽ nghị luận trí tuệ tài năng của hoàng thượng? Huyết mạch đồng tông cùng tộc, sao đến nỗi cốt nhục tương tàn?

Sau khi Tiêu Duệ Hoa hồi kinh, Khương Lộ Dao đã từng phó thác tấu tử đưa cho hần một phong thư, nói rõ, nếu hoàng thượng muốn phiên vương trở về đất phong, thỉnh hần tránh để thế tử lưu tại kinh thành sống vận mệnh làm con tin.

Tiêu Duệ Hoa biết Triệu Đạc Trạch có tâm tư đi bắc cương, không ngờ Yến Thân vương sẽ viết di chiết khát hài cốt thỉnh trở về đất phong.

Hoàng thượng luôn áy náy với Yến Thân vương, rất có khả năng sẽ mệnh cho Triệu Đạc Trạch đến đất phong.

Thuận tiện hoàng thượng cũng có thể lợi dụng Triệu Đạc Trạch giỏi về chiến sự giải quyết vấn đề phòng tuyến ở bắc cương, chỉ cần nắm chặt Đồng Quan, Đại Đồng, cho dù Triệu Đạc Trạch có tâm đối kháng triều đình, cũng sẽ bị ngăn ở bên ngoài.

Này có thể so với chuyện lưu lại con tin còn mạnh hơn nhiều.

Tuy hoàng thượng không tỏ thái độ, nhưng Tiêu Duệ Hoa kiến nghị lại nghe lọt tai:

- Chờ lo chuyện tang ma xong, trẫm sẽ ra quyết định.

- Tuân chỉ.

- Hiện giờ trẫm chỉ muốn an tĩnh đưa hoàng trưởng tử của trẫm về cuối đoạn đường, thái tử...

- Có nhi thần.

- Trẫm thân thể không tốt, tang lễ của hoàng huynh người, người tốn nhiều tâm tư một chút.

- Nhi thần lĩnh mệnh.

Thái tử tất cung tất kính, hoàng đế xua tay để triều thần lui ra, chỉ để lại một mình Tiêu Duệ Hoa.

Hoàng đế cùng Tiêu Duệ Hoa nói gì đó, người khác không biết được, chỉ là từ đây sau, Tiêu Duệ Hoa trở thành sư phó của thái tử, thường bầu bạn bên người thái tử.

Tần vương nghe nói Yến Thân vương tân tang(vừa chết), dẫn toàn gia tới Yến Thân vương phủ tế bái.

Tang lễ long trọng tiêu phí không ít, Tần vương đau lòng thay Triệu Đặc Trạch, vì một người ngoài, đáng giá sao?

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 130+2: Thiên Hạ 2

Tuy Tần vương đã quá kể Triệu Đặc Trạch cho Yến Thân vương, nhưng vẫn tự xem chính mình là phụ thân của Triệu Đặc Trạch.

- Tần vương vương thúc.

Khương Lộ Dao hành lễ với Tần vương, sai người dẫn Tần vương phi cùng Hoàn Nương tới chỗ các vị mệnh phụ.

Khương Lộ Dao toàn thân xuyên đồ tang thanh lệ vô cùng, đôi mắt phiến hồng khiến nàng thêm vài phần nhu nhược thương tiếc.

- A Trạch như thế nào?

- Thế tử gia vẫn luôn quỳ gối trước linh cữu của phụ vương, không chịu đứng dậy.

Khương Lộ Dao nhàn nhạt nói:

- Thái tử điện hạ cũng đã khuyên nhủ thế tử gia, thế tử gia cùng phụ vương cảm tình rất sâu đậm, ai khuyên cũng không được, có lẽ chỉ có hoàng thượng mới có thể làm thế tử gia đứng dậy.

Tần vương ẩn hiện bất mãn, nàng đang nhắc nhở hần đã quá kể Triệu Đặc Trạch?

Còn nói Triệu Đặc Trạch đã hoàn toàn quên đi thân phụ?

Khương Lộ Dao là cái đỉnh không mềm không cứng, Tần vương chuyển mục tiêu lên người Triệu Đạc Trạch.

Nếu có thể khiến Triệu Đạc Trạch có vài phần lưu luyến, Tần vương có thể thao túng Yến Thân vương phủ.

Trước kia vì bận tâm Yến Thân vương, có một số chuyện không thể làm, hiện giờ Yến Thân vương đã chết, giúp hắn có điều kiện quan tâm Triệu Đạc Trạch.

Khương Lộ Dao nhìn Tần vương tiếp cận Triệu Đạc Trạch, trong lòng nhin không được mà cười thầm, Tần vương còn muốn so sánh với Yến Thân vương? Không biết tự lượng sức.

Nàng cũng không lo lắng Triệu Đạc Trạch bị Tần vương dỗ ngọt, hướng chi Tần vương còn không giải quyết được chuyện trong phủ, còn muốn nhúng tay vào Yến Thân vương phủ?

Tần vương nên làm rõ ai sẽ được lập làm thế tử mới quan trọng, hiện giờ Hoàn Nương cùng Tần vương phi tranh đấu gay gắt chính là tin tức bất quá nhất kinh thành.

Chỉ là vẻ bề ngoài nhìn không ra các nàng đang tranh đấu, nhìn các nàng sống chung rất hòa hợp.

Khương Lộ Dao bội phục Hoàn Nương, không chỉ chống lại Tần vương phi, còn có biện pháp khiến Triệu Đạc Trạch xa cách Tần vương phi.

Hoàn Nương thật sự rất lợi hại, nếu đổi lại là Khương Lộ Dao chưa chắc nàng có thể làm được.

Quả nhiên, Tần vương ở trước mặt Triệu Đạc Trạch vấp phải trắc trở, cũng không biết Triệu Đạc Trạch nói gì đó, Tần vương lại mất không chế đánh Triệu Đạc Trạch một cái tát.

- Nghịch tử.

- Vương thúc nói sai rồi, người có thể nói ta là nghịch tử đã đi rồi.

Triệu Đạc Trạch nắm chặt cánh tay của Tần vương, âm thanh lạnh lùng:

- Thân là nhi tử ta tuyệt đối không chấp thuận vương thúc vũ nhục phụ vương.

- Ai vũ nhục hoàng trưởng tử của trẫm?

- Bệ hạ.

Mọi người quỳ xuống đất dập đầu với hoàng đế, Triệu Đạc Trạch quỳ xuống đất:

- Bái kiến hoàng tổ phụ.

Tần vương thiếu chút ngã ngối trên mặt đất, ánh mắt của hoàng đế lạnh băng tràn đầy chán ghét khiến Tần vương sợ hãi vô cùng:

- Bệ hạ.

Hoàng đế giơ tay tán Tần vương hai cái tát:

- Nếu trẫm còn nhìn thấy người đánh hoàng tôn của trẫm, trẫm sẽ phế vương vị của người.

- ...

Tần vương hận không thể tìm cái lỗ để chui vào, Yến Thân vương phủ có rất nhiều khách khứa, tụ tập tất cả triều thần, hần bị hoàng đế giáo huấn, hung hăng giáo huấn, hần nào còn thể diện?

Hoàng đế cũng không để ý tới Tần vương, đi tới gần linh cửu của Yến Thân vương, rưng rưng nước mắt thấp cho Yến Thân Vương một nén

nhang, đưa tiễn hân về cuối đoạn đường.

- Lão đại, người yên tâm, trăm bảo đảm sẽ không bạc đãi nhi tử duy nhất của người.

Tang lễ kết thúc cũng là lúc Yến Thân vương được hạ táng, hoàng thượng cho Triệu Đạc Trạch thừa tước, cũng dò hỏi ý kiến của Triệu Đạc Trạch, muốn ở kinh thành, hay là đến đất phong?

Triệu Đạc Trạch tự hỏi hai ngày, trước mặt văn võ triều thần, hân nói với hoàng đế:

- Thần nguyện làm theo di mệnh của phụ vương, trở về đất phong ở bắc cương.

Hoàng đế suy nghĩ một lúc lâu, nói:

- Ân chuẩn, toàn gia Yến Thân vương trở về đất phong, ở bắc cương thiết lập Yến Thân vương phủ.

- Tạ chủ long ân.

Toàn gia cùng đi ý nghĩa hoàng đế sẽ không lưu Yến Thân vương thái phi cùng nhi tử của Triệu Đạc Trạch ở lại kinh thành, tiểu hồ còn rất nhỏ, lưu tại kinh thành ai sẽ chiếu cố?

Huống chi hoàng thượng cũng tự tin Yến Thân vương Triệu Đạc Trạch sẽ không mưu phản, hân vì bảo đảm địa vị của thái tử, phòng tuyến ở kinh thành và các vùng lân cận có rất nhiều thủ hạ.

Tuy Triệu Đạc Trạch ở bắc cương, nhưng muốn lãnh binh phản kinh là chuyện khó như lên trời.

Tướng lĩnh ở đất phong phần lớn là nhân sĩ kinh thành, bọn họ có toàn gia ở kinh thành, thân thích cũng ở kinh thành, sao có thể vì một chút ích lợi liền theo Triệu Đạc Trạch phản công kinh thành?

Huống chi hoàng đế ủy nhiệm quan viên ở bắc cương đều là những người rất trung thành có khả năng, bọn họ cùng Triệu Đạc Trạch đều có ít nhiều thù hận.

Nếu Triệu Đạc Trạch không thành thật, hoàng đế sẽ là người đầu tiên nhận được tin tức.

Chuẩn bị chu toàn, hoàng đế tự mình tiến đi vị đệ nhất phiên vương Yến Thân vương.

Nữ nhi theo tiểu tể đến đất phong, Khương nhị gia cũng không thể đi theo, hăn ôm tiểu hồ khóc lóc, nhiều lần dặn dò Dao Dao phải cẩn thận, lời kéo tiểu tể nói tới nói lui không được khi dễ Dao Dao.

Triệu Đạc Trạch vội vàng đáp ứng.

- Dao Dao, nàng muốn gặp người.

- Ai?

- "Tẩu tử" chết bệnh của ta.

Sau khi Tiêu Duệ Hoa hồi kinh, vài ngày sau truyền ra tin tức Khương Lộ Kỳ chết bệnh, từ nay về sau Khương Lộ Dao không nghe ai nói tới tin tức gì về Khương Lộ Kỳ.

Vĩnh Ninh hầu đối với chuyện này cũng hờ hững không quan tâm, Khương Lộ Kỳ chết lặng yên không một tiếng động, không ai chú ý.

- Nàng còn sống?

- Ca ca vẫn không thể xuống tay, hiện giờ nàng ở chùa miếu khổ tu, pháp danh Hồi Trần.

Khương Lộ Dao suy nghĩ, nói:

- Nếu người đã nói, ta sẽ đi gặp nàng.

Trên đường rời khỏi kinh thành, Yến Thân vương phi đi tới Thanh Tu Tự, tuy hành trang đơn giản, nhưng Thân vương phi giá lâm vẫn có hiệu quả rất chấn động, đặc biệt là Thanh Tu Tự vốn chỉ là một am ni cô vô danh.

Khương Lộ Kỳ đầu tóc đã cạo, toàn thân xuyên tăng y, trên đầu đội mũ ni cô.

Sau khi nhìn thấy Khương Lộ Dao, ánh mắt có chút mờ đi, kiếp này Khương Lộ Dao càng thêm phú quý, thậm chí còn loá mắt hơn kiếp trước.

- Người muốn nói cái gì?

Khương Lộ Dao sai hạ nhân lui ra ngoài, hỏi Khương Lộ Kỳ:

- Người nhờ tẩu tử đưa tin cho ta, chắc không phải chỉ muốn ngây ngốc nhìn ta.

- Vì sao? Vì sao hắt lại làm Yến Thân vương? Còn về bắc cương? Hắt rõ ràng là súc sinh không bằng heo chó, tàn nhẫn vô tình, phong lưu háo sắc...sao người làm được?

Đây là chuyện mà Khương Lộ Kỳ không thể tiếp thu, sao Triệu Đặc Trạch có thể công thành danh toại?

- Là người nhìn không thấy ưu điểm của hắt mà thôi. Câu đầu tiên trong Tam Tự Kinh, nhân chi sơ, tính bản thiện. Vì trải qua thơ ấu quá đau khổ, trong đầu bị cừu hận tràn ngập, vương gia có chút cực đoan, âm ngoan,

những vương gia cũng có rất nhiều sở trường, người không thấy được, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để trợ giúp vương gia.

- ... Người thấy được? Người giúp hãn?

- Cần thận quan sát vẫn có thể nhìn ra, trước kia ta từng nói, người không biết sống, không biết tình cảm phu thê khi ở chung, cho nên người rơi xuống ngày hôm nay, ta không hề cảm thấy đồng tình với người. Thật ra người cũng rất may mắn, gặp phải Tiêu Duệ Hoa, nếu đổi lại là người khác, người làm những chuyện như vậy, có thể còn mạng sao? Ta không biết vì sao người luôn luôn chấp nhất, những chuyện đó ta không hiểu, sao người cứ chấp nhất vương gia là súc sinh...Nhưng ta biết, người chưa bao giờ hiểu Tiêu đại nhân, cùng không vì hãn mà suy nghĩ.

Khương Lộ Kỳ tuyệt vọng nhắm mắt, lẩm bẩm nói:

- Nhân chi sơ, tính bản thiện, nhân chi sơ, tính bản thiện, ha ha, thì ra là ta mắt mù không nhìn thấy hào quang của hãn...

Khương Lộ Dao thấy không còn lý do gì để ở lại đây, nên nói, nàng đã nói, Khương Lộ Kỳ muốn nghĩ như thế nào, nàng cũng không muốn biết.

Ở ngoài cửa Thanh Tu Tự, Yến Thân vương ôm thể tử tới đón vương phi, Khương Lộ Kỳ nhìn thấy, phu thê bọn họ nắm tay xuống núi, Triệu Đặc Trạch thân xuyên măng bào Thân vương vĩ ngạn bất phàm, khuôn mặt lãnh ngạnh nhìn Khương Lộ Dao lại lộ ra sùng nịch cùng ôn nhu.

Điều này tương tự Tiêu Duệ Hoa ở kiếp trước?

Quốc cữu Tiêu Duệ Hoa đối xử tàn nhẫn vô tình với đối thủ, nhưng lúc đối mặt với ái thê, luôn sẵn sóc, ôn nhu.

Tiêu Duệ Hoa cùng Triệu Đặc Trạch tính tình khác nhau, nhưng Khương Lộ Dao đều có được sự thật lòng của bọn họ, Khương Lộ Kỳ cười khổ.

- Có lẽ ta thật sự không biết sống.

Lúc này nàng không còn oán hận Khương Lộ Dao, ở trong nghịch cảnh, Khương Lộ Dao vẫn có thể cùng Triệu Đặc Trạch đi ra, ngược lại còn đạt được phú quý, Khương Lộ Kỳ biết nàng làm không được, kiếp trước nàng còn không thắng được Tần vương phi.

- Nghe nói, hoàng thượng đã hạ chỉ, lập đích tử Triệu Đặc Dật làm Tần vương thế tử.

- Các người nghe nói sao? Chuyện Tần vương phủ hoán tử? Yến Thân vương điện hạ hiện giờ trước kia cứ nghĩ là đích tử, nhưng thật ra hẳn là thứ tử, bị Tần vương đích phi đổi thân phận, từ khi biết chuyện hoán tử, tiên Yến Thân vương không có nhi tử kế thừa, vì tiên Yến Thân vương thương hại hẳn, mới quá kế hẳn làm nhi tử nối dòng.

- Không phải thương hại, người không nghe nói phụ tử bọn họ cảm tình rất sâu sao?

- Lúc ở tang lễ của tiên Yến Thân vương, Yến Thân vương chảy ra huyết lệ, ai không nói Yến Thân vương là hiếu tử?

- Hiện giờ người hối hận nhất chính là Tần vương, hẳn luôn coi khinh Yến Thân vương, nghe nói vì hoàng thượng hạ chỉ lập thế tử, Tần vương phủ náo loạn rất náo nhiệt, Tần vương phi thiếu chút nữa...Ném cái bàn.

Bên tai Khương Lộ Kỳ tràn ngập lời nghị luận bên dưới chân núi, chậm rãi suy nghĩ, Tần vương phi bại, không chỉ bại vì Khương Lộ Dao, còn bại vì Hoàn Nương.

Thì ra, vận mệnh của Triệu Đặc Dật cũng không phải không thể thay đổi.

Thì ra, Tần vương phi cũng sẽ bị đánh bại.

Đáng tiếc, người đánh bại Tần vương phi người không phải là Khương Lộ Kỳ.

- Dao Dao, nơi này là bắc cương, là đất phong của chúng ta, cũng là căn cơ để chúng ta quật khởi.

Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao ngồi chung một con ngựa, Khương Lộ Dao ngồi phía trước, Triệu Đạc Trạch ôm eo nàng, hai người nhìn chăm chú tình cảnh trống trải phía trước.

Hắn giơ lên roi ngựa rất có khí thế chỉ điểm giang sơn:

- Mùa thu năm nay, ta sẽ cùng Man tộc đại chiến một trận, đoạt lại quyền khống chế bắc cương, chỉ cần có ta ở đây, đừng ai mơ tưởng xâm nhập đất phong của chúng ta như chỗ không người.

- Năm nay phải đánh sao?

- Ừ.

Triệu Đạc Trạch gật đầu, nhin xuống sự hiều chiến sôi trào:

- Lúc lão Tần vương còn sống, Man tộc không dám tiến binh, Dao Dao, trước mắt nàng là mảnh đất trống trải, nhưng vùi lấp rất nhiều thi cốt.

- Nếu người tự tin, đánh đi.

Khương Lộ Dao quay đầu lại cười nói:

- Ta tin tưởng A Trạch có thể dùng một trận chiến trấn kinh thiên hạ, lãnh binh tác chiến rất hấp dẫn người, có thể sẽ khiến nhiều người ái mộ.

- Không có nàng, sẽ không có ta ngày hôm nay.

Triệu Đạc Trạch hôn Khương Lộ Dao:

- Dao Dao, có thể thú được nàng, là điều may mắn nhất trong cuộc đời này.

- Có thể gả cho A Trạch, là vinh hạnh của ta, cho nên chúng ta là trời sinh một đôi.

Mùa thu năm đó Yến Thân vương đánh đuổi Man tộc.

Lúc nguy cơ, Yến Thân vương lãnh binh chống lại Man tộc, mai phục tuyến đường, đánh nát chủ lực của Man tộc, truy địch hơn tám trăm dặm, uy danh rung trời.

Đây cũng chiến quả to lớn sau khi tam đại danh soái tác chiến với Man tộc, Yến Thân vương uy danh truyền khắp thiên hạ!

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 131+1: Kết Cục

Man tộc giống như cổ ý tuyên dương Yến Thân vương hiếu chiến, chủ động lui về sau ngàn dặm, kể từ đó, Yến Thân vương uy danh càng tăng.

Khi tin chiến thắng đưa đến kinh thành, hoàng đế cao hứng, nhưng lại có vài phần lo lắng.

Lúc Man tộc tiến công, tướng lĩnh ở đất phong của Yến Thân vương gặp Man tộc phục kích kinh hoảng bỏ chạy, khiến hoàng đế tức giận hết sức, cũng lo lắng Yến Thân vương gặp nguy hiểm, hoàng đế đốc thúc tổng binh cứu viện Yến Thân vương nhất mạch.

Nghiêm lệnh mặc kệ như thế nào cũng phải cứu phu thê Yến Thân vương.

Chỉ là hoàng đế không ngờ Yến Thân vương chỉ dựa vào tàn binh cùng bá tánh ở bắc cương, không chỉ bảo vệ đất phong, còn đánh lui Man tộc đến ngàn dặm, lúc binh lực đối lập cách xa, có thể đại thắng, hoàng đế rất cao hứng, nhưng cũng lo lắng cho thái tử.

Hắn không nghĩ Yến Thân vương sẽ mưu phản, chỉ là lo lắng thái tử vô năng không thể so với Yến Thân vương có chiến công lớn lao.

Dù hoàng đế rất tán thưởng Yến Thân vương, phong thưởng rất nhiều, nhưng lại hạ lệnh phu thê Yến Thân Vương hồi kinh báo cáo công tác.

Hoàng thượng điều lệnh, Yến Thân vương không dám không đi, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra, hoàng đế gọi Yến Thân vương hồi kinh báo

cáo công tác cũng không phải là chuyện tốt, có khả năng muốn Yến Thân vương phụ tá thái tử.

Nếu Yến Thân vương hồi kinh phụ tá thái tử, như vậy hẳn sẽ mất quyền khống chế đất phong.

Nhưng nếu Yến Thân vương không trở về kinh, hoàng đế sẽ hoài nghi hẳn có dị tâm, rất có khả năng sẽ sai tổng binh bắt Yến Thân vương, hơn nữa còn xuất binh trấn áp Yến Thân vương Triệu Đặc Trạch.

Yến Thân vương ở đất phong cực kỳ thiếu lương thực, phần lớn đều vận chuyển từ kinh thành, một khi hoàng đế lấy lương thực áp trụ Triệu Đặc Trạch, dù hẳn có dũng mãnh hiếu chiến, dụng binh như thần cũng không thể chống lại triều đình.

Đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước hoàng đế dám thả Yến Thân vương về đất phong.

Thánh chỉ xuất phát từ kinh thành, ở đất phong Triệu Đặc Trạch cũng nhận được tin tức, thư phòng trong vương phủ đốt đèn suốt đêm, Triệu Đặc Trạch cùng thuộc hạ, mưu sĩ nghiên cứu phải làm sao bây giờ.

Nghiêm khắc mà nói, lúc này Triệu Đặc Trạch không muốn hồi kinh, dù hẳn có thể từ kinh thành trở về đất phong, cũng trì hoãn chuyện xây dựng đất phong.

- Ý tứ của các người, bốn vương chỉ có thể hồi kinh?

- Man tộc lui về phía sau ngàn dặm, hiện giờ xem ra cũng không phải là sợ vương gia, mà là có người ra chủ ý giúp Man tộc, ý đồ muốn hoàng thượng triệu hồi vương gia hồi kinh.

Triệu Đặc Trạch vừa nghe lời này, tức giận nói:

- Bốn vương đã từng nói, Man tộc sẽ không vì một lần tan tác liền lui về phía sau, bọn họ chưa tới lúc dầu hết đèn tắt.

Một phen tuyên truyền, Triệu Đạc Trạch thành anh hùng bức lui Man tộc, tuy hãn được thanh danh, nhưng sắp nhận thánh chỉ hồi kinh.

Ngày tháng ở đất phong tự tại hơn ở kinh thành rất nhiều, lúc này Triệu Đạc Trạch không muốn trở lại kinh thành trôi qua ngày tháng bị quản chế.

Mưu sĩ vội thỉnh tội, Triệu Đạc Trạch nói:

- Tiên sinh không cần như thế, nếu không phải tiên sinh dùng kế sách lừa tướng lĩnh mà triều đình phái đến đất phong rồi đi, bốn vương cũng không có cơ hội nắm giữ chiến cuộc.

Lúc Man tộc tiến công, triều đình phái tướng lĩnh tới đất phong nhưng sợ hãi bỏ trốn là vì trúng kế diệu hồ ly sơn của Triệu Đạc Trạch, sau đó Triệu Đạc Trạch lại mai phục, mặc dù bọn họ có người may mắn trốn về kinh thành, cũng không thể giải thích rõ ràng.

Hoàng đế phạt nghiêm trọng võ tướng bỏ trốn, võ tướng chạy về kinh thành phần lớn đều bị xử trảm.

- Chờ đến lúc thánh chỉ tới đất phong, bốn vương sẽ phụng chỉ hồi kinh.

Triệu Đạc Trạch bất đắc dĩ hạ quyết định này, thực lực của hãn còn chưa đủ chống lại kinh thành.

- Vương phi điện hạ.

- Mưu sĩ còn ở đây không?

- Dạ còn.

Khương Lộ Dao đứng ngoài cửa thư phòng, nói:

- Người vào thông bẩm với vương gia một tiếng, ta muốn cầu kiến hần.

- Dạ.

Thị vệ xoay người vào thư phòng, vương gia chỉ sủng ái chuyên nhất một mình vương phi, toàn bộ đất phong này không ai không biết, không ai không hiểu.

Yến Thân vương quyền cao chức trọng, trước sau không chịu nạp thiếp, chỉ thủ một mình vương phi.

- Để vương phi tiến vào.

Triệu Đạc Trạch nghe Khương Lộ Dao tới đây, vội vàng đứng dậy đi đón, trước kia Khương Lộ Dao có gì cũng trực tiếp tiến vào thư phòng, từ lúc hần có nhiều thủ hạ mưu sĩ, Khương Lộ Dao rất ít vào thư phòng, dù có tới cũng sẽ sai người thông bẩm.

Mưu sĩ hiểu ý cáo lui, không dám quấy rầy vương gia cùng vương phi.

Triệu Đạc Trạch ôm ái thê:

- Dao Dao muốn trở lại kinh thành sao?

- Không phải muốn, mà là bắt buộc trở về, không phải sao?

- Ừ, bắt buộc trở về.

Triệu Đạc Trạch buồn bã nói:

- Trở về cũng tốt, tiểu hồ cũng nên nhìn thấy nhạc phụ, ta...Cũng nhớ nhạc phụ đại nhân.

Trừ chuyện lương thực ra, toàn gia Khương nhị gia cũng là nhược điểm quan trọng để hoàng thượng kiểm chế Triệu Đạc Trạch.

Triệu Đạc Trạch đã không còn tình cảm với Tần vương, hiện giờ Khương nhị gia là người mà Triệu Đạc Trạch muốn hiếu thuận nhất.

- Nào có gì mà bắt buộc phải trở về? Nếu người không muốn trở về, ta tìm cho người một biện pháp.

- Dao Dao.

Triệu Đạc Trạch đã ổn trọng hơn xưa, sau khi có tiểu hổ, hãn bắt đầu để chòm râu, sau khi nắm giữ đất phong, hãn càng ngày càng hiện ra phong thái phiên vương quyền cao chức trọng, khiến người khác không dám thân cận.

- Nàng có biện pháp?

- Ta nói ra, người thử nghe một chút, có thể sử dụng thì dùng, không dùng được chúng ta lại nghĩ cách khác, thật ra lưu lại đất phong rất đơn giản, chỉ cần có lý do khiến hoàng thượng tán thành, là A Trạch có thể lưu lại.

- Bệ hạ sẽ không dễ dàng đáp ứng, Man tộc không dùng được, lúc này bọn họ sẽ không tiến binh, đất phong thái bình, ta có ở đây hay không cũng thế.

- Dùng biện pháp dụ dỗ Man tộc tiến công, nhưng biện pháp này lại không thể thực hiện.

Khương Lộ Dao nói:

- Vương gia không nghĩ tới chuyện chủ động xuất kích sao?

- Ai nói ta không nghĩ tới, chủ động xuất kích cũng phải có lý do, nếu không bệ hạ sẽ không tin tưởng, không cẩn thận có thể khiến nhạc phụ gặp nguy hiểm.

- Ta là nữ nhi của phụ thân, ta càng để ý bọn họ nhiều hơn. Chúng ta ở đất phong vững như thái sơn, hoàng thượng sẽ không dễ dàng nhắm vào phụ thân ta.

Khương Lộ Dao cong khóe môi, hỏi ngược lại:

- Có thứ gì mà bệ hạ muốn có, mà không thể có?

Triệu Đặc Trạch nhú mày, muốn có, lại không cách nào có được?

- Có sao?

- A Trạch suy nghĩ kỹ xem.

- Nghĩ, ta nghĩ.

Triệu Đặc Trạch thấy Khương Lộ Dao cầm quan ấn Yến Thân vương, đột nhiên linh quang chợt lóe:

- Nàng nói là ngọc tỷ truyền quốc?

- Không sai, chính là ngọc tỷ truyền quốc.

Khương Lộ Dao khen hôn thưởng Triệu Đặc Trạch:

- Tuy ta không nghĩ ngọc tỷ truyền quốc là trân bảo hiếm có, nhưng hoàng thượng lại không nghĩ như vậy.

Từ lúc Đức Tông để qua loa thân chinh đánh mất ngọc tỷ truyền quốc, hoàng thượng đăng cơ không lúc nào không nghĩ tìm lại ngọc tỷ truyền quốc.

Có ngọc tỷ truyền quốc mới là đế vương chính thống.

- Ý của nàng là ngọc tỷ truyền quốc ở trong tay Man tộc? Không đúng, như vậy quá rõ ràng, không thể khiến hoàng thượng tin tưởng, huống chi ta

nghe nói ngọc tỷ truyền quốc lưu lạc bên ngoài, không nghe nói là nằm trong tay Man tộc.

- Lưu lạc bên ngoài a.

Khương Lộ Dao đặt ngón tay lên bản đồ:

- Vương gia xem đảo quốc có phải là nơi có được ngọc tỷ truyền quốc?

- Đảo quốc?

Triệu Đặc Trạch suy nghĩ sâu xa, càng nghĩ càng thấy có khả năng:

- Ý kiến hay.

Triệu Đặc Trạch kích động hôn môi Khương Lộ Dao:

- Một mũi tên trúng vài con nhạn, quả nhiên là chủ ý hay.

- Trước đó vài ngày, Ta nghe nói người trên đảo quốc nói cái gì mà tiến binh Trung Nguyên, tử chiến cùng Đại Minh, nói Đại Minh không phải chính thống, bọn họ mới là... Vì vậy mới đột nhiên nhớ tới, lúc Đức Tông đế tại vị, đảo quốc đã từng dùng công chúa hòa thân, nghe nói vị công chúa kia chính là sủng phi cố động Đức Tông đế thân chinh, sau khi Đức Tông đế bại binh, nàng biến mất cùng ngọc tỷ truyền quốc. Đương nhiên loại này, chỉ là lời đồn đãi về ngọc tỷ truyền quốc, nếu muốn hoàng thượng tin tưởng, để đảo quốc cùng Đại Minh khai chiến, A Trạch còn phải suy xét chu toàn.

Đảo quốc ở phía tây nam giáp đất phong của Yến Thân vương, vẫn luôn ở trên biển, cũng vì tứ phía là biển, Đại Minh vài lần chinh phạt đều vô cơ mà chết, đảo quốc có chiến hạm hoàn mỹ hơn Đại Minh, tình hình lúc ấy đảo quốc cũng mang vài chiến hạm ra sẵn vào biên giới, tuy rất nhanh liền lui về, nhưng Đại Minh không chịu được quấy nhiễu.

Nếu không phải vì Man tộc là đại địch, thì hoàng đế Đại Minh đã sớm tập trung lực lượng xử trí đảo quốc.

Trước kia thả cho đảo quốc một con đường, hiện giờ có cơ về ngọc tỷ truyền quốc, đang lúc Man tộc lui về sau ngàn dặm, cũng vừa lúc là cơ hội chinh phạt đảo quốc.

Nếu luận về kinh nghiệm giao tranh cùng đảo quốc, bá tánh ở đất phong của Yến Thân vương chỉ có lên tiếng tán đồng.

Đảo quốc còn có một thứ rất quan trọng chính là lương thực, nếu Triệu Đạc Trạch có thể nắm giữ đảo quốc trong tay, hẳn sẽ có một kho lương thực ổn định, không bao giờ bị triều đình kiểm chế lương thực.

Nếu Triệu Đạc Trạch tìm được ngọc tỷ truyền quốc, thanh danh của hắn sẽ càng vang dội.

- Dao Dao, sao nàng lại nghĩ đến?

- Không phải công chúa đảo quốc rất coi trọng người sao?

Khương Lộ Dao bĩu môi nói:

- Tuy người không động tâm, nhưng ta hận người nào dám tranh đoạt A Trạch với ta, công chúa ở đảo quốc cũng thế, nếu tiêu diệt đảo quốc, ta muốn xem thử xem nàng còn gì để dựa vào mà tranh với ta? Nghĩ nàng là công chúa, ta liền sợ nàng?

Triệu Đạc Trạch như ăn phải mật, ngọt ngào vô cùng:

- Nếu không có ngọc tỷ truyền quốc...

Triệu Đạc Trạch cùng Khương Lộ Dao đều nhìn nhau, cười nói:

- Nhất định có.

Nếu đảo quốc thật sự không có, cũng có thể làm giả. Ngọc tỷ truyền quốc chỉ là tượng trưng cho đế vị mà thôi, Hoà thị bích khó được, xấp xỉ với Hoà thị bích cũng không phải không tìm được.

(Yul: Hoà thị bích có nghĩa là ngọc bích họ Hoà, là một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc. Nó không chỉ nổi tiếng là một viên ngọc hoàn hảo, ghi nhiều dấu ấn trong lịch sử mà còn được sử dụng như một đối tượng trong nhiều thành ngữ ở các nước Đông Á.)

- Mời mưu sĩ đến đây, bốn vương có chuyện cần nói...

Triệu Đạc Trạch áy náy nhìn Dao Dao:

- Ta...

- Ta mệt nhọc, A Trạch cứ làm việc đi, ta ôm tiểu hổ đi ngủ.

- Dao Dao đợi thêm một chút, về sau ta sẽ chuyên tâm ở bên nàng.

Triệu Đạc Trạch nắm chặt tay Khương Lộ Dao, càng thêm áy náy, hẳn không chỉ có lỗi với kiều thê, càng có lỗi với tiểu hổ.

Từ sau khi tới đất phong, hẳn vẫn luôn bận rộn không ngừng, giống như luôn xử lý không hết việc.

- Ta cùng nhi tử cũng không thiếu ăn thiếu uống, ngày tháng trôi qua cũng bình an, chỉ là tiểu hổ nói rất nhớ người, A Trạch, nhi tử không thể không có phụ thân bầu bạn, nuôi nấng.

- Ta nhớ kỹ.

- Còn có chính là...Nơi này, nơi này.

Khương Lộ Dao chỉ mấy vị trí trên bản đồ:

- Ta đã hỏi nông phu làm ruộng, bọn họ cũng tự đi khảo sát, nếu khai hoang mấy chỗ đất đai này, có thể giải quyết hơn phân nửa khuyết thiếu lương thực. Khai hoang thế nào, phải tự A Trạch quyết định, ta kiến nghị áp dụng phương thức liên hợp, cũng muốn cho các đại gia tộc ở bắc cương có một chút ưu việt, như thế bọn họ mới có thể kiên định đứng bên người A Trạch. Ích lợi liên hợp, còn đáng tin hơn hôn nhân.

- Dao Dao...

- Ta nói sai rồi sao? Gần đây đám người kia không ít lần mở tiệc khoản đãi Yến Thân vương, còn để nữ nhi của mình xuất đầu lộ diện, còn không phải là muốn vào vương phủ làm trắc phi?

Triệu Đạc Trạch vỗ trán nói:

- Dao Dao nghĩ ra này đó, chỉ vì không muốn người khác tiến vào vương phủ?

- Người là của ta, sao ta phải cho người khác hưởng?

Khương Lộ Dao đúng tình hợp lý nói:

- Ta không thể chờ A Trạch cự tuyệt.

Trước giờ Khương Lộ Dao luôn là người nắm quyền chủ động.

- Ta nói những gì với Dao Dao, vĩnh viễn không quên.

Triệu Đạc Trạch ôm Khương Lộ Dao:

- Ta vĩnh viễn chỉ có một mình nàng, cho dù ta bước lên ngôi vị hoàng đế, cũng chỉ có một mình Dao Dao.

Triệu Đạc Trạch hiểu rõ, nếu không có Dao Dao, hẳn sẽ không có ngày hôm nay, hẳn cảm kích Dao Dao, đồng thời cũng quyến luyến Dao Dao

không rời không bỏ hẳn.

Dao Dao cho hẳn một cơ hội làm người tốt, không để hẳn đi lên con đường tà đạo.

HẦU MÔN KIÊU NỮ

Đào Lý Mặc Ngôn

dtv-ebook.com

Chương 131+2: Kết Cục 2

Trước khi thánh chỉ tới Yến Thân vương phủ, trong kinh thành, đồn đãi về ngọc tỷ truyền quốc, lời đồn đãi nói rằng ngọc tỷ truyền quốc đang ở đảo quốc, có rất nhiều người chính mắt chứng thực, đảo quốc có ngọc tỷ truyền quốc, chính là ngọc tỷ trộm từ trong tay Đại Minh Đức Tông đế.

Ngọc tỷ truyền quốc tượng trưng cho vận mệnh của quốc gia, cũng là tín ngưỡng của bá tánh đối với hoàng quyền.

Không có tin tức cũng thôi, một khi nghe nói ngọc tỷ truyền quốc hiện thân, toàn bộ bá tánh Đại Minh như phát điên, sôi nổi ngóng trông hoàng thượng hạ lệnh, chinh phạt đảo quốc, đoạt lại ngọc tỷ truyền quốc.

Hoàng đế ở trên triều, được đại thần kiến nghị, tạm hoãn chuyện Yến Thân vương hồi kinh, mệnh Yến Thân vương liên hợp với tướng lĩnh do hoàng đế phái tới, cùng đi chinh phạt đảo quốc, cần phải đem ngọc tỷ truyền quốc trở về Trung Nguyên.

Triệu Đạc Trạch thông qua chuyện này có thêm cơ hội củng cố căn cơ, có mưu sĩ kiến nghị, Triệu Đạc Trạch phái người bí mật ám sát Thánh Nữ ở đảo quốc, cũng chính là vị công chúa muốn gả cho Triệu Đạc Trạch, chuyện này khiến đảo quốc bùng nổ, bọn họ tích cực chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị tấn công Đại Minh.

Đảo quốc trải qua hơn hai trăm năm nỗ lực, đã tích góp không ít của cải, ngọc tỷ truyền quốc lại hiện thân ở đảo quốc, khiến bọn họ cho rằng bọn họ mới là thiên mệnh.

Vì vậy trận tranh đoạt ngọc tỷ truyền quốc diễn ra suốt ba năm.

Trong lúc chiến tranh, vài lần giăng co, đảo quốc dựa vào ưu thế hải quân chiến hạm không ít lần khiến Triệu Đạc Trạch chịu khổ, cục diện nhất thời lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Lúc nguy hiểm nhất, Yến Thân vương đột nhiên nghiên cứu ra một loại chiến hạm kiểu mới, nhanh chóng chế tạo, hơn nữa ở trong trận hải chiến đại phát thần uy, đem hai bên chiến hạm đối lập kéo thành ngang tay.

Sau đó là giai đoạn giăng co, Man tộc nhân cơ hội này tiến công, Triệu Đạc Trạch vẫn đứng vững, tuy hai mặt đều là thù địch, nhưng vẫn có thể bảo vệ đất phong, bảo vệ xung quanh kinh thành bắc cương.

Lúc nguy hiểm nhất, hoàng thượng thậm chí còn hạ lệnh Yến Thân vương từ bỏ, rút về kinh thành.

Nhưng Triệu Đạc Trạch lấy một thân hạo nhiên chính khí từ chối hoàng thượng hậu ái, hẳn là người hoàng thất, bảo hộ ranh giới Đại Minh có chết cũng không oán.

Hoàng đế có thể nói cái gì?

Chỉ có thể tiếp tục duy trì Triệu Đạc Trạch đánh tiếp, nếu lúc này hẳn mệnh lệnh Triệu Đạc Trạch rút quân, bá tánh trong thiên hạ sẽ nghĩ hẳn thế nào?

Lúc này hoàng đế đã già, đã không còn là đế vương tráng niên quyết đoán.

Hắn đã vô lực khống chế toàn cục, chỉ có thể thừa dịp còn chút ít thời gian, giáo dưỡng thái tử... Vì thái tử tuyển đại thần phụ chính.

Thái tử là nhi tử của hoàng đế lúc tuổi già, từ lúc sinh ra thân thể đã không tốt, tuy không đến mức có tật xấu, nhưng bị hoàng đế buộc phải học tập xử lý triều chính, khiến thái tử khổ không nói nổi.

Còn thập lục hoàng tử cũng luôn hướng tới vị trí thái tử, lúc hoàng đế không để ý, lại lần nữa trình diễn cuộc chiến tranh đoạt.

Ba năm qua, thực lực của Yến Thân vương càng đánh càng cường, binh lực thủ hạ vô cùng tinh nhuệ, đất phong tạo ra lương thực cũng có thể miễn cưỡng tự cung tự cấp, thậm chí ở đất phong còn gieo trồng rất nhiều loại hạt giống nông sản lấy từ đảo quốc, những cái đó đều là cây nông nghiệp.

Hoàng đế nhìn Yến Thân vương từ ấu hổ trở thành mãnh hổ mà không thể làm gì.

Không phải không có người kiến nghị hoàng đế gọi Yến Thân vương phi cùng thế tử vào kinh thành, cũng không phải hoàng đế không suy nghĩ, mà là không dám...

Dù dùng đám người Khương nhị gia làm con tin, Khương Lộ Dao không thể không hồi kinh, nhưng Triệu Đặc Trạch đâu?

Sao hắn có thể khoanh tay chịu chết?

Đối với một người đã bộc lộ dã tâm, thê tử, nhi tử, nhạc phụ so với xưng vương xưng bá có là cái gì?

Có đôi khi hoàng đế cũng tự cân nhắc, nếu hắn là Triệu Đặc Trạch, cũng sẽ lựa chọn bá nghiệp.

Sau khi chiến tranh kết thúc thắng lợi, hoàng đế bị cảm phong hàn, long thể bất kham, ốm đau trên giường...

Hoàng đế cũng đã đi tới sinh mệnh cuối cùng.

Mấy năm gần đây, Tiêu Duệ Hoa vì quan hệ cùng Yến Thân vương, con đường làm quan cũng không thuận lợi.

Hoàng thượng nghi ngờ hãn, nhưng vì hãn có tài hoa, có một số việc người khác xử trí không được, hãn có thể làm được.

Hãn ở trong sĩ lâm rất có danh vọng, ở Giang Nam cũng có thanh danh tốt, hoàng thượng đã dưỡng hổ vi hoạn, đương nhiên sẽ không xử trí Tiêu Duệ Hoa, kích khởi càng nhiều làn sóng phản đối.

Vì vậy tuy Tiêu Duệ Hoa bị hoàng đế áp chế chức quan, nhưng sức ảnh hưởng ở trong triều dã cũng không yếu.

Lúc này Tiêu Duệ Hoa thông qua chuyện hoàng thượng nhiễm bệnh, nắm bắt cơ hội, khiến thái tử bị hủy thanh danh.

Vì thế, hãn truyền tin tức tới Triệu Đặc Trạch đang chinh chiến, nói hãn mau khởi động chiến tranh.

Đồng thời hãn đem tin tức thái tử diện hạ dan díu với quý nhân mới tiến cung rải rác ra ngoài, cũng hàm ẩn chỉ ra nguyên nhân khiến hoàng thượng bệnh nặng, không phải ngẫu nhiên bị nhiễm phong hàn, mà là bị tin tức thái tử dan díu với quý nhân mà tức giận tới bệnh.

Sau khi thập lục hoàng tử nghe được tin tức, lập tức tiến cung cầu kiến hoàng đế, đem chứng cứ từ đầu tới cuối nói cho hoàng đế biết.

Hoàng đế thân thể đã không tốt còn bị hai đứa nghịch tử tức chết, chống đỡ không được, vài lần lâm vào hôn mê.

- Bệ hạ, thần tới rồi.

- Khương Thừa Nghĩa, trăm đối với người như thế nào?

- Bệ hạ đối xử với thần rất tốt.

Khương nhị gia quỳ gối trước mặt hoàng thượng, nói:

- Thần cảm kích bệ hạ hậu ái.

Khuôn mặt hoàng đế hiện rõ bệnh trạng, nhưng ánh mắt có thần:

- Trẫm muốn người gọi nữ nhi cùng tiểu tể của người trở về kinh thành, người làm được không?

- Thần...Thần không làm được.

- Người lớn mật.

- Thần thà đem mệnh này trả cho bệ hạ, cũng không muốn hại Dao Dao cùng A Trạch.

- Được, vậy trẫm muốn mạng của người trước, sau đó để nữ nhi cùng tiểu tể của người xuống làm bạn với người!

Hoàng đế cao giọng nói:

- Người đâu, xử tử Khương Thừa Nghĩa.

Khương nhị gia chậm rãi nhắm mắt, đứng lên chạy như điên đến bên ngự án, cầm lấy bình rượu:

- Bệ hạ, người đã quên, người đã khâm điểm ta là Dương Soái. Binh lính kinh thành và vùng lân cận là năm đó ta dẫn bọn họ từ Đại Đồng trở về kinh thành, bọn họ sẽ không giết ta, hơn nữa...Nữ nhi cùng tiểu tể của ta, đã trở lại.

- Cái gì?

- Bệ hạ, người thua.

Ai cũng không thể ngờ, Triệu Đạc Trạch lại lên quay về kinh thành. Hơn nữa đã an bài hết thảy.

Tuy mấy năm nay hãn chưa từng thống lĩnh Thần Cơ Doanh bảo vệ xung quanh kinh thành, nhưng Thần Cơ Doanh vẫn coi Triệu Đạc Trạch là Chỉ Huy Sứ, bá tánh trong kinh thành cũng nhớ rõ trận cung biến năm đó, Yến Thân vương phi ghi đức.

Thừa dịp hoàng đế già nua, muốn điên đảo kinh thành là chuyện vô cùng dễ dàng.

Hoàng đế ngơ ngẩn nhìn Khương nhị gia rất giống Dương Soái, cười khổ nói:

- Thua? Trẫm mà lại thua.

- Bệ hạ, thần không phải Dương Soái, biết rõ trên cổ luôn có lưỡi dao chém đầu mà không biết giãy giụa.

Thanh âm Khương nhị gia trầm thấp:

- A Trạch là huyết mạch tôn thất, trên người chảy huyết thống hoàng tộc, Đại Minh vẫn chưa rơi ra ngoài.

Hoàng đế chậm rãi nhắm mắt, hãn còn Ngự Long Vệ, nhưng cho dù giết Khương nhị gia thì có thể thay đổi cái gì?

- Trẫm muốn biết, hãn đã mưu hoa bao lâu, có phải từ lúc quá kể, hãn đã...

- Bệ hạ, hết thảy bắt đầu từ lúc Yến Thân vương qua đời, năm đó cung biến...Người sai rồi, người chân chính chủ đạo cung biến chính là Yến Thân vương. Hãn muốn chứng minh nhi tử của hãn có thể trấn thủ đất phong, chứng minh hãn có mưu lược đế vương. Nếu người sớm sắc lập

hoàng trưởng tử làm thái tử, có lẽ sẽ không có ngày hôm nay, cũng sẽ không có kết quả thê lương.

- Nhi tử giỏi của trẫm, nhi tử rất giỏi.

Hoàng đế cười ha ha:

- Cũng thế, hiện giờ trẫm đã không còn sức lực, cũng sẽ không hạ chỉ phế thái tử để thành toàn cho A Trạch, trẫm... Trẫm muốn nhìn xem, hắn sẽ làm như thế nào để danh chính ngôn thuận ngồi vào ngôi vị hoàng đế.

Hoàng đế chậm rãi nhắm mắt, trước mắt hiện lên bộ dáng của mấy vị hoàng tử, khoe miệng gọi lên, lão đại, người thắng!

Chuông tang vang lên, hoàng đế Đại Minh trước khi ngọc tử truyền quốc đưa về kinh thành, đã chết bệnh ở Càn Thanh Cung.

Đáng lẽ thái tử đăng cơ, nhưng Tiêu Duệ Hoa lại nói thái tử đức hạnh không đủ, tức chết tiên hoàng, lấy tội danh này ngăn cản thái tử bước lên để vị.

Trên dưới triều dã, không ai dám nói chuyện, vì Yến Thân vương Triệu Đạc Trạch đã dẫn binh mã một đường đi qua Đại Đồng, Đồng Quan, mà Giang Nam...

Cũng có người hưởng ứng, hoàng trưởng tử mới là thiên mệnh đế vương.

Trước kia Triệu Đạc Trạch cùng Tiêu Duệ Hoa mưu tính ở Giang Nam đã có tác dụng.

Yến Thân vương bày ra bộ dáng, không cho hấn đăng cơ, hấn liền đánh vào, tư thế vũ lực đoạt vị.

Tiêu Duệ Hoa nói:

- Vì Đại Minh cơ nghiệp muôn đời, ta tán đồng tiên hoàng trưởng tử kế thừa đế vị.

Triệu vương nhìn khuôn mặt già nua của Tần vương tràn đầy hối hận, hần thở dài nói:

- Ngôi vị hoàng đế là của hoàng huynh.

Các đại thần cũng hiểu rõ, cho dù bọn họ ngăn cản Yến Thân vương đăng cơ, chỉ sợ giang sơn Đại Minh sẽ chia thành những mảnh nhỏ.

Dù sao cũng là huyết mạch hoàng thất, tiên hoàng trưởng tử kế vị cũng là chính thống, tiên hoàng trưởng tử trừ thân phận là trưởng tử ra, vẫn là đích tử duy nhất.

Trong kinh thành trọng thần cung nghênh, phu thê Yến Thân vương cung phụng di ảnh trở lại kinh thành từng bước đi lên đế vị, sử xưng võ tông, hậu nhân xưng hần là Võ đế, cơ nghiệp Đại Minh ở trong tay hần vô cùng hưng thịnh, khai sáng vương triều thịnh thế.

Hậu nhân nói về cuộc đời Võ đế, nghiên cứu thân thế quý dị của hần, nghiên cứu hần đối xử hiếu thuận với nhạc phụ Vĩnh Ninh vương, cùng với nghiên cứu hần cả đời chỉ có một mình Khương hoàng hậu.

Chí hiếu, chí dũng, chí minh là những lời tán dương mà đời sau tung hô Võ đế.

Cũng có rất nhiều người hâm mộ Khương hoàng hậu, Võ đế làm thiên hạ vô phi, các nam nhân cho rằng kiếp này Võ đế đã quá thiệt thòi.

Dù vậy hần vẫn có thể tình nguyện chường thiên hạ, say gối đùi mỹ nhân.

Ai cũng biết lúc Võ đế lâm chung vẫn nhắc mãi nói là:

- Dao Dao, kiếp sau chúng ta vẫn là phu thê.

P/s: Truyện không có phiên ngoại.

Hi vọng các nàng nhận ra cái hay của bộ truyện. Bàn tay vàng không quá buff cao nữ chính, không quá nâng nữ chính toàn năng, cũng k áp dụng quá nhiều kỹ thuật hiện đại vào cổ đại(mấy vụ chế boom chế súng chế thuốc chế vũ khí tùm lung tùm la ý)

Điểm sáng của chuyện là về nam phụ, khai thác xây dựng nhân vật nam phụ ở góc độ lý trí lý tưởng.

Nam phụ không nhây dưng lẳng nhăng, không si tình làm mọi chuyện hi sinh tất cả vì nữ chính, không có kiểu nhất kiến chung tình, nam phụ rất lý trí(điểm cộng cho nv nam phụ) đừng hỏi vì sao nam phụ có những hành động gây tổn hại đến người khác để mưu cầu tiền đồ gấm vóc (người k vì mình trời tru đất diệt) nam phụ tính kế thân nhân của nữ chính, sủng hạnh nữ nhân ở Giang Nam... Đơn giản là hắn là nam nhân cổ đại tục lệ tam thê tứ thiếp đã ăn mòn trong tư tưởng. K ai đáng giá để hắn suy xét hay thay đổi. Nữ chính không đáng, Lộ Kỳ càng không đáng.

Nữ phụ Khương Lộ Kỳ là kiểu người chấp nhất quá khứ, không biết buông bỏ cái đã qua để tiến tới hiện tại, trầm luân trong quá khứ, tự coi bản thân là người bị thua thiệt, vì vậy nàng cảm thấy bản thân đáng giá nhận được sự hào quang của vận mệnh.

Vì bị quá khứ và sự sợ hãi che mờ đôi mắt, nên nàng chỉ có thể thiên cận so sánh được mất, tầm mắt không trông trải hành sự sẽ bị hạn chế chi phối. Nhân sinh cho thêm 1 lần cơ hội, không biết nắm bắt hao phí cơ hội trọng sinh, nàng có kết cục như vậy là do bản thân Không Biết Sống.

Còn Triệu Đặc Dật....quá thiện lương, quá thánh phụ, loại người này mà sống ở hiện đại cái xương cũng không còn sẽ bị lợi dụng triệt để... Bản tính đã ăn sâu vào xương cốt, muốn a thay đổi tư tưởng cao cả hi sinh vì quốc gia, không phải ngày một ngày hai là làm được, có người thân như a cũng

đáng lo, ở cổ đại thì sợ chết lây, ở hiện đại thì sợ bị lừa lây may là kiếp này a thú được Hoàn Nương. Chứ kiếp trước a bị đứt gân chân gân tay, mù đôi mắt dù không chết nhưng không có tước vị thế tử, bị Tần vương phi lợi dụng triệt để đến lúc chết, a làm quân sư đưa ra chiến thuật giúp tam tử của Tần vương phi lập công. Chết trong cô độc, không được ghi nhận công lao đóng góp.

Yến Thân vương, hoàng đế, Tần vương phi qua câu chuyện chúng ta có thể lý giải những hành động và suy nghĩ của những nhân vật này. Ai cũng đáng thương đáng trách... Sao có thể không tranh? Tranh đấu đã là thiên tính.

Mất một chặn đường khá dài để đến hồi kết. Dù có lúc ta tắt đèn bỏ đi, các nàng vẫn theo dõi và ủng hộ ta.

Dù ta biết truyện này hoàn ta sẽ mất 1 số lượng người theo dõi và ủng hộ (mếu máo), ai cũng thích đọc truyện đã hoàn hoặc gần hoàn, ít ai theo một bộ truyện mới bắt đầu được mấy chương... Ta rất buồn đây. Các nàng đọc truyện ở wattpad ủng hộ ta với, tìn thấy đọc ở mấy web kia thôi

Nhưng dù sao ta cũng cảm ơn các tình yêu nhiều nhiều lắm, ta sẽ edit tiếp các nàng sẽ ở lại chứ? Vote chấm 1 cái cho ta biết các nàng đã để dấu chân lại nhé. Hẹn gặp các tình yêu ở những bộ tiếp theo.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Văn Án

Chương 1+2: Phiên Toái

Chương 2: Thân Nhân

Chương 3: Chính Thê

Chương 4: Giả Sở Sách

Chương 5: Thân Phụ

Chương 6: Mưu Hoa

Chương 7: Thảo Thuận

Chương 8: Mừng Thọ

Chương 9: Quý Nhân

Chương 10: Tao Ngộ

Chương 11: Thằng Thẩn

Chương 12: Ngả Bài

Chương 13: Sáng Sớm

Chương 14: Xâm Nhập

Chương 15: Duyên Phận

Chương 16: Bảo Tàng

Chương 17: Tâm Tư

Chương 18: Khắc Tinh

Chương 19: Bí Tích

Chương 20: Đề Điểm

Chương 21: Kiến Nghị

Chương 22: Gièm Pha

Chương 23: Sau Lưng

Chương 24: Ký Danh

Chương 25+1: Lập Uy_(1)

Chương 25+2: Lập Uy_(2)

[Chương 26: Tổ Phụ](#)
[Chương 27: Hôn Ước](#)
[Chương 27+2: Hôn Ước \(2\)](#)
[Chương 28: Đấu Tranh](#)
[Chương 29: Mưu Hoa](#)
[Chương 30: Tần Vương Phủ](#)
[Chương 31+1: Tần Vương Thế Tử \(1\)](#)
[Chương 31+2: Tần Vương Thế Tử \(2\)](#)
[Chương 32+1: Tranh Phong \(1\)](#)
[Chương 32+2: Tranh Phong \(2\)](#)
[Chương 33: Xảo Ngộ](#)
[Chương 34+1: Tiền Duyên \(1\)](#)
[Chương 34+2: Tiền Duyên \(2\)](#)
[Chương 35: Huyền Cơ](#)
[Chương 35+2: Huyền Cơ \(2\)](#)
[Chương 36: Ngoài Ý Muốn \(1\)](#)
[Chương 36+2: Ngoài Ý Muốn \(2\)](#)
[Chương 36+3: Ngoài Ý Muốn \(3\)](#)
[Chương 37+1: Khắc Khẩu](#)
[Chương 37+2: Khắc Khẩu \(2\)](#)
[Chương 38+1: Lựa Chọn](#)
[Chương 38+2: Lựa Chọn \(2\)](#)
[Chương 39: Rập Bầy](#)
[Chương 39+2: Rập Bầy \(2\)](#)
[Chương 40+1: Du Thuyết](#)
[Chương 40+2: Du Thuyết \(2\)](#)
[Chương 40+3: Du Thuyết \(3\)](#)
[Chương 41+1: Phụ Ái \(1\)](#)
[Chương 41+2: Phụ Ái \(2\)](#)
[Chương 41+3: Phụ Ái \(3\)](#)
[Chương 42+1: Phản Kích \(1\)](#)
[Chương 42+2: Phản Kích \(2\)](#)

[Chương 42+3: Phản Kích 3](#)
[Chương 43+1: Ép Hôn 1](#)
[Chương 43+2: Ép Hôn \(2\)](#)
[Chương 43+3: Ép Hôn 3](#)
[Chương 44+1: Điều Kiện \(1\)](#)
[Chương 44+2: Điều Kiện 2](#)
[Chương 45+1: Xuất Ngục \(1\)](#)
[Chương 45+2: Xuất Ngục 2](#)
[Chương 46+1: Đỉnh Ước 1](#)
[Chương 46+2: Đỉnh Ước 2](#)
[Chương 46+3: Đỉnh Ước 3](#)
[Chương 47+1: Cơn Lốc 1](#)
[Chương 47+2: Cơn Lốc 2](#)
[Chương 48+1: Hôn Tiền 1](#)
[Chương 48+2: Hôn Tiền 2](#)
[Chương 49+1: Thành Thân](#)
[Chương 49+2: Thành Thân \(2\)](#)
[Chương 50+1: Động Phòng](#)
[Chương 50+2: Động Phòng 2](#)
[Chương 51+1: Nhân Tâm 1](#)
[Chương 51+2: Nhân Tâm 2](#)
[Chương 52+1: Phân Phát](#)
[Chương 52+2: Phân Phát 2](#)
[Chương 53+1: Vô Giá 1](#)
[Chương 53+2: Vô Giá 2](#)
[Chương 54: Hồi Báo 1](#)
[Chương 54+2: Hồi Báo 2](#)
[Chương 55: Phản Kích](#)
[Chương 55+2: Phản Kích 2](#)
[Chương 56: Đoạt Quyền](#)
[Chương 56+2: Đoạt Quyền 2](#)
[Chương 57+1: Trung Phó 1](#)

[Chương 57+2: Trung Phó 2](#)
[Chương 58+1: Chuyện Xưa 1](#)
[Chương 58+2: Chuyện Xưa 2](#)
[Chương 59+1: Quyết Đấu 1](#)
[Chương 59+2: Quyết Đấu 2](#)
[Chương 60+1: Nhũ Mẫu 1](#)
[Chương 60+2: Nhũ Mẫu 2](#)
[Chương 61+1: Đau Lòng 1](#)
[Chương 61+2: Đau Lòng 2](#)
[Chương 62+1: Bất Đồng 1](#)
[Chương 62+2: Bất Đồng 2](#)
[Chương 63+1: Hỏi Thăm 1](#)
[Chương 63+2: Hỏi Thăm 2](#)
[Chương 64+1: Mạnh Mỗi 1](#)
[Chương 64+2: Mạnh Mỗi 2](#)
[Chương 65+1: Cầu Huyết 1](#)
[Chương 65+2: Cầu Huyết 2](#)
[Chương 66+1: Nam Nhân 1](#)
[Chương 66+2: Nam Nhân 2](#)
[Chương 67+1: Truy Tung 1](#)
[Chương 67+2: Truy Tung 2](#)
[Chương 68: Nháo Quỷ](#)
[Chương 68+2: Nháo Quỷ 2](#)
[Chương 69: Ngàn Quân](#)
[Chương 69+2: Ngàn Quân](#)
[Chương 70: Dừng Tay](#)
[Chương 70+2: Dừng Tay](#)
[Chương 71: Dã Tâm](#)
[Chương 71+2: Dã Tâm 2](#)
[Chương 72: Đánh Nhau](#)
[Chương 72+2: Đánh Nhau 2](#)
[Chương 73: Cầm Quyền](#)

[Chương 73+2: Cầm Quyền 2](#)
[Chương 74: Ngu Xuân](#)
[Chương 74+2: Ngu Xuân](#)
[Chương 75: Cứu Giá](#)
[Chương 75+2: Cứu Giá](#)
[Chương 76: Tiên Cơ](#)
[Chương 76+2: Tiên Cơ 2](#)
[Chương 77: Nữ Nhân](#)
[Chương 77+2: Nữ Nhân 2](#)
[Chương 78: Tức Giận](#)
[Chương 78+2: Tức Giận](#)
[Chương 79+1: Thần Côn](#)
[Chương 79+2: Thần Côn 2](#)
[Chương 80: Đạt Thành](#)
[Chương 80+2: Đạt Thành 2](#)
[Chương 81: Bắt Đầu](#)
[Chương 81+2: Bắt Đầu 2](#)
[Chương 82: Ưu Việt](#)
[Chương 82+2: Ưu Việt 2](#)
[Chương 83: Dự Phán](#)
[Chương 83+2: Dự Phán 2](#)
[Chương 84: Biến Số](#)
[Chương 84+2: Biến Số 2](#)
[Chương 85: Tìm Đường Chết](#)
[Chương 85+2: Tìm Đường Chết 2](#)
[Chương 86](#)
[Chương 86+2: Bí Mật](#)
[Chương 87: Xóa Tên](#)
[Chương 87+2: Xóa Tên 2](#)
[Chương 88: Lại Thú](#)
[Chương 88+2: Lại Thú 2](#)
[Chương 89: Phát Triển](#)

[Chương 89+2: Phát Triển 2](#)
[Chương 90: Nhắc Nhở](#)
[Chương 90+2: Nhắc Nhở 2](#)
[Chương 91: Căn Nhau](#)
[Chương 91+2: Căn Nhau 2](#)
[Chương 92: Tiến Trình](#)
[Chương 92+2: Tiến Trình 2](#)
[Chương 93: Bệnh Đường Sinh Dục](#)
[Chương 93+2: Bệnh Đường Sinh Dục 2](#)
[Chương 94: Đế Vương](#)
[Chương 94+2: Đế Vương](#)
[Chương 95: Người Đứng Phía Sau](#)
[Chương 95+2: Người Đứng Phía Sau](#)
[Chương 96: Thế Nào Là Nhân Tâm](#)
[Chương 96+2: Thế Nào Là Nhân Tâm 2](#)
[Chương 97: Đào Hố](#)
[Chương 97+2: Đào Hố 2](#)
[Chương 98: Nhị Gia](#)
[Chương 98+2: Nhị Gia 2](#)
[Chương 99: Tâm Kế](#)
[Chương 99+2: Tâm Kế 2](#)
[Chương 100: Có Thai](#)
[Chương 100+2: Có Thai 2](#)
[Chương 101: Sắc Phong](#)
[Chương 101+2: Sắc Phong](#)
[Chương 102: Vạch Trần](#)
[Chương 102+2: Vạch Trần 2](#)
[Chương 103: Kế Tiếp](#)
[Chương 103+2: Kế Tiếp](#)
[Chương 104: Hào Ý](#)
[Chương 104+2: Hào Ý](#)
[Chương 105: Đến Đông Đủ](#)

[Chương 105+2: Đến Đông Đủ 2](#)
[Chương 106: Bùng Nổ](#)
[Chương 106+2: Bùng Nổ 2](#)
[Chương 107: Gánh Tội Thay](#)
[Chương 107+2: Gánh Tội Thay 2](#)
[Chương 108: Mưu Tử](#)
[Chương 108+2: Mưu Tử 2](#)
[Chương 109: Quyết Liệt \(Thượng\)](#)
[Chương 109+2: Quyết Liệt \(Thượng\) 2](#)
[Chương 110: Quyết Liệt \(Trung\)](#)
[Chương 110+2: Quyết Liệt \(Trung\) 2](#)
[Chương 111: Quyết Liệt \(Hạ\)](#)
[Chương 111+2: Quyết Liệt \(Hạ\)](#)
[Chương 112: Đòi Nợ](#)
[Chương 112+2: Đòi Nợ 2](#)
[Chương 113: Tình Thế Nguy Hiểm](#)
[Chương 113+2: Tình Thế Nguy Hiểm 2](#)
[Chương 114: Hết Thuốc Chữa](#)
[Chương 114+2: Hết Thuốc Chữa](#)
[Chương 115: Cung Biến](#)
[Chương 115+2: Cung Biến 2](#)
[Chương 116: Điều Khiển](#)
[Chương 116+2: Điều Khiển 2](#)
[Chương 117: Bắt Cóc](#)
[Chương 117+2: Bắt Cóc 2](#)
[Chương 118: Vào Cung](#)
[Chương 118+2: Vào Cung 2](#)
[Chương 119: Dự Mưu](#)
[Chương 119+2: Dự Mưu 2](#)
[Chương 120: Huyết Sắc](#)
[Chương 120+2: Huyết Sắc](#)
[Chương 121: Hồ Bạng Cầu Hữu](#)

[Chương 121+2: Hồ Bằng Cầu Hữu 2](#)
[Chương 122: Cứu Người](#)
[Chương 122+2: Cứu Người 2](#)
[Chương 123: Lâm Bồn](#)
[Chương 123+2: Lâm Bồn 2](#)
[Chương 124: Anh Đề](#)
[Chương 124+2: Anh Đề](#)
[Chương 125: Hồi Kinh](#)
[Chương 125+2: Hồi Kinh](#)
[Chương 126: Đứt Tình Phụ Tử](#)
[Chương 126+2: Đứt Tình Phụ Tử 2](#)
[Chương 127: Quá Kế](#)
[Chương 127+2: Quá Kế 2](#)
[Chương 128: Kết Thúc Buổi Lễ](#)
[Chương 128+2: Kết Thúc Buổi Lễ 2](#)
[Chương 129: Bắc Cường](#)
[Chương 129+2: Bắc Cường](#)
[Chương 130: Thiên Hạ](#)
[Chương 130+2: Thiên Hạ 2](#)
[Chương 131+1: Kết Cục](#)
[Chương 131+2: Kết Cục 2](#)